Mục lục

Tập 1: Huyễn Thế
Chương 1: Mở Đầu: Cuộc Sống Mới
Chương 1 + 1: Vẫn Còn Người Chết
Chương 1 + 2: Con Người Nên Hòa Hợp Với Hàng Xóm
Chương 1 + 3: Tua Rua Màu Trắng Không Có Nghĩa Là Kẻ Yếu
Chương 1 + 4: Khánh Thành Chỗ Ở Mới
Chương 1 + 5: Lễ Trầm Nguyệt
Chương 1 + 6: Nghỉ Xong Cũng Đừng Quên Mình Là Học Sinh
Tự Thuật - Bích Nhu + Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Phạm Thống)
Tập 2: Vũ Khí
Chương 2 + 1: Ông Chủ, Gà Ở Đây Chúng Tôi Bao Hết
Chương 2 + 2: Nghiêm Cấm Ánh Sáng Lóe
Chương 2 + 3: Bảo Vệ Lông Gà Của Chúng Ta, A, Và Da Gà Nữa
Chương 2 + 4: Đây Chính Là ...Vũ... Khí... Của Tôi?
Chương 2 + 5: Bạn Bè Là Phải Nên Thỉnh Thoảng Đến Nhà Nhau Chơi
Chương 2 + 6: Ngày Thường Của Mỗi Người
Chương 2 + 7: Ông Chủ, Gà Ở Đây... Đừng Như Thế Mà! Ông Chủ! Đừng Có Chạy!
Tự Thuật -- Vi Thị + Giới Thiệu Nhân Vật (Phiên Bản Nguyệt Thoái)
Tập 3: Tây Phong
Chương 3 + 1: Khách Không Mời
Chương 3 + 2: Ma Pháp Kiếm Vệ Của Thiếu Đế Lạc Nguyệt
Chương 3 + 3: Hiểu Lầm Vẫn Là Cần Giải Quyết Bằng Hòa Bình
Chương 3 + 4: Mảnh Ký Ức
Chương 3 + 5: Nguyệt Lạc Chi Cảnh
Chương 3 + 6: Ngày Tết
Chương 3 + 7: Khoảnh Khắc Dưới Bầu Trời Sao
Tự Thuật - Nguyệt Thoái
Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Lạc Thị)
Tập 4: Lưu Ngân
Chương 4 + 1: Huy Thị Các
Chương 4 + 2: Tỷ Võ Chiêu Thân... Cái Đầu Á
Chương 4 + 3: Trận Đấu Kỳ Phạm
Chương 4 + 4: Bút Ký
Chương 4 + 5: Đại Hội Tỉ Võ, Lần Này Thật Sự Là Đại Hội Tỉ Võ
Chương 4 + 6: Mùa Xuân Đến Rồi
Chương 4 + 7: Tầm Nhìn Trắng Đen
Tự Thuật + Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Lăng Thị)
Tập 5: Phong Tế
Chương 5 + 1: Băng Giới
Chương 5 + 2: Trên Bục Thẩm Vấn
Chương 5 + 3: Sau Kiếp Nạn
Chương 5 + 4: Lời Mời
Chương 5 + 5: Khởi Dậy Vì Ai
Chương 5 + 6: Trước Khi Lên Đường
Chương 5 + 7: Bé Ngoan Buổi Tối Nên Ngủ Ngoan

Chương 5 + 8: Nghịch Chuyển
Trầm Nguyệt Chi Thược 5 - Tự Thuật + Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Âm Thị)
Tập 6: Thù Đồ
Chương 6 + 1: Hôi Thị? Huy Sự? À... Huy Thị "Hả? Huy
Chương 6 + 2: Chúng Tôi Chọn Tiểu Binh Tiểu Tướng, Ba Đường Chỉ Vàng Thì Để Lại
Chương 6 + 3: Đồng Bạn Vô Năng Còn Đáng Ghét Hơn Kẻ Địch Hữu Năng
Chương 6 + 4: Chuẩn Bị Trước Khi Chịu Chết
Chương 6 + 5: Tam Nhân Hành, Ắt Có...?
Chương 6 + 6: Nguồn Gốc Họa Loạn
Chương 6 + 7: Dĩ Bỉ Chi Huyết
Trầm Nguyệt Chi Thược 6 - Tự Thuật
Trầm Nguyệt Chi Thược - Tự Thuật + Phỏng Vấn Đặc Biệt
Tập 7: Thiếu Đế
Chương 7 + 1: Cái Tên Của Ngày Xưa
Chương 7 + 2: Chiến Âm Chưa Dứt
Chương 7 + 3: Chất Nghi
Chương 7 + 4: Đoàn Kết Là Sức Mạnh... Sao?
Chương 7 + 5: Ác Mộng Triền Miên
Chương 7 + 6: Viện Thủ
Chương 7 + 7: Mộng Kiếm Huy
Chương 7 + 8: Phá Dạ Chi Không
Tự Thuật + Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Huy Thị)
Tập 8: Tây Vực
Chương 8 + 1: Bình Minh Sau Đêm Dài
Chương 8 + 2: Kết Bạn Chỉ Cần Tìm Hiểu Một Nửa Cũng Được, Muốn Kết Hôn Xin Tìm
Chương 8 + 3: Tây Phương Thành
Chương 8 + 4: Biết Người Biết Ta, Trăm Trận Trăm Thắng
Chương 8 + 5: Khế Ước Bán Thân Không Thể Ký Lung Tung, Hôn Ước Cũng Không Thể
Chương 8 + 6: Cho Dù Đang Tiến Hành Đại Nghiệp Mưu Phản, Vẫn Phải Trải Qua
Chương 8 + 7: Kiếm Vệ Mạnh Nhất... Đã Từ Chức
Trầm Nguyệt Chi Thược 8 - Tự Thuật + Giới Thiệu Nhân Vật
Tập 9: Hồi Ảnh
Chương 9 + 1: Nghĩ Thái
Chương 9 + 2: Một Cái Nhà Nếu Như Có Thiếu Gia Thì Nhất Định Có Lão Gia
Chương 9 + 3: Ở Nhà Người Ta Cứ Coi Như Là Nhà Mình Đi, Không Sao Đâu
Chương 9 + 4: Quyết Định
Chương 9 + 5: Chọn Bạn Bè Với Cha Cho Cẩn Thận, Nếu Như Có Thể Chọn
Chương 9 + 6: Vĩnh Dạ
Chương 9 + 7: Nhớ Lúc Ở Cùng Nhau
Chương 9 + 8: Chỉ Vì Ngươi Là Nỗi Ám Ảnh Quấn Sâu Trong Lòng Ta
Trầm Nguyệt Chi Thược 9 - Tự Thuật
Trầm Nguyệt Chi Thược 9 - Ngoại Truyện

Trầm Nguyệt Chi Thược 9 - Giới Thiệu Nhân Vật
Tập 10: Phá Dạ
Chương 10 + 1: Dĩ Hòa Vi Quý
Chương 10 + 2: Mong Muốn Thuần Túy
Chương 10 + 3: Vu Quy
Chương 10 + 4: Gặp Lại
Chương 10 + 5: Nắm Được Nhược Điểm Của Kẻ Địch Là Có Thể Nắm Được
Chương 10 + 6: Huyền Sắc Tư Niệm
Chương 10 + 7: Vô Quang Chi Xử
Trầm Nguyệt Chi Thược 10 - Ngoại Truyện + Giới Thiệu Nhân Vật
Tập 11 (Tập Cuối): Ủng Nguyện
Chương 11 + 1: Nghênh Chiến
Chương 11 + 2: Nhằm Kết Thúc Ác Mộng...
Chương 11 + 3: Đoạn Nguyện
Chương 11 + 4: Rạch Phá Hư Không
Chương 11 + 5: Giấc Ngủ Vĩnh Hằng
Chương 11 + 6: Tát Xong Xin Lỗi Rồi Mời Hợp Tác
Chương 11 + 7: Lựa Chọn Của Thế Giới
Chương 11 + 8: Giao Hội Mộng Gian
Chương 11 + 9: Tinh Lưu Dạ Chỉ
Trầm Nguyệt Chi Thược 11: Tự Thuật - Phạm Thống
Trầm Nguyệt Chi Thược 11 - Tự Thuật (Tịch Anh) + Giới Thiệu (Bản Phạm Thống)
Quyển Ngoại 1: Họa Mộng
Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1 - Lời Mở Đầu
Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1 - 1
Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1 - 2
Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-3
Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-4
Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-5
Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-6
Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-7

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 1: Huyễn Thế

Tóm tắt

"Phạm thống, đại biểu thanh niên tốt của thế hệ mới, bởi vì bị một con chồn cái nguyền rủa cho nên nói ra mười câu có chín câu sẽ xuất hiện tình huống từ ngữ đảo lộn..."

"Lấy về đi viết lại."

"Phạm thống, một thầy bói có thiên phú dị bẩm, bởi vì bị nguyền rủa bởi một nữ nhân do không cam tâm khi bị gọi là dì, nói ra mười câu có chín câu sẽ xuất hiện tình huống từ ngữ đảo lộn..."

"Bản thân cô xem rồi không thấy đỏ mặt sao?"

"Phạm Thống, một người tự dưng chết một cách khó hiểu, còn mang theo nguyền rủa của kiếp trước bị hút đến thế giới khác, ở thế giới kỳ lạ chết rồi lại sống sống rồi lại chết chết rồi vẫn có thể sống lại này, hắn nên sinh tồn thế nào?

Hắn có thể trở thành anh hùng không? Kỳ thực sứ mệnh của hắn là cứu vớt thế giới này?"

"Đừng lấy vọng tưởng của cô ra viết."

"Phạm Thống... Tôi không viết nữa! Vì sao muốn tôi tự giới thiệu! Loại công việc này có liên quan gì đến tôi đâu chứ!"

...

Thân là một tên dân thường Phạm Thống, chưa từng nghĩ tới

vừa tỉnh lại đã đến thế giới khác, còn bị tuyên bố đã chết.

Muốn sống thật tốt ở thế giới mới, ngoại trừ học tập mọi thứ ở đây, và phải nghĩ cách giảm thấp tỉ lệ tử vong của mình, còn phải quản cái miệng bị nguyền rủa khó nói ra lời đàng hoàng kia, lấy việc kinh doanh các mối quan hệ của hắn, kết thêm nhiều bạn có thể dựa dẫm.

Mặc dù mọi thứ đều xảy ra một cách rất không hợp lý, nhưng xảy ra thì đã xảy ra rồi, cho nên vẫn là nhận mệnh đi --

Phạm Thống quyết định lấy thái độ lạc quan của hắn đối mặt với mọi thứ, dũng cảm tích cực đối mặt với cuộc sống sau khi chết của hắn, dùng thành ý của hắn đánh động lòng của bạn bè!

"Ba tôi nói, nam nhân chính là phải ngược đãi thật tốt bạn của mình, làm cho bọn họ khóc lóc suốt ngày."

"... Tôi có thể tuyệt giao với cậu không? Phạm Thống."

Giới thiệu

"Ta nguyện lao vào ngươi như vầng trăng kia chìm vào hướng Tây..."

Chiều tà dù có đẹp làm sao cũng sẽ tan biến theo mặt trời xuống núi.

Bình minh dù rực rỡ thế nào, cuối cùng vẫn phải đón lấy vận mệnh bị bóng tối nuốt chửng.

Hoàng hôn chỉ là khúc dạo đầu cho màn đêm buông xuống, mà đêm tối thì có vầng trăng đáng ghét kia, cộng với ánh trăng mỏng manh không bao giờ có thể xua đi bóng tối.

Ta đứng ở trước cổng thành nhìn ra xa về phía trước, có lẽ bản thân ta cũng không biết ta đang nhìn cái gì, chỉ ngơ ngẩn lấy

ra quyển sổ ghi chép, vẽ thêm một nét phía dưới những dấu vạch chi chít, cảm giác sớm đã không còn sâu sắc như lần đầu tiên vạch xuống.

Hôm nay Huy Thị vẫn chưa trở về.

"Lạc Thị đại nhân, có thể xuất phát rồi."

"Ừ."

Ta thu lại quyển sổ, điều chỉnh lại vẻ mặt của mình cho tới khi không khác gì bình thường.

"Xuất phát đi."

Huy Thị luôn là nói, muốn ta đừng quá để ý vấn đề thân phận, cười giỡn như một đứa trẻ bình thường cũng không sao.

Tay của ta khẽ chạm vào ngọc bội treo bên hông, phía trên có khắc tên của ta. Hơi cúi đầu nhìn, liếc thấy tua rua màu đỏ buộc ở phía trên, sau khi mím môi, tâm tình vốn chưa từng thả lỏng liền càng thêm căng thẳng.

Chỉ có năm người ở thành phía Đông lấy "Thị" làm tên, và được phát cho ngọc bội.

Và chỉ có tua rua của ta vẫn là màu đỏ mà khắp nơi có thể thấy.

"Lần này người của bên Lạc Nguyệt phái đến hình như chẳng có gì đặc biệt, hẳn là có thể thuận lợi đắc thủ."

Người đi theo phía sau bên trái ta nói như thế, có lẽ hắn không có ác ý gì, nhưng vẫn khiến tâm tình của ta trở nên tệ hơn.

"Nếu như là bọn Âm Thị, Lăng Thị tới, sẽ khiến các ngươi an tâm hơn, đúng không?"

Ta không phải cố ý nói cho gai góc như vậy.

Nếu có thể thẳng thắn hơn thì tốt rồi, nói không chừng như thế sẽ có nhiều người thích ta hơn chăng?

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng ta vẫn không thể làm được.

"Xin, xin lỗi! Lạc Thị đại nhân, tôi không có ý đó!"

Sau khi nghe lời xin lỗi đầy hoảng hốt đó, ta lặng lẽ tiếp tục tiến lên, không ngó ngàng cái người đó nữa.

Thế giới này tên là Huyễn Thế, từ lúc ta sinh ra, "Trầm Nguyệt" đã tồn tại trên thế giới này rất lâu rất lâu rồi.

"Trầm Nguyệt" là một thần khí do Đông Phương thành bọn ta và Tây Phương thành cùng nhau phát hiện, sở hữu sức mạnh vô cùng không tưởng, nó có thể thu hút vong hồn của những thế giới khác đến thế giới của bọn ta thông qua thông đạo của nó sáng tạo, và ban cho bọn họ thân thể khiến bọn họ giống như có được cuộc sống mới, mà bọn ta sẽ tiếp đón những người này trở về thành của mình, để cho bọn họ lấy thân phận cư dân mới sinh, trở thành một phần tử của bọn ta.

Cư dân mới sinh là nguồn nhân lực vô cùng quý giá, mấy năm gần đây việc tiếp đón thuộc dân đã dần dần diễn biến thành cuộc chiến tranh đoạt, không ai sẽ vui khi thấy kẻ địch của mình không ngừng lớn mạnh, cho nên, mỗi khi Trầm Nguyệt truyền đến tin tức có linh hồn mới giáng thế, bất luận linh hồn kia nên thuộc về bọn ta hay là Lạc Nguyệt, bọn ta đều sẽ phái một đội quân tinh nhuệ đến lối ra của thông đạo để chờ đợi, bởi vì bọn hèn hạ bên Lạc Nguyệt cũng sẽ làm như thế.

Thông thường sẽ đánh nhau ở lúc tranh đoạt linh hồn, mà thời gian để bức lui đối phương chính là trước khi linh hồn tạo hình xong rồi đi ra.

Bởi vì đội ngũ đến tiến hành công việc cướp người, nhất định đều có chuẩn bị pháp trận rút lui, để trực tiếp đưa về cổng thành nhà mình, điều này thuật pháp của thành phía Đông bọn ta và ma pháp của Lạc Nguyệt đều làm được, cho nên khi cư dân mới sinh thành hình đi ra khỏi thông đạo, bên nào bắt được người và khởi động pháp trận rút lui trước là thắng.

Thông đạo của Trầm Nguyệt, bình thường đều là mở ra ở lúc mặt trăng lên tới đỉnh, cũng chỉ có ở khoảng thời gian này, hoàn cảnh ở lối ra thông đạo sẽ tạm thời chuyển biến thành trạng thái an toàn có thể đến gần, bởi thế bọn họ mới chọn hoàng hôn để xuất phát, khi tới nơi là đúng lúc có thể đi vào.

"Lạc Thị đại nhân, người của Lạc Nguyệt cũng đến rồi."

Ta lẳng nghe báo cáo của đồng bạn xong, gật đầu rồi đi về phía đối diện.

Nơi này chỉ được chiếu sáng bởi tia sáng yếu ớt của lối ra thông đạo, nhưng đã đủ cho nhìn rõ số lượng và bộ dạng của kẻ địch rồi.

Ta biết bọn họ cũng đã nhìn thấy bọn ta. Ánh sáng phản xạ từ những thanh kiếm sẵn sàng chiến đấu kia thật chói mắt, tâm tình vốn đã chìm tới đáy lại càng tệ hơn.

"Chuẩn bị trận!"

Ngoại trừ trận pháp để trở về, trong thuật pháp còn có trận dùng để công kích hoặc phụ trợ, mà trận hình ta chỉ huy lần này là công kích.

Có lẽ do ảnh hưởng bởi sự phiền muộn và trống rỗng trong lòng, ta hi vọng có thể dùng trận chiến này để trút ra.

Đây là một loại ham muốn hủy diệt, nhìn chằm chằm vào kẻ địch, ta đồng thời lấy ra phù ấn dùng để công kích.

Huy Thị, ngươi rốt cuộc đã đi đâu?

Ta vẫn luôn tìm ngươi. Vẫn luôn chờ ngươi trở về...

◊◊◊◊

Tên của ta là Phạm Thống, nghề nghiệp là thầy bói, khi ta bày hàng làm ăn sẽ sử dụng nghệ danh là Phạm Thái Tuế, có điều từ sau khi ta bị nguyền rủa, việc làm ăn trở nên rất khó làm tiếp... Không, nên nói việc làm ăn trái lại còn tốt hơn trước kia, nhưng tốt một cách rất khó nói, khiến tâm tình ta vô cùng phức tạp, hm, đương nhiên không thể không nói chuyện nguyền rủa này.

Nói đến chuyện nguyền rủa ấy à, đơn giản là không có thiên lý đến cực điểm! Vì sao ta lại xui xẻo như thế hả -- Ta chẳng qua chỉ là gọi một vị tiểu thư một tiếng dì, cô ta liền nguyền rủa ta! Rủa ta từ nay trở đi nói mười câu sẽ có chín câu xuất hiện từ ngữ đảo lộn rối loạn, còn ứng nghiệm mới ghê chứ! Tướng mạo cô ta quá trưởng thành, nhìn không ra cô ta mấy tuổi chẳng lẽ là lỗi của ta sao!

Nghĩa là gì à? Ví dụ như nói, sau khi trúng cái nguyền rủa này, ta nhìn thấy một vị khách nam, muốn gọi hắn là tiên sinh, nhưng khi gọi ra khỏi miệng lại biến thành tiểu thư, sau đó ta liền bị hắn nện một đấm. Gì chứ, ngươi nói đây cũng đâu có gì nghiêm trọng? Đây rõ ràng là rất nghiêm trọng! Về phần tình huống mười câu có chín câu có vấn đề, ta có thể làm rõ cho ngươi biết một chút cũng không sao, không cần khách khí.

Đại khái là thế này nè:

"Tiểu thư." Bị nện một đấm.

"Tiểu thư, tôi không phải cố ý, đây là bởi vì..." Bị nện một đấm.

"Tiểu thư, để tôi giải thích.." Bị nện một đấm.

"Tiểu thư..." Bị nện cái nữa.

"Um, tiên sinh..."

"Đồ mắt đui, ông đây là nam, ngươi đến bây giờ mới nhìn ra sao!"

Kết quả vẫn là bị nện.

Cũng tức là, tỷ lệ ta nói ra lời bình thường có một phần mười, nhưng đây thì được cái khỉ gì chứ! Nếu nói mười lần mới xuất hiện, chẳng phải đã bị đấm chín lần rồi sao!

Oh không, bình thường mà nói, càng về sau, gọi một lần thường không chỉ một đấm là có thể xong chuyện, ta có kinh nghiệm... đây không phải trọng điểm!

Ngoại trừ từ ngữ rối loạn, càng quá đáng hơn là, trong một câu không phải từ nào cũng sẽ rối loạn, cho nên nghĩ ngược trong lòng rồi nói ra cũng vô dụng, ta đã kiến thức qua nguyền rủa gần như có thể nói là năng lực đặc thù này triển hiện rất nhiều công năng ngôn ngữ khó tin, cũng đã nếm qua nhiều điều bất ngờ từ nó, huống chi ta vốn là một người tốt trung thực thật thà và không giỏi nói dối, cho dù có sơ hở ta cũng sẽ không biết lách qua.

Còn có một chuyện cũng rất thảm. Lúc con mụ đó nguyền rủa ta, có nói nguyền rủa này sẽ được giải trừ sau khi ta nói chuyện tự nhiên với người khác ??? câu, nhưng khi ả nói đến con số mấu chốt kia, gần đó đúng lúc có thằng quỷ nào la hét, kết quả ta không có nghe rõ vừa lại không kịp xác nhận trọng điểm, con mụ kia đã chạy mất rồi... Ai biết con số chết dịch đó là một triệu hay chín mươi triệu chứ! Có khi là con số mấy chục tỷ mà ta tốn hết cả đời nói nát cả lưỡi cũng chưa chắc đạt được! Đã vậy tự lẩm bẩm cũng không được tính, phải nói chuyện tự nhiên với người khác mới được kìa! Hơn nữa dựa theo tình huống hiện tại của ta, mọi người nghe ta nói chưa tới mấy câu đã chạy mất rồi!

Ta rất bình tĩnh suy nghĩ. Ta thật sự rất bình tĩnh suy nghĩ.

Nhờ cái nguyền rủa này, ta đến bây giờ vẫn một mình, chẳng kiếm được bạn gái. Người có quan hệ mật thiết nhất, có duyên phận nhất với cuộc sống bình thường của ta có lẽ chính là "cái tát", đây chẳng có gì đáng để vui cả.

Biết sao được, mỗi khi ta khen ngợi một cô gái, trong miệng ta nói ra đều là "Cô thật xấu", "cô làm cho tôi mất ngon", "cô là cô gái dễ lừa nhất tôi từng thấy" gì gì đó, cứ thế không có cô gái nào ngó ngàng ta, ta cũng không hi vọng có, bởi vì người để ý ta nhất định không phải nữ nhân bình thường, thà thiếu còn hơn vớ nhầm! Dù sao một mình cũng có thể sống tiếp! Cùng lắm thì xin lỗi tổ tông vì không thể nối dõi tông đường mà thôi!

Bạn gái có thể không kết, nhưng bụng thì không thể không lấp đầy, đành phải tiếp tục làm nghề thầy bói, đúng lúc có cơ hội nói chuyện với người khác, thực sự là nhất cử lưỡng tiện, mặc dù có hơi lo cái miệng này làm công việc đó không biết có xảy ra chuyện gì không, nhưng trước giờ ta cũng chỉ biết làm mỗi việc này, vì để nuôi sống mình, cho dù không thể quay đầu cũng chỉ có thể đi thử xem.

Về sau giống như ta nói hồi nãy, không biết vì sao, có thể là lời ta nói trở nên quá huyền bí, cái cảm giác mơ hồ rất giống phong phạm đại sư, kết quả công việc làm ăn trái lại càng ngày càng tốt hơn. Người ta nói trong họa được phúc, ta cũng không thể chấp nhận! Rõ ràng ta gần như toàn nói ra mấy lời trái ngược lộn xộn, làm ăn lại trở nên tốt hơn, đây chẳng phải nói ta trước kia toàn bói sai sao! Khốn kiếp!

Được thôi, ta đã lãnh tĩnh suy nghĩ rất lâu rồi, nhưng hình như chẳng có ích gì. Đây không phải mơ sao? Vì sao không tỉnh lại? Đây rốt cuộc là chỗ nào hả?

Bất luận là thông đạo trắng xóa hiện giờ hay là người mới

nhắn nhủ di ngôn với ta hồi nãy, cảm giác đều rất giống như là mơ nhỉ?

Nói tới, thật là ngại với cái người đó, ngay cả nằm mơ cái tật xấu của miệng ta cũng đi theo, không chịu tha cho ta, hại ta lâu lắm mới thành công đáp ứng hoàn thành di nguyện cho hắn, trên cảm giác hắn cũng sắp chết không nhắm mắt không được an nghỉ rồi...

Đây rốt cuộc là chỗ nào vậy?

Nếu như đây không phải mơ, chẳng lẽ ta lại bị ai nguyền rủa rồi sao? Ta rốt cuộc đã trêu ai chọc ai, gần đây cũng đã cố hết sức không xưng hô với khách rồi mà!

Ta nhìn kỹ, phát hiện thông đạo này thoạt nhìn là có tận cùng, vậy dứt khoát đi ra thử xem, cũng đã xui thế rồi, dù có thêm chuyện gì ta cũng chả sợ nữa.

Đi đi, đến lối ra rồi, lúc ta ló đầu ra, ta đột nhiên phát hiện kỳ thực ta vẫn là rất sợ.

Bên ngoài có hai phe đội ngũ đang đánh đánh giết giết, trông dáng vẻ công kích hoàn toàn không phải chuyện đùa, những hiệu quả âm thanh ánh sáng kia ta không thể lý giải, nhưng máu thịt của người tung tóe ta nhìn còn hiểu được, không cần biết nó bị nổ tung bởi nguyên nhân gì.

Ực, thần thánh ơi, ta bây giờ nên làm sao đây? Đoán xem bên nào sẽ thắng, đoán trúng rồi ta liền có thể thoát khỏi cái mộng cảnh này sao? A ha ha ha ha. Hu oa! Cái người bên kia biến thành hai mảnh rồi! Ta có thể trực tiếp té xỉu không? Trong mơ té xỉu được không?

"Mau đi ra!"

Hai bên đang chém giết nhau mãnh liệt, ta vừa xem vừa nghĩ

có thể đánh bài chuồn không, một mỹ thiếu niên đột nhiên chạy đến trước mặt ta, đứng cách một đoạn, yêu cầu ta cũng phải xuống biển nhập cuộc... Không, không phải, cảm giác càng ngày càng giống mơ, cũng càng ngày càng không giống mơ rồi...

"Không đâu! Ta sức trói gà còn không có nữa là! Muốn ta đi ra chẳng phải đi chịu chết sao!"

Trời ơi! Ta lại có thể trúng một phần mười cơ suất nói ra câu chính xác! Thật cảm động khi có thể biểu đạt chính xác bản ý của ta, nhất là ở thời khắc sống chết giao thoa quan trọng này...

Mỹ thiếu niên kia nhíu mày. Lạ quá, ta cũng đâu có nói gì sai, cậu ta chẳng lẽ nghe không hiểu sao? Cho dù nghe không hiểu, chẳng lẽ vẫn nhìn không ra ý chí muốn sống mãnh liệt của ta sao?

"Ngươi nói cái gì vậy? Ngươi đã chết rồi, chẳng lẽ ngươi không biết sao, Phạm Thống?"

A?

Cái gì?

Từ từ từ từ từ đã! Ta có thể không so đo việc ngươi biết tên của ta là chuyện thế nào, nhưng ta vì sao lại chết dưới tình huống ta không biết chứ! Thế nên đây là thiên đường sao? Hay là địa ngục? Ta có thể ôm một chút hi vọng đây kỳ thực là thiên đường không? Mặc dù thoạt nhìn chả giống tí nào...

"Lạc Thị đại nhân! Cẩn thận phía sau!"

Lúc ta đang hỗn loạn, cái cậu mỹ thiếu niên hình như tên là Lạc Thị kia lấy động tác nhẹ nhàng khiến người kinh thán nhảy tránh sang bên cạnh... Mà ta thì nhìn thấy một quả hỏa cầu khổng lồ nhào đến trước mặt ta.

Ta nghe thấy mấy tiếng kinh hô, nhìn thấy mỹ thiếu niên lấy

vẻ mặt kinh hoảng nhìn về phía ta, sau đó... Bởi vì thực sự quá đau, không thể truyền hình trực tiếp, tóm lại ta cảm thấy như bị ba tỷ tiền mặt nện lên người, hẳn là gần giống cảm giác sắp thăng thiên, ngay lập tức thật sự rất muốn chửi thề. Nếu mỗi một người các ngươi đều trông giật mình như thế, thì không người nào tới đỡ giúp ta một cái sao --!

Ta cũng đã chết rồi, mặc dù ta vẫn chưa có chấp nhận chuyện này, cũng không rõ nguyên nhân chết của mình, nhưng có cần thiết bởi vì như thế mà giết ta thêm lần nữa không --!

Không, đây rốt cuộc nên tính là chết rồi lại chết, hay là quật xác, còn phải chờ bàn bạc à...

◊◊◊◊

Ngón tay thon nhỏ trắng ngần, đang lướt trên mái tóc đen dài giống như sa tanh, vừa rồi mới tiến hành xong thủ tục chải chuốt, tiếp đến, chính là buộc cho mái tóc mỹ lệ này thành một kiểu tóc thích hợp.

Chủ nhân của mái tóc đang lặng lẽ ngồi chờ người hầu hạ cô hoàn thành công việc của hắn. Cô là quân chủ tôn quý nhất của Đông Phương thành, chuyện chỉnh lý đương nhiên cũng không cần tự động tay.

"Làm kiểu tóc tùy ý sao?"

Khay đựng phụ kiện tóc sớm đã được chuẩn bị sẵn ở bên cạnh, âm thanh trầm thấp của người đặt câu hỏi cũng không tỏ ra quá đột ngột ở trong căn phòng yên tĩnh, mà là dung hòa vào trong đó một cách tự nhiên.

"Ngươi xử lý đi." Cô gái hờ hững trả lời.

Nhận được trả lời, hắn lập tức bắt đầu động tác, đôi tay khéo léo kia sử dụng trâm, cài trang sức một cách hết sức thành thạo,

không bao lâu sau, mái tóc lỏng lẻo ban đầu đã trở thành dáng vẻ đoan trang nhưng không mất phần sang trọng, sau đó hắn thu dọn dụng cụ còn lại và chuẩn bị cáo lui.

"Lăng Thị, y phục."

Khi hắn sắp xếp đồ vật về chỗ cũ xong và đang muốn mở miệng cáo từ, cô gái khẽ nói ra một câu, khiến hắn thay đổi và nói.

"Vâng."

Hắn đi về phía tủ treo quần áo hoa lệ và phụ kiện, bắt đầu chọn cho cô quần áo thích hợp với kiểu tóc này.

Chiếu theo lý thuyết, nếu như muốn thay đồ chải chuốt cùng lúc, vậy nên xử lý xong y phục trước rồi mới chải tóc, nhưng cô gái đến bây giờ mới đề xuất yêu cầu, cũng chỉ có thể sửa lại thứ tự, để y phục phối hợp với kiểu tóc.

Như thế, cũng phải trang điểm lại mới được.

Bê một cái váy lụa tay dài tới, giúp cô gái lúc này đã hơi đứng lên cởi phục sức ban đầu, rồi phủ y phục lên thân thể của cô, cẩn thận không hề cẩu thả mà cài nút bắt đầu từ ngực.

Không có bất cứ suy nghĩ tình sắc nào, bất luận ở lúc đang điều chỉnh y phục, buộc thắt lưng qua eo của cô, hay là lúc nâng tay cô lên để buộc tay áo.

"Lần này người dẫn đội đi tiếp đón là ai?"

Đối với chuyện xảy ra trong thành, cô kỳ thực hiếm khi chú ý, nghi thức tiếp đón đến lượt ai đi, cô đương nhiên sẽ không biết, bây giờ cũng chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

"Là Lạc Thị."

Lăng Thị vừa bê dụng cụ trang điểm vừa nhàn nhạt trả lời.

Theo như dự liệu của hắn, cô gái không có hỏi tiếp, hắn biết tâm tình của cô hôm nay cũng không tốt lắm.

Có lẽ là bởi vì tâm tình không tốt, mới muốn tìm đại cái đề tài nào đó để nói chuyện với hắn.

Cho dù biết cảm nhận của cô, Lăng Thị vẫn không mở miệng nói mấy lời an ủi, hoặc là làm một số chuyện ân cần hơn bình thường.

Bởi vì cô không cần. So với an ủi, điều cô cần hơn là tâm tình sa sút của mình không bị phát giác.

Đây cũng là sự tự tôn không cho phép xuất hiện tỳ vết đang ảnh hưởng cô, khiến cô căm ghét việc từ trong phản ứng của người khác phát giác mình từng để lộ dấu hiệu yếu đuối.

Trong phòng lại khôi phục an tĩnh. Hắn lấy vải nhúng nước lau đi trang điểm vốn có trên mặt cô gái, sau đó lại lấy bút đỏ điểm thêm một chút màu sắc tươi đẹp lên khuôn mặt đã được làm sạch nhưng hơi tái nhợt.

Làn da của cô giống như sứ, tinh tế hoàn hảo đến không cần bôi phấn che phủ, cùng lắm thêm một chút yếu tố để sắc mặt cô hồng hào hơn, nhưng cô bình thường lại không thích, cho nên chỉ trang điểm lông mày và môi đã đủ rồi.

Trang điểm xong, cô lại là nữ vương Đông Phương thành ngạo nghễ lãnh diễm kia.

Kiêu ngạo hơn bất cứ ai, cao quý hơn bất cứ ai, quyết liệt và tối thượng hơn bất cứ ai.

"Âm Thị trở về chưa?"

Sau khi trên môi của cô đã vẽ xong vệt màu cuối cùng, cô lần nữa lên tiếng, hỏi vấn đề này.

"Vẫn chưa, chắc là sắp rồi đi?"

Hắn xác thực không rõ giờ phút này đáp án cô muốn nghe là gì.

Nhưng cái người đó, tạm thời không xưng hô là cái gã kia hay tên đần kia... Hắn cho dù làm xong chuyện, cũng chưa chắc sẽ lập tức trở về, luôn là có rất nhiều nơi có thể kéo dài hành trình của hắn, luôn là có rất nhiều chuyện có thể trở thành lý do hắn lãng phí thời gian, mà không phải lấy cớ.

"Trở về rồi thì bảo hắn đến gặp ta."

"Vâng."

Nghe xong căn dặn của cô, hắn gật đầu, lần này không có bị giữ lại nữa, cô gái cũng không đề xuất thêm bất cứ yêu cầu nào, cũng không nhìn hướng hắn, cho nên hắn an tĩnh mà đi ra khỏi phòng ngủ của cô.

Sau khi thuận theo hành lang đi xa, phù chú thông tin mang trên người đột nhiên vang lên.

Hắn cầm lấy nó với dự cảm chắc là lại có phiền toái.

◊◊◊◊

Từ sau khi thông đạo Trầm Nguyệt mở ra cho cư dân mới sinh xuất hiện, trong Đông Phương thành và Tây Phương thành, đều thiết lập hệ thống duy sinh cho cư dân mới sinh -- Ao nước.

Nói là ao nước, nhưng kỳ thực diện tích của nó cũng không nhỏ, cũng có độ sâu nhất định, cho thuyền nổi lên phía trên cũng không có vấn đề, và còn phải cần một chút thời gian để dạo một vòng, cũng gần như cái hồ rồi, nhưng nó vẫn gọi là ao nước, bởi vì từ trước kia đã gọi như thế, không có lý do gì khác, cũng chưa từng có người cảm thấy cần thay đổi.

Ao nước liên kết trực tiếp với sức mạnh của Trầm Nguyệt, có năng lực tạo hình cho linh hồn giống như trong thông đạo Trầm Nguyệt, cư dân mới sinh một khi chết, linh hồn liền sẽ được đưa vào đáy ao, sau khi tạo hình lại lần nữa rồi nổi lên, lần nữa có một thể xác hoàn hảo và khỏe mạnh.

Lực lượng Trầm Nguyệt ở đáy ao giờ phút này cũng đang vận hành, dung mạo vóc dáng của linh hồn thiếu niên kia dần dần rõ nét, chờ cho linh hồn và thân thể mới hoàn toàn dung nhập, hắn mở mắt ra, phút chốc đó, trong đôi mắt màu xanh da trời giống như vẫn còn tàn lưu sự tuyệt vọng và bất cam đối với cái chết trước đó.

Sau khi phát giác thân thể bị bao bọc trong nước và không thể hô hấp, hắn cấp tốc làm ra phán đoán, đạp chân quơ tay bơi về phía mặt nước.

Thân thể trần trụi tiếp xúc trực tiếp với nước lạnh, cảm giác này không thể nói là thoải mái, nói là lạnh thấu xương thì đúng hơn, còn kèm theo một cơn khủng hoảng không biết tên, khiến hắn khó có thể thích ứng.

Xuyên khỏi mặt nước, đón lấy không khí lạnh lẽo của ban đêm, mái tóc vàng vốn chói mắt giờ đây ướt đẫm áp ở hai bên mặt và cổ, hắn ngẩng khuôn mặt thanh tú tuấn mỹ, nhìn thấy ánh trăng treo lơ lửng ở phương xa.

Dưới ánh trăng mỏng manh, hắn cúi đầu nhìn mười ngón tay của mình, rồi nhìn về phía cảnh vật bên bờ, kết luận sản sinh ra sau khi có nhận biết và phán định khiến cho hắn không nói nên lời.

Một hồi sau, hắn mới ở nơi không một bóng người này, lấy giọng nói thiếu niên hơi khàn, thất thần mà tự hỏi mình một câu.

"Đây là... Dạ Chỉ?"

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu: Cuộc Sống Mới

"Chuẩn xác mà nói, nên gọi là trên đường giữa cuộc sống mới và cuộc sống cũ..." -- Phạm Thống

Thời gian là đêm khuya, địa điểm là ngoài thông đạo Trầm Nguyệt, tình huống là một quần người đuổi đi một quần người khác, sau đó vây quanh một người sống dở chết dở nhưng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cái người sống dở chết dở trong đó tên là Phạm Thống, là cư dân mới sinh vừa mới đến thế giới này, chiếu theo lý thuyết nên được người của thành phía Đông hoặc thành phía Tây mang về an trí một cách ổn ổn thỏa thỏa, nhưng hắn lại rất bi thảm mà bị chiến hỏa vạ lây, bị đại hỏa cầu của người thành phía Tây phát ra nổ trúng ngay mặt, khiến cho người của thành phía Đông sau khi đuổi người của thành phía Tây đi, vẫn ở nguyên tại chỗ, đối mặt với tình huống đặc thù thế này mà phát rầu.

"Lạc Thị đại nhân! Linh hồn của hắn đã thoát khỏi thân thể một nửa rồi kìa!"

"Lạc Thị đại nhân! Bây giờ nên làm sao đây? Cần trị liệu cho hắn không? Hay là dứt khoát một đao để hắn giải thoát?"

Bị mọi người bao quanh ở giữa dò hỏi quyết định, là một thiếu niên đẹp mã, tuổi thoạt nhìn rất trẻ, người luôn luôn biểu hiện trầm tĩnh trước mặt mọi người như hắn giờ phút này hiếm khi để lộ ra lúng túng.

Mặc dù hắn là đầu lĩnh trong quần người này, nhưng hắn cũng

khó có thể làm ra quyết định.

Sự khó xử của Lạc Thị nếu như là trên tinh thần, khó xử của Phạm Thống chính là trên thể xác, từ khi tự dưng đến cái thế giới này, hắn đã không hiểu đây rốt cuộc là chuyện làm sao, đầu tiên tưởng là nằm mơ, sau đó lại bị nói là mình đã chết, bây giờ thoạt nhìn hình như còn phải chết lần nữa?

Mặc dù hắn cũng không muốn chết, nhưng bất luận là được cứu trị hay là trực tiếp đi vào giai đoạn tử vong, trên cảm giác đều muốn tốt hơn nhiều so với dừng lại ở trạng thái máu thịt lẫn lộn đau muốn chết nhưng lại không mau chóng lấy mạng của hắn.

"Nếu như hắn chết ở đây, linh hồn sẽ được đưa đến ao nước bên nào chứ..."

Lạc Thị căng cứng mặt hỏi ra vấn đề này. Thật sự chưa từng có cư dân mới sinh nào vừa đến thế giới này, chưa trải quá bất cứ xử lý gì đã chết ở đây, sau khi chết rồi không biết có sẽ nổi lên từ ao nước giống như cư dân mới sinh bình thường hay không, nếu là sang bên thành phía Tây, chẳng phải bọn chúng được lời thêm một nhân lực sao? Bọn họ là đến cướp người, không phải là đến làm trò cười.

Phạm Thống mặc dù có thể nghe hiểu ngôn ngữ của bọn họ, nhưng dưới tình hình không có trang bị tri thức tương quan, vẫn là nghe không hiểu hắn đang nói cái gì.

"Giết ta đi..."

Sau khi nỗ lực thốt ra một câu, Phạm Thống chấp nhận số phận mà phát hiện, mình lại bị cái miệng này bán đứng rồi.

Rõ ràng là muốn nói đừng giết ta, lại biến thành ý ngược lại, nếu như hắn thật sự bởi vì như thế mà chết, hắn nhất định phải trở về tìm nữ nhân nguyền rủa hắn kia để báo thù...

Nhưng ngẫm kỹ lại, người cũng đã chết rồi, còn muốn ngàn dặm xa xôi đi khắp nơi tìm người, hình như còn rất phiền, hắn tốt hơn nên nghĩ lại.

"Ngươi..."

Lạc Thị thoáng chần chừ, mang vẻ mặt do dự mà mở miệng.

"... Đau lắm sao?"

Đây chẳng phải nói thừa sao! Ngươi là được nuông chiều từ bé chưa từng bị hỏa cầu nện trúng cho nên mới hỏi kiểu này đi!

Phạm Thống hò hét trong lòng, mặc dù nếu chưa từng bị hỏa cầu nện trúng đã gọi là nuông chiều từ bé, vậy trên thế giới thực sự có quá nhiều người phù hợp cái định nghĩa này, nhưng hắn cũng không có dư hơi đi suy xét tính hợp lý trong cách nghĩ của mình.

"Không đau chút nào!"

Đây tuyệt đối không phải cậy mạnh. Chỉ là nguyền rủa lại phát tác mà thôi.

Lúc này thì đừng bức ta nói chuyện có được không? Nói cũng không phải, không nói cũng không phải. Phạm Thống cảm thấy một cỗ cảm giác bi ai vô cùng bất đắc dĩ.

Ánh mắt Lạc Thị nhìn hắn trở nên có hơi quỷ dị, có lẽ là bởi vì thoạt nhìn hoàn toàn không giống dáng vẻ không đau đi, một mặt bảo người giết hắn, mặt khác lại nói không đau, loại mâu thuẫn này là điều hắn không thể lý giải.

Phạm Thống rất muốn hỏi bọn họ, nếu như không giết vừa lại không cứu, vậy thì có thuốc giảm đau bố thí cho hắn hay không, mà lúc hắn đang suy nghĩ có biện pháp nào biểu đạt ra ý của mình một cách bình thường, đột nhiên chú ý thấy thái độ của mọi người

trở nên rất cung kính, còn tự động nhường ra một con đường, hình như có người khác đến rồi.

"Lăng Thị đại nhân."

Người đó sau khi đi đến bên cạnh Lạc Thị, dưới chiếu sáng của lối ra thông đạo, dáng vẻ cũng hiện ra rõ ràng, khiến cho Phạm Thống nhìn đến mắt đăm đăm.

Tiên... Tiên nữ sao? Cho nên ở đây vẫn có khả năng là thiên đường?

"Lăng Thị, nên xử lý làm sao thì tốt hơn..."

Lạc Thị mím môi, có vẻ không tình nguyện xin giúp đỡ, vừa rồi cũng là hắn sử dụng phù chú thông tin mời Lăng Thị tới, hắn cảm thấy có chút ủ rũ đối với việc mình không thể xử lý tốt mọi tình huống mà phải dựa vào người khác.

Mà Lăng Thị gần như không tốn mấy giây để do dự, đã hạ mệnh lệnh.

"Ném trở về thông đạo giết đi, để hắn sống lại."

Phạm Thống trong chớp mắt lại từ thiên đường rơi vào địa ngục.

Thì ra không phải tiên nữ, mà là ma nữ sao?

"Thì ra trong thông đạo cũng có hiệu quả sống lại à."

Lạc Thị thở phào, lộ ra vẻ mặt "thì ra đơn giản như thế", mặt khác một tay kẹp lấy một tấm giấy bùa.

Chờ, chờ một chút... Phạm Thống mở to mắt, rất muốn bảo bọn họ dừng tay, nhưng lời nói ra có tỷ lệ chín phần mười sẽ biến thành "nhanh lên", "Tới đi nào" gì gì đó, mặc dù đánh cược vẫn là có tỷ lệ một phần mười có thể biểu đạt ý tứ chân chính của hắn,

nhưng những người này thật sự sẽ để ý hắn nói cái gì sao?

"Với thương thế bây giờ ngươi cũng đã nói không đau, lần này hắn cũng sẽ không đau."

Lạc Thị có lẽ là nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của hắn, thoáng giải thích một chút, muốn để cho hắn an tâm.

Nhưng cái gọi là không đau căn bản là hiểu lầm.

Những người tùy tùng bên cạnh nâng thân thể của Phạm Thống lên, không cho phép hắn kháng nghị đã ném vào trong thông đạo, Phạm Thống cảm thấy bọn họ căn bản đã coi hắn như thi thể rồi, mà trước khi chết "lần này", hình ảnh nhìn thấy cuối cùng, là Lạc Thị tay cầm một tờ giấy phù chú, nhảy về phía trước, rồi ném phù chú tự bốc lửa về phía hắn bằng động tác đẹp đẽ.

"Ngự hỏa chú!"

Dựa theo hình ảnh thị giác và cảm giác nóng bỏng mà nói, thì không khác nhiều với đại hỏa cầu, chẳng qua sau này Phạm Thống mới biết, ngự hỏa chú chỉ là pháp thuật công kích cơ sở nhất trong phù chú học mà thôi.

Mặc dù nói như vầy hình như rất kỳ quái, nhưng để kỷ niệm lần chết đầu tiên ở thế giới này, hắn vẫn là hi vọng, ít nhất có thể bị cái đại tuyệt chiêu có âm thanh màu sắc xử lý cơ! Những ai không thể không chết chắc là đều có cái ước mơ này đi!

Bị thứ phù chú cỏn con này làm thịt, cứ như là bị tuyên bố chỉ có thể trở thành nhân vật phụ không nổi bật, vĩnh viễn không thể vươn mình vậy á --

◊◊◊◊

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Theo như kinh nghiệm nhiều năm làm nghề thầy bói của ta mà nói, ta dám nói đây tuyệt đối không phải cái bắt đầu tốt. Ơ, khí thế như vậy không đủ à, có cái chén cho ta gõ một cái không? Được thôi, ngay cả thuốc giảm đau cũng không có, ta biết đây đúng là làm khó người, mà cho dù ta muốn hỏi một cái chén, nói ra có khi sẽ biến thành cá gỗ hay gì đó đi? Cuộc sống của ta là thế đấy.

Ngươi nói cuộc sống của ta đã kết thúc rồi? Đúng vậy, dựa theo những gì đã thấy và thể nghiệm mà nói, cuộc sống của ta hình như đã kết thúc hai lần rồi, hình như là chuyện xảy ra trong vòng một ngày, ở thế giới ban đầu ta chết làm sao, thực sự ta cũng không rõ lắm, nhưng lần này rất rõ là bị thiêu chết.

Về phần vì sao cậu mỹ thiếu niên kia muốn chọn dùng thiêu, dựa theo tài trí thông minh của ta để phán đoán, nhất định là cậu ta cảm thấy ta bị đại hỏa cầu thiêu mà còn nói không đau, thế thì dùng công kích hỏa diễm tương tự nhất định cũng không có vấn đề, có thể giảm thiểu đau đớn của ta... Cậu ta thật sự chu đáo như thế sao? Nhân cách có tốt đẹp như vậy sao? Tại sao đột nhiên cảm thấy ta quá ngây thơ rồi, biết đâu có hàng ngàn hàng vạn lý do nhưng không phải cái này, chẳng qua, quá khứ đã là quá khứ rồi, ta nghĩ ta nên tích cực đối mặt với cuộc sống mới hiện giờ, có lẽ ta vẫn có thể mở cái tiệm bói toán ở thế giới này chăng?

Thế giới này thật sự rất thần kỳ. Nên nói là khiến người rất khó hiểu. Thân thể của ta mọc lại lần nữa rồi, giống như lột da vậy, về phần thân thể trước kia của ta thế nào... Khỏi nói cũng được. Tốt thôi, kỳ thực là ta không có dũng khí liếc nó thêm một cái, ta thật sự không có sở thích ngắm nghía thi thể của mình, thật đó!

Còn nữa, cái thông đạo này rất là chu đáo, giúp ta làm ra một cái thân thể còn không quên cho ta một bộ y phục có kiểu dáng không khác bọn họ bao nhiêu, để cho ta có mặt mũi đi ra, chà chà.

Mà sau khi ta đi ra khỏi thông đạo, cái người đẹp như tiên,

nhưng lại máu lạnh như ma nữ kia đi đến trước mặt ta, hắn giơ tay phải lên, y phục trên người đột nhiên chậm rãi bay lên theo gió, thoạt nhìn thật sự giống thần tiên, sau đó với bàn tay ưu mỹ hắn làm một cái tư thế ở trước mặt ta, ta nhìn thấy một thứ như vệt nước khoách tán ra ở trước mắt ta, sau đó... sau đó ta hình như đã ngất đi, và quên mất rất nhiều rất nhiều thứ.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 1 + 1: Vẫn Còn Người Chết

"Nghe lên giống như phim kinh dị do ta đóng vai chính. Ta là vật liệu đóng phim kinh dị sao? Không, thật sự là ta đóng vai chính sao?" -- Phạm Thống

Thành phía Đông đồ sộ yên tĩnh, ở trong bóng đêm, vẫn được ngọn đèn trên đầu tường chiếu rọi, thắp sáng cả cổng thành và cấu trúc tường xung quanh.

Ba chữ Đông Phương Thành trên tấm biển treo cao ở phía trên cổng thành hết sức có khí thế, bức tường đá bên ngoài thành xem ra khá kiên cố, có lẽ là bởi vì thường xuyên tu sửa, bất chấp thời gian tồn tại của nó đã rất lâu rồi, vẫn cho người cảm giác sạch sẽ bền vững, mà không phải giống như di tích tồi tàn.

Thông qua cánh cổng mở rộng nghênh đón bọn họ, có thể liếc thấy đường phố và nhà cửa ngay ngắn có trật tự bên trong thành, kiến trúc của những nhà buôn nhà dân phần lớn thấp bé giản dị, rất có tính nhất trí với bộ dạng bên ngoài của Đông Phương thành.

Có những nhà buôn hơn nửa đêm vẫn chưa đóng cửa, cho nên một số con hẻm nào đó tụ tập những nhà buôn kiểu này, tất cả đều đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt không kém ban ngày, hình thành đối lập với sự yên tĩnh của khu dân cư.

Trên đoạn đường trở về, Phạm Thống đã được nhồi nhét rất nhiều tri thức của thế giới này.

Theo như cách nói của bọn họ, thế giới này có cái bảo vật gọi là "Trầm Nguyệt", cụ thể mà nói rốt cuộc là cái gì, bọn họ không

nói rõ lắm, Phạm Thống cho rằng đại khái là thứ không khác bao nhiêu với vệ tinh nhân tạo, có điều nhìn từ phục trang đến kiến trúc, thế giới này đều mang dáng vẻ cổ xưa, có lẽ không biết vệ tinh nhân tạo là cái gì, hắn cũng không cách nào xác nhận với bọn họ có phải tương tự hay không.

Bọn họ nói, từ rất lâu trước kia Trầm Nguyệt là do nữ vương Đông Phương thành và hoàng đế Tây Phương thành đương thời cùng nhau phát hiện, Phạm Thống nghe xong một hồi mới nghe ra tên gọi "Lạc Nguyệt" này chính là chỉ Tây Phương Thành, bởi vì nơi mặt trăng lặn xuống chính là bên Tây Phương thành, mà người bên Tây Phương thành phần lớn gọi Đông Phương thành là "Dạ Chỉ", nguyên nhân thì là ánh nắng ban mai luôn là dâng lên từ bên Đông Phương thành. (Lạc Nguyệt có nghĩa là trăng rơi, Dạ Chỉ là ban đêm chấm dứt)

Trầm Nguyệt có pháp lực cực kỳ cường đại, có thể thu hút linh hồn kẻ chết từ các thế giới đến thế giới này thông qua thông đạo của nó sáng tạo, cũng làm cho những linh hồn đó có lại được thân thể để sống ở thế giới này, mà linh hồn được hút tới cũng có điều kiện nhất định, như là chết bất ngờ, chết mang theo tiếc nuối, hoặc là linh hồn trẻ con chưa lớn lên đã chết, những linh hồn như vậy mới có khả năng được hút tới hơn.

Phạm Thống mang lên hoài nghi khi nghe điều này. Hắn thực sự có chút nghi vấn cái thứ Trầm Nguyệt quỷ quái kia có phải cũng sẽ hút luôn cả linh hồn của người sống, bằng không hắn làm sao lại không hề có chút ấn tượng đối với cái chết của mình, cứ như thế đã bị hút đến thế giới này rồi vậy?

Ngoài ra, vì để tiện cho những người từ thế giới khác thông qua thông đạo mà tới mau chóng thích ứng và học tập mọi thứ ở đây, trở thành cư dân mới sinh của vùng đất này, bọn họ sẽ dùng thuật phong ấn ký ức lên những thành viên mới, niêm phong ký ức vốn có của họ, đây chính là chuyện Lăng Thị vừa mới làm với

Phạm Thống, Phạm Thống sau khi tiếp xúc với phong ấn cũng chỉ có hôn mê một lát mà thôi.

Mà ở trong một lát này, Lăng Thị đã tự trở về trước, Lạc Thị thì cùng trở về với bọn họ, nghe nói bọn họ có chuẩn bị pháp trận có thể trở về cổng thành trong chớp mắt, nhưng bởi vì không cần thiết rời khỏi khẩn cấp, nếu sử dụng pháp trận thì rất lãng phí, cho nên liền biến thành đi bộ về nhà, thuận tiệng giảng giải tri thức cơ sở cho hắn.

Sau khi tiến vào Đông Phương thành, trở thành một phần tử của bọn họ, nếu như nỗ lực nâng cao giai cấp thực lực của mình, liền có thể nhận được phần thưởng là khôi phục một phần ký ức cho mỗi lần nâng cao. Phạm Thống cũng không để ý lắm đối với những ký ức nào của mình bị phong ấn, dù sao bị phong ấn rồi tức là nhớ không nổi, mà nhớ không nổi đương nhiên cũng sẽ không biết đó là thứ gì hoặc liên quan với cái gì, như thế thì một chút động lực tìm hiểu cũng không có.

Hắn không biết Lăng Thị rốt cuộc đã phong ấn những ký ức nào của hắn, trọng điểm là hắn bây giờ cũng không cảm thấy chỗ nào không tốt, vậy thì không có vấn đề gì nữa.

"Sau khi về thành bọn ta sẽ thu xếp chỗ ở tạm thời cho ngươi, còn lại thì chờ ngày mai, sẽ có người chuyên môn đến nói rõ với ngươi."

"Ờ."

Xuất phát từ hoàng hôn, chiến đấu, đến bây giờ cũng hơn nửa đêm rồi, từ trên mặt bọn họ đều nhìn thấy vẻ mệt mỏi, Phạm Thống cũng cảm thấy rất mệt mỏi, chẳng qua, hắn chỉ là đi về đã mệt rồi.

Mãi cho đến khi nhìn thấy cổng thành của Đông Phương Thành, Lạc Thị không có nói chuyện với hắn nữa. Phạm Thống

mặc dù cũng có một số chuyện muốn hỏi, nhưng dưới tình huống chưa rõ, đừng mở miệng ẩu mới là cách làm thông minh.

Chỉ nghe người ta giảng giải thuyết minh thì rất đơn giản, dọc đường chỉ cần "ờ", "ừ", "ừ hử" là được rồi, những từ này dù sao cũng không thể thay thế đảo lộn gì được, cùng lắm thỉnh thoảng biến thành "ơ", nhưng đây cũng sẽ không gây ra phiền phức quá lớn, cùng lắm là khiến cho đối phương bổ sung thêm một câu thuyết minh, hắn liền có thể tiếp tục ờ ờ ờ, hết sức thuận tiện.

Mắt thấy nhà đã ở ngay trước mắt, người của tiểu đội này cũng rất cao hứng, mọi người đều muốn mau chóng trở về nơi của mình nghỉ ngơi, nhưng ở lúc đó, đột nhiên lại xuất hiện tình huống.

Bọn họ nghe thấy phương xa truyền đến tiếng bước chân có hơi cuồng loạn, không, nói là phương xa, nhưng thoáng chốc cũng trở nên không xa nữa, cũng tức là đang tiếp cận với tốc độ hết sức nhanh chóng, mọi người không khỏi phải quay đầu xem là tình huống gì, mà sau khi nhìn thấy ma thú và cái người cưỡi phía trên đang phi nước đại về phía cổng thành, sắc mặt của mọi người ngoại trừ Phạm Thống đều cứng đờ, hết sức ăn ý mà lập tức lùi ra tạo khoảng trống, tránh cho bị vạ lây.

Phạm Thống thừa nhận phản ứng của hắn có hơi chậm, thị lực cũng không phải tốt lắm, nhưng...

"Aghhhh! Vì sao giữa đường lại có người chứ!"

Nhưng... thế giới này thì ra là một thế giới nguy hiểm chỉ cần phản ứng hơi chậm, thị lực hơi kém, liền sẽ gặp tử vong bất cứ lúc nào sao?

Khi Phạm Thống nghe thấy tiếng hét của cái người kia, sau đó ma thú còn không chùn bước mà giẫm bẹp hắn, trong lòng hắn sản sinh cái nghi hoặc trên, mặt khác cũng rất muốn hỏi đây có phải

gọi là lái xe không giấy phép.

Về phần cảm giác đau, có khi lâu rồi sẽ quen thôi? Nên nói là quen rồi hay là mệt mỏi rồi đây?

"Phạm Thống! Ngươi làm sao lại chết nữa vậy hả?"

Ở lúc linh hồn hắn vẫn chưa hoàn toàn phân ly, Lạc Thị lấy một loại âm thanh khó nói bằng lời gào lên một câu như thế.

Lần trước chính là bị ngươi giết, ngươi hắn là không có tư cách nói câu này đi --!

Mặc dù Phạm Thống rất muốn hét ra, nhưng đây cũng phải chờ hắn sống lại lần nữa mới làm được.

◊◊◊◊

Có người nói, chỉ nghe lý luận, không bằng thao tác thực tế, có kinh nghiệm thì sẽ hiểu, cũng thuận tiện có thể ghi nhớ trong lòng, tự trải nghiệm chính là phương pháp học tập tốt nhất, chuyện xảy ra ở trên người bạn muốn không nhớ cũng khó, bổn công ty sau khi mướn người mới đều cần phải thực tập một tháng trước để làm quen môi trường làm việc, không phát tiền lương... Dù sao những lời này gần như có nghĩa là: Bạn có hiểu hay không thì không ai biết, có khi bản thân bạn cũng không hiểu, cho nên để bạn thể nghiệm một chút là hiểu thôi --

Mà Phạm Thống thì đang thực hành trọn vẹn cái quy tắc này -- dùng cái chết để hiểu rõ cái gọi là hệ thống duy sinh vĩ đại của Đông Phương thành: Ao nước.

Sau khi cư dân mới sinh chết, trên người nếu như có ấn ký của Đông Phương Thành, linh hồn sẽ được đưa về đáy của ao nước Đông Phương thành, lực lượng của Trầm Nguyệt sẽ làm lại thân thể mới cho linh hồn, đảm bảo giống y chang bộ dạng trước khi chết, bao gồm kỹ thuật và tri thức vốn đã học được, không thiếu

cái nào.

Nhưng hệ thống duy sinh ao nước không có chu đáo như thông đạo đến cái thế giới này, cho nên hắn vẫn là thiếu mất quần áo, đây khiến hắn có chút muốn phàn nàn "không thiếu cái nào" là quảng cáo nói xạo.

Mà cái ao nước này cũng sâu quá mức, và rộng chẳng khác gì cái hồ, cho nên hắn suýt nữa bởi vì không giỏi bơi mà biết thành xác chết trôi nổi tươi mát, may mà Lạc Thị rất có lương tâm, lại mang một tốp người đến chèo thuyền vớt hắn, bằng không hắn có khả năng phải không ngừng trải qua quá trình sống lại chết đuối sống lại chết đuối, cho đến khi được người phát hiện mới thôi.

Đây giống như kế hoạch cưỡng bách người phải trở thành tay bơi lội giỏi, khiến cho Phạm Thống cảm thấy thực sự rất không nhân tính hóa. Lỡ như xảy ra tình huống đó, vậy trên mặt ao sẽ có rất nhiều thi thể của hắn đấy! Hơn nữa mức độ trương sình còn không giống nhau, đây chẳng phải buồn nôn lắm sao? Chẳng lẽ chưa từng có người chết như vậy à? Người sống lại tiếp theo ở đây chẳng lẽ sẽ không bị dọa sao?

Phạm Thống luôn cảm thấy đối thoại như thế này là có khả năng xảy ra: "Ha ha, lần đầu gặp mặt, xin chào", "Không, ta đã thấy thi thể của ngươi! Ngươi làm gì vậy, trên ao trôi nổi cả đống, ta đếm kỹ ngươi tổng cộng đã chết ba mươi tám lần! Đây là ô nhiễm công cộng đấy nhá! Sau khi ngươi lên bờ không thanh lý một chút sao", "Ơ... nhưng... tự mình thanh lý thi thể của mình, cảm giác đó kỳ lắm...", "Vậy những người trên đường bơi vào bờ cứ đụng phải thi thể của ngươi như bọn ta thì nên làm sao chứ! Hôm đó người chết đi sống lại tổng cộng một trăm lẻ tám người, người nào người nấy đều nhẫn cái mặt ngươi rồi", "Thật ngại quá, nhưng thi thể cũng trương sình bay hết mặt mũi rồi, các ngươi lại vẫn có thể nhận ra là thi thể của ta à..."

Có khi sẽ bởi vì để lại cả đống thi thể trong ao nước mà trở

thành người nổi tiếng. Nghĩ thôi đã cảm thấy khủng khiếp rồi.

Mặc dù có người đến vớt hắn, theo lý thuyết hắn nên mang cảm kích, nhưng bị người dùng cách thả lưới bắt lên thuyền như bắt cá, cảm giác đó vẫn là rất khó vui vẻ...

Hơn nữa sau khi lên thuyền nhận được một bộ quần áo, Lạc Thị nghiêm mặt nói chuyện với hắn, tâm tình của hắn liền càng thêm nặng nề.

"Ta nghĩ ngươi cũng biết rồi, cư dân mới sinh chỉ cần chết sẽ sống lại ở đây, có thể nói là bất diệt, nhưng ngươi cũng đừng bởi vì như thế mà cảm thấy tùy tiện đi chết là không sao, ta bây giờ nói trước cho ngươi một số chuyện."

Lúc nghe đến đây, Phạm Thống rất muốn phản bác, làm sao có thể tùy tiện đi chết là không sao! Hắn rất sợ đau!

"Thân xác của các ngươi sử dụng, bình thường nếu không hư tổn có thể dùng mười năm. Trong vòng mười năm chết đi đều là lãng phí tài nguyên, phải tự mình chi trả phí thay đổi thân thể, đừng cho rằng len lén chết là sẽ không có ai biết, ao nước đều sẽ lưu lại ghi chép. Nhưng thông cảm cho người mới tới có thể vẫn chưa thích ứng hoàn cảnh bên này, ba lần chết đầu tiên trong năm đầu không cần trả tiền, về sau sẽ không phải miễn phí nữa, ngươi đã dùng hết hai lần cơ hội, tự mà lo chú ý đi."

"Cái gì! Vì sao! Ta rõ ràng vẫn chưa bước vào Tây Phương Thành, thế này cũng tính?"

"Đây là Đông Phương Thành! Đầu ngươi vẫn chưa sống lại hoàn tất sao?"

Đối mặt với lời cộc cằn của Lạc Thị, Phạm Thống lần nữa có nỗi khổ khó nói. Hắn đương nhiên biết đây là Đông Phương thành, chính vì hắn biết đây là Đông Phương Thành, nói ra mới sẽ biến

thành Tây Phương Thành mà.

"Phí thay đổi thân thể cũng không rẻ, cư dân mới sinh rất dễ dàng bởi vì như thế mà gánh nợ, nếu như không trả tiền được, cũng không đến nỗi để ngươi không thể sống lại, chỉ là vì để tránh cho có người có số nợ quá khổng lồ, căn bản trả không nổi, vừa không làm việc kiếm tiền, cũng không bảo vệ mình cho tốt, vô tư mà chết ẩu, cho nên hễ là người mang nợ chết đi được đưa về đáy ao tạo hình lại đều sẽ sản sinh đau đớn mãnh liệt, đau đớn sẽ gia tăng tùy vào số nợ, coi như là trừng phạt."

Mỗi một câu Lạc Thị nói, sắc mặt của Phạm Thống liền khó coi một phần, khi hắn nói xong, sắc mặt của Phạm Thống có thể dùng thê thảm để hình dung rồi.

Liên tục chết đã thảm rồi, còn sẽ bị gánh một món nợ lớn? Liên tục chết tạo ra món nợ lớn đã đủ thảm rồi, còn khiến cho lúc sống lại có khả năng còn đau hơn lúc chết?

Đây quả nhiên không phải thiên đường mà là địa ngục. Nhưng hắn đã làm gì để bị bắt xuống địa ngục chứ? Nghề thầy bói tạo ra quá nhiều nghiệp chướng sao?

Chèo thuyền trên ao nước thế này, rất giống cảm giác vượt qua Suối Vàng, nếu như thế, nhóm Lạc Thị chính là lính quỷ rồi... Phạm Thống lắc đi ý nghĩ lung tung, quyết định làm trống đầu óc trước khi cập bờ.

◊◊◊◊

Ao nước duy sinh của Đông Phương thành, cũng không phải nằm ở trong không gian đóng kín. Mặc dù tứ phía đều là tường đất thiên nhiên bao phủ, để lại lối ra thông vào trong thành ở phía Tây, nhưng phía trên lại rộng mở, có thể nhìn thấy bầu trời trong sáng bao la, mây trắng, cùng với ánh trăng trắng bạc.

Thời gian này đã không còn nhìn thấy mặt trăng nữa, bởi vì mặt trăng gần như sắp chìm xuống đường chân trời ở Tây Phương Thành, bởi thế có thể biết bọn họ đã mất bao lâu, gần như có thể nói là suốt đêm tới sáng.

Hít thở không khí khác biệt, cảm nhận bầu khí quyển không giống thế giới ban đầu, ở trên mặt ao này nhìn bầu trời, hứng làn gió hơi lạnh lẽo, Phạm Thống giờ đây mới cảm thấy thân thể giống như thả lỏng và tâm tình cũng dịu lại.

... Nếu như tối nay hắn không chết hai lần, có lẽ mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn.

"Ta lần đầu tiên nhìn thấy có người chết nhanh như thế, sợ rằng đã phá kỷ lục rồi." Người A trên thuyền nói như thế.

"Đúng vậy, cái tên lần trước đúng lúc đang vào thành bị tấm biển rớt xuống nện chết, vốn tưởng đã là kỷ lục nhanh nhất rồi, không ngờ còn có tên chưa vào thành đã chết!" Người B tiếp lời.

Các ngươi mừng rỡ trên đau khổ của người khác là không nên có biết không? Cho dù thân là người giữ kỷ lục, ta cũng không vui nổi chút nào đâu!... khóe mắt của Phạm Thống co giật.

"Lo mà chèo thuyền đi, trò chuyện cái gì!" Lạc Thị lạnh mặt khiến cho đề tài này chết yểu trong chớp mắt, người A và B lập tức im bặt, chăm chỉ làm công việc họ nên làm.

Bờ ao còn có mấy chiếc thuyền trống có kích thước tương tự nhau, đầy đủ mái chèo lưới cá, xem ra hẳn là để cho mọi người có thể cứu viện người thân bạn tốt sống lại bất cứ lúc nào, Phạm Thống xem xong thực sự không biết nên làm cảm tưởng ra sao.

Sau khi đi qua một con đường hầm nhỏ có hơi quanh co, Phạm Thống cuối cùng đã chính thức đi vào trong Đông Phương Thành, chân chính tới sát cảnh vật của Đông Phương Thành. Đi ở trên con

đường lát gạch trắng, Phạm Thống vừa cảm thấy thiết thực, vừa nhìn ngó xung quanh, cảm thấy mọi thứ đều rất mới lạ.

Ánh bình minh đã hé lộ ở phía Đông, lúc này trên đường hiển nhiên sẽ không có mấy người đi đường, mà khi hắn nhìn ra xa về hướng Bắc, liền bị một tòa kiến trúc hùng vĩ khí phái thu hút chú ý.

Bản thể của kiến trúc vật là một loại màu lam lạnh giá như mộng ảo, cảm giác trong suốt đó có lẽ là ảo giác do tia sáng gây ra, địa hình nhô lên cao hình như cũng tỏ rõ địa vị tách biệt của nó, cảm giác trang nghiêm đó chỉ là nhìn thôi cũng sẽ khiến người sinh lòng sùng kính.

"Đó là..." Phạm Thống chỉ vào tòa kiến trúc dò hỏi người bên cạnh, người đó ngáp một cái, mang giọng mệt mỏi trả lời hắn.

"Đó là Thần Vương Điện, chỗ ở của nữ vương bệ hạ và năm vị Thị đại nhân."

Đơn giản mà nói, hắn chính là chỗ ở của giai cấp thống trị tối cao của Đông Phương thành đúng không? Phạm Thống hiểu rồi.

Nhưng, năm vị Thị đại nhân...?

Phạm Thống dùng ánh mắt nghi ngờ liếc Lạc Thị bên cạnh, để ý thấy ánh mắt của hắn, Lạc Thị thoáng không hài lòng mà nhíu mày.

"Đó là nhà của ta, ngươi có ý kiến gì không?"

"Có." ...

Ta thật sự không phải cố tình gây sự...

"Ngươi có ý kiến gì?"

Gương mặt thanh tú của Lạc Thị giống như phủ lên một lớp

bóng mờ, trí nhớ của Phạm Thống không có tệ đến mức quên hết chuyện xảy ra trong ngày, hắn xác thực còn nhớ lần đầu tiên mình chết là làm sao, cũng còn nhớ mùi vị khi ngự hỏa phù đốt hắn thành trắng đen...

Làm sao đây? Phạm Thống có chút sợ hãi, cho dù hắn muốn nói một số lời kiểu như "ta chỉ là không biết người nghênh đón ta lại có thể là đại nhân vật chỉ kém nữ vương", nói ra có tỷ lệ rất cao sẽ biến thành lời khinh thường nữ vương hoặc đối phương, muốn tìm chết cũng không phải tìm như thế đi.

Hắn nỗ lực muốn tìm ra lời nói cho dù đảo lộn nghe lên cũng sẽ không quá kỳ quái để trả lời. Kỳ thực vừa rồi lắc đầu là được rồi mà! Mắc cái gì lại muốn dùng ngôn ngữ để trả lời chứ?

"Lạc Thị đại nhân, chúng ta đến rồi."

Người B kịp thời xen vào một câu hòa hoãn bầu không khí, Lạc Thị lúc này mới chuyển ánh mắt đi, Phạm Thống có loại cảm giác được cứu một mạng, nhìn theo về phía nhà tạm thời của hắn ở Đông Phương Thành.

Là một căn hộ trong dãy nhà, nó thoạt nhìn sơ sài nhưng rất bình thường, hình như không có gì để không hài lòng, nằm trong phạm vi có thể chấp nhận.

"Trước khi nhân viên phụ trách nói cho ngươi tri thức tương quan đến, đừng tự mình ra ngoài rời khỏi đây."

Lạc Thị lạnh mặt căn dặn, thuận tiện nhắc nhở một câu.

"Đây chỉ là nhà tạm thời cho ngươi mượn, mặc dù là nhà không có người ở, vẫn là thuộc về tài sản của Đông Phương thành, nếu như phá hoại bất cứ chỗ nào, cũng phải bồi thường như nhau."

Bồi thường bồi thường bồi thường. Phạm Thống cảm thấy

Đông Phương Thành thật sự rất keo kiệt, cái xác để sống lại cần tiền, chỗ ở cung cấp cũng muốn tuyên bố quyền sở hữu, hay là bởi vì hắn chưa lấy được chứng minh nhân dân, cho nên đãi ngộ mới tệ như thế?

"Nghe rõ chưa?"

Lần này Phạm Thống có nhớ phải dùng gật đầu.

◊◊◊◊

Phạm Thống là ngủ ở lúc trời sáng, nhưng hướng dẫn viên du lịch cần đến để chỉ đạo tri thức sinh hoạt cho hắn thì không như thế, đây cũng khiến cho hắn mới ngủ không được bao lâu, đang muốn tiến vào giai đoạn ngủ ngon, liền bị hướng dẫn viên du lịch đến viếng thăm đánh thức, giấc ngủ bị thiếu thốn nghiêm trọng.

Cuộc sống nghèo hèn chính là như thế, ngay cả quyền được ngủ yên cũng không có... Với đầu óc mơ màng, Phạm Thống nhìn người đàn ông mang theo nụ cười chuyên nghiệp.

"Xin chào, ta tên là Mễ Trọng, phụ trách dạy ngươi một số tri thức cần thiết ở Huyễn Thế và Đông Phương Thành, ngươi cứ gọi trực tiếp tên của ta là được rồi."

Mễ Trùng? Phạm Thống dịch theo nghĩa đen. (mễ trùng là con sâu gạo)

"Thật là cái tên hay."

Không, điều ta muốn nói là cái tên thật kỳ quái. Làm sao lại có người đặt cái tên này? Trên thế giới đúng là chuyện lạ gì cũng có.

Trong lúc nghĩ như thế, Phạm Thống hình như hoàn toàn không tự xét lại tên của mình cũng rất kỳ quái, hơn nữa còn rất xứng với cái tên này.

"Cám ơn lời khen của ngươi. Vậy thì trước khi đưa ngươi đi làm quen một số địa điểm quan trọng, chúng ta hãy nói chuyện có thể nói trước nhé."

Mễ Trọng vừa nói, vừa móc ra một vật thể màu trắng từ trong túi. Phạm Thống đã nhìn thấy thứ này, thông thường là trang sức treo trên quần áo, hình như gọi là tua rua hay gì đó.

"Cái tua rua màu trắng này là của ngươi, sau đây ta sẽ giải thích với ngươi ý nghĩa của thứ này."

Mễ Trọng hắng giọng, giải thích hết sức lưu loát chuyên nghiệp.

"Màu sắc của tua rua là thứ dùng để phân biệt thực lực giai cấp cao thấp của Đông Phương thành chúng ta, màu sắc đại biểu từ mạnh đến yếu lần lượt là đen, tím, đỏ, lam, lục, những người mới đến sẽ nhận được màu trắng, cũng có nghĩa là vẫn chưa trải qua bất cứ kiểm tra giám định nào, lương bổng của Đông Phương Thành là phát theo màu sắc của tua rua, giai cấp càng cao lương tháng sẽ càng cao, rồi trong cùng một màu sắc, lương tháng của màu đậm cũng cao hơn màu nhạt, ví dụ như màu lam đậm thì cao cấp hơn màu lam nhạt, ngoài ra màu trắng thì không có bất cứ lương bổng nào, mọi người đều bắt đầu từ số không, xin hãy nâng cao giai cấp của ngươi cho tốt."

Đông Phương Thành có vẻ rất xem trọng vấn đề tiền bạc, Phạm Thống đen mặt nhận lấy tua rua màu trắng tượng trưng cho sự vô dụng của hắn.

Tua rua Mễ Trọng đeo bên hông là màu lục nhạt, mà căn cứ theo ấn tượng trong đầu, tua rua của Lạc Thị hình như là màu đỏ tươi, những người hắn mang theo thì có đỏ có lam, về phần tua rua của Lăng Thị, người chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, có màu gì thì hắn không có chú ý.

"Đừng xem nữa, tiền mà tua rua màu lục nhạt của ta có thể nhận được mỗi tháng rất ít, may mà luôn có người mới vào, khiến ta còn có thể đảm nhiệm công việc hướng dẫn viên, bằng không nếu chết bất ngờ vẫn thật là không có tiền để trả nợ đây..."

Thấy dáng vẻ gãi đầu cảm thán của hắn, Phạm Thống cũng không biết nói cái gì an ủi hắn. Dù sao tình huống hiện nay của hắn hình như còn thảm hơn, vừa rồi đã dùng hết hai lần cơ hội hồi sinh miễn phí, đây thực sự khiến hắn không có dư lực đồng tình người khác.

"Sau đó thì sao, nếu đã đến Đông Phương thành, vậy cũng nên biết những ai là người quyền cao chức trọng, tránh cho bất cẩn đắc tội..."

Ta tối qua hình như đã bất cẩn đắc tội một người rồi. Phạm Thống có chút bi thảm ảm đạm mà nghĩ.

"Người tôn quý vĩ đại nhất Đông Phương thành chúng ta cũng là người thống trị chúng ta là Tịch Anh nữ vương, tuổi của nữ vương không quan trọng, dù sao bề ngoài của ngài trông cũng trẻ đẹp. Nhưng ngươi có lẽ chỉ có cơ hội nhìn thấy ngài từ xa, nữ vương bệ hạ thông thường chỉ lộ diện ở một số trường hợp công khai, nhưng nửa tháng sau chính là lễ Trầm Nguyệt kỷ niệm ngày khởi động Trầm Nguyệt, nữ vương bệ hạ và mấy vị đại nhân sẽ cùng ngồi xe đến tế đàn Trầm Nguyệt đi tiến hành tế lễ, đến lúc đó ngươi có thể đi theo chiêm ngưỡng phong thái của những đại nhân vật này."

Phạm Thống gật đầu, Mễ Trọng liền nói tiếp.

"Địa vị chỉ kém nữ vương bệ hạ, là năm vị "Thị" đại nhân, trong đó ngươi hẳn là đã thấy Lăng Thị đại nhân rồi, ngài điều khiển phụ trách việc phong ấn và giải phong ký ức của cư dân mới sinh, người mới đến đây đều sẽ do đại nhân đích thân tiến hành nghi thức phong ấn ký ức, cũng từ đó bị sự mỹ lệ của Lăng Thị đại

nhân bắt giữ, phần thưởng khi nâng cao giai cấp cũng là do Lăng Thị đại nhân chấp hành giải phong ký ức, haiz, vì sao ta không thể mau chóng thăng cấp đây, muốn gặp mặt Lăng Thị đại nhân lần nữa quá đi à..."

Phần cuối căn bản đều là tiếng lòng và oán niệm của cá nhân của ngươi đi? Trình độ chuyên nghiệp như thế có ổn với một hướng dẫn viên du lịch như ngươi không?

Phạm Thống không phủ nhận Lăng Thị rất đẹp, nhưng sau khi có kinh nghiệm bị Lăng Thị hạ lệnh chịu chết, cảm giác đó lại là một chuyện khác rồi.

"Lăng Thị đại nhân kiêm nhiệm người hầu cận của nữ vương bệ hạ, nghe nói mọi chuyện lớn nhỏ thay đồ chải đầu tắm rửa vân vân của nữ vương bệ hạ đều là do Lăng Thị đại nhân phục vụ, nữ vương bệ hạ thật là khiến người ngưỡng mộ à --"

Làm sao vẫn chưa hết hả? Còn nữa, bình thường mà nói nên ngưỡng mộ người có thể hầu hạ sát bên nữ vương mới đúng chứ? Làm sao trái ngược rồi? Nếu bao gồm cả thay đồ chải đầu tắm rửa, vậy có hầu ngủ hay không?

"Về phần Âm Thị đại nhân, nói làm sao nhỉ... nên nói là rất thẳng thắn không ra vẻ đi, là một người rất lạ lùng. Có khả năng là bởi vì quá lạ lùng, rõ ràng trông tài giỏi tuấn tú đẹp trai như thế mà đến bây giờ vẫn không có đối tượng qua lại, cũng tính là một chuyện rất khó tin."

"Lạ lùng?"

"À ừ, nghe nói Âm Thị đại nhân ra ngoài làm việt hết một tháng, đêm hôm qua cuối cùng cũng đã về thành, cưỡi một con ma thú mà ngài ta nhất thời hứng lên bắt tới để cưỡi chơi, chẳng qua không thể khống chế, sau khi xông vào cổng thành ảnh hưởng đến mấy nhà buôn, cuối cùng còn kinh động đến nữ vương bệ hạ, và bị

khiển trách một trận..."

...

Phạm Thống cuối cùng đã biết hung thủ lái xe không giấy phép tông chết hắn tối hôm qua là ai rồi, hơn nữa xem ra đời này vô vọng đòi lại công đạo.

"Người hôm qua đi đón ngươi về là Lạc Thị đại nhân, trong năm vị đại nhân, tuổi của Lạc Thị đại nhân nhỏ nhất, năm nay mới mười bốn tuổi, tính cách hơi khó gần... Đúng rồi, Lạc Thị đại nhân là con trai của nữ vương bệ hạ, vốn đã không dễ gần rồi, cộng thêm thân phận này, càng làm cho có cảm giác xa cách."

Phạm Thống cả kinh thất sắc.

Chết tiệt! Chọc ai không chọc lại đi đắc tội với một vương tử!

"Sắc mặt ngươi thật kém, làm sao vậy?"

Phạm Thống bơ phờ mà lắc lắc đầu. Đúng là một phút lỡ lời ngàn đời ôm hận, quay đầu nhìn lại đã chết trăm lần.

"Vi Thị đại nhân tương đối ít ra ngoài hoạt động, năm nay ba mươi mấy tuổi rồi đi, tình báo về Vi Thị đại nhân không nhiều lắm, nhưng nữ vương bệ hạ rất nghe lời của ngài ấy, rất nhiều mệnh lệnh đều là bởi vì Vi Thị đại nhân đề xuất ra mới thi hành, đúng rồi, Vi Thị đại nhân rất thiên vị cư dân nguyên sinh, luôn là đề xuất một số ý kiến áp bức bất công đối với cư dân mới sinh, cho nên cư dân mới sinh thường rất ghét hắn."

Người này Phạm Thống cũng ghi nhớ lại, tiếp đến liền nhìn Mễ Trọng, chờ hắn tiếp tục giới thiệu.

"Cuối cùng là Huy Thị đại nhân... ờm, người này trước hết tốt hơn đừng nhắc đến, ta nói cho ngươi chuyện bên Lạc Nguyệt vậy."

"Ớ?"

Rõ ràng có năm vị Thị, lại chỉ giới thiệu bốn người, còn chuyển chủ đề rất rõ ràng, Phạm Thống không khỏi bối rối, đây thực sự khiến người rất để ý.

"Chẳng lẽ vị Huy Thị đại nhân này còn đáng ghét hơn Vi Thị đại nhân sao?"

Nói xong, Phạm Thống cũng có chút muốn khóc. Vì sao tỷ lệ chính xác một phần mười luôn là ở trên câu không quan trọng vậy?

"Mới không phải! Huy Thị đại nhân là người rất tốt, mọi người đều rất thích ngài ấy! Chỉ là... haiz..."

Sau khi Mễ Trọng phủ định một cách rất kích động rồi trở nên buồn rầu.

"Quên đi, nói với ngươi cũng không sao, Huy Thị đại nhân đã mất tích hai năm rồi, đến bây giờ cũng không có bất cứ tin tức nào, lúc ngài ấy mất tích là mười bảy tuổi, lúc đó đã lấy được chứng minh thực lực là tua rua màu đen nhạt, có thể nói là nhân tài có tư chất đặc biệt, cho nên lúc đó mới được nữ vương bệ hạ nhận làm con nuôi, nhưng bây giờ, có người nói ngài ấy đã chết, cũng có người nói ngài ấy phản bội, thực sự rất khiến người buồn rầu... Những lời này ngàn vạn lần đừng để cho nữ vương bệ hạ và Lạc Thị đại nhân nghe thấy đấy nhé, đó là điều cấm kỵ."

Phạm Thống dù sao vẫn chưa từng sinh hoạt ở đây, cũng không nhận biết Huy Thị, nghe mấy lời này xong cũng không có cảm giác gì, hắn chỉ có một điểm nghi hoặc.

"Cư dân nguyên sinh sống rồi không phải đều sẽ chết từ ao nước sao?"

Công năng đảo lộn lời nói của hắn lại khôi phục bình thường

rồi, quả nhiên phúc bất trùng lai. Hơn nữa nguyền rủa này còn là kiểu cảm ứng thông minh tự động học tập, nhanh như thế đã học được từ trái ngược của cư dân mới sinh là cư dân nguyên sinh rồi...

"Ngươi đang nói cái gì vậy? Ý ngươi là nói việc cư dân mới sinh chết rồi có thể liên tục sống lại sao? Nữ Vương bệ hạ với năm vị Thị đại nhân đều là cư dân nguyên sinh, chết là chết, sẽ không sống lại. Cư dân mới sinh sở dĩ có thể liên tục sống lại, là bởi vì lúc chúng ta đến đây đã là hình thái linh hồn rồi, vốn đã chết, chỉ là mượn Trầm Nguyệt thân xác để hoạt động mà thôi, nhưng ân huệ của Trầm Nguyệt cũng không có giáng xuống người cư dân nguyên sinh, nói lên cũng rất trào phúng đi, rõ ràng chính là đồ vật của thế giới này."

Phạm Thống cảm thấy điều trào phúng hơn là hắn đến bây giờ vẫn không biết mình là làm sao chết sang thế giới này, chỉ cần nghĩ đến đây, hắn liền cảm thấy rất buồn bực.

"Đương nhiên những tình huống này không phải tuyệt đối, vương huyết được kế thừa của nữ vương chúng ta và thiếu đế bên Lạc Nguyệt có sức mạnh chỉ cần một giọt máu đã có thể khiến một cư dân nguyên sinh chết trong vòng sáu giờ sống lại, một tháng có thể dùng một lần, chỉ là sau khi dùng năng lực này, sẽ có trọn một ngày nằm trong trạng thái yếu ớt, nữ vương của chúng ta hình như chính là bởi vì nguyên nhân này mà không thích dùng năng lực đó đi. Mỗi một cư dân nguyên sinh cả đời chỉ có thể được phục sinh một lần, cho nên Vi Thị đại nhân liền cho rằng mạng của cư dân nguyên sinh quý giá hơn, không để tâm đến mạng của cư dân mới sinh."

Vương huyết có công năng thần kỳ như thế, không biết có phải chính là nguyên nhân bọn họ có thể lên làm vua hay không? Nếu một tháng chỉ có thể dùng một lần, hình như thật sự phải chọn đối tượng cẩn thận, ngộ nhỡ phục sinh người không quan trọng, kết

quả người quan trọng khác chết trong tháng đó, vậy đúng là tình huống rất gay go đây.

Nghĩ đến đây, bởi vì Mễ Trọng lại tiếp tục giải thích, Phạm Thống liền ngừng suy nghĩ chuyên tâm lắng nghe hắn nói chuyện.

"Cư dân mới sinh cũng không phải tuyệt đối không chết đâu đấy, vũ khí của Huyễn Thế chia làm vũ khí bình thường và vũ khí ăn hồn, cư dân mới sinh chỉ cần bị vũ khí ăn hồn giết chết, liền sẽ bị hồn bay phách tán, không thể tiến hành phục sinh. Vi Thị đại nhân cho rằng cư dân mới sinh có ưu thế có thể sống lại, vì để bảo vệ cư dân nguyên sinh không bị cư dân mới sinh làm hại, đã phát cho mỗi cư dân nguyên sinh một thanh vũ khí ăn hồn, còn đặt quy định, chỉ cần cư dân mới sinh sát thương cư dân nguyên sinh, nếu không có lý do đầy đủ, hết thảy lấy vũ khí ăn hồn xử tử -- cho nên, ngươi cũng phải coi chừng đừng chọc phải cư dân nguyên sinh, Đông Phương Thành là nơi rất bảo vệ cư dân nguyên sinh."

Đáng tiếc hắn đã chọc phải rồi, còn chọc phải cái đuôi to. Phạm Thống chỉ hi vọng Lạc Thị dừng quá hẹp hòi, đừng so đo với hắn loại chuyện nhỏ đó.

"Vũ khí ở đây đều biết nói chuyện, lúc ngươi chạm vào đừng quá giật mình, và vũ khí cũng cần nhận chủ mới có thể sử dụng, trừ phi ngươi cầm khí cụ như dao phay gì đó, có điều hiệu quả của vũ khí không cần nhận chủ cũng không tốt lắm. Lát nữa ta ở trên đường sẽ dạy ngươi làm sao phân biệt cư dân nguyên sinh... Đúng rồi, ta vừa rồi nói muốn giải thích chuyện Lạc Nguyệt mà, suýt nữa quên mất."

Lúc này Mễ Trọng bỏ cái túi vác trên người xuống, nói là quần áo và đồ dùng hàng ngày của Đông Phương Thành cấp cho hắn, Phạm Thống vừa lại nói cảm ơn thành đừng khách khí, sau khi câm nín một hồi, Mễ Trọng mới tiếp tục nói.

"Lạc Nguyệt -- cũng chính là tên gọi khác của Tây Phương

Thành, mọi người gần như đều là gọi như thế, ngươi chắc là biết chứ? Thiếu đế của Lạc Nguyệt là Englar, không rõ tuổi tác cụ thể, có người nói là mười tám tuổi, cũng có người nói vẫn chưa tròn mười tám tuổi, tóm lại là trước hai mươi tuổi thành niên, theo quy định của Lạc Nguyệt là không thể xuất hiện công khai, nghe nói người có mặt ở trường hợp quan trọng thường thường cũng là thế thân, bản thân hắn luôn luôn che mặt theo quy định, trước khi hắn thành niên sợ rằng sẽ không có người từng thấy bộ dạng của hắn, tình thế bên đó hình như rất phức tạp... Ngươi phải nhớ, người bên Lạc Nguyệt là kẻ địch của chúng ta, tương lai ra ngoài nếu có cơ hội đụng phải, lúc ra tay đừng khách khí là được."

Nói một hơi nhiều như thế, Mễ Trọng uống ngụm nước thở hổn hển, tạm nghỉ một lát.

"Giai cấp thực lực của bọn họ là dùng đường thêu trên dây lưng để phân biệt, sau năm sợi chỉ đồng đổi thành chỉ bạc, sau năm đường chỉ bạc đổi thành chỉ vàng, chỉ vàng cao nhất đến ba sợi, giống như tua rua đen thuần của chúng ta, người sở hữu cực kỳ hiếm. Được rồi, cứ thế đi, chúng ta xuất phát thôi, miệng cũng mệt rồi."

Xuất phát bây giờ thì Phạm Thống không có ý kiến gì, ngoại trừ hắn rất muốn ngủ. Chẳng qua Mễ Trọng liếc tua rua màu trắng hắn mới treo lên, rồi như nghĩ tới cái gì mà bổ sung một đoạn.

"Còn có một chuyện phải nói cho ngươi, người giai cấp thấp có thể thông qua đề xuất quyết đấu với người giai cấp cao và giành thắng lợi để nâng cao đẳng cấp, thua rồi thì không sao. Nhưng giai cấp cao thua rồi sẽ bị giảm cấp, một lần là một cấp nhỏ, ví dụ như lục đậm giảm một lần là màu lục cỏ. Ngươi bây giờ là màu trắng, vẫn không cần lo lắng, quyết đấu là chuyện không thể từ chối, cho nên bình thường phải xây dựng mối quan hệ tốt, tránh cho cứ bị gây phiền toái... Ngươi ngàn vạn lần đừng tìm ta quyết đấu đấy nhé!"

Có cạnh tranh vừa kịch liệt vừa tàn khốc như thế hay không hả, đồ khốn.

◊◊◊◊

Sau khi rời khỏi chỗ ở, Mễ Trọng nói đầu tiên muốn dẫn hắn đến trường học để báo cáo, hắn mới biết thì ra còn phải học một khóa tu hành. Mà dọc đường chỉ cần là nơi tương đối quan trọng, Mễ Trọng liền sẽ chỉ cho hắn xem, đồng thời tiến hành thuyết minh.

"Ngươi xem, bên phía Tây chính là ao nước duy sinh, nếu bất cẩn chết, chính là từ chỗ đó sống lại rồi đi ra."

Ta biết, hôm qua mới từ đó đi ra. Phạm Thống âm thầm cảm thấy bi ai.

"Có nhìn thấy tòa kiến trúc nổi bật bên đó không? Đó là Thần Vương Điện, cũng chính là nơi ở của Tịch Anh nữ vương và năm vị Thị đại nhân."

Ta biết, hôm qua chính bởi vì tòa kiến trúc này mà bị người oán hận.

"Cổng thành chính ở tận cùng phía Nam, rất là hùng vĩ tráng lệ đấy!"

Ta cũng biết, hôm qua đã chết một lần ở ngay đó.

Phạm Thống vừa trả lời ở trong lòng, vừa cảm thấy những trải nghiệm khi đến thế giới này đến tận bây giờ toàn là tồi tệ, hoàn toàn tìm không ra chuyện tốt.

Ban ngày người đi trên đường đã nhiều hơn, những hoạt động sôi nổi và vô số con người đã tạo ra bầu không khí mà thành thị lớn nên có, Phạm Thống cũng nhờ dịp này quan sát tua rua của mỗi một người, phát hiện phần nhiều là màu lam màu lục, màu đỏ

ít thấy hơn một chút, nhưng vẫn tìm được, màu tím và màu đen thì hoàn toàn không nhìn thấy.

"Đến xem bên này, những người kia chính là cư dân nguyên sinh."

Mễ Trọng đột nhiên kéo hắn một cái, chỉ vào một nhóm người bên đường muốn hắn xem. Phạm Thống nhìn chằm chằm vào những người đó cả một hồi, kết luận là nhìn không ra đầu mối.

"Nhìn không ra sao? Trên người cư dân nguyên sinh không có ký hiệu."

"Oh!"

Phạm Thống lúc này mới khai thông đầu óc.

Đông Phương Thành sẽ lấy pháp thuật tạo dấu ấn trên người cư dân mới sinh khi họ đến, sau khi trên người có dấu ấn này, lúc chết sẽ được đưa đến ao nước của Đông Phương thành, Tây Phương Thành cũng có cách làm như vậy. Mà cư dân nguyên sinh chết rồi sẽ không sống lại ở ao nước, đương nhiên không cần thiết đánh dấu.

Cái gọi là dấu ấn, là được cấy ở trong cơ thể, trên người có dấu ấn giống nhau sẽ đọc được bước sóng giống nhau, trên người cư dân nguyên sinh không có bước sóng, cư dân mới sinh của Tây Phương Thành có bước sóng khác, phân biệt kỳ thực rất dễ.

"Trường học ở ngay trước mặt rồi, chúng ta đi qua thôi."

Kỳ thực Phạm Thống đã có loại xúc động muốn vừa đi vừa ngủ rồi, chẳng qua nghe thấy câu này, hắn đành miễn cưỡng phấn chấn tinh thần cất bước về phía trước.

"Đúng rồi, tiếc nuối hoặc chấp niệm trước khi chết của ngươi là cái gì? Có thể tò mò một chút không?"

Đột nhiên bị hỏi cái vấn đề này, Phạm Thống cảm thấy có chút bối rối.

"Ta cũng không biết ta sống thế nào, ta cứ luôn cảm thấy ta chưa từng sống."

"Ơ? Cho nên ngươi muốn làm lại từ đầu sao? Thật là nguyện vọng cao đẹp."

Ta nghĩ ngươi hiểu lầm ý ta rồi. Hai chữ chết đó đều bị đảo lộn thành sống rồi, ý thế này cũng có thể hiểu sang nghĩa khác, đúng là thần kỳ.

"Chiếu theo lý thuyết người có tiếc nuối hoặc chấp niệm sâu nặng mới sẽ bị hút tới, có người thậm chí chấp niệm lớn đến không thể bắt đầu lại, ah, ngươi nhìn cái người bên kia chính là thế đó."

Phạm Thống nhìn theo hướng tay hắn chỉ, chỉ nhìn thấy một nam nhân phủ phục trên mặt đất, khuôn mặt vặn vẹo không ngừng lặp đi lặp lại một câu không rõ ý nghĩa "Ta là thần của thế giới mới!"

"Hắn là chết làm sao thế?"

"Nghe nói là bị bắn hơn hai ngàn phát súng."

Wow, hơn hai ngàn phát súng! Siêu nhân à?

"Người đến thế giới này chết kiểu nào cũng có, ta còn nghe nói bên Lạc Nguyệt có một nữ nhân ăn quả táo bị nghẹn chết, nhưng chưa tới mấy ngày đã biến mất, hình như là cô ta sống lại sau khi ho ra miếng táo, thần kỳ không?"

Đây đương nhiên là một ví dụ tương đối cực đoan, sau khi nghe xong ví dụ này, Phạm Thống cũng nỗ lực bắt đầu hồi tưởng trước khi mình đến thế giới này có ăn cái gì để bị nghẹn chết hay

không, như thế biết đâu còn có cơ hội chết mà sống lại...

Rất đáng tiếc, hắn thực sự nhớ không nổi bữa ăn cuối cùng của mình là cái gì. Haiz.

Trường học nằm ở phía Đông của Đông Phương Thành, địa điểm quan trọng của Đông Phương Thành tổng quát mà nói, vẫn là rất dễ nhớ, phía Đông trường học, phía Tây ao nước, phía Nam cổng thành chính, phía Bắc Thần Vương Điện, vừa vặn Đông Tây Nam Bắc, đối lập với nhau.

Bởi vì diện tích của thành rất lớn, nếu như thật sự muốn từ cực Tây đi đến cực Đông, thời gian phải tốn là hết sức đáng kể, cho nên dọc đường bọn họ có sử dụng mấy điểm truyền tống. Phạm Thống không có năng lực chỉ trong một lần đã có thể ghi nhớ lộ tuyến, lát nữa chỉ sợ còn phải nhờ Mễ Trọng mang hắn về.

Hi vọng trở về Mễ Trọng có thể vẽ giùm tấm bản đồ. Phạm Thống cầu nguyện.

Là nơi huấn luyện nhân tài của cả Đông Phương Thành, quy mô của trường học tự nhiên cũng khá to lớn tráng lệ, sau khi đi vào từ cổng trường cao lớn, có thể nhìn thấy ba khu kiến trúc chính, lần lượt là Thuật Pháp Hiên, Phù Chú Hiên và Võ Thuật Hiên, mỗi đình đài lầu các có phong cách riêng của nó, trang trí cực kỳ tinh tế. Mễ Trọng mang hắn đến bộ phận xử lý tổng vụ, đăng ký sách học và nhận một bộ y phục, rồi bắt đầu thuyết minh với hắn.

"Mới sinh bình thường đầu tiên đều học ba môn này, nếu như đặc biệt có tài hoa ở môn nào thì học chuyên về nó sau cũng không muộn. Tiện thể nhắc luôn, cư dân mới sinh và cư dân nguyên sinh là học riêng, sau đó nói với ngươi một chút, hiệu trưởng Thuật Pháp Hiên là Âm Thị đại nhân, hiệu trưởng Phù Chú Hiên là Lăng Thị đại nhân, hiệu trưởng Võ Thuật Hiên là Huy Thị đại nhân... Bây giờ do Vi Thị đại nhân tạm quản."

Phạm Thống đối với thư pháp của mình còn tính là tự tin, nếu như phù chú cần vẽ bùa, có khi rất thích hợp với hắn, mà thuật pháp là món đồ chơi mới chưa từng tiếp xúc, cũng không ngại tìm hiểu thử xem, về phần võ thuật thì hắn không có hứng, dù sao hắn chính là kiểu người vụng về tự vấp chân mình té, hắn không trông mong có thể có thành tích gì tốt ở phương diện võ thuật.

"Còn có hả, về chỗ ở tạm thời hiện giờ của ngươi..."

Mễ Trọng đột nhiên nhớ tới vẫn chưa căn dặn chuyện này, vội vàng mở miệng.

"Đó là bởi vì vị trí giường của ngươi vẫn chưa xác định, trên cơ bản tua rua màu trắng và tua rua màu lục đều là ba người ở một phòng, không gian sẽ nhỏ hẹp hơn bây giờ rất nhiều, phải có tâm lý chuẩn bị."

Quả nhiên không thể chờ mong nghe thấy tin tức gì tốt thế giới này.

◊◊◊◊

Sau khi tiến hành xong thủ tục báo danh, Mễ Trọng cho hắn một phần khóa biểu, căn dặn hắn phải đi học đúng giờ, sau đó liền mang hắn trở về.

"Chờ đến khi vị trí giường của ngươi xác định, ta sẽ lại tới chuyển ngươi qua, đây là cách liên lạc của ta, có chuyện có thể hỏi ta, chẳng qua đây có thể phải chờ ngươi học được phù chú cơ bản mới có thể sử dụng... A, đúng rồi, cái này."

Thấy Mễ Trọng lục lọi ở trên người, Phạm Thống còn tưởng hắn có quà gặp mặt gì muốn tặng mình, kết quả lại là một tờ khảo sát.

"Hướng dẫn của ta vẫn tính là tường tận chứ? Làm phiền điền giúp ta vào bảng ý kiến một chút, đây có thể tăng lương, xin cho ta

chút mặt mũi mà điền "vô cùng hài lòng" nhé."

"..."

Phạm Thống không còn lời nào để nói. Ở lúc hắn đang phấn đấu với bảng khảo sát, cửa căn hộ cách vách đột nhiên mở ra, và một người đi ra.

"Yo, Mễ Trọng, hướng dẫn người mới à?"

"Đúng thế, ngươi cũng vậy? Ở đây có người ở sao?"

"Cái này thì, ở đây trước giờ vẫn có người ở, chỉ là người phụ trách hướng dẫn hắn lúc từ chức không có bàn giao, nên mọi người trước giờ bỏ quên tồn tại của hắn, hắn cũng không có đến trường học, đúng lúc ngày hôm qua có người mới đi vào, lúc biên soạn danh sách mới chú ý đến tình huống của hắn, liền phái ta đến xem thử tình hình."

Cái người đó nói xong, trong miệng vừa lại lẩm bẩm một câu "Có điều người này hình như không giống với trên tư liệu lắm"...

"Oh, Phạm Thống, ngươi có hàng xóm kìa, xem ra sẽ rất có cơ hội xếp ở cùng một phòng, phải chung sống cho tốt với người ta đấy."

Mễ Trọng vỗ vỗ vai của Phạm Thống, đúng lúc Phạm Thống cũng ghi xong bảng khảo sát, Mễ Trọng liền cầm lấy xem.

"... Phạm Thống, ngươi ghi sai tên của ta rồi, là Mễ Trọng, không phải Mễ Trùng đâu..."

Đến gần trưa, sau khi tiễn Mễ Trọng đi, Phạm Thống liền trực tiếp ngã lên giường ngủ bù, cho nên khi hắn tỉnh lại, đang là nửa đêm mặt trăng treo cao trên trời.

Hắn không muốn, cũng không thể làm động vật về đêm,

trường học là học ở ban ngày, cũng không có lớp đêm, thời gian nghỉ ngơi không bình thường này phải điều chỉnh lại, nếu không cuộc sống mới của hắn ở Đông Phương Thành sợ rằng sẽ đáng lo ngại.

Lúc này hắn mới phát hiện bụng rất đói. Dù sao hắn đã một ngày không ăn gì rồi, Mễ Trọng có nói cho hắn, vào thời gian ba bữa cố định mỗi ngày đầu đường sẽ có lương thực cơ bản "rất khó ăn không dinh dưỡng" của nhà nước cung cấp, nếu như muốn ăn đồ ăn ngon hơn một chút có thể đến quán, nhưng đó đương nhiên là phải tốn tiền.

Phạm Thống mới đến đây một ngày, trên người đương nhiên sẽ không có tiền, cho dù chờ đến ngày phát lương, giai cấp tua rua màu trắng này cũng không có tiền để nhận.

Nhưng đói bụng rất khó chịu, đói bụng ngồi ngẩn ngơ trong nhà cũng rất khó chịu, bởi thế, mặc dù rất vô nghĩa khi dạo phố với túi tiền rỗng, Phạm Thống vẫn là ra ngoài đi về phía những nhà buôn kinh doanh vào ban đêm.

Sau đó hắn rất mau chóng biết rằng, đói bụng rất khó chịu, đói bụng ngồi ngẩn ngơ trong nhà cũng rất khó chịu, nhưng đói bụng đứng ở phía trước cửa hàng nhìn chằm chằm vào đồ ăn chảy nước dãi thì càng khó chịu...

Một xâu tiền là một trăm đồng, mà đồ ăn rẻ nhất ở đây cũng phải cần ba xâu... Mễ Trọng nói cho hắn, tua rua màu lục nhạt một tháng có thể nhận được hai xâu tiền, mà sống lại một lần là phải trả một trăm xâu tiền cho phí thân thể, cho nên người cấp thấp rất dễ dàng sẽ bởi vì chết mà gánh nợ, thăng đến giai cấp lam lương tháng mới từ mười xâu tiền trở lên, chỉ dựa vào nhận lương tháng thì không dễ sống cho lắm, mọi người phần lớn đều sẽ tìm công việc bán sức lực, hướng dẫn viên chính là một loại công việc đơn giản nhất trong đó.

Với cái mồm của hắn thì không trông mong làm hướng dẫn viên, làm thật rồi có khi còn sẽ bởi vì bị khiếu nại chỉ bậy cho người mới mà bồi thường. Nếu nói nhầm Englar thành thiếu đế Đông Phương Thành, nói không chừng bồi thường vẫn không thể xong chuyện...

Nếu cứ đứng đây nhìn cũng sẽ không có người tặng đồ ăn cho hắn, Phạm Thống chán nản rời khỏi, định đi tản bộ một chút ở phụ cận, để xem có thể tạm thời quên đi cái bụng đói hay không.

Khi Phạm Thống đi loanh quanh không mục đích, vô tình đi qua cổng thành chính. Cổng thành chính cũng mở ở ban đêm, tác phong hào phóng như thế không giống lắm với nhận biết của hắn, cho nên hắn nhìn thêm mấy lần, sau đó phát hiện một bóng người đứng ở bên cổng thành.

Cái bóng đó trông có chút quen thuộc, Phạm Thống vừa lại đến gần mấy bước, mới nhận ra người đó.

Là Lạc Thị.

Sau khi nhận ra là Lạc Thị, Phạm Thống liền muốn xoay người bỏ chạy, nhưng hắn cũng có hơi tò mò đối với việc Lạc Thị nửa đêm không ngủ mà chạy đến cổng thành, cái chân vốn muốn chạy trốn theo hướng ngược lại, liền cứ như thế rụt về.

Dưới ánh trăng mỏng manh nhu hòa, bóng của thiếu niên thoạt nhìn có chút bồng bềnh hư ảo, thậm chí mang theo một loại cảm giác yếu đuối.

Cậu thoạt nhìn như đang chờ ai đó, đứng bất động nhìn ra ngoài thành, khuôn mặt tú mỹ nhuộm màu sắc ưu thương.

Mùa này buổi tối kỳ thực rất lạnh, Mễ Trọng nói thân thể của cư dân mới sinh có công năng chịu nhiệt kháng rét khá tốt, nhưng khi gió lạnh thổi lên mặt, Phạm Thống cũng vẫn cảm thấy đau, đã

có thể biết là nhiệt độ lạnh thế nào rồi.

Nhưng mà Lạc Thị đứng ở đó, giống như không hề có tri giác, không muốn tìm cái gì đó che phủ để mình dễ chịu hơn.

Bóng dáng như thế, nhìn hết sức cô đơn.

Nhất thời, Phạm Thống đột nhiên rất muốn bói cho Lạc Thị, đây không biết có tính là bệnh nghề nghiệp phát tác hay không.

Chỉ là nếu như có nút thắt gì ở trong lòng thì không tốt cho thân thể, bất luận hắn bói có chuẩn hay không, nếu như có thể tháo gỡ nút thắt trong lòng đối phương, chung quy vẫn là chuyện tốt mà.

"Ai?"

Khi Lạc Thị phát giác có người mà xoay người qua, thái độ rất là cảnh giác và không thân thiện, mà khi cậu phát hiện người này là Phạm Thống, người hình như cứng đờ một chút, sau đó nhíu mày.

"Phạm Thống, làm sao lại là ngươi?"

"Đi ngang qua..."

"Đi ngang qua dừng lại ở đây làm gì?" Đúng là bức hắn nói chuyện đây mà, Phạm Thống đang chán nản mà định giải thích, mặc cho số trời quyết định nói ra cái gì, đột nhiên một chuỗi âm thanh rột rột rột rột xuất hiện trong bối cảnh yên tĩnh, bắt nguồn từ bụng của hắn.

Vẻ mặt nhìn chằm chằm vào hắn của Lạc Thị rất tinh tế, Phạm Thống lặng im một hồi, cuối cùng nói ra một câu thế này.

"Tôi chỉ là đang nghĩ, có thể mượn cậu ba xâu tiền ăn cơm hay không..."

Gió lạnh thổi qua.

Phạm Thống cảm thấy, lúc này cho dù có quạ đen bay qua kêu mấy tiếng, hắn đại khái cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

◊◊◊◊

◎Lời bạt của Phạm Thống.

Mặc dù nhiều biến đổi bất ngờ và trải qua một số chuyện chưa từng nghĩ tới, nhưng ta cuối cùng đã chính thức định cư tại chỗ ở tạm thời của Đông Phương thành rồi. Vừa chính thức vừa tạm thời, nói tạm thời vừa lại nói định cư, ta biết đây rất khó hiểu, nhưng dù sao cũng chính là như thế, ta vừa đói vừa mệt, ngươi không hiểu thì thôi.

Nói đến những trải nghiệm không ngờ đó, ta cả đời này thật sự không ngờ ta sẽ bị ma thú giẫm chết. Ta ngay cả bị ngựa, bị trâu, bị mèo chó giẫm chết cũng chưa từng nghĩ tới... Cái gì, ngươi cho rằng mèo chó đạp không chết người sao, người xem thường mèo chó sớm muộn sẽ có ngày bị mèo chó giẫm chết, ta nói cho mà biết. Nếu như sợ rồi có thể đến tìm ta tiêu giải tai ương, làm một lần 500 Yuan, đây là giá cả phải chăng... Kinh doanh nghề thầy bói lâu lắm rồi, quên mất bây giờ không còn làm nữa, coi như ta chưa nói đi. Cái gì! Thầy bói giúp người tiêu giải tai ương thì lạ lắm sao! Ta là do trời dung túng anh tài vạn sự đều biết không được sao, so đo nhiều như thế làm gì!

Thật là gay go, đói bụng rồi đầu óc liền trống rỗng, hôm nay những thứ Mễ Trùng giới thiệu cho ta đều sắp quên sạch rồi, một lần mà phải nhét nhiều tư liệu vào trong đầu như thế thì rất khó, nếu như có máy ghi âm để xem lại thì tốt rồi, nhưng nơi này trông có vẻ sẽ không có thứ đó, chỉ có thể dựa vào cái đầu không thể dựa của ta, đây thực sự rất khiến người bất an.

... ? Cái gì? Nhầm tên rồi? Mễ Trùng dễ nhớ hơn, hắn cũng sẽ

không biết, ta gọi như thế là trợ giúp trí nhớ của ta, có sao đâu. Ngươi nói ta vì sao không tự gọi mình là Phạn Dũng? Buồn cười! Trên đời này có người bình thường nào sống nhiều năm như thế còn không nhớ nổi tên của mình sao! Nếu như ngươi tìm được một... trăm hai mươi người, tên ta sẽ ghi ngược lại! (Phạn Dũng là "thùng cơm", Phạn Dũng với Phạm Thống đọc lên nghe giống nhau)

Con số một trăm hai mươi này có ý nghĩa gì? Đương nhiên không có ý nghĩa gì. Con số một trăm hai mươi này rất không thành ý? Không thành ý thì không thành ý. Tên của ta ghi ngược lại còn dễ nghe hơn? ... Đừng khinh người quá đáng.

Được rồi, ta phải ăn cơm đây, mặc dù ta từng nghĩ tới chuyện chết đói khi ta mở tiệm bói toán, nhưng ta nghĩ chết đói còn phải trả tiền cho sống lại thì thực sự quá ngu xuẩn, hiếm khi có đại gia tốt bụng ở đây, thỉnh thoảng làm thùng cơm một lần cũng không tệ.

... Không, hay là ăn ít một chút đi, mượn tiền vẫn là phải trả.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 1 + 2: Con Người Nên Hòa Hợp Với Hàng Xóm

"Đừng qua đây." -- Hàng xóm

Vừa rồi chỉ có thể đứng ở ngoài cửa chảy nước dãi, bây giờ lại có thể đường đường chính chính đi vào ăn, Phạm Thống cảm thấy rất cao hứng, mặc dù là bằng tiền mà tương lai phải trả, nhưng ít nhất có thể thoát khỏi quẫn cảnh đói bụng hiện giờ.

Nhưng ngay từ đầu đã ăn ngon, ngày mai bắt đầu phải ăn lương thực cơ bản "siêu khó ăn không dinh dưỡng" từ khẩu phần công cộng, không biết có thích ứng kém hay không, do xa nhập kiệm nan (từ hoang phí sang tiết kiệm thì khó) câu này tuyệt đối có đạo lý của nó, nếu là nghĩ cho cuộc sống tương lai, thì đừng nuôi dưỡng khẩu vị kén chọn, bây giờ nên gọi những thứ trông lên rất khó ăn để lấp đầy bụng mới đúng.

Đúng cái con khỉ, đương nhiên chẳng đúng chút nào.

Thứ khẩu vị này, căn bản sớm đã định hình từ trước khi hắn đến thế giới này rồi đi? Hắn cũng không phải cả đời chưa từng ăn cái gì, bây giờ ăn gì đó căn bản sẽ không có ảnh hưởng, ở thế giới ban đầu, hắn cũng không phải người rất kén ăn, mặc dù đúng là đã kiếm được không ít tiền từ công việc thầy bói sau khi bị nguyền rủa, nhưng bởi vì lười biếng, hắn thường thường ăn một đống đồ ăn cấp tốc không lành mạnh do tự mình làm ra, ví dụ như "cháo khoai tây trộn với bột quả mơ", "cháo với tỷ lệ nước bốn lần cơm", "cháo do rất nhiều đồ hộp trộn lại", "cháo hôm qua chưa ăn hết để mười lăm tiếng trên bàn"... vân vân và vân vân, không đếm xuể.

Mặc dù ví dụ của hắn đều là cháo, nhưng đây không đại biểu hắn rất thích ăn cháo, chỉ là tay nghề của hắn chỉ có thể làm ra loại đồ ăn thử thách ý chí của người ăn này mà thôi, cho dù trường kỳ ăn những thứ này, hắn cũng không cảm thấy có cái gì, cho dù trường kỳ ăn những thứ đó, hắn vẫn có thể sống sót... Phạm Thống đột nhiên cảm thấy, hắn có khi đã tìm được nguyên nhân chết của mình. Chắc là không phải chứ? Hắn sẽ không phải là mất cân bằng dinh dưỡng ngộ độc thực phẩm chứ?

Tóm lại, Phạm Thống vẫn là gọi suất cơm đặc biệt lớn. Vẫn là phải tốn tiến, đầu tư ở đồ ăn khó nuốt, cảm giác giống như chịu lỗ.

"... Ngươi là bị chết đói sao?"

Lạc Thị ngồi ở đối diện nhìn tướng ăn của hắn, Phạm Thống cảm thấy, đây nhất định chính là nguyên nhân chủ yếu tại sao những con cú đêm xung quanh cứ nhìn bàn bọn họ mà nhao nhao nghị luận.

Phạm Thống không có công năng đặc dị có thể nghe thấy nội dung xì xầm ở xa, nhưng loại âm lượng khắc chế thất bại đó, căn bản có thể nghe thấy rất rõ, hắn đương nhiên cũng sẽ nghe thấy.

"Lạc Thị đại nhân, là Lạc Thị đại nhân kìa"," Lạc Thị đại nhân lại có thể bước vào cửa tiệm bình thường thế này, và còn ngồi ăn cơm cùng với một tên ma mới treo tua rua màu trắng"... Có lẽ là bởi vì quá sốc, những người đó nói chuyện thật sự khá lớn.

Thoạt nhìn việc Lạc Thị xuất hiện ở đây còn mang theo đồng bạn, hẳn là một chuyện rất hiếm lạ. Ngẫm lại cũng đúng, Lạc Thị không chỉ là một trong Ngũ Thị, còn là con trai của nữ vương, cũng chính là loại nhân vật có xuất thân cao quý, cảm giác vô cùng xa cách với cuộc sống sinh hoạt bình dân đi?

Nhưng Lạc Thị vẫn là người rất tốt khi chịu đáp ứng thỉnh cầu

của hắn và cho hắn mượn tiền ăn cơm.

Nếu như không phải trên người cậu ta luôn có một loại khí tức bài xích người khác, mỹ thiếu niên như thế chiếu theo lý thuyết chắc sẽ rất nổi tiếng đi?

"Phải, tôi không biết mình chết làm sao."

Sau khi "không phải" bị đảo lộn thành "phải", liền hình thành câu nói trước sau mâu thuẫn này.

Ánh mắt của Lạc Thị lại trở nên lãnh đạm, mà cho dù dưới ánh mắt lạnh nhạt như thế, Phạm Thống vẫn không có cảm giác nuốt không trôi, vẫn rất chăm chỉ bới cơm như thường.

Nói thật, Lạc Thị cho hắn mượn tiền ăn cơm là được rồi, cũng không cần đi cùng với hắn, chẳng lẽ muốn giám thị hắn có thật sự dùng tiền để ăn cơm hay không sao?

"Ngươi không cảm thấy ngươi nói chuyện rất kỳ quái sao? Hơn nữa phản ứng của ngươi hình như cũng không nhất trí với lời nói ra."

Lạc Thị nhíu mày nghi vấn hắn, Phạm Thống nhất thời có chút cảm động đối với lực quan sát rất tốt và cũng rất kỹ lưỡng của Lạc Thị, mặc dù nội tâm vẫn có chút ý kiến.

Cái gọi là phản ứng không nhất trí, chẳng lẽ là nói đến sự kiện hắn bị đại hỏa cầu nện trúng vẫn nói không đau, nhưng bị ngự hỏa phù thiêu lại gào hét lăn lộn sao...

Chẳng qua, hiếm khi Lạc Thị cũng đã hỏi rồi, Phạm Thống cũng quyết định giải thích một chút, xem xem có thể làm cho cậu ta hiểu rõ hay không, hóa giải hiểu lầm, tránh cho khiến cậu ta cảm thấy mình là một tên kỳ cục nói một đường làm một nẻo.

"Trên thực tế, bởi vì sau khi tôi chết bị một cô gái tốt hung hãn

chúc phúc, mười câu tôi nói ra có chín câu không vấn đề, từ ngữ bên trong sẽ ngẫu nhiên rối loạn, tôi cảm thấy rất vui đối với tình huống này, tôi vẫn luôn rất hi vọng gặp được chuyện xui xẻo như thế."

Sau khi Phạm Thống nói xong, nhìn lại câu từ bị chỉnh sửa trong lời của mình, rồi tính toán khả năng nghe hiểu của đối phương.

Nghe không hiểu đi. Chắc là nghe không hiểu đi. Tuyệt đối nghe không hiểu đi...

Mặc dù nêu được một phần hai trọng điểm, nhưng muốn nắm bắt cũng quá khó rồi đi...

"..."

Lạc Thị mở to mắt trầm mặc nhìn hắn, loại thái độ này khiến người rất thấp thỏm bất an.

Trong lúc Phạm Thống tự hỏi Lạc Thị có thể sẽ trở mặt kiêm lật bàn hay không, mà vội vàng ăn thêm mấy miếng trước khi cậu làm ra phản ứng, muốn chết cũng phải ăn no rồi hẵng lên đường, bữa ăn cuối cùng là rất quan trọng.

Không ngờ, Lạc Thị cuối cùng lại phì ra một tiếng cười.

Lạc Thị và Phạm Thống (giraffecorps.liamak.net/novels/)

"Phạm Thống, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì thế?"

Phạm Thống vốn tưởng Lạc Thị từ trong đến ngoài đều là người nghiêm chỉnh nghiêm túc, bởi vì khuôn mặt cậu trưng ra chính là như thế, không ngờ cậu ta cũng có lúc làm ra hành động phù hợp với tuổi tác, đây hình như cũng khiến cậu ta thoạt nhìn nhân tính hóa hơn một chút.

Cười lên trông thật đáng yêu, nếu như cười thường xuyên, nhất định sẽ là một mỹ thiếu niên ai thấy đều yêu, thật là đáng tiếc.

Phạm Thống nhìn xung quanh, phát hiện quần người đang nhao nhao nghị luận xung quanh hình như cũng trợn tròn mắt, mà Lạc Thị hình như không có chú ý sự thay đổi của bầu không khí xung quanh, sau khi thu lại nụ cười vẫn nhìn chằm chằm vào hắn.

"Ngươi là cố ý pha trò sao? Vẫn thật chưa từng thấy ai có thể nói trôi chảy lời không logic như thế, ngươi khi còn sống là làm gì?"

Xem ra giải thích của hắn thất bại rồi, chẳng qua lại khiến Lạc Thị nổi lên chút hứng thú với hắn, đây có nên tính là chuyện tốt không?

"Xem bói."

Phạm Thống ăn xong miếng cơm cuối cùng, bụng cuối cùng cũng có cảm giác no nê.

"Xem bói?"

Thần tình của Lạc Thị lại trở nên quái dị.

"Ngươi chắc không phải là thật sự hết tiền bị chết đói chứ?"

Bất lịch sự! Ta sau khi bị nguyền rủa, công việc làm ăn trái lại phát triển mạnh, người người đều luôn miệng gọi ta là đại sư đấy!

"Giấy bút..."

Phạm Thống cuối cùng quyết định bất luận thế nào cũng phải nói cho rõ, cứ tiếp tục thế này không chỉ nhân cách bị hoài nghi, nghề nghiệp không được khẳng định, còn phải bị gán lên một kiểu chết đáng xấu hổ, đây thực sự là chuyện hắn không thể chấp nhận.

Mặc dù dưới tình huống hắn không rõ mình là chết làm sao, cũng không có chứng cứ có thể chứng minh kiểu chết của hắn không đáng xấu hổ hơn chết đói, nhưng đây vẫn không thể thay đổi thực tế rất đáng xấu hổ khi kiếm không được tiền mà chết đói.

Lạc Thị không hiểu Phạm Thống muốn làm gì, nhưng bởi vì tò mò, cậu vẫn là gọi người trong tiệm lấy giấy bút và mực tới. Chữ của Đông Phương Thành giống chữ sử dụng trong thế giới ban đầu của Phạm Thống, dùng cách viết cũng sẽ không có vấn đề từ ngữ đảo lộn, thế là hắn dào dạt đem tật xấu của mình và nguyên nhân nguyền rủa nói cho rõ, rồi đưa giấy đã viết xong cho Lạc Thị.

"Phạm Thống, chữ của ngươi đẹp thật đó."

Đây là cảm tưởng sau khi vừa liếc mắt của Lạc Thị, khiến Phạm Thống có chút bất lực. Chữ ghi như thế nào, căn bản không phải trọng điểm của tờ giấy này à.

"Nhưng chuyện ngươi nói nghe lên thực sự rất giống như đang gạt người..."

Ta cũng hi vọng đây là gạt người. Bất luận là chuyện nguyền rủa hay là đến cái thế giới này.

Mặt Phạm Thống suy sụp và cảm thấy bất lực. Hắn có thể dùng cách viết để thuyết minh tình huống của mình, nhưng tình huống này hắn không thể đề xuất chứng minh hùng hồn nào cả.

"Ba tôi nói, tùy tiện nói dối là đức tính rất tốt, cho nên tôi luôn luôn nói chuyện rất không thành thật."

Kỳ thực mỗi lần nói được một nửa, cảm thấy đã mở đầu không đúng, tiếp tục nói chỉ sẽ càng tệ hại, Phạm Thống đều rất muốn dừng lại, nhưng nguyền rủa chết tiệt này còn có công năng kèm theo, chính là cưỡng chế hắn nói cho hết, ngoại trừ gặp phải ngoại lực cưỡng bách dừng lại.

"Đây là phụ thân kiểu gì vậy?... Không, ngươi nói ngươi có tật đảo lộn từ ngữ, nếu như là như thế... Nghe ngươi nói chuyện làm sao mệt vậy nè? Còn phải tự mình chỉnh sửa?"

Lạc Thị hình như cũng không phải hoàn toàn không tin, nhưng cho dù cậu tin rồi, vẫn là phải tự mình nghiền ngẫm lời của Phạm Thống muốn nói rốt cuộc là cái gì, dựa vào mức độ phiền toái mà nói, trực tiếp coi như chưa nghe giải thích, sau đó nếu Phạm Thống nói sai thì cứ đánh cho hắn một trận, như thế có lẽ còn nhẹ nhõm hơn.

"Ôi..."

Trên thực tế nếu như mang theo giấy bút bên mình, toàn bộ dùng bút đàm thoại, cũng sẽ không gây ra hiểu lầm. Nhưng hắn lại không phải câm, quan trọng hơn là, nếu hắn cứ dùng bút mà không nói chuyện với người khác, cái nguyền rủa này sẽ vĩnh viễn không thể nào có ngày giải trừ!

Mặc dù không biết chết rồi cái điều kiện giải nguyền kia có tính hay không, nhưng chết rồi nguyền rủa vẫn đi theo, vậy thì điều kiện kèm theo "nguyền rủa sẽ tự giải sau khi nói ??? câu" kia hẳn là vẫn tồn tại chứ? May thay, hiện giờ ở thế giới này thoạt nhìn chỉ cần mười năm thay xác một lần liền có thể sống mãi, vậy cho dù con số ??? này kỳ thực là ba mươi tỷ, vẫn là có cơ hội đạt tới à!

"Vậy thôi. Ngươi có cái tật xấu này, sinh hoạt ở đây chỉ sợ sẽ có rất nhiều phiền toái đi, ta sẽ chú ý xem xem tình huống của ngươi, dù sao ngươi cũng là do ta đón tới."

Ý tốt của Lạc Thị, Phạm Thống hết sức cảm kích, thật là tốt khi có thể hóa giải hiểu lầm và thuận tiện kết giao, nói đi thì phải nói lại, về chuyện nguyền rủa, đây cũng là lần đầu tiên hắn nói rõ với người khác, ngay cả ở thế giới hắn sống ban đầu, cũng không có ai biết vấn đề của hắn.

Một mặt là không có ai thân cận để tiết lộ, mặt khác phải bảo trì hình tượng đại sư bói toán, nói ra thật đúng là bi ai.

Lúc này, Phạm Thống vừa lại nhấc bút ghi xuống một vấn đề trên tờ giấy thứ hai: Tôi có thể trực tiếp gọi cậu là Lạc Thị, mà không gọi là Lạc Thị đại nhân không?

"Không có gì không được, nhưng mà vì sao?"

Phạm Thống ghi xuống một hàng chữ ở phần trống của tờ giấy.

"Bởi vì nghĩ làm sao cũng cảm thấy có tỷ lệ rất cao sẽ biến thành tiểu nhân."

"..."

◊◊◊◊

Ăn uống no say, tiếp đến là về nhà nghỉ ngơi, có điều Phạm Thống nằm ở trên giường mãi mà không buồn ngủ, trở qua trở lại rất lâu mới ngủ được, kết quả hôm sau lúc hắn tỉnh lại, đã giữa trưa rồi.

"Ngươi đang làm cái gì vậy hả, Phạm Thống?"

Giữa trưa vẫn là Mễ Trọng đánh thức hắn, hắn cũng mới biết, mình lại có thể cứ như thế bỏ lỡ khóa học buổi sáng.

"Ngày đầu tiên đi học đã vắng mặt! Ngươi vẫn còn là tua rua màu trắng đó! Chẳng lẽ ngươi muốn cả đời ăn lương thực của Đông Phương Thành chu cấp để sống qua ngày sao?"

Phạm Thống sâu sắc ăn năn. Suất ăn đặc biệt tối qua đã tốn năm xâu tiền, cũng chính là nói, hắn bây giờ đã ở trạng thái gánh nợ rồi, chiếu theo lý thuyết nên tích cực tiến lên, nỗ lực tu hành nâng cao đẳng cấp mới phải, nhưng hắn lại có thể ngủ quên ngay

ngày đầu tiên đi học.

"Tên hàng xóm cách vách ngươi có vẻ buổi sáng cũng không đi học... Thật là, hai người đều đang nghĩ cái gì vậy hả? Nhớ phải đi khóa buổi chiều đấy, nghe thấy chưa?"

Bất luận thế nào Mễ Trọng vẫn là có ý tốt, Phạm Thống gật đầu.

Đáng tiếc không đủ chu đáo. Nếu có thể thuận tiện giúp hắn lãnh một phần lương thực của Đông Phương Thành phát thì tốt rồi... Lần này, hắn lại phải chịu đói cho đến buổi tối mới có đồ để ăn.

Khóa trình Phạm Thống tương đối có hứng thú là phù chú và thuật pháp, nhưng rất bất hạnh, hai khóa này đều bị hắn ngủ mất ở buổi sáng rồi, mà buổi chiều là khóa võ thuật mà hắn còn chưa bắt đầu đã có ý định từ bỏ.

Hôm qua Mễ Trọng chỉ mang hắn tới xử lý thủ tục nhập học, cũng không có mang hắn vào trong tham quan, chẳng qua bố cục của Võ Thuật Hiên rất đơn giải dễ hiểu, phòng học cũng hết sức dễ kiếm, cho nên hắn không có gặp phải bất cứ vấn đề nào đã đến được phòng học đúng giờ.

Kỳ thực Phạm Thống không quá hi vọng tìm được phòng học một cách đơn giản như thế, dù sao đây cũng là khóa mà hắn bài xích từ đáy lòng, kỳ thực Phạm Thống cũng rất hi vọng ở lúc hắn đi vào phòng học, lão sư phụ trách giảng dạy lập tức liếc hắn một cái rồi nói với hắn "Ngươi không phải nhân tài có thể đào tạo, đời này hết hi vọng rồi, ngươi có thể trở về", nhưng những chuyện trên đều không có xảy ra, hắn bây giờ chỉ có thể an phận ngồi ở chỗ của mình, chờ đợi khóa trình bắt đầu.

Muốn có đẳng cấp vượt trội, cũng chưa chắc phải dựa vào võ thuật mà! Phạm Thống hò hét trong lòng, lời tuy như thế, hắn vẫn

không có dũng khí trực tiếp bỏ lại một câu "ông đây không học nữa" rồi liền rời khỏi phòng học, nếu đã đến rồi, vẫn là tạm thời lắng nghe đi, dù sao chỉ là vào học, cho dù không có tài năng cũng sẽ không làm sao mà.

Những bạn cùng lớp đều là cư dân mới sinh, Mễ Trọng từng nói, cư dân nguyên sinh sẽ không học cùng cư dân mới sinh. Mà liếc mắt nhìn học sinh của cái ban cấp này, toàn bộ đều là tua rua màu trắng, đây thực sự khiến người có chút bất an.

Nguyên nhân có chút bất an chính là, Phạm Thống không thể khẳng định Đông Phương Thành rốt cuộc bao lâu nghênh đón cư dân mới sinh một lần. Nếu như trong những bạn học ở đây có người đã đến một hai năm rồi, chẳng phải đại biểu rất có khả năng không ít người ở trong một hai năm vẫn dừng lại ở giai đoạn tua rua màu trắng và học khóa võ thuật sơ cấp sao?

Năng lực võ thuật không có đề thăng vẫn không cần lo, đeo tua rua màu trắng trong thời gian dài như thế mới chết người hơn. Chỉ cần cầm tua rua màu trắng một ngày, liền bằng với không có bất cứ thu nhập nào, đây bất luận nghĩ làm sao cũng đều là một chuyện vô cùng khủng bố à.

Mặc dù Lạc Thị cho hắn mượn tiền không nói muốn thu lãi với hắn, nhưng mượn tiền không trả, mượn nữa rất khó, hắn vẫn là phải duy trì uy tín tốt đẹp mới được...

Cả phòng học của ban sơ cấp có thể nói là rộng rãi, cái gọi là chỗ ngồi, kỳ thực chỉ là một người một cái đệm để ngồi dưới đất. Vị trí là cố định sẵn, vị trí của Phạm Thống ở góc sau cùng, cảm giác là nơi rất thích hợp ngủ gật trong lớp, hơn nữa vị trí bên cạnh hắn mãi cho đến khi khóa trình bắt đầu cũng không có người xuất hiện, hắn nghĩ, nói không chừng chính là chỗ của tên hàng xóm không có ra ngoài đi học kia chăng, không ngờ hắn buổi sáng không đi học, buổi chiều cũng không xuất hiện...

... Có khi nào tên hàng xóm kia có gì bất tiện không thể ra ngoài hay không? Nếu như hắn đều không ra ngoài, vậy hắn đã ở trong nhà rất lâu rồi đấy, đã ăn những cái gì? Thời gian đó hắn là đủ lâu để chết đói rồi đi?

Phạm Thống nhớ tới lời Mễ Trọng nói, có người vì bị cái chết đả kích mà không thể bắt đầu lại ở thế giới này, nếu như là vậy, đó thật sự rất đáng thương, hắn nghĩ, hôm nay tan học trở về lúc đi lãnh lương thực, thuận tiện lãnh cho tên hàng xóm kia một phần, mang đi thăm hắn là được.

Lão sư sau khi vào phòng học, liền muốn bắt đầu lên lớp, vậy mà ngay cả lão sư cũng là cư dân mới sinh, rốt cuộc là cư dân nguyên sinh quá ít, hay là việc cư dân nguyên sinh không học cùng với cư dân mới sinh này được thi hành quá xác thực?

Từ bề ngoài của lão sư này để xem, tuổi lúc ông ta chết hẳn cũng rất lớn, dưới loại tình huống đó vẫn có thể trở thành linh hồn có chấp niệm sâu nặng để bị hút đến thế giới này, đây luôn khiến người cảm thấy rất khủng bố. Chấp niệm của người già đều là rất mãnh liệt đáng sợ, Phạm Thống đụng phải rất nhiều khách như thế ở công việc trong quá khứ, cho nên hắn đều có chút mẫn cảm đối với loại nhân vật này.

Rồi nhìn tua rua của lão sư, chỉ là màu lam mà thôi. Tua rua màu lam chẳng phải chạy đầy đường sao, hắn vốn tưởng lão sư hẳn là rất mạnh, ít nhất cũng nên là tua rua màu đỏ... Mặc dù tua rua màu trắng hình như không có tư cách bắt bẻ tua rua màu lam, nhưng sự chênh lệch giữa hiện thực và ảo tưởng vẫn là khiến người rất chán nản.

Chẳng qua khi lão sư bắt đầu lên lớp, hắn liền hiểu vì sao tua rua màu lam cũng có thể làm lão sư rồi.

"Muốn hiểu biết võ thuật, cũng phải làm quen với vũ khí, vật đi đôi với võ thuật, mọi người lật trang bảy mươi bốn sách giáo

khoa, chúng ta xem phần vũ khí..."

Lão sư này căn bản là đến dạy sách. Nếu chỉ dạy sách giáo khoa, cho dù võ thuật kém cũng không hề gì phải không?

Không, nên nói, người có võ thuật thật sự rất tốt, căn bản sẽ không muốn đến dạy sách giáo khoa đi?

Còn có vì sao đã đến trang bảy mươi bốn rồi, không dạy từ đầu sao? Người không chết ở lúc bắt đầu một học kỳ khá là xui xẻo, phần trước chỉ có thể tự mình lần mò tìm hiểu? Đi tìm ai yêu cầu quyền đối xử công bằng hợp lý hả!

Chờ đã, sách giáo khoa...?

"Học sinh mới đến ngồi ở góc kia, sách giáo khoa của ngươi đâu?"

Lúc Phạm Thống mới ý thức được vấn đề này, vấn đề này đã không thể chờ được mà nổi lên rồi.

Lão sư vẫn là lão sư, ánh mắt thật là sắc.

"Sách giáo khoa..."

Phạm Thống dùng ánh mắt dò hỏi nhìn hướng bạn học kế bên vị trí trống để cầu trợ giúp, đối phương thì khó hiểu mà nhìn hắn.

"Ngươi là học sinh mới? Ngày đầu tiên đi học, hướng dẫn viên hẳn là sẽ lấy sách giáo khoa cho ngươi chứ, không có sao?"

Được lắm, thế này xem ra hắn là bị Mễ Trọng chơi đểu rồi. Chẳng qua chỉ là ghi sai tên một chút có cần phải thế không!

"Không mang sách giáo khoa, sang bên cạnh phạt đứng."

Lão sư làm biếng ngó ngàng hắn, rất thờ ơ mà cho một cái hình phạt.

"Học võ thuật là phải có một trái tim kiên nghị cẩn thận, làm sao có thể bởi vì sách giáo khoa rất nặng mà không mang theo, đây là hành vi không đáng noi theo. Được rồi, hãy xem trang bảy mươi bốn..."

Hắn căn bản không có nói chuyện, cái kết luận sách giáo khoa rất nặng nên không mang này là ở đâu ra? Phạm Thống cũng không muốn biện giải, tranh luận với lão sư không phải hành vi thông minh, dù sao cứ ngoan ngoãn chịu phạt đứng đi.

"Hiện nay vũ khí của Tịch Anh nữ vương -- Nguyệt Nha Nhận - Skies, và Tứ Huyền Kiếm - Thiên La Viêm của thiếu đế Lạc Nguyệt Englar đều có thể nói là thần khí. Được truyền lại cùng với vũ khí, là Thiên Huyễn Hoa - Huyền Trụ của Đông Phương Thành và Aifrol - Nguyệt Bào của Lạc Nguyệt. Vị vua kế thừa chúng đều có chiến lực vô cùng cường đại..." (Nguyệt nha nhận: lưỡi đao hình trăng khuyết -- tứ huyền kiếm: kiếm bốn dây -- Huyền Trụ: trụ là mũ, huyền là màu đen -- nguyệt bào: bào là áo choàng)

Chỉ là nghe giới thiệu, Phạm Thống vẫn không đến nỗi cảm thấy có gì khó khăn, mặc dù đứng nghe có hơi mệt, nhưng điều lão sư đang nói vẫn tính là thú vị.

Tên vũ khí của nữ vương Đông Phương Thành hình như hơi giống phương Tây, tên vũ khí của thiếu đế Tây Phương Thành thì giống phương Đông... Là ảo giác của hắn sao?

"Sự đáng sợ của Nguyệt Nha Nhận - Skies nằm ở lưỡi dao cực kỳ sắc bén của nó, chỗ đáng sợ của Tứ Huyền Kiếm - Thiên La Viêm thì là dây cung phía trên nó, mỗi một sợi dây cung đều có chỗ khủng bố."

Mặc dù Phạm Thống cảm thấy rất hứng thú với thứ lão sư đang nói, nhưng nội dung cũng quá ít.

Đây coi như là tư liệu thu thập không đầy đủ sao? Ngay cả cái

gì mà "bản thể Trầm Nguyệt là một tấm gương báu, nghe nói còn có thần khí tương ứng, nhưng không biết là cái gì" nói như thế cũng nói ra được, trình độ chuyên nghiệp hình như còn phải chờ xem lại...

Phạm Thống lần nữa sửa chữa bình luận ở nội tâm. Ông ta không phải lão sư đến dạy sách giáo khoa, ông ta chỉ là lão sư đến đọc sách giáo khoa mà thôi.

"Vậy thì chúc các vị sớm ngày có được vũ khí thích hợp với mình, bài học hôm nay đến đây thôi."

◊◊◊◊

Bị phạt đứng suốt cả tiết học, tiết học tiếp theo vẫn là ở Võ Thuật Hiên.

Học xong tiết này là có thể về nhà rồi, nhưng rất bất hạnh, tiết này hình như là thực tập thực chiến, vừa rồi mới đứng rã rời cả hai chân, giờ lại phải học khóa không được nghỉ ngơi, đây là ý nghĩa thực sự của năm hạn sao?

Mà khi khóa trình bắt đầu, Phạm Thống mới biết cái gì gọi là năm hạn.

Tua rua của lão sư là màu đỏ thẫm, cũng chính là cao hơn Lạc Thị một cấp nhỏ, khi ông ta phát hiện trên lớp có khuôn mặt mới, hiển nhiên lộ ra vẻ mặt phát hiện con mồi... lộ ra vẻ mặt hết sức cao hứng, sau đó đi đến trước mặt Phạm Thống, vô cùng thân thiết mà mở miệng.

"Hôm nay có học sinh mới cơ à! Trên nguyên tắc học sinh mới không cần học tiết đầu tiên, chỉ cần tiến hành xong một cái thủ tục là được rồi."

Đây là nghĩa là muốn cho hắn về sớm, thả hắn về nhà sao? Phạm Thống nghĩ thầm. Nhưng dựa theo vận xui đến tận bây giờ

của hắn, hình như không nên lạc quan như thế, hơn nữa nụ cười trên mặt bạn học xung quanh thoạt nhìn đều có chút cổ quái.

"Học tập võ thuật thì phải học tập không sợ đau trước, cộng với khắc phục nỗi sợ hãi khi đối mặt với cái chết! Cho nên mỗi một học sinh mới lần đầu đi học trước tiên đều phải trải - qua - cái - chết."

Khi lão sư cười nói xong câu này, Phạm Thống trợn tròn mắt ngay tại chỗ.

Chờ, chờ một chút...

"Các bạn học sinh đã chờ lâu chưa? Ba, hai, một, mọi người lên nào --"

Ta sớm đã có hai lần kinh nghiệm tử vong rồi à! Còn dùng loại ngữ khí kích động bầu không khí kia là thế nào? Dừng tay a a a a a a a---

Ở trước mặt những học sinh mà quá khứ đều từng bị rửa tội này, Phạm Thống đương nhiên không có cơ hội thoát thân, quá trình một người một chiêu giết trong chớp nhoáng này cũng khiến hắn hiểu được cư dân mới sinh đến thế giới này kỳ thực đều là oán quỷ với nội tâm hung tàn.

Ngay cả bọn họ ra chiêu làm sao cũng không thấy! Phạm Thống rất muốn gào thét lên, nhưng lúc này, hắn đã bị đưa đến ao nước sống lại rồi.

Không có cơ hội nhìn thấy thi thể của mình biến thành kiểu gì, miễn cưỡng coi như là chuyện tốt. Nếu như thành thịt bằm, xem rồi có thể sẽ ăn cơm không nổi.

Kết quả, ba cơ hội sống lại miễn phí cứ như thế dùng hết. Trong lúc Phạm Thống ở trong ao nước chờ đợi tạo hình xong biến thành xác nổi, cảm thấy nội tâm còn muốn bình tĩnh hơn hắn

tưởng tượng.

Bình tĩnh mới lạ! Căn bản bình tĩnh không nổi! Lỡ như ba cơ hội sống lại này kỳ thực là lần lượt phải cho Võ Thuật Hiên, Phù Chú Hiên, Thuật Pháp Hiên mỗi bên giết một lần thì làm sao đây! Sau khi học xong lớp của Phù Chú Hiên và Thuật Pháp Hiên là phải chịu nợ hai trăm xâu tiền rồi à!

Trong lúc Phạm Thống hết phiền não cái này đến phiền não cái kia, quá trình sống lại của hắn đã hoàn thành rồi, ngay sau đó chính là đối mặt với vấn đề sắp hết oxy, đây thật sự chỉ có thể nói là vật lộn với tính mạng, khó khăn lắm mới nổi lên mặt nước, lại phát hiện khoảng cách đến bờ thật xa xôi.

Người của Võ Thuật Hiên sau khi xử lý hắn cũng không có ai đến cứu hắn lên bờ sao --

Phạm Thống ra sức vùng vẫy ở trong ao, tiến được cự ly rất ngắn, cũng đã uống mấy ngụm nước.

Không phải chứ, chẳng lẽ trò đùa nghĩ trong đầu trước kia sắp thành thật rồi sao? Hắn thế nhưng không muốn làm cho cả ao nước đều là thi thể của hắn đâu à, huống hồ đó không biết có bao nhiêu đắt --

Ở thế giới mà cái chết có khả năng là chuyện cơm bữa, điều Phạm Thống ưu tiên hàng đầu cũng biến thành tiền rồi.

Cứu với! Cứu -- cứu --!

Hắn bây giờ thật sự vạn phần hối hận buổi sáng không có đến khóa Phù Chú Hiên, nếu như đi rồi có khi đã học được cách dùng phù chú liên lạc người khác, vậy ít nhất bây giờ vẫn có thể cầu cứu một chút.

Bốn phía không người, không nơi cầu trợ, lấy lực chống chọi của Phạm Thống, đương nhiên rất nhanh chóng bị sặc, bị trút

nước và chìm nghỉm.

Sau đây, Phạm Thống vừa lại chết đuối hai lần, mới nắm được bí quyết bơi lội đường dài, miễn cưỡng bò đến bờ, hắn một mặt chưa hết hoảng hồn, mặt khác cũng có chút khóc không ra nước mắt.

Ôi hai trăm xâu tiền... Cộng thêm năm xâu tiền mượn, đã nợ hai trăm lẻ năm xâu tiền rồi...

Cái gọi là cưỡng chế lao động phục vụ công tác trả nợ là thế nào hắn không rõ, nhưng sau khi chết lúc muốn sống lại sẽ tùy vào nợ nhiều ít để gây đau đớn, điều này thì lại hết sức rõ ràng.

Lúc chết đã không dễ chịu rồi, sống lại còn phải đau thêm một lần nữa?

Có chỗ nào có thể cấp tốc kiếm được thật nhiều tiền hay không -- cho dù là bán sắc ta cũng chịu à --

◊◊◊◊

Khi Phạm Thống ra khỏi ao nước, còn phiền não có cần phải trần truồng đi ra cầu trợ hay không, may mà chính sách của Đông Phương Thành vẫn không phải bất nhân đạo như thế, mặc dù ao nước quá sâu quá rộng, nhưng chỗ gần lối ra vẫn là đặt áo choàng rất cơ bản để cho người mặc, cũng chính là nói, chỉ cần chịu đựng trạng thái lõa thể đi một đoạn ngắn từ bờ ao đến lối ra là được rồi, đây khiến cho Phạm Thống thở phào một hơi.

Chẳng qua trên giá để áo choàng chỉ còn lại ba chiếc, không biết áo choàng này bao lâu bổ sung một lần? Nếu không có ai đến tuần, vậy người lấy đi chiếc cuối cùng vừa lại không có lương tâm, vậy người tiếp đó chẳng phải xui xẻo sao?

Cái vấn đề này Phạm Thống cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, dù sao người xui xẻo không phải hắn là được, hắn hôm nay

đã đủ xui rồi, chuyện đi ra không tìm được y phục này còn nhẹ hơn so với đó nhiều.

Mà khi hắn chú ý đến thời gian hiện tại, cũng không thể không cho rằng mình chết thật vừa vặn, nếu chết thêm một lần, thì lại phải bỏ lỡ thời gian phát bữa tối rồi, đúng lúc có thể kịp đi lãnh bữa tối, có thể tính là chuyện duy nhất đáng vui mừng rồi đi? Con người luôn là phải tìm một số chuyện an ủi mình, mới có thể thuyết phục mình vẫn chưa xui đến cực điểm.

Lúc Phạm Thống đến quầy hàng phát lương thực ở đầu phố, ở đó đã xếp một hàng thật dài rồi, may mà tốc độ phát rất nhanh, cũng không có xảy ra loại chuyện "ngại quá lúc đến lượt ngươi đã phát hết rồi", cho nên Phạm Thống không có chờ bao lâu đã lấy được lương thực công cộng, thuận tiện lãnh một phần giùm cho hàng xóm cách vách của hắn.

Mà nói đến, lãnh lương thực giùm người khác cũng không cần chứng minh hay gì đó tương tự, đây có phải là quá tùy tiện rồi không? Thế này chẳng phải vui vẻ nói dối lĩnh mấy phần thì được mấy phần? Hay là bởi vì thứ khó ăn này cho thêm mấy phần cũng không tiếc hả?

Phạm Thống sau khi trở về nhà mình, vừa ăn lương thực công cộng mới lãnh, vừa nảy sinh cảm tưởng như thế.

Muốn nói rất khó ăn, cũng không phải cố ý làm cho khó ăn, chỉ là dùng nguyên liệu rất tồi, vừa lại hoàn toàn không điều vị, chế tác cũng không kỹ lưỡng, như thế liền hình thành lương khô thuần túy chỉ có công hiệu lấp đầy bụng, khiến hắn có loại cảm giác được nuôi như gia súc.

Lấp đầy bụng của mình xong, vậy thì tiếp đến chính là lúc đưa một phần khác cho hàng xóm, thuận tiện thăm hỏi và liên lạc một chút cảm tình, Phạm Thống đóng gói phần lương khô kia, liền đi sang cách vách gõ cửa.

Gõ một lần, không có phản ứng, gõ thêm lần nữa, vẫn không có phản ứng.

Phạm Thống cảm thấy rất kỳ quái. Mặc dù hai ngày qua cách vách đều không truyền ra tiếng gì, nhưng hướng dẫn viên đi ra từ căn nhà này hôm đó xác thực là nói bên trong có người à.

"Không có người ở đây sao?"

Trong lúc hô ra khỏi miệng, Phạm Thống mừng vì "có người ở đây không" nghe lên ý nghĩa không khác nhiều với "không có người ở đây sao", mà sau khi hắn hô như thế, bên trong cuối cùng cũng truyền ra một âm thanh bởi vì nhỏ tiếng mà tỏ ra mơ hồ.

"... Có chuyện gì sao?"

Đối phương cũng chỉ là lên tiếng trả lời một chút, xem ra không có ý định giúp hắn mở cửa.

"Tôi là hàng xóm của cậu, tôi nghĩ cậu hình như vẫn chưa ra ngoài ăn cái gì, cho nên đến đưa đồ ăn cho cậu."

Mỗi lần nguyền rủa để cho hắn nói ra lời chính xác, hắn đều sẽ bị vây trong tâm tình vừa cảm động vừa bi ai, nói ra lời chính xác đương nhiên là chuyện tốt, nhưng lần nào cũng xảy ra ở trên câu tương đối không quan trọng, thực sự khiến người dở khóc dở cười.

"Cảm ơn. Để ở cửa là được rồi."

Âm thanh đó đã rõ hơn một chút, nghe lên hết sức trẻ tuổi, chủ nhân của âm thanh phần lớn vẫn là thiếu niên, lời của cậu ta nói ra cho người khác một loại cảm giác lãnh đạm mang tính lễ mạo.

Hàng xóm này không có từ chối hắn đưa lương thực, nhưng cũng không tự mình mở cửa để lấy, chỉ bảo hắn để ở cửa, thoạt

nhìn có vẻ rất không muốn tiếp xúc với người khác nhỉ?

"Cậu không mở cửa lấy sao?"

"Không... tôi có chút không tiện, rất xin lỗi. Tôi biết thế này rất thất lễ, thật sự cảm ơn ý tốt của anh."

Nghe những lời này, hẳn là một đứa trẻ từng được giáo dục dạy dỗ đàng hoàng đi, có điều cái gọi là không tiện là chuyện làm sao, Phạm Thống thực sự nghĩ không ra.

Khuyết tật? Thân thể không thoải mái? Hay xấu quá không dám gặp ai?

Nghĩ đến đây, Phạm Thống cũng nghi hoặc một chút. Nếu như khi còn sống thiếu tay đứt chân, sau khi đến thế giới này có biến thành tứ chi hoàn hảo không? Hay là vẫn vậy?

Ngay cả mặt cũng chưa từng thấy, căn bản không thể gọi là người quen, đương nhiên không thể đi nghe ngóng đời tư của người ta, quấy nhiễu sinh hoạt của người ta hay gì gì đó, cho nên Phạm Thống liền làm theo ý của cậu ta, đặt đồ ăn ở trước cửa, sau đó lại hỏi mấy câu.

"Nghe nói cậu một năm qua đều không đến trường học báo danh, ngày mai cũng không đến trường đi học sao?"

Mặc dù hắn là muốn hỏi ngày mai có đi hay không, nhưng thay loại đổi nhỏ này thì không hề gì, hiểu được là tốt rồi.

"Ơ?... Một năm? Trường học?"

Lời của Phạm Thống hình như khiến cho thiếu niên bên trong cửa hơi kinh hoảng hoặc trở nên rối loạn, đối với phản ứng thế này, Phạm Thống cũng sâu sắc cảm thấy đồng tình.

Chẳng lẽ thật sự bị nguyên nhân cái chết ảnh hưởng đến mức

độ ngay cả giới thiệu của hướng dẫn viên cũng khó có thể thu vào trong đầu? Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, cũng thật là vất vả cho nó rồi.

"Tua rua màu trắng rất tốt, không, ý tôi là rất tốt, không phải, là rất tệ, vẫn là đừng đi học mới không thể nâng cao đẳng cấp... Ý tôi là phải đi học. Nếu đã đến thế giới này rồi thì từ bỏ cuộc sống đi. Xin bỏ qua câu trên. Ý tôi là, không bằng ngày mai cùng đến trường học nhé?"

Bởi vì hắn cảm thấy, nếu như có bạn đồng hành, thiếu niên có khả năng xem xét việc bước ra khỏi cái nhà này chăng, nhưng đặc tính đảo ngược đảo xuôi của lời nói khiến cho hắn càng nói càng không biết nói gì, mặc dù câu cuối cùng là đúng, nhưng thiếu niên rốt cuộc có nghe hiểu hay không, hắn vẫn là rất lo lắng.

"... Huh?"

Có lẽ là không nghe hiểu đi.

"Tóm lại chính là buổi sáng ngày mai tôi đến rủ cậu đi học chung, đừng từ chối.

... Hắn vốn định nói "cậu hãy suy nghĩ một chút", biến thành đừng từ chối có phải là hơi quá cứng rắn rồi không?

"... Được, tôi biết rồi. Vẫn là cảm ơn anh."

Đối phương biết hắn là có ý tốt, thật là tốt quá rồi, mục đích viếng thăm hàng xóm hôm nay coi như miễn cưỡng đạt thành một nửa, chỉ thiếu một chuyện cuối cùng phải hỏi.

"Cậu tên là gì?"

Vốn hắn cho rằng đây hẳn là vấn đề dễ nhận được trả lời nhất, nhưng đối phương lại trầm mặc một hồi, cho đến khi hắn có chút muốn bỏ cuộc, mới nghe thấy hồi ứng khe khẽ.

"Nguyệt Thoái. Cứ gọi tôi là Nguyệt Thoái đi."

"Uh."

Mặc dù cũng là một cái tên đặc biệt, nhưng chung quy tốt hơn Mễ Trùng gì đó.

Mà sau khi hắn hỏi tên của thiếu niên, thiếu niên cũng không có hỏi ngược lại tên họ của hắn, cứ thế an tĩnh, giống như không cảm thấy hứng thú đối với chuyện của hắn, giao lưu như thế này rốt cuộc có tính là thất bại hay không, Phạm Thống hiện giờ cũng không thể hạ định luận.

◊◊◊◊

Chuyện kinh doanh các mối quan hệ này, Phạm Thống vẫn cảm thấy rất quan trọng.

Chỉ có một mình độc lai độc vãng, không chỉ là rất khó tiếp tục sinh tồn ở một cái xã hội, còn sẽ có vấn đề nhàm chán cô quạnh. Nếu như không có người nhà, thì phải có bạn bè, về phần kẻ địch thì có thể bỏ qua, cái đó trên cơ bản là giảm thấp tỷ lệ sống còn của mình.

Ở thế giới ban đầu của hắn, các mối quan hệ không có dễ kinh doanh... không, nên nói, mối quan hệ quá phức tạp, bởi vì trong tiệm xem bói người ra vào quá nhiều...

Tóm lại, chỉ nhìn hắn có thể ăn loại thực phẩm "cháo khoai tây trộn với bột quả mơ", "cháo với tỷ lệ nước gấp bốn lần cơm", "cháo hôm qua chưa ăn hết để mười lăm tiếng trên bàn" ăn nhiều năm như thế cũng không có người quan tâm ngăn cản, đã có thể biết các mối quan hệ của hắn thế nào rồi.

Phải kết giao được bạn bè! Phải có đồng bạn! Phải có người có thể cùng nhau hành động! Còn nữa, phải có người để hắn phàn nàn về chuyện nguyền rủa!

Phạm thống ở trong lòng hô khẩu hiệu như thế, Lạc Thị bây giờ có tính là bạn hay không, hắn vẫn không có tự tin khẳng định, mà Mễ Trọng thì... Nếu như hắn giao sách giáo khoa ra sau đó xin lỗi đàng hoàng thì sẽ xem lại.

Hàng xóm cách vách có quan hệ địa duyên, cộng thêm là cư dân mới sinh vẫn chưa quen với thế giới này, còn cầm tua rua màu trắng, cảm giác hắn là sẽ dễ kéo gần mối quan hệ hơn, hơn nữa sau này cũng có khả năng ở cùng một phòng, đối xử thân thiện vẫn là tốt hơn so với làm người xa lạ hay kẻ địch.

Lần trước hắn nghe nói tên hàng xóm này sau khi đến liền cứ luôn ở đây không tiếp xúc với mọi thứ của Đông Phương Thành, vậy thì đây có phải đại biểu cậu ta còn có ba lần cơ hội có thể sống lại miễn phí hay không? Dù sao nếu như cứ luôn ở bên trong, hắn là sẽ không gặp phải nguy hiểm tính mạng gì đi.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện này, Phạm Thống tức thì vừa ghen tị vừa bi ai.

Không, có khi cậu ta chính là cái tên lúc vào thành bị tấm biển rớt xuống nện chết, điều này gây ra bóng ma tâm lý, khiến cho không dám ra ngoài, như vậy cũng rất bình thường mà?

Còn nữa, nếu cậu ta không hề ra ngoài, căn bản không có đồ ăn, biết đâu cậu ta chính là để mặc cho mình chết đói, sau khi hồi sinh rồi quay lại ở, sau đó cứ lặp lại quá trình chết đói sống lại chết đói sống lại, sớm nợ nần chồng chất rồi nhỉ?

Xét thấy ở đây suy đoán lung tung chuyện của người ta thực sự rất vô đạo đức, Phạm Thống cuối cùng cũng dừng suy nghĩ, ngoan ngoãn lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phạm Thống cũng còn chưa thức dậy, Mễ Trọng đã đến thăm viếng.

"Phạm Thống --! Ta hôm qua vậy mà quên đưa cho ngươi sách giáo khoa, thật là ngại quá!"

Khi Mễ Trọng dùng âm thanh biểu tình cực độ khoa trương xông vào nhà hắn, Phạm Thống bị giật mình tỉnh dậy, thấy bộ dạng kinh hoảng của Mễ Trọng, Phạm Thống vốn định cứ như thế tha thứ cho hắn, nhưng khi nhìn thấy sách giáo khoa hắn lấy ra không chỉ có của Võ Thuật Hiên, còn có sách giáo khoa của Thuật Pháp Hiên với Phù Chú Hiên, Phạm Thống lập tức chỉ muốn đánh cho hắn một trận ra trò.

Lại có thể quên toàn bộ sách giáo khoa --! Nếu không phải hắn hôm qua ngủ mất khóa Thuật Pháp Hiên với Phù Chú Hiên, chẳng phải là càng xui rồi sao!

"Phạm Thống, hôm qua đi học vẫn ổn chứ? Hắn là chỉ chết một lần ở buổi học thực chiến mà thôi đi?"

Khuôn mặt của Phạm Thống trở nên vặn vẹo.

"Ngươi biết sẽ chết vậy mà không nói với ta --"

Lúc tức giận nếu nói sai, khí thế sẽ không còn, nguyền rủa này vẫn thật là tử tế không chơi ác hắn.

"Đây là tục lệ! Là truyền thống à! Mỗi một người đi học đều phải chết một lần, huống chi --"

Mễ Trọng kéo dài phần đuôi, sau đó kích động mà nói tiếp.

"Ta cũng là chết một lần như thế làm sao có thể có người ngoại lệ không chết!"

Cảm giác câu này mới là trọng điểm à.

"Vấn đề là ta bởi vì biết bơi cho nên chết đuối thêm hai lần đấy!"

"Biết bơi còn chết đuối? Ngươi thật đáng kinh ngạc."

Không phải!

"Được rồi, sách giáo khoa của ngươi đã giao cho ngươi rồi, mau chóng học giao tiếp bằng phù chú cho tốt sau đó liền có thể liên lạc ta rồi, ta đi học khóa của ta..."

"Chờ đã, cái người cách vách có sách giáo khoa hay không?"

"Huh? Lúc hắn mới đến đã nhận rồi đi? Đây thì phải xem hắn cất đi đâu rồi."

Ôi, cho nên hắn phải dùng hệ thống lời nói tệ hại của hắn, đi hướng dẫn Nguyệt Thoái tìm sách giáo khoa của cậu ta?

"Đi học và tăng cường mối quan hệ giữa bạn học cho tốt, tốt nhất là tìm cái chỗ dựa hay gì đó, nghĩ cách để cho lão sư thích ngươi cũng được."

Mễ Trọng vỗ vỗ vai của Phạm Thống, cảm giác có chút qua loa mà căn dặn.

Đây không cần ngươi nói ta cũng biết. Phạm Thống nghĩ thầm. Mặc dù dựa vào cái miệng này của hắn, muốn làm được những chuyện trên hình như có hơi gian nan.

Chỉ là có hơi sao? Xác định chỉ là có hơi mà thôi sao?

"Vậy ta đi đây, nhớ đừng đến muộn đấy..."

"Chờ một chút!"

"Làm sao nữa vậy?"

"Khóa của Phù Chú Hiên với Thuật Pháp Hiên hắn sẽ không cũng phải sống một lần chứ?"

Chết rồi luôn là phải đến ao nước sống lại, ý câu thế này cũng không sai.

"Ngươi yên tâm đi, chỉ có Võ Thuật Hiên bạo lực như thế... Có điều trải qua nói chuyện vừa rồi, ngươi chẳng lẽ vẫn không hiểu, cho dù sẽ chết ta cũng sẽ không nói với ngươi sao?"

"..."

Phạm Thống âm thầm quyết định, nếu nghiệp học của hắn thành công, nhất định phải tìm Mễ Trọng quyết đấu trước khi thoát khỏi tua rua màu trắng.

◊◊◊◊

Từ giờ cho đến lúc vào học, vẫn còn thời gian để sờ đông sờ tây rồi thảnh thảnh thơi thơi mà đi qua, chiếu theo lý thuyết hắn có thể ra đường lãnh phần bữa sáng về ăn xong rồi đi, nhưng loại đồ ăn đó bớt ăn một lần hắn cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc -- Không, nên nói một ngày ăn ba bữa hắn còn chê nhiều, cho nên hắn liền nghiên cứu sách giáo khoa, sau đó ở lúc thời gian còn dư dả sang bên cách vách gõ cửa của Nguyệt Thoái.

"A, xin lỗi, xin chờ một lát được không? Tôi vẫn chưa xong..."

Sau khi hắn gõ của, bên trong truyền ra âm thanh mang theo áy náy của thiếu niên, không biết cậu ra rốt cuộc còn đang chuẩn bị cái gì.

Nếu như là con gái dễ thương đang trang điểm, chờ mấy phút thì không sao cả, nhưng nếu là con trai... Phạm Thống nghĩ thì nghĩ, bắt bẻ thì bắt bẻ, nhưng vẫn thành thật đứng ở ngoài cửa chờ cậu.

Đã qua một phút rồi, đã qua năm phút rồi, hình như mười phút cũng đã qua rồi.

Rốt cuộc đang làm gì...

"Nguyệt Thoái, vẫn ổn chứ?"

"... Xin lỗi, tôi gặp phải một chút khó khăn."

Âm thanh của thiếu niên nghe lên có chút chán nản, thậm chí là tuyệt vọng, Phạm Thống cũng không khỏi tò mò một người buổi sáng ở trong nhà mình có thể gặp phải khó khăn gì.

Chân bị nhũn không xuống giường được? Quyến luyến nhà không nỡ đi ra?

"Tôi không thể giúp sao?"

Sau khi lời nói bị đảo lộn nếu như vẫn có thể miễn cưỡng phù hợp nguyên ý, Phạm Thống sẽ không quá để ý.

"Tôi không rõ lắm quần áo này phải mặc làm sao..."

Phạm Thống nhất thời có cảm giác không biết nói gì.

"Quần áo chẳng phải tùy tiện cởi là được rồi sao, nghiêm túc như thế làm gì..."

... Tùy tiện mặc biến thành tùy tiện cởi, cảm giác này hình như có hơi giống biến thái.

"Không, áo quần không ngay làm sao có thể ra ngoài gặp người khác? Đây là không đúng."

Thiếu niên hình như có vẻ dị thường kiên trì với loại chuyện này, vấn đề là nếu tiếp tục mặc cho cậu ta tự mình làm tiếp, hai người đều không cần đi học nữa.

Vì sao không biết mặc quần áo chứ, chẳng lẽ cậu ta khi còn sống là một đại thiếu gia, quần áo đều là người dưới mặc giúp sao? Nhưng chuyện mặc quần áo lên người này, không phải ai

cũng nên có tri thức cơ bản sao?

"Nguyệt Thoái, tôi mở cửa đây."

"Ugh..."

Có lẽ là muốn ngăn cản nhưng đã quá chậm, chỉ kịp phát ra một tiếng ngắn ngủn, thiếu niên dứt khoát không nói tiếp nữa, sau khi Phạm Thống đẩy cánh cửa vốn đã không khóa ra, hắn cuối cùng đã nhìn thấy bộ dạng của đối phương, cũng bởi thế mà đờ đẫn mấy giây.

Thiếu niên kỳ thực đã mặc quần áo lên người rồi, chỉ là hình như chưa cài dây lưng nút áo vân vân, tay cầm dây lưng có chút lúng túng không biết làm sao, sau khi nhìn thấy Phạm Thống đi vào, cậu nở nụ cười ngượng ngùng với hắn.

Phạm Thống sở dĩ đờ đẫn, không phải bởi vì khuôn mặt đẹp đẽ tinh trí như tác phẩm nghệ thuật của đối phương, cũng không phải bởi vì tuổi của thiếu niên còn nhỏ hơn mình tưởng tượng, nguyên nhân hắn đờ dẫn là mái tóc màu vàng kia của thiếu niên, cộng với đôi mắt trong xanh như bầu trời của cậu.

Mặc dù nghe nói hai bên sẽ tranh đoạt cư dân mới sinh, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người phương Tây ở Đông Phương Thành.

Tuổi của cậu ta cảm giác lớn hơn Lạc Thị một chút, Lạc Thị là mười bốn tuổi, cậu ta cùng lắm là mười lăm, mười sáu tuổi đi, đây cũng khiến cho Phạm Thống có chút cảm thán, một mỹ thiếu niên trên cảm giác có xuất thân tốt đẹp, lại có thể chết ở độ tuổi đó, còn phù hợp với điều kiện sàng lọc của Trầm Nguyệt mà bị hút đến thế giới này, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cậu ta đây?

"Thật ngại quá, anh có thể nói cho tôi cái dây này nên buộc ở chỗ nào không?..."

Nguyệt Thoái mở miệng dò hỏi. Lần này không có cách bởi một cánh cửa, âm thanh tương đối rõ, Phạm Thống không khỏi cho rằng Thần quá bất công ở lúc tạo hóa, có một số người đồng thời có rất nhiều điều kiện tốt đẹp, có tướng mạo còn có khí chất, có khí chất còn có giọng nói...

"Eo."

"Buộc ở trên eo sao?"

"Không phải."

Phạm Thống dưới vô thức lại dùng miệng trả lời rồi, đây khiến cho tay của Nguyệt Thoái vốn đang muốn buộc dây vào eo dừng lại.

"Không phải? Vậy thì là chỗ nào?"

"Eo."

Phạm Thống cảm thấy mấy câu đối thoại này hình như rất giống như đang đùa giỡn người khác, thần tình của Nguyệt Thoái cũng trở nên bối rối, giống như không biết nên nói cái gì.

Cứ tiếp tục hiểu lầm như thế không phải là cách, đúng lúc Phạm Thống vẫn còn mang theo tờ giấy giải thích tật xấu khi nói chuyện của mình mà lúc trước ghi cho Lạc Thị xem, liền lấy ra đưa cho Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái không hiểu nguyên cớ mà nhận lấy xem, nụ cười trên mặt vẫn bối rối như cũ.

"Tôi... vẫn chưa rành chữ của Đông Phương Thành lắm, có chút xem không hiểu..."

Thất sách.

Nhìn tướng mạo người Tây phương của cậu ta, Phạm thống đã nên nghĩ đến không thể giao tiếp bằng câu chữ... Nghe nói có thể

giao tiếp bằng đối thoại là do ảnh hưởng của lực lượng Trầm Nguyệt, mà chữ hắn vốn sử dụng vừa vặn tương đồng với của Đông Phương Thành...

Vậy thì Nguyệt Thoái là dùng chữ gì? Anh văn sao? Hắn sẽ không là đến từ cùng một thế giới chứ?

Nhưng muốn hắn dùng Anh văn ghi ra nguyên nhân hậu quả và ảnh hưởng của nguyền rủa mà hắn trúng, cũng hơi quá làm khó hắn rồi, trình độ Anh văn của hắn đại khái là dừng lại ở mức độ dịch "How are you" thành "làm sao là bạn", dịch "How old are you" thành "làm sao cứ luôn là bạn". Mà đây hình như là câu chuyện cười nào đó, lúc đó hắn còn nghe không hiểu câu chuyện cười này buồn cười chỗ nào...

"Cậu cứ buộc như tôi mặc là được rồi."

"Uh... cảm ơn."

Xem ra Nguyệt Thoái được nuôi dạy không tệ, cũng không truy cứu mấy câu đối thoại vừa rồi là chuyện làm sao, liền tự động chỉnh lý y phục cho tốt.

◊◊◊◊

"Sách giáo khoa..."

Phạm Thống chỉ vào sách giáo khoa của mình, nhắc Nguyệt Thoái phải mang theo, mà sau khi nhìn thấy biểu tình của Nguyệt Thoái, hắn phán định cậu đã quên để sách giáo khoa ở chỗ nào rồi.

"Cho dù tôi mang theo, cũng xem không hiểu."

Cuối cùng Nguyệt Thoái nói một câu như thế, trông có chút ủ rũ.

"Nhưng không mang sẽ bị phạt ngồi."

Phạt ngồi là trò gì thế? Nhờ cái nguyền rủa này mới nói ra được...

"Không sao, nghĩ biện pháp sau là được, còn phải hỏi xem có khóa dạy chữ của Đông Phương Thành hay không..."

Muốn học chữ của Đông Phương Thành, hẳn cũng là dấu hiệu muốn tích cực bắt đầu cuộc sống sau này ở Đông Phương Thành đi?

Đây đương nhiên là chuyện tốt, sau khi Phạm Thống nỗ lực để hỏi chính xác vấn đề có muốn ăn sáng không, sau đó từ sắc mặt cứng ngắc của đối phương nhận được đáp án cậu ta cũng cảm thấy lương thực công cộng thực sự rất khó ăn, rồi bọn họ liền cùng nhau ra khỏi nhà, đi về phía trường học.

Vừa rồi ở trong nhà, dù sao cũng là sáng sớm vừa lại không thắp đèn, bây giờ đi ở dưới ánh nắng, Phạm Thống liền càng có thể cảm nhận được sự chói mắt của Nguyệt Thoái.

Đây tuyệt đối không phải thừa nhận chủ quan của một mình hắn, đi ở trên đường cũng có một đống người quay đầu lại nhìn Nguyệt Thoái, Phạm Thống lặng lẽ đếm một chút, từ nãy đến giờ ở đoạn đường này, đụng phải ba mươi người thì có hai mươi tám người quay đầu lại, tỷ lệ quay đầu hơn chín mươi phần trăm.

Đều là thiếu niên có bề ngoài thon nhỏ, Nguyệt Thoái lại có khác biệt rất lớn với Lạc Thị. Phạm Thống rất khó nói rõ chỗ khác nhau ở đâu, nhưng chỉ nhìn sự trầm ổn biểu hiện ra lúc Nguyệt Thoái an tĩnh đi đường và khí chất vô tình để lộ, nếu không phải cậu ta có bề ngoài chưa trưởng thành, Phạm Thống thực sự không cảm thấy cậu là một thiếu niên.

Tuy nói Lạc Thị cũng có một loại hình tượng bởi vì thân phận mà cưỡng bách mình trưởng thành sớm, nhưng đó lại là cảm giác khác.

"Nguyệt Thoái, cậu mấy tuổi rồi?"

"Mười lăm sắp mười sáu rồi."

Nguyệt Thoái sau khi trả lời, mới nhớ tới một chuyện.

"Tôi cứ luôn quên hỏi tên của anh..."

"Tôi là Phạm Thống."

"Ừ, chào anh, Phạm Thống."

Cậu ta quả nhiên không quen thuộc chữ của Đông Phương Thành, hoàn toàn không sản sinh bất cứ liên tưởng nào.

Sau khi đi vào cổng trường, trải qua dò hỏi đơn giản, người của trường học tỏ ý đều là tua rua màu trắng, Nguyệt Thoái học cùng khóa với hắn là được rồi, về việc bổ sung chữ của Đông Phương Thành, đối phương tỏ ý sẽ phát thêm giáo trình để cho Nguyệt Thoái tự học, có gì chỗ nào không hiểu tự tìm bạn ở Đông Phương Thành mà hỏi.

Có loại cảm giác sau khi bắt người tới liền thả cho tự sinh tự diệt. Nhưng Nguyệt Thoái cũng không có nói cái gì, hình như có thể chấp nhận an bài thế này, vậy Phạm Thống tự nhiên cũng không có ý kiến nữa.

Đến phòng học, Phạm Thống mới nghĩ tới nên xem thử khóa biểu, vừa nhìn sơ, mắt suýt nữa là lồi ra, hôm nay không giống với hôm qua, mới sáng sớm đã là khóa thực chiến võ thuật chết người.

Nói chết người thế nhưng không phải từ hình dung phóng đại, mà là miêu tả chính xác, dù sao Phạm Thống hôm qua cũng đã mất mạng, mà hôm nay tới lượt Nguyệt Thoái là mới đến, nếu hắn cứ như thế mang cậu vào học, sợ rằng cũng lành ít dữ nhiều.

"Uhm, Nguyệt Thoái, tiết đầu tiên cậu đừng đi nhé? Ý tôi là,

tiết học của Võ Thuật Hiên đều phải học nhé?"

Cho dù hôm nay không đi, ngày mai đi cũng vẫn là học sinh mới, biện pháp tốt nhất hình như vẫn là bỏ hết cho an toàn, nhưng Phạm Thống lại đảo lộn câu thứ hai rồi, cho nên Nguyệt Thoái không thể hiểu ý của hắn.

"...? Đương nhiên là đều phải học chứ."

"Không, ý của tôi là, bạn học với lão sư đều rất thân thiện, đi sẽ chết đấy."

Càng căng thẳng càng không diễn đạt được ý, thân thiện cái con khỉ á, bị đổi từ này thật là khiến người không thoải mái.

"...? Phạm Thống, tôi thật sự không thể hiểu anh đang nói cái gì cho lắm..."

Đây là lỗi của tôi cậu không cần cảm thấy áy náy. Trọng điểm là cậu đừng vào căn phòng học kia à, tôi thế nhưng không phải gã vô lương tâm như tên Mễ Trọng kia, tôi cũng không có sở thích muốn xem mỹ thiếu niên bị giết đâu!

"Tóm lại là phải vào học!"

"Ừ, tôi biết mà, phòng học là gian này đúng không?"

Phạm Thống cảm thấy tuyệt vọng đối với sự bất lực của mình.

Có nên trực tiếp lôi cậu ta ra xa khỏi phòng học hay không? Dù sao hắn cũng không muốn học khóa võ thuật, làm như thế hình như nhất cử lưỡng tiện?

"Oh -- hôm nay lại có học sinh mới à? Vào phòng học đi nào."

Rất đáng tiếc, tên lão sư mặt người tim thú kia đã mở cửa, dùng nụ cười vô hại muốn Nguyệt Thoái nhảy vào trong cạm bẫy, mắt thấy Nguyệt Thoái đi vào phòng học, Phạm Thống đành đi vào

theo, đối với việc tiếp đến sẽ xảy ra chuyện gì, hắn thật sự cảm thấy da đầu trở nên tê dại.

◊◊◊◊

◎Lời bạt của Phạm Thống

Ta cảm thấy ta mới đến thế giới này mấy ngày, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Hmmm, ta mới trở thành người dân của Đông Phương Thành không bao lâu, đã thành giai cấp chịu nợ. Ta cảm thấy đây là âm mưu của Đông Phương Thành, là sự rắp tâm hãm hại của Đông Phương Thành, bởi vì để cho cư dân mới sinh gánh nợ mới có thể như chuyện đương nhiên mà sai khiến cư dân mới sinh làm công việc ngoài lề, Đông Phương Thành lợi dụng chế độ như thế để có được sức lao động đi!

Cho dù ta nhạy bén mà thấy rõ âm mưu của Đông Phương Thành, nhưng trên thực tế ta vẫn không thể làm gì. Ta cảm thấy tương lai của ta đầy tăm tối, hơn nữa ta rất lo lắng lúc chết lần sau, sự đau đớn khi sống lại với đẳng cấp nợ hai trăm xâu tiền sẽ là mức độ gì... Ta có thể mượn Lạc Thị thêm hai trăm xâu tiền không? Nhưng năm xâu tiền kia vẫn chưa trả, thoáng cái muốn mượn gấp bốn mươi lần, ta cảm thấy cậu ta sẽ trở mặt...

Haiz, bây giờ ta vẫn chưa quen thuộc với mọi thứ của Đông Phương Thành, người hàng xóm cùng hành động với ta thoạt nhìn còn xa lạ hơn ta, tên hướng dẫn viên thoạt nhìn rất quen thuộc kia, vừa lại không phải kiểu có thể tín nhiệm, ta ở đây rốt cuộc nên tìm ai để dựa chứ?

Ít nhất cũng phải có người có thể đi vớt ta đưa y phục cho ta ở lúc ta chết mới được!

Ta cũng sẽ hồi báo! Ở lúc đối phương chết ta cũng sẽ đi vớt

người đó! Chẳng qua kỹ thuật chèo thuyền của ta vẫn phải luyện thêm... Nhưng ta rất có thành ý! Nếu như làm lật thuyền, ta cũng sẽ chết đuối chung với người đó! Đây chính là nghĩa khí giữa bạn bè!

Nếu như có thể, vẫn là hi vọng công việc ngu xuẩn này không phải chỉ có thể ủy thác cho Lạc Thị... Người ta tốt xấu gì cũng là một trong Ngũ Thị của Đông Phương Thành, bình thường hẳn là rất bận đi, hơn nữa Lạc Thị là cư dân nguyên sinh, cũng chính là nói cậu ta sẽ không chết cũng không thể chết, chết rồi cũng sẽ không nổi lên từ ao nước, ta cũng không có cơ hội chèo thuyền đi vớt cậu ta để trả lễ, như thế nhân tình sẽ càng nợ càng nhiều, đến lúc đó cũng không biết phải trả làm sao.

... Huh? Ta nghĩ nhiều như thế, chỉ vì để trốn tránh sự thực tiếp đến đi?

Nguyệt Thoái, tôi có nên cầu nguyện chúc phúc cho cậu trước không? Bây giờ luyện kỹ thuật chèo thuyền có quá muộn không?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 1 + 3: Tua Rua Màu Trắng Không Có Nghĩa Là Kẻ Yếu

"Nhưng tua rua màu trắng chính là bằng với không có tiền, ngươi tốt hơn là nhìn cho rõ hiện thực đi, Phạm Thống." -- Lạc Thị

"Mọi người hôm nay lại có học sinh mới để chào đón rồi, có phải cảm thấy rất vui không?"

Lão sư của khóa thực chiến võ thuật vẫn duy trì khuôn mặt cười cười như cũ và hỏi mọi người như thế.

Chào đón gì chứ, ông cứ thành thật nói là có học sinh mới để cho mọi người giải tỏa áp lực đi, hơn nữa thoạt nhìn chính ông vui nhất.

Phạm Thống ở trong lòng len lén quyết định phải gọi ông ta là "lão sư máy kéo".

"Vậy thì, ta sẽ lại thuyết minh cho học sinh mới về quy củ của tiết học đầu tiên nhé, hay là học sinh Phạm Thống kế bên đã nói cho cậu ta rồi?"

Phạm Thống lắc lắc đầu, dùng ánh mắt lo lắng nhìn hướng Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái lúc này cũng cảm thấy bầu không khí có chút quỷ dị, vì thế mà nhíu mày.

Hắn cũng rất muốn cứu cậu ta à, nhưng hắn không có lực đề kháng loại bạo lực tập thể này...

"Bài đầu tiên mà học sinh mới phải học chính là làm quen cái chết, sau khi có tinh thần không sợ chết, học võ thuật sẽ đặc biệt

dễ dàng."

Lão sư máy kéo cười tít mắt mà nói, Phạm Thống chỉ thấy đây là ngụy biện, Nguyệt Thoái thì không chấp nhận quan điểm này lắm.

"Mỗi một người ở lúc trở thành cư dân mới sinh đã từng chết một lần rồi, lão sư."

Bình thường mà nói, học sinh mới sau khi nghe lời này đều sửng sốt không kịp phản ứng, người sẽ lập tức phản bác như cậu rất ít thấy, đây cũng không cấu thành lý do không tiến hành "nghi thức chào đón học sinh mới".

"Thêm vài lần kinh nghiệm mới quen được, huống hồ đây cũng là trò tiêu khiển hiếm khi có được một lần của những học sinh à."

Nói ra rồi, kết quả ông vẫn là nói ra rồi!

Ở lúc Phạm Thống đang phẫn uất vì lão sư máy kéo lại có thể công minh chính đại nói ra lời thật lòng, lão sư máy kéo đã không định tiếp tục tranh biện với Nguyệt Thoái, ông ta trực tiếp vung tay, tiến vào chế độ mà hôm qua đối đãi với Phạm Thống.

"Ta nghĩ đừng lãng phí thời gian đi, lần này cũng không đếm ngược nữa, trực tiếp lên nào --"

Phạm Thống vẫn là ôm lòng bất mãn đối với ngữ khí kích động bầu không khí này, sau đó hắn theo phản xạ mà nhắm mắt, không muốn xem cảnh tượng bạo lực tập thể cho lắm.

Hắn đương nhiên không thể nào gia nhập hành động bạo lực, điều hắn có thể làm cũng chỉ có không nhìn mà thôi, mặc dù như thế hắn vẫn không thể không tiếp thu những tiếng vung đánh của vũ khí, tiếng đập vào thân thể, tiếng la hét của mọi người phát ra... Ơ?

Tiếng la hét của mọi người phát ra? Hình như có chỗ nào không đúng?

Phạm Thống mở mắt, chỉ thấy lão sư máy kéo trợn mắt há hốc mồm, trên nền nhà phòng học là một đống học sinh ngã đổ không thể đứng lên, chỉ có thể kêu rên...

Nguyệt Thoái thì đứng yên ổn ở trong đó, ngay cả y phục cũng không rách một miếng.

Chiến cục hoàn toàn đảo lộn so với mọi người tưởng tượng.

"Lần sau..."

Cậu không làm ra biểu tình gì đặc biệt, chỉ là thu lại nụ cười mà thôi.

"Ta sẽ giết toàn bộ."

Chỉ là thu lại nụ cười mà thôi. Âm thanh nói chuyện cũng không nhẹ không nặng.

Nhưng ngay cả tên lão sư máy kéo kia cũng không dám thở mạnh một cái, ánh mắt mọi người nhìn thiếu niên này rõ ràng đã khác.

Đánh thắng một đống tua rua màu trắng vẫn chưa chắc có thể nhìn ra thực lực gì, nhưng khiến cho một lão sư có tua rua màu đỏ cảm thấy sợ hãi thì lại có ý nghĩa khác.

"Lão sư, hôm nay còn lên lớp không?"

Vừa chuyển mắt, Nguyệt Thoái đã khôi phục thành thiếu niên nhu hòa lễ phép trước đó, giống như cảm giác áp bức cùng khí thế lạ lùng vừa rồi đều là ảo giác, chưa từng tồn tại.

Nhưng những học sinh ngã trên mặt đất cần cứu trị kia là bằng chứng cho sự tình đã xảy ra.

"... Không, còn dạy ngươi cái gì chứ? Hết tiết rồi hết tiết rồi, ngươi rảnh thì đi nâng cao đẳng cấp thuận tiện chuyển ban luôn đi, thật là..."

Hết tiết rồi? Ta cũng vậy sao?

Lão sư máy kéo xem ra đã mất đi hứng thú đùa giỡn ma mới, xua tay tỏ vẻ muốn cậu tùy ý, tiếp đến liền dùng máy thông tin phù chú bắt đầu báo cho người khác đến xử lý cái đám ngã trên đất.

Về phần phương pháp xử lý sẽ là y liệu hay là trực tiếp giết chết sống lại cho nhanh, Phạm Thống cũng không biết.

◊◊◊◊

Tiết thực chiến võ thuật hết tiết sớm, tiết học sách võ thuật vẫn chưa bắt đầu, lúc này phải tự giết thời gian, Nguyệt Thoái dừng chân ở sân đình của Võ Thuật Hiên, Phạm Thống đi ra theo Nguyệt Thoái cũng dừng lại.

Trong lòng của Phạm Thống kỳ thực đã xoay chuyển rất nhiều suy nghĩ, bao gồm sự hối hận "sớm biết vậy hôm qua đã nên kéo theo Nguyệt Thoái đi học, sẽ không gặp phải thảm kịch bị giết còn chết đuối hai lần", cho đến khi Nguyệt Thoái gọi tên của hắn, hắn mới hồi thần lại.

"Phạm Thống, kỳ thực anh vừa rồi là muốn bảo tôi đừng vào học đúng không, cảm ơn anh."

Hm, cậu làm sao hiểu được hả?

Thấy Nguyệt Thoái thành tâm cảm ơn mình như thế, Phạm Thống cảm thấy rất không tự nhiên.

"Anh là... kiểu người sẽ nói sai khi căng thẳng sao? Tôi đại khái có thể hiểu."

Câu tiếp theo của Nguyệt Thoái khiến Phạm Thống mở to mắt.

Được thôi, đây đương nhiên là hiểu lầm, nhưng hắn bây giờ cũng không thể làm sáng tỏ cái hiểu lầm này. Có cái hiểu lầm này, ít nhất Nguyệt Thoái có thể giảm thiểu hiểu sai đối với lời của hắn nói ra, nhưng dựa vào cái logic đó, hắn há chẳng phải một ngày hai mươi bốn giờ đều ở dưới trạng thái căng thẳng sao?

"Nguyệt Thoái, cậu thật là yếu, là được huấn luyện từ nhỏ sao?"

Dù gì Nguyệt Thoái cũng đã cho rằng hắn căng thẳng sẽ nói sai rồi, vậy hắn tận tình nói sai cũng không sao, giao cho đối phương tự đi phiên dịch là được.

Rõ ràng vẫn là tua rua màu trắng, cũng chưa từng tiếp túc với kỹ nghệ của Đông Phương Thành, lại có thể đánh lui cả đám học sinh đó, thực lực thế này chắc là khi còn sống đã có, sau khi chết mang đến.

Kỳ lạ, Nguyệt Thoái chẳng phải đại thiếu gia ngay cả y phục cũng không biết mặc sao? Từ khi nào loại nhân vật đại thiếu gia này cũng muốn tập võ? Ban đầu là ở thế giới kiểu gì hả? Xem bói như hắn cũng không có luyện vài chiêu phòng thân bảo vệ cửa tiệm, đại thiếu gia đáng lẽ có rất nhiều người bảo vệ kia lại luyện một thân võ nghệ cao cường, là do hắn quá không để tâm sao?

"Uh, đúng vậy..."

Lúc Nguyệt Thoái trả lời hắn, thần tình tỏ ra có mấy phần hiu quạnh, không biết có phải là nhớ tới chuyện xa xưa gì hay không.

"Nguyệt Thoái, xin cậu sau này đừng đi học chung với tôi!"

Phạm Thống vỗ vào vai của Nguyệt Thoái, vô cùng nghiêm túc nói ra lời thoại sai lầm.

"... Anh là muốn nói "phải" đi học chung sao? Nếu không, thực sự không phối hợp với biểu tình động tác lắm..."

Lúc này nếu bổ sung thêm một câu "không phải", Nguyệt Thoái có khả năng hỗn loạn mất, cho nên Phạm Thống thành thật mà gật đầu.

"Được đấy, tôi cũng muốn hỏi anh một số chuyện ở đây... Tôi rất cần tìm hiểu."

Nghe xong câu này của Nguyệt Thoái, Phạm Thống một mặt nghi hoặc, mặt khác cũng đau đầu.

Lúc Nguyệt Thoái mới đến Đông Phương Thành, hướng dẫn viên chẳng phải đã nên nói với cậu ta rồi sao? Bộ cậu ta bây giờ mới tỉnh lại à?

Nói muốn hỏi hắn... Cũng chính là nói hắn phải làm hướng dẫn viên rồi? Đây có hơi khó đi? Nguyệt Thoái muốn dựa vào lời nói không thể lý giải từ cái miệng hắn nói ra để làm tri thức sinh hoạt sao?

"Uh, có một chuyện rất không quan trọng, không nhất định phải nói trước."

Điều Phạm Thống muốn nói trước, đương nhiên là chuyện hắn cho rằng nghiêm trọng nhất, về phần lỗi sai lại xuất hiện trong lời nói, hắn đã quyết định làm lơ rồi.

"Thân thể nếu chết khi chưa dùng đến hạn sử dụng, hơn ba lần là phải trả phí, tua rua màu trắng không lấy được tiền, cho nên sẽ dẫn đến nợ nần, bị buộc phải làm việc lao động trả nợ, lúc chết đi sống lại còn sẽ bị xử phạt bằng đau đớn, tôi bởi vì ngày mai chết ba lần, đã bị nợ năm trăm xâu tiền rồi!"

Khúc đầu nói liên tiếp đều không có sai lầm, Phạm Thống đang âm thầm mừng rỡ, không ngờ đến cuối nguyền rủa vẫn là không

bỏ qua cho hắn, còn rất trí tuệ mà coi như hắn ngày mai phải chết ba lần, tự động giúp hắn cộng thêm phí của ba lần chết, khiến cho người dở khóc dở cười.

"Phạm Thống, đừng căng thẳng, có lời từ từ nói."

Giờ tới lượt Nguyệt Thoái vỗ vai của hắn. Hắn rốt cuộc nên làm sao để cho cậu biết đây hoàn toàn không phải do căng thẳng?

"Còn có hi vọng lúc cậu chết tôi có thể đến ao nước trục vớt cậu."

Tôi với cậu hoàn toàn lộn hết rồi. Đây thật sự đã trở thành một câu khác.

"Huh? Tôi tự bơi lên bờ không có vấn đề, nhưng nếu như anh muốn đi đón tôi cũng không sao..."

Tôi là yêu cầu cậu đi vớt tôi cơ -- Tỷ lệ tử vong của cậu hắn là không cao bằng tôi đi --

"Thật mừng khi quen biết anh, anh đúng là một người tốt. Một mình tôi ở Đông Phương Thành, kỳ thực trước giờ không biết nên làm sao..."

Khi Nguyệt Thoái dùng biểu tình nhu hòa nói ra câu này với Phạm Thống, Phạm Thống cũng không có lời nào để nói.

Ba, mẹ, con được phát thẻ người tốt rồi. Đối tượng không thể là một cô gái đáng yêu sao? Hơn nữa con căn bản không có thú nhận à...

◊◊◊◊

Lúc tiết kế bắt đầu, Phạm Thống với Nguyệt Thoái vào lớp đúng giờ và ngồi vào chỗ.

Bởi vì Nguyệt Thoái không có mang sách giáo khoa, Phạm

Thống có chút lo lắng cậu sẽ biến thành cái đinh trong mắt lão sư, nhưng sự thực chứng minh, đây chỉ là hắn lo suông.

"Cậu học sinh đó, cậu không có mang sách giáo khoa sao?"

Kỳ lạ, rõ ràng là cùng một lão sư, làm sao âm thanh trở nên tình cảm ân cần như thế?

"Lão sư, sách giáo khoa của tôi làm mất rồi, vẫn chưa xin được sách mới."

Tìm không được kỳ thực giống với làm mất, cho nên Nguyệt Thoái nói như thế.

"Thế à... tên học sinh kế bên hôm qua không mang sách giáo khoa kia cho cậu ta mượn xem đi, phải quan tâm học sinh mới cho tốt."

... Này.

Phân biệt đối xử này là gì chứ? Ai trông đẹp mắt thì chiếm ưu thế hơn sao? Nhưng lão sư ông chắc là nam đi? Nam nhân nhìn thấy nam nhân có tướng mạo đẹp hơn mình chẳng phải sẽ nổi lên địch ý, cho dù rõ ràng giữa lẫn nhau không có xảy ra tranh chấp cũng hệt như có thù không đội trời chung sao? Vì cái gì lại khác xa với tình huống bình thường như thế hả? Từ hôm nay trở đi ông sẽ được gọi là lão sư thiên vị!

Mặc dù trong lòng cảm thấy bất công muốn kháng nghị, nhưng khi Nguyệt Thoái xê dịch tấm đệm sang bên cạnh hắn để xem chung sách giáo khoa, hắn vẫn không cảm thấy không thoải mái.

Căn cứ vào cách nói trong tiểu thuyết tệ hại mà hắn trước kia rảnh rỗi xem chơi, đây hình như gọi là miệng chê nhưng thể xác ngay thẳng. Nếu như nói sai thì thôi, dù sao đây căn bản không phải trọng điểm.

"Hôm nay sẽ giảng giải về vũ khí, mọi người lật trang bảy mươi bốn..."

Lão sư thiên vị, trang bảy mươi bốn hôm qua chẳng phải đã học rồi à? Ông muốn đổi tên thành lão sư hay quên sao? Hay là lão sư lười biếng?

"Hiện nay, vũ khí của Tịch Anh nữ vương -- Nguyệt Nha Nhận - Skies và Tứ Huyền Kiếm - Thiên La Viêm của thiếu đế Lạc Nguyệt Englar đều có thể nói là thần khí. Cùng được truyền lại với vũ khí, là Thiên Huyễn Hoa - Huyền Trụ của Đông Phương Thành và Aifrol - Nguyệt Bào của Lạc Nguyệt. Dưới hỗ trợ của vũ khí và đồ hộ thể, vị vua kế thừa chúng đều có chiến lực vô cùng cường đại, Tịch Anh nữ vương của Đông Phương Thành chúng ta là mang tua rua màu đen thuần, là giai cấp thực lực tối cao..."

Phạm Thống nhìn xung quanh, những học sinh này rõ ràng đều là những người hôm qua, cũng không phải hắn đi nhầm phòng học, không có chuyện ban A ban B chứ?

Vậy vì sao không có người lên tiếng đính chính lão sư đã dạy rồi?

"Sự đáng sợ của Nguyệt Nha Nhận - Skies nằm ở lưỡi đao cực kỳ sắc bén của nó, chỗ đáng sợ của Tứ Huyền Kiếm - Thiên La Viêm thì là dây cung phía trên nó, mỗi một sợi dây cung đều có chỗ khủng bố của nó, mà Huyền Trụ - Thiên Huyễn Hoa..."

Nghe hai lần cùng một bài học, hơn nữa đều chỉ là đọc chữ, không có ai cảm thấy nhàm chán sao?

"Phạm Thống, làm sao vậy?"

Nguyệt Thoái chú ý thấy thần tình kỳ quái của hắn, vì thế thấp giọng hỏi.

"Đoạn này hôm qua đã xuống lớp rồi."

Phạm Thống cũng thấp giọng trả lời cậu, hắn đã quyết định bất luận mình nói ra cái gì, đều dựa vào Nguyệt Thoái tự đi lĩnh ngộ.

"Hả?"

Nguyệt Thoái vẫn chưa nói cái gì, lão sư thiên vị đã mở miệng nói trước.

"Học sinh không được nói chuyện. Học sinh mới chưa nghe, học sinh nghe rồi thì nghe lại lần nữa, tiến độ của mọi người tốt hơn vẫn là phải giống nhau, hiểu chưa?"

Đây lại là ngôn luận thiên vị gì rồi, huống hồ nếu thật sự muốn quan tâm học sinh mới, vậy nên bắt đầu từ trang đầu tiên chứ?

Phạm Thống không khỏi tò mò lật sang phía trước xem thử nội dung, vừa mới lật, lại có thể nhìn thấy trang đầu tiên có chữ ghi thêm phía trên.

"Từ trang bảy mươi ba trở về trước đều là giới thiệu tiểu sử của tác giả, ngoài ra, chỉ cần có học sinh mới thì sẽ bắt đầu dạy lại từ trang bảy mươi bốn, nếu muốn học cái môn này thì vẫn là tự học sách giáo khoa đi."

Chữ kí ở phía sau là Mễ Trọng. Vẫn chu đáo ghê...

◊◊◊◊

Cái thứ gọi là bữa trưa này, nếu như hai người bọn họ muốn ăn, lựa chọn duy nhất chính là đi lãnh lương thực công cộng kia.

"Tôi không đói lắm, buổi tối ăn sau cũng không sao."

Nguyệt Thoái nói như thế. Phạm Thống luôn cảm thấy đây là cậy mạnh, có điều bản thân hắn cũng muốn cậy mạnh như vậy.

Nghĩ đến sẽ không có đồ ăn ngon miệng, một ngày ăn một lần là được rồi...

Không ăn trưa đã muốn tiếp tục học, mặc dù đói bụng có hơi không ổn, nhưng nghĩ đến sắp sửa học là thuật pháp môn mà chưa từng tiếp xúc, Phạm Thống liền có thể phấn chấn tinh thần tạm thời coi như trạng thái của mình rất tốt.

Thuật Pháp Hiên có phong cách kiến trúc hoa lệ, sự phân bố phòng học có hơi phức tạp hơn Võ Thuật Hiên, nhưng tốn chút thời gian cũng có thể tìm ra quy tắc, ở trong lúc bọn họ tìm phòng học, học sinh gặp phải hết thảy đều nhìn chằm chằm vào Nguyệt Thoái, Phạm Thống nghĩ, đây có lẽ là chuyện sẽ luôn xảy ra.

Nguyệt Thoái hình như hết sức quen với việc bị mọi người chú ý, nên không có bất cứ phản ứng không thoải mái nào, mà ở trong Thuật Pháp Hiên, Phạm Thống cũng nhìn thấy không ít học sinh luyện tập thuật pháp sử xuất một số kỳ thuật thần kỳ, nghĩ đến sau khi học tập mình có lẽ cũng có thể làm được những chuyện này, tâm tình của hắn liền không tự chủ mà trở nên hưng phấn.

"Haiz..."

Tiết thuật pháp đầu tiên, lão sư lên lớp thở dài một hơi sau khi nhìn hắn một cái.

"Ngươi không phải nhân tài có thể đào tạo, đời này vô vọng rồi, ngươi có thể trở về."

"..."

Nguyện vọng mà hắn tha thiết hi vọng là nghe thấy câu này ở Võ Thuật Hiên, vậy mà lại thực hiện ở Thuật Pháp Hiên, đây thực sự khiến người không vui nổi chút nào.

Đặc biệt là sau khi lão sư lắc đầu thở dài với hắn xong, lập tức quay sang Nguyệt Thoái bên cạnh hắn, vạn phần nhiệt tình nắm

lấy hai tay của Nguyệt Thoái, khi đó sự thê lương trong nội tâm hắn càng tăng lên.

"Hô! Kỳ tài trăm năm khó thấy! Đông Phương Thành có thể có được cư dân mới sinh như ngươi thật là phúc không biết tu bao nhiêu đời! Ngươi nhất định có thể tỏa sáng ở trên thuật pháp! Đến lúc đó nhất định phải nhớ đến cái lão sư này đấy nhá!"

Người so với người chỉ có tức chết. Vì sao Nguyệt Thoái là bảo bối, hắn thì nhất định phải là gỗ mục hả?

Liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra tài hoa? Phạm Thống còn lâu mới tin. Hắn nhất định cũng có thể học thuật pháp! Cho dù có khả năng không học nhanh bằng Nguyệt Thoái, chỉ cần chịu bỏ tâm huyết, nhất định vẫn sẽ có thu hoạch!

Thế là lão sư này bị hắn phong cho là lão sư không tinh mắt, mặc dù đây kỳ thực có mấy phần tức tối trong đó.

"Các học sinh, hãy xem sách giáo khoa trên tay các ngươi, các ngươi có nhìn thấy dòng chảy của khí tức thuật pháp không?"

Học sinh toàn phòng học đều cúi đầu nhìn sách giáo khoa, bao gồm cả Phạm Thống.

... Được lắm, thấy cái quái gì đâu. Chẳng phải chỉ là một cuốn sách bình thường không có gì lạ sao? Kỳ thực đây là một trò đùa ác đi? Giống như kiểu bộ quần áo mới của nhà vua, nói cái gì mà người thông minh mới có thể nhìn thấy được, kết quả mọi người đều nói có nhìn thấy quần áo, nhưng rõ ràng là không mặc...

"Nguyệt Thoái, dòng chảy khí tức là cái gì?"

"Huh? Ở đây nè."

Nguyệt Thoái chỉ vào sách giáo khoa trên tay Phạm Thống.

"Bắt đầu từ đây kéo dài đến đây, dòng chảy khí tức ghi ra... Chắc là chữ đi? Nhưng tôi xem không hiểu chữ của Đông Phương Thành, ghi ra đại khái là thế này."

Nguyệt Thoái lấy ngón tay vẽ dọc theo dấu vết cậu nhìn thấy trên trang bìa, Phạm Thống lần nữa im lặng.

『Nhìn thấy một hàng có thể nhập môn, nhìn thấy hai hàng bạn thật là tuyệt, nhìn thấy ba hàng là thiên tài, không thấy gì hết thì về nhà đi. 』

Ngay cả sách giáo khoa cũng kỳ thị hắn. Nhưng đây không phải trọng điểm, đem câu kia để ở hàng thứ bốn là ý gì? Là bởi vì bình thường mà nói không có người nhìn thấy được hàng thứ bốn cho nên có thể nói đùa sao? Nhìn thấy ba hàng đã là thiên tài rồi, vậy nhìn thấy hàng thứ bốn là gì? Hay kỳ thực người giỡn với hắn là Nguyệt Thoái? Nhưng Nguyệt Thoái không hiểu chữ của Đông Phương Thành à!

"Phạm Thống, những chữ này nghĩa là gì?"

Nguyệt Thoái cũng rất muốn biết trên sách giáo khoa của Thuật Pháp Hiên có chữ ẩn giấu gì, cho nên mở miệng hỏi hắn.

Rõ ràng là dò hỏi không mang ác ý, làm sao hắn vẫn cảm thấy nội tâm bị đâm một nhát...

"Nó chỉ là nói người nhìn thấy được thì rất ngu mà thôi, a ha ha ha."

Ở lúc thế này còn bởi vì hiệu quả của nguyền rủa khiến cho lời nói ra rất giống như là ghen tỵ mà cố ý nói ngược.

"Phạm Thống... thả lỏng."

Nguyệt Thoái vừa lại vỗ vỗ vai của hắn, cũng nhỏ giọng than thở, mặc dù tiếng rất nhỏ nhưng hắn vẫn nghe thấy.

Thả lỏng cũng không nhìn thấy được à! Ta không cam đâu đâu --

◊◊◊◊

Sau khi tiết thuật pháp kết thúc, Nguyệt Thoái đã có thể cầm vật từ xa rồi, Phạm Thống vẫn là duy trì trạng thái "ta là người bình thường".

Chẳng lẽ hắn khi còn sống là người bình thường, sau khi chết rồi vẫn chỉ có thể làm quỷ bình thường sao?

Không, trọng điểm là, trên võ thuật hắn đã không trông mong đạt được thành tựu rồi, thuật pháp thì lại bị nói không có tài năng, cũng chính là nói hắn chỉ còn lại cái hi vọng Phù Phú Hiên này thôi sao! Nếu như không được nữa, hắn sẽ phải bởi vì thực lực không thể nâng cao mà cả đời dừng lại ở tua rua màu trắng, vĩnh viễn không lãnh được tiền sao!

Sau thất bại ở Thuật Pháp Hiên, Phạm Thống cảm thấy rất chán nản cũng rất căng thẳng, cái sự thực chỉ còn lại hi vọng cuối cùng này khiến hắn ở lúc bước vào Phù Chú Hiên càng thêm bất an, đương nhiên tránh né hiện thực thì không có ích gì, hắn chung quy phải đi học mới biết mình rốt cuộc có được hay không, điều kiện tiên quyết là hắn phải đến được phòng học cái đã.

Bố cục của Võ Thuật Hiên đơn giản phóng thoáng, bố cục của Thuật Pháp Hiên phức tạp tinh xảo, Phù Chú Hiên thì là... đại mê cung.

Đúng vậy, không phải mê cung mà thôi, là đại mê cung. Hơn nữa khắp nơi dán đầy phù chú chính quy và phù chú dùng cho học sinh thực nghiệm, thoạt nhìn cứ như là đại mê cung đang tiến hành nghi thức trừ tà.

Sở dĩ lớn, là bởi vì cả Phù Chú Hiên tràn ngập không gian do

phù chú làm ra, cộng với ảo ảnh của phù chú chế tạo, ví dụ như phía trước rõ ràng có đường, đi qua lại đụng phải tường, mà nhìn thấy rõ ràng là tường, kỳ thực lại có thể đi xuyên qua...

Lần đầu tiên muốn tìm được phòng học của mình ở loại nơi hư hư thực thực thật giả không rõ này, đúng thật là không dễ. Phạm Thống không rành trò giải mã phù chú, Nguyệt Thoái thì ngay cả trên phù chú ghi cái gì cũng xem không hiểu, sau đi lạc một lúc, mắt thấy cũng sắp đến trễ rồi.

Khi mình bất lực, chính là nên cầu người trợ giúp, chẳng qua vận khí của Phạm Thống luôn luôn rất kém, muốn hỏi người cũng hỏi trúng người giả không biết trả lời từ phù chú, đây có lẽ có thể tính là một loại tài năng.

Đến lúc nên từ bỏ khóa của Phù Chú Hiên rồi, chấp nhận vận mệnh đi.

Không, sao có thể từ bỏ như thế chứ!

Bọn họ đã lạc đến một nơi nhìn không thấy bất cứ người nào rồi, muốn làm thế nào đi đến nơi có người sẽ đi qua cũng là cái ẩn số, phiền não hiện tại hình như cũng từ "có thể sẽ đến muộn" chuyển thành "chẳng lẽ cứ như thế đi không ra và cũng không có ai phát hiện chết ở đây", trọng điểm là Nguyệt Thoái cũng ở đây, đến lúc đó vẫn là không có ai có thể đi vớt hắn, đây thực sự là...

Sau đó Phạm Thống cũng đột nhiên nảy lên một ý nghĩ. Đặt nhiều quy định về sống lại như thế, chính là không hi vọng cư dân mới sinh quá tùy tiện đối với chuyện tử vong này đi?

Nếu là lúc lạc đường liền dựa vào tự sát trở về ao nước để đi ra, vậy cảm giác đó cũng hơi quá tồi tệ rồi.

Những suy nghĩ này nghĩ thì nghĩ, trên thực tế hắn vẫn thật sự rất hi vọng bây giờ có thể dựa vào tự sát để đi ra, rồi từ sân

trường đi vào cửa của Phù Chú Hiên, đi qua lần nữa... Chẳng qua cho dù hắn bất chấp nợ thêm một trăm xâu tiền, cũng quả cảm chịu đựng đau đớn khi sống lại với khoản nợ hai trăm xâu tiền, chờ hắn sống lại xong, bên này cũng tan học rồi.

Ở ngay cái lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc mà khiến hắn cảm thấy vô cùng thân thiết.

"Phạm Thống? Ngươi làm sao lại đi đến đây?"

Lạc Thị mang vẻ mặt ngạc nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

"Còn có, ngươi hôm qua đã làm cái gì sao? Ta đã xem hồ sơ, vì sao ngươi thoáng cái đã nợ hai trăm xâu tiền rồi? Ngươi đã chết ba lần?"

Lạc Thị vẫn thật là quan tâm hắn, lại có thể sẽ đi kiểm tra hồ sơ xem trạng huống của hắn, Phạm Thống cảm thấy được sủng mà sợ.

"Tôi chỉ là không đến trường đi học mà thôi."

"Muốn giải mã lời của ngươi thật sự rất phiền... Ơ?"

Ở lúc Lạc Thị đang lộ ra vẻ mất kiên nhẫn và phàn nàn, cậu đột nhiên chú ý thấy Nguyệt Thoái phía sau Phạm Thống, mặt thoáng chốc biến sắc.

Phạm Thống mới chớp mắt một cái, Lạc Thị đã lách đến trước mặt Nguyệt Thoái, kích động túm lấy cánh tay của cậu.

"Huy Thị!"

Huh?

Phạm Thống ngớ ra.

Hắn có phải đã nghe thấy cái tên không thể ngờ gì rồi không?

Ở lúc Phạm Thống đang ngơ ngác vẫn chưa hồi thần, Nguyệt Thoái cũng có chút bị dọa, không biết nên phản ứng thế nào, Lạc Thị lại ngây ra mấy giây, sau đó rất thất vọng mà thả lỏng tay.

"Không phải..."

Không phải. Không phải Huy Thị. Chỉ là trông rất giống, nhưng cậu ta không phải Huy Thị.

Huy Thị không có trở về. Huy Thị vẫn là không có trở về.

Kỳ thực Huy Thị sẽ không trở về nữa rồi đi? Có lẽ đã xảy ra điều gì bất trắc, có lẽ bởi vì chuyện gì.

Mọi người sớm đã cho rằng như thế rồi, chỉ còn lại cậu vẫn chưa chết hi vọng mà thôi.

"Lạc Thị, cậu vẫn ổn chứ?"

Phạm Thống quan tâm hỏi một câu, bởi vì thay đổi sắc mặt của Lạc Thị, từ kích động vừa rồi đến yên ắng hiện giờ, thoạt nhìn thực sự không giống dáng vẻ không sao.

"... Không có gì, ngươi là?"

Lạc Thị sau khi trả lời Phạm Thống một tiếng, liền nhìn vào Nguyệt Thoái dò hỏi thân phận của cậu.

"Tôi tên là Nguyệt Thoái, là bạn của Phạm Thống."

Nguyệt Thoái mỉm cười, trả lời Lạc Thị như thế, Phạm Thống ở bên cạnh thì nhất thời có chút cảm động.

Bạn của Phạm Thống bạn của Phạm Thống bạn của Phạm Thống.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn nghe thấy có người tự xưng là bạn của hắn đó!

Ah, hắn đã từ thế giới ban đầu chết đến Huyễn Thế này rồi, cũng chính là nói, nên là đời trước cộng thêm đời này, lần đầu tiên nghe thấy có người tự xưng là bạn của hắn mới đúng...

"Bạn của Phạm Thống?"

Lạc Thị nhíu mày, dùng ánh mắt có chút hoài nghi nhìn Phạm Thống.

"Ngươi từ lúc nào kết được bạn vậy? Tình huống trở ngại ngôn ngữ như ngươi cũng kết được bạn? Làm sao gạt được vậy?"

Cũng không cần ra sức chất vấn như vậy đi, chúng ta có thù sao? Hay là cậu muốn làm bạn duy nhất của tôi như thế?

"Ugh, Nguyệt Thoái, cậu ta là..."

Nhớ tới tri thức về Đông Phương Thành của Nguyệt Thoái hình như hoàn toàn trống rỗng, Phạm Thống liền muốn giới thiệu cho cậu một chút, nhưng khi vẫn chưa quyết định xong phải giới thiệu làm sao, hắn đã ngậm miệng.

May mà hắn vẫn chưa nghĩ xong phải nói cái gì, bằng không nguyền rủa sẽ bắt buộc hắn nói tiếp, vậy nói ra nhất định sẽ là giới thiệu rất đáng sợ.

Nếu như hắn muốn nói "Lạc Thị là một trong Ngũ Thị của Đông Phương Thành, con trai của nữ vương Đông Phương Thành", có khi sẽ biến thành "Lạc Thị là một trong Ngũ Thị của Đông Phương thành, bố của nữ vương Đông Phương Thành" hoặc là "Lạc Thị là một trong Ngũ Thị của Đông Phương Thành, con trai của thiếu đế Tây Phương Thành", lời nói bất kính cộng thêm ô miệt này, cho dù là Lạc Thị biết tật xấu của hắn cũng sẽ không tha thứ cho hắn, mối hận này thế nhưng có thể nhớ suốt đời...

"Tôi biết, cậu ta là Lạc Thị."

Nguyệt Thoái cười cười.

"Con trai của nữ vương Đông Phương Thành."

Mặc dù Nguyệt Thoái không có thêm kính xưng, nhưng có lẽ là do nụ cười ôn hòa trên nét mặt, có lẽ là do thái độ tự nhiên không mang ác ý, có lẽ là do khuôn mặt có sáu bảy phần giống với Huy Thị kia, Lạc Thị cũng không để ý.

Huy Thị là người giống như huynh trưởng của cậu.

Huy Thị sẽ không gọi cậu là Lạc Thị đại nhân.

"Vì sao cậu không biết cái này..."

Chẳng lẽ cậu từng đặc biệt đi điều tra mỹ thiếu niên?

Phạm Thống cảm thấy tư tưởng của mình có hơi tồi tệ.

Chờ một chút, chúng ta sắp vào học đấy.

"Lạc Thị, khóa của Thuật Pháp Hiên sắp đến sớm rồi, cậu có thể mang chúng tôi đến phòng học không, chúng tôi không hiểu cái nơi này..."

"Là Phù Chú Hiên."

Nguyệt Thoái sửa chữa.

"Các ngươi lạc đường đến tận chỗ này? Quên đi, ta mang các ngươi qua vậy, Phạm Thống người như ngươi căn bản không thể giải thích theo bình thường."

Lạc Thị tỏ ra rất bất đắc dĩ với Phạm Thống, sau đó cậu lấy ra một tấm giấy phù trống trơn, lấy ngón tay viết ra chú lệnh trên phù chú một cách nhanh chóng, ở nơi ngón tay cậu lướt qua, trên giấy phù liền sẽ để lại vệt sáng, sau khi hình thành phù chú hoàn chỉnh, cậu ném phù chú lên trên.

"Truyền tống chú."

Ánh sáng trên phù chú nổ ra ở trước mắt bọn họ, chỉ trong chớp mắt, không gian trước mắt đã chuyển thành một cái nơi khác rồi, sự thần kỳ của phù chú thuật khiến Phạm Thống hết sức kinh ngạc, nói như thế, khi lần đầu tiên gặp mặt, Lạc Thị cũng là lấy phù chú chiến đấu, xem ra phù chú hẳn là điểm mạnh của cậu ta.

"Các ngươi xong tiết này là tan học rồi phải không? Bình thường mà nói hẳn là không còn tiết nữa."

"Không phải, học xong là ra về rồi."

"Đúng vậy."

Có thể phân biệt ra câu nào là của Phạm Thống rất dễ dàng.

"Cùng đi ăn tối nhé? Tan học chờ ta ở cổng trường."

"Được!"

Cho dù nguyền rủa có mạnh mẽ làm sao, Phạm Thống vẫn dựa vào ý chí kiên định hét lên tiếng được.

Ohhhhh, hôm nay có thể không cần ăn lương thực công cộng làm bữa tối rồi sao? Thật là cảm tạ đại ân đại đức của ngài, Lạc Thị đại nhân --

Mặc dù nội tâm Phạm Thống cảm thấy động cơ của Lạc Thị đại khái có bảy mươi phần trăm trở lên là bởi vì Nguyệt Thoái mới sẽ mời bọn họ ăn chung, nhưng ai quan tâm nhiều như thế, có xe quá giang để lên thì có gì không tốt?

"Phòng học của các ngươi là gian bên trái, lát nữa gặp lại."

Bởi vì bữa tối có thể thoát khỏi ác mộng lương thực công cộng, Phạm Thống tạm thời quên mất chuyện không vui ở Thuật Pháp Hiên, cùng đi học với Nguyệt Thoái.

◊◊◊◊

Khi Phạm Thống đi vào phòng học với Nguyệt Thoái, những học sinh đã ở phòng học đều dùng ánh mắt khác lạ nhìn chằm chằm vào bọn họ, hiện tại Phạm Thống đại khái có thể hiểu, mọi người nhìn chằm chằm vào Nguyệt Thoái không chỉ bởi vì cậu có tướng mạo đẹp đẽ, còn có một nhân tố rất lớn là cậu có một khuôn mặt rất giống với Huy Thị đã mất tích.

Chẳng qua bây giờ nguyên nhân những người này nhìn chằm chằm vào bọn họ còn có cái khác.

"Lạc Thị đại nhân đưa bọn họ đến phòng học..."

"Không phải cũng chỉ là tua rua màu trắng sao?"

"Cái người kia là ai hả? Người thân của Huy Thị đại nhân sao?"

"Nhưng cậu ta là ngươi phương Tây đó! Là người Tây phương tà ác đó!"

Không phải Phạm Thống muốn nói, thì thầm của những học sinh này căn bản quá lớn tiếng, thì thầm mà ngay cả người bình thường như hắn cũng có thể nghe rõ mồn một thì tuyệt đối là quá lớn tiếng không sai, nên nói là không muốn giấu diếm, hay vốn là nói cho bọn họ nghe?

"Phạm Thống, bạn cùng lớp hình như không thân thiện lắm."

Nguyệt Thoái nói với hắn.

... Nguyệt Thoái, câu này của cậu nếu lấy đẳng cấp thấp giọng nói chuyện mà nói thì cũng quá lớn tiếng rồi. Cậu cũng quá lớn tiếng rồi. Cậu cũng quá lớn tiếng rồi đó! Cậu cũng là cố ý nói cho bọn họ nghe sao? Hay là cậu vô thức làm như thế hả? Không thấy bọn họ trừng qua sao!

Phải duy trì mối quan hệ thân thiện tốt đẹp với mọi người! Không phải tạo kẻ địch à! Mặc dù với cái đám ở Võ Thuật Hiên đã không còn khả năng nữa...

"Có thân thiện hay không kỳ thực cũng không cần cậu nói..."

Lấy trực giác nhạy bén do nhiều năm kinh doanh xem bói bồi dưỡng ra của hắn, khí tức không thân thiện chẳng lẽ hắn vẫn cảm giác không ra sao?

"Chẳng qua là được lão sư Thuật Pháp Hiên khen mấy câu, đã tưởng mình giỏi lắm à?"

Có người bạo phát rồi.

Nói đến, trong tiết của ba bộ môn mà Phạm Thống học, bạn học trùng lặp trong đó trái lại không nhiều, chỉ là không nhiều đại biểu vẫn có lặp lại.

Theo Phạm Thống thấy, người sẽ nói kiểu đó, phần lớn là gần với đẳng cấp "về nhà" trong "Nhìn thấy một hàng có thể nhập môn, nhìn thấy hai hàng bạn thật là tuyệt, nhìn thấy ba hàng là thiên tài, không thấy gì hết thì về nhà đi", không phải nói tên đó nhìn được bốn hàng, là tên đó đại khái hàng đầu tiên cũng chưa chắc thấy được...

Cho nên, là người cùng cảnh ngộ nhìn không thấy sao? Trong lòng Phạm Thống lóe qua bi ai mờ nhạt.

Đối với học sinh đã phát ngôn đó, Nguyệt Thoái chỉ là liếc qua một cái biểu thị chú ý, tiếp đến không có hồi ứng đã chuyển ánh mắt về, thái độ làm lơ này đương nhiên chọc cho đối phương càng phẫn nộ.

Tên học sinh đó đi tới đập một cái lên bàn của Nguyệt Thoái, trợn trừng mắt mà nhìn cậu, Phạm Thống đột nhiên rất muốn hỏi hắn có phải là môn sinh đắc ý của lão sư máy kéo kia hay không,

thoạt nhìn có vẻ tương đối thiện trường bạo lực.

Nguyệt Thoái điều chỉnh góc độ khuôn mặt một chút, ngẩng đầu nhìn hắn, khi tầm nhìn đối nhau, đôi mắt xanh lam màu da trời kia của cậu hết sức tĩnh lặng.

Đó là một loại tĩnh lặng hoàn toàn không thể đoán được cậu đang nghĩ cái gì.

"Lấy tay của ngươi ra, trở về chỗ của ngươi, sắp vào học rồi, bạn học."

Câu mệnh lệnh của cậu dùng một cách hết sức trơn tru lưu loát, mà sau khi bị cậu nhìn chòng chọc như thế và nghe xong lời cậu nói, tên học sinh đó thật sự dừng lại, bước chân thoáng loạng choạng trở về chỗ, gần chỗ học sinh đó tức thì truyền đến một số ngôn luận như "cậu làm cái gì vậy", "vì sao phải nghe lời nó", "chẳng qua trông có hơi giống Huy Thị đại nhân mà đã sợ rồi à" vân vân, Phạm Thống cũng cảm thấy phát triển này rất ly kỳ.

Được thôi, người Nguyệt Thoái nhìn chòng chọc không phải hắn, đối tượng nói chuyện cũng không phải hắn, cho nên hắn không thể đồng cảm với tình huống thế này.

"Nguyệt Thoái, cậu..."

Phạm Thống đang muốn nói gì đó với Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái lại dùng biểu tình có chút căng thẳng nhìn qua.

"Tôi xử lý tốt không? Bởi vì tôi chưa từng được dạy phải xử lý tình huống này thế nào, chỉ có thể lâm thời phán đoán, anh cảm thấy sao?"

... Cậu nói như thế, tôi vẫn thật không biết nên nói cái gì. Hơn nữa câu này của cậu đạt đến tiêu chuẩn thì thầm rồi, cho nên cậu rõ ràng vẫn biết nhỏ giọng nói chuyện mà, cho nên vừa rồi quả nhiên là cố ý sao? Là cố ý sao?

◊◊◊◊

Lúc này lão sư cũng đã vào phòng học, đương nhiên không nên tiếp tục chụm đầu rỉ tai, Phạm Thống ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng, chờ đợi vận mệnh mà phù chú học phán cho hắn.

Nhưng lão sư của phù chú học hình như không có sở thích xem tư chất thiên phú người khác, không thể định sống chết ở ngay khoảnh khắc đầu tiên của tiết thứ nhất, cũng chính là nói, phải học mới biết.

Sau khi lão sư phát cho học sinh mới vật phẩm cần thiết, liền quy quy củ củ mà giới thiệu môn học, hạng mục huấn luyện chủ yếu của phù chú học chia làm hai loại: năng lực sử dụng và năng lực vẽ phù.

Muốn trở thành một phù chú sư thành công, đương nhiên phải có cả hai loại năng lực, nếu không chỉ là phù sử hoặc họa phù sư, phù sử phải dựa vào phù chú của người khác vẽ ra mới có thể chiến đấu, họa phù sư thì chỉ có thể cung cấp phù chú cho người khác sử dụng hoặc bán lấy tiền, hai loại này đều không phải trạng thái lý tưởng.

Nếu như năng lực sử dụng phù chú không đủ, sẽ không thể kích hoạt hiệu quả của phù chú cấp cao, hiệu quả sử dụng phù chú cấp thấp cũng không hoàn toàn.

Mà nếu năng lực vẽ phù không đủ, điều nghiêm trọng là không vẽ được phù có thể sử dụng, tình huống nhẹ hơn thì có mấy loại như vẽ sai phù, phù vẽ ra có công năng lệch lạc và vẽ phù quá chậm.

Trông có vẻ Lạc Thị có thể trực tiếp vẽ và sử dụng phù, cậu ta hẳn là đều có hai loại năng lực đi.

Lão sư này dạy học một cách đúng quy đúng củ, cũng không có

thói quen đặc thù gì, Phạm Thống liền quyết định gọi ông ta là lão sư bình thường.

Tiết đầu tiên sẽ không dạy thứ gì tinh thâm, đại khái chỉ thuyết minh cách sử dụng giấy phù, và kỹ xảo vẽ phù sơ bộ, muốn vẽ ra phù có hiệu lực, phải làm cho mỗi chú trên giấy phù liên kết chính xác, điều này không khác tưởng tượng của Phạm Thống bao nhiêu, năng lực thư pháp có sẵn quả nhiên có thể sử dụng, sau khi thử mấy tấm ghi ra tấm phù chú hữu hiệu đầu tiên, hắn hài lòng nở nụ cười.

Rồi nhìn sang Nguyệt Thoái, hình như gặp phải chút khó khăn.

"Nguyệt Thoái, cậu được không?"

"Hm..."

Nguyệt Thoái cảm thấy rất đau đầu mà nhìn hắn, hình như rốt cuộc quyết định nhờ hắn trợ giúp.

"Phạm Thống, cái bút mềm mềm này rốt cuộc ghi chữ làm sao?"

Phạm Thống cảm thấy bất lực.

Hắn quên mất người phương Tây chưa từng nhìn thấy bút lông... Nhưng ở nơi này cũng kiếm không được bút lông ngỗng hay bút máy gì gì đó, còn có, không dùng bút lông ghi có được không?

Vừa rồi Lạc Thị là dùng tay ghi, có lẽ có biện pháp khác đi? Nhưng đây thì phải hỏi lão sư rồi, hắn nào biết được những cái này chứ.

"Muốn học thư pháp không thể nhanh, trở về tôi không dạy cậu."

Cách nói chuyện kiểu này thật sự rất vụng về. Nguyệt Thoái

nhất định sẽ hiểu lầm tưởng rằng hắn là người nội tâm rối loạn mất...

Trước khi tan học, lão sư bình thường muốn mọi người nộp thành phẩm luyện tập lên cho ông ta bình luận, khi nhìn thấy phù chú của Phạm Thống, lão sư bình thường gật gù tán thưởng.

"Không tệ, độ hoàn thành của tấm phù này rất cao, mặc dù chỉ là phù chú đơn giản nhất, lần đầu đi học có thể có thành quả này, năng lực vẽ phù hẳn là có thể mong đợi."

Phạm thống cảm thấy mình đã đạt được cảm giác thành tựu ở khóa phù chú học. Con người quả nhiên vẫn là cần khen ngợi, được khen ngợi là chuyện tuyệt vời biết bao!

"Lão sư, xin hỏi đây là phù gì?"

Bởi vì hoàn toàn vẽ theo mẫu của lão sư cung cấp, Phạm Thống cũng không rõ công hiệu của tấm phù này. Là tấm phù chú hữu hiệu đầu tiên mà hắn vẽ ra, để kỷ niệm, hắn vẫn là muốn biết tên.

"Đây là pháp thuật công kích sơ cấp của hệ hỏa -- ngự hỏa chú."

"..."

Phù chú lần đầu tiên vẽ ra, chính là phù chú hắn trúng trong lần chết đầu tiên.

Đúng là có giá trị kỷ niệm...

◊◊◊◊

Sau khi khóa ở Phù Chú Hiên kết thúc, Phạm Thống với Nguyệt Thoái đến cổng trường chờ Lạc Thị như đã hẹn, không bao lâu sau, bóng dáng nhỏ nhắn kia của Lạc Thị đã xuất hiện, khi cậu

chào hỏi với bọn họ, như chuyện đương nhiên, bọn họ vừa lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Hẹn ở nơi người qua người lại này vốn đã rất dễ dàng bị chú ý, nhưng lấy thân phận của Lạc Thị đại khái cũng sẽ không để ý loại chuyện này, thân là một trong Ngũ Thị của Đông Phương Thành, nhất cử nhất động vốn sẽ có rất nhiều người xem.

"Phạm Thống, học phù chú thế nào?"

"Rất thảm."

Haiz, để cho hắn biểu đạt một chút vui sướng của nội tâm cũng không được sao? Nguyền rủa chết tiệt này.

"Phạm Thống thật khiêm tốn, rõ ràng vẽ phù rất tốt."

Nguyệt Thoái ở bên cạnh cười nói như thế. Kết quả hắn lại có thể bởi vì hiểu lầm lời nói mà được khen ngợi, đây giống như công việc xem bói sau khi bị nguyền rủa trái lại càng tốt hơn, thực sự khiến tâm tình phức tạp đến không biết nên nói cái gì.

"Ta lần đầu tiên nhìn thấy chữ ngươi ghi đã cảm thấy ngươi hẳn là rất có tài vẽ phù. Nguyệt Thoái thì sao? Thuận lợi không?"

Lạc Thị có vẻ vẫn chưa quen nói chuyện với Nguyệt Thoái, lúc chuyển sang hỏi cậu, thoạt nhìn có hơi không tự nhiên.

Rõ ràng lúc nói chuyện với hắn thì rất thuận mà. Phạm Thống khó hiểu.

Chẳng lẽ hắn rất có lực gần gũi sao? Hay là rất không có khí chất cần người tôn trọng hả...

"Tôi không thiện trường lắm."

Nguyệt Thoái cười khổ, hôm nay cậu luống cuống đến làm cho mực cũng quẹt lên mặt, còn rửa một hồi mới ra.

Vẫn chưa học được chữ của Đông Phương Thành, cũng có thể bắt chước theo mẫu của lão sư, nhưng không biết dùng bút lông thì hết thật cách rồi, đối với chướng ngại của cậu, Phạm Thống trái lại không cảm thấy cần đồng tình.

Dù sao cậu cũng là kỳ tài trăm năm khó thấy của thuật pháp học, võ thuật trông có vẻ vốn đã rất mạnh, vậy không thiện trường phù chú cũng chẳng sao đi? Cuộc sống cũng đã được đảm bảo rồi. Huống hồ, con người vẫn phải có một chút khuyết điểm mới đáng yêu hơn chứ, như là không biết mặc quần áo thế nào còn tạm được, nếu hoàn mỹ như thánh nhân, vậy thì khó kéo gần khoảng cách rồi.

"Vậy sao..."

Lạc Thị có chút ngạc nhiên, sau đó cậu lần nữa nhìn hướng Phạm Thống.

"Phạm Thống, cậu ta biết tật xấu khi nói chuyện của ngươi không?"

"Cậu ta hiểu được chữ của Tây Phương Thành..."

Câu này Lạc Thị miễn cưỡng vẫn có thể giải mã ra ý tứ ban đầu: cậu ta không hiểu chữ của Đông Phương Thành.

Ngụ ý cũng chính là không thể nói rõ với cậu ta.

"Vậy các ngươi là làm sao giao tiếp..."

Lạc Thị nhìn hai người bọn họ, cảm thấy trên thế giới quả nhiên là có kỳ tích.

"Phạm Thống nói chuyện làm sao?"

Nguyệt Thoái không thể hiểu đề tài trò chuyện của bọn họ cho lắm, bèn đặt câu hỏi.

"Ngươi chẳng lẽ cảm thấy hắn nói chuyện rất bình thường sao?"

Nếu là thế, không bình thường chính là Nguyệt Thoái rồi.

"Không bình thường lắm... Tôi cho rằng anh ta rất dễ căng thẳng, cũng rất dễ nói sai, không phải sao?"

Nhìn ánh mắt trong veo kia của Nguyệt Thoái, Lạc Thị vẫn thật mở không nổi miệng để nói không phải.

"... Ngươi cho rằng thế nào thì cứ thế đó đi."

Phạm Thống trợn lớn mắt.

Lạc Thị! Giúp tôi giải thích chứ! Cậu có thể nói chuyện bình thường mà, không phải sao?

"Phạm Thống, ngươi tạm thời coi như là trải nghiệm đi, bằng không hãy mau chóng dạy cậu ta biết chữ của Đông Phương Thành."

"Không giúp tôi..."

"Ta vì sao phải giúp ngươi chứ? Năm xâu tiền còn chưa trả ta, hơn nữa thoạt nhìn muốn chờ ngươi trả thì còn xa lắm."

Đúng thế. Hắn muốn trả trước cũng không được, dưới trạng thái mắc nợ, mọi lương bổng với thu nhập từ công việc của nhà nước phân phối, toàn bộ đều sẽ trực tiếp lấy đi bù nợ trước, trừ phi hắn tự làm việc riêng kiếm tiền.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, mang các ngươi tới chỗ nào ăn ngon."

Lạc Thị cười nói với bọn họ như thế. Hm, ánh mắt của người đi đường tụ tập lên người bọn họ hình như nhiều hơn rồi...

◊◊◊◊

"Các ngươi tìm không được phòng học, lại có thể từ phòng học đi đến cổng trường à?"

"Đi theo bạn học luôn là có thể đi ra."

Khi mọi người đều sắp rời khỏi, đi theo là được rồi, lực lượng của quần chúng rất cường đại, bọn họ chính là đi theo quần chúng đến cổng trường như thế, nhưng rốt cuộc là đi ra làm sao, trên thực tế bọn họ cũng không có ghi nhớ.

Lần sau muốn đi học, tìm phòng học chỉ sợ vẫn là có khó khăn.

"Phòng học của Phù Chú Hiên nhìn sơ hết sức lộn xộn, nhưng kỳ thực vẫn có quy luật của nó, sau khi học được nhiều phù chú hơn, những con đường với không gian đó sẽ chẳng là gì nữa."

Lạc Thị vừa nói, vừa đưa cho bọn họ một tấm bản đồ của Phù Chú Hiên, có tấm bản đồ này, ít nhất có thể phán đoán ra mình đã lạc đến chỗ nào.

"Đừng khách khí, vậy bản đồ của Thuật Pháp Hiên với Võ Thuật Hiên có phải cũng thuận tiện..."

"Nếu Thuật Pháp Hiên với Võ Thuật Hiên mà cũng cần bản đồ, vậy dứt khoát đầu thai lại cho rồi."

Cũng không cần nói tàn nhẫn như thế chứ?

Lúc này, bồi bàn phục vụ quán ăn đưa lên nước trà bốc hơi nóng, cũng bày lên thực đơn được chế tác tinh mỹ. Nguyệt Thoái ngay cả chữ của Đông Phương Thành cũng xem không hiểu, đương nhiên không thể tự gọi món, cho dù cậu hiểu được, sợ rằng cũng không biết tên món ăn đại biểu nội dung gì. Mà Phạm Thống mặc dù xem hiểu tên món ăn, nhưng hắn cũng xem hiểu giá tiền phía sau, mặc dù bữa ăn này hình như là Lạc Thị muốn bao, hắn không

cần lo lắng tiếp tục thiếu nợ, nhưng mà để cho người ta tiêu phí cũng rất ngại, thế là hai người đều nhìn hướng Lạc Thị.

"Muốn ăn cái gì thì cứ gọi."

Lạc Thị khó hiểu nhìn bọn họ.

Quán ăn này không giống nơi lần trước Phạm Thống mượn năm xâu tiền để ăn cơm, ngay cả món khai vị cũng mười xâu tiền trở lên, hơn nữa vì không muốn bị người xung quanh quấy nhiễu, bọn họ bây giờ là ở trong phòng riêng, nếu như đây không phải lễ ngộ của quán ăn đối với Lạc Thị, vậy đại khái cũng là phải tốn thêm tiền... Đây có lẽ chính là mức sống bình thường của Lạc Thị đi? Dù sao cũng là một vương tử, năng lực tiêu phí không thể chỉ dùng tua rua màu đỏ để xem.

"Tôi xem không hiểu thực đơn, có thể giúp tôi quyết định không?"

Nguyệt Thoái từ bỏ nghiên cứu những chữ đối với cậu mà nói căn bản không thể lý giải, thấy vậy, Phạm Thống cũng vội vàng đi theo.

"Dù sao cũng chưa từng đến, có thể giới thiệu món nào khó ăn hay không?"

Hắn là muốn nói có thể giới thiệu cho hắn món nào ngon hay không... Tin rằng Lạc Thị sẽ hiểu ý của hắn đi.

"Nếu như thế, vậy để ta quyết định."

Kết quả Lạc Thị gọi cho ba người món ăn giống nhau.

Trước khi đồ ăn xuất hiện, đương nhiên chính là thời gian trò chuyện, trò chuyện có thể giúp hiểu rõ nhau hơn, cho nên tìm đề tài để nói là cần thiết.

"Lạc Thị có làm lão sư ở Phù Chú Hiên không?"

Đến tận bây giờ trong bốn lão sư nhìn thấy có ba người là tua rua màu đỏ, vậy thì mang tua rua màu đỏ tươi như Lạc Thị hẳn là cũng có tư cách làm lão sư, có điều Lạc Thị là cư dân nguyên sinh, chiếu theo quy định, cho dù cậu làm lão sư, cũng là dạy cư dân nguyên sinh.

"Không, ta... vẫn đang học."

Lúc Lạc Thị trả lời như thế, trên mặt hình như xuất hiện một lớp bóng mờ. Phạm Thống không hiểu rõ vấn đề của cậu lắm, chỉ tiếp tục hỏi.

"Wow, tua rua màu đỏ chẳng phải rất nhỏ yếu rồi sao, vậy lão sư của cậu là ai?"

Mặc dù hiểu Phạm Thống là bởi vì nguyền rủa mới nói như thế, nhưng Lạc Thị vẫn cảm thấy bị đâm chọc, cho nên có chút không vui.

"Âm Thị, Lăng Thị có thể tính là lão sư của ta, mặc dù thời gian chỉ đạo ta không nhiều."

Lại có thể là do hai đại chưởng viện phụ trách dạy dỗ... Quả nhiên là đãi ngộ chỉ vương tử mới có. Trên cơ bản chưởng viện là người phụ trách cao nhất trên danh nghĩa, không mở lớp dạy học, có thể được bọn họ chỉ đạo, tuyệt đối là đối đãi đặc biệt đi.

Vậy Vi Thị thì sao? Nghe nói hắn tạm thay chưởng viện Võ Thuật Hiên, không có đến dạy luôn à?

"Ngươi muốn hỏi Vi Thị với Huy Thị sao?"

Lạc Thị hừ một tiếng, mặc dù có vẻ không vui lắm, nhưng cũng không có từ chối nhắc tới.

Phạm Thống không biết biểu tình của mình thì ra dễ hiểu như thế.

"Trong Ngũ Thị bọn ta, hành vi tác phong của Vi Thị tương đối quá khích, mọi người đều không phải thích hắn lắm, cũng không tính là gần gũi với hắn. Về phần Huy Thị..."

Lúc nói đến Huy Thị, Lạc Thị vẫn là hơi tạm dừng, hình như có chút không biết nên dùng lời nói và thái độ thế nào để nói đến chuyện của Huy Thị.

"Tôi không nghe nói Huy Thị đã mất tích hai năm rồi."

Có nghe nói biến thành không nghe nói, cảm giác thật giống như ở đây không có ba trăm lạng bạc...

"Đúng thế."

Lạc Thị chuyển mắt đi, giống như lòng không ở đây mà nhìn chỗ khác.

"Một ngày nọ của hai năm trước, anh ấy đột nhiên biến mất. Từ đó cũng không có trở về nữa."

Nói đến đây cậu liền dừng lại, không có nói tiếp. Bởi vì bầu không khí ưu thương đó, đột nhiên tạo ra sự yên lặng giữa ba người.

Kết quả đối với Huy Thị, cậu vẫn coi như chưa nói cái gì. Chuyện mất tích hai năm này hắn sớm đã biết rồi, Lạc Thị chỉ là lặp lại sự thật mà hắn sớm đã biết...

"Nguôi ngoai một chút đi."

Nguyệt Thoái nãy giờ lắng nghe bên cạnh đột nhiên nói một câu.

"Cư dân mới sinh đến Huyễn Thế, cũng đều từ đây chấm dứt

với người thân ở quá khứ, nếu như trong lòng chịu chấp nhận, thì có thể sống tốt hơn một chút."

Phạm Thống trái lại cảm thấy vẫn tốt. Dù sao người thân của hắn sớm đã không còn rồi, hắn cùng lắm là đoạn tuyệt với tiệm xem bói của hắn mà thôi, nhưng kỳ thực hắn cũng không có bao nhiên tình cảm sâu đậm với căn tiệm đó.

"Huy Thị cũng chưa chắc đã chết!"

Lạc Thị hình như rất mẫn cảm đối với lời thế này, ngay lập tức lên tiếng phản bác.

"Anh ấy chỉ là chưa có trở về mà thôi, anh ấy chỉ là..."

Nói đến đây, Lạc Thị dừng lại. Những lời này đều như là đang viện lý do, là vì Huy Thị đã mất tích mà viện lý do, hay là vì bản thân cậu vẫn chưa tuyệt vọng đây.

Cậu vẫn luôn chờ Huy Thị trở về. Câu này cậu không thể nói ra với ai.

Giống như nói ra liền sẽ bị cười chế nhạo, sau đó cậu cũng sẽ bị ảnh hưởng và cảm thấy Huy Thị thật sự sẽ không trở về nữa.

Mỗi ngày mỗi ngày, trong đêm luôn là đến cổng thành nhìn về phương xa, vạch hết đường này đến đường khác vào cuốn sổ cất trong lòng để đếm ngày.

Bất cứ ai biết rồi đều sẽ cảm thấy cậu rất ngu xuẩn.

Cậu sở dĩ nghĩ như thế, có lẽ bởi vì, ở sâu trong nội tâm cậu cũng cảm thấy mình như vậy là rất ngu xuẩn đi.

"..."

Sau khi nhìn thái độ của cậu biểu hiện ra, Nguyệt Thoái không có nói chuyện nữa, chỉ là an tĩnh mà húp trà.

"Ugh..."

Thực sự không nên nhắc đến đề tài Huy Thị. Phạm Thống nghĩ.

Nhắc đến Huy Thị, căn bản chỉ khiến cho tràng diện cứng ngắc mà thôi...

Lúc này món ăn của bọn họ được đưa lên, đúng lúc khiến cho bọn họ chuyển đi một chút chú ý. Chẳng qua dưới bầu không khí này, bất luận là đồ ăn ngon gì, ăn lên cũng cảm thấy ăn không biết vị, đây thực sự có hơi lãng phí à.

"Ngũ Thị Đông Phương Thành, bình thường đều rất rảnh sao?"

Chuyển đề tài là cần thiết. Phạm Thống chỉ nghe nói dưới nữ vương chính là năm vị Thị, địa vị cao quý, nhưng trên thực tế là làm gì, hằng ngày có chức vụ gì, hắn đều không rõ.

Về phần nói rất bận thành rất rảnh, hắn đã không quan tâm nữa. Không nói Đông Phương Thành thành Tây Phương Thành hay Lạc nguyệt đã nên cảm tạ trời đất rồi.

"Không nói cho ngươi đâu."

Lạc Thị giận dỗi trả lời. Có lẽ tâm tình vẫn bị đề tài trước đó ảnh hưởng, chẳng qua lời nói này cảm giác có hơi bướng bỉnh, làm sao hình như vẫn rất đáng yêu... Nhất định bởi vì người nói lời này là mỹ thiếu niên. Nếu là Mễ Trọng nói như thế, Phạm Thống có khả năng sẽ không nhịn được đánh cho hắn một quyền.

"Oh... Được thôi."

"Gì vậy chứ, mới bị từ chối một lần, đã không hỏi nữa sao?"

Lạc Thị lại không hài lòng.

"Nếu như ngươi hỏi thêm mấy lần không chừng ta vẫn là sẽ

nói à."

... Bây giờ thì lại làm sao rồi? Hỏi thêm mấy lần? Thì không có vấn đề, nhưng nếu lúc hỏi lần sau, Đông Phương Thành nói thành Tây Phương Thành thì làm sao?

"Có thể nói cho chúng tôi nội dung công việc bình thường của Ngũ Thị không?"

Nguyệt Thoái hỏi thay hắn, thật là người tốt.

"Hm... Trước mắt công việc tương đối thống nhất, chính là luân phiên đến chỗ thông đạo Trầm Nguyệt cướp người. Ngoài ra còn có một số chuyện phụ trách riêng, như là Âm Thị, Lăng Thị với Vi Thị có kiêm làm chưởng viện, Lăng Thị còn phụ trách việc phong tỏa với giải tỏa ký ức cư dân mới sinh, kiểu như thế đó."

Trong ngữ khí bình thản của Lạc Thị, không biết vì sao, Phạm Thống hình như có thể nghe ra một loại cảm giác tự ti.

Hm, là bởi vì không được trọng dụng sao? Chẳng qua tua rua màu đỏ đích xác là không khả năng làm chưởng viện à...

"Thực lực của ta chỉ có thể cầm tua rua màu đỏ tươi. Cư dân nguyên sinh thì lại chết rồi cũng sẽ không được đưa đến ao nước sống lại, cho nên một số chuyện tương đối trọng đại hoặc nguy hiểm đều sẽ không để ta tham dự."

Được thôi, Phạm Thống đại khái có thể hiểu cảm giác tự ti của cậu đến từ đâu rồi. Nhưng cũng không cần quá miễn cưỡng mình đi? Nếu như là hắn, chuyện nguy hiểm có thể không tham dự, đó thế nhưng còn gì bằng.

"Cậu mới mười bốn tuổi, lấy được tua rua màu đỏ đã rất lợi hại rồi."

Lời khích lệ nói ra đúng lúc chính xác, thật tốt quá rồi. Phạm

Thống đang cao hứng, không ngờ ánh mắt của Lạc Thị trở nên rất hiểm ác.

"Ngươi nói rất lợi hại... Kỳ thực là muốn nói rất yếu kém sao?"

Tệ rồi, cậu ta vẫn coi thành nói ngược để nghe.

"Một phần mười... Cậu nhớ có tỷ lệ một phần mười không?"

Nếu cứ hiểu lầm như thế, vậy dù có trăm cái miệng cũng khó mà biện bạch, Phạm Thống cực lực muốn giải thích, Nguyệt Thoái vẫn là dùng biểu tình nghe không hiểu nhìn bọn họ.

"Quên đi. Đều trẻ tuổi như nhau, Huy Thị mười bảy tuổi đã lấy được tua rua đen nhạt rồi kìa."

Tại sao khổ tâm luồn lái, đề tài vẫn trở về Huy Thị vậy? Đây gọi là cái bóng của anh trai sao? Còn nữa, so sánh với người phía trên mệt lắm, cậu có muốn cân nhắc tới những người không bằng cậu không?

"Cậu cũng chưa đến mười bảy tuổi mà."

Nguyệt Thoái lại xen vào một câu, nghe lên hình như có chút đạo lý. Hm, không, logic hình như rất vi diệu.

"Huy Thị lúc mười bốn tuổi đã lấy được tua rua màu tím rồi.

Lạc Thị nhíu mày phản bác.

"Nhưng Huy Thị là Huy Thị, cậu là cậu, vì sao muốn giống Huy Thị chứ?"

"Nhưng ta là con trai của nữ vương!"

Haiz, cậu cứ nghe lời của Nguyệt Thoái đi mà, tôi cảm thấy rất có không gian để suy nghĩ đấy...

"Con trai của nữ vương, cho nên nhất định phải gánh vác mong đợi của mọi người, nhất định phải lợi hại hơn bất cứ ai?"

Nguyệt Thoái khẽ giọng dò hỏi, sau đó vừa lại tự trả lời vấn đề của mình.

"Tôi nghĩ... bất luận là Đông Phương Thành hay là Tây Phương Thành, bất luận là cư dân mới sinh hay là cư dân nguyên sinh, quan trọng nhất vẫn là đừng quên "cười" thế nào, đừng cứ luôn bị vây trong tâm tình không vui mới đúng..."

Lạc Thị cứng đờ một chút, không nói chuyện nữa, Phạm Thống thì vô cùng khổ não.

Ahhhh! Đây là bầu không khí gì! Có thể đừng duy trì bầu không khí ưu thương này nữa hay không! Tôi không thích thế này đâu à!

"... Đây là tiền cho bữa ăn này."

Lạc Thị móc tiền ra để lên bàn, sau đó đứng lên.

"Ta đi trước đây. Các ngươi có thể ngồi thêm một lát."

Đây chính là vì không vui nên tan rã trong truyền thuyết sao --

"Cảm ơn cậu đã mời."

Nguyệt Thoái vẫn là rất lịch sự nói cám ơn, Phạm Thống cũng chỉ có thể nói theo một câu xã giao.

"Đừng khách khí, đi mau đi."

"... Phạm Thống, tật xấu ngôn ngữ này của ngươi thật sự rất tồi tệ."

Lạc Thị bỏ lại câu này, liền tự động xuống lầu.

Đây cũng không phải điều tôi muốn --!

◎Lời bạt của Phạm Thống.

Quen biết càng nhiều người, liền càng có thể cảm nhận được sự tầm thường của ta. Làm một người tầm thường cũng không có gì không tốt, chỉ cần có thể kết giao được bạn bè không tầm thường, trên cơ bản vẫn có thể chịu đựng.

Ngươi nói ta từng nói mình là trời dung túng anh tài, còn không chỉ nói một lần? Đó là nói trời túng anh tài ở phương diện xem bói cơ, bằng không ngươi kêu Nguyệt Thoái so đoán số với ta, nhất định là ta thắng. So làm sao? Đương nhiên là túm một người qua đường để xem tướng mạo chỉ tay gì gì đó của hắn chứ sao nữa, hơn nữa Nguyệt Thoái còn không biết ghi thư pháp, ta căn bản thắng chắc rồi mà, ái chà. Có ý kiến sao? Con người có tự tin là chuyện xấu à? Đừng lấy chuyện sau khi bị nguyền rủa công việc làm ăn trái lại tốt hơn này để đâm chọc ta! Ta đã miễn dịch rồi! Miễn dịch rồi! Nghe thấy chưa!

Sau khi học qua khóa của tam đại bộ môn Đông Phương Thành, ta cũng phát hiện tài năng mới của ta. Khóa của Võ Thuật Hiên không học thì thôi, Thuật Pháp Hiên, hừ, thuật pháp không có tư chất thì không có tư chất, thiếu gì người? Ta chỉ cần học tốt phù chú là được rồi!

Chẳng qua năng lực sử phù dù sao cũng vẫn chưa có bắt đầu dạy, lỡ như ta chính là chỉ biết vẽ phù thì làm sao... Ngươi nói cái gì, vẽ phù cho Nguyệt Thoái dùng là được? Ta mới không muốn luân lạc đến kết cục bi thảm như thế! Vì sao ta nhất định phải lùi ra sau màn làm công thần lặng lẽ vô danh, sau đó công lao với danh tiếng đều là của người khác chứ! Ta cũng muốn quyết đấu chính diện với kẻ địch à! Đương nhiên nếu như quá nguy hiểm, vẫn là giao cho người khác thì hơn...

Ta cảm thấy người nào cứ để trong lòng không nói ra, thật sự

sẽ sinh bệnh. Chẳng qua lấy tài ăn nói của ta, muốn mở đường cho Lạc Thị hình như hơi khó, mặc dù ta cũng biết, nửa đêm đến cổng thành chính, phần lớn chính là có thể tìm được cậu ta, nhưng không có chuẩn bị lời thoại cho tốt, tìm được người cũng vô dụng.

Nói đến, ta vẫn chưa hỏi Nguyệt Thoái là chết làm sao. Cũng không hỏi qua thân thế của cậu ta. Cậu ta rốt cuộc có phải giống như ta nghĩ, là một đại thiếu gia quý tộc hay không?

Mới quen biết một ngày đã nghe ngóng chuyện riêng của người ta, làm như thế hình như không đẹp lắm, ta nghĩ tốt hơn vẫn là chờ giao tình bọn ta kiên định hơn củng cố hơn rồi nói, giao tình có thể bắt đầu từ cùng đi học, giúp lẫn nhau vớt thân thể, ta tin sau khi vớt mấy lần bọn ta liền sẽ là bạn tốt không thể thay thế của nhau rồi, Ah, đúng rồi, ta vẫn có thể dạy cậu ta thư pháp.

Không biết, có thể nhờ cậu ta thay thế ta đi đề xuất quyết đấu với Mễ Trọng không?...

Ta chỉ là nói thôi, nam tử hán đại trượng phu, có chuyện gì không vui muốn báo thù, vẫn là nên tự mình làm mà! A ha ha ha!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 1 + 4: Khánh Thành Chỗ Ở Mới

"Chỉ là vị trí giường cuối cùng cũng đã xác định, có cần thiết nói như thể là mới kết hôn mua nhà không?" -- Phạm Thống

"Phạm Thống, Phạm Thống"

Sau ba ngày liên tục không đi học, buổi sáng hôm nay, Mễ Trọng lại chạy tới thăm hắn.

Sở dĩ ba ngày liên tiếp không đi học, là bởi vì "lễ Trầm Nguyệt" sắp đến, vì để chuẩn bị sự vụ liên quan, và để cho mọi người toàn tâm nghênh đón ngày lễ quan trọng này, cả Đông Phương Thành sẽ được nghỉ trước khoảng mười hai ngày, nghỉ cho đến ngày lễ Trầm Nguyệt, nếu đã là cả Đông Phương Thành, trường học đương nhiên cũng sẽ nghỉ theo, học sinh cho dù muốn đi học cũng không được học.

Thời gian này, Nguyệt Thoái nỗ lực mày mò sách dạy chữ Đông Phương Thành, Phạm Thống cũng rất tốt bụng giúp đỡ cậu, đồng thời dạy cậu cách cầm bút lông và cách viết.

Mặc dù Nguyệt Thoái là người rất thông minh, thông thường người rất thông minh đối với các loại kỹ nghệ đều sẽ có một số tuệ căn bẩm sinh, cho dù chưa chắc có thể tinh thông, cũng có thể nhanh chóng học được trình độ nhất định, nhưng tốc độ học thư pháp của Nguyệt Thoái thực sự chỉ có thể dùng thảm không nỡ nhìn để hình dung, cậu học chữ của Đông Phương Thành trái lại còn nhanh hơn, bây giờ đã có thể nhận ra hai chữ trong năm chữ trên bảng hiệu bên đường rồi, mặc dù loại trình độ này chẳng giúp

ích được gì.

Phạm Thống cảm thấy người luyện võ đáng lẽ rất biết đắn đo sức lực mới đúng, cho nên hắn cảm thấy kỳ lạ đối với dáng vẻ lúng túng cầm bút lông của Nguyệt Thoái, chẳng lẽ đây là bài xích trên tâm lý khiến cho không thể thích ứng sao?

Khi hắn hỏi Nguyệt Thoái có muốn bỏ cuộc cho rồi hay không, Nguyệt Thoái rất nghiêm túc trả lời "nếu đã ở lại Đông Phương Thành rồi, thì nên hòa nhập tập quán của Đông Phương Thành, trải qua cuộc sống giống như người phương Đông bình thường, người của Đông Phương thành nếu đã dùng bút lông ghi chữ, tôi cũng phải dùng bút lông mới được"... Quyết tâm thế này rất khiến người bội phục, nhưng nếu đã có loại giác ngộ đó rồi, vẫn học không được thì lại là chuyện làm sao...

Tóm lại cậu đã ở trong nhà tập viết ba ngày, cũng đã ăn lương thực công cộng ba ngày. Lương thực công cộng là một thứ càng ăn càng sẽ muốn nâng cao giai cấp để lãnh tiền lương đi mua đồ ăn bình thường, ngay cả Nguyệt Thoái vốn không làm sao để ý tua rua màu trắng, cũng bắt đầu cân nhắc đi kiếm cái tua rua màu lục để lừa tiền lương rồi.

Chẳng qua, trước hết không nói bọn họ vẫn chưa nghiên cứu muốn thăng cấp nên tìm ai sát hạch, tình huống toàn quốc cho nghỉ hiện tại sẽ kéo dài cho tới lễ Trầm Nguyệt, trước đó có lẽ đều không cần nghĩ cái gì nữa.

Trừ phi áp dụng cách quyết đấu khiêu chiến với người khác để thăng cấp... Nhưng Nguyệt Thoái nói cậu ta không cân nhắc cái phương thức này, bởi vì cậu không thích cái cách giẫm lên xương cốt người khác chà đạp nỗ lực của người ta để bồi dưỡng mình này, Phạm Thống chỉ có thể nói cậu quả nhiên là người tốt.

Quyết đấu cũng không nhất định phải giết chết đối phương. Mặc dù thắng rồi sẽ hại đối phương tụt cấp, hơi có mùi tổn người

lợi mình, cũng chính là cá lớn nuốt cá bé, đây chẳng phải quy tắc sinh tồn của xã hội sao? Có hề gì chứ.

"Phạm Thống, vị trí giường của ngươi đã được xác định rồi đấy! Ngươi cuối cùng cũng có thể dọn vào chỗ ở chính thức rồi!"

Mễ Trọng hôm nay tới tìm hắn, chủ yếu là thông báo cho hắn cái tin tức này.

Vì sao hắn cảm thấy chẳng đáng cao hứng chút nào hả?

Chỉ chẳng qua là phải dọn vào không gian nhỏ hẹp hơn mà thôi, cho dù cộng thêm hai chữ chính thức, cũng không khiến người vui nổi.

"Ngươi nói vị trí giường của ta đã xác định, vậy hàng xóm của ta thì sao?"

Phạm Thống chỉ vào Nguyệt Thoái đang luyện chữ bên cạnh, Nguyệt Thoái cũng nhìn Mễ Trọng.

Nếu như có thể ở chung và cùng nhau hành động với Nguyệt Thoái, vậy vẫn tương đối có lý do để cao hứng.

"Oh, hàng xóm của ngươi cũng phân phối xong rồi, chung phòng ngủ với ngươi."

Mễ Trọng tra tư liệu trên tay, nói cho hắn như thế, sau đó cũng chú ý thấy tồn tại của Nguyệt Thoái, sau khi nhìn Nguyệt Thoái một chút, trong miệng hắn phát ra tiếng tặc lưỡi.

"Chậc, Phạm Thống thật hạnh phúc, lại có thể được ngủ chung với mỹ thiếu niên. Còn thật sự trông có chút giống Huy Thị đại nhân nữa, ngươi vớ bở rồi."

... Cũng đâu phải mỹ thiếu nữ, ngươi ganh tỵ cái gì. Người ngủ chung với ngươi chẳng lẽ là đầu trâu mặt ngựa sao? Trông giống

Huy Thị đại nhân thì lại có can hệ gì với vớ bở hả, có thể cho ta một chút logic không?

"Mễ Trọng?"

"Huh?"

"Ngươi chắc không phải là thích nam nhân chứ?"

Ở lúc hỏi loại vấn đề sắc bén này, nguyền rủa không có quấy nhiễu hắn, làm tốt lắm.

"Đây... Ngươi hỏi ta như thế, ta vẫn thật khó trả lời, bình thường mà nói ta đương nhiên là thích con gái à! Nhưng Lăng Thị đại nhân..."

Mễ Trọng lộ ra biểu tình cực kỳ bối rối và vùng vẫy. Nhưng đây thì mắc mớ gì tới Lăng Thị đại nhân? Lăng Thị đại nhân không phải mỹ nữ sao?

"Phạm Thống, ngươi không cần lo lắng, cho dù ta bây giờ không rõ giới tính, hay xác định là thích nam nhân rồi, cũng sẽ không thích ngươi đâu, hoàn - toàn - không cần lo lắng."

Không cần lo lắng thì rất tốt, nhưng vì sao vẫn có loại cảm giác khiến người khó chịu đây?

"Vậy tôi cần lo lắng không?"

Dáng vẻ Nguyệt Thoái thoạt nhìn có chút lo lắng.

"Đừng thoáng cái coi ta thành loại vi khuẩn khả nghi có được không? Đừng đùa nữa."

Mễ Trọng xua tay, kéo lại chủ đề ban đầu.

"Tóm lại bây giờ dọn nhà đi, hàng xóm của ngươi muốn dọn cũng được, thu dọn đồ một chút rồi ta mang ngươi qua, các ngươi

là phòng ba người, còn có một bạn cùng phòng... Đúng rồi, ngươi rất thân với Lạc Thị đai nhân sao? Ta nghe thấy không ít tin đồn."

Sau đó, chưa nói xong đã lại bị chính hắn kéo lạc đề.

"Nói thân cũng không phải rất thân..."

"Thật không? Nhưng ta nghe nói các ngươi cùng nhau ăn khuya rất thân mật, chu đáo đưa ngươi đến phòng học, còn quang minh chính đại hẹn ở cổng trường, Lạc Thị đại nhân nhìn thấy ngươi liền cười rất vui vẻ à, rõ ràng bình thường là người không nói cười tùy tiện."

"Làm gì có cái -- Khụ! Khụ! Khụ!"

Phạm Thống bị chính nước miếng của mình làm sặc.

Làm gì có cái chuyện đó -! Không, ngẫm kỹ lại hình như đều có xảy ra, nhưng làm sao nghe kể lại liền trở nên thật quái! Thì ra kỳ thực rất kỳ quái sao, không đúng, tin đồn thì ra là thứ đáng sợ như thế sao -!

"Ngoại trừ cùng nhau ăn khuya, cái khác tôi cũng có tham dự..."

Nguyệt Thoái cảm thấy ở trong tin đồn mình bị quỷ giấu đâu mất rồi.

"Ơ? Thế sao? Cho nên rốt cuộc là thế nào?"

Ngươi là đến hóng chuyện sao? Và còn bộ mặt chờ mong kia nữa?

Dùng cái miệng này của hắn để giải thích, có thể sẽ càng nói càng sai không?

Phạm Thống dùng ánh mắt cần trợ giúp nhìn Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái hiểu ý, liền mở miệng thay hắn.

"Tôi nghĩ... Lạc Thị chỉ là bạn bình thường."

"Oh -- Các ngươi lại có thể không gọi Lạc Thị đại nhân mà trực tiếp gọi Lạc Thị à."

Giải thích thất bại. Có dấu hiệu càng tô càng đen.

"... Các ngươi lan truyền những tin đồn này, không sợ bị Lạc Thị nghe thấy sao?"

Nguyệt Thoái thoạt nhìn cũng làm biếng giải thích rồi, chỉ là cảm thấy thắc mắc với tình hình này.

"Đương nhiên sợ chứ, nhưng ai sẽ ở trước mặt nói cho ngài ấy nghe hả?"

Cũng phải, bóng dáng của Lạc Thị dễ nhận như thế.

"Hết tình báo rồi sao? Thật sự không còn tình báo khác để nghe ngóng rồi à?"

"Vốn đã có cái gì..."

"Có cái gì thì nói đi mà, để ta kiếm thêm chút thu nhập với chứ, mặc dù Lạc Thị đại nhân khó gần, nhưng vẫn có một số kẻ ủng hộ..."

Ta vốn muốn nói là không có cái gì. Ai muốn ngươi kiếm được tiền chứ? Cũng đâu chia cho ta. Không, đây cũng không phải vấn đề nên ưu tiên nhất, cho dù muốn chia cho ta, ta cũng không thể bởi vì như thế đã nói này nọ cho ngươi...

"Haiz, không có thì thôi, vậy mau thu dọn đồ đạc một chút, ta mang các ngươi đến nhà mới."

Mễ Trọng xòe tay, tỏ ra rất thất vọng. Mới đầu là đến phụ dọn nhà cơ mà, giờ sao lẫn lộn hết lên rồi?

Cái gọi là hành lý, cũng chỉ là mấy bộ quần áo và sách giáo khoa với đồ dùng học tập mà thôi, có thể nói là hết sức gọn nhẹ, bọn họ đi theo Mễ Trọng đến khu vực gần học viện, từ nhà cửa chỉnh tề san sát nhau để xem, ở đây đại khái là khu xá của cư dân mới sinh đi.

Bây giờ bọn họ là ba người ở chung, nghe nói sau khi thăng đến tua rua màu lam sẽ "có cơ hội" đổi thành hai người ở chung, cái gọi là có cơ hội nghĩa là làm sao, chính là lẽ ra đổi thành phòng hai người, nhưng phải có phòng cho ngươi đổi mới được, cho nên không cần quá mong đợi.

Ở trong cư dân mới sinh, khoảng ba trong mười người có cơ hội thăng cấp đến tua rua màu lam, bảy người khác phần lớn là cả đời gắn với tua rua màu lục, màu trắng, cũng chính là nói phần lớn đều là phòng ba người, cũng không cần bởi vì không thể thoát khỏi phòng ba người nhỏ hẹp mà cảm thấy bi ai, bởi vì mọi người đều thế.

Nếu như có thể nâng giai cấp đến tua rua màu đỏ, như vậy sẽ được coi là tư sản quan trọng, có thể lập tức dọn đến phòng độc lập, chẳng qua thứ xa xôi như tua rua màu đỏ, Phạm Thống vẫn không dám vọng tưởng.

"Chỗ ở tạm thời ban đầu chẳng phải cũng không có người ở sao? Vì sao phải cần dọn đi?"

Nguyệt Thoái khó hiểu hỏi, dù sao bọn họ vốn đang ở rất tốt.

"Mọi người đều ở phòng ba người, ngươi cảm thấy có khả năng để cho các ngươi ngoại lệ sao?"

Mễ Trọng nhún vai, giải đáp nghi hoặc của cậu.

"Phòng trống là để thu nhận cư dân mới sinh kế tiếp chưa xếp xong chỗ ở, cho dù thật sự có dư phòng, cũng là chia cho cư dân

nguyên sinh, chưa tới lượt cư dân mới sinh đâu."

Quả thật có phân biệt đối xử. Haiz, dưới so sánh, tua rua màu đỏ vẫn tương đối có khả năng hơn, bởi vì bọn họ làm sao cũng không thể biến thành cư dân nguyên sinh.

Tường ngoài túc xá là màu trắng, có nơi còn bị ai ghi chữ vẽ bậy, có chút mất thẩm mỹ, đặc biệt có rất nhiều là ngôn ngữ mang tính cuồng nhiệt mở đầu bằng "Lăng Thị đại nhân", đây thực sự rất khủng khiếp, hiếm khi Phạm Thống cảm thấy Nguyệt Thoái xem không hiểu chữ Đông Phương Thành, cũng là một chuyện tốt.

Phòng của các ngươi là phòng bốn mươi bốn ở tầng trên cùng, à, nghe thấy tầng trên cùng đừng sợ, tòa nhà này cũng chỉ có bốn tầng mà thôi."

Bốn bốn bốn? (Nghe giống "chết chết chết")

Có thể đổi phòng khác không? Đã xui rồi còn ở cái phòng này, vậy muốn đổi vận làm sao chứ? Hơn nữa ở đây không phải Đông Phương Thành sao? Theo lý thuyết phải tránh tầng mang điềm xấu như tầng bốn mới đúng chứ! Quá không chuyên nghiệp rồi!

"Những người trước kia ở phòng này, hình như mười người có tám người bị vũ khí ăn hồn giết rồi đi, hai người còn lại đều là người đáng thương mắc nợ hơn một ngàn xâu tiền, nợ một ngàn xâu tiền trở lên, lúc sống lại thế nhưng là còn đau hơn phụ nữ sinh con đấy, mặc dù ta không phải phụ nữ, ta cũng chưa từng sinh đẻ, chẳng qua mọi người đều nói như thế, vui không? Ha ha ha."

...

Vui cái mẹ ngươi...

Phạm Thống vô cùng có xúc động muốn hỏi thăm mẹ của Mễ Trọng.

"Ta chỉ dẫn đường đến đây, tự mình lên lầu đi. Phải đối xử tốt với bạn cùng phòng và bạn cùng lớp đấy."

Bạn cùng phòng kia vẫn chưa biết là người thế nào. Về phần đối xử tốt với bạn cùng lớp... Đến tận bây giờ, hai người bọn họ hình như làm rất thất bại.

Phạm Thống đương nhiên không mong đợi sẽ có thiết bị như thang máy, bọn họ muốn lên tầng bốn chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất -- leo cầu thang. Trên thực tế đây đã không tệ rồi, nếu túc xá cũng có thiết kế giống như Phù Chú Hiên, muốn lên cầu thang còn phải trải qua một ngày giày vò, vậy dứt khoát dầm sương dãi nắng cho rồi.

"Phạm Thống..."

Người đẩy phòng số bốn mươi bốn trước là Nguyệt Thoái, cậu sau khi liếc mắt một cái, phát biểu cảm tưởng với giọng ngờ vực.

"Căn phòng... thật đúng là nhỏ."

Phạm Thống đến gần nhìn, vừa nhìn sơ, tức thì lần nữa lĩnh hội sự hẹp hòi của Đông Phương Thành.

Vậy mà không phải ba cái giường, mà là giường ba tầng.

Trăm nghe không bằng một thấy, giường tầng chồng lên nhau bao gồm trên, giữa, dưới siêu tiết kiệm không gian...

Lần này phải chơi rút thăm quyết định ai nằm tầng nào rồi sao?

Trong phòng ngoại trừ giường ba tầng khiến người chảy nước mắt, còn có một cái bàn. Không sai, có ba người, nhưng chỉ có một cái bàn. Còn có một cái tủ chia làm ba ngăn, xem ra cũng là phải một người một ngăn rồi, chẳng lẽ Đông Phương Thành cảm thấy vật phẩm tùy thân của một người sẽ không vượt quá cái phạm vi

này sao? Nếu như vượt quá thì làm sao đây?

Khả nghi chính là, với thiết kế tiết kiệm không gian hết mức này, trong phòng lại có thể có phòng tắm. Được thôi, cùng lắm chỉ có thể gọi là buồng tắm vòi sen, cũng có thể dùng để sơ tẩy, đây làm sao có thể đây? Chiếu theo lý thuyết nên kêu bọn họ đến nhà tắm chung gì mới đúng chứ?

Phạm Thống tràn ngập cảm giác không tín nhiệm đối với cái buồng tắm này. Luôn cảm thấy nhất định là muốn nước nóng không cho nước nóng, nói không chừng còn có thứ gì kỳ quái chạy ra từ ống nước.

Chẳng qua, bạn cùng phòng kia đâu? Vẫn chưa đến sao?

Bị phân đến phòng số 444, không muốn đến báo danh cũng là điều có thể lý giải, nếu thật sự không đến, hai người ở cũng rộng rãi hơn...

Lúc này, Nguyệt Thoái nhất thời nổi hứng mở cửa buồng tắm, sau khi liếc mắt một cái, đột nhiên ré lên, ra sức đóng sầm cửa lại, đồng thời lùi mấy bước, Phạm Thống bị hành động khác thường của cậu hù dọa, vội vàng dò hỏi.

"Nguyệt Thoái, làm sao vậy?"

"Bên trong có nữ, nữ, nữ..."

Nguyệt Thoái hình như bị sốc đến ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp, Phạm Thống tức thì cũng tò mò muốn mở cửa, nhưng bị Nguyệt Thoái đập rớt tay.

"Tôi đã nói bên trong có con gái đang tắm rồi, anh làm sao còn muốn mở cửa hả!"

Oan uổng, cậu đâu có nói chứ. Chẳng qua nếu cậu thật sự đã nói, tôi vẫn rất muốn mở ra xem một chút, cậu làm sao chính nhân

quân tử như thế hả?...

Sau khi thời gian bọn họ đối thoại mấy câu trên kết thúc, cửa cũng được mở ra từ bên trong, nhưng người để trần nửa thân trên chỉ quấn khăn tắm đi ra này, nhìn làm sao cũng là thiếu niên.

Rõ ràng là con trai à, rất là phẳng, nhìn làm sao cũng là ngực, Nguyệt Thoái, cậu mù rồi sao? Hại tôi mừng hụt.

Chẳng qua có người tắm từ bên trong đi ra, ít nhất đã chứng minh buồng tắm có thể dùng.

"Ủa?"

Sau khi nhìn thấy thiếu niên này, thần tình của Nguyệt Thoái chuyển sang kinh ngạc, nhìn có vẻ rất muốn ló đầu xác nhận bên trong còn có người khác hay không.

"..."

Tướng mạo của thiếu niên có thể nói là thanh tú đáng yêu, tuổi đại khái cũng không quá mười bốn, mười lăm tuổi. Lúc này cậu đang mang vẻ mặt khó hiểu nhìn bọn họ, như thể cảm thấy bọn họ kỳ quái lắm không bằng.

"Xin chào, chúng tôi là bạn cùng phòng của cậu, tôi tên là Nguyệt Thoái."

Nguyệt Thoái cuối cùng cũng khôi phục lại từ trong trùng kích vừa rồi, lịch sự tiến hành chào hỏi.

"Tôi không tên là Phạm Thống."

Nguyền rủa này rốt cuộc muốn giỡn với hắn tới lúc nào.

"Tôi tên là Chu Sa."

Thiếu niên nói tên xong, cũng dùng ánh mắt nhìn người kỳ dị

để nhìn Phạm Thống, nhưng cậu hình như không có hứng truy hỏi không tên là Phạm Thống thì tên là gì, thời gian cậu chú ý Nguyệt Thoái tương đối lâu hơn, nhìn dáng vẻ là hoàn toàn làm lơ Phạm Thống rồi.

"Hướng dẫn viên nói, thời gian chúng ta ở chung phòng này hẳn là rất dài, cho nên chúng ta hãy chia giường và nói rõ quy củ trước nhé?"

Xem ra là một người bạn cùng phòng có thể nói lý, vận khí vẫn không tệ.

"Tôi sao cũng được..."

Nguyệt Thoái không có sở thích hay ý kiến đặc biệt gì đối với ngủ tầng trên, giữa hay dưới.

"Tôi muốn ngủ tầng trên."

Đừng phá ta nữa! Ta là muốn ngủ tầng dưới cơ!

"Vậy thì tôi ngủ tầng dưới."

Chu Sa tầng dưới, Nguyệt Thoái tầng giữa, Phạm Thống tầng trên, thế là, ở lúc Phạm Thống còn chưa kịp sửa chữa sai lầm của hắn, sự tình hình như đã ấn định như thế rồi.

Tầng trên là nên cho người có thân thủ linh hoạt ngủ đi, này, ta còn phải trèo lên, Nguyệt Thoái nhảy một cái là có thể nhảy lên rồi không phải sao? Hay là có thể thương lượng đổi với Nguyệt Thoái không... Nhưng muốn đi vào tầng giữa hình như còn khó hơn...

Cái gọi là nhảy một cái liền có thể nhảy lên, cũng không nên làm như thế lắm, ai biết cái giường này có bị ăn bớt vật liệu không, lỡ vừa nhảy lên liền sập xuống thì làm sao? Có thể xin nhà nước bồi thường không?

Sau khi hiệp định xong chỗ nằm, Chu Sa lấy hành lý để ở trong góc lên giường của mình, bắt đầu mặc y phục. Khi cậu mặc y phục xong, Phạm Thống mới chú ý đến, tua rua cậu mang theo là màu lục nhạt.

Đối với tua rua màu trắng không có tiền để cầm mà nói, cho dù là tua rua màu lục nhạt cũng đáng được hâm mộ. Nguyệt Thoái chỉ cần hiểu rõ phương pháp thăng cấp là có thể lập tức thi lên làm tua rua màu lục nhạt, thế nhưng Phạm Thống thì không thể.

"Lúc tôi ngủ không thích bị quấy rầy, cho dù sắp đến muộn cũng đừng gọi tôi, bằng không hậu quả tự chịu."

Khó chịu khi thức dậy sao? Hiểu rồi hiểu rồi.

"Các người thì sao?"

Chu Sa mở to mắt, dò hỏi bọn họ có cấm kỵ không thể xúc phạm gì không, hay là chỗ cần chú ý khi sống chung.

"Tôi... nói chung đều được, trước mắt vẫn chưa nghĩ đến."

Lấy tính tình của Nguyệt Thoái, muốn khiến cậu tức giận đại khái cũng không dễ. Còn về "không thích bị đánh", "không thích bị giết", "không thích bị gây hấn" mấy điểm chung của mọi người này, hẳn là không cần nhắc đến.

"Tôi nói chuyện rất bình thường."

Hắn thật sự không phải cố ý làm trò quái lạ để thu hút chú ý của bạn cùng phòng mới.

"Vậy thì sao?"

Chu Sa rốt cuộc đề xuất nghi vấn với hắn.

"Tôi chỉ là muốn nói, đừng quá không quan tâm lời của tôi nói."

Chu Sa càng khó hiểu, đồng thời còn trở nên có chút không vui.

"Vì sao phải quan tâm? Mỗi một câu anh nói đều rất quan trọng sao?"

Xin lỗi. Lời tôi nói kỳ thực đều là nói nhảm. Tôi xin lỗi với toàn thế giới.

A, đúng rồi! Chu Sa biết đâu xem hiểu chữ của Đông Phương Thành! Vậy thì có thể giải thích với cậu ta rồi mà!

Phạm Thống đột nhiên nghĩ đến điều này, liền móc ra tờ giấy dùng để giải thích mà hắn luôn mang theo bên mình, đưa cho Chu Sa.

Nói đến, tờ giấy này rõ ràng sớm đã ghi xong rồi, hắn lại chưa từng nghĩ qua phải lấy cho Mễ Trọng xem... Đây có xem như là bài xích trong tiềm thức không?

Chu Sa cầm lấy nhìn, xem ra cậu ta hẳn là hiểu, Phạm Thống cảm thấy mấy phần mừng rỡ.

Nhưng mấy phần mừng rỡ này rất nhanh chóng hóa thành bi ai. Chu Sa trả lại tờ giấy cho hắn, chỉ nói cho hắn ba chữ.

"Tôi không tin."

... Mọi người đều là bạn cùng phòng, có cần thiết như thế không? Phải ở chung lâu như vậy, đầu tiên nên bồi dưỡng một chút tinh thần tín nhiệm lẫn nhau chứ?

"Phía trên rốt cuộc ghi cái gì thế?"

Nguyệt Thoái đến bây giờ cũng không thể xem hiểu hoàn toàn, cho nên cậu vừa lại tò mò hỏi lần nữa.

"Một đống chuyện rất xa vời, cảm giác không có khả năng xảy

ra lắm."

Cho dù cậu không tin, cũng giúp tôi nói rõ với Nguyệt Thoái một chút chứ, tiểu đệ đệ.

"Huh? Phạm Thống, anh muốn cho tôi xem thì ra là tiểu thuyết sao?"

Hoàn toàn lệch hướng rồi! Cậu tưởng tôi là người kể chuyện sao! Giữa người với người muốn tâm linh tương thông vì sao khó khăn như thế hả --

Cả người Phạm Thống quỳ rạp xuống đất đối diện với vách tường, hình như đã bị chuỗi đả kích này đánh gục rồi.

"Phạm Thống... Anh vẫn ổn chứ?"

"Rất ổn."

Ngay cả không muốn cậy mạnh muốn nói ra cảm nhận chân thực cũng làm không được, cái nguyền rủa này thật là xứng danh nguyền rủa.

"Sau này phải ở chung với nhau rất lâu, anh hẳn là cũng biết chứ, vậy thì phải cư xử thành thật, đừng có đùa giỡn lung tung với bạn cùng phòng."

Chu Sa khoanh tay trước ngực, dùng ngữ khí bất mãn giáo huấn hắn. Phạm Thống thật sự không còn lời để nói nữa.

"Phạm Thống không phải cố ý... Tôi nghĩ hẳn là không phải."

Nguyệt Thoái cười khổ nói giúp hắn. Nếu đã muốn nói giúp hắn, ít nhất cũng phải nói khẳng định một chút chứ? Thế này rất không có lực thuyết phục à.

"Tôi muốn ra ngoài lấy bữa trưa, các cậu muốn đi không?"

Lương thực công cộng à? Vậy thì không cần.

"Chúng tôi chỉ lãnh bữa tối về ăn..."

Mấy ngày qua bọn họ cứ luôn sống như thế. Mặc dù có loại cảm giác bụng lúc nào cũng trống rỗng, nhưng sau khi ăn lương thực công cộng, cuộc sống cũng không có vì thế mà no đủ hơn, tâm linh trái lại sẽ càng trống rỗng.

"Các cậu làm sao không lành mạnh như thế chứ? Một ngày phải ăn ba bữa, có lúc còn phải lãnh thêm một phần làm bữa khuya." Chu Sa trợn tròn mắt, hình như cảm thấy bọn họ là quái thai.

"... Xin hỏi, cậu không cảm thấy đó rất khó ăn sao?"

"Đồ ăn chính là đồ ăn, mùi vị gì cũng như nhau."

Chu Sa nói như thế, theo phương diện nào đó mà nói, Phạm Thống bắt đầu cảm thấy cậu đáng được kính nể rồi.

"Nếu kén ăn, cơ thể sẽ phát triển không tốt."

Cậu tiếp đến bổ sung thêm câu này, khiến mặt của Phạm Thống sụp đổ.

Tiểu đệ đệ, cậu có phải quên mình đã là người chết rồi hay không? Cậu tưởng cậu còn sống, có thể xác bình thường sao? Còn phát triển gì nữa, sớm đã không thể nào lớn lên rồi đi...?

"Nguyệt Thoái, cư dân mới sinh hẳn là sẽ lớn lên đúng không..."

Lại nói sai rồi. Nói sai thì thôi, Nguyệt Thoái cậu mau phản bác tôi đi.

"Anh làm sao biết?"

Không ngờ phản ứng của Nguyệt Thoái hoàn toàn khác với mong đợi của hắn.

"Nếu như lấy đủ tiền để đổi, trẻ con có thể yêu cầu lớn lên, người già có thể yêu cầu trẻ lại, Đông Phương Thành có thuật pháp như thế, có điều rất rất là đắt thôi."

Cho dù như thế, đây cũng không có bất cứ liên quan gì với ăn cho chóng lớn chứ. Có điều Nguyệt Thoái từ lúc nào biết còn nhiều tin tức hơn hắn...?

Thế này xem ra, hắn được lời rồi? Không cần biến trẻ cũng không cần lớn lên, độ tuổi vừa vặn?

"Ngoài ra, người trưởng thành, nếu thay xác quá nhiều lần, cũng sẽ có nguy cơ biến già."

Lời Nguyệt Thoái bổ sung khiến hắn từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

"Chẳng qua, chỉ là vấn đề mang tính xác suất, không cần quá lo lắng đâu..."

Cậu không biết chỉ cần là chuyện xui xẻo, chênh lệch tử số với mẫu số của cái tỷ lệ kia dù có lớn, tôi cũng sẽ đụng phải sao?

◊◊◊◊

Sau khi vào ở túc xá một tuần, Phạm Thống đại khái hiểu rõ một số chuyện giữa những cư dân mới sinh, cũng có thêm một chút nhận thức với Chu Sa.

Gương mặt phương Tây ở Đông Phương Thành hình như thật sự không nhiều, một tuần qua ra ra vào vào, số lần nhìn thấy tóc vàng tóc đỏ đại khái không hơn năm lần, mà đa số cư dân ở Đông Phương Thành có mang địch ý đối với cư dân mới sinh có khuôn mặt phương Tây, ít nhiều đều sẽ xảy ra chuyện nhìn không thuận

mắt hoặc xa lánh, như Nguyệt Thoái đi trên đường sẽ thường thường có người cố ý đụng vào cậu ta, bất luận là mang tua rua màu sắc gì, hình như đều có không ít loại người ấu trĩ này.

Loại khí tức không thân thiện của phần đông người này, Nguyệt Thoái đương nhiên cũng cảm giác được, nhưng đây không phải nhuộm tóc là có thể giải quyết, nên nói, cậu cũng không có làm sai chuyện gì, căn bản không cần thiết ủy khuất đến mức đòi hỏi sự tôn trọng, đây chỉ sẽ khiến những tên tâm trí vặn vẹo đó càng thêm được voi đòi tiên thôi.

May mà Chu Sa bạn cùng phòng của bọn họ không phải loại người "gương mặt phương Tây không phải tộc loại của ta, đã mang mặt phương Tây còn ưu tú hơn chúng ta thì càng đáng chết", cậu cho rằng mọi người đã là một phần tử của Đông Phương Thành rồi, thì phải đối xử với nhau cho tốt, mặc dù những phần tử cực đoan kia coi người thân cận với học sinh có khuôn mặt phương Tây đều là phản bội, nhưng Chu Sa cho dù bị coi là phản bội cũng không làm sao để ý.

Trải qua bảy ngày quan sát, ấn tượng của Phạm Thống đối với Chu Sa là thế này: Không có vị giác, kiên trì ăn uống nghỉ ngơi bình thường, một ngày tắm hai lần, nghiêm túc vươn lên.

Chu Sa hình như là người sẽ kiên trì làm tốt bổn phận bản thân, mà cậu hiện tại nhận định mình là học sinh, cho nên dù trường học cho nghỉ không cần đi học, cậu vẫn sẽ ở trong phòng ôn tập bài vở, chỉnh lý ghi chép và chuẩn bị bài. Trừ phi Nguyệt Thoái cần bàn luyện thư pháp, bằng không cái bàn gần như cả ngày đều là cậu ta dùng.

Chu Sa đến Đông Phương Thành sớm hơn bọn họ, đương nhiên cũng học nhiều tiết hơn bọn họ. Bọn họ mới học qua một tiết, căn bản ngay cả khái niệm cơ sở cũng chưa rõ, muốn chuẩn bị bài thì xem không hiểu, muốn ôn tập cũng không có gì để ôn tập, thực sự có chút bất đắc dĩ. Nguyệt Thoái ít nhất còn có học chữ và thư

pháp để luyện, Phạm Thống thì thật sự không có chuyện gì để làm.

Cũng không phải chỉ bọn họ mới có suy nghĩ quen biết thêm và giao lưu thêm với một số bạn học, rất nhiều người đều hiểu tính quan trọng của các mối quan hệ, cũng có người là thuần túy thích náo nhiệt, không thích cảm giác cô đơn, trong đây ít nhiều cũng có một số người không quan tâm sự khác biệt giữa gương mặt phương Tây và phương Đông, như hôm nay bạn học phòng 448 với phòng 449 đã rất thân thiện mời bọn họ buổi tối cùng nhau qua trò chuyện.

Nguyệt Thoái trước giờ không có ý kiến gì với chuyện này, Chu Sa cảm thấy thỉnh thoảng bỏ sách giáo khoa xuống để có chút giao tiếp cũng tốt, Phạm Thống mặc dù vô cùng không thiện trường trò chuyện, nhưng hai bạn cùng phòng đều đã nói muốn đi, hắn nếu không đi hình như không hòa đồng lắm, cho nên liền đáp ứng coi như góp vui.

Điểm hẹn là phòng 448, nghe nói là do phòng 448 tương đối lớn hơn một chút. Nói như thế, Phạm Thống mới ý thức được trong căn phòng này phải nhét chín người... Thật sự nhét vào được sao? Sẽ không quá chen chúc chứ? Bọn họ đều không cảm thấy đây quá miễn cưỡng rồi sao?

Hơn nữa, nghe nói phòng 448 là phòng của nữ, ba nữ phải chen chúc với sáu nam, bọn họ đều không để ý? Cởi mở như thế à? Đây tính là quan hệ hữu nghị sao?

Nếu như là nữ sinh xinh đẹp, trái lại cũng không tệ, chỉ là bởi vì nguyền rủa, Phạm Thống vẫn không khả năng có cơ hội bắt chuyện với người ta, vận mệnh đơn thân vẫn là phải tiếp tục kéo dài.

"Trên lễ mạo, chúng ta có nên chuẩn bị quà không?"

Nguyệt Thoái đang phiền não vấn đề này.

Quá khách khí rồi đi, hơn nữa mọi người đều một bần hai cùng ba hết tiền, cậu là muốn lấy cái gì tặng người ta hả? Có quà lưu niệm gì lấy ra được sao?

"Nếu phải tặng quà thì không đi nữa."

Chu Sa vô cùng thực tế. Cậu xem, người ta đã biết phải tiết kiệm chi tiêu.

"Nhưng đã nhận lời mời cũng nên tặng quà..."

Cậu bây giờ đã không phải đại thiếu gia nữa rồi, mau chóng quên giáo dục khi còn sống đi.

"Tặng cái gì?"

Phản pháo tốt lắm.

"... Thôi vậy, coi như không có chuyện này đi."

Nguyệt Thoái rốt cuộc cũng đã thể nghiệm được hiện thực khó khăn, hiểu được biết khó mà lui rồi. Thế là, buổi tối, ba người bọn họ liền đúng giờ đến phòng 448 gõ cửa.

Nữ sinh A đáng yêu trả lời cửa. Lúc nhìn thấy bọn họ thì lộ ra nụ cười vui vẻ, từ số người bên trong xem ra, nam sinh của phòng 449 đã đến rồi.

Sau khi bọn họ đi vào, đều có chào hỏi hữu nghị với mỗi một người. Phạm Thống bởi vì không tiện nói chuyện, là Nguyệt Thoái am hiểu ý người mà giới thiệu thay hắn, bản thân hắn chỉ có mỉm cười gật đầu mà thôi.

Độ rộng căn phòng trái lại khá tốt, mỗi một người đều vẫn có thể tìm được chỗ ngồi, không đến mức lợi dụng giường trên với giường giữa. Nguyệt Thoái có chút ngại ngùng khi được an bài ngồi ở giường dưới, Chu Sa cũng ngồi ở giường dưới thì không có

lấy một chút không tự nhiên khi ngồi trên giường ngủ của con gái.

Thoạt nhìn là có thể bắt đầu trò chuyện rồi.

Chẳng qua, làm sao chỉ có tám người.

"Ngại quá, Bích Nhu cô ấy đi ra ngoài một lát, hẳn là sẽ trở lại rất mau."

Nữ sinh B đáng yêu cười giải thích nguyên nhân trong phòng thiếu một người. Nguyên nhân này vẫn rất bình thường, Phạm Thống cảm thấy hôm nay nếu như đổi sang là hắn, tình huống có khả năng sẽ là "Ngại quá, Phạm Thống vừa mới chết một lần, hẳn là sẽ rất nhanh chóng hồi sinh hoàn tất rồi trở lại" gì gì đó...

"Bích Nhu?"

Nguyệt Thoái lặng đi một chút, trong miệng lẩm nhẩm cái tên này, chẳng qua không có ai chú ý thấy, cũng không có ai truy hỏi.

Mặc dù có người vẫn chưa trở về, nhưng trò chuyện trước cũng chẳng hề gì, khi nhiều người cùng phát ngôn thì đề tài đều sẽ rất phân tán, dưới loại tình huống này cũng sẽ không có người đặc biệt chú ý Phạm Thống không có nói chuyện, đây khiến Phạm Thống cảm thấy an tâm một chút.

Nam sinh của phòng 449 hơi oán hận lúc nữ sinh A đáng yêu đón ba người Phạm Thống, nụ cười xán lạn hơn gấp mấy lần, chẳng qua đây hình như cũng là chuyện thường tình, dù sao so với tướng mạo bình thường của nam sinh phòng 449, nam sinh phòng 444 bọn họ có thể nói là ngọc thụ lâm phong tuấn tú lịch sự, nữ sinh nhiệt tình hơn đối với trai đẹp là chuyện rất ư là bình thường, Phạm Thống tự cho rằng mình trông cũng không tệ, chưa chắc hoàn toàn là dựa hơi Nguyệt Thoái với Chu Sa mới được hoan nghênh.

Nhưng cái mồm này, ôi ôi ôi ôi.

Đề tài chung đầu tiên mà những học sinh có thể tìm được chính là chuyện học tập và lão sư. Hai cô nữ sinh đáng yêu đều là tua rua màu trắng, trong ba nam sinh kia thì có hai người là tua rua màu trắng, một người tua rua màu lục nhạt, nói cách khác, tỷ lệ trùng lặp lão sư và khóa học của bọn họ hẳn là vẫn rất cao.

"Mọi người đều từng bị tên lão sư khóa thực chiến võ thuật kia hại chết đúng không?"

Tên lão sư khóa thực chiến võ thuật kia, đúng là cái đề tài chia thù sẻ hận rất tốt.

"Đúng vậy! Để cho bạn học cùng lớp tập thể giết hại học sinh mới, đây đúng là quá không đạo đức!"

"Chờ thực lực tôi đủ rồi nhất định phải tìm hắn quyết đấu!"

Ngay cả Chu Sa cũng tức giận. Chẳng lẽ khóa thực chiến của mỗi một người đều là cho tên lão sư máy kéo kia dạy sao?

Nguyệt Thoái không có chết ở khóa thực chiến võ thuật nên không dám lên tiếng. Có một số chuyện vẫn là phải thông minh một chút, đừng nói ra tốt hơn, tránh cho trở thành chỗ giải tỏa tâm tình của mọi người.

"Tên lão sư kia thật là xấu xa! Cư dân mới sinh làm sao có thể hãm hại cư dân mới sinh chứ!"

"Đúng thế đúng thế!"

Trong lúc bọn họ đang thảo luận nhiệt liệt, Phạm Thống kỳ thực muốn biết hơn là, khi trên lớp có học sinh mới, những người này rốt cuộc có gia nhập hàng ngũ tàn sát hay không...

"Tôi về rồi đây --"

Lúc này, cánh cửa được mở ra cùng với âm thanh vui tươi,

người trở về đương nhiên là thiếu nữ tên Bích Nhu rồi, mọi người đều nhìn hướng cửa. Thiếu nữ lại có thể cũng là người phương Tây.

Tuổi của cô hẳn là lớn hơn Nguyệt Thoái một chút, để một mái tóc dài màu vàng xinh đẹp, làn da trắng ngần và khuôn mặt mỹ lệ cùng ngũ quan lập thể, đều hết sức nổi lên đặc sắc của người phương Tây, bất luận là khuôn mặt hay vóc dáng, không còn nghi ngờ gì nữa đều rất có mị lực, Phạm Thống sau khi đến thế giới này, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một mỹ nữ ở cự ly gần như thế.

Được thôi, lần đầu tiên hẳn là Lăng Thị, nhưng hồi ức gắn chặt với lần đầu chết đó, hắn thực sự không muốn nhớ lại.

"Tôi về muộn rồi sao? Mọi người đều đến rồi. Tôi là Bích Nhu, rất vui khi làm quen các bạn --"

Mỹ nữ bất luận đến muộn bao lâu, vĩnh viễn đều có thể được tha thứ, mà khi mọi ngươi đang muốn tự giới thiệu lần nữa cho cô, mắt cô lại đột nhiên phát sáng, xông đến trước mặt Nguyệt Thoái, nắm lấy hai tay của cậu.

"Wow! Người phương Tây giống tôi kìa! Từ khi đến Đông Phương Thành, tôi lần đầu tiên có cơ hội nói chuyện với người phương Tây!"

Nhìn cô hưng phấn đến mặt cũng hơi đỏ lên, hẳn là thật sự rất cao hưng khi gặp được đồng loại ở tha hương đi.

Trái lại là phản ứng của Nguyệt Thoái tỏ ra không nhiệt liệt lắm, cậu mới đầu còn ở trạng thái ngẩn người, qua một hồi mới lộ ra một chút mỉm cười, đồng thời âm thầm rút lại hai tay của mình từ trong tay Bích Nhu.

"Cậu tên là gì?"

Mặc dù phản ứng của Nguyệt Thoái không hưng phấn như cô, nhưng đây vẫn không có giảm bớt sự nhiệt tình của cô.

"... Nguyệt Thoái."

Nguyệt Thoái do dự một chút, mới trả lời vấn đề của cô, lần này đổi sang Bích Nhu ngẩn người.

"Làm sao vậy?"

"Không có... chỉ là trong tên có chữ nguyệt, ở Đông Phương Thành có hơi hiếm thấy..."

Sau khi giải thích sơ, Bích Nhu cũng tìm nơi để ngồi xuống.

"Mọi người đang trò chuyện cái gì vậy? Tiếp tục đi!"

Thế là đề tài gián đoạn vừa rồi vừa lại triển khai, trong lúc này, Phạm Thống không có gia nhập thảo luận, chỉ ở bên cạnh quan sát, lặng lẽ nghĩ về một số vấn đề khác nhau.

Sau khi thấy nhiều người hơn, Phạm Thống phát hiện, trong cư dân mới sinh, thật sự không ít người đều hết sức trẻ tuổi, thiếu niên thiếu nữ mười mấy tuổi không hiếm lạ chút nào, thậm chí còn có trẻ con nhỏ hơn, khiến người không khỏi cảm thán.

Những người này đều chết rồi mới bị hút đến đây. Thì ra trong các thế giới, đều có nhiều sinh mệnh chưa lớn lên đã biến mất như thế.

Phạm Thống không biết cảm giác bây giờ của mình là cảm thương hay là đồng tình.

Chẳng qua, hắn có khả năng vẫn là tự đồng tình với chính mình hơn. Rốt cuộc là làm sao chết vậy! Chẳng hiểu ra sao cả!

Cũng không biết đây có tính là suy nghĩ trở thành sự thật hay không, Phạm Thống vừa mới nghĩ đến chuyện ở phương diện này,

nữ sinh A đáng yêu đã dùng nụ cười ngây thơ vô tà mở miệng.

"Mọi người đến chia sẻ nguyên nhân chết của mình ở thế giới ban đầu có được không?"

Phạm Thống suýt nữa sặc nước miếng, Nguyệt Thoái thì cảm thấy cái đề nghị này rất không thể tưởng, cho nên quay sang Phạm Thống.

"Đây chẳng phải là chuyện rất nghiêm túc sao? Làm sao có thể dùng thái độ ung dung này để trò chuyện...?"

Đừng có hỏi tôi. Cậu cho tôi chút thời gian trước đã, để tôi nghĩ ra một cái nguyên nhân chết...

Bởi vì nữ sinh A đáng yêu và nữ sinh B đáng yêu hình như rất hứng thú với đề tài này, người khác cũng không có dáng vẻ bài xích nói chuyện, mọi người liền dựa vào vị trí ngồi, bắt đầu nói từ nam sinh phòng 449.

"Tôi là bởi vì thời tiết quá lạnh ngủ trùm cả đầu vào trong chăn nên bị ngộp chết."

Không phải tôi muốn nói, vị bạn học này, cách chết của cậu ngớ ngẩn quá đấy.

"Tiếc nuối lớn nhất của tôi chính là vẫn chưa nhìn thấy kết cục của bộ phim truyền hình mà tôi thích, rõ ràng hôm sau chính là tập cuối rồi --"

Cậu bổ sung thêm câu này liền khiến người cảm thấy càng ngớ ngẩn... Có điều, cậu chẳng lẽ đến từ cùng một thế giới với tôi? Hay là cái thế giới đó của cậu cũng có khoa học kỹ thuật?

"Tôi là bởi vì ăn quá nhiều cua mà chết."

Ăn quá nhiều cua vì sao lại chết? Cậu giải thích một chút xem?

Còn nữa, cậu rốt cuộc đã ăn mấy con?

"Tôi nghĩ di nguyện của tôi hẳn là ăn thêm một con đi..."

Cậu rốt cuộc thích ăn cua tới mức nào? Cậu tham gia cuộc thi ăn cua sao?

"Tôi hình như là đột nhiên rất muốn biết thuốc trừ sâu có vị gì, kết quả uống xong một bình liền chết."

Đây đương nhiên là sẽ chết, cậu tưởng cậu không phải sâu thì không có việc gì sao. Vậy rốt cuộc là vị gì?

"Lúc tôi chết vô cùng hối hận, đáng lẽ uống nửa bình là được, như thế nói không chừng sẽ không chết..."

Không, vẫn là sẽ chết đi. Tôi cảm thấy cho dù không chết cậu cũng sẽ đi thử cái nhãn hiệu khác cho tới khi uống chết mình. Các người vì sao đều kỳ quái như thế hả?

"Tới lượt tôi, tôi là tim đột nhiên ngừng đập nên chết."

Nữ sinh A đáng yêu giơ tay lên, còn hoạt bát chớp mắt một cái.

Hm, vì sao tôi đột nhiên cảm thấy cái chết của cô có quan hệ gì đó với thần của thế giới mới... Không, quên đi, coi như tôi chưa nói.

"Tôi hình như từ khi sinh ra đã là người thực vật, qua mười sáu năm rốt cuộc cũng chết."

Nữ sinh B đáng yêu tiếp lời.

Thế à, vậy bây giờ cô biến thành khỏe mạnh bình thường, thật là tốt quá rồi.

"Huh? Tới lượt tôi rồi à? Chết làm sao, chết làm sao cũng không phải rất quan trọng, tôi sớm đã không nhớ được rồi, ha ha

ha ha."

Bích Nhu cứ như thế thông qua.

Lúc cô nhắc tới cái chết của mình cũng quá lạc quan vui vẻ không mang bi thương rồi đi, tiểu thư.

"Tôi là bởi vì dịch chuyển tức thời thất bại mà chết."

Chu Sa bình tĩnh mở miệng, cách chết này nghe lên rất lạ lùng.

"Đó là chết làm sao hả?"

"Chính là lúc dịch chuyển tức thời không có thành công, không dịch cả thân thể qua, thân thể chia thành hai nửa đương nhiên liền chết rồi. Đây thuần túy là sai sót kỹ thuật, cho nên tôi nhất định phải rửa nỗi nhục này, học thật tốt kỹ năng ở thế giới này."

Không muốn lặp lại vết xe đổ cũng là cách nghĩ tốt... Ơ? Đến ta rồi?

"Tôi không biết tôi chết làm sao..."

Bởi vì lý do "quên rồi" hồi nãy đã bị Bích Nhu dùng, cô là mỹ nữ, qua loa như thế cũng sẽ không có ai ý kiến, mà Phạm Thống nếu cũng nói lời thoại như nhau khẳng định sẽ bị la ó.

May mà lần này không có nói ngược, như thế hẳn là hết vấn đề rồi đi?

"Phạm Thống cậu thật không có thành ý --"

"Đúng thế --"

Ha ha ha ha ha. Tôi thật sự không biết à...

"Tôi là bị người giết chết."

Cuối cùng đến lượt Nguyệt Thoái, cậu chỉ nhàn nhạt mà nói một câu như thế, mọi người đều "Ồ" một tiếng, trở nên tò mò.

Nguyệt Thoái vốn không muốn nói, là bởi vì mọi người đều nói rồi, cậu mới phối hợp mở miệng, bây giờ nhìn bọn họ có vẻ còn muốn truy hỏi, cậu không khỏi nhíu mày.

"Chỉ nói bị giết thật mơ hồ, rốt cuộc là chuyện làm sao vậy?"

Người hỏi câu này là Bích Nhu, Nguyệt Thoái lại ngẩn ra, sau đó cậu thu hồi biểu tình này, âm thanh cũng chuyển sang trầm tĩnh.

"Muốn nghe sao?"

Cậu hỏi, nhìn thần tình của mọi người, tay chậm rãi chuyển đến ngực.

"Kiếm đầu tiên, là từ đây vắt ngang tới bên hông bụng."

Trong phòng đột nhiên an tĩnh xuống. Mà tay phải trắng ngần của cậu lại chuyển đến ngực phải.

"Kiếm thứ hai là đâm vào đây."

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi, mặt của mấy nữ sinh thậm chí có thể nói là có chút trắng bệch, nhưng Nguyệt Thoái vẫn nói tiếp, giống như không nhìn thấy những phản ứng này.

"Tôi lúc đó rất yếu ớt. Tôi xoay người muốn bỏ chạy tìm trợ giúp, kiếm thứ ba liền chém vào hai chân tôi, sau đó hắn dùng kiếm đâm xuyên bàn tay phải của tôi, ghim tôi xuống đất."

Âm thanh trần thuật của cậu không mang một chút tình cảm, giống như không phải đang nói chuyện của mình.

"Sau đó hai tay của hắn bóp lấy cổ của tôi, siết lại từng tấc một. Hắn nói với tôi: 'Chỉ cần ngươi không tồn tại là tốt rồi.' Tôi

dùng tay trái muốn vặn ngón tay của hắn ra, tôi muốn nói chuyện, nhưng hắn không ngó ngàng tôi, hắn nói, lộ ra sơ hở là lỗi của tôi, để cho hắn có cơ hội này là sai lầm của tôi, mà chết chính là cái giá tôi nên trả."

Lúc này, nữ sinh A đáng yêu "Oa" một tiếng bật khóc, cắt ngang tiếng nói chuyện của Nguyệt Thoái.

"Xin lỗi! Tôi không biết... Tôi thấy mọi người đều có vẻ rất cởi mở nhu hòa, không giống như có quá khứ bi thảm, mới cảm thấy bảo mọi người nói nguyên nhân chết hắn là không có gì... xin lỗi!"

Cô không ngừng xin lỗi, người bên cạnh cũng vỗ lưng cô an ủi, Phạm Thống nhìn trạng huống này thực sự không biết nên nói cái gì, hắn cũng chưa từng nghĩ tới Nguyệt Thoái là chết như thế.

Đây có thể tính là chết thảm rồi đi? Cái người giết cậu ta thì lại là ai?

Có lẽ cô gái cảm thấy để cho Nguyệt Thoái nói ra những lời này nhất định sẽ tạo thành thương tổn lần hai, nhưng Phạm Thống cảm thấy Nguyệt Thoái là cố ý muốn nói, mặc dù hắn không rõ lắm là lý do gì sẽ khiến cậu muốn giống như tự ngược mà miêu tả tình cảnh mình bị giết rõ ràng như thế.

"Người nên nói xin lỗi là tôi."

Lúc Nguyệt Thoái nói câu này, ngữ khí vẫn bình thản như cũ.

"Tôi không nên nói những chuyện này khiến mọi người không thoải mái... Nói cái khác đi."

Ngụ ý là cậu ta không định nói tiếp nữa, trên thực tế bầu không khí bây giờ xác thực cũng không thích hợp nói tiếp.

"Um... Các cậu có chất biến hay không?"

Nam sinh phòng 449 đột nhiên nói ra một cái danh từ mà đa số người ở đây chưa từng nghe qua, mọi người liền dò hỏi cậu ta đây là ý gì.

"Chất biến, chính là khoảng thời gian từ lúc chết đến khi bị hút đến Huyễn Thế, bởi vì ý niệm mãnh liệt hoặc một số nguyên nhân đặc thù, linh hồn xuất hiện thay đổi, mà có thêm một số năng lực đặc thù, các cậu có không?"

Nghe lên giống như có loại cảm giác mua đồ được tặng kèm. Mà Phạm Thống cảm thấy mình không bao giờ có được may mắn đó.

"Ồ, thảo nào tôi cảm thấy khẩu vị của tôi kém đi rồi!"

Đó hẳn là không phải năng lực, là lương thực công cộng quá khó ăn.

"Thì ra là như thế à, tôi còn đang nghĩ tôi từ lúc nào có thêm một số năng lực kỳ quái..."

Chu Sa gật đầu, nhưng cậu cũng không nói ra là năng lực gì.

"Tôi chỉ có nhận được năng lực ăn làm sao cũng sẽ không cảm thấy no căng mà thôi, tôi cũng rất muốn có được năng lực hữu dụng một chút."

Nam sinh bắt đầu cái đề tài này tự mình nói như thế. Hm... năng lực này đích xác thoạt nhìn có vẻ không có ích gì, cho dù cậu ta rất thích ăn, không có tiền cũng không ăn được đồ tốt, cậu ta hẳn là không có hứng ăn một đống lương thực công cộng đi.

Không có người khác nhảy ra xen vào, xem ra người có hiện tượng chất biến cũng không nhiều, chẳng trách Mễ Trọng không có giảng giải cho hắn.

Phạm Thống cảm thấy, hắn có chấp niệm rất sâu đậm đối với

nói chuyện một cách bình thường. Hắn là giống như cảm giác "Trước khi tôi chết, xin để cho tôi nói chuyện bình thường năm phút đi", vậy hắn vì sao không có nhận được năng lực có thể nói chuyện bình thường một giờ mỗi ngày đây? Nguyền rủa cũng không có giải, chết rồi giống như chết suông, đơn giản giống như là tốn cả gia sản mua vé số, kết quả toàn bộ không trúng, chỉ để lại cho hắn một đống giấy bỏ đi.

Đề tài tiếp đến vẫn là đảo quanh trường học với lão sư, bao gồm cái kiểm tra nhập môn thần bí kia của khóa thuật pháp.

"Vậy các cậu có ai biết chữ hoàn chỉnh trên sách giáo khoa là cái gì không? Tôi chỉ nhìn thấy được hàng đầu tiên."

Sau khi nữ sinh B đáng yêu đặt câu hỏi, Phạm Thống lập tức theo phản xạ chỉ hướng Nguyệt Thoái.

"Lão sư nói Nguyệt Thoái là kỳ tài ngàn năm khó gặp."

Tên lão sư không tinh mắt kia nói hắn là trăm năm, nhưng cách nói phóng đại mà, số năm không ngại nhiều.

Mà biểu tình mở to mắt kia của Nguyệt Thoái thoạt nhìn như đang nói: Phạm Thống, anh làm gì bán đứng tôi?

"Nguyệt Thoái cậu nhìn thấy được? Phía trên ghi cái gì thế?"

Nguyệt Thoái cố nở nụ cười, sau đó chỉ hướng Phạm Thống.

"Tôi xem không hiểu chữ của Đông Phương Thành, là nhờ Phạm Thống phiên dịch, bây giờ tôi đã quên nội dung rồi, hỏi Phạm Thống đi."

Được lắm! Cậu rõ ràng biết tôi không thiện trường nói chuyện! Phạm Thống hoảng sợ trừng vào cậu.

Nếu anh không chỉ vào tôi chẳng phải đã không việc gì rồi sao?

Ánh mắt của Nguyệt Thoái thoạt nhìn mang chút gió mát.

"Phạm Thống. Vậy chữ hoàn chỉnh trên sách giáo khoa là cái gì?"

Hm, siêu cấp mỹ thiếu niên nói quên rồi, con gái có thể tha thứ, về phần hắn tên thanh niên có tướng mạo không bằng mỹ thiếu niên này nếu cũng nói quên, phần lớn sẽ bị phỉ nhổ...

"... Nhìn thấy một hàng đá ra ngoài, nhìn thấy hai hàng ngươi thật tệ, nhìn thấy ba hàng hết thuốc cứu, không thấy gì hết mau tự sát."

... Hắn đã không còn hiểu logic sửa lời nói của cái nguyền rủa này nữa.

Sắc mặt của mọi người đều trở nên có chút khó coi, nữ sinh B đáng yêu cũng mang vẻ mặt kinh ngạc.

"Nhưng, hàng đầu tiên hình như không phải như thế, tôi nhìn sai rồi sao?"

"Phạm Thống đừng nói dối gạt người nữa!"

Thành kiến của Chu Sa đối với hắn lại trở nên sâu hơn. Thuận tiện nhắc đến, Chu Sa hình như nhìn thấy hai hàng.

Sau đó thời gian muộn rồi, mọi người liền cáo từ trở về phòng của mình, cũng nói lần sau có cơ hội lại trò chuyện.

Lúc đó hắn nghĩ, nếu có thể kéo Lạc Thị tham gia loại tụ hội này, nói không chừng cũng là chuyện tốt nhỉ?

Nhưng vẫn là không khả năng đi, những người bình thường kia vừa nhìn thấy "Lạc Thị đại nhân", nói không chừng ngay cả lời cũng nói không ra.

◊◊◊◊

◎Lời bạt của Phạm Thống.

Trước mắt cuộc sống tại chỗ ở mới thoạt nhìn không có vấn đề gì lớn, không cần quá lo lắng cho ta, mặc dù Chu Sa có chút nghiêm khắc, nhưng ta ở trong túc xá kỳ thực vẫn sống không tệ.

Mọi người đều gọi ta Phạm Thống Phạm Thống, cảm giác rất thân thiết, mặc dù ta không có bỏ qua ý cười cổ quái trong mắt bọn họ lúc bọn họ gọi ta... đáng ghét, ta nhất định phải nghiêm túc nguyền rủa ai dám ở trong lòng len lén thủ tiêu tên của ta. Lúc này liền cảm thấy thật tốt khi Nguyệt Thoái không hiểu chữ của Đông Phương Thành. (Phạm Thống nghe lên giống "phạn dũng" tức là thùng cơm)

Hôm nay nghe xong những lời này, ta mới phát hiện, ta trước kia hình như không có quan tâm Nguyệt Thoái lắm.

Nên nói, không có quan tâm lắm đến quá khứ của Nguyệt Thoái. Hm, ta luôn cảm thấy quá khứ đã là quá khứ rồi mà, hiện tại quan trọng hơn chứ, truy cứu chuyện quá khứ hình như không có ích gì đối với hiện tại, hơn nữa cậu ta hiện giờ cũng không thể biến trở lại cậu ta trước kia, mà người ta quen biết là cậu ta hiện tại mà... Nghe líu lưỡi lắm sao? Ta nói chuyện hẳn là không có khó hiểu như thế chứ?

Ta vẫn luôn cho rằng cậu ta thuần túy là một đại thiếu gia quý tộc tự lập tự cường, nghe lên tình huống hình như phức tạp hơn ta tưởng? Tuần qua ta có phát hiện lúc cậu ta ngủ sẽ tự dưng giật mình tỉnh lại, chẳng lẽ là ký ức trước khi chết quấy nhiễu, thường thường mơ ác mộng sao?

Sau khi trở về phòng, Chu Sa không có hỏi nhiều đối với chuyện của Nguyệt Thoái, ta mặc dù muốn hỏi, nhưng thực sự không biết nên hỏi cái gì.

Hỏi cậu ta những chuyện kia, để cho cậu ta nhớ lại những ký

ức đau khổ, sau khi tổn thương cậu ta một lần rồi lại an ủi cậu ta, hình như rất thừa thãi, không phải sao?

Hơn nữa Nguyệt Thoái là một người rất dịu dàng, thật sự hỏi rồi, cậu ta đại khái sẽ nói đi, như thế giống như đang bắt nạt người ta vậy.

Cứ thế qua mấy ngày, lễ Trầm Nguyệt cũng sắp đến rồi.

Ở ngay một ngày trước lễ Trầm Nguyệt, Mễ Trọng lại xuất hiện trước mắt ta, nói cho ta bởi vì ta bây giờ là trạng thái gánh nợ, Đông Phương Thành sẽ sắp xếp công việc cho ta để trả nợ, mà công việc đầu tiên chính là công việc tạm thời liên quan đến lễ Trầm Nguyệt ngày mai, muốn ta thức dậy lúc năm giờ sáng chuẩn bị bắt đầu làm việc.

... Gì vậy chứ! Muốn yên ổn trải qua ngày lễ tham gia diễu hành náo nhiệt cũng không được sao!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 1 + 5: Lễ Trầm Nguyệt

"Nếu như ta nỗ lực trở thành một vĩ nhân, sau này liệu có lễ Phạm Thống hay không đây?" -- Phạm Thống

"Đây là ngày lễ chỉ có thể nói ngược sao?" -- Lạc Thị

Đối với Đông Phương Thành mà nói, lễ Trầm Nguyệt là một ngày đại lễ mỗi năm một lần, đây cũng là một ngày hiếm hoi năm vị Thị sẽ cùng Tịch Anh nữ vương xuất hiện ở trước mặt mọi người, nghe nói bên Tây Phương Thành cũng có ngày lễ tương ứng, nhưng mức độ coi trọng hình như không có cao như Đông Phương Thành, đây cũng là nguyên do bất đồng thái độ của hai bên đối với Trầm Nguyệt.

Đông Phương Thành đối với lực lượng của Trầm Nguyệt có thể nói là ỷ lại, phụng thờ Trầm Nguyệt như tồn tại của Thần, mà thái độ của Tây Phương Thành thì nghiêng về đóng cửa thông đạo Trầm Nguyệt, không chỉ dẫn cho cư dân mới sinh tiến vào nữa, song phương bất đồng ý kiến ở trên điểm này, không thể đạt được sự đồng thuận, diễn biến thành khai chiến cũng là chuyện đương nhiên, nhưng cho dù khai chiến, Tây Phương Thành vẫn là không thể đạt được mục đích phong ấn Trầm Nguyệt.

Khi đó lúc phát hiện bảo kính Trầm Nguyệt, hai bên mỗi bên chia một nửa trận pháp trở về, một trong những điều kiện đóng cửa thông đạo Trầm Nguyệt chính là chấp hành trận pháp hoàn chỉnh, chỉ cần một nửa trận pháp còn nắm trên tay của Tịch Anh nữ vương, Tây Phương Thành liền không thể đạt thành mục đích, đây là chuyện tất nhiên, cục diện bế tắc này cũng khiến cho hai

bên không ngừng xung đột.

Cũng bởi vì Tây Phương Thành chủ trương phong ấn Trầm Nguyệt, người dân ở Đông Phương Thành phổ biến cho rằng Tây Phương Thành tức là đại biểu cho "ác", người dân của Tây Phương Thành đương nhiên có cách nghĩ tương phản, khi ý kiến bất đồng, những người kiên trì ý kiến của mình thông thường sẽ đem đối phương yêu ma hóa, cũng cứ như thế tẩy não người khác, ý thức đối địch tự nhiên cũng dần dần tăng cao.

Có điều, bên Tây Phương Thành là thế nào, đó không có quan hệ với Đông Phương Thành, ngày lễ quan trọng của Đông Phương Thành vẫn là phải diễn ra như thường, Thần Vương Điện từ sáng sớm đã bắt đầu chuẩn bị rồi.

Hành trình ấn định của lễ Trầm Nguyệt là đến tế đàn Trầm Nguyệt để tiến hành tế lễ, mà tế đàn Trầm Nguyệt nằm ở chỗ giao giới của Đông Phương Thành và Tây Phương Thành, cho nên bộ phận tế lễ, chỉ có nữ vương, Ngũ Thị cùng một số hộ vệ, phần lớn người đều không thể tham dự, ngay cả xem lễ cũng không được.

Dân chúng bình thường chủ yếu là tham dự đoạn đường mà đội xe của nữ vương xuất phát từ Thần Vương Điện thẳng một mạch tới cổng thành chính.

Cũng chính là nói, đối với dân chúng mà nói, ý nghĩa lớn nhất của lễ Trầm Nguyệt chính là có thể nhìn thấy những đại nhân vật cỡ nữ vương, mặc dù có người không cho là đúng, nhưng phần lớn vẫn là cảm thấy rất có giá trị, thậm chí là điên cuồng, nghe nói có thể nhìn thấy nụ cười của nữ vương, cứ giống như nhận được chúc chúc, cả một năm đều có thể trải qua an khang thuận lợi, nhưng muốn nhìn thấy nụ cười của nữ vương thực sự vô cùng khó khăn, đặc biệt là ở sau khi Ngũ Thị trở thành Tứ Thị, trên dung nhan lãnh diễm của nữ vương gần như luôn bao trùm một lớp sương giá.

Đội xe sau khi ra khỏi thành, sẽ trực tiếp tiến về phía tế đàn Trầm Nguyệt, chẳng qua lúc chạy ở trong thành, tốc độ sẽ thả chậm, để tiện cho người dân reo hò, quỳ lễ, hơn nữa mọi người là ngồi ở trên xe cao, sẽ không có vấn đề bị ngăn trở bởi quần chúng vây xem quá đông, muốn nhìn mấy cái cũng được.

Tất cả đều rất mong chờ ngày hôm nay, nhưng đối với người năm giờ sáng đã bị bức ra ngoài lao động như Phạm Thống mà nói, thực sự là một đám chướng khí mù mịt.

Nghe nói Chu Sa với Nguyệt Thoái đều muốn đến bên đường phố làm người xem lễ, nếu như có thể, hắn cũng rất muốn cùng với bọn họ mười giờ mới thức dậy, sau đó trốn ở trong quần người bình phẩm nữ vương cùng với Ngũ Thị cơ! Vì sao hắn phải sáng sớm đã đến dọn đường, đứng thẳng tắp ở trên con đường sẽ đi qua làm cây cột người, đã vậy còn cùng một tổ với Mễ Trọng nữa chứ!

"Ta kỳ thực cũng ở trạng thái gánh nợ đấy, cần lao công đương nhiên có phần của ta, chưa nói với ngươi sao?"

Mễ Trọng nói với hắn như thế. Không thoải mái, thật là không thoải mái.

Ai biết ngươi mắc nợ chứ? Cho dù ngươi mắc nợ cũng không liên quan đến ta à, hơn nữa ngươi vì sao lại mắc nợ? Ngươi trông giảo hoạt như thế, cũng đã là tên lọc lõi rồi, hắn là không dễ chết mới đúng chứ?

"Ngươi mắc nợ là chuyện thế nào?"

"Um -- lúc còn trẻ ngây thơ, đi theo trào lưu thử các loại chết, chỉ có cư dân mới sinh mới có thể chơi như thế, ngươi biết đấy."

Ai biết chứ, đừng làm ra vẻ rất quen thuộc với ta có được không? Phạm Thống vô thức muốn lộ ra vẻ chán ghét.

Sau khi công việc hôm nay kết thúc là có thể trừ đi khoản nợ mười xâu tiền. Thời gian công tác đại khái là bảy tiếng... Thì ra tiền lương của Đông Phương Thành thấp như thế sao?

Nếu như đều tính như thế, hắn đã nợ hai trăm xâu tiền, làm việc một trăm bốn mươi tiếng là có thể trả hết nợ rồi. Nhưng trên thực tế không phải tính như thế, bởi vì lễ Trầm Nguyệt dù sao cũng là một buổi lễ long trọng, vì để cho mọi người đều vui vẻ, tiền lương được cấp đặc biệt rộng rãi.

Căn cứ vào cách nói của Mễ Trọng, công việc thông thường nhất mà mọi người đều có thể làm, lương mỗi giờ là mười quan tiền.

Mười quan tiền chính là một phần mười xâu tiền rồi...

Mười tiếng chính là một xâu tiền.

Hai trăm xâu tiền, chính là hai ngàn giờ.

Nợ của hắn kỳ thực là con số thiên văn gì đó sao!

Cái nhận thức này khiến cho Phạm Thống kinh hoảng, sau khi thưởng thức xong biểu tình hoảng sợ của hắn, Mễ Trọng mới mát mẻ mà nói cho hắn.

"Cho nên, vẫn là nỗ lực để cho mình làm một số công việc có thể kiếm tiền đi, ngươi không cảm thấy buôn chuyện rất không tệ sao? Chuyện của Lạc Thị đại nhân bình thường cũng có thể bán được sáu xâu tiền, chuyện của Vi Thị đại nhân phải tìm chủ mua đặc thù, giá cả tương đối không đồng đều, chuyện của Âm Thị đại nhân quá nhiều không đáng giá tiền, nếu như là chuyện của Lăng Thị đại nhân, ít nhất cũng có giá hai mươi xâu tiền! Nếu là chuyện đáng tin cậy một chút còn có thể trực tiếp bán cho ta, ta trả bốn mươi xâu tiền!"

Mễ Trọng khoác vai Phạm Thống, thì thầm ở bên tai hắn loại

hoạt động không hợp pháp này, Phạm Thống cảm thấy mặt của mình cũng sắp đen rồi.

Ngươi rốt cuộc mê mẩn Lăng Thị đại nhân đến mức độ nào rồi?

"Còn về chuyện của nữ vương thì sao?"

Hắn chỉ là tò mò muốn hỏi thử mà thôi, tuyệt đối không có ý định muốn đi nghe ngóng để bán.

"Chuyện của nữ vương! Ngươi thật có ánh mắt! Bởi vì độ khó của cái này quá cao, trên cơ bản là vô giá, hơn nữa trọng điểm là, bán chuyện của mấy vị Thị đại nhân bị bắt thì còn không sao, ngoại trừ Vi Thị đại nhân thì có hơi nguy hiểm, người khác phần lớn sẽ không quá so đo, nhưng ngươi bán chuyện của nữ vương nếu bị bắt được sẽ bị dùng vũ khí ăn hồn xử tử, ta vẫn chưa có thiếu tiền đến mức hóa liều, cái này quá mạo hiểm."

Tịch Anh nữ vương thật nghiêm khốc, nhất định là không thích người khác tùy tiện nghị luận chuyện của mình đi?

"Nếu như ngươi có tin tức của Huy Thị đại nhân, hẳn là cũng rất giá trị. Dù sao bây giờ căn bản không có ai biết hướng đi của ngài ấy... Nếu là có tin tức của ngài ấy, bất luận bao nhiêu tiền, Lạc Thị đại nhân đều sẽ mua."

Mức độ quan tâm của Lạc Thị đối với Huy Thị, từ câu này đã có thể nhìn ra.

"Các ngươi còn có dịch vụ bán tin đồn cho mấy vị Thị đại nhân à?"

"Có chứ! Như là Vi Thị đại nhân sẽ mua tình báo của Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân, bọn họ hình như không cùng bàn, chẳng qua còn lâu mới bán cho hắn, đều chỉ bán cho hắn một số chuyện không quan trọng."

Hm, Vi Thị đại nhân phổ biến bị cư dân mới sinh ghét mà, xem ra quan hệ ở trong mấy vị Thị đại nhân có vẻ cũng chả ra sao.

"Huy Thị đại nhân mắt thấy là không trở về nữa rồi, không biết nữ vương bệ hạ có tuyển Thị mới hay không đây..."

Cái đó vẫn không phải trọng điểm. Ta tương đối muốn biết, ngươi đến bây giờ hẳn là cũng đã bán không ít chuyện rồi, vì sao vẫn là mắc nợ? Ngươi rốt cuộc nợ bao nhiêu tiền? Cái người mà lúc sống lại còn đau hơn nữ nhân đau đẻ chính là ngươi sao?

Thời gian đội xe ra khỏi Thần Vương Điện sắp đến rồi, bọn họ cũng không thể không ngừng trò chuyện riêng tư, ngoan ngoãn làm cây cột người, chờ đợi đội xe của nữ vương xuất hiện.

Thời gian đội xe rời khỏi Thần Vương Điện trễ hơn thời gian dự định mười phút, nhưng mọi người trái lại cũng không có sốt ruột lắm, giống như đã quen với chuyện thế này rồi, Phạm Thống thậm chí còn nghe thấy người phía sau nói mấy câu bí ẩn kiểu như "dù sao muộn rồi cũng nhất định lại là bởi vì Âm Thị đại nhân mắc sơ sót", nói như thế, trong Tứ Thị hiện có, hắn vẫn chưa nhìn thấy Âm Thị và Vi Thị, chờ lát nữa lúc đi qua trước mặt hắn cũng có thể chú ý nhìn thử.

Ngồi ở phía trước nhất đội xe chính là Tịch Anh nữ vương, xác thực là một mỹ nữ lãnh diễm, nàng mặc một bộ lễ phục màu đen, ngay cả trang điểm trên mặt cũng là hệ màu lạnh, tóc dài màu đen của nàng tản xuống, được vén bởi thị nữ quỳ ở phía sau, mà nàng thì mang một cái vòng đầu bằng bạc coi như trang sức, khí chất cả người giống hệt như nữ thần nắm trong tay mọi thứ.

Dáng vẻ lãnh khốc hờ hững này xác thực hết sức có uy nghiêm của nữ vương, nếu đứng đối diện trước mặt nàng, ở dưới ánh nhìn của nàng, chỉ sợ rất khó không nhũn chân.

Còn có tua rua đen thuần. Phạm Thống nhìn thấy rồi, đây xác

thực là chọc không nổi.

Ngồi phía sau nữ vương chính là Lạc Thị đã từng gặp mặt và nói chuyện mấy lần. Mặc dù là ngày lễ quan trọng, cậu ăn mặc vẫn không khác gì bình thường, chẳng qua bình thường dù sao cũng là mặc y phục chất liệu rất tốt, trái lại không có vấn đề không hợp thể thống gì.

Từ góc nhìn này, Lạc Thị vẫn là thon nhỏ tú mỹ như mọi khi. U buồn ở giữa lông mày vẫn không có thay đổi, phần lớn là vẫn chưa nghĩ thông chuyện của Huy Thị, đây cũng là điều người khác không thể nhúng tay.

Rồi thuận theo nhìn qua, đó là Lăng Thị từng gặp mặt một lần. Phạm Thống bây giờ mới hoảng sợ mà phát hiện, tua rua của Lăng Thị là màu đen xám, cách màu đen thuần cũng không tới một cấp, cũng là người có thực lực khủng bố.

Cũng phải thôi, chưởng viện của Phù Chú Hiên, thực lực làm sao có thể không mạnh đây...

Mễ Trọng hình như đã đăm đăm nhìn thân ảnh mỹ lệ của Lăng Thị rồi, đương nhiên, Phạm Thống không muốn ngó ngàng hắn, ánh mắt của hắn chuyển hướng nam tử ngồi ở bên cạnh Lăng Thị.

Chỉ nhìn qua như thế, nam tử trẻ tuổi để một mái tóc đen dài đó thật là tuấn mỹ đến đủ để thu hút ánh mắt của phần lớn nữ nhân, tướng mạo anh tuấn phối với mỉm cười mờ nhạt, đại khái tùy tiện là có thể mê đắm một đống cô gái, không cần nói, đây nhất định là Âm Thị không phải Vi Thị, Vi Thị nếu như trông như thế này, người ghét hắn đại khái sẽ có năm mươi phần trăm trở giáo, năm mươi phần trăm kia chính là nữ nhân.

Chẳng qua hình tượng suất ca mê người này, chưa tới mấy giây đã gần như mất sạch sau khi Âm Thị đột nhiên túm lấy vai Lăng Thị lắc lắc, hưng phấn nói cái gì đó. Mặc dù hắn lập tức bị

Lăng Thị giáo huấn mà khôi phục dáng vẻ ban đầu, nhưng... Không một ai bị mù, đều có nhìn thấy.

Âm Thị là chưởng viện Thuật Pháp Hiên, thực lực hẳn là cũng không yếu đi... Ơ? Không có tua rua?

Phạm Thống nhìn Âm Thị từ đầu đến chân, không có tua rua chính là không có tua rua, hoàn toàn không có nhìn thấy.

Không chỉ tìm không được tua rua, còn tìm không được Vi Thị. Trên đội xe xem ra cũng không có bóng dáng của Vi Thị, mặc dù không muốn nói chuyện với Mễ Trọng đang trong trạng thái si mê, Phạm Thống vẫn là lên tiếng gọi hắn một cái.

"Mễ Trọng, làm sao Vi Thị đại nhân..."

"Ai da ai quản Vi Thị đại nhân chứ? Có khi bị giết người diệt khẩu hủy thi diệt tích rồi đi? Bây giờ nhìn Lăng Thị đại nhân quan trọng hơn, đi đi đi, né ra."

"..."

Cho dù bọn họ đều là loài người, cho dù chức năng nói chuyện của Phạm Thống bình thường, bọn họ vẫn không thể giao tiếp ở giờ phút này. Phạm Thống trọn vẹn cảm giác được sự rộng lớn của khoảng cách đó.

Dân chúng vây xem hai bên đội xe với người ở trên đội xe, trên cơ bản là hai cái thế giới.

Ở lúc đội xe vừa mới đi ra, Âm Thị còn ngoan ngoãn duy trì hình tượng, ngồi ngay ngắn nở nụ cười thân thiện, nhưng không bao lâu đã lộ nguyên hình.

"Lăng Thị! Ngươi xem! Quá trời mỹ nữ la hét với ta kìa!"

"..."

Lăng Thị bị hắn lắc mạnh mấy cái, cảm giác tóc cũng muốn rối rồi, sau khi ánh mắt tối sầm lại, Lăng Thị đã lấy tốc độ nhanh chóng thúc vào xương sườn của Âm Thị, để cho Âm Thị tạm thời bởi vì đau đớn mà ngậm miệng.

"Mới ra khỏi Thần Vương Điện một phút! Đừng duy trì hình tượng một phút đã sụp đổ! Ngươi ít nhiều cũng phải bận tâm đến mặt mũi của người khác một chút chứ!"

Mặc dù ngữ khí mỗi một câu nói của Lăng Thị đều rất nặng, nhưng âm thanh nói ra kỳ thực chỉ đến mức độ có thể để cho Âm Thị nghe thấy, về phần quan chúng phía dưới có biết đọc môi hay không, đó lại là chuyện khác rồi.

Sau khi chịu công kích bạo lực, Âm Thị lại ngoan một hồi, trưng ra nụ cười kiểu xã giao, lần nữa biểu lộ phong độ ưu nhã, nhưng chưa tới hai phút lại đã sụp đổ.

"Lăng Thị! Ngươi xem! Quá trời nam nhân chảy nước dãi với ngươi kia! Phụt ha ha ha --"

Lăng Thị đang cân nhắc có cần trực tiếp đánh cái gã mất mặt này xuống xe hay không, lúc này Lạc Thị cũng hơi hơi quay đầu lại.

"Âm Thị, ngươi thật ồn."

Nếu nói ồn, kỳ thực ở trong tạp âm của quần chúng phát ra, tiếng nói chuyện của Âm Thị cũng không làm sao minh hiển, nhưng nghe ở cự ly gần trên đội xe, thì rất rõ rệt.

"Tiểu Lạc Thị, làm sao ngay cả ngươi cũng..."

Âm Thị lộ ra vẻ bị thương, Lạc Thị thì quay đầu đi, không ngó ngàng hắn.

"A! Lại có thể không ngó ngàng ta! Dùng thái độ này đối đãi

với lão sư của mình thì không đáng yêu đâu!"

"Lăng Thị, có thể làm cho hắn ngậm miệng không?"

"Ta đã thử cả trăm lần rồi."

"Vậy có thể đánh ngất hắn không?"

"Ta không thể động thủ ở trường hợp công khai, đây quá vô lễ rồi."

Mặc dù Lăng Thị hồi nãy đã động thủ rồi, nhưng dưới phụ trợ của tay áo rộng thùng thình, hắn là mọi người đều không nhìn thấy, vậy thì không tính.

"Âm, ngươi không thể nhịn đến khi ra khỏi cổng thành sao?"

"Hả? Cái gì?"

Sau khi Âm Thị vừa mới nói xong lời mình muốn nói, liền đá lông nheo với mỹ nữ trong quần chúng, hoàn toàn không chú ý bọn họ đã nói cái gì.

"... Thật không thể đánh hắn?"

Mặt của Lạc Thị hơi hơi co giật.

"Ngươi đánh. Ta sẽ không ngăn cản ngươi."

Cho dù Lăng Thị nói như thế, Lạc Thị cũng không thể làm như thế, nếu như thật sự muốn đánh, đánh được hay không cũng còn là vấn đề.

Chẳng qua may mà hôm nay Vi Thị thân thể không khỏe nên xin nghỉ, nếu Vi Thị cũng ở trên xe, nhất định sẽ nhìn không nổi loại hành vi thất thố này của Âm Thị, sau đó hai người liền sẽ cãi nhau, tràng diện sẽ càng thêm khó coi.

5 năm trước đã xảy ra một lần, kết quả Âm Thị rất ấu trĩ mà dùng thuật pháp gọt trụi một mảng tóc của Vi Thị, Vi Thị rất đỗi tức giận động thủ với hắn, Lăng Thị thì bàng quan, Lạc Thị tròn mắt, Huy Thị ngăn cản vô hiệu quả, cuối cùng Tịch Anh nữ vương thưởng cho hai người mỗi người một cái tát, bọn họ mới an tĩnh ở dưới lửa giận của nữ vương.

Tóc của Vi Thị bây giờ đương nhiên đã dài ra rồi, nhưng đó không đại biểu có thể quên đi dễ dàng việc mặt mũi bị đánh mất cộng với cảm giác bị sỉ nhục, thù mới hận cũ của hai người này vốn đã cả đống rồi, nếu ngồi cùng một xe thực sự rất khiến người bất an.

Tích cách của Âm Thị tương đối dễ dãi, ngoài miệng nói không chấp nhặt với hắn chính là thật sự không chấp nhặt với hắn, cho dù trên miệng nói muốn so đo, sau đó phần lớn cũng sẽ quên mất dẫn đến bỏ mặc, mà Vi Thị chính là người sẽ ghi hận, đắc tội tiểu nhân không phải chuyện gì tốt, cho nên Lăng Thị và Lạc Thị phần lớn là tránh xa cho lành, bản thân Âm Thị muốn đi đâm vào cây xương rồng, đó là chuyện của hắn.

Đoạn đường từ Thần Vương Điện đến cổng thành, mỗi lần đi lên đều cảm thấy rất vất vả. Hôm nay sở dĩ xuất phát chậm hơn thời gian dự định mười phút cũng là bởi vì chờ Âm Thị trở về, kết quả do hắn truyền tống sai nơi mà tốn thời gian, dù sao hắn luôn là làm trò ngu ngốc ở một số chỗ đáng lẽ rất bình thường không nên xảy ra chuyện, mặc dù ở chung lâu như thế cũng nên quen rồi, nhưng so với thói quen của mình, mọi người vẫn là tương đối hi vọng hắn có thể sửa đổi một chút.

Khó khăn lắm mới chịu đựng xong đoạn đường này, ra khỏi cổng thành, tốc độ của đội xe cũng nhanh hơn, chiếu theo lý thuyết tiếp đến Âm Thị muốn làm hành động không thích hợp gì cũng không còn là vấn đề nữa, nhưng hắn lại cũng bởi vì mất đi quần người chú ý mà nhàm chán trở nên an phận.

Nơi nên an phận thì không an phận, nơi có thể thả lỏng lại trở nên ngoan, thật là không có ai làm gì được hắn.

"Haiz, chán quá, chả biết làm gì hết."

Âm Thị thở dài, cái chuyện ngồi xe này, hắn luôn luôn chưa tới mấy phút đã chán chường rồi.

Ngươi làm ơn đừng làm gì hết --! Lạc Thị với Lăng Thị đồng thời hò hét trong lòng.

"Lăng Thị, gần đây có chuyện gì vui không? Đợi lát nữa sau khi kết thúc có muốn cùng đi khu 2 Hư Không không, nghe nói ở đó có người phát hiện giống ma thú mới, lát nữa bắt một con xem thử."

"Ngươi quên ngươi lần trước cưỡi ma thú trở về gây ra rối loạn gì rồi sao? Âm Thị."

"Từ trong kinh nghiệm thất bại có thể rút ra bài học. Lần này ta có mang dây cương, hẳn là sẽ thuận lợi hơn rất nhiều đi, ngươi xem."

Âm Thị lấy dây cương ra dâng đến trước mắt Lăng Thị, đã không còn ai muốn hỏi hắn vì sao lại mang theo thứ này bên người rồi.

"Trong lòng ngươi căn bản không có nghi thức chỉ có chủ ý ra ngoài chơi sao..."

"Cuộc sống quá nhàm chán rồi, không thể trách ta à. Nghi thức chẳng phải mỗi năm đều như nhau sao? Một chút thú vị cũng không có."

"Ý nghĩa tồn tại của nghi thức không phải để cho ngươi cảm thấy chơi vui."

"A, Lăng Thị, ngươi xem mây hôm nay thật đẹp."

Không thể giao tiếp.

"Âm, ngươi hết cứu rồi."

"A, ngươi đừng nói bậy hại ta bị Anh hiểu lầm chứ."

Kỳ thực từ đầu đến đuôi, Tịch Anh ngồi ở trước nhất hẳn là đều có nghe thấy.

Chỉ là nàng vẫn giữ dung nhan lạnh tựa băng tuyết, không nói một lời.

"Hay là, ta hỏi Anh thử xem có muốn cùng đi bắt ma thú hay không nhé? Ngươi cảm thấy cô ấy có đi theo ta hay không?"

"Anh nếu như đi theo ngươi, ta từ hôm nay trở đi chính là nữ nhân."

"Ồ? Cho nên tỷ lệ vẫn là rất cao rồi? Tiểu Lạc Thị ngươi có thể giúp ta hỏi thử xem không?"

"..."

"..."

Lạc Thị và Lăng Thị đồng thời không biết nói gì với hắn.

"Lăng Thị, ngươi thật sự không đi theo ta sao? Ngươi chẳng phải rảnh rỗi à?"

"Rảnh rỗi cũng không nhất thiết đi theo ngươi."

"Đến giúp ta, ta lần sau mang ngươi đến khu 1 Hư Không bắt mèo đốm."

"... Ta chẳng lẽ còn hiếm lạ ngươi mang ta đi bắt mèo đốm sao?"

Có thể sống yên ổn nhiều năm như thế với Âm Thị, lực nhẫn nại của Lăng Thị cũng không phải cao bình thường.

"Trọng điểm là, khu 1 Hư Không từ lúc nào có mèo đốm rồi..."

Lạc Thị không nhịn được bổ sung câu này. Chỉ nghe tên khu vực đã biết không thể nào sản xuất mèo đốm, phần mở đầu của Hư Không đã là một vùng từ trường rất nguy hiểm rồi, chứ đừng nói tới sinh vật cư trú ở trong, thân là cư dân nguyên sinh không thể sống lại, cũng chỉ có Âm Thị sẽ ỷ vào thực lực của mình mà thường thường chạy ở loại nơi đó.

Hứa mang người đi đến nơi không có mèo đốm để bắt mèo đốm, bản thân điều này đã là một cuộc trao đổi rất không có thành ý.

"A, khu 1 Hư Không không có mèo đốm sao?"

Âm Thị kinh ngạc một chút, sau đó cúi đầu trầm tư.

"Vậy thứ ta bắt được lần trước là cái gì..."

Thì ra ngươi ngay cả mèo đốm cũng nhận không ra sao?

Câu này đã không có người còn sức nói ra khỏi miệng rồi.

"Lăng Thị, ngươi thật sự không đi cùng ta? Một mình ta đi có hơi trầy trật à."

"Ngươi chỉ cần nghiêm túc một chút, nào sẽ có vấn đề."

"Mệt lắm."

"Muốn đi chơi còn ngại mệt? Ngươi là muốn kéo ta đi làm trâu làm ngựa sao?"

Âm Thị nhìn mấy giây, sau đó dùng ngón tay cạo cạo má của mình.

"Ngươi chỉ cần giúp ta giữ ma thú, để ta lắp dây cương là được rồi."

"Chết đi."

Việc rủ Lăng Thị cùng đi chơi, đương nhiên là kết thúc ở đây.

"Ngươi có thể tìm Lạc Thị đấy thôi, làm sao không mở miệng?"

Đề nghị này của Lăng Thị khiến Âm Thị lắc đầu nguầy nguậy, hình như hoàn toàn không cân nhắc.

"Rủ tiểu Lạc Thị đi? Vậy ta phải càng nghiêm túc, sẽ càng mệt."

Cũng chính là nói phải phân tâm bảo vệ Lạc Thị, Lạc Thị nghe xong đương nhiên lại không vui một hồi, nhưng cũng không có lập tức phát tác.

"Lạc Thị, làm nũng với hắn, bảo hắn mang ngươi đi. Như là "Âm Thị ~~ người ta muốn đi khu 2 Hư Không lâu lắm rồi, mang ta đi một lần có được không?", nói thử như thế một lần xem."

Lăng Thị giựt dây Lạc Thị, bởi vì hắn biết nhược điểm của Âm Thị, tạo một chút phiền toái cho Âm Thị, hắn luôn luôn làm không biết chán.

"A! Đừng! Thật hèn hạ! Lăng Thị ngươi là đồ vô sỉ!"

Âm Thị lập tức kinh hoảng phản đối, Lạc Thị thì ngoài cười nhưng trong không cười mà mở miệng.

"Ngươi cho rằng ta nói ra được sao?"

"Ngươi nói một lần, ta nói cho ngươi tung tích của Huy Thị."

"...!"

Sắc mặt của Lạc Thị tức thì thay đổi, Âm Thị cũng trầm mặt.

"Đừng lấy chuyện này ra nói đùa với Lạc Thị."

Lăng Thị không nói thêm cái gì, chỉ nhìn phía trước, chuyển đề tài.

"Sắp đến rồi, chuẩn bị xuống xe thôi."

Xung quanh tế đàn Trầm Nguyệt, có kết giới bảo vệ Trầm Nguyệt, bắt đầu từ đây là phải đi bộ rồi, công cụ giao thông tự nhiên là để ở bên ngoài, người đi theo thì theo nữ vương tiến vào làm tròn trách nhiệm hộ vệ.

Sau khi xuống xe, Lăng Thị mới cảm thấy trên người Âm Thị nhìn thế nào cũng không thích hợp thế ấy, giống như thiếu thứ gì, hơn nữa không chỉ một thứ.

"Âm, ngọc bội của ngươi đâu?"

Cái gọi là ngọc bội, là "Thị" mới có tư cách mang theo, đồng thời cũng là tượng trưng cho thân phận, do tên khắc trên mỗi ngọc bội mà chế thành, như ngọc bội của Lăng Thị chính là ngọc thạch màu xanh đen lấp lánh hào quang tinh tế, ngọc bội của Lạc Thị thì là ngọc thạch có lẫn nhiều màu lục, có cảm giác trong suốt.

"Ừm..."

Âm Thị nhìn trên người mình, trả lời rất dứt khoát.

"Rớt rồi."

"Làm sao lại rớt nữa? Ngươi biết một năm có bao nhiêu vụ do người nhặt được ngọc bội của ngươi mượn tên ngươi gây chuyện không?"

Lăng Thị nhíu mày, đồng thời dò hỏi một vật khác.

"Tua rua của ngươi đâu?"

Âm Thị lại nhìn trên người mình, nhận được kết luận.

"A, cũng rớt rồi."

"... Ngươi không thể trông giữ thứ tượng trưng cho địa vị thân phận của mình tốt hơn một chút sao? Ngươi biết ngươi làm mất mấy lần rồi không? Nếu như cứ làm mất, suốt ngày phát lại cũng không phải là cách đi?"

Lăng Thị không nhịn được rầy rà mấy câu, Âm Thị thì hoàn toàn không có tự kiểm điểm mà xua tay.

"A, thật dông dài, im miệng cho trẫm, lão già."

"..."

Rõ ràng chính là tình huống nữ vương nghe thấy được, hắn vẫn có thể ngang nhiên xưng bậy, cũng không sợ bất kính, loại chuyện này đích xác chỉ có hắn mới làm được.

Cho dù đối thoại phía sau càng ngày càng quá trớn, Tịch Anh vẫn là hoàn toàn mặc kệ, trên thực tế, hai năm nay tình huống làm lơ người của nữ vương càng ngày càng nghiêm trọng rồi, đây không biết nên tính là lãnh ngạo, hay là biểu hiện của nguội lạnh.

Khi đi đến kết giới Trầm Nguyệt tầng bên trong, Tịch Anh dừng lại, xoay người căn dặn người phía sau.

"Ở bên ngoài chờ ta."

Mỗi năm đều như nhau, khi đến kết giới nội tầng, thì chỉ còn lại một mình nữ vương đi vào, người còn lại đều phải ở bên ngoài chờ đợi nữ vương chấp hành xong tế lễ, rồi hộ tống nữ vương trở về.

"Anh, ra nhanh lên nhé, ta rất chán."

Câu này của Âm Thị đương nhiên không có bị làm lơ, Tịch Anh lãnh đạm liếc hắn một cái, rồi liền đi vào.

"Lăng Thị, lòng của ta lạnh quá, Anh thật lãnh đạm."

"Câu này ta ít nhất đã nghe qua cả trăm lần rồi, ngươi vẫn nói không ngán sao?"

"Tiểu Lạc Thị, lòng của ta lạnh quá, Lăng Thị thật lãnh đạm."

"Cần ngự hỏa chú không?"

Xem ra Âm Thị là không thể nhận được an ủi ở đây. Sau khi Tịch Anh đi vào kết giới nội tầng một lúc, Âm Thị ngáp một cái đột nhiên quay đầu nhìn hướng nào đó, sau đó mở miệng với Lăng Thị.

"Lăng Thị, trở lại kết giới ngoại tầng xem thử, đi."

"Ừ."

Chuyện Âm Thị phát giác, Lăng Thị cũng đã phát giác, Lạc Thị thì cảm giác không ra, không rõ cho nên lên tiếng hỏi.

"Vậy ta...?"

"A, ngươi trước hết ở đây chờ bọn ta đi, bằng không Anh ra rồi nhìn không thấy ai sẽ tịch mịch."

Ai sẽ tịch mịch? Những hộ vệ này không phải người sao?

Đây hẳn chính là tình huống mỗi một người đều muốn phản bác hắn, nhưng phản bác xong sẽ cảm thấy mình ngớ ngẩn giống hắn, cho nên lựa chọn không lên tiếng.

Khi Âm Thị và Lăng Thị trở lại kết giới ngoại tầng, nhân viên ở lại để canh đội xe đang căng thẳng đối đầu với một bên rõ ràng là người của Tây Phương Thành, nhìn thấy Âm Thị và Lăng Thị đi ra, mới thở phào một hơi.

Căng thẳng là đương nhiên, cho dù không nhận ra nhân vật trọng yếu của bên Lạc Nguyệt trông như thế nào, bọn họ vẫn là nhìn hiểu được dây lưng chứng minh thực lực của hai người đang cưỡi trên loài thú đặc thù kia.

Ba đường vân vàng và hai đường vân vàng.

Đây là hai tầng cấp thực lực cao nhất của Tây Phương Thành, hơn nữa bọn họ còn có một lý do khác để sợ hãi. Trong đó một thanh niên trông khá trẻ phía bên phải, lấy khăn vải che mặt.

Người có ba đường vân vàng, lúc lộ diện công khai luôn che mặt... Gom đủ hai điều kiện này, bọn họ thoáng chốc đã liên tưởng đến tên quái vật trong tin đồn kia.

Thiếu đế Lạc Nguyệt, Englar.

"A, người bên Lạc Nguyệt ở ngày lễ Trầm Nguyệt này cũng sẽ tới tế đàn tiến hành tế lễ sao? Mặc dù không làm sao long trọng."

Âm Thị nhìn qua, trong miệng tùy tiện nói một câu.

Thiếu đế người ta cũng đích thân đến rồi, ngươi còn nói không long trọng sao? Không ít người trong lòng nổi ra cái nghi vấn có chút không biết nên nói thế nào này.

Chẳng qua so với tình huống nữ vương và Thị của Đông Phương Thành cùng nhau xuất phát, bao gồm khí thế to lớn của đội xe hộ vệ, bọn họ chỉ có hai người, đích xác là hơi khiêm tốn.

"Âm Thị, lại là ngươi."

Nam từ bên cạnh thanh niên che mặt lấy ngữ khí không cao hứng lắm nói chuyện. Tóc của hắn là màu vàng khá tối, mắt thì là màu xanh biếc hết sức xinh đẹp.

Khuôn mặt đó anh tuấn thì anh tuấn, nhưng cứ trưng ra biểu

tình giống như thể người khác nợ hắn mấy trăm vạn, dựa theo cách nghĩ của Âm Thị, hắn rất muốn thử xem nếu như cho hắn mấy trăm vạn sắc mặt của hắn liệu có sẽ cải thiện hay không, nhưng ý nghĩ này đương nhiên không cần kiểm tra đã trực tiếp bị Lăng Thị bác bỏ.

Hệ thống ngôn ngữ của Đông Phương Thành và Tây Phương Thành đương nhiên không giống nhau, ngoại trừ cư dân mới sinh bởi vì chịu ảnh hưởng của lực lượng Trầm Nguyệt mà hoàn toàn không có vấn đề trên giao tiếp, cư dân nguyên sinh nếu như muốn giao tiếp với những kẻ địch này, đều phải học ngôn ngữ của bọn họ mới được.

Hiện tại nam tử tóc vàng kia đang nói chính là tiếng của Tây Phương Thành, tạm thời bất luận hắn có biết nói ngôn ngữ của Đông Phương Thành hay không, hai bên bây giờ vừa lại không phải trạng thái thân thiện, lúc gặp mặt căn bản không thể nào tự hạ mình đi nói ngôn ngữ của đối phương để cầu giao tiếp.

"Âm, hắn nói cái gì?"

Tiếng của Tây Phương Thành, Âm Thị hình như vẫn hiểu một chút, Lăng Thị thì hoàn toàn không thông, bởi vì hắn cảm thấy không cần thiết giao tiếp với người của bên Lạc Nguyệt, dù sao nhìn không thuận mắt cứ trực tiếp động thủ là được rồi.

"A, hắn nói, nhìn thấy ta thật cao hứng."

Âm Thị đại nhân, ngài có thể đừng bởi vì Lăng Thị đại nhân nghe không hiểu mà dịch bậy được không? Đây là tiếng lòng chung của mọi cư dân mới sinh nghe hiểu được bên Đông Phương Thành.

"Ngươi nói dối."

Lăng Thị không cần nghe hiểu cũng có thể phán định đây là nói xạo.

"Huh? Vậy hắn nhất định là nói, nhìn thấy ngươi thật là cao hứng."

Âm Thị chớp chớp mắt, trả lời như thế.

Lăng Thị đại nhân, xin để tôi phiên dịch cho ngài nhé? Phần lớn cư dân mới sinh của Đông Phương Thành đều muốn nhảy ra chủ trì công đạo, chẳng qua trước khi không có mệnh lệnh mà tự mình nhảy ra, là không hợp lễ độ, cho nên bọn họ vẫn là không có làm như thế.

"Ta nghe ngươi nói chuyện đã cảm thấy rất không cao hứng..."

Sắc mặt của Lăng Thị lạnh xuống, sau đó nhìn thanh niên tóc vàng kia, hai bên đối địch hiếm khi có chung tâm lý, hắn đã cảm thấy rất không cao hứng rồi, đối phương nhất định cảm thấy càng không cao hứng đi.

"Quên đi, ta không muốn biết hắn nói cái gì nữa."

"A, ngươi không muốn biết nữa sao? Nhưng ta rất muốn phiên dịch à."

Âm Thị tỏ ra có vẻ rất thất vọng, bộ dạng này thật là khiến người muốn nện cho hắn một quyền.

"Không cần. Giết hết toàn bộ là được."

Trả lời của Lăng thị cũng thật trực tiếp, những cư dân mới sinh đang nghe bên cạnh đều túa mồ hôi lạnh.

"Lăng Thị, đừng hở một tí đã hô đánh hô giết, thế này không tốt."

Âm Thị lại có thể nghiêm mặt giáo huấn hắn, đây càng khiến người khó chịu.

"Nữ Vương Dạ Chỉ các ngươi chính là dạy dỗ thuộc hạ như thế

sao? Biết rõ vua của bọn ta ở đây, còn vô lễ như thế?"

Nam tử tóc vàng hình như hiểu được một chút tiếng Đông Phương, chẳng qua lời này của hắn vẫn là sử dụng tiếng Tây Phương.

Dạ Chỉ là cách xưng hô Đông Phương Thành phổ biến của Tây Phương Thành, giống như Đông Phương Thành bọn họ đều gọi đối phương là Lạc Nguyệt.

"A, vậy lần này cũng phải là hàng thật mới được đi? Englar rốt cuộc đã dùng bao nhiêu thế thân rồi? Sau khi thêu xong ba đường vân vàng ai cũng có thể mang à. Thiên La Viêm với Aifrol ngươi đều không mang ra, lực thuyết phục thực sự không đủ lắm đây."

Âm Thị rất nhanh chóng dùng Tây Phương ngữ lưu loát trả lời đối phương, đại khái là muốn để cho đối phương nghe hiểu đi. Trong quan niệm của hắn sẽ không có thứ "lúc đối mặt với người phương Tây sử dụng ngôn ngữ phương Tây là sỉ nhục đối với Đông Phương Thành". Nhưng đây lại khiến cho Lăng Thị nghe không hiểu.

"Nữ Vương Dạ Chỉ đến tế đàn Trầm Nguyệt chẳng lẽ cũng sẽ trang bị vũ trang sao?"

Nam tử tóc vàng cười lạnh, ý chính là Tịch Anh nữ vương cũng không mang Skies và Thiên Huyễn Hoa, còn chẳng phải như nhau.

"A, vấn đề này vẫn thật khó trả lời, ngươi chờ một lát, ta ngẫm lại đã..."

"Lão đại, ngươi đừng không đếm xỉa tới ta mà tự mình trò chuyện với kẻ địch có được không?"

Lăng Thị trực tiếp đập một chưởng tàn nhẫn lên lưng Âm Thị.

"A! Đau quá! Cái lão già chết tiệt bạo lực này! Chính ngươi nói không cần phiên dịch cũng không muốn nghe ta nói chuyện!"

"Nghe lời thế à, vậy ta nói ta muốn đánh ngươi, ngươi ngoan ngoãn cho ta đánh không được kêu loạn xem."

"Ta muốn khiếu nại! Ta muốn nói với Anh! Ngươi trên biểu hiện gọi ta là lão đại nhưng căn bản không tôn kính ta!"

"Ta cảm thấy ngươi nên kiểm điểm mình mà không phải khiếu nại, lão đại."

"Hãy nhớ đấy!"

Câu hãy nhớ đấy này, bình thường mà nói nên là nói với kẻ địch, mà không phải nói với người bên mình đi.

"Nếu như các ngươi không có chuyện gì, vậy bọn ta vào đây."

Tên nam tử tóc vàng đối diện thoạt nhìn cũng không muốn lằng nhằng với bọn họ, có vẻ rất muốn vứt bỏ quan hệ và vạch rõ ranh giới.

"Không được, Anh đang ở bên trong, các ngươi không được vào, đây là vấn đề địa vị, trừ phi ngươi có thể chứng minh hắn thật sự là thiếu đế Lạc Nguyệt."

Sau khi nghe thấy lời của nam tử tóc vàng kia nói, Âm Thị lập tức bỏ đi tranh chấp với Lăng Thị, lấy ngữ khí kiên định trả lời như thế.

"Vua của bọn ta làm sao có thể để cho thuộc hạ của kẻ địch làm bất cứ kiểm tra gì? Nên nói, ngươi dựa vào đâu bảo bọn ta chứng minh với ngươi?"

Nếu như thiếu đế Tây Phương Thành còn cần bởi vì chất vấn của người Đông Phương Thành đã phải lấy ra biện pháp để chứng

minh thân phận của mình, đó cũng hơi quá mất địa vị rồi.

"Ta nghe nói thiếu đế Lạc Nguyệt căn bản là bị nắm ở trong tay hạ thần, ngươi yêu cầu hắn lấy chứng minh ra không phải được sao?"

Lời của Âm Thị luôn luôn là tùy tiện nói, nhưng lời này kỳ thực hàm chứa mùi vị vũ nhục quân chủ đối phương, nam tử tóc vàng cũng biến sắc.

"Ta yêu cầu ngươi xin lỗi đức vua vì ngôn ngữ thất kính như thế!"

"Vì sao? Tránh cho hắn tâm tình không tốt, lần sau ngươi lỡ như chết rồi, hắn không cần dùng vương huyết giúp ngươi sống lại sao? Nhưng ở đây cũng đâu phải bổn tôn, ngươi sợ gì chứ?"

"Ngươi --"

Mắt thấy đấu khẩu đã có khả năng sắp diễn biến thành xung đột chi thể, thanh niên che mặt từ đầu đến đuôi đều không nói chuyện kia đột nhiên ra hiệu, ngăn cản phát ngôn của thanh niên tóc vàng.

"Trở về thôi, chúng ta đi."

Âm thanh của hắn đè vô cùng thấp, thấp đến không có cảm giác âm điệu lên xuống, nghe thấy căn dặn của hắn, nam tử tóc vàng trợn tròn mắt, hình như rất không cam tâm cũng không rõ vì sao phải nhẫn nhịn, nhưng vẫn là dựa theo mệnh lệnh, điều khiển phi thú đang cưỡi, chuyển hướng theo thanh niên.

"Lần sau sẽ không bỏ qua như thế!"

Cùng lúc hắn nói xong, hai con phi thú của bọn họ cưỡi cũng vỗ cánh bay lên, chở bọn họ rời khỏi theo hướng lúc đến.

"A, Lăng Thị, ngươi nói lúc này nếu như dùng hòn đá đánh đứt dây cương của hắn sẽ thế nào? Hình như có vẻ rất thú vị."

Âm Thị mặc dù không thích đánh đánh giết giết, nhưng trêu chọc chơi ác vẫn là rất có hứng.

"Ngươi sao không thử xem?"

Chuyện hãm hại kẻ địch này Lăng Thị sẽ không ngăn cản. Tốt nhất là té cho tan xương nát thịt, ngày sau đỡ khỏi thấy mặt còn phải động thủ giết chết, phiền phức.

"Nhưng, lỡ hắn té chết thì làm sao? Hắn hẳn là sẽ không chấp nhận xin lỗi của ta đi? Hay tốt hơn đừng làm."

"..."

Ai còn sẽ băn khoăn kẻ địch có té chết hay không chứ?

"Âm Thị đại nhân, đó thật sự không phải thiếu đế Lạc Nguyệt sao...?"

Có một cư dân mới sinh rốt cuộc lớn gan hỏi vấn đề này, Âm Thị dù sao vẫn xem như là người dễ tính, bình thường cũng không ra vẻ ta đây, hỏi một chút hẳn là không có vấn đề gì.

"Huh? Ta cảm thấy không giống, không đủ khí thế của cao thủ. Thiếu đế Lạc Nguyệt người mà 5 năm trước đã có thể lấy sức một người giết sạch mười vạn người, theo lý thuyết bản thân hẳn là khiến người vừa tiếp xúc sẽ run rẩy mới phải, nhưng ta cũng không cảm thấy cái người vừa rồi đáng sợ à. A, chẳng qua cao thủ cũng thiện trường ẩn giấu thực lực, kỳ thực cũng chưa chắc, dù sao kết quả cũng chẳng làm sao mà, ha ha."

Chờ đến khi kết quả có làm sao thì không kịp rồi đi.

"Lăng Thị, Lăng Thị, chúng ta đến khu 2 Hư Không bắt ma thú

đi, đi thôi."

"... Anh còn ở bên trong. Hơn nữa ngươi quên ta đã từ chối ngươi rồi sao?"

"Dù gì cuối cùng ngươi vẫn là sẽ đáp ứng ta. Có gì khác biệt?"

Gặp phải loại người này, thực sự là hết cách với hắn.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Đó là cách thức ta trải qua ngày lễ trọng đại đầu tiên sau khi đến với Huyễn Thế, đến với Đông Phương Thành -- bỏ sức lao động.

Nếu như có thể đơn thuần trải qua ngày lễ, tâm tình nhất định sẽ vui sướng hơn đi? Đáng tiếc, cái câu trời không thỏa lòng người này, hẳn là đã ấn chứng trên người ta, mặc dù công việc làm ăn trước kia của ta luôn là giúp người đổi vận, nhưng chuyện đổi vận của mình này, ta lại hết cách mà --

Nói tới, cũng đã nửa tháng từ khi đến thế giới này rồi, mọi thứ đều đang dần dần làm quen, lực thích ứng hoàn cảnh của ta rất mạnh, không phải loại hoa trong nhà kính đâu nhé, đừng coi thường ta.

Thùng cơm trong nhà kính gì chứ... Lời này cũng quá đả thương cảm tình tàn sát phong cảnh rồi đi. Người bình thường sẽ ở trong nhà kính đặt một thùng cơm sao? Thùng cơm có cần thiết để ở trong nhà kính sao? Ngươi cho rằng ta không biết thường thức cơ bản này ư? Thật quá đáng.

Ngày lễ của Đông Phương Thành, trước mắt cũng chỉ biết một cái lễ Trầm Nguyệt, không biết còn có những gì?

... Đừng nói sẽ bởi vì nợ vẫn chưa giải quyết, cho nên mỗi khi nghỉ lễ đều phải bị trưng dụng đi làm lao công chứ? Đây cũng quá

thảm rồi đi? Không thể để cho ta trải qua ngày lễ yên ổn một lần sao!

A? Gì mà qua mười năm trả xong nợ chung quy có thể trải qua ngày lễ yên ổn, lúc đó sớm đã không còn cảm giác mới mẻ rồi! Lần đầu tiên là rất quan trọng! Hiểu Không! Lần đầu tiên!

Không hiểu thì thôi, ta thật sự không hi vọng các ngươi hiểu. Dù sao lần đầu tiên của ta cũng mặc cho vận mệnh chà đạp rồi, lần đầu tiên chết, lần đầu tiên đi học, lần đầu tiên... hu hu hu...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 1 + 6: Nghỉ Xong Cũng Đừng Quên Mình Là Học Sinh

"Bắt ma thú xong cũng đừng quên công việc của mình, haiz." -- Lăng Thị

"Kết quả ngươi vẫn là đi bắt với hắn mà..." -- Lạc Thị

Sau khi đội xe ra khỏi thành, công việc trực ban của bọn Phạm Thống chính là phụ trách sơ tán quần người, chỉnh lý hiện trường, sau khi làm xong hết những cái này cũng xấp xỉ là lúc trà chiều rồi, sau khi xác nhận đã trừ đi khoản nợ bảy xâu tiền, Phạm Thống vốn định trực tiếp về túc xá nghỉ ngơi, nhưng Mễ Trọng nói nhà nước có chuẩn bị bữa ăn cho những lao công vất vả, hắn liền tạm thời đi theo Mễ Trọng đến lĩnh về ăn.

Mặc dù đồ ăn lĩnh được chỉ là một cái hộp đồ ăn trông không làm sao lớn, nhưng tốt xấu gì bên trong cũng có món ăn bình thường, chỉ bằng điều này đã tốt hơn lương thực công cộng lĩnh ở đầu phố gấp mấy lần rồi, cho nên Phạm Thống vẫn là rất hài lòng, cứ như thế bưng hộp cơm ngồi ở bên đường dùng bữa với Mễ Trọng.

"Haiz -- Lăng Thị đại nhân năm nay vẫn mỹ lệ như năm ngoái, ta rốt ruộc đến bao giờ mới có thể thăng cấp, gặp mặt ngài ấy ở cự ly gần đây --"

Sau khi Mễ Trọng nhìn thấy Lăng Thị, tâm linh hình như được an ủi ngắn ngủi, nhưng lại càng trống rỗng hơn một chút, nói đến tình hình tu hành của Mễ Trọng như thế nào, Phạm Thống trái lại chưa từng hỏi thăm. Nếu như hắn cũng là tên gỗ mục bị lão sư

Không Tinh Mắt của Thuật Pháp Hiên phán là "cả đời không thể nào có cơ hội", Phạm Thống có khả năng sẽ bởi vì quan hệ đồng bệnh tương lân mà hơi thay đổi thái độ với hắn một chút.

"Phạm Thống, ngươi cũng rốt cuộc nhìn thấy những đại nhân vật đó rồi đấy, có cảm tưởng gì không?"

Mễ Trọng hình như cảm thấy cái đề tài này rất có không gian phát huy, liền bừng bừng hứng trí hỏi Phạm Thống.

Có cảm tưởng gì? Ngươi là hi vọng từ trong miệng ta nghe thấy mấy lời quái quỷ như là "Lăng Thị đại nhân thật là mỹ lệ, ta quyết định gia nhập fanclub của Lăng Thị đại nhân" gì gì đó sao? Ngươi cảm thấy đây có khả năng à? Ta trước mắt vẫn chưa có tâm lý chuẩn bị trở thành loại phần tử cuồng nhiệt đó.

"Ừm... cứ như thế thôi."

"Cái gì? Không có cảm tưởng sao? Phạm Thống ngươi thật là người nhàm chán đó!"

Ngữ khí của Mễ Trọng giống như thể hắn đã phạm tội gì không thể tha thứ không bằng, có nghiêm trọng như thế sao? Ráng vắt ra một chút cảm tưởng cũng không phải làm không được, chỉ cần đừng nói sai thì vẫn ổn.

"Nữ vương... thật sự là loại tua rua màu đó đây."

Hắn không dám nói màu đen. Lỡ như biến thành màu trắng thì nguy.

"Cái gì mà loại màu sắc đó? Chẳng phải chính là tua rua màu đen thuần sao, vua đều là rất mạnh đấy."

"Ồ? Vậy thiếu đế Lạc Nguyệt...?"

"Tên quái vật thiếu đế Lạc Nguyệt đó, đương nhiên là ba

đường vàng."

Trước kia Mễ Trọng từng giới thiệu với hắn cách phân biệt giai cấp của Tây Phương Thành. Nếu không nhớ sai, kẻ mạnh nhất là có ba đường thêu màu vàng... ba đường vàng hẳn là cách nói tắt đi?

"Biến thái?"

"Không phải biến thái, là quái vật. Chẳng qua kỳ thực cũng gần như thế, tóm lại, hắn hẳn là một thứ không có người muốn trêu chọc."

Có vẻ như có nội tình bên trong, Phạm Thống trái lại rất có hứng nghe.

"Sao nghe như thế?"

"Ngươi không phân biệt được nghe với nói à? Mà thôi, hôm nay nhìn thấy Lăng Thị đại nhân, tâm tình vẫn không tệ, kể với ngươi chuyện xảy ra trước kia vậy."

Mễ Trọng ho khan một tiếng, liền bắt đầu kể chuyện.

"5 năm trước, Đông Phương Thành chúng ta đang trong phát triển thịnh vượng, quốc lực hùng hậu, thực lực kiên cường, lúc đó Ngũ Thị đều có mặt, mặc dù Lạc Thị đại nhân vẫn chỉ là một đứa trẻ đáng yêu, nhưng thực lực của Huy Thị đại nhân đã không tệ rồi, Lăng Thị đại nhân cũng rực rỡ, mỹ lệ động lòng người như hiện giờ, khuôn mặt của Vi Thị đại nhân vẫn khó ưa như thế..."

Chỉ nghe phần đầu, Phạm Thống còn có chút muốn hỏi hắn có phải là còn kiêm công việc kể chuyện gì đó hay không, nhưng nghe đến phần sau liền cảm thấy hẳn là không có, đây căn bản đã lạc xa đề rồi đi? Phong cách kể chuyện như thế, hẳn là không có người nghe nào sẽ ủng hộ đi.

"Lúc đó Lạc Nguyệt hoàn toàn không thể sánh với chúng ta, bất luận là tố chất thực lực quốc dân hay là thần tử bên cạnh vua. Mà năm đó, Tịch Anh nữ vương chính thức phát động chiến tranh với Lạc Nguyệt, quân vây bốn mặt, A, kỳ thực cách mỗi một khoảng thời gian sẽ đánh một trận chiến tranh, thậm chí còn có nghe đồn, nếu như đánh thắng sẽ để cho chúng ta lựa chọn trở về thế giới ban đầu sống lại hoặc là phát cho tư cách của cư dân nguyên sinh gì gì đó."

Wow! Tốt như thế? Lần đánh sau là lúc nào? Ta vẫn rất muốn sống lại đó, trọng điểm là ta chết không được minh bạch, ta rất để ý di thể của ta à.

"Về phần tin đồn có phải là thật hay không, ta thì không biết, bởi vì lần đó đã đánh thua. Lần chiến tranh trước đó hình như là ở 50 năm trước, ta vẫn chưa đến đây lâu như thế, không tham gia được. Chẳng qua rất nhiều người đều xông đi bán mạng vì phần thưởng chiến thắng của Đông Phương Thành, dù sao cũng rất hấp dẫn người mà."

Từ từ đã, ngươi chẳng phải đã nói quốc lực hùng hậu thực lực kiên cường gì gì đó, kết quả vẫn đánh thua là thế nào? Mấy lời ngươi nói phía trước đều là nhảm nhí sao?

"Ánh mắt hoài nghi đó của ngươi thoạt nhìn rất nợ đòn đấy. Lần đó, nữ vương bệ hạ gần như là ôm theo quyết tâm muốn hủy diệt Lạc Nguyệt mà phát binh đi? Chúng ta cũng đã đánh đến cổng nhà Lạc Nguyệt rồi, mắt thấy sĩ binh của bọn họ hẳn là cũng không thể tiến hành đề kháng hữu hiệu gì nữa, sắp có thể thuận lợi phá cổng mà vào, không ngờ ngay lúc đó liền xảy ra chuyện."

Cảm giác tự thuật hình như đã đến trọng điểm, Phạm Thống cũng chuyên tâm hơn một chút.

"Thiếu đế Lạc Nguyệt Englar xuất hiện. 5 năm trước, nhìn thân hình lúc đó chắc vẫn chỉ là một đứa trẻ đi? Cho dù hắn che mặt

nhìn không thấy gương mặt, trên người không hiểu vì sao còn quấn quanh dây xích, nhưng Tứ Huyền Kiếm - Thiên La Viêm cầm trên tay là hàng thật giá thật, thân phận của hắn không thể nghi ngờ."

Mễ Trọng hình như cũng từng nói thiếu đế Lạc Nguyệt khi hiện thân ở trường hợp công khai thường thường đều là dùng thế thân, nói như thế bọn họ có thể đoán ra tuổi của thiếu đế Lạc Nguyệt, cũng là bởi vì 5 năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy bản tôn, hắn vẫn là một đứa trẻ chăng?

"Sau đó, mọi thứ liền kết thúc."

"Hả?"

Câu này cũng quá đột ngột, Phạm Thống thực sự phản ứng không kịp.

"Quá trình không có gì để nói, chính là Englar tay cầm Thiên La Viêm, giống như thần hộ quốc của Lạc Nguyệt mà từ trong thành phi thân ra, hoàn toàn không chạm đất, lơ lửng ở không trung giết sạch ba mươi vạn sĩ binh Đông Phương Thành, sau đó mọi thứ liền kết thúc. Người cũng chết sạch rồi còn đánh cái gì? Chết hết rồi, đương nhiên là Đông Phương Thành chiến bại."

Phạm Thống trợn mắt há hốc mồm.

"Ba..."

Ngươi xác định ngươi không có nói dư một số 0, thậm chí là nói dư hai số 0 chứ! Ba mươi vạn! Ba mươi vạn người đó!

"Đừng hoài nghi, chính là ba mươi vạn, tên quái vật đó dùng thanh thần kiếm kia giết sạch sẽ ba mươi vạn người, ngay cả tù binh cũng không giữ lại, một mình hắn đã lật đổ chiến cục. Bằng không mọi người làm sao lại nói hắn là quái vật? Thiên La Viêm chính là vũ khí của thiếu đế Lạc Nguyệt, đẳng cấp rất cao, đương

nhiên là vũ khí ăn hồn, cho nên ba mươi vạn người kia là chết triệt triệt để để, Đông Phương Thành cũng bởi thế tổn thất lượng lớn tinh nhuệ, nguyên khí đại thương, đáng buồn làm sao."

"... Mễ Trọng, ngươi làm sao còn sống?"

Mễ Trọng một mặt nói như thể tận mắt nhìn thấy không bằng, mặt khác vừa lại nói thiếu đế Lạc Nguyệt dùng vũ khí ăn hồn giết toàn bộ sĩ binh của Đông Phương Thành phái đi, vậy Mễ Trọng còn ở đây thực sự không hợp lý à.

"Ta lúc đó cũng vẫn là tua rua màu lục nhạt à, ta là lính dự bị thôi, những điều này đều là nghe từ những người trên chiến trường phản ứng nhanh sử dụng pháp trận chạy về, tính chân thực rất cao đấy."

Thì ra không phải tận mặt thấy. Vậy độ tin cậy thật là giảm đi không ít...

"Lúc đó, thiếu đế Lạc Nguyệt đã là ba đường vàng rồi. Bây giờ chỉ sợ càng khủng bố hơn đi."

Lúc đó đã là ba đường vàng rồi! Chẳng phải nói vẫn còn là trẻ con sao? Nhưng nếu như không phải ba đường vàng, muốn giết hết ba mươi vạn người cũng rất khó đi... Chờ đã! Ta đã định phải tin tưởng con số ba mươi vạn này rồi sao!

"Thật không hiểu bên Lạc Nguyệt là làm sao nuôi ra con quái vật này, chậc."

"Lúc đó nữ vương ở đâu vậy?"

Nghe như thế, có vẻ Ngũ Thị với nữ vương đều không xuất động?

"Lấy thân phận tôn quý của nữ vương, làm sao có thể đích thân lên chiến trường đây? Lạc Thị đại nhân tuổi còn quá nhỏ,

không tiện đi, Lăng Thị đại nhân chủ yếu vẫn là ở bên cạnh nữ vương, Âm Thị đại nhân tất nhiên là thích náo nhiệt, nhưng hắn không thích chuyện giết người này, Vi Thị đại nhân luôn luôn né tránh loại chuyện phiền phức không thu được kết quả tốt đó, Huy Thị đại nhân mặc dù có thể đi, chẳng qua nữ vương cũng không có hạ mệnh lệnh này, cho nên cũng không đi. Ở lúc nghe thấy ba mươi vạn người bị toàn diệt nữ vương đã muốn ra tay, nhưng thiếu đế Lạc Nguyệt người ta sau khi tiêu diệt sĩ binh Đông Phương Thành đã trở về rồi, cũng không có giết tới Đông Phương Thành, không có cơ hội đối quyết trực diện à."

Đúng thật là người nào có cái cớ của người nấy. Dù sao cứ để cho cư dân mới sinh đi chịu chết là được rồi mà, trong ba mươi vạn người đó hẳn cũng không có mấy cư dân nguyên sinh đi?

"Nữ vương với thiếu để Lạc Nguyệt ai yếu hơn?"

"Người bình thường đều là hỏi ai mạnh hơn đi, cách hỏi của ngươi thật kỳ quái. Tịch Anh nữ vương không tùy tiện ra tay, chưa từng thấy ngài triển lộ thân thủ gì, cũng không có sự tích hãi nhân như thế để tuyên dương, nhưng chúng ta là cư dân của Đông Phương Thành, không thể ca ngợi người khác tự diệt uy phong mình, đương nhiên phải nói nữ vương lợi hại hơn chứ."

Ta cảm thấy ngươi trực tiếp nói không biết còn tốt hơn bổ sung thế này. Vừa bổ sung như thế, trái lại giống như nói nữ vương yếu hơn, nhưng vì mặt mũi của nữ vương, chúng ta không thể nói như thế...

"Nói một hơi nhiều như vậy, mỏi miệng thật. Phạm Thống, ngươi lần đầu tiên nhìn thấy mọi nhân vật lớn của Đông Phương Thành cùng nhau xuất hiện, thật sự không có lấy một chút cảm động à? Những người mới trước kia đều sẽ hưng phấn túm lấy ta nói một đống..."

Cho nên ngươi thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng không tệ không

phải sao, hơn nữa ta cũng không có nhìn thấy tất cả mọi người à, Huy Thị đại nhân mất tích rồi, Vi Thị đại nhân thì lại không xuất hiện.

Lạc Thị từng giết ta một lần, Lăng Thị đại nhân xúi giục giết người một lần, Âm Thị đại nhân cưỡi ma thú đạp chết ta một lần, tính lên chỉ có nữ vương chưa từng hại chết ta thôi, ngươi là muốn ta cảm động thế nào? Chẳng qua ngươi cũng không biết những chuyện này...

Bởi vì hộp cơm của hai người cũng gần như ăn xong rồi, Mễ Trọng vừa lại lẩm bẩm mấy câu liền rời khỏi Phạm Thống, nghe nói hắn lát nữa còn có công việc khác phải làm, cuộc sống thật là năng suất.

Rốt cuộc bình thường có đến trường học hay không hả? Đừng nói chính là bởi vì làm công quá dữ dội mới mãi mà không thể thăng cấp đi?

Cuộc sống lẫn lộn đầu đuôi là không đúng đâu, Mễ Trọng.

◊◊◊◊

Lúc Phạm Thống trở lại túc xá, Nguyệt Thoái và Chu Sa đều ở trong phòng, nhìn thấy hắn trở về, hai người cũng lên tiếng chào hỏi, mời hắn cùng ăn điểm tâm lãnh được trên đường.

Thì ra trên đường còn có phát điểm tâm, xem ra đích xác là ngày lễ khắp nơi ăn mừng à.

"Phạm Thống, hoạt động cũng kết thúc lâu rồi, cậu làm sao bây giờ mới trở lại? Mặt trời cũng sắp xuống núi rồi đây."

Nguyệt Thoái nhìn chằm chằm vào hắn tò mò hỏi, Phạm Thống cũng thành thật trả lời.

"Bọn tôi thanh lý hiện trường, còn ở lại nghe Mễ Trọng nói

một số chuyện về chiến tranh 5 năm sau."

"5 năm sau?"

Lỗ tai Chu Sa rất thính, lập tức hất mày nghi vấn.

"5 năm trước..."

Lần này không có nói sai.

"Chiến tranh 5 năm trước? Như thế nào?"

"Ừm, Mễ Trọng nói thiếu đế Lạc Nguyệt là một người rất khủng bố, trận chiến tranh đó một mình hắn đã giết ba trăm vạn người."

Này, nguyền rủa chết tiệt đừng để ta biến thành kẻ reo rắc tin vịt chứ! Ba mươi vạn đã đủ khoa trương rồi còn ba trăm vạn!

"Ba trăm vạn?"

Chu Sa hừ ra từ mũi, rõ ràng không tin. Đây gọi là khịt mũi khinh bỉ sao?

"Có... có nhiều như thế sao? Không có nhiều như thế chứ?"

Sắc mặt của Nguyệt Thoái có chút tái nhợt. Đừng nói tin thật rồi đấy chứ?

"La ba vạn..."

Vẫn là sai, đáng ghét.

"Ngươi giải thích một chút về hai trăm chín mươi bảy vạn người biến đi đâu rồi được không?"

Ánh mắt Chu Sa nhìn hắn càng ngày càng khinh thường rồi, thật gay go.

"Phạm Thống, rốt cuộc là bao nhiêu hả?"

Biểu tình của Nguyệt Thoái mang theo dấu hỏi, bị làm cho lẫn lộn hết rồi.

"Um, um... ăn điểm tâm thôi."

Nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, không nói không sai.

Cái gì cũng đừng nói, miệng là dùng để ăn, ngày mai ngoan ngoãn đi học là được rồi --

◊◊◊◊

Kỳ nghỉ kết thúc, ngày đầu tiên khai học, lại là khóa của Võ Thuật Hiên.

Phạm Thống cảm thấy dứt khoát giả bệnh không đi cho rồi, không, dứt khoát trực tiếp cúp tiết, hoặc trực tiếp quyết định không học võ thuật cũng không tệ, hết chuyện đi xem sắc mặt lão sư Máy Kéo để thêm tội à?

Nhưng Nguyệt Thoái muốn đi học, Chu Sa thì rất khinh thường loại tâm tính trốn tránh đi học này của hắn.

"Phạm Thống, cậu cứ thử xem đi? Cậu thậm chí còn chưa thử võ thuật, không phải sao?"

Nguyệt Thoái ấm giọng khuyên nhủ hắn.

Không cần thử tôi đã biết rồi...

Bản thân không có thiên phú ở phương diện nào, đương nhiên là bản thân rõ nhất...

"Đồ nhát gan. Nhu nhược."

Chu Sa căn bản không khuyên hắn, chỉ là ở bên cạnh mắng

người. Theo Phạm Thống mà nói, hắn sẽ cảm thấy đây mắng hơi quá dữ dội.

"Phạm Thống, cậu thật sự không đi sao?"

"Tôi đi."

Kết quả lại là cái miệng này bán đứng hắn. Hắn chung quy không thể nói muốn đi, nhưng lại là không đi.

Túc xá cách trường học gần hơn chỗ ở lâm thời trước kia. Cho nên bọn họ không cần xuất phát sớm như thế, Chu Sa còn đi lãnh bữa sáng về ăn, cậu kiên trì phải ăn ba bữa, Phạm Thống với Nguyệt Thoái thực sự rất kính nể, bọn họ thà không lành mạnh cũng không muốn mỗi ngày ăn lương thực công cộng ba lần.

Khi gần đến lúc, ba người liền cùng nhau ra ngoài đi học. Mặc dù là cùng đi học, nhưng phòng học của Chu Sa không giống bọn họ, cho nên bọn họ tách ra ở cổng Võ Thuật Hiên, sau đó đi về phía phòng học của mỗi người.

Tiết đầu hôm nay là tiết học sách Võ Thuật. Bởi vì có học sinh mới, lão sư Thiên Vị vừa lại bắt đầu dạy từ trang bảy mươi tư.

"Hiện nay, vũ khí của Tịch Anh nữ vương -- Nguyệt Nha Nhận - Skies và Tứ Huyền Kiếm - Thiên La Viêm của thiếu đế Lạc Nguyệt Englar đều có thể nói là thần khí. Cùng được truyền lại với vũ khí, là Thiên Huyễn Hoa - Huyền Trụ của Đông Phương Thành và Aifrol - Nguyệt Bào của Lạc Nguyệt. Dưới hỗ trợ của vũ khí và đồ hộ thể, vị vua kế thừa chúng đều có chiến lực vô cùng cường đại, Tịch Anh nữ vương của Đông Phương Thành chúng ta là mang tua rua màu đen thuần, là giai cấp thực lực tối cao, dưới tình huống chiến giáp cùng vũ khí bên người, theo lý không ai có thể đối địch..."

Lão sư Thiên Vị, đoạn này ta đều thuộc lòng rồi. Nguyệt Nha Nhận - Skies, Tứ Huyền Kiếm - Thiên La Viêm, Huyền Trụ - Thiên

Huyễn Hoa, Nguyệt Bào - Aifrol, ta đều nhớ rõ rõ ràng ràng rồi...

Chả trách tiết học này nhiều người ngủ gật như thế, cứ luôn nghe nội dung như nhau, ai mà không ngán chứ.

"Hôm nay đi tìm hiểu một chút về phương pháp thăng cấp được không?"

Nguyệt Thoái ở bên cạnh thì thầm với hắn.

"Ừ."

Phạm Thống gật đầu với cậu. Thăng cấp cũng là rất quan trọng, cho dù trước mắt hắn có khả năng không thể, nhưng Nguyệt Thoái hẳn là không vấn đề đi.

"Học sinh tên là Phạm Thống bên đó không được nói chuyện, muốn bị phạt đứng sao?"

Lão sư Thiên Vị vừa lại biểu lộ sự thiên vị của hắn. Rõ ràng Nguyệt Thoái cũng có nói chuyện, hơn nữa Nguyệt Thoái nói một câu, hắn mới nói một từ, lão sư Thiên Vị cứ một mực chỉ mắng hắn.

Haiz, Nguyệt Thoái cậu mau chóng học cho xong chữ Đông Phương, thế này chúng ta liền có thể truyền giấy trong lớp rồi.

Khóa thực chiến võ thuật không có xảy ra chuyện gì đặc biệt. Kỳ thực lão sư Máy Kéo nói bọn họ không có vũ khí, không để cho bọn họ vào học, chờ bọn họ tìm được vũ khí mình muốn dùng rồi nói sau.

Phạm Thống cảm thấy đây cũng là một loại bài xích với kỳ thị. Vì sao phải tự tìm vũ khí trước chứ? Ngay cả bản thân thích hợp vũ khí gì cũng không biết, không phải sao? Hắn chẳng lẽ không định mang bọn họ nhận thức một chút về tính khác biệt của các loại vũ khí, rồi để cho bọn họ chọn à? Hơn nữa đi đâu kiếm vũ khí,

Đông Phương Thành không cung cấp sao, không có tiền làm sao có được --

Tiền bây giờ đã trở thành điều kiện hàng đầu mà Phạm Thống cân nhắc, cũng trở thành trung tâm sinh hoạt của Phạm Thống... Tóm lại không có tiền vạn thứ không thể, câu này là vô cùng có đạo lý, mặc dù hắn cũng cảm thấy có thanh vũ khí thì tốt hơn...

Lão sư Máy Kéo còn nói với bọn họ "tính khác biệt của các loại vũ khí là trên khóa lý thuyết, khóa thực chiến không phụ trách dạy cái này", khóa lý thuyết chính là khóa sách giáo khoa của lão sư Thiên Vị đi, vấn đề là hắn cứ luôn dạy đi dạy lại Thiên La Viêm Skies Thiên Huyễn Hoa với Aifrol! Ta lúc nào mới có thể nghe đến vũ khí bình thường phổ thông?

"Phạm Thống, cậu muốn vũ khí thế nào?"

Khi hai người ở trên đường đi đến đơn vị phụ trách để dò hỏi chuyện thăng cấp, Nguyệt Thoái hỏi hắn như thế.

"A, cái này..."

Thẳng thắn mà nói, hắn vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này.

Dù sao trong thế giới ban đầu của hắn, đâu phải mỗi một người đều cần mang theo vũ khí bên mình mà, chỉ có một số nghề nghiệp đặc biệt mới sẽ mang theo vũ khí, còn không thể tùy tiện sử dụng, bách tính bình dân như hắn, căn bản là nằm ở lập trường an cư lạc nghiệp được bảo vệ.

Hơn nữa, ở thế giới ban đầu của hắn, vũ khí có thể lựa chọn cũng rất đơn thuần...

"Nguyệt Thoái cậu thì sao? Tôi vẫn chưa nghĩ đến."

"Tôi sao? Tôi muốn... đao bình thường là có thể rồi đi. Có chút sắc bén là được rồi, cái gì cũng có thể."

Phạm Thống cảm thấy khó hiểu với trả lời của Nguyệt Thoái.

"Vì sao? Nghe nói vũ khí của thế giới này không biết nói chuyện, vũ khí không biết nói chuyện thì tốt hơn, không phải sao?"

Trong lúc nói sai, Phạm Thống cũng nghĩ đến, Nguyệt Thoái hình như không có tri thức tương quan về Đông Phương Thành, cho nên có khi cậu ta không biết vũ khí của thế giới này biết nói chuyện.

"Hả? Hẳn là vũ khí biết nói chuyện tốt hơn. Không biết nói chuyện phần lớn là khí cụ sinh hoạt hoặc là vũ khí chất lượng kém, tôi lấy loại này là được rồi."

Thì ra Nguyệt Thoái biết, cũng phân biệt rất rõ mà, vậy rốt cuộc là vì sao hả? Quá có tự tin đối với thực lực? Hay là cậu ta cũng nghĩ đến nhân tố tiền bạc? Vũ khí biết nói chuyện đương nhiên nhất định sẽ đắt hơn không sai.

"Rốt cuộc vì sao?"

Truy hỏi của Phạm Thống khiến Nguyệt Thoái vừa lại khổ não.

"Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt... Dù sao cũng chính là như thế."

Cậu là lạ, Nguyệt Thoái.

Bọn họ ở chỗ đăng ký nhập học hỏi được cách thăng cấp tua rua màu trắng, loại đầu tiên đương nhiên là khiêu chiến thành công với người có giai cấp cao hơn mình, loại này Nguyệt Thoái đã nói không suy xét rồi, cho nên bọn họ chính là muốn tiến hành loại thứ hai.

Sau khi ra khỏi Đông Phương Thành, đi về phía Tây Nam, sẽ đến khu 1 Tư Nguyên, sinh vật qua lại ở khu vực đó phần lớn không có tính công kích, hoặc là lực công kích khá yếu.

Từ trên người một loại sinh vật gọi là "lục kê" bên trong, có thể lấy được lông vũ chất lượng không tệ, loại lông vũ này có thể dùng cho rất nhiều việc, bao gồm quần áo gối đầu chăn bông vân vân, người có tua rua màu trắng chỉ cần lấy được ba trăm sợi lông vũ, là có thể thăng cấp thành tua rua màu lục nhạt.(Lục kê: gà đất)

Cách lấy lông vũ, Đông Phương Thành không quản, đi trộm của người khác cũng được, nếu như có tiền, đi mua một số gối đầu bóc ra để lấy nộp cũng được, dù sao thực lực không đủ, thăng cấp xong bị người cấp thấp yêu cầu quyết đấu, thua rồi cũng là chuyện của nhà ngươi, nếu bất cẩn vừa lại rớt trở về tua rua màu trắng, thì lại đi lấy ba trăm sợi lông vũ tới nộp là được rồi.

Giai cấp khác nhau cũng có trách nhiệm và khóa trình khác nhau, mặc dù khóa trình của tua rua màu lục nhạt không khác nhiều tua rua màu trắng, chẳng qua sẽ có một số "bài tập" thêm vào.

Nghe nói giai cấp màu lục muốn thăng cấp đều là đến khu 1 Tư Nguyên kiếm đồ để nộp, đến giai cấp màu lam mới sẽ có kiểu khác.

"Phạm Thống, tốt quá rồi, nếu kiếm được sáu trăm sợi, cậu cũng có thể thăng cấp thành tua rua màu lục nhạt rồi đó."

Nguyệt Thoái có vẻ rất cao hứng cho hắn, Phạm Thống thì không biết có nên cao hứng hay không.

Có trời biết lông vũ này có dễ kiếm hay không? Có khi ba trăm sợi đã là địa ngục rồi, hơn nữa chẳng lẽ đều phải nhờ Nguyệt Thoái giúp hắn thu thập sao? Đây cũng quá ngại rồi đi?

Haiz, cái con "lục kê" đó không biết trông làm sao, tính nguy hiểm có cao hay không, nếu như chỉ đơn thuần là bắt một con để nhổ lông, có khi hắn có thể tự mình làm...

Chu Sa đã là tua rua màu lục nhạt rồi, kỳ thực có thể hỏi cậu ta mà, cậu ta nhất định đã từng đi nhổ ba trăm sợi lông gà.

"Không biết."

"Ơ?"

Kết quả hỏi Chu Sa lại nhận được đáp án ngoài dự liệu.

Tiện thể nhắc tới, buổi chiều là khóa thuật pháp mà Phạm Thống một chút tài năng cũng không có, hai tiết liên tục, Phạm Thống chỉ có thể ở bên cạnh trừng mắt, Nguyệt Thoái thì lại học được không ít hoa chiêu mới.

"Tôi nghe thấy phải nhổ ba trăm sợi lông, cảm thấy quá phiền, liền tìm một tên có tua rua màu lục nhạt lôi vào trong hẻm tối, rồi đánh bại hắn."

...

Vì sao phải lôi vào trong hẻm tối...

"Hả? Nếu như thế, phải ghi lại làm sao chứ?"

Nguyệt Thoái có chút giật mình dò hỏi. Nếu như không có người nhìn thấy, phải chứng minh thế nào đây?

"Cái gọi là quyết đấu, trọng điểm thắng lợi của bên đề xuất quyết đấu nằm ở việc sau khi giao tua rua của mình cho đối phương, trước khi đối phương vẫn chưa đánh ngất hoặc đánh chết ngươi, phải đánh ngất, đánh chết, hoặc là cướp được tua rua của đối phương. Thành công hay thất bại sẽ được ghi lại ở trong tua rua, nếu thành công có thể trực tiếp lấy tua rua đến đơn vị tương quan để tấn cấp, mà bên đánh thua sau khi bị khiêu chiến, chờ đến ngày phát lương, tự nhiên sẽ có người căn cứ vào tư liệu phán định đi thu hồi tua rua của họ, phát cho họ tua rua thấp hơn một cấp nhỏ."

Hm, cho nên không thể đánh lén. Rốt cuộc là tên xui xẻo nào bị cậu đánh trở lại tua rua màu trắng rồi...

"Thế à..."

Nguyệt Thoái cười khan một chút, kỳ thực cậu cũng không muốn hiểu rõ quy định liên quan đến quyết đấu như thế.

"Các cậu định khi nào đi nhổ lông?"

"Ngày mai đi, ngày mai trường học chỉ có khóa buổi sáng."

Mọi học sinh ngày mai đều chỉ có khóa buổi sáng. Ngày thế này một tháng đại khái sẽ có bốn lần, ngoài ra, mỗi sáu ngày đi học cũng sẽ cho nghỉ một ngày, dùng cách nhớ bảy ngày một tuần để nhớ, vẫn rất tiện lợi.

"Vậy tôi đi theo các cậu nhé, tua rua màu lục nhạt muốn đề thăng thành tua rua màu lục cỏ, hình như là muốn da gà, đúng lúc có thể cùng nhau làm."

Da gà?

Da gà --?

Có thể thỉnh giáo một chút, muốn lột mấy tấm không... Cái thứ da gà này, muốn lột còn phải có tay nghề đi...

"Chu Sa, da gà cần mấy tấm mới đủ?"

Nguyệt Thoái quả nhiên cũng muốn hỏi cái vấn đề này.

"Có vẻ là một trăm tấm."

Uh, rất tốt, ít hơn lông gà. Không không không, chờ đã, không tốt chút nào, một con gà có bao nhiêu lông hả? Nhưng cũng chỉ có một tấm da à!

Lông gà có khả năng không cần giết gà, da gà thì làm sao có thể không giết gà đây! Cũng chính là nói, phải giết một trăm con gà sao!

Ta cả đời này vẫn chưa từng giết hại động vật nhỏ! Mặc dù không có người bảo ta giết, nhưng ta cả đời này cũng vẫn chưa từng nhìn động vật nhỏ bị giết à!

"Vậy thì ngày mai cùng đi đi."

Nguyệt Thoái mỉm cười với Chu Sa.Nguyệt Thoái cậu đừng để bị lừa! Vốn không cần giết gà, theo cậu ta đi thì phải giết gà rồi --

"Phạm Thống, biểu tình của cậu lại quai quái rồi, không thoải mái sao?"

Tôi xác thực là cảm thấy rất không thoải mái. Đúng rồi, mấy người các cậu muốn giết gà kiểu gì? Trên tay các cậu hình như đều không có vũ khí đi? Tay không giết gà sao? Các cậu muốn bóp chết gà à? Vặn gãy cổ gà? Đánh bể đầu gà?

"Phạm Thống, sắc mặt của cậu càng ngày càng khó coi rồi, có muốn nghỉ ngơi một lát không..."

Nguyệt Thoái thật là quan tâm hắn. Nhưng đây thực sự không phải lúc cảm động. Không phải lúc cảm động đâu à --

◊◊◊◊

Xuất phát! Tiến về khu 1 Tư Nguyên lột da nhổ lông!

Chiếu theo lý thuyết là phải rất nhiệt huyết mà hô ra khẩu hiệu tiến lên như thế mới đúng, nhưng nghĩ đến phía trước "lột da nhổ lông" còn có hai chữ giết gà, Phạm Thống liền nhiệt huyết không nổi, thậm chí còn có chút muốn kêu cứu mạng.

"Phạm Thống, chúng ta đi hội họp với Chu Sa đi."

Sau hai tiết phù chú học trải qua với lòng không yên, Nguyệt Thoái chỉnh lý dụng cụ đi học, rồi nói với hắn như thế.

Tôi có thể không cần đi không --

Cho dù nội tâm kháng cự, Phạm Thống vẫn là bị Nguyệt Thoái mang đi, lúc muốn ra khỏi cổng thành còn gặp được Mễ Trọng, song phương chào hỏi thân thiện với nhau.

"Ồ? Các cậu muốn đến khu 1 Tư Nguyên à? Nhổ lông gà để thăng cấp?"

"Ừ, bạn cùng phòng chúng tôi còn phải lột da gà."

Nguyệt Thoái cười trả lời như thế.

Phạm Thống thì ở lúc nhìn Mễ Trọng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

"Mễ Trọng ngươi vẫn luôn thăng không nổi màu lục cỏ, chẳng lẽ là bởi vì giết gà có khó khăn..."

"Mới không phải đây."

Biểu tình của Mễ Trọng trở nên rất đáng sợ.

"Một tấm da gà là có thể bán được một xâu tiền à! Ta đã định lột rồi, làm sao có thể nỡ đem đi nộp! Ở lúc nộp lông gà ta đã rất đau lòng rồi, ba trăm sợi lông gà cũng có giá một trăm xâu tiền!"

Ta cảm thấy ngươi đề thăng giai cấp để cho mỗi tháng có thể lãnh thêm tiền thì thực tế hơn, thật đó.

"Thế sao, vậy bọn tôi tự đi đây..."

"Cố lên nhé, các cậu muốn nhổ được lông gà có thể sẽ không dễ lắm."

Mễ Trọng lúc sắp đi nói một câu thâm sâu như thế, bọn họ mãi cho đến khi ra khỏi thành hội họp với Chu Sa, cùng nhau đi về phía khu 1 Tư Nguyên, mới hiểu được ý của câu này.

Chu Sa mang đến tranh ảnh của lục kê, trông rất xấu -- chẳng qua đây không phải trọng điểm. Hoạt động chậm chạp -- đây cũng không phải trọng điểm. Lúc nhìn thấy thực tế, phát hiện thể tích của nó còn lớn hơn người -- đây vẫn không phải trọng điểm.

Cả con gà chỉ có một sợi lông trên đầu, đây mặc dù đại biểu cần phải giết sáu trăm con gà, càng làm đậm thêm ám ảnh tội nghiệt trong nội tâm Phạm Thống, nhưng vẫn không phải trọng điểm.

Trọng điểm là mọi người đều không có tiết buổi chiều hôm nay, cho nên khu 1 Tư Nguyên thực sự có quá nhiều người. Hơn nữa những bạn học xấu xa này còn cố ý cướp đi gà mà bọn họ muốn đánh, không để cho bọn họ có cơ hội giết gà.

Loại hành vi này rõ ràng là nhằm vào Nguyệt Thoái, đây cũng chính là hành vi bài xích gương mặt Tây phương của người dân Đông Phương Thành.

"Bọn họ thật là quá đáng."

Khi bọn họ ở khu 1 Tư Nguyên đợi suốt hai tiếng thu hoạch lại vẫn là 0, nộ khí của Chu Sa đã đạt đến đỉnh điểm rồi.

Lúc này một con lục kê khác mà Chu Sa tìm được vừa lại đang kêu cục cục mấy tiếng thì bị mấy gã liên thủ cười hi hi ha ha nhanh chóng giết chết, sau đó nhổ lông lột da. Da để thăng lên tua rua màu lục cỏ chỉ có một mảnh liền lông ở đỉnh đầu, rất đơn giản là có thể cắt xuống.

Chỉ cần mảnh trên đỉnh đầu cũng tương đối hợp lý, Phạm Thống không thể tưởng tượng tình cảnh một người vác một trăm

tấm da lột từ trên người con gà còn lớn hơn mình, nhưng đây lại tiện cho những gã kia cướp da và lông gà, một đao nhẹ nhàng là khiến cho bọn họ không lấy được gì rồi.

"Các ngươi bắt nạt ma mới như thế thì được gì chứ!"

Hm, càng khiến người cảm thấy phẫn nộ chính là, những người này không phải đến lấy vật phẩm tấn thăng giai cấp, bởi vì bọn họ gần như đều cầm tua rua màu lam rồi, thậm chí còn có người cầm tua rua màu đỏ cũng gia nhập hàng ngũ này, chỉ là không nhiều.

"Người phương Tây có tư cách gì muốn thăng cấp?"

"Cả đời cầm tua rua màu trắng là được rồi, người cùng bọn với người phương Tây cũng có tội, đáng đời!"

Cho dù mắng, bọn họ cũng chỉ sẽ nhận được lời nói tức chết người này, đến cuối, Nguyệt Thoái cũng muốn bỏ cuộc rồi.

"Thôi đi, Chu Sa, cậu tự đi giết gà, đừng cùng chỗ với tôi, nói không chừng vẫn tốt hơn một chút."

Cậu không kêu Phạm Thống tự đi giết, là bởi vì Phạm Thống không có năng lực tự mình giết một con gà lớn như thế, đại khái cũng không thể dưới tình huống không giết gà mà nhổ được lông.

"Không cần, là bọn họ quá đáng, cũng không phải tại cậu."

Chu Sa không chấp nhận đề nghị này, Nguyệt Thoái thì thở dài.

"Chẳng lẽ bức tôi đi đề xuất quyết đấu, dùng quyết đấu để thăng cấp sẽ tốt hơn sao?"

Đúng đấy, Nguyệt Thoái cũng chưa chắc đánh không lại bọn họ à.

"Thật gay go, làm sao không làm?"

Gay go chính là câu này mới đúng.

"Nếu đã ở Đông Phương Thành, tôi nghĩ tôi vẫn là cần phải tận lực lấy việc sử dụng thứ học được ở Đông Phương Thành làm chủ mới đúng..."

Cậu hà tất gì tuân theo quy củ như thế... Làm ẩu một lần, người ta cũng chưa chắc bắt được...

"Các ngươi bắt nạt con gái như thế không cảm thấy nhục sao!"

Ơ? Bọn ta nào có bắt nạt con gái?

Đầu của Phạm Thống xoay chuyển quá nhanh, khiến cho lời nghe thấy cũng tiến vào trong não rồi, sau đó hắn mới phát hiện đây không phải nói với hắn, hơn nữa âm thanh này hình như đã nghe qua ở đâu, khi hắn nhìn xung quanh tìm kiếm, đối phương cũng đã phát hiện bọn họ rồi.

"A!"

Cô gái đang tức giận chửi mắng người cướp đi lục kê là Bích Nhu, hai cô gái đáng yêu khác của phòng 448 cũng đang ở cùng cô.

"Phạm Thống, Nguyệt Thoái, Chu Sa, các cậu cũng đến giết gà?"

Tôi chỉ là muốn nhổ lông gà mà thôi.

Từ nãy đến giờ kỳ thực cũng đã nhìn thấy rất nhiều cảnh giết gà rồi, Phạm Thống đã chứng thực cái đạo lý trước lạ sau quen này, trước khi chưa thấy còn rất sợ hãi, sau khi thấy nhiều rồi liền cảm thấy cũng chẳng có gì, đây không biết có tính là chuyện tốt hay không, chẳng qua cái chuyện tử vong này, cho dù có nhiều lần cũng sẽ không biến thành chẳng có gì, bởi vì một lần là một trăm

xâu tiền...

"Đúng, các cậu cũng gặp phải tình huống tương tự?"

Chu Sa căm phẫn bất bình hỏi, Bích Nhu cũng gật đầu. Hai cô gái đáng yêu đi cùng cô thoạt nhìn đều sắp muốn khóc rồi.

"Những người này đúng là cặn bã! Cản trở người ta giết gà có gì vui, bài xích người phương Tây như thế, thật là tâm lý biến thái!"

"... Bằng không chúng ta cùng nhau hành động, rồi thử lại xem đi?"

Nguyệt Thoái đề xuất cái kiến nghị này, Bích Nhu cũng đồng ý, dù sao sáu người chung quy mạnh hơn so với ba người phân tán hành động, chỉ cần động tác bọn họ đủ nhanh, vẫn có có cơ hội giết gà lột da nhổ lông.

Nhưng...

Phạm Thống đếm số người, một mặt ở trong lòng làm tính toán không thoải mái.

Như vậy tính lên, bọn họ nếu mỗi một người đều lấy được đủ lông với da, phải nhổ một ngàn hai trăm sợi lông, lột hai trăm tấm da.

...

Lột hai trăm tấm da vẫn còn được, một ngàn hai trăm sợi lông kia... là chuyện làm sao...

Bảo bọn họ ở dưới hoàn cảnh cạnh tranh ác liệt này giết một ngàn hai trăm con gà, liệu có miễn cưỡng quá không? Hẳn là làm không được đi?

Nếu như không giết được số lượng này, lát nữa phải làm sao

chia? Giết mười hai con, thì một người chia ba sợi lông về sao? Nếu thật sự giết được một ngàn hai trăm con, bọn họ thậm chí cũng có đủ da để trực tiếp biến thành giai cấp màu lục cỏ rồi...

Trong đây hình như chỉ có một mình Phạm Thống rất thực tế mà tính toán so đo những vấn đề này, trong lúc đó, bọn họ vừa lại bị người khác tranh một con gà.

Những phần tử làm loạn kia căn bản là dán mắt vào bọn họ rồi, muốn yên ổn giết gà căn bản là không thể nào.

"Thân là cư dân mới sinh có tua rua màu đỏ và màu lam, lại cứ luôn cản trở học sinh tua rua màu trắng và tua rua màu lục nhạt, các ngươi có biết xấu hổ hay không hả!"

Người làm loại hành động quá đáng vô sỉ này có nam có nữ, đối với trách mắng của Bích Nhu, bọn họ hoàn toàn không coi là gì.

"Ngươi có bản lãnh thì gọi người lợi hại tới giúp ngươi đi, ha ha ha ha --"

"Có điều ngươi chẳng lẽ vẫn có thể quen biết người lợi hại gì sao? Người phương Tây muốn kết giao cao thủ căn bản là nằm mơ! Mọi người đều cảm thấy các ngươi rất chướng mắt!"

Lời nói trực tiếp và ác ý như thế, nghe xong đương nhiên khiến người rất không thoải mái, Bích Nhu trừng vào bọn họ tức giận đến phát run, hình như có dấu hiệu phát cuồng, Phạm Thống vốn cho rằng cô không nhẫn nại được thì chính là xông qua đánh, nhưng phản ứng của cô lại không phải một trong hai loại trên.

"Gọi người lợi hại đến giúp sao? Được!"

Bích Nhu dứt khoát từ trong lòng lấy ra một cái khí cụ, có hình dạng của một cái huy chương hình tròn, phía trên có mấy cái nút. Phạm Thống không biết đó là cái gì, sau khi chuyển hướng người

khác dò hỏi, trả lời nhận được là "Máy thông tin phù chú".

Oh -- cho nên, sau khi học được cái này ở phù chú học, là có thể dùng cách liên lạc đã giải thích trước kia để liên lạc với người khác sao?

Không đúng, đây hẳn sẽ không cũng cần tiền chứ?

"Ngươi cứ kêu người đến thử xem đi, xem ngươi có thể tìm được mấy người? Xem người ngươi tìm đến có thể lợi hại bao nhiêu?"

Thiếu nữ A đáng ghét đeo tua rua màu hồng cười một cách rất vênh váo, hoàn toàn không có ý ngăn cản Bích Nhu sử dụng máy thông tin phù chú, nhóm người bọn họ căn bản chính là đang chờ xem kịch, không hề cảm thấy những ma mới thực lực không đủ trước mắt sẽ có người quen nào có thể áp chế bọn họ.

Chỉ thấy Bích Nhu ấn mấy cái trên máy thông tin phù chú, chưa tới mấy giây hình như là liên lạc được người rồi, cô lập tức dùng giọng nức nở vô cùng rung động mở miệng.

"Tôi bị người bắt nạt rồi --"

Sau đó chính là một đoạn khóc lóc. Một đoạn... âm thanh khóc lóc.

Thật bức người! Làm sao làm được?

"Không có gì. Thật sự không có gì, không sao, tôi sẽ tự nỗ lực lần nữa thử xem. Anh muốn đến sao? Nhưng tôi sợ như thế sẽ phiền đến anh... Tôi không có khóc, ừ, tôi chỉ là rất muốn gặp anh mà thôi, tôi cảm thấy rất buồn..."

Wow, đây chính là lạt mềm buộc chặt sao? Cao thủ đây rồi! Hơn nữa cô thật sự đâu có khóc!

"Nhưng chúng ta mới quen nhau không lâu... Như vậy thật sự không sao chứ?... Anh khiêm tốn quá rồi, có anh ở đây chuyện gì cũng có thể ứng phó, a, tôi ở khu 1 Tư Nguyên, ở đây chờ anh sao? Nhưng khu 1 Tư Nguyên rất lớn, anh muốn làm sao tìm tôi... Ơ, đột nhiên nói như thế làm người ta ngại quá à --"

Bích Nhu nói được dở chừng đột nhiên tay bưng má, bên người phát tán khí tức màu hồng... Hm, hay là đừng nên biết cô ta nghe thấy cái gì thì tốt hơn đi.

"Được, tôi biết rồi, không cần quá vội, cho dù bao lâu tôi cũng sẽ chờ anh."

Bích Nhu rốt cuộc nói xong rồi, lúc này Nguyệt Thoái và Chu Sa đều có chút đờ ra, cô gái A, B đáng yêu thì không lấy làm lạ, dù sao bọn họ cũng đã làm bạn cùng phòng một thời gian, đại khái đã có mấy phần hiểu rõ cô ta rồi đi?

Thấy Bích Nhu kết thúc trò chuyện, nam sinh mặt bánh thịt bên trận doanh cướp gà đã khinh thường mở miệng trào phúng.

"Ngươi lại có thể chỉ tìm một người? Tìm người đến chịu chết sao? Dù gì người sẽ đến căn bản cũng là bị mỹ sắc của người mê hoặc đi?"

Ngươi thừa nhận cô ta đẹp kìa, cho nên ngươi nhiều lần cản trở người ta căn bản chính là muốn thu hút chú ý của người ta đi? Không, bởi vì ngươi căn bản không còn hi vọng, cho nên mới làm ra hành vi vặn vẹo này đi?

"Ai cần ngươi lo! Dù sao có người đến giúp ta là được rồi, các ngươi chờ lát nữa đừng có mà bật khóc!"

Bích Nhu làm mặt quỷ với bọn họ, thái độ so với lúc tìm người cầu trợ vừa rồi thật cứ như hai người... A, đừng quá để ý các loại diện mạo của con gái, sẽ tốt với sức khỏe của mình hơn.

Sau khi Bích Nhu kết thúc trò chuyện, Phạm Thống liền tò mò nhìn bốn phía xem có ai đi về phía bọn họ không, bởi vì hắn cũng rất muốn biết người Bích Nhu tìm đến giúp rốt cuộc là ai, lấy thời gian Bích Nhu đến Đông Phương Thành, hẳn là chủ yếu tiếp xúc với học sinh có tua rua màu trắng và màu lục nhạt.

Dựa vào đối thoại để phán đoán, đối phương hẳn là nam, cho nên Phạm Thống lúc nhìn xung quanh, nhìn thấy nam nhân cũng sẽ nhìn thêm vài lần, chẳng qua, ở đây đã là trung gian của khu 1 Tư Nguyên rồi, cho dù từ Đông Phương Thành trực tiếp đi tới, ít nhất cũng phải tốn hơn ba mươi phút đi? Huống hồ còn phải tìm được bọn họ nữa.

"Bích Nhu, người đến giúp có đáng tin cậy không?"

Nữ sinh A đáng yêu nho nhỏ giọng hỏi cô.

"Đáng tin, anh ta cho dù chỉ tới một tay cũng đủ rồi."

... Hình ảnh này tưởng tượng lên cũng thật đẫm máu. Nếu thật sự chỉ đến một tay thì làm sao đây? Mọi người sẽ hoảng sợ chạy mất chứ?

Một số học sinh cũng đến khu 1 Tư Nguyên thu thập lông gà da gà gần đó đại khái cũng nhìn thấy trạng huống ở đây, bất luận là tò mò thuần túy hay là ôm ý xấu xem trò hay, tóm lại có không ít người đều dừng lại ở bốn phía không đi, muốn xem sự tình sẽ phát triển thế nào.

Người đến rốt cuộc sẽ là người thế nào đây?

Ở lúc Phạm Thống còn đang nghĩ cái vấn đề này, dị biến đột sinh.

Ở chỗ không xa trước mặt Bích Nhu, trên mặt đất đột nhiên từ hư không xuất hiện một cái pháp trận hình tròn, tiếp đến chú văn trên pháp trận phát sáng, trên khuôn mặt xinh đẹp của Bích Nhu

tức thì lộ ra vẻ vui mừng, người xung quanh thì kinh ngạc, bởi vì sau khi hào quang của cái pháp trận đó biến mất, một nam tử liền xuất hiện ở phía trên pháp trận.

Nếu như nói lúc nhìn thấy pháp trận thì kinh ngạc, lúc nhìn thấy rõ bóng dáng của nam tử, thì chính là kinh hãi đến muốn hét lên rồi.

"Tiểu Nhu, tôi đến rồi, làm sao vậy? Cô không bị thương chứ?"

Âm thanh êm tai dễ nghe, tóc đen tung bay, cùng với ngoại hình tuấn mỹ có thể dễ dàng khiến nữ nhân say mê kia...

Bích Nhu rất cao hứng nhào về phía hắn.

"A! Anh đến rồi!"

Mọi người nhìn người tuyệt đối không phải ảo ảnh này, nhìn Bích Nhu thân thiết mà gọi hắn, rồi nhìn tua rua màu đen thuần cho người một loại cảm giác phi hiện thực, treo ở trên thân người đó...

Người đến lại có thể là chưởng viện Thuật Pháp Hiên, Âm Thị một trong Ngũ Thị của Đông Phương Thành.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tự Thuật - Bích Nhu + Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Phạm Thống)

Tự thuật - Bích Nhu

Khi tên của tôi vẫn là "Nguyệt Bích Nhu", mà khi tôi vẫn ở Tây Phương Thành, tôi chưa từng nghĩ tới, có một ngày tôi sẽ bước lên đất của Dạ Chỉ, hơn nữa, không phải lấy thân phận kẻ địch.

Tây Phương Thành xem như là cố hương của tôi, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, tôi cũng sẽ mãi ở đó, dù sao tôi cũng đã sống ở đó rất lâu, quen biết rất nhiều người, cho dù giao tình chưa chắc tốt.

Lúc tôi vẫn còn ở đó, tên sử dụng khi hoạt động bên ngoài là Nguyệt Bích Nhu, đây là tên tôi tự đặt cho mình, tôi thích phong cách của Dạ Chỉ. Sinh hoạt của tôi xem như rất tự do, không có ai quản tôi. Chỉ là rất nhiều chuyện đều không có cảm giác mới mẻ, chỉ có hoạt động mới lạ mới có thể thu hút chú ý của tôi, cho nên khi Tây Phương Thành phái ra bộ đội tinh anh đến thông đạo Trầm Nguyệt cướp cư dân mới sinh với Dạ Chỉ, tôi thỉnh thoảng cũng sẽ đi theo, coi như là chơi đùa.

Bởi vì tôi không thích nổi danh khiến cho đi trên đường bị chỉ chỉ trỏ trỏ, chỉ cần là hoạt động tiến hành công khai, như là chuyện cướp người này, tôi đều sẽ mang mặt nạ. Như thế bình thường tôi muốn đi tản bộ trên đường, ca hát, cũng sẽ không có người tiến lên xin chữ ký, cùng lắm là bởi vì phát hiện mỹ nữ mà nhìn tôi thêm một cái.

Người dẫn đầu do Dạ Chỉ phái tới cướp cư dân mới sinh, mỗi

một lần đều không giống nhau, nhưng tôi không phải lần nào cũng sẽ đi, cho nên mãi cho đến một ngày nọ, mới lần đầu tiên nhìn thấy hắn.

Ở trong đám cư dân Dạ Chỉ tóc đen đó, người kia hết sức nổi bật. Tôi chưa từng nhìn thấy nam nhân đẹp trai như thế, ngẫm kỹ lại, nói không chừng là nhìn nam nhân Tây Phương Thành nhiều rồi, gương mặt Đông Phương trái lại có cảm giác mới mẻ đi? Nhưng bất luận thế nào cũng không thể thay đổi sự thật hắn là một gã đẹp trai, tóc dài màu đen thoạt nhìn bảo dưỡng rất tốt, mang gương mặt tươi cười mê người đến khiến tim tôi gia tốc, hơn nữa tôi phát hiện tua rua hắn mang trên người là màu đen thuần, một nam nhân vừa đẹp trai vừa mạnh... lúc đó, thời gian tôi ngẩn ngơ nhìn hắn, có thể thật sự rất lâu đi, cho đến khi bắt đầu đánh rồi tôi cũng chưa hồi thần lại.

Lúc tôi hồi thần lại, ánh mắt hắn đúng lúc bắt gặp tôi, mà tôi vô thức nhìn hắn cười ngây ngô. Đáng tiếc tôi mang mặt nạ, không thể dùng diện mạo chân thực cười cho hắn xem, chẳng qua, hắn hình như cảm thấy rất thú vị, từ giữa ngón tay hắn không biết phán tán ra hào quang có tác dụng gì, hắn thoáng cái lóe thân đến chỗ không xa trước mặt tôi, đôi mắt đó cũng nhìn thẳng vào tôi.

Những đồng bạn Tây Phương Thành hình như cho rằng hắn muốn làm hại tôi, vội vàng chặn ở trước mặt tôi, nhưng hắn vừa xua tay liền quét hết bọn họ ra, sau đó hắn mỉm cười nhìn tôi rồi mở miệng, bởi vì khoảng cách và hiện trường ồn ào, nghe không rõ âm thanh, nhưng tôi nhìn hiểu môi của hắn.

"Tên?"

Hắn chính là hỏi vấn đề này. Hắn nói ngôn ngữ của Tây Phương Thành, đây khiến tôi có chút mừng rỡ, ở lúc tôi cảm thấy hắn ngay cả môi cũng rất mê người, tôi đương nhiên cũng không quên trả lời vấn đề của hắn.

"Nguyệt Bích Nhu."

Hắn cười cười, ném về phía tôi một cái hôn gió, sau đó trở về chiến cục bên kia, tiếp tục cùng đồng bạn của hắn bức lui người của bọn tôi.

Lần đó đương nhiên là cướp thua rồi --Từ đầu đến đuôi tôi đều chỉ lo nhìn hắn, hoàn toàn không ra tay giúp đỡ, như thế hình như có chút hiềm nghi phản bội ăn cây táo rào cây sung, chẳng qua mọi người đều không nói nặng lời với tôi, chỉ là căm phẫn bất bình mà nói nam nhân của đối phương lại có thể ngang nhiên trêu ghẹo tôi... Kỳ thực tôi cảm thấy còn rất vui vẻ, đáng tiếc tôi quên hỏi tên của hắn, rõ ràng hắn hiểu tiếng của Tây Phương Thành.

Mấy ngày tiếp đến tôi đều nghĩ đến hắn. Vì để hi vọng có thêm một chút cơ hội thấy mặt, sau đó tôi đều rất tích cực với việc đi cướp người, chỉ là hắn hình như không thường tới, hại tôi có chút thất vọng, chẳng qua vẫn là để tôi đụng phải mấy lần, hắn nhìn thấy tôi cũng có vẻ rất cao hứng, sẽ dùng tay ra hiệu chào hỏi đá lông nheo với tôi, hoặc là huýt gió với tôi, sau đó mấy lần hắn thậm chí cũng không đánh nữa, nhìn thấy tôi liền trực tiếp ở cách tôi một đoạn mà hoa tay múa chân với tôi, cho đến khi rút lui, người của Dạ Chỉ lôi hắn vào pháp trận rút lui, hắn mới lưu luyến bịn rịn vẫy tay tạm biệt với tôi, không biết người bên bọn họ có cách nghĩ gì, chẳng qua hắn hình như là người có địa vị rất cao, hắn cũng sẽ không làm sao đi?

Tôi cảm thấy tôi hình như yêu mất rồi, mới đầu tôi tưởng loại tình cảm này hắn là không có duyên với tôi, nhưng nam nhân Dạ Chỉ nhiều như thế, tôi vì sao chỉ cảm thấy hắn đẹp trai? Mặc dù hắn đích xác đặc biệt đẹp trai, đẹp đến độ lần đầu nhìn thấy đã khiến tôi bị trúng sét ái tình rồi.

Có một số người rất không cho là đúng với tâm tình dao động của tôi, bọn họ nói hắn vốn đã rất kỳ quái, hắn trước đó nhìn thấy người cảm thấy hứng thú cũng sẽ chào hỏi bừa bãi, tôi không phải

người duy nhất, hắn căn bản chỉ là tới nháo thôi.

Cho dù như thế cũng không sao, ít nhất hắn thoạt nhìn rất thân thiện, hơn nữa tôi bởi vì những hành động này mà tâm tình rất tốt.

Cho nên, sau khi xảy ra một số chuyện, khiến tôi mất đi lý do tiếp tục ở lại Tây Phương Thành, tôi mới nghĩ tới đi Dạ Chỉ gặp hắn.

Gặp nhau trong chiến đấu căn bản không thể trò chuyện cũng không tiện làm cái gì, hơn nữa lần nào cũng thoáng chốc là phải đi rồi, thực sự là rất trống rỗng.

Tôi gần như là không suy nghĩ nhiều, rất hời hợt đã làm cái quyết định này -- Vì hắn, đi đến Dạ Chỉ. Đến Dạ Chỉ cũng không khó khăn, cái khó là làm thế nào trà trộn vào Dạ Chỉ, làm sao tìm được hắn, dù sao tôi ngay cả tên của hắn cũng không biết.

Tôi nghĩ ở trên bề ngoài, hắn là không đến nỗi bị liếc mắt một cái phát hiện là người của Tây Phương Thành. Ở trong quá trình cướp người, Dạ Chỉ cũng từng cướp một số cư dân mới sinh phương Tây, tôi chỉ cần giả trang thành cư dân mới sinh là được rồi, cũng may bọn họ chưa từng nhìn thấy khuôn mặt dưới mặt nạ của tôi, không sợ bị ai vạch trần, tương đối phiền toái chính là, Dạ Chỉ hắn là giống với Tây Phương Thành, sẽ để lại ấn ký ở trên người cư dân mới sinh, ấn ký là có thể cảm ứng lẫn nhau, tôi không có ấn ký, tướng mạo cũng không có khả năng là cư dân nguyên sinh của Đông Phương Thành, thế này rất dễ dàng sẽ bị hoài nghi.

Tôi biết lẻn vào Dạ Chỉ rất khó khăn, nhưng tôi muốn gặp hắn, thật sự rất muốn gặp hắn.

Ngụy tạo cái ấn ký tạm thời, đối với tôi mà nói vẫn là chuyện có thể làm được, tôi đã túm một cư dân mới sinh của Dạ Chỉ, liền

dùng ma pháp hoàn thành thủ tục mô phỏng ấn ký trên người hắn, sau khi hỏi hắn một số chuyện của Dạ Chỉ, tôi quyết định động sơ qua ký ức của hắn một chút, để cho hắn mang tôi vào Dạ Chỉ, bố trí ổn thỏa cho tôi, nhằm tiếp xúc nhiều với đám đông để tìm người, tôi cũng vào trường học của Dạ Chỉ, nhưng nhìn tới nhìn lui đều không có bóng dáng của hắn.

Lão sư của khóa thực chiến võ thuật rất tà ác, lại có thể muốn học sinh mới đều phải chết một lần, tôi không phải cư dân mới sinh, không có năng lực sống lại, đương nhiên không thể ngoan ngoãn cho bọn họ giết, nhưng đây cũng còn tính là dễ giải quyết, sau khi tôi nghe xong giải thích của lão sư, tôi lập tức lộ vẻ hoảng sợ, ôm lấy cánh tay của lão sư khóc cật lực, dùng âm thanh mà tôi tự cho là ngọt ngào nhất nũng nịu cầu khẩn, không bao lâu lão sư liền ho một tiếng, muốn mọi người đừng manh động, giết mỹ nữ rất tội lỗi, tốt hơn vẫn là vào học đàng hoàng.

Mọi thứ của Dạ Chỉ, đối với tôi mà nói đều rất mới lạ, nhưng dưới tình huống vẫn chưa tìm được hắn, mọi thứ thực sự không hấp dẫn được tôi.

Ấn ký mô phỏng ra không thể duy trì quá lâu, nếu gặp phải người có ánh mắt tương đối sắc bén, cũng có khả năng bị nhìn thấu, tôi không biết tôi nên định cho mình một cái thời hạn, đến hạn sẽ rời khỏi, hay là bất chấp mạo hiểm, đợi đến khi tìm được hắn mới thôi, sau đó tôi lựa chọn cái thứ hai, cũng đã đến rồi, cứ tiếp tục thì có làm sao, cũng phải nói chuyện một chút với hắn mới không uổng phí tâm huyết của những ngày qua chứ.

Mà khi tôi rốt cuộc cũng nhìn thấy hắn, là ở lễ Trầm Nguyệt.

Tôi đi theo bạn cùng phòng ra xem náo nhiệt, thoáng chốc liền nhìn thấy hắn ngồi ở trên đội xe. Thoạt nhìn vẫn là đẹp trai như thế, khiến người say sưa như thế, lập tức tôi liền kích động túm lấy tay của bạn cùng phòng dò hỏi đó là ai, sau đó tôi đã biết tên của hắn: Âm Thị.

Một trong Ngũ Thị của Đông Phương Thành, chưởng viện của Thuật Pháp Hiên, thật sự là đại nhân vật.

Từ trường học tôi học được cách sử dụng máy thông tin phù chú, phối hợp với một chút thủ đoạn ma pháp, chỉ cần có tên, tôi liền có thể liên lạc với hắn. Đây thực sự khiến người rất động lòng, cho dù tôi không thể suy đoán hắn sẽ có thái độ gì, cũng không biết sau khi thẳn thắn nói cho hắn thân phận của tôi, liệu hắn có sẽ bắt tôi như gián điệp, tôi vẫn là ở lúc trời tối nói dối có chuyện, chạy đến nơi ít người, "mượn" người khác máy thông tin phù chú, ôm kỳ vọng thử thông tin với hắn.

"Xin chào, ngươi là...?"

Âm thanh của hắn ở trong máy thông tin vang lên, còn dễ nghe hơn tôi tưởng tượng.

Hắn nói ở đây đương nhiên là ngôn ngữ của Đông Phương Thành, mà tôi lúc mới đến, đã dùng phương pháp đặc thù để cho mình học được ngôn ngữ ở đây rồi, muốn giao tiếp không có vấn đề.

"A -- rốt cuộc nghe thấy âm thanh rồi, có thể nói chuyện rồi, thật cảm động --"

Kết quả câu đầu tiên tôi nói ra lại có thể là câu này, còn rất mất mặt.

"...? Có chuyện gì sao?"

Âm thanh của hắn nghe lên tràn ngập nghi hoặc, tôi thì rất hưng phán, nhưng lấy giọng dè dặt nói tiếp.

"Tôi là đến tìm anh, tôi là... nữ ma pháp sư nào đó ở Tây Phương Thành."

Tôi thực sự không biết nên giới thiệu mình làm sao, thân phận

của tôi không có cái nào có thể nói, mà sau khi hắn nghe xong, liền trả lời rất nhanh chóng.

"Tôi biết rồi. Cô là... Nguyệt Bích Nhu?"

Hắn lại có thể thoáng chốc đã hô ra tên của tôi. Lập tức tim tôi lại đập nhanh hơn không ít.

"Ừ, chẳng qua tên tôi dùng ở đây là Bích Nhu. Anh còn nhớ tên của tôi à?"

"Đúng thế, tôi thích mỹ nữ phương Tây nhất, cô làm sao lại muốn đến Đông Phương Thành chơi?"

Khi hắn nói hắn thích mỹ nữ Phương Tây, tôi cảm thấy mặt nóng lên.

"Tôi muốn tìm anh nói chuyện. Tìm anh nói chuyện một chút... Sau đó tôi sẽ trở về."

"A, vì sao phải trở về? Ở lại đi mà."

"Nhưng..."

"Ở lại đi mà, tôi sẽ chiếu cố cô, đừng về Lạc Nguyệt, tôi cũng rất nhớ cô à."

Bởi vì hắn hi vọng tôi ở lại, cho nên tôi đã dao động. Vấn đề là, trở về vẫn tốt hơn đi?

"Ấn ký trên người tôi là giả, sớm muộn cũng sẽ bị người phát hiện, tôi không thể ở lại, có thể nói chuyện với anh đã rất vui rồi."

Kỳ thực là gạt người, tôi còn muốn gặp mặt.

"Không cần lo ấn ký, cô ở đâu?"

Tôi khựng lại một lát, sau đó nói ra chỗ của tôi, không lâu sau,

hắn liền xuất hiện.

Hắn đến, tỏa sáng dưới ánh trăng, cưỡi một con ma thú rất kỳ quái mà không có ai sẽ lấy nó để làm thú cưỡi, nhưng ở trong mắt tôi, hắn như thế lại cảm giác rất phóng khoáng đẹp đẽ, tôi nghĩ bất luận hắn làm gì, hắn đều sẽ bị mắt với não của tôi tự động mỹ hóa đi.

Lúc hắn nhìn thấy tôi liền mở to mắt, hiển nhiên rất cao hứng.

"Ôi trời! Tiểu Nhu! Cô thật là xinh đẹp! Cô lại có thể vì tôi mà đến Đông Phương Thành, tôi thật vinh hạnh quá!"

Tôi cảm thấy mặt của tôi đỏ bừng rồi. Hắn làm sao có thể nói ra lời khiến người xấu hổ như thế chứ?

Sau đó hắn tiện tay lật một cái, liền đem ấn ký chính xác của Đông Phương Thành đánh dấu lên người tôi, tôi ngay cả hắn động thủ làm sao cũng không nhìn thấy rõ.

"Tiểu Nhu, cô muốn ở lại không? Tôi thật sự sẽ chiếu cố cho cô, bất luận là chuyện gì, chỉ cần cô muốn đều có thể tìm tôi, tôi nhất định lập tức đi giúp, cô phải tin tôi."

Tôi gật mạnh đầu, chỉ thiếu mỗi việc nói "Anh nói cái gì tôi cũng tin", bởi vì sau khi gặp mặt liền muốn nhiều hơn nữa, sau khi đã gặp mặt, tôi căn bản không muốn đi nữa.

"Tốt quá rồi, cô muốn ở lại rồi sao? Vậy sau này sẽ không tịch mịch nữa, a, cô bây giờ có rảnh không? Đi, hẹn hò nào."

Ơ ơ ơ ơ! Hẹn hò! Bây giờ sao!

Tôi cũng muốn hét lên rồi. Nếu như muốn hẹn hò, tôi vẫn là, tôi vẫn là hi vọng có thể trở về trang điểm ba tiếng, làm cho thật đẹp rồi đi với hắn!

Chẳng qua, hẹn hò? Cưỡi ma thú này sao?

Tôi cứng đờ một lát, lộ tuyến mà hắn vừa mới cưỡi đến đây thoạt nhìn hết sức cuồng loạn quỷ dị, đây thực sự khiến người không dám dễ dàng thử nghiệm.

Mặc dù thế này hắn là có thể ôm hắn thật chặt, nhưng... hẹn hò vẫn phải lãng mạn một chút, vẫn là phải lãng mạn một chút cơ!

"Tôi đáp ứng với bạn cùng phòng phải trở về cùng ăn tối, có thể không được đâu."

"A, thế sao?"

Hắn thoạt nhìn có chút thất vọng.

"Vậy tôi cùng về ăn với cô?"

Ơ --

Anh là chưởng viện Thuật Pháp Hiên đó! Anh muốn theo tôi cùng vào phòng nữ sinh ăn cơm?

Không, không được! Mang về lỡ như làm bạn cùng phòng của tôi say mê thì làm sao?

Tôi không muốn chia xẻ nam nhân tôi thích với người khác!

"A, có người tìm tôi, chờ một lát."

Máy thông tin phù chú của hắn sáng lên, sau khi hắn tiếp thông, nghe xong mấy câu, sắc mặt liền suy sụp.

"Hả --? Lăng Thị, ngươi đừng làm phiền ta, tiểu Nhu quan trọng hơn -- Tiểu Nhu là ai? Chính là tiểu Nhu của ta đó, từ nay trở đi ngươi cũng phải nghe lời cô ấy, bảo ngươi giúp ngươi cũng phải đi, ta đã quyết định rồi. Ta không muốn về -- cái gì? Anh tức giận rồi? Được rồi được rồi, ta về là được..."

Thẳng thắn mà nói tôi không có nghe kỹ hắn nói cái gì, chỉ có câu "tiểu Nhu của ta" khiến tim tôi lại đập kịch liệt một chút, nhưng trong lời nói của hắn tôi nghe thấy hai cái tên khiến tôi có chút để ý.

Lăng Thị? Nhớ là người mà buổi sáng ngồi ở bên cạnh hắn có tiếp xúc không ít với hắn, trông còn xinh đẹp hơn tôi.

Anh? Là nữ vương sao?

Quan hệ của hắn với bọn họ là gì?

"Tiểu Nhu, xin lỗi, Anh tìm tôi, tôi phải trở về rồi, cô có chuyện cứ liên lạc tôi, được không? Không có chuyện gì cũng phải tìm tôi trò chuyện, nhất định đó."

Sau đó hắn vừa lại "a" một tiếng, nói "ở đây chờ tôi một lát", tiếp đến liền cưỡi con ma thú kỳ quái đó của hắn không biết chạy đi đâu, rất nhanh chóng hắn đã trở lại, đưa cho tôi một cái máy thông tin phù chú có chất lượng rất tốt cộng với một cái tua rua màu lục nhạt.

"Máy thông tin phù chú với tua rua đó đều không phải của cô đúng không? Cho cô mấy cái này, tôi đã thiết định sẵn rồi, tôi đi trước đây."

Tiếp đến hắn thật sự rất vội, trong miệng không biết niệm chú gì, liền cả người ngay cả ma thú cũng biến mất, nếu không phải trong tay còn cầm máy thông tin phù chú này, tôi còn tưởng hết thảy đều là mơ.

Lúc đó tôi chỉ có hai cách nghĩ.

Thứ nhất, nhìn cự ly gần càng đẹp trai, đẹp đến khiến người sắp ngất rồi.

Thứ hai, ái tình của tôi có hi vọng đơm hoa kết quả với hắn rồi

sao? Nhưng bên cạnh hắn hình như còn có nữ nhân?

Trong một ngày tiếp đến, tôi trốn ở nơi sẽ không bị người nghe thấy, trò chuyện rất lâu với hắn, mặc dù đề tài hết sức lung tung, tôi cũng cảm thấy hắn nói chuyện hết sức vi diệu, nhưng không sao, hoàn toàn không sao, bởi vì tôi thích hắn, cho nên bất luận là chỗ nào kỳ quái hay là chỗ bình thường tôi đều thích, đối với tôi mà nói đều tràn ngập mị lực.

Vì vậy tôi cứ như thế quyết định định cư ở Dạ Chỉ rồi. Hm -- bắt đầu từ giờ tôi phải coi mình là cư dân của Đông Phương Thành, cho nên phải gọi là Đông Phương Thành.

Về phần Tây Phương Thành phải làm sao, sau này gặp phải người của Tây Phương Thành thì lại phải làm thế nào, vậy để sau này rồi nói.

Mà nếu đã muốn định cư, thì phải sinh hoạt cho tốt, phải cầu tiến, nếu đã như thế, vẫn là nên đề thăng giai cấp của mình, như thế mới xứng với hắn đi? Dù sao giai cấp của tôi ở Tây Phương Thành cũng không thể dùng ở đây.

Sau khi thảo luận với bạn cùng phòng, bọn họ cũng muốn cùng nhau tiến hành thủ tục thăng cấp, cho nên chúng tôi đã điều tra phương pháp thăng cấp, liền quyết định buổi trưa ngày mai sau khi tan học sẽ đi làm.

Ngày mai, giết gà lột da nhổ lông, cố lên!

Vì để thăng cấp! Còn có vì tình yêu của tôi!

... Có điều, tin tức của tình địch, vẫn là phải nghe ngóng rõ mới được.

Giới thiệu nhân vật (bản Phạm Thống)

Phạm Thống:

Đây là tôi. Mọi người đều biết rồi mà, tôi có một loại chướng ngại ngôn ngữ vi diệu nào đó. Tôi ngay cả ngày chết chính xác của mình ở thế giới ban đầu cũng không nhớ, cuộc đời này hình như kết thúc có chút bi ai. Mặc dù tôi cũng rất muốn có loại thiết định bối cảnh cẩu huyết thê mỹ động lòng người như "vị hôn thê mỹ lệ ở thế giới ban đầu lấy nước mắt rửa mặt chờ tôi trở về", nhưng trên thực tế thì không có chuyện này, tôi cũng cảm thấy rất buồn. Hiện giờ tôi vẫn là tên vô dụng cầm tua rua màu trắng, sau này cũng xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn.

Lạc Thị:

Hm -- Mỹ thiếu niên. Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Vương tử. Mặc dù tôi muốn làm quen với công chúa hơn, nhưng nói như thế hình như rất thất lễ, cậu ấy kỳ thực là một đứa trẻ tốt. Nhưng từng giết tôi một lần. Mọi người đều nói cậu ấy rất khó gần, nhưng tôi cảm thấy cậu ấy chỉ là da mặt quá mỏng bất giác làm ra dáng vẻ nghiêm túc thôi, chúng tôi trước mắt đã có tình nghĩa của hai bữa cơm, nếu như có thể, tôi hi vọng con số này có thể tiếp tục gia tăng, bởi vì cho dù chờ mong người ta mời thì rất đáng xấu hổ, tôi vẫn không muốn ăn lương thực công cộng phát trên đường phố...

Nguyệt Thoái:

Cậu ấy là hàng xóm của tôi, bây giờ thì là bạn cùng phòng của tôi. Cũng là một mỹ thiếu niên, loại hình phương Tây. Dưới ánh nắng nhìn sơ còn sẽ cảm thấy lấp lánh đến có chút chói mắt... Không, cũng không phải nói như thế, chỉ là người trông đẹp còn sẽ bị người cùng giới ghen tỵ mà thôi. Tóm lại mà nói hẳn là một người tốt bụng dịu dàng, cũng là bạn của tôi, mặc dù cậu ấy cũng cầm tua rua màu trắng, thế nhưng cậu ấy không phải đồ vô dụng, không như tôi. Nghe nói cậu ấy chết rất thảm, hi vọng cậu ấy có thể sống tiếp một cách mỹ mãn ở Đông Phương Thành.

Chu Sa:

Bạn cùng phòng sau khi dọn vào túc xá học sinh, chúng tôi ở phòng ba người, cậu ấy ngủ tầng dưới. Tầng dưới vốn là chỗ tôi muốn ngủ Ahhhhh! Cậu ấy là một thiếu niên tướng mạo thanh tú đoan chính, người tôi quen biết hình như đều là thiếu niên chiếm đa số. Tính cách của cậu ấy có chút nghiêm túc, đối với tôi mà nói còn rất gai góc, hơn nữa cậu ấy không tin chướng ngại ngôn ngữ của tôi, đây khiến tâm linh của tôi ít nhiều có chút tổn thương. Mặc dù giống như đã nói xấu cậu ấy, nhưng cậu ấy cũng là một người tốt, trước mắt cậu ấy là cầm tua rua màu lục nhạt.

Bích Nhu:

Mỹ nữ phương Tây phòng 448. Tôi thừa nhận tôi luôn sẽ có một chút động lòng với mỹ nữ, cho dù tôi biết bọn họ luôn luôn không có duyên với tôi. Cô ta cũng là cầm tua rua màu lục nhạt, tính cách xem như là cởi mở đi? Sau khi tiếp xúc sơ qua phát hiện cô ta rất biết diễn trò, uhm, rốt cuộc nên nói là rất biết diễn trò hay là rất biết gạt nam nhân? Dù sao người có quan hệ với mỹ nữ đều là đại nhân vật, bất luận là mỹ nữ lợi hại hay là đầu óc đại nhân vật có vấn đề, đó kỳ thực không liên quan đến tôi.

Mễ Trọng:

Hướng dẫn du lịch phụ trách giới thiệu mọi thứ cho tôi sau khi đến Đông Phương Thành. Chẳng qua tôi không phải đến du lịch, gọi là hướng dẫn du lịch có khả năng không chính xác lắm. Ấn tượng của tôi đối với người này không phải rất tốt, có chút gian gian, rất thực tế còn biết giả vờ quen thuộc, sau đó cũng biết nói mát, lấy danh từ ở thế giới kia của tôi mà nói, loại người như hắn chính là đã biến thành con chim già khôn lỏi đi? Và tôi chính là ma mới, chính là như thế không sai. Hắn cũng là cầm tua rua màu lục nhạt, nghe nói đang chịu món nợ khổng lồ.

Lăng Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Phù Chú

Hiên, phụ trách xử lý ký ức của cư dân Đông Phương Thành, cường giả tua rua màu đen xám. Tôi từng bị người này hại chết một lần. Người này hình như là thần tượng vạn dân của Đông Phương Thành, tình nhân trong mộng của đông đúc nam tử, nhưng người không thể chỉ nhìn bề ngoài đi? Tôi cảm thấy tâm can của người này hẳn là đen, bằng không cũng chính là không có tâm can, đây không phải thù dai, đây là trực giác, haiz, nói mấy lời này xong tôi có khi sẽ biến thành kẻ địch chung của nam giới, nhưng tôi vẫn là cho rằng như thế.

Âm Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Thuật Pháp Hiên, nói thẳng tôi không rõ hắn là phụ trách cái gì lắm, phụ trách tạo dáng? Kỳ thực nghiêm khắc mà nói là làm trò hề... Vì sao nói như thế, bạn sau này sẽ biết thôi. Trông thì đẹp trai thật đấy, nhưng sau khi biết tính cách thật của hắn những thiếu nữ đều sẽ vỡ mộng đi? Chẳng lẽ não tàn mới có thể trở thành quan lớn sao? Tôi cảm thấy trong lòng nguội lạnh. Sau đó tua rua hắn cầm lại có thể là màu đen thuần của giai cấp cao nhất, đây có thiên lý hay không hả! Đầu óc là tỷ lệ nghịch với thực lực sao?

Vi Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện thay thế của Võ Thuật Hiên. Đến bây giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy cái người này, cũng không biết giới thiệu với các bạn làm sao. Mễ Trọng nói hắn là người xấu, vậy hắn chính là người xấu đi, dù sao nghe nói hắn đàn áp cư dân mới sinh, cũng chính là nói hắn sẽ đàn áp tôi, người như vậy đương nhiên không phải người tốt, không quen biết thì thôi.

Huy Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Võ Thuật Hiên. Người này đã biến mất hai năm rồi, Lạc Thị bởi thế có

vẻ rất đau lòng. Nghe nói hắn là con nuôi của nữ vương, là người vừa đẹp trai vừa mạnh lại vừa tốt. Tôi biết hắn đẹp trai là bởi vì mọi người đều nói Nguyệt Thoái trông có chút giống hắn, nếu đã như thế hắn đương nhiên là đẹp trai. Nghe nói lúc hắn biến mất đã là tua rua màu đen nhạt rồi, người rốt cuộc đi đâu rồi đây?

Tịch Anh:

Nữ Vương Đông Phương Thành. Nhìn xa tôi chỉ biết là một mỹ mữ mắt lạnh thôi, chưa nói chuyện với cô ta nên cũng không rõ chuyện của cô ta lắm, chẳng qua cô ta cũng cầm tua rua màu đen thuần, hẳn là rất mạnh đi? Hẳn là mạnh hơn Âm Thị đại nhân đi? Nếu như nói Âm Thị đại nhân là mạnh nhất, tôi không thể chấp nhận cho lắm...

Englar:

Thiếu đế Tây Phương Thành. Người này tôi chỉ có nghe qua tin đồn, ngay cả hắn trông như thế nào cũng không biết, nếu đã gọi là thiếu đế, tuổi chắc là rất trẻ, nghe nói hắn 5 năm trước đã có ba đường vàng là giai cấp cao nhất của Tây Phương Thành rồi, còn có một lịch sử huy hoàng... Khụ! Quá khứ tàn nhẫn là giết sạch ba mươi vạn sĩ binh Đông Phương Thành. Tôi nghĩ người có thể làm được loại chuyện này nhất định rất máu lạnh đi, Tây Phương Thành bị loại người này thống trị, không biết là may mắn hay bất hạnh đây?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 2: Vũ Khí

Lời mở đầu của Phạm Thống

Tôi nghĩ tốt hơn vẫn là chỉnh lý sơ qua những chuyện đã xảy ra cho tới nay, tôi biết mọi người đều rất hay quên, tôi cũng vậy.

Tôi tên là Phạm Thống, Hm -- ít nhất chuyện này hẳn là rất không dễ quên, đây chính là ưu điểm của tên tôi. Tôi bởi vì nguyên nhân không rõ mà chết, đến cái thế giới tên là Huyễn Thế này, thân phận hiện nay là cư dân mới sinh của Đông Phương Thành. Sau khi đến đây tôi trở nên vụt sáng, mọi người kinh ngạc, bởi vì phẩm chất vượt trội, thực lực tiến triển một ngày ngàn dặm, nhà nhà yêu quý, người người kính nể, ngàn vạn thiếu nữ âm thầm nhớ nhung, có thể nói là nhân vật phong vân được để ý nhất mấy năm gần đây của Đông Phương Thành, tiền đồ vô hạn, mị lực không ai sánh kịp...

Được thôi, tôi biết không ai sẽ tin. Trên thực tế bản thân tôi cũng không tin. Tôi chỉ là muốn tự sướng một chút thôi, ngại đến ai rồi sao? Người người đều có mộng tưởng trở thành nhân vật vĩ đại, người người mộng tưởng vĩ đại, có cần phải cứ luôn dùng tua rua màu trắng chói mắt kia để nhắc nhở tôi sự bi thảm của hiện thực không?

Lặp lại lần nữa nhé, tôi là Phạm Thống, sau khi đến cái thế giới này mới biết mình đã chết rồi, tôi bị Thuật Pháp Hiên phán không có tài năng, không hợp môi trường Võ Thuật Hiên, chỉ có Phù Chú Hiên khiến tôi cảm thấy có khả năng phát triển tài năng của tôi. Đen tím đỏ lam lục trắng, trước mắt tôi đang cầm tua rua

màu trắng, là giai cấp thấp nhất, đại biểu người vô dụng không có tiền lương, đến tận bây giờ tôi đã chết năm lần ở thế giới này, nợ một trăm chín mươi lăm xâu tiền, người bạn tốt đầu tiên kết được tên là Nguyệt Thoái, chúng tôi cùng ở tại phòng 444 của túc xá học sinh, còn có một người bạn cùng phòng tên là Chu Sa.

Ngoài ra còn có một cái trọng điểm khác, tôi hiện nay đơn thân, đang trưng tuyển bạn gái, điều kiện không nhiều, chỉ cần dịu dàng chu đáo am hiểu ý người có thể nhẫn nhịn cái mồm nói không ra lời bình thường gì của tôi, chúng ta liền có thể kết lương duyên, tôi rất có thành ý.

Tôi bây giờ đang làm cái gì đây? Theo mấy đồng bạn ở khu 1 Tư Nguyên tranh nhau giết gà với người khác. Vì sao phải giết gà đây? Bởi vì chúng tôi cần chút lông gà vỏ tỏi trên người nó. Đừng sửa chữa thành ngữ của tôi, đấy là hài hước, hài hước, hài hước kiểu Phạm Thống!

Căn cứ vào tính toán tỉ mỉ của tôi, chúng tôi nếu như mỗi người đều muốn hoàn thành cái nhiệm vụ giết gà vĩ đại này, thì phải giết một ngàn hai trăm con gà. Mà tiến độ hoàn thành của chúng tôi ngay cả một phần một ngàn hai trăm cũng không tới, bởi vì một con cũng chưa có giết, không có tử số chỉ có mẫu số, tình hình này rất không ổn.

Mà trong đồng bạn của chúng tôi, mỹ nữ tên là Bích Nhu quyết định đứng ra đối phó thế lực ác bắt nạt chúng tôi không cho chúng tôi giết gà, thế là cô ta... Gọi trợ thủ đến đánh thế. Mặc dù thoạt nhìn cô ta không định tự mình lên, nhưng đã gọi trợ thủ tới, cũng vẫn có thể chấp nhận... Chỉ là cái người đến giúp này, theo mọi phương diện mà nói, cũng hơi quá ly kỳ rồi đi?

Nói thẳng cái người này chịu dùng thuật pháp dịch chuyển tới, tôi thực sự là cảm tạ trời cao, dù sao tôi cũng không muốn có thêm kinh nghiệm bị người cưỡi ma thú chẹt chết lần nữa.

Kỹ thuật cưỡi không giỏi thì đừng có làm loạn! Thuần phục thú không tốt thì đừng mang ra khoe! Nếu hắn thật sự cưỡi ma thú tới, chiếu theo trị số may rủi của mỗi một người ở đây, tôi dám nói người bị tông chết nhất định vẫn là tôi, cho nên loại bạo hành này là nhất định phải ngăn cản.

Được rồi, cao thủ đều đã đến, đại nghiệp giết gà của chúng tôi có phải là có hi vọng rồi không đây?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 2+1: Ông Chủ, Gà Ở Đây Chúng Tôi Bao Hết

"Giết gà dùng dao mổ trâu..." -- Phạm Thống

"A, không phải đâu, ta là dùng dao gọt trái cây." -- Âm Thị

Khu 1 Tư Nguyên vốn trật tự đã biến thành nơi giết gà cãi nhau nổi xung đột, sau khi Âm Thị xuất hiện ở lúc bạo phát xung đột, cả bầu không khí liền thay đổi.

Kỳ thực trạng huống ban đầu được cho là sắp bạo phát xung đột, mà bởi vì người xuất hiện là Âm Thị, đây cũng bằng với việc tuyên bố xung đột không thể nào xảy ra, trừ phi thật sự có người không thức thời đến mức đó.

Phạm Thống lần đầu tiên nhìn thấy Âm Thị là ở bên ngoài cổng thành, nhưng nghiêm khắc mà nói đó không tính là nhìn thấy, bởi vì hắn chưa kịp nhìn đã chết rồi. Lần thứ hai nhìn thấy Âm Thị là ở lễ Trầm Nguyệt, lúc đó nhìn xa chỉ cảm thấy rất đẹp trai cộng thêm có chút kỳ quái, bây giờ là lần thứ ba nhìn thấy, ở cự ly gần này nhìn lên, chỉ có thể nói... đầy lòng ai oán.

Âm Thị dưới ánh nắng đẹp đến độ sẽ khiến nam nhân cảm thấy nên làm thịt hắn để tránh cho hắn cướp đi mọi ánh mắt của nữ nhân. Có loại nam nhân này tồn tại, Phạm Thống cũng không biết mình nên an phận thế nào nữa, nhưng mà trên thực tế nếu như hắn thật sự dám động thủ, là ai làm thịt ai sợ rằng rất rõ ràng -- cho dù không nói thực lực, vận mệnh cũng sẽ luôn đứng ở bên kẻ đẹp trai, chỉ nhìn người ta đẹp như thế đã biết vận mệnh có bao nhiêu thiên vị rồi.

Mặc dù lấy trình độ đẹp mắt của tướng mạo mà nói, số điểm của Nguyệt Thoái cũng rất cao, nhưng cậu ta dù sao cũng không phải loại hình đó, hơn nữa còn chưa trưởng thành, tương đối không liệt vào phạm vi kẻ địch, huống hồ, nam nhân là không thể xa lánh bạn bè của mình, Phạm Thống luôn luôn tuân theo giáo hối của phụ thân một cách cẩn trọng.

"Âm Thị, em rất nhớ anh --"

Lúc Bích Nhu từ trong lòng Âm Thị ngẩng đầu lên, hốc mắt đã đỏ rồi, hơn nữa làm rất vừa vặn, vừa không có khóc quá nghiêm trọng khiến cho mặt không thể nhìn, cũng không có biểu hiện ra cảm giác muốn dùng nước mắt để thu hút chú ý, bộ dạng chịu uất ức đó hệt như đó là sự hồn nhiên vốn có, nhìn không ra là màn kịch cô ta biến ra trong mấy giây.

Nữ nhân này không đơn giản. Ngàn vạn lần không thể đắc tội cô ta. Phạm Thống âm thầm đánh dấu nguy hiểm cho Bích Nhu.

"A! Làm sao khóc rồi! Ai bắt nạt em?"

Âm Thị rất tự nhiên mà thuận theo đầu của Bích Nhu vuốt tóc của cô, bởi vì nhìn thấy hốc mắt cô ửng đỏ mà có chút hoảng hốt.

"Có người cứ luôn giành gà của bọn em, không để bọn em thu thập da gà thăng cấp --"

Bích Nhu vừa nói vừa áp sát thân thể lên người Âm Thị, mang bộ dạng cần hắn an ủi, nhưng theo Phạm Thống thấy, cô ta hình như đang ăn đậu hũ một cách rất hưởng thụ.

"Bọn họ quen nhau bao lâu rồi?"

Chu Sa rất lãnh tĩnh mà quay đầu nhìn hướng nữ sinh A, B đáng yêu hỏi cái vấn đề này.

"Hm? Quen từ ngày lễ Trầm Nguyệt đi, cho nên là... hai ngày?"

Nữ sinh A, B đáng yêu đang say sưa nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Âm Thị, trên má hai người đều ửng đỏ rồi, một mặt còn đang trao đổi ý kiến "Đẹp trai quá", "thật ngưỡng mộ" gì gì đó, đối với vấn đề của Chu Sa cũng chỉ là trả lời một cách lơ đãng.

Hai ... ngày -- Hả?...

Người hỏi vấn đề là Chu Sa không tỏ vẻ gì, trái lại là Phạm Thống có chút tâm tình phức tạp.

Hai ngày đã có thể nóng bỏng như thế? Hai ngày đã có thể nóng bỏng như thế?

Công lý ở đâu --

Phạm Thống cảm thấy cuộc sống đến chết cũng vẫn FA của mình đang khóc lóc.

Ở trước mặt đông đúc người độc thân mà tỏa sáng mạnh như thế là đúng đắn sao? Là đúng đắn sao? Như vậy là có thể sao --

"Phạm Thống..."

Đại khái là sắc mặt chịu đả kích của hắn quá minh hiển, ánh mắt Nguyệt Thoái nhìn hắn vừa lại mang lo lắng.

"Nguyệt Thoái, cậu đã từng có bạn trai chưa..."

"Ơ?"

Sắc mặt của Nguyệt Thoái trở nên có chút khó coi. Là nam nhân, nghe xong câu này sắc mặt đều nên khó coi.

Tôi là nói bạn gái, rất xin lỗi.

"Tôi... vì sao, vì sao phải có bạn trai chứ? Phạm Thống cậu rốt cuộc là chỉ cái gì?"

Ai tới giúp tôi phiên dịch giùm cái! Hoặc là cho tôi mượn giấy bút! Học chữ lâu như thế rồi, hai chữ bạn gái hắn là xem hiểu đi! Không, đây căn bản là mấy từ vựng quan trọng tất phải học khi học chữ!

May mà Chu Sa không có chú ý đến đề tài của bọn họ, nữ sinh A, B đáng yêu cũng đang chìm đắm trong hạnh phúc ngắm trai đẹp vẫn chưa thoát ra, cho nên hình tượng của hắn vẫn không đến nỗi bị hủy diệt quá nghiêm trọng.

Về phần cặp đôi bên kia, đó căn bản là từ khi nhìn thấy nhau và bắt đầu thế giới của bọn họ thì đã không có người khác rồi đi. A, có khả năng có gà, chẳng qua gà cũng không phải người.

"A, gà gì? Ta đi bắt cho em nhé?"

"Không cần bắt, giết chết sau đó bọn em lột da nhổ lông là được..."

"Nhưng ta sợ ta đánh không được."

"Một ngón tay của anh đã đủ giết chết rồi --"

"A, nếu như có em nhìn, ta cái gì cũng không làm được."

"Mm mm, Âm Thị, em sẽ cổ vũ cho anh!"

...

Đừng có tình tứ nữa, tàn hại sức khỏe của tôi...

"Vậy gà ở đâu? Mang ta đi tìm đi."

Âm Thị hoàn toàn không có lưu ý đến những cư dân mới sinh sau khi nhìn thấy hắn liền hóa đá ở xung quanh, hình như đã chuẩn bị muốn bắt đầu giết gà rồi.

"Có mà, ngay trước mặt có một con, anh xem."

Sau khi bọn họ nhắm xong mục tiêu, nhìn dáng vẻ là muốn bắt đầu tiến hành việc giết gà rồi. Nữ sinh A, B đáng yêu vẫn chưa hồi thần từ trong trạng thái mê mẩn, Nguyệt Thoái hình như cũng vẫn còn bị đề tài bạn trai vừa rồi vây khốn, tâm tình của Phạm Thống vẫn ở đáy cốc, chỉ một mình Chu Sa có tiến nhập trạng huống, chuẩn bị đi theo giết gà.

"Được, giết chết nó."

Mặc dù con gà đó còn cách bọn họ một khoảng, nhưng lần này cũng không có người tiến lên cướp.

Đùa à, con mồi của chưởng viện Thuật Pháp Hiên đã nhắm, ai dám đi cướp chứ?

"Âm Thị đại nhân!"

Lúc này trong những người vây xem, cuối cùng cũng có một nữ sinh không nhịn được hét lên.

"Thân là chưởng viện Thuật Pháp Hiên, trực tiếp can thiệp, giúp học sinh đề thăng giai cấp, đây không hợp quy củ đi!"

Ghen tị thì nói đại đi, khuôn mặt thật xấu xa... Phạm Thống lẩm bẩm trong lòng. Mặc dù hắn cũng rất không quen nhìn dáng vẻ người khác thân thân mật mật, nhưng hắn càng hi vọng có thể thuận lợi giết gà đề thăng giai cấp.

"Các ngươi là muốn đề thăng giai cấp?"

Âm Thị bây giờ mới nghe thấy, cho nên có chút bất ngờ mà nhìn hướng bọn họ.

Ngài chắc sẽ không khỏi giúp nữa chứ?

"Đúng thế, chúng tôi đều là đến thu thập lông với da để trở về đề thăng giai cấp."

"Ta còn tưởng là thâm thù đại hận... Vậy trở về đi mua gối đầu bóc ra là được rồi?"

Ngài anh minh. Nhưng ngài hoàn toàn không có trả lời vấn đề của nữ học sinh kia. Hơn nữa ai không dưng có thâm thù đại hận với gà chứ?

"Em muốn giết gà!"

Bích Nhu hình như bởi vì bị cướp quá nhiều lần, đã có oán niệm với gà rồi, cho nên cũng không tán đồng cách mua gối để bóc này.

Tiểu thư, cô làm ơn để mọi người nhẹ nhõm chút đi...

"Được, chúng ta đi giết gà, đi."

Tiên sinh lỗ tai ngươi cũng quá mềm rồi đi! Kiên trì thêm một chút chứ! Ngươi có biết gà phải giết lên tới một ngàn hai trăm con không? Ngươi căn bản không có tính đi! Hay là ngươi quyết định giúp tiểu Nhu nhà các ngươi gom đủ phần cô ta cần là thôi à!

"Âm Thị đại nhân..."

Nữ học sinh kia vẫn không từ bỏ, Âm Thị thì dùng một loại thái độ không hề gì mà trả lời cô ta một câu lấy lệ.

"Thuật Pháp Hiên có quy định chưởng viện không thể giúp học sinh đề thăng giai cấp sao? Vậy bắt đầu từ hôm nay đổi lại theo lệnh ta."

"Làm sao có thể như thế --"

"A, thật lôi thôi, ta là chưởng viện hay ngươi là chưởng viện?"

Âm Thị phàn nàn một câu, tiện tay tháo phụ kiện màu gỗ treo ở trên người xuống, chỉ thấy hắn cũng không có làm động tác đẹp đẽ gì đã ném thứ đó lên trên, phụ kiện màu gỗ đó liền lơ lửng ở

giữa không trung, khoách tán lên trên một cái phù ấn hư ảo, ở trong bầu trời hết sức rõ ràng.

"Âm Thị Phù Cấm Lệnh, từ bây giờ trở đi ở đây chỉ có ta được đụng vào gà, người khác đụng vào gà hết thảy xử phạt, bản cấm lệnh này sẽ tự động giải trừ sau khi ta rời khỏi. Được rồi, các vị học sinh, gà ở đây hôm nay không có duyên phận với các ngươi rồi, mau chóng rời khỏi đi làm chuyện khác đi."

... A? Đây là cái gì?

Phạm Thống không quá có thể hiểu đây nghĩa là gì, cũng không hiểu Âm Thị rốt cuộc đã làm cái gì, những người ở hiện trường đại khái cũng không có mấy ai hiểu, nhưng những học sinh gây trở ngại kia hình như có vẻ rất tức tối, chẳng qua cũng từ bỏ việc tiến lên lý luận, liền trực tiếp rời khỏi.

"Âm Thị, Âm Thị, vừa rồi đó là cái gì?"

Trong tất cả mọi người đương nhiên chỉ có Bích Nhu tiện mở miệng hỏi nhất. Người người đều có lòng tò mò, Bích Nhu cũng không ngoại lệ, nhất là nhìn thứ chưa từng nhìn, sẽ khiến người càng muốn nghe ngóng.

"Cái này? Đồ chơi mà mỗi Ngũ Thị đều có."

Kỳ vọng Âm Thị giải thích đàng hoàng, hình như không có khả năng lắm.

"Ồ? Vậy có thể cho em mượn chơi không?"

Bích Nhu tiểu thư, lòng tò mò của cô đã đến mức độ nguy hiểm rồi. Xin đừng làm ra chuyện khiến người khốn đốn, tôi cảm thấy thứ này giao đến tay cô sẽ hết sức đáng sợ.

"A, ta cũng muốn, nhưng Anh sẽ tức giận."

Âm Thị đại nhân, khi ngươi cự tuyệt yêu cầu của nữ nhân ngươi, vậy mà đề cập đến một nữ nhân khác, đây bất luận nhìn làm sao đều là cái thất bại lớn.

"Hừ..."

Bích Nhu quả nhiên lập tức lộ ra thần sắc không cam tâm, nhưng cũng không tiếp tục tranh cãi vô lý.

"Hiện trường đã bố trí xong rồi, vậy thì chúng ta bắt đầu động thủ đi, tiểu Nhu?"

Ngài nói cái gì cũng được. Mặc dù tôi vẫn là hi vọng mọi người cùng nhau trở về đi mua gối bóc lấy lông... cái đề án này thật sự không có khả năng sao?

Sắp trở thành chiến tích đầu tiên của đoàn giết gà bọn họ, chính là con gà đang đơ mắt ở phía trước.

Trình độ đần độn của những lục kê này, khiến Phạm Thống rất hoài nghi bọn chúng phải làm thế nào tồn tại ở thế giới này mà không tuyệt chủng. Có lẽ sinh sôi nảy nở quá nhanh? Chẳng qua một con gà từ khi sinh ra đến lớn như thế, rốt cuộc cần mấy ngày?

Khi Âm Thị bước đi một cách oai phong về phía con gà đó, kỳ thực mọi người đều rất chờ mong hắn sẽ dùng chiêu số gì giết gà.

Là thuật pháp hoa lệ khoa trương, hay là trực tiếp dùng sát chiêu đầy hiệu suất? Một cao thủ có tua rua màu đen thuần, một khi động thủ nhất định sẽ không tầm thường đi?

Đương nhiên những suy nghĩ này -- cho dù nói là kỳ vọng cũng được, nhận xét cũng tốt, đều là nhận biết chủ quan của mọi người mà thôi, khi Âm Thị lưu loát từ trong lòng móc ra một con dao gọt trái cây, xông lên bằng động tác vô cùng tùy tính và bắt đầu đâm gà, gần như mỗi một người đều biết hiện thực cùng tưởng tượng là có khác biệt, cũng hiểu được cảm giác vỡ mộng.

"Hây!"

Hắn cầm dao trái cây đâm thì đâm, vẫn thật là vô cùng nghiêm túc có khí thế, không biết có nên nói hắn làm thật ra dáng hay không, mặc dù mỗi lần công kích đều hữu hiệu, nhưng đều không cắt trúng chỗ hiểm, mà khi gà mổ ngược lại, hắn cũng đều né qua rồi, rốt cuộc mạnh hay là không mạnh thực sự rất khó phán đoán.

Khi hắn giải quyết xong một con lục kê, đã tốn hết mười phút. Phạm Thống sâu sắc cho rằng hắn căn bản không phải đang giết gà, mà là đang giỡn với gà.

"Dao gọt trái cây...?"

Chu Sa không nhịn được lẩm bẩm một câu. Rốt cuộc có người bình thường lên tiếng rồi.

"A, ta muốn thử xem các loại vũ khí, dao chặt củi lần trước mang theo không tiện, lần này đổi thành dao gọt trái cây."

Không có người muốn ngài giải thích cái này. Điều chúng tôi muốn ngài nói rõ căn bản không phải cái này A A A !

Thân là một trong Ngũ Thị, thân là chưởng viện của Thuật Pháp Hiên, ngài chẳng lẽ không có vũ khí tốt hơn sao! Lấy ra cho chúng tôi xem thử cái! Vũ khí biết nói chuyện đâu? Đó là trang bị cơ bản trong truyền thuyết của cao thủ không phải sao!

"A -- Đao pháp của Âm Thị anh thật tuyệt --!"

Ở đây vẫn có một nữ nhân bất luận đúng sai đều la hét khen ngợi. Này, sau lưng một nam nhân thành công luôn có một nữ nhân vĩ đại, Bích Nhu tiểu thư cô dung túng hắn như thế, hắn có khả năng thành công sao?

"Một con gà mười phút, một ngàn hai trăm con gà cần mười hai ngàn phút, phải giết hai trăm tiếng đồng hồ."

Chu Sa rất lãnh đạm mà bổ sung câu này, khiến Phạm Thống cảm động mà phát hiện, thì ra ngoại trừ hắn, vẫn có người đang tính hiệu suất, hắn còn tưởng mọi người đều ngốc đến độ không phát hiện cái sự thực minh hiển giết không hết này, không ngờ Chu Sa vẫn là có lưu ý.

Chẳng qua người ta dù sao cũng là đến giúp, Chu Sa, cậu tốt hơn là khách khí chút đi.

"Âm Thị, thế này sẽ không kịp bữa tối đâu, giết nhanh lên một chút có được không?"

Bích Nhu lại sử dụng tuyệt kỹ mềm giọng nhờ vả, chẳng qua về phần bữa tối mà cô ta nhắc đến, Phạm Thống vẫn là có chút ý kiến.

Giả thiết sáu giờ là nên ăn bữa tối, bọn họ bây giờ chỉ còn lại ba tiếng thôi.

Ba tiếng muốn giết một ngàn hai trăm con gà, chính là một giờ phải giết bốn trăm con gà. Một giờ phải giết bốn trăm con gà, chính là mỗi phút ít nhất phải giết sáu mươi sáu đến sáu mươi bảy con gà, một giây phải giết hơn một con.

Đây có khả năng sao? Đây có khả năng sao? Còn phải trừ đi thời gian tìm gà, đây thật sự có khả năng sao? Hay là người cầm tua rua màu đen thuần có thể hóa mục nát thành thần kỳ, đem điều không thể biến thành có thể?

Nếu như Âm Thị làm được, Phạm Thống sẽ sâu sắc mà cho rằng hắn có thể lưu danh muôn đời rồi. Mặc dù loại chuyện "giết gà đệ nhất nhanh tay" này lưu truyền muôn đời chưa chắc là tiếng thơm, dù sao truyền đi thật sự không phải dễ nghe cho lắm...

Ngoài ra, rõ ràng trở về cũng là ăn lương thực công cộng, loại bữa tối đó cần gì phải mau chóng trở về...

"Vị học sinh này, ta cảm thấy ta cứ luôn cảm nhận được tầm nhìn của ngươi..."

Âm Thị lúc này đột nhiên nhìn qua phía Phạm Thống, hình như có chút nghi hoặc.

"Ta cảm giác trong tầm nhìn của ngươi hàm chứa bất mãn. Chúng ta quen nhau sao?"

Ánh mắt của mọi người tức thì toàn bộ tập trung đến người Phạm Thống.

Ánh mắt của Bích Nhu hết sức dễ phân biệt, đơn giản mà nói chính là "nam nhân tốt như thế ngươi có gì bất mãn với hắn? Ngươi mù rồi sao", ánh mắt của người khác thì đơn thuần hơn một chút, chỉ có biểu lộ tâm tình bình thường.

"Tôi vừa mới đến đã bị Âm Thị đại nhân ngài cưỡi ma thú chẹt qua một lần."

Nếu hắn đã hỏi rồi, Phạm Thống dứt khoát theo nước đẩy thuyền mà nói ra, dù sao hắn thoạt nhìn hắn không phải người sẽ bởi thế tức giận, nói thẳng ra cũng không có gì không tốt.

Trọng điểm là bồi thường! Liệu có hi vọng bồi thường không!

"A, chết rồi sao?"

Âm Thị có chút kinh ngạc, vậy mà cũng không cầu chứng thời gian địa điểm, đã theo phản xạ hỏi ra cái vấn đề này.

Thì ra ngài thường thường cưỡi thú nguy hiểm chạy loạn, loại chuyện này đã xảy ra rất nhiều lần rồi?

Phạm Thống gật đầu, trường hợp có thể dùng gật đầu thay thế trả lời, chỉ cần hắn không quên, đều sẽ làm như thế.

"Thật là xin lỗi, ta không có biện pháp cho ngươi giết để xả

giận, hay là ta lấy phí sống lại để làm bồi thường? Ba ngàn xâu tiền đủ không?"

Âm Thị vừa nói, vừa từ trong lòng lấy ra một cuộn vé, viết khoản tiền xuống, đó là thứ như chi phiếu, thông thường chỉ khi có giao dịch với lượng tiền lớn mới dùng đến.

Phạm Thống nghe con số hắn nói ra, thì hoàn toàn trợn tròn mắt.

Ba ngàn xâu tiền!

Ba ngàn xâu tiền --!

Ta không có nghe sai chứ? Thật sự là ba ngàn xâu tiền! Ngay cả phí bồi thường tinh thần cũng tính vào rồi sao? Âm Thị đại nhân ngài là thần của tôi! Từ nay trở đi tôi quyết định sẽ đi theo ngài!

Phạm Thống mừng rỡ như điên đang muốn từ trong tay Âm Thị tiếp lấy cuộn vé, Bích Nhu lại lên tiếng ngăn cản trước một bước.

"Âm Thị! Phí thân xác của một lần sống lại chỉ cần một trăm xâu tiền thôi! Đừng lãng phí tiền như thế, không có đắt như vậy!"

...

Đó là tiền của hắn, cũng đâu phải tiền của cô, cô quản nhiều như thế làm gì? Còn chưa gả đã như thế ai mà dám lấy cô? Chặn tài lộ của người khác là rất không đạo đức đấy!

"Hơn nữa, ba lần sống lại đầu tiên không cần tiền, Phạm Thống vừa mới đến, lần đó hắn cũng ở trong ba lần đi?"

A A A A! Tôi với cô không đội trời chung! Lần đó đích xác là vẫn không cần tiền, nhưng cô làm sao có thể, làm sao có thể nói ra

hả!

"Ô? Là như thế sao?"

Âm Thị quả nhiên là không rõ trạng huống, sống ở Đông Phương Thành lâu như thế, vẫn không biết phí sống lại cần bao nhiêu tiền, chuyện quan trọng như thế. Chỉ có thể nói cư dân nguyên sinh không biết nỗi khổ nhân gian, cư dân mới sinh căn bản là sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

"Vậy... tiểu Nhu, tấm này tốt hơn cho em vậy, lần trước quên cho em ít tiền rồi, ba ngàn xâu tiền đủ không? Hay là ta ghi thêm một tấm?"

"Uh uh, đủ lắm rồi, Âm Thị đối với em thật tốt."

A A đồ khốn -- đoạn tiền tài người khác sẽ chết không được tử tế đâu --

Mắt nhìn ba ngàn xâu tiền vốn định cho mình cứ như thế chớp mắt tiến vào túi của người khác, nội tâm Phạm Thống máu lệ đan xen, đó là điều mà ngôn ngữ không thể hình dung.

Mỹ nữ chuyện gì cũng không cần làm đã có thể lấy được ba ngàn xâu tiền, kẻ bị hại là hắn truy cầu trợ cấp lại không được ngó ngàng, nghĩ thế nào cũng cảm thấy bi phẫn như thế ấy.

"Cho dù cho tôi một trăm xâu tiền cũng được à..."

Đại khái là nguyền rủa cảm ứng được khát vọng tinh thần của hắn, cho nên mới để cho hắn nói ra lời bình thường đáng tiếc không có nhận được công hiệu.

"Ba lần chết đầu tiên là nhắc nhở ngươi phải cảnh giác cẩn thận, cho nên không tính."

Âm Thị hoàn toàn không có ác ý, chỉ là trần thuật sự thực, xem

ra đòi bồi thường là hết hi vọng rồi.

Cho dù ta không tránh đường bị ngươi chẹt chết là do ta không có lòng cảnh giác, nhưng ngươi chẹt chết người trên đường chẳng lẽ một chút trách nhiệm cũng không có sao --

"Đòi tiền người khác hoài sẽ rất khó coi."

Chu Sa đâm hắn một câu, đâm thật là vừa nhanh vừa tàn nhẫn.

"Phạm Thống, bằng không tôi theo cậu cùng đi làm kiếm tiền giúp cậu trả nợ nhé, dù sao tôi bây giờ vẫn không làm sao cần tiền."

Nguyệt Thoái vỗ vỗ vai của hắn tỏ vẻ an ủi, âm thanh nói chuyện vẫn ôn hòa như trước.

Hu hu, Nguyệt Thoái, vẫn là cậu tốt nhất, tôi đã biết chỉ có cậu là bạn tốt của tôi...

Mặc dù lợi dụng bạn bè để kiếm tiền không phải điều mà một nam tử hán đại trượng phu nên làm, nhưng ba tôi cũng từng nói "Khi con thật sự cần, ngàn vạn lần đừng vì mặt mũi mà từ chối", cho nên tôi đương nhiên cứ ôm lòng cảm kích mà chấp nhận ý tốt của cậu rồi...

"Cảm tình của các cậu thật là tốt, vậy làm việc cố lên nhé." Bích Nhu cười cười với bọn họ, nụ cười vẫn ngọt ngào như cũ.

Tôi không cần sự khích lệ của nữ nhân cướp đi ba ngàn xâu tiền tấn thăng giai cấp phú ông! Ủng hộ tinh thần gì chứ, thứ giả tạo nhất!

Tiền có thể không lấy, gà không thể không giết. Mặc dù đối với Phạm Thống mà nói, nên là ngược lại, gà có thể không giết, tiền không thể không lấy mới đúng, nỗi hận ba ngàn xâu tiền này

đại khái sẽ bị hắn nhớ rất lâu, người có nợ luôn là tương đối mẫn cảm với tiền bạc.

Lương tháng của tua rua màu lục nhạt là hai xâu tiền, màu lục cỏ thì là ba xâu tiền, nếu như hôm nay thật sự thành công lấy được đủ lông với da đề thăng đến tua rua màu lục cỏ, hắn cũng phải chờ một ngàn tháng mới sẽ có ba ngàn xâu tiền. tuy nói hắn chỉ cần một trăm chín mươi lăm xâu tiền thôi, nhưng ba ngàn xâu tiền đó từng ở nơi hắn với tay lấy được! Cảm giác đó thì khác rồi! Có ba ngàn xâu tiền có thể làm được biết bao nhiêu chuyện, có thể trải qua cuộc sống xa hoa hưởng thụ!

Bên cạnh Phạm Thống lềnh bềnh khí tức ai oán, chẳng qua có lẽ là lực tinh thần không đủ cường đại, tâm tình ai oán của hắn vẫn không đủ ảnh hưởng cả đoàn thể.

Bởi vì mọi người vẫn không có thời gian lảm nhảm, Phạm Thống liền chuyển chú ý đến thi thể lục kê.

Căn cứ vào cách nghĩ "ở trong túi mình luôn khiến người an tâm hơn", Phạm Thống quyết định tự mình đi lấy lông gà da gà xuống, bởi vì biết hôm nay phải giết gà, hắn vẫn là có mang đạo cụ có chất lượng không được tốt cho lắm, đây vẫn là mượn của người khác, tình hình tài vụ của hắn hiện tại chỉ cần là thứ cần tiền đều không có duyên với hắn.

Nhưng mà ở lúc hắn đụng vào gà chuẩn bị động dao, đột nhiên không gian "két" một tiếng, sau đó là "oành" một tiếng, từ thị giác của Phạm Thống chỉ có thể nhìn thấy một ánh chớp chói lòa, đồng thời cảm giác thấy toàn thân đau đớn mãnh liệt, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn kỳ thực không rõ lắm.

Chuyện xảy ra bên này, cự ly gần như thế, nhóm bạn bên kia đương nhiên đều đã nhìn thấy, người đầu tiên mở miệng nói chuyện với hắn là Chu Sa.

"Ngươi đã làm chuyện gì xấu để bị sét đánh?"

Thì ra hắn là bị sét đánh. Làm sao không chết? Tốt hơn là không chết, nhưng... cũng không phải nói như thế đi?

Hắn chẳng qua chỉ là muốn đảm bảo độ cứng của da lông, nếu như mọi người không chú ý thì cứ đút túi riêng, chuyện này có tồi tệ đến mức phải bị trời đánh thánh đâm để trừng phạt không? Trong bầu trời cũng không có nhiều mây đen, cho nên đây không phải chuyện ngẫu nhiên, là thật sự trời trừng phạt ta sao?

"Phạm Thống, có cần đưa cậu về trị liệu một chút không..."

Nguyệt Thoái bởi vì nhìn thấy thảm trạng của hắn mà hơi hoảng lên, hai nữ sinh đáng yêu cũng cảm thấy hắn như hiện tại không ổn lắm mà gật đầu, Chu Sa thì lại bổ sung một câu.

"Nghe nói, nguồn y liệu của Đông Phương Thành đều chỉ cung cấp cho cư dân nguyên sinh, cư dân mới sinh thì giết hết, dùng sống lại nhanh hơn."

Tôi không về nữa. Tôi rất ổn, cảm ơn các cậu quan tâm.

"A."

Âm Thị đột nhiên kêu một tiếng, hình như nghĩ đến cái gì.

"Ta đã nói ngoại trừ ta người khác đều không thể đụng vào gà..."

...

Cho nên, hắn là bị phù của Âm Thị đánh. Chính cái gọi là chết ở trong tay người mình. Được thôi, không có chết, nhưng trạng huống hiện tại của hắn cũng không tính là tốt lắm.

Âm Thị đại nhân, lúc ngài phát cấm lệnh có thể cẩn thận một chút không hả! Chẳng lẽ loại công việc vụn vặn thu thập da gà

lông gà này, ngài cũng muốn một mình làm hết sao?

"Âm Thị, anh muốn giúp bọn em lột da nhổ lông? Như thế vất vả lắm đó! Sửa lại một chút đi? Loại chuyện này bọn em làm là được rồi."

Bích Nhu có vẻ đau lòng không nỡ thấy hắn quá lao lực. Nói đến, trước mắt cũng mới giết có một con gà.

"Cũng được, vậy thì sửa một chút... A! Chờ ta một lát, có người tìm ta."

Ở lúc Âm Thị đang mò phụ kiện của hắn chuẩn bị cấm lệnh lần nữa, máy thông tin phù chú của hắn phát ra hào quang, thế là hắn liền tiếp lên nghe.

"Ta đang ở bên ngoài. A, cái gì? Ta quên mất. Ta... được thôi, ta biết rồi, ta lát nữa sẽ trở về."

Nghe lên hình như có chuyện gấp, cũng đã nói muốn về rồi, vậy gà sợ rằng là giết không thành rồi.

Nếu đã như thế, chúng ta có thể trở lại rồi đi mua gối đầu bóc chứ?

"Âm Thị, anh phải đi rồi?"

Bích Nhu lộ ra biểu tình rất thất vọng.

"Tiểu Nhu, xin lỗi, ta đã đáp ứng tối nay đến thông đạo Trầm Nguyệt hiệp trợ nghênh tiếp cư dân mới sinh."

Cũng chính là đến chỗ thông đạo Trầm Nguyệt cướp người đi? Đây đích xác được tính là chuyện quan trọng.

"Ừ..."

Bích Nhu mím môi, trong ánh mắt vẫn để lộ không muốn. Bình

thường mà nói ở lúc thế này nam nhân đều sẽ dao động, cơ suất đùn đẩy chuyện kia để ở lại rất cao.

"Ta cũng muốn ở cùng em, nhưng nếu nuốt lời không đi Anh sẽ tức giận."

Nếu như không phải sau lưng hắn còn có một nữ nhân đáng sợ.

Đây rốt cuộc là quan hệ phức tạp rối rắm gì? Có mấy góc hả? Vợ cả với vợ hai sao? Hay là chính thất với ngoài luồng?

"Vậy anh đi đi, bọn em sẽ tự nỗ lực."

Bích Nhu khi nghe thấy trong miệng Âm Thị nhắc đến nữ vương, trong mắt không rõ lắm mà lóe qua một tia chua xót, tiếp đến liền có chút giận dỗi mà trả lời hắn như thế,

"A, nhưng ta sẽ lo lắng. Ta tìm người thay thế ta giúp các em có được không? Chờ ta một lát."

Vừa nói, Âm Thị lại sử dụng máy thông tin phù chú, bắt đầu liên lạc người khác.

Muốn gọi người thay ca? Mộng gối đầu vỡ rồi sao?

"Là ta. Ngươi rảnh lắm phải không? Đến giúp tiểu Nhu nhà ta. Ta phải trở về chuẩn bị đến thông đạo Trầm Nguyệt, mau lên nhé, A, thuận tiện mang bảy cái máy thông tin phù chú đến."

Không biết hắn đang nói chuyện với ai, cuộc trò chuyện kết thúc rất nhanh. Tiếp đến hắn chính là chờ người tới rồi, không biết sẽ chờ bao lâu.

"Âm Thị đại nhân, xin hỏi ngài biết thuật pháp trị liệu không?"

Nguyệt Thoái mở miệng với Âm Thị, đồng thời nhìn hướng Phạm Thống. Nói thật, bị sét đánh, muốn chờ bộ phận bị tổn

thương tự lành, hoàn toàn không tiến hành trị liệu, đó vẫn thật rất khó.

May mà đó không phải lôi điện thiên nhiên chân chính, bằng không có khi ngay cả y phục cũng sẽ hóa thành than? Y phục trên người của Phạm Thống hiện tại đã rách mấy cái lỗ, xem xem da của mình, có chỗ cũng đen thui, nếu như dùng tên của hắn để suy diễn, đây chính là cơm cháy rồi, cảm giác thật không thoải mái.

"Không biết. Ta không có cách nào học. A, như thế sau này nên mang chút thuốc tốt, bằng không tiểu Nhu của ta bị thương thì làm sao đây?"

Âm Thị đang trả lời liền tự mình nhảy sang lo lắng chuyện chưa xảy ra, Phạm Thống cảm thấy sống chết của mình thật sự không được để ý.

Chẳng qua, không có cách nào học là...? Lời này rất khiến người tò mò. Nhưng Phạm Thống là người bị tuyên bố không hề có chút thiên phú ở phương diện thuật pháp, muốn hiểu có lẽ cũng là không thể nào đi.

"Vì sao không cách nào học đây?"

Chu Sa không hổ là Chu Sa hiếu học, lập tức liền đặt câu hỏi. Có khả năng cậu ta cũng muốn hiểu thêm một chút chuyện tương quan, tránh cho đến lúc đó mình cũng không thể học đi.

"Ta nếu là có thể học thì rất quá phận rồi. A, dù sao đây cũng là vấn đề của bản thân ta, chỉ có ta như thế, dù thế nào cũng không thể học được, ta cũng rất tiếc nuối. Nếu như có thể sử dụng thuật pháp trị liệu, hẳn sẽ rất thú vị đi, như thế bắt một con gà là đủ rồi mà, liên tục thúc giục tế bào của nó để cho lông da mọc ra, mọi người sẽ đều có rồi."

Âm Thị đại nhân, ngài xác định thuật pháp y liệu có chức năng

như thế? Xin hỏi mọc một lần cần bao lâu? Sở thích của ngài là càng không có hiệu suất thì càng tốt sao? Còn nữa, con gà đó cũng rất đáng thương đi?

Sau khi kết thúc đề tài thuật pháp trị liệu, người Âm Thị tìm đến giúp cũng tới rồi, có thể nói là khá có hiệu suất.

Chỉ có điều khi cái người đó lấy phù chú thần kỳ hiện hình ở trước mặt bọn họ, bọn họ cũng nhìn thấy rõ dung nhan tuyệt lệ vô song đó, tức thì đa số người đều cảm giác mình giống như cách rất xa cuộc sống bình dân thông thường.

"Ta vốn đang ngủ trưa, ngươi tốt nhất là thật sự có chuyện đứng đắn quan trọng, nếu không ta sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn thây."

Người tóc dài xinh đẹp vừa xuất hiện đã lấy sắc mặt rất không vui cùng giọng điệu rất kém nói với Âm Thị như thế, khuôn mặt này mọi người đều nhận ra, tua rua màu đen xám cùng ngọc bội màu xanh đen treo trên người cũng chứng minh rõ thân phận của hắn.

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Phù Chú Hiên -- Lăng Thị.

Chẳng qua chỉ là giết gà! Chẳng qua chỉ là giết gà thôi! Có cần thiết trận trượng lớn như thế không? Nhân lực trân quý là lãng phí như vậy sao? Tua rua trên người các ngài đều đang khóc rồi kìa!

Chính cái này gọi là quan hệ bám váy của quan hệ bám váy sao! Mặc dù Âm Thị là đại nhân không có bám váy, nhưng cảm giác chính là như thế! Tiếp đến chúng ta có phải là ngay cả nữ vương cũng có thể quen biết không?

"Lăng Thị, ta sắp trở về rồi, ngươi giúp bọn họ giết gà."

Xong rồi, Âm Thị đại nhân, ngài sắp chết không chỗ chôn thây

rồi.

"Ngươi không sợ ta làm thịt ngươi rồi treo đầu ngươi ở cổng thành thị chúng sao?"

Khuôn mặt mỹ lệ của Lăng Thị vặn vẹo một cái. Phạm Thống không biết nên chờ mong hay là sợ xung đột xảy ra, hai cao thủ đánh nhau nhất định rất đáng xem, nhưng những bách tính già trẻ bọn họ nếu là bị vạ lây, hậu quả thế nhưng không thể thiết tưởng.

"Không, ngươi sẽ không, ta biết ngươi miệng cứng lòng mềm mà, ha ha ha ha."

"..."

Đối với bộ mặt không sợ chút nào của Âm Thị, Lăng Thị bất đắc dĩ. Đụng phải loại vô lại này, thực sự hết cách với hắn.

"A, đúng rồi, Lăng Thị, ta lấy được yêu bài mới rồi, ngươi xem." (yêu = eo, thắt lưng; bài = nhãn hiệu, bảng)

Âm Thị vừa nói, vừa như hiến bảo mà lấy phụ kiện màu gỗ kia ra.

"Đây không gọi là yêu bài, đây là ngọc bội."

"Bởi vì cứ luôn làm mất, cho nên yêu bài lần này ta bảo bọn họ dùng đá làm là được, cũng vẫn là rất đẹp đi? Thế này cũng đỡ lãng phí hơn."

"Cho dù là dùng đá làm, nó cũng nên gọi là tỏa phiến, không phải yêu bài..."

"Không biết yêu bài lần này có thể cầm cự bao lâu, hi vọng đừng mất nữa. Sau này ta tốt hơn cũng đem tua rua làm thành vòng tay, có thể sẽ đỡ bị rớt hơn, ngươi cảm thấy thế nào?"

"..."

Nói không nghe.

Phạm Thống cảm thấy Lăng Thị đại khái sắp nổi khùng rống ra "ai yêu bài với ngươi chứ!" gì gì đó rồi, nhưng Âm Thị nhảy sang chuyện khác vô cùng nhanh, thoáng cái đã đổi đề tài.

"Lăng Thị, đây là tiểu Nhu của ta, xinh đẹp chứ."

Tôi cảm thấy cách ngài giới thiệu hình như không khác mấy với lúc giới thiệu yêu bài của ngài.

"Lăng Thị đại nhân đẹp hơn tôi."

Bích Nhu hình như có chút mất tự nhiên. Đích xác, ở trước mặt khuôn mặt đẹp như thế, sẽ cảm thấy quẫn bách cũng là chuyện khó tránh đi.

"Vậy sao? Nhưng ta cảm thấy em đẹp hơn à, từ sau khi nhìn thấy em ta liền cảm thấy hắn thật xấu, hơn nữa nhìn phát ngán."

Âm Thị đang nói, đột nhiên giống nhu bởi vì nói quá nhiều mà cổ họng cảm thấy không thoải mái, vì thế vuốt cổ một cái.

"Cầm lấy."

Lăng Thị tiện tay đưa ly nước qua, cũng không biết biến ra từ đâu.

Lúc này, Bích Nhu liếc mắt về phía bạn cùng phòng của mình, nữ sinh B đáng yêu liền mở miệng.

"Âm Thị đại nhân, ngài và Lăng Thị đại nhân là tình lữ sao?"

"... Ọc khụ! Khụ khụ khụ khụ! Khụ khụ!"

Âm Thị bị sặc nước nghiêm trọng, Lăng Thị thì lộ ra biểu tình hết sức khủng bố, điều nhất trí duy nhất là trong mắt hai người đều có sự ghê tởm.

"Ai sẽ... khụ! Ai sẽ muốn ở cùng với cái lão già này chứ! Thật buồn nôn!"

Ơ?

Mọi người đều sững sờ một chút.

"Lăng Thị đại nhân không phải nữ sao... Tôi tưởng chỉ là giọng nói hơi trầm..."

"Ta là nam nhân."

Whoa! Mễ Trọng ngươi là tên biến thái! Ngươi hẳn đã sớm biết hắn là nam rồi đi! Chẳng trách ngươi phiền não chuyện giới tính như thế!

"Xin, xin lỗi, bởi vì các ngài luôn là đi đôi với nhau, thoạt nhìn cảm tình có vẻ rất tốt, cho nên mọi người mới cảm thấy như thế..."

Mọi người cái gì? Đừng lôi bọn tôi xuống nước theo.

"Cho dù Âm Thị là nữ, ta cũng sẽ không muốn chung đụng với hắn."

Lăng Thị lạnh lùng nói một câu, tâm tình vẫn có vẻ hết sức ác liệt.

Kỳ thực loại hiểu lầm này là thường thường xảy ra, như là "Âm Thị đại nhân thật đẹp trai", "Vậy ngươi cảm thấy Lăng Thị đại nhân thế nào?", "A? Lăng Thị đại nhân không phải nữ nhân sao" gì gì đó, hắn đã nghe quen lắm rồi, nhưng đây không đại biệu hắn sẽ không mất hứng.

"A, thật quá đáng."

Âm Thị đại nhân, ngài còn có gì bất mãn sao? Nếu như bề ngoài của ngài không hề thay đổi, chỉ là giới tính biến thành nữ,

vậy đích xác là rất khủng bố à. Hơn nữa người ta cho dù là nam nhân, vẫn là có rất nhiều nam nhân muốn hắn, người ta xác thực có tư cách kiêu ngạo mà.

Sau khi biết Lăng Thị là nam nhân, hơn nữa quan hệ với Âm Thị không có gì kỳ quái, biểu tình của Bích Nhu liền trở nên sáng sủa, giống như đã bỏ một tảng đá lớn ở trong lòng xuống.

Mà vấn đề cũng đã hỏi đến mức độ này rồi, Phạm Thống cũng có vấn đề muốn hỏi, mặc dù có chút bất lịch sự, nhưng hắn vẫn là muốn biết.

"Vậy... xin hỏi công việc của các ngài ở bên cạnh nữ vương, có bao hàm thị tẩm không?"

Vạn tuế! Nữ vương không có bị đảo lộn thành thiếu đế thật là quá may mắn rồi! Người ta xui lâu vẫn là sẽ đổi đời!

Hắn sở dĩ hỏi như thế, đương nhiên cũng là rất nghiêm túc hoài nghi, theo trước mắt thấy, Ngũ Thị Đông Phương Thành gần như đều có thể nói là mỹ nam tử tướng mạo tuấn tú, Huy Thị đã mất tích nghe nói rất anh tuấn, Vi Thị vẫn chưa thấy hắn là cũng không kém đi đâu, cảm giác cứ như là hậu cung của nữ vương, hơn nữa bọn họ đều ở Thần Vương Điện.

Được thôi, loại trừ Lạc Thị là được, dù sao cũng là con trai của nữ vương, hắn là không thể nào đi.

Sau khi Phạm Thống hỏi ra cái vấn đề này, thần tình của hai người kia nhất trí chuyển sang kinh ngạc, thậm chí là kinh khủng.

"Bọn ta không trang bị loại chức năng này... Không phải! Ý ta là, làm gì có chuyện đó!"

Âm Thị đại nhân, câu đầu tiên của ngài nghe lên rất vi diệu.

"Anh sẽ không vượt quá như thế, bọn ta nhìn cô ấy từ nhỏ lớn

lên."

Lăng Thị đại nhân, ngài hình như muốn duy trì lãnh tĩnh, nhưng dao động trong nội tâm ngài vẫn là từ trong ánh mắt đáng sợ đó của ngài lộ ra rồi.

Hử? Chờ đã.

Nhìn cô ấy lớn lên...

"Các ngài mấy tuổi rồi vậy?"

Chu Sa hỏi ra cái vấn đề này còn sớm hơn Phạm Thống, đích xác, cái vấn đề này rất đáng suy nghĩ, khiến người tò mò.

"A, không biết, chưa từng tính."

Âm Thị mang vẻ mặt thành thật trả lời, nói trắng ra, cái đáp án này có chút khủng bố.

"Loại chuyện này không cần hỏi nhiều."

Lăng Thị thoạt nhìn không muốn trả lời. Chẳng qua, Lăng Thị đại nhân, bạn nhóm của ngài nếu đã gọi ngài là lão già, tuổi của ngài hẳn cũng sẽ không nhỏ được chỗ nào đi...

Nhưng nếu như thật sự đã sống rất lâu, thì lại làm sao trẻ mãi không già đây? Nói như thế, tuổi thọ bình quân của cư dân nguyên sinh ở đây là mấy tuổi hả? Hình thức lão hóa là thế nào vậy?

"A!"

Âm Thị đột nhiên kêu một tiếng, Lăng Thị liếc nhìn hắn, lãnh đạm mở miệng.

"Ngươi nhớ tới thời gian hiện tại rồi?"

"AAAA --"

Âm Thị nhìn góc độ của mặt trời trên không trung, hình như rất hoảng hốt mà kêu lên một chuỗi âm thanh dài, sau đó chuyển hướng Bích Nhu.

"Tiểu Nhu, xin lỗi, nếu còn không trở về chuẩn bị thì không kịp mất, ta đi đây."

"Đã không kịp rồi."

Lăng Thị ở bên cạnh nói mát, vừa rồi hắn cũng không có nhắc Âm Thị thời gian, thực sự có chút xấu bụng.

Bởi vì thời gian gấp rút, Âm Thị không có tâm tư phản ứng với lời của hắn, trực tiếp thi triển thuật pháp, cả người liền bao trùm trong ánh sáng loang loáng rồi biến mất, thật sự rất nhanh, cũng chỉ có phương thức đến và rời khỏi của hắn, mới khiến người cảm thấy hắn là cao thủ.

Sau khi chỉ còn lại Lăng Thị, người mà mọi người vẫn chưa quen thuộc, thoạt nhìn hình như cũng tương đối nghiêm túc, hiện trường tức thì an tĩnh một chút, chẳng qua Lăng Thị đầu tiên từ trên người lấy ra máy thông tin phù chú mà Âm Thị muốn hắn mang tới, nhìn dáng vẻ là muốn phát cho bọn họ.

"Ta làm thiết lập thay các ngươi. Tên?"

Hắn bắt đầu hỏi từ nữ sinh A đáng yêu cách hắn gần nhất, làm xong từng thiết lập rồi giao đến tay bọn họ. Máy thông tin phù chú hắn mang đến giống với cái của Bích Nhu sử dụng lúc trước, đều là hình huy chương, xem ra sau khi nhập vào, tên của người sử dụng sẽ đi theo cái máy thông tin này đi, như thế ở lúc liên lạc với người khác, nói không chừng cũng sẽ hiển thị ra tên của mình?

Có điều... Để cho chưởng viện Phù Chú Hiên đích thân đưa máy thông tin phù chú cho bọn họ, đây là sự hào phóng gì vậy? Hơn nữa khả năng hắn tự tay làm rất cao đi? Trời ơi...

Máy thông tin phù chú của Lăng Thị đại nhân tự tay làm, đem đi bán không biết có thể bán được giá tiền gấp mấy lần? Mễ Trọng cho dù khuynh gia bại sản cũng sẽ mua của hắn đi?

"Tên?"

Rất nhanh chóng, đến lượt Phạm Thống rồi, Lăng Thị nhàn nhạt mà nhìn hắn rồi hỏi một tiếng, sau đó vừa lại nhíu mày, không chờ trả đã nói.

"Ta còn nhớ. Phạm Thống đúng không?"

"Không phải."

Woa! Ta lại có thể bởi vì Lăng Thị đại nhân còn nhớ tên của ta mà chấn động đến mức quên dùng gật đầu lắc đầu thay thế! Lần này thôi xong rồi!

"Không phải? Ta nhớ sai hay là ngươi đổi họ? Chẳng lẽ kỳ thực tên là Mã Thống sao?" (Phạm Thống nghe giống "thùng cơm", Mã Thống nghe giống "cái bô")

Lăng Thị nhướn mày, ngữ khí lãnh đạm mà nói.

Lăng Thị đại nhân, ngài thật hài hước. Dù có làm sao tôi cũng sẽ không đổi thành cái họ như tự đào mộ chôn này, thùng cơm dù sao cũng đỡ hơn cái bô nhiều. Còn có ngài mặc dù khách khí mà nói có thể là ngài nhớ sai, nhưng ngữ khí của ngài căn bản tiết lộ ngài hoàn toàn tự tin không chút hoài nghi với trí nhớ của ngài.

"Phạm Thống, cái miệng ngươi thành thật một chút được không?"

Chu Sa cảm thấy có chút mất kiên nhẫn với việc hắn cứ luôn nói kiểu đó.

Haiz, cậu biết cái gì chứ, cậu sẽ không hiểu nỗi sầu muộn tuổi

xuân do cái miệng này tạo thành của người như tôi đâu . Đừng hỏi tôi đó là thứ gì, tôi cũng không phải rõ lắm.

"Cậu bởi vì đối mặt với Lăng Thị đại nhân nên quá căng thẳng sao?"

Nguyệt Thoái đến bây giờ vẫn hiểu lầm nguyên nhân hắn nói sai là vì căng thẳng.

Ai căng thẳng chứ! Tôi cũng đâu phải Mễ Trọng! Khuôn mặt dù đẹp, nhưng là nam nhân thì hết giá trị rồi!

"Cầm lấy, Phạm Thống."

Lăng Thị cũng không nói nhiều, sau khi nhập xong tên của hắn liền giao cho hắn. Đối với việc có thể miễn phí lấy được một cái máy thông tin phù chú, Phạm Thống vẫn là rất cao hứng, nhất là thứ thoạt nhìn còn giá trị không nhỏ này.

"... Ơ?"

Khi Lăng Thị vừa lại lấy ra một cái máy thông tin phù chú, hắn lần nữa nhíu mày.

"Tên Âm Thị kia bảo ta mang bảy cái máy thông tin phù chú đến..."

Người phản ứng nhanh thoáng cái đã phát hiện vấn đề ở đâu, phản ứng chậm chạp hơn cũng ở mấy giây sau phát hiện quai quái.

Hiện tại ngoại trừ Lăng Thị, tính làm sao cũng chỉ có sáu người. Cho dù đổi cái máy thông tin ban đầu của Bích Nhu, vậy cũng chỉ cần sáu cái.

"Hắn là nhìn thấy quỷ rồi sao?"

Con số đơn giản như thế cũng có thể tính sai, Âm Thị quả nhiên là một người vi diệu đến mức đáng kính nể.

Nhưng mà, Lăng Thị đại nhân, ngài nói như thế thật thất lễ à, nghiêm khắc mà nói ở đây đều là quỷ đấy nhé, chỉ là sau khi đến thế giới này được Trầm Nguyệt ban tặng thân thể thôi...

"Phía trên máy thông tin phù chú có nút ấn, sau khi ấn nút bên trái là có thể dùng phù lực nhập vào phù văn của người muốn liên lạc, phù văn khắc ở phía sau máy thông tin phù chú, nếu người khác muốn xin các ngươi, cho họ cái này là được. Nhập xong phù văn, rồi ấn một cái là để xác nhận liên hệ, chờ đợi đối phương tiếp. Khi nhận được yêu cầu thông tin, trên đây sẽ sáng lên hào quang, ấn nút bên trái một cái là có thể tiếp, ấn im năm giây thì là từ chối nghe, lúc hào quang sáng lên, tay để ở trên máy thông tin, có thể nhận được tư liệu của đối phương, nếu như các ngươi vẫn chưa học phù lực, chỉ cần biết ấn nút, cũng có thể tiếp thông tin của người khác bình thường."

Lăng Thị thuyết minh cách sử dụng máy thông tin phù chú cho bọn họ, nghe lên còn rất đơn giản tiện lợi, hẳn là không đến nỗi có gì khó sử dụng.

Thứ tiện lợi như di động, quả nhiên là thứ mà mỗi thế giới đều cần. Phạm Thống cảm ngộ.

"Sử dụng cái này cần trả tiền không?"

Chu Sa vừa hỏi chính là trọng điểm, Lăng Thị thì lắc lắc đầu.

"Đây là thiết bị cho người dân tiện liên lạc, sử dụng không thu phí. Chỉ cần lấy được tua rua màu lam thì sẽ được phát một cái, nếu không tự đi mua cũng được."

Oh oh, thiết bị tiện cho dân à... Nói như thể Đông Phương Thành chu đáo lắm vậy, thế cái thuyền bên ao nước để cho mọi người vớt thân bằng hảo hữu kia cũng đổi thành thuyền máy được không? Tôi cảm thấy đây thực tế hơn.

"Cái nút ấn bên phải, là dùng khi nhiều người cùng thông tin, ấn một cái có thể khởi động chức năng, ấn năm giây là tắt chức năng, lúc khởi động sẽ tự động tiến vào nơi liên kết nhóm được lập đầu tiên, nếu như bên trong đã thiết lập hơn một nơi liên kết nhóm trở lên, mỗi lần ấn một cái sẽ đổi sang nơi tiếp theo, sau khi khởi động chức năng này tiến vào nơi liên kết nhóm, chỉ cần máy thông tin phù chú mang ở trên người, liền có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của người cùng sử dụng cái nơi liên kết nhóm này, tương tự, chỉ cần mang ở trên người duy trì trạng thái khởi động, ngươi nói cái gì đều sẽ truyền vào trong tai người cùng nơi liên kết nhóm."

Còn có chức năng phòng trò chuyện sao? Vẫn thật là tiên tiến, một thứ nhỏ như thế, có thể có những chức năng này, phù chú quả nhiên là học vấn thần kỳ.

"Phương pháp thiết lập là học vấn cấp cao hơn, ta sẽ không dạy các ngươi, trong đây ta đã lập sẵn một cái nơi liên kết, đều đã bỏ các ngươi vào, có thể mở ra xem thử."

Nếu Lăng Thị đã nói như thế, mọi người liền mở chức năng thông tin đoàn thể, bởi vì trước mắt chỉ có một cái nơi liên kết nhóm, tự nhiên chính là vào cái này, mặc dù mở ra rồi, nhưng mọi người đều ở đây, nếu dùng máy thông tin nói chuyện cũng rất kỳ quái, tức thì biến thành tình huống ngượng ngùng đối mặt nhìn nhau.

"Máy thông tin phát xong rồi. Rõ ràng chỉ có sáu người đi? Mang bảy cái làm cái gì?"

Trái lại là Lăng Thị mở miệng trước, không ngờ hắn cũng cài đặt mình ở trong nơi liên kết nhóm này, âm thanh thông qua máy thông tin sẽ trùng lên với âm thanh nghe ở hiện trường, chẳng qua âm thanh của máy thông tin chỉ vang ở trong đầu bọn họ, sẽ không khoách tán ra.

Nhưng đối tượng hắn nói câu này nghe lên hẳn là...

"A! Lăng Thị! Vừa rồi truyền sai chỗ rồi, bây giờ truyền trở lại đây, kết quả bọn họ đã đi thông báo cho Anh ta không xuất hiện, thật xui xẻo."

... Âm Thị vừa mới rời khỏi không bao lâu, âm thanh vừa lại vang lên trong đầu bọn họ.

◊◊◊◊

◎Lời bạt của Phạm Thống.

Vì sao mới giết một con gà mà thôi, cũng không phải tôi giết, tôi lại cảm thấy mệt quá vậy?

Chuyện duy nhất đáng mừng đại khái là nhận được một cái máy thông tin phù chú, dựa vào ánh mắt chuyên nghiệp của tôi, tôi dám nói đây là hàng cao cấp, tôi nghĩ lần sau đi vào trong cửa hàng so giá cả một chút, kết quả biết đâu sẽ khiến tôi cao hứng đến ba ngày ăn cơm không nổi.

Mặc dù lấy trình độ khó ăn của lương thực công cộng, ba ngày không ăn cơm đích xác rất bình thường, nhưng đây chỉ là cái ví von mà.

Tôi cảm thấy, dưới thế gọng kìm màu hồng của Âm Thị đại nhân và Bích Nhu, mọi người đều biến thành màu đen trắng ảm đạm, bởi vì bọn họ căn bản quá gai... quá chói mắt, quá nổi bật, khiến người không thể nhìn thẳng, tôi thật sự cảm thấy thật đau khổ.

Nguyệt Thoái, chúng ta mau tránh xa bọn họ đi, tôi cảm thấy tiếp tục ở bên cạnh bọn họ rất không tốt cho sức khỏe, oh, đương nhiên là sau khi giết gà và lấy lông với da xong cái đã.

Được thôi, Chu Sa đi chung với chúng tôi luôn đi, nếu đã là

bạn cùng phòng, vẫn là cùng tiến cùng lùi tốt hơn, người như tôi rất hiểu quy củ.

Mà hai nữ sinh đáng yêu kia... Đương nhiên là cùng tiến cùng lùi với bạn cùng phòng của bọn họ rồi, dù sao bọn họ cũng nhìn thích nhìn anh chàng đẹp trai mà, không phải sao?

Về phần ba ngàn xâu tiền đã có thể khiến tôi bán ra nhân cách tự tôn... Tôi nói như thế lúc nào? Tôi từng nói như thế sao? Đi theo Âm Thị đại nhân có liên quan với bán ra nhân cách tự tôn sao?... Mà có khi, thật sự có chút liên quan... Chỉ là tôi cảm thấy nhân cách tự tôn của tôi nếu như có thể bán được ba ngàn xâu tiền, đã tính là giá cao hiếm có rồi, nếu có cơ hội thì bán phắt đi cũng không tệ, đáng tiếc ba ngàn xâu tiền vẫn không có tới tay, cho nên đương nhiên cũng không cần đi theo Âm Thị đại nhân nữa, hừ hừ.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 2+2: Nghiêm Cấm Ánh Sáng Lóe

"Gà chắc chắn là bị lóe chết." -- Phạm Thống

"Bị lóe chết là chúng ta." -- Chu Sa

.

.

Cái gọi là truyền sai chỗ của Âm Thị là truyền đi đâu, trên cơ bản chẳng ai muốn quan tâm, biết rồi cũng không giúp được gì, trái lại hắn vẫn duy trì tài năng làm lơ vấn đề của người khác, hơn nữa chỉ dùng ba chữ "thật xui xẻo" để lấp liếm, nghe lên kỳ thực giống như là "đã xảy ra rồi thì cứ thuận theo tự nhiên đi".

Người gây phiền toái cho người khác, hẳn là không có tư cách nói mình xui xẻo đâu nhỉ.

"Này, Âm, cái máy thông tin dư ra..."

Lăng Thị có vẻ muốn làm rõ cái vấn đề này trước, nhưng âm thanh của hắn lần nữa bị Âm Thị làm lơ.

"Tiểu Nhu, em có ở đây không? Ta nhớ em quá."

"A, em cũng vậy, em cũng nhớ anh."

Bích Nhu hình như hoàn toàn không thể cưỡng lại âm thanh đặc biệt dịu dàng êm tai của Âm Thị khi nói chuyện với cô, nhìn cái bộ dạng hai tay bưng mặt thẹn thùng lẽn bẽn lên tiếng trả lời đó, mọi người gần như đều sắp bị khí tức màu hồng lan tràn tứ

phía của cô bức lui rồi.

"Lão già, ngươi phải bảo vệ Tiểu Nhu cho tốt, cô ấy nếu bị thiếu mất một cọng tóc ta không xong với ngươi đâu."

Nghe nói người ta mỗi ngày sẽ rụng một trăm sợi tóc, ngài hình như đang làm khó người rồi, Âm Thị đại nhân.

"Nếu quan tâm đến thế sao không tự tới đây? Cô ấy chắc cũng muốn ở cùng ngươi hơn đi?"

Lăng Thị hình như đã nói trúng tiếng lòng của Bích Nhu, mắt của cô tức thì sáng lên.

"A, vậy ngươi thay ta đến thông đạo Trầm Nguyệt cướp người đi."

"Không."

"Tiểu Nhu, lão già này thật xấu bụng, lát nữa lúc hắn giết gà em cứ từ phía sau cho hắn một đao."

"..."

Nếu như là nghiêm túc, nói ra đã vô dụng rồi còn gì, vậy chắc là nói đùa thôi? Nhưng vì sao nghe lên nghiêm túc như thế?

"Âm Thị, Lăng Thị đại nhân tốt bụng đến giúp bọn em, không thể làm thế đâu."

Bích Nhu chung quy vẫn có chút lương tâm, nhưng Âm Thị bên kia thì lại có ý kiến.

"Tiểu Nhu, em gọi hắn Lăng Thị là được, đừng gọi Lăng Thị đại nhân cái gì nữa, ta cảm thấy em như vậy rất bị thiệt, hắn rõ ràng là được lợi."

Tôi cảm thấy là ngài tự chịu thiệt đi? Cô ấy gọi người ta là đại

nhân, không gọi ngài là đại nhân, ngài đã thấp đi một khúc chẳng phải sao?

"Ơ, vậy sao, nhưng hình như cứ kỳ kỳ... Hay là, gọi Lăng Thị đại ca?"

Sau khi Bích Nhu chớp chớp mắt trả lời, đầu bên kia máy thông tin truyền đến tiếng vật thể va chạm có hơi kịch liệt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Ta không hề gì."

Lăng Thị hơi cong khóe miệng, nhưng đó hình như là nụ cười khi cảm thấy rất thú vị.

"Đừng à! Hay là gọi đại nhân... A, em cứ gọi hắn là lão già được rồi, cái này tốt nhất."

Chẳng tốt chút nào đi. Vô cùng khiếm nhã.

"Tiểu Nhu, cứ kệ hắn, đi theo ta, ta mang các ngươi đi giết gà."

Lăng Thị đại nhân, ngài cũng bắt đầu gọi Tiểu Nhu từ lúc nào thế?

"A! Lão già ngươi gọi Tiểu Nhu của ta thân mật như thế làm gì! Đó là xưng hô chuyên dụng của ta!"

Vậy nghĩa là bọn tôi cũng không thể gọi...

"Máy thông tin phù chú vì sao muốn ta mang bảy cái?"

Cả buổi trời ngài vẫn còn đang lăn tăn cái vấn đề lỗi thời này.

"...? Bảy cái? Ta từng nói thế sao? Không phải năm cái à?"

Mỗi một người ở đây đều có thể làm chứng ngài đã nói bảy cái.

"..."

Trong nụ cười trên mặt Lăng Thị kèm theo sát khí, chắc là đang phẫn nộ với cái đầu hết thuốc chữa của Âm Thị đi.

Không phải tôi đang nói, Lăng Thị đại nhân ngài giận lên cũng vẫn là rất có khí chất, chẳng trách có thể khiến Mễ Trọng điên cuồng vì ngài. Đáng tiếc thế giới này không có máy ảnh với máy ghi âm, bằng không đã lén chụp mấy tấm, lén ghi mấy đoạn đối thoại, đem bán hẳn là cũng rất đáng giá, thậm chí còn có thể phát tán tin đồn hai vị Thị đại nhân tranh đoạt một mỹ nữ phương Tây, có ảnh có chân tướng, có tiếng còn có màu nữa...

"Đi theo ta giết gà thôi, đừng để ý thằng ngốc đó."

Sát khí của ngài hiển lộ trên cách dùng từ rồi...

"Um... Lăng Thị đại nhân, ngài biết phù chú mang tính trị liệu không?"

Nguyệt Thoái vẫn chưa từ bỏ cứu chữa thương thế của Phạm Thống, dù sao Âm Thị cũng không biết cứu người, bây giờ đổi sang người có vẻ đáng tin hơn là Lăng Thị, hình như vẫn có hi vọng.

"Trị liệu?"

Lăng Thị nhìn người ở hiện trường, rất minh hiển, chỉ có Phạm Thống thân mang ngoại thương do bị công kích.

"Bị phù của Âm Thị đánh?"

Ngài thật lành nghề. Ánh mắt giám định thật là chính xác.

"Đúng vậy..."

Nguyệt Thoái trả lời thay Phạm Thống, thế là, Lăng Thị giơ tay lên, vẽ đường phù chú ở không trung, giống như lúc phong ấn ký ức cho Cư Dân Tân Sinh, phù chú hắn vẽ xong giống như một cái

thủy ấn khoách tán về phía Phạm Thống, xuyên thấu rồi ngay sau đó biến mất.

Cao thủ có khác, giai cấp tua rua càng cao tay nghề cũng càng cực đỉnh, Lạc Thị không dùng bút, Lăng Thị thì ngay cả giấy phù cũng không cần dùng, công lực như thế thực sự khiến người hướng tới, mặc dù Phạm Thống biết, tốn mấy trăm năm cũng chưa chắc có cơ hội sánh ngang.

"Vết thương không lành?"

Chu Sa nhìn Phạm Thống không có sản sinh một chút thay đổi nào, bèn đặt câu hỏi.

"Đây là phù giảm đau."

Lăng Thị giải thích. Nói như vậy, hắn ngay cả tên phù chú cũng không cần hô đã có thể phát động lực lượng của phù chú rồi.

Chỉ là, phù giảm đau...

Mọi người đều có cảm giác không biết nên nói cái gì.

Lăng Thị đại nhân, thì ra ngài là loại người trị ngọn không trị gốc sao? Hay là trong phù chú học vốn không có thứ nào là phù chú trị liệu...

◊◊◊◊

Nói muốn đi giết gà, nhưng Lăng Thị lại hoàn toàn không cho bọn họ thời gian phản ứng, đã sử dụng phù chú đưa tập thể bọn họ đến một nơi khác, nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh, mọi người đều có chút cảm giác không thích ứng được.

"Lục kê ở Khu 1 Tư Nguyên không đủ nhiều, có hơi phân tán, đến khu 2 Tư Nguyên giết có hiệu suất hơn."

Nhìn ra sự nghi hoặc trong đáy mắt của bọn họ, Lăng Thị tự

giải thích, lúc này đương nhiên lại có người muốn đặt câu hỏi.

"Vậy vì sao mọi người không đến khu 2 Tư Nguyên, mà lại giết ở khu 1 Tư Nguyên?"

"Bởi vì khu 2 Tư Nguyên ngoại trừ lục kê, còn có một số dã thú mà học sinh tua rua màu lục nhạt ứng phó không nổi. Bên này thông thường là học sinh tua rua màu lam mới sẽ đến, học sinh tua rua màu lục nhạt với tua rua màu trắng nếu tới đây, chỉ sợ còn chưa lấy được chiến lợi phẩm, đã phải gánh nợ vì chết rồi đi?"

Ha ha ha ha ha ha. Trò đùa này không vui chút nào...

Ngay tiếp đến, Lăng Thị lấy ra ngọc bội màu xanh đen của hắn, giống với Âm Thị, ném ngọc bội lên trên, ngọc bội liền trôi nổi ở trước mặt hắn, khoách tán ra một cái huy ấn to lớn khác biệt về phía bầu trời.

"Lăng Thị Phù Cấm Lệnh, phạm vi khu 2 Tư Nguyên, ngoại trừ sáu người gần ta nhất, người khác đều phải rời khỏi khu vực này trong vòng mười phút, bổn cấm lệnh sau khi ta rời khỏi sẽ tự động giải trừ."

Cái gọi là chuẩn bị trước đó là rất quan trọng, giống với Âm Thị, Lăng Thị cũng đã làm hành động "bao trọn sân", vừa rồi hỏi Âm Thị không nhận được đáp án, thế là bây giờ bọn họ liền hỏi Lăng Thị.

"Lăng Thị đại nhân, đây là cái gì?"

"Ngọc bội mà Ngũ Thị Đông Phương thành đều có. Chủ yếu là tượng trưng cho thân phận, dùng để hạ cấm lệnh. Như các ngươi thấy, có thể quy định phạm vi, hạn chế điều kiện, người vi phản quy định đều sẽ bị trừng phạt, đại khái là như thế."

Đơn giản mà nói, chính là tín vật của giai cấp đặc quyền... Không, cái tín vật này vẫn có công năng thực tế, vậy thì không chỉ

là tín vật nữa, nên gọi là... hung khí của giai cấp đặc quyền?

Bởi vì Phạm Thống suýt chết bởi thứ tương tự, cho nên ý nghĩ đầu tiên chính là hung khí.

Có điều, rõ ràng là thứ rất quan trọng, Âm Thị lại nói là đồ chơi. Chẳng lẽ hắn thường thường cầm thứ này ra chơi? "Âm Thị Phù Cấm Lệnh, phạm vi phía Tây Đông Phương thành, tất cả mọi người đều phải làm mặt quỷ, bổn cấm lệnh sẽ tự động giải trừ sau một giờ" đại loại thế? Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy rất không thoải mái.

"Trước khi giết gà, còn có nghi vấn gì không?"

Tính cách của Lăng Thị hình như khá cẩn thận, còn cho bọn họ cơ hội để hỏi trước.

"Chúng tôi cần làm gì?"

Chu Sa giơ tay hỏi.

"Lột da, nhổ lông, theo sát, lên tiếng khi bị bỏ lại, bị công kích thì la cứu mạng."

Trả lời của Lăng Thị hết sức đơn giản rõ ràng, Bích Nhu cũng giơ tay, chẳng qua khi Lăng Thị nhìn về phía cô, cô tắt chức năng thông tin nhóm trước.

"Um... Âm Thị hiện tại có qua lại với ai không?"

Chẳng phải là cô sao? Không, chờ một chút, người ta nói có vấn đề có thể hỏi, có phải nói vấn đề gì cũng hỏi được đâu? Đây đã lạc đề rồi, cô làm ơn tập trung vào giết gà giùm...

"Khoảng hai trăm người đi."

Một câu thuận miệng của Lăng Thị lập tức khiến mặt của Bích Nhu trở nên trắng bệch, nước mắt nhanh chóng ngưng tụ trong

hốc mắt, nhìn thấy phản ứng này, Lăng Thị lập tức sửa miệng.

"Nói đùa thôi, không có."

Hai trăm người với một người cũng không, độ chênh lệch hình như có hơi lớn.

"Không có ai? Chuyện đương nhiên đi?"

Phạm Thống còn đang nghĩ đảo ngược của "không thể nào" không biết sẽ biến thành cái gì, không ngờ đã ra luôn rồi.

Ồ, thì ra là chuyện đương nhiên? Kệ nó có hợp lý hay không, đây hình như khiến tôi đã nói xấu Âm Thị đại nhân...

"Những cô gái bình thường thử tiếp cận hắn, sau khi phát hiện tính cách hắn kỳ quặc, lý tưởng của họ đều tự tan vỡ."

Không ngờ Lăng Thị vậy mà phụ họa lời của hắn, còn không biết đã len lén tắt thông tin nhóm từ lúc nào. Nói như thế, Bích Nhu Thực sự không phải cô gái bình thường...

"Mặc dù Âm Thị đại nhân có hơi kỳ quái, nhưng điều kiện khác của ngài ta hẳn là có thể khiến người bỏ qua điểm này chứ?"

Chu Sa nói ra lời này trái lại khiến Phạm Thống rất bất ngờ, hắn cho rằng người nghiêm túc như Chu Sa chắc sẽ rất ghét người có tính cách tùy tiện như Âm Thị mới đúng.

Tích cách thật sự rất quan trọng, tuyệt đối không thể bỏ qua. Nhưng vừa đẹp trai vừa mạnh vừa lại có thân phận còn nhiều tiền, lực hấp dẫn đúng là rất lớn... Mặc dù có mạnh hay không còn chưa thấy.

"Ồ."

Lăng Thị nghe xong nghi hoặc của cậu, hờ hững giải thích.

"Đây có rất nhiều nguyên nhân, trên cơ bản, hắn là người rất không hiểu phong tình."

Sau đó hắn còn bắt đầu chu đáo giơ ví dụ.

Con gái của Đông Phương Thành phần lớn rất hay thẹn thùng, về mặt biểu đạt tâm ý bằng lời nói và hành động, đều không dám làm quá lộ liễu, mà Âm Thị chẳng bao giờ chú ý tâm tư tinh tế của con gái người ta, muốn chờ hắn chủ động phát hiện là không thể nào, muốn để cho yêu thầm biến thành lưỡng tình tương duyệt, chỉ có nước theo đuổi ngược lại, nhưng sự không hiểu phong tình của Âm Thị lại khiến chuyện này trở nên rất khó làm.

"Âm Thị đại nhân, đây là bánh quy của em nướng, hi vọng ngài có thể nhận chút lòng này..."

Khi cô gái khó khăn lắm mới chặn Âm Thị lại bằng một cách ngại ngùng, định tặng quà tự tay làm, thì phản ứng của Âm Thị thường thường không như bọn họ mong đợi.

"A, nhưng ta không thích ăn vặt, Lăng Thị, ngươi muốn ăn không?"

Không biết công phu ngoài mặt. Còn ngay trước mặt đưa lòng thành của người ta chuyển tặng cho nam nhân khác.

Thông thường cửa ải này đã đánh bại rất nhiều cô gái da mặt mỏng, những cô gái có thể khắc phục việc tặng quà bị từ chối, một phần trong đó sẽ muốn vào thẳng vấn đề, tiến hành tỏ tình, thế là sẽ biến thành như sau:

"Âm Thị đại nhân, em thích ngài!"

Cô gái đỏ mặt cúi đầu, cố lấy dũng khí nói ra lời thoại đã luyện tập rất lâu.

"Cảm ơn! Ta cũng thích em lắm!"

Âm Thị để lộ nụ cười cực kỳ rạng rỡ, hoàn toàn không kèm theo một tia tình cảm, sau khi trả lời một cách thoải mái, rồi ngay sau đó bỏ cô gái mà đi.

Trực tiếp tỏ tình đương nhiên cũng đã được chứng thực là bất khả thi rồi.

...

Âm Thị đại nhân, ngài thật phũ, trả lời kiểu đó căn bản chẳng khác mấy với "em là người tốt", đây bảo con gái người ta chịu sao nổi?

Trong lòng Phạm Thống sâu sắc đồng tình với những cô gái có trái tim thủy tinh bị vỡ nát kia, nếu như có cô gái tỏ tình với hắn, hắn mới sẽ không vô cảm thiếu chu đáo như thế, cho dù thật sự không có ý hẹn hò, hắn ít nhất cũng sẽ trả lời "tôi rất vui", rồi nói một số nguyên nhân có thể khiến đối phương chấp nhận...

Nhưng với tình hình cái miệng của hắn, tôi rất vui nói ra phần lớn sẽ biến thành tôi rất khó chịu, thế này nếu tổn thương đến người khác, cũng không phải do hắn muốn đâu.

"Ơ? Con gái của Đông Phương Thành như thế đã bỏ cuộc rồi sao? Mức độ nỗ lực cũng quá kém rồi đi?"

Lần này người có ý kiến đổi thành Bích Nhu rồi, cô hình như rất bất bình cho Âm Thị, cho rằng lấy điều kiện tốt như thế của hắn, mọi người mới thế đã bỏ cuộc thì rất không nên.

"Kỳ thực còn có nguyên nhân khác..."

Lăng Thị nói, và chu đáo giơ ví dụ thuyết minh.

Tặng quà bị từ chối, tỏ tình thất bại, có một số cô gái vẫn có thể gượng dậy sau những đả kích này và phấn chấn trở lại, cảm thấy biết đâu nỗ lực thêm một chút nữa sẽ có cơ hội, mà quyết

định tiếp tục cố gắng tiếp cận Âm Thị, muốn nghĩ cách để cho Âm Thị chú ý tồn tại của mình, cho dù mai phục canh chừng chờ đợi Âm Thị xuất hiện rất vất vả cũng không tiếc.

Dù sao chặn Âm Thị lại nói chuyện với hắn, hắn vẫn sẽ để ý, mặc dù có thể nói chuyện không hợp ý, nhưng chỉ cần phối hợp với kiểu nói chuyện của hắn, hắn là có thể trò chuyện đàng hoàng rồi đi?

Những cô gái nghĩ như thế và thử thực hành cũng có không ít, nhưng kiểu nói chuyện của Âm Thị thực sự sẽ khiến người mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần, hơn nữa thỉnh thoảng có những cô gái gặp phải tình huống này trong lúc nói chuyện với Âm Thị...

"A, nói đến cái này, ta liền nghĩ đến..."

"Âm."

Lăng Thị từ bên cạnh xuất hiện, nhìn trên người Âm Thị, nhíu mày.

"Quần áo nhăn mất rồi, ngươi không phát hiện sao? Đang ở bên ngoài, nên chú ý bề ngoài hơn một chút chứ?"

Lăng Thị vừa nói, bởi vì nhiều năm chăm sóc mọi thứ tùy thân cho nữ vương, đã tạo thành loại thói quen nào đó, liền rất thuận tay mà vươn tay chỉnh lý tà áo nhăn nhúm cho Âm Thị, thả lỏng cổ áo chỉnh lại cho ngay, rồi chuyển sang tay áo, cài nút đàng hoàng, động tác hài hòa tự nhiên cùng dáng vẻ hai người gần gũi trông lên, đẹp như một bức tranh...

"Ối --"

Cô gái giống như bị đả kích trí mạng, cứ như thế vừa khóc vừa chạy cũng không quay đầu lại nữa.

"A, Lăng Thị, cô ấy vì sao chạy đi rồi?"

"... Ngươi sẽ không muốn biết đâu."

"Cho nên, Âm Thị đến bây giờ vẫn chưa có hẹn hò ai, đại khái chính là vì vậy."

Lăng Thị làm cái kết đơn giản, hoàn toàn không ngó ngàng tới mọi người đang nhìn hắn bằng những ánh mắt phức tạp.

Nguyên nhân lớn nhất kỳ thực là ngài đi? Nguyên nhân lớn nhất kỳ thực chính là ngài đi --! Tin đồn căn bản không có gió làm sao có sóng, chẳng trách mọi người cứ luôn hiểu lầm các ngài là một đôi, bất luận có biết ngài là nam hay không!

Bích Nhu sau khi nghe xong, đặt tay ở bên miệng đờ đẫn mấy giây, sau đó đột nhiên lộ ra vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

"Lăng Thị ca ca, thật là rất cảm tạ anh --"

Cho nên cô quyết định gọi ca ca rồi? Mà cô đang cảm tạ cái gì?

"Bởi vì có anh, Âm Thị mới có thể duy trì đơn thân, cho nên em mới có cơ hội, vừa nghĩ như thế liền cảm thấy vui quá --"

Bích Nhu tiểu thư, cô mặc dù có vẻ đã nắm được trọng điểm, nhưng tôi vẫn cảm thấy đoạn này của cô nghe kỳ thế nào ấy, đó không phải điều mà người bình thường nói ra được...

"Ôi, Âm Thị thật sự tốt như thế sao?"

Thở dài của Lăng Thị nghe lên có chút bất đắc dĩ, không, phải là vô cùng bất đắc dĩ.

Tôi không bình luận Âm Thị đại nhân có tốt hay không, chẳng qua tôi cảm thấy ba ngàn xâu tiền kia rất tốt.

"Lăng Thị ca ca, em có hi vọng không? Anh ấy rốt cuộc có thích loại hình như em không?"

Bích Nhu mở to đôi mắt xinh đẹp lo lắng hỏi, xem ra vẫn không đủ tự tin lắm.

Vì sao đột nhiên lại biến thành phòng tư vấn tình yêu rồi? Gà của bọn tôi đâu?

"Ta không biết, chẳng qua ta có thể giúp em, khiến cho nữ nhân khác không thể đến gần hắn."

Hắn có thích loại hình này không tôi cũng không biết, có điều tôi thấy ngài hình như rất thích...

"Lăng Thị ca ca, anh thật là tốt!"

Bích Nhu vui vẻ tới nỗi như muốn bay lên trời rồi, chẳng qua cô còn nhớ sự khác biệt giữa nam và nữ, không phải tình nhân cho nên không thể trực tiếp nhào lên ôm.

"Suỵt, đừng để cho hắn biết."

Lăng Thị đại nhân ngài như thế là thấy sắc quên bạn, vậy có được không?

◊◊◊◊

So với Âm Thị, Lăng Thị quả nhiên thực tế hơn nhiều, hắn không có chút quan hệ nào với phương pháp không hiệu suất như dùng dao gọt trái cây giết gà. Trước khi bắt đầu, hắn nói một câu "giết đến bảy giờ, có bao nhiêu tính bấy nhiêu" liền bắt đầu động thủ, trên cơ bản việc hắn làm chính là lấy ngón tay trắng ngần thon nhỏ của hắn vẽ ra từng cái phù chú, giết chết toàn bộ sinh vật mà mắt có thể nhìn thấy, trong đây cũng bao gồm rất nhiều thứ không phải gà.

Những nơi như khu 1 Tư Nguyên, khu 2 Tư Nguyên, sở dĩ dùng Tư Nguyên, chính là bởi vì sinh vật sinh trưởng ở đây đều có giá trị kinh tế nhất định, có điều là bộ phận có giá trị trên người

mỗi một loại sinh vật cũng không giống nhau, bởi vì không thể nào khiêng cả con về, nếu như muốn lợi dụng đầy đủ, thì phải nhận biết bộ phận có giá trị trên người mỗi một loại sinh vật, mới có thể tiến hành thu thập một cách chuẩn xác, mà sinh vật Lăng Thị giết rất lộn xộn, bọn họ là những người đến thế giới này chưa được bao lâu, đương nhiên vẫn chưa được trang bị loại tri thức kiếm tiền cơ sở này, nhìn đống thi thể ngoài gà kia, Phạm Thống cảm thấy tim mình đau như muốn co giật.

Mỗi một cỗ thi thể đều là tiền! Phạm Thống hiện tại đã hoàn toàn không còn loại cắn rứt lương tâm khi lạm sát động vật kia nữa, dù sao cũng không phải hắn giết, hơn nữa ở trước món nợ khổng lồ, thứ hắn nhìn thấy căn bản không phải thi thể, mà là vật liệu có thể bán lấy tiền, nhưng hắn lại không thể sử dụng.

"Các ngươi nhổ lông lột da gà là được rồi, những động vật khác là giết vì suy nghĩ cho an toàn."

Lăng Thị nói như thế. Xem ra hắn hoàn toàn không định nói cho bọn họ chỗ nào trên người những động vật kia có giá trị, để cho bọn họ tiện tay thu thập, dù sao nhiệm vụ của hắn chỉ là mang bọn họ đi giết gà, nên không làm gì thừa thãi.

Bởi vì tốc độ tăng thi thể rất nhanh, mỗi một người đều gia nhập hàng ngũ lột da nhổ lông, điều bọn họ phải làm chính là từ trong đống thi thể tìm ra thi thể của lục kê, lột da, nhổ lông, tiếp đến mau chóng đi lật thi thể con lục kê tiếp theo, cả tình huống có thể nói là rất bận rộn.

Sau đó, bởi vì Âm Thị nhao nhao nói Bích Nhu biến mất rồi, kháng nghị cả mấy lần, thế là người đã tắt thông tin nhóm lại mở thông tin nhóm lên, tiếp tục vừa làm việc, vừa chịu công kích tinh thần.

"Tiểu Nhu, Tiểu Nhu, em xem, ánh trăng hôm nay thật tròn."

Hiện giờ là hoàng hôn đấy thưa ông. Hơn nữa hôm nay nhiều mây, ánh trăng cái nỗi gì.

"Đúng thế, tròn làm sao."

Tôi cảm thấy hắn rõ ràng là đang đùa với cô, nghiêm túc theo làm gì?

"Tiểu Nhu, ta nhớ em quá."

"Em cũng nhớ anh."

"Các ngươi coi người khác đều là không khí sao..."

Trong đống ngôn ngữ buồn nôn này, Lăng Thị đã run tay sử phù chú trật mục tiêu, gây tai ương cho cây cối vô tội bên cạnh, hắn rốt cuộc không nhịn được lên tiếng.

Lên tiếng cắt ngang lúc này thật rất đúng lúc, Lăng Thị đại nhân.

"A, ta nhìn không thấy người khác, ta chỉ thấy được bóng dáng Tiểu Nhu trong lòng ta."

"Ôi, Âm Thị --"

Các người vẫn có thể thái quá thêm một chút. Âm Thị đại nhân ngài căn bản ngay cả tiếng của người khác cũng không nghe thấy đi.

"Tiểu Nhu, ta chỉ cần nhìn ánh trăng là sẽ nhớ tới em, ánh trăng không có xinh đẹp bằng em."

Tính tương quan logic của hai câu trên là cái gì? Nhìn ánh trăng nghĩ đến Nguyệt Thoái còn tạm được, ít nhất bên trong còn có trăng...

"Thật không? Người ta ngại quá à --"

Ai đến lôi cái cô này đi đi, làm ơn giùm cái. Không, máy thông tin phù chú ở cự ly xa cũng có thể sử dụng, lôi đi cũng vô ích...

Dưới tình huống Bích Nhu đang say sưa trong lời ngon tiếng ngọt, tốc độ lột da nhổ lông tự nhiên cũng nhanh không nổi, mọi người đều không so đo với cô, nên nói lo xử lý gà mình tìm được còn chưa kịp, căn bản không có hứng chú ý tới tốc độ làm việc của cô.

Lăng Thị xem như rất tận trách, biết bọn họ ở đây nếu như bị công kích sẽ có nguy hiểm, cho nên hắn đại khái vẫn là đi ở nơi có thể nhìn thấy bọn họ, giết ở gần xong rồi dùng đòn tấn công xa giết những con vẫn trong tầm mắt, bản thân sẽ không cách bọn họ quá xa, cũng tiện cho chiếu ứng.

Ở lúc tiến hành lao động thể lực, Phạm Thống đã có thể nhìn thấy sự bất lực của mình rồi.

Trên hiệu suất lột da nhổ lông, không tính hai cô gái đáng yêu kia và Bích Nhu, Chu Sa gấp 1.5 lần hắn, Nguyệt Thoái là gấp đôi hắn, rõ ràng chân hắn dài hơn người ta, nhưng vẫn thua cả khúc, rõ ràng hắn không có làm biếng, kết quả này thực sự khiến người khó chấp nhận.

Có thể lấy bị thương làm cái cớ không? Mặc dù hắn hiện tại cảm thấy không đau. Hay là dùng chuyện con người luôn có mặt giỏi và không giỏi để an ủi mình?

"Phạm Thống, đừng làm biếng."

Đặc biệt là Chu Sa còn sẽ nói với hắn như thế. AAAAA đáng ghét, cậu đừng tưởng chuyện bản thân cậu làm được là người khác tự nhiên cũng làm được nhé --

Thế là Phạm Thống dứt khoát để cho động tác vốn đã chậm trở nên càng chậm, để tiện quan sát người khác lột da nhổ lông

lưu loát nhanh chóng như thế nào.

Động tác lột da nhổ lông của Chu Sa một hơi là xong, hơn nữa thể lực cậu ta hình như không tệ, xử lý xong một con là nhanh chóng tiến lên tìm con tiếp theo, trung gian không có thời gian nghỉ ngơi gì, thảo nào lại nhanh hơn hắn,

Động tác lột da nhổ lông của Nguyệt Thoái, hắn nhìn không thấy.

Đúng, giơ tay chém xuống, động tác đơn giản như thế, nhanh đến khiến hắn nhìn không thấy.

... Nguyệt Thoái cậu rốt cuộc là ai hả? Vì sao, vì sao lại nhìn không thấy? Không đúng, tôi có nhìn thấy tàn ảnh nhé, nhưng mà, nhưng mà... Còn nữa, vì sao cậu xử lý xong một con, quét mắt một cái là có thể chuẩn xác đi về phía con tiếp theo, hình như hoàn toàn lược bỏ quá trình tìm kiếm này? Cậu là làm thế nào cảm ứng được thi thể của lục kê ở đâu? Cấu tạo mắt của cậu khác với chúng tôi sao?

Nguyệt Thoái hình như rất chuyên tâm vào công việc của mình, hoàn toàn không chú ý thấy ánh mắt kinh hoàng của Phạm Thống, chỉ có Chu Sa chú ý thấy.

"Phạm Thống, mau làm việc."

Biết rồi, biết rồi mà, vì sao cứ nhìn tôi chằm chằm vậy...

"Á!"

Lúc này, Bích Nhu đột nhiên la hoảng một tiếng, chỉ thấy cô ngẩn ra nhìn bàn tay bị thương chút xíu của mình, một con sinh vật nhỏ bé thì đang chạy trốn về phía khác, nhưng bị một phát phù chú của Lăng Thị đánh giết, hắn cũng vội vàng hỏi một câu.

"Không sao chứ?"

"Không sao..."

"Tiểu Nhu? Làm sao vậy?"

Âm Thị cũng có nghe thấy la hoảng của cô, cho nên cũng dùng máy thông tin phù chú dò hỏi.

"Ừ, vừa rồi đột nhiên xuất hiện một con vật nhỏ, cắn em một cái, đã chết rồi."

"AAAA! Lăng Thị, ta phải lột da ngươi! Chẳng phải đã nói một cọng tóc cũng không được rơi sao!"

Đã nói là làm khó người mà...

"Dùng tay của ngươi, dùng thân thể của ngươi, thậm chí dùng tóc của ngươi đi chặn cũng được! Làm sao có thể để cho Tiểu Nhu bị thương, bất luận công kích nào đánh lên người ngươi đều không hề gì, ngươi mổ bụng tạ tội! Mổ bụng!"

"..."

Đây căn bản đã là yêu cầu vô lý rồi đi? Lăng Thị đại nhân cũng trầm mặc rồi.

"A, sắp đến thông đạo Trầm Nguyệt rồi, lát nữa tính sổ với ngươi sau..."

Chiếu theo tính cách của Âm Thị, lát nữa đại khái cũng quên thôi, Bích Nhu thì có chút xấu hổ biểu đạt sự ngại ngùng của cô với Lăng Thị, bị cắn một cái chỉ là chuyện nhỏ, phản ứng của Âm Thị lại có hơi quá khích, cho nên cô lo lắng Lăng Thị sẽ không vui.

"Không sao, không vui cũng là nhằm vào tên đần kia."

Lăng Thị cười cười, nụ cười đó khiến người cảm thấy có chút muốn lùi lại.

"Kỳ thực làm theo hắn nói cũng không có gì khó, cứ làm thế đi."

Ớ ồ? Lăng Thị đại nhân ngài cũng cảm thấy bất luận là công kích nào đánh lên người ngài đều không hề gì à? Không yêu quý thân thể của mình vậy sao?

Còn có, Âm Thị đại nhân ngài lạ thật, lại có thể kêu nam nhân khác dùng thân thể chặn công kích cho nữ nhân của mình, ngài không sợ hi sinh máu thịt thế này sẽ sản sinh tình cảm đặc biệt, khiến cô ta thay lòng sao?

"Chẳng qua chỉ là dùng bề ngoài con gái với bề ngoài con trai mà thôi, không phải đều như nhau sao, có cần thiết bảo vệ quá mức như vậy không?"

Chu Sa cảm thấy không vui mà nói một câu, hình như rất bất mãn đối với loại chuyện dung túng và quá chiếu cố con gái này.

Thì ra cậu ủng hộ nam nữ bình đẳng à? Như vậy cậu tương lai muốn kết bạn gái có lẽ sẽ không dễ rồi. Bảo vệ con gái cũng có cảm giác thành tựu đấy, chẳng lẽ cậu không cho rằng như thế sao?

"Tôi nghĩ, đối với chuyện của người khác, thì đừng quản quá nhiều đi, đó là chuyện riêng của bọn họ."

Nguyệt Thoái là nói như thế, chẳng qua lúc cậu ta nói như vậy, trong đôi mắt xanh da trời phiêu qua một tia lãnh ý như có như không.

Lãnh ý? Nhìn sai rồi sao? Là Nguyệt Thoái đó?

Phạm Thống xoa xoa mắt, chẳng qua Nguyệt Thoái lại tiếp tục dùng thủ pháp thần kỳ của cậu đi lột da rồi, cũng không kịp nhìn kỹ hơn.

◊◊◊◊

Thời gian Lăng Thị kết thúc công việc rất đúng giờ, vừa đến 7 giờ, hắn liền dừng động tác giết gà, sinh vật khác của khu 2 Tư Nguyên cũng bởi thế thoát được một kiếp.

Kiểm tra số lượng da lông của mỗi một người thu tập được, tổng cộng là 723 phần, phần da mọi người đều đủ rồi, lông thì vẫn cần nỗ lực, đối với mấy học sinh tua rua màu trắng như đám Phạm Thống mà nói thì khá lúng túng, bởi vì không có lông, chỉ có da, cũng không thể trực tiếp thăng lên tua rua màu lục cỏ, vẫn là phải lấy đủ, mới có thể tiến hành thăng cấp.

"Lần sau giết nốt số còn lại đi, Âm, chờ lúc ngươi rảnh."

Lăng Thị nói như thế với Âm Thị trong thông tin nhóm. Nói thật, mua mấy cái gối đầu là giải quyết xong rồi, đại nhân các ngài thật sự không cân nhắc sao?

Sau đó Lăng Thị vẫn đã làm một chuyện tàn nhẫn -- ngoài một trăm phần da mà mỗi người cần, da còn lại, hắn đều thu đi.

"Đồ dư ra để các ngươi đi bán lấy tiền là không được, cứ coi như là thù lao của ta."

Nhưng ngài rõ ràng đâu có thiếu tiền --!

Khi nhìn thấy da gà bị thu đi, Phạm Thống đau lòng đến cực điểm, sớm biết vậy lúc báo số lượng đừng thành thật như thế, như vậy là có thể len lén giữ lại một ít rồi!

Lăng Thị dùng phù chú đưa bọn họ về túc xá, bản thân hắn không có đi cùng đường với bọn họ, nhìn túc xá sáng đèn, mọi người đều mệt đến chỉ muốn trở về nghỉ ngơi, chẳng qua Chu Sa vẫn là khăng khăng đòi đi lãnh bữa tối, sau khi nhờ cậu lãnh luôn phần của mình, Phạm Thống và Nguyệt Thoái cùng nhau trở về phòng 444 của bọn họ.

Đương nhiên, bọn họ không quên tắt thông tin nhóm đi trước,

tránh cho tiếp tục bị lời ngon tiếng ngọt không gián đoạn của Âm Thị và Bích Nhu oanh tạc.

Đúng là một ngày mệt mỏi, nghĩ đến phải ăn lương thực công cộng thô ráp đó, thật có chút đau lòng, nhưng lượng hoạt động lớn như thế, nếu như ngay cả bữa tối cũng không ăn, thực sự rất khó cầm cự tiếp, vì để duy trì sinh mệnh, cũng chỉ có thể khuất phục thôi.

"Phạm Thống, thương của cậu..."

Lúc cùng hắn đi về phòng, Nguyệt Thoái lo lắng nhìn hắn.

Đúng rồi, phù giảm đau của Lăng Thị đại nhân không biết có thể duy trì bao lâu?

"Hiện tại rất đau, rất không ổn."

Ê ê, tôi là muốn nói "hiện tại không đau, vẫn ổn" có được không? Bị bẻ thành thế này, giống như tôi cố ý muốn lấy được lòng đồng tình của người khác vậy, tôi không thích loại cảm giác này.

"Đau lắm sao? Ừm, bị sét đánh không phải vết thương nhẹ, rất đau cũng là đương nhiên..."

Sau khi nghe hắn nói như thế, sự lo lắng trong mắt Nguyệt Thoái càng đậm, Phạm Thống rất muốn giải thích không phải như vậy, nhưng lời nói ra vẫn là một đống "đúng thế", "thật sự rất đau", "ý tôi là, đau chết đi được" đại loại thế, chẳng giúp ích được gì.

Nhìn vẻ mặt của Nguyệt Thoái, hình như rất đồng cảm, thoạt nhìn còn có chút cắn rứt lương tâm, lông mày nhíu chặt đó giống như đang do dự cái gì, sau đó cậu xoay người qua, trong miệng khẽ niệm một số thứ mà Phạm Thống nghe không hiểu, khi cậu xoay lại, giữa hai tay đã có thêm một đoàn ánh sáng trắng khiến người cảm giác hết sức ấm áp.

Đoàn ánh sáng trắng đó thoáng chốc phủ lên Phạm Thống, giống như dung nhập vào trong cơ thể hắn, Phạm Thống còn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, mọi thứ đã kết thúc, sau đó hắn nhìn thấy Nguyệt Thoái mỉm cười với hắn, nụ cười đó khiến hắn cảm thấy rất ấm áp.

"Thế này đỡ hơn chút nào chưa?"

Bởi vì vốn đã không có cảm giác đau, Phạm Thống thực sự rất khó trả lời vấn đề này, nhưng hắn ngạc nhiên phát hiện, vết thương vốn có thể nhìn thấy trên người, vậy mà đã lành hết, sau khi lau vết máu đi, làn da phía dưới cũng hoàn hảo như ban đầu, chừng như chỉ có thể dùng khó tin để hình dung.

Gì mà đỡ hơn một chút, căn bản là lành hết rồi!

"Wow! Nguyệt Thoái! Cậu biết trị liệu à? Đây là thuật pháp gì, không biết ở trên lớp sao? Trước đó làm sao không dùng?"

Lại biến thành lời kỳ quái rồi, thôi quên đi.

"Đây là bởi vì... bởi vì..."

Nguyệt Thoái tức thì trở nên lắp ba lắp bắp, hình như có chút hoảng hốt, mà lắp bắp cả buổi, vẫn rặn không ra cái lý do.

"Phạm Thống, xin lỗi, để cậu mang vết thương không thoải mái lâu như thế... Đây là có lý do, mà đây cũng không phải thuật pháp... Đừng nói cho ai biết được không?"

Hử? Không phải thuật pháp? Đó là cái gì? Năng lực khi còn sống đã có? Thế giới ban đầu cậu sống rốt cuộc như thế nào? Hay là nói, đây là năng lực cậu chất biến có được?

"Không được, vậy nếu người khác hỏi tôi vết thương làm sao vẫn chưa khỏi tôi phải nói thế nào?"

Lời nguyền ngu ngốc! Đừng đem câu đáp ứng của ta làm cho giống như cố ý làm khó người ta có được không?

"Um..."

Nguyệt Thoái trông rất khó xử, Phạm Thống cảm thấy mình nếu như là cậu, hẳn là cũng sẽ cảm thấy rất bối rối.

"Cậu cứ nói, ngủ một giấc là mình khỏi..."

Như thế người khác sẽ coi tôi là con gián đánh không chết rồi tận tình chà đạp.Phạm Thống không nhịn được lắc đầu.

"Làm sao đây? Chúng ta cùng nghĩ lý do?"

Cũng không phải hai người cùng nghĩ là tương đối có thể nghĩ ra lý do tốt, cái gọi là động não, hai người thì không đủ lắm.

"Tôi về rồi đây --"

Bọn họ vẫn chưa nghĩ ra lý do, Chu Sa đã mang bữa tối trở về, cậu quả nhiên rất nhanh chóng chú ý thấy sự thật rằng vết thương của Phạm Thống đều đã biến mất, đối với hiện tượng không thể giải thích, cậu đương nhiên sẽ mở miệng hỏi.

"Vì sao thương của cậu đều khỏi hết rồi vậy?"

"... Có khả năng là phù chú của Lăng Thị đại nhân vẫn có hiệu quả trị liệu đi."

Phạm Thống cố bịa ra một cái lý do, dưới tình hình nguyền rủa không có tác quái, Chu Sa xem như đã chấp nhận, chỉ là lý do này không thể dùng với Lăng Thị, chỉ cầu mong lần sau lúc gặp Lăng Thị, hắn sẽ không có nghi vấn tương đồng.

Nguyệt Thoái có vẻ thở phào, rồi lại mỉm cười với hắn một cái, Phạm Thống cũng trả về một nụ cười.

Đó là một loại cảm giác ấm áp, giống như có thể quên đi mọi sự không thoải mái.

Hắn lần nữa cảm thấy, có bạn thật là tốt.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Tôi có thể kết được người bạn như Nguyệt Thoái, nhất định là phúc đức đời trước tu được.

Nghĩ đến đời trước tôi kinh doanh tiệm bói toán tích lũy được nhiều thiện duyên, trời cao nhất định đã nhìn thấy nỗ lực mà tôi bỏ ra, tôi thật là cảm động. Vốn tưởng sẽ phải mang theo nhọ nồi cho tới lần chết sau, nhưng may mà có thể thoát khỏi khốn cảnh này, tôi thành tâm cảm tạ ông trời và Nguyệt Thoái nữa.

Chỉ cần thu thập thêm lông gà là có thể một hơi thăng đến tua rua màu lục cỏ, mỗi tháng dùng tiền lương cố định trả nợ, cuộc sống ở Đông Phương thành của tôi sẽ gần như ổn định rồi nhỉ?

Hôm nay luôn cảm thấy đã xảy ra rất nhiều chuyện trước giờ chưa từng nghĩ sẽ xảy ra, cũng quen biết những người chưa từng nghĩ sẽ quen biết, duyên phận thật là thứ kỳ diệu, kỳ diệu giống như kiểu tương xử không đếm xỉa tới mọi người giữa Âm Thị đại nhân và Bích Nhu tiểu thư...

A! Tiêu rồi! Mễ Trọng biết căn cơ của tôi, hắn nhất định sẽ tìm tôi đối quyết, giẫm lên xác tôi để trở thành tua rua màu lục cỏ! Bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện của cặp đôi hào nhoáng kia!

Nếu bị yêu cầu đối quyết, không biết có thể tìm người giúp không? Tôi cần tìm cơ hội để tìm hiểu thêm, có lẽ nên nghe ngóng từ Chu Sa, nếu như có thể tìm người giúp, tôi từ hôm nay trở đi nhất định không rời khỏi Nguyệt Thoái nửa khắc, nhất định! Nhìn thấy tôi bị người đánh, cậu ấy chắc sẽ giúp tôi đi?

Một lòng muốn dựa vào bạn bè, hình như rất không có cốt

khí... Không bằng lần sau đoán mệnh miễn phí cho Nguyệt Thoái coi như đền bù vậy, đây hình như là chuyện duy nhất tôi có thể làm rồi, chỉ là nhìn tướng mặt của cậu ấy, cũng chỉ bói ra chuyện khi còn sống, đây có giúp ích được gì cho cậu ấy không?

Ngày mai còn phải đi học, lại là khóa của Võ Thuật hiên chết tiệt, tốt hơn là ngủ một giấc bồi dưỡng tinh thần, đừng nghĩ gì nữa.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 2 + 3: Bảo Vệ Lông Gà Của Chúng Ta, A, Và Da Gà Nữa

"Đây chính là người chết vì lông, chim chết vì ăn sao? Nhưng tôi cảm thấy chết vì ăn còn khiến người vui hơn..." -- Phạm Thống

.

.

Sau khi trải qua một ngày bất phàm, đột nhiên phải trở về những ngày đi học bình thường, thật khiến người có chút khó thích ứng.

Chẳng qua người ta cũng sẽ không bởi vì bạn của mình kết giao với quyền quý, mình cũng biến thành giai cấp đặc quyền theo, ít nhất phần lớn đều sẽ không. Trước hết không nói giao tình bạn bè này vẫn còn rất bình thường, bạn của bạn là đại nhân vật, quan hệ này cũng hơi bị xa, muốn tăng lực cạnh tranh của mình, ngoan ngoãn đi học xây dựng nền tảng tốt vẫn là thực tế hơn.

Nhưng mà sáng sớm hôm nay, sắc mặt của Nguyệt Thoái không được tốt lắm, làn da trông có hơi tái nhợt, có vẻ yếu ớt, cũng không biết là làm sao.

"Cư Dân Tân Sinh cũng bị bệnh sao?"

Chu Sa cảm thấy ngạc nhiên đối với tình huống của Nguyệt Thoái, đồng thời vẫn chu đáo rót ly nước ấm cho cậu.

"Cảm ơn..."

Nguyệt Thoái nằm dựa vào giường, đón lấy ly nước ấm, nhấp

một ngụm.

"Cậu hôm nay còn muốn đi học không?"

"Tôi nghĩ... nghỉ ngơi một chút trước, lát nữa hẳn sẽ đỡ hơn, chắc vẫn có thể đi học khóa buổi chiều..."

Khóa buổi chiều là khóa thực chiến võ thuật đó, không cần thiết vẫn đi học trong khi không khỏe đi?

"Ăn chút bữa sáng sẽ đỡ hơn chăng? Tôi có thể đi lấy giùm cậu một phần."

"... Không, cảm ơn, không cần đâu, được rồi mà."

Thứ đồ ăn khó nuốt thiếu dinh dưỡng đó, ăn vào chỉ tổ bệnh thêm, không thấy sắc mặt Nguyệt Thoái càng tái nhợt sao? Thân thể người ta đã không thoải mái rồi, đừng có hành hạ cậu ấy nữa.

"Vậy tôi đi học đây."

Chu Sa chỉnh lý đồ của mình xong liền rời khỏi phòng. Phạm Thống luôn cảm thấy cậu là loại người trời sập cũng phải ăn ba bữa.

"Phạm Thống... cậu không đi học sao?"

Nguyệt Thoái nhìn hắn, hỏi một câu.

"Tôi ở lại chăm sóc cậu, chờ cậu thoải mái hơn rồi cùng nhau tan học."

Cùng nhau tan học... Ừm, thôi đi, vẫn còn ở trong phạm vi sai lầm có thể chấp nhận.

"Không cần chăm sóc cho tôi cũng không sao."

Nhưng có điều tôi không muốn đi học. Nguyên buổi sáng học

sách giáo khoa võ thuật đó! Có chán chết không chứ? Cứ để tôi chăm sóc cậu đi mà!

"Dù sao tôi cũng ở đây, cần cái gì đừng nói với tôi."

Lại nữa tồi, lại biến thành câu thảm họa rồi, hức...

Trong lúc Phạm Thống đang rơi vào vực thẳm của nói sai, tiếng gõ cửa vang lên, nghĩ đến trả lời sẽ có khả năng biến thành "đừng vào", Phạm Thống liền tự mình mở cửa.

Người ngoài cửa là Bích Nhu, sáng hôm nay vẫn ăn diện rất xinh đẹp, sau khi nhìn thấy Phạm Thống, cô khẽ mở miệng.

"Tôi đụng phải Chu Sa, nghe nói Nguyệt Thoái bệnh rồi, cậu ấy vẫn ổn chứ?"

"Cậu ấy đang nghỉ ngơi."

"Vậy... đây là trái cây của tôi mua, ăn cái này sẽ có khẩu vị hơn đi? Hi vọng cậu ấy sớm khỏe lại."

"Đừng khách khí."

Cảm ơn luôn nói thành đừng khách khí, đây luôn khiến Phạm Thống rất khốn đốn. Nhìn trái cây nhận lấy từ tay Bích Nhu, hắn cũng ai oán một chút.

Ôi ba ngàn xâu tiền --

"A, đây là cho Nguyệt Thoái, cậu không được ăn vụng đâu đấy!"

Bích Nhu không yên tâm căn dặn một câu, Phạm Thống cũng có chút bất đắc dĩ.

Tôi không đáng tín nhiệm đến thế sao? Hay là trông mặt tôi giống như sẽ ăn vụng? Tôi thừa nhận tôi vừa rồi âm thầm chảy

chút nước dãi đối với những trái cây tươi mới này, nhưng đây không đại biểu tôi sẽ bất lương xâm chiếm đồ ăn của bạn bè bị bệnh có được không?

Sau khi Bích Nhu đi, Phạm Thống cầm trái cây trở lại trước giường, thành thật mà nói, bởi vì Nguyệt Thoái nằm ở tầng giữa, muốn chăm sóc cũng không tiện lắm, nhưng bảo cậu ấy tạm thời chuyển đến tầng dưới thì lại kỳ kỳ, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

"Nguyệt Thoái, đây là phải cây Bích Nhu mang tới, ăn chút không?"

Oa, phải cây là thứ gì thế!

"Không cần đâu, tôi không ăn."

Nguyệt Thoái vừa rồi xoay mặt vào trong, Phạm Thống không thấy được vẻ mặt của cậu, đối với quyết định không ăn này, Phạm Thống cảm thấy rất bất ngờ.

"Trái cây khó ăn hơn lương thực công cộng, hiếm khi có cơ hội ăn được, cậu thật sự không ăn một chút sao?"

Nếu như khó ăn hơn lương thực công cộng, tôi cũng không muốn ăn nữa. Cái câu tệ hại gì vậy...

"Không phải chứ, còn có thứ khó ăn hơn lương thực công cộng sao?"

Nguyệt Thoái bị chọc cười, nếu nói sai có loại hiệu quả này vậy cũng không hẳn là chuyện xấu.

"Cậu không ăn sẽ không biết."

Nguyên bản hắn muốn nói "Cậu ăn thử xem sẽ biết", sau khi bị đảo lộn ý nghĩa cũng không khác mấy, thật là thần kỳ.

"Được, thế thì ăn một chút vậy."

Tâm tình Nguyệt Thoái hình như đã tốt hơn, cậu ngồi dậy, từ trong tay Phạm Thống đón lấy một quả trông rất ngon.

"Thế nào, khó ăn không?"

"Khó ăn."

Nguyệt Thoái vậy mà cũng bắt đầu biết nói đùa rồi à? Chẳng qua thế này thì ngại với Bích Nhu quá.

Trái cây Bích Nhu mang đến có bốn quả, nhưng Nguyệt Thoái chỉ ăn một quả rồi không ăn nữa, dựa vào tinh thần không ăn sẽ lãng phí, những quả còn lại tự nhiên là do Phạm Thống thay mặt giải quyết, mà hắn ăn cũng thật vui vẻ.

"Phạm Thống... cậu ở thế giới ban đầu, là người thế nào vậy?"

Trước kia bọn họ kỳ thực không hay trò chuyện, thông thường Phạm Thống đều là giúp Nguyệt Thoái luyện chữ, hơn nữa trong phòng còn có Chu Sa, nói chuyện vẫn khá gò bó.

Bây giờ là thời gian không thể luyện chữ, hiếm khi được ở riêng mà không có chuyện gì để làm, tự nhiên là dịp tốt để trò chuyện rồi.

Trò chuyện là phương pháp tốt để hiểu rõ lẫn nhau, Phạm Thống cũng rất sẵn lòng nói về mình, nhưng hắn thật sự không giỏi trò chuyện.

Có cái miệng này, muốn trò chuyện đàng hoàng căn bản là người si nói mộng.

"Nghề nghiệp ban đầu của tôi là bói toán."

"Bói toán?"

Nguyệt Thoái hiển nhiên chưa từng nghe qua cái tên này, cho nên lộ vẻ nghi hoặc.

"Chính là đoán mệnh, chẳng qua tôi còn bao luôn rất nhiều thứ, như tiêu giải tai ương, kết duyên dắt mối, đoán mệnh cũng có phân loại, tôi đoán rất không chuẩn."

"Bởi vì đoán không chuẩn, cho nên mới kiêm những dịch vụ khác à?"

Nguyệt Thoái như thấu hiểu mà mở to mắt, Phạm Thống thì cảm thấy bất lực. Hắn đương nhiên muốn nói mình đoán rất chuẩn, nhưng cái mồm muốn làm khó hắn, thì hắn cũng hết cách.

"Nguyệt Thoái, cậu thì sao?"

Còn nói tiếp, hắn chỉ sợ sẽ đem quá khứ của mình bẻ thành một người không liên quan tới mình, so với nói chuyện, hắn vẫn là thích hợp làm thính giả hơn, hắn có thể thấy rõ điều này.

"Tôi..."

Bị Phạm Thống hỏi ngược lại như thế, Nguyệt Thoái ngây người, rồi đờ ra. Xem ra cậu vốn chỉ muốn hỏi xem chuyện của Phạm Thống, không định nói chuyện của mình.

"Quá khứ của tôi... Thật ra chẳng có chuyện gì đáng nhắc đến. Đối với tôi mà nói, chẳng có gì cả."

Khi nói lời như thế, chiếu theo lý thuyết nên có mấy phần ưu thương, nhưng Nguyệt Thoái không có để lộ ra khí tức như vậy, lúc cậu nói, cả người hoàn toàn bình tĩnh.

Kỳ thực Phạm Thống cũng không thích loại "tĩnh" mà Nguyệt Thoái thỉnh thoảng lộ ra. Tĩnh này bao hàm cảm giác "rỗng" và "tịch", khiến người rất khó phán đoán cậu rốt cuộc là đè nén hết thảy tâm tình, hay thật sự không có bất cứ cảm giác nào.

Mặc dù khó phán đoán, nhưng Phạm Thống cho rằng, cậu là cưỡng chế ép buộc mình, để cho mình đặt vào trạng thái vô cảm

của "rỗng", dù sao Nguyệt Thoái bình thường trông lên vẫn rất bình thường mà.

Không biết đây có tính là biện pháp bảo vệ hay không, thậm chí là một loại trạng thái quán tính của tiềm thức...

Phạm Thống chỉ cảm thấy, Nguyệt Thoái dưới loại trạng thái này, đều có khoảng cách rất xa với tất cả mọi người, rất khó vượt qua phá vỡ vực thẳm đó, bởi vì nó vô hình và không thể nhìn thấy ở đâu.

"Nếu như cảm thấy buồn, thì biểu hiện ra cũng đâu có sao..."

Sau khi Phạm Thống nói ra câu này, ánh mắt của Nguyệt Thoái giống như ngưng đọng mấy giây, trong một thoáng Phạm Thống thậm chí có loại cảm giác mình đã nói sai, nhưng rõ ràng đâu có bị đảo lộn.

"... Đúng là như vậy, tôi luôn luôn quên rằng ở đây đã không phải ở đó nữa..."

Cái gọi là "ở đó", chắc hẳn là thế giới Nguyệt Thoái sống ban đầu. Cậu ta ở đó rốt cuộc đã trải qua cuộc sống thế nào, Phạm Thống khó có thể tưởng tượng.

Cũng đã là thế giới hoàn toàn khác rồi, làm sao còn sẽ sản sinh nhầm lẫn đây?

"Nghĩ kỹ lại, vẫn là có chuyện tốt, tôi thích cứu người, chỉ là chuyện này cũng không trọn vẹn..."

Cậu không nói hết, sau đó giống như cảm thấy mệt rồi, liền nhắm mắt rồi tiến vào ngủ say.

Người không khỏe ngủ một giấc cũng tốt, Phạm Thống lặng lẽ ở bên cạnh, dốc sức không quấy nhiễu cậu nghỉ ngơi.

Nếu như có thể, hắn cũng rất muốn trở lại giấc ngủ, nhưng tối qua ngủ sớm, hiện tại tinh thần rất tốt, miễn cưỡng nằm lên giường chắc cũng không ngủ được, nhưng cũng đành vậy thôi.

◊◊◊◊

Vào giữa trưa Nguyệt Thoái tỉnh lại, khi cậu mở mắt, hình như vẫn có chút phân không rõ cảnh mộng và hiện thực nên thần tình cứng đờ, chờ đến khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh và cũng nhìn thấy Phạm Thống ở trong phòng, cậu mới thả lỏng, biểu tình trên mặt cũng theo đó mà tươi sáng hơn.

"Phạm Thống... lúc nào rồi."

"Tối rồi."

Bởi vì hắn báo sai thời gian, hại Nguyệt Thoái căng thẳng một chút, bò dậy phát hiện ánh mặt trời đang sáng rực, mới vỗ vỗ ngực.

"Phù, Chu Sa cũng không ở trong phòng, không phải buổi tối mà, Phạm Thống cậu sao lại hù tôi."

Khi nào cậu mới hiểu tôi có chướng ngại ngôn ngữ hả...

"Tôi cảm thấy xuống giường đi lại chắc không có vấn đề rồi, chúng ta đi học đi."

Nguyệt Thoái vừa nói, rồi liền thay đồ và làm chuẩn bị.

"Nhưng chúng ta không có vũ khí, chẳng phải vẫn sẽ bị tên Lão Sư Xe Đạp kia đuổi ra ngoài?"

Wow! Tuyệt quá! Lão Sư Máy Kéo biến thành Lão Sư Xe Đạp rồi! Trước giờ chưa từng nghĩ tới sẽ xuất hiện loại từ mới này, thật là mới mẻ!

... Tôi càng ngày càng biết tự lấp liếm sự bất lực rồi.

"Lão Sư Xe Đạp?"

Nguyệt Thoái tràn ngập bối rối.

Cho dù tôi nói ra chính xác Lão Sư Máy Kéo, tôi tin cậu cũng nghe không hiểu đâu.

"Có lẽ chúng ta có thể thương lượng với lão sư thử xem, tay không cũng có thể tiến hành thực chiến võ thuật mà."

Cậu muốn tôi tay không đánh với người có vũ khí sao? Đừng à! Cậu có thể nhưng tôi không được, tôi chưa từng luyện qua tuyệt kỹ tay không chặn lưỡi đao, cậu tha cho tôi đi! Hơn nữa cậu muốn giao tiếp với tên Lão Sư Máy Kéo kia làm sao? Dùng nắm đấm à?

"Tôi chuẩn bị xong rồi, đi thôi."

"Được."

...

Loại trả lời sai lầm chống lại ý chí chính mình, khiến cho đường đời đi vào ngã rẽ khác này, rốt cuộc còn muốn xảy ra mấy lần?

"Nguyệt Thoái, da gà với lông gà..."

"Phải ha, mang theo bên người an toàn hơn."

Căn cứ vào tin tức nghe được, sẽ có người trộm da gà lông gà, để ở trong phòng không có ai, vậy đúng là rất khiến người bất an, chỉ là một túi lông gà da gà, mang theo bên người lại không tiện lắm, rất là phiền.

Sáng hôm nay lúc Bích Nhu tới, hình như đã đổi thành tua rua màu lục cỏ rồi, Chu Sa cũng nói cậu ấy trước khi đi học sẽ mang da gà đi thăng cấp, thật là khiến người hâm mộ ghê...

"Mặc dù có hơi bất tiện, nhưng vẫn là mang theo đi, để tôi cầm được rồi."

Thế là, bọn họ cứ như thế mang theo những "vật tư quý trọng" này ra ngoài.

Sau khi Phạm Thống và Nguyệt Thoái ra ngoài, liền gặp phải đám người bất thiện.

Bọn họ nghĩ đến có người sẽ trộm, nhưng quên rằng cũng có người sẽ cướp.

"Đem da gà và lông gà nộp ra đây, nếu không cứ chuẩn bị sống lại trong Ao Nước đi!"

Cướp người giữa đường, có phải là quá đáng không chứ.

"..."

Nguyệt Thoái hơi ngây ngẩn, phần lớn là trong giáo dục cậu nhận được cũng không có dạy cậu khi gặp loại chuyện này thì phải xử lý làm sao, Phạm Thống thì đứng đực ra theo, dù sao hắn cũng không có năng lực chủ đạo cục diện.

Ăn cướp giữa đường cũng không nói, quá đáng hơn là, đến cướp bọn họ là một đám người có tua rua màu lam, cũng chính là nói, bọn chúng là vì không muốn để cho bọn họ thăng cấp, và muốn lấy đi bán kiếm tiền cho mình, mới tới "bắt nạt kẻ yếu".

Nhìn dáng vẻ quyết chí phải có được và buông lời một cách hung hãn như thế của bọn chúng, hai người nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng.

Chung quy không thể cứ thế mà giao đồ ra chứ? Nhưng không giao ra, thì phải làm sao đây?

Người nhìn thấy bên cạnh phần lớn lựa chọn làm lơ, ngoại trừ

không muốn bị cuốn vào thị phi và làm địch với nhiều người như thế, ít nhiều cũng là bởi vì nhìn thấy người bị cướp là người phương Tây, cho nên không định nhúng tay.

Kỳ thị chủng tộc ở đây thật là nghiêm trọng, không biết bên Lạc Nguyệt có phải cũng kỳ thị người phương Đông trong thành bọn họ như thế hay không?

"Nguyệt Thoái, làm sao đây?"

Muốn người nhỏ tuổi hơn quyết định, Phạm Thống cảm thấy rất mất mặt, có điều da mặt càng mài sẽ càng dày, tin rằng sau này hắn sẽ dần dần mất đi cảm giác nhục thôi.

"Tôi không thích đánh nhau, chạy đi."

Cho dù muốn đánh nhau, với tình trạng thân thể hiện tại của Nguyệt Thoái cũng không thích hợp lắm, nhưng mà chạy... chạy đi đâu? Hơn nữa Phạm Thống rất hoài nghi thể lực với tốc độ chạy của mình có thể bì lại những tên cướp này hay không.

"Nguyệt Thoái, cậu đừng bỏ tôi lại, đừng có đi!"

Nguyệt Thoái ngây người một chút rồi cười khổ.

"Tôi sẽ không bỏ mặc cậu chỉ chạy một mình đâu..."

Không phải, tôi là nói dù sao tôi cũng chạy không thoát, bảo cậu đừng lo cho tôi cứ chạy một mình là được, nhưng xem ra lại gây hiểu lầm rồi.

"Không nghe thấy sao? Không giao ra bọn ta sẽ trực tiếp động thủ đấy."

Kỳ thực Phạm Thống cũng cảm thấy bỏ chạy là quyết định tốt hơn, đám học sinh mà lần trước bị Nguyệt Thoái đánh bại ở khóa thực chiến võ thuật đều là tua rua màu trắng, nhưng đám này lại

là tua rua màu lam, đẳng cấp khác xa, rốt cuộc có phần thắng hay không Phạm Thống cũng không biết, có thể đừng mạo hiểm vẫn là đừng mạo hiểm đi.

"Đếm tới ba là chạy nhé."

Nguyệt Thoái nói như vậy với hắn, thế là sau khi đếm đến ba, hai người bọn họ lập tức co cẳng lao về một hướng khác.

Phạm Thống gần như là chạy theo Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái cho dù thân thể không khỏe, tốc độ chạy và thân thủ vẫn linh hoạt hơn hắn, mấy lần Phạm Thống suýt nữa đang chạy thì bị vấp chướng ngại vật, hắn lần nữa cảm thấy người có thể không thèm nhìn những chướng ngại vật này mà vẫn có thể như đang chạy trên đất bằng giống Nguyệt Thoái, chừng như không phải con người, ít nhất bản thân hắn làm không được, âm thanh truyền đến phía sau cho thấy những người kia cũng không giỏi vượt chướng ngại vật.

"Chậc... băng kết chú!"

Người tua rua màu lam đã có thực lực nhất định rồi, vừa chạy vừa ném phù chú công kích con mồi vẫn không phải vấn đề, bọn chúng có lẽ cũng đã mệt với việc đuổi bắt trên đường này, một người trong đó tiện tay móc ra phù chú đã chuẩn bị sẵn, ném vào Phạm Thống ở phía trước.

Phạm Thống đương nhiên có nghe thấy tiếng hô của đối phương lúc ném phù chú, hắn vội vàng né sang bên cạnh, may sao tránh khỏi tấm phù chú kia, có điều, đang chạy nhanh mà đột ngột đổi hướng, cũng khiến cho thân thể hắn mất đi thăng bằng, bước hụt một cái liền té về phía trước.

"Oaaaaa!"

Động tác bảo vệ lúc té ngã, hm, a, ặc... muộn rồi.

Té trong lúc chạy thì rất đau, nhưng so với đau đớn, những kẻ chết người đang đuổi phía sau mới nguy hiểm, Nguyệt Thoái hình như cũng chú ý thấy hắn ngã nhào mà vòng trở lại, Phạm Thống dưới tình huống vẫn chưa bình phục sau cú sốc khi bị té, chỉ nhìn thấy bóng dáng của cậu lóe lên một cái, đã cùng với mấy người kia giao thủ rồi.

Tay của Nguyệt Thoái chuẩn xác vung trúng mặt của một người, đánh lui hắn, bởi vì cảm giác được uy hiếp, mục tiêu của những người kia đều chuyển hết vào Nguyệt Thoái, không ngó ngàng Phạm Thống bên cạnh nữa, Phạm Thống khi nhìn thấy Nguyệt Thoái chiếm được ưu thế ban đầu thì hưng phấn một chút, nhưng cậu hình như làm công kích đó xong đã tiêu hao phần lớn lực lượng, cả người nhũn xuống, hiển nhiên tình trạng thân thể không khỏe đã ảnh hưởng cậu.

Sau khi né qua mấy lần công kích, Nguyệt Thoái liền bị áp chế, túi đựng da với lông bị lấy đi, nhưng bọn chúng hình như vẫn không muốn để yên như thế.

"Nói xem xử trí thế nào?"

"Cứ để nó chết một lần coi như là bài học cho tội phản kháng."

Sau khi nghe thấy câu này, Phạm Thống đương nhiên muốn ngăn cản.

"Này! Các ngươi đã cướp được nam bắc rồi còn muốn làm gì!" (Đồ vật trong Hán Việt là "đông tây" Phạm Thống nói ngược thành "nam bắc")

Lúc này đảo lộn đông tây thành nam bắc thì chẳng buồn cười chút nào hết! Mau thả Nguyệt Thoái ra!

"Không phải chuyện của ngươi, ồn cái gì, ngươi cũng muốn chết sao?"

Một gã đạp trúng bụng hắn một cước, tức thì khiến hắn không thể tiếp tục nói.

"Khụ..."

Khi Phạm Thống tìm lại được phương hướng và thị giác, nhìn thấy cảnh tượng Nguyệt Thoái bị một gã nam bóp cổ, lập tức hắn rất muốn tìm được thứ gì đó bên tay để cầm lên ném, nhưng trong con hẻm này cũng không có tạp vật gì, hắn chỉ có thể lo lắng suông.

Lúc này Nguyệt Thoái vốn đang nhắm mắt, mở mắt ra, đột nhiên Phạm Thống sững người, những kẻ đồng lõa vây xem xung quanh cũng ngừng cười đùa, đó là một loại bầu khí không biết nên hình dung ra sao.

Nguyệt Thoái không làm gì cả, nhưng lại khiến tất cả mọi người đông lạnh.

Không, nên nói cậu vẫn chưa làm gì cả...

"Các ngươi đang làm gì vậy? Dừng tay!"

Một âm thanh tức giận xen vào đánh vỡ bầu không khí này, khi nhìn về phía âm thanh, Phạm Thống tức thì cảm động gần sắp chảy nước mắt.

Ô! Lạc Thị! Bóng dáng trông có hơi nhỏ bé kia của cậu vào lúc này thoạt nhìn thật là đáng tin cậy chói mắt! Được cứu rồi! Tốt quá!

Sau khi phát hiện người xen vào là Lạc Thị, may mắn thay những tên hống hách kia chỉ có thể bỏ Nguyệt Thoái ra, Phạm Thống trong lúc chạy qua đỡ Nguyệt Thoái, cũng vội vàng mở miệng với Lạc Thị.

"Lạc Thị, cái túi, của bọn họ..."

Rõ ràng là của bọn tôi! Gah!

Lạc Thị đại khái cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, trên khuôn mặt tú mỹ giống như bị bao phủ bởi một lớp sương giá.

"Đem đồ của các ngươi cướp trả cho bọn họ, sau đó tất cả lui xuống!"

Sau khi nghe mệnh lệnh của Lạc Thị, mấy tên tua rua màu lam càng bất mãn, nhưng bọn chúng vẫn ngoan ngoãn làm theo, ném cái túi lên đất, trước khi đi còn ác ý bỏ lại một câu.

"Chẳng qua chỉ là dựa vào uy năng ngọc bội của Thị thôi, có cái gì giỏi?"

Câu này Phạm Thống đã nghe thấy, Lạc Thị cũng nghe thấy rồi, sắc mặt của Lạc Thị bởi vì câu này mà hơi hơi thay đổi, tay cũng nắm chặt hơn, nhưng cậu không lựa chọn bất cứ hành động nào, cứ như thế mặc cho bọn chúng rời khỏi.

Lạc Thị, cậu nhẫn nhịn làm gì? Lúc này chính là phải chặn người lại rồi đánh mỗi tên một trận không phải sao? Cậu là tua rua màu đỏ đấy, mạnh hơn bọn chúng còn gì, chắc cũng sẽ không thua đâu nhỉ?

Kỳ thực Phạm Thống chỉ là không cam lòng nhẫn nhịn oán giận mà thôi, nhìn vết đỏ để lại trên cổ Nguyệt Thoái, hắn cảm thấy những phần tử ác ôn kia thật nên đầu thai chuyển thế thêm mấy lần, xem xem có thiện lương thêm chút nào không.

"Nguyệt Thoái, cậu vẫn ổn chứ?"

Lạc Thị nhìn Nguyệt Thoái trước, sau đó mới nhìn Phạm Thống.

"Phạm Thống ngươi cũng không sao chứ? Trông có vẻ là không sao."

Thái độ gì vậy... Tôi chỉ là tiện thể hỏi sao? Mặc dù tình huống của Nguyệt Thoái trông có vẻ hiểm hóc hơn, quan tâm cậu ấy trước cũng là nên, nhưng cậu làm sao có thể cứ thế phán định tôi không sao chứ? Tôi cảm thấy bụng tôi còn rất đau! Có khi bầm rồi cũng nên! Nếu xui hơn nói không chừng còn vỡ nội tạng!... Tôi không phải tự rủa mình.

Được Phạm Thống đỡ lên, Nguyệt Thoái vươn tay lướt qua cổ của mình, hình như vẫn còn chút thất thần, cho đến khi Lạc Thị đi đến trước mặt nhìn cậu, trên mặt cậu mới khôi phục một chút biểu tình.

"A... Lạc Thị."

Mắt của Nguyệt Thoái cuối cùng cũng có thể tập trung bình thường rồi, vẫn nhận ra người khác, hẳn là không sao đi.

Lạc Thị nhặt cái túi bên cạnh lên, sau khi thoáng nhìn thứ bên trong, liền thuận tay đưa cho Phạm Thống, sau đó mở miệng.

"Mấy thứ này phải mau chóng đem đi nộp, trực tiếp đổi thành tua rua màu lục cỏ thì thực tế hơn, để ở bên người chỉ làm tăng nguy hiểm mà thôi."

"Nhưng lông quá nhiều..."

Lạc Thị tốn hết năm giây mới hiểu ra là "lông không đủ", cậu vừa rồi cũng chỉ là tùy tiện nhìn sơ một cái, đương nhiên không thể phân biệt lông gà bên trong có mấy sợi.

"Các cậu làm sao không gom đủ lông gà trước? Thu thập luôn cả da gà làm gì, giết gà phiền phức hơn, nhổ lông rất đơn giản, cậu cho dù đến gần con gà nhổ lông trên đầu nó, nó cũng chưa chắc sẽ phát hiện."

Ơ? Vậy hôm đó thật là tốt khi không có giết phải con gà không lông từng bị nhổ nào. Nếu hỏi chúng tôi vì sao thu thập luôn cả da

gà, đây vẫn thật là cái vấn đề phức tạp khó trả lời...

"Cầm thứ này cũng đừng chạy vào hẻm, đi đường lớn ấy."

"Chúng tôi là bị cướp công khai ở trong hẻm, rồi bỏ chạy vào đường lớn."

Nói ngược rồi, nhưng không sao, mức độ này Lạc Thị chắc có thể tự phiên dịch.

Nghe thấy trị an của Đông Phương thành kém như thế, Lạc Thị không khỏi trợn tròn mắt.

"Làm sao lại như vậy... Đáng ghét, sự tranh chấp của Cư Dân Tân Sinh với nhau không thể quản được, hội nghị lần sau ta nhất định phải đề xuất cái vấn đề này..."

Bởi vì Nguyệt Thoái từ nãy đến giờ đều rất an tĩnh, Phạm Thống có chút bất an, liền vỗ vỗ vai của cậu.

"Nguyệt Thoái."

Bởi vì tình trạng của cậu trông không bình thường lắm, Phạm Thống còn dùng tay vẫy mấy cái trước mặt cậu.

"... Không, không có gì, chỉ là nghĩ đến một số chuyện... Hôm nay vẫn là về túc xá không đến trường nữa, Lạc Thị, cảm ơn cậu."

Khi nói mấy câu này tâm tình Nguyệt Thoái có chút không ổn định, sau đó liền cáo từ với Lạc Thị, tốc độ nhanh đến Lạc Thị không kịp phản ứng, Phạm Thống cũng cầm lông gà da gà ngơ ngác tại chỗ.

Thế là, Lạc Thị nhìn về phía Phạm Thống bên cạnh.

"Phạm Thống, vậy ngươi còn muốn đi học không? Ta phải đi rồi."

"... Cầu xin ngài bảo vệ tôi về túc xá."

Vì để sinh tồn, Phạm Thống nghĩ, hắn sợ rằng sẽ càng ngày càng vô sỉ.

Cuối cùng sẽ biến thành kiểu giống như Mễ Trọng sao --? Nghĩ như vậy đúng là khó chịu...

Kết quả Lạc Thị thật sự đi cùng hắn trở về túc xá, quả nhiên giống như hắn phán định, Lạc Thị là đứa trẻ tốt, chỉ là miệng có lúc không thẳng thắn lắm, sau khi bọn họ tách ra ở cửa túc xá, Phạm Thống liền tự mình lên lầu, mệt mỏi đẩy ra cửa phòng số 444.

"Phạm Thống, ngươi về rồi à?"

Trong phòng có người chào hỏi với hắn, chẳng qua... Không phải Nguyệt Thoái.

"Oa--"

Phạm Thống giật mình, lập tức muốn đóng cửa ra ngoài, nhưng Mễ Trọng tới túm tay của hắn, không để cho hắn bỏ chạy.

"Ta nói nè Phạm Thống, nhìn thấy ta đã hoảng đến thế còn ngay cả nhà cũng không về nghĩa là làm sao... Ta chẳng phải sớm đã nói ta không có hứng với ngươi rồi sao?"

Không phải cái nguyên nhân này! Chẳng lẽ Mễ Trọng ngươi cũng muốn tới cướp da gà lông gà của ta sao! Ta cho dù chết cũng sẽ không cho ngươi!

"Ơ, ngươi ôm cái túi gì vậy?"

Hửm? Thoạt nhìn có vẻ không biết? Là hiểu lầm sao?

"Ngươi không cảm thấy tự tiện đi ra ở lúc trong phòng không có người là hành vi rất thất lễ sao!"

Phạm Thống thậm chí còn nhìn vào buồng tắm. Không có người, thật sự không có người.

Nguyệt Thoái chạy đi đâu rồi? Không phải đi trước sao?

"Cái gì mà đi ra? Là xông vào đi? Cũng đâu phải phòng của khuê nữ gì, mọi người quen biết đến thế rồi, đứng ở bên ngoài chờ mệt lắm, đi vào nghỉ ngơi một lát thì có làm sao?"

Đừng làm như quen biết nữa, ta rất để ý. Mà ngươi rốt cuộc đến làm gì? Hơn nữa bây giờ rõ ràng là thời gian đi học, thì ra ngươi không đi học sao?

"Ta chỉ là muốn đến nghe ngóng một chút xem có tin đồn mới nào không thôi, Phạm Thống ngươi được lắm, có được quan tâm của Lạc Thị đại nhân, nghe nói cũng đã mắc nối với Âm Thị đại nhân rồi? Có bí quyết gì không vậy?"

Đừng nói như thể ta ra ngoài là để buôn chuyện có được không? Hơn nữa, trên cơ bản Âm Thị đại nhân có khả năng ngay cả tên của ta cũng còn không biết, thấy mặt có khi cũng nhận không ra.

"Còn có Lăng Thị đại nhân."

Cái kích thích này nhất định phải có, hắn vẫn luôn chờ cơ hội này.

"Cái gì --!"

Phản ứng của Mễ Trọng quả nhiên vô cùng kịch liệt, hắn kích động đến túm lấy vai của Phạm Thống không ngừng lắc, giống như muốn từ đó lắc ra thứ gì không bằng.

"Thật là quá đáng! Vì sao ngươi khiến người hâm mộ như thế! Ngươi đã nói chuyện với Lăng Thị đại nhân rồi à? Ngươi có nắm được tay của Lăng Thị đại nhân không? Chia cho ta với -- ngài ta

với Âm Thị đại nhân rốt cuộc có gì không?"

Vì sao nhiều người như thế đều cảm thấy Lăng Thị đại nhân có một chân với Âm Thị đại nhân? Thật là quá thần bí, Lăng Thị đại nhân ngài rốt cuộc đã làm gì với Âm Thị đại nhân, bộ làm quá lắm à? Tôi thà tin rằng ngài có một chân với nữ vương còn hơn, chẳng phải ngay cả tắm rửa thay đồ ngài ta đều ở bên cạnh sao?

Phạm Thống lặng lẽ lấy giấy bút.

"Ngươi cầm giấy bút làm gì? ... cái gì ... ? Ý ngươi là sao hả! Hơn nữa còn đòi dùng viết để biểu đạt ý của ngươi, đây khiến người cảm giác thật khó chịu! Ghi gì nữa vậy... ... ! AAA! Bán cho ta! Cầu xin ngươi! Bao nhiêu tiền ta cũng mua! Phạm Thống ta đối xử với ngươi tốt nhất có đúng không --"

Oa ha ha ha ha thật đã -- Chẳng qua ta sẽ không bán cho ngươi đâu, bên trong có cài đặt chức năng có thể tìm được liên kết nhóm của Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân, đây là vô giá, biết đâu có lúc hữu dụng, bán cho ngươi ta chẳng phải sẽ mất sao?

"Ta trả năm ngàn xâu tiền! Năm ngàn xâu tiền!"

...! Năm ngàn xâu tiền! Đáng ghét! Ta động lòng rồi! Nhìn không ra Mễ Trọng vậy mà giàu như thế sao? Chờ một lát, có năm ngàn xâu tiền vẫn phải bôn ba trả nợ, hắn rốt cuộc nợ bao nhiêu hả?

"Có điều, xin để cho ta ghi sổ, ta không có tiền mặt, ngươi thấy thế nào?"

Đi chết đi.

"Phạm Thống! Đừng làm lơ ta mà! Ta cam đoan trong vòng một ngàn năm nhất định sẽ trả hết! Ta cam đoan!"

Có nhầm không vậy, ngươi một năm chỉ định trả năm xâu tiền

thôi sao! Hơn nữa đừng bởi vì Cư Dân Tân Sinh hình như chỉ cần thay da là có thể sống mãi, mà tùy tiện khai ra số năm quá khoa trương này có được không!

"... Các người đang làm gì vậy?"

Cuối cùng là nhờ Chu Sa sau khi tan học trở về đuổi cái người kỳ quái này đi, Mễ Trọng còn ráng nói cho Phạm Thống phù văn máy thông tin của mình, nếu Phạm Thống hôm nào đổi ý thì phải liên lạc hắn, đây đương nhiên là không thể nào.

Mà Nguyệt Thoái mãi cho đến khi bọn họ sắp ngủ, cũng không có trở về.

Nguyệt Thoái, cậu đã chạy đi đâu?

Mặc dù đến lúc nên ngủ rồi, hôm nay mới xảy ra loại chuyện đó, nửa đêm ra ngoài cũng có nguy hiểm, nhưng Phạm Thống vẫn quyết định ra ngoài tìm người, Chu Sa thì ở lại phòng trông chừng lông gà với da gà.

Phạm Thống khi ra ngoài lại gặp phải Bích Nhu, dưới một phen giao tiếp câu trước không ăn nhập câu sau, Bích Nhu đại khái đã hiểu tình huống, cũng tự xung phong cùng đi tìm kiếm.

Kỳ thực Phạm Thống rất hi vọng cô có thể gọi Âm Thị hay Lăng Thị tới giúp, vậy có khả năng tìm được người nhanh chóng, nhưng hắn thực sự không mở được miệng, hắn sâu sắc cảm thấy đây là vấn đề do da mặt mài chưa đủ.

"Có rồi có rồi, tôi cảm thấy hắn là ở phía Tây Nam ngoài thành, qua bên đó tìm đại khái có thể tìm được."

Cô cảm thấy?

Phạm Thống cảm thấy Bích Nhu cũng rất thần kỳ, sau khi cô nhắm mắt một hồi, đột nhiên nói một câu như thế, nhưng Phạm

Thống cũng không có căn cứ để phủ định, cho nên đành làm theo cô nói, đi theo cô ra khỏi thành, đến phía Tây Nam tìm kiếm.

Sau khi đi một đoạn đường vẫn là không nhìn thấy người, nhưng đi tiếp sẽ đến gần vùng nguy hiểm, Phạm Thống có chút do dự, nhưng Bích Nhu không có ý quay lại, hắn cũng đi tiếp theo.

Căn cứ vào bản đồ trước kia lấy được từ chỗ Mễ Trọng, cứ đi tiếp thật sự là nơi sẽ bị quái vật giết trong chớp mắt đó. Nguyệt Thoái cậu thật sự ở bên đó sao? Chạy đến nơi nguy hiểm như thế làm gì?

"A, tìm được rồi."

Bích Nhu chỉ vào phía trước, đích xác có bóng người. Phạm Thống nhận ra nhờ mái tóc vàng kia, cậu đứng ở phía trước một vùng trống rỗng, tôn lên ánh trăng sáng ở phương xa. Cũng nhờ ánh trăng mà có thể nhìn rõ chỉ bằng một cái liếc mắt.

"Nguyệt Thoái!"

Phạm Thống từ xa gọi cậu, nhưng cậu không có phản ứng, cũng không có xoay người lại, sau khi hai người chạy bộ đến gần cậu, Bích Nhu cũng cảm thấy kỳ quái mà đi qua chạm vào cánh tay của cậu.

"Nguyệt Thoái, cậu làm sao lại chạy đến nơi này? Chúng tôi rất lo cho cậu... A!"

Sau khi Nguyệt Thoái xoay mặt nhìn Bích Nhu, đột nhiên dùng sức vùng khỏi tay của Bích Nhu, lùi lại một bước, khi Phạm Thống và Bích Nhu sửng sốt nhìn cậu, đều bị ánh mắt của cậu dọa cho nói không nên lời.

Đó là một loại ánh mắt hết sức căm hận, ở khi cậu dùng ánh mắt thế này nhìn chằm chằm vào Bích Nhu, Bích Nhu chỉ cảm thấy hết sức đáng sợ và khó hiểu.

Nếu như hận ý này là nhằm vào cô, đó là vì sao đây?

Ngay cả Phạm Thống cũng không hiểu hiện giờ là chuyện làm sao, hắn chưa từng thấy biểu hiện thế này của Nguyệt Thoái, cũng không biết cảm giác hận có thể được miêu tả cụ thể như thế thông qua ánh mắt.

"... Xin lỗi. Tôi vừa rồi làm sao vậy? Phạm Thống, Bích Nhu, các cậu làm sao lại tới đây?"

Đột nhiên, cảm giác đáng sợ kia cứ như thế biến mất. Đứng ở trước mặt bọn họ lại là Nguyệt Thoái trong ấn tượng của bọn họ, đang mang vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với bọn họ.

Chỉ là trong ôn hòa đó, hình như vẫn có một tia ai thương mờ nhạt.

"Phải là bọn tôi hỏi cậu làm sao lại đến đây mới đúng chứ! Cậu nửa đêm không trở về, mọi người rất lo cho cậu đó!"

Có lẽ muốn hòa hoãn tâm tình bị dọa vừa rồi, Bích Nhu lên giọng giáo huấn, nghe lên có mấy phần giống như hỏi tội.

"Ơ... Tôi chỉ là ra ngoài khuây khỏa, xin lỗi, chúng ta trở về thôi."

Nguyệt Thoái sau khi nói xin lỗi đơn giản, liền tỏ vẻ muốn theo bọn họ trở về, dù sao tìm được người vẫn là quan trọng nhất, cậu thoạt nhìn cũng không muốn nói gì, vậy thì truy hỏi phần lớn cũng hỏi không ra.

Đêm nay đã trở thành một cái bí ẩn, hơn nữa sợ rằng chưa chắc có ngày giải khai.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Cái gọi là bạn bè, rốt cuộc hiểu sâu hơn, hay là duy trì giao

tình bình thường tốt hơn đây?

Đối với tôi mà nói, tôi vẫn là muốn quan tâm đến Nguyệt Thoái, mặc dù càng đào sâu sẽ càng cảm thấy cậu ấy không đơn thuần, nhưng ít nhất tính cách có vẻ vẫn rất đơn thuần, hơn nữa cậu ấy là người tốt, nếu như bối cảnh của cậu ấy không đơn thuần, vậy cũng là lỗi của người khiến cậu ấy trở nên không đơn thuần.

Hôm nay mặc dù thành công bảo vệ da gà với lông gà, cũng đã chỉnh đốn sơ Mễ Trọng, nhưng hình như cảm thấy không vui lắm.

A -- Tôi đối với tình huống không hiểu rõ, luôn luôn sẽ cảm thấy rất phiền muộn --

Hơn nữa, từ đầu đến đuôi có quan hệ gì với Bích Nhu à? Chẳng lẽ Nguyệt Thoái cậu kỳ thực cũng thầm yêu người ta, cho nên ghen?... Tôi cảm thấy tôi thật nông cạn khi nghĩ như thế, tôi căn bản chỉ là muốn tùy tiện tìm lý do để tránh né sao?

Bất luận thế nào, hi vọng sáng mai sau khi thức dậy mọi thứ sẽ có thể khôi phục quỹ đạo chính, cũng hi vọng Nguyệt Thoái có thể vui vẻ hơn một chút, tôi vẫn thích dáng vẻ cậu ấy lộ ra nụ cười thật lòng, dạo này mỹ thiếu niên đều có phong trào ra vẻ ngầu không cười sao?

Tôi cảm thấy khá bi ai chính là, tôi cho dù không cười cũng không ngầu nổi. Đây rốt cuộc là vấn đề ở mặt hay là vấn đề tính cách đây?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 2+4: Đây Chính Là ...Vũ... Khí... Của Tôi?

"Thật là duyên trời tác hợp." -- Lạc Thị

"Tuyệt quá, ta cũng rất muốn." -- Âm Thị

"..." -- Phạm Thống

.

.

Sáng hôm sau đến lúc đi học, Phạm Thống và Nguyệt Thoái đều thức dậy đúng giờ, nhưng Chu Sa vẫn còn ngủ rất say trên giường, có lẽ là do hôm qua thức quá muộn vì chờ Nguyệt Thoái trở về, đối mặt với tình huống này, Phạm Thống và Nguyệt Thoái chỉ biết nhìn nhau.

"Làm sao đây?"

"Cậu ấy từng nói lúc ngủ tốt nhất đừng làm ồn cậu ấy..."

Khi lần đầu gặp mặt, Chu Sa đã từng căn dặn như thế, nếu là chuyện cậu từng đặc biệt căn dặn, tốt hơn vẫn là làm theo.

Chỉ là, Chu Sa là một học sinh nghiêm túc hướng học, cứ để cho cậu ngủ quên và bỏ lỡ tiết học như thế, liệu cậu có tức giận không...?

"Có cần gọi cậu ấy không?"

Nguyệt Thoái hình như hơi có vẻ mâu thuẫn.

"Ai gọi?"

Phạm Thống không muốn thử. Chu Sa vốn đã có chút ý kiến với hắn, nếu còn làm phiền cậu ngủ, nói không chừng sẽ bị đánh một trận đau đớn.

"... Tốt hơn là tôn trọng cảnh cáo của cậu ấy, đừng gọi cậu ấy dậy."

Nguyệt Thoái cũng không có dũng khí gọi Chu Sa dậy, hai người quyết định tự đi học, chẳng qua, hôm nay có khi vẫn sẽ gặp cướp, nên làm sao đây?

"Cứ để tôi cầm đồ đi, những người kia chủ yếu vẫn là nhằm vào tôi."

Về phương châm ứng đối cho việc ra ngoài hôm nay, Nguyệt Thoái quyết định như thế.

"Hôm nay thân thể đã không còn vấn đề nữa, tôi sẽ ứng phó, Phạm Thống cậu cứ... cách tôi xa một chút đi."

Quyết định như vậy thật khiến người không vui. Rõ ràng là cùng ra ngoài đi học, lại phải tách ra đi, giả vờ không quen biết, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy khó chịu.

"Nguyệt Thoái, cậu ngày mai..."

Phạm Thống là muốn hỏi cậu chuyện hôm qua, có điều nói thành ngày mai.

"...? Ngày mai? Có gì sao?"

Không có gì. Nói ngày mai nghe lên giống như muốn hẹn người ta vậy, cái quái gì...

Lúc bọn họ đi xuống lầu, phát hiện hình như có náo động ở cửa túc xá, chờ bọn họ ra ngoài, mới phát hiện nguyên nhân náo

động là do Lạc Thị với Âm Thị đứng ở cửa.

Lạc Thị với Âm Thị...? Bọn họ nhìn làm sao cũng không giống người sẽ đi chung với nhau.

"Nguyệt Thoái, Phạm Thống!"

Sau khi Lạc Thị nhìn thấy bọn họ, liền gọi bọn họ một tiếng, nếu đã bị điểm danh rồi, hai người bèn đi qua chỗ cậu.

"Lạc Thị, cậu đang chờ bọn tôi?"

Nguyệt Thoái nhìn Lạc Thị, có chút kinh ngạc hỏi.

"Ta... ta mới không phải cố ý ở đây chờ các cậu, chỉ là đúng lúc đi qua... chỉ là Âm Thị nói muốn tới, ta mới thuận tiện đi theo!"

Lạc Thị vừa bị cậu hỏi như thế, tức thì khá hoảng hốt mà phủ nhận, chẳng qua phủ nhận có hơi vụng về.

"Tiểu Lạc Thị, cậu cũng quen biết bọn họ à? Thật hiếm lạ."

Âm Thị đến gần, kinh ngạc hỏi một câu.

Âm Thị đại nhân, làm phiền ngài đứng xa một chút, đừng đi tới nữa. Thật, thật là rực rỡ, rảnh quá muốn trở thành kẻ địch chung của nam giới hay sao mà đẹp trai như thế? Hơn nữa sau khi ngài tới gần, số lượng ánh mặt tập trung lên người bọn tôi lập tức tăng theo cấp số nhân, áp lực này lớn lắm đó...

"Việc ngươi quen biết bọn họ mới kỳ quái hơn đi!"

Lạc Thị dùng một loại ánh mắt khó có thể tin nhìn vào Âm Thị. Phạm Thống hết sức tán đồng ý kiến của cậu.

"Hử? Bọn họ là bạn của Tiểu Nhu, cho nên cũng là bạn của ta, mặc dù một người trong đó ta không có ấn tượng lắm, nhưng nếu đã cùng xuất hiện, có lẽ không sai đi?"

Ngại quá, bộ trông giống người qua đường là sai sao? Người mà ngài không có ấn tượng nhất định là tôi đi? Tông phải một lần, sét đánh một lần còn không có ấn tượng, ngài rốt cuộc muốn thế nào?

"A, ta nhớ ra rồi."

Âm Thị vỗ tay một cái, xem ra là vì đột nhiên nhớ lại ký ức trong đầu mà cao hứng.

"Thương thế ngươi thế nào rồi, chẳng lẽ về sau vẫn là chết sao?"

... Đừng hỏi vấn đề này giống như thể "bạn ăn no chưa" có được không? Vậy thà đừng nhớ tới còn hơn. Còn nữa, đừng nguyền rủa tôi.

"Ngươi đã làm gì với người ta sao?"

Lạc Thị vừa nghe xong lập tức dùng giọng trách cứ chất vấn Âm Thị, mang dáng vẻ không cần hỏi đã có thể trực tiếp biết là lỗi của hắn, xem ra cậu rất hiểu rõ hắn.

"A! Tiểu Nhu! Ta chờ em đến khổ!"

Đúng lúc Bích Nhu từ túc xá đi ra, Âm Thị ngay lập tức bơ luôn Lạc Thị, tiến lên săn đón Bích Nhu.

"A! Âm Thị!"

Bích Nhu tỏ ra rất mừng rỡ khi nhìn thấy Âm Thị, trên mặt cũng nở nụ cười xinh đẹp.

"Tiểu Nhu, ta nhớ em quá, ôm cái nào."

"Um um."

Dừng tay! Đừng có tình thương mến thương ở cửa túc xá!

Lăng Thị đại nhân ngài ở đâu! Mau đến ngăn cản hai tên không tôn trọng người khác này đi!

"Thế giới này làm sao vậy..."

Lạc Thị đơ ra giống như nhìn thấy chuyện gì không thể tưởng, cậu bây giờ mới biết Âm Thị là chờ một cô gái.

"Âm Thị không thể nào có bồ đi? Rõ ràng ngốc như thế."

Ý kiến của cậu thật là đúng trọng tâm.

"Tiểu Nhu, ta đưa em đi học."

"Âm Thị, anh không bận sao?"

"À, có chút bận, nhưng chán lắm, hơn nữa nhớ em quá à. Lần trước thời gian em ở chung với lão già kia lâu hơn, ta không vui."

"Em cũng rất nhớ anh, lần sau chúng ta lại đi giết gà."

Khụ! Muốn nói chuyện thì tách ra một chút rồi nói! Đừng dính chùm với nhau!... Có điều giết gà nhớ mang chúng tôi đi với.

Cả khu vực cửa túc xá cộng với người mở cửa sổ xem náo nhiệt trên lầu đều sắp rớt cằm rồi, đây tuyệt đối là chuyện tám lớn nhất gần đây -- Âm Thị đại nhân có bồ rồi, hơn nữa còn là cô gái phương Tây.

Dựa vào tính bạo tạc của tin tức này, đại khái đến trưa là sẽ lan truyền khắp cả Đông Phương thành đi? Sớm biết vậy đã bán tin tức cho Mễ Trọng, kiếm một khoản trước.

"Tiểu Lạc Thị, ta mang Tiểu Nhu đi đây, đừng bị bắt nạt đó."

Thì ra ngài còn nhớ đến tồn tại của Lạc Thị à?

"Ai sẽ bắt nạt ta?"

Lạc Thị hỏi ngược lại với sắc mặt khó coi.

"Bởi vì Tiểu Lạc Thị đáng yêu như con gái, cho nên..."

"Ngươi có thể cút rồi."

Ồ, Lạc Thị câu này của cậu thật là nói đúng nỗi lòng tôi.

Khi Bích Nhu dắt lấy tay của Âm Thị rời khỏi một cách ngọt ngào hạnh phúc, vẫn có chú ý đến bọn họ mà vẫy vẫy tay chào. Không hoàn toàn bị làm lơ thật là khiến người cảm động...

"Các cậu hôm nay tan học có rảnh không?"

Lạc Thị cũng đã đến cửa túc xá chờ bọn họ rồi, đương nhiên là có chuyện, Âm Thị đã đi rồi, cậu cũng nên xử lý chính sự một chút.

Thì ra cậu lại muốn hẹn gặp à? Ăn cơm sao? Được đấy, tuyệt lắm.

"Rảnh."

Nguyệt Thoái trả lời thay Phạm Thống, dù sao nếu cậu rảnh, Phạm Thống cũng sẽ rảnh, lịch trình của hai người gần như giống nhau.

"Vẫn là gặp ở cổng trường nhé, ta mang các cậu đi mua vũ khí."

Oh...?

Đại khái là bởi vì hai người đều lộ ra vẻ mặt bất ngờ, Lạc Thị lại bối rối tìm lý do.

"Hôm qua xảy ra loại chuyện đó, ta vừa lại nghe nói lúc trước các cậu ở khu 1 Tư Nguyên cũng bị bắt nạt, ta nghĩ, có thanh vũ khí, hẳn là sẽ có chút trợ giúp đi..."

Lạc Thị cậu thật là một đứa trẻ tốt bụng thiện lương, rõ ràng là hảo ý, không cần thiết phải ngượng ngùng như thế.

"Vũ khí..."

Nguyệt Thoái dùng tay chống cằm đánh giá một chút, sau đó nhìn Phạm Thống.

"Có lẽ cũng không tệ đi?"

Này, vì sao sau khi nhìn tôi mới nói như thế? Cậu cảm thấy tôi mới cần, bản thân cậu thì không, đúng không?

"Tiền!"

Đối với Phạm Thống mà nói, tiền mới là trọng điểm, cho dù dẫn hắn tới tiệm vũ khí, không có tiền cũng không mua vũ khí nổi.

"Ta có thể ứng cho cậu trước, cậu trả ta sau là được."

Cân nhắc đến việc nếu như trực tiếp trả tiền, có khả năng sẽ tổn hại tôn nghiêm của người ta, cho nên Lạc Thị quyết định cho vay, thế này đỡ ngượng ngùng hơn.

Tôi còn nợ cậu năm xâu tiền đó. Càng nợ càng nhiều, vầy có được không? Giá cả đại khái của một thanh vũ khí là bao nhiêu hả? Có chắc tôi trả nổi không?

"Vậy thì sau khi tan học hẹn ở cổng trường, đừng quên."

"Được, cảm ơn cậu."

Nguyệt Thoái vẫn lịch sự như mọi khi, chẳng qua so với kỳ vọng có được một thanh vũ khí, Phạm Thống vẫn tương đối quan tâm chuyện sau khi mua xong vũ khí, Lạc Thị có thể mời bọn họ ăn cơm lần nữa hay không.

◊◊◊◊

Bởi vì trước khi đi, Lạc Thị tốt bụng nói, trước khi da gà lông gà vẫn chưa thu thập đầy đủ, có thể trước hết để ở chỗ cậu cho cậu bảo quản, cho nên hôm nay đi học, đã an tâm hơn rất nhiều.

Khóa Thuật Pháp hiên buổi sáng, Phạm Thống dành toàn bộ thời gian cho ngủ gật. Phán định của Lão Sư Không Tinh Mắt kỳ thực rất chính xác, hắn đích xác hoàn toàn không có thiên thú thuật pháp, thứ được dạy trên lớp hắn không nghe hiểu cái nào, so với người được phán định là kỳ tài trăm năm khó thấy như Nguyệt Thoái là một trời một vực, nhìn Nguyệt Thoái học được càng ngày càng nhiều thuật pháp thú vị, trong lòng Phạm Thống thực sự chán nản muốn chết.

"Kỳ thực cậu có thể không cần đi học, chỉ là lãng phí thời gian ngồi ở trong phòng học mà thôi, trò Phạm Thống."

Là một nhà giáo, đừng nói loại lời này được không? Không sợ danh hiệu của ông đổi thành Lão Sư Độc Miệng à?

"Một người trong lòng không có tưởng tượng thuần túy thì không thể thấu hiểu, tham dự có nhiều khóa cũng vô dụng."

Chẳng lẽ sự đầu độc của thế giới ban đầu đối với trí tưởng tượng đã tàn hại thiên phú của hắn sao? Chẳng lẽ từ nhỏ đã biết Ông Già Noel không có thật cũng có ảnh hưởng tới chuyện này sao? Nhận rõ sự tàn khốc của hiện thực quá sớm cũng là sai sao? Tốt xấu gì hắn cũng từng có tuổi thơ sợ Ông Kẹ mà rúc ở trong chăn không dám ngủ chứ bộ?

Đây không có liên quan tới Peter Pan! Tôi không phục!

"Nguyệt Thoái, tưởng tượng thuần túy rốt cuộc là gì?"

Nếu Nguyệt Thoái đã có thiên phú thuật pháp như thế, hỏi cậu ấy hẳn là nhanh nhất.

"Ơ?"

Nguyệt Thoái bối rối ra mặt khi bị hỏi vấn đề này.

"Tôi cũng không biết nói làm sao... Có lẽ giống như là, có thể tưởng tượng lương thực công cộng thành thức ăn rất ngon đại loại thế...?"

Nếu như là vậy, thiên phú của Chu Sa nhất định cao hơn cậu. Tôi quên mất thiên tài thì chưa chắc giỏi giáo dục, là lỗi của tôi.

"Um, có lẽ là đi lý giải và thể hội mỗi một dạng sự vật, bất luận là cái gì cũng có thể đồng cảm đi? Tôi nghĩ giải thích thế này tốt hơn."

Tôi cảm thấy càng trừu tượng rồi. Nếu như là ví dụ đầu, tôi vẫn có thể hiểu rõ vì sao tôi đời này đã hết hi vọng, nhưng bất luận cái gì cũng đồng cảm nghĩa là sao? Lý giải, thể hội mỗi một dạng sự vật?

"Tôi không hiểu, đã từng trải qua làm sao lý giải với đồng cảm?"

"Câu này nghe lên có hơi phức tạp, cậu là nói cậu đã trải qua rồi, nhưng vẫn không hiểu dạng sự vật đó? Vậy... đại khái thật sự hết hi vọng rồi, Phạm Thống. Bản thân đã trải nghiệm rồi nhưng vẫn không đồng cảm, đây rốt cuộc là tình huống gì đây..."

Tôi là nói chưa trải qua làm sao đồng cảm cơ... Giống như tôi chưa từng có bạn gái, làm sao biết có bạn gái lià cảm giác gì? Chưa từng làm đại phú ông, làm sao biết trên tay có ba ngàn xâu tiền sẽ sản sinh suy nghĩ thế nào?

"Phạm Thống, thử thay mình bằng người khác tưởng tượng thử xem, cho dù cảm giác mình tưởng tượng ra chưa chắc đã đúng cũng không sao."

Nguyệt Thoái hướng dẫn hắn tìm hiểu cái gọi là tưởng tượng thuần túy, nhưng Phạm Thống đã thử mấy lần, sau khi bức đầu óc

của mình đến cực hạn, vẫn là bỏ cuộc.

Người như hắn chính là không có mộng tưởng, chỉ biết treo mộng tưởng ở trên miệng làm khẩu hiệu sao?

"Đừng quá buồn, Phạm Thống cậu vẫn học rất tốt phù chú."

Phạm Thống lặng lẽ tiếp nhận an ủi của Nguyệt Thoái. Khóa phù chú chiều hôm nay sẽ dạy mọi người phù lực, có thể chính thức sử dụng phù chú, đây kỳ thực khiến Phạm Thống vẫn rất chờ mong.

Mấy ngày nay bọn họ đi học, vẫn thường thường đi sai hoặc tìm không được phòng học của Phù Chú hiên ở đâu. Có lúc hên sao tìm được phòng học, còn sẽ vui mừng nửa ngày, bình thường lúc tìm không được vẫn chỉ có xin người khác giúp đỡ, may mà bạn học thân thiện vẫn tồn tại, vừa hỏi một cái luôn sẽ có người chỉ điểm.

Lần đầu tiên học phù lực, Phạm Thống với Nguyệt Thoái đương nhiên không muốn đến muộn chút nào, cho dù không ăn trưa, cũng phải dò đường tìm bằng được phòng học từ rất sớm, ngồi chờ lão sư đến, lớp học phù lực liền bắt đầu.

Lão Sư Bình Thường đầu tiên giảng về quy tắc vận hành của phù lực, làm sao cảm ứng phù lực và bồi dưỡng phù lực, ở những giai đoạn này, Phạm Thống đều cảm thấy rất thuận lợi, bài giảng dễ hiểu, cũng xác thực có cảm tri được một cỗ lực lượng kỳ lạ đập trong cơ thể.

Tiếp đến là thuyết minh về làm thế nào xuất phù lực ra khỏi thân thể và truyền đến đồ vật, cái gọi là đồ vật bao gồm những vật như phù chú, máy thông tin phù chú vân vân, đồng thời, điều tiết phù lực thành trạng thái thích hợp với tấm bùa cũng là một môn nghệ thuật, sau khi lớp học sơ bộ hoàn tất, Lão Sư Bình Thường lấy một xấp Ngự Hỏa Phù đã chuẩn bị sẵn, phát cho mỗi người ba

tấm, để mọi người thực nghiệm xem xem có thể phát ra phù chú thành công hay không.

Muốn làm loại thực nghiệm này ở trong phòng học đương nhiên không ổn thỏa lắm, thế là Lão Sư Bình Thường bèn đưa mọi người vào trong không gian đặc chế của Phù Chú hiên, ở đây có thể phóng bừa loại phù chú cấp thấp này, không cần sợ sẽ phá hoại không gian, những học sinh liền bắt đầu thử từng người một.

Cầm phù chú trên tay, Phạm Thống cảm thấy mình tràn đầy tự tin, đối mặt với không gian phía trước, hắn đưa phù lực vào trong phù chú, sau đó ném phù chú ra.

"Ngự Thủy Chú!"

Phù chú bay ra phía trước, tức thì biến thành một tấm giấy vô dụng, rơi lả tả xuống đất.

Sắc mặt của Phạm Thống khó coi vô cùng.

"Phạm Thống, đây là phù của Ngự Hỏa Chú."

Nguyệt Thoái không hiểu hắn đang làm gì, thuyết minh vừa rồi của lão sư, Phạm Thống rõ ràng đã nghe rất kỹ.

"Tôi không biết..."

Tôi là nói tôi biết. Đồ khốn! Quên mất còn phải hô ra tên chính xác của phù chú! Hủy rồi, cuộc sống của tôi đã bị hủy rồi...

"Không sao, bây giờ đã biết rồi, thử lại lần nữa đi, vẫn còn hai tấm."

Vô dụng thôi -- tôi vốn đã biết là phù của Ngự Hỏa Chú rồi --

Cứ thế này, giấc mơ trở thành cao thủ phù chú của Phạm Thống đã vỡ nát, mà sự nắm bắt của Nguyệt Thoái đối với phù lực hình như không có lý tưởng lắm, có lẽ là trời sinh không hợp với

môn học vấn này đi.

Trở thành một phù chú sư, có thực lực cao cường, dần dần nâng cao thực lực của mình... Kế hoạch tương lai vốn đã dự tính xong, giờ đây toàn bộ biến thành bọt nước, Phạm Thống từ trong ra ngoài đều nằm ở một loại trạng thái ủ rũ.

Nếu như phải làm bình dân bách tính cả đời ở thế giới này, nán ở giai cấp thấp nhất, loại cuộc sống này thật là không có hi vọng đáng nói, cho dù hắn có thể làm một họa phù sư, nhưng đó cũng chỉ có thể kiếm tiền, khó khăn lắm mới có thể tiếp xúc với những sự vật thần kỳ mà thế giới ban đầu không có, nhưng toàn bộ hắn lại không thể dùng, đây thực sự không còn chút thú vị nào nữa.

Cho nên, khi đi đến cổng trường gặp Lạc Thị, Phạm Thống vẫn mang bộ mặt thảm đạm này, chẳng có chút lên tinh thần nào.

"Cậu ta làm sao vậy?"

Lạc Thị sửng sốt mà quay sang hỏi Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái nói sơ qua nguyên nhân sầu muộn của Phạm Thống cho cậu.

"Thuật pháp không có thiên phú, phù chú đọc không ra... Phạm Thống, cậu thật thảm."

Phạm Thống bị hành động bỏ đá xuống giếng của Lạc Thị đánh chìm.

"Nếu đã như thế, cứ nỗ lực thật tốt ở võ thuật đi? Nỗ lực luyện võ thuật một chút cũng sẽ có thành quả, vẫn là có hi vọng đi?"

Đề nghị của Lạc Thị hoàn toàn không thể khiến Phạm Thống vui vẻ lên, võ thuật vốn đã là khoa mục hắn bài trừ đầu tiên, bởi vì hắn cho rằng mình không có cái khiếu đó, bây giờ muốn hắn lượm lại xem như hi vọng duy nhất, đây cũng hơi quá bi ai rồi.

Ôi, Đông Phương Thành không có dạy thứ bên Lạc Nguyệt, chỉ có thuật pháp, phù chú với võ thuật. Nếu không, chẳng phải nghe nói bên Lạc Nguyệt còn có ma pháp, tà chú gì mà? Biết đâu hắn có thể học cái đó. Về phần kiếm thuật của Lạc Nguyệt, chỉ nghe thôi đã thấy phải dùng kiếm, vẫn là không có hi vọng gì.

"Cho nên, đi chọn cho mình một thanh vũ khí thích hợp đi, có vũ khí tốt, điểm xuất phát của võ thuật sẽ lý tưởng hơn, biết đâu võ thuật sẽ luyện được thuận tay bất ngờ cũng không chừng."

Không thể nào đâu. Không thể nào đâu. So với luyện võ thuật, tôi cảm thấy luyện kỹ thuật bỏ chạy nói không chừng còn có tính xây dựng hơn.

Đương nhiên là Lạc Thị dẫn đường đến tiệm vũ khí, trên đường hành tiến, tâm tình Phạm Thống cũng hơi cải thiện, nghe nói vũ khí của thế giới này biết nói chuyện, đó hẳn là đáng xem, coi như là tham quan bộ mặt thế giới cũng tốt.

"Lạc Thị, vũ khí của cậu?"

Nói đến, lấy thân phận của Lạc Thị, đương nhiên có vũ khí rất cao cấp mới phải, Phạm Thống không khỏi tò mò.

"Ta chủ yếu là thiện trường phù chú, cho nên ta không dùng vũ khí."

Lạc Thị vừa nói, vừa lấy ra một cái vật phẩm dài, có khắc phù văn, tiếp tục nói.

"Nếu thật muốn nói, ta đại khái chỉ dùng cái này đi, có điều đây không phải vũ khí, đây gọi là phù ấn. Chủ yếu là đạo cụ thuộc loại khuếch đại, cầm cái này sử dụng phù chú, có thể tăng cường hiệu lực, phát động một số phù chú có độ khó cao hơn, chẳng qua rất tiêu hao khí lực, bình thường không hay dùng."

Nói xong, cậu liền thu hồi phù ấn. Xem ra đây thật sự chỉ là

cái vật phẩm, có vẻ không biết nói chuyện, Phạm Thống có chút thất vọng.

Nhưng nghĩ đến lát nữa đến tiệm vũ khí sẽ có rất nhiều để xem, trái lại vẫn có thể chấp nhận.

Đến tận giờ, hắn vẫn chưa từng nhìn thấy vũ khí đặc thù của thế giới này. Bạn học bình thường hay gặp phần lớn vẫn chưa có vũ khí của mình, hoặc không tùy liện khoe ra vũ khí, khóa thực chiến võ thuật thì lại chỉ từng đi một lần...

Về phần những người đáng lẽ có vũ khí tốt, Lạc Thị nói cậu không dùng, Lăng Thị cũng là dùng phù chú, thậm chí mạnh đến nỗi không cần giấy bùa, Âm Thị thì không biết đang làm trò hề gì, lần trước chỉ lấy ra dao gọt trái cây để giỡn, khiến cho hắn đến bây giờ vẫn chưa được kiến thức vũ khí biết nói chuyện.

Trước kia hắn hình như cũng từng trò chuyện với Nguyệt Thoái về đề tài muốn cầm vũ khí gì, trong ấn tượng Nguyệt Thoái nói chỉ cần vũ khí bình thường là được, đồ dỏm cũng không sao, hắn vẫn không hiểu Nguyệt Thoái đang nghĩ cái gì.

Rất nhanh chóng đã đến tiệm vũ khí, từ dáng vẻ của tiệm xem ra, hẳn là đã có lịch sử lâu đời, lúc Lạc Thị mang bọn họ đi vào, trong tiệm cũng không có khách nào khác, sau khi bọn họ đi vào, ông chủ cũng treo lên tấm bảng nghỉ ngơi.

"Lạc Thị đại nhân, xem thong thả, cứ xem tùy ý."

"Ừ."

Đây... đây chính là bao trọn sân trong truyền thuyết sao? Quả nhiên người có thân phận không giống với bình dân...

Ông chủ tiệm vũ khí hình như muốn để cho bọn họ tự do lựa chọn, sau khi hỏi xong liền đi đến quầy phía sau ngồi xuống, Lạc Thị thì đeo lên găng tay đặc chế lấy từ trong tiệm, và bắt đầu tiến

hành thuyết minh cho bọn họ.

"Phần lớn vũ khí có linh tính đều trưng ở nhà kho phía sau, bọn chúng biết nói chuyện, cũng có tư duy của mình, tính cách của mỗi một thanh vũ khí đều không giống nhau, sau khi cậu chạm vào nó, nó sẽ bắt đầu giao lưu với cậu, một mặt quan sát thực lực của cậu, mặt khác dựa vào lời nói để tìm hiểu nó có thích cậu hay không, hm -- tuy nói tạo ấn tượng tốt để cho vũ khí thích mình rất quan trọng, nhưng tốt hơn vẫn là biểu đạt ra suy nghĩ chân chính, bằng không sau này chung sống không tốt cũng không ổn lắm, vẫn là đừng gạt người ta nhận chủ đi."

"Nhận chủ?"

"Những vũ khí này trải qua nghi thức nhận chủ mới có thể phát huy ra hiệu ích lớn nhất, còn có, nếu như nó không chịu nhận chủ, ông chủ cũng sẽ không bán cho cậu. Một người chưa chắc chỉ có thể sở hữu một thanh vũ khí, chỉ cần bọn chúng có thể chung sống tốt, cậu thích mang mấy thanh cũng không vấn đề, nếu chung sống không tốt, người bị phiền chính là cậu."

Nghe lên thật phiền phức. Chẳng phải chỉ là công cụ để cho mình mạnh hơn một chút sao? Vì sao còn phải trau dồi mối quan hệ, làm cho giống như còn phải lấy lòng nó không bằng...

"Găng tay ta hiện giờ đang đeo có hiệu quả cách ly, lát nữa ta sẽ phụ trách cầm vũ khí tới cho các cậu thử, có nhiều vũ khí như thế, hẳn là vẫn có thể tìm được thứ thích hợp đi, chỉ là có khả năng phải tốn chút thời gian."

Cho nên cậu muốn sắm vai nhân viên bán hàng phục vụ chúng tôi à? Thật là vinh hạnh.

"Chúng ta đến nhà kho phía sau đi."

Thế là, Phạm Thống và Nguyệt Thoái liền đi theo Lạc Thị, đến

nhà kho phía sau tiệm vũ khí.

Đèn nhà kho vừa thắp sáng, trong căn phòng sáng rực liền lấp đầy tiếng nói chuyện.

"Sáng quá! Ồn chết người! Ta đang ngủ đó!"

"Có khách tới rồi sao? Có khách tới rồi sao? Ta đã ế rất lâu rồi."

"Ngàn vạn lần đừng nhìn trúng ta, ta vẫn chưa muốn chia ly với thân ái nhà ta đâu."

Ồn quá!!!

Đủ loại vũ khí trong nhà kho, không có ngàn thanh cũng có trăm thanh, mỗi thanh chỉ cần nói một câu, đã đủ khiến cho bên trong ồn ào không chịu nổi.

Ồn thế này làm sao chọn vũ khí, bây giờ là cái vấn đề rất lớn, ngay cả Nguyệt Thoái cũng nhíu mày.

"Này này, ngươi cảm thấy người khách này trông thế nào?"

"Chỉ nhìn thì nhìn không ra, ngươi hỏi tướng mạo sao? Chủ nhân trong lý tưởng của ta phải là mỹ nữ cơ -"

"Có chứ, chẳng phải có một mỹ thiếu nữ sao?"

"Ngươi không nhìn thấy cậu ta mang găng tay cách ly sao! Cậu ta là đến chọn giùm, có phải đến mua đâu!"

Mặt của Lạc Thị cũng có chút đen rồi, có lẽ là do lại bị nhận nhầm thành mỹ thiếu nữ đi, rõ ràng cậu đã mặc quần áo vừa người, có thể nhìn ra không có ngực, những vũ khí này đúng thật là không có mắt.

Hm... Tạo hình của vũ khí thoạt nhìn có vẻ không có mắt với

miệng, vậy bọn chúng rốt cuộc dùng chỗ nào nhìn, dùng chỗ nào nói chuyện chứ?

"Nơi này thật âm hiểm, là thanh vũ khí nào nói chuyện cũng nghe không ra..."

Phàn nàn thấp giọng của Phạm Thống hiếm khi không có bị nguyền rủa xoay vặn, Nguyệt Thoái sau khi nghe thấy lẩm bẩm của hắn, hồi ứng một câu.

"Không đâu, rất dễ phân biệt, là thanh nào nói tôi đều nghe được hết."

Cậu quả nhiên không phải người sao...

"Lúc mỹ thiếu niên kia nhìn ta, ta cảm thấy tim đập thật nhanh!"

Mỹ thiếu niên? Nguyệt Thoái sao? Bởi vì Lạc Thị là mỹ thiếu nữ... Dù sao cũng sẽ không phải tôi.

"Ngươi phải có chút cốt khí của kiếm! Làm sao có thể bị nhìn một cái đã bị hớp hồn! Phải chọn thật kỹ một phen mới có thể quyết định hạnh phúc cả đời của mình chứ!"

"Ngươi chính là vì thế mới gả không đi đấy! Đã mấy tuổi rồi!"

Này... cái đó, bọn ta là đến tìm bạn chiến đấu, không phải đến cầu hôn được không?

"Thật là ồn, để ta đi gọi ông chủ tới xử lý một chút vậy."

Lạc Thị có vẻ cũng bị làm phiền bởi tiếng ồn, liền đi ra nhà kho gọi ông chủ tới.

Người bán vũ khí, chung quy có biện pháp đối phó chúng đi? Mọi người đều nghĩ như thế. Chờ sau khi Lạc Thị mang ông chủ tới, ông chủ vỗ vỗ tay, đằng hắng cổ họng, liền bắt đầu quát tháo

những vũ khí.

"An tĩnh! An tĩnh! Lạc Thị đại nhân đang ở đây, không được thất lễ!"

Không ngờ sau khi hắn quát xong, trong nhà kho trái lại càng ồn.

"Ai muốn nghe lời của ngươi chứ, tránh ra đi."

"Lạc Thị đại nhân? Là một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành sao? Có thể ký tên lên thân kiếm mỹ lệ vô khuyết của ta không? Đây nhất định có thể nâng cao thân giá của ta! Có điều, là người nào thế?"

"Blah blah blah blah blah blah..."

"Blah blah blah blah blah blah..."

Thật là một ông chủ không có uy nghiêm.

"Lạc Thị đại nhân, thật là xin lỗi, bọn chúng trước giờ không hiểu lễ nghi cho lắm, muốn bọn chúng an tĩnh, tôi có khả năng không có biện pháp, chẳng qua nếu muốn biết về vũ khí, tôi vẫn có thể giúp đề cử hoặc giới thiệu..."

Trán của ông chủ toát ra chút mồ hôi lạnh, khủng hoảng xin lỗi, Lạc Thị cũng không còn cách nào.

"Quên đi, vậy ngươi cứ ở bên cạnh xem có thể giúp được gì không đi."

"Vâng."

Quả nhiên là giai cấp thống trị, nói cái gì người ta liền nghe cái đó.

"Các cậu có thích vũ khí nào không? Cứ cầm đại một thanh

trước thử xem đi."

"Vậy... đao là được."

Ít nhất ở thế giới ban đầu, Phạm Thống vẫn từng cầm dao làm bếp. Mặc dù không thuận tay lắm, cắt đồ ăn sẽ cắt trúng tay mình, khiến cho bên trong món ăn có thêm nguyên liệu, cho nên hắn về sau đã đổi sang một số đồ ăn không cần dao cũng có thể xử lý... Nhưng thứ từng cầm chung quy vẫn quen thuộc hơn thứ chưa từng cầm, Phạm Thống bèn chọn đao trước.

"Đao à... Vậy, thử thanh này trước xem."

Lạc Thị dùng tay mang găng cách ly từ trên giá để đao rút đại một thanh, đặt lên tay Phạm Thống, sau khi Phạm Thống nắm lên chuôi, tức thì sản sinh một loại cảm giác kỳ dị, đây có lẽ là cái được gọi là giao lưu tiếp xúc trực tiếp rồi.

"Xì! Yếu xìu! Một chút thực lực cũng không có! Ta không theo ngươi! Theo ngươi nhất định không có tiền đồ!"

Xem ra là đã chọn trúng một thanh đao kiêu ngạo rồi. Mà nếu thanh đao này đã minh xác nói ra lời cự tuyệt, Lạc Thị cũng không nói nhiều, trực tiếp rút thanh đao khỏi tay Phạm Thống, rồi trả về chỗ cũ.

"Chỉ... chỉ như thế?"

Phạm Thống cảm thấy có chút khó hiểu, hắn căn bản chưa làm cái gì cả, một câu cũng còn chưa nói đây.

"Thanh kế tiếp sẽ tốt hơn."

Câu trả lời Lạc Thị cho hắn cũng rất thần bí, chẳng qua cậu đã đưa thanh đao kế tiếp tới rồi, Phạm Thống bèn tạm thời tiếp lấy.

Lại là loại cảm giác kỳ dị kia đi vào trong lòng, thanh đao này

sau khi được hắn nắm đã "hm" một tiếng trước, có lẽ đang đánh giá trạng huống của hắn, sau đó Lạc Thị liền hỏi ý kiến của hắn trước.

"Phạm Thống, cậu cảm thấy thanh đao này thế nào?"

"Chẳng ra làm sao."

Hắn vốn định nói không tệ, không ngờ nói ra liền biến thành thế này, bởi thế thanh đao được hắn cầm trong tay lập tức nổi giận.

"Ngươi cũng chẳng ra làm sao! Ta cũng không thèm có chủ nhân tên là Thùng Cơm! Như thế mọi người đều sẽ nói ta là đao của Thùng Cơm! Khó nghe muốn chết! Muốn bắt bẻ người ta thì phải xem mình có tư cách này không đã!"

Thanh đao này hẳn là cũng tan rã trong không vui với hắn rồi, Lạc Thị lẳng lặng đặt thanh đao trở lại, sau đó thở dài.

"Ta thấy đao có lẽ không thích hợp lắm, đổi chủng loại thử xem đi?"

Không, không phải vấn đề đó, tôi cảm thấy không phải là vấn đề không thích hợp... Cậu thật sự không nhìn ra vấn đề nằm ở đâu ư?

Trong những quá trình này, Nguyệt Thoái thì thuần túy mang bộ dạng xem náo nhiệt ở bên cạnh, cậu thỉnh thoảng liếc vũ khí trên giá, nhưng hình như không có ý định tham dự lựa chọn.

"Lần này đổi sang kiếm đi, nào, cầm lấy."

Lạc Thị lại từ giá kiếm lấy một thanh đưa cho hắn, hắn bất đắc dĩ cầm lấy.

Thanh kiếm này sau khi được hắn nắm trong tay, lập tức

thoáng mang theo ngạo mạn mà mở miệng.

"Nhìn đường vân trên người ta xem, rồi nhìn xem thiết kế và độ bóng của ta, ngươi cảm thấy ta thế nào?"

Hỏi kiểu này hẳn là muốn được khen đi, Phạm Thống không biết có nên nói thật cảm tưởng của mình hay không. Cuối cùng hắn vẫn là lựa chọn khen ngợi nó, nhưng nói ra lại biến thành thế này:

"Tệ hại, đường vân của ngươi thật thô tục, thiết kế lòe loẹt, độ bóng chướng mắt, ta lần đầu tiên nhìn thấy kiếm xấu đến thế."

Nói ra lời này thật sự không phải bản ý của hắn đâu.

Thanh kiếm kia sau khi nghe xong lời của hắn, lập tức phát cuồng.

"Ta không cần thứ chủ nhân mồm miệng thấp kém này! Ngươi mời cao minh khác đi!"

Thật khéo, ta cũng không muốn một thanh kiếm tự luyến, chúng ta đường ai nấy đi...

Lạc Thị đặt thanh kiếm phát cuồng trở về, rất bất đắc dĩ mà nhìn chằm chằm Phạm Thống.

"Phạm Thống, cái miệng này của cậu thật sự nói không ra lời nào dễ nghe sao?"

Bị hỏi vấn đề này, Phạm Thống đương nhiên vô cùng uất ức.

Cậu rõ ràng biết chuyện nguyền rủa còn hỏi tôi như thế --

"Phạm Thống, cho dù thanh kiếm kia thật sự trông có chút thô thiển, thiết kế có hơi lòe loẹt, độ bóng cũng không dễ coi lắm, cậu cũng đâu cần thiết nói cho nó nghe chứ, giữ trong lòng là được rồi mà..."

Nguyệt Thoái lấy giọng đồng tình thanh kiếm kia mà nói.

Thì ra cậu hoàn toàn tán đồng phê bình sau khi bị đảo lộn từ ngữ của tôi à. Tiêu chuẩn thẩm mỹ của cậu rất cao sao?

"Nguyệt Thoái, cậu thì sao? Cậu cũng chọn một thanh vũ khí chứ?"

Bên Phạm Thống có vẻ đầy trở ngại và không có hi vọng gì, Lạc Thị dứt khoát chuyển sang Nguyệt Thoái, định thay cậu chọn vũ khí.

"Ơ? Không, tôi không cần đâu, không sao..."

Thấy Lạc Thị chuyển chú ý sang mình, Nguyệt Thoái vội vàng xua tay từ chối khéo, chẳng qua Lạc Thị đã thuận tay túm lấy một thanh đao rồi nhét vào tay cậu.

"Chọn thử xem cũng không hề gì, không có vũ khí cũng bất tiện đi?"

Bởi vì đồ cũng đã đưa đến tay mình rồi, Nguyệt Thoái vô thức nắm lấy, ai ngờ đao trong tay cậu một giây sau đã lập tức phát ra tiếng kêu thảm như heo bị chọc tiết.

"Oa! Thả ta ra! Dừng tay! Sát đao kìa -- sát đao kìa -- Cứu mạng với -- đừng chạm vào ta! Cách ta xa một chút --"

Một thanh đao có thể kêu thảm thiết như thế cũng là chưa từng nghe nói, âm thanh kích thích màng nhĩ này khiến Lạc Thị giật mình vội vàng đoạt lại thanh đao, luống cuống đặt trở về vị trí cũ, âm thanh chói tai đó mới ngừng lại.

"Đao! Ngươi không sao chứ!"

"Hộc... Kiếm... Ta không xong rồi, giúp ta nói với Roi, đừng quên thề non hẹn biển của chúng ta..."

"Đao! Đao! Ngươi đừng chết mà! Ngươi chết rồi ta làm sao đây! Chúng ta đã hẹn nhau cùng đi kiến thức Nguyệt Nha Nhận-Skies và Tứ Huyền Kiếm-Thiên La Viêm mà! Đao!"

Phạm Thống câm nín mà lắng nghe vở kịch cẩu huyết không biết nên cho mấy điểm đang diễn ra trước mắt, lời thoại tương tự hình như thường thường nghe thấy ở đâu đó, nhưng do Đao với Kiếm diễn cho hắn xem, cảm giác vẫn thật là không thoải mái.

"Vì sao lại có tình huống này đây? Lạ thật."

Lạc Thị trăm chiều khó hiểu, hiển nhiên rất khó tiếp nhận tình huống này.

Tôi nói nè, cậu có cần quan tâm tới sống chết của thanh đao kia trước không? Nó hết lên tiếng rồi kìa. Ông chủ đã đứng rất lâu bên kia, ông cũng không đến quan tâm thương phẩm của ông một chút sao? Nó nói nó sắp chết rồi đó!

"Đao vừa rồi chết thật rồi sao?"

Thần tình của Nguyệt Thoái tỏ ra rất có lỗi. Hm, nếu như đổi thành tôi, nắm một cái liền hại chết một thanh kiếm, vậy gánh nặng tâm lý cũng rất lớn.

"Ông chủ, thanh đao kia chết rồi sao?"

Bản thân Lạc Thị có lẽ cũng phán đoán không ra, cho nên hỏi ông chủ đang nhàn nhã bên cạnh.

"Lạc Thị đại nhân, ngài không cần để ý, trong quá trình lựa chọn xảy ra vấn đề, đó là phẩm chất vũ khí của bổn tiệm không tốt, hết thảy chi phí đều do bổn tiệm tiếp nhận, ngày sau nhất định sẽ cải tiến."

Ông chủ lấy thái độ kính sợ trả lời như thế. Cho nên vẫn không biết được rốt cuộc đã chết chưa, hơn nữa cách nói này

giống như là của kẻ lừa gạt bất lương.

"Ta không tin..."

Lạc Thị túm lấy một thanh kiếm từ trên cái giá khác, nhét cho Nguyệt Thoái, tình huống đồng dạng lại tái diễn.

"A -- đừng -- ai mau tới cứu ta -- buông tay! Cầu xin ngươi buông tay! Đừng như thế! Cầu xin ngươi --"

Nghe lên giống như bị cưỡng... Khụ, không có gì.

Nguyệt Thoái cấp tốc đưa kiếm lại cho Lạc Thị, mày của Lạc Thị nhíu càng sâu.

"Làm sao có thể..."

"Lạc Thị, thật sự không cần đâu."

Nguyệt Thoái rất nỗ lực muốn tỏ ra mình không cần vũ khí, nhưng Lạc Thị vẫn có vẻ không thể chấp nhận.

"Ta không tin, thử thêm lần nữa, lần này tìm một thanh chất lượng tốt hơn."

Cậu vừa nói xong, vũ khí trong cả nhà kho đã chứng kiến hai kẻ hi sinh, chớp mắt nổi lên sợ hãi.

"Ngàn vạn lần đừng tìm ta! Ta chỉ là thanh kiếm nát! Không chịu nổi hành hạ đâu!"

"Đừng đặt ta lên tay cái người kia! Đừng làm chuyện tàn nhẫn như thế! Một người già như ta chịu không nổi đâu!"

"Đừng tới đây! Đừng nhìn ta -- cây Cung đối diện tốt hơn, ta kém hơn nó nhiều, chọn nó đó!"

"Với giao tình mấy năm của chúng ta ngươi làm sao có thể

hãm hại ta như thế!"

"AAAAAAA --"

Một đám vũ khí khủng hoảng đồng thời gào hét lên, âm lượng với khí thế đó đều rất kinh người.

"Lạc Thị, thôi đi, bọn chúng sợ đến thế..."

Nguyệt Thoái không đành lòng nên nói lại lần nữa, Lạc Thị lúc này mới miễn cưỡng gật đầu, làm lắng cơn bão này xuống.

Xin chúc mừng, thế này Nguyệt Thoái cậu sẽ không biến thành sát thủ vũ khí rồi.

Mặc dù đã bỏ đi ý nghĩ chọn vũ khí cho Nguyệt Thoái, nhưng cái bức bối này vẫn khiến tâm tình Lạc Thị rất sa sút, không làm rõ nguyên nhân sẽ cảm thấy rất không cam tâm, dưới tình huống này, người phải phụ trách trả lời vấn đề đương nhiên là ông chủ rồi.

"Ông chủ, vì sao lại có tình huống này? Vì sao lại như thế..."

Tôi cảm thấy ông chủ cũng không biết đâu, đừng làm khó người ta nữa.

"Tình... tình huống này tôi cũng chỉ từng thấy trên một người khác, thực sự không rõ nguyên nhân lắm..."

"Một người khác? Là ai?"

Lạc Thị lập tức truy hỏi. Phạm Thống cũng cảm thấy rất tò mò.

Loại tình huống kỳ quái đến cực điểm này, lại có thể không chỉ xảy ra một lần, thật là quá thần kỳ, người kia là người thế nào, đây nhất định phải nghe ngóng một chút.

"Là Âm Thị đại nhân. Lần trước Âm Thị đại nhân đến thăm

bổn tiệm, cũng làm cho gà bay chó sủa... A, là, là xảy ra tình huống có chút tương tự... Vì để an ủi vũ khí bị hoảng sợ, sau chuyện đó chúng tôi còn tạm đóng cửa ba ngày..."

... Âm Thị đại nhân? Ông xác định nguyên nhân những vũ khí hoảng sợ không phải là do hắn nói chuyện quá kỳ quặc?

"A! Âm Thị đại nhân? Đừng nhắc đến cái người đáng sợ đó!"

"Đúng thế! Ta suýt nữa đã thọ chung chính tẩm rồi! Bây giờ nhắc tới hắn ta còn phát run!"

"Nhưng hắn có đáp ứng yêu cầu của ta, ghi chữ lưu niệm trên người ta, ta cảm thấy hắn là người tốt mà..."

Ghi chữ lưu niệm? Đã ghi cái gì vậy? Âm Thị từng đến đây sao?

"Âm Thị?"

Lạc Thị ngớ ra một chút, cái tên này khiến cậu có chút bất ngờ.

"Vậy về sau giải quyết thế nào? Hắn có mua cái gì không?"

Đúng thế đúng thế, hắn rốt cuộc đã mang đi cái gì? Dao gọt trái cây sao?

"Về sau Âm Thị đại nhân hỏi có vũ khí nào làm hỏng không, rồi rất hài lòng chọn một thanh đao trong đó và rời khỏi..."

Người ta đều là lấy đồ hỏng để trả hàng, Âm Thị đại nhân lại đặc biệt mua đồ hỏng... Có loại cảm giác quả nhiên là chuyện chỉ có Âm Thị đại nhân mới làm ra được.

"Vũ khí hỏng? Đó chẳng phải không có lực công kích gì đáng nói sao? Hắn mua thanh đao đó chẳng lẽ muốn lấy làm gậy đánh người?"

Lạc Thị hoàn toàn không thể lý giải chuyện như vậy, nhưng vấn đề này muốn kêu ông chủ trả lời, cũng hơi quá khó, có khả năng vẫn là phải đi hỏi đương sự thôi.

Hơn nữa, Âm Thị đại nhân chẳng phải là chưởng viện Thuật Pháp hiên sao? Mua vũ khí chả liên quan với thuật pháp làm gì?

"Nếu như có vũ khí hỏng, vậy có thể cho tôi một thanh."

Không ngờ Nguyệt Thoái cũng không bài xích vũ khí hỏng, còn muốn mang một thanh về, ánh mắt Phạm Thống và Lạc Thị nhìn cậu đều trở nên có chút khác thường.

Ở đây lại có một người muốn mua vũ khí hỏng rồi, dạo này đồ hỏng được hoan nghênh đến thế à?

"Thứ đó không được đâu!"

"Nhưng, tôi cảm thấy thế này là được rồi, vũ khí ở đây tôi cũng đâu thể cầm chứ, cứ mua thanh vũ khí hỏng đi, đao kiếm gì cũng được."

Sự tình đại khái cũng chỉ có thể giải quyết như thế thôi, sau khi xác định kết quả không quá có khả năng thay đổi, Lạc Thị nhìn về phía Phạm Thống.

Lạc Thị, tôi cảm thấy, um, ánh mắt của cậu hình như có chút hung dữ đó...

"Nếu vậy, Phạm Thống cậu nhất định phải chọn được vũ khí mới được, bằng không chúng ta há chẳng phải đến suông rồi?"

Có cần thiết kiên trì như thế không? Kỳ thực tôi cảm thấy nếu như muốn nâng cao tỷ lệ sinh tồn, mua cái đồ phòng ngự hữu dụng hơn vũ khí đi?

"Phạm Thống, cố lên."

Nguyệt Thoái mỉm cười với hắn. Lúc này mà nói cố lên, luôn cảm thấy có chút kỳ dị, hình như không thỏa đáng lắm, Nguyệt Thoái kỳ thực cậu chưa học tốt ngôn ngữ Đông Phương thành sao?

"Ở đây có nhiều vũ khí như thế, nhất định sẽ có cái hữu duyên với cậu!"

Tôi đã không hiểu chúng ta rốt cuộc là đến chọn bạn đời, mua thú cưng, hay là chọn bạn chiến đấu rồi. Cậu chắc không định trước khi chưa chọn được vũ khí sẽ không đi chứ? Tôi đói muốn chết rồi! Tha cho tôi đi!

◊◊◊◊

Đã quá thời gian ăn cơm bình thường, số lần thất bại của Phạm Thống đã đạt đến 168 thanh.

Lạc Thị tỏ rõ sốt ruột, Nguyệt Thoái thì rất có nhẫn nại, hoàn toàn không biểu hiện một chút mất kiên nhẫn.

Phạm Thống đã cảm thấy rất mệt, bị 168 thanh vũ khí cự tuyệt, tự nhiên cũng bằng với việc bị trào phúng chế giễu rất nhiều lần, chỉ là chọn vũ khí thôi đã khó đến thế, muốn đi lên con đường võ học, sợ rằng tiền đồ đáng lo.

Giữa đông đúc chủng loại vũ khí, pháp khí bị loại từ vòng đầu, bởi vì Phạm Thống không thể tu hành, nếu như cầm pháp trượng trở về, vậy căn bản là làm trò cười, hôm nay đến đây là muốn chọn cho hắn vũ khí tiện cho tiến hành công kích võ thuật, mặc dù đến tận giờ vẫn cứ gặp trắc trở.

"Phạm Thống, sao cậu khó giải quyết vậy hả!"

Thái độ hiện tại của Lạc Thị đã gọi là thẹn quá thành giận, Phạm Thống cảm thấy mình rất vô tội.

Thực lực bị chê, đó là chuyện hết cách, cái miệng chọc tức

người ta bỏ đi, đó là vấn đề nguyền rủa, tất cả đều không phải điều hắn có thể kiểm soát, hắn đã rất nỗ lực rồi...

"Dứt khoát lấy luôn cây lau thử cho rồi!"

Lạc Thị giận dỗi quơ đại cây lau trong góc nhét vào tay Phạm Thống, đây thực sự khiến Phạm Thống dở khóc dở cười.

"Ơ? Có người nhìn trúng ta rồi?"

Âm thanh đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người trầm mặc một hồi.

Cây lau này biết nói chuyện...

"Cây, cây lau cũng là vũ khí linh năng?"

Lạc Thị giật mình trợn lớn mắt, cậu tưởng đây chỉ là công cụ bình thường dùng để lau dọn trong tiệm.

"Bất lịch sự... Ta là phất trần, không phải cây lau... Oáp, buồn ngủ quá. Không mua thì trả ta về, đừng quấy nhiễu giấc ngủ của ta."

Cây lau này, không, phất trần này trông chẳng có vẻ muốn chào hàng bản thân. Phất trần hình như là thứ tương tự chổi lông gà? Kỳ thực địa vị cũng không khác bao nhiêu với cây lau mà?

Lúc này, Lạc Thị đột nhiên cười có chút mưu đồ, lúc Phạm Thống còn chưa nghĩ thông, Lạc Thị đã mở miệng.

"Phạm Thống, cậu thích thanh "vũ khí" này không?"

"Thích."

Ơ? Chậm, chậm đã...

"Thì ra cậu thích à, vậy cậu muốn mua nó về không?"

"Muốn."

Chờ, chờ một chút, đừng dẫn dụ tôi nói ngược! A! Tôi nên lắc đầu!

"Hử? Ngươi muốn mua ta?"

Không có! Ngươi mau từ chối!

"Phạm Thống, hãy nói suy nghĩ của cậu về nó, hỏi nó có muốn đi theo cậu hay không xem."

"Tôi cảm thấy cầm loại vũ khí này trông lên nhất định rất oai, hoàn toàn phù hợp với lý tưởng của tôi, vừa liếc mắt đã cảm thấy rất thích, cảm giác rất ưu tú, xin đừng từ chối tôi."

Sai sai sai! Sai hết rồi! Câu nào cũng sai!

"Oa, cảm động quá, hại ta tỉnh cả người, lâu lắm rồi mới có một người nhìn ra giá trị của ta, ta rốt cuộc gặp được tri kỷ rồi sao? Mặc dù ngươi chỉ là một tên loài người bình thường, tên cũng hơi kỳ quái, nhưng nể mặt ngươi có con mắt tinh đời như thế, muốn ta đồng ý nhận chủ cũng không phải không thể..."

Đây là hiểu lầm lớn! Ngươi đừng có tự nâng cao bản thân, ta vừa rồi là mắng ngươi đó! Ta không muốn cây lau -- cho dù là phất trần cũng vậy!

"Thật là tốt quá, Phạm Thống, nó đồng ý kìa!"

Lạc Thị ra vẻ cảm thấy mừng cho hắn, cười nói với Phạm Thống như thế.

...! Lạc Thị cậu là ý gì! Cậu rõ ràng biết tôi nói chuyện bị ngược, cậu rõ ràng biết!

"..."

Nguyệt Thoái nhìn Lạc Thị, rồi lại nhìn Phạm Thống, sau đó nhìn "cây lau" trên tay hắn, cả một hồi sau mới tìm lại được giọng nói, cố nặn ra nụ cười cứng ngắc chúc mừng Phạm Thống.

"Phạm Thống, thật chúc mừng cậu."

Tôi biết trong lòng cậu cảm thấy tình huống này vô cùng quỷ dị, không cần phải ép buộc mình nói lời không thật lòng, vẻ mặt quá giả tạo, cậu rõ ràng cũng cảm thấy cây lau này không phải vũ khí gì tốt, nói không chừng còn cảm thấy đầu óc tôi có bệnh khi cho rằng cây lau rất tuyệt... Quan trọng là đây cũng không đáng chúc mừng chút nào! Tôi căn bản là bị Lạc Thị hãm hại!

"Vậy mau làm nghi thức nhận chủ đi, ta muốn tiếp tục ngủ."

"..."

Cây lau này hình như có vẻ rất chảnh. Chẳng qua chỉ là một cây lau thôi!

Nói đi thì nói lại, cây lau... Làm sao để sử dụng trong chiến đấu...

Cái gọi là nghi thức nhận chủ, kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần trao đổi tên ở trên pháp trận do tiệm vũ khí cung cấp, đã xem như là hoàn thành nghi thức rồi, Phạm Thống vốn còn tưởng phải nhỏ máu hay gì gì đó, kết quả chỉ cần phát thệ ngoài miệng mà thôi, thế này rốt cuộc có hiệu lực gì, hắn cũng không rõ lắm.

Chẳng qua cảm giác này giống công chứng kết hôn hơn. Người chứng hôn còn vừa đúng ba người, luôn mồm chúc mừng chúc mừng... Hoàn toàn không đếm xỉa đến sắc mặt không có gì gọi là hân hoan của hắn.

"Ta tên là Phạm Thống..."

Ở lúc này không nói ra "Ta không phải Phạm Thống", thật

không biết nên vui hay nên buồn.

"Ta tên là Puhahaha."

Cái gì?

Ngươi tên là gì? Ngươi... ngươi nói lại lần nữa xem?

Vẻ mặt của Lạc Thị và Nguyệt Thoái bên cạnh đều hết sức cổ quái, không biết có phải là đang cố nhịn nỗi xúc động muốn "puhahaha" hay không. Đây là cái tên quái quỷ nào vậy! Ai đặt cho ngươi! Phẩm vị thật tệ! Tên của vũ khí rốt cuộc từ đâu ra!

"Nghi thức nhận chủ đã hoàn thành, chúc mừng, Phạm Thống tiên sinh."

Đừng chúc mừng nữa, hơn nữa Phạm Thống tiên sinh nghe kỳ cục thế nào ấy, không thể gọi là Phạm tiên sinh sao?

"Đúng rồi, sau khi ngươi có ta thì không được đòi vũ khí khác nữa, đừng nói ta không có nhắc ngươi."

Má nó! Đây có tính là lên nhầm thuyền giặc không! Nguyệt Thoái, mau vươn tay của cậu ra, và làm cho cây lau này nó chết đi! Lại còn đòi tôi gắn bó với một mình nó cả đời nữa chứ!

"Phạm Thống, vũ khí của cậu thật yêu cậu, ước muốn độc chiếm mạnh ghê ta."

Lạc Thị giọng điệu bà tám đó của cậu là sao? Hơn nữa cây lau căn bản không tính là vũ khí đi, đừng gọi bừa nó là vũ khí để thăng đẳng cấp của nó có được không?

"Vậy thì, thanh vũ khí này là hai trăm xâu tiền."

--!

Hai trăm xâu tiền!

Hai trăm xâu tiền? Chẳng qua chỉ là cây lau! Chẳng qua chỉ là cây lau --

"Hai trăm xâu tiền?"

Lạc Thị hẳn là cũng cảm thấy giá tiền này hơi đắt, cho nên thoáng do dự, nhưng đã nhận chủ rồi, chắc cũng không thể trả hàng.

"Lạc Thị đại nhân, đây là giá cả thiếp lập theo niên đại, cây lau... phất trần này cũng tính là cổ vật rồi, hai trăm xâu tiền là rất hợp lý phải chăng."

Ông gạt người! Ông vừa rồi rõ ràng muốn nói là cây lau chứ gì! Ông cũng là đến hôm nay mới biết nó có thể nói chuyện, trước đó chỉ coi nó là cây lau bình thường đi! Ở đây có gian thương! Căn tiệm này là hắc điếm --

"Vũ khí ở thế giới này đều rẻ như thế sao?"

Sau khi Phạm Thống nói ra câu này, Lạc Thị liếc hắn một cái, giống như cảm thấy cái miệng của hắn thật hết cứu rồi, Nguyệt Thoái thì có vẻ rất muốn qua xem hắn có phát sốt hay không, chỉ có "Puhahaha" hết sức tán thưởng câu này.

"Hai trăm xâu tiền đích xác là rẻ rồi, ngươi cũng biết ngươi được lời à? Mặc dù bị bán rẻ như thế có chút không vui, nhưng trông ngươi cũng chẳng có tiền mấy, thôi thì cứ tính thế đi."

... Người đâu, có thể lôi cái cây lau này ra đánh một trận không?

"Ngoài ra, vị khách này cần vũ khí hỏng sao? Nếu đã là hỏng, vậy thì không thu tiền cũng không sao, tôi mang cậu đến phía sau chọn một thanh nhé."

"Được, cảm ơn ông."

Bất công -! Theo tôi thấy, cây lau này rõ ràng cũng là vũ khí làm hỏng đi? Nó rõ ràng là làm hỏng rồi mới làm sang tạo hình cây lau! Vũ khí mà có tạo hình cây lau à! Ừ thì đạo sĩ đều cầm phất trần, nhưng quốc gia này có đạo sĩ không? Có không? Quốc gia này có người cầm thứ này đi ở trên đường thậm chí lên chiến trường không? Có không -

Phạm Thống cực độ hoài nghi đây lại là tiêu chuẩn thu phí dựa theo tướng mạo, vậy hắn có phải nên vui vì hắn với Nguyệt Thoái chỉ chênh lệch nhau hai trăm xâu tiền không?

◊◊◊◊

Nguyệt Thoái đi theo ông chủ ra phía sau và mang về một thanh kiếm có độ dài vừa phải, kỳ thực vũ khí hỏng trông bề ngoài cũng không có gì khác vũ khí bình thường, chỉ là không biết nói chuyện, thiếu độ bóng, trông ảm đạm hơn xíu, và nghe nói rất không dễ sử dụng thôi, bởi vì không có linh tính, cũng không cần nhận chủ, Phạm Thống thấy vậy cũng rất ghen tị với Nguyệt Thoái.

Vũ khí hỏng sẽ không lải nhải hay gây rắc rối cho hắn, quan trọng hơn là không cần tiền vẫn có bề ngoài của vũ khí bình thường...

Nhìn tư thế Nguyệt Thoái cầm thanh kiếm này, dường như rất quen thuộc với việc cầm kiếm, không có vẻ gì là kỳ cục cả.

... Về phần hắn muốn làm thế nào quen thuộc việc cầm cây lau một cách tự nhiên, đó là vấn đề đáng suy tư. Nếu như thật sự có ngày này, tưởng tượng lên hình như rất khiến người không vui.

"Thật sự dùng vũ khí hỏng là được rồi sao..."

Lạc Thị vẫn còn đang bứt rứt trong lòng. Rõ ràng cậu không phải người đương sự nhưng lại rất để ý.

Cậu cảm thấy bất mãn với việc cậu ấy cầm vũ khí hỏng, vậy cậu làm sao cảm thấy ổn khi tôi cầm cây lau hả? Chẳng lẽ tôi rất thích hợp với cây lau sao?

"Tôi cảm thấy rất tốt, cảm giác còn rất thuận tay."

Nguyệt Thoái thu kiếm vào trong vỏ, cũng không thấy cậu vung kiếm thử nghiệm, không biết căn cứ vào đâu mà kêu thuận tay.

"Ta muốn ngủ, đừng làm ồn ta."

Puhahaha quẳng một câu này cho hắn, rồi sau đó im ru, may mà không có tiếng ngáy, bằng không Phạm Thống thật không biết nên có cảm tưởng gì.

"Vũ khí của hai vị mua, có thể sử dụng tùy ý, vũ khí trên kệ trong nhà kho của bổn tiệm đều là vũ khí linh năng bình thường, không cần lo sẽ thật sự giết chết cư dân tân sinh. Trên thực tế vũ khí phệ hồn cũng không thể bán cho cư dân tân sinh. Nếu như bản thân Lạc Thị đại nhân muốn mua, bổn tiệm mới có thể bán ra..." (Vũ khí phệ hồn: lúc trước mình có dịch là vũ khí ăn hồn hay nuốt hồn gì đấy, lâu quá quên cha nó rồi =.=)

Ngoại trừ trên chiến trường, cư dân tân sinh sẽ không cách nào có được vũ khí phệ hồn, cư dân nguyên sinh thì người người được phát cho một thanh, đây chính là ưu thế mà Đông Phương thành dành cho cư dân nguyên sinh.

Phạm Thống chỉ nghe nói cư dân tân sinh sát hại cư dân nguyên sinh là chuyện rất nghiêm trọng, gần như đều sẽ bị xử tử, nhưng nếu cư dân tân sinh cầm vũ khí phệ hồn giết cư dân tân sinh, sẽ bị xử trí thế nào, thì hắn không biết.

Mà lời của ông chủ vẫn có chỗ khiến Phạm Thống để ý. Rốt cuộc phải tiến hành công kích thế nào với cây lau? Nói công kích

tùy ý, nhưng nhìn kiểu gì cũng rất khó gây ra thương tổn, hay là muốn hắn cầm ngược cây lau dùng cán chọc vào mắt người khác? Chỉ có cách sử dụng ngớ ngẩn này thôi sao?

Có lẽ hắn phải hỏi cây lau sử dụng nó thế nào? Vậy mà còn phải xin chính vũ khí hướng dẫn, có chủ nhân nào đáng xấu hổ thế này không...

"Hm. Các cậu không cần khách khí khi sử dụng vũ khí của các cậu đối phó với cư dân tân sinh, nếu như bọn họ làm khó các cậu, cứ cho bọn họ một chút giáo huấn đi."

Lạc Thị nói như thế, cảm giác bất lực ập xuống Phạm Thống. Hắn phải cầm cái gì đi giáo huấn người ở giai cấp tua rua màu lam hả? Cây lau ngay cả da gà cũng lột không được nữa kìa.

"Hôm nay làm phiền ngươi hợp tác rồi, cứ thế này đi."

"Vâng, Lạc Thị đại nhân, ngài đi thong thả."

Ông chủ cung kính tiễn người ra khỏi cửa, tiếp đến theo lý thuyết là đến lúc ăn tối đi? Phạm Thống thoáng mang kỳ vọng nhìn Lạc Thị.

Chuyện đầu tiên Lạc Thị làm sau khi đi ra là lấy máy thông tin phù chú ra, nhập phù lực và tiến hành cuộc gọi, sau khi kết nối, cậu liền bắt đầu trò chuyện với đối phương.

"Âm Thị, ngươi bây giờ ở đâu?... Ờ, vậy ta mang người trở về, có chuyện muốn hỏi ngươi."

Cuộc trò chuyện hết sức ngắn ngủi, nội dung thì khiến người không lần được đầu mối.

"Đi thôi, theo ta về nhà, ăn bữa cơm, thuận tiện hỏi xem Âm Thị về chuyện vũ khí bài xích."

Lạc Thị nói thật nhẹ nhàng, bộ não của Phạm Thống và Nguyệt Thoái cũng phải trải qua mấy giây ngơ ngác. Về nhà... về nhà?

"Cậu, cậu là nói, muốn đến cái..."

"Thần Vương Điện, nhà ta."

-- Đây cũng quá đột ngột rồi đi! Lạc Thị đại nhân --

◎Lời bạt của Phạm Thống

Không biết có bao nhiêu anh hùng dũng sĩ thậm chí là nhân vật nhỏ bình thường mơ ước được sở hữu một thanh thần binh, tốt nhất là thanh vũ khí vừa lấy ra là có thể uy chấn thiên hạ, uy lực tăng gấp bội khi sử dụng chiêu thức, khiến những ai nhìn thấy đều sẽ vừa ghen ghét vừa ngưỡng mộ, chỉ cần có thể lấy được loại vũ khí đó, cảm giác vận mệnh cũng sẽ thay đổi theo, cuộc đời sẽ chạy băng băng trên tuyến đường khác... Nhưng hiện tại đương nhiên làm gì có khả năng này.

Bất luận là cây lau hay phất trần đều như nhau cả, cầm thứ này ở trên tay, một khi ra ngoài, mọi người không phải trợn mắt há hốc mồm thì cũng là ôm bụng cười điên dại, có lẽ vẫn có hiệu quả ảnh hưởng kẻ địch, nhưng nếu như dựa vào loại hiệu quả thị giác này giành được thắng lợi, vậy vẫn nghĩ làm sao cũng cảm thấy rất không vui...

Lão Sư Máy Kéo kia ở khóa thực chiến võ thuật muốn bọn tôi phải có vũ khí mới được vào học, nghĩa là có vũ khí rồi, ông ta mới dựa vào vũ khí mà chúng tôi lựa chọn để dạy sao?

Nếu như là thế, vậy tôi cầm cây lau, không biết ông ta muốn dạy tôi cái gì? Nếu ông ta thực sự nghiên cứu luôn cả kỹ thuật sử dụng cây lau công kích, từ nay trở đi, tôi sẽ không gọi ông ta là Lão Sư Máy Kéo nữa, đổi sang gọi là Lão Sư Tài Giỏi luôn.

Tệ hơn là, cây lau này ngoại trừ cái tên rất kỳ quái, còn đòi tôi

sau khi có nó thì không được có vũ khí khác nữa.

Như vậy cho dù sau này tôi thật sự may mắn thành danh, danh hiệu của tôi có khi cũng sẽ liên quan chặt chẽ với cây lau... Như là "Cây Lau Đại Hiệp", "Cây Lau Quái Nhân" gì gì đó, tay cầm cây lau xông xáo thiên hạ...

Có thể ném đi không? Biện pháp giải quyết căn bản nhất chính là đừng cầm cây lau, nhưng muốn vứt nó đi sớm, hình như vẫn không có khả năng lắm.

Có lẽ tôi nên thử chung sống tốt với nó xem, rồi hỏi nó có thể biến thân thành vũ khí oai hơn một chút không...?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 2+5: Bạn Bè Là Phải Nên Thỉnh Thoảng Đến Nhà Nhau Chơi

"Làm bạn với vương tử là có thể đến vương cung chơi, làm bạn với người ngoài hành tinh là có thể đến hành tinh khác chơi."

"Nhà của Thùng Cơm ở đâu? Nhà bếp à?" -- Lạc Thị

.

.

Nếu nói không muốn đến Thần Vương Điện, đấy là nói xạo, ở đó là nơi thần thánh nhất Đông Phương Thành, cũng là nơi ở của người tôn quý nhất Đông Phương Thành, Phạm Thống đương nhiên từng xếp nó vào danh lam thắng cảnh "nếu như có cơ hội nhất định phải đến tham quan một lần"... nhưng chưa chuẩn bị tâm lý gì hết đã bị túm đi thế này, chẳng phù hợp với tưởng tượng trước đây của hắn chút nào. Tưởng tượng trước đây, không có gì khác ngoài lấy được thực lực cao cường và địa vị, có thể được triệu kiến mà nghênh ngang bước vào Thần Vương Điện... Hoặc là Thần Vương Điện hiếm khi mở cửa cho công chúng một lần, có thể đi theo quần người vào trong tham quan... Tuyệt đối không phải với thân phận bình dân như vầy đi vào đơn độc ở trong đêm!

Tuy có Nguyệt Thoái đi cùng hắn, còn có Lạc Thị dẫn đường, bọn họ hẳn có thể tính là lấy thân phận bạn của vương từ mà được gọi vào, nhưng cảm giác vẫn rất không thoải mái, càng đến gần thì da đầu càng tê dại.

Trên đường tiến về phía Thần Vương Điện, Lạc Thị cũng nói

sơ với bọn họ về đặc tính của vũ khí phệ hồn và những việc cần chú ý.

"Đối với cư dân tân sinh mà nói, vũ khí phệ hồn chính là thứ trí mạng nhất, đừng cho rằng chỉ bị chạm một chút không bị giết chết là không sao, chỉ cần bị thương bởi vũ khí phệ hồn, thì sẽ rất khó phục hồi như cũ."

"Tự sát rồi tái sinh cũng sẽ không lành?"

Phạm Thống không nhịn được tò mò hỏi một câu.

"Trong lúc vũ khí phệ hồn sát thương thể xác, đồng thời cũng sẽ tổn hại linh hồn. Lực lượng của Trầm Nguyệt không thể phục hồi linh hồn, tự sát rồi tái sinh, cũng chỉ là lành thể xác mà thôi, cho nên các cậu nhìn thấy vũ khí phệ hồn, nhất định phải tránh ra."

Cũng có nghĩa là nhìn thấy thiên địch nhất định phải tránh. Nhưng còn có vấn đề khác nữa.

"Linh hồn bị thương sẽ vĩnh viễn không thể phục hồi như cũ sao? Còn nữa, làm thế nào phân biệt vũ khí phệ hồn?"

Nguyền rủa vậy mà không có gây phiền phức cho hắn trong hai câu liên tiếp, thật khó tin quá đi, người ta nói vật cực tất phản, chẳng lẽ hắn lát nữa sẽ gặp xui xẻo sao?

Không, kỳ thực hắn đã xui xẻo rồi. Phạm Thống nhìn cây lau treo ở bên hông, trong lòng cảm thấy rất ấm ức.

"... Phạm Thống, cậu đột nhiên nói chuyện bình thường như vậy, cảm giác rất không quen, hay kỳ thực cậu nói sai chỉ là ta phiên dịch không ra?"

Lạc Thị dùng thần tình phức tạp nhìn hắn. Nói đúng cậu còn chê! Có cần bắt bẻ như thế không!

"Cái gì sai với phiên dịch?"

Nguyệt Thoái không hiểu Lạc Thị đang nói cái gì, bởi vì cậu đến bây giờ vẫn chưa rõ chướng ngại ngôn ngữ của Phạm Thống chính xác là bệnh gì.

"Không có gì."

Người ta đã hỏi rồi cậu vẫn không chịu giải thích với cậu ấy giùm tôi...

"Linh hồn sau khi bị thương thì không thể phục hồi như cũ nữa. Ít nhất cho đến nay chưa từng thấy trường hợp nào tự phục hồi như cũ. Người có linh hồn bị thương sẽ trở nên rất kỳ lạ, sản sinh ra những khuyết điểm khác nhau, tùy theo từng người... Phạm Thống cậu chắc không phải là linh hồn từng bị thương chứ?"

Lạc Thị đang nói, đột nhiên dùng ánh mắt hồ nghi nhìn tới.

"Phải! Tôi sớm đã giải thích không rõ với cậu rồi mà!"

Tôi là nói "Không phải, tôi sớm đã giải thích rõ với cậu rồi"...

Nói như thế, Âm Thị đại nhân nói chuyện kỳ quái như vậy thực ra là do linh hồn từng bị tổn hại đúng không? Đúng không đúng không?

"Phạm Thống, cậu là bởi vì linh hồn bị thương mới nói chuyện kỳ quái như vậy à? Ai đả thương cậu?"

Nguyệt Thoái dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn, kiểu này hiểu lầm hình như ngày càng lớn rồi.

"Không có, cậu ta mới đến đây không bao lâu, làm gì có cơ hội bị vũ khí phệ hồn chém? Nếu cậu ta đã đến 5 năm trở lên, biết đâu còn có dịp bị thiếu đế Lạc Nguyệt chém..."

Mặc dù tôi từng nghĩ muốn chết cũng phải chết một cách oanh liệt một chút, tốt nhất là bị một nhân vật vĩ đại chém, và chết ở dưới tuyệt chiêu vô cùng hoành tráng, nhưng nếu như có thể tôi vẫn là không muốn chết được không? Tôi không muốn có cơ hội đó chút nào.

"Ơ? Hả?"

Nguyệt Thoái chưa kịp phản ứng, Lạc Thị đã bổ sung thêm một câu.

"Có điều, nếu thật sự bị thiếu đế Lạc Nguyệt chém, vậy không chỉ linh hồn bị tổn thương thôi đâu, căn bản là hết đường sống rồi."

Ồ... Chiến tranh 5 năm trước, từng nghe Mễ Trọng nói rồi, ba mươi vạn người bị đồ sát mà, thấy giọng điệu của Lạc Thị không vui, chắc là rất ghét cái người đó đi? Đây có lẽ là thù hận đẳng cấp quốc gia?

"Nguyệt Thoái cậu chưa từng nghe qua chuyện của thiếu đế Lạc Nguyệt sao?"

Nhìn sắc mặt của Nguyệt Thoái vẫn còn ngẩn ngơ, Lạc Thị đoán như vậy.

"Không, tôi biết... ừ, chắc là biết."

Lúc Nguyệt Thoái trả lời vẫn có chút do dự, điều này Phạm Thống cũng có thể lý giải. Nghe xong có khi đã quên rồi, hơn nữa cái lần hắn về túc xá nhắc đến, một hồi nói ba trăm vạn một hồi nói ba vạn, muốn người ta không lẫn lộn cũng khó, Chu Sa thậm chí còn hỏi hắn hai trăm chín mươi bảy vạn người kia đã đi đâu nữa...

"Ta cảm thấy trường học phải nên mở thêm một khóa! Chuyện của bên Lạc Nguyệt nên để cho mọi người hiểu rõ thêm mới đúng,

cho dù là cư dân tân sinh cũng nên nhận thức kẻ địch của chúng ta, nhất là tên đại bại hoại Englar thống trị đám người xấu kia mới phải! Đừng có mà nhìn thấy cư dân Lạc Nguyệt còn thăm hỏi thân thiện với bọn chúng đấy!"

Lúc Lạc Thị nói ra những lời này đã để lộ mấy phần kích động, trong ánh mắt cũng mang vẻ chán ghét.

Ừ, được, tôi biết, lần đầu tiên gặp mặt, cậu cũng là không chút lưu tình nổ banh người của bên Lạc Nguyệt mà, tôi có thấy hết. Thì ra cậu là người có ác cảm rất nghiêm trọng với Tây Phương Thành, nhưng cậu lại không bài xích cư dân Đông Phương Thành có gương mặt phương Tây, kiểu như vào Đông Phương thành chính là người của Đông Phương thành, chết cũng là quỷ của Đông Phương thành ấy à?

"Ơ..."

Nguyệt Thoái bỗng chốc giống như không biết nên nói cái gì, có lẽ nghĩ đến bản thân cậu cũng nên bị phân đến Tây Phương thành, cho nên lập trường có chút khó xử đi?

"... Vẻ mặt của ta rất kinh khủng sao? Ta chỉ là nghĩ đến những tên đáng ghét kia liền sẽ biến thành thế này, làm các cậu giật mình rồi à?"

Lạc Thị ý thức được mình hình như đã biểu lộ mặt khá cực đoan, vội vàng điều chỉnh lại.

Không đâu, mỹ thiếu niên mà, dáng vẻ tức giận cũng đẹp lắm, hơn nữa cậu vẫn chưa đến mức mặt mày dữ tợn, so với đó tôi cảm thấy bầu khí Nguyệt Thoái phát tán ra lúc an tĩnh đáng sợ hơn...

"Không, không đâu, Phạm Thống chẳng phải còn đang hỏi biện pháp phân biệt vũ khí phệ hồn sao? Tiếp tục nói đi."

Nguyệt Thoái, cậu rõ ràng đáng sợ hơn, vì sao còn mang bộ

dạng bị hù dọa vậy chứ?

◊◊◊◊

"Phương pháp phân biệt vũ khí phệ hồn có một cách rất đơn giản, chính là nhìn phía trên vũ khí có ánh sáng hay không?"

Ồ... ánh sáng?

"Muốn để cho vũ khí bình thường trở thành vũ khí phệ hồn, điều quan trọng là phải làm cho lực phệ hồn bám lên vũ khí, trên lý luận chỉ cần có thể chạm vào linh hồn, không cần vũ khí cũng có thể phá hủy linh hồn, nhưng không có ai làm được điều này. Nguyên lý chế tác của vũ khí phệ hồn chính là để cho người bình thường cũng có thể dựa vào hiệu quả bám trên thanh vũ khí này trực tiếp chạm vào linh hồn của người, đồng thời cũng có thể dựa vào lực phá hoại của vũ khí để tăng thêm phá hoại, mà bản thân lực phệ hồn vốn sẽ phát ra ánh sáng, bởi vì bám trên vũ khí cũng bảo trì trạng trái khởi động, cho nên thanh vũ khí đó nhất định sẽ phát sáng, đây là cách phân biệt cơ bản."

Vẫn không tệ, Lạc Thị cậu có thể thay thế công năng của Mễ Trọng rồi.

Có điều cách nói này.... Vậy chém vào cư dân nguyên sinh, chẳng phải cũng có chuyện rồi? Chỉ là cư dân tân sinh có thể tái sinh, sau khi bị chém không có nổi lên Ao Nước, hiệu quả minh hiển hơn, trên sự thực cư dân nguyên sinh chẳng phải cũng hồn phi phách tán như vậy sao?

"Lúc thợ rèn chế tác vũ khí, thì phải lựa chọn muốn chế tác vũ khí thành vũ khí linh năng hay là vũ khí phệ hồn. Bởi vì kim loại bình thường không thể chứa hai loại thuộc tính, cho dù có thể, thợ rèn bình thường cũng không làm được, bởi thế, vũ khí phệ hồn phần lớn là không có ý thức, không biết nói chuyện, chỉ vũ khí linh năng mới được ban cho sinh mệnh, chẳng qua vì sự cường hãn của

lực phệ hồn, độ sắc bén và lực sát thương của vũ khí phệ hồn tuyệt đối sẽ không thấp hơn vũ khí linh năng."

Nếu đã như thế, vậy làm vũ khí phệ hồn hết luôn cho rồi chẳng phải rất tốt sao? A, vũ khí cường lực nên được kiểm soát đi?

"Lợi ích của vũ khí linh năng là không có giới hạn thời gian sử dụng, lực phệ hồn trên vũ khí phệ hồn qua một thời gian sẽ giảm yếu và biến mất, sau đó biến thành vũ khí hỏng, giống như mấy cái trưng trong tiệm vũ khí, qua một thời gian sẽ phải thay một thanh, giá cả vừa lại đắt... cư dân nguyên sinh là nhờ pháp lệnh, mỗi người có thể sở hữu một thanh, hỏng rồi thì thay cái mới, nếu không thì phần lớn cũng không thể gánh nổi cái giá đó."

Đắt bao nhiêu? Rốt cuộc đắt bao nhiêu? Có tới hai trăm xâu tiền không?

"Đông Phương Thành đối với cư dân nguyên sinh thật là tốt."

Nguyệt Thoái phát biểu một câu cảm tưởng, Lạc Thị hơi nhíu mày.

"Còn không phải sao? Đều là kiến nghị của gã Vi Thị kia, như là lương công tác của cư dân tân sinh chỉ có thể lãnh bằng một nửa của cư dân nguyên sinh, cũng là do hắn đề xuất."

Cái... cái gì --!

Cư dân tân sinh căn bản đã bị coi thành công dân bậc hai rồi đi! Vi Thị đại nhân quả nhiên là kẻ địch của cư dân tân sinh, trắng trợn vắt ép người một nhà như thế, còn đáng ghét hơn người của bên Lạc Nguyệt nữa!

"Phạm Thống, chuyện dính dáng đến tiền cậu hình như phản ứng đặc biệt mạnh."

Có lẽ là biểu tình của hắn quá khoa trương, muốn không chú ý

cũng khó, Lạc Thị và Nguyệt Thoái đều nhìn về phía hắn.

"Các cậu cũng đâu phải không biết tôi không gánh nợ, trải qua cuộc sống nhẹ nhõm..."

Câu này khá dễ phiên dịch, Lạc Thị thầm hiểu mà gật gật đầu, Nguyệt Thoái thì nhìn hắn với ánh mắt không biết linh hồn hắn rốt cuộc có bị tổn thương hay không, có nên đồng tình với hắn không.

"Cậu tốt hơn là nỗ lực trả nợ dần đi, loại chuyện này tự mình làm mới có cảm giác thành tựu hơn, cũng có thể cảm nghiệm được đồng tiền đáng quý."

Tôi hiện giờ đã nợ ba trăm chín mươi lăm xâu tiền rồi. Chỉ nỗ lực là hình như không đủ, tôi nghĩ, ừm, có lẽ là phải bạt mạng đi.

Đường phố vào lúc này, các gian hàng phát lương thực công cộng đều đã được thu lại, bởi vậy có thể biết bọn họ đã muộn hơn thời gian ăn tối bình thường rồi. Đông Phương Thành vào ban đêm chỉ có mấy khu đặc biệt náo nhiệt, và trở nên rõ ràng hơn khi trời tối, trong mấy khu này đương nhiên không có bao gồm Thần Vương Điện, có nghĩa là bọn họ chậm rãi di chuyển từ nơi náo nhiệt đến nơi vắng lặng, người đi trên đường giảm dần, cho đến khi chỉ còn lại ba người bọn họ.

Vừa rồi lúc đi cùng Lạc Thị ở nơi đông người, bọn họ bị người trên đường ném tới ánh mắt chú ý, mặc dù hiện tại Phạm Thống đã không còn mất tự nhiên như ban đầu, nhưng trong lòng vẫn không khỏi khó hiểu.

Nhìn cái gì mà nhìn? Lạc Thị không thể dẫn bộ hạ theo sao? Coi bọn tôi thành bộ hạ của cậu ấy có khó đến thế à? Thật kỳ quái.

Được thôi, thần thái khi nói chuyện với bộ dạng khi đi đường chắc là không giống lắm, nhưng... các người đừng nhìn kỹ như thế là được!

Sau khi đến gần Thần Vương Điện, thì không còn người đi đường nữa, nhưng cảm giác căng thẳng mất tự nhiên trái lại càng thêm nghiêm trọng, bởi vì vừa rồi là đối mặt với cư dân bình thường, nhưng tiếp đến là phải đối mặt với vương cung.

"Lạc Thị, vậy... thật sự không đi vào sao?"

"Cái gì không đi vào? Ô, cậu là nói phải đi vào? Đương nhiên phải vào chứ, chẳng phải đã nói đi vào dùng bữa với hỏi chuyện sao? Âm Thị nói đến chỗ hắn dùng bữa, chúng ta cứ trực tiếp đi qua là được."

"Nhưng, đó, đó, đó... nếu như gặp phải thiếu đế thì làm sao?"

"Làm sao có thể gặp phải thiếu đế ở Thần Vương Điện được? A, cậu là nói nữ vương? Cái miệng của cậu thật sự rất tồi tệ đấy!"

Híc, cứ lo sẽ nói nữ vương thành thiếu đế, kết quả vẫn là xảy ra rồi...

"Mẫu thân ta phần lớn đều ở trong cung của người, không thường đi ra ngoài, không cần cảm thấy áp lực, nếu như gặp phải thật, hành lễ chào hỏi là được, người sẽ không để ý các cậu đâu."

Lạc Thị nói với Phạm Thống như thế, Phạm Thống lại cảm thấy độ tin cậy không cao lắm.

Thật không... Đứa con trai duy nhất hiếm khi mang bạn bè về, hơn nữa còn là cư dân tân sinh, người làm mẹ sẽ không để ý sao... Trừ phi ngài ta căn bản không quan tâm con trai mình đi?

"Phải ra ngoài thì cảm thấy rất căng thẳng, Nguyệt Thoái cũng sẽ căng thẳng, có đúng không?"

Phạm Thống vẫn còn sợ hãi, thuận tiện kéo người khác xuống nước luôn. Về phần đi vào nói thành ra ngoài, đây đã không còn là tiêu điểm chú ý của hắn nữa.

"Có một chút..."

Nguyệt Thoái cười khổ. Hắn chỉ là thuận miệng nói thôi, không ngờ có thật à?

"Căng thẳng mấy cái đó làm gì! Các cậu cũng đã gặp Âm Thị rồi, Thần Vương Điện chẳng qua cũng chỉ là hơi lớn một chút, có thị vệ, còn lại thì không khác mấy chỗ bình thường là bao, cứ quen là được."

Đó là bởi vì đây là nhà cậu, cậu mới nói nhẹ nhàng như thế!

Cũng đã đến tận đây rồi còn quay đầu, thực sự cũng có chút hết nói nổi, cộng thêm đói bụng, không biết cơm ở trong vương cung như thế nào, Phạm Thống liền ôm tâm tình vừa mong chờ vừa căng thẳng tiếp tục đi theo.

Có một đoạn bậc thang phía trước Thần Vương Điện, sau khi đi lên, là có thể đối mặt với tòa kiến trúc mỹ lệ màu băng lam này ở cự ly gần. Lúc trước nhìn từ xa, chỉ cảm thấy tòa kiến trúc hết sức mộng ảo do sử dụng vật liệu xây dựng có tính phản quang, bây giờ nhìn gần, thì càng đậm thêm ấn tượng như vậy, cả Thần Vương Điện mang một bầu khí trong suốt mờ ảo, có một loại cảm giác thần bí khó nói nên lời, cũng khiến cho lòng người không khỏi dâng lên một nỗi xúc động muốn vái lạy.

"Lạc Thị đại nhân."

Khi bọn họ đến gần cổng chính Thần Vương Điện, thủ vệ hai bên lập tức hành lễ một cách chỉnh tề, Lạc Thị sớm đã quen với cảnh tượng này, chỉ vẫy tay một cái biểu thị cậu đã nhìn thấy, rồi mang người đi thẳng vào.

Thị vệ không hổ là dân chuyên nghiệp, hoàn toàn làm lơ hai tên qua đường phía sau Lạc Thị, không thèm liếc mắt lấy một cái, đương nhiên cũng sẽ không hành lễ chào hỏi bọn họ. Phạm Thống

có để ý thấy thị vệ của Thần Vương Điện đều là tua rua màu lam trở lên, hơn nữa đều là cư dân tân sinh, thật không hiểu cư dân nguyên sinh là làm những việc gì, cho dù bọn họ được lãnh tiền lương gấp đôi, nhưng không làm việc cũng không kiếm được tiền.

Mặc dù ông chủ tiệm vũ khí vừa rồi vốn là cư dân nguyên sinh, đây chứng minh cư dân nguyên sinh vẫn là có công việc, nhưng tỷ lệ Phạm Thống nhìn thấy cư dân nguyên sinh rất thấp, nói đến, thuê cư dân tân sinh chỉ cần trả một nửa tiền lương, vậy cư dân nguyên sinh muốn tìm việc thì phải chăng sẽ càng khó?

Có thể là do quá căng thẳng khi tiến vào vương cung, Phạm Thống mới vô thức suy nghĩ đến một số vấn đề dân sinh chẳng hề liên quan để né tránh hiện thực, dưới so sánh, Nguyệt Thoái thì rất nhàn nhã đánh giá khắp nơi, nhìn trái nhìn phải, thật đáng ngưỡng mộ.

Sau khi bọn họ xuyên thẳng qua đệ nhất điện của Thần Vương Điện, trước mắt là hành lang quanh co nhiều nhánh, đi bên nào sẽ thông đến đâu, đây cũng chỉ có Lạc Thị biết, dù sao cứ đi theo sau cậu là được, chắc là không cần phiền não vấn đề lạc đường.

"Chúng ta trực tiếp đến chỗ Âm Thị chứ, lần tới đến chỗ ta sau."

Lần sau? Ơ? Cho nên cậu thật sự coi đây là mời bạn bè đến uống trà trò chuyện, và có thể đến bất cứ lúc nào cũng được?

Đối với Lạc Thị mà nói đây chỉ là "nhà mình", cho nên cậu có lẽ cũng không thể hiểu được cảm giác gò bó cộng với vấn đề không thể thích ứng của người khác khi đến đây, Phạm Thống đã quen với thái độ có chút ngang ngạnh của cậu rồi.

Lạc Thị mang bọn họ đi đến một nhánh hành lang trong đó, dọc đường còn vòng qua các cột trụ giống khung cảnh ao nước, xem ra lát nữa muốn rời khỏi vẫn phải nhờ người dẫn đường, bản

thân Phạm Thống thì chịu thua không nhớ nổi.

Sau khi vòng qua hành lang và tiến vào một nơi khá rộng rãi, Lạc Thị giải thích sơ một chút.

"Đây là đệ nhị điện, từ đây có thể đi thông đến nơi ta ở."

Ánh sáng ở nhất điện và nhị điện đều hơi lờ mờ, có lẽ bởi vì ban ngày chủ yếu là dùng ánh sáng tự nhiên, những nơi có thể thắp sáng vào buổi tối thì không nhiều.

Mà nói đến, tổng cộng có mấy điện vậy?

Khi bọn họ đi qua một vùng thủy vực và tiến vào đệ tam điện, đúng lúc gặp phải một người, khiến cho Lạc Thị dừng chân lại, vẻ mặt cũng từ nhẹ nhõm chuyển sang bộ dạng khá nghiêm túc.

"Lạc Thị, ngươi mang cư dân tân sinh vào làm gì?"

Đối phương bắt đầu bằng giọng điệu không được thân thiện, thái độ đó ngoại trừ mang chút chất vấn, còn bao hàm sự khinh thường.

"Cư dân tân sinh không có tư cách bước vào nơi này, trừ phi có công vụ."

Nghe thấy vậy, Phạm Thống cũng có thể đoán ra đây là ai rồi. Trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, ngoại trừ Huy Thị đã biến mất, chỉ còn lại một người chưa thấy, cũng chính là người nghe nói rất khắt khe với cư dân tân sinh, Vi Thị, so với cách hắn nói chuyện hiện giờ, hình tượng đúng là chính xác.

Bởi vì chưa từng nhìn thấy Vi Thị, Phạm Thống cũng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Mặc dù ánh đèn ở đây khá mờ, nhưng vẫn miễn cưỡng nhìn ra tóc của Vi Thị là màu xám, hắn có vẻ thận trọng nghiêm túc, khiến

cho người khác không muốn thân cận với hắn.

Trông bề ngoài Vi Thị gần ba mươi tuổi, tướng mạo cũng không tệ, chỉ là không thể nào sánh bằng Âm Thị, nụ cười của Âm Thị có thể khiến quần chúng phát cuồng, nhưng nếu Vi Thị cười... Phạm Thống chỉ tưởng tượng ra được nụ cười gian.

"Bọn họ là bạn của ta."

Lạc Thị trầm mặt, hiển nhiên cảm thấy không vui đối với phát ngôn của Vi Thị, nhưng Vi Thị cũng không bởi vì cậu không vui mà ngậm miệng của mình.

"Làm bạn với cư dân tân sinh? Lạc Thị, hãy nhớ thân phận của ngươi, cử chỉ của ngươi phải phù hợp với thân phận địa vị của mình, đừng để cho Tịch Anh bệ hạ xấu hổ, ta cho rằng ngươi nhận thức được điều này."

Ngoại trừ cái liếc mắt lúc vừa mới tới, Vi Thị hoàn toàn không thèm nhìn bọn họ thêm lần nào nữa, giống như nhìn cư dân tân sinh thêm mấy giây cũng sợ nhiều, hắn hoàn toàn không có ý định che giấu sự kỳ thị cao độ này, nếu như hắn luôn biểu hiện trắng trợn sự bài xích của hắn đối với cư dân tân sinh như thế, vậy bị ghét cũng là chuyện rất bình thường.

Phạm Thống cũng thuận tiện nhìn tua rua của Vi Thị. Là màu tím đậm, kỳ thực cũng là cao thủ hiếm thấy rồi... tóm lại, hắn đến bây giờ vẫn không tài nào hiểu được tua rua của Âm Thị vì sao lại là màu đen thuần.

"Ta không cần ngươi dạy ta lựa chọn bạn bè làm sao, ngươi cũng đâu phải phụ thân của ta! Đừng nói cho ta phải làm thế nào, ngươi bằng vào cái gì can thiệp chuyện riêng của ta?"

Lạc Thị khá phản cảm với cái kiểu tự cho mình có thể lên lớp người khác của Vi Thị, cho nên cũng phản pháo kịch liệt.

"Đây chỉ là nhắc nhở thiện ý, ngươi còn nhỏ, năng lực cũng không đủ, muốn chu toàn chức trách của "Thị" có thể vẫn chưa làm được, khi ta thấy lực phán đoán của ngươi hình như có vấn đề, để ngươi biết sai lầm của mình là chuyện đương nhiên, hay là ngươi kiêu căng vô lễ đến mức không chịu tiếp nhận chỉ giáo của trưởng bối?"

"Ngươi...!"

Bị hắn dùng lời lẽ này hạ thấp, Lạc Thị tức đến gần như nói không ra lời, nếu như lúc này mà chửi ầm lên thì giống như ấn chứng lời hắn nói là kiêu căng vô lễ, vậy hắn càng có lý do nói cậu không có giáo dục, nhưng để mặc hắn nói như thế, thực sự rất không cam tâm, nhưng cậu lại nghĩ không ra lời gì đáp trả, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Lạc Thị, cậu khách khí với hắn làm gì? Lúc này trực tiếp tát cho hắn hai cái rồi đạp hắn thêm một phát... khụ, tóm lại cứ dùng bạo lực bịt miệng của hắn là xong! Có điều cậu hình như đánh không lại hắn... Vậy, đi khóc lóc với mẹ cũng được! Hắn cũng phải nể nữ vương ba phần chứ?

Nhưng nghe nói nữ vương rất nghe lời hắn... Thật nhức đầu, rốt cuộc nên làm sao đây?

Hai Thị đang nói chuyện, loại bình dân như Phạm Thống với Nguyệt Thoái đương nhiên không có tư cách xen miệng, tùy tiện xen vào nói không chừng sẽ khiến lập trường của Lạc Thị càng khó xử, cho nên bọn họ đành lựa chọn im lặng.

"Hử? Hình như có hơi nhiều người... A, Vi Thị chết tiệt, ngươi lại bắt nạt tiểu Lạc Thị!"

Một giọng nói quen thuộc một cách kỳ lạ vang lên từ một hướng khác, hay nên nói, cực kỳ dễ phân biệt.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, khuôn mặt của Vi Thị nhăn nhó rõ rệt, để lộ sự căm ghét còn nghiêm trọng hơn so với lúc nhìn cư dân tân sinh, đây nhất định là quá khứ có quá nhiều ân oán đã tích lũy sâu đậm, mới khiến cho hắn chỉ nghe thấy tiếng thôi mặt đã thay đổi.

"Âm Thị, lại là ngươi!"

"A, cướp lời thoại của ta. Vì sao ta chỉ là ra ngoài tìm người một chút cũng gặp phải ngươi, ngươi không thể đừng đi đến đệ tam điện sao?"

Âm Thị vừa đi tới vừa nói, trông có vẻ rất khó chịu với Vi Thị. Hắn cứ luôn xuất hiện rất đúng lúc, đây không biết có tính là một loại thiên phú hay không?

◊◊◊◊

Âm Thị từ đầu bên kia của đệ tam điện bước nhanh tới, vừa đến là chặn ở giữa Vi Thị và Lạc Thị, tỏ vẻ muốn bảo vệ Lạc Thị.

"Vi Thị chết tiệt, ngươi làm sao lại thấp hèn như thế hả? Chỉ biết bắt nạt tiểu Lạc Thị, thật đáng xấu hổ!"

Giọng điệu toàn là chỉ trích la mắng này đã đạt được hiệu quả chọc giận Vi Thị, nhưng hắn vẫn muốn duy trì lý trí, nỗ lực dùng giọng bình tĩnh nói chuyện.

"Ngươi đã nhìn thấy cái gì? Chỉ thế này đã kết luận ta bắt nạt nó? Ta chỉ là đang làm chuyện dạy dỗ cần thiết!"

Có lẽ hắn đã quên, muốn nói chuyện đàng hoàng với Âm Thị là bất khả thi.

"Nhìn vẻ mặt đã biết rồi, tiểu Lạc Thị nhất định là bị ngươi chọc tức, ngươi chỉ biết nói lời khó nghe, cuộc sống nhàm chán, tích cách lệch lạc, bắt nạt trẻ con!"

Cái này thì, tôi cảm thấy miệng của Âm Thị đại nhân ngài cũng không có tốt hơn bao nhiêu. Còn có, nếu như nhìn vẻ mặt đã biết, vậy bây giờ có phải là ngài đang bắt nạt Vi Thị đại nhân không, nhìn hắn tức chưa kìa...

"Ta nói cho ngươi, đừng tùy tiện dùng mấy lời lẽ vô tổ chức sỉ nhục ta!"

Vi Thị cũng nổi nóng, trừng vào Âm Thị, dường như rất có khả năng động thủ mà không cần nói lời nào.

"Cái gì mà nấu nướng với không nấu nướng, ta cũng đâu biết làm đồ ăn, đừng đánh lạc đề." (vô "tổ chức" [條理] đồng âm với nấu nướng [調理])

Rốt cuộc là ai đang đánh lạc đề...?

"Ta không đấu võ mồm với cái thứ không hiểu tiếng người như ngươi!"

Vi Thị phất tay, rồi xoay người tức tối rời khỏi, Âm Thị thì nhìn bóng lưng của hắn lầm bầm một câu.

"Nói không lại liền chạy, tiểu nhân."

Tôi cảm thấy hắn chỉ là phát hiện sự thật rằng không thể giao tiếp thôi.

"Tiểu Lạc Thị, hắn có làm gì ngươi không?"

Vi Thị đi rồi, Âm Thị liền chuyển sang Lạc Thị, cấp thiết hỏi thăm.

"Hắn chỉ là nói một số lời không dễ nghe."

Tâm tình Lạc Thị vẫn không tốt lắm, trả lời với sắc mặt khó coi.

Trên thực tế hắn cũng không thể làm gì đi, chẳng lẽ thật sự có thể động thủ với con trai của nữ vương hay sao?

"A, thật là đáng ghét, muốn cho nổ sập hành lang nối đệ tứ điện với đệ tam điện quá đi, chặn cho hắn khỏi tới nữa."

Âm Thị phát biểu một câu hết sức có vấn đề. Trên cơ bản, nếu như thật sự làm như thế, vậy những người ở phía sau đệ tứ điện cũng khỏi tới được à?

"Lăng Thị ở đệ ngũ điện, mẫu thân đại nhân ở đệ lục điện, ngươi quên rồi?"

Lạc Thị đen mặt hỏi. Cũng chính là nói, nếu như Âm Thị làm như vậy, sẽ bị hai người này liên thủ dạy dỗ hắn một trận.

"Hử? Vậy dọn đến phía trước là được, kêu Vi Thị đi ở phía sau."

"..."

Ngươi nói có tính không?

"Âm Thị, đầu tiên đến chỗ ngươi đi, đứng nói chuyện ở đây cũng không tiện."

"Được. Đi thôi."

"... Ngươi đi sai hướng rồi."

Lạc Thị lạnh lùng nói. Đây hình như có chút vấn đề, chỗ này không phải là nơi hắn ở sao? Đã ở lâu như thế còn không rõ phương hướng, vậy đúng là hơi quá tệ rồi, bình thường biết đâu còn xảy ra chuyện không về được nhà.

"Hử? A, ta không quen dùng đi bộ."

Âm Thị không có nhận thức gì đối với sai lầm của mình, có thể

đi ra lại không đi về được, trí nhớ có vẻ không đáng tin cậy lắm.

Vậy ngài bình thường làm thế nào về được? Toàn dùng thuật pháp di chuyển sao?

Đi thuận theo con đường màu vàng của đệ tam điện, là có thể đến được Âm Thị Các. Hiện giờ là buổi tối, không nhìn rõ bên ngoài lắm, nhưng trong phòng đèn đuốc sáng trưng, bố trí rất đơn giản trang nhã, tông màu sắc ấm áp nhu hòa trông lên rất thoải mái, khiến người bất giác có loại cảm giác thả lỏng.

Bởi vì Âm Thị nói đồ ăn đã chuẩn bị xong, ăn cơm trước để tránh cho bị nguội, bọn họ liền trực tiếp đi qua phòng khách đến chỗ dùng bữa, dù sao mọi người cũng đã đói rồi.

Khi tiến vào nhà ăn nhìn thấy trên cái bàn ba tầng chứa đầy đồ ăn, Lạc Thị lần nữa cảm thấy đau đầu.

"Ngươi... làm nhiều đồ ăn như thế để làm gì?"

"Hử? Ta nghĩ, có tới mấy người ăn, nên càng nhiều càng tốt, quá nhiều rồi sao?"

"Quá nhiều rồi! Ngươi cho rằng có mấy người hả! Ngươi là làm thế nào chuẩn bị xong nhiều đồ ăn như thế trong thời gian ngắn ngủi như vậy!"

"A, ta nói với bọn họ, trong vòng một chén trà phải bày xong cho ta, bọn họ làm thế nào ta cũng không biết, ta sợ các ngươi sẽ tới rất nhanh mà."

"..."

Nói chuyện với cái người này luôn cảm thấy rất bất lực. Không cần ở chung quá lâu, cũng có thể biết được điều này.

"Thật sự quá nhiều rồi sao?"

Âm Thị nhìn thức ăn ngập mắt trên bàn, nghi hoặc hỏi thêm lần nữa. Phạm Thống cảm thấy, hắn có khả năng thiếu hụt một số khái niệm cơ bản, chẳng lẽ hắn không biết lấy lượng cơm của mình để tính toán sao?

Không, có khả năng số học cũng không tốt lắm. Hoặc căn bản có thể nói là tệ. Lần trước đã khiến người ta mang dư máy thông tin phù chú...

"Đương nhiên là quá nhiều! Ăn không hết!"

"Vậy, ta rủ tiểu Nhu cùng ăn?"

Ngài liệu có hơi quá tùy tiện rồi không?

"Bọn ta vẫn còn có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi tìm Lăng Thị qua ăn còn có lý hơn."

Muộn thế này rồi còn tìm con gái tới phòng của hắn ăn cơm, nghĩ thế nào cũng không ổn lắm, thật là không có chút tự ý thức nào.

"Lăng Thị? Nhưng mà... quên đi quên đi, rủ hắn tới cũng náo nhiệt hơn."

Trong lúc nói, Âm Thị lấy ra máy thông tin phù chú và bắt đầu tiến hành cuộc gọi.

"Lăng Thị, là ta, qua ăn cơm... Ngươi làm sao có thể chửi ta thần kinh, là tiểu Lạc Thị đề nghị, cái đồ lão già tự kỷ nhà ngươi, ta tốt bụng rủ ngươi qua góp vui, ngươi làm sao lạnh nhạt thế hả? A, có tiểu Lạc Thị là ngươi chịu tới? Ngươi thật quá đáng, hãy nhớ đấy."

Nghe có vẻ Lăng Thị sẽ tới. Từ đệ ngũ điện đi tới không biết cần bao lâu, chẳng qua cảm giác Lăng Thị tương đối đáng tin cậy hơn, chắc là sẽ không có vấn đề lạc đường.

"A, các ngươi cứ ăn trước đi, không cần chờ hắn đâu... Chúng ta có phải là đã gặp vào buổi sáng không?"

Âm Thị vừa chào hỏi bọn họ, vừa nhìn chằm chằm vào Phạm Thống và Nguyệt Thoái, nghiêng đầu hỏi một câu.

Vô cùng chính xác, chúng ta mới gặp vào buổi sáng, thế ngài vẫn không nhớ mặt của chúng tôi sao?

"A! Ta nhìn kỹ mới phát hiện ngươi trông có hơi giống Huy Thị!"

Ngài thật sự là biết sau thấy muộn đến cực điểm rồi, Âm Thị đại nhân.

"Ngươi đến giờ mới phát hiện..."

Lạc Thị lại không biết nên nói với hắn cái gì, nếu như đến bây giờ mới phát hiện Nguyệt Thoái có chút giống Huy Thị, đại biểu hắn trước đó căn bản chưa từng nhìn thẳng vào người ta đi?

"Trước kia Huy Thị cũng ở đệ ngũ điện, Vi Thị ghen tị với hắn muốn chết... Không nói nữa, đồ ăn sắp nguội rồi, ăn thôi ăn thôi."

Ồ? Đệ ngũ điện? Chỗ gần nữ vương nhất? Đối xử không tệ chút nào, có vẻ nữ vương rất thích hắn nhỉ?

Âm Thị đại nhân bị "đày" đến đệ tam điện, còn rất dễ tưởng tượng, như là bởi vì quá ồn ào quá ngốc nghếch gì đó đều rất có khả năng, nhưng... Lạc Thị ở đệ nhị điện, thì lại là nguyên nhân gì đây?

Phạm Thống vừa nghĩ, cũng vừa cầm lấy dụng cụ dùng bữa và bắt đầu ăn với Nguyệt Thoái, sau khi ăn một miếng, mắt hắn tức thì sáng lên.

Ô ô ô ô!

Không hổ là đồ ăn của vương cung làm ra! Nếu làm quá nhiều ăn không hết, Âm Thị đại nhân, tôi có thể gói lại mang về không?

Con người cho dù có đói khát thế nào, muốn tống hết cả bàn tiệc ba tầng của Âm Thị vào trong dạ dày, đây vẫn là chuyện bất khả thi, ở lúc Phạm Thống, Nguyệt Thoái với Lạc Thị đều đã ăn gần no, Lăng Thị cũng đã đến, vào buổi tối hắn mặc bào tử tương đối giản dị hơn, chắc là dùng để hoạt động trong phòng đi.

Lần này liệu có thể đi khoe với Mễ Trọng tôi đã thấy Lăng Thị đại nhân mặc quần áo ở nhà không? Mặc dù như vậy hình như rất ấu trĩ...

"Lăng Thị, ngươi làm sao đến muộn vậy?"

Âm Thị nhìn thấy Lăng Thị xuất hiện, câu đầu tiên chính là cái này. Mà từ nãy đến giờ, Âm Thị đều ở bên cạnh nhìn bọn họ ăn, hoặc tự tìm thứ gì đó để chơi, cho dù hắn đã ăn tối rồi cũng không nên như vậy đi, rõ ràng tại mình không có khái niệm làm ra một đống đồ ăn, cũng không chịu trách nhiệm ăn phụ một chút...

Trái lại là Nguyệt Thoái sau khi nếm không ít đồ ăn đều giống như cảm thấy rất mới mẻ, chỉ vào không ít món mà cậu cảm thấy ngon và liên tiếp hỏi đây là cái gì, Phạm Thống thỉnh thoảng sẽ trả lời, chủ yếu là Lạc Thị trả lời, dù sao đồ ăn ở đây cậu cũng quen thuộc hơn.

Về phần Âm Thị, hắn có thể hiểu rõ mình rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu đồ ăn đã là không tệ rồi, căn bản không hi vọng hắn có thể trả lời vấn đề này.

Chẳng qua, khi Lạc Thị chỉ ra món nào đó là thịt rắn, món nào đó là thứ gì kỳ quái, hai người bọn họ đều không khỏi cứng đờ, về sau Nguyệt Thoái cũng không hỏi nữa, đôi khi quá tò mò cũng không phải chuyện tốt.

"Trên đường gặp phải Vi Thị, cãi nhau một trận."

Thần sắc Lăng Thị không vui mà hất tóc trên vai, có thể thấy hắn đã bị Vi Thị làm cho mù mịt chướng khí.

Ồ... Vi Thị đại nhân trở về đệ tứ điện, Lăng Thị đại nhân từ đệ ngũ điện tới, đúng lúc đụng phải nhau à? Rốt cuộc nên nói là ai xui xẻo đây...

"A, ngươi cũng gặp phải Vi Thị? Có đánh hắn không?"

Tiêu điểm mà Âm Thị quan tâm hình như có chút vấn đề.

"Ta là người rất văn minh, chỉ có ở lúc đối phó kẻ địch mới ra tay không chút lưu tình, dù sao kẻ địch chỉ có giá trị diệt trừ, kẻ địch càng ít đối với ta mà nói thì càng tốt."

Lăng Thị hình như cũng là phái cực đoan giống như Lạc Thị, mà Âm Thị thì tương đối hòa bình, không thể tán đồng đối với cách nghĩ của hắn.

"A, những cư dân Tây Phương Thành không có chọc đến ngươi thì vô tội đi, ngươi làm gì cứ luôn thù địch người ta như thế, ngươi không cảm thấy Vi Thị có lý do bị ghét hơn bọn họ à?"

Tôi hiếm khi cảm thấy lời của Âm Thị đại nhân rất có lý, so với cư dân Lạc Nguyệt chưa từng gặp mặt, thì Vi Thị đại nhân vẫn đáng ghét hơn chút.

Hơn nữa, Lăng Thị đại nhân ngài chưa nghe qua câu đồng bạn vô năng còn đáng hận hơn kẻ địch sao?

"Chỉ cần có liên quan với Tây Phương Thành đã đủ khiến ta thù địch bọn chúng rồi, không cần lý do khác."

"A, lão già chết tiệt, vậy tiểu Nhu thì làm sao đây? Ta làm sao đây? Ngươi dứt khoát động thủ trước với ta cho rồi."

Chờ một chút, có liên quan gì với Bích Nhu à? Người ta chỉ là cư dân tân sinh có khuôn mặt phương Tây mà?

"Lăng Thị, ngươi cũng qua ăn gì đó chứ? Nhiều quá."

Lạc Thị nhíu mày nhìn chằm chằm vào đống đồ ăn chẳng giảm bớt được bao nhiêu, xen vào đàm thoại của bọn họ.

Kỳ thực thêm một người ăn cũng không trợ giúp được bao nhiêu, mang ra ngoài mời vệ binh còn có tính xây dựng hơn, nhưng thế này thì tôi không thể gói lại rồi, xin để cho tôi gói lại đi.

"Không, ta không ăn, chỉ là qua xem thôi. Nguyệt Thoái và Phạm Thống cũng tới à?"

Lăng Thị nhớ được tướng mạo và tên của hai người bọn họ, thật là khác một trời một vực với Âm Thị.

"Lăng Thị đại nhân, chào ngài."

Nguyệt Thoái lịch sự chào hỏi, sau đó Phạm Thống cũng cúi đầu, không muốn mở miệng.

"A, đúng rồi đúng rồi, Lăng Thị, cậu ta trông có chút giống Huy Thị đó!"

Âm Thị rất hưng phấn báo cáo với Lăng Thị phát hiện "mới", đương nhiên bị Lăng Thị lườm một cái.

"Lần trước đã thấy rồi, ngươi bây giờ mới phát hiện?"

Người não tàn đi kèm với mắt tàn, cũng vẫn rất hợp lý.

"A! Ngươi lần trước đã nhìn thấy rồi! Làm sao không nói với ta!"

"Ta cảm thấy người có mắt đều sẽ tự nhìn thấy, không cần đặc biệt nói ra."

"Cái gì mà có mắt với không mắt... A, tức chết ta rồi, ngươi lại chửi xéo ta!"

"Hiếm khi ngươi phát giác ta đang chửi ngươi..."

Ngữ khí của Lăng Thị hình như có chút cảm thán, như vậy nghe lên thật là gay go.

Nguyệt Thoái bị nghị luận một phen, bởi vì đột nhiên trở thành đề tài của bọn họ mà có chút ăn mất ngon, dứt khoát bỏ dụng cụ ăn xuống và nói no rồi, Lạc Thị cũng làm theo, Phạm Thống đành cấp tốc nhét đồ ăn trên tay vào trong miệng, sau đó kết thúc bữa ăn, tránh cho mình trông lên rất tham ăn.

"Đều ăn no rồi? Còn lại thì làm sao đây?"

Âm Thị ngơ ngác hỏi, Lăng Thị như chuyện đương nhiên trả lời.

"Đem dẹp hết đi, làm nhiều như thế làm chi? Nếu như ngươi tìm ta làm, ít nhất ta còn biết khống chế số lượng."

Oa! Lăng Thị đại nhân ngài biết làm đồ ăn!

Không, không đúng, chậm đã, đừng dẹp đi mà, đồ mấy người giàu có chà đạp lương thực!

"Không, không thể gói lại sao?"

Phạm Thống đánh bạo hô lên, sau đó mọi người đều nhìn hắn.

Làm sao cảm thấy mất mặt quá, đáng ghét.

"Nhưng mà, mang về sẽ nguội mất."

Âm Thị mang vẻ mặt không tài nào hiểu được hắn vì sao muốn gói lại. Cho dù khuôn mặt đó rất đẹp trai, nhưng nghe thấy lời nói không biết đến nỗi khổ dân gian này, vẫn là khiến Phạm Thống

cảm thấy rất muốn đấm cho hắn một phát.

"Túc xá chắc là không có dụng cụ để bảo tồn đi? Các ngươi hẳn cũng chưa học được thuật pháp hoặc phù chú tương quan để sử dụng."

Vấn đề mà Lăng Thị đề xuất ít nhất còn thực tế hơn một chút, nhưng mang về ít nhất vẫn có thể để một ngày đi, nếu may mắn, nói không chừng ngày thứ hai vẫn có thể ăn mà, vất đi như thế này thực sự quá đáng tiếc, bọn họ đều không hiểu người nghèo có bao nhiêu thiếu hụt đồ ăn.

"Phạm Thống, cậu thật sự là thùng cơm sao?"

Lạc Thị nhíu mày nhìn hắn và nói một câu như thế, có chút đả kích đến hắn.

Con người vốn sắp xếp theo thứ tự ăn mặc ngủ nghỉ giải trí, ăn là xếp đầu tiên mà!

"A..."

Nguyệt Thoái nhìn vẻ mặt của Phạm Thống, sau khi suy nghĩ một chút, lộ ra nụ cười hàm súc.

"Tôi cũng muốn gói lại, mang về có lẽ vẫn còn cơ hội ăn, có được không?"

"Nhưng, sẽ nguội mất..."

Âm Thị vẫn còn đang lẩm nhẩm.

"Ta sẽ đặt cái phù bảo quản lên nó."

Lăng Thị rất hào phóng cung cấp trợ giúp.

"... Cậu muốn đóng gói thì gói đi, tùy cậu."

Lạc Thị nhìn sang nơi khác, không lên tiếng phản đối nữa.

Mặc dù Nguyệt Thoái là nhìn thấy khát vọng của hắn nên mới nói giúp hắn, nhưng thấy được sự phân biệt đối xử này, Phạm Thống vẫn là cảm thấy rất muốn rơi lệ.

Thiên vị... thật sự là thiên vị...

"Vậy để ta bảo người đi vào đóng gói lại, chúng ta đến phòng khác chơi đi."

"... Bọn ta không phải đến chơi, là đến hỏi ngươi vấn đề..."

"Thời gian có hơi muộn rồi, không trở về liệu Chu Sa có lo lắng không? Kỳ thực không hỏi cũng không sao cả..."

Nguyệt Thoái xem thời gian, cảm thấy cứ tiếp tục ở lại hình như có chút không ổn, nên đề xuất kiến nghị.

"Nếu đã đến rồi đương nhiên phải hỏi chứ! Chủ yếu là vì hỏi vấn đề mới đến, không phải vì ăn cơm!"

"Ừm..."

Tóm lại, mặc dù người đương sự là Nguyệt Thoái không có hứng đối với đáp án, bọn họ vẫn đổi sang một căn phòng khác đi bàn chuyện, Lăng Thị cũng đi theo.

◊◊◊◊

"Các ngươi muốn hỏi ta vấn đề gì?"

Sau khi yên vị ở trong một căn phòng khách khác, Âm Thị vào thẳng vấn đề hỏi mục đích đến của bọn họ. Hiếm khi có người đến "xin chỉ bảo", hắn cũng cảm thấy rất mới mẻ, thông thường mọi người luôn bảo hắn đừng lên tiếng, người muốn nghe hắn nói chuyện đã ít lại càng ít.

"Ngươi lúc trước từng đến tiệm vũ khí ở thành Nam mua một thanh đao hỏng đúng không?"

Lạc Thị hỏi như vậy xong, Lăng Thị nhíu mày, Âm Thị thì kinh ngạc.

"Tiểu Lạc Thị, ngươi làm gì nghe ngóng chuyện của ta tường tận như thế?"

"Ai thèm nghe ngóng chuyện của ngươi! Là tình cờ nghe nói!"

Lạc Thị trả lời bằng giọng điệu rất khó chịu, lúc này Lăng Thị xen vào.

"Âm, ngươi mua vũ khí làm gì?"

Lăng Thị từ ánh mắt đến lời nói, đều tiết ra một luồng khí tức khinh bỉ "Ngươi rốt cuộc rảnh đến mức nào".

"A, bởi vì vui mà... Đúng rồi đúng rồi, nói cho ngươi, ta còn có mua hộ giáp mới đó, lần sau mặc cho ngươi xem, ta cảm thấy mặc lên trông vẫn rất được, không biết tiểu Nhu sẽ cảm thấy thế nào?"

"... Ngươi quả nhiên là thằng ngốc."

"Hử? Vì sao?"

Còn nghiêm túc truy cứu người ta vì sao lại nói ngài là thằng ngốc... Như vậy càng giống thằng ngốc, ngài rốt cuộc có bị thần kinh không đấy? Âm Thị đại nhân?

"Bọn ta nghe ông chủ nói, vũ khí bị ngươi cầm lên đều sẽ la hét, giống như gặp nguy hiểm đến sinh mạng vậy, cho nên cuối cùng ngươi mới mua vũ khí hỏng rồi đi khỏi..."

"Tiểu Lạc Thị, ngươi cứ như đang thẩm vấn phạm nhân ấy, nói trước nhé, ta sẽ không cho ngươi thanh đao đó đâu, ngươi dù thích cũng vô dụng."

"..."

Lúc này, Lăng Thị lại dùng ánh mắt rất lạnh nhạt nhìn Âm Thị.

"Âm, ngươi không dưng đi hủy hoại những vũ khí đó làm gì?"

"A, ta cũng đâu biết sẽ như thế, ta chỉ là muốn tìm đối tượng nói chuyện thôi mà, kết quả không thể đạt được nguyện vọng này, rồi lại đột nhiên cảm thấy mang thanh vũ khí trên người cũng hay, thế là mua một thanh đao hỏng, ha ha ha."

Người này rốt cuộc coi vũ khí là gì?

"Vậy ngươi biết vì sao ngươi cầm vũ khí linh năng lại có hiện tượng đó không?"

"A, ta nghĩ có lẽ là bởi vì ta là... Á! Đau quá! Lão già, ngươi làm gì đánh ta?"

Âm Thị xoa cái nơi vừa bị Lăng Thị ký một cái rất mạnh trên đầu, vừa kháng nghị, tỏ vẻ rất oan ức.

"Cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, ngươi tốt xấu cũng phải có chút ý thức, đừng có vì đắc ý mà quên giữ chừng mực, đồ ngốc."

Đối thoại của bọn họ khiến người cảm thấy trong đó có tồn tại bí mật gì không thể nói cho ai biết, mà Âm Thị sau khi nghe xong, "hừ" một tiếng rồi không nói chuyện nữa, hắn vốn định nói cái gì, mọi người tự nhiên cũng không thể nào biết được.

"Không thể nói sao?"

Lạc Thị có chút thất vọng. Nếu như không thể nói, cậu cũng sẽ không cố hỏi cho ra, chỉ là vẫn cảm thấy rất bức bối thôi.

Nếu nói Vi Thị là trực tiếp ở trên ngôn ngữ biểu thị rõ cậu không đủ năng lực, không thể giao trách nhiệm trọng đại cho cậu,

thái độ của Âm Thị và Lăng Thị thì giống như là khéo léo mà biểu lộ rằng bọn họ kỳ thực cũng cảm thấy cậu chưa đủ trưởng thành, có một số chuyện vẫn không thể cho cậu biết được.

"Không thể nói. Tiểu Lạc Thị ngươi dù sao cũng sẽ có ngày biết được thôi."

Âm Thị trông có vẻ rất muốn nói, nhưng hắn vẫn nhẫn nhịn, trái lại là Lăng Thị nổi lên hoài nghi chuyện khác.

"Các ngươi làm sao lại nghe ngóng loại chuyện này? Và làm sao lại muốn truy hỏi nguyên nhân?"

"Bọn ta đi mua vũ khí..."

Lạc Thị vốn định giải thích rõ mọi chuyện đã xảy ra, nhưng sau khi chú ý thấy sắc mặt thoáng bất an của Nguyệt Thoái, cậu liền bỏ ý định đó.

"... Đúng lúc nghe ông chủ tiệm vũ khí nói đến việc này, cảm thấy rất khó tin, cho nên mới muốn đến hỏi thử xem."

"Các ngươi đi mua vũ khí à? Tiểu Lạc Thị, ngươi muốn đổi sang tu luyện võ thuật sao? Muốn luyện võ thuật ta cũng có thể dạy ngươi đấy, ta..."

Âm Thị đang nói dở chừng, lại bị Lăng Thị tặng một quyền, cắt ngang lời nói.

"Nghĩ cũng biết không phải. Là đi giúp hai người bọn họ chọn vũ khí đúng không? Lạc Thị, ngươi thật có lòng, hiếm khi kết giao bạn bè mà."

Bị Lăng Thị nói như thế, Lạc Thị lại trở nên lúng túng.

"Đó là, đó là bởi vì bọn họ bị bắt nạt, còn suýt nữa bị giết, ta nhìn không nổi mới..."

"Có ý tốt thì cứ trực tiếp để đối phương biết chẳng phải tốt hơn sao? Không cần che che giấu giấu không thừa nhận."

Lăng Thị sau khi bổ sung câu này, khuôn mặt thanh tú của Lạc Thị đỏ lên. Da mặt thật là mỏng...

"Bọn họ bị bắt nạt? A! Tiểu Nhu liệu có bị bắt nạt không? Không được, ta tốt hơn là nên đi xem cô ấy..."

Âm Thị định đứng lên, lại bị Lăng Thị ấn giữ, muốn hắn đừng bộp chộp như thế.

"Đã mấy giờ rồi? Ngươi muốn làm gì? Nửa đêm đột nhập phòng của con gái? Ngươi muốn trở thành nhân vật chính trong vụ bê bối lớn nhất ngày mai sao?"

"Nhưng, nhưng mà, nếu như ta đột nhập thì không nói, lỡ gã khác đột nhập thì làm sao? A A A!"

"Chẳng có ai lại đi đột nhập đâu!"

Đúng vậy, các người muốn quan tâm cũng nên quan tâm người đã bị bắt nạt, đừng cứ luôn quan tâm người căn bản không bị gì chứ!

"Có mua được vũ khí tốt không?"

Lăng Thị thuận miệng hỏi một câu, ba người tức thì rơi vào im lặng, bầu không khí ở hiện trường cũng lạnh đi.

Một tên mua vũ khí hỏng.

Một tên mua cây lau.

Có mua được vũ khí tốt không... Có mua được vũ khí tốt không... Có mua được vũ khí tốt không...

"Vẻ mặt các ngươi làm sao phức tạp như vậy? Không được

thuận lợi à?"

Đừng hỏi nữa. Còn hỏi tôi khóc cho ngài xem, thật đấy.

"A, bên hông ngươi treo cái gì vậy? Trông thú vị ghê."

Âm Thị đột nhiên giống như đã phát hiện sự vật gì mới lạ, chỉ vào bên hông của Phạm Thống, mang vẻ rất hứng thú.

"..."

Phạm Thống trải qua một phen do dự vùng vẫy, mới khắc phục được vấn đề xấu hổ và mặt mũi, nhỏ giọng trả lời.

"Vũ khí của tôi."

Nguyệt Thoái quay mặt đi, giống như cảm thấy vẻ mặt của hắn thảm không nỡ nhìn, Lạc Thị thì đặt tay ở trước miệng, như muốn lấp liếm nụ cười trộm.

"Chí hướng của ngươi là làm người lau dọn?"

Thật quá tàn nhẫn. Bỏ đá xuống giếng như vậy có đúng không? Lăng Thị đại nhân --

"Lăng Thị! Cái này tuyệt quá! Ta cũng muốn một cây!"

Âm Thị hoàn toàn không thèm nhìn phản ứng của mọi người đối với cây lau này, vẫn trực tiếp biểu lộ sở thích khác người của hắn, nhìn dáng vẻ thích thú của hắn, Phạm Thống thật muốn đổi với hắn, không, bán giá gốc hai trăm xâu tiền cho hắn cũng được...

"Sao nó không nói chuyện? Để nó nói chuyện đi chứ."

Để nó nói chuyện? Phạm Thống không thể lý giải. Trên thực tế, hắn hoàn toàn chưa quen với cây lau của hắn.

"Phạm Thống, quên nói với cậu, sau khi tỷ lệ đồng bộ với vũ

khí của mình đủ cao, là có thể giao tiếp với vũ khí bằng suy nghĩ, thế này thì có thể không cần nói chuyện bằng âm thanh, có điều cậu bây giờ vẫn chưa thể làm được. Ngoài ra, sau khi nhận chủ, nếu như không có sự cho phép của chủ nhân, bình thường mà nói vũ khí không thể nói chuyện với người khác, trừ khi bọn họ tiếp xúc trực tiếp bản thể vũ khí."

Lạc Thị bổ sung thuyết minh cho hắn.Thì ra là vậy à. Chẳng trách nhiều người mang vũ khí như thế, mà trên đường và trong lớp lại không ồn ào lắm...

"Để nó nói chuyện đi."

Âm Thị có lẽ cũng hiểu được mình không thể chạm vào vũ khí, cho nên không có lanh chanh đặt tay lên. Bởi vì thấy hắn hình như thật sự rất muốn nghe cây lau nói chuyện, Phạm Thống mặc dù không rõ nên làm thế nào, vẫn là thử vỗ một cái vào cây lau.

"Này, Puhahaha, nói chuyện xem nào."

"... Hử? Đừng ồn, ta muốn ngủ, oáp..."

Puhahaha chỉ quẳng cho hắn một câu, rồi liền im bặt.

Rốt cuộc ai mới là chủ nhân...

"Thật là cây lau có cá tính."

Nó là phất trần đấy, Lăng Thị đại nhân. Mặc dù trong lòng tôi vẫn gọi nó là cây lau, nhưng nghe thấy người khác nói nó là cây lau, thân là người sở hữu nó, tôi vẫn cảm thấy không thoải mái lắm...

"Puhahaha là cái gì?"

Âm thị luôn chú ý đến chỗ kỳ quái. Nhưng vấn đề này càng khiến người cảm thấy khó hé răng.

"Là tên của cây l... phất trần này." Thấy được nỗi khó mở miệng của hắn, Nguyệt Thoái nói thay hắn, nhưng độ mất mặt cũng không có chênh lệch bao nhiêu.

"Pu, pu ha ha ha ha ha ha!"

Âm Thị nổ ra một chuỗi tiếng cười, còn ra sức vỗ vào cái đệm bên cạnh.

Âm Thị đại nhân, ngài rốt cuộc là đang gọi tên của cây lau, hay là đang cười? Còn nữa, làm phiền ngài cười có khí chất hơn được không?

"Ha..."

Ngay cả Lăng Thị cũng phát ra tiếng cười khe khẽ, thật sự buồn cười đến vậy à? Hắn làm sao cười không nổi?

Phạm Thống có chút muốn ôm đầu chui vào góc tự kỷ, nhưng trên thực tế hắn đương nhiên sẽ không làm như vậy, đàn ông con trai mà làm loại động tác này, thực sự không dễ coi lắm, hơn nữa rõ ràng cũng đâu phải vấn đề ở hắn, cái tên đầu sỏ hại hắn bị cười nhạo lại đang ngủ ngon lành, thật quá bất công.

Hắn vô cùng hi vọng tiêu điểm của mọi người đừng tập trung vào cây lau nữa, ở lúc này đánh lạc chú ý là lựa chọn không tệ, cho nên hắn quyết định hỏi một cái vấn đề khác.

"Tôi không có đáp án khác muốn trả lời."

... Mm, hắn sâu sắc cho rằng, hắn là không ai nghe ra được điều hắn muốn hỏi là "tôi có vấn đề khác muốn hỏi".

"Hả? Ngươi nói cái gì?"

Lực chú ý của Âm Thị đúng là đã bị dời đi, nhưng phương hướng hình như có hơi sai lầm.

"Ài, Phạm Thống, cậu thật là..."

Lạc Thị bất đắc dĩ lấy giấy bút ra đưa cho hắn, ở lúc thế này Phạm Thống cảm thấy cậu rất chu đáo.

Thế là hắn rất trôi chảy ghi lên giấy điều muốn hỏi, rồi đưa cho Âm Thị.

"Vì sao phải dùng ghi? Hử? Tưởng tượng thuần túy? Muốn ta giải thích?"

Hiếm khi có lúc trò chuyện mặt đối mặt với chưởng viện thuật pháp, vấn đề liên quan đến thuật pháp, không hỏi hắn thì hỏi ai?

"Phạm Thống cứ luôn bị lão sư nói không có tư chất cũng không có khả năng lĩnh ngộ, cho nên cậu ấy có vẻ rất để ý."

Nguyệt Thoái thay hắn giải thích một chút, Âm Thị thì hết sức bất ngờ.

"Làm sao có thể? Tưởng tượng thuần túy đơn giản lắm mà, chẳng phải là năng lực để cho mình lý giải và đặt mình vào các loại sự vật sao?"

"Ngươi hỏi hắn vô ích thôi."

"Đồng ý."

Lăng Thị với Lạc Thị ở bên cạnh dội nước lạnh. Nhưng đến tận bây giờ, điều Âm Thị nói vẫn rất giống Nguyệt Thoái từng nói, biết đâu nhờ hắn giơ ví dụ một chút thì vẫn có thể hiểu được chăng?

"Âm Thị, giơ ví dụ cho hắn xem để hắn từ bỏ hi vọng đi."

"Hử?"

"Ngươi lý giải mèo tam thể thế nào?"

Đột ngột muốn Âm Thị giải thích, đối với hắn mà nói có thể sẽ tương đối khó, trả lời vấn đề thì dễ hơn, nghe thấy câu hỏi này, hắn lập tức tươi cười mở miệng.

"Mèo tam thể chính là mèo tam thể. Ta cảm thấy nó nên gọi là mèo tam thể, cũng rất thích hợp gọi là mèo tam thể, và đó chính là mèo tam thể."

... Vậy thì hình như đâu có khác mấy với không trả lời?

"Vậy ngươi lý giải mỹ nữ thế nào?"

"Hử? Ta cảm thấy đẹp thì là mỹ nữ?"

"Ngươi lý giải đói bụng thế nào?"

"Chắc hẳn là một chuyện rất mới mẻ rất thú vị đi!"

"Cảm giác đối với tuyết?"

"Ăn thử xem? Ừm, thời tiết nhất định rất tốt."

Phạm Thống sau khi nghe xong chuỗi hỏi đáp này, sâu sắc cho rằng Âm Thị là người ngoài hành tinh.

Nghiêm khắc mà nói ở đây chính là thế giới khác, nhưng sự khác biệt của Âm Thị hình như cũng ngoài tầm thế giới này rồi.

Đây có liên quan với tưởng tượng thuần túy sao? Có liên quan với những từ hình dung như đồng cảm, lý giải nhận biết gì gì đó sao? Đây căn bản chính là tự coi mình là trung tâm đến cực điểm, tự tiện nhận định, cũng bất luận đúng sai, không có một chút lý tính với tinh thần khoa học gì cả!

"Thấy rồi chứ, cho nên, dù tìm hắn làm lão sư, vẫn không học tốt được thuật pháp, hắn chỉ là tự mình rất lợi hại mà không có lý do gì thôi, hoàn toàn không có tài năng dạy học."

"A! Tiểu Lạc Thị, ngươi là đang khen ta sao?"

... Thảo nào Lạc Thị học phù chú tốt hơn. Tạm thời không nói Lăng Thị dạy học có được hay không, với phẩm chất này của Âm Thị, bất luận là ai cũng có thể dạy tốt hơn hắn đi.

"Trên cơ bản..."

Lăng Thị lại ở bên cạnh xen một câu.

"Nếu hỏi tưởng tượng thuần túy là cái gì, thì ngươi đã không có hi vọng học được thuật pháp rồi."

Lăng Thị đại nhân ngài... thật trực tiếp.

"Hôm nay cảm ơn đã chiêu đãi, tôi nghĩ bọn tôi đến lúc nên rời khỏi rồi..."

Hiện giờ xác thực đã rất muộn, sau khi Nguyệt Thoái nói như thế, Phạm Thống cũng hồn xiêu phách lạc mà gật đầu theo, chẳng qua trước đó, hắn vẫn còn một cái yêu cầu.

"Tôi muốn mượn nhà vệ sinh."

"Nhà vệ sinh sao? Đi ra từ cánh cửa bên trái, quẹo phải đi thẳng đến cuối là được."

Người chỉ điểm hắn đi như thế nào là Lăng Thị, hắn hình như cũng rất quen thuộc với Âm Thị Các.

Từ cửa bên trái đi ra rồi quẹo phải đến cuối? Nhưng bên phải rõ ràng cũng có một cánh cửa, vì sao không thể đi bên phải đây? Đi bên phải không phải nhanh hơn sao?

"A! Không thể đi bên đó..."

Ở lúc Phạm Thống đang ôm quyết tâm đi đường gần mà đi vào cửa bên phải, hắn nghe thấy Âm Thị la hoảng một tiếng, sau đó

chính là mấy tia sáng màu vàng rực rỡ, cắt qua thân thể của hắn.

"Phạm Thống! Chẳng phải bảo cậu đi cửa bên trái sao! Nơi của bọn ta ở vì để phòng ngừa xâm nhập, nên những lối đi chưa có giải trừ cấm lệnh đều là nằm dưới cơ chế phòng hộ!"

Tiếng của Lạc Thị nghe lên có chút hổn hển, lúc này Phạm Thống cũng phát hiện ánh sáng xuyên thấu thân thể mình vừa rồi là thật sự "xuyên" qua, bị cả mấy tia như thế cắt, đương nhiên là trong chớp mắt tạo thành vết thương trí mạng, vô phương cứu chữa.

Tôi làm sao cảm thấy, mỗi lần gặp phải Âm Thị đại nhân, thì sẽ xảy ra sự kiện đẫm máu...

"Phạm Thống..."

Kết cục của trọng thương là tử vong, cũng chính là thêm một trăm xâu tiền bay mất, hắn vẫn chưa nghe xong Nguyệt Thoái muốn nói cái gì, linh hồn đã thoát khỏi xác, đi về phía ao nước để tái sinh.

Tiếp đến, đương nhiên cũng không cần dùng nhà vệ sinh nữa, a ha ha ha...

◎ Lời bạt của Phạm Thống.

Lần đầu tiên tham quan Thần Vương Điện, và chết ngay tại đó.

190 xâu tiền vốn đang nợ, cộng thêm 205 xâu tiền thiếu Lạc Thị, rồi chết thêm lần này nữa, tổng cộng là 495 xâu tiền...

Tôi cảm thấy tương lai của mình là một màu đen tối. Mẹ ơi, sao mẹ lại sinh ra con?

Ư! Đau! Đau đau đau đau!

Tôi đang trong quá trình tái sinh, đây có lẽ là đau đớn sẽ phải

chịu khi nợ 290 xâu tiền đi? Cảm giác đau khi tái sinh sẽ tỷ lệ thuận với số nợ, tôi bây giờ đã không thể tái sinh mà không đau nữa, hai lần chết đuối trước đó đã thể nghiệm độ đau đớn của một trăm xâu tiền và hai trăm xâu tiền, bây giờ trả xong mười xâu tiền đồng thời dôi ra khoản nợ mới, đúng là sẽ đau hơn, có lẽ... mức độ đau giống như bị quả bóng đập ngay mặt đi?

Lúc một trăm xâu tiền, mức độ đau có lẽ bằng với bị nhéo mặt, lúc hai trăm xâu tiền, xấp xỉ với bị ăn tát.

Đau đớn là toàn thân, không chỉ riêng phần đầu, có điều, tôi chỉ có thể lấy chuyện tôi từng trải qua để giơ ví dụ, chứ bạn muốn thế nào hả?

Nói đến, đau đớn lúc chết dữ dội hơn, nhưng chỉ đến lúc này thôi, nếu về sau nợ càng ngày càng nhiều, thì chưa chắc.

Tôi vốn còn định nói về cảm tưởng đối với Vi Thị đại nhân cộng với bữa tối thịnh soạn. Nhưng hiện tại thì chẳng còn tâm tình đó...

Đau! Á, tái sinh mau lên đi! Đáng ghét!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 2 + 6: Ngày Thường Của Mỗi Người

"Ăn cơm, ngủ, đánh Vi Thị." -- Âm Thị

"Ngươi hình như đã sai cái gì phải không?" -- Lăng Thị

Ánh trăng đã ngả một đoạn về phía Tây, đây vốn là thời gian nghỉ ngơi, nhưng có hai người nào đó lại chèo thuyền ở trong ao nước tái sinh của Đông Phương Thành, chỉ có thể nói rằng kết giao với một tên bạn xui xẻo, mình cũng sẽ bị xui lây, cho nên kết bạn phải lựa chọn cẩn thận, về phần lỡ kết rồi... thì tự lo cầu phúc đi.

"Tôi đã nắm được bí quyết chèo thuyền rồi, muốn đi bên nào chắc là không còn vấn đề nữa."

Nguyệt Thoái vừa chèo thuyền, vừa nói với Lạc Thị như vậy. Vừa rồi hai người vội vã chạy tới ao nước chuẩn bị trục vớt, quên mất mình không có kinh nghiệm chèo thuyền, nhưng chạy ra ngoài gọi người tới giúp hình như lại hơi quá muộn, dưới bất đắc dĩ đành tự lực cánh sinh.

Trong hai người, Nguyệt Thoái chắc chắn không có kinh nghiệm trục vớt khỏi cần nghi ngờ, mặc dù có người bạn như Phạm Thống, cậu về sau có khi sẽ rất quen với chuyện thế này, trở thành tay trục vớt giàu kinh nghiệm, nhưng bây giờ thì không có kinh nghiệm chính là không có kinh nghiệm, thình lình bắt cậu chèo thuyền, xác thực hơi khó.

Mà Lạc Thị mặc dù không chỉ một lần có kinh nghiệm mang người đến trục vớt, nhưng lấy thân phận của cậu, nếu đã là "mang người" tới, vậy đương nhiên không đến lượt cậu động thủ, cùng

lắm là ở trên thuyền ra lệnh thôi, nhưng bây giờ chỉ có hai người, cậu nếu như ngồi yên chỉ sai Nguyệt Thoái chèo thuyền, hình như không ổn lắm, bạn bè vốn là nên có tinh thần đồng tâm hiệp lực, đồng cam cộng khổ, cậu vẫn là từ bỏ tư thái làm cao mọi khi mà xắn tay áo tới giúp, Phạm Thống vậy mà có thể khiến cho một vương tử như Lạc Thị đích thân chèo thuyền trục vớt, không biết có nên nói là vinh hạnh hay không.

Hai thiếu niên chưa từng chèo thuyền muốn hợp tác cùng nhau, mới đầu tự nhiên là luống cuống tay chân, thiếu sự ăn ý, may mà sau khi trải qua mấy lần xoay tròn trôi lềnh bềnh cộng với suýt nữa lật thuyền, Nguyệt Thoái đã dần dần nắm được bí quyết, dưới phối hợp của Lạc Thị, con thuyền cuối cùng cũng có thể tiến lên bình thường.

Bởi vì xung quanh ao nước bị lực lượng của Trầm Nguyệt ảnh hưởng, tại đây không thể sử dụng các loại kỹ năng như phù chú thuật pháp, chỉ có thể dựa vào lực lượng bản thân, cho nên bọn họ mới phải ngoan ngoãn chèo thuyền, bằng không, dùng phù chú một phát là cứu được người dễ như ăn bánh, cần gì phiền phức thế này.

"Chèo sâu vào trong một chút."

Lạc Thị chỉ thị như thế, nhưng Nguyệt Thoái không hiểu lắm.

"Ơ? Vì sao?"

"Bởi vì Phạm Thống rất đen đủi, vận khí rất kém, cậu ta nhất định sẽ tái sinh ở sâu bên trong, nơi muốn bơi vào bờ sẽ rất khó rất xa."

Nghe thấy cách nói này, Nguyệt Thoái cũng chỉ có thể cười khổ, nghe lên hình như vẫn có mấy phần đạo lý -- Chẳng qua Phạm Thống nếu thật sự đen đủi đến cực điểm, hẳn là sẽ xảy ra tình huống bọn họ tìm ở bên trong, Phạm Thống lại tái sinh ở giữa

hoặc phía trước, để rồi dẫn đến tình huống bỏ lỡ đi?

"Nguyệt Thoái."

"Hả?"

"Cậu có phải là... biết nguyên nhân mình không thể cầm vũ khí linh năng không?"

Lạc Thị đột nhiên hỏi cậu như vậy, khiến cậu có chút lúng túng, mà cậu cũng biết mình khác nào đã trả lời rồi, thái độ chột dạ hoảng loạn này đã nói rõ hết thảy.

"Xin lỗi. Tôi chỉ là... có một số chuyện không thể nói rõ với các cậu."

Cho dù bị nhìn thấu, Nguyệt Thoái vẫn không có ý định giải thích rõ ràng, điều cậu có thể làm, chỉ có xin lỗi vì sự giấu diếm của mình.

"Cậu chắc không phải thật sự là Huy Thị chứ?"

Đôi mắt to sáng ngời của Lạc Thị nhìn chằm chằm vào cậu, mang giọng hoài nghi. Không ngờ Lạc Thị còn đang hoài nghi tính khả năng của chuyện này, Nguyệt Thoái hơi sửng sốt.

"Không, tôi không phải Huy Thị."

Nguyệt Thoái phủ định rất dứt khoát, mà cho dù chính miệng cậu phủ nhận, Lạc Thị vẫn không từ bỏ.

"Vậy cậu vì sao trông rất giống Huy Thị?"

Vấn đề này kỳ thực đã có thành phần vô lý rồi, cho dù trông rất giống, bản thân người ta cũng chưa chắc biết nguyên nhân à.

"Mặt nước bên kia có động tĩnh, có khi là Phạm Thống..."

Nguyệt Thoái vốn đang bối rối không biết nên trả lời thế nào, đột nhiên nghe thấy tiếng nước động, cậu liền đề cập chuyện này trước và nhanh chóng chỉ ra vị trí.

"Chậc, quả nhiên là tái sinh ở bên trong, chúng ta mau chèo qua đi!"

"Ừ."

Phạm Thống ở trong lần tái sinh này, đã hiểu được một chuyện... Chỗ xấu của mắc nợ, không chỉ là đau đớn kèm theo trong quá trình tái sinh, còn sẽ tạo ra điều kiện bất lợi cho sinh tồn sau khi hoàn thành tái sinh.

Sau khi thể nghiệm đau đớn của tái sinh, cả người mất sức, thân thể cũng không chịu nghe điều khiển cho lắm, chỉ cần bắt đầu bơi, tỷ lệ bị chuột rút với chết chìm là siêu cao!

May mà hắn mới nổi lên mặt nước, liền nghe thấy tiếng của Lạc Thị với Nguyệt Thoái, đối với hắn mà nói, đây cứ như nghe thấy giọng nói của thiên thần.

A A... thật tốt quá, có người đến đón ta, không cần tự bơi vào bờ nữa, ta đã tốn bao phen khổ tâm để kết giao bạn bè, không phải chính là vì thời khắc này sao?

"Nguyệt Thoái, giăng lưới... Ủa? Làm sao không có lưới?"

Tiếng của Lạc Thị mang chút sửng sốt, bởi vì trên thuyền thiếu mất công cụ cần thiết khi đi trục vớt.

"Ơ? Cần lưới? Ở trên bờ hình như có nhìn thấy, chúng ta không có mang theo..."

Nguyệt Thoái không biết rằng đến đón người là cần trục vớt, nhìn thấy lưới trên bờ cũng không có nhiều liên tưởng, quả nhiên không có kinh nghiệm là dễ dàng phạm sai lầm.

Phạm Thống đang ba chìm bảy nổi chỉ biết câm nín.

Này, các cậu sao mà thiếu chuyên nghiệp như thế hả? Phải cẩn thận một chút chứ? Còn nữa, các cậu đừng nói cái gì cũng quên mang, ngay cả quần áo cho tôi mặc cũng không chuẩn bị nhé! Muốn tôi lõa thể ngồi thuyền của các cậu sao? Cho dù mọi người đều là nam nhưng vẫn xấu hổ lắm đấy!

"Chèo gần một chút, kéo cậu ấy lên đi, hết cách rồi."

Sau khi Lạc Thị làm ra quyết định này, bọn họ liền chèo thuyền về phía Phạm Thống, có điều bởi vì kỹ thuật không đủ thành thạo, nên lại xảy ra thảm kịch.

"Ối!"

Phạm Thống bị con thuyền nhỏ tông vào chính diện, chìm vào trong nước sặc một ngụm nước lớn.

"Nguyệt Thoái! Ta là nói chèo qua kéo cậu ấy lên, cậu làm sao chèo thuyền tông vào cậu ấy chứ!"

Tiếng của Lạc Thị nghe lên có chút hoảng hồn, mà lúc này cậu vừa vặn phang một chèo vào Phạm Thống vừa mới ngọ ngoạy nổi lên, khiến hắn lần nữa chìm vào trong nước.

"Lạc Thị! Mái chèo của cậu đánh trúng đầu cậu ấy rồi!"

Tiếng của Nguyệt Thoái nghe lên cũng hết sức căng thẳng, Phạm Thống đã không còn gì muốn hỏi trời cao nữa.

Tôi nói nhé... các cậu mưu sát đấy hả? Rốt cuộc là đến cứu tôi, hay là đến hại tôi? Bức tôi dùng ghi để mắng người à? Nguyệt Thoái cậu cũng đừng cho rằng xem không hiểu chữ của Đông Phương Thành là không sao, cho dù Anh văn tôi không tốt, nhưng chửi bậy bằng Anh văn tôi vẫn biết đấy...

"Phạm, Phạm Thống, nắm lấy tay của tôi..."

Phạm Thống đang sặc nước choáng váng quơ được tay của Nguyệt Thoái, đúng lúc Nguyệt Thoái đang cố kéo hắn lên thuyền, Lạc Thị lại la hoảng, hiển nhiên lại xảy ra tình huống khác.

"Nguyệt Thoái! Thuyền nghiêng rồi! Thế này sẽ lật thuyền mất!"

Lúc này cậu nên đứng ở vị trí đối diện dùng thể trọng của mình duy trì thăng bằng của thuyền chứ! Cứ dồn một cục thế này là thật sự muốn lật thuyền à --

"Hả? Nhưng, chẳng lẽ phải buông Phạm Thống ra sao?"

Nguyệt Thoái có chút lưỡng lự, buông người bạn sắp chìm của mình ra hình như có hơi... Không, phải nói là, rất tàn nhẫn.

"Phụt! Khụ! Ọc khụ khụ!"

Không! Đừng bỏ rơi tôi! Tôi không muốn chết đâu! Đừng ỷ lúc tôi đang sặc không nói chuyện được mà bắt nạt tôi --

Sau đó là "ùm" một tiếng, con thuyền nhỏ lắc lư, rồi ổn định trở lại, thì ra hai người đều nhảy xuống nước rồi.

"Ôi... Phạm Thống, bơi cùng cậu trở về vậy, cố lên."

Nguyệt Thoái gạt mái tóc vàng ướt sũng của mình, dùng giọng bất đắc dĩ nói.

"Ở chung một chỗ với cậu đúng là sẽ bị xui lây!"

Lạc Thị đã nhảy xuống nước rồi, đương nhiên toàn thân cũng ướt nhẹp, cậu vừa phàn nàn vừa duy trì thăng bằng trên mặt nước, xem ra hai người đều bơi không tồi.

Nhưng... chuyện đến nước này, hoạt động trục vớt lần này, có

thể nói là thất bại lớn rồi đi.

◊◊◊◊

"Thả lỏng thân thể là có thể nổi trên nước rồi."

Nguyệt Thoái đang dạy hắn làm thế nào thích ứng hoàn cảnh trong nước, Phạm Thống thì có nỗi khổ khó nói.

Bên cạnh có hai người, bảo người toàn thân trần truồng như tôi làm sao thả lỏng!

"Phạm Thống, cậu không tự bơi là muốn bọn ta đỡ cậu bơi lên bờ sao?"

Lạc Thị nheo mắt, cảm giác có mùi nguy hiểm.

"Các cậu không có quần áo cho tôi sao!"

Phạm Thống cuối cùng cũng tìm được cơ hội đề xuất kháng nghị đối với sự đối xử vô nhân đạo này, Nguyệt Thoái thì "A" một tiếng rồi nhìn con thuyền nhỏ đã trôi đi một đoạn, sau đó lắc lắc đầu với hắn.

"Mặc quần áo chỉ tổ gia tăng lực cản khi bơi mà thôi, lên bờ rồi lấy quần áo mặc sau đi."

Hả --?

"Nếu nói như thế, vậy các cậu cũng mặc đi!"

Không, tôi là nói, vậy các cậu cũng cởi đi, phải trần trùng trục mọi người cùng nhau trần trùng trục cơ!

"Cậu là nói muốn bọn ta cũng cởi? Kệ cậu chứ."

Lạc Thị hiểu hắn muốn nói cái gì, nhưng hoàn toàn không có ý định làm theo.

"Ở trong nước không dễ cởi đồ, đặc biệt là đã ướt rồi..."

Nguyệt Thoái còn giải thích một chút.Nhưng đây chỉ là lấy cớ đi! Đừng tìm cớ nữa! Cởi hết cho tôi cơ!

"Mau bơi trở lại đi, còn phải về ngủ nữa."

Câu này còn tính là thực tế, thấy mặt Nguyệt Thoái có vẻ mệt mỏi, kỳ thực hôm nay chạy tới chạy lui, còn một mạch chèo thuyền tới chắc là cũng rất mệt, chẳng qua hắn hiện giờ vừa mới tái sinh, tinh thần đang tốt, trở về sợ rằng ngủ không được...

"Cậu cũng đã chết đuối hai lần rồi, nếu không có chết đuối tiếp, vậy hẳn là biết bơi rồi chứ?"

Trong ấn tượng của Phạm Thống hẳn là chưa từng nói chuyện chết đuối cho Lạc Thị, chẳng lẽ cậu ngay cả cái này cũng tra ra được? Nguyên nhân chết của cư dân tân sinh đều có ghi lại sao? Lỡ hôm nào hắn chết rất ngớ ngẩn, cho dù bên cạnh không có ai nhìn thấy, kỳ thực cũng sẽ có một phần tư liệu công khai ra? Đây căn bản không có quyền riêng tư đáng nói mà!

Chẳng qua, Lạc Thị còn đặc biệt đi tra nguyên nhân chết của hắn, cũng quan tâm hắn lắm đấy chứ, mặc dù hắn thà rằng cách chết ngớ ngẩn này đừng bị ai biết còn hơn... Nói như thế, đến tận bây giờ, kỳ thực hắn lần nào chết cũng rất ngớ ngẩn... chỉ cần đừng càng chết càng ngớ ngẩn là được, đây chắc cũng coi như là có tiến bộ rồi nhỉ?

Dù sao ba người cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bắt đầu hành trình bơi vào bờ, về phần con thuyền kia cứ tạm để nó ở đó trước đã, sau khi Lạc Thị trở về tự nhiên sẽ có thể gọi ngươi đến xử lý.

"Tay... ọc ọc, chân chuột rút..."

Từ địa điểm hắn tái sinh muốn bơi vào bờ, có thể nói là một

bài kiểm tra về thể lực và kỹ năng, cũng chẳng có gì lạ khi giữa chừng xảy ra tình huống.

"Là tay hay là chân hả?"

Đây thật sự rất khó phán đoán, mà cho dù biết là tay hay chân, chẳng lẽ vẫn có trợ giúp gì sao...

"Phạm Thống, phấn chấn một chút, bên chân hay tay nào chuột rút, cứ dùng bên còn lại bơi..."

Phương pháp Nguyệt Thoái nói cho hắn, căn bản không phải điều mà người bình thường có thể làm nổi. Nói không chừng bản thân Nguyệt Thoái làm được, cho nên mới có thể nói ra khỏi miệng, vì thế Nguyệt Thoái quả nhiên là tồn tại vượt ngoài lẽ thường sao...

"Làm không được. Là người bình thường đều làm được!"

"Lần này rốt cuộc là làm được hay không làm được..."

Lạc Thị ở bên cạnh lẩm bẩm một câu.

Tôi cảm thấy người bình thường đều sẽ biết tôi nói là làm không được, tôi thật sự cảm thấy như vậy.

Bất luận thế nào, chân chuột rút rồi, tôi bơi không nổi nữa, tôi sắp chìm rồi, các cậu cứ mặc kệ tôi cho xong.

"Phạm, Phạm Thống!"

Nguyệt Thoái vươn tay vớt lấy hắn, Lạc Thị thấy vậy cũng chỉ đành qua giúp.

"Phạm Thống, cậu có ý thức cầu sinh một chút được không vậy? Tốt xấu gì cũng là một trăm xâu tiền đấy."

Lạc Thị, cậu rõ ràng là cư dân nguyên sinh, làm sao tính toán

mạng người cũng dùng tiền để tính?

Ba người... Không, hai người cộng thêm cái của nợ, dưới nhiều lần sóng gió, khó khăn lắm mới đến được bờ, Phạm Thống cũng vội vàng khoác lên quần áo mà Nguyệt Thoái lấy từ lối ra thông đạo cho hắn, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn.

"Chúng ta ra ngoài trước đi, ra ngoài mới có thể dùng phù chú với thuật pháp."

Có phù chú với thuật pháp ít nhất có thể làm khô người, hiện giờ Lạc Thị với Nguyệt Thoái đều ướt sũng, nếu không làm khô có thể sẽ sinh bệnh.

"Đúng rồi, cậu bây giờ cũng bắt đầu sẽ mang theo một số đồ cá nhân rồi, có chuyện cần nói rõ cho cậu, ở lúc cậu chết, linh hồn tất nhiên được đưa trở về tái sinh, nhưng đồ vật cá nhân của cậu vẫn sẽ lưu lại ở chỗ ban đầu, nếu như là đồ rất quan trọng, chỉ có thể tự trở về nơi mình chết để nhặt, mà nếu như là gặp cướp, vậy đại khái đã bị giết người cướp của rồi, mấy thứ như tiền nếu có người qua đường nhìn thấy cũng sẽ nhặt đi, đừng ôm kỳ vọng quá lớn."

Phen thuyết minh của Lạc Thị khiến mặt của Phạm Thống lại suy sụp. Chết đã đủ thảm rồi, còn có thể bởi vì chết mà trở thành không xu dính túi, đây là bảo hắn đừng mang quá nhiều đồ ở trên người sao?

Có điều, nói như thế, vậy cây lau cũng rớt ở chỗ Âm Thị rồi? Cứ dứt khoát mặc kệ nó, hình như cũng là lựa chọn không tệ?

"Phạm Thống, tôi có nhặt cây lau về giúp cậu, không cần lo lắng... A! Quên ở trên thuyền rồi!"

Nguyệt Thoái vừa mới nói xong, mặt lập tức biến sắc, cái gọi là quên ở trên thuyền chắc hẳn là quên ở trên chiếc thuyền nhỏ kia đi, đó vẫn thật là... làm tốt lắm.

Cậu nhặt nó về làm gì? Tôi cũng đâu muốn nó. Quên ở đó thì cứ tặng cho người có duyên đi, nói không chừng người ta nhìn thấy cũng không thèm.

"Không sao cả, sau khi ta trở về sẽ kêu người đến lấy rồi đưa đến chỗ các cậu, thứ đó chắc sẽ không làm mất đâu."

Lạc Thị, cậu mặc dù là có ý tốt, nhưng tôi cảm thấy đây là lo chuyện bao đồng... Thôi kệ, ra ngoài luôn phải mang theo vũ khí, nói không chừng sẽ có một lần bất cẩn chết mà ở gần đó không có ai, thế này tôi liền có thể thuận lý thành chương mà thoát khỏi Puhahaha rồi!

Làm sao cứ giống như đang rủa mình chết...

"Phạm Thống, ta vừa rồi đã suy nghĩ."

Biểu tình của Lạc Thị thoạt nhìn rất nghiêm túc, Phạm Thống không khỏi nghiêm túc theo.

"Hai trăm lẻ năm xâu tiền kia... thì không cần trả cho ta nữa, ta thấy cậu nợ càng ngày càng nhiều, số tiền này đối với ta mà nói không có cũng chẳng sao, cho nên cứ xí xóa đi."

Không ngờ đến Lạc Thị sẽ đột nhiên nói ra lời này. Phạm Thống có chút bất ngờ, hắn vẫn luôn cho rằng cậu là loại người "cho dù chúng ta là bạn, món nợ nên tính vẫn phải tính như thường", không ngờ lại đột nhiên bộc lộ ra mặt khoan dung, là bởi vì thấy hắn chết quá nhiều lần, đã thảm lắm rồi, mới sản sinh đồng cảm sao?

Có điều thân là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, nợ tiền không trả là không nên, vì thế Phạm Thống vẫn là định từ chối trong đau đớn.

"Làm sao có thể! Tiền tôi nợ chính là nên trả cho cậu không thiếu một xu mới đúng!"

Sau khi hắn nói xong, ánh mắt Lạc Thị lại lạnh đi.

"Thì ra cậu không hề định trả tiền à?"

Ủa? Cái gì? A, câu vừa rồi là đúng, cho nên tưởng tôi đang nói ngược sao...

"Câu vừa rồi không có bị đảo ngược, tôi là thật lòng muốn trả tiền..."

"Không cần liên tục nhấn mạnh cậu không muốn trả tiền, không sao cả."

"Không phải đâu!"

"Quên đi, dù sao lời ta đã nói ra, sẽ không bởi vì cậu vốn không định trả thì không tính nữa."

-- Hiểu lầm! Đây là hiểu lầm lớn! Làm sao ba câu liên tục đều không có biến thành nói ngược? Tỷ lệ này có bao nhiêu? Một phần mười nhân một phần mười nhân một phần mười?

"Phạm Thống, không muốn trả cũng đừng biểu hiện rõ quá..."

Nguyệt Thoái còn khuyên nhủ hắn một câu. Từ khi nào hai người này kết thành một bọn vậy? Nguyệt Thoái, cậu làm sao có thể không giúp tôi, cậu làm sao có thể trở giáo?

"Lạc Thị, hôm nay cảm ơn cậu, làm phiền cậu cả buổi..."

Tiếp đến Nguyệt Thoái chuyển sang Lạc Thị nói lời khách sáo. Phạm Thống trái lại cảm thấy giữa bạn bè không cần thiết luôn miệng cảm ơn... Là bạn bè rồi đúng chứ?

Thái độ của Lạc Thị vẫn thân thiện hơn thái độ của Chu Sa đối với hắn. Hắn có khả năng còn phải ngẫm xem làm thế nào cải thiện mối quan hệ với người bạn cùng phòng này, vấn đề là Chu Sa lại không tin chuyện nguyền rủa, chỉ cần hắn vừa mở miệng

liền sẽ bị phán định là không thành thật, hình như độ khó có vẻ hơi cao.

"Không cần khách khí, những cái này đều là thuận tiện, không cần cảm ơn đâu!"

Thói quen mạnh miệng của Lạc Thị vẫn chưa sửa, chẳng qua, dù gì bọn họ cũng biết ý của cậu, cứ để da mặt cậu tiếp tục mỏng cũng không sao.

"Còn nữa, Phạm Thống, mặc dù cậu ngoài dự liệu chết ở Âm Thị Các, nhưng bởi vì người ta cũng đã bảo cậu đi cửa bên trái rồi, cậu còn cố đi chỗ khác, nói đến cũng là do bản thân cậu đần thôi, bởi thế, Âm Thị sẽ không giúp cậu trả phí cho lần tái sinh này."

Ôi, lòng của tôi lạnh quá. Con người không thể tự cho mình thông minh, làm một số chuyện dư thừa, đúng không? Vậy có thể thương lượng không, Lạc Thị cậu xí xóa khoản tôi nợ Đông Phương Thành, còn tiền mượn cậu tôi sẽ dần dần trả, thế này có được không? Ít nhất thế này thì tái sinh lần sau sẽ đỡ đau hơn...

"Còn về đồ ăn các cậu đóng gói đã được đưa đến túc xá rồi, lúc trở về hẳn là sẽ nhìn thấy."

Điểm này còn tính là chu đáo. Kỳ thực lúc còn ở Âm Thị Các hắn cũng đã nghĩ tới, nhiều đồ ăn như vậy, sau khi gói lại không biết phải mang đi làm sao.

"Đến lúc ta nên về rồi, tạm biệt."

"Ừ, tạm biệt."

"Sau này không gặp nữa."

"Phạm Thống, cậu câm miệng."

Lạc Thị, cậu có lúc cũng thật hung dữ.

◊◊◊◊

Sau khi chia tay với Lạc Thị ở lối ra ao nước, bọn họ lập tức chạy về túc xá, về sớm, ngủ sớm, ngày mai mới sẽ không thiếu tinh thần mà ngủ gà ngủ gật, nhưng sau khi bọn họ mở cửa phòng túc xá, nhất thời, cứ cảm thấy trong phòng có lửa ma trơi lờn vờn.

"Làm, làm sao vậy?"

Lá gan của Phạm Thống không thể nói là lớn, bầu không khí quỷ dị này khiến hắn lùi lại khỏi căn phòng của bọn họ.

"Tôi cũng không biết..."

Nguyệt Thoái là nói như vậy, nhưng cậu vẫn rất dũng cảm mà đi vào, thắp sáng đèn trong phòng.

Căn phòng đã có ánh sáng, cuối cùng cũng không còn cảm giác âm trầm nữa, Phạm Thống nhìn quanh xem tình huống trong phòng, phát hiện có không ít túi lớn túi nhỏ chất ở trong, hẳn là đồ ăn từ chỗ Âm Thị đưa đến, mà thứ phát tán ra khí tức u ám, chính là Chu Sa đang ngồi bó gối ở trên giường.

"Chu Sa?"

Chắc không phải đang tức giận chứ? Bọn họ đi suốt một ngày, buổi tối còn về muộn như vậy, cũng không báo cho cậu một tiếng.

Nhưng cậu có máy thông tin phù chú mà, nếu thật sự lo lắng thì liên lạc một chút chẳng phải là được sao?

"Ồ... các cậu về rồi à."

Chu Sa hơi ngẩng đầu, liếc bọn họ với sắc mặt thảm đạm, sau đó lại vùi mặt trở về.

"Chu Sa... cậu bị sao vậy?"

Rất hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ như thế của Chu Sa, không quan tâm mấy câu sao mà coi được.

"Ngủ quên... tôi ngủ quên làm lỡ mất khóa học rồi..."

Bộ dạng Chu Sa giống như bị đả kích ghê gớm. Thì ra cậu ấy đang để ý cái này à, thật là một học sinh ngoan.

"Xin lỗi, bởi vì cậu từng nói đừng quấy nhiễu khi cậu ngủ, chúng tôi mới không có gọi cậu."

Nguyệt Thoái lập tức bởi vì buổi sáng không có gọi Chu Sa dậy mà cắn rứt lương tâm, bởi vì buổi sáng cậu kỳ thực cũng đã do dự, chỉ có điều sau đó quyết định tôn trọng lời của Chu Sa từng nói, không ngờ Chu Sa lại bởi vì bỏ lỡ thời gian học mà ủ rũ đến vậy.

"Là do tôi ngủ quên... Tôi không có tự động rời giường..."

Chu Sa thoạt nhìn không có trách bọn họ, mà là đang oán bản thân, mặc dù như thế, không gọi cậu dậy hình như vẫn có chút trách nhiệm.

Chỉ là một ngày không đi học, có nghiêm trọng đến thế sao? Như thể tận thế không bằng. Mà nói đến, rốt cuộc ngủ đến mấy giờ vậy?

"Vậy... cậu hôm nay có ăn gì chưa? Đồ ăn chúng tôi đóng gói cũng được đưa đến rồi, cậu có muốn ăn một chút không?"

Chu Sa ngoại trừ kiên trì muốn đi học, hình như cũng chỉ có kiên trì muốn ăn ba bữa bình thường thôi, cho nên Nguyệt Thoái hỏi cậu như thế, hi vọng đồ ăn có thể khiến cậu phấn chấn hơn.

"Không muốn... Tôi muốn trừng phạt mình..."

Cậu thật sự rất u uất. Ngay cả nhìn thấy nhiều đồ ăn như vậy, cũng không có tò mò bọn họ kiếm ở đâu ra.

"Nếu không ăn, thời gian cũng muộn rồi, đi ngủ nghỉ ngơi, ngày mai cũng dễ đi học hơn?"

Nguyệt Thoái nhẹ nhàng đề nghị, nhưng Chu Sa vẫn lắc đầu.

"Các cậu đi ngủ đi... cứ mặc kệ tôi."

Người đương sự cũng đã nói mặc kệ cậu ấy rồi... Vậy bọn họ cũng chỉ đành để mặc cậu.

Thế là Nguyệt Thoái lưu loát trèo lên tầng giữa của mình, Phạm Thống cũng trèo lên tầng của hắn đi ngủ. Tắm rửa gì đó thì để sáng mai bò dậy rồi tính, huống hồ vừa rồi cũng đã ngâm ở trong ao nước, vấn đề cần phiền não hiện giờ là tái sinh xong tinh thần còn đang tốt nên không ngủ được, mà không phải vấn đề có tắm hay không.

◊◊◊◊

Mỗi tháng đến lúc trăng tròn, chính là "ngày thẩm phán" của Đông Phương Thành.

Tội nhân chưa định án sẽ ở trong ngày này dựa vào tội nặng nhẹ để xác định hình phạt, mà tội phạm bị phán tử hình cũng sẽ bị xử hình vào ngày này tháng sau.

Những vụ án có tính tranh nghị hoặc tương đối trọng đại, sẽ do nữ vương cùng Ngũ Thị tiến hành thẩm vấn định đoạt. Quyền quyết định cuối cùng nằm trên tay nữ vương, cho nên, cũng không thiếu chuyện thân thuộc của phạm nhân tìm mọi cách cầu tình, chỉ có điều tình huống thế này, nữ vương chưa bao giờ động lòng.

Những án kiện được giao cho nữ vương cùng ngũ thị thẩm lý, một tháng thông thường không quá mười vụ, buổi thẩm vấn được tiến hành ở nghị đài ngoài trời của đệ nhất điện, tội phạm thụ thẩm cũng sẽ bị áp giải đến đây, đối với bọn họ mà nói có thể rất trào phúng, đây có lẽ là lần duy nhất trong đời bọn họ tiến vào

Thần Vương Điện, nhưng lại là bởi vì đã phạm trọng tội mới bị mang đến đây.

Nữ Vương cùng ngũ thị đều đang ngồi trên nghị đài thảo luận, tiếng nói chuyện của bọn họ sẽ không truyền ra, phạm nhân bị thẩm thì ở dưới nghị đài chờ đợi vận mệnh của mình bị tuyên phán, chỉ ở khi cần đặt câu hỏi, bọn họ mới tháo gỡ kết giới thuật pháp để phạm nhân nói chuyện, nhưng thường thường phạm nhân ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, hình phạt đã được quyết định.

"Mỗi tháng không thích nhất là cái ngày này" -- Âm Thị luôn càu nhàu như vậy, chỉ có điều hắn vẫn không thể không có mặt, cho nên ngày này hắn luôn cảm thấy rất bực bội.

Lăng Thị thì không cảm thấy hôm nay có gì khác biệt, cùng lắm là hôm nay chắc chắn phải gặp Vi Thị, khiến cho tâm tình không tốt thôi, Lạc Thị thì lấy thái độ cẩn thận nghiêm túc để đối mặt với ngày này, chẳng qua vào ngày này mỗi tháng, cậu thông thường cũng rất không dễ chịu.

Tịch Anh lúc xuất hiện ở ngày thẩm vấn, mọi người không thể nhìn ra tâm trạng của nàng. Khuôn mặt lãnh diễm như giá rét kia của nàng, ở trong ngày này cũng không mảy may thay đổi, nhất là hai năm qua vẫn cứ như thế, bởi vì sự vắng mặt của Huy Thị, quá trình thẩm vấn cũng nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Có lẽ nên nói là, tốc độ quyết định tử hình nhanh hơn rất nhiều.

Người duy nhất thoạt nhìn thích cái ngày này, thậm chí có thể nói là đang hưởng thụ, có lẽ chỉ có Vi Thị thôi.

Nếu tội phạm thụ thẩm là cư dân nguyên sinh, thái độ của hắn vẫn có thể duy trì khách quan, nhưng rất đáng tiếc, thông thường vào ngày thẩm phán, phạm nhân bị áp giải đến Thần Vương Điện

để thẩm vấn, tám phần đều là cư dân tân sinh.

Vi Thị hình như coi nỗi đau khổ và bất hạnh của cư dân tân sinh là niềm vui của mình, hễ là án của cư dân tân sinh phạm, hắn đều cực lực yêu cầu trọng hình, tốt nhất là tử hình, dưới chủ đạo ác ý của hắn, thông thường nữ vương đều lựa chọn ý kiến của hắn.

Cũng có thể chỉ là thuần túy ghét cư dân tân sinh, nhưng bất luận thế nào, đây đích xác là một trong những lý do mà mọi người ghét hắn, nói Vi Thị là kẻ địch lớn nhất của cư dân tân sinh, thật là không sai chút nào.

Về phần Tịch Anh nữ vương vì sao lại lựa chọn ý kiến của hắn, lý do thì đủ kiểu. Có người nói trong lòng Tịch Anh nữ vương kỳ thực cũng có cách nghĩ giống như Vi Thị, nàng kỳ thực cũng cực kỳ ghét cư dân tân sinh, có người nói Vi Thị rất biết lấy lòng nữ vương, cho nên nữ vương lúc nào cũng thuận theo ý của hắn, tin đồn vốn hết sức nhiều loại, mà trong một lần nọ, sau khi một số người nói quá lên rồi bị bắt lại xử hình, từ đó không còn ai dám tùy ý nói bậy nữa.

"Tử hình. Nếu đã phạm lỗi một lần, thì sẽ phạm lần thứ hai, hơn nữa nói không chừng còn nghiêm trọng hơn lần đầu. Cư dân tân sinh căn bản không đáng tín nhiệm, ta cho rằng vụ án này không cần thiết tái nghị, nên trực tiếp tử hình định tội, ngày này tháng sau, Đông Phương Thành sẽ có thể bớt đi một tên rác rưởi."

Khi thẩm lý đến tên phạm nhân thứ ba, đã có hai người bị phán tử hình, Vi Thị vẫn giống như mọi khi, căn bản không thèm nói lý mà muốn hết thảy xử phạt nghiêm khắc, sau khi hắn phát biểu phen ngôn luận này, Âm Thị cũng rất mất kiên nhẫn mà lên tiếng trào phúng.

"Ngươi cứ nói phức ra ngày thẩm phán mỗi tháng đều vô nghĩa, trực tiếp tử hình hết cho rồi, dù sao ở trong miệng ngươi

người nào cũng đáng chết."

"Nếu như ngươi có ý kiến đối với phán quyết mà ta đề nghị, thì đề xuất luận điểm hùng hồn hơn để bào chữa cho tên phạm nhân đó, lời nói bất hợp lý như vậy, ở trong ngày hôm nay chẳng giúp ích được gì đâu."

Vi Thị sở dĩ rất hưởng thụ ngày này, có lẽ cũng là bởi vì hôm nay hắn có thể vênh váo đàn áp người hắn nhìn không thuận mắt, nguyên cả ngày thẩm phán có thể nói là sân khấu của một mình hắn.

"A, ngươi dám nói lời của ta bất hợp lý, Vi Thị chết tiệt, ngươi muốn xem xem cái gì mới gọi là bất hợp lý không? Tóc mới mọc ra lại đã vểnh lên, rõ ràng qua lâu như thế rồi mà tua rua vẫn chưa đổi màu, nói chuyện còn to mồm như vậy..."

"Âm Thị, im miệng."

Tịch Anh nói bằng giọng vô cảm, nàng hiển nhiên không muốn thấy buổi thẩm vấn biến thành trò hề, cũng không muốn nhìn hai người bọn họ đánh nhau ở trên nghị đài.

"Anh, ngươi cứ luôn như vậy, chỉ biết bảo ta im miệng, không biết kêu Vi Thị câm mồm..."

"Vẫn chưa im miệng sao?"

Bị ánh mắt nghiêm khắc của nàng quét qua, Âm Thị cũng không thể không ngoan ngoãn ngậm mồm lại, đành tự mình hờn dỗi.

"Bệ hạ, khẩn xin ngài đem tên phạm nhân này lấy chết định tội."

Vi Thị chuyển sang Tịch Anh cung kính mở miệng, đồng thời vẫn không quên liếc Âm Thị đang bị thua thiệt, vẻ mặt rất hả hê.

"Lăng Thị! Ngươi nhìn bộ mặt gợi đòn của tên Vi Thị chết tiệt kia kìa!"

Âm Thị tức đến nghiến răng nghiến lợi đồng thời kích động ở dưới gầm bàn ra sức kéo Lăng Thị một cái.

"Ngươi cho rằng Anh sẽ để mặc các ngươi nổi xung đột ở trước mặt cô ấy mà không quản sao? Ngươi rốt cuộc học được giáo huấn chưa? Đã xảy ra biết bao nhiêu lần rồi."

Lăng Thị mặc dù cũng rất ngứa mắt với Vi Thị, nhưng hắn không hề đồng tình với Âm Thị.

"Tức chết ta rồi!"

Sự xốc nổi của Âm Thị hoàn toàn đối lập với vẻ lãnh tĩnh của Lăng Thị, Lăng Thị chẳng buồn vỗ về hắn, chỉ cần hắn đừng quấy nhiễu mình hoài là được.

"Cứ theo ý của Vi Thị."

Tịch Anh lãnh đạm nói, đồng ý với phán quyết của Vi Thị. Nghe xong, Vi Thị lập tức đắc ý mà ra hiệu tử hình xuống phía dưới nghị đài, để cho hình quan ghi chép, và đem phạm nhân đã định hình đi.

Nhìn vẻ mặt hắn hớn hở giống như thể mới thắng được một trận đấu, đối với chuyện liên quan đến vận mệnh của người xung quanh, hắn hình như chơi không biết chán.

Tiếp đến, tuyên quan lấy ra tư liệu của tên phạm nhân thứ tư và đọc qua một lượt, trên nghị đài cuộc thẩm vấn tên phạm nhân thứ tư liền chính thức bắt đầu.

"Tử hình. Ta cho rằng lập luận công kích tự vệ là không thể thành lập, thuần túy là phản ứng quá độ, tên cư dân nguyên sinh đó căn bản không có ý định công kích hắn, để mặc cho người tinh

thần có vấn đề này tiếp tục đi lại ở trong Đông Phương Thành, chỉ có càng nhiều cư dân nguyên sinh bị hại."

Vi Thị luôn là người giành nói đầu tiên, hơn nữa vừa mở miệng lại là tử hình, lúc này Lạc Thị cũng không nhịn được mở miệng.

"Ta cho rằng tội không đến nỗi chết. Tên cư dân nguyên sinh đó cũng chưa tử vong, sự kiện công kích này là do hiểu lầm gây ra, mà không phải cố ý, phạm nhân cũng đã biết hối cải, huống chi có khả năng vẫn còn một số nhân tố bối cảnh mà chúng ta chưa rõ, phán định tử hình một cách khinh suất như thế, đối với phạm nhân mà nói thì không công bằng."

Nghe xong ý kiến của Lạc Thị, Tịch Anh nhíu mày một chút, không tỏ rõ ý kiến, Vi Thị thì nhìn cậu bằng ánh mắt khinh miệt cho rằng cậu quá ngây thơ, tiếp tục giữ vững lập trường của mình.

"Đây là sự khoan dung gần như là dung túng. Cư dân tân sinh là kẻ ngoại lai, không đáng tín nhiệm, so với nghĩ cho cư dân tân sinh, điều chúng ta nên làm là dốc hết sức bảo vệ quyền và lợi ích của cư dân nguyên sinh, còn như loại người lúc nào cũng có thể nguy hại đến an toàn tính mạng của cư dân nguyên sinh này, căn bản không cần cho hắn cơ hội."

"Vi Thị, ngươi từng cho ai cơ hội sao?"

Lạc Thị không khỏi phát bực, quan niệm lệch lạc này, cậu thực sự nghe không lọt.

"Gọi cư dân tân sinh đến, lợi dụng cư dân tân sinh, nhưng lại nói bọn họ là kẻ ngoại lai không đáng tín nhiệm, đây liệu có hơi quá đáng rồi không? Ngươi cứ luôn một mực hạ thấp cư dân tân sinh, trước giờ chưa từng thử tìm hiểu bọn họ, rõ ràng ngươi cũng biết là linh hồn như thế nào mới có thể được lực lượng Trầm Nguyệt thu hút đến không phải sao? Rất nhiều cư dân tân sinh ở

thế giới ban đầu đã sống rất đau khổ, bọn họ đa số gặp phải cảnh ngộ bi thảm, thậm chí có người bị giết tàn nhẫn, chúng ta tiếp đón bọn họ trở thành một thành viên của Đông Phương Thành, chẳng phải nên cho bọn họ một khởi đầu mới, mang đến cuộc sống có hi vọng, vỗ về đau thương của bọn họ sao? Bọn họ cũng là sinh mệnh, bọn họ cũng đang nỗ lực vì Đông Phương Thành, ngươi không thể cứ luôn coi cư dân nguyên sinh là chủ nhân, mà coi bọn họ thành công cụ lúc nào cũng có thể thay đổi!"

Ở trong ngày thẩm phán trước kia, Lạc Thị cũng thường nói thay cho cư dân tân sinh, nhưng đây là lần đầu tiên nói nhiều như vậy, Âm Thị và Lăng Thị đều dùng ánh mắt bất ngờ liếc nhìn cậu.

Chỉ là Vi Thị vẫn không dao động.

"Ta xác thực cho rằng cư dân tân sinh là công cụ lúc nào cũng có thể thay đổi, hơn nữa, ta thấy bản thân bọn chúng cũng nên hiểu rõ điều này, nghĩ cách để cho mình có giá trị sử dụng, mà không phải làm một số chuyện khiến cho chủ nhân phiền nhiễu. Nói cái gì đến sinh mệnh? Bọn chúng sớm đã là người chết rồi. Về phần ngươi nói bọn chúng từng bị tổn hại và đáng được đồng tình, đó càng buồn cười đến cực điểm, linh hồn mà lực lượng Trầm Nguyệt thu hút tới, một cái điều kiện trong đó gọi là chấp niệm sâu nặng, ngươi làm sao biết bọn chúng ban đầu không phải phạm nhân tội ác tày trời, ở trong thế giới ban đầu đã làm điều gian ác mới bị xử tử? Muốn vỗ về thương đau của bọn chúng cũng không cần cho bọn chúng hi vọng hay sự quan tâm, chỉ cần dùng thuật pháp thao túng ký ức là đủ rồi, đây mới là đãi ngộ hợp lý thích hợp nhất đối với bọn chúng."

Nói đến đây, Vi Thị lấy ngón tay phải gõ lên bàn.

"Với tư tưởng thiên vị cư dân tân sinh, không lo cho quyền ích cư dân nguyên sinh của ngươi, Tịch Anh bệ hạ làm sao có thể an tâm để ngươi kế thừa vương ấn? Cư dân nguyên sinh mới là đồng bào của chúng ta, đồng loại của chúng ta, cư dân tân sinh chẳng là

cái gì cả!"

Bị hắn nói một tràng như thế, Lạc Thị như muốn tìm lời gì đó để phản bác, nhưng lại không thể phát ra tiếng.

Tịch Anh không có nhìn cậu, cũng không có nhìn Vi Thị, thần sắc lãnh đạm của nàng, cứ giống như hoàn toàn không có nghe thấy cuộc tranh luận này.

"Thì ra ngươi vẫn biết tiểu Lạc Thị sau này sẽ kế thừa vương ấn, vậy ngươi còn chống đối nó như thế, sau này để xem ngươi chết làm sao..."

Âm Thị ở trên chỗ ngồi của mình lầm bầm, đương nhiên mọi người đều nghe thấy tiếng lầm bầm đó, sau khi Tịch Anh lần nữa dùng ánh mắt không vui quét qua, hắn mới an tĩnh trở lại.

"Mẫu thân, cho tên phạm nhân kia một cơ hội đi."

Tiếng Lạc Thị thỉnh cầu với Tịch Anh nghe lên có hơi yếu ớt, cậu vẫn hi vọng phán quyết sẽ có kết quả khác.

"Bệ hạ, xin vì cư dân nguyên sinh của Đông Phương Thành, ban cho tên phạm nhân này tội chết, đây mới là quyết định chính xác nhất."

Vi Thị đương nhiên vẫn là lặp lại đề xuất yêu cầu tử hình. Tịch Anh sau khi trầm mặc trong chốc lát, đã có quyết định.

"Cứ theo ý của Vi Thị."

Vận mệnh của tên phạm nhân này vẫn không thể thay đổi, nhìn người bị mang đi, Lạc Thị cắn chặt môi, trong lòng hết sức không dễ chịu.

"Ôi..."

Ở trong thẩm vấn, Lăng Thị trước giờ vẫn luôn không có ý

kiến gì, đối với hắn mà nói, Tịch Anh nói cái gì thì chính là cái đó, cho dù hắn có cách nghĩ của riêng mình, hắn cũng sẽ không thử dùng cách nghĩ của mình để ảnh hưởng đến Tịch Anh, bổn phận của mình chính là phục tùng.

Cho nên hắn cũng chỉ có thể thở dài mà thôi, đồng thời còn phải nghe Âm Thị phàn nàn.

Sau khi án tình của tên phạm nhân thứ năm được đọc ra xong, Vi Thị lại giành là người phát ngôn đầu tiên.

"Tử..."

"Tử hình! Biết ngay ngươi sẽ nói như thế mà, thật sự có cần nghe ngươi nói hết không? A, thật nhàm chán, lúc nào mới kết thúc đây, giọng nói của Vi Thị chết tiệt thật khó nghe."

Âm Thị ngáp một cách rất thô lỗ, giống như cảm thấy thời gian rất khó chịu đựng.

"Ngắt lời người khác là hành vi hết sức bất nhã, ngươi chưa từng được dạy về lễ nghi sao?"

Vi Thị rất không vui mà bày tỏ kháng nghị, Âm Thị thì không thèm ngó ngàng hắn.

"Anh, ngươi lại muốn bảo ta im miệng nữa sao?

Sắc mặt của Tịch Anh không dễ coi lắm, cũng chưa lập tức hồi ứng.

"Ta cảm thấy vụ án này chỉ là chuyện nhỏ, phạt một trăm trượng đã coi như là trọng hình rồi, cũng có thể nhận được giáo huấn rồi đi, hở một tí là giết người, cứ luôn giết tới giết lui còn giết người của mình, ta cảm thấy rất không thích. Vi Thị chết tiệt quá hung tàn, ngươi hung tàn theo hắn làm gì, con gái như thế mọi người đều không dám lại gần đâu, đừng có tử hình nữa."

Tịch Anh vẫn chưa trả lời, Vi Thị đã lên tiếng trách mắng.

"Nói chuyện với bệ hạ, thái độ của ngươi là thế nào! Phạt một trăm trượng? Đây cũng coi là hình phạt sao? Phán quyết khoan dung như vậy, làm sao có thể đạt được hiệu quả cảnh cáo mọi người? Thế này người người đều sẽ cảm thấy phạm tội cũng chẳng có gì ghê gớm, nếu tạo ra tình huống này, ngươi chịu trách nhiệm à?"

"A, Lăng Thị, chúng ta hiểu lầm hắn rồi, còn tưởng hắn thiên vị và hung tàn, kết quả thì ra là bởi vì không dám chịu trách nhiệm nên mới một mạch tử hình tử hình."

"Ý ngươi là gì! Bớt nói bậy bạ đi!"

"Luôn luôn là theo ý của Vi Thị, theo ý của Vi Thị, ba Thị khác bọn ta còn đến tham gia hội nghị làm gì? Còn không bằng để ta đi tìm tiểu Nhu chơi."

Âm Thị lần nữa phớt lờ tiếng kháng nghị của Vi Thị, trực tiếp nói chuyện với Tịch Anh, nhưng Tịch Anh mím môi một chút, hình như không tán đồng ý kiến của hắn lắm.

"Đủ rồi. Tự ta có phán đoán của mình, ngươi không cần nhiều chuyện. Tử hình."

"A--"

Nhìn thấy Tịch Anh vẫn thiên vị Vi Thị, Âm Thị phát ra tiếng bất mãn, Lăng Thị thì nhéo cánh tay hắn một cái.

"Ngươi bớt nói một chút sẽ tốt hơn."

"Hử? Không nói chuyện? Vậy cứ để cho Vi Thị nói hết sao!"

"Ta là bảo ngươi đừng nói quá nhiều mấy lời dư thừa... Mà thôi, muốn chờ ngươi hiểu, có khả năng phải chờ tới kiếp sau."

"Cái gì?"

Tên phạm nhân thứ năm cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị tử hình, buổi thẩm vấn nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ chỉ có mỗi một mình Vi Thị là vui vẻ.

Sau khi lại qua thêm hai tên phạm nhân, đến tên phạm nhân cuối cùng, lúc này ngoại trừ Vi Thị, mọi người phần lớn đều không còn hứng nói chuyện nữa, dù sao nói xong, kết quả cũng sẽ không thay đổi, đây căn bản chính là ví dụ tốt nhất của nói nhiều vô ích.

"Tử hình."

Tên phạm nhân cuối cùng, cũng ở dưới giọng nói băng lãnh của Tịch Anh, đã bị phán định vận mệnh.

Tất cả phạm nhân đều đã được thẩm lý hoàn tất, buổi thẩm vấn hôm nay cũng coi như chính thức khép lại. Giống như không có hứng thú ở lại đây thêm một giây phút nào, Tịch Anh lập tức đứng dậy, tháo gỡ kết giới thuật pháp ở nghị đài, rồi đi xuống dưới.

Dưới đài, tên phạm nhân cuối cùng bị phán tử hình đang sắp bị kéo đi, thần sắc ngỡ ngàng trên mặt hắn cho thấy hắn không thể chấp nhận phán quyết thế này, cho nên khi nhìn thấy Tịch Anh từ trên nghị đài đi xuống, hắn bất chấp đe dọa cản trở của vệ binh, ý đồ vùng ra khỏi người đang kéo cánh tay của mình, gào hét về phía Tịch Anh.

"Nữ vương bệ hạ! Vì sao! Ta không có làm gì sai, là bọn họ công kích ta trước! Ta mới là kẻ bị hại, vì sao ta lại phải bị xử tử?"

Đám người Âm Thị đi theo sau cũng đã nhìn thấy tình huống này, vốn sẵn ghét cư dân tân sinh Vi Thị đương nhiên lập tức lên tiếng trách mắng.

"Phán quyết đã được quyết định, nói cái gì cũng vô dụng, các

ngươi vẫn chưa khiến hắn im miệng, để hắn tiếp tục mạo phạm bệ hạ sao?"

Nghe thấy chỉ thị của Vi Thị, vệ binh hiểu ý đi qua, nhưng dù sao bọn họ cũng chưa xử lý tình huống này bao giờ, nhất thời cũng không có dụng cụ để bịt miệng phạm nhân, cho nên có chút luống cuống tay chân.

"Phán quyết này không công bằng chút nào cả! Các ngươi dựa vào cái gì quyết định khiến ta chịu chết một cách khinh suất như thế! Thả ta ra, ta không phục, ta không muốn trở về lao chờ chết, đây là giết người, tất cả các ngươi đều có tội, tất cả đều có tội --

Trong lúc vệ binh vẫn chưa xử lý ổn thỏa, tên phạm nhân đó tiếp tục hò hét chửi bới, vệ binh luống cuống dùng tay muốn bịt miệng của hắn, chẳng qua ở lúc này, Tịch Anh bước một bước lên phía trước.

Nàng nâng tay lên, động tác không nhanh cũng không chậm, mà khi ngón tay thon nhỏ của nàng lộ ra khỏi tay áo thật dài, một chùm ánh sáng màu băng lam trí mạng tức khắc bắn ra, xuyên thủng trán của tên phạm nhân không biết giữ mồm miệng kia, để lại lỗ máu ghê rợn ở trước trán và sau ót của hắn.

"Tiện dân vô lễ."

Vệ binh vốn đang giằng co với phạm nhân, rốt cuộc ý thức được người mình đang giữ đã là một cỗ thi thể, mà ánh sáng đi kèm trong lực lượng lúc Tịch Anh động thủ vừa rồi, người ở hiện trường đều biết đó có nghĩa là gì.

Bọn họ không cần thiết đến ao nước mang phạm nhân về nhốt lại, bởi vì người này đã không còn có thể nổi lên nữa.

"Anh..."

Sau khi nhìn cảnh này, Âm Thị có vẻ muốn nói cái gì đó,

nhưng Tịch Anh không có ngó ngàng hắn mà rời khỏi, Vi Thị đi theo phía sau, Lạc Thị đờ đẫn nhìn chằm chằm vào hiện trường đẫm máu một hồi, sau khi vệ binh mang thi thể đi, cậu cũng rời khỏi với sắc mặt khó coi.

"... Trước kia Anh có chuyện gì cũng sẽ nói với ta, cô ấy vì sao lại biến thành bộ dạng bây giờ..."

Âm Thị thoáng thất thần mà nói, dường như có mấy phần cảm thương.

"Nhất định là tại Vi Thị tên tiểu bạch kiểm chết tiệt này hại! Lăng Thị, liệu tối nay có thể len lén gói hắn lại rồi vứt đi không." (Tiểu bạch kiểm ở đây có nghĩa là trai bao)

"Ngươi muốn lấy cái gì gói, và muốn ném đi đâu?"

Lăng Thị thở dài, cũng liếc hắn thêm mấy cái.

"Nói đến tiểu bạch kiểm, ngươi cũng có thể làm đấy, chỉ là ngươi không làm mà thôi."

"A! Ngươi nói cái gì! Muốn làm lão bạch kiểm ngươi tự đi mà làm, ta có tiểu Nhu rồi!"

Âm Thị vừa nói, vừa xoa thái dương của mình.

"Tâm tình không tốt, ta muốn đi tìm tiểu Nhu trò chuyện, đi đây."

"Ngươi thật sự nghiêm túc?"

Thấy Âm Thị lại nhắc tới Bích Nhu, Lăng Thị hỏi thêm một câu.

"Ấn ký trên người cô ta là do ngươi phóng đúng chứ, ngươi không sợ cô ta lại là một thám tử khác của Lạc Nguyệt sao?"

Nói đến loại đề tài nhạy cảm này, Âm Thị liền không vui.

"Gì vậy chứ, lão già, ngươi không phải cũng rất thích cô ấy sao?"

"Là không ghét. Ta chỉ muốn xác nhận một chút theo ngươi thấy thì thế nào."

"Tiểu Nhu sẽ không, thần kinh ngươi lúc nào cũng căng thẳng, suốt ngày hoài nghi có thám tử của Tây Phương Thành, thám tử lớn nhất của Tây Phương Thành chẳng phải chính là ta sao, ngươi vì sao không bắt ta lại, hừ."

"Ngươi thì không tính đi? Đừng nói những lời sẽ khiến Anh không thoải mái này nữa."

Lăng Thị vừa nói, cũng định kết thúc đề tài này.

"Muốn đi thì đi đi, váy của Anh dính máu rồi, ta đi xem xem có cần thay áo cho cô ấy không."

Lăng Thị thật là một nội thị tận trách. Thế là Âm Thị vẫy vẫy tay với hắn, rồi tự mình rời khỏi Thần Vương Điện.

◊◊◊◊

Ngày nghỉ của học sinh, là nên được lên kế hoạch vui chơi như thế nào mới đúng, đáng tiếc, Phạm Thống không có biện pháp trải qua cuộc sống nhàn nhã như vậy.

Nguyệt Thoái với Chu Sa có thể thỏa sức lên kế hoạch trải qua kỳ nghỉ như thế nào, hắn lại bị Mễ Trọng kéo đi báo danh với đơn vị công tác được phân phối đến, cống hiến thời gian riêng tư quý giá của mình cho việc trả nợ.

"Phạm Thống, công việc lần này không tồi, vừa nhẹ nhàng vừa đơn giản, mặt ngươi vì sao nhăn nhó thế?

Một nửa nguyên nhân là bởi vì làm việc chung với ngươi, nửa còn lại là, lời ngươi nói căn bản là nhảm nhí.

Công việc đứng gác tường thành, đích xác là rất đơn giản, bởi vì động cũng không cần động, chẳng qua định nghĩa của nhẹ nhàng là cái gì? Cái gọi là động cũng không cần động, trên thực tế là động cũng không thể động thì có, phải đứng suốt một ngày, có thể coi là công việc vừa nhẹ nhàng vừa đơn giản sao?

Mễ Trọng nói, đứng xong hôm nay, khoản nợ của hắn có thể giảm được mười xâu tiền. Như thế số nợ của hắn sẽ chính thức đổi thành 280 xâu tiền -- cảm giác thực sự rất bất lực. Còn khó kiếm tiền hơn so với làm công ở ngày lễ Trầm Nguyệt, thật là...

"Nếu như có cơ hội kiếm tiền, ta sẽ nói cho ngươi, cho nên, ngươi giúp ta xin chữ ký của Lăng Thị đại nhân nhé?"

Mễ Trọng vừa có cơ hội là sẽ đề xuất yêu cầu kiểu này, sự cuồng nhiệt của hắn đối với Lăng Thị khiến Phạm Thống vô cùng khó hiểu.

Nếu như nhất định muốn kiếm một nữ thần cao quý để gửi gắm tâm linh, làm chỗ dựa tâm hồn, vậy ít nhất cũng phải kiếm một "nữ" thần chân chính chứ? Đông Phương Thành thật sự không có mỹ nữ sao? Nữ vương thoạt nhìn cũng không tệ mà, mặc dù có đứa con lớn như Lạc Thị, tuổi chắc hẳn không nhỏ, nhưng ít nhất trông bề ngoài không quá hai mươi mấy tuổi, vừa lại có thân phận nữ vương, vì sao lại không bằng Lăng Thị đây?

Về phần yêu cầu của Mễ Trọng, bởi vì rất sợ mở miệng nói không sẽ biến thành được, Phạm Thống rất nỗ lực lắc đầu. Giúp hắn xin chữ ký? Hắn thế nhưng không muốn bị Lăng Thị nhìn bằng ánh mắt khác thường.

"Ngươi thật sự chẳng vui gì cả. Mà nói đi thì nói lại, ngươi quen biết nhiều đại nhân vật như thế, vấn đề nợ nần này làm sao

vẫn không thể đi cửa sau giải quyết? Cảm giác rất đáng nghi, chắc không phải kỳ thực đều là gạt người đấy chứ?"

Muốn nói quen biết, Phạm Thống cũng cảm thấy rất vi diệu, căn bản vẫn không quen thuộc đi? Lạc Thị miễn cưỡng quen thuộc một chút, Âm Thị "mệnh danh" là bạn của bọn họ, Lăng Thị nhìn không ra có thân thiện hay không... Phạm Thống cảm thấy, sở dĩ liên tục tiếp xúc, hết thảy đều là tình cờ ngẫu nhiên, hoàn toàn không có liên quan với giao tình.

Để tránh cho Mễ Trọng dây dưa với hắn càng thêm nghiêm trọng, Phạm Thống quyết định không đem chuyện lúc trước nhìn thấy Lăng Thị mặc đồ thường ở nhà để kích thích hắn.

"Mễ Trọng, thật thú vị, nói chuyện gì nhàm chán đi."

Đáng lẽ là chán cho nên muốn hắn nói chuyện gì vui mới đúng, lại đảo lộn rồi.

"Cái gì mà chuyện nhàm chán chứ? Muốn ta kể chuyện, ngươi lấy cái gì trao đổi?"

"Ngươi muốn làm quen cũng nên bỏ ra chút thành ý chứ."

"Hm!... Vậy, Phạm Thống, ngươi muốn nghe cái gì?"

Mễ Trọng lập tức đổi sang bộ mặt lấy lòng, thật không hổ là dân chuyên nghiệp.

Mặc dù Mễ Trọng muốn kể chuyện cho hắn, nhưng hỏi hắn muốn nghe cái gì, hắn vẫn thật sự nói không ra, cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa quen thuộc với cái thế giới này, quen thuộc nhất có khi chính là ao nước tái sinh... thật là không có tiền đồ.

"Tùy ngươi."

"Ồ, không bằng thế này đi, lần trước cũng đã nói đến chuyện

của thiếu đế Lạc Nguyệt Englar rồi mà, lần này tiếp tục nói về những tin đồn có liên quan đến hắn, ngươi cảm thấy thế nào?

Chính là cái gã khiến hắn rất để ý rốt cuộc có phải là ba mươi vạn hay không kia. Phạm Thống suy nghĩ một chút, nghe thử chuyện về nhân vật truyền kỳ đó, hình như cũng không tồi, Lạc Thị chẳng phải còn nói nên mở thêm lớp để cho mọi người nhận thức kẻ địch sao, vậy hắn nghe ngóng trước từ Mễ Trọng, cảm giác lên cũng không xấu.

Thế là hắn gật đầu. Gần đây số lần hắn nhớ dùng gật đầu lắc đầu để biểu thị đã nhiều hơn rồi.

"E hèm! Lần trước nói đến hắn một mình đồ sát ba mươi vạn người đúng chứ, lần này trước hết giới thiệu về vũ khí của hắn vậy."

Ồ! Vũ khí!

Mắt Phạm Thống sáng lên. Mặc dù ở lớp sách giáo khoa võ thuật không biết đã nghe đi nghe lại bao nhiêu lần về vũ khí và đồ hộ thể của thiếu đế Lạc Nguyệt và nữ vương Đông Phương Thành, nhưng ngoại trừ nhắc đến tên, đều chỉ nói chung chung, Mễ Trọng hẳn là sẽ nói gì đó khác đi?

Sau khi mắt sáng lên, vô tình liếc thấy cây lau còn treo ở bên hông mình, nghe đâu đang ngủ, tâm tình Phạm Thống lại sa sút.

Sau khi Lạc Thị phái người đến ao nước lấy cây lau trên thuyền về giao cho Phạm Thống, Puhahaha còn phàn nàn với hắn tỉnh lại phát hiện mình ở trên thuyền, tưởng rằng đã bị hắn bội bạc... Mà hắn lại chỉ có thể nói ra "không có chuyện đấy", "để quên ngươi ở đó ta rất sốt ruột" đại loại như vậy, muốn để cho Puhahaha biết hắn kỳ thực không thích nó, cũng không có cách nào, thực sự rất bất đắc dĩ.

Mà hiện tại sắp nghe về chuyện của Tứ Huyền Kiếm Thiên La Viêm... Loại thần khí đó nghe xong cũng chỉ có thể cảm thán, dù sao cũng không phải là của hắn, thật sự có chút bi thương.

"Vũ khí của Englar -- Tứ Huyền Kiếm Thiên La Viêm, nghe nói là vũ khí phải dùng thuật pháp để phát động, tương tự như Nguyệt Nha Nhận Skies là ma pháp đao, muốn sử dụng vũ khí như Thiên La Viêm, và để phát huy ra lực lượng mạnh nhất thì phải biết thuật pháp sử dụng Thiên La Viêm, từ đây suy ra, Tịch Anh nữ vương chắc hẳn cũng biết ma pháp, mới có thể sai khiến Skies, muốn sở hữu vũ khí cấp cao vẫn phải đi học thứ của kẻ địch, đúng là rất vất vả --"

Nghe đến đây, Phạm Thống nổi lên nghi vấn mà trước kia từng có, chẳng qua Mễ Trọng đã tự động giải thích.

"Ngươi chắc là cảm thấy rất lạ, trên thực tế, từ rất lâu trước kia, Đông Phương Thành và Lạc Nguyệt hình như đã trao đổi vũ khí của kẻ thống trị, cho nên vũ khí của thiếu đế Lạc Nguyệt nghe lên rất Đông phương, vũ khí của Tịch Anh nữ vương nghe lên rất Tây phương. Thiên La Viêm và Skies, mặc dù là vũ khí của kẻ thống trị truyền từ đời này sang đời khác, nhưng người kế nhiệm cũng phải có đủ thực lực để được công nhận, vũ khí mới nhận chủ, nếu như thực lực không đủ, vũ khí đành phải nhàn rỗi cho đến khi vị vua tiếp theo xuất hiện, rồi mới thử xem có hi vọng hay không."

Phạm Thống vốn cho rằng kẻ thống trị của Đông Phương Thành và Tây Phương Thành đều được trời ưu ái, chỉ cần lên làm vua là có thể lập tức sở hữu vũ khí cường đại hộ thể, không ngờ vẫn là có điều kiện tuyển chọn, xem ra cho dù là kẻ thống trị, cũng phải tự mình nỗ lực tu hành.

"Thông tin về Thiên La Viêm, kỳ thực còn nhiều hơn Skies, bởi vì Thiên La Viêm xác thực từng được Englar lấy ra sử dụng, nhưng nữ vương của chúng ta lại chưa từng xuất kiếm, xuất hiện trong

trường hợp quan trọng cũng không mang theo, cho nên, trước mắt Skies vẫn là một bí ẩn, ngay cả bộ dạng trông thế nào cũng không rõ, chỉ có tường thuật rất chung chung trên sách giáo khoa võ thuật."

"Ngươi làm sao một hồi nói là đao một hồi nói là kiếm, rốt cuộc là đao hay là kiếm?"

Phạm Thống bị làm cho mơ hồ.

"Ồ... Tùy ý đi, dù sao cũng chưa nhìn thấy, gọi là Nguyệt Nha Nhận, có thể là đao chăng? Có khi là kiếm cũng không chừng, ai biết được?"

Mễ Trọng hình như không có mấy hứng thú khi nói về Skies, có lẽ giống như hắn nói, thông tin không đủ, muốn nói cũng chẳng biết cái gì mà nói.

"Thiên La Viêm thì thật sự là kiếm rồi, trong chiến tranh 5 năm trước, thứ khiến cho người ta sợ hãi nhất, kỳ thực là tứ huyền của Thiên La Viêm."

"Ồ?"

"Về bốn sợi dây cung kia, có cách nói thế này: nhất huyền chấn kỳ tâm, nhị huyền đoạt kỳ chí, tam huyền phá kỳ thể, tứ huyền táng kỳ hồn. Đây chính là khúc nhạc tử vong do Tứ Huyền Kiếm Thiên La Viêm gảy ra, tạo ra uy chấn tập thể với phạm vi cực rộng, khi Englar dùng đến tam huyền, vừa quét xuống là hàng loạt người chết, A, không đúng, hắn hẳn là đã dùng tứ huyền, bởi vì những người đó đều không có trở về sau khi chết, chắc chắn là linh hồn đều đã bị phá hủy rồi." (Dây thứ nhất chấn động trái tim, dây thứ hai tước đoạt ý chí, dây thứ ba phá vỡ cơ thể, dây thứ tư chôn vùi linh hồn)

Nghe có vẻ là một vũ khí rất uy lực... công kích sóng âm sao?

"Thiên La Viêm là vũ khí phệ hồn? Không cần dùng đến tứ huyền?"

Lời này sau khi bị đảo lộn, phối hợp với giọng điệu nghi vấn, lại trở nên rất kỳ quái rồi.

"Cái này thì... ta cũng không rõ lắm. Nhưng nghe nói khi gảy vang tứ huyền, thân kiếm của Thiên La Viêm mới phát ra ánh sáng, biết đâu có thể lựa chọn có muốn phát động lực phệ hồn hay không?"

Thật là quá thần kỳ. Vậy Thiên La Viêm có biết nói chuyện không?

"Thiên La Viêm không biết nói chuyện sao?"

"Ta nào biết. Lấy mức độ phù hợp của bọn họ, Thiên La Viêm cho dù nói chuyện, chắc cũng chỉ để cho Englar nghe thấy."

Nói đến đây, Phạm Thống liền nghĩ đến tỷ lệ đồng bộ của mình với Puhahaha vẫn chưa cao, cho nên cần dựa vào âm thanh để nói chuyện.

Tỷ lệ đồng bộ với cây lau không cao, rốt cuộc có tính là chuyện xấu hay không... Vấn đề này từ cái ngày hắn mua vũ khí, đã quấy nhiễu hắn cho đến hiện tại, vẫn chưa có cái kết luận.

Hơn nữa, tỷ lệ đồng bộ muốn nâng cao như thế nào đây? Sau khi hắn biết rồi rốt cuộc có nên nỗ lực làm theo, hay là phòng chống nâng cao?

"Được rồi, đã nói xong về Thiên La Viêm, hài lòng chứ?"

"Chỉ thế thôi?"

"Bằng không ngươi còn muốn thế nào? Tặng kèm Thiên Huyễn Hoa với Aifrol? Rất xin lỗi, Thiên Huyễn Hoa cũng chưa từng thấy

nữ vương đội lên, còn Aifrol... Englar lần đó từ trong Tây Phương Thành chạy ra, căn bản không mặc hộ thể, cho nên ta nói hắn là quái vật không phải người, toàn bộ những người ở Đông Phương Thành biết chuyện 5 năm trước hắn là đều công nhận, có khi người của bên Lạc Nguyệt cũng cảm thấy như thế."

Vậy à.

"Ô, ta nhìn thấy dưới tường thành có người, hình như là bạn của ngươi đấy, Phạm Thống."

Mễ Trọng bất chợt nói như thế, Phạm Thống liền nhìn xuống dưới, phát hiện người đứng ở dưới tường thành chính là Bích Nhu.

"Phạm ~ Thống ~ nghe nói cậu đến đứng gác à? Vẫn thuận lợi chứ?"

Nếu đã có "nghe nói", vậy đó là đại biểu cô đã đến phòng của bọn họ rồi.

"Coi như không thuận lợi..."

"Đứng gác cũng có thể không thuận lợi à? Cậu phải nghiêm túc một chút chứ."

Tôi là nói coi như thuận lợi cơ, thiệt tình.

"Tôi đã thông báo cho Nguyệt Thoái và Chu Sa rồi, thuận tiện nói với cậu một tiếng."

Bích Nhu cười tít mắt nói tiếp.

"Buổi chiều tiếp tục đi giết giết nốt số gà còn lại, chỉ thế thôi, tạm biệt--"

Hả! Vậy công việc làm sao đây? Buổi chiều tôi cũng phải đứng gác!

"Thật tốt ghê, đứng gác mà vẫn có mỹ nữ đến thăm..."

Mễ Trọng nói với vẻ mặt hâm mộ.Chẳng phải nói ngươi thích Lăng Thị đại nhân sao?

"Mễ Trọng, buổi chiều..."

"Ồ, ngươi muốn cúp cũng được, có điều ngay cả tiền buổi sáng cũng không được lĩnh đâu đấy. Hơn nữa sẽ có hồ sơ không tốt, công việc lần sau sẽ có người đến giám sát ngươi."

"..."

Cái này... Liệu các cậu có thể đi giết gà, sau đó giúp tôi mang phần lông tôi cần về được không?

◎Lời bạt của Phạm Thống

Ôi, tôi cho rằng trải qua những sự cố trước đây, tôi đã đủ cẩn thận rồi, chỉ cần không có người cố ý mưu sát tôi, tôi sẽ không chết dễ dàng ...

Kết quả hoàn toàn không phải là chuyện như vậy. Đông Phương Thành quả nhiên nơi nơi đều tràn ngập nguy cơ sao? Âm Thị đại nhân ngài tưng tửng như thế, chẳng lẽ bản thân ngài chưa bao giờ chạm vào cái bẫy kia, dẫn đến trọng thương tử vong?

Nhưng trông có vẻ cũng đã ở rất lâu rồi, có thể ở đến bây giờ vẫn chưa chết, chắc hẳn là chưa từng xảy ra loại chuyện này mới đúng... Rõ ràng thoạt nhìn rất có cơ suất xảy ra mà.

Việc khoản nợ lại tăng thêm một trăm xâu tiền, tôi đến bây giờ vẫn là rất để ý đấy, thế nào?

Hơn nữa, vốn kỳ vọng có bạn bè là sẽ có người vớt tôi về, kết quả tốn cả buổi trời vẫn là phải bơi, chỉ là có người bơi chung mà thôi.

Nói đến, đau đớn khi nợ 290 xâu tiền đã đủ khiến thân thể tôi sau khi tái sinh trở nên yếu ớt, không tiện bơi lội nữa, tên Mễ Trọng kia nghe nói tình hình nợ nần rất nghiêm trọng, há chẳng phải là... bơi siêu giỏi!

Chẳng qua con người là loài động vật dễ dàng làm quen thích nghi, kỹ thuật bơi siêu giỏi nhất định cũng có thể rèn luyện ra. Hm, tôi có nên kiếm lúc nào làm một cuộc tập huấn bơi lội không đây? Không biết Nguyệt Thoái có chịu giúp tôi đặc huấn không, nhưng cậu ấy trông có vẻ không giỏi dạy người khác lắm, hm.

Cảm giác bây giờ của tôi rất phiền muộn. Vì sao lại chọn lúc tôi đang làm việc trả nợ mà nói với tôi buổi chiều muốn đi giết gà? Lấy số lông gà còn lại đúng là rất quan trọng, nhưng như vậy cả buổi sáng của tôi là đứng không rồi sao! Hơn nữa còn để lại hồ sơ không tốt! Tôi muốn kháng nghị, kháng nghị, kháng nghị cơ!

Nếu như muốn chuồn, thì chuồn bây giờ đỡ bị thiệt hơn, ở đây đứng thêm một phút nào chính là lãng phí phút đó, dù gì cũng không lấy được tiền...

Mễ Trọng, ngươi thật sự chưa từng luyện thuật phân thân sao? Có thể chia một cái phân thân giả thành ta, rồi giúp ta đứng gác không?

Ta biết cho dù ngươi có thể, ngươi cũng sẽ không làm như thế, nếu như có thể phân thân ngươi nhất định sớm đã dùng phân thân đi kiếm gấp đôi tiền lương rồi.

Nguyệt Thoái chẳng phải nói muốn cùng làm việc giúp tôi trả nợ sao? Lúc nào mới bắt đầu thế...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 2+7: Ông Chủ, Gà Ở Đây... Đừng Như Thế Mà! Ông Chủ! Đừng Có Chạy!

"Mèo tam thể, mèo tam thể..." -- Âm Thị

"Chúng ta là tới giết gà." -- Lăng Thị

"Đừng tới nữa! Các ngươi quá đáng lắm rồi đó!" -- Lục kê, và những sinh vật khác

Đã nói muốn giết gà, nhằm nâng cao giai cấp để lãnh lương, Phạm Thống cuối cùng vẫn là cúp việc trở về túc xá, rồi cùng với Nguyệt Thoái, Chu Sa đến chỗ hẹn tập hợp.

Mới đầu hẹn ở cổng túc xá, về sau lại đổi thành tại "một cái góc kín đáo phía Đông Nam ngoại thành", nguyên nhân là Lăng Thị lâm thời nghe nói Âm Thị muốn mang bọn họ đi giết gà lần nữa, bởi vì đang rảnh không có chuyện gì làm nên đi theo góp vui, và còn nói một câu sau khi nghe thấy bọn họ hẹn ở cổng túc xá.

"Nếu như các ngươi cảm thấy không hề gì đối với việc bị mọi người nhìn thấy ta với các ngươi cùng nhau ra ngoài thành, với ta thì không sao cả."

A --

Phạm Thống rùng mình, cực lực cổ xúy những tên không có ý thức nguy cơ kia đổi sang nơi hẻo lánh hơn để tránh tai mắt người, ở trong mắt mọi người, bọn họ đã dính dáng quan hệ với Lạc Thị và Âm Thị, nếu còn thêm một Lăng Thị, vậy chạy đâu cho thoát.

Hơn nữa Lăng Thị ở trong nam giới rất được chào đón, khác với Lạc Thị và Âm Thị, kẻ ủng hộ hắn phần lớn rất cuồng nhiệt, Phạm Thống trước kia đã biết phụ nữ cuồng nhiệt lên rất đáng sợ, mà đàn ông cuồng nhiệt lên sẽ có bao nhiêu khủng bố, hắn thì không muốn kiến thức một chút nào, như Mễ Trọng ít nhất vẫn còn ở trong phạm vi có thể chấp nhận, nếu như xuất hiện kẻ bệnh nặng hơn, vậy thì thật sự chịu không nổi đâu.

Bọn họ đến chỗ hẹn chờ đợi, Lăng Thị đến rất đúng giờ, trái lại là Âm Thị đã quá thời gian hẹn vẫn chưa thấy xuất hiện, chỉ thông qua máy thông tin phù chú nghe thấy tiếng nói chuyện của hắn ở từ chỗ trò chuyện nhóm đang mở, nghe có vẻ rất bận rộn.

"A! Chờ ta thêm một lát! Chờ ta thêm... A A A! Đừng tìm ta quyết đấu vào lúc này! Tiểu Nhu! Hãy chờ ta! Cho ta hai giây để giải quyết hắn!... Đừng ngăn ta lại nữa! Ta rất bận! Đừng có tìm ta quyết đấu nữa mà... Không cần xếp hàng!"

Xem ra Âm Thị chắc là vừa ra khỏi Thần Vương Điện đã bị đủ kiểu người qua đường quấn lấy rồi, hơn nữa mục đích chủ yếu đều là quyết đấu. Từ các loại tạp âm mà máy thông tin phù chú truyền tới, có thể đoán ra, hắn đang đùng mọi thủ đoạn để thoát khỏi lũ phiền phức này.

"Sớm đã kêu ngươi trực tiếp truyền tống đến đây, mà cứ không nghe..."

Lăng Thị lắng nghe tình huống bên kia, thở dài một hơi. Giai cấp thấp đề xuất yêu cầu quyết đấu với giai cấp cao, người giai cấp cao thì không thể từ chối, từ chối coi như là chiến bại, trực tiếp bị giáng một cấp nhỏ, cho nên Âm Thị mới khổ não như vậy. Nếu như đến mức phải dùng Âm Thị phù cấm lệnh để thoát khỏi đám người thì buồn cười rồi.

"Ồ... Âm Thị anh từ từ đến, không sao đâu."

Bích Nhu ngoài miệng thì rất dịu dàng, nhưng người ở hiện trường nhìn thấy vẻ mặt cô đều biết, đây rõ ràng chính là "có sao".

"Vì sao lại có nhiều người tìm ngài ta quyết đấu như vậy?"

Chu Sa có chút thắc mắc, tốt xấu gì Âm Thị cũng đeo tua rua màu đen thuần, mọi người đáng lẽ nên biết tránh né, không đến nỗi tự tìm cái chết chứ? Lăng Thị bèn giải thích.

"Bởi vì bộ dạng hắn trông không được lợi hại cho lắm, nhưng lại cầm tua rua màu đen thuần, rất nhiều người mới thấy vậy ngứa tay, cảm thấy hắn hắn là bởi vì thân phận của Thị nên mới bày đặt đeo tua rua màu đen thuần, mà bình thường muốn tìm được hắn để quyết đấu thì không dễ, bởi thế hắn luôn bị ngăn lại mỗi khi công khai đi ở trên đường phố của Đông Phương Thành."

Lăng Thị đại nhân, ngài vẫn nói thiếu một mục, đàn ông nhìn thấy đàn ông đẹp trai hơn mình là sẽ muốn đánh, đừng bỏ qua điều này chỉ bởi vì bản thân ngài xinh đẹp giống như đóa hoa khiến cho không có đàn ông nhằm vào ngài...

"Ơ? Không phải như thế sao?"

Chu Sa, cậu thật sự quá vô lễ rồi, làm sao có thể nói ra.

"Đương nhiên không phải. Đông Phương Thành sẽ không phát tua rua một cách bừa bãi mà không xem thực lực, tua rua màu đen thuần còn có một cái ý nghĩa, các ngươi chắc là không chú ý đi."

Lăng Thị nói đến đây thì ngừng lại một chút, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của mọi người rồi mới tiếp tục nói.

"Có thể liên tục cầm tua rua màu đen thuần, là đại biểu hắn chưa bao giờ thua quyết đấu."

Ồ... Có lý! Cho nên, Âm Thị đại nhân thật sự rất mạnh? Nhưng lần trước thật sự nhìn không ra... Bích Nhu vẻ mặt sùng bái lấp

lánh ánh sáng của cô là sao thế hả?

"Thật khó tin."

Chu Sa lại bổ sung một câu. Thật sự quá vô lễ rồi đó, nói như thế ở trước mặt đồng sự người ta, vẫn là không ổn lắm đâu, cho dù trông bề ngoài bọn họ không phải rất hợp nhau, nhưng nói không chừng người ta rất bênh vực hắn, cậu coi chừng bị hãm hại sau lưng.

"Âm Thị đại nhân rất ít đi trên đường sao? Nghe nói ngài ta rất thân thiện và thích vui chơi mà."

Ngay cả Nguyệt Thoái cũng có nghe nói, vậy hẳn là chuyện mọi người đều biết rồi.

"Hắn thì thường thường xuất hiện, có điều cũng thường thường cưỡi ma thú không kiểm soát được của hắn, lúc đó mọi người sẽ không muốn đến gần hắn."

Có lý. Chưa chạm được đến người, đã bại ở dưới chân ma thú trước rồi, đây làm sao có thể chứ?

Nhưng chỉ nhìn ma thú của hắn cưỡi, chẳng lẽ không cảm thấy hắn không đơn giản, mà bỏ đi ý định quyết đấu sao? Hơn nữa từ trước đến giờ, người tìm hắn quyết đấu chắc cũng không ít đi, trên đường hắn là có rất nhiều người nhìn thấy, chẳng lẽ không đem tin tức hắn thật sự rất mạnh truyền ra?

Mặc dù người thua có thể sẽ vì xấu hổ không muốn hé răng, hoặc là chờ người khác cũng bị như họ, mà nếu là người qua đường truyền tin tức ra, vẫn là có tỷ lệ người không tin...

"Vậy Âm Thị đại nhân với nữ vương bệ hạ ai mạnh hơn?"

Cô gái đáng yêu A tò mò hỏi. Đem so sánh hai người này cũng là rất bình thường, dù sao cũng chỉ có hai người bọn họ là cầm tua

rua màu đen thuần.

"Bọn họ chưa từng đánh."

Lăng Thị nhàn nhạt nói, hình như không muốn đi sâu vào đề tài này.

"Ơ? Không có ý định phân cao thấp sao?"

Cô gái đáng yêu A vẫn tiếp tục truy hỏi, chẳng biết quan sát sắc mặt gì cả.

"Hắn không thể nào ra tay với Anh, cho dù là quyết đấu cũng không được. Nếu hắn dám, ta sẽ xử hắn."

Hử? Nhưng Lăng Thị đại nhân ngài chẳng phải là cầm tua rua màu đen xám... Lý ra đánh không lại ngài ta chứ?

"Lăng Thị đại nhân với Âm Thị đại nhân ai lợi hại hơn thế?"

Cô gái đáng yêu A hình như rất thích đề tài này, Phạm Thống đã muốn toát mồ hôi thay cô rồi.

"Đánh chính diện thì hắn lợi hại. Chẳng qua, muốn xử lý hắn, thì có đầy phương pháp."

Cũng chính là nói Lăng Thị đại nhân ngài âm hiểm hơn...

"A! Vừa mới trượt tay, bất cẩn làm gãy cánh tay người ta... thật xui xẻo, hôm nay vận khí hình như không tốt lắm, nhất định có người đang nguyền rủa ta có đúng không?"

"... Là ta đang nguyền rủa ngươi, ta thừa nhận, được chưa?"

Lăng Thị bực mình trả lời.

"Là em đấy! Đồ ngốc Âm Thị, chẳng đến gì hết, hẹn rồi còn tới muộn!"

Bích Nhu đột nhiên uất ức nói ra một câu như vậy, thần thái có mấy phần u ám.

Ngày nay nguyền rủa người ta mà cũng tranh nhau thừa nhận?

"A! Em tức giận rồi?

Nghe giọng của Âm Thị hình như đã hơi hoảng, tiếng kêu thảm của người khác từ máy thông tin phù chú truyền tới cũng trở nên thê lương hơn, chắc là lại trượt tay?

"Không có, em không có tức giận."

Bích Nhu mím môi không thừa nhận, không bao lâu sau lại mang giọng hơi nức nở nói tiếp.

"Lần đầu tiên hẹn hò là giết gà, lần thứ hai hẹn hò cũng là giết gà, mặc dù không có lãng mạn gì cả, nhưng người ta vẫn rất mong chờ có thể nhìn thấy anh, rõ ràng nói rất nhớ em, nhưng lại không dành thời gian cho em.... em biết người ở Đông Phương Thành quen biết anh lâu hơn, anh dành thời gian cho bọn họ cũng là điều nên làm, dù sao em cũng đâu phải người đặc biệt gì..."

Wow, thật là mỗi một câu đều chọc trúng tử huyệt, chẳng phải trước đó còn rất ngọt ngào mà? Làm sao nghe lên vẫn có nhiều vấn đề thế? Cô có cần thêm lần nào hẹn hò cũng có một đống kỳ đà không? Nói đến, ngài ta chưa từng mang cô ra ngoài một mình sao? Quả nhiên là chậm tiêu...

"A!"

Âm Thị la hoảng một tiếng, cũng không nghe thấy hắn lập tức giải thích hay vỗ về Bích Nhu, ngay lúc Phạm Thống đang nghĩ có phải là sắp chia tay rồi không, thân ảnh của Âm Thị tức thì xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Tiểu Nhu, đừng tức giận, ta..."

"Em muốn về Tây Phương Thành cơ!"

Hả? Cái gì? Tôi vừa rồi đã nghe thấy cái gì?

"AAA! Đừng đi! Ta sẽ rất cô đơn! Lão già! Mau nói giúp ta mấy câu đi chứ!"

Âm Thị căng thẳng cầu Lăng Thị trợ giúp, Lăng Thị thì dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn.

"Ngươi trực tiếp qua đây luôn à? Quyết đấu thì sao?"

"Hử? Tiểu Nhu tức giận rồi, ai còn để ý bọn họ nữa, một chiêu đánh gục toàn bộ rồi qua đây luôn."

Ồ... Là đánh gục, hay là đưa đến ao nước tái sinh? Trong đó có cư dân nguyên sinh không?

Trên thế giới này không thể chọc nhất quả nhiên là phụ nữ, phụ nữ vừa tức giận, thì sẽ xảy ra chuyện rất khủng bố.

"..."

Lăng Thị hiển nhiên cảm thấy bất lực đối với tình huống này, nhưng không có vẻ gì là muốn mặc niệm cho những kẻ hi sinh kia, hắn trước giờ không có dư lòng đồng tình để bố thí cho người khác, nhất là người xa lạ hắn không quen biết.

"Tây Phương Thành?"

Cuối cùng cũng có người đề xuất nghi vấn từ trong câu vừa rồi, người đặt câu hỏi là Chu Sa, chẳng qua không chỉ một mình cậu cảm thấy tò mò với cái danh từ đột nhiên xuất hiện này.

"A."

Âm Thị cũng phát hiện Bích Nhu hình như đã nói cái gì không nên nói, nhưng trông hắn không có vẻ để ý lắm.

Phạm Thống cũng rất hi vọng hắn đừng để ý. Lỡ như hắn rất để ý... vậy toàn bộ người ở đây liệu có bị diệt khẩu không? Từ xưa đến nay, nghe thấy bí mật của người khác đều sẽ không có kết cục tốt...

"Tôi vốn là người của Tây Phương Thành, vì để tìm Âm Thị, mới từ Tây Phương Thành tới đây."

Bích Nhu trái lại cũng rất hào phóng mà giải thích, giống như cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì, nhưng đây đáng lẽ không phải là chuyện có thể nói ra công khai như vậy chứ?

"Vì sao muốn tìm Âm Thị đại nhân?..."

Nguyệt Thoái cũng đặt câu hỏi, vừa nghe thấy vấn đề này, hai má của Bích Nhu ửng đỏ, giống như hoàn toàn quên mất chuyện không vui vừa rồi, cả người say sưa ở trong bầu khí màu hồng.

"Bởi vì... bởi vì, người ta vừa thấy Âm Thị đã yêu mất rồi, anh ấy thật mê người, tôi muốn đến gần anh ấy hơn, nếu ở Tây Phương Thành thì vĩnh viễn là kẻ địch, chỉ có thể nhìn từ xa, cảm thấy rất không thỏa mãn, cho nên tôi liền đến Đông Phương Thành, với hi vọng anh ấy sẽ chú ý tới tôi."

Tiểu thư, không phải vừa rồi cô còn đòi về sao? Hiện giờ lại xóa bỏ hận cũ yêu hắn yêu đến chết là thế nào?

"Âm Thị rất ấu trĩ, cho nên hắn nhất định sẽ chú ý đến cô."

Lăng Thị bình luận một câu như vậy. Cũng không phải dội nước lạnh vào Bích Nhu, chỉ là trần thuật một sự thật.

"Như thế nào cũng được, dù sao chỉ cần có thể ở cùng một chỗ, đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi."

Mà lúc không ở cùng một chỗ thì không hạnh phúc à. Nếu như yêu cầu của cô là mỗi giây mỗi phút đều dính với nhau, đó đúng là

không có khả năng lắm...

"Tiểu Nhu, xin lỗi, em đặc biệt đến Đông Phương Thành tìm ta chơi, ta lại không thường xuyên ở cùng em."

Âm Thị nắm tay của Bích Nhu, chân thành nhìn vào cô, như muốn tìm kiếm sự tha thứ từ cô.

"Người, người ta không có tức giận mà, chỉ cần nhìn thấy anh là vui rồi."

Dưới tình huống đối mặt với khuôn mặt của Âm Thị ở cự ly gần, cả mặt của Bích Nhu đỏ bừng, căn bản là nhất kích tất sát, trực tiếp bị choáng váng.

Xích mích nhỏ giữa hai người bọn họ được hóa giải thật dễ dàng, chẳng qua Phạm Thống lại chú ý thấy thần tình của Nguyệt Thoái trở nên lạnh nhạt, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không.

"Trước hết đừng nói những cái này, bộ trang phục đó của ngươi là thế nào...?"

Mặt của Lăng Thị hơi nhăn nhó khi đề xuất vấn đề này, mọi người bấy giờ mới chú ý thấy "bộ trang phục đó" trên người Âm Thị. Hắn mặc hộ giáp giống như người luyện võ, bên hông cũng đeo "thanh đao hỏng" mà hắn lúc trước mua được, cất ở trong vỏ, thế này nhìn sơ thật giống như là một chiến sĩ phái võ đạo, có điều, hắn chẳng phải là chưởng viện của Thuật Pháp Hiên sao...?

"Cái này à, ta lần trước chẳng phải đã nói sẽ mặc cho các ngươi xem hay sao? Đồ chơi lúc trước ta mua được ấy."

Câu trả lời của Âm Thị khiến mặt của Lăng Thị tối sầm một nửa. Nói như thế, hắn lúc trước đích xác đã từng nói ngoại trừ vũ khí còn mua hộ giáp, hôm nào có cơ hội sẽ mặc để "khoe"... Kết quả là hôm nay thực hành.

"Chỉ dùng để ngắm thôi sao..."

Chu Sa lẩm bẩm một câu, có vẻ sắp hết nói nổi.

"Tiểu Nhu, nhìn đẹp không?"

Diện đồ đương nhiên là muốn chưng cầu ý kiến của người hắn để ý, sau khi hắn hỏi, Bích Nhu cũng gật đầu lia lịa.

"Ừ ừ! Anh mặc cái gì cũng đẹp! Thế này trông lên rất có khí khái nam tử --"

Cô thật sự hết cứu rồi. Thời kỳ cuối của "bệnh Âm Thị", vô phương cứu chữa rồi đi...

"A, kỳ thực ta còn nghĩ, đi mua cái mặt nạ đeo lên không biết hiệu quả sẽ thế nào đây, hình như có vẻ cũng rất thú vị, mặt quỷ răng nanh kiểu gì cũng có, ta lần trước nhìn thấy có người bán."

Ngài làm ơn đừng làm vậy, toàn thân trên dưới của ngài được giá nhất chỉ có khuôn mặt kia thôi, ngài lại muốn che đi à? Cầu xin ngài có chút tự nhận thức giùm cho.

Sau khi nghe thấy Âm Thị hào hứng nói xong, thần sắc của Bích Nhu cũng trở nên có chút miễn cưỡng, cô hình như đang nỗ lực tìm lời gì đó để khéo léo khuyên hắn bỏ đi ý định kia, đối với cô mà nói, khuôn mặt tuấn mỹ mà cô yêu thích đó nếu bị một cái mặt nạ buồn cười che đi, vậy lúc gặp mặt hắn là sẽ giảm đi không ít hạnh phúc... muốn nói là tăng thêm không ít bực mình cũng được.

"Âm Thị, anh thế này đã rất đẹp rồi, mặt nạ... mặt nạ... vẫn là khỏi đi, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy rất khó chịu..."

"A, em không thích sao? Thì thôi vậy, không đeo nữa."

Từ bỏ ý định thật là nhanh, lời Bích Nhu nói quả nhiên rất hữu

hiệu, so với lời của Lăng Thị nói dễ dàng khiến hắn nghe lọt hơn.

"Bộ hộ giáp này ngươi lúc trước đã mặc rồi, làm phiền ngươi nhớ kỹ một chút."

Lăng Thị đỡ trán mở miệng với giọng hết chịu nổi, Âm Thị thì khó hiểu nhìn hắn.

"Hử? Lúc nào?"

"... Lễ Trầm Nguyệt, ngày thẩm phán... vẫn còn rất nhiều, quên đi, ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa."

Ơ? Lễ Trầm Nguyệt có mặc hộ giáp à?

Phạm Thống thừa nhận lúc hắn nhìn lên xe chỉ chú ý đến mặt của Âm Thị, không có chú ý cách ăn mặc của hắn lắm.

Một chưởng viện Thuật Pháp Hiên lại thích mặc hộ giáp như thế rốt cuộc là vì cái gì đây...

◊◊◊◊

"Lại trì hoãn không ít thời gian rồi, đi thôi..."

Lăng Thị đã chẳng buồn lải nhải hắn nữa, nếu người đã tới tồi, vậy thì có thể xuất phát rồi chứ?

"A, Lăng Thị, nếu ngươi đã tới, vậy chúng ta có thể khu 2 Hư Không rồi, đi thôi."

"Chúng ta là muốn đi giết gà! Khu 2 Hư Không làm gì có gà! Đầu óc rõ ràng một chút đi!"

Lăng Thị rốt cuộc vẫn là không nhịn được rống lên với hắn, nếu như có thể, hắn chắc là rất muốn nhéo lỗ tai Âm Thị để giáo huấn, chỉ là hắn không có làm như thế thôi.

"Gà... ? Hử? Ta chỉ biết hẹn hò với tiểu Nhu. Giết gà cũng được thôi, tiểu Nhu muốn làm gì thì làm cái đó."

Sau khi Âm Thị khó hiểu mà phát ngôn, mọi người không khỏi di chuyển tiêu điểm lên người Bích Nhu.

Cho nên, cô rốt cuộc là hẹn thế nào hả? Đây có tính là hẹn hò trá hình không?...

"Lần trước đã giết 723 con gà. Cho nên lần này giết 477 con là được rồi."

Trí nhớ của Lăng Thị rất tốt, lần trước đã giết bao nhiêu con gà vậy mà cũng còn nhớ, có điều hắn cố ý ghi nhớ chuyện này, cảm giác giống như hi vọng ngay cả một con cũng không muốn giết thêm, giết dư là bị lỗ không bằng, hơn nữa dựa vào logic lần trước, bởi vì mọi người đều đã lấy đủ da gà, lần này thì chỉ được chia lông gà, da gà hắn sẽ thu lại toàn bộ...

"Đúng thế đúng thế, lần trước Lăng Thị ca ca lợi hại lắm đó, trước bảy giờ đã giết được hơn bảy trăm con gà, một lần giết được một đống, cảm giác thật là ngầu."

Bích Nhu khen Lăng Thị một câu, Lăng Thị thì nở nụ cười với cô. Không phải Phạm thống muốn nói, Lăng Thị cười lên thật sự là phong hoa tuyệt đại, đủ để ăn đứt tất cả phụ nữ, nhưng ưu thế của Bích Nhu là ngọt ngào đáng yêu, đó thì không thể so sánh rồi.

"Lăng Thị ca ca?"

Âm Thị hình như là hôm nay mới lần đầu tiên nghe thấy cái xưng hô này, sau khi hắn lặp lại trong kinh ngạc, lập tức dùng ánh mắt không thể chấp nhận nhìn Lăng Thị.

"Lão già chết tiệt! Đừng dụ dỗ tiểu Nhu nhà ta! Để người ta gọi ca ca, ngươi tốt bụng nhỉ?"

"Ta rất thích nghe, cô ấy gọi rất cam nguyện, ngươi quản cái gì?"

Lăng Thị lành lạnh mà trả lời hắn, đây khiến Âm Thị ghen tị.

"Tiểu Nhu, em đừng bị hắn lừa, hắn chẳng qua chỉ là một lão già chết tiệt thôi!"

Âm Thị không làm gì được Lăng Thị, đành chuyển sang khuyên nhủ Bích Nhu, Bích Nhu thì mở to đôi mắt vô tội, ra vẻ không biết thế này thì có gì không được.

"Nhưng em đã gọi quen rồi mà."

Đàn ông hẳn là đều không muốn người tình của mình quá thân với đàn ông khác, cho dù người đàn ông đó trông rất giống phụ nữ.

"Nếu ngươi không hài lòng, có thể hỏi cô ấy có muốn gọi ngươi thân mật hơn hay không."

Lăng Thị vẫn đang nói kháy, thuận tiện xúi bậy. "Như là... thân ái? Âm Thị tiểu thân thân? Hảo ca ca?"

Mọi người đều không muốn bình luận. Phạm Thống cảm thấy rất thái quá, nếu Bích Nhu thật sự gọi như thế, để tránh cho tâm lý và sinh lý không thoải mái, đoàn giết gà nhổ lông này vẫn là đừng đi theo thì tốt hơn.

Hơn nữa, Lăng Thị đại nhân, những xưng hô này từ trong miệng ngài gọi ra, thực sự rất không ổn đi? Thực sự khiến người rất muốn rùng mình...

"Không muốn đâu, Âm Thị chính là Âm Thị, em cũng gọi quen rồi."

"A!"

Bích Nhu cự tuyệt rồi, Âm Thị thì bởi vì cô cự tuyệt mà rầu rĩ.

Âm Thị đại nhân, ngài chắc không phải thật sự nghiêm túc cân nhắc mấy cái xưng hô này chứ? Phẩm vị của ngài luôn đặc biệt như thế sao?

"Tiểu Nhu..."

"Hả."

"Lão già chết tiệt giết gà rất nhanh, em thích à?"

"Thích chứ, rất là vui."

Nghe thấy khẳng định của Bích Nhu, Âm Thị có lẽ đã bị đả kích.

"A, ta cũng làm được, đáng ghét, lão già, lát nữa mình ta giết gà là được, ngươi đừng nhúng tay đó!"

"Muốn thể hiện khí khái nam tử, tùy ngươi, ta không quan tâm."

Để toàn bộ gà cho Âm Thị giết?

Phạm Thống cứ cảm thấy bất an, Âm Thị luôn cho hắn một loại cảm giác rất không đáng tin, nếu như có thể, hắn vẫn là cảm thấy đi theo Lăng Thị thì an tâm hơn.

"Nhưng mà, lão già, ngươi không giết gà, ngươi đi theo làm gì?"

"... Là ngươi muốn ta không giết."

Có thể trong thời gian ngắn như thế lật đổ lời của chính mình, Âm Thị quả nhiên là một nhân tài.

"A, quên đi, chúng ta đi thôi."

"Khu 2 Tư Nguyên không tính là xa, nếu hành động tập thể, không bằng đi bộ qua?"

"Khu 2 Tư Nguyên đi làm sao? Gà rốt cuộc ở chỗ nào?"

Âm Thị hiển nhiên hoàn toàn không quen đường.

"Thật phiền toái... Mở pháp trận truyền tống cho trẫm, lão già."

"..."

Hẳn là trong lòng không ít người đều có một loại cảm giác "bản thân ngươi không biết mở sao", nhưng đây là cách đàm phán của hai người bọn họ, người khác cũng không có chỗ xen vào.

Dưới yêu cầu vô lại của Âm Thị, Lăng Thị thi triển truyền tống thuật đưa toàn bộ bọn họ đến khu 2 Tư Nguyên, Phạm Thống vốn còn nghĩ liệu hắn có cố ý chơi xấu mà bỏ sót Âm Thị, chẳng qua cũng không xảy ra loại chuyện này. Sau khi nhìn thấy hắn thi triển truyền tống thuật một cách tài hoa như vậy, Phạm Thống mới lĩnh ngộ thì ra thuật pháp của Lăng Thị cũng có trình độ nhất định, ngẫm kỹ lại cũng không sai, người ta không nhất định chỉ có thể chuyên tinh một khoa mục mà, kỳ thực phù chú với thuật pháp trên cảm giác cũng có tính chất chung nào đó, nói như vậy, không biết Âm Thị có biết dùng phù chú hay không.

Muốn nói kỳ thực phù chú với thuật pháp có tính chất chung nào đó, Phạm Thống liền cảm thấy chán nản. Hắn không có vấn đề gì với phù chú, ngoại trừ cái miệng niệm chú không chính xác, nhưng trên thuật pháp thì hoàn toàn không có khả năng... Chênh lệch lớn như thế thật sự khiến người rất muốn khóc, mà hắn lại không có bất cứ biện pháp nào.

"A, ở đây chính là khu 2 Tư Nguyên à? Xem ra cũng không khác bao nhiêu với khu 2 Hư Không."

Âm Thị sau khi liếc nơi này một cái, đã hạ bình luận như vậy,

Lăng Thị là người duy nhất ở hiện trường từng đến khu 2 Hư Không thì không chút do dự bác bỏ.

"Hoàn toàn không giống nhau! Cho dù không có thẩm mỹ để nhìn ra vấn đề, chẳng lẽ ngươi còn bị mù màu sao?"

Tôi cảm thấy các tật xấu xảy ra ở trên người Âm Thị đại nhân đều là có khả năng. Nên nói là, đều cảm thấy rất hợp lý.

"Hử? Bầu trời đều rất đẹp mà. Tiểu Nhu, em xem, thời tiết hôm nay thật là tốt."

"Đúng vậy, có anh ở đây mà."

"..."

Đôi tình nhân lúc chìm đắm trong hào quang tình yêu dường như đã không còn nhìn thấy tồn tại của người khác nữa, Phạm Thống cảm thấy, chỉ cần có mặt Âm Thị, Bích Nhu căn bản nhìn cái gì cũng cảm thấy rất đẹp đi?

Như thế, lúc có mặt Âm Thị, ở trong mắt Bích Nhu, đám tạp nham bọn họ trông lên cũng sẽ đặc biệt thuận mắt sao? Đây không biết có nên tính là chuyện tốt hay không.

"Âm, đồ vật ta nhờ ngươi mang tới đâu? Đem phát đi."

Lăng Thị đột nhiên mở miệng nói như thế, đây khiến Phạm Thống có chút chờ mong.

Lại có thứ gì muốn cho bọn họ sao? Là thứ hay ho gì vậy?

"Đồ vật..."

Âm Thị nhìn hắn, cúi đầu suy tư, có vẻ như đang nghiêm túc suy nghĩ thứ Lăng Thị nói là cái gì.

"Giấy phù đó! Ngươi đừng nói là không mang nhé?"

Ơ... Chỉ có giấy phù thôi à?

Phạm Thống cảm thấy có chút thất vọng.

"A, giấy phù! Chính là tại ngươi, ta vì mua giấy phù mới ra đường, rồi bị người ta bao vây chặn lại đòi quyết đấu, hại ta đến muộn, khiến cho tiểu Nhu không vui."

Thật là tiền nhân hậu quả phức tạp.

"Đó không phải trọng điểm, ta tưởng ở chỗ ngươi có sẵn mới bảo ngươi thuận tiện mang theo, không ngờ ngươi còn phải ra đường đi mua... Chuyện đã qua thì không cần nhắc đến nữa, vậy ngươi rốt cuộc có mua được không? Nếu có thì chia cho bọn họ đi, tốt xấu gì cũng đến lúc nên học một số phù chú rồi, cầm ít giấy phù dự phòng, nếu như gặp phải tình huống nguy cấp gì nói không chừng vẫn có thể ứng phó."

Lăng Thị đại nhân, ngài nghĩ thật là chu đáo. Có điều người niệm phù không ra như tôi nên làm sao đây...

"Có, ta có mua được, vậy ta phát đây."

Âm Thị không biết từ chỗ nào trên người lấy ra cả mấy xấp giấy phù đủ màu sắc, cảnh tượng này khiến mọi người có chút kinh ngạc, bởi vì trên người hắn trông lên rõ ràng không có chỗ để chứa những thứ này.

Tiếp đến hắn không thèm phân loại mà phát loạn xạ giấy phù cho bọn họ, cuối cùng đưa xấp còn thừa lại cho Lăng Thị.

"... Ngươi cho ta giấy phù để làm gì? Ngươi không biết ta không cần giấy phù cũng có thể dùng phù chú sao? Hơn nữa ngươi phát cho bọn họ là giấy phù cấp cao, bọn họ hiện tại chưa thể sử dụng, còn đưa cho ta giấy phù cấp thấp, thì lại là có ý gì? Lúc ngươi mua giấy phù có thể động cái não rỉ sét của ngươi một chút không? Hay kỳ thực ngươi căn bản không có não?"

"A, Lăng Thị, ngươi xem đám mây ở chân trời thật là đẹp."

"Đừng có nhìn trời nữa!"

Đúng vậy, mấy lời thoại dùng để lừa phỉnh phụ nữ của ngài đối với Lăng Thị đại nhân thì vô dụng đi? Mặc dù ngài chắc là không phải cố ý giả ngu, nhưng vẫn khiến người cảm thấy rất thiếu thành ý.

Cuối cùng Lăng Thị đem xấp giấy Âm Thị giao cho hắn chia đều cho mỗi một người, những giấy phù cấp cao kia hắn cũng làm biếng thu lại, xem như bọn họ sau này sẽ dùng đến, để cho bọn họ giữ trước.

"Được, vậy chúng ta đi giết gà thôi."

Âm Thị trông rất phấn chấn, chẳng qua sau khi nhìn sinh vật xung quanh, hắn lại nhìn Lăng Thị với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Lăng Thị, con nào là gà?"

Ngài lần trước chẳng phải đã giết rồi sao... cho dù ngài chỉ giết có một con, cũng vẫn là đã giết rồi! Nói đến ngài chắc không phải kỳ thực cũng không biết gà mình sắp giết tên đầy đủ là lục kê chứ?

"Ngươi không thể giết sạch toàn bộ sinh vật mà mắt có thể nhìn thấy à?"

Lăng Thị trả lời khá lãnh đạm. Nếu như muốn giết sạch toàn bộ sinh vật mà mắt có thể nhìn thấy, kiến nghị các ngài dùng thị phù ngọc bội đuổi hết những người có thể tồn tại ở khu 2 Tư Nguyên đi, bằng không lát nữa lỡ giết nhầm thì không hay đâu...

"Ơ? Nhưng ta không thích vô duyên vô cớ đánh đánh giết giết..."

Âm Thị trông có vẻ không bằng lòng lắm, không ngờ tính cách

hắn vẫn rất yêu chuộng hòa bình.

Vậy thì đừng cưỡi ma thú lung tung tông chết người chứ, đáng ghét. Phạm Thống lẩm bẩm trong lòng.

"Trong một bầy dã thú ngươi định chỉ giết mỗi gà? Cho dù ngươi thật sự làm được, nhưng sau khi giết, ngươi bảo bọn họ làm sao đến gần nhổ lông? Bộ dã thú bên cạnh sẽ không công kích bọn họ sao? Vẫn là giết hết toàn bộ đơn giản hơn."

Lăng Thị thật là không cần hỏi chắc chắn sẽ lựa chọn cách có hiệu suất nhất, hơn nữa hình như có thể vứt bỏ mấy thứ như lương tâm đạo đức.

"A, được thôi, mặc dù phải nghe lời của lão già như ngươi khiến người có chút khó chịu..."

Mắt thấy bọn họ đã nói chuyện xong và sắp sửa bắt đầu, Nguyệt Thoái không nhịn được đề xuất vấn đề mà Phạm Thống vừa rồi cũng đã nghĩ tới.

"Các ngài... có cần cân nhắc đến việc mời những người ở lân cận đi trước không?"

Nguyệt Thoái có lẽ cũng cảm thấy loại công kích bừa bãi này đối với những người cũng đang hoạt động ở khu này mà nói thì rất nguy hiểm, mà sau khi cậu đề xuất, Âm Thị chớp chớp mắt, Lăng Thị thì thờ ơ mà đáp một câu.

"Thị giết người thì không cần trả nợ cũng sẽ không bị truy cứu."

...

Cho nên... bởi vì đặc quyền rất tiện lợi, ngài liền cảm thấy giết luôn cả người cũng không hề gì sao...? Quan điểm giá trị của ngài liệu có thiên vị quá mức rồi không?

"Lão già, ngươi giết bừa bãi người của Tây Phương Thành, ngay cả người của Đông Phương Thành cũng không tha sao?"

Âm Thị hình như cũng có chút không chịu nổi đối với việc không quan tâm giá trị nhân mạng này của hắn, câu trả lời của Lăng Thị lại khiến người dở khóc dở cười.

"Là ngươi đi giết, không phải ta, ngươi bảo ta đừng động thủ."

Logic của ngài thật là tuyệt diệu. Bởi vì là Âm Thị đại nhân đi giết cho nên ngài không quan tâm, ý là vậy sao? Nhưng tôi cảm thấy nếu là ngài tự mình động thủ giết, sợ rằng sẽ càng không kiêng dè...?

"Đồ lão già chết tiệt! Lão già xấu xa! Mau dùng yêu bài đuổi những người khác đi, ta mới không muốn giết người!"

"Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi đó không phải yêu bài..."

Bất luận thế nào, nếu sử dụng thị phù ngọc bội, để cho Lăng Thị dùng vẫn là an tâm hơn, nếu là Âm Thị, luôn cảm thấy trên cấm lệnh sẽ xuất hiện khuyết điểm không thể né tránh, sau đó chính là sẽ xuất hiện kẻ hi sinh nào đó, ví dụ như Phạm Thống lần trước.

Như lần trước, Lăng Thị móc ra ngọc bội màu xanh đen của mình, ném lên phía trên, để cho cấm lệnh phù ấn của hắn khoách tán lên trời.

"Lăng Thị phù cấm lệnh, phạm vi khu 2 Tư Nguyên, ngoại trừ những người ta nhìn thấy, người khác phải rời khỏi khu vực này trong vòng mười phút, bổn cấm lệnh sẽ tự động giải trừ sau khi ta rời khỏi."

Vẫn có một điểm Phạm Thống chú ý thấy, trong thời gian cấm lệnh duy trì, trên bầu trời có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng của cấm lệnh phù ấn, sau khi rời khỏi hắn là sẽ biến mất, người

khác đại khái là dùng cái này để phán đoán đi.

Có điều quy định của cấm lệnh lần này... Lăng Thị đại nhân, xin ngài ngàn vạn lần đừng nhìn sót tôi đấy, xin ngài ngàn vạn lần phải chú ý đến tồn tại của tôi, đừng để tôi mười phút sau biến thành kẻ hi sinh đáng thương lần nữa...

◊◊◊◊

"Được, bây giờ bắt đầu giết gà!"

Âm Thị lần nữa đẩy phấn chấn chỉ ngón tay về phía trước, lần này cuối cùng cũng thật sự bắt đầu rồi, hắn không chút do dự xông về phía bầy dã thú phía trước, Phạm Thống vốn còn có chút mong đợi nhìn thấy cảnh tượng Âm Thị bị húc trở lại, đáng tiếc để cho hắn thất vọng rồi.

Sau khi Âm Thị đến gần bầy dã thú, lập tức truyền tới tiếng nổ liên hoàn, thậm chí có ánh sáng chói mắt lóe lên, không tới năm giây, đã để lại một đống thi thể dã thú, thì ra tua rua màu đen thuần thực sự không phải giả... Không, cũng chưa chắc, xử lý quái ở khu 2 Tư Nguyên nói không chừng người cầm tua rua màu đỏ cũng làm được.

Tóm lại trong lòng Phạm Thống rất không muốn thừa nhận Âm Thị rất mạnh. Đại khái là cảm thấy thực lực và đầu óc không tương xứng khiến người rất khó chấp nhận đi. Trái lại vẫn có một chút để lầm bầm, chính là thanh trường đao đó quả nhiên là đồ trang sức, hắn căn bản không có rút đao ra khỏi vỏ.

"Trong bầy dã thú kia không có lấy nửa con lục kê."

Chu Sa chỉ ra sự thực khiến người không biết nên nói cái gì.

"Âm! Ngươi làm sao có thể dùng ma pháp!"

Khuôn mặt của Lăng Thị lần nữa vặn vẹo. Sử dụng ma pháp ở

trước mặt cư dân Đông Phương Thành, xác thực là không ra thể thống, chẳng qua nếu hắn không nói, vẫn chẳng có ai biết đây là ma pháp.

"Ơ? Âm Thị tại sao biết ma pháp?"

Bích Nhu dù sao cũng là đến từ Tây Phương Thành, cho nên cô cũng có thể nhìn ra đây là ma pháp, không giống với thuật pháp của Đông Phương Thành.

Đúng thế, Âm Thị đại nhân, ngài học lén từ đâu vậy, đừng nói ngài cũng biết tà chú của Tây Phương Thành nhé?

"A, Âm Thị, không thể làm nổ bằng ma pháp, thế này lông sẽ tan nát mất, không nhổ được nữa --"

Sau đó Bích Nhu nghĩ đến trọng điểm này, vội vàng la to với Âm Thị đã cách rất xa.

"Dùng máy thông tin phù chú đi, thằng ngốc đó, chỉ lo xông xáo lung tung, chẳng biết lo cho ai đâu..."

Lăng Thị tiếp tục lắc đầu thở dài. Hắn có thể nhìn rất rõ, sau khi giết bầy dã thú đầu tiên, Âm Thị liền sử dụng ma pháp gia tốc của mình, một mạch đi giết bầy thứ hai, thuận tiện tàn sát dọc đường, căn bản không dừng lại nghe bọn họ đang la hét cái gì, trong lúc giết bầy dã thú, chân chưa từng dừng lại.

Tình huống trước mắt, nhặt thi thể hắn giết cũng không kịp, hình như cũng không phải dịp tốt để trò chuyện, liệu có nên ngăn cản hắn trước hay không cũng khiến người có chút do dự, tóm lại mọi người vẫn là đi theo lộ tuyến giết chóc hắn để lại và bắt đầu xử lý công việc nhổ lông.

Phạm Thống nghĩ đến mình rõ ràng đã mua vũ khí, nhưng vẫn là không thể lấy ra nhổ lông lột da, không khỏi ủ rũ lần nữa. Ai bảo thứ hắn mua là cây lau làm chi?

Mà lộ tuyến giết gà của Âm Thị... không thể không nói, thực sự méo mó đứt quãng. Phạm Thống không biết hắn rốt cuộc có khả năng định hướng hay không, quỹ đạo phân bố thi thể dã thú khiến người cảm thấy hắn thích chuyển hướng là chuyển hướng, hơn nữa cho dù bọn họ đã tăng tốc đuổi theo rồi, trên dọc đường vẫn chỉ thấy thi thể dã thú, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Âm Thị đâu.

May mà lông bị phá hủy chỉ là thiểu số, phần lớn lông trên đầu gà vẫn ở trạng thái có thể thu thập, bằng không đã uổng công giết rồi.

Sinh vật ở khu 2 Tư Nguyên sẽ không bởi thế tuyệt chủng chứ? Phạm Thống đột nhiên có lo lắng này.

"Chạy đến đâu rồi, nếu không ngăn cản hắn thì hắn có biết dừng tay hay không... A!"

Khi Lăng Thị đang lẩm bẩm dở chừng, chợt chú ý thấy phương xa có chút không thích hợp, một trận gió lốc cuồn cuộn giống như bão cát đang cuốn về phía này với tốc độ rất nhanh, nhìn từ xa không cảm thấy có tính uy hiếp gì, nhưng nhìn sắc mặt Lăng Thị thay đổi, khẳng định không phải là thứ đơn giản.

"Âm! Mau trở lại! Là thanh bình phong bạo!"

Thanh tần phong báo? Đó là cái gì? Động vật à? Hay là thứ có thể ăn?

"Ơ? Ơ! AAA! Các ngươi đang ở đâu vậy? A! Giúp ta chiếu cố tiểu Nhu, tiểu Nhu không thể chết! Cô ấy là cư dân nguyên sinh..."

Sau khi nghe thấy lời của Âm Thị, Lăng Thị liền lao về phía Bích Nhu và hai cô gái khác, chuẩn bị tiến hành yểm hộ, bởi vì gà tán loạn khắp nơi, vị trí mỗi người có chút phân tán, hắn không thể lo cho từng người được, đành phải làm lựa chọn.

Hả? Chậm đã! Cho nên đây là thứ đụng vào sẽ chết sao? Chờ một chút! Lăng Thị đại nhân ngài cứ như thế bỏ rơi chúng tôi à! Cho dù cư dân tân sinh không sợ chết, ngài cũng đừng như vậy, nói trước có trả phí thân xác hay không đã--!

Lúc trận bão cát màu xanh quét qua, Phạm Thống cảm thấy mình bị đẩy mạnh một cái, giống như có một cỗ lực lượng tông lên thân thể mình, sau đó hắn bị cuốn vào bão cát...

"Tiểu Nhu! Lăng Thị! Các ngươi ở đâu?"

"Ta dùng phù chú mang bọn họ đi tránh rồi, chẳng qua ba người còn lại thì..."

"A! Ba người còn lại đâu? Có sao không?"

"Tôi đang ở cùng với Chu Sa..."

Sau khi nghe thấy dò hỏi của Âm Thị, Nguyệt Thoái nhỏ giọng dùng máy thông tin phù chú trả lời một tiếng, đồng thời liếc nhìn Chu Sa đang mắc ở trên cây cùng với cậu, trông cậu ta có vẻ rất bất mãn, cộng với loài thú nguy hiểm đang lẩn quẩn dưới cây, hình như vẫn chưa chú ý đến bọn họ.

"Chúng tôi không biết bị cuốn đến nơi nào, hiện tại đang ở trên cây. Phía dưới có một số dã thú, tôi nghĩ tốt hơn là đừng kinh động đến bọn chúng..."

"Các ngươi không sao? Thanh bình phong bạo ngoại trừ sẽ cuốn người đến chỗ ngẫu nhiên, bản thân nó còn có tính sát thương không yếu đấy."

Lăng Thị hơi cảm thấy nghi hoặc, Nguyệt Thoái thì khẽ giọng trả lời.

"Tôi với Chu Sa đều không sao. Có lẽ là may mắn đi."

"Thế sao? Cũng tốt..."

"Phạm Thống đâu? Nãy giờ không nghe thấy tiếng của Phạm Thống, đừng nói cậu ấy chết rồi chứ?"

Trong máy thông tin truyền đến giọng lo lắng của Bích Nhu.

"Nếu như mọi người đều không sao, chỉ có hắn chết rồi, vậy hắn thật đúng là xui xẻo."

Lời bình của Lăng Thị vẫn cảm giác không ra lòng đồng tình ở bên trong.

"A, vậy các ngươi đừng cử động, bọn ta sẽ đi tìm các ngươi."

"Được, cảm ơn."

Sau khi Nguyệt Thoái bình tĩnh trả lời xong, thì không nói chuyện nữa, mà liếc nhìn Chu Sa đang ở sát bên cạnh.

"Chu Sa, tâm tình cậu không tốt?"

"Đương nhiên rồi. Bọn họ ở lúc nguy hiểm bỏ mặc chúng ta kìa! Nếu như không có cậu, tôi biết đâu đã chết rồi đi?"

Chu Sa trả lời với sắc mặt không tốt, tiếp tục nói.

"Vì sao cứ luôn là nói con gái thì cần được bảo vệ thật tốt, giống như con gái quý giá lắm không bằng, nam nữ không phải đều như nhau sao? Chỉ là khác bề ngoài mà thôi!"

Cậu đã tắt công năng trò chuyện nhóm rồi mới nói, đại khái cũng không muốn trực tiếp trở mặt với mọi người.

"A..."

Nguyệt Thoái nhất thời cũng không biết nên trả lời cái vấn đề này thế nào, bởi vì cậu do dự, Chu Sa lại áp sát hơn một chút tiếp

tục bức hỏi.

"Chẳng lẽ cậu không cho rằng như thế sao?"

Bởi vì đây coi như là trò chuyện riêng tư, Nguyệt Thoái cũng tắt trò chuyện nhóm.

"Tôi cảm thấy... Con trai có lẽ vẫn là cần bảo vệ con gái đi? Cần đảm đương nhiều việc hơn con gái một chút, tôi nghĩ tốt hơn là đừng so đo quá nhiều với con gái..."

Nếu như Phạm Thống ở đây, nhất định sẽ khen ngợi Nguyệt Thoái có kiến thức, bởi vì con gái không thể đắc tội, chẳng qua ở đây là Chu Sa mà không phải Phạm Thống, nghe thấy lời của Nguyệt Thoái, cậu liền tỏ ra không vui.

"Rõ ràng là cùng một người, vì sao dùng bề ngoài con gái là có thể chiếm được chỗ tốt?"

"Hử? Cái gì mà bề ngoài con gái...?"

Sau khi Nguyệt Thoái lộ ra thần tình không thể lý giải, Chu Sa trái lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu.

"Ngày đầu tiên lúc dọn vào túc xá, cậu chẳng phải đã thấy rồi sao?"

Sau khi Chu Sa nhắc nhở như vậy, Nguyệt Thoái vẫn liên tưởng không ra, Chu Sa nhíu mày, dứt khoát trực tiếp dùng "hình ảnh" để đánh thức ký ức của cậu.

Ngay trước mắt Nguyệt Thoái, "bing" một tiếng, không phải âm thanh lớn lắm, tùy theo âm thanh biến mất, sương mù xuất hiện cùng lúc với âm thanh cũng tản ra, Chu Sa vốn là một thiếu niên, đột nhiên trở thành một thiếu nữ.

"--"

Nguyệt Thoái giật mình lùi lại, nhưng ở đây là trên cây, trên thực tế phía sau cũng không còn nơi cho cậu rụt lại nữa, Chu Sa sau khi biến thành thiếu nữ thì không hề cảm thấy mất tự nhiên mà áp sát lại, khuôn mặt trở nên vừa quyến rũ vừa yêu kiều vẫn thấp thoáng có chút bóng dáng khi ở dạng thiếu niên, nhưng cơ thể mềm mại ôm trên cánh tay cậu cùng với sự áp sát, và bộ ngực hết sức "đầy đặn", đó biểu thị đây không phải ảo giác, người đang áp sát cậu hiện giờ, thật sự là một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái khá quyến rũ.

"Tôi là nói, bề ngoài nữ giới của tôi, ngày đầu tiên đến cậu chẳng phải đã thấy rồi sao?"

Chu Sa sau khi biến thành nữ giới, giọng nói cũng trở nên êm ái nữ tính, tính cách hình như cũng có chút khác biệt.

"Nè, người ta cũng rất muốn xem thử cậu biến thành nữ sẽ có dáng vẻ gì đấy, nhất định rất xinh đẹp nhỉ? Có muốn biến đổi không?"

Không phải ai cũng có thể biến nam biến nữ, nhưng Chu Sa hiển nhiên không biết điều đó, mà lúc này, ký ức nhìn thấy "con gái" tắm rửa trong buồng tắm, cùng với xung kích do Chu Sa đột nhiên biến thành nữ, cộng thêm lần đầu tiên trong đời đến gần con gái như thế, đã vậy còn bị hỏi vấn đề kỳ quái này, lý trí của của Nguyệt Thoái cuối cùng cũng đứt cái phựt mà kêu thảm ra tiếng.

"Oaaaaa--!"

Vào lúc này, ở đằng xa Phạm Thống không rõ tung tích cũng không rõ đã gặp phải chuyện gì, cảm thấy mình hình như nghe thấy tiếng kêu thảm của Nguyệt Thoái, chẳng qua hắn cũng không có chú ý đến việc này, chỉ coi như là ảo giác thôi.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tự Thuật -- Vi Thị + Giới Thiệu Nhân Vật (Phiên Bản Nguyệt Thoái)

Tên của ta là Vi Thị, đây là tên mà ta nhận được sau khi trở thành Thị của Đông Phương Thành, cũng là tượng trưng cho địa vị và quyền lực, cái tên được ban tặng này ấn chứng cho sự nỗ lực trong quá khứ và tài hoa của ta, là một phần thành tựu trong đời ta, về phần tên ban đầu của ta là gì, tự nhiên cũng không còn quan trọng nữa.

Đông Phương Thành có năm vị Thị, nhưng ta rất không hài lòng đối với việc xếp ngang hàng với với bọn chúng. Ta là dựa vào chân tài thực học mới lấy được sự coi trọng của nữ vương bệ hạ và có được danh hiệu vinh quang này, không giống với bọn chúng, một tên dựa vào khuôn mặt một tên dựa vào phục vụ hai tên dựa vào quan hệ thân thuộc, bởi thế ta trước giờ không ưa gì bọn chúng, nhất là cái tên không biết kỷ cương nào đó trong số chúng, cái tên mọi rợ không làm được việc lớn.

Tâm nguyện lớn nhất cả đời ta chính là có thể đứng ở bên cạnh nữ vương bệ hạ, dẫn dắt ngài làm ra quyết định sáng suốt, nhào nặn Đông Phương Thành trở thành một đất nước hoàn mỹ -- chỉ có người thượng đẳng, không có người hạ đẳng. Để làm một Thị dưới một người trên vạn người, ngoại trừ nên có đầu óc trí tuệ hơn người bình thường, có được lực lượng phù hợp với thân phận cũng là rất quan trọng, vì thế cho dù ta đã lao tâm lao lực để cho quốc gia tốt đẹp hơn, vẫn là không quên rèn luyện thân thể nâng cao lực lượng, bất luận là phương diện nào ta đều muốn làm thật tốt, khiến người khác tìm không được điểm yếu để công kích ta, để chứng minh sự cao cao tại thượng của ta là xứng đáng.

Chuyện ta làm mỗi ngày, ngoại trừ suy nghĩ làm thế nào để cho Đông Phương Thành trở nên tốt hơn, chính là tiến hành tu luyện, để cho mình có lực lượng có thể uy chấn những tên bình dân kia, nhưng ở phương diện đề thăng giai cấp tua rua, gần đây có chút không thuận lợi, tua rua màu tím đậm mãi mà không thể đổi thành tua rua mà đen nhạt-- Nhưng, ta không tin mình đã đến cực hạn, đây có lẽ là bài kiểm tra tính nhẫn nại mà trời cao cho ta, mà ta sẽ có một ngày đột phá -- vẫn còn một điều, cũng khiến ta vô cùng không vui đối với mấy tên "đồng sự" ngang hàng với ta kia.

Âm Thị và Lăng Thị, trước khi ta lên làm Thị đã có mặt rồi, lúc đó tua rua của bọn chúng đã là hai giai cấp cao nhất: màu đen thuần và màu đen xám. Ta cảm thấy một tên ngu đần không có trí tuệ và một tên bê đê mặt nữ thân nam lại có biểu tượng thực lực cao đẳng như vậy, căn bản là chuyện ta không thể chấp nhận.

Âm Thị suốt ngày chơi đùa, Lăng Thị cả ngày đi theo nữ vương bệ hạ, không biết liêm sỉ, bọn chúng thiếu sự nỗ lực và lòng tu luyện, vì sao có thể sở hữu vinh dự của tua rua màu đen!

Để bảo vệ lý tưởng của ta, ta từng khiêu chiến Âm Thị một lần, hắn chỉ là may mắn đánh thắng mà thôi, vậy mà dám nhìn thấy ta là gọi bại tướng dưới tay suốt ba tháng, đây đúng là sỉ nhục không thể nhẫn nhịn, ta không thừa nhận hắn có thực lực của tua rua màu đen thuần! Cái tua rua đó không hợp với hắn chút nào, hơn nữa hắn còn thường xuyên làm mất!

Trời cao đoái trông một tên mọi rợ ấu trĩ như vậy khiến ta rất bất ngờ, ta cảm thấy những thứ như vận khí và kỳ tích nên được ban cho người thực sự nỗ lực như ta mới là chính đạo, thiên đạo phải nên hoàn mỹ vô khuyết, làm sao có thể xuất hiện sai lầm không thể tha thứ như thế này đây?

Thậm chí cái tên bê đê bất nam bất nữ kia cũng được trời cao che chở. Nếu như không phải trời cao thiên vị bất công, ta đáng lẽ sẽ không thua, cho dù Lăng Thị không có nhìn thấy ta là gọi bại

tướng dưới tay, nhưng hắn mỗi lần liếc nhìn ta, nụ cười lạnh khinh thường trào phúng bên khóe môi đó vẫn khiến ta cảm thấy tôn nghiêm bị sỉ nhục nghiêm trọng, đúng, sỉ nhục nghiêm trọng --

Có điều nữ vương bệ hạ tôn quý, mỹ lệ và cao sang, bất luận bọn chúng có quá đáng làm sao, cũng sẽ không làm ra bất cứ xử phạt tương đối thực tế nào. Mặc cho ta đã cố gắng dẫn dắt ngài làm ra quyết định chính xác rất nhiều lần, đừng giữ lại những người không thích hợp ở Thần Vương Điện, đừng để cho người không có tài năng ở vị trí cao, nhưng nữ vương bệ hạ vẫn không lay chuyển, ta hoàn toàn không tài nào hiểu nổi.

Bọn chúng rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì khiến nữ vương bệ hạ dung túng bọn chúng như thế?

Không nói đến hai người bọn chúng nữa, Huy Thị cái thằng nhóc tới sau này cũng khiến ta rất không vui.

Âm Thị và Lăng Thị hai tên quái vật không biết già đó vẫn có thể xem như là quái vật ngoài lẽ thường, nhưng Huy Thị chỉ là một đứa bình dân mà nữ vương chọn ra để nhận nuôi, vì sao nó mười mấy tuổi đã có thể đạt đến giai cấp tua rua màu đen nhạt?

Nó chỉ là đứa trẻ bình thường xuất thân từ bình dân mà thôi, nhìn làm sao cũng không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt!

Ta không tìm Huy Thị quyết đấu. Bởi vì, cho dù ta không ưa nó, bắt nạt một thằng nhóc hậu bối vẫn là hành vi không được đúng đắn cho lắm, tự tôn của ta không cho phép ta làm như vậy, ít nhất nó vẫn là cư dân nguyên sinh không có phạm tội, nếu như là cư dân tân sinh vậy đương nhiên không có gì để nói, nể mặt nó hẳn là sẽ trung thành với nữ vương bệ hạ, cũng không ấu trĩ như người nào đó, hay không biết liêm sỉ như người nọ, cho dù nó thường thường chống đối ta ở một vài chính sự, ta vẫn giữ tấm lòng bao dung của người lớn mà tha thứ cho sự không biết gì của nó.

Đáng tiếc về sau chứng minh ta nhìn nhầm rồi. Không, ta sẽ không thừa nhận đây là sai lầm của ta, ta sở dĩ bị lừa gạt chỉ là bởi vì khuyết điểm của Âm Thị và Lăng Thị quá minh hiển, cho nên ta mới không chú ý đến vấn đề của Huy Thị, đương nhiên loại sai lầm này về sau sẽ không xảy ra nữa, cuộc sống của ta không cho phép vết nhơ tồn tại, về phần bại dưới tay Âm Thị và Lăng Thị, đó là do bọn chúng âm hiểm với lại ta bảo lưu thực lực, tuyệt đối là như vậy.

Mà Lạc Thị ấy à, ta không hài lòng với nó là bởi vì nó quá không tiến bộ.

Thân là con một của nữ vương bệ hạ tôn quý, đáng lẽ phải kế thừa sự dứt khoát, quyết đoán, lãnh khốc, cường đại cộng với ánh mắt nhìn người của nữ vương bệ hạ mới đúng, từ những điểm này mà nói, ta đều khá thất vọng đối với nó, tướng mạo thiếu nam tính thì thôi, tua rua màu đỏ tuy hơi yếu, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận, nhưng cái lòng nhân từ quá mức đó là thế nào?

Quá mức nhân từ là khuyết điểm mà kẻ trên ngôi vị không nên có, thân là vương tử mang dòng máu cao quý, tư tưởng lại không khác gì bình dân, đây chính là không thể tha thứ của không thể tha thứ, ta sâu sắc cho rằng nữ vương bệ hạ nên dành thêm chút tâm tư vào giáo dục, tránh cho vị vua kế nhiệm của Đông Phương Thành trở thành một tên hôn quân bất tài, trong lúc ta còn sống ta không muốn nhìn thấy sự suy bại của Đông Phương Thành, đương nhiên, ta luôn luôn dốc hết sức mình ngăn cản loại chuyện này xảy ra.

Điều tệ hơn của Lạc Thị là không chịu nghe dạy dỗ. Mỗi lần ta hết lời khuyên nhủ, nó đều mang bộ dạng im lặng nhẫn nhịn hoặc sắp khóc ra tới nơi, sau đó Âm Thị sẽ nói ta bắt nạt nó.

Còn có thiên lý không vậy hả? Ta là vì nghĩ cho tương lai của Đông Phương Thành, ta hoàn toàn là ý tốt, nhập bọn với cư dân tân sinh thì sẽ có tiền đồ gì tốt? Nên bỏ thì phải bỏ đừng có dây

dưa!

Người trong Thần Vương Điện đều không có mắt, không biết phân biệt người tốt, chỉ có nữ vương bệ hạ anh minh, biết tiếp nhận ý kiến sáng suốt của ta, bằng không nói không chừng Đông Phương Thành sớm đã bị hủy rồi, bọn chúng có thể ở đây tác oai tác quái đều là nhờ công lao của ta, nhưng lại không có một chút lễ độ nào với ta, còn không chịu ủng hộ lý tưởng của ta, thật là làm ơn mắc oán, vong ân bội nghĩa, may mà ta sớm đã nhìn thấu bộ mặt thật của mấy người này rồi, tâm tình cũng không đến nỗi bị ảnh hưởng quá lớn, cho dù người bên cạnh ta đều ngang bướng như vậy, ta vẫn có thể bảo trì sự thanh khiết của mình, đây phần nào khiến ta cảm thấy an ủi, càng thêm tin rằng ta quả nhiên đang gánh trên lưng mình sứ mệnh nặng nề và thần thánh, đây không phải điều mà người ngoài có thể thấu hiểu.

Ta không có bạn bè. Không có bạn bè là bởi vì thế gian toàn những kẻ dung tục, nếu ta tự hạ thấp bản thân cho phù hợp với bọn chúng và làm bạn với bọn chúng, đó cũng hơi quá buồn cười rồi, nếu chí hướng đã không hợp nhau, thì thực sự không cần thiết kết bạn, hơn nữa dành thời gian cho bạn bè, ta cảm thấy rất lãng phí, thời gian nên dùng để làm một số chuyện có ý nghĩa, ví dụ như suy nghĩ hướng đi tương lai của Đông Phương Thành hoặc là rèn luyện thân thể.

Ta cũng không có người yêu. Lý do không có người yêu cũng tương tự lý do không có bạn bè. Có thể vẫn cần thêm một số nhân tố khác, như là không có cảm giác động lòng. Trái tim ta đã bao gồm với lòng trung thành mà dâng hiến cho nữ vương bệ hạ, người yêu đương nhiên là tồn tại không cần thiết, ta tin rằng có rất nhiều người ngưỡng mộ ta, nhưng tiếc là ta không thể đáp trả. Trái lại có thể cân nhắc đến việc để lại đời sau ưu tú cùng huyết thống với ta, nhưng đó cũng phải tìm một người phụ nữ sẽ không làm giảm mức độ đời sau, trước mắt vẫn đang tìm kiếm.

Về phần người nhà...

...

Vừa rồi hình như nghĩ đến điều nhầm lẫn gì đó, ta nghĩ vẫn có rất nhiều chuyện đáng để ta quan tâm hơn.

Hiện tại Đông Phương Thành chỉ còn lại bốn vị Thị, nhưng hai tên đáng ghét nhất vẫn không có biến mất, cho nên cuộc sống hiện tại của ta tự nhiên không thể nói là thoải mái.

Âm Thị cứ luôn ngắt lời của ta, cứ luôn chống đối ta, còn gọi ta bằng kiểu rất vô lễ, nhất định cũng nói xấu sau lưng ta rất nhiều, hơn nữa lần trước hắn lại còn vô lễ đến mức xén mất tóc của ta, thật không thể tha thứ đến cực điểm!

Lăng Thị cứ luôn ở bên cạnh nữ vương bệ hạ, có vẻ rất thân mật gần gũi với ngài, ở tại đệ ngũ điện nơi gần nữ vương bệ hạ nhất, thậm chí còn hầu hạ nữ vương bệ hạ thay đồ tắm rửa, đây thật không ra thể thống gì, rõ ràng là xúc phạm nữ vương bệ hạ, cho dù hắn trông có ẻo lả thế nào thì vẫn là đàn ông!

Hai người này vì sao lại đáng ghét như vậy đây?

Chuyện của đám cư dân tân sinh hạ đẳng đã khiến ta rất phiền nhiễu rồi, đã vậy còn có đồng bạn vừa vô năng vừa càn quấy làm loạn cả lên, đây chẳng lẽ cũng là thí luyện mà trời cao cho ta?

Nói đến phiền nhiễu, còn có một chuyện khác, thực ra cũng khiến ta rất phiền nhiễu.

Ta thật ra không thường ra ngoài -- có lẽ nên nói là, ta không thích ra ngoài -- nhưng ta vẫn có lúc cần phải đi ra, sẽ có cơ hội rất lớn gặp phải phiền toái.

Như là đi đến ngã rẽ, dừng một lát ở bên đường, là sẽ nghe thấy âm thanh kỳ quái.

"Meo --"

Một số sinh vật nhỏ lông lá nào đó, sẽ luôn xuất hiện một cách bất ngờ.

"Ta không có đồ ăn."

Ta tự cho rằng biểu hiện của mình rất lạnh nhạt. Ta là ra ngoài làm việc, trên người đương nhiên sẽ không mang theo thức ăn, đồ ăn vặt cũng là căn nguyên khiến người sa đọa, thứ đó đương nhiên tuyệt duyên với ta.

"Meo--"

Con động vật nhỏ đó nghe không hiểu tiếng người, ta đã nói như vậy rồi, nó vẫn sấn tới cọ vào chân của ta.

Sau đó ta sẽ ngồi xổm xuống -- Không phải là để nhìn nó, ta chỉ là đứng mỏi chân -- sau đó...

"Meo meo --"

Sinh vật nhỏ lông lá dùng tứ chi đầy lông của nó đi tới, hình như muốn chơi với ta.

Trên đống lông đó còn có đôi mắt rất là to trông lên thật là... chẳng đáng yêu chút nào, thật sự không hề đáng yêu, ta chưa bao giờ cảm thấy bọn nó đáng yêu, rõ ràng không đáng yêu, đúng, không đáng yêu.

"Meo～o?"

...

Sau đó, ta liền mang sinh vật lông lá chẳng hề đáng yêu này về Thần Vương Điện. Không phải, ta không có làm như vậy. Là bởi vì tự bọn nó đi theo ta, ta đương nhiên không muốn mang chúng về nhà, trên người ta không có đồ ăn nhưng trong nhà thì có, chuyện

này hoàn toàn không liên quan đến bọn nó, chỉ là bọn nó đã đi theo rồi, bị người khác nhìn thấy ta đuổi bọn nó đi sẽ không phù hợp với hình tượng của ta, cho nên ta mới đành phải đem giấu chúng, đúng lúc ta cũng cần trở về, bèn tiện tay mang về, chỉ là như thế mà thôi.

Nhưng đã xảy ra rất nhiều lần, khiến cho trong nhà ta có rất nhiều những sinh vật lông lông, mắt lấp lánh, âm thanh ỷ lại... chẳng hề đáng yêu một chút nào này. Ta tuyệt đối không phải bởi vì đáng yêu mới mang về, ta đã nói rõ lý do rồi, đương nhiên cũng không phải bởi vì lòng đồng cảm, ta chưa bao giờ cảm thấy trong lòng ta có thứ đó, dù sao cũng đã mang về rồi, mặc dù không đáng yêu nhưng ta cũng không thể đuổi đi, bởi vì cảm thấy đuổi ra ngoài chúng cũng sẽ tự trở về, không làm chuyện dư thừa là nguyên tắc của ta, cho nên cũng chỉ có thể như thế thôi.

Bọn nó càng ngày càng tới nhiều. Dù sao... đệ tứ điện rất lớn. Đây cũng có một chút liên quan đến việc ta không có bạn bè hay người yêu, bởi vì ta không muốn để cho bất cứ ai biết trong Vi Thị Các của ta có nhiều sinh vật không đáng yêu như thế, như vậy rất mất mặt, ta là người rất coi trọng mặt mũi và tôn nghiêm, không thể để cho những sinh vật không đáng yêu này hủy hoại tất cả.

Nhưng có điều, bọn nó thỉnh thoảng có một hai con chạy ra ngoài, loanh quanh ở trong Thần Vương Điện. Lúc này thì thật sự khá phiền nhiễu cho ta rồi, đầu tiên là, nếu không mau chóng tìm về, bọn nó sẽ không có đồ để ăn... Đây không phải lo lắng, chỉ là đồ ăn đã chuẩn bị mà không ăn thì rất lãng phí, hơn nữa vốn đã rất không đáng yêu rồi, bị đói thành gầy nhất định sẽ càng không đáng yêu, đối với ta mà nói đây đương nhiên không phải chuyện tốt.

Tiếp đến là, nếu như tìm được, phải làm thế nào mang về sao cho thần không biết quỷ không hay và không để ai phát hiện, cũng là một cái nan đề. Ta là nhân vật quan trọng gánh trên vai tương

lai của Đông Phương Thành, bọn nó khiến ta lao tâm lao lực như vậy thật là đáng chết -- đáng... đáng phạt. Nhưng không thể phạt bọn nó không được ăn cơm, bởi vì gầy đi sẽ càng không đáng yêu, cũng không thể đánh chúng, bởi vì nếu bị thương hoặc rụng lông thì sẽ rất chướng mắt... Nhưng ta vẫn sẽ ghi hận ở trong lòng! Nếu như có cách trừng phạt tốt hơn ta vẫn là sẽ làm, lần sau ta nhất định sẽ nghĩ ra!

Có một lần sinh vật lông lá chạy ra ngoài lại có thể rơi vào tay của Âm Thị, còn bị hắn mang đi. Ta với hắn xác thực là có mối thù khó giải! Chèn ép đến địa bàn của ta, còn mang đi sinh vật... chẳng hề đáng yêu chút nào của nhà ta nuôi!

Đối với con sinh vật nhỏ bị mang đi đó ta rất không thể yên lòng, nhưng cho dù ta thỉnh thoảng, thuận đường đi qua đệ tam điện, cũng không nhìn thấy bóng dáng nó đâu, Âm Thị rốt cuộc đã làm gì nó rồi?

Chẳng qua so với những tình huống này, điều gay go hơn là tìm không được.

Nếu tìm không được, ta sẽ mất ngủ cả mấy ngày, đây là loại hiện tượng không thể lý giải, ta cũng không biết vì sao lại như vậy, đây ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến công việc và nghỉ ngơi của ta, giống với lúc những sinh vật lông lá tương đối đoản mệnh nào đó chết đi.

Vì sao bọn chúng lại chẳng hề đáng yêu một chút nào như vậy! Vì sao lại tự tiện biến mất hoặc chết đi như thế! Thế này, thế này những lương thực tổn thất của ta phải làm sao đây! Bọn chúng làm sao có thể như vậy!

Phiền não thì phiền não, vẫn là phải lo chính sự. Tóm lại, hiện tại cuộc sống hằng ngày của ta tràn ngập những chuyện khiến người phiền lòng, chỉ có ở lúc đối mặt với nữ vương bệ hạ mới có thể khiến ta cảm thấy vui vẻ, chẳng qua bất luận thế nào, ta vẫn

sẽ tiếp tục thúc đẩy mọi thứ của Đông Phương Thành theo hướng ta dự tính.

Hi vọng ánh mắt của nữ vương bệ hạ có thể sáng suốt hơn.

Mong sao Lạc Thị có thể khiến người yên tâm hơn.

Nguyền rủa Âm Thị với Lăng Thị gặp phải báo ứng.

... Sinh vật nhỏ bị Âm Thị bắt đi cộng với chạy mất, mau chóng trở về.

Giới thiệu nhân vật (Phiên bản Nguyệt Thoái)

Phạm Thống:

Đây là người bạn đầu tiên của tôi ở Đông Phương Thành. Mặc dù cậu ấy nói chuyện rất kỳ quái, có chút xấu miệng, nhưng con người vẫn không tệ, có thể tiếp xúc với người khác thật sự khiến tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, tôi muốn làm thêm chút gì đó cho bạn của tôi, đặc biệt là cậu ấy hình như có chướng ngại học tập, vận khí cũng không tốt lắm, nếu như tôi có thể giúp đỡ, tôi nhất định sẽ dốc hết sức làm, hi vọng cậu ấy cũng có thể coi tôi là bạn tốt.

Lạc Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Con trai của nữ vương Đông Phương Thành. Tôi trước kia đã nghe qua không ít chuyện về cậu ấy, cũng không khác mấy với tôi chứng kiến, con người cậu ấy rất tốt bụng. Cậu ấy nói cậu ấy vẫn đang chờ Huy Thị trở lại... về điều này, tôi không thể giúp được gì, có lẽ thay Huy Thị quan tâm cậu ấy cũng là một lựa chọn, chỉ là với thân phận của cậu ấy, rốt cuộc có cần những điều này không?

Nguyệt Thoái:

Cái này... Tôi của hiện tại. Tôi bây giờ là cư dân tân sinh của

Đông Phương Thành, xem như là một cái thân phận khá mới mẻ. Tôi đối với rất nhiều chuyện của Đông Phương Thành có thể coi như là chẳng biết gì cả, may mà ngôn ngữ không có vấn đề, chữ nghĩa thì vẫn còn đang học. Nghe nói "tôi" đã sống tại chỗ ở tạm thời của cư dân tân sinh Đông Phương Thành suốt một năm không ra ngoài, nếu mọi người đều cho rằng như vậy, tôi tốt hơn là cũng im lặng chấp nhận.

Chu Sa:

Bạn cùng phòng 444 của tôi với Phạm Thống. Cậu ấy là người rất nghiêm túc, có sao nói vậy, tôi muốn noi theo tinh thần học tập của cậu ấy. Còn về tinh thần ăn uống... tốt hơn là không cần, tôi cũng không làm sao ngưỡng mộ tinh thần ấy được. So với Phạm Thống, tôi vẫn quen thuộc cậu ấy hơn Chu Sa, chẳng qua mọi người nếu đã ở chung với nhau, sau này hẳn là sẽ quen thuộc hơn chăng?

Bích Nhu:

Về chuyện liên quan đến cô ta, tôi không muốn nhắc đến nhiều, dù sao cô ta cũng không nhận ra tôi. Tôi thừa nhận tôi rất ngạc nhiên khi thấy cô ta ở đây... Tóm lại, tôi thật sự không muốn nói thêm, xin lỗi.

Mễ Trọng:

Nghe nói, hắn là hướng dẫn viên đưa Phạm Thống nhận thức Đông Phương Thành. Con người thế nào thì tôi không rõ lắm, chỉ từng gặp một vài lần, Phạm Thống hình như còn nói hắn thích đàn ông. Chẳng qua, Phạm Thống nói chuyện thường thường không thể chỉ xem ý nghĩa mặt chữ, cho nên rốt cuộc là thế nào đây?

Lăng Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Phù Chú

Hiên, phụ trách xử lý ký ức của cư dân Đông Phương Thành, đeo tua rua màu đen nhạt. Tóm lại là người bên cạnh nữ vương Đông Phương Thành, tướng mạo hết sức mỹ lệ, con người cũng rất... quyết đoán? Tôi không có cảm giác gì đặc biệt đối với ngài ta, chỉ nhớ ngài ta rất thù ghét người của Tây Phương Thành.

Âm Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Thuật Pháp Hiên, đeo tua rua màu đen thuần. Trước đây tôi cũng từng nghe nói về chuyện của ngài ta, cứ tưởng là người rất đáng sợ, nhưng sau khi tiếp xúc mới phát hiện hoàn toàn không phải như vậy. Tôi cảm thấy suy nghĩ của ngài ta rất... đặc biệt. Ừm, tôi không thích phê bình người khác lắm, hơn nữa thực ra tôi có chút thành kiến đối với ngài ta, cho nên tốt hơn là đừng nói đến nữa.

Vi Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện thay thế của Võ Thuật Hiên. Ấn tượng người này cho tôi không tốt lắm. Tôi cảm thấy không nên dùng thái độ đó đối đãi cư dân tân sinh, trước kia tôi cũng từng thấy không ít người có quan niệm tương tự, những người đó đều khiến tôi cảm thấy không quá dễ chịu. Chỉ là, muốn thay đổi quan niệm của một người sao mà khó khăn đến thế? Điều có thể làm cũng chỉ là giữ khoảng cách thôi.

Huy Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Võ Thuật Hiên. Ừm... Tôi biết, anh ta ở Đông Phương Thành đã biến mất hai năm. Tôi cũng biết anh ta đã xảy ra chuyện gì, biết anh ta đã đi đâu... Nhưng tôi không thể mở miệng nói rõ với Lạc Thị, đối với điều này, tôi thật sự rất buồn. Nếu như Lạc Thị có thể sớm ngày quên đi anh ta, có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Tịch Anh:

Nữ vương Đông Phương Thành. Đeo tua rua màu đen thuần. Vào ngày lễ Trầm Nguyệt, tôi lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của nữ vương, thực sự không có cảm nhận sâu lắm, nhưng, tôi hẳn là không có cách nào ủng hộ ngài ta giống như cư dân Đông Phương Thành bình thường, đây cũng là chuyện hết cách.

Englar:

Thiếu đế Tây Phương Thành. Cái tên này tôi cũng không muốn nhắc đến nữa. Chỉ có điều, rốt cuộc là ba trăm vạn, ba mươi vạn, hay là ba vạn? Tôi đến bây giờ vẫn còn rất để ý...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 3: Tây Phong

Lời mở đầu của Phạm Thống

Người ta thường nhìn lại và xắp xếp những ký ức trước kia, tránh cho khỏi quên, thân là con người tôi tự nhiên cũng có cái thói quen tốt này.

Đầu tiên là chào hỏi, chào mọi người. Mặc cho năm tháng vội vã thời gian không chờ đợi ai, chỉ một thoáng đã trôi qua... Thật ra cũng chẳng lâu lắm, tóm lại tiến triển của chúng tôi vẫn dừng lại ở việc giết gà nhổ lông, mà tôi đương nhiên cũng sẽ không đổi tên trong thời gian ngắn ngủi này, vẫn tên là Phạm Thống thôi.

Sau đó là quảng cáo trưng cầu bạn gái như thường lệ. Vẫn như cũ, tôi là người trung hậu thành thật, không có thói quen xấu, không bài bạc không hút thuốc không rượu chè, nếu như có vị tiểu thư nào thấu hiểu lòng người chu đáo dịu dàng và không để ý tôi nói chuyện có vấn đề, muốn cùng tôi kết mối lương duyên, tôi sẽ rất vui, tướng mạo vóc dáng không cần lo, cái tôi nhìn là vẻ đẹp bên trong, mặc dù khi có gái đẹp đi ngang qua tôi có thể vẫn sẽ nhìn cô ấy vài cái.

Này này, cái gì gọi là Nguyệt Thoái rất phù hợp với điều kiện trưng cầu của tôi... Làm ơn, tiêu chuẩn cơ bản nhất của trưng cầu này là "nữ" đấy nhé! Tôi chỉ cần con gái, cái khác miễn bàn! Đàn ông hay bê đê đều không được! Cũng không cần sinh vật không phải loài người!

Trong thời gian này kỳ thực ngoài trừ bắt gà, chúng tôi còn đã

làm rất nhiều chuyện. Tỷ như nói đi học, ăn cơm, tham quan Thần Vương Điện... Còn có mua vũ khí, cứ nhắc đến chuyện này là thấy đau lòng. Tôi với Nguyệt Thoái bây giờ đều có vũ khí riêng cho mình rồi, nhưng đây chẳng đáng vui chút nào.

Cuộc sống của tôi hiện nay ở thế giới này đã gặp phải tuyệt vọng. Giờ thì phù chú học cũng tuyên bố đi đứt rồi, ai có thể nói cho tôi, tôi rốt cuộc có thể dựa vào cái gì để tăng cường thực lực của tôi, giành được vị trí của mình ở Đông Phương Thành, được người tôn kính -?

Không tiền, không thế, không phụ nữ. Nỗi khốn khổ của đàn ông cũng chỉ có thế mà thôi. Cho nên mục đích để tôi sống tiếp rốt cuộc là...? Vùng vẫy vì không muốn chết? Tôi thậm chí còn mắc nợ nữa?

Ở lúc này, tôi thật sự rất cần một người bạn vỗ vai tôi, sau đó nói với tôi rằng: Phạm Thống, cậu phải kiên cường và tiếp tục sống, chúng tôi cần cậu.

Nhưng buồn thay, bên cạnh tôi bây giờ không có lấy nửa người.

Ai có thể nói cho tôi thanh tần phong báo chết tiệt kia rốt cuộc là cái gì không? Đoàn người chúng tôi vốn đang êm đang đẹp nhặt lông gà, lại bởi vì cái thứ kỳ quái đột nhiên bốc ra này, khiến cho chúng tôi bị phân tán, tôi cũng không biết bây giờ là tình huống gì, tôi đang ở nơi đâu, càng không ổn là máy thông tin phù chú của tôi hình như còn bị mất rồi.

Đây hình như là dịp tốt để chấp hành kế hoạch lúc trước...? Tự sát, bỏ rơi Puhahaha -- cũng chính là cây lau không có gì đặc biệt kia của tôi, tôi thực sự rất không muốn gọi nó là vũ khí -- sau đó còn có thể thuận tiện trở về ao nước giải quyết phiền não lạc đường... Chỉ có điều, cứ thế này, món nợ của tôi thật sự sẽ chất cao tới trời, cả đời cũng không trở được mình.

Nguyệt Thoái! Chu Sa! Các cậu ở đâu!

Cho dù Lạc Thị từ trên trời rơi xuống cũng được! Tôi cảm thấy ở đây rất không ổn, lát nữa dã thú xuất hiện thì làm sao? Mau đến cứu tôi với!

Bây giờ làm bạn với tôi chỉ có cây lau không đáng tin này mà thôi -- mặc dù nó khăng khăng bảo nó là phất trần -- nói tóm lại chính là, khụ, không có ai để tôi dựa vào.

Được thôi, cứ để chúng ta xem thử tôi rốt cuộc có thể xui tới mức nào?

Tôi thật sự không có nhụt chí đâu. Tôi chỉ là... quá quen với nói ngược rồi, khiến cho đầu óc cũng xáo trộn mà thôi.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 3 + 1: Khách Không Mời

"Lão sư chắc là từng có dạy cậu, nhìn thấy người bên Lạc Nguyệt thì làm thịt hết đừng lưu tình, cậu cứ không nghe! Cứ không nghe!" -- Lạc Thị

"Tôi nghĩ lão sư bên Lạc Nguyệt có khả năng cũng dạy như thế..." -- Phạm Thống

Trên cây, một nam một nữ, dưới cây, một bầy dã thú bị tiếng kêu thảm thiết kinh động mà phát hiện con mồi.

Tình huống vượt tầm kiểm soát.

Chẳng qua, đây là chuyện của ba phút trước.

Hiện tại, thiếu niên mà vừa rồi lấy cớ ưu tiên cho an toàn đã giết sạch bầy dã thú dưới cây bằng thanh kiếm không có độ sắc bén đáng nói nhằm để thoát khỏi quẫn cảnh khó có thể lý giải và không thể chấp nhận, giờ đây đang ở trạng thái ngẩn ngơ mới hồi thần được một chút, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục vận hành.

Có điều một thiếu nữ từ trên cây nhảy xuống, đã rất mau chóng giúp cậu khôi phục lại ký ức vừa rồi, cũng khiến cho đầu óc của cậu từ tình huống đình trệ trở nên vận chuyển kịch liệt trong chớp mắt.

"Nguyệt Thoái, cậu quả nhiên rất mạnh, nhiều dã thú như thế thoáng cái đã..."

Chu Sa nhìn lướt qua thi thể dã thú xung quanh, tỏ ra có chút ngạc nhiên.

Nguyệt Thoái nhất thời không biết nên đặt tầm nhìn ở đâu. Chu Sa bây giờ vẫn còn là dáng vẻ nữ tính sau cuộc biến hóa vừa rồi, mái tóc dài xinh đẹp và thân thể với những đường cong duyên dáng trông vẫn chân thực như lúc chạm vào ở trên cây... Khoan hẵng nói đến việc cậu có quen ở cùng với con gái hay không, người bạn vốn có giới tính nam bỗng nhiên biến thành con gái, muốn cậu thoáng cái đã thích ứng, đây cũng hơi làm khó rồi.

Hơn nữa, dựa vào lời nói trước kia, "cô gái" này hình như còn có thể biến trở về "con trai".

Cậu rốt cuộc nên coi cậu ta là nam hay là nữ? Đây là tình huống gì vậy? Rốt cuộc phải làm sao đây?

Giống như không có chú ý đến sắc mặt tái nhợt của Nguyệt Thoái, Shu Sa rất nhanh chóng đã mất đi hứng thú đối với những thi thể dã thú, bắt đầu đến gần Nguyệt Thoái lần nữa.

Chẳng qua, cô tiến lên một bước, Nguyệt Thoái liền lùi một bước, tiến thêm bước nữa, Nguyệt Thoái lại lùi một bước...

"Nguyệt Thoái, cậu đang làm gì vậy?"

Chu Sa bất mãn chống nạnh phàn nàn, không hiểu vì sao Nguyệt Thoái muốn giữ khoảng cách, mà một nguyên nhân gây bất mãn khác là, cô biết chỉ cần Nguyệt Thoái không muốn, cô sẽ không thể kéo gần khoảng cách với cậu ấy, bởi vì tốc độ của cậu hơn xa cô.

"Chu Sa, cậu, cậu... rốt cuộc là..."

Giọng Nguyệt Thoái hơi run rẩy hỏi cô, kỳ thực cậu cũng không biết mình rốt cuộc muốn xác nhận cái gì hay hỏi được đáp án ra sao.

"Chẳng phải chỉ là đổi thành bề ngoài nữ giới thôi sao?"

Giọng của Chu Sa giống như cảm thấy đây là chuyện rất bình thường, chẳng có gì ghê gớm.

Bề ngoài nữ giới? Bề ngoài nam giới? Trước kia hình như cũng từng nghe cậu ta nói đến, nhưng...

Khi Nguyệt Thoái vẫn chưa thể phân tích rõ mà tạm thời đình trệ, Chu Sa nắm được cơ hội lại sáp tới, lúc cậu đang hốt hoảng, cánh tay đã bị ôm lấy lần nữa.

"Nè, biến thành con gái cho tôi xem thử đi, tôi chỉ là tò mò thôi mà, không được sao?"

Chu Sa bám lấy cậu, dùng đôi mắt to ngời sáng nhìn chằm chằm vào cậu nũng na nũng nịu, đây khiến da đầu cậu tê dại, mồ hôi lạnh ứa ra.

Có phải ai cũng biến thành con gái được đâu --! Không, đừng áp sát như thế!

Từ da đầu tê dại đến tay chân lúng túng, cậu vẫn chưa rõ được rốt cuộc là chuyện thế nào, nhưng cứ thế này sức chịu đựng của trái tim cậu sắp đến cực hạn rồi, vẫn là phải mau chóng giải quyết.

"Cậu, cậu biến trở lại thành con trai rồi nói sau!"

Phải liên tục tiếp xúc gần gũi với một cô gái, đây là chuyện mà Nguyệt Thoái không thể thích ứng. Chu Sa sau khi biến thành con gái hình như tập tính cũng có chút thay đổi, ban đầu cậu ta đâu có sở thích áp sát người khác như vậy chứ.

"Vì sao?"

Có điều, sau khi Chu Sa biến thành con gái, hình như tinh thần truy hỏi nguồn gốc vấn đề vẫn chưa có biến mất.

"Bởi vì nói chuyện như thế này rất bất tiện! Thế này, thế này rất kỳ quái..."

"Vậy cậu cũng biến thành con gái là được mà?"

"Chuyện đó sao có thể làm được chứ!"

"Không làm được? Chẳng lẽ cơ năng thân thể cậu có vấn đề?"

Chu Sa khó hiểu, tiếp đến không hề cố kỵ chút nào mà muốn vươn tay vào trong quần áo của Nguyệt Thoái để tìm hiểu "vấn đề" của cậu, hành động này đương nhiên khiến cho Nguyệt Thoái không còn nhịn được nữa mà hét lên.

"Oaaa --!"

Dưới tình huống gặp phải "đại nguy cơ" như vậy, phản ứng vô thức của Nguyệt Thoái chính là -- đánh ngất cô.

Lấy tốc độ ra tay của cậu, Chu Sa tự nhiên là không kịp rên một tiếng đã bị trực tiếp trúng chiêu, ngã vào trong lòng cậu, có điều sau khi Chu Sa té xỉu vẫn còn duy trì bộ dạng con gái, đây thì có chút nan giải rồi.

Khi Nguyệt Thoái đang phiền não về phiền phức do mình tạo ra, cậu đột nhiên như cảm ứng được điều gì, mà nhìn về hướng nào đó.

"A..."

Sau khi vẻ mặt trải qua hàng loạt biến đổi, Nguyệt Thoái nhìn Chu Sa đang hôn mê.

Cậu cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại đây, nhưng cậu cũng không thể bỏ mặc Chu Sa.

Sau khi do dự một hồi, cậu cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp -- mang theo đồng bạn bị đánh ngất, cùng nhau đi qua.

◊◊◊◊

"Lăng Thị ca ca, chúng ta bây giờ ở đây chờ Âm Thị đi qua hội họp sao?"

Mặc dù nghe kết luận của cuộc đối thoại vừa rồi thì nên là như vậy, nhưng Bích Nhu vẫn xác nhận thêm lần nữa.

Dù sao thì lời của Âm Thị nói luôn luôn không được chuẩn, lúc hắn nói Tây thì trong lòng có khi là đang nghĩ đến Đông, mà Lăng Thị thoạt nhìn ở mức độ nào đó có thể tâm linh tương thông với Âm Thị, đây có lẽ là sự ăn ý được bồi dưỡng ra trong thời gian dài ở chung với nhau, cho nên, nếu như Lăng Thị cũng phán đoán cần chờ ở đây, vậy thì chắc là không sai đâu.

"Đúng. Thanh bình phong bạo vừa đi qua, khí lưu xung quanh không ổn định, không thể sử dụng phương pháp trực tiếp dịch chuyển đến địa điểm đã xác định, mặc dù hắn hẳn có thể cảm ứng được vị trí của chúng ta, nhưng chắc vẫn phải cần một lúc để chạy tới."

Lăng Thị vừa trả lời, vừa giải thích, lúc này cô gái A đáng yêu bên cạnh cũng tò mò đặt câu hỏi. "Lăng Thị đại nhân, xin hỏi, thanh bình phong bạo là cái gì vậy?"

Đây là danh từ mà mọi người đều chưa từng nghe qua, dựa vào việc khiến cho mặt Lăng Thị biến sắc, chắc hẳn là thứ rất có lực sát thương, đương nhiên phải nghe ngóng một chút.

Lúc gặp phải thanh bình phong bạo vừa rồi, nhờ Lăng Thị phản ứng nhanh, bọn họ chỉ biết mình được bảo vệ bởi kết giới kín mít do phù chú kiến lập, khi kết giới được giải trừ thì đã đến một nơi khác rồi, tình hình thực tế rốt cuộc là thế nào, bọn họ cũng không rõ.

"Hẳn có thể tính là một loại hiện tượng địa lý đặc thù đi."

Mấy vấn đề mang tính tri thức này, Lăng Thị tất nhiên là trả lời.

"Chủ yếu xảy ra ở trong vùng lãnh thổ của Đông Phương Thành, là bão cát quy mô lớn, uy lực rất cường đại, thường thường kèm theo đá vụn với dòng điện, gây ra phá hoại đáng kể cho nơi nó quét qua... Nếu ai bị cuốn vào, giai cấp từ tua rua màu tím trở xuống bình thường mà nói thì chỉ có chết, trừ phi phải rất may mắn. Tốc độ chuyển động của thanh bình phong bạo rất nhanh, quỹ đạo không cố định, không thể biết được ai bị ném đi đâu, cho nên chúng ta mới bị phân tán."

Cũng chính là nói, vừa rồi nếu như không có Lăng Thị bảo vệ, mấy cô gái này sợ rằng đã chết rồi, cô gái B đáng yêu sợ hãi vỗ vỗ ngực.

"May mà có Lăng Thị đại nhân, xem ra chỉ có Phạm Thống gặp chuyện, chúng ta thật may mắn."

Nếu Phạm Thống ở đây có lẽ sẽ không tránh khỏi kháng nghị đối với lời nói này, mọi người đều không sao, chỉ có hắn gặp chuyện, đây có tính là một người lãnh chịu xui xẻo mà đáng lẽ nên giáng cho cả đoàn thể không?

"Không tính là may mắn. Thanh bình phong bạo bình thường mà nói đều chỉ sản sinh ở khu vực tương đối nguy hiểm, bây giờ lại xuất hiện ở nơi như khu 2 Tư Nguyên này..."

Lăng Thị trầm ngâm một hồi rồi cho ra kết luận.

"Chắc là do dạo này dùng Thị Phù ngọc bội quá nhiều đi."

Cho nên, Thị Phù ngọc bội kia rốt cuộc nên tính là thứ gì...? Năng lượng phóng ra còn có hiệu quả ảnh hưởng đến thời tiết xung quanh sao?

Khi ba cô gái đang im lặng vì kết luận kỳ quái này, từ máy

thông tin phù văn truyền đến giọng nói hoảng hốt của Âm Thị.

"A! Lăng Thị! Ở đây là đâu! Ta không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc nữa!"

Câu này thực sự khiến người không biết nên trả lời cái gì.

"Bình thường ngươi ở bên ngoài rốt cuộc là làm sao định vị?"

Lăng Thị kiên nhẫn hỏi.

"Thì, dựa vào đủ mọi thứ. Thanh bình phong bạo vừa mới quét qua, thi thể dã thú ta giết đều biến mất hết rồi, rốt cuộc nên đi hướng nào?"

Cho dù thi thể dã thú vẫn còn, dựa vào lộ tuyến giết dã thú quanh co ban đầu, Lăng Thị cũng không tin hắn có thể tìm ra lộ tuyến hắn tiến lên, để đi ngược trở về.

"Ngươi cũng biết thanh bình phong bạo quét qua xong, bọn ta còn có thể ở lộ tuyến ban đầu không?"

"A! Lão già ngươi làm sao có thể bắt cóc nhóm tiểu Nhu để cho thanh bình phong bạo mang đi lung tung! Vì sao không ở con đường ban đầu chờ ta chứ!"

Lại là một yêu cầu vô lý. Hơn nữa rõ ràng chờ ở con đường ban đầu, Âm Thị cũng tìm không được như thường, lại dám chỉ trích người ta như vậy.

"... Ta không muốn để ý đến ngươi nữa."

Lòng kiên nhẫn của Lăng Thị chính thức tuyên bố đã dùng hết.

"Ơ? Ngươi không để ý ta? Nhưng ta phải đi tìm tiểu Nhu! Thế này ta làm sao đây!"

"Dùng tình yêu của ngươi mà tìm đi, tìm không được là do yêu

không đủ, tạm biệt."

Nói xong, Lăng Thị dứt khoát tắt trò chuyện nhóm, Âm Thị hình như còn tiếp tục khóc lóc kể lể với Bích Nhu rằng Lăng Thị vô tình, chẳng qua, dù sao thì hắn cũng không nghe thấy, nên hắn cũng chẳng thèm bận tâm.

"Tiểu Nhu, trái tim của ta lạnh quá, chân mỏi quá, người mệt quá..."

"A! Âm Thị anh có chịu được không?"

Nghe thấy lời của Bích Nhu cũng biết Âm Thị đang giả vờ đáng thương, Lăng Thị liếc qua một cái, thuận miệng bổ sung một câu.

"Kệ hắn, người duy nhất không trúng thanh bình phong bạo thì sẽ có chuyện gì?"

"Tiểu Nhu, tiểu Nhu, không thấy được em, ta sắp chết vì nhớ em rồi."

"Đừng nha! Âm Thị anh đừng chết mà!"

"..."

Nếu bọn họ đã trông có vẻ rất vui như vậy, Lăng Thị cũng chẳng buồn nhiều lời phá hoại bầu khí của bọn họ.

Khu vực thanh bình phong bạo quét qua, bởi vì còn có cát bay, tình trạng chất lượng không khí và phạm vi tầm nhìn đều không tốt lắm, bọn họ bây giờ là đang tị nạn ở phía sau một tảng đá lớn, Lăng Thị thuận tiện làm một cái phù chú, để cho không khí ở gần đó trong lành sạch sẽ hơn một chút, nhưng vấn đề thị giác thì không thể giải quyết rồi.

Cho dù nhìn không rõ, muốn cảm giác được sinh vật, đối với Lăng Thị mà nói vẫn là không có vấn đề.

Khi hắn phát hiện có người mà không phải dã thú đến gần, hắn lập tức yêu cầu nhóm Bích Nhu đứng phía sau mình, bọn họ thì không rõ nguyên nhân cho nên nhìn hắn.

"Có kẻ địch."

"Kẻ địch?"

Trả lời này quá đơn giản, bọn họ hình như vẫn còn chưa nghe hiểu.

Khóe miệng xinh đẹp của Lăng Thị nhếch lên một độ cong mờ nhạt, trong mắt cũng lộ ra sắc thái hiếu chiến.

"Là rác bên Lạc Nguyệt."

◊◊◊◊

Đi ở trong hoàn cảnh đầy bão cát, chỉ cần là người thì chẳng ai cảm thấy thoải mái, tâm tình không vui của mấy người này hiện giờ đặc biệt rõ ràng.

"Cho nên ta đã nói, căn bản không muốn đến đây làm cái nhiệm vụ chết tiệt đó! Cái chốn Dạ Chỉ quái quỷ này, chỉ đi thôi đã đụng phải hiện tượng thời tiết không sao hiểu được kia!"

Từ vẻ mặt nhăn nhó của thiếu niên tương đối thấp bé trong đoàn thể, có thể thấy tâm tình hình như đang ở trên rìa bạo tạc. Đối với loại biểu hiện thường xuyên gần như sắp mất khống chế này của cậu, những đồng bạn của cậu đều đã quá quen rồi, chỉ có mấy người trông như tùy tùng thì sợ hãi co rụt cổ, sợ cậu một khi mất hứng là sẽ giậy lây đến bộ hạ.

Từ cách ăn mặc, cách dùng từ và dung mạo của bọn họ để xem, bọn họ hẳn là những người khách đến từ phương Tây -- cho dù không có ai mời bọn họ.

Mặc dù vì để "âm thầm hành sự", bọn họ không có mặc trang phục phù hợp với thân phận, mà có che giấu, nhưng y phục của Tây Phương Thành và Đông Phương Thành vốn đã là hai phong cách khác nhau, bất luận có hoa lệ hay không, vẫn có thể nhìn ra là trang phục đến từ Tây Phương Thành.

"Yiye, ngươi có nhìn thấy chỗ nào có gà không? Sau khi trận gió quái lạ kia quét qua, mọi sinh vật đều biến mất..."

Chàng trai tóc vàng đi ở phía trước quay đầu lại hỏi thiếu niên đang nóng nảy. Nếu như Âm Thị ở đây có lẽ sẽ chỉ vào hắn và hô "lâu rồi không gặp", sau đó sắc mặt của hắn lập tức sẽ biến thành dáng vẻ người ta nợ hắn mấy trăm vạn... Từ đó có thể biết, chỉ ở lúc hắn nhìn thấy Âm Thị mới tỏ ra sắc mặt khó coi đó, chứ mọi khi ở trước mặt người khác hắn cũng là rất bình thường.

"Bây giờ ai còn rảnh mà để ý tới gà!"

Ánh mắt thiếu niên tên là Yiye khi trừng về phía hắn trông như thể muốn giết người, chẳng qua rất đáng tiếc, bây giờ những người trước mắt cậu đều là đồng bạn, một người cũng không thể giết.

Kỳ thực lấy quan niệm của Yiye mà nói, cũng không phải không thể giết, chỉ là giết thì sẽ không được hay cho lắm, cho nên bỏ qua mà thôi.

"Chúng ta chính là đến giết gà nhổ lông, không để ý gà thì để ý cái gì?"

Chàng trai tóc vàng nghiêm túc hỏi ngược lại, đây khiến cho hung quang trong mắt Yiye càng đậm.

"Đây vốn đã là cái mệnh lệnh ngu xuẩn đến cực điểm! Đầu của Englar đập vào đâu rồi sao! Muốn làm gối lông gà cho nên bảo cả đám ma pháp kiếm vệ đến Dạ Chỉ giết gà? Đùa giỡn cũng phải có

cái giới hạn! Muốn đuổi người đi cũng phải tìm lý do hợp lý một chút!"

Nộ khí xem ra sắp bùng nổ rồi.

Sự phẫn nộ của Yiye thường thường không có đạo lý gì đáng nói, nhưng lần này thì ngay cả bộ hạ do bọn họ mang tới cũng lặng lẽ tán đồng. Nguyên nhân bọn họ xuất hiện ở đây, thực sự là hơi quá khoa trương.

Tây Phương Thành lấy thiếu đế vi tôn, tiếp đó chính là đoàn trưởng lão và năm tên ma pháp kiếm vệ. Ma pháp kiếm vệ thân là tồn tại nhằm bảo vệ cho an toàn của thiếu đế, sở hữu địa vị tách biệt và thân phận cao quý, chiếu theo lý thuyết ngay cả đoàn trưởng lão cũng chưa chắc có tư cách sai sử, nhưng giờ đây những người cao cao tại thượng như bọn họ, bởi vì một câu nói của thiếu đế Englar mà phải ngàn dặm xa xôi chạy đến lãnh địa của Đông Phương Thành để giết gà nhổ lông.

Mệnh lệnh của thiếu đế hạ xuống hết sức tùy tiện, xác thực chỉ có một câu: "Nghe nói lông lục kê của Dạ Chỉ làm gối đầu rất tốt, các khanh hôm nay xuất phát mang một ít về cho ta đi."

Lúc nhận được loại mệnh lệnh này, gần như không ai không cảm thấy mây đen mù mịt, sấm sét giữa trời quang.

Nhổ lông gà? Ngài xuất động tất cả ma pháp kiếm vệ xâm nhập lãnh thổ nước địch, chính là để nhổ - lông - gà - làm- gối - đầu?

Hơn nữa đây không phải nhiệm vụ bí mật gì cả, là mệnh lệnh chính thức được ban bố một cách đường đường chính chính, làm cho toàn quốc đều biết, hành động này của thiếu đế khiến cho người của Tây Phương Thành nhao nhao nghị luận, không rõ đây có dụng ý gì.

Rốt cuộc là muốn tỏ rõ việc cố ý ghẻ lạnh ma pháp kiếm vệ, tuyên bố địa vị cao quý của bọn họ không còn như xưa, hay là muốn đuổi tổ chức nhỏ có thể nói là một cỗ thế lực này đi xa, để thừa dịp làm chuyện gì đó?

Hoặc là như Yiye nói, thiếu đế chỉ là đầu đập vào đâu, đơn thuần là muốn làm một cái gối đầu?

Bất luận là loại nào, thân là người đương sự, bọn họ đều sẽ không thích cái cảm giác bị xoay vòng vòng này.

Cái gọi là ý vua khó đoán, đoán tới đoán lui cũng chỉ có người khác bể đầu vì suy nghĩ, kết quả cuối cùng có khi còn rất hộc máu, điều bọn họ có thể làm cũng chỉ có xuất phát theo mệnh lệnh, tùy cơ hành sự.

Bất luận thiếu đế có dụng ý gì, thu thập lông gà mang về là sẽ không sai. Mà mặc dù thiếu đế là hạ lệnh để cho năm ma pháp kiếm vệ đi hết, nhưng số người đi kỳ thực chỉ có ba.

Hai người không đi, một trong số đó tuyên bố trời lạnh bệnh phong thấp phát tác, cáo bệnh xin nghỉ, người kia thì căn bản không ở trong thành, đã ra ngoài một thời gian rồi, căn bản không báo tin tới được, đương nhiên cũng không thể truyền đạt mệnh lệnh.

"Không được vô lễ với bệ hạ. Hành động này của bệ hạ tất có thâm ý, chúng ta không nên nông cạn chỉ nhìn thấy ý nghĩa ngoài mặt."

Chàng trai tóc vàng nghiêm mặt răn dạy đồng bạn đã nói ra lời bất kính này, bộ hạ của bọn họ lặng lẽ quay mặt đi, Yiye thì lấy vẻ mặt "tên này hết cứu rồi" để nhìn hắn.

"Ngươi cái tên đế nô này! Vì sao không dứt khoát ở lại Tây Phương Thành chờ liếm giày của Englar luôn đi!"

"Không được gọi thẳng tên của bệ hạ! Ngươi mặc dù nói như vậy, nhưng chẳng phải vẫn đến đây theo mệnh lệnh đó sao?"

Đoàn trưởng lão được tính là ngang vai ngang vế với bọn họ, cho nên nếu là mệnh lệnh của đoàn trưởng lão, có thể gác lại cũng không sao, nhưng mệnh lệnh của thiếu đế thì khác.

Bất luận thiếu đế có bị đoàn trưởng lão cho làm bù nhìn hay không, chỉ cần hắn mang cái danh hiệu thiếu đế, thì chính là chủ nhân trên danh nghĩa của Tây Phương Thành, thống lĩnh cả quốc gia, cũng cai quản ma pháp kiếm vệ.

Yiye thì dám phớt lờ thiếu đế đấy, nhưng loại chuyện tương đương với chống lại cả quốc gia này vẫn là không thể làm quá nhiều lần, vẫn là phải chú ý chừng mực.

Chẳng qua, mệnh lệnh vớ vẩn như nhổ lông gà này nếu thêm mấy lần, có khi cậu sẽ thật sự bùng phát phản quốc...

"... Ngươi muốn chết sao?"

Cho nên, khi Yiye dùng ánh mắt khủng bố nhìn chàng trai tóc vàng, tất cả bộ hạ đều vuốt mồ hôi lạnh giùm cho chàng trai tóc vàng, không ai có thể nói chắc rằng cậu rốt cuộc có động thủ thật hay không.

Nếu thật sự động thủ, vậy đương nhiên là Yiye thắng chắc. Thực lực ba đường vân vàng không phải nói chơi, dưới tình huống không có bất ngờ, tuyệt đối không có khả năng thua bởi hai đường vân vàng.

"Chúng ta bây giờ nên một mặt tìm gà, mặt khác hội họp với những người thất tán."

Chàng trai tóc vàng không coi uy hiếp của cậu là vấn đề, vẫn tập trung vào tiến hành "nhiệm vụ" như cũ.

Yiye khinh thường hừ một tiếng, hình như không có ý định hành động theo đề nghị của hắn.

Ma pháp kiếm vệ tổng cộng có ba người, chẳng qua người còn lại cùng với bộ hạ đi theo hắn đều đã thất tán ở trong bão cát rồi, vừa rồi bọn họ đã tiến hành liên lạc, biết được hai bên đều bình yên, nhưng ma pháp truyền tống bây giờ không thích hợp sử dụng, chỉ có thể hội họp bằng cách đi bộ.

"Yiye, bọn họ hẳn là ở hướng này, ngươi đi bên đó làm gì?"

"Tìm trò vui."

"Tìm trò vui?"

"Huy ấn trên trời lúc trước, ngươi chẳng phải cũng đã thấy rồi sao?"

Yiye hừ lạnh một tiếng, bởi vì nghĩ đến sự vật khiến cậu cảm thấy hứng thú, mà nở một nụ cười.

Người của Tây Phương Thành đều gọi đó là nụ cười khát máu.

"Lăng Thị, một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành nhất định cũng ở khu vực này. Giết gà nhổ lông gì đó, ta không có hứng! Giết người quyết đấu, đó còn có thể cân nhắc, nếu là không tìm được người, kiếm đại mấy tên cư dân Dạ Chỉ để khai đao cũng được."

"Ngươi đừng tự tiện hành động! Hành tung của chúng ta nếu bộc lộ cho tầng lớp cao của Dạ Chỉ biết, đó sẽ trở ngại đến nhiệm vụ!"

"Giết chết chẳng phải sẽ không thể nói ra nữa sao? Không đi theo ta cũng không sao, dám ngăn cản ta, ta sẽ chém ngươi trước, để xem sau khi trở về Englar có chịu lấy máu của hắn cứu ngươi không?"

Yiye phớt lờ khuyên ngăn của đồng bạn, trực tiếp rời khỏi theo một hướng khác, thái độ chuyện ta ta làm của cậu bất luận ở trường hợp nào cũng như vậy, hoàn toàn thiếu hụt ý thức đoàn thể và tinh thần đoàn kết phối hợp với nhau.

"Yiye...! Thật là..."

Chàng trai tóc vàng có chút hổn hển vì tức, hắn đương nhiên không thể ngăn cản cậu, mà ở tình huống này, rốt cuộc nên mặc kệ cậu ta hay là đi theo đây?

"Đại nhân! Bên kia có một con lục kê!"

"Cái gì! Ở đâu? Mau bao vây giết nó! Nhổ lông! Đây là vì bệ hạ!"

Vừa nghe thấy có gà là quên béng chuyện đang phiền não... Chờ giết gà nhổ lông xong, bóng dáng Yiye đã biến mất từ đời nào.

"..."

Dưới tình huống nửa ảo não nửa hoảng loạn, chàng trai tóc vàng đã hạ mệnh lệnh tiến lên đuổi theo Yiye, về phần chuyện tiếp đến rốt cuộc sẽ thế nào, hắn cũng không thể đoán trước được.

◊◊◊◊

Những chuyện xui xẻo từng xảy ra từ trước tới giờ, Phạm Thống đã chẳng buồn đếm nữa. Hiện giờ chắc chưa phải xui nhất đâu, có điều tình huống vẫn còn chưa rõ, rốt cuộc có thể xui đến mức nào, trước mắt hắn vẫn không biết.

Nói đến, hắn ở thế giới ban đầu cũng đâu có xui như thế nhỉ? Cho dù sau khi cái nguyền rủa trù cho cuộc đời hắn sẽ thành bi kịch kia trở thành sự thật, hắn cũng gặp dữ hóa lành mà vận dụng năng lực của nguyền rủa khiến cho công việc xem tướng ngày càng đi lên, càng ngày càng tốt, ít nhất còn trải qua cuộc sống khá giả

không thiếu cơm áo, vì sao đổi thế giới là vận mệnh đổi luôn, trở nên hoàn toàn khác hẳn?

Nói không chừng người ta sau khi chết một lần sẽ sản sinh số mệnh mới? Nhưng ma quỷ cần số mệnh làm cái gì? Cho nên đây hẳn là số mệnh dùng cho đầu thai kiếp sau chăng? Vậy thì hắn không có thuận lợi đầu thai có tính là chuyện tốt không?

"Chỗ đó rốt cuộc là nơi nào? Mình vì sao không còn sống chứ?"

Phải là ở đây rốt cuộc là nơi nào, mình vì sao không có chết mới đúng. Trên thực tế tôi cũng rất mừng vì mình không có chết, nhưng tôi đã quen với việc sẽ chết khi gặp phải sự cố rồi, bây giờ thật là không bình thường.

Phạm Thống nhớ mình đã hôn mê một thời gian, lúc tỉnh lại phát hiện mọi người đều biến mất, mình thì giống như từng bị ném vào trong máy giặt, bề ngoài bừa bộn, quan trọng nhất là máy thông tin phù chú còn bị mất rồi, mà thứ nên mất là cây lau thì vẫn an ổn treo ở trên eo của hắn... Thật là mọi chuyện không thuận lợi, đủ chuyện không như ý.

Nếu không phải đất dẫm dưới chân cảm giác vẫn có chút giống khu 2 Tư Nguyên, Phạm Thống suýt nữa đã tưởng rằng mình lại bị cuốn đến thế giới khác nữa rồi, dù gì hắn cũng đã xui như vậy, loại chuyện này nếu xảy ra một lần hai lần cũng không kỳ quái, đương nhiên, hắn cũng không hi vọng như thế.

Mặc dù ở thế giới này đã gánh món nợ có hơi khổng lồ, nếu đến thế giới khác thì không cần trả nợ nữa, nhưng đây cũng đại biểu các mối quan hệ hắn khó khăn lắm mới kiến lập được cũng sẽ biến mất!

Không dễ gì mới kết được bạn, đương nhiên không thể kết thúc như vậy được, hơn nữa hắn ngay cả quyền quý cũng đã bám lên rồi, mắt thấy có hi vọng cho sự nghiệp rực rỡ đầy mù mịt, làm

sao có thể rời khỏi ở lúc này đây!

... Cái gì gọi là có hi vọng cho sự nghiệp rực rỡ đầy mù mịt, đây là câu văn vừa mâu thuẫn vừa tự an ủi gì vậy hả? Phạm Thống cảm thấy thật ngu ngốc khi mình cứ ở đây miên man suy nghĩ cộng thêm tự độc thoại, thế là hắn quyết định suy nghĩ tiếp theo mình nên làm thế nào.

Bây giờ có vẻ như mọi người đã phân tán rồi, phương pháp tốt nhất hẳn là tự về nhà, thuận tiện mượn máy thông tin phù chú để thông báo bình an.

Nếu như phải ở đây bị động chờ người đến tìm hắn, không biết phải tốn bao lâu, càng thảm chính là -- Bọn họ có thật sẽ tìm hắn không?

Phạm Thống cảm thấy ở trong mắt Âm Thị, Lăng Thị, mình hẳn là một nhân vật nhỏ rất không nổi bật và không đáng kể, vậy thì đánh mất rồi có khi cũng không cần thiết tìm về. Bích Nhu với hai cô gái đáng yêu kia chắc cũng sẽ không cảm thấy cần tìm kiếm hắn, Chu Sa... phần lớn cũng thế... Có vẻ người sẽ lo lắng cho an nguy của hắn sợ rằng chỉ có Nguyệt Thoái, nhưng Nguyệt Thoái cũng không phải người chủ đạo của hoạt động giết gà hôm nay, tóm lại...

Giả như hắn quyết định đứng ở đây chờ, có khi ba ngày sau sẽ chết khát chết đói, tự mình từ ao nước nổi lên, thuận tiện chân chuột rút chết đuối thêm mấy lần nữa, cuối cùng trở về trước mặt đồng bạn tiến hành đối thoại kiểu như "Các cậu vì sao bỏ mặc tôi, tôi đã chờ các cậu rất lâu", "Ủa? Chúng tôi còn tưởng cậu đi đâu, cậu làm sao bây giờ mới trở về"... Càng thảm hơn biết đâu còn sẽ có "Phạm Thống? Oa! Tôi suýt nữa quên mất là có cậu", "Cái gì thì ra lúc đầu Phạm Thống không có trở về à? Tôi không có phát hiện" vân vân... Vì tránh cho bị người ta sỉ nhục như thế, chuyện ở lại chờ người này vẫn là thôi đi vậy.

Phạm Thống phát hiện mình rất dễ dàng nghĩ theo hướng bi quan tiêu cực. Sau đó hắn cũng nhận rõ một cái hiện thực: Muốn tự mình về nhà, phải biết rõ mình ở đâu trước.

Phạm Thống tự nhận mình không phải một tên mù đường nặng, cùng lắm là đôi khi có hơi mơ hồ thôi, nhưng bây giờ hoàn toàn không có liên quan đến mù đường hay không mù đường, nếu một người đột nhiên bị ném đến nơi chưa từng thấy qua, vẫn có thể trở về được nơi ở ban đầu dưới tình huống không ai giúp đỡ, đó mới là tình huống không bình thường đi?

Mà hắn cảm thấy mình là một người bình thường. Cũng chính là nói, hắn về nhà không được.

Lúc không có ai giúp đỡ, có đối tượng để nói chuyện chung quy vẫn tốt hơn, dựa vào cái lý do này, hắn đành chuyển suy nghĩ đến vũ khí gần gũi với thắt lưng của hắn.

"Này... cây chổi, cây chổi."

Cây lau biến thành cây chổi rồi. Kệ đi, kỳ thực cũng như nhau cả thôi, tôi cũng không để ý.

"Hử...?"

Nghe giọng hình như vẫn còn chưa tỉnh ngủ. Làm phiền ngươi hành động cho giống ban ngày một chút.

"Cây lau, đừng dậy nữa, không, ta là nói đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại."

"Ưm... Gọi ai? Ta là phất trần."

Cái tên này hình như dị thường kiên trì với chủng loại của nó.

"Không được! Phất trần thì không phất trần! Tóm lại mau tỉnh dậy! Puhahaha!"

Tôi quyết định phải trịnh trọng đề xuất thanh minh một lần nữa, tôi không phải là đang cười, tôi chỉ là đang gọi tên của nó.

"Có chuyện gì quan trọng đến mức nhất định phải quấy nhiễu giấc ngủ của ta..."

Giọng của Puhahaha nghe lên không cam nguyện lắm, không quá muốn phối hợp, đây khiến cho Phạm Thống không biết nói gì.

Ngươi từ khi được chế tạo ra đến bây giờ rốt cuộc đã ngủ bao lâu rồi mà còn chưa đủ?

"Puhahaha, ngươi có biết đường không? Ta không muốn về nhà."

"Nếu không muốn về nhà, cứ đi đại đâu đó là được rồi mà."

Không phải...

Đến bây giờ, âm thanh phủ định lời chính mình nói ra ở trong lòng Phạm Thống đã gần như không còn sức nữa rồi, mà Puhahaha cũng không hiểu nỗi uất ức trong lòng hắn, tự mình nói tiếp.

"Dù sao ta cũng đang ngủ, không biết cái gì cả, ta muốn tiếp tục ngủ đây."

Sau khi nó nói như vậy, Phạm Thống tức thì cảm thấy ý tưởng hỏi đường cây lau của mình thật là vô cùng đáng xấu hổ, hơn nữa cây lau này còn hoàn toàn phớt lờ hắn, dù nói làm sao hắn cũng là chủ nhân mà? Lúc nào mới có thể có được uy tín của chủ nhân?

"Bị cuốn vào thanh tần phong báo gì kia mà không chết, thế này xem ra vận khí thật tốt..."

Tôi là muốn nói vận khí thật không tốt. Nếu chết rồi thì thôi, xong hết mọi chuyện còn có thể thuận tiện thoát khỏi cây lau này, nhưng lại không chết, khiến cho về không được còn phải vùng vẫy

trong lựa chọn có nên tự sát về ao nước hay không...

"Cái gì vận khí tốt, là nhờ đồng bạn ngươi đẩy ngươi một cái, để ngươi thoát khỏi trung tâm phong bạo, ngươi mới không sao."

Puhahaha đột nhiên phản bác hắn một câu, khiến hắn có chút giật mình.

Đúng đấy, đích xác có người đẩy mình một cái, là ai vậy?

... Chẳng qua, ngươi chẳng phải nói ngươi đang ngủ nên không biết gì hết mà?

"Phạm Thống, phía sau có kẻ địch."

Ngươi làm sao có thể chưa được cho phép đã gọi thẳng tên của chủ nhân! ... Kẻ địch? Kẻ địch gì?

Hắn không biết nên để ý an toàn của mình có khả năng xuất hiện nguy hiểm trước, hay là chuyện cây lau phát giác kẻ địch trước hắn.

Sau khi quay đầu nhìn xác nhận phương xa đích xác có mấy bóng dáng thấp thoáng, trong lòng Phạm Thống cũng nảy sinh nghi vấn.

"Ngươi làm sao biết đó không phải bạn?"

"Cách ngươi biểu đạt thật kỳ cục..."

Cũng đâu phải ta muốn thế. Cho dù ta muốn giải thích với ngươi về chướng ngại ngôn ngữ của ta, ta cũng không biết nên đặt tờ giấy giải thích ở chỗ nào cho con mắt có vẻ như không tồn tại của ngươi đọc.

"Bọn họ có ấn ký của Tây Phương Thành. Ngươi hắn là người của Đông Phương Thành đi. Cho nên là kẻ địch chứ sao."

Ồ, nói như vậy, cảm giác thật là đơn giản dễ hiểu... Chậm đã, người của Tây Phương Thànhhhhh! Không phải người phương Tây, là người của Tây Phương Thành --?

"Đừng chết đấy nhé. Nếu như chết rồi, nhớ phải trở lại nhặt ta về."

Nói cái quái gì vậy! Cho dù ngươi là thành tâm ta vẫn cảm thấy ngươi hả hê trên tai họa của người khác! Hơn nữa chết rồi có thể vứt bỏ ngươi là niềm an ủi duy nhất cho cái chết của ta ngươi có biết không!

"Sau khi chúng ta tới, bọn họ cũng không thể chuẩn bị trước một chút chứ? Ta đừng nói cho ngươi trước ta cái cây lau này... Phất trần này phải sử dụng làm sao hả!"

Một khi căng thẳng, nguyền rủa càng hoành hành, đoạn này thật có thể nói là lộn xộn đến cực điểm, ngay cả bản thân hắn cũng sắp không rõ ban đầu mình định nói cái gì nữa.

"Hả? Quả nhiên ta vẫn chưa tỉnh ngủ sao? Nghe không hiểu..."

Xin lỗi, lần này thật sự không phải tại ngươi, là vấn đề do ta. Nhưng kẻ địch đang gần trong gang tấc, Oa! Hình như đã nhìn thấy ta! Xoay người bỏ chạy cũng không kịp rồi! Ngươi đừng chỉ mải lo ngủ nữa! Chúng ta là cộng đồng chung số phận, cộng đồng chung số phận, có hiểu không!

... Tuy có vẻ đã nói rất nhiều, nhưng kỳ thực tôi cũng chưa nói ra khỏi miệng, Puhahaha căn bản cũng không nghe thấy...

"Puhahaha, ta dùng ngươi chiến đấu như thế nào hả!"

Không dễ gì nói ra được một câu chính xác, Puhahaha lại trả lời hắn rằng...

"Phì phò - ò - phì phò -"

Tiếng hít thở.

"..."

Ngươi ngủ cũng quá nhanh đi -- cho dù cảm thấy chưa tỉnh ngủ cũng đừng ngủ luôn như thế chứ!

Con người khi ở dưới tình huống cô lập vô viện thì phải tự cứu lấy mình, đáng tiếc Phạm Thống thực sự nghĩ không ra phương pháp tự cứu nào, kết quả sau khi sờ tới sờ lui trên người, chỉ có mò ra được giấy phù trống mà Lăng Thị phát cho mọi người trước lúc xuất phát, thứ này cũng khiến cho đầu hắn trống rỗng mấy giây.

Vì sao thứ vừa nhẹ vừa không quan trọng như giấy phù lại không mất, thứ tương đối nặng và quan trọng gấp một trăm lần như máy thông tin phù chú lại mất -- trời muốn tuyệt đường sống sao --

Bất luận phù có dùng được hay không, dù sao có cũng còn hơn không -- nhưng điều kiện là, hắn tìm được thứ vẽ phù.

Giấy phù thì có rồi, mực cũng đã mò ra được, mọi thứ đầy đủ, chỉ thiếu...

Phạm Thống chợt nảy ý tưởng, dùng ánh mắt nhiệt thành nhìn Puhahaha.

"Làm, làm gì?"

Có lẽ làm cảm giác được sự tà ác trong ánh mắt nhiệt thành của hắn, Puhahaha đột nhiên bừng tỉnh.

Phạm Thống giơ giấy phù trên tay lên, Puhahaha đại khái đã hiểu được ý của hắn, lập tức phản ứng kịch liệt.

"Không được lấy ta để viết chữ, ta là phất trần không phải bút

lông!"

"Kệ ngươi là phất trần hay chổi lông gà, chẳng phải đều là nam bắc dùng để thanh lý vết bẩn sao! Dưới mắt cũng chỉ có ngươi dùng được thôi, ngoan ngoãn phối hợp nào!" (Đồ vật trong TQ là "đông tây" Phạm Thống nói ngược thành "nam bắc")

"Phất trần có kiêu ngạo của phất trần, ngươi lấy ta nhúng vào mực ta sẽ hận ngươi suốt đời!"

Phất trần thì có gì ghê gớm chứ? Mượn cọng lông ghi chữ bộ chết à, đúng là nhỏ mọn -- Ngươi có biết dùng lông phất trần để ghi chữ cũng cần kỹ thuật không? Đây là chuyện người bình thường làm không được đâu đấy!

Thấy nó đề kháng kích động như thế, bị vũ khí của mình hận suốt đời cũng không phải chuyện gì tốt, có khi cầm lấy vung một cái nó sẽ dùng lông quấn quanh cổ của hắn rồi siết chết cũng không chừng, vì không muốn đắc tội với cộng sự, Phạm Thống vốn định từ bỏ, nhưng hắn đột nhiên nhìn thấy kẻ địch đang dần dần tiếp cận, cũng bởi vì đã phát hiện bóng dáng của hắn nên rút vũ khí ra... Cộng thêm nghe thấy tiếng diệt khẩu, không thể bị phát hiện gì đó...

Hắn tức thì trợn to mắt.

"Này! Puhahaha, bây giờ không phải lúc bướng bỉnh, vũ khí kia... có ánh sáng..."

Có ánh sáng.

Là vũ khí phệ hồn.

Cũng chính là nói... bị giết chết sẽ...

"Ồ?"

Puhahaha hình như có chút dao động rồi.

"Nếu ta bị tiêu diệt, ngươi sẽ bị bỏ lại ở đây, mọi người đều biết, người qua đường cũng sẽ nhặt ngươi trở về!"

Làm gì có ai biết chứ, ai đi qua sẽ nhặt một cây lau về nhà chứ, đảo lộn thành như vậy...

"Làm sao thế được, chủ nhân mình đi theo bị tiêu diệt, loại chuyện mất mặt này để cho mọi người đều biết, hơn nữa còn bị người lạ qua đường tùy tiện nhặt trở về... Đây làm sao có thể..."

A? Uy hiếp lại có thể đạt được hiệu quả bằng hình thức khác. Còn sĩ diện hơn ta tưởng mà, thì ra địa vị của ta ở trong lòng ngươi vẫn cao hơn người qua đường một chút sao?

"Cho nên, mượn mấy cọng lông..."

"Không được! Ta không phải bút lông! Đừng hòng động ngón tay vào lông của ta!"

Ngươi làm sao lì như thế hả! Ngươi không cảm thấy so với làm một cây lau hay là phất trần, làm bút lông còn cao quý hơn nhiều sao!

"Phạm Thống, ngươi còn có một lựa chọn."

"Cái gì?"

"Trước khi kẻ địch dùng vũ khí phệ hồn giết ngươi, ngươi tự sát trước, thế này sẽ không bị diệt nữa, có thể an tâm trở về ao nước sống lại, chẳng qua vẫn phải nhớ nhặt ta về."

...

Cái chủ ý khốn nạn gì đây! Ngươi thà rằng bảo chủ nhân của mình đi chết cũng không chịu cho mượn chút lông để chấm mực! Cũng có phải trở về không cho ngươi rửa sạch đâu!

"Mau lên, ước chừng ngươi còn có thời gian ba phút để tự sát, đừng do dự nữa, càng chần chừ cơ hội tự sát thành công càng nhỏ."

Đừng đem chuyện tự sát này nói như thể không tranh thủ làm thì sẽ không có thứ tốt! Ngươi nói thì đơn giản, muốn tự sát thế nào ngươi nói thử xem! Lấy lông của ngươi tìm cái cây thắt cổ sao! Lông của ngươi đủ dài không!

Tôi lần đầu tiên biết được dưới tình huống cô lập vô viện tay không tất sắt, không chỉ cầu sinh khó khăn, ngay cả muốn giết chết chính mình cũng không dễ...

"Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới cống hiến sức lực ít ỏi của mình để trợ giúp ta chống địch sao!"

Nói thật, chuyện đến nước này mới hỏi cách công kích của cây lau, hình như đã quá muộn rồi, cho dù hắn nói chính xác được câu này.

Nhưng hắn vẫn âm thầm kỳ vọng Puhahaha kỳ thực có ẩn giấu công năng đặc thù gì, ví dụ như biết phóng điện, giấu ám khí trí mạng, chuyển động tay cầm là có thể phun ra độc vân vân... Dù nói làm sao, nó cũng là cây lau trị giá hai trăm xâu tiền mà!

"Hừ, ta thế nhưng chưa từng cảm thấy lực lượng của mình ít ỏi."

Cây lau này vậy mà còn trở nên mất hứng.

"Nhưng ngươi trông có vẻ rất hữu dụng, ngươi là vũ khí của ta, lại bảo chủ nhân đi chết, đây tính là gì..."

Cái gì mà có vẻ rất hữu dụng, thế này chẳng phải lại biến thành đang khen nó sao? Lúc này rồi mà còn tâng bốc nó, tôi thực sự lỗ quá rồi...

"Hm, tuy nói ngươi là một chủ nhân vô dụng, chẳng qua đi theo một chủ nhân vô dụng cũng là quyết định của ta, thế này xem ra ta hình như nên cứu ngươi sao..."

Gì? Lời khen ngợi có hiệu quả rồi? Không không, chậm đã, sa đọa đến mức được cây lau cứu, hình như càng thảm nhỉ? Tôn nghiêm con người của tôi thì làm sao đây?

Hơn nữa nó còn có vẻ không muốn cứu lắm, tôi chỉ có thể ở trong ba phút này khẩn cầu bố thí của nó?

Chờ một chút đã, nó nói là nói như thế, nhưng nó thật sự có bản lãnh cứu tôi không?

Là chờ sau khi nó đồng ý, thì sẽ truyền thụ Cây Lau Nhị Thập Thất Thức tuyệt thế vô song khai thiên lập địa cho tôi sao, để tôi lĩnh ngộ trong chớp mắt, sau đó trở thành cao thủ tuyệt đỉnh, thoáng cái đã xử lý hết tất cả kẻ địch?

... Chắc tôi sợ đến mức sinh ảo giác rồi, đây làm sao có thể, căn bản là chuyện chỉ có trong vọng tưởng...

"Ta cảm thấy, con người vẫn là nên tự mình dùng vũ khí của mình chiến đấu, mới có thể đội trời đạp đất mà sống. Cho nên vẫn là thôi đi."

Ngươi thật sự ở trong ba phút đã quyết định rồi đấy hả! Nhưng liệu ngươi có từ bỏ nhanh quá không đấy --! Ngươi bị người qua đường nhặt đi cũng không sao nữa à --?

"Cho dù ngươi muốn ta tự mình chiến đấu, ta cũng biết phất trần dùng làm sao! Hơn nữa ta không có một chút tế bào võ thuật nào!"

"Hả? Ngươi vậy mà biết phất trần dùng làm sao? Ta cũng không biết đấy..."

... Ngươi vậy mà không biết! Ngươi vậy mà không biết --! Trên thế giới kẻ duy nhất có khả năng biết chính là ngươi thôi, nhưng ngươi vậy mà không biết --

"Ngươi nói ngươi không có tế bào võ thuật? Nhưng ngươi rõ ràng biết kiếm thuật mà, coi ta thành kiếm để dùng chẳng phải là được sao?"

Không phải ta muốn nói, lấy cây lau làm kiếm cũng thái quá rồi đi?

Còn nữa... ta từ lúc nào biết kiếm thuật? Cả đời ta lần đầu tiên chạm vào kiếm chính là lúc đi chọn vũ khí lần trước, ngươi có nhầm người không đấy?

"Ngươi đang nghe cái gì, ta từ lúc nào biết kiếm thuật --?"

Lại lẫn lộn nghe nói rồi.

"Hử? Không phải sao? Nhưng trong đầu ngươi rõ ràng có ký ức kiếm thuật... Độ ăn khớp của chúng ta hiện giờ vẫn chưa tốt, ta giúp ngươi tái hiện ký ức là được, cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Hả? Cái gì? Chậm đã! Ta vẫn chưa có đồng ý mà --!

Phạm Thống còn chưa kịp kháng nghị, đã cảm thấy một luồng cảm giác giống như dòng điện từ lòng bàn tay đang cầm Puhahaha chảy vào, tiếp đến chạm thẳng vào não bộ rồi bộc phát ra.

Sau đó chính là đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

◊◊◊◊

Sau khi trải qua cảm giác giống như bị ác linh ám, Phạm Thống vừa khôi phục thần trí đã nhìn thấy cảnh tượng một tên sĩ binh Tây Phương Thành nằm co ro trên đất đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hắn mà phát run.

"Đừng, đừng giết ta --"

A?

A? A a? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc này mà hỏi hắn rằng xin hỏi ta đã làm cái gì liệu có ngớ ngẩn lắm không? Sắc mặt Phạm Thống có chút khó coi mà giơ Puhahaha lên, muốn nghiên cứu xem mình rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì, đối phương hiểu lầm tưởng rằng hắn muốn công kích, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, lồm cồm mà chạy đi.

"Này, này!"

Giải trừ được nguy hiểm tính mạng thì tốt, nhưng tình huống bị coi thành tên sát nhân hung ác cùng cực này là chuyện làm sao? Có ai có thể đến giải thích cho hắn một chút không? Hiếm khi hình như, có lẽ, chắc là, có khả năng đã làm cao thủ trong chốc lát, nhưng lại tiến hành dưới tình huống mất đi ý thức, đây liệu có ảo quá rồi không?

"Ngươi xem, chỉ cần ngươi nhớ, vẫn có thể làm không tệ mà. Ngươi rõ ràng biết kiếm thuật, vừa rồi còn muốn gạt ta cứu ngươi."

Phạm Thống cảm thấy được một cây lau khen ngợi cũng chẳng đáng để vui vẻ chút nào. Hơn nữa cái gọi là làm không tệ, suốt cả quá trình hắn căn bản là trải qua dưới tình huống ù ù cạc cạc, thực sự cần phải làm rõ sự tình.

"Puhahaha, ta vừa rồi rốt cuộc đã làm cái... Oaaaaa!

Hắn vốn định xoay người xác nhận tình hình bên cạnh một chút, ngờ đâu vừa mới xoay người, lập tức nhìn thấy hai cỗ thi thể chết không nhắm mắt tươi mới, khiến hắn la hoảng ngay tại chỗ, lùi lại mấy bước bảo trì khoảng cách.

"Người là do ngươi giết, cần gì giật mình như thế..."

Do ta giết? Do ta giết? Do ta giết sao!

"Ngươi gạt người! Cây lau làm sao có thể tạo ra vết thương sắc bén như vầy!"

"Ở đây không có cây lau, chỉ có phất trần."

Ta vừa rồi là muốn nói phất trần, chỉ là nguyền rủa đảo lộn thành cây lau, thì ra nguyền rủa cảm thấy phất trần là từ trái nghĩa của cây lau sao... Đây không phải trọng điểm!

"Phất trần thì phất trần, mặc kệ là cây lau hay là phất trần đều khác nhau cả! Phất trần chẳng lẽ có thể tạo ra vết thương sắc bén như thế này sao!"

"Bởi vì ta không phải phất trần bình thường."

Đúng, ngươi là phất trần hai trăm xâu tiền. Cho nên sao...?

Cho nên vết thương rốt cuộc là được tạo thành như thế nào!

Cho nên người thật sự là do ta giết saoooooo--!

Mẹ ơi! Con đã giết người! Con vậy mà đã giết người! Vì sao lại thế này! Mặc dù so với bị giết, thì giết người vẫn đỡ hơn một chút xíu...

"A, bọn họ là cư dân tân sinh đúng chứ? Cho nên bọn họ vẫn là sẽ trở về ao nước sống lại đúng không?"

Có lẽ là do nội tâm khát vọng loại bỏ cảm giác tội ác, câu hỏi lần này của hắn cũng được hỏi một cách chính xác.

Đúng chứ, mặc dù cầm vũ khí phệ hồn, nhưng trước khi mất đi ý thức ta có liếc thấy, bọn họ là cư dân tân sinh không sai, cư dân tân sinh của Lạc Nguyệt có thể cầm vũ khí phệ hồn à? Hay là có nguyên nhân đặc thù?

Khi Phạm Thống đang tự an ủi mình, Puhahaha lại lành lạnh mà dội cho hắn một chậu nước lạnh.

"Sẽ không."

"... Vì sao?"

Chẳng lẽ bởi vì bọn họ chết ở trong phạm vi của Đông Phương Thành? Nhưng đây không đúng, trước kia hình như có người từng nói, bất luận chạy đến đâu, chỉ cần trên người có ấn ký của Đông Phương Thành, thì sau khi chết sẽ trở về ao nước của Đông Phương Thành, bên Lạc Nguyệt chiếu theo lý thuyết cũng phải như vậy chứ?

"Bởi vì..."

Âm thanh của Puhahaha nghe lên có chút vui sướng.

"Ta là vũ khí phệ hồn mà."

... Nó cứ như thế dùng âm thanh vui sướng ném xuống một quả bom vào trong đầu hắn.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Không --! Chết tiệt! Puhahaha ngươi nghiêm túc đấy à? Ngươi là vũ khí phệ hồn vì sao không nói sớm? Ta thật sự đã giết người rồi! Ta rõ ràng chỉ là một lão bách tính lương thiện không tranh giành với đời, vì sao đối xử với ta như thế --

Đúng vậy, vũ khí tốn hai trăm xâu tiền, tôi cũng muốn có một vài công năng đặc thù, cho dù hai trăm xâu tiền này không phải của tôi bỏ ra, nó vẫn là hai trăm xâu tiền, nhưng tôi không cần loại công năng vi phạm pháp luật tổn hại phong tục lương thiện này đâu --!

Đông Phương Thành ghi rõ quy định cư dân tân sinh không

được cầm vũ khí phệ hồn, lần này liệu tôi có bị bắt không? Nhưng tôi cũng không biết nội tình, tôi là vô tội, Puhahaha hãm hại tôi, cái đồ lòng dạ thâm độc!

... Nhưng, Lạc Thị nói vũ khí phệ hồn không biết nói chuyện mà? Đúng vậy, vũ khí phệ hồn rõ ràng không biết nói chuyện, vũ khí linh năng mới biết nói chuyện chứ?

Hơn nữa Puhahaha rõ ràng không có phát sáng...

Có khi nào Puhahaha là đang đùa giỡn tôi, nó chỉ là giả vờ mình là vũ khí phệ hồn nhằm để tự nâng cao bản thân không? Tôi rốt cuộc nên đem cho ai giám định một chút? Không, nếu giám định ra nó thật sự là vũ khí phệ hồn, tôi chẳng phải gặp xui lớn rồi sao? Đây thế nhưng không được!

AAAA -- Tôi rốt cuộc có giết người hay không -- Chết tiệt! Đều là do Puhahaha hại, khiến cho tôi quên sạch sẽ những chuyện khác cần suy nghĩ rồi!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 3+2: Ma Pháp Kiếm Vệ Của Thiếu Đế Lạc Nguyệt

"Ma pháp kiếm vệ là cái gì?" -- Chu Sa

"A, chắc là hậu cung đi." -- Âm Thị

"Ồ!" -- Nguyệt Thoái

"Tuyệt - đối - không - phải." -- Yiye

Dưới bầu trời đầy mây, phía trên bãi đất vàng, Phạm Thống đứng thẳng tắp, lấy hai cỗ thi thể nghe nói là do hắn giết làm phông nền, cùng vũ khí của hắn mắt to trừng mắt nhỏ.

Chính xác mà nói, bởi vì mắt của Puhahaha không biết mọc ở đâu, cho nên Phạm Thống hẳn là trừng vào... không biết chỗ nào của nó.

Trong đầu hắn bây giờ giống như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng không thể thốt ra lời nào, khiến cho cả người như sắp nổ tung. Có khả năng là bởi vì tình huống quá hoang đường, cho nên vẻ mặt hắn mới nhăn nhó nhưng lại gào thét không ra, qua một hồi, cho đến khi nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ từ chỗ Puhahaha, hắn mới run rẩy hỏi một câu.

"Ngươi... ngươi không phải vũ khí phệ hồn! Gạt người đúng không? Ngươi không có ánh sáng cũng không biết nói chuyện, đây làm sao giải thích?" Lời nói lại bắt đầu trở nên lộn xộn. Puhahaha cũng tỏ ra có mấy phần bất đắc dĩ.

"Ta là vũ khí phệ hồn. Ta rõ ràng biết nói chuyện đấy thôi. Bây

giờ thì không có ánh sáng, nhưng vừa rồi là có, tóm lại, khi ngươi sử dụng cần cẩn thận, đừng đánh phải chính mình."

Gạt người đúng không! Đây là nói xạo phải không! Hơn nữa ta vừa rồi cũng không nhìn thấy cây lau công kích ra sao, đừng nói chỉ cần bị đuôi cây lau quét vào đầu một cái là linh hồn bị tổn thương ngay nhá!

"Vì sao lại lúc thì có ánh sáng lúc thì không có ánh sáng! Không thể khống chế một chút sao? Bình thường mà nói vũ khí phệ hồn chẳng phải là nên duy trì ánh sáng liên tục?"

"Hừ, bổn phất trần không phải phất trần bình thường, đã nói mấy lần rồi."

Đây chẳng có bao nhiêu quan hệ với phất trần hay không phất trần!

"Có muốn sử dụng ánh sáng phệ hồn hay không đương nhiên là có thể khống chế, nhưng chúng ta vẫn chưa có tâm linh tương thông, độ ăn khớp không đủ cao, cho nên bây giờ là do ta tự mình khống chế."

Mặc dù như vậy nghe lên, sớm xây dựng mối quan hệ tốt thì hay hơn, nhưng cái gì mà tâm linh tương thông, độ ăn khớp... Mấy từ ngữ này, tôi hi vọng đối tượng là mỹ nữ cơ! Vì sao cứ phải là cây lau!

"Vậy ngươi vừa rồi vì sao phải phát sáng! Không thể giết người bừa bãi, sau này luôn luôn duy trì trạng thái có ánh sáng!"

Không! Ta là nói luôn luôn duy trì trạng thái không có ánh sáng cơ!

"Luôn luôn duy trì trạng thái có ánh sáng...? Phạm Thống, nhìn không ra ngươi cuồng sát như thế..."

Ngươi đừng trực tiếp làm lơ câu phía trước của ta!

"Phải, ta là nói luôn luôn duy trì trạng thái có ánh sáng, ta thích giết người."

Này! Đừng chơi khăm ta nữa! Đồ nguyền rủa thối tha!

"Nhưng như vậy rất mệt. Ta cũng phải nghỉ ngơi, ta muốn ngủ."

Ngươi đã nghỉ ngơi bao lâu rồi hả... Không đúng, từ chối tốt lắm, mau từ chối ta, ngàn vạn lần đừng phát sáng nữa, ta cầu xin ngươi.

Chúng ta vẫn là mau chóng xây dựng mối quan hệ tốt đi, nếu như có thể trực tiếp đối thoại tâm linh, thì đỡ phiền biết bao nhiêu...

"Rốt cuộc phải làm sao mới có thể xác thịt tương thông với ngươi..."

...

...

Ta chịu đủ rồi...

"...! Ngươi, ngươi muốn làm cái gì? Thông, thông, thông cái gì mà thông, mặc dù dáng vẻ này có thể nhìn không ra, nhưng ta là nam! Ai, ai, ai muốn thông với ngươi..."

Ta cũng không muốn thông với ngươi, ta đâu phải biến thái. Chỉ nghe giọng đã biết là đực mà không phải cái rồi... Chẳng qua phản ứng này của ngươi nghe lên giống như đang thẹn thùng nhỉ...?

"Ta là nói ta muốn thông qua xác thịt để trò chuyện với ngươi, thế này tiện hơn, đối với chúng ta hẳn là đều không có chỗ tốt..."

Đừng có xác thịt nữa. Tôi đã nản lòng. Cũng sắp bị hiểu lầm thành một tên biến thái ăn tạp rồi... nhưng mà cái câu đều không có chỗ tốt này, sau khi câu trước bị đảo lộn như vậy xong, thì trái lại đảo lộn thật chính xác.

"... Đi theo nhầm chủ rồi, đi theo nhầm chủ rồi, mới đầu nói ngon nói ngọt lừa ta lên thuyền giặc thế mà lại là ôm chủ ý bất lương, ta phải ngủ đây, không để ý ngươi nữa."

Đây là hiểu lầm to bằng trời, thật đấy. May mà ngươi không nói ngươi sẽ cân nhắc một chút, bằng không ta thật sự phải cẩn thận suy nghĩ vấn đề tương lai.

"Tua rua màu trắng?"

Phạm Thống vừa mới yên tâm, bởi vì bỗng nhiên xuất hiện giọng nói xa lạ, mà trở nên căng thẳng lần nữa.

"Người giết bộ hạ của ta chính là ngươi?"

Hắn hoảng loạn xoay người lại, chỉ thấy có mấy người đã xuất hiện ở trong phạm vi tầm nhìn của hắn từ lúc nào hắn chẳng hề hay biết, người đi đầu trông có vẻ là kẻ lãnh đạo thì mang bộ mặt bất thiện chĩa kiếm vào hắn, tràng diện trông lên hết sức căng thẳng.

Ở trong lúc hỗn loạn, những người này trông ra sao, đã nói cái gì, Phạm Thống đều không rõ lắm, hắn chỉ có chú ý đến dấu hiệu trên đai lưng của người này.

Hai đường vân vàng. Hai đường vân vàng! Là hai đường vân vàng đấy! Đó chẳng phải là xấp xỉ với Lăng Thị đại nhân sao! Muốn giết tôi chắc cũng chỉ như bổ quả dưa hấu!

Người không phải do ta giết! Không liên quan đến ta! Đừng tìm ta trả thù, toàn bộ là do cây lau này mà ra -- Puhahaha! Đừng ngủ nữa! Ngươi còn đang làm gì! Dùng cái vừa rồi lần nữa, để ta

biến thành sát thủ giết người không chớp mắt xem nào! Bằng không ta thật sẽ chết không có chỗ chôn mất!

"Ồ... Phạm Thống, ngươi mau tự sát, tái hiện ký ức được rút ra không thể sử dụng một lần nữa trong thời gian ngắn, nếu không tự sát thì không kịp đâu."

Puhahaha đúng là đã tỉnh rồi, cũng rất ăn ý mà cảm giác được ý nghĩ của hắn, chẳng qua nó lại trả lời như vậy, đem Phạm Thống ném vào vực sâu tuyệt vọng.

"Ai bảo ngươi giết người không giết cho sạch, cái tên chạy đi đã gọi cứu binh đến rồi..."

Hơn nữa còn gọi thứ dữ. Ta biết, ta đều biết. Ta đang hối hận đây này, giết người đã là gì, vũ khí phệ hồn đã là gì, so với việc mình bị tiêu diệt, vẫn là tiêu diệt người khác có lợi hơn...

Cao thủ vân vàng không hề cảnh báo mà bổ một kiếm tới, Phạm Thống la hoảng một tiếng miễn cưỡng tránh được kích này bằng tư thế thảm hại, chỉ thấy hắn có thể né được, đã biết kiếm này của đối phương vẫn chưa xuất toàn lực, chỉ là thăm do hắn mà thôi.

"Thật sự là hắn? Chẳng qua chỉ là một tên tua rua màu trắng, thoạt nhìn cũng đầy rẫy sơ hở, không có thực lực gì..."

Cao thủ chỉ vàng này dùng vẻ mặt như đang nhìn hạng người tạp nham để nhìn chằm chằm vào hắn, giống như có chút hoài nghi báo cáo của bộ hạ, bởi vì Phạm Thống trông lên không giống cường giả chút nào.

Không sai! Ta yếu lắm, không đáng cho ngươi động thủ giết đâu, cho nên tha cho ta đi --

"Đại nhân, là hắn, chính là hắn không sai, thi thể của bọn họ còn ở bên cạnh kìa!"

Tên sĩ binh Tây Phương Thành đào tẩu trước đó lấy thần thái chưa hết hoảng hồn để xác nhận hung thủ, xem ra hôm nay hắn có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi.

Chẳng qua, đầu tiên không nói thế giới này chắc gì đã có Hoàng Hà, người thì... đúng là do hắn giết đấy, có điều bảo hắn làm lại lần nữa, hắn cũng làm không được.

"Bất luận thế nào, nếu ngươi đã nhìn thấy bọn ta..."

Chờ một chút! Ta nói chờ một chút! Đây là lời thoại trước khi giết người diệt khẩu cũ rích kinh điển đấy à! Để ta vùng vẫy cho sinh mạng của mình đã chứ! Đừng giết ta liền như vậy!

Phạm Thống cảm thấy trạng thái của mình bây giờ cứng đờ giống như con ếch xanh bị rắn nhăm nhe, hơn nữa thứ cao thủ vân vàng này đang cầm trên tay lại là vũ khí phệ hồn.

Xong đời rồi, ánh sáng, lại là cái ánh sáng này, chẳng lẽ tôi thật sự phải tuyệt mệnh ở nơi đây?

Nếu như tôi chết ở đây liệu có người nào phát hiện không? Tuy nói linh hồn đã bị hủy diệt, có nhặt xác hay không cũng không còn quan trọng nữa, nhưng nếu như phải chờ đến ngày bọn họ đi qua đây mới phát hiện tàn hài của tôi, mới chợt nhận ra "thì ra Phạm Thống đã chết rồi", đó nghĩ tới nghĩ lui vẫn là cảm thấy rất bi ai--

Hơn nữa nếu chết ở đây, khác nào cùng với Puhahaha cùng chết vì tình?

Tôi không muốn bồi táng với một cây lau đâu! Đổi người khác! Đổi người khác!... Cũng không phải nói đổi đối tượng khác tốt hơn thì tôi sẽ cam nguyện đi chết, chỉ là muốn tôi chấp nhận cây lau, đây vẫn là quá...

Cao thủ vân vàng đã giơ bảo kiếm phát quang chém về phía

hắn rồi, xem ra là không muốn lãng phí thời gian vào nhân vật nhỏ như hắn, muốn trực tiếp kết liễu hắn bằng một chiêu. Ở trong khoảnh khắc đến gần cái chết như thế, Phạm Thống cảm thấy mình giống như không còn sức lực để sợ hãi, chỉ có thể trợn lớn mắt, nhìn kiếm chém xuống mình với tốc độ cực nhanh.

◊◊◊◊

Chúc mừng! Cuộc đời bạn đã chính thức đặt dấu chấm hết từ đây, xin hỏi bạn muốn chọn nhìn lại cảnh tượng tử vong, nhìn lại những dấu ấn đặc sắc của cuộc đời, hay là trực tiếp kết thúc hóa thành một hạt bụi trong vũ trụ?

Trong khi đang nhìn chằm chằm vào thanh vũ khí phệ hồn phát sáng kia chém xuống mình, Phạm Thống luôn cảm thấy trong đầu mình hiện lên những mục lựa chọn này, đây đương nhiên là do não của hắn tự bịa ra, chẳng qua những lựa chọn này thực sự vô cùng vô nghĩa, cảnh tượng tử vong dù chiếu lại nhiều lần cũng không thể khiến cho hắn an nghỉ, về phần nhìn lại dấu ấn đặc sắc trong cuộc đời... cuộc đời hắn có cái gì đặc sắc để nhìn lại sao? Là tư thế chết thần kỳ khi bị nghiền nát trước cửa thành, lúc công việc xem tướng hưng thịnh nhất một ngày phát số phát đến số sáu trăm sáu mươi sáu, hay là khoảnh khắc trở thành bạn đời với một cây lau?

Phạm Thống càng nghĩ càng cảm thấy bi ai, đồng thời cũng cảm thấy tế bào não của mình thật là phát triển, trong thời gian ngắn ngủi từ lúc kiếm giơ lên bổ xuống sau đó chưa chém đến đầu hắn, hắn vậy mà vẫn còn nhàn rỗi ở trong não lướt qua nhiều thứ như thế...

Sau đó sẽ phải ngoan ngoãn chịu chết sao? Cuộc đời đen đủi của hắn cứ như thế kết thúc sao? Đây rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Bỗng nhiên, "phịch" một tiếng, Phạm Thống chỉ cảm thấy mình

bị một cỗ lực lớn xô ngã, sau đó là một tiếng "keng" lanh lảnh khi kim loại va chạm, hắn dùng đôi mắt nổi đom đóm để tập trung nhìn, mới phát hiện người xô ngã hắn là Nguyệt Thoái.

Nguyệt Thoái hình như là nhắm chuẩn khe hở để xen vào, tay phải cầm vũ khí của cậu chuẩn xác lấy kiếm của mình ngăn chặn vũ khí phệ hồn của tên cao thủ vân vàng kia, tay trái thì ấn ở trên ngực Phạm Thống mà vừa rồi bị cậu xô ra, để chống thân thể.

Tóm lại mà nói, Phạm Thống giống như đã thoát được một kiếp, vừa rồi hắn còn đang trong trạng thái đầu óc hỗn độn nghi hoặc "Nguyệt Thoái, cậu làm sao đẩy ngã tôi", bây giờ hắn mới phát xác thiết nhận thấy sự thật rằng mình chưa chết.

"Nguyệt, Nguyệt Thoái!"

Phạm Thống khó khăn lắm mới tìm về được công năng của thanh quản, vừa mừng rỡ vừa khủng hoảng mà gọi tên người bạn của hắn. Mừng rỡ là bởi vì tạm thời thoát được một mạng, còn khủng hoảng thì là do có chút lo lắng cho bạn của hắn xuất hiện ở đây, kết cục liệu có thể là cùng chết với hắn hay không.

"Phạm Thống, không có chuyện gì chứ?"

Nguyệt Thoái mặc dù đang quan tâm tình huống của hắn, nhưng cũng không có nhìn hắn, hắn là do thị giác và giác quan đều tập trung vào người kẻ địch, đây cũng khiến cho Phạm Thống mặc dù muốn dùng gật đầu lắc đầu để trả lời, cậu lại nhìn không được, buộc Phạm Thống chỉ có thể lên tiếng trả lời.

"Có chuyện..."

Sau đó quả nhiên là lại nói ngược.

"Bị thương chỗ nào rồi sao?"

Nguyệt Thoái vừa nghe liền lập tức căng thẳng quay đầu lại,

đây khiến Phạm Thống căng thẳng theo.

Oa --! Đừng quay đầu lại! Kẻ địch còn đang ở trước mặt cậu kìa! Oa! Oa! Hắn lại giơ kiếm muốn công kích rồi! Hèn hạ! Oa! Nguyệt Thoái! Mau nhìn phía trước đi!

Đương nhiên Nguyệt Thoái vẫn duy trì trạng thái nhìn chằm chằm vào hắn, sau đó tay phải giống như có mắt mà chống đỡ vũ khí của cao thủ vân vàng kia một cách chuẩn xác và đầy mạnh mẽ, Phạm Thống đã không biết nên nói gì với cậu nữa.

"Phạm Thống, cậu thoạt nhìn không có ngoại thương... hay là nội thương?"

Đôi mắt trong veo xanh như bầu trời của cậu quét một lượt lên người hắn, ngoại trừ quan tâm còn có khó hiểu.

Tôi cảm thấy... bây giờ đây đã không phải trọng điểm nữa. Cậu hãy mau nhớ tới chuyện tôi có chướng ngại ngôn ngữ đi... Sau đó hả, ừm, cậu có thật là người không? Cậu có nên cân nhắc xem có cần quay đầu lại chú ý kẻ địch của cậu một chút không, bất luận cậu có đánh thắng hay không, coi thường người ta như vậy thì không được tốt lắm đâu, hắn hình như có chút không được coi trọng kìa...

Lúc này cao thủ vân vàng đối diện hình như cũng bị chọc giận thật rồi, cảm nhận được sát khí từ người hắn truyền đến, Nguyệt Thoái nhíu mày, không thể không đối mặt với hắn lần nữa.

Nguyệt Thoái thoạt nhìn không có ý định nói chuyện với bọn họ, Phạm Thống thì không có năng lực nói chuyện bình thường với bọn họ, từ thái độ của Nguyệt Thoái để xem, cậu hắn là hi vọng cứu được người rồi mau chóng mang người rời khỏi, nhưng kẻ địch lại từng bước áp sát, buộc cậu không thể không xuất kiếm ứng đối.

Phạm Thống cảm thấy chỉ trong thời gian chớp mắt, đã vang lên âm thanh "keng keng keng keng" khi hai cây kiếm va chạm vào nhau, mắt của hắn cũng không theo kịp tốc độ, trên thực thế bọn họ đã giao thủ mười mấy lần rồi, Nguyệt Thoái chỉ là phòng ngự, hơn nữa thoạt nhìn không có dấu hiệu bại trận.

"Màu trắng của Dạ Chỉ không phải là giai cấp thấp nhất sao? Làm sao đều kì quái như thế?"

Trong miệng sĩ binh Tây Phương Thành lẩm bẩm một câu như vậy, Phạm Thống cũng đã nghe thấy.

Ngại quá, bọn ta kỳ quái như thế đó... Không, chỉ có Nguyệt Thoái kỳ quái, ta vẫn là một tên yếu đuối rất bình thường, điều duy nhất kỳ quái trên người ta chỉ có vũ khí mà thôi, các ngươi đừng hiểu lầm ta như vậy, ta không có kỳ quái bằng cậu ta đâu, thật đấy.

So với vấn đề tua rua màu trắng của bọn ta, vị đại nhân hai đường vân vàng của các ngươi mới nên xem lại đi, đánh ngang tay với cư dân tân sinh tua rua màu trắng, chỉ vàng kia trông lên giống như là giả...

Sau đó lại vang lên một tiếng kim loại va chạm lanh lảnh, chẳng qua lần này lại xuất hiện chút bất ngờ -- kiếm của Nguyệt Thoái gãy rồi.

Hẳn là do liên tiếp chịu lực, thanh kiếm kia chịu không nổi mà gãy, đoạn trên văng xuống đất, Phạm Thống không nhìn thấy vẻ mặt của Nguyệt Thoái, nhưng bản thân hắn thì trợn lớn mắt.

Không -- kiếm gãy rồi thì còn đánh kiểu gì nữa! Sớm đã nói với cậu đừng mua vũ khí hỏng rồi, mà cậu cứ không nghe, vũ khí hỏng làm sao bì được thần binh lợi khí của người ta chứ! Lần này làm sao đây -- cần cho mượn cây lau không --

Nhưng sau khi bàn tay sát đao kia của cậu cầm lên có khả năng sẽ giết chết Puhahaha mất... Tôi không phải cảm thấy đáng tiếc, chỉ là đau lòng hai trăm xâu tiền, hơn nữa tôi cũng không muốn nghe thấy tiếng kêu thảm của Puhahaha, đó nhất định rất khó nghe. Nói đến, ở loại trường hợp này nếu cầm vũ khí linh năng chiến đấu, trong đầu chủ nhân liệu có liên tục nghe thấy những tiếng kháng nghị ồn ào như là "Đau chết mất", "nhẹ một chút", "ngươi có biết đánh không hả", "đừng va chạm chỗ đó" không nhỉ? Nếu là như thế, đó thật là rất gây rối cho chiến đấu, cho dù bởi vậy mà thua cũng không kỳ quái...

"Phạm Thống!"

Nguyệt Thoái nhìn khúc kiếm còn lại của mình, mím môi, đột nhiên vươn tay về phía Phạm Thống.

"Cho tôi mượn phất trần của cậu!"

... Hả? Cậu nói cái gì? Tôi đã nghe thấy cái gì?

Cậu, cậu, cậu nghiêm túc đấy à? Vừa rồi khi tôi nghĩ như thế cũng chỉ là nói đùa ở trong lòng thôi, cậu lại coi lời nói đùa này là thật? Tạm thời cho dù cậu đã quên mình có bàn tay trời phạt cầm vũ khí nào là giết vũ khí đó, cậu vậy mà lại muốn cầm một cây lau chiến đấu? Cậu cảm thấy có thể coi cây lau thành kiếm được sao! Cậu muốn dùng phần lông trông có vẻ mềm mại của nó để đi chống đỡ vũ khí của đối phương? Mặc dù hình như tôi vừa rồi đã thật sự dùng nó làm kiếm, nhưng, nhưng...

"Puhahaha, ngươi có đồng ý không?"

Phạm Thống biết thời gian cấp bách, nhưng hắn cảm thấy vẫn là nên trưng cầu ý kiến của Puhahaha một chút, dù sao thì đây cũng là chuyện lớn liên quan tới sinh mạng của nó.

Nếu như nó chịu hi sinh bản thân vì tập thể, vì thế cục và tình

hình mà đốt cháy chính mình chiếu soi cho người khác, vậy hắn sẽ nghĩa vô phản cố giao nó cho Nguyệt Thoái giày vò, nếu như nó không muốn, vậy hắn cũng bất chấp đại nghĩa, để xem Nguyệt Thoái có thể dùng một thanh kiếm gãy tạo nên kỳ tích hay không...

"Phì phò-ò ... Hả? Hả hả? Đồng ý cái gì... cầu hôn?"

Nhưng cái cây lau không thèm ngó ngàng trạng huống có thể ngủ bất cứ nơi đâu và không hề căng thẳng này giống như hoàn toàn không rõ hắn đang hỏi cái gì.

Ai cầu hôn với ngươi chứ? Đầu óc ngươi còn nán lại ở đề tài xác thịt tương thông kia sao?

Bởi vì Phạm Thống không có lập tức phản ứng để đưa phất trần cho Nguyệt Thoái, kẻ địch tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức giết tới, Nguyệt Thoái lần này né người tránh được, không có dùng thanh kiếm chỉ còn lại nửa độ dài để lấy cứng chọi cứng, khi ý thức cầu sinh của Phạm Thống sắp lấn át lương tâm, chuẩn bị giao nộp Puhahaha, một giọng nói đột nhiên xen vào.

"Dừng tay!"

Khi nghe thấy âm thanh này, Phạm Thống trực giác cảm thấy được cứu rồi, chẳng qua phía sau cái được cứu này, có khả năng còn phải đánh dấu hỏi.

Người xuất hiện ở thời khắc mấu chốt này, là Âm Thị đang lạc đường ở khu 2 Tư Nguyên.

◊◊◊◊

Dưới tình huống song phương giằng co, phe ta xuất hiện một cao thủ tua rua màu đen thuần, đáng lý là tỉ lệ thắng tăng mạnh, nhưng bởi vì cao thủ này là Âm Thị, luôn khiến người cảm thấy rất không thể an tâm.

A... Âm Thị đại nhân à, mỗi lần ngài xuất hiện đều rất đúng lúc, chúng ta ở đây thật là náo nhiệt. Có thể dựa vào ngài không? Chúng tôi có thể dựa vào ngài cứu vớt không? Thật sự có thể không?

Mặc dù theo cách nói của Lăng Thị đại nhân, cộng với tốc độ giết gà lần này của ngài, ngài hẳn là rất có thực lực, nhưng khi đụng phải cao thủ của Lạc Nguyệt thì sẽ ra sao đây?

Hai đường vân vàng kia có phải là hai đường vân vàng thật hay không, thực lực hai đường vân vàng của Tây Phương Thành rốt cuộc thế nào, Phạm Thống không biết, thực lực của Âm Thị có tư cách nhận được tua rua màu đen thuần hay không, mà tua rua màu đen thuần của Đông Phương Thành có thực lực ra sao? Phạm Thống vẫn là không biết, nhưng...

So với việc Âm Thị có thể đánh ngã kẻ địch, cứu được bọn họ hay không, điều Phạm Thống lo lắng hơn là trong lúc hắn đánh ngã kẻ địch liệu có lỡ tay hốt luôn bọn họ hay không.

Vốn không chết, lại bị giết chết bởi đồng minh khó khăn lắm mới chờ được, đây cũng quá buồn rồi đi? Chuyện đáng buồn như thế hi vọng đừng xảy ra thật...

Dưới tình huống giao chiến đột nhiên xuất hiện một người, cao thủ vân vàng cũng phải nhìn xem người tới là ai để đánh giá tình huống, vừa nhìn, sắc mặt của hắn tức thì trở nên không dễ coi cho lắm.

"Âm thị...!"

Âm Thị là xuất hiện từ bên phải của bọn họ, cuộc đấu giữa cao thủ vân vàng và Nguyệt Thoái đã dừng lại rồi, Phạm Thống cũng lùi về sau bảo trì cự ly an toàn, mấy sĩ binh của Tây Phương Thanh thì đề cao cảnh giới.

"Ngươi không có nhìn thấy bọn họ là cầm tua rua màu trắng sao?"

Âm Thị vừa đi tới, vừa lấy thần tình nghiêm túc hiếm có mà hỏi.

"Ngươi không biết người bị vũ khí phệ hồn giết chết, cho dù là cư dân tân sinh cũng không thể phục sinh sao?"

Hắn đơn phương đặt câu hỏi, sử dụng ngôn ngữ của Tây Phương Thành, mà hắn hình như cũng không cần đối phương trả lời.

"Ngươi..."

"Câm miệng cho trẫm! Chết tiệt!"

Sau khi Âm Thị mắng câu này xong, lập túc rút trường đao ra khỏi vỏ.

"Điều ta ghét nhất, chính là lũ khốn ỷ mạnh hiếp yếu!"

Cùng lúc hắn nói xong câu này, tay phải của hắn và đao hắn đang cầm cũng đồng thời chuyển động.

Từ khoảng cách đó, đao của hắn căn bản chạm không tới kẻ địch, bất luận là ai nhìn cũng sẽ phán đoán như vậy, nhưng sự tình lại không phải chuyện như thế.

Sau khi thanh đao bình thường không có gì đặc biệt của hắn vung xong một cái, cũng mang lên một loạt tia sáng màu trắng bạc, ánh sáng thanh lãnh thuần khiết đó mang theo một loại khí tức vô tình lạnh lẽo.

Mái tóc dài đen như mực tung bay theo động tác, đôi mắt đỏ sẫm trầm lắng tâm tình phẫn nộ.

Mọi thứ đều xảy ra ở trong chớp mắt. Tia sáng bạc trí mạng

kia, động tác cắm đao vào vỏ của Âm Thị, tiếng kêu thê lương của đối phương, âm thanh tay phải trực tiếp bị cắt đứt rơi xuống đất, máu tươi đầy hãi hùng phun ra từ chỗ vết thương.

"Đại nhân!"

"A... A--"

Ngay cả khôi giáp trên cánh tay đó cũng bị chém rớt, từ sự bằng phẳng kia không thể nhìn ra bất cứ trở lực nào, cho dù cảnh này hết sức đẫm máu, Phạm Thống nhìn cao thủ vân vàng thoáng cái đã bị trọng thương, rồi lại nhìn Âm Thị sau khi cất đao xong thì không nói một lời, không khỏi nảy sinh một cái cảm tưởng.

Âm Thị đại nhân, ngài thật đẹp trai...

Không đúng đi? Đây có chỗ nào không đúng đi? Tôi vậy mà sinh ra loại cảm tưởng này một cách tự nhiên như thế? Đây chẳng phải giống như trạng thái si mê của Bích Nhu rồi sao?

Tôi là bởi vì động tác đẹp đẽ mới cảm thán, không phải bởi vì khuôn mặt kia. Nhưng đây vẫn không đáng để cao hứng chút nào...

Chẳng qua vừa rồi rốt cuộc là cái gì? Đao quang? Âm Thị đại nhân không phải cũng dùng vũ khí hỏng sao?

Vết thương trên cánh tay đứt của cao thủ vân vàng giống như có cái gì đang bốc hơi biến mất, sĩ binh của Tây Phương Thanh hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi.

"Hộ tống đại nhân rời khỏi!"

Bởi vì tình huống nghiêm trọng, bọn họ đã quyết định bất chấp sự bất ổn định của môi trường xung quanh, trực tiếp sử dụng ma pháp truyền tống. Nhìn bọn họ biến mất khỏi tầm mắt, Âm Thị cũng không có ý định đuổi theo, kẻ địch đi rồi, vậy thì trọng điểm nên chuyển sang người phe mình.

"A, các ngươi có bị thương không? Có hay không? Có hay không?"

... Sau khi hắn đi qua, giống như lại biến trở về đức tính đần độn không có thần kinh kia.

"Không có..."

Nguyệt Thoái lắc đầu, thần sắc có chút phức tạp mà nhìn hắn, sau đó như nghĩ đến cái gì mà chuyển sang Phạm Thống.

"Phạm Thống, cậu thế nào? Cậu vừa rồi nói cậu có bị thương?"

Lần này Phạm Thống rốt cuộc có thể dùng lắc đầu để trả lời như mong muốn.

"Phạm Thống, có vẻ ngươi sẽ không sao nữa, thật là vận may con chó, vậy ta an tâm đi ngủ đây. Phì phò - ò"

Cái gì gọi là vận may con chó! Đừng ở lúc này mới ở đó phán một câu muộn màng thiếu thành ý! Vừa nói xong một giây sau là ngủ ngay thế là thế nào! Đây cũng là một loại thiên phú sao?

Sau khi tâm tình đã bình phục lại bị Puhahaha làm cho trở nên kích động, Phạm Thống nhìn đao bên hông Âm Thị, tò mò hỏi.

"Âm Thị đại nhân, thì ra đao ngài mua là để trang trí..."

Này, đừng đảo lộn thành lời nói thiếu lễ phép như thế được không?

"A? Bị ngươi phát hiện rồi, kỳ thực lúc đó ta mua nhầm, ta chân chính thiện trường là kiếm thuật, mà kỳ thực dùng lên cũng không có khác biệt quá lớn..."

Có nhầm không vậy, nói như thế cũng trúng à? Chẳng qua ngài thân là chưởng viện Thuật Pháp Hiên, thực chất thiện trường kiếm thuật, đây nên nói từ đâu hả?

"A, tiểu Nguyệt, kiếm của ngươi gãy rồi? Bằng không đổi đao của ta với ngươi, đều là hỏng mà, không khác bao nhiêu."

Tôi cảm thấy đầu óc của ngài đại khái cũng hỏng rồi. Ngài đổi lấy một thanh kiếm gãy làm gì? Ngài dùng đồ gãy chẳng lẽ cũng không khác bao nhiêu? Còn có... tiểu Nguyệt cái gì? Tiểu Nguyệt là ai hả?

Nếu như Nguyệt Thoái là tiểu Nguyệt, vậy tôi là cái gì...

Phạm Thống chỉ nghĩ cái vấn đề này thôi đã không rét mà run rồi. Giờ phút này hắn cảm thấy mình vô cùng không muốn từ trong miệng Âm Thị nghe thấy xưng hô của hắn gọi mình, tiếp tục không nhận ra mặt mũi, không nhớ tên họ, nói không chừng cũng là chuyện tốt.

"Ồ... được."

Nguyệt Thoái ngây ngẩn mà thu kiếm gãy vào vỏ kiếm rồi trao đổi với Âm Thị, thời gian cậu ngây ra đại khái cũng là đang thích ứng cái biệt danh tiểu Nguyệt này đi.

"Âm Thị đại nhân, vừa rồi đó là ai? Ngài hình như không quen biết hắn?"

Phạm Thống còn chưa kịp ở trong lòng cảm thương cho lần thứ hai nói sai, Âm Thị đã trực tiếp trả lời vấn đề của hắn.

"Hử? Hình như... có thể... chắc là... biết đâu, lúc đánh tới đánh lui cướp người ở thông đạo Trầm Nguyệt đã từng nhìn thấy chăng? Không nhận ra. Ta không giỏi nhớ mặt người khác."

Ngài là không giỏi nhớ mặt người khác, hay là không giỏi nhớ mặt của đàn ông?

Hơn nữa, tôi cảm thấy ngài cũng không giỏi nhớ tên người khác... đặc biệt là nam. Lăng Thị đại nhân ở cùng ngài bao lâu mới

có thể khiến ngài nhớ tên của ngài ta? Nếu là Lạc Thị, đại khái là bởi vì ngài coi cậu ta thành mỹ thiếu nữ đi, cái này không tính.

Nói như vậy, Lăng Thị đại nhân kỳ thực cũng có thể coi là mỹ nữ... lạc đề rồi, đã lạc tới tận đâu rồi...

"A, tiểu Nguyệt, ngươi làm sao lại ở đây? Ngươi không phải ở trên cây cùng với tiểu Chu sao?"

Âm Thị đến bây giờ mới nhớ tới chuyện này, trong câu nói của hắn xuất hiện một cái xưng hô khác cũng khiến Phạm Thống chỉ biết câm nín.

Tiểu Trư? (Heo con)

"Tôi... cậu ấy..."

Nhắc đến Chu Sa, Nguyệt Thoái trông có chút khốn quẫn, thái độ ái muội này của cậu khiến người không lần được đầu mối.

"Tôi mang mọi người đi tìm cậu ấy. Cậu ấy bây giờ đang hôn mê, bởi vì mang theo cậu ấy di chuyển thì không đủ nhanh, tôi đã an trí cậu ấy ở một nơi an toàn."

Ồ -- Thật là quyết định sáng suốt. Nếu chậm một giây thôi, tôi đã thành vong hồn dưới kiếm rồi.

"À, được, ta liên lạc với Lăng Thị trước đã."

Bởi vì Lăng Thị đã tắt trò chuyện nhóm, Bích Nhu cũng dưới tình huống Lăng Thị yêu cầu "để hắn chuyên tâm đi đường" cũng đã tắt máy thông tin phù chú, Âm Thị chỉ có thể chán chường cất máy thông tin đi, bây giờ muốn liên lạc, cũng là trực tiếp liên lạc Lăng Thị, không sử dụng trò chuyện nhóm nữa.

"Lăng Thị..."

"Đừng ồn, đang bận."

Âm Thị ù ù cạc cạc.

"A, bận? Lão già như ngươi còn có thể bận cái gì?"

"Chiêu đãi cừu non lạc đường của Lạc nguyệt."

"... ! A! Ngươi đừng giết người bừa bãi! Đã nói hôm nay ngươi không được giết!"

"Ngươi nói là gà, không phải người. Dù sao thì ngươi cũng đang lạc đường không tới được, chắc cũng không quản được nhiều như thế đi? Lão đại."

"Cái gì, tức chết ta rồi, ta lập tức đi qua ngay, ngươi đừng giết người bừa bãi đấy!"

Âm Thị kết thúc trò chuyện, thoạt nhìn có vẻ sốt ruột không yên, Nguyệt Thoái cũng không nhịn được hỏi một câu.

"Làm sao vậy?"

Bởi vì đây là trò chuyện cá nhân của bọn họ, trên cơ bản Phạm Thống với Nguyệt Thoái chỉ nghe thấy lời Âm Thị nói, cho nên không rõ tình huống lắm.

"Lão già chết tiệt kia lại quên bổn phận của mình mà đại khai sát giới không thèm nể mặt ai, mau mang ta đi tìm tiểu Chu sau đó dẫn ta đi tìm hắn! A, các ngươi biết đường chứ?"

Thì ra là ngài lạc đường tình cờ phát hiện chúng tôi sao? Quả nhiên... quả nhiên chỉ có Nguyệt Thoái muốn đến tìm tôi...

Nhưng ngài đã ở Đông Phương Thành lâu như thế rồi, khu 2 Tư Nguyên chắc cũng chẳng khác vườn hoa sau của nhà ngài bao nhiêu, vậy mà phải dựa vào cư dân tân sinh dẫn đường, ngài bất luận lúc nào cũng muốn làm cái người quá mức bình thường như thế thật là khiến người nể phục...

◊◊◊◊

Khi Nguyệt Thoái mang bọn họ vào trong một bụi cỏ ẩn mật cách đó một đoạn rồi gạt cỏ ra, để cho bọn họ trước hết nhìn thấy một đôi chân, khi đó Phạm Thống nhất thời có ảo giác mình đang tìm kiếm địa điểm vứt xác.

Mà sau khi Nguyệt Thoái khom lưng bế người kia lên, Phạm Thống với Âm Thị đều tràn ngập nghi hoặc.

"Tiểu Nguyệt, cô gái này là ai?"

"Nguyệt Thoái, Chu Sa đâu?"

Vì sao cậu ở cùng một chỗ với Chu Sa, lại xuất hiện một kẻ thứ ba hả? Không, không đúng, kẻ thứ ba hình như không phải dùng như vậy, ở cùng một chỗ cũng không phải là ý này...

"Đây... đây chính là Chu Sa."

Nguyệt Thoái dùng một loại vẻ mặt khó có thể mở miệng mà nói cho bọn họ như vậy, người la lên trước là Âm Thị.

"Ồ! Tiểu Chu không phải con trai sao!"

Đã nói mà. Nửa thân trên cũng đã thấy rồi, chúng ta đã làm bạn cùng phòng lâu như thế, Nguyệt Thoái cậu trơ mắt nói dối như vậy là không đúng, cậu cho rằng lừa được chúng tôi sao? Tốt hơn vẫn là thành thật khai ra lai lịch của cô gái này đi? Tôi vốn tưởng cậu rất thanh thuần, vậy mà làm ngất người ta rồi ném vào trong bụi cỏ...

"Cô, cô ấy thật sự là Chu Sa mà!"

Nguyệt Thoái có chút gấp gáp xoay mặt của thiếu nữ kia qua, để bọn họ nhìn thấy rõ.

Đây... khuôn mặt này thì có chút giống, nhưng chỉ dựa vào

như vậy đã muốn chúng tôi tin đây là Chu Sa, hình như chứng cứ có hơi yếu kém đi? Trông cô ta còn rất đầy đặn, Chu Sa rõ ràng không có ngực cơ mà.

"Quần áo còn rách một ít..."

Phạm Thống luôn nhìn thấy chỗ không nên nhìn, mặt của Nguyệt Thoái cũng bởi thế mà hơi ửng đỏ.

"Đó là rách sau khi cậu ấy biến thành con gái!"

Hả? Chu Sa vốn mặc quần áo gì tôi cũng không có chú ý, nhưng bộ đồ này đúng là hơi bó sát, đối với vóc dáng này mà nói.

"A, bằng không, chúng ta gọi cô ấy dậy, bảo cô ấy biến cho chúng ta xem thử."

Đôi mắt của Âm Thị lóe sáng, đối với những chuyện thú vị, hắn luôn đặc biệt có hứng thú.

Nhưng... không phải đi? Âm Thị đại nhân, đừng quên dự định ban đầu chứ! Ngài đã quên ngài nói muốn chạy đi tìm Lăng Thị đại nhân, ngăn cản ngài ta đại khai sát giới sao? Bây giờ không phải lúc lãng phí thời gian ở đây đâu nhỉ?

"Chúng ta chẳng phải cần chạy đi tìm Lăng Thị đại nhân..."

Nguyệt Thoái hiển nhiên cũng còn nhớ chuyện này. Chẳng qua cậu rốt cuộc là quan tâm đến nó, hay đơn thuần chỉ là không muốn đối mặt với chuyện sau khi "gọi cô ấy tỉnh lại", đó còn phải thảo luận.

"A! Đúng rồi! Vậy chúng ta mau đi tìm hắn trước, chờ giải quyết hắn xong, rồi xem xem tiểu Chu rốt cuộc có phải tiểu Chu hay không."

Tôi cảm giác ngài dứt khoát kiểm tra luôn cả Lăng Thị đại

nhân cho rồi, hay là ngài sớm đã kiểm tra rồi? Thời nay một đống người nam không ra nam nữ không ra nữ, mọi người không thể bình thường giống như tôi sao...

Lăng Thị bây giờ đang cười một cách vô cùng cao hứng.

Sau khi hắn thuận tay ném ra phù văn được vẽ trong chớp mắt, khiến một tên sĩ binh Tây Phương Thành xui xẻo bị chia năm xẻ bảy, nụ cười của hắn càng trở nên dịu dàng tươi sáng.

Căn cứ vào cách nói của cư dân Đông Phương Thành, nếu nhìn thấy Lăng Thị đại nhân cười một cách kiều diễm tươi đẹp như thế, chỉ có ở lúc hắn gặp được cư dân Tây Phương Thành để đồ sát, tâm tình khá là sảng khoái, mới có cơ hội này, không phải muốn thấy là thấy được, chẳng qua bối cảnh được làm bằng máu thịt tung bay như vậy, ba khán giả ở hiện trường hiển nhiên sẽ không có tâm tình để thưởng thức.

Nữ sinh đáng yêu A và nữ sinh đáng yêu B, đời này và đời trước đều chưa từng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng giết người, trên cơ bản sau khi kẻ bị hại đầu tiên nổ banh thành mười mấy mảnh, thì hai người đã la hét, mặt không chút máu, cảnh tượng giết người đẫm máu ở hiện trường giờ đây, chỉ còn lại một mình Bích Nhu đang nhìn mà thôi.

Cảnh tượng giết người đẫm máu, Bích Nhu không phải chưa từng nhìn thấy, chỉ là tốt xấu gì cô cũng là từ Tây Phương Thành tới, nếu cứ nhìn người của Tây Phương Thành bị tàn sát thế này, trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Đương nhiên trước đó cô cũng từng thử giao tiếp, chẳng qua đối thoại là thế này:

"Lăng Thị ca ca, nhất, nhất định phải giết sao?"

"Đúng."

"Không tiến hành đàm phán hòa bình để tìm hiểu nguyên nhân bọn họ xuất hiện ở đây trước sao?"

"Không cần hỏi lý do."

"Ơ?"

"Vô cớ xâm nhập lãnh thổ nước ta, giết không tha."

Lời đã nói thành như vậy rồi, cầu tình chắc cũng không có tác dụng gì nữa, nhận thấy được điều này, Bích Nhu cũng không nói thêm, tránh cho bị nhìn bằng ánh mắt hoài nghi còn nhớ nhung nước cũ.

Nhưng, sở dĩ không hỏi lý do, không đàm phán không giao tiếp, biết đâu cũng chỉ là bởi vì Lăng Thị không hiểu ngôn ngữ của Tây Phương Thành...

Nghĩ là nghĩ như thế, chẳng qua sau khi nhìn thấy biểu hiện giết người của Lăng Thị, Bích Nhu cảm thấy cũng nên cân nhắc khả năng "hắn chỉ là muốn giết người" hoặc "hắn cảm thấy giết địch rất vui sướng" vân vân.

"Ha, vẫn còn à? Cũng không có ai muốn đào tẩu, sĩ binh của Lạc Nguyệt thật có dũng khí."

Lăng Thị vung tay áo một cái, tâm tình rất tốt mà nghênh đón vài kẻ địch lác đác còn lại ở phía trước, giờ phút này cho dù hắn có đẹp cách mấy, những người đối diện vẫn là run như cầy sấy.

Bích Nhu nhìn kết giới phù chú được bố trí ở bốn phía.

Cũng đã làm kết giới để người chạy không được rồi, còn khen người ta không đào tẩu, đây thực sự có chút thất đức đi?

"Cứu... cứu mạng với!"

"Ai đến cứu chúng tôi với, Yiye đại nhân, các ngài ở đâu--"

Cư dân tân sinh mặc dù nghe hiểu ngôn ngữ của hai bên, chẳng qua ở lâu trong quốc gia của mình, vẫn là quen nói ngôn ngữ của quốc gia mình hơn, cho nên lời bọn họ la hét Lăng Thị vẫn là nghe không hiểu.

Dù sao cũng nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, Lăng Thị lật tay một cái, lại thêm một người chết thảm dưới phù chú, chết không toàn thây.

"Các ngươi chẳng phải đều là cư dân tân sinh sao? Chết rồi vẫn là sẽ phục sinh từ ao nước của Lạc Nguyệt, ta cũng đâu có sử dụng vũ khí phệ hồn... sợ cái gì?"

Nếu như Phạm Thống ở đây, nhất định sẽ kịch liệt kháng nghị, đây không phải vấn đề có sống lại hay không, căn bản là áp lực tinh thần do bản thân kẻ giết người tạo ra quá lớn, hơn nữa bản thân hắn còn không hề phát giác điều này.

"Nếu mình vẫn là người của Tây Phương Thành, Lăng Thị đại ca cũng sẽ không chút lưu tình với mình như vậy sao..."

Bích Nhu kinh hãi ruột gan mà khẽ lẩm bẩm một câu, Lăng Thị trái lại có nghe thấy, cũng trả lời vấn đề của cô.

"Kẻ địch không thể buông tha, cùng lắm là nể tình quen biết, dùng cách giết thoải mái hơn chút."

Cách giết thoải mái hơn là cái gì...? Có thể biết không?

Mặc dù bước chân áp sát kẻ địch của Lăng Thị cũng không vội vàng, nhưng hắn ra tay đều rất dứt khoát, lấy mạng người một cách gọn gàng lưu loát, không có sở thích đùa giỡn kẻ địch, về phương diện này mà nói, thủ pháp cũng tính là quang minh chính đại rồi đi.

Chẳng qua bất luận có quang minh chính đại hay không, đối với những sĩ binh Tây Phương Thành này mà nói, tình huống bây

giờ cũng không khác gì xếp hàng để lên đoạn đầu đài chịu chết. Nếu như bắt phải tìm ra khác biệt, vậy chính là lên đoạn đầu đài vẫn có thể lưu giữ thi thể hoàn chỉnh, cho Lăng Thị giết thì chưa chắc, nhìn phù chú nổ tung một cách đầy tinh mỹ kia, sau khi trúng một phát thân thể sẽ biến thành mấy mảnh, bọn họ đơn giản là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cho dù đối với cư dân tân sinh mà nói, thi thể bị hủy hoại thì hủy hoại, dù sao trở về ao nước là có thể nhận được một cỗ mới -- Nhưng bất cứ ai cũng sẽ không muốn thử cái kiểu chết chia năm xẻ bảy này có mùi vị thế nào, trừ phi người đó đầu óc có lỗ tinh thần có bệnh.

Đương nhiên, khi đối mặt với kẻ đồ sát tàn bạo thế này, bọn họ cũng từng thử đề kháng, chẳng qua phù chú phòng ngự mà Lăng Thị ngay từ đầu trận đã phù phép trên người mình, đã hoàn toàn ngăn chặn mọi công kích đầy tâm huyết của bọn họ, ngoài ra Lăng Thị còn quăng thêm một cái phù chú kết giới khiến cho bọn họ chạy không thoát, sau khi một tên đồng đội có ý đồ ngăn chặn phù chú công kích của Lăng Thị mà chịu trọng thương, rồi bị Lăng Thị giết chết bằng thủ pháp khốc liệt tàn bạo hơn, tất cả mọi người hoàn toàn mất đi ý thức phản kháng, chỉ còn lại ý thức cầu sinh giựt dây, khiến bọn họ không ngừng la cứu mạng.

Rất đáng tiếc theo tình hình trước mắt, la cứu mạng không gọi được cứu binh, còn khiến cho cái tên giết người kia chê ồn ào mà khơi lên sát ý càng nặng.

"Người của Lạc Nguyệt đến chỗ này có âm mưu gì đây? Không biết rốt đang mưu đồ cái gì?"

Lăng Thị vừa tự lẩm bẩm, vừa giơ tay vung một cái, là lại có một làn sóng lửa do phù chú mang tới quét ngã mấy tên sĩ binh xui xẻo, trông có vẻ như không muốn để lại người sống.

Nếu như thật sự muốn truy cứu, hẳn là nên giữ lại người để

hỏi mới đúng, chỉ là hắn trước đó cũng đã từng nói không cần thiết dỏ hỏi lý do, xem ra đúng thật là nói là làm.

Về phần nguyên nhân việc sĩ binh của Tây Phương Thành xuất hiện ở đây, nếu như hắn biết bọn họ là đến âm mưu nhổ lông gà, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Có ai có thể đến ngăn cản anh ta không hả?

Bích Nhu lẩm bẩm câu này ở trong lòng. Mà giống như trời cao đã nghe thấy thỉnh cầu của cô, rốt cuộc đã xuất hiện người xông vào đánh vỡ cục diện này.

Nhưng mà người này cũng không phải Âm Thị đang ở cùng với Phạm Thống và Nguyệt Thoái.

Kết giới được bày bố ở xung quanh của Lăng Thị bị một kiếm vô thanh vô tức cắt phá.

Kết giới bị phá, Lăng Thị nhíu mày, những sĩ binh Tây Phương Thành kia thì hệt như nhìn thấy được cứu tinh, phát ra âm thanh nghe lên gần như muốn khóc vì mừng rỡ cực đỉnh.

"Yiye đại nhân!"

◊◊◊◊

Người xuất hiện chém rách kết giới bằng một kiếm, lấy thân hình dung mạo để phán đoán, có thể nói hắn là một thiếu niên tuấn tú thấp bé, nhưng mà lấy khí thế trên người hắn phát ra và thần tình của hắn, liền sẽ khiến người cảm thấy hắn kỳ thực là một tên mặt búp bê nghiêm túc, có tướng mạo không phù hợp với độ tuổi cộng thêm phát triển không tốt nên cao không nổi.

Mặc dù mọi người mỗi lần nhìn thấy bộ dạng khiến người sản sinh cảm giác bất hòa sâu sắc này, đều sẽ không nhịn được nổi lên những bình luận này ở trong lòng, nhưng người ở Tây Phương

Thành dám nói ra ở trước mặt hắn không nhiều, bởi vì hậu quả khi nói ra những lời này, cho dù là cư dân tân sinh có thể sống lại nhiều lần, sợ rằng cũng khó có thể chịu nổi.

"Mặt búp bê", "lùn", "chậm phát triển", "khuôn mặt lừa tình", "đồ chơi nhồi bông", "em trai", "đứa trẻ", "xinh đẹp đáng yêu", "kẻ không biết vô tội", "ba vòng", "kích cỡ trẻ em", "tuổi trẻ thật tốt"... vân vân, tất cả đều là câu cấm của hắn, những ai yêu quý sinh mệnh của mình ngàn vạn lần không thể nhắc tới ở trước mặt hắn, cho nên khi nhìn thấy hắn, vẫn là thành thật gọi một tiếng "Yiye đại nhân" là được.

Như thế xem ra câu cấm của hắn rất nhiều, hơn nữa gần đây lại thêm hai từ "bệ hạ anh minh" và "lông gà" này, ngoại trừ đồng bạn cũng là ma pháp kiếm vệ như hắn, những người còn lại khi nói ra đều sẽ có nguy hiểm tính mạng, nói chuyện ở trước mặt hắn cần phải hết sức cẩn thận.

Chỉ là, những cấm kỵ này đều là cấm kỵ của Tây Phương Thành, đối với Lăng Thị mà nói, đương nhiên không có chuyện này, hắn cũng không quen biết người kia.

Cho dù quen biết, ở trước mặt kẻ địch cũng là muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Cho dù muốn nói cái gì thì nói cái đó, nhưng ngôn ngữ của bọn họ không thông, hắn nói cái gì đối phương cũng nghe không hiểu.

"Ồ... thuận theo khí trường dị thường để tìm, quả nhiên để ta tìm được rồi, Lăng Thị một trong ngũ thị, đúng chứ? Xem ra sẽ không nhàm chán nữa."

Người đầu tiên mở miệng là Yiye, kỳ thực hắn căn bản không phải tới cứu người, hắn chỉ là muốn tìm người chém giết để giải sầu xả bực mà thôi, về phần đúng lúc cứu được người của mình,

đó chẳng qua chỉ là một sự trùng hợp đẹp đẽ.

"Yi-Yiye đại nhân! Cứu chúng tôi với! Ả là một ma nữ!"

"Phụ nữ của Dạ Chỉ thật đáng sợ! Hu hu hu... ta muốn về nhà..."

Lời của Yiye xen lẫn với tiếng khóc lóc của sĩ binh Tây Phương Thành, Lăng Thị toàn bộ đều nghe không hiểu, cho nên hắn nhíu mày, chuyển ánh mắt sang Bích Nhu, người duy nhất còn tỉnh đồng thời cũng hiểu được ngôn ngữ của Tây Phương Thành.

"Bọn chúng nói cái gì?"

Nếu như Âm Thị ở đây, hắn sẽ hỏi Âm Thị, sau đó Âm Thị sẽ dịch lung tung cho hắn một phen, làm cho bên bọn họ chưa đánh nhau với kẻ địch đã tự nội chiến tàn sát với nhau một trận trước, bây giờ là hỏi Bích Nhu, tự nhiên sẽ không có vấn đề trên, chẳng qua về phần nội dung nói chuyện "lại" nhầm hắn thành phụ nữ của đối phương, Bích Nhu thực sự không biết nên nói cho hắn nghe làm sao.

Vào lúc này Bích Nhu hết sức ai oán vì sao hai người bạn cùng phòng thân là cư dân tân sinh kia, bọn họ nghe hiểu được ngôn ngữ song phương nhưng đều ngất xỉu rồi.

"Ưm..."

Bích Nhu áp tay lên má, do dự một hồi, cô luôn cảm thấy sau khi phiên dịch xong, song phương sẽ bắt đầu kịch chiến ngay, đây chắc không phải chuyện tốt đâu nhỉ?

"Tiểu Nhu, bọn họ đã nói cái gì?"

Bởi vì cô do dự, khiến nụ cười của Lăng Thị trở nên càng rực rỡ, giống như được tăng thêm quyết tâm phải hỏi ra cho bằng được, khiến cho da đầu Bích Nhu tê dại.

"Lăng Thị đại ca, bọn họ nói anh là ma nữ, phụ nữ của Đông Phương Thành đều rất khủng bố, sau đó cái người mới xuất hiện kia biết thân phận của anh."

So với nhìn thấy bọn họ đánh nhau, Bích Nhu phát hiện mình càng không muốn nhìn nụ cười diễm lệ đến khiến người rét run này của Lăng Thị, cho nên cô lựa chọn thành thật nói nội dung cho hắn, tiếp đến sẽ thế nào cũng không liên quan đến cô.

Lăng Thị sau khi nghe cô thuật lại xong lập tức thu lại nụ cười, xem ra tâm tình tốt do đồ sát sản sinh vừa rồi đã biến mất sạch sẽ.

"Sĩ binh của Lạc Nguyệt thật nhu nhược, bị "phụ nữ" bắt nạt vậy mà tìm một đứa trẻ chậm phát triển để khóc lóc kể lể à?"

Câu này của hắn hoàn toàn phớt lờ dấu hiệu ba đường vân vàng trên người Yiye.

Bởi vì đối phương rõ ràng là đang phát ngôn về phía bên này, Yiye cũng hừ một tiếng, hỏi những bộ hạ vừa mới thoát chết ở trước mặt hắn.

"Hắn đã nói cái gì?"

"..."

Tất cả sĩ binh đều ứa mồ hôi lạnh.

Mọi người đều mới thoát chết, thực sự không muốn ngay sau đó chết ở trong tay cứu tinh khiến bọn họ thoát chết.

Câu nói này thế nhưng đã bao hàm hai từ tuyệt đối không thể bị Yiye đại nhân nghe thấy! Cho dù chỉ là phiên dịch, nhưng từ trong miệng bọn họ nói ra cũng sẽ có mức độ nguy hiểm nhất định!

"Ta vừa rồi không có nghe rõ, ngươi phiên dịch cho Yiye đại nhân đi!"

"Không, ta vừa rồi cũng không nghe rõ..."

"Vừa rồi ai nói chuyện ta còn chẳng biết --"

"Hay là ngươi đi, ngươi..."

Nhìn những sĩ binh này rõ ràng đang đùn đẩy cho nhau, trong mắt của Yiye lóe lên sắc thái nguy hiểm mất kiên nhẫn.

"Một lũ phế vật! Tất cả các ngươi muốn huấn luyện lại lần nữa sao!"

Mặc dù bề ngoài trông như vậy, nhưng âm thanh của Yiye lại không non nớt như trẻ con, mà là giọng nói trầm thấp của người trưởng thành, dưới trách mắng giận dữ của hắn, mọi sĩ binh đều sợ đến vỡ gan vỡ mật quỳ xuống cầu xin tha thứ.

"Yiye đại nhân tha mạng! Yiye đại nhân tha mạng!"

"..."

Lần này người không biết nói gì là Lăng Thị hoàn toàn nghe không hiểu ở đầu bên kia.

"Bọn chúng đang diễn trò sao? Tấu hài?"

"Không phải, là một câu nói của Lăng Thị đại ca đã tạo thành nguy hiểm tính mạng của người ta."

"Phải không? Lạc Nguyệt thật là một quốc gia dã man, người cùng phe cũng muốn tàn sát lẫn nhau."

"Âm Thị nếu như ở đây các người cũng vậy thôi..."

Bích Nhu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, không biết có tính là

phản bác ủng hộ tổ quốc hay không.

"Âm? Ta với cái tên đần độn thường thường bao che kẻ địch kia thế nhưng không phải người cùng một phe."

Lăng Thị đương nhiên không thể không nghe thấy, còn lập tức trả lời như vậy.

Dù sao thì lúc tâm tình Lăng Thị không vui tám chín phần mười là do Âm Thị gây ra, dưới tình huống này hắn đều sẽ rất khinh bỉ Âm Thị, Bích Nhu cũng không hỏi nhiều nữa.

"Tiểu Nhu, cô quen biết thằng nhóc kia không?"

Bởi vì Bích Nhu là tới từ Tây Phương Thành, Lăng Thị mới hỏi cô vấn đề này.

"Em biết hắn là ai, chẳng qua không tính là quen biết. Một trong ma pháp kiếm vệ, "Quỷ Bài" Yiye, nghe nói tính tình rất nóng nảy."

Ma pháp kiếm vệ là gì, Lăng Thị là biết.

Ở Tây Phương Thành, đây là hộ vệ do cường giả đảm nhận, có địa vị đặc thù, trực thuộc thiếu đế Englar. Theo thân phận mà nói, là nhân vật quan trọng của Tây Phương Thành, bọn họ thậm chí có vệ đội riêng, can dự vào thể hệ quân sự của Tây Phương Thành, có thể nói là người mà đoàn trưởng lão cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Người kế nhiệm của ma pháp kiếm vệ đều là do tiền nhiệm tiến cử, hoặc trực tiếp được bồi dưỡng từ nhỏ, nghe nói kết giới ma pháp được liên kết ra từ pháp trận được truyền lại từ xa xưa của năm ma pháp kiếm vệ, đủ để phòng ngự bất cứ công kích nào, không ai có thể đánh vỡ, lời đồn này có nói quá hay không, trước mắt vẫn chưa có người nào có thể chứng minh.

"Ma pháp kiếm vệ?"

Ánh mắt của Lăng Thị trở nên hiểm ác. Phần lớn là bởi vì thân phận mẫn cảm như thế của đối phương xuất hiện ở trong biên giới Đông Phương Thành, mà khiến hắn nổi lên rất nhiều suy đoán về âm mưu tà ác.

"Cô gái kia, rút vũ khí của ngươi ra, cho dù là phụ nữ ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình."

Bên Yiye hình như đã dẹp yên rồi, chỉ là khi hắn nói ra câu này, Bích Nhu thực sự không biết hắn đang nói với Lăng Thị hay là nói với mình.

Mà thấy Lăng Thị không dò hỏi nữa mà liền giơ tay trông như muốn động võ, Bích Nhu cũng không khỏi phải hỏi một câu.

"Lăng Thị đại ca, anh không hỏi hắn đã nói cái gì sao?"

"Vũ khí cũng đã sáng rồi, tự nhiên chính là muốn động thủ, không có gì để hỏi."

Phán đoán này kỳ thực cũng không sai, dù sao thì cái câu Yiye nói đúng là chẳng có gì quan trọng.

"Tiểu Nhu, cô không có vũ khí sao?"

Thấy Bích Nhu nhàn rỗi ở bên cạnh hoàn toàn không có vẻ gì là cảnh giới, mặc dù vốn cũng không cho rằng cô sẽ động thủ, Lăng Thị vẫn là hỏi sơ một chút.

"Ừ, em không có, chẳng qua em cũng có thể chiến đấu..."

Bích Nhu đương nhiên sẽ không ngu ngốc cho rằng Lăng Thị đến bây giờ vẫn không biết căn cơ của cô. Dù sao bây giờ bốn phía cũng không có ai không nên biết, vậy thì không cần thiết ngụy trang thành cô gái yếu đuối chỉ có giai cấp tua rua màu lục cỏ nữa.

"Không, cô không cần chiến đấu, Âm Thị nói không thể để cô bị thương dù chỉ là một sợi tóc, cho nên ta sẽ bảo vệ cô."

Nghe thấy Lăng Thị nói như thế, Bích Nhu Trái lại không biết nên phản ứng thế nào.

Rốt cuộc nên nói là tốt hay là không tốt đây? Hơn nữa, cũng không phải Âm Thị nói cái gì thì hắn sẽ làm cái đó đi?

"Nhưng, nhưng đối phương là cao thủ ba đường vân vàng, còn là kẻ mạnh nhất trong năm ma pháp kiếm vệ, một mình anh có nắm chắc không?"

Bích Nhu biết nghi ngờ thực lực của người ta có khả năng sẽ tổn thương sự tự tôn của người ta, chẳng qua nếu vì tự tôn mà quăng đi tính mạng, vậy chẳng đáng chút nào.

Bất luận đối phương có dùng vũ khí phệ hồn hay không, bọn họ đều không phải cư dân tân sinh có thể sống lại lần nữa.

"Có lẽ đánh không lại, nhưng bảo vệ cô hẳn là không thành vấn đề. Về mặt phòng ngự ta rất có tự tin, cô không cần lo lắng, bất luận xảy ra chuyện gì đều không cần ra tay."

Lăng Thị cũng đã nói như thế rồi, Bích Nhu tự nhiên cũng không tiện nói thêm cái gì, đành ngoan ngoãn lùi về sau một bước, trốn ở phía sau lưng Lăng Thị.

"Vậy thì..."

Trên khuôn mặt vốn đã tắt nụ cười giờ lại mỉm cười lần nữa, Lăng Thị bày ra tư thái nghênh chiến, đối mặt với đối thủ khó mà có được.

"Lăng Thị trong ngũ thị Đông Phương Thành, tại đây xin chỉ giáo."

◊◊◊◊

Mới bắt đầu cuộc chiến, áp lực vô hình đã trực tiếp bao phủ khu vực này, khiến mọi người đều có thể cảm nhận được bầu khí đó.

Thông thường khi đối phó với kẻ địch không rõ năng lực, người bình thường sẽ lấy hư chiêu để thăm dò trước, nhưng Yiye lại không hề có ý đó, vừa ra tay đã quăng ngay sát chiêu tàn bạo, nhắm thẳng chỗ hiểm của đối thủ.

Công kích nhanh lẹ với khí thế bức người đó, trước kia đều khiến người trở tay không kịp, vừa mới cảm thấy lạnh buốt và sợ hãi từ trong kiếm chiêu như thế, đã bị giết một cách đẫm máu.

Chẳng qua, muốn dùng một chiêu quyết định thắng thua khi đối quyết với Lăng Thị, đó không có khả năng lắm, điều đầu tiên Yiye gặp phải chính là từng đạo phù chú không ngừng phát sáng hiện hình, đây là lực lượng mà Yiye không quen thuộc.

Cho dù như vậy, hắn vẫn chỉ có cười lạnh một tiếng, rồi trực tiếp dùng lực phá hoại đầy mạnh mẽ để lấy cứng chọi cứng, ý đồ cường hành đột phá.

Nơi bị kiếm của hắn quét mạnh qua, những phù chú hình thành trở ngại kia từng cái bị rách nát điêu tàn như những bông hoa sau trận gió, nhất thời cảnh tượng phù văn bị chém vỡ chỉ còn lại những điểm sáng le lói rồi ảm đạm biến mất, hình thành một loại mỹ cảm kỳ dị khó có thể hình dung, trong cảnh trí này cũng bao hàm sát cơ nguy hiểm.

Phù chú dùng để phòng ngự của Lăng Thị dưới kiếm kỹ xảo diệu của Yiye, không cái nào có thể đề kháng và bị phá hoại chỉ trong vài giây, khoảng cách của song phương cũng bởi thế mà không ngừng kéo lại gần, nhìn sơ, cục diện khá bất lợi đối với Lăng Thị, phù chú sư chủ yếu lấy phù chú làm thủ đoạn tác chiến,

nếu như bị kiếm sĩ lấy vũ khí vừa tấn công vừa phòng thủ, vậy hậu quả gần như là có thể dự kiến.

Phù chú mà vừa rồi trông rất cường đại khi đối phó với sĩ binh Tây Phương Thành, ở trước mặt Yiye lại trở nên bất lực giống như trò lừa gạt rẻ tiền, sau khi phù chú công kích được xuất ra để làm nhiễu loạn cũng chỉ vừa kịp tuôn ra ánh sáng xanh, đã bị ma pháp do Yiye phát động chặn lại lực sát thương, hoàn toàn không thể phát huy hiệu quả nên có.

Sau khi trực tiếp giao chiến, Yiye đã chứng minh ba đường vân vàng được thêu trên người hắn tuyệt đối không phải danh bất phù thực, thực lực hắn triển hiện ra chỉ có thể hình dung bằng cường hãn, hơn nữa đây sợ rằng vẫn chưa phải trạng thái ra tay toàn lực của hắn.

Kiếm khí mạnh mẽ đột phá thẳng một mạch đến phía trước Lăng Thị, đến đây, mọi phòng ngự của Lăng Thị đều đã bị phá trừ, kiếm của Yiye mang đậm hơi thở giết chóc trực tiếp chém xuống muốn giết chết Lăng Thị ngay tại chỗ, thân kiếm mảnh dài cứ như thế chém xuống đầu của hắn.

Ở trong tiếng kinh hô của Bích Nhu, Lăng Thị không tránh không né, chỉ giơ tay trái lên chặn. Lấy sự sắc bén của kiếm, tay của Lăng Thị đáng lý phải bị chém đứt, máu phun tại chỗ, nhưng sau khi kiếm chém lên cánh tay của hắn, vậy mà không thể ấn xuống thêm một chút nào, cánh tay mảnh khảnh của hắn vững vàng đón lấy vũ khí sắc bén không biết đã giết qua bao nhiêu người này, thậm chí không có lấy một vết xước.

"Đây là..."

Trong khoảnh khắc Yiye hơi giật mình, tay phải của Lăng Thị nhanh chóng đưa mấy đạo phù chú đánh lên liên tiếp ở cự ly gần, thân thể của Yiye thoáng chốc không kịp phòng bị mà bị nổ văng ra một đoạn, thừa dịp này, Lăng Thị xoa xoa chỗ vừa bị chém

trúng ở tay trái, một lần nữa bố trí một đống phù chú phòng ngự ở xung quanh.

"Lăng Thị đại ca, tay của anh..."

Mặc dù nhìn bằng mắt thịt, tay của hắn vẫn không hề gì, nhưng đây thực sự quá không tưởng rồi, Bích Nhu rất khó tin rằng hắn thật sự không bị thương.

"Ca ca ta là đã từng luyện, cô đừng có bắt chước."

Lăng Thị lại trả về cho cô một câu nói kích thích tò mò như thế, có giải thích cũng chẳng khác không giải thích bao nhiêu.

"Yiye đại nhân! Ngài không sao chứ?"

Đây là lần đầu tiên sĩ binh Tây Phương Thành nhìn thấy Yiye trúng chiêu, Yiye luôn luôn là cường giả bất bại trong lòng bọn họ, bởi thế, cảnh tượng này, bọn họ ngoại trừ chấn động, cũng hết sức hoảng hốt.

Mà sĩ binh đi lên quan tâm, còn chưa đến gần Yiye, đã bị bật ra bởi một luồng khí mạnh.

Chỉ thấy Yiye từ mặt đất đứng lên một cách lưu loát không có trở ngại, phù chú vừa rồi hình như cũng không tạo ra thương tổn chân chính gì cho hắn, ngoại trừ quần áo có chút hư hại, nhưng cũng không thấy vết máu.

Chỉ là khi hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn tú kia lại hoàn toàn biến thành một loại thần thái khác.

"Ha ha ha... Ha ha ha ha --"

Từ trong tiếng cười điên cuồng kia có thể nghe ra, cả người hắn giống như là mất khống chế rồi, nhưng đôi mắt kia trông lên vẫn trong sáng và tỉnh táo, cũng không giống dáng vẻ mất đi lý trí.

"Tốt lắm, thế này xem ra hắn là sẽ có được không ít lạc thú..."

Khi hắn giơ kiếm lên lần nữa, khí tức quanh quẩn trên kiếm của hắn đã hoàn toàn khác với trước đó.

"Trên thế giới không thể nào có sự vật không hủy diệt được. Sau khi ngươi chết dưới kiếm của ta, ta sẽ ghi nhớ tên của ngươi."

Mặc dù Lăng Thị vẫn nghe không hiểu lời hắn nói, nhưng khí thế hắn để lộ ra hiện giờ vẫn là khiến khuôn mặt Lăng Thị nghiêm lại, siết phù lực ở trên tay, cũng tiến cấp thành một hình thức khác.

"Lăng Thị đại ca, thật sự không để em giúp sao?"

Nếu như Yiye của trước kia là khiến người không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn bây giờ thì lại là khiến người cảm thấy sợ hãi từ trong xương cốt, Bích Nhu cảm thấy sự thay đổi của hắn, cũng bởi thế mà trở nên bất an.

"Không hề gì, hắn không giết được ta. Trái lại là cô có thể cân nhắc đến việc chạy đi trước, dù sao hắn bây giờ đang có hứng thú với ta, hắn là sẽ mặc kệ cô làm gì."

Lăng Thị hờ hững kiến nghị cô chạy trốn, về phần hai cô gái ngất xỉu bên cạnh, hắn trái lại không có căn dặn gì thêm, dù sao thì cư dân tân sinh chết rồi cũng có thể sống lại, chỉ cần kẻ địch đừng chơi ác mà cầm vũ khí phệ hồn đồ sát.

"Làm sao có thể như vậy được! Em sẽ không bỏ rơi đồng bạn để chạy trốn!"

Nhưng Bích Nhu hiển nhiên không muốn chấp nhận đề nghị này, cô trực tiếp cự tuyệt mà không thèm cân nhắc.

"Nhưng cô không phải cư dân tân sinh..."

Lăng Thị thở dài, Bích Nhu lập tức ngắt lời của hắn.

"Vậy thì làm sao! Em ghét như thế này, mỗi khi cần chiến đấu luôn không có mặt, lần nào cũng không làm được chuyện ta nên làm..."

Cô hình như nhớ tới chuyện quá khứ, ngữ khí cũng trở nên run rẩy theo đó.

Lúc này, Yiye đã bắt đầu ra tay phá hoại kết giới phù chú mới lập, hắn vừa giơ tay là một loạt kết giới cấu bởi phù chú sụp đổ, những mánh khóe phòng ngự này giống như tờ giấy mà không chịu nổi một kích.

Lăng Thị cũng không có hỏi thêm Bích Nhu về chuyện xảy ra trong quá khứ, hắn chỉ là lặng lẽ tái thiết kết giới phức tạp hơn ở phía sau kết giới đã bị phá hoại, nhưng hiệu quả vẫn không khá hơn.

"Lăng Thị đại ca, không có biện pháp đào tẩu sao? Như là pháp trận truyền tống, phù chú gì đó..."

"Ta đã nói ta sẽ không chết, cùng lắm là chịu chút thương."

Nói chuyện với Bích Nhu khiến tốc độ tu bổ kết giới của Lăng Thị cũng chậm lại, chậm hơn nhiều tốc độ phá hoại của Yiye.

Thanh kiếm lập lòe ánh sáng đỏ kia giống như là hóa thân của sứ giả địa ngục, cho dù Lăng Thị biết mình sẽ không chết dưới thanh kiếm này, cũng không muốn bị chém thêm lần nào nữa.

Mà khi hắn đang suy nghĩ cách giải quyết, Bích Nhu đột nhiên xông ra, nói mấy câu với Yiye, khi Yiye đang sửng sốt vì nghe thấy ngôn ngữ Tây Phương Thành từ trong miệng của cô, lời cô sắp nói liền bị cắt ngang bởi mấy người đột ngột xuất hiện.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

A, cảm giác đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Tôi nhất định phải nói, có thể thoát chết thì thật là tuyệt, Nguyệt Thoái đúng là bạn tốt của tôi, kết được người bạn này không thiệt một chút nào, thu nhập ổn định không thua lỗ, sau đó ấy à, thực lực của cậu ấy thật khiến tôi cảm thấy càng ngày càng sâu không thể lường, vậy mà còn có dũng khí sử dụng cây lau, cậu ấy quả nhiên không phải người bình thường.

Nhưng mà cái việc giấu một thiếu nữ hôn mê trong bụi cỏ này thực sự là... Chậc chậc chậc. Chu Sa? Chu Sa rõ ràng nam, nếu như cậu ta là nữ, thì đã có phúc cho chúng ta rồi. Lời nói dối này thực sự không được cao minh cho lắm.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi không có ghen tị mà cảm thấy Âm Thị đại nhân thật điển trai. Hiếm khi có một lần thật lòng thuần túy cho rằng như thế... Đây chính là hiệu ứng tình cảm sản sinh dưới nguy hiểm sao? Hoạn nạn thấy chân tình? Hình như không phải dùng như vậy. Âm Thị đại nhân rất đẹp trai, mọi người đều biết, nhưng vào khoảnh khắc ngài ta động đao tôi vậy mà cảm thấy ngài ta đẹp đến khiến tôi cảm thấy hoa mắt thất thần...Tôi nhất định là bệnh rồi đi?

Mặc dù đàn ông cũng có thể sùng bái anh hùng, nhưng Âm Thị đại nhân rõ ràng là một tên ngốc, anh hùng và tên ngốc chẳng lẽ được ngăn cách bằng sợi chỉ sao? Anh hùng đều sẽ khóc mất!

Tôi nghĩ, sau khi trở về vẫn là tìm Mễ Trọng nghe ngóng xem có bác sĩ tâm lý hay không, tôi tương đối hoài niệm quãng thời gian nhìn thấy mặt của Âm Thị đại nhân là sẽ cảm thấy chướng mắt, tôi muốn khôi phục bình thường. Cay nghiệt bắt bẻ người đã cứu tôi một mạng như vậy, hình như không được phúc hậu lắm, nhưng ngài ta trước kia đã từng hại chết tôi, coi như đền bù đi.

Hôm nay tôi cùng cây lau của mình cũng đã kiến lập mối quan hệ phức tạp, tiến hành cuộc giao lưu dài nhất từ trước tới nay.

Nghiêm khắc mà nói đó rất thất bại, bởi vì tôi lại nói cho hỏng rồi, làm tôi giống như đang cầu xin tình yêu của nó không bằng, khiến nó thoạt nhìn tạm thời không muốn ngó ngàng tôi nữa, thực sự không biết có nên nói là đáng mừng hay không.

Kết quả tôi vẫn không biết nó rốt cuộc có phải vũ khí phệ hồn hay không. Nên nói may mà sau khi mua xong vũ khí, Nguyệt Thoái với tôi vẫn chưa đến lớp thực chiến của Võ Thuật Hiên sao? Bằng không có khi đã bị coi thành phần tử nguy hiểm khả nghi mà bị bắt lại rồi...

Từ tình huống sau khi chúng tôi đến để xem, bên Lăng Thị đại nhân hình như cũng đã xảy ra không ít chuyện.

Một đống khí tức phù chú tàn lưu trong không khí, còn có thằng nhóc đằng đằng sát khí kia... Đây là làm sao vậy? Lăng Thị đại nhân ngài bỏ rơi con riêng bị người ta tìm tới cửa sao? Bên nữ là ai?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 3+3: Hiểu Lầm Vẫn Là Cần Giải Quyết Bằng Hòa Bình

"Như là hiểu lầm Lăng Thị đại ca là phụ nữ, hiểu lầm ma pháp kiếm vệ có âm mưu, còn có hiểu lầm giới tính của Chu Sa vân vân." -- Bích Nhu

"Hả? Hiểu lầm đâu ra? Đây là hiểu lầm sao?" -- Âm Thị

"... Cái tên ngu si này sinh ra ở đây có khả năng là hiểu lầm, ai có thể tống hắn đi đầu thai không?" -- Lăng Thị

"Yiye! Ngươi đang làm gì vậy!"

"A, rốt cuộc tìm được rồi, tiểu Nhu! Ta đang đau khổ vì nhớ em đây!"

"Âm Thị đại nhân, ngài không phải đến tìm Lăng Thị đại nhân sao..."

Chàng trai tóc vàng mang theo bộ hạ xuất hiện từ phía sau Yiye, Âm Thị thì xuất hiện từ bên Lăng Thị và Bích Nhu, Nguyệt Thoái ở bên cạnh hắn không nhịn được lẩm bẩm một câu, Phạm Thống thì sau khi an trí Chu Sa ở một bên rồi cũng đi theo... Tóm lại mà nói, thoáng cái đã xuất hiện thêm rất nhiều người, khiến người vốn ở hiện trường có chút không kịp phản ứng.

Bích Nhu cũng nằm trong danh sách không kịp phản ứng, Âm Thị nhìn tình huống ở đây, thoáng nghi hoặc.

"Hử? Ở đây là chuyện làm sao?"

Âm Thị nhìn bên kia rồi lại nhìn bên này, đột nhiên giống như

hiểu ra cái gì đó, lập tức chỉ vào Lăng Thị ôm bụng cười sằng sặc.

"Pu, pu ha ha ha ha ha ha! Lão già, ngươi gặp phải báo ứng rồi đi! Ngươi cũng có ngày bị người giết à! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười sang sảng đến cực điểm này khiến mọi người đều đen mặt.

Đây không nên là thái độ đối với phe bạn đi? Âm Thị đại nhân ngài rốt cuộc giúp ai vậy hả? Phạm Thống luôn cảm thấy nghi hoặc sâu sắc đối với tình cảm giữa Âm Thị và Lăng Thị rốt cuộc là thế nào.

Chẳng qua hắn có thể khẳng định, đây chỉ là tiếng cười đơn thuần, mà không phải đang gọi tên của cây lau nhà hắn.

"Ta còn chưa chết đây."

Lăng Thị cũng không nói lời nào mà tặng hắn một quyền vào bụng cùng với sắc mặt khó coi, mặc dù là đánh lên hộ giáp, Âm Thị vẫn bị đánh cho hộc ra mấy ngụm khí, sau đó bắt đầu kêu đau.

Phạm Thống không cảm thấy hứng thú đối với màn đánh yêu mắng yêu của bọn họ, hơn nữa hắn cũng biết, bốn chữ đánh yêu mắng yêu này nếu nói ra khỏi miệng sẽ đổi sang hắn chờ bị no đòn. Bây giờ điều khiến hắn tò mò hơn là người ở bên đối điện, xem ra là từ Tây Phương Thành, không biết là người thế nào?

Hơn nữa... ba đường vân vàng, ba đường vân vàng đó, nhìn kỹ cái tên tiểu quỷ kia vậy mà là ba đường vân vàng, đây chẳng phải cũng là quái vật giống như thiếu đế Lạc Nguyệt biến thái trong truyền thuyết sao?

"Yiye, chúng ta có chính sự cần làm, ngươi không nên ở đây gây thêm rắc rối!"

Giọng điệu chỉ trích của chàng trai tóc vàng có mức độ trách mắng nhất định, bị sự tình liên tục xung kích làm cho có chút phiền loạn, Yiye mất kiên nhẫn trả lời.

"Ngươi đừng ngăn cản ta giết người!"

Làm sao hai bên đều là đến ngăn cản đồng bạn của mình giết người? Mặc dù cái người bên chúng tôi đã quên mục đích ban đầu của ngài ta rồi.

Chẳng qua, Yiye? Cái tên này hình như... có chút vi diệu? Có loại cảm giác quen thuộc thân thiết khó hiểu? Vì sao vậy cà? Tôi làm gì có khả năng quen biết hắn chứ?

"Chúng ta và Dạ Chỉ bây giờ không phải trạng thái chiến tranh, ngươi tùy ý giết người của bọn họ sẽ có tranh chấp, bệ hạ chưa từng căn dặn nhiệm vụ như vậy!"

"Yameidie, đừng nhắc đến bệ hạ ở trước mặt ta!"

Phụt! Ặc khụ! Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ!

Trong khoảnh khắc Yiye gọi ra tên của đồng bạn, cả người Phạm Thống phì ra một hơi, sau đó bị nước miếng làm sặc, ngồi xổm ở bên cạnh ho không ngừng, suýt nữa quỳ rạp xuống đất.

Yiye --! Yameidie--!

Đây là cái gì? Đừng mà - dừng tay--?Chẳng trách quen tai như thế! Các ngươi rõ ràng là người phương Tây, tên đọc lên nghe cứ như tiếng Nhật là thế nào! Quá lắm rồi! Đây có thể lấy làm tên người sao! Người khác khi đọc tên của các người thì xấu hổ biết bao nhiêu? Đường đường là hai cao thủ vân vàng... Không được, mặt tôi co giật rồi, hơn nữa có vẻ như chỉ có tôi nghe thành tiếng Nhật... (Yiye [伊耶] đọc giống いいえ [iie] nghĩa là "không", "đừng" - Yameidie [雅梅碟] đọc giốngやめて [Yamete] nghĩa là "dừng lại", ai coi JAV nhiều chắc biết hai từ này =.=")

"Phạm Thống, cậu làm sao vậy?"

Nguyệt Thoái vỗ vỗ lưng của hắn, không hiểu hắn vì sao đột nhiên thất thố.

Đây là bí mật không thể nói, cậu đừng có hỏi.

Phạm Thống thì ở đây với cái đầu bùng nổ, cuộc tranh luận giết với không giết ở bên kia vẫn đang tiếp tục.

"Ngươi gần như chẳng có cống hiến đối với nhiệm vụ lần này, vì sao ngươi cứ không thể cùng nhau giết gà cho đàng hoàng..."

Giết gà? Hả? Giết gà gì? Tôi đã nghe thấy cái gì? Tôi nghe sai rồi sao? Kỳ thực thứ tôi nghe thấy là một loại vận động toàn dân xuyên quốc gia? Kỳ thực là mát-xa? (massage phiên âm theo tiếng Trung là 馬殺雞 (Hán Việt: mã sát kê))

"Kiếm của ta không phải dùng cho việc thấp kém này!"

Yiye trả lời với bộ mặt nhăn nhó, Phạm Thống thì cảm thấy mình rất có thể thấu hiểu nguyên nhân Yiye tức giận. Nếu như vừa rồi hắn thật sự nghe thấy là giết gà.

"Tóm lại ngươi không thể giết hắn! Ngươi đã hại hành động bí mật của chúng ta bị phát hiện rồi!"

"Này này này... Các ngươi chờ cái đã, các ngươi vì sao tự thảo luận cao hứng đến thế? Muốn giết người của bọn ta, phải hỏi ta trước chứ?"

Âm Thị ở bên cạnh nghe một hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được thế là lần nữa không thèm bỏ tổ quốc vào lòng mà lấy ngôn ngữ của Tây Phương Thành xen miệng, cư dân tân sinh với người của Tây Phương Thành đều nghe hiểu, cho nên vẫn chỉ có Lăng Thị là nghe không hiểu.

Ngài cuối cùng cũng nói ra một câu tương đối bình thường rồi, Âm Thị đại nhân, so với cười nhạo Lăng Thị đại nhân bị báo ứng vừa rồi thì tốt hơn nhiều...

"Làm sao lại là..."

Yameidie bây giờ mới nhìn thẳng vào đội hình của đối phương, sau đó bởi vì nhìn thấy Âm Thị, sắc mặt của hắn lại biến thành bộ mặt khó coi như thể người khác nợ hắn mấy trăm vạn.

"A, đúng, lại là ta. Các ngươi thảo luận giết với không giết cao hứng như thế, ít nhất cũng phải đánh ngã ta rồi mới nói chứ? Chẳng lẽ các ngươi cho rằng mình nắm chắc phần thắng?"

Nếu như là về trí thông minh có khả năng là đối phương giành thắng lợi đấy, Âm Thị đại nhân. Dừng Tay tiên sinh kia... Yameidie tiên sinh kia mặc dù trông có chút ngốc, nhưng tôi cảm thấy hắn vẫn thông minh hơn ngài một chút... hoặc nên nói là đầu óc bình thường hơn một chút.

"Bọn ta bàn chuyện của bọn ta, người Dạ Chỉ các ngươi đừng xen miệng! Có biết lịch sự là gì không!"

Không, kỳ thực Yameidie tiên sinh có khả năng cũng tám lạng nửa cân. Vậy thì chính là Lăng Thị đại nhân với Đừng Mà tiên sinh... với Yiye tiên sinh đọ trí thông minh rồi?

"Nói đi thì nói lại, mấy tên ma pháp kiếm vệ các ngươi đến lãnh thổ của Đông Phương Thành bọn ta làm gì?"

Âm Thị cuối cùng cũng bắt được trọng điểm và hỏi một cái vấn đề khá liên quan, Yameidie lập tức nghiêm chỉnh trả lời.

"Bọn ta phụng lệnh của bệ hạ, đến nơi đây giết gà nhổ lông, trở về làm gối đầu cho bệ hạ."

...

A?

Khi đại đa số người nghe xong đầu óc đều trống rỗng, hoài nghi "cái này là thật sao?", Yiye tím mặt thẹn quá hóa giận mà giơ tay lên đập xuống đầu Yameidie một cách không thương tiếc.

"Đừng nói ra cái chuyện đáng xấu hổ như thế! Người khác hỏi cái gì ngươi nói cái nấy, ngươi là đồ ngốc sao!"

... A?

Chậm, chậm đã, vốn rất giống là giả, tôi cũng đang muốn cười nhạo cái lý do tệ hại của mấy người, nói dối cũng không làm bản nháp, trên đời làm gì có chuyện buồn cười như vậy, nhưng phản ứng này thoạt nhìn lại rất giống như là thật?

Gì vậy chứ! Tầng lớp cao của phương Đông Tây đều đang giết gà nhổ lông? Lũ gà này động chạm gì mấy người sao! Năm hạn xui xẻo! Hay là nên nói tầng lớp cao của hai bên đều không biết đang nghĩ cái gì mà tự hạ thấp thân phận như vậy?

Cho nên cái tên cao thủ vân vàng kia với những sĩ binh Lạc Nguyệt mà trước đó gặp phải cũng là đến nhổ lông gà?

Vì sao không nói sớm! Ngôn ngữ rõ ràng có thể giao tiếp! Nếu nói sớm, tôi giao lông gà cho các người là xong chuyện rồi, đừng có giết tôi mà! Kết quả động đao động kiếm tử thương nặng nề, ngư ông đắc lợi còn chẳng phải là gà sao?

"Các ngươi vì sao phản ứng như vậy, bọn họ đã nói cái gì?"

Cảm giác không được tham dự này rất không tốt, cho nên Lăng Thị nhíu mày hỏi.

"Hắn nói bọn họ là đến nhổ lông gà."

Âm Thị hiếm khi phiên dịch bình thường cho hắn một lần,

ngay sau đó lại bị Lăng Thị hung dữ trừng mắt.

"Ngươi tưởng ta không có não sao? Cho dù nghe không hiểu cũng biết không thể nào là nói cái này! Ngươi có thể bớt giỡn một chút không?"

Không... Lăng Thị đại nhân, lần này thật sự là ngài hiểu lầm rồi, thành kiến của ngài đối với Âm Thị đại nhân quá sâu, bọn họ thật sự là nói như thế...

"A? Ta? Lão già chết tiệt, ngươi đổ oan người khác, ta là thành thật nói cho ngươi nội dung đó!"

Âm Thị oán giận với bộ mặt vừa vô tội vừa uất ức, Nguyệt Thoái với Bích Nhu bên cạnh cũng tốt bụng làm chứng giúp.

"Bọn họ thật sự nói như thế."

"Đúng vậy đấy, Lăng Thị đại ca."

Cho dù có hai người làm chứng, Lăng Thị vẫn không tin tưởng lắm mà chuyển ánh mắt sang người thứ ba.

"Thật sự?"

... Đừng hỏi tôi, đừng hỏi tôi mà, tôi chỉ sẽ nói ngược thôi, thế này chẳng phải biến thành rước lấy phiền toái từ Âm Thị đại nhân sao?

Đúng rồi, vấn đề này có thể gật đầu mà!

Sau khi Phạm Thống vội vàng gật đầu, Lăng Thị lại có thêm nghi vấn mới.

"Bọn họ nhổ lông gà làm gì?"

"... Trở về làm gối đầu cho bệ hạ của bọn họ."

Lúc Nguyệt Thoái trả lời cái vấn đề này, ánh mắt dường như phiêu về phương xa.

"Lão già chết tiệt, ngươi đổ oan cho ta cũng không xin lỗi..."

Âm Thị có vẻ rất để ý mà lẩm bẩm, Lăng Thị thì liếc hắn một cái, xem ra không hề áy náy.

"Thật sự xin lỗi. Nếu ngươi đã tới rồi, về chuyện ma pháp kiếm vệ của Lạc Nguyệt cùng với bộ hạ chưa được cho phép đã xâm nhập lãnh thổ nước ta, nên xử lý làm sao?"

Lăng Thị đại nhân, đầu ngài hỏng rồi sao? Ngài sao lại muốn hỏi Âm Thị đại nhân cách xử lý cái vấn đề đứng đắn như thế?

Có khi ngài ta sẽ trả lời "vậy chúng ta sẽ đồng tâm hiệp lực cùng nhau vui vẻ đi nhổ lông gà"? Ngài có từng nghĩ tới không?

"A, thật nhức đầu, ta không muốn quản chuyện này đâu, chúng ta là đến nhổ lông gà, vẫn còn chưa nhổ xong..."

May mà câu này của Âm Thị là dùng ngôn ngữ của Đông Phương Thành để nói, nếu không đối phương mà nghe được bọn họ cũng đang nhổ lông, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

"Cho dù bọn họ thật sự chỉ là đến nhổ lông gà, cũng không thể nghĩ rằng không quan trọng mà mặc cho người của quốc gia đối địch đi loạn ở chỗ của chúng ta chứ?"

Lăng Thị nheo mắt, thoạt nhìn vô cùng không hài lòng đối với đáp án của hắn.

"A! Đúng đấy! Lăng Thị ngươi thật thông minh, ta cũng không nghĩ tới, thế này bọn họ sẽ giành lông gà của chúng ta mất!"

Khi Âm Thị vỗ tay một cái tỏ ra tỉnh ngộ nói ra câu thế này, mọi người đều không biết nên nói gì với hắn nữa.

Đây chính là suy nghĩ trong đầu của đại nhân vật sao? Thì ra nguyên nhân quan trọng nhất cho việc xử lý chuyện mẫn cảm như thế là vì tranh chấp lợi ích của lông gà? Nói như thể là thứ gì quý lắm không bằng...

"Ngươi..."

Ở cùng với Âm Thị, thường thường có cơ hội nếm được cảm giác tức đến phát run, có lẽ bất luận qua bao lâu cũng không thể miễn dịch đi.

"Vậy ta bảo bọn họ cút, gà là của chúng ta giết."

Nếu như nói "gà là tài nguyên của nước ta nên được bảo vệ thích đáng", nghe lên còn đỡ, kết quả chỉ là kêu người khác đừng giết để mình tự giết, đây thực sự là... quá thẳng thừng?

"Người do chúng ta giết cần tính toán không..."

Phạm Thống vốn định nói người do đối phương giết cũng nên tính toán một chút, dù sao thì bản thân hắn suýt nữa đã bị giết rồi, cứ như thế coi như không có chuyện này, cảm giác rất tệ.

Về phần lời nói ra biến thành thế này thực sự không phải điều mà hắn có thể kiểm soát.

Ngẫm kỹ lại, mấy kẻ bên Lạc Nguyệt hình như cũng không giết được người mà! Đều là chúng ta giết... Lăng Thị đại nhân đã giết đầy cả đất, cây lau của tôi ngoài ý muốn giết mấy tên, Âm Thị đại nhân làm một gã trọng thương... kết quả chúng ta mới là người xấu sao?

"Chúng ta thanh trừ kẻ xâm nhập, lý do chính đáng."

Lăng Thị nghĩ cũng không nghĩ đã nói như thế. Âm Thị liền mở miệng theo.

"Đánh cũng đánh rồi, giết cũng giết rồi, bảo bọn họ rời khỏi là được."

"Nếu như bọn họ không chịu đi thì sao?"

"Ơ? Vậy thì thôi."

"... Chẳng phải nên khai chiến sao? Giao thiệp vô dụng thì dùng vũ khí xua đuổi chứ?"

"A, nhưng mà Lăng Thị ngươi đánh không lại người ta."

"Thằng nhóc kia đương nhiên là ngươi ứng phó, tên còn lại ta không có vấn đề."

"Nhưng ta không đánh trẻ con với phụ nữ."

Nói chuyện với Âm Thị sẽ rất mệt. Mà bên này đang cãi nhau, bên kia cũng đang cãi nhau.

"Nếu chuyện không được giải quyết bằng hòa bình, lông gà cũng không cần nhổ nữa, thế này sẽ phụ căn dặn của bệ hạ..."

"Cái nhiệm vụ ngu xuẩn kia ta đã không muốn ngó ngàng rồi! Ngươi còn muốn nói đạo lý với kẻ địch?"

"Chúng ta cũng không phải chiếm thượng phong đi? Lưỡng bại câu thương thì có chỗ gì tốt sao?"

Yiye sau khi nghe xong Yameidie nói như thế, cắn cắn răng. Mặc cho nội tâm hắn có dục vọng chiến đấu mãnh liệt, bởi vì hiếm khi gặp được người đáng để động thủ, nhưng sau khi thêm nhiều người xuất hiện như thế, hiện thực vẫn là có rất nhiều chuyện cần cân nhắc.

Cho dù lúc hắn làm việc luôn luôn không làm sao băn khoăn nhân tố khác, chẳng qua ngoại trừ nhân tố hiện thực, cũng vẫn có một cái vấn đề khác khiến hắn để ý.

"Này này, các ngươi thảo luận xong chưa? Bọn ta có thể coi như không nhìn thấy chuyện các ngươi lẻn vào, không đi báo cáo với Anh, nhưng các ngươi phải rời khỏi lãnh thổ của bọn ta trong vòng một giờ, trong thời gian này không được làm hại người của Đông Phương Thành, đây là ý kiến của bên bọn ta."

Mọi người tốt xấu gì cũng là quen biết cũ thường xuyên gặp mặt đánh nhau khi cướp người ở thông đạo Trầm Nguyệt, giao tiếp một chút chắc là không thành vấn đề, Âm Thị là nghĩ như vậy.

Chẳng qua cái câu lẻn vào kia bỗng dưng khiến người có loại cảm giác không biết nên nói làm sao.

Thật sự nếu muốn nói là lẻn vào... Bích Nhu mới là vậy đi? Đây mới là lẻn vào đúng nghĩa đi? Thậm chí cũng đã từ lẻn vào biến thành cư dân Đông Phương Thành quang minh chính đại danh chính ngôn thuận rồi, đây thực sự là rất đáng sợ...

Yiye không nói một lời, không biết đang nghĩ cái gì, xem ra là giao quyền quyết định cho Yameidie rồi, Yameidie suy nghĩ một chút, sự tình hình như cũng chỉ có thể giải quyết như vậy, cho nên hắn đã đồng ý yêu cầu này.

Muốn biết bọn họ một tiếng đồng hồ sau có rời khỏi hay không rất dễ, ở đây nếu đã là lãnh thổ của Đông Phương Thành, bọn họ tự nhiên sẽ có cách giám sát, cũng chính là nói, không thể qua quýt lấy lệ, đã đáp ứng thì buộc phải làm được.

"Lăng Thị, bọn họ đã đồng ý, chúng ta có thể đi rồi, mau tiếp tục giết gà thôi, không cần quản bọn họ nữa."

"Hừ."

Lăng Thị không phản đối ý kiến này, sau khi liếc bọn họ một cái, liền đi xử lý chuyện hai nữ sinh hôn mê kia.

"A, đúng rồi, còn có tiểu Chu... Ơ? Tiểu Chu?"

Khi Âm Thị chợt nhớ tới chuyện của Chu Sa, hắn cũng đã nhìn thấy Chu Sa đột nhiên xuất hiện ở đây, tức thì sản sinh một chút nghi hoặc.

Phạm Thống cũng không chú ý Chu Sa xuất hiện từ lúc nào, bởi thế có chút ngạc nhiên nhìn Chu Sa rồi lại nhìn Nguyệt Thoái.

"Ơ?"

Hắn còn đặc biệt đến nơi đặt người vừa rồi để nhìn, không nhìn thấy nửa bóng người, thế là hắn không nhịn được hỏi.

"Nam sinh kia đâu?"

Lại hỏi sai rồi.

"Nam sinh nào?"

Nguyệt Thoái cũng không phải giả ngu, mà thật sự sửng sốt.

"Vừa rồi không phải là nữ sinh sao... Cái người vừa rồi rốt cuộc có phải là tiểu Chu hay không? Tiểu Chu, ngươi là nam hay là nữ vậy?"

Đầu óc của Âm Thị có chút vận hành không được, nếu như cô gái vừa rồi không phải Chu Sa, vậy thì người đã đi đâu rồi?

"Tôi không hiểu vấn đề này."

Chu Sa lạnh nhạt trả lời. Lăng Thị sau khi nghe thấy tình huống bên này, cũng lạnh nhạt nhìn qua.

"Âm, ngươi bây giờ đã đến mức không phân biệt nổi giới tính rồi sao?"

"A! Làm gì có! Vừa rồi rõ ràng... Tiểu Nguyệt, ngươi không phải nói cô gái đó là tiểu Chu Sao?"

Nguyệt Thoái cứng đờ một chút, thoáng do dự, sau đó lắc đầu.

"Chắc là ngài nhớ sai rồi."

Không biết vì sao, Phạm Thống có thể lý giải Nguyệt Thoái vì sao có phản ứng cứng đờ như thế.

Bởi vì cậu ta không quen nói dối. Thoạt nhìn hẳn là muốn giấu diếm chuyện gì.

"Ơ? Chủ nhân của cây lau ngươi chắc là cũng có nghe thấy đi?"

...

Ngài gọi ai?

So với bản thân Phạm Thống hoặc là tên của hắn, thứ Âm Thị tương đối có ấn tượng và ghi nhớ hơn lại là vũ khí của hắn, tạm thời bỏ qua vấn đề phất trần nhớ thành cây lau, tên của hắn cũng đã dễ nhớ đến thế rồi, Âm Thị vậy mà vẫn không nhớ được, đây cũng thật đáng buồn.

Cầu xin ngài nhớ tên của tôi! Bất luận gọi là Phạm Tiểu Thống hay là tiểu Phạm Thống đều được, dù sao cũng đừng gọi tôi là chủ nhân của cây lau! Đây là cái thứ tệ hại gì vậy chứ!

"A, vì sao không trả lời ta, người có cây lau chẳng lẽ không phải ngươi sao? Vậy rốt cuộc là ai hả?"

Lúc này, Lăng Thị đã làm cho hai cô gái kia tỉnh lại rồi, hắn hình như không quá muốn để cho Âm Thị lãng phí thời gian nữa, cho nên đi qua ngăn cản cái đề tài này.

"Loại chuyện không quan trọng chút nào kia thì đừng quản nữa, đã uổng phí bao nhiêu thời gian rồi? Mau đi làm cho xong công việc giết gà của ngươi, chẳng lẽ ngươi vẫn muốn đi thêm chuyến thứ ba sao?"

"Hử? Chỉ cần là hẹn hò với tiểu Nhu, đi đâu mấy lần cũng không sao cả."

Âm Thị vừa trả lời, vừa nở nụ cười với Bích Nhu đối diện, ngay tại chỗ khiến Bích Nhu lại rơi vào trạng thái hưng phấn si mê.

"Á! Âm Thị, anh đẹp trai quá!"

Lời khen ngợi thẳng thừng này vậy mà khiến Âm Thị hơi lúng túng.

"A, có sao..."

Một người trông như thế vậy mà đến bây giờ vẫn chưa quen được khen là đẹp trai, đây thực sự quá không tưởng rồi, có lẽ cách biểu đạt của thiếu nữ ở Đông Phương Thành tương đối hàm súc đi?

Bọn họ xử lý những chuyện này xong, người của Tây Phương Thành đã mất bóng rồi, thấy bọn họ rời khỏi, Lăng Thị mới hỏi Âm Thị một cái vấn đề.

"Âm, cái thằng nhóc vừa rồi ngươi có nắm chắc phần thắng không?"

Lăng Thị biết, mình giao thủ với Yiye là khẳng định bại trận, cho nên hắn muốn biết, đổi thành Âm Thị thì có phần thắng hay không.

"A, chưa từng đánh, không biết nữa. Thoạt nhìn là chuyên gia kết hợp ma pháp, tà chú và kiếm thuật, chẳng qua thứ ta biết nhiều hơn, có lẽ có mặt thắng đi?

Âm Thị không có lập tức khẳng định mình có thể giành được thắng lợi, khiến Lăng Thị nhíu mày, lúc này Bích Nhu xen vào một câu.

"Âm Thị! Anh biết nhiều thứ ghê! Tà chú anh cũng nhìn ra được? Anh rốt cuộc biết những cái nào vậy?"

"A, ta tinh thông thuật pháp, phù chú, kiếm thuật và ma pháp, tà chú thì biết, nhưng không thể dùng, võ thuật cũng không tệ, chẳng qua ở trước mặt người quen sẽ mất đi lòng cảnh giác, cho nên ta thường thường bị lão già chết tiệt này đánh trúng... Hm -- ta thiện trường nhất là kiếm thuật."

... Thuật pháp, phù chú, võ thuật của Đông Phương Thành và ma pháp, tà chú, kiếm thuật của Tây Phương Thành... Ngài căn bản là hai bên đều biết hết rồi mà! Phải thế nào mới có thể làm được loại chuyện này? Thiên tài mới làm được sao? Nhưng Âm Thị đại nhân bộ dạng thiếu mấy sợi thần kinh này của ngài rõ ràng chẳng giống thiên tài chút nào--

"Anh thiện trường nhất là kiếm thuật, vì sao là chưởng viện Thuật Pháp Hiên...?"

Bích Nhu hỏi ra nghi hoặc mà trong lòng Phạm Thống cũng có, Âm Thị thì khựng lại, suy nghĩ một chút, sau đó giống như rốt cuộc đã nhớ tới nguyên nhân.

"A! Hình như là bởi vì... Vi Thị nói hắn muốn làm, ta không muốn cho hắn làm, cho nên ta đã đánh bại hắn, sau đó thì..."

Té ra cũng chẳng tốt lành gì. Vậy bây giờ Vi Thị đại nhân cũng lên làm chưởng viện thay thế của Võ Thuật Hiên rồi, ngài làm sao không đi giành lấy để một người kiêm hai chức vị?

"Chậc, chỉ cần nhắc tới Vi Thị chết tiệt là bực mình, cái tên đáng ghét đó. Nếu chuyện hôm nay để hắn biết, nhất định sẽ hận không thể làm to chuyện, hừ."

Âm Thị nói xong, cũng tự trở nên mất hứng, Lăng Thị thì khe khẽ thở dài nói giúp Vi Thị một câu.

"Hắn kỳ thực cũng không phải người xấu, chỉ chẳng qua là một tên trí tuệ khuyết tật tin tưởng chuyện mình làm đều sẽ khiến thế giới này trở nên tốt hơn thôi."

Mặc dù có vẻ như là nói giúp Vi Thị, Phạm Thống vẫn cảm thấy không biết nói gì.

Lăng Thị đại nhân, ngài thật tàn nhẫn... Người ta thông thường đều dùng những từ không có hạ thấp người cho lắm như là thằng ngốc, tên đần vân vân, ngài ngoài miệng nói hắn không xấu, nhưng lại trực tiếp dùng từ ngữ sỉ nhục người nặng nề như trí tuệ khuyết tật, ngài thực sự không có ác ý đối với hắn sao?

"Lăng Thị ngươi đang nói cái gì, phức tạp quá ta nghe không hiểu."

"... Trí tuệ khuyết tật đi với trí tuệ khuyết tật thật là rất xứng."

"A! Cái gì! Ngươi làm sao có thể nói ta là trí tuệ khuyết tật!"

Mau nhổ lông gà cho xong đi, các ngài đừng rầm rĩ nữa, thật là.

◊◊◊◊

Yiye, Yameidie cùng với bộ hạ còn sống sót của bọn họ đã rời khỏi hiện trường từ trước đó, sau khi khoảng cách đủ xa, cũng bắt đầu tiến hành trò chuyện riêng tư.

"Yiye, ta không liên lạc được với hắn, chẳng qua sau khi dùng ma pháp trinh trắc, hắn hẳn là đã rời khỏi đây rồi." Yameidie là chỉ một đồng bạn khác cùng tới với bọn họ, sau khi bọn họ bị thanh bình phong bạo chia rẽ, vẫn chưa có gặp mặt.

"Chết tiệt, dám tự mình về trước..."

Vừa nghĩ đến có người chuồn trước rồi, mình vẫn còn phải

cùng với tên đồng bạn ngu xuẩn này tiếp tục kẹt ở trong nhiệm vụ nhổ lông gà ngớ ngẩn kia, Yiye nghiến răng nghiến lợi mà nói.

Đương nhiên, bọn họ là không biết chuyện tên đồng bạn của mình bị Âm Thị chặt đứt một cánh tay, sau đó được bộ hạ mang đi rút lui khẩn cấp.

"Yameidie, người phụ nữ vừa rồi..."

"Người nào?"

Bọn họ đến bây giờ vẫn tưởng Lăng Thị là phụ nữ.

Mà Yiye sau khi bị hỏi vấn đề này thì đờ ra một chút, bởi vì hắn không trả lời được.

"Cái thói không thèm nhìn mặt người của ngươi có thể sửa một chút không?"

Yameidie cảm thấy bất đắc dĩ. Lúc Yiye nhìn người, luôn không đem hình dáng của đối phương ấn vào trong đầu mình, thông thường thứ hắn nhìn đều là quỹ đạo kiếm chiêu, hướng ma pháp lưu động vân vân của đối phương, về phần nhân thể, hắn căn bản chỉ phân biệt vị trí để biết nên công kích chỗ nào, ngoài ra thì không còn gì nữa.

Dưới loại thói quen này, phân biệt nam nữ cũng chẳng qua chỉ là ấn tượng thô sơ khi mới liếc mắt nhìn lần đầu.

"Được thôi, vậy ngươi muốn nói cái gì?"

Thấy Yiye không nói chuyện, Yameidie đành hỏi tiếp.

"..."

Yiye vẫn trầm mặc, thế là Yameidie càng bất đắc dĩ.

"Cái tật bị người ngắt lời, thường thoáng cái đã quên định nói

cái gì cũng sửa một chút đi?"

Đây thế nhưng không phải muốn sửa là có thể sửa. Liên tục bị chỉ ra hai cái nhược điểm, Yiye có chút thẹn quá hóa giận.

"Ta đã nhớ ra rồi! Người phụ nữ kia rất kỳ quái, cô ta biết nói tiếng của Tây Phương Thành..."

"Cái gì? Âm Thị là nam đi?"

Yameidie cảm giác mình hình như đã nghe thấy cái gì khó có thể tưởng tượng, cho nên không khỏi ngắt lời của Yiye. Ở trong nhận biết của hắn, người biết nói tiếng Tây Phương Thành vừa lại rất kỳ quái chỉ có Âm Thị, dù sao thì lúc Bích Nhu nói chuyện hắn không có ở đó.

"Âm Thị là người nào?"

Yiye sắp mất đi lòng kiên nhẫn rồi, cũng có chút bị làm cho lẫn lộn.

"Chính là cái gã tóc màu đen xuất hiện lúc sau đấy."

Yiye căn bản không nhớ ai là tóc đen, chẳng qua cái miêu tả xuất hiện lúc sau này hắn cũng là biết không đúng.

"Không phải xuất hiện lúc sau!"

"Lăng Thị cũng biết nói tiếng Tây Phương Thành?"

"Cũng không phải Lăng Thị!"

Yiye cuối cùng cũng nhớ tới đối tượng chiến đấu với mình là Lăng Thị rồi, nhưng không phải hắn nhận ra Lăng Thị, chỉ là toàn bộ khí tức của Lăng Thị phù cấm lệnh, thứ chỉ hữu hiệu với cư dân Đông Phương Thành, là đến từ đối tượng đối chiến với hắn.

"Hình như còn có một người phụ nữ đi, nhưng cô ta hẳn là cư

dân tân sinh không phải sao? Cư dân tân sinh biết nói tiếng Tây Phương Thành thì có gì kỳ quái?"

Sau khi Yameidie nói như thế, nhất thời Yiye vẫn thật sự không tìm được trả lời.

Chỗ nào kỳ quái? Bởi vì cô ta gọi ra được tên của hắn? Nhưng sĩ binh cũng có gọi, nghe thấy cũng không kỳ lạ.

Yiye không nhớ được điểm hắn để ý lúc đó rốt cuộc là gì, trên thực tế, Bích Nhu rốt cuộc đã nói cái gì, mở đầu của cái câu chưa nói xong là gì, hắn cũng không nhớ được.

"Đừng quản cái này nữa, chúng ta chỉ còn lại một giờ, không nhanh lên thì không được..."

"Nhanh cái gì?"

Nghe thấy Yiye hỏi như vậy, Yameidie lộ re vẻ mặt cảm thấy cảm thấy hắn không hiểu tình huống.

"Đương nhiên là nghĩ biện pháp ở trong vòng một giờ đồng hồ nhổ được đủ lông gà để làm gối đầu, để không phụ ủy thác của bệ hạ chứ gì nữa!"

"..."

"Đây là nhiệm vụ của chúng ta, ngươi chẳng lẽ ngay cả cái này cũng quên rồi sao?"

"..."

Chính bởi vì không quên, Yiye mới không biết phải nói gì, đồng thời vô cùng muốn tặng cho tên đồng bạn đầu óc có vấn đề này một kiếm, để hắn đi đầu thai, xem kiếp sau có bình thường được không.

"Lỡ như không kịp thật... Yiye, ngươi có thiện trường ngụy

trang không?"

"Hỏi cái này làm chi? Có tác dụng gì?"

"Đây là phương án dự phòng, nếu không kịp nhổ được lông gà làm gối đầu, chúng ta ít nhất phải có một người nghĩ cách lẻn vào thành của Dạ Chỉ..."

Lúc nghe đến đây, Yiye còn tưởng Yameidie đổi tính rồi, vậy mà lại muốn lẻn vào Đông Phương Thành làm công việc thâm nhập nghe ngóng tình báo gì đó, hoặc là Englar còn có giao phó nhiệm vụ bí mật gì, nhưng sau khi nghe xong câu hoàn chỉnh, hắn phát hiện mình đã sai.

"Bất luận là ngươi hay là ta đều được, lẻn vào trong thành Dạ Chỉ đi mua một cái gối lông gà, thế này cũng có thể tính là hoàn thành nhiệm vụ!"

"..."

Lẻn vào Đông Phương Thành... chỉ để mua một cái gối đầu?

Còn phải mua? Không biết trực tiếp cướp à? Tiền tệ thì sao? Ngươi có tiền của Dạ Chỉ không?

Chẳng lẽ cướp thì sợ bị người phát hiện, sau đó chuyện ma pháp kiếm vệ của Tây Phương Thành đặc biệt tiến vào Dạ Chỉ cướp một cái gối đầu lan truyền khắp Dạ Chỉ, rồi truyền về Tây Phương Thành, khiến mặt mũi của ma pháp kiếm vệ mất sạch?

Nếu như còn biết cái gì gọi là mất mặt, loại đề nghị này căn bản không nên xuất hiện --

Trước khi suy nghĩ "nếu như thật sự muốn cướp, vì sao không cướp một lần mười cái gối cho rồi" xuất hiện, Yiye chấm dứt nghĩ về chuyện này, sau đó vô cùng quả quyết dùng vỏ kiếm trực tiếp đánh ngất Yameidie.

"Yiye đại nhân..."

Nhìn thấy Yiye sử dụng bạo lực với Yameidie, những sĩ binh đều tròn mắt.

"Vác lên, mang đi, về nhà."

Yiye lạnh mặt trực tiếp hạ chỉ thị, cứ như thế kết thúc màn hài kịch ma pháp kiếm vệ đến Đông Phương Thành thu thập lông gà này.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Chúng tôi nhổ lông gà thăng cấp thật là vất vả, còn phải trải chém tướng qua ải, mấy lần trắc trở... Tôi chưa từng nghĩ đến nhổ lông gà thôi cũng sẽ gặp nguy hiểm tính mạng, nhổ lông gà thôi Chu Sa cũng sẽ chuyển đổi giới tính, nhổ lông gà thôi Bích Nhu cũng sẽ chia tay với Âm Thị... Ặc, không có chuyện này, tôi cũng không có nguyền rủa bọn họ, có khả năng là trúng nguyền rủa lâu thì nói chuyện trong lòng cũng sẽ không bình thường lắm đi, a ha ha ha.

Trải qua tìm hiểu đa phương diện, người chúng tôi gặp phải là những ma pháp kiếm vệ, có thể nói là đại nhân vật của Lạc Nguyệt. Cái tên lùn kia còn khiến Lăng Thị đại nhân suýt nữa không địch lại, thật khó có thể tưởng tượng.

Vốn tưởng sẽ có âm mưu tày trời hoặc là xung đột, chẳng qua, bọn họ lại là đến đây nhổ lông gà.

Nghe nói là bởi vì hoàng đế của bọn họ muốn làm gối lông gà. Tôi chỉ có thể nói, cái, cái, cái quái gì vậy hả! Đầu mấy người có phải là chứa bùn trong đó không? Các người đùa đấy à!

Người có thể vì gối lông gà mà đặc biệt phái cường giả giai cấp vân vàng đến quốc gia đối địch cũng là có bệnh đi.

Cả thế giới này bệnh hết rồi!

Chẳng qua thiếu đế Lạc Nguyệt từng giết ba mươi vạn người, hình như không phù hợp lắm với hình tượng muốn làm gối đầu này nhỉ...?

Có khả năng là do bản thân tôi hiểu lầm khi nghĩ hắn thành đại ma đầu đẫm máu? Một người vốn có rất nhiều mặt, nghe nói tuổi thiếu đế còn trẻ, có khi cũng vẫn còn rất ấu trĩ...

Sau khi giải quyết một chuỗi vấn đề để lên đường một lần nữa, vào buổi tối, chúng tôi rốt cuộc đã nhổ được đủ số lông gà.

Lộ tuyến giết gà của Âm Thị đại nhân vẫn phóng khoáng như cũ, cũng may mà ngài ta giết một cách rất tập trung và hoàn toàn mặc kệ chúng tôi, chúng tôi mới không cần lãnh chịu công kích bắn chớp của ngài ta với Bích Nhu, mặc dù như vậy, sau khi mọi thứ kết thúc, trong khoảnh khắc lấy được lông gà, tôi không phải cảm thấy cảm động, mà là đau lưng mỏi eo...

Bắt đầu từ mai, tôi chính là giai cấp tua rua màu lục cỏ rồi! Có tiền lương rồi! ha ha ha ha! Đây vẫn đáng để hưng phấn một chút, cho dù bây giờ cười lớn sẽ khiến tôi cảm thấy toàn thân đều đau.

Hơn nữa trước đó, vẫn phải đi tìm Lạc Thị lấy da gà của chúng tôi, cộng với giải quyết vấn đề của Chu Sa một chút...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 3 + 4: Mảnh Ký Ức

"Chúc mừng, lần đầu tiên tiến hành giải phong ký ức, có chờ mong không?" -- Lạc Thị

"Tôi luôn cảm thấy dựa theo hướng đi cuộc đời của tôi, có khả năng chỉ sẽ nhớ tới bữa cuối cùng đã ăn cái gì hay đại loại thế..." -- Phạm Thống

Sau khi hoạt động giết gà nhổ lông mệt nhọc kết thúc, ban đầu Phạm Thống còn cho rằng có thể cùng mọi người ăn cơm, để hắn thuận tiện kiếm chác một bữa, đáng tiếc chuyện không như hắn mong muốn.

"Sắp đến lúc Anh tắm rửa rồi, ta cần phải trở về làm chuẩn bị."

Đây là cách nói của Lăng Thị. Đảm nhiệm cận thị của nữ vương... rốt cuộc có nên nói là rất vất vả hay không?

"A, vẫn còn thời gian mà, vậy tiểu Nhu chúng ta đi tìm nơi ngắm phong cảnh."

Đây là cách nói của Âm Thị. Hiếm khi hắn vỡ trí khôn để nghĩ đến một cuộc hẹn hò một với một.

"Được đấy -- Đi đâu cũng được --"

Đây không cần nói cũng biết là ai. Đương nhiên là Bích Nhu rồi.

Người có tiền đều muốn đi làm chuyện của mình rồi, Phạm Thống, Nguyệt Thoái với Chu Sa đương nhiên cũng chỉ có thể chào

tạm biệt với hai nữ sinh đáng yêu còn lại, rồi sau đó tự trở về túc xá ăn lương thực công cộng.

Chẳng qua chuyện đầu tiên Phạm Thống làm sau khi trở về túc xá cũng không phải ăn cơm, hắn vốn chẳng mấy hứng thú đối với lương thực công cộng, đối với hắn mà nói, điều hắn muốn làm rõ đầu tiên, là chuyện của Chu Sa.

"Nguyệt Thoái, Chu Sa rốt cuộc là chuyện làm sao?"

Kỳ thực người đương sự đang ở bên cạnh, vấn đề này nên trực tiếp hỏi người đương sự, nhưng Phạm Thống không dám nói chuyện với Chu Sa, cho nên mới chọn hỏi Nguyệt Thoái.

"Các cậu mới là chuyện làm sao đấy, vì sao các cậu kỳ quái như vậy?"

Nguyệt Thoái vẫn chưa trả lời, Chu Sa đã giành mở miệng trước với vẻ không được vui cho lắm.

"Chu Sa, cô gái lúc trước thật sự không phải cậu sao? Cậu rốt cuộc là nam hay là nữ?"

Nếu Chu Sa cũng đã lên tiếng rồi, Phạm Thống cũng chỉ đành đổi đối tượng nói chuyện. May mà câu đầu nói ra vẫn có thể hiểu được.

"Làm gì có phân biệt nam với nữ, con người chính là có diện mạo nam giới và nữ giới mà!"

Nghe Chu Sa nói như vậy, Phạm Thống tức thì túa mồ hôi lạnh. Bởi vì Chu Sa là người rất nghiêm túc và không nói đùa, cho nên đây đại biểu chuyện lúc trước Nguyệt Thoái nói cô gái kia là Chu Sa là thật?

"Nguyệt Thoái nói chỉ mình tôi có tình huống như vậy, các cậu đều không phải, đừng để cho mọi người biết thì tốt hơn... vì sao

các cậu đều không thể biến đổi?"

Chu Sa hình như không thể lý giải cùng là con người vì sao có khác biệt lớn như vậy, mà trải qua thời gian lâu như thế, Nguyệt Thoái cũng đã bình tĩnh lại để suy nghĩ rồi, bèn lấy cách nghĩ của mình để giải thích cho cậu.

"Chu Sa, cư dân tân sinh dù sao cũng là đến từ những thế giới khác nhau, mỗi một thế giới có đặc sắc riêng của mình, người của thế giới các cậu đều có hai giới tính, nhưng đó có khả năng là hiện tượng chỉ thế giới các cậu mới có, chúng tôi đều không có loại năng lực đấy."

Thế này nghe lên cũng có mấy phần đạo lý. Chu Sa trầm mặc, xem ra giống như đang cố gắng chấp nhận, mà Phạm thống vẫn cảm thấy tò mò đối với hiện tượng sinh lý đặc thù này của cậu.

"Cậu có thể biến một lần cho tôi xem không? Không tận mắt nhìn thấy thực sự rất dễ hoài nghi."

Rất khó tin biến thành rất dễ hoài nghi... Thôi kệ, ý nghĩa như nhau.

"Chuyện nhỏ. Tôi không phải thích nói dối như cậu đâu."

Thành kiến của Chu Sa đối với hắn có vẻ vẫn rất sâu, mà sau khi cậu đáp ứng cũng lập tức biến thân, thế là "bụp" một tiếng, cứ như là ma thuật biến thân, sau khi hiệu ứng sương mù tiêu tán, xuất hiện trước mặt hai người chính là một mỹ thiếu nữ xinh đẹp.

Oa! Đây không phải nằm mơ chứ! Thật sự biến thành con gái rồi! Hơn nữa lại gần nhìn kỹ, vóc dáng còn rất tốt!

Thế này chúng tôi còn có thể tiếp tục làm bạn cùng phòng không? Tôi với Nguyệt Thoái đều là con trai đang độ thanh xuân đi? Mặc dù nếu thật sự tập kích ban đêm, cũng sẽ có nguy cơ đối phương đột nhiên biến thành con trai dẫn tới một phen kinh hồn

nửa đêm, chẳng qua dáng vẻ lồi lõm gợi cảm này thật sự rất khiến người thèm thuồng...

"Vì sao không phải mọi người đều thế này chứ? Thế này người ta phải làm sao đây?"

Sau khi Chu Sa biến thân giọng nói và kiểu nói chuyện cũng có chút thay đổi, Phạm thống có chú ý đến điều này.

"Cái gì mà làm sao đây?"

"Chính là vấn đề chọn bạn đời đó!"

Nghe thấy Chu Sa nói như vậy, hai người nhất thời đều có nghi hoặc, không hiểu cô muốn nói cái gì.

"Thế giới ban đầu của tôi, mỗi một người đều có diện mạo nam giới và nữ giới. Lúc chọn bạn đời, giới tính nam và giới tính nữ trong thân thể mình cần phải ưng ý với giới tính nữ và giới tính nam trong thân thể đối phương mới được, ở trong quá trình yêu đương, cũng có thể cùng giới tính kia của đối phương trở thành bạn tốt... Nhưng các cậu lại chỉ có một giới tính! Thế này... thế này..."

Thế này thì không thể nhất thạch nhị điểu, nhất tiễn song điêu, nhất tâm nhị dụng rồi phải chứ? Tôi hiểu. A, xin đừng để ý những thành ngữ tôi mới dùng, đó đều là nhất thời nhanh mồm nhanh miệng nói bừa. Mà nói đi thì nói lại, một nam một nữ nhìn trúng nhau đã không quá dễ dàng rồi, các cậu còn phải hai nam hai nữ đều đồng ý, như vậy tỉ lệ hẹn hò liệu có thấp quá không.

"Cái tên Phạm Thống kia không thể biến thành phụ nữ thì không nói, dù sao tôi cũng không thích cậu ta, cũng hoàn toàn không có hứng đối với việc cậu ta sẽ có diện mạo nữ giới như thế nào, nhưng Nguyệt Thoái cậu vì sao không được đây..."

Này này này, đủ rồi đó, tự dưng bới móc tôi làm gì? Tôi cũng

chẳng thèm muốn ảo tưởng bộ dạng mình khi biến thành con gái đâu!... Ơ? Ý câu sau của cô ta là...?

"Tôi, tôi?"

Cả người Nguyệt Thoái lại trở nên căng thẳng, trên cảm giác cậu ta hẳn là không quen nói chuyện với con gái.

"Đúng thế, tôi cảm thấy cậu là đối tượng rất lý tưởng, diện mạo nữ giới chắc cũng rất tốt, nhưng cậu vậy mà chỉ có một giới tính..."

Trời ơi, đây là tỏ tình sao? Hết nửa ngày, Chu Sa cô có hứng thú với Nguyệt Thoái à?

Theo khách quan mà nói tôi cảm thấy nên là "cậu vậy mà có hai giới tính" mà không phải Nguyệt Thoái chỉ có một giới tính mới đúng đi.

"Đối, đối tượng lý tưởng tưởng tưởng?"

Sắc mặt hoảng hốt của Nguyệt Thoái có thể dùng từ đặc sắc để hình dung, cậu nói chuyện cũng trở nên cà lăm rồi, Phạm Thống hoàn toàn là làm kẻ đứng ngoài xem kịch vui, dù sao thì chuyện này cũng không liên quan đến hắn.

"Đúng thế! Tôi vốn đang nghĩ, sau khi tìm hiểu diện mạo nữ giới của cậu rồi sẽ hỏi cậu có chịu qua lại với tôi hay không, nhưng sự tình lại biến thành thế này..."

Không phải biến thành thế này, mà vốn đã là thế này. Tóm lại đều là thế này, cô thử để cho hai giới tính của mình đều yêu Nguyệt Thoái chẳng phải là được rồi? Quan niệm của tôi rất thoáng, cho dù các cậu yêu đương khác người như vậy, tôi cũng sẽ không vì thế mà xem thường các cậu đâu.

"Tôi..."

Nguyệt Thoái giống như chưa từng đối mặt với loại tình huống này, có lẽ cũng chưa từng có đối tượng khác giới nào trực tiếp biểu đạt ý tứ muốn tiến tới hẹn hò với cậu, cho nên cậu hoàn toàn không biết nên xử lý làm sao, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu trợ nhìn Phạm Thống.

Khụ, Nguyệt Thoái, cho dù cậu nhìn tôi như vậy, tôi cũng không giúp được cậu đâu. Cậu chắc sẽ không lại muốn nói cậu chưa từng được dạy cách đối mặt với tình huống này, cho nên không biết làm sao nhé? Thầy giáo sẽ không dạy thứ này đâu, phải tự mình trưởng thành trong kinh nghiệm, tôi tin cậu rất có tiềm lực.

Mặc dù lần đầu tiên được tỏ tình mà đối tượng có chút đặc thù, nhưng tôi tin cậu sẽ kiên cường phấn chấn lên.

"Chẳng lẽ phải chia thành hai người sao? Nhưng thế này thì lại quá phức tạp..."

Chu Sa phàn nàn xong rồi lại bắt đầu tự lẩm bẩm, xem ra suy nghĩ của cô đang phát triển theo hướng "tìm một tình nhân nam cho diện mạo nữ giới của mình, rồi tìm một tình nhân nữ cho diện mạo nam giới của mình", đây khiến Phạm Thống cảm thấy không ổn lắm.

Bình thường mà nói đây gọi là bắt cá hai tay đi, còn sẽ bị hiểu lầm là song tính luyến, loại quan hệ tay ba này chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy rất đáng sợ, vẫn là không nên thì tốt hơn. Nói không chừng bên nữ còn sẽ chạy tới tát Nguyệt Thoái một cái và nói "cậu là cái đồ con trai không biết xấu hổ vậy mà dụ dỗ bạn trai tôi"... quên đi, tốt hơn là đừng nghĩ quá nhiều.

"Loại chuyện này về sau hẵng nói cũng không muộn, cư dân tân sinh có thể sống rất lâu, bây giờ vẫn là học hành quan trọng hơn đi..."

Nguyệt Thoái lựa chọn cách nói như thế để khuyên cô, có mùi tránh né.

"Ừm... kỳ thực đúng là không vội, nghiệp học cũng rất quan trọng..."

Sự nhiệt tình chăm chỉ học hỏi trong lòng Chu Sa hình như đã được đánh thức, cô cuối cùng đã quyết định gạt chuyện tìm kiếm bạn đời sang một bên.

Mà bọn họ cũng đã nói rồi, bảo vệ bí mật cho Chu Sa. Dù sao thì sau khi nói ra, Chu Sa có khả năng sẽ bởi vì diện mạo nữ giới của mình mà không thể tiếp tục ở chung với bọn họ, dưới điều kiện hiện nay bọn họ sống cùng nhau rất tốt, không muốn đổi bạn cùng phòng, chuyện này sẽ trở thành bí mật chung của bọn họ.

◊◊◊◊

Máy thông tin phù chú ký thực là một thứ hết sức tiện lợi, mặc dù của Phạm Thống đã làm mất hôm qua, nhưng vẫn có thể dùng của Nguyệt Thoái.

Nhờ vào máy thông tin phù chú, bọn họ rất dễ dàng liên lạc được với Lạc Thị, hẹn buổi sáng trước khi đi học mang bọn họ đi nộp lông gà da gà. Nếu không có máy thông tin phù chú, bọn họ vẫn thật không biết phải đi đâu tìm người, dù sao thì Thần Vương Điện không phải là nơi bọn họ có thể tùy tiện nói một tiếng muốn đến tìm bạn là có thể tùy tiện đi vào.

Lạc Thị đã mang đến vật tư mà lần trước bảo quản giùm bọn họ, cộng với máy thông tin phù chú mới được Lăng Thị làm lại, để đền cho Phạm Thống. Vẫn như cũ hẹn bọn họ ở cửa túc xá, cũng vẫn như cũ bị người lườm nguýt. Chẳng qua bây giờ Phạm Thống đã không còn mất tự nhiên như trước nữa, cùng lắm là cảm thấy lưng nhồn nhột vì bị nhìn.

"Cả đoàn người các cậu hôm qua cùng nhau đi giết gà nhổ lông à? Nghe có vẻ rất thú vị..."

Trên đường đi đến văn phòng, đương nhiên không tránh khỏi tán dóc. Lúc Lạc Thị nói lời này trên mặt bất giác hiện lên không ít thần sắc ghen tị, hình như rất tiếc nuối vì không thể tham dự hoạt động đoàn thể của bọn họ.

Chẳng hề vui chút nào. Luôn phải chạy theo thi thể động vật bị Âm Thị đại nhân chém xong, luôn phải khom lưng nhổ lông, mệt chết đi được. Hơn nữa còn đụng độ người của Lạc Nguyệt, lấy tính cách căm thù Lạc Nguyệt của cậu, khẳng định sẽ loạn mất.

"Lần sau có cơ hội, cậu cũng có thể đi theo chúng tôi mà."

Nguyệt Thoái thân thiện tỏ ý chào đón, nghe cậu nói như vậy, Lạc Thị lại xấu hổ mà tránh mặt đi.

"Ta cũng chưa chắc rảnh rỗi! Dù sao... dù sao nếu như cần ta giúp, cứ báo cho ta biết, nếu rảnh ta sẽ cân nhắc."

Tôi cảm thấy cậu cho dù có chuyện cũng sẽ gạt đi để chạy đến. Thẹn thùng cái gì chứ, thật là.

"Vậy sao... thật đáng tiếc. Lạc Thị phải bận rất nhiều chuyện đúng không? Nếu như có thể cùng nhau hoạt động hẳn sẽ là rất vui..."

Nguyệt Thoái không mảy may phát giác lời Lạc Thị nói không phải lời thật lòng, nên cứ thế mà tiếp lời, Lạc Thị vì đối mặt với khuôn mặt giống như Huy Thị của cậu nên cứng đờ một hồi, mấy giây sau, cuối cùng cũng đầu hàng.

"Ta kỳ thực cũng không bận đến thế đâu... nếu hẹn trước thì không có vấn đề... ta cũng, ta cũng muốn đi..."

Câu cuối cùng "ta cũng muốn đi" nhỏ đến gần như nghe không

được. Phạm Thống thực sự không hiểu cậu rốt cuộc đang thẹn thùng cái gì.

"Vậy thật là tốt quá rồi."

Nguyệt Thoái nở nụ cười tươi rói với cậu, Lạc Thị thì giống như không biết mắt nên nhìn vào đâu, tức tốc quay đầu đi.

Chậm hiểu thật là một khuyết điểm đáng sợ, ngây thơ thật là một vũ khí đáng sợ, Nguyệt Thoái.

"Phạm Thống, cậu chưa ngủ đủ giấc sao? Mắt lờ đờ rồi kìa..."

Nguyệt Thoái quan tâm hỏi hắn một câu, Phạm Thống thì cười khan một tiếng.

"Không việc gì, có việc gì."

"Rốt cuộc là không việc gì hay là có việc gì...

Tôi cũng rất muốn biết. Nguyền rủa chết tiệt.

Văn phòng nộp vật tư, đặt ở gần Thần Vương Điện, thoạt nhìn là một nơi hết sức yên tĩnh, không có mấy ai ra vào.

Có cảm giác buôn bán ế ẩm... Ừm, dùng từ buôn bán để ví dụ có khả năng không thích hợp lắm. Đích xác, có khả năng một tuần lễ cũng chưa chắc có người nào đến thăng cấp, ở đây tự nhiên sẽ vắng lặng.

"Các cậu đi vào đi, ta ở bên ngoài chờ các cậu. Lăng Thị chắc cũng đang chờ ở bên trong, ta đã nói cho hắn các cậu sẽ đến nộp vật tư."

Nửa câu sau của Lạc thị khiến hai bọn họ khựng lại một chút, không hiểu rõ tình huống.

"... Các cậu chắc không phải đều quên chuyện thăng một cấp

nhỏ là có thể giải phong một phần nhỏ ký ức chứ?"

"Ồ."

Phạm Thống tỏ vẻ đã quên thật, Nguyệt Thoái thì lộ ra thần sắc hơi kinh ngạc.

"Phạm Thống, vẻ mặt quên rồi cũng không có gì to tát này của cậu là thế nào?"

Giọng điệu bất mãn của cậu mới là thế nào đấy. Tôi nhất định phải tỏ ra rất sốc mới được sao? Như là "Ohhhhhh! Đúng rồi! Có chuyện này à? Tôi vậy mà quên mất!" đại loại vậy? Đây không phù hợp với hình tượng bình tĩnh lý trí của tôi.

"Bởi vì tôi cũng không biết mình nhớ cái gì, quên rồi cũng không khác mấy."

Đừng đảo ngược lời của tôi làm tôi giống như thể một kẻ sống bụi chết bờ được không?

"Cậu là muốn nói... Dù sao cậu nhớ lại vẫn sẽ quên lần nữa, cho nên không khác mấy?"

Lạc Thị nhíu mày thử phiên dịch, cậu đã có chút lẫn lộn rồi.

Không! Không phải! Cậu nhầm rồi!

"Tôi là nói thứ tôi không quên dù sao cũng không biết là cái gì, bởi thế tôi đương nhiên rất để ý!"

"Ta không muốn nói chuyện với cậu nữa, mệt quá."

Này! Đừng như thế có được không, người có chướng ngại ngôn ngữ vẫn là có quyền phát ngôn!

"Quên đi, mặc kệ là thế nào cũng được, chúng ta rời khỏi thôi, Nguyệt Thoái."

"Ồ, được."

Nguyệt Thoái hình như đã tỉnh lại từ trong trạng thái xuất thần, đáp một tiếng được với hắn.

... Cậu đang nằm mơ sao? Tôi nói đi vào thành rời khỏi, cậu còn nói được?

May mà câu này muốn lý giải tương đối dễ, sau khi Lạc Thị giúp bổ sung giải thích, Nguyệt Thoái liền ngoan ngoãn đi vào theo hắn.

Thủ tục nộp lông gà da gà hết sức đơn giản, để nhân viên phụ trách từ ấn ký của cư dân tân sinh xác định thân phận, kiểm xong vật tư, giao trả tua rua màu trắng ban đầu, tiếp đến tua rua màu lục cỏ mới toanh liền được phát lên tay bọn họ, cũng có nghĩa bọn họ đã trở thành cấp bậc có lương bổng, không còn bị liệt thành người vô dụng nữa.

"Lăng Thị đại nhân đang ở bên trong chờ tiến hành giải phong ký ức, đến căn phòng bên trong đi."

Lăng Thị đã ở bên trong chờ bọn họ, đây vẫn thật khiến Phạm Thống có loại cảm giác mình là khách quan trọng gì đó.

Sau khi vén rèm đi vào trong phòng, bóng dáng mỹ lệ của Lăng Thị đang lặng lẽ ngồi ở chính giữa căn phòng, thấy bọn họ xuất hiện, hắn cũng công thức hóa mà dặn dò một chút.

"Người phụ trách trình tự phong ấn và giải phong ký ức là ta, ta nghĩ các ngươi chắc cũng biết rồi. Cũng chính là nói, mỗi lần các ngươi thăng cấp đều sẽ ở đây nhìn thấy ta, có điều hôm qua mới gặp hôm nay lại gặp, chắc đã không còn cảm giác mới mẻ gì nữa."

Đúng là vậy. Bây giờ nhìn thấy đại nhân vật giống như đã có thể coi thành chuyện thường rồi, ặc, nữ vương ngoại lệ.

Nếu như trên tay Mễ Trọng có lông gà với da gà, hắn nhất định sẽ vì để kiếm hai lần cơ hội gặp mặt, mà chia lông gà với da gà thành hai lần nộp...

"Làm chuyện nên làm đi, các ngươi ai trước?"

Phạm Thống đối với việc ai trước kỳ thực không có ý kiến, lúc hắn nhìn hướng Nguyệt Thoái muốn tìm hiểu ý kiến của cậu, Nguyệt Thoái thoáng mang do dự mà mở miệng.

"Um... Phạm Thống làm là được rồi, tôi cũng không muốn tiến hành thủ tục này."

Nghe thấy từ chối trực tiếp như thế, Lăng Thị và Phạm Thống đều có chút bất ngờ.

"Lần đầu tiên nghe thấy có người không muốn tiếp nhận trình tự giải phong ký ức... Vì sao vậy?"

"Phải đấy, Nguyệt Thoái, vì sao thế? Bỏ đi thì có vẻ rất lời đó, lấy lại ký ức xong cũng là uổng công lấy thôi."

Tôi là nói bỏ đi thì rất lỗ, không lấy thì uổng...

"Tôi rất hài lòng với cuộc sống hiện nay. Tôi không muốn có bất cứ thay đổi nào."

Nguyệt Thoái hơi khép mí mắt mà trả lời như vậy. Lý do này nghe lên vẫn tính là hợp lý, chỉ là hơi hèn nhát một chút.

"Lựa chọn của mỗi người ta sẽ tôn trọng, nếu ngươi đã không muốn làm thủ tục giải phong, ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi."

Lăng Thị coi như đã đáp ứng yêu cầu của cậu, sau đó nhìn Phạm Thống.

"Vậy còn ngươi? Ngươi nếu như cũng không muốn làm, ta

cũng bớt việc, bây giờ đã có thể trực tiếp đi về."

... Ngài làm sao nói giống như thể hi vọng tôi từ bỏ, dù gì ký ức của tôi nhất định cũng không có gì đáng giá, giúp tôi giải phong là lãng phí thời gian của ngài không bằng? Cho dù tôi cảm thấy thứ ký ức này quên đi sẽ không đau không ngứa, nhưng cũng không phải như vậy chứ?

"Ngươi phải làm!"

Chết tiệt! Đây là sai lầm khiến người muốn đập đầu chết cho rồi!

Lời nói bị nguyền rủa bóp méo sau khi được nói ra, Phạm Thống liền cảm thấy rất không ổn, quả nhiên ánh mắt Lăng Thị nhìn hắn lập tức trở nên có mấy phần lạnh nhạt.

"Khẩu khí lớn ghê nhỉ, sử dụng câu mệnh lệnh cơ đấy?"

"Tôi tôi ngài chỉ là quá nhàn nhã nên nhất thời lỡ lời..."

Tôi là nói quá căng thẳng! Quá căng thẳng! Mặc dù đây cũng không phải lý do chân chính... Tôi có cần thiết phải giải thích với Lăng Thị đại nhân - người mà không thường gặp, về chướng ngại ngôn ngữ của tôi hay không? Có khi ngài ta cũng sẽ không tin giống như Chu Sa...

"Miệng của Phạm Thống đôi khi có chút không nghe lời, tôi nghĩ cậu ta chỉ là muốn biểu đạt cậu ta muốn làm..."

Nguyệt Thoái tốt bụng giúp giải thích, Phạm Thống cũng lấy ánh mắt cảm tạ nhìn hướng cậu.

"Lần này không so đo với ngươi. Nếu như người ngươi đụng phải là Vi Thị, ngươi sẽ muốn sửa cái tật này ngay thôi."

Cho dù không có đụng phải Vi Thị đại nhân, tôi cũng rất muốn

sửa cái tật của miệng tôi. Nhưng đây không phải điều tôi muốn sửa là sửa được... Bà cô năm đó, bà có thể thu hồi nguyền rủa của bà không hả! Đã mấy năm rồi còn chưa tiêu tan sao!

"Vậy thì qua đây đi, ta thi hành giải chú cho ngươi."

Phạm Thống theo lời đi đến trước mặt Lăng Thị, mang theo một chút tâm tình căng thẳng và một đống suy nghĩ miên man.

Không biết kỹ thuật thuộc phương diện giải phong ký ức này, rốt cuộc là phù chú hay là thuật pháp?

Kỳ thực phù chú hay là thuật pháp đều không quan trọng, tuy nói Lăng Thị đại nhân là chưởng viện Phù Chú hiên, nhưng đó không đại biểu thuật pháp của ngài ta không mạnh, loại thứ này cũng chưa chắc cần người có thuật pháp mạnh nhất đến làm đi?

Hơn nữa, giả thiết thân là chưởng viện Thuật Pháp Hiên Âm Thị đại nhân là người có thuật pháp mạnh nhất, vậy để ngài ta xử lý chuyện liên quan đến ký ức, chỉ là càng khiến người bất an thôi, có khi giải phong còn khiến cho ký ức lẫn lộn, cái này với cái nọ loạn cào cào...

Thủ tục giải phong ký ức không khác mấy với thủ tục phong ấn ký ức, tay của Lăng Thị chuyển động một cách ưu nhã ở trước mặt hắn, tiếp đến là một đạo phù ấn giống như thủy ấn đánh vào trong đầu của hắn, ngay sau đó bắt đầu phát huy hiệu lực.

Thì ra là một phần ký ức ở trạng thái phong bế chảy ra từ cánh cửa đóng của chúng, cảm giác quá trình giải phong rất là vi diệu, bởi vì những chuyện kia vốn đã quên lãng, giờ đây nhớ lại lần nữa, nhưng cũng không biết nên nói là gặp phải xung đột hay là tự nhiên mà tiếp nhận, dù sao những ký ức này vốn là của hắn không sai, muốn đón tiếp chúng trở về lần nữa, hình như cũng không phải chuyện khó.

Những ký ức đang chậm rãi chảy ra hiện lên ở trong đầu hắn, vụn vặt và đứt quãng. Có một số là chuyện vặt trong cuộc sống, có một số là những thứ trước kia từng học, trên cơ bản đúng như hắn nghĩ -- không hề quan trọng, có nhớ lại hay không hình như cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Trái lại là những lúc năng lực của nghề xem tướng hiện lên, Phạm Thống thoáng giật mình, từ đầu đến giờ hắn nhớ được nghề nghiệp của mình nhưng lại quên làm công việc này như thế nào, còn không mảy may phát giác có vấn đề, cứ thế qua lâu như vậy... Đây cũng hơi quá gay go.

Ký ức Lăng Thị giải phong cho hắn cũng không phải toàn bộ, chỉ là phần có thể nhận được sau khi tăng được hai cấp, bởi vì lượng không nhiều, ở trong quá trình giải phong, những ký ức này sẽ tái hiện một lần ở trong đầu hắn, để hắn có thể biết rõ, mà quá trình này cũng sắp đến cuối, sau khi kết thúc, muốn chỉnh lý những ký ức không quá liên quán và có chút lộn xộn này như thế nào, thì đó là chuyện của hắn.

Ánh sáng của phù chú giải phong phát tán trên người hắn dần dần biến mất, mà trong khoảnh khắc cuối cùng khi quá trình này kết thúc, câu nói cuối cùng chảy ra từ trong cánh cửa ký ức sắp bị phong bế, đột nhiên khiến hắn trợn to mắt.

Sau khi câu nói đến từ một phần ký ức của hắn vang lên, đúng lúc chú giải phong mất đi hiệu lực, toàn bộ thủ tục đến đây kết thúc, nhưng hắn lại ở trong một mảnh hỗn loạn và khó hiểu, không có ký ức tương quan để bổ trợ, khiến hắn không thể phân tích câu nói xuất hiện quá đột ngột làm cho hắn hoàn toàn lờ đi những ký ức khác kia, rốt cuộc là thế nào.

Câu nói đó kỳ thực rất ngắn, chỉ có bốn chữ.

Cho dù bây giờ nhớ lại lần nữa, vẫn là bốn chữ kia, hắn xác định mình không có nghe sai.

-- "Phong ấn Trầm Nguyệt"...

Phạm Thống không tài nào hiểu được.

Câu này vì sao lại xuất hiện ở trong đầu của hắn?

Mà ý nghĩa và mục đích của câu này, thì lại là cái gì đây?

◊◊◊◊

"Phạm Thống, làm sao thế, đi vào một chuyến mà cứ giống như mất hồn vậy?"

Lạc Thị chờ ở bên ngoài vừa nhìn thấy bọn họ đi ra, liền cảm thấy Phạm Thống cứ là lạ.

"Người khác là ký ức được giải phong, cậu lại bị câu mất hồn sao? Mau tỉnh lại!"

Thấy Phạm Thống không có trả lời, Lạc Thị dứt khoát táng xuống đầu của hắn một cái, ngay tại chỗ khiến hắn kêu ra tiếng.

"Thật thoải mái! Đánh tôi làm gì?"

"... Nếu không phải ta biết miệng cậu có vấn đề, ta thật sự sẽ cho rằng cậu là biến thái."

Ơ! Thật quá đáng, ánh mắt chán ghét đó của cậu rất tổn thương người đấy!

"Phạm Thống vừa rồi làm xong thủ tục giải phong liền có chút lơ đãng... Có phải là nhớ đến chuyện gì quan trọng không?"

Phạm vi hiểu biết của Nguyệt Thoái đối với chướng ngại ngôn ngữ của Phạm Thống đến bây giờ mới chỉ ở mức độ "thường thường nói nhầm". Mà sau khi cậu nói thế xong, Lạc Thị liền không cho là đúng mà nhìn hướng Phạm Thống.

"Ví dụ như chuyện bởi vì vấn đề cái miệng mà tổng cộng bị mấy người phụ nữ từ chối sao? Hay là cậu đột nhiên nhớ tới cậu kỳ thực còn có một vị hôn thê được hứa hôn từ trong bụng?"

Này! Vì sao nhất định phải là chuyện ở phương diện quan hệ nam nữ chứ! Chẳng lẽ đối với cậu mà nói, tôi chỉ sẽ cảm thấy loại chuyện này quan trọng sao!

Cho dù có chút không vui vì bị hiểu lầm, nhưng hắn cũng không định giải thích rõ chuyện ký ức của mình, dù sao ngay cả bản thân hắn cũng còn không rõ nữa là.

Có lẽ trở về thảo luận với Nguyệt Thoái thử xem? Hai người suy nghĩ chung quy có tính xây dựng hơn một người, Nguyệt Thoái chắc cũng rất kín miệng đi?

Nghĩ đến đây, Phạm Thống vô thức quay đầu về phía Nguyệt Thoái, sau đó cả kinh.

"Nguyệt Thoái! Cậu hôm nay ấn đường phát trắng, vận khí rất tốt, có khả năng sẽ xảy ra chuyện tốt!"

Chậm, chậm đã, tôi là nói ấn đường phát đen... A! Chết tiệt! Phương pháp tiêu tai giải ách đâu? Vậy mà vẫn còn ở trong ký ức bị phong ấn chưa nhớ ra sao?

"Hả? Vậy Sao?..."

Nguyệt Thoái đối với lời này không có đặc biệt để ý, dù sao thì định nghĩa của chuyện tốt quá mơ hồ, cậu thực sự không có khái niệm.

"Nguyệt Thoái, Phạm Thống, hôm nay tan học là hẹn ở cổng trường nhé."

"...?"

"Để chúc mừng các cậu thăng cấp, ta mời các cậu ăn cơm."

Ohhhh! Có loại chuyện tốt này à!

A... Không được, nghe thấy có ăn ngon nhất thời kích động một chút, bình thường mà nói tôi vẫn là rất lãnh tĩnh và lý trí, khụ, khụ khụ khụ khụ.

"Được, cảm ơn ý tốt của cậu."

Nguyệt Thoái đồng ý thay cho Phạm Thống, dù sao thì chỉ nhìn vẻ mặt của Phạm Thống, đã biết hắn rất muốn đi.

"Vậy các cậu đi học đi, ta về trước đây."

Con đường từ đây trở về trường, bọn họ đương nhiên có thể nhận ra, thế là bọn họ liền ở đây tạm biệt với Lạc Thị rồi đi về phía trường học.

Sau khi trở lại con đường lớn náo nhiệt, ánh mắt không thân thiện nhằm vào gương mặt phương Tây của người trên đường lại xuất hiện ở xung quanh, bọn họ vẫn như cũ coi như không nhìn thấy, thông thường những người kia chỉ là trừng một cái, ở sau lưng nghị luận một phen, có điều tình huống hôm nay thực sự có chút khác.

Khi bọn họ đi được nửa đường, đột nhiên xuất hiện mấy người chặn đường của bọn họ, chỉ nhìn ánh mắt, đã có thể biết bọn họ không mang ý tốt.

Đây, đây là trận trượng gì vậy? Bình thường chẳng phải cũng chỉ tới mức đi ngang qua cố ý đụng một cái mà thôi sao? Ngoại trừ vụ cướp bóc lần trước tương đối quá đáng... Bây giờ trên người bọn tôi không có thứ gì để cướp mà?

Còn có, không phải tôi muốn nói, tướng mạo của chư vị thoạt nhìn đều là loại không thể trở thành người nổi bật, cảm giác chính

là cả đời phải làm nhân vật nhỏ lặng lẽ vô danh, cho dù đặt cái tên khí vũ hiên ngang, sau khi báo tên xong người khác cũng sẽ không nhớ... Cho dù bởi vì như vậy, các ngươi cũng đừng cam tâm sa đọa từ bỏ cuộc đời của mình chứ! Trở thành loại người xấu xa hạng bét chỉ biết bắt nạt người khác thì sẽ không có tiền đồ đâu! Thử soi gương xem mặt của mấy người hiện giờ là biết có bao nhiêu không ăn ảnh!

"Xin hỏi... Các ngươi có chuyện gì sao?"

Những người trước mắt tỏ rõ dáng vẻ sẽ không để cho bọn họ đi một cách dễ dàng, Nguyệt Thoái do dự một chút, sau đó mới dùng giọng điệu duy trì phép lịch sự cơ bản để hỏi.

Các ngươi thật sự không có phát hiện, các ngươi đứng ở đây chỉ là càng làm nổi bật cho sự tuấn mỹ của Nguyệt Thoái sao? Cho dù người nhiều thế đông gây phiền toái thành công, cũng sẽ không có cô gái nào đỏ mặt la hét vì mấy người đâu, làm phiền nhường đường giùm, chúng tôi phải đi học.

Nghe thấy câu hỏi của Nguyệt Thoái, trong số năm, sáu người bên đối phương cái người đứng trước nhất mang bộ dạng quyết tâm giành thắng lợi, ném tua rua của hắn về phía Nguyệt Thoái.

"Ta yêu cầu quyết đấu."

Sau khi hắn nói ra câu này, Nguyệt Thoái hơi mở to mắt, Phạm Thống thì trợn mắt thật to, hai người đều có chút hoài nghi mình có nghe nhầm hay không.

Nhìn kỹ hơn, những người này không phải cầm tua rua màu lục nhạt thì cũng là tua rua màu trắng... Cho nên bọn họ là định đánh thắng Nguyệt Thoái, sau đó danh chính ngôn thuận cướp đi thành quả nỗ lực của cậu ấy, để cậu ấy rớt trở lại tua rua màu trắng sao?

Chẳng qua, đây có phải là tính toán sai lầm rồi không? Các người cho rằng chúng tôi là được Âm Thị đại nhân chiếu cố, mang đi giết gà nhổ lông mới có thể thăng cấp, kỳ thực bản thân chẳng có chút năng lực nào sao?... Được thôi, tôi có lẽ là vậy. Nhưng các người có từng đi hỏi những người cùng lớp Nguyệt Thoái ở Võ Thuật Hiên chưa? Hỏi thử bọn họ có biết mình là làm sao bị đánh ngã không? Bản thân các người cũng chẳng qua chỉ là hai giai cấp thấp nhất, dựa vào cái gì cho rằng mình có phần thắng? Chẳng lẽ bởi vì Nguyệt Thoái thoạt nhìn có vẻ yếu ớt không chịu nổi gió sao?

"Quyết đấu? Ta?"

Nguyệt Thoái giống như cảm thấy đây là chuyện rất khó tưởng tượng, nên nói, cậu căn bản không ngờ trong cuộc đời mình sẽ có loại chuyện này, cho nên cậu không nhịn được xác nhận lần nữa.

Không sai, chính là cậu, lên nhanh đi! Cho bọn họ một chút màu sắc xem xem! Tiếng Anh là nói làm sao nhỉ... Give they some color see see? Mà nói tới Nguyệt Thoái rốt cuộc có hiểu tiếng Anh hay không... Chẳng qua mặc kệ có hiểu hay không, trình độ tiếng Anh của tôi tệ như thế cũng không dùng được đi...

"Đúng. Không dám tiếp nhận sao? Nếu như từ chối, vậy chính là trực tiếp bị giáng một cấp nhỏ."

"..."

Nguyệt Thoái cau mày, hình như không thích tình huống hiện tại cho lắm.

"Nếu như sợ thì từ chối đi, còn có thể bớt được một trăm xâu tiền cho sống lại!"

Người kia nói xong, đoàn người bọn họ liền cười ầm lên, nhìn thái độ ngạo mạn của bọn họ, Phạm Thống không nhịn được thì

thầm ở bên tai Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, giải quyết hắn chậm vào, sắp đi học sớm rồi!"

Tôi là nói trực tiếp cho hắn bẽ mặt, mau chóng làm thịt hắn là được... thuận tiện dẫn mặt những người xem náo nhiệt xung quanh.

"Biết rồi."

Cậu biết rồi? Cậu, cậu biết cái gì? Cậu xác định cậu hiểu ý của tôi?

"Ta chấp nhận khiêu chiến của ngươi, lúc tay của ta chạm vào tua rua thì bắt đầu đi."

Nguyệt Thoái bình tĩnh nhìn tên to con trước mặt cậu, vươn tay ra, đưa lòng bàn tay trắng sạch của mình hướng lên trên.

Đối phương lấy một loại thái độ tùy tiện đem tua rua đặt lên trên tay của cậu, chớp mắt sau, dưới tình huống hắn vẫn chưa xuất chiêu, cũng chưa kịp bày tư thế, đột nhiên "xoạt" một tiếng, tiếp đến là một tiếng trầm trầm, gần như mọi người đều chưa nhìn thấy gì cả, kẻ khiêu chiến đã mở to mắt ngã sang bên cạnh rồi bất tỉnh.

Tình huống này đương nhiên khiến hiện trường trở nên ồn ào, Phạm Thống vừa rồi có nhìn thấy bóng lóe qua, hắn là Nguyệt Thoái lấy tốc độ phi thường vung tay đánh mạnh vào đầu của đối thủ và đánh gục hắn, giết người chớp nhoáng như vậy đích xác là nhanh đến không thể nhanh hơn.

"Người kế tiếp?"

Nguyệt Thoái đem tua rua trong tay ném trở lại lên thân người kia, cười như không cười mà nhìn về phía mấy kẻ chặn đường khác.

Bởi vì đồng bạn bị đánh ngã quá nhanh, bọn họ vẫn chưa kịp phản ứng, chờ sau khi hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, lại có một người khác bị thái độ nhàn nhã của Nguyệt Thoái chọc giận mà đi lên phía trước.

"Chẳng qua là công kích bất ngờ mà thôi! Có gì ghê gớm?"

"Đúng là chẳng có gì ghê gớm." Nguyệt Thoái nhàn nhạt đáp lời, cũng vươn tay về phía hắn. "Ngươi cũng muốn thử?"

Người kia tức tối lấy tua rua của mình xuống, từ xa ném cho Nguyệt Thoái giống như cảm thấy kéo giãn khoảng cách sẽ có lợi hơn, Nguyệt Thoái cũng không bởi vì như vậy mà không nhận, cậu vươn tay trái ra nắm lấy tua rua đang bay về phía mình, mà trong khoảnh khắc cậu nắm lấy tua rua, lại có bóng người lóe qua, "bịch" một tiếng, người khiêu chiến lần nữa bị đo đất.

Nguyệt Thoái thì giống như đứng nguyên tại chỗ chưa từng di động.

"Còn nữa không?"

Trong mắt mấy người còn lại để lộ ra sợ hãi và khó có thể tin, quần chúng vây xem cũng nhao nhao nghị luận.

Ôi, Nguyệt Thoái, cậu như vậy là không đúng, cậu chẳng biết đùa giỡn gì cả, nếu muốn khuấy động bầu không khí, nên thức thời nhượng bộ một chút, chẳng hạn như là công khai nói rõ người khiêu chiến tiếp theo cậu nhường hắn công kích trước, người khiêu chiến tiếp nữa cậu nhường hắn mười giây, hoặc là cậu không động đến hai tay, tạo ra điều kiện càng ngày càng bất lợi mới có thể thu hút người ta tiếp tục chứ, cậu như vậy chẳng phải sẽ hết trò để xem rồi sao? Ra tay bằng loại thủ pháp nhanh đến nhìn không thấy này, mọi người không thể nhìn rõ, thì không cách nào khắc sâu cảm giác rằng cậu rất cường hãn...

Hình như là tôi muốn cậu nhanh chóng giải quyết bọn họ. Chẳng qua so với trò vui này, đi học muộn một chút thì có làm sao --

"Hừ! Chuyện này sẽ không để yên như vậy đâu!"

Người xấu cho dù muốn đi, vẫn là phải bỏ lại vài câu hung dữ mới có thể tỏ ra mình giống như không có quá thất bại, chẳng qua gây hấn trên đường thì sẽ kết thúc như vậy, Phạm Thống vẫn là có chút thất vọng, dù sao cũng hiếm khi có cơ hội có thể trốn phía sau bạn bè nhìn bạn mình giáo huấn người khác, mình không cần ra tay vẫn có thể xem một cách sung sướng.

"Vì sao không có ai tìm ngươi quyết đấu? Thật là một đám người mắt mù..."

Đột nhiên bốc ra một câu nói khiến Phạm Thống nghi hoặc mà tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói, sau đó mới chợt nghĩ đến là cây lau của hắn đang tác quái... đang nói chuyện.

Không có ai tìm ta quyết đấu còn không tốt sao? Chẳng lẽ ngươi muốn khoe thân thủ đến thế? Ngươi cho rằng ta dưới tình trạng bình thường thật sự biết được sử dụng cây lau thế nào à?

Bởi vì bên cạnh có người, Phạm Thống không muốn mở miệng trả lời Puhahaha, như vậy thoạt nhìn sẽ giống như tự lẩm bẩm với một cây lau, cảnh tượng đó thì không dễ coi cho lắm.

"Chán quá đi mất, ta ngủ tiếp đây..."

Chẳng có ai nhờ ngươi tỉnh đâu, tiên sinh. Làm vũ khí mà vẫn lớn lối như thế, ông nội này rốt cuộc là ở đâu ra vậy...

Sau khi trải qua khóa trình Thuật Pháp Hiên vô vị vào buổi sáng, dưới lời khuyên của Nguyệt Thoái, Phạm Thống rốt cuộc đã làm ra một quyết định, đó chính là cùng với Nguyệt Thoái, một lần nữa bước vào lớp thực chiến võ thuật.

Kỳ thực, nếu không phải bản thân hắn cũng có một chút ý muốn như vậy, cho dù Nguyệt Thoái nói hết nước hết cái cũng không thể thuyết phục được hắn. Mà hắn sở dĩ lại muốn thử bộ môn võ thuật này, ngoại trừ chuyện lần trước cầm Puhahaha giết người, sự ức chế gặp trong phù chú học cũng là một nguyên nhân.

Nói như vậy kỳ thực rất bất đắc dĩ. Thuật pháp hoàn toàn không có hi vọng, phù chú thì vướng bởi cái miệng nên không thể sử dụng, khiến cho hắn không thể không cẩn thận cân nhắc việc trở lại luyện võ thuật mà ban đầu muốn bỏ đi.

Thành thật mà nói, hắn vẫn không cảm thấy mình có bất cứ thiên phú võ thuật nào, hơn nữa cũng vẫn không mấy hứng thú với võ thuật, để kiếm lối thoát cho tương lai, buộc phải miễn cưỡng bản thân thử thứ mình không thích, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là cảm thấy rất bi thảm.

Những chuyện trải qua trong hai ngày vừa rồi, đã khiến hắn có loại cảm giác "ký ức của tôi phải chăng có vấn đề gì đó", mặc dù vẫn không có sâu sắc lắm, nhưng loại cảm giác ký ức không đáng tin này thực sự rất tệ, nếu như có thể một hơi giải phong toàn bộ ký ức thì tốt rồi.

Nhưng đây đương nhiên là không thể nào. Loại chuyện không hợp thể chế này, Lăng Thị không thể nào phá lệ cho hắn, nghe nói cư dân tân sinh muốn giải khai tất cả phong ấn ký ức, cần phải thăng đến tua rua màu đen thuần mới được -- đơn giản mà nói, chính là dù thế nào cũng sẽ không để ngươi lấy lại toàn bộ ký ức, người có tua rua màu đen thuần ở Đông Phương Thành cũng chỉ có hai người là nữ vương với Âm Thị đại nhân, người bình thường như hắn muốn thăng lên tua rua màu đen thuần, đó đơn giản là si tâm vọng tưởng.

Cho dù đời này không có hi vọng thăng đến tua rua màu đen thuần, tìm kiếm con đường nâng cao thực lực, vẫn là rất quan trọng.

Nguyệt Thoái sở dĩ đến hôm nay mới lôi hắn trở lại khóa thực chiến võ thuật, chủ yếu là bởi vì trước đó lão sư Máy Kéo của khóa thực chiến võ thuật xin nghỉ phép một thời gian, đến hôm nay mới mở lớp trở lại. Mà đối với việc bọn họ ngày đầu tiên mở khóa đã đến tham gia, lão sư Máy Kéo tỏ rõ thái độ không hoan nghênh, vừa nhìn thấy đã sưng sỉa mặt mày.

"Này học sinh, ngươi học khóa của ban này căn bản là không đúng đẳng cấp, đổi ban cấp có được không?"

Đây là nhằm vào Nguyệt Thoái. Hắn hiển nhiên không muốn có học sinh vừa phiền toái vừa không thể chế trụ được này.

Dù sao thì sở thích của tên lão sư này chính là bắt nạt học sinh, đặc biệt là tân sinh, hắn cảm thấy gai góc đối với Nguyệt Thoái cũng là chuyện đương nhiên đi.

Chẳng qua Phạm Thống kỳ thực mỗi lần nhìn thấy hắn đều rất muốn hỏi: Lão sư, ông đi ở trên đường thật sự chưa lần nào bị học sinh ông từng dạy trước kia, về sau trở nên mạnh hơn chém chết sao? Hay là những học sinh ông dạy ra đều không có tiền đồ?

Đối với sự không hoan nghênh của lão sư Máy Kéo, Nguyệt Thoái nhìn Phạm Thống, rồi mới lắc đầu.

"Lão sư, tôi muốn học chung với Phạm Thống."

Muốn học chung, có lẽ là cảm thấy để cho một mình Phạm Thống học lớp thực chiến võ thuật, cậu cảm thấy rất không an tâm đi.

Mà sau khi Nguyệt Thoái nói như vậy, Phạm Thống cảm thấy ánh mắt của những học sinh gần đó nhìn qua giống như có mấy phần khinh thường. Đại khái chính là loại ánh mắt "tìm được chỗ dựa thì giỏi lắm à? Đồ không biết xấu hổ".

"Ồ, trò Phạm Thống, ngươi cần người khác bảo vệ như thế à?

Không có dũng khí một mình đi học khóa thực chiến võ thuật sao?"

Lão sư Máy Kéo trực tiếp mở miệng chế nhạo hắn, hắn cũng không hề cảm thấy xấu hổ mà lắc đầu.

"Không có."

Lần này nguyền rủa không có phát tác, không biết có nên nói là làm tốt lắm không.

Tôi đương nhiên không có dũng khí một mình đi học khóa này. Tôi không muốn tăng thêm nợ của mình nữa, lão sư ông căn bản không hiểu vấn đề ở đâu.

Được thôi, sợ chết sợ đau cũng là thiên tính của con người, cho dù không cần lo lắng vấn đề tiền, tôi vẫn là không thích. Mặc dù không trải qua khổ nạn thì không thành người tài, nhưng tôi cảm thấy thứ mà lão sư Máy Kéo sẽ bỏ lên người tôi, căn bản chính là khổ nạn vừa bất hợp lý vừa không cần thiết, đó thuần túy chỉ là lạc thú cá nhân của ông đi.

"Vậy mà thừa nhận một lèo như thế, ngươi có cốt khí đàn ông không hả?"

Ồ... đây là vấn đề có chút nghiêm túc, nói đến cốt khí đàn ông, sự tình đã nghiêm trọng hơn rất nhiều, để tôi ngẫm kỹ lại đáp án của tôi cái đã.

"Không phải chứ, vấn đề này ngươi vẫn cần suy nghĩ sao?"

Thì sao nào, để tôi an tĩnh quyết định phương hướng lớn trong cuộc đời cũng không được? Không phải con đường của ai cũng đều rõ ràng như thế, được không?

"Cốt khí của Phạm Thống không phải dùng để lãng phí vào việc chịu đựng đối xử bất hợp lý."

Nguyệt Thoái có chút không vui mà nói một câu như thế, hình như cảm thấy bất mãn đối với những câu hỏi bức người của lão sư Máy Kéo.

"Cảm tạ kiến nghị của lão sư, tôi nghĩ, ở chỗ lão sư ngài đích xác không học được thứ gì. Phạm Thống, chúng ta đi thôi."

Ơ? Tôi? Hả? Phải đi rồi? Nhanh như vậy?

Phạm Thống có chút không chủ kiến mà đi theo Nguyệt Thoái rời khỏi, không rõ lắm bây giờ là tình huống gì.

"Nguyệt Thoái, cậu không phải là nói, chúng ta cần đi học sao?"

Để tôi phiên dịch lại lần nữa: Nguyệt thoái, tôi là nói, chúng ta không đi học sao?

"Xin lỗi, là tôi khuyên cậu đến, kết quả lại..."

Nguyệt Thoái mang vẻ mặt áy náy mà xin lỗi. Phạm Thống rất muốn nói mình cũng không có trách cậu, nhưng hắn thực sự không biết nên nói làm sao đối phương mới nghe hiểu.

"Phạm Thống, tôi nghĩ, muốn tăng cường thực lực võ thuật, hẳn là vẫn còn rất nhiều con đường, chúng ta đừng đến lớp của tên lão sư kia nữa, nếu thật sự hết cách, tôi cũng tính là thông thạo một chút, tôi có lẽ có thể dạy cậu."

Như cậu mà bảo là thông thạo một chút à! Cậu có khiêm tốn quá mức không đấy! Tôi chỉ cần bằng một phần mười của cậu đã hài lòng lắm rồi!

Để Nguyệt Thoái chỉ dẫn hắn võ thuật, nghe lên trái lại là một đề nghị không tệ, chỉ là, không biết Nguyệt Thoái có tài hoa dạy người khác hay không, vụ tưởng tượng thuần túy lần trước đã giải thích không rõ rồi...

Quan trọng nhất là, Nguyệt Thoái có biết cách dùng cây lau không?

"Nếu cậu đã cầm vũ khí linh năng, thì bồi dưỡng tình cảm và sự ăn ý cho tốt với vũ khí là điều rất quan trọng, đây có thể khiến năng lực chiến đấu của cậu tăng lên rất nhiều, cậu thử giao lưu nhiều hơn với nó xem, ít nhất đạt được mức độ giao tiếp tâm linh đi, nó là một thanh vũ khí tốt."

Nguyệt Thoái nói như vậy với hắn cũng là ý tốt, nhưng nghe thấy cậu ta khen Puhahaha, Phạm Thống liền cảm thấy không vui.

Nó có phải là vũ khí tốt hay không, cậu từ đâu biết được? Cậu có biết nó suốt ngày chỉ biết ngủ, nhìn thấy có nguy hiểm còn bảo chủ nhân tự sát không? Tiêu chuẩn của vũ khí tốt là cái gì? Giá cả sao?

"Tôi không cảm thấy nó có chỗ nào không tốt..."

Chết tiệt, lại biến thành khen ngợi Puhahaha rồi.

"Cậu cũng thích vũ khí của cậu sao? Vậy thì rất tốt."

Chẳng còn lời nào để nói nữa.

"Nguyệt Thoái, tôi có thể cầm thử vũ khí của cậu không?"

Hắn khó khăn lắm mới đề xuất ra được một yêu cầu bình thường. Thứ Nguyệt Thoái đang trang bị, là "đao hỏng" mà trước đó Âm Thị đổi với cậu, cũng là một thanh vũ khí hỏng, nhưng tạo hình đó ở trong mắt Phạm Thống thì thuận mắt hơn nhiều, ít nhất rất bình thường.

"Cậu muốn cầm thử? Cũng không có gì không được, chẳng qua, cậu sẽ không thích..."

Nguyệt Thoái vừa nói, vừa tháo đao trên người mình xuống,

đưa về phía Phạm Thống.

Phạm Thống vui vẻ vươn tay đi lấy, có điều Nguyệt Thoái mới buông tay, biểu tình của hắn lập tức chuyển sang xám xanh, đao cũng "leng keng" một tiếng rớt xuống đất, căn bản cầm cũng cầm không nổi.

Đây là trọng lượng gì vậy? Đây là cho người cầm sao? Nguyệt Thoái cậu bình thường đeo một vật nặng như thế ở trên người, lúc chiến đấu còn có thể cầm để múa may? Cậu rốt cuộc có phải là người không hả!

"Vũ khí hỏng đều rất nặng, cho nên tôi nói cậu sẽ không thích."

Nguyệt Thoái nhặt kiếm từ trên đất lên, chậm rãi mà nói rõ, Phạm Thống thì tâm tình càng thêm sầu muộn.

Xem ra, hắn ngoại trừ cây lau còn miễn cưỡng chịu lập khế ước với hắn, hình như thật sự không có lựa chọn khác...

◊◊◊◊

Lúc tan học, thuận lợi hội họp với Lạc Thị ở cổng trường, sau đó bọn họ liền đi theo Lạc Thị tiến đến mục tiêu... Chẳng qua, hướng hành tiến có chút quỷ đi, đi được nửa đường, Phạm Thống không nhịn được mở miệng.

"Lạc Thị, quán ăn không ở gần Thần Vương Điện sao?"

"Ta làm biếng suy nghĩ cậu vốn định nói cái gì rồi. Chúng ta bây giờ là sắp đến Thần Vương Điện."

Lạc Thị trả lời xong, Phạm Thống với Nguyệt Thoái đều "ơ" một tiếng.

"Mời chúng tôi ăn cơm cũng không cần đến Thần Vương Điện đi..."

Nguyệt Thoái hình như giống với Phạm Thống, đều không muốn đến gần cái nơi chênh lệch đẳng cấp quá nhiều với bọn họ kia.

"Đúng thế! Mặc dù ăn cơm ở nhà mình lãng phí tiền hơn, nhưng nếu như lại đụng phải Vi Thị đại nhân thì làm sao?"

Phạm Thống cảm thấy nếu nhà mình có thể nấu nướng, thì ăn ở bên ngoài rất tốn tiền, nhưng đối với vương tử mà nói, đây hình như lại rất khác rồi.

"Đây cũng không phải chủ ý của ta! Vốn ta cũng định mời ở quán mà, kết quả Âm Thị biết được, đòi xen vào góp vui cho bằng được, ta nào có thể mang hắn ra ngoài cho mất mặt chứ! Nói một hồi cuối cùng là đến Âm Thị Các ăn cơm."

Lạc Thị trả lời có chút thở hổn hển, giống như cũng cảm thấy rất bực bội khi sự tình biến thành thế này.

Mất mặt à... Đây đúng là cái vấn đề hay. Nếu như là phòng riêng độc lập, hắn là sẽ không khiến người ta cười nhạo đi? Hay hắn là loại khách điêu ngoa nhìn xong thực đơn nói với nhân viên phục vụ "cho tôi một chén cơm thịt bằm không bỏ thịt bằm"?

"Cậu nghe lời Lăng Thị đại nhân như thế à? Cũng đâu phải Âm Thị đại nhân..."

... Chờ một chút, tôi đã nói cái gì?

Nguyền rủa này rốt cuộc là thế nào? Trái nghĩa của Âm Thị đại nhân là Lăng Thị đại nhân sao? Tính liên quan ở đâu hả? Vì sao không phải Vi Thị đại nhân?

"Ta vẫn là nghe không hiểu cậu đang nói cái gì."

Lạc Thị bị lời nói đảo lộn lung tung của hắn làm cho có chút mất kiên nhẫn, nên tự giải thích luôn.

"Dù sao cái tên Âm Thị nhàm chán đó hễ rảnh rỗi là thích vô góp vui, hắn quấn lấy ta nói suốt hai tiếng đồng hồ, ta thực sự không chịu nổi phiền nhiễu, đành thuận theo ý của hắn."

Hai tiếng đồng hồ... Oa, cả một canh giờ đây, Âm Thị đại nhân đúng là rảnh rỗi... Không, thật là có nghị lực!

"Hắn còn căn dặn ta, muốn ta nói với cậu nhớ mang cây lau của cậu."

Lạc Thị nhìn bên hông Phạm Thống.

"Cậu có mang theo cây lau sao? Vậy thì tốt."

"..."

Phạm Thống cảm thấy mất vui rồi. Cây lau cũng tốt, phất trần cũng được, rõ ràng là thứ không nổi bật, lại còn quan trọng hơn chủ nhân...

Sau khi đến được Thần Vương Điện, bọn họ liền trực tiếp đi về phía Đệ Tam Điện, lần này trên đường không có trở ngại gì, rất nhanh chóng, lối vào Âm Thị Các đã ở ngay trước mặt.

A a, người ta đều nói một lần lạ, hai lần quen, cảm giác đến lần thứ hai quả nhiên không căng thẳng như lần đầu. Chẳng qua cho dù quen thuộc cảm giác tiến cung, cũng không đại biểu tôi đã trở thành người rất vĩ đại có thể dính dáng quan hệ với vương cung, thật là tâm tình phức tạp...

Tôi nhớ tôi trước kia cũng từng giúp người ta xem phong thủy. Nhưng tôi bây giờ thì lại không nhớ xem làm sao nữa, muốn đánh giá bố cục của vương cung cũng không được. Cảm giác ký ức bị khóa thật sự rất khó chịu...

"Tiểu Lạc Thị, các ngươi đến rồi --"

Âm Thị từ chỗ lối vào mang nụ cười tươi rói ra nghênh đón, thoạt nhìn hắn đã ở chỗ này chờ rất lâu rồi.

Thời gian có nhiều như thế, làm sao không đi tìm tiểu Nhu nhà ngài vui chơi?

"Âm Thị, ngươi đừng mặc bộ hộ giáp kia nữa có được không?"

Lạc Thị hình như nhìn thấy đến hắn là chỉ muốn đảo mắt khinh khỉnh, Âm Thị thì tỏ ra ánh mắt vô tội, sờ sờ hộ giáp mặc trên người.

"Không đẹp sao? Tiểu Nhu nói rất ngầu mà..."

Đừng có ba câu là không thoát khỏi tiểu Nhu nữa. Tiểu Nhu nói rất ngầu, tiểu Lạc Thị cảm thấy rất ngu ngốc, ngài muốn chọn nghe ý kiến của bên nào?

"Quên đi quên đi, đó không quan trọng chút nào, mang bọn ta vào đi."

"Ừ ừ, đi theo ta nào."

Âm Thị đi ở phía trước dẫn đường, đại khái là muốn mang bọn họ đến sảnh đường lần trước, hắn mở cửa bước qua ngưỡng cửa sau đó đi vào một cách rất tự nhiên, nhưng khi Nguyệt Thoái đi ở phía sau cũng muốn đi vào, dị biến đột nhiên xảy ra.

Ánh sáng vàng từ bốn phía lóe lên xuyên qua thân thể của Nguyệt Thoái, tốc độ nhanh đến nỗi không ai kịp phản ứng, lúc mọi người vẫn chưa kinh hô hoặc la hét, Nguyệt Thoái đã mềm nhũn ngã xuống đất, không còn hô hấp.

AAAAA! Nguyệt Thoái! Nguyệt Thoái! Cậu tỉnh lại đi! Giết người bớ người ta --

Phạm Thống kinh hoảng ngồi xổm xuống muốn kiểm tra, sau

đó bị Lạc Thị nhanh tay lẹ mắt túm lấy kéo ra.

"Đồ ngốc! Cơ chế phòng hộ chưa giải trừ, cậu bây giờ đến gần là muốn chết chung sao!"

Gì? Cơ chế phòng hộ? Chẳng trách cảnh tượng này quen mắt như thế, đây chẳng phải chính là thứ lần trước khiến tôi bỏ mạng ở đây sao? Tôi chỉ là không chú ý mà thôi, tôi đương nhiên không muốn chết chung, bộ hết chuyện hết tiền hay sao mà đòi tự tử vì tình...

Đây không phải trọng điểm! Âm Thị đại nhân, nhà ngài là hung trạch giết người sao! Đền mạng của Nguyệt Thoái đây!

Tôi đã nói ấn đường phát đen là không có chuyện tốt mà! Chẳng qua cũng không phải người nào ấn đường phát đen đều sẽ có họa đổ máu đến mức tử vong đi? Nguyệt Thoái cậu vì sao lại đặc biệt xui xẻo? Chẳng lẽ là ở cùng tôi lâu quá nên bị lây, người tự nhiên biến thành đen đủi?

"Âm Thị! Ngươi vì sao không thể cẩn thận một chút! Đừng bởi vì bản thân ngươi là chủ nhân căn nhà, không bị ảnh hưởng của cơ chế phòng hộ, liền quên mất có tồn tại của thứ này chứ!"

Từ tiếng rống của Lạc Thị có thể nghe ra sự phẫn nộ của cậu, Âm Thị cũng hiếm khi lộ ra hoảng hốt khi làm sai chuyện, cả người lúng túng không biết nên làm sao.

"A, ta quên mất..."

Mạng người là một câu ta quên mất liền có thể đổi về được sao!... Được thôi, cư dân tân sinh có lẽ có thể. Ngẫm kỹ lại, Nguyệt Thoái mặc dù gặp phải tai bay vạ gió, nhưng dù sao vẫn có thể sống lại, thật là may mắn trong bất hạnh. Âm Thị đại nhân tập tính cẩu thả này của ngài, tốt nhất vẫn là đừng mời tiểu Nhu nhà ngài đến đây chơi, tránh cho xảy ra thảm kịch không thể cứu vãn.

"Phạm Thống, đi, chúng ta đến ao nước đón cậu ấy."

"Ừ."

"A, ta cũng đi cùng các ngươi..."

Kết quả, một bữa tiệc mừng vẫn chưa bắt đầu ăn, bầu không khí đã trở nên tồi tệ, còn phải lao động trước khi ăn.

Nên nói đây quả nhiên là phong cách của Âm Thị đại nhân sao?

"Ngươi nhất định phải bồi thường! Lần này là lỗi của ngươi, ngươi nhất định phải bồi thường!"

Chèo thuyền trên mặt ao, Nguyệt Thoái vẫn chưa xuất hiện, cho nên Lạc Thị liền tranh cãi vấn đề bồi thường với Âm Thị trước.

"Ta biết, ta sẽ chịu trách nhiệm..."

Chịu trách nhiệm cái gì? Dùng từ như vậy rất khiến người hiểu lầm. Ngài muốn chịu trách nhiệm chăm sóc nửa phần đời còn lại của cậu ấy sao?

"Ngươi muốn chịu trách nhiệm thế nào?"

Lạc Thị không có đề xuất phương án bồi thường, mà là muốn Âm Thị tự mình nói, để xem thành ý của hắn.

"Ta có thể giúp cậu ta trả phí thân xác, sau đó nếu như cậu ta còn tức giận, ta nghĩ... ta hẳn là có thể để cậu ta đâm một đao, hơn thế nữa thì không được rồi, ta không cách nào một mạng đền một mạng, ta không thể sống lại..."

Chậc chậc chậc, lúc bồi thường thiệt hại, quan trọng nhất chính là tiền đấy, có tiền dễ nói chuyện, về phần đâm một đao gì đó thì khỏi cần, ba ngàn xâu tiền thành giao, ý ngài thế nào?

"Ai thèm đâm ngươi một đao chứ! Làm chút bồi thường trên vật chất đi!"

Ôi -- lúc tôi chết ngoài ý muốn, Lạc Thị cậu chắc là không có tích cực đòi Âm Thị đại nhân bồi thường như thế đâu nhỉ? Người so với người chỉ muốn tức chết...

"A, tiểu Lạc Thị là nói tiền sao? Nhưng dùng tiền để giải quyết vấn đề, hình như rất, rất, rất thế nào đó, khiến người có ấn tượng không tốt đâu? Đây là điều mà ta gần đây nghe nói."

Ai nói cho ngài thế? Mặc dù hễ đụng chuyện là dùng tiền giải quyết thì rất thất lễ, hơn nữa có vẻ rất hách dịch, nhưng chúng tôi chính là cần tiền, cho nên ngài cũng không cần để ý đâu.

"Hay là chờ đón được Nguyêt Thoái rồi xem xem ý của cậu ta vậy, không biết rốt cuộc hồi sinh ở chỗ nào..."

Kỳ thực năng lực bơi lội của Nguyệt Thoái không tệ, cũng không cần lo cậu sẽ chết đuối vì cứu viện quá muộn, cho nên bọn họ chỉ là để thuyền đậu ở chính giữa, quan sát động tĩnh mặt nước bốn phía.

Thời gian một lần sống lại của cư dân tân sinh, ước chừng sẽ không chênh lệch quá nhiều, cho nên từ thời gian Phạm Thống sống lại để tính, đại khái có thể suy tính Nguyệt Thoái lúc nào sẽ xuất hiện. Những vật cần thiết như là lưới quần áo đương nhiên sớm đã chuẩn bị sẵn rồi, dù sao cũng đã có kinh nghiệm.

Chờ đến lúc thời gian không sai biệt lắm, bọn họ cũng tăng cường độ tập trung tìm kiếm trên mặt nước, chẳng qua, hình như Nguyệt Thoái ở dưới đáy nước đã phát hiện bóng con thuyền nhỏ trước, khi bọn họ chú ý thấy thuyền chấn động, đúng lúc nhìn thấy một bàn tay của Nguyệt Thoái bám trên mép thuyền, từ dưới nước ló đầu ra.

"A! Tiểu Nguyệt! Ngươi vẫn ổn chứ!"

Thế này trực tiếp kéo cậu ấy lên là được rồi, cũng đỡ phải tung lưới.

"Tôi không sao..."

Nguyệt Thoái bám vào mép thuyền, sau khi phán đoán trọng lượng của ba người trên thuyền có thể để cho cậu trèo lên, liền dùng sức chống thân thể.

"Nguyệt Thoái, quần..."

Phạm Thống vốn đang định đưa quần áo cho cậu, nhưng sau khi nhìn thấy rõ tình trạng thân thể của cậu, liền mất tự nhiên mà im bặt.

Không chỉ là Phạm Thống, Lạc Thị và Âm Thị cũng thoáng cái đờ đẫn. Chú ý thấy ánh mắt của bọn họ, Nguyệt Thoái mới rốt cuộc phát hiện trên người mình có cái gì không đúng mà cúi đầu nhìn.

Vừa nhìn sơ, sắc mặt của cậu lập tức tái nhợt, gần như là dùng tốc độ nhanh nhất giựt lấy quần áo, liền không thèm để ý cách mặc mà khoác lên túm chặt, bao phủ kỹ thân thể của mình.

"Đó là cái gì? Vì sao lại..."

Người tìm lại giọng nói đầu tiên là Lạc Thị, cậu hiển nhiên không thể lý giải Nguyệt Thoái vừa mới sống lại, vì sao trên người lại có những vết thương kia.

"Ao nước hình như thỉnh thoảng sẽ có sai sót, sau khi sống lại sẽ tái hiện tình trạng thân thể khi chết lần đầu của cư dân tân sinh..."

Âm Thị ở bên cạnh bổ sung một câu giải đáp nghi hoặc của

bọn họ, môi của Nguyệt Thoái thì mím rất chặt.

Phạm Thống hồi tưởng vết thương vừa rồi nhìn thấy, trong đầu cũng hiện lên lời Nguyệt Thoái khi miêu tả lại cái chết của mình.

"Kiếm đầu tiên, là từ đây vắt ngang tới bên hông bụng."

"Kiếm thứ hai là đâm vào đây."

"Kiếm thứ ba chém vào hai chân của tôi, sau đó hắn dùng kiếm đâm xuyên lòng bàn tay phải của tôi, ghim tôi xuống đất."

"Sau đó hai tay hắn bóp cổ của tôi, siết chặt từng chút một..."

Lúc đó chỉ có nghe miêu tả, đã cảm thấy rất tàn nhẫn đáng sợ, nhưng mà vừa rồi, hắn thậm chí thực tế nhìn thấy chứng cứ của từng động tác kia để lại.

Vết thương to lớn rạch xéo qua thân thể, lỗ máu chọc xuyên ngực và lòng bàn tay, vết chém chặt đứt gân chân, còn có vết siết trên cổ...

Những vết tích khác có khả năng là lưu lại lúc vùng vẫy thì không nói đến, tận mắt nhìn thấy những vết thương đó, Phạm Thống thật sự không biết nên nói cái gì, cũng không biết Nguyệt Thoái khi nhìn thấy những cái này lần nữa liệu có hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó hay không, bây giờ thì lại có cảm nhận gì.

Ít nhất theo Phạm Thống thấy, cậu thoạt nhìn sắp khóc đến nơi rồi.

Đó giống như là một loại bất lực khi vô tình bị nhìn thấy quá khứ mà mình không muốn để lộ ra, cũng giống như cú sốc khi thứ mình khó khăn lắm mới có thể quên lãng gạt sang một bên, lại bị vén ra không hề báo trước... Tóm lại mà nói, thoạt nhìn tình huống của cậu rất không tốt, bất luận là thân thể hay tinh thần.

"Nguyệt Thoái, bây giờ có đau không? Nếu, nếu vết thương như thế này..."

Nói là sai sót thỉnh thoảng của ao nước, vậy thì bằng với sống lại lần này là thất bại rồi đi, nếu đã như thế, phải chăng là làm lại một cái thân xác bình thường thì sẽ tốt hơn?

"..."

Nguyệt Thoái bởi vì nghe thấy tên của mình mà nhìn hướng Phạm thống, nhưng cậu hình như căn bản không nghe rõ Phạm Thống đã nói cái gì, một chút ý định mở miệng cũng không có.

"A, loại tình huống không bình thường này, đại khái một ngày là sẽ biến mất thôi, sau đó thân thể sẽ khôi phục bình thường. Đây có khả năng là vấn đề sản sinh bởi nhân tố tâm lý, những vết thương này mặc dù tồn tại, nhưng sẽ không có cảm giác đau, cũng không có hiệu quả, vẫn có thể hoạt động bình thường..."

Âm Thị lại giải thích một phen. Thế này xem ra, hẳn là không cần để Nguyệt Thoái chết lần nữa, nhưng Phạm Thống vẫn không thể bởi thế mà cảm thấy cao hứng.

Âm Thị nói những vết thương này sẽ không đau cũng không có hiệu quả, nhưng hắn lại cảm thấy, Nguyệt Thoái rất đau rất đau.

Những vết thương này không cần phản ứng dẫn phát thần kinh, chỉ cần tồn tại ở đó, đã đủ phát tác rồi.

Bởi vì Nguyệt Thoái không mở miệng, mọi người đều không biết nên nói cái gì. Lúc này hình như cũng không thích hợp trách móc ai, nhưng vừa lại tìm không được phương pháp để an ủi cậu.

Quần áo khoác trên người, đã bị máu từ vết thương rỉ ra nhuộm lên.

Vết máu lan ra, giống như bóng đen ký ức phủ lên càng ngày

càng lớn.

"Nguyệt Thoái, xin lỗi, để cậu gặp phải loại chuyện này..."

Mặc dù là lỗi do Âm Thị bất cẩn, Lạc Thị vẫn không khỏi phải xin lỗi, cậu luôn cảm thấy mình cũng có một phần trách nhiệm.

"..."

Nguyệt Thoái lại trầm mặc, nhưng lần này cậu có nghe thấy lời của Lạc Thị nói, cậu miễn cưỡng nở nụ cười trên khuôn mặt cứng ngắc, lời nói ra vẫn khiến người cảm thấy buồn rầu khó chịu.

"Không sao. Tôi không việc gì. Không phải cậu đi vào trước, thật là tốt quá rồi."

Lạc Thị là cư dân nguyên sinh, nếu hôm nay là cậu bước vào, đó thật sẽ là một mạng người.

Chỉ là ở dưới tình huống này cậu vậy mà vẫn nghĩ đến chuyện đó, đây khiến cho Lạc Thị cũng trở nên trầm mặc.

"Chúng ta có cần trở về ăn cơm không? Hay là... tiểu Nguyệt ngươi muốn trở về túc xá nghỉ ngơi? Nếu như túc xá ngủ không thoải mái, ở chỗ ta cũng được..."

AAA -- Mặc dù tôi rất muốn ăn một bữa tiệc lớn, nhưng vào lúc này, thật sự không phải bầu khí ăn tiệc đi! Âm Thị đại nhân --

"Tôi muốn tự mình yên tĩnh một chút. Trở về có thể sẽ dọa đến Chu Sa, có thể làm phiền Âm Thị đại nhân thu nhận tôi một đêm không?"

... Nguyệt Thoái, cậu lại có thể làm ra lựa chọn mà tôi cảm thấy không có khả năng nhất, cậu cứ là lạ...

Còn có, cậu đừng mang bộ dạng tĩnh lặng như không có ai này nữa, như vậy trông lên thật sự rất khó gần đó, thật sự...

"Đến chỗ Âm Thị quá nguy hiểm rồi đi? Ngay cả cơ chế phòng hộ đã giải trừ hay chưa cũng không rõ! Hay là đến chỗ ta ở?"

Bây giờ là làm sao? Cướp người à? Tôi cũng có thể ở lại một đêm không, dù sao cũng chưa từng ở lại vương cung bao giờ, cảm giác hình như rất mới mẻ...

"Đều được, làm phiền rồi."

Nguyệt Thoái không có ý kiến, đôi mắt lam luôn luôn trong suốt, giờ đây trông lên khá ảm đạm.

Cuối cùng, bọn họ cùng nhau trở về Thần Vương Điện ăn qua loa chút gì đó, rồi quyết định ở lại Lạc Thị Các.

Trải qua cuộc giày vò tâm lý do sự cố gây ra này, Nguyệt Thoái giống như muốn nghỉ ngơi sớm, liền làm cho đèn mờ rồi nằm lên giường, hỏi cậu vì sao không dứt khoát tắt luôn, cậu chỉ lắc đầu nói không thích tối, rồi không nói tiếp nữa.

"Nguyệt Thoái, cậu không ngủ sao?"

Bởi vì có chút lo lắng cho Nguyệt Thoái, Phạm Thống cũng ở lại theo, dù sao thì Lạc Thị Các có đầy phòng, Lạc Thị cũng không để ý có thêm một người ở lại.

"... Tôi lo sẽ nằm mơ."

Cậu tạm dừng một hồi, cuối cùng lại trả về cho hắn đáp án như vậy, khiến Phạm Thống có chút kinh ngạc.

Làm sao lại thế! Trên cơ bản tôi còn rất chờ mong nằm mơ, thông thường cảnh mơ đều rất thú vị, mặc dù có khả năng gặp ác mộng, chẳng qua tỷ lệ không cao mà...

Nếu như tôi toàn mơ những giấc mơ thú vị, cậu lại chỉ mơ ác mộng, vậy vì sao tưởng tượng thuần túy của tôi không đạt chứ?

"Rất có vấn đề đấy, cậu nếu như nửa đêm la hét, lăn xuống giường, nói mớ, tôi nhất định sẽ cười nhạo cậu."

Tôi là nói tôi... Mà thôi, nguyền rủa này thật không có lương tâm, ngay cả để tôi an ủi người hoạn nạn tâm linh bị tổn thương cũng không chịu.

"... Cậu lần trước ngủ ngáy cười ngây dại từ tầng trên té xuống, tôi cũng đâu có cười nhạo cậu."

Nguyệt Thoái rầu rĩ nói, bị nhắc đến chuyện xấu, Phạm Thống tức thì có chút muốn đào cái lỗ chui xuống.

"Dù sao, ngủ một giấc là mọi thứ sẽ qua hết, nghỉ ngơi cho tốt cũng có lợi với thân thể, ngày mai là có thể trở về rồi."

Lần này nguyền rủa cuối cùng cũng không có chơi ác hắn, để hắn nói xong một đoạn đàng hoàng, thật là khiến người mừng rỡ.

"Trở về?... Đâu mới là nơi tôi nên trở về đây?"

Nguyệt Thoái đột nhiên nói ra câu này khiến Phạm Thống có chút không biết đâu mà lần.

"Thế nào cũng được, dù sao tôi cũng sẽ cùng cậu trở về."

Cho nên, không cần sợ Chu Sa, mặc dù tôi rất sợ.

"Cậu sẽ về cùng tôi sao?"

Giọng điệu của Nguyệt Thoái hệt như đang xác nhận một chuyện khác, Phạm Thống mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn gật đầu.

"Thật sao? Vậy thật là tốt quá rồi..."

Phạm Thống vẫn không hiểu cái gọi là tốt quá rồi là thế nào, nhưng Nguyệt Thoái khó khăn lắm mới cười được, thoạt nhìn tâm

tình đã tốt hơn, đây đích xác là chuyện đáng vui mừng, cho nên hắn cũng vui vẻ theo.

Thế là, bọn họ chúc nhau ngủ ngon, rồi để cho đêm nay trôi qua theo giấc ngủ say.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tôi có cảm giác cuộc sống của tôi trở thành một mớ hỗn loạn, sự tình trở thành một đống phức tạp.

Đầu tiên là ký ức xuất hiện khoảng trống của tôi. Bắt đầu nhớ lại năng lực kiếm tiền thì cũng tốt, nhưng cái câu "Phong ấn Trầm Nguyệt" kia là chuyện làm sao? Cái gì mà phong ấn chứ? Trầm Nguyệt là cái pháp khí có địa vị cao trọng, duy trì sinh mệnh của cư dân tân sinh đúng chứ? Đây là bảo tôi tự sát sao?

Tiếp đến là chuyện của Nguyệt Thoái. Rốt cuộc là ai tàn nhẫn như thế, ra tay nặng đến thế đối với một đứa trẻ thiện lương như vậy? Cậu ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi càng ngày càng để ý rồi, rốt cuộc có thể hỏi hay không?

Sau khi rời khỏi phòng của Nguyệt Thoái, Lạc Thị chạy đến tìm tôi, hỏi vấn đề liên quan tới vết thương của Nguyệt Thoái, tôi liền dùng cách viết để kể cho cậu ấy nguyên nhân chết mà trước kia nghe được, Lạc Thị trông có vẻ rất buồn, trên cơ bản, chỉ cần là người có chút lòng đồng cảm thì đều sẽ buồn đi.

Bất luận thế nào, trước kia cậu ấy cũng đã kiên cường vượt qua rồi... Lần này chắc cũng không vấn đề?

Ít nhất trước khi chúc ngủ ngon cậu ấy có nở nụ cười vui vẻ, khiến tôi an tâm hơn, tôi nghĩ tôi có thể đã nói cái gì đó mà cậu ấy muốn nghe...

Kết quả, bởi vì xảy ra sự cố này, tôi cũng không có cơ hội thảo luận với Nguyệt Thoái về vấn đề ký ức đứt quãng của tôi, tôi căn

bản vẫn muốn hỏi xem cậu ấy có cách nhìn với kiến giải gì đối với câu nói phong ấn Trầm Nguyệt này hay không...

Sau đó tôi đột nhiên cũng có chút sợ hãi nếu biết mình là chết thế nào rồi.

Lỡ như tôi lần nào đó tử vong và hồi sinh thất bại, từ tình trạng trên người liền bất ngờ biết được nguyên nhân chết của tôi ở thế giới ban đầu, vậy nên làm thế nào?

Ngàn vạn lần đừng chết một cách quá ngu ngốc đấy! Đó sẽ để lại bóng ma ở trong lòng tôi! Nếu như chết quá ngu ngốc thì đừng để tôi biết! Làm ơn!

Hi vọng sáng sớm mai tỉnh lại, mọi thứ có thể khôi phục bình thường.

Sau đó... cũng hi vọng một đêm không về, Chu Sa đừng cho rằng là tôi bắt cóc người trong lòng của cậu ấy mà nổi nóng...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 3+5: Nguyệt Lạc Chi Cảnh

"Quân vương bất chấp lý lẽ, xã hội thối rữa, nhân dân ngu xuẩn..." -- Yiye

"Yiye, ngươi làm sao có thể vô lễ với bệ hạ?" -- Yameidei

"... Còn có thần tử hết thuốc cứu." -- Yiye

Huyễn thế chỉ có hai quốc gia, một cái là Đông Phương Thành nằm ở hướng mặt trời mọc, cái kia, chính là Tây Phương Thành xa xôi, luôn luôn nghênh đón ánh trăng trầm lạc.

Khác với phong cách kiến trúc và sự phân bố dân cư của Đông Phương Thành, Tây Phương Thành toát lên vẻ hoa lệ huy hoàng, mà không phải thần bí tĩnh lặng như Đông Phương Thành.

Đường phố của Tây Phương Thành, luôn luôn chỉ có ban ngày mới náo nhiệt. Mọi hoạt động gần như đều tiến hành vào ban ngày, sau khi vào đêm không lâu, thì ngay cả các nhà buôn cũng không thấy, cùng lắm là những cửa tiệm mà chỉ một số người có mối quan hệ mới biết được, hoặc là những cuộc giao dịch bất chính được tiến hành trong âm thầm.

Ngoại trừ ban đêm không cho phép kinh doanh công khai, trên đường phố của Tây Phương Thành cũng không cho phép người đi đường lang thang vào ban đêm, chỉ cần bước ra khỏi cửa bị thủ vệ phát hiện thì sẽ bị cưỡng chế trở về. Pháp quy hạn chế cư dân sinh hoạt tự do này đã tồn tại rất lâu, cách giải thích ban đầu là, hoàng đế ghét có người thừa dịp ban đêm để tụ hội bàn bạc một số chuyện bất hợp pháp, mà rốt cuộc là mệnh lệnh của hoàng đế bao

nhiêu đời trước ban bố, bây giờ cũng không mấy ai nói được.

Nếu đã có lòng muốn âm mưu tụ tập, ban ngày cũng có thể tiến hành, chỉ có điều là ban ngày nhiều người, muốn che tai mắt người khác thì tương đối không dễ, hơn nữa công việc, học tập vân vân đều là tiến hành vào ban ngày, nói tóm lại, cư dân của Tây Phương Thành vào ban ngày tương đối không rảnh, cho nên cấm lệnh hạn chế mới sẽ hạn chế vào ban đêm.

Buổi tối của Tây Phương Thành, theo lý mà nói chỉ có vệ binh đi tuần. Nếu như là người có công vụ khẩn cấp phục lệnh ra ngoài, thì sẽ mang theo công văn, lúc gặp phải vệ binh đi tuần đều phải phối hợp cung cấp công văn kiểm tra, vệ binh đi tuần đương nhiên cũng nhận biết lẫn nhau, nhìn thấy khuôn mặt lạ thì phải tra hỏi, đây là quy củ đã được thiết lập.

Chẳng qua, cái người đang lặng lẽ đi trên đường cái hiện giờ, cho dù cho vệ binh thêm mười lá gan, cũng không có người dám đi qua tra hỏi, mọi người đều rất ăn ý mà tự động coi như hắn đang chấp hành công vụ, lúc nhìn thấy hắn chỉ là xa xa mà chào hỏi.

Bất luận hắn rốt cuộc ra ngoài là vì công vụ, hay là rảnh rỗi ra ngoài hít thở không khí, hoặc tâm tình không tốt nên tản bộ giải sầu, hay kỳ thực muốn âm mưu lật đổ Englar cũng được, vì an toàn của mình, mọi người chỉ muốn bảo trì khoảng cách an toàn với hắn, không muốn đi qua hỏi hắn bất cứ chuyện gì, ai bảo địa vị của ma pháp kiếm vệ cao cao tại thượng, bản thân Yiye vừa lại có thực lực và tính tình nóng nảy khiến ai ai cũng cảm thấy đáng sợ?

Đối với Yiye mà nói, những người này xa xa không dám tới gần, hắn cũng cảm thấy tương đối dễ chịu. Tốt nhất là ngay cả một câu "Chào Yiye đại nhân" cũng không cần nói, mặc dù đây là phép tắc cơ bản, nhưng cứ luôn bị hỏi thăm hắn cũng cảm thấy phiền.

Dù sao thì về mảng quan hệ xã hội, hắn đời này thiếu hụt đến cực điểm, cũng không định bổ túc, hắn thích độc lai độc vãng, không thích bị hạn chế bởi bất cứ người hay sự vật nào hoặc là bị thứ gì ràng buộc, tiếp xúc với người khác chỉ khiến hắn cảm thấy phiền.

Sở dĩ lại tiếp nhận thụ huân của thiếu đế, tiếp nhận vị trí ma pháp kiếm vệ, nguyên nhân to lớn là ông già trong nhà kia cứ luôn lải nhải, muốn hắn tận trung báo quốc, sau khi quen biết Yameidei, hắn rất hoài nghi ông già kia kỳ thực hắn là phụ thân của Yameidei mới đúng, mà hắn không có quan hệ huyết thống gì với ông ta, bởi vì tư tưởng của hai lão này giống như là từ một khuôn đúc ra, hoàn toàn không dính dáng với hắn.

Mà bây giờ lão già trong nhà cũng không còn nữa, hắn đương nhiên cũng sẽ không ngoan như trước kia, về phần liệu có ngày nào đó chịu không nổi mà từ bỏ cái vị trí này hay không, đây vẫn phải xem đồng sự và cấp trên muốn khiêu chiến cực hạn của hắn đến mức độ nào.

Hắn sở dĩ đi ở trên đường vào thời gian này, chủ yếu là muốn đến tìm Yameidei. Về phần Yameidei vì sao lại ở thời gian này lang thang trên đường... Hắn không muốn biết một chút nào.

Sở dĩ không muốn biết, là bởi vì theo trực giác mà nói, nhất định lại có liên quan với Englar người mà gần đây hắn rất ghét.

Theo lý mà nói bọn họ là cận thần trực thuộc Englar, nhưng trên thực tế, sau khi gặp mặt một lần ở cái ngày thụ huân, bọn họ gần như chưa từng tiếp xúc Englar lần nào nữa. Englar chưa từng ra mệnh lệnh cho bọn họ, công việc mà bình thường bọn họ chấp hành, chỉ là ở lúc Englar cần xuất hiện công khai, cùng tham dự làm hộ vệ thôi -- nhóm trưởng lão thậm chí ngay cả lần nào người ngồi trên vị trí là hàng thật, lần nào là thế thân cũng không để bọn họ biết.

Yiye luôn cảm thấy trách nhiệm và nhiệm vụ đáng lẽ phải có của bọn họ bị Englar và đoàn trưởng lão lơ đẹp, giống như giáng cấp bọn họ thành vệ sĩ ăn không ngồi rồi, mà đây đương nhiên không phải cảm giác tốt cho lắm, đặc biệt là ở lúc bọn họ đều không phải là hạng vô năng.

Mỗi lần cùng xuất hiện, nhìn trên áo Englar cũng có ba đường vân vàng giống như mình, hắn đều không khỏi muốn cười lạnh.

Englar cần gì sự bảo hộ của ma pháp kiếm vệ? Chế độ này chỉ có ý nghĩa tồn tại khi ở dưới tình huống thực lực của hoàng đế không đủ đi?

Hắn căn bản không cần bọn họ. Cho dù bọn họ chưa từng nói chuyện, Yiye cũng nhìn không thấy trong đầu thiếu đế trẻ tuổi đang nghĩ cái gì, Yiye vẫn theo trực giác mà cho rằng như thế.

Chuyện này ở 5 năm trước cũng đã được chứng thực. Khi Tây Phương Thành gặp nguy cấp, quân đội của Đông Phương Thành sắp đột phá quân phòng ngự không còn lại bao nhiêu của Tây Phương Thành, bọn họ bị thông báo phải ở lại trong thành chờ lệnh, mà cái người bọn họ đáng lẽ nên bảo vệ an toàn, lại ngay cả hộ giáp cũng không mặc, cầm thanh thần binh chuyên thuộc của hắn, cứ như thế đón đầu chiến hỏa trực tiếp đối mặt quân địch.

Kết quả là hắn giành được thắng lợi mang tính áp đảo. Đây cũng nói rõ một chuyện, chính là hắn chỉ cần một mình đã đủ rồi, cái gì mà hộ vệ với kết giới phòng ngự, tất cả đều là trò cười.

Quá khứ, đoàn trưởng lão lấy lý do Englar tuổi còn nhỏ, rất ít để hắn lộ diện trên triều chính, vừa lại lấy danh nghĩa bảo hộ, cho dù là ngày lễ hay nghi thức quan trọng nào đó, cũng thường thường mang thế thân ra, cộng thêm miếng vải che mặt của Englar gần như che lấp hơn nửa khuôn mặt, thế thân chỉ cần hơi giống là được, vấn đề là, trước giờ bọn họ cũng không biết là ai giống ai.

Điều duy nhất có thể khẳng định, cái người năm năm trước xuất thành đi chiến đấu là đồ thật, cái khác thì không thể biết được rồi.

Kỳ thực vải che mặt che luôn cả mắt như thế, cũng khiến người cảm thấy rất kỳ quái, có người đoán hắn căn bản là tên mù, còn có người nói đùa rằng đây là vì để tiện cho tìm thế thân, không cần phải phù hợp với màu mắt...

Những chuyện này hiện giờ cũng không quan trọng lắm. Nếu như trước kia điều khiến Yiye không thích là không có tiếp xúc với vị thượng cấp trên danh nghĩa, căn bản không hiểu đối phương là người thế nào, vậy thì qua một hồi "tìm hiểu" gần đây, đã khiến cho hắn sâu sắc cảm giác rằng thà vĩnh viễn không hiểu thì hơn.

Hắn cảm thấy phẫn nộ khi quân chủ hồ hồ một cách đáng buồn cười, một số người nào đó cảm thấy có khả năng là lý tưởng vỡ mộng. Gần đây tần suất xuất hiện của Englar hình như cao hơn rồi, có một loại cảm giác sau khi trưởng thành Englar đem quyền lực vốn chỉ thuộc về hắn thu hồi về tay, nhưng một số hành vi nào đó của hắn, so với nói là thăm dò, không bằng nói là đang mặc sức đùa giỡn người khác, dựa vào quyền thế đùa giỡn bộ hạ, để làm nổi bật sức ảnh hưởng của mình.

Yiye cảm thấy ma pháp kiếm vệ chính là một trong những đám người bị đùa bỡn. Nếu nói là trưởng thành, Englar năm nay rốt cuộc mấy tuổi, bọn họ cũng không rõ, nhưng gần đây hắn bắt đầu có một số động tác, mọi việc cũng thật sự không còn là do đoàn trưởng lão quyết định hết nữa, ví dụ như cái mệnh lệnh nhổ lông mà hắn cho bọn họ lúc trước, đã đủ để khiến Yiye cả đời khó quên.

Nhận được loại mệnh lệnh hoang đường này thì dù cho bất cứ ai cũng sẽ oán giận, nhưng trong số đồng bạn vẫn còn một tên ngu ngốc vẫn giữ vững tín nhiệm đối với hoàng đế, giống như đến chết cũng không đổi, khiến hắn càng nhìn càng tức.

Hôm đó sau khi đánh ngất Yameidei mang về, Yameidei còn kinh hoảng thất thố vì không có thành công hoàn thành nhiệm vụ, ra sức trách cứ Yiye, hại hắn suýt nữa lại muốn sử dụng võ lực trực tiếp khiến Yameidei nói không được nữa, cầu mong cho lỗ tai được yên tĩnh.

Nói hắn không có trực tiếp thủ tiêu Yameidei, có khả năng là bởi vì tính cách của Yameidei rất giống lão già đã không còn của nhà hắn chăng, mặc dù hắn không thích, vẫn là sẽ vô thức bỏ qua, sau đó bị chọc giận... thật là một chuyện rất tệ.

Sau khi vòng qua mấy ngõ hẻm, Yiye cuối cùng cũng ở trên đường nhìn thấy Yameidei đang buông đầu ủ rũ, thế là hắn đi thẳng qua, Yameidei ở lúc hắn tới gần đã phát hiện hắn rồi, cũng bởi thế nhìn về phía hắn.

"Yiye? Ngươi làm sao lại tới đây..."

"Ngươi mới là đang làm gì ở đây?"

Mặc dù hắn rất không muốn biết nguyên nhân Yameidei ở đây, bởi vì biết rồi cũng chỉ sẽ khiến hắn tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy người, hắn vẫn là không tự chủ hỏi vấn đề này.

"Ngươi cũng biết đấy, chúng ta trở về đã nửa tháng rồi, bệ hạ hẳn là cũng biết, nhưng bệ hạ chẳng triệu kiến chúng ta dò hỏi chuyện lông gà gì cả, ta cũng bởi vì nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành mà không dám vào cung báo cáo..."

Đừng nhắc đến chuyện lông gà với ta nữa --! Mặt của Yiye cũng bắt đầu nhăn nhó.

"Nửa tháng qua ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội bù đắp, nhưng muốn lẻn vào lãnh thổ của Dạ Chỉ mà không bị phát hiện thì thực sự rất khó, tính đi tính lại muốn làm gối đầu có khả năng vẫn không đủ, mắt thấy buổi tế lăng ngày mai sẽ phải gặp bệ hạ rồi, ta

mới định ra phố nhìn xem có lông gà của Dạ Chỉ để mua không, kết quả..."

Yiye đã không còn muốn nói chuyện nữa, Yameidei vẫn mải lo nói.

"Kết quả thời gian đã quá muộn rồi, các cửa tiệm đều đã đóng cửa, vòng tới vòng lui cũng không có căn nào còn mở, ta đang định bỏ cuộc, ngươi liền xuất hiện."

Cửa tiệm đóng cửa thì làm sao? Ngươi là ma pháp kiếm vệ, một tiếng hạ lệnh bao trọn gói thì có vấn đề gì?

Hay là ngươi cũng ý thức được rằng vì để xem có lông gà hay không mà dùng tới đặc quyền là chuyện rất mất mặt?

"Yiye, ngươi tìm ta có chuyện?"

Dù có làm sao, chuyện đến tìm hắn vẫn phải giải quyết, thế là Yiye từ trong lòng móc ra một bức thư giao cho hắn.

"Ta muốn xin nghỉ dài ba tháng, bắt đầu từ mai. Ngươi giúp ta giao cho người nên nhận."

Hắn ngay cả một tiếng "bệ hạ" cũng không muốn gọi, sau khi Yameidei sửng sốt nhận lấy, mới cảm thấy có gì không đúng lắm.

"Khoan đã! Ba tháng? Lâu như vậy? Hơn nữa buổi tế lễ ngày mai thì sao? Ngươi không định đi à?"

"Không đi. Cho nên mới nhờ ngươi chuyển giao."

"Ngươi làm sao có thể không đi, chúng ta là ma pháp kiếm vệ bảo hộ an toàn của bệ hạ kia mà!"

"Hắn mạnh như thế, cần ai bảo hộ nữa?"

Kỳ thực đối với Englar, vị thượng cấp trên danh nghĩa này,

tâm tình của Yiye rất phức tạp.

Một mặt cảm thấy ở bên cạnh Englar không có đất dụng võ, mặt khác, hắn vừa lại không muốn khuất phục người có thực lực không bằng mình, bởi vì sẽ cảm thấy không thể tâm phục khẩu phục.

Có lẽ là tâm tình sau chiếm thành phần nhiều hơn, cho nên hắn mới tiếp tục ở lại, mãi cho đến bây giờ chăng?

Mặc dù so với việc thừa nhận vị chủ nhân này, chuyện hắn muốn làm hơn là đánh một trận với hắn, để xem ai mạnh hơn.

"Yiye..."

"Không cần nói thêm, bất luận ngươi nói cái gì, ngày mai ta cũng sẽ không tham dự, đơn xin nghỉ đã giao cho ngươi rồi, ngươi cứ theo đó mà làm."

Mục đích đã hoàn thành, Yiye đương nhiên không muốn tiếp tục nán lại, không ngó ngàng đến Yameidei đang hô hoán ở phía sau, hắn tiện tay sử dụng ma pháp, liền rời khỏi hiện trường, chuẩn bị bắt đầu kỳ nghỉ ba tháng nhàm chán.

Không sai, kỳ nghỉ nhàm chán. Bởi vì hắn cho dù xin nghỉ cũng không có chuyện gì để làm, thuần túy chỉ là không muốn tham dự những hành trình này mới xin nghỉ.

Nhàm chán thì nhàm chán, ít nhất có thể đi xa khỏi nơi chướng khí mù mịt này, để hắn cảm thấy tâm tình thư thản một chút.

◊◊◊◊

Hoạt động tế lễ của Tây Phương Thành không chỉ có một loại, mà buổi tế lễ hôm nay là tiến về lăng tẩm của hoàng đế những đời trước, hoạt động như thế này, nhân vật chính đương nhiên là

thiếu đế, mà đây cũng tính là hoạt động thuộc về hoàng gia, bình dân không thể đi theo tham gia.

Lăng tẩm của hoàng đế các đời trước không ở trong thành, bởi thế đội quân đi tế lễ của thiếu đế cần phải ra khỏi thành, khác với kiểu cho nhân dân chiêm ngưỡng và đón tiếp trên đường như Đông Phương Thành, ở Tây Phương Thành, hễ là con đường mà xa giá của thiếu đế cần đi qua, hết thảy đều bị phong bế quản chế, không cho phép người không phận sự tiến vào, bản thân thiếu đế cũng là ngồi yên ở bên trong xe ngựa, sẽ không lộ diện ở trên xe.

Sự bảo hộ quá mức có thể nói là nghiêm mật này, đã duy trì rất nhiều năm rồi, cư dân của Tây Phương Thành phần lớn cũng đã quen với tình huống thế này, hàng quán trên con đường sẽ đi qua mặc dù ngoài miệng than vãn không làm ăn gì được, cũng không có năng lực phản đối.

Vốn nhân dân không có kính yêu thiếu đế cho lắm, chỉ có chiến tranh năm năm trước khiến cho ấn tượng của bọn họ đối với vua của mình hơi hơi có thay đổi, dù sao thì thiếu đế ở trong chiến tranh đã bảo vệ quốc gia, cũng bằng với việc bảo vệ thân gia tài sản của bọn họ, nhân dân đối với điều này vẫn là ôm lòng cảm kích, nhưng hành vi của thiếu đế gần đây khiến những người ôm ảo tưởng rằng có minh quân trị thế lại một phen triệt để thất vọng, đặc biệt là ở sau khi thiếu đế từ chối lấy máu trị liệu cho ma pháp kiếm vệ bị trọng thương trở về.

Ở trong lòng mọi người, hình tượng thiếu đế trẻ tuổi đã từ sự thần bí, xa cách nhân tình ban đầu, chuyển sang buông thả ngông cuồng, máu lạnh vô tình như hiện giờ.

Chẳng qua nhân nhân không có quyền lợi lựa chọn quân vương, bất luận bọn họ thích hay không, đều không có năng lực thay đổi hoàng đế một cách tùy thích.

Vương cung của Tây Phương Thành -- Nơi cư trú của thiếu đế

cùng đoàn trưởng lão -- tên là cung San Siro. Kiến trúc của cung điện hết sức kiên cố rắn chắc, khác xa với phong cách hoa mỹ phức tạp của khu mậu dịch. Tường cung điện cao vút màu xám trắng, khiến người không thể dòm ngó vào bên trong, Cung Điện San Siro giống như là một cái thành trong thành, giống như hoạt động độc lập ở trong Tây Phương Thành, người ngoài không thể can thiệp, cũng không thể biết được tình huống bên trong, chỉ có thể thỉnh thoảng nghe ngóng một chút tin đồn ở bên trong truyền ra ngoài, thỏa mãn phần nào lòng tò mò của bản thân.

Việc tiến đến lăng tẩm tiên đế để lế lễ lần này, đã được bắt đầu chuẩn bị từ buổi sáng. Người chủ tế là thiếu đế cần phải tắm rửa làm sạch thân thể, thay quần áo trắng thuần, nhân viên được chọn để đi theo, cũng có thứ mình phải phụ trách chuẩn bị. Trước khi chính thức xuất phát, cả Cung Điện San Siro hiếm khi tràn ngập cảm giác bận rộn, không lãnh tĩnh như bình thường.

Xa giá sớm đã chờ sẵn ở quảng trường trước cửa cung rồi, tùy theo mỗi giây mỗi phút trôi qua, mọi người cũng đã lần lượt vào vị trí, chờ đợi mọi chuyện sẵn sàng.

Yameidei đã chờ rất lâu ở bên cạnh xe của thiếu đế rồi, mãi mà không chờ được người, điều này cũng không có khiến hắn sốt ruột nóng nảy, bởi vì hắn cũng biết rằng, thiếu đế không thích chờ đợi, thà để cho mọi người chờ mình còn hơn, cho nên hắn nhất định sẽ không lên xe sớm, bình thường mà nói, có lẽ phải chờ đến cuối mới xuất hiện.

Thân là thuộc hạ của người ta, ngoan ngoãn chờ đợi ở đây cũng là nên làm.

Hắn chờ thêm một hồi, khó khăn lắm mới rốt cuộc có động tĩnh. Người hắn muốn tìm đang ở dưới sự vây quanh của rất nhiều người mà đi qua đây, chẳng qua nhìn từ xa, Yameidei lại có mấy phần ngạc nhiên.

Theo như lễ nghĩa mọi khi, hôm nay thiếu đế nên mặc quần áo màu trắng, nhưng mà quần áo trên người bóng dáng gầy gò kia lại là màu đỏ tối, cho dù màu sắc không đến nỗi tươi sáng rực rỡ, kiểu dáng hoa mỹ kia vẫn cách quá xa với sự giản dị mà nghi thức yêu cầu.

"Bệ hạ."

Ở khi người thanh niên đi đến trước mặt Yameidei, hắn quỳ một gối xuống, hành lễ của hạ thần. Cho dù trong lòng hắn cảm thấy phục trang của đối phương có chút vấn đề, hắn cũng không thể lên tiếng sửa chữa, đối với hắn mà nói, đây là hành vi hết sức bất kính, mà hắn tuyệt đối không cho phép mình bất kính với thiếu đế.

"Khanh không cần đa lễ, đứng lên đi."

Thiếu niên được che mặt bằng miếng vải màu trắng khe khẽ mở miệng, nhận được cho phép, Yameidei liền đứng lên, chuyện đầu tiên mà hắn xử lý, là giao đơn xin nghỉ của Yiye lên.

"Bệ hạ, đây là thư xin phép của Yiye, hắn muốn xin nghỉ ba tháng từ hôm nay."

Thanh niên nhận lấy thư, cười nhàn nhạt, trong nụ cười đó hàm chứa mấy phần không vui.

"Đây là tự động nghỉ phép sao? Cái gọi là nghỉ phép, ngay cả xin thẩm duyệt cũng không cần đã có thể trực tiếp có hiệu lực? Đúng là một Quỷ Bài ngạo mạn, trong mắt của hắn còn có ta không?"

"Bệ hạ xin bớt giận... Yiye hắn chỉ là không giỏi xử lý loại chuyện này, thần nghĩ hắn không có ác ý."

Thấy khuôn mặt lạnh lẽo của thanh niên, Yameidei vội vàng nói giúp Yiye, trên thực tế Yiye có ác ý hay không hắn là người rõ

nhất, đó căn bản đã đến mức độ miệt thị rồi.

"Không cần nói nữa, còn có chuyện gì?"

Thanh niên tiện tay đem thư xin nghỉ giao cho một người bên cạnh, ngay cả liếc xem trên đó đã ghi cái gì cũng không có hứng.

"Bệ hạ... thương của Mai Hoa kiếm vệ, ngài..."

Danh hiệu của năm ma pháp kiếm vệ, là dùng năm loại hoa văn, Yiye là Quỷ Bài, Yameidei là Hồng Tâm, tên bị đứt tay lần này thì là Mai Hoa.

"Ta hẳn là đã từ chối rất rõ ràng rồi. Trí nhớ của khanh không tốt sao? Vết thương đó là do vũ khí phệ hồn đúng chứ, cứu về cũng không thể khôi phục bình thường nữa, hà tất gì lãng phí máu của ta? Tàn một tên kiếm vệ, chọn thêm một tên nữa là được rồi, cũng không nhất định phải là hắn mới được đi?"

Sau khi nói xong lời này một cách không nặng không nhẹ, thanh niên giống như không muốn tiếp tục dây dưa ở đề tài này nữa, xoay người muốn lên xe,

"A! Bệ hạ! Vẫn còn một chuyện..."

Mặc dù Yameidei cảm thấy ngăn cản thiếu đế như thế này thì khá vô lễ, nhưng đồ cũng đã đưa đến, cũng nên báo cáo rõ ràng một chút.

"Lông lục kê mà lúc trước bệ hạ giao phó, thần đã mang một phần tới, không biết đây có phải là thứ bệ hạ cần hay không?"

Hắn trình lên cái túi đã mở ra, bên trong là lông vũ sạch sẽ đã được tẩy rửa chỉnh lý, thanh niên bởi vì lời của hắn mà xoay người lại, dừng bước chân, cứ như thế đối mặt với hắn, bởi vì mắt của thanh niên bị vải trắng che lấp, nên nhìn không thấy mắt, cũng đoán không được hắn đang nghĩ cái gì.

"Thì ra là chuyện này à, ta cũng suýt quên mất."

Thanh niên vừa nói vừa vươn tay vào trong túi cầm lấy một số ngắm nghía ở trên tay.

"Chỉ là, bây giờ ta lại không muốn nữa."

Hắn mỉm cười, buông lỏng ngón tay, lông vũ nhẹ nhàng cứ như thế bị gió thổi đi, bay khắp bốn phía, thoáng chốc đã rơi vãi đầy mặt đất.

"Nếu đã thu thập rồi, vẫn là gom lại rồi mang vào cung đi, có lẽ phi tử tương lai sẽ thích cũng không chừng?"

Nói xong, hắn liền lên xe, do người hầu đóng cửa xe cho hắn. Yameidei thì ngây ra tại chỗ, cho đến khi đội xe lăn bánh rời khỏi, hắn vẫn không biết nên phản ứng làm sao đối với tình huống này.

"Yameidei đại nhân, chúng tôi giúp ngài nhặt nhé?"

Mấy thị nữ quét dọn cung điện cũng đã nhìn thấy cảnh vừa rồi, thấy đội xe đã đi, lúc này mới đến gần quan tâm.

"Ừ... cảm ơn, làm phiền rồi."

Nếu như Yiye ở đây, nhìn thấy hành động chẳng khác nào sỉ nhục này của thiếu đế, có lẽ sẽ cười nhạo hỏi hắn, người ta chà đạp sự trung thành của ngươi như thế, ngươi còn muốn tiếp tục luôn miệng "bệ hạ anh minh" không?

Yameidei nghĩ không ra kết luận.

Có lẽ bệ hạ thật sự chỉ là đột nhiên không thích lông gà nữa chăng?

Hắn hiện giờ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Lăng mộ an táng hoàng đế nằm ở chỗ không xa bên ngoài Tây

Phương Thành, hồi đó lúc quy hoạch, vì nghĩ tới nhân tố hoàn cảnh, không có xây thành sân vườn, mà là xây thành địa thất, bên ngoài chỉ có một lối vào chật hẹp, khiến mộ phần tương đối không dễ dàng bị nhân tố không phải con người phá hoại.

Lễ tế không có tế phẩm gì, chỉ có hoa tươi đủ màu được bày trí ở trong đây, sẽ mục nát theo thời gian. Sau khi lễ quan đọc xong cuộn giấy, thiếu đế cần xuống mộ thất dâng lên nước sạch, lúc này là không có ai đi theo, dù sao thì trước đó cũng đã kiểm tra bên trong, chỉ việc kiểm soát lối vào duy nhất, hẳn là cũng không đến nỗi xảy ra vấn đề gì về mặt an toàn.

"Bệ hạ, đây là nước sạch."

Người dâng lên cái khay đã được rót sẵn nước sạch, là Hắc Đào kiếm vệ - Ojisa. Sau khi thiếu đế bắt đầu gia tăng số lần lộ diện gần đây, trong năm ma pháp kiếm vệ, chỉ mỗi hắn thường xuất hiện ở bên cạnh thiếu đế nhất, đồng thời hắn cũng là một tên kiếm vệ có lai lịch sâu nhất, vì hiến dâng thời gian của mình cho công việc, cho đến nay hắn vẫn chưa từng thành hôn, theo như đồng bạn của hắn nói, đã rất có nguy cơ trở thành ông chú trung niên, mặc cho một số cô gái nào đó kiên trì Ojisa đại nhân cho dù có chút tuổi tác vẫn khá là anh tuấn có mị lực, nhưng một số dấu vết nào đó do năm tháng để lại vẫn là chuyện không thể tránh khỏi...

"Ojisa, bệnh phong thấp của ngươi đã khỏi chưa?"

Khi thanh niên nhận lấy nước sạch, thuận miệng chế nhạo hắn một câu.

Đúng vậy, nhược điểm do năm tháng tăng trưởng mang lại, ví dụ như bệnh phong thấp.

"Đã không còn trở ngại lớn, bệ hạ."

Ojisa trả lời với sắc mặt không đổi, trên cơ bản, hắn cũng là người không chọc được.

"Thế sao? Vậy thật là tốt quá, ngươi rốt cuộc cũng có thể trở lại cương vị công tác của mình chấp hành chức vụ rồi đi? Ta cảm thấy rất mừng. Khi ta nghe thấy ngươi báo nghỉ vì chứng bệnh này, ta thật lòng cảm thấy rất bối rối đấy, ngươi có phương án bồi thường nào hay không?"

Thanh niên lúc nói chuyện với hắn, giọng điệu cách dùng từ đều rất khác, đây hình như có quan hệ rất lớn với độ thân thiết xa lạ.

"Rất xin lỗi."

Trông có vẻ hắn cũng không định đề xuất phương án bồi thường gì, cho đối phương chiếm lợi thế.

Nhận được trả lời lãnh đạm như vậy, thanh niên cũng không nói cái gì, liền chuẩn bị bê nước sạch đi vào.

Chẳng qua vừa mới quay đầu, khi nhìn thấy lối vào của mộ thất, hắn vừa lại không nhịn được mỉm cười, cảm thán.

"Mỗi năm ta đến đây, nhìn thấy lối vào tối tăm này, đều có một loại cảm giác giống như sắp bị hút vào không bao giờ có thể ra được nữa..."

Cảm tưởng nhằm vào hắn, Ojisa bình thản trả lời một câu.

"Bên trong tối, thắp đèn là được."

Đại thúc quả nhiên vẫn là đại thúc rất không hiểu lòng người.

Chẳng qua thắp đèn kỳ thực vẫn là điều cần thiết, mặc dù mắt của thiếu đế bị miếng vải che lấp, để thiếu đế một mình đi vào không gian tối tăm vẫn là có chút không ra thể thống, cho nên, sau

khi người phụ trách làm cho mộ thất phía dưới có chút ánh sáng yếu ớt, thanh niên mới ở dưới ánh mắt dõi theo của mọi người đi vào bên trong.

Vào trong địa đạo không bao lâu sau, hắn liền không nhịn được giựt miếng vải che mặt ra, có thể dùng mắt của mình nhìn đường đi, đối với hắn mà nói vẫn là tiện hơn nhiều.

Đi đến cuối địa đạo, chính là một cái mộ thất có diện tích rộng lớn. Sau khi hắn rót nước sạch vào nơi nên rót, liền ở trong đây ngắm nghía những mộ bia kia, một chút cũng không vội đi lên.

Mộ bia được sắp xếp theo niên đại, cho nên, muốn đặc biệt tìm ai, cũng hết sức dễ dàng, hắn cứ như thế lướt qua một vòng rồi đi đến mộ bia của hoàng đế tiền nhiệm, nhìn chằm chằm vào chữ trên mộ bia kia, phát ra tiếng cười tràn ngập tính trào phúng.

"Khi còn sống cái gì cũng không có, chẳng qua chỉ là con cờ do đoàn trưởng lão khống chế, nào biết sau khi chết đãi ngộ của hoàng đế cũng không kém đâu nhỉ, phụ hoàng? Người có cảm thấy vui không? Chỉ cần hoàng đế tiếp theo không còn trở thành công cụ của đoàn trưởng lão giống như người nữa, người đã hài lòng rồi?"

Thái độ khi hắn nói chuyện với mộ bia, không có bất cứ kính ý nào, trong lời nói để lộ sự bỉ thị nồng đậm, có lẽ còn có một chút căm hận.

"Nếu như là vậy, kết quả bây giờ, người hẳn đã rất hài lòng rồi... Chỉ đáng tiếc con trai của người không phải đứa trẻ như người mong muốn, người cũng không thể làm gì được nữa..."

Hắn không biết mình có phải là rất mong chờ ngày này. Mặc bộ trang phục như biểu thị sự ăn mừng, đến trước mộ bia lạnh lẽo này, thích nói cái gì thì nói cái đó, không ai có thể phản bác lời của hắn.

Bởi vì ở đây chỉ có người chết.

"Ojisa, ngươi đi xuống làm gì?"

Phát giác được địa đạo truyền tới tiếng bước chân, thanh niên xoay người lại, nhìn chằm chằm vào người vừa mới đi xuống.

"Ngài đi xuống có hơi lâu, tôi đến xem thử có vấn đề gì hay không."

"Có hơi lâu? Cũng chẳng qua là một lát đi? Mấy lão tặc kia đợi cũng không được sao?"

Bởi vì bình thường mà nói, xử lý xong nước sạch, người đáng lẽ đã đi lên rồi, bọn họ cảm thấy có hơi lâu cũng là bình thường.

"Dù sao cũng không có chuyện gì, đi lên thì đi lên vậy."

Thanh niên mất hứng mà nói như thế, lập tức cầm lấy vải trắng, chuẩn bị quấn trở lại.

Nhìn hắn đang quấn vải, Ojisa trầm mặc rất lâu, rốt cuộc hỏi một vấn đề sớm đã muốn hỏi.

"Ngài rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Bệ hạ."

Tay đang xử lý vải của thanh niên hơi hơi khựng lại, bởi vì câu hỏi này, mà dùng ánh mắt màu lam trong vắt của mình nhìn về phía hắn.

Hồi ứng của hắn đối với vấn đề này, chỉ là một nụ cười, mà cho dù nụ cười đó rất đẹp, trong mắt của hắn lại không có nửa phần ý cười.

Nụ cười này, giống như gạt đi câu hỏi còn hỏi ngược lại Ojisa.

"Phạm Thống! Lâu lắm không gặp rồi! Gần đây có tin tức của Lăng Thị đại nhân không?"

Mới sáng sớm của ngày nghỉ trong tuần đã đụng phải Mễ Trọng người mà đã lâu không thấy, đối với Phạm Thống mà nói, đây chẳng phải là chuyện vui vẻ gì.

"Có sẽ nói với ngươi."

Không, ta là nói, có cũng sẽ không nói cho ngươi đâu.

"Ủa? Ngươi từ lúc nào thành bạn tốt như thế, ta đã thu mua lòng người thành công rồi sao?"

Ngươi rốt cuộc lấy cái gì để thu mua lòng người chứ, ngoại trừ nói một số chuyện cho ta nghe, cũng không có ưu đãi thực tế nào...

"Chờ đã! Ngươi! Ngươi vậy mà thoáng cái đã biến thành tua rua màu lục cỏ rồi! Mới chỉ một hồi không gặp thôi mà!"

Mễ Trọng lúc này mới để ý đến màu sắc tua rua của Phạm Thống, tức thì dùng một loại ngữ khí không thể chấp nhận la lên.

Có cần thiết phải bi thảm cùng cực thế không? Cứ như thể việc ta nhảy cấp thành tua rua màu lục cỏ là một chuyện bi thảm vô nhân đạo không bằng, ngươi rõ ràng đã biết bọn ta có đi nhổ lông gà da gà, bây giờ chỉ là thu thập xong mà thôi, thăng cấp một chút cũng đâu có gì kỳ quái?

Phạm Thống vừa nghĩ vừa mừng vì Mễ Trọng không biết có được da gà lông gà là nhờ Âm Thị với Lăng Thị giúp đỡ, không thì không biết Mễ Trọng lại sẽ nói mấy câu gì không hay ho như là "ngươi làm sao có thể để cho Lăng Thị đại nhân dùng bàn tay mỹ lệ cao quý của ngài ấy giúp ngươi làm loại chuyện đó, ta muốn thay thế toàn bộ hội viên trừng phạt ngươi".

"Ôi, tua rua màu lục cỏ thật là tốt, một tháng là có năm xâu tiền để lãnh, ta đến bây giờ vẫn là tua rua màu lục nhạt..."

Mễ Trọng sờ vào tua rua của mình than thở, đồng thời cũng nhìn tua rua của Phạm Thống, ánh mắt xoay vòng không mang hảo ý.

"Ngươi muốn làm gì?"

Phạm Thống cảnh giới lùi lại một bước, ánh mắt kia của Mễ Trọng thoạt nhìn rất âm hiểm, có vẻ đang tính toán cái gì.

"Ta nói nè, bằng không chúng ta làm một trận quyết đấu để mài dũa một chút ngươi thấy thế nào? Ta cảm thấy tua rua của ngươi thực sự rất khiến ta động lòng..."

Ta biết mà!

Đồ tiểu nhân! Chỉ biết nghĩ đến cướp đoạt thành quả nỗ lực của người khác thôi sao! Cây lau của ta lợi hại lắm đấy nhé, tìm ta quyết đấu, ngươi không sợ bị cây lau của ta quét một phát là đi luôn một phần ba linh hồn à?

"Căng thẳng như thế làm gì? Phạm Thống, tay của ngươi đang run kìa, thật là, nói đùa thôi, đối với việc khiến người oán hận, gia tăng kẻ địch thì miễn cho ta đi, huống hồ phía sau ngươi còn có núi dựa đáng sợ, ta không muốn bị Lạc Thị đại nhân gây phiền phúc đâu."

Tay, tay của ai run chứ! Ngươi nhìn kỹ như thế làm gì... Không, ý ta là, ta không có sợ đến mức đó! Ngươi đừng có nói bậy!

Về phần Lạc Thị à... Ngươi thật sự đem quan hệ giữa bọn ta nghĩ quá tốt đẹp rồi, nếu như là Nguyệt Thoái bị bắt nạt, may ra cậu ta còn ra mặt giúp cậu ấy, còn ta... Cậu ta có thể chỉ sẽ cười ta học nghệ không tinh cho đáng đời... thuận tiện bổ thêm một câu thứ không thuộc về mình thì đừng vọng tưởng, mất đi cũng là đáng...

"A, đúng rồi, đúng lúc gặp được ngươi, thuận tiện chia sẻ một

chút tin tức mới lấy được hôm nay, đảm bảo nóng hổi!"

"Ồ?"

Đối với việc hóng lá cải, nghe tin thú vị, Phạm Thống vẫn có chút hứng thú, chỉ cần nhân vật chính của tin đồn không phải mình là được.

"Nghe nói lông gà lục kê của Đông Phương Thành chúng ta sản xuất, rất được nhiều người yêu thích, ngay cả ma pháp kiếm vệ của Lạc Nguyệt cũng từ xa xôi không sợ chết chạy đến cướp đó! Đây là tin tức được cung cấp từ một người bị hại nửa đêm qua đến khu 1 Tư Nguyên thu thập lông gà, đáng tiếc hắn thu thập vất vả như thế, thoáng cái đã bị người khác cướp đi, ôi -- Ngươi cảm thấy sao? Lông gà có tốt đến vậy không?"

"..."

Chuyện ma pháp kiếm vệ đến nhổ lông gà ta biết từ lâu rồi rồi, tin tức của ngươi lỗi thời rồi... Có điều, nửa đêm qua lại tới nữa? Đúng là không chết tâm mà...

Về phần cư dân nguyên sinh bị cướp kia, vì gối đầu của thiếu đế bọn họ, ngươi cứ nén bi thương đi vậy...

◎Lời bạt của Phạm Thống

Từ lúc đổi tua rua đến bây giờ, đã qua gần nửa tháng, thành thật mà nói tôi trở nên có chút không dám ra ngoài, bởi vì đi ở trên đường, sẽ có cảm giác trên người đang mang món tiền lớn bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp phải cướp, mặc dù tua rua màu lục cỏ một tháng chỉ có thể nhận được năm xâu tiền, nhưng một ngàn năm là có năm ngàn xâu tiền rồi, đó đương nhiên là khoản tiền lớn... đừng hỏi tôi đã sẵn sàng sống một ngàn năm hay chưa, chúng ta chỉ là thuần túy dùng con số để trình bày lợi nhuận, vẫn không cần phải phân tích đến mức thâm sâu thấu triệt đó, được không?

Nói đến quyết đấu, Nguyệt Thoái đúng thật là đã đụng phải không ít lần, cho dù cậu ấy ngày đầu tiên đã dùng thủ pháp dứt khoát lưu loát đó xử gọn người ta, về sau vẫn có một số người tìm đến cửa, tôi cũng không thể không cảm thấy may mắn, may mà mục tiêu của bọn họ đều nhắm lên người Nguyệt Thoái, không có ý tìm tôi khiêu chiến, bằng không tua rua màu lục cỏ của tôi sớm đã rớt trở về tua rua màu trắng không ngoi lên được rồi, tin rằng cũng sẽ không có người nổi hứng giúp tôi thu thập lông gà với da gà lần thứ hai...

Vết thương do sai sót trong quá trình sống lại trên người Nguyệt Thoái đã biến mất ở ngày thứ hai rồi, tôi cũng cảm thấy an tâm rất nhiều, thế này rất tốt.

Về phần bữa cơm chúc mừng chúng tôi thăng cấp, ba ngày sau Lạc Thị đã bù lại rồi, bởi vì tôi và Nguyệt Thoái đều từng chết ở Thần Vương Điện, dù sao cũng có chút không được may mắn, trong lòng cũng có thể bị ám ảnh phần nào, cho nên đổi sang ăn ở quán bên ngoài. Kết quả không chỉ là Âm Thị đại nhân, Bích Nhu cũng tới... Yên ổn ăn xong bữa tiệc mừng, mấy người vì sao cứ nhất định phải âm hồn bất tán tiếp tục đến phóng điện như thế hả! Như vậy thất đức lắm biết không!

Có thể là bởi vì Bích Nhu, tôi cảm thấy Nguyệt Thoái mặc dù đã không còn bị vết thương ám ảnh, sắc mặt hôm đó vẫn không dễ coi lắm. Mà các cậu rốt cuộc có khúc mắc gì vậy hả, Nguyệt Thoái cậu tỏ ra không thân thiện và lạnh nhạt rất rõ đấy, đặc biệt là sau khi đối chiếu với biểu hiện bình thường của cậu...

Dù sao thì cho tới bây giờ mọi thứ vẫn không có gì nguy hiểm, cứ như thế bước qua, có lẽ cũng không tệ nhỉ?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 3 + 6: Ngày Tết

"Nói đến năm mới, có đi săn thú đầu năm không? Có thể mời Âm Thị đại nhân cung cấp một con hay không? Tôi xem Nguyệt Thoái săn là được rồi." -- Phạm Thống

"Hắn sẽ nói cho ngươi ở chỗ hắn chỉ có mèo tam thể, không có ma thú." -- Lăng Thị

"Đem con mèo tam thể chân chính kia trả cho ta! Đồ khốn!" -- Vi ♦♦ (Che tên để bảo vệ người đương sự)

Khi nghe nói năm mới sắp đến, Đông Phương Thành cũng có một số tập tục và hoạt động đặc biệt để nghênh đón, Phạm Thống còn chớp mắt, có chút không kịp phản ứng.

Không ngờ ở Huyễn Thế cũng có chuyện đón năm mới này à? Quả nhiên chỉ cần có lòng, cho dù ở thế giới khác cũng có thể tìm được thứ quen thuộc của mình sao?

Trước khi ngày cuối cùng của năm đến, bọn họ có nửa tháng để chuẩn bị, như là quét dọn, làm bùa bình an, chuẩn bị đồ cúng năm mới... Trên cơ bản có thể nói là công việc bộn bề, đặc biệt là người đang mắc nợ như Phạm Thống, bởi vì hắn lại bị gọi đi làm việc trả nợ.

Sau khi lấy được tua rua màu xanh cỏ, tính cho đến tháng này, sau khi thống kê phần tiền lương và làm công gán nợ, Phạm Thống vẫn còn nợ Đông Phương Thanh hai trăm năm mươi xâu tiền -- Đây còn là kết quả sau khi hắn đã mượn tiền Nguyệt Thoái trả nợ mới có, khiến cho hai người đến bây giờ vẫn là không xu dính túi,

lương thực thiếu thốn.

Chu Sa thì dành được một ít tiền, nhưng cậu đương nhiên không thể mời bọn họ ăn cơm, cho nên bọn họ vẫn chỉ có thể ăn lương thực công cộng, nghe nói lương thực công cộng được phát trong năm mới sẽ khác một chút, Phạm Thống cũng chỉ có thể miễn cưỡng ôm một chút kỳ vọng.

Nhắc đến chuyện Nguyệt Thoái không có đòi Âm Thị bất cứ phí bồi thường nào, cũng khiến Phạm Thống để ý rất lâu. Người có tiền như Âm Thị, Phạm Thống cảm thấy cho dù moi của hắn một khoản tiền cũng không quá đáng, nhưng người chết lại không phải là hắn, Nguyệt Thoái đã quyết định như thế rồi, hắn cũng không thể làm gì được.

Nếu có thể đòi được phí bồi thường, chúng ta đã có thể sống thoải mái rồi --

Kiểu tư tưởng "Nguyệt Thoái có tiền nhất định sẽ chiếu cố mình, cho nên tiền của Nguyệt Thoái có liên quan mật thiết với mình", Phạm Thống cũng biết là không tốt, nhưng biết thì biết vậy, hắn vẫn không nhịn được nghĩ như thế, dù sao thì nhân cùng chí đoản là như thế.

Về phần cái câu "Phong ấn Trầm Nguyệt" kia, hắn đến bây giờ vẫn giữ trong lòng.

Lúc trước hắn từng muốn thảo luận với Nguyệt Thoái, chẳng qua sau khi mở miệng nói hai câu bị ngược dẫn đến không biết nói cái gì, hắn đã bỏ cuộc, dù sao cũng không vội, cứ chờ đến lúc Nguyệt Thoái xem hiểu được chữ của Đông Phương Thành, hắn sẽ dùng cách viết để nói với cậu ấy sau, thế này dễ nói rõ hơn, hiện tại tiến độ học tập của Nguyệt Thoái đã xem hiểu được gần một nửa chữ của Đông Phương Thành rồi, tin rằng cái ngày sử dụng bút viết nói chuyện sẽ đến mau thôi, cư dân tân sinh chính là có thời gian, hắn chờ được.

Mà từ khi thăng lên tua rua màu lục cỏ, giai cấp của Phạm Thống cứ mãi dậm chân tại chỗ, trước mắt chưa tiến vào được tua rua màu xanh đậm.

Cũng không phải hắn không muốn thăng cấp, chỉ là sau khi hiểu rõ điều kiện thăng lên tua ra màu lục đậm là phải thông qua bài kiểm tra của lão sư Máy Kéo ở Võ Thuật Hiên, Phạm Thống đã bỏ cuộc rồi.

Trong xương cốt vẫn là tua rua màu trắng, phải làm thế nào thông qua bài kiểm tra chứ? Nghĩ làm sao cũng chỉ sẽ bị đùa giỡn một phen sau đó bị phán là không đạt tiêu chuẩn đi?

Chẳng qua, điều kiện này đối với Phạm Thống mà nói thì rất khó, đối với người ta thì khác. So với thu thập vật tư, thông qua bài kiểm tra của Lão Sư Máy Kéo ở Võ Thuật Hiên hiển nhiên đối với một số người nào đó mà nói thì đơn giản hơn nhiều, bởi thế, Nguyệt Thoái, Bích Nhu và Chu Sa bây giờ đều đã là tua rua mà lục đậm rồi.

Chu Sa hẳn là thông qua một cách bình thường, Bích Nhu có dùng mỹ nhân kế hay có nhờ vả "tầng lớp cao" hay không, Phạm Thống không biết, trái lại là tình huống của Nguyệt Thoái hắn vẫn có thể hỏi một chút, khi Nguyệt Thoái mang tua rua màu lục đậm trở về, Phạm Thống đã sấn tới hỏi.

"Thế nào? Cậu có đem tên lão sư Máy Kéo kia đánh cho bán sống dở chết không?"

Nếu bản thân hắn có cái thực lực đó, hắn hẳn là sẽ muốn giả vờ lấy danh nghĩa thăng cấp để công báo tư thù.

"Lão sư không có để tôi động thủ, đã trực tiếp để tôi thăng cấp rồi..."

Đáng tiếc, Nguyệt Thoái cười khổ trả lời với hắn như vậy.

Ngay cả cơ hội công báo tư thù cũng không cho người ta, lão sư Máy Kéo quả nhiên rất gian trá, biết đâu có quan hệ thân thích với Mễ Trọng. Lúc đó trong nội tâm Phạm Thống cũng toát lên một câu cảm tưởng như vậy.

Nhưng mà thăng lên tua rua màu lục đậm, đối với Nguyệt Thoái mà nói cũng có phiền phức, bởi vì người đến tìm cậu quyết đấu lại tăng thêm cấp bậc tua rua màu lục cỏ, số lần bị cản lại khi ra ngoài tăng mạnh, Phạm Thống đứng xem cũng sắp chịu hết nổi.

"Nguyệt Thoái, cậu có cần giết mấy tên không, như vậy mấy kẻ đến gây phiền phức sẽ nhiều hơn."

Ý của hắn là sau khi động thủ giết, sẽ có hiệu quả đe dọa, người đến khiêu chiến sẽ ít hơn, nhưng lại nói ngược.

"Tôi chính là cảm thấy giết xong có khả năng sẽ chọc ra phiền phức lớn hơn, cho nên có cố kỵ..."

Nhưng có điều Nguyệt Thoái vẫn có thể thuận theo lời của hắn, khiến hắn có chút không biết nói gì.

Tóm lại, hiện nay cuộc sống của bọn họ lại bởi vì sắp qua năm mà trở nên bận rộn, Nguyệt Thoái trái lại không quên lời lúc trước từng nói, là cùng Phạm Thống đi làm công, điều này cũng khiến Phạm Thống rất cảm động, quyết định kiếp sau nếu có cơ hội nhất định phải báo đáp cậu.

Về phần vì sao không phải kiếp này... đó đương nhiên là vì điều kiện của Nguyệt Thoái hơn hắn rất nhiều, nhìn làm sao hắn cũng không thể nào có cơ hội báo đáp...

"Nguyệt Thoái, Phạm Thống --"

Ngày đầu tiên chuẩn bị cho năm mới, trước khi hai người cùng nhau ra ngoài làm công, Bích Nhu ở trên đường gọi bọn họ lại.

"Có chuyện gì sao?"

Lúc Nguyệt Thoái quay đầu, vẫn duy trì thái độ lịch sự lạnh nhạt.

Tôi nói nè Nguyệt Thoái, cậu rốt cuộc có gì bất mãn đối với Bích Nhu, thì cứ nói thẳng đi, nào có đứa con trai nào được mỹ nữ gọi mà lại có sắc mặt đó, cho dù mỹ nữ kia đã có chủ quyền cũng không nên làm vậy chứ.

A! Hay là ở lúc tôi không biết, cậu kỳ thực cũng len lén đăng ký chủ quyền với Chu Sa rồi? Nếu là vậy tôi trái lại có thể hiểu, Chu Sa bất luận là nam hay nữ nhìn lên đều có vẻ rất hung dữ rất biết ghen tuông, lỡ như ăn mặn bị bắt được... Chẳng qua, thật sự có chuyện này sao? Chắc là không đâu nhỉ?

"Cùng nhau đón năm mới được không? Tôi đã hẹn với Âm Thị, Lăng Thị đại ca rồi, mọi người cùng nhau đón năm mới sẽ náo nhiệt thú vị hơn."

Sau cùng, quan hệ giữa chúng ta đã trở thành làm cái gì cũng dính chùm một chỗ rồi sao...

Tâm tình Phạm Thống thoáng trở nên phức tạp, vì sao đón năm mới cùng với Âm Thị đại nhân, Lăng Thị đại nhân, nghe lên đã biến thành chuyện rất thường tình rồi? Đây kỳ thực cũng không tầm thường đi?

"Tôi không có ý kiến, hỏi Phạm Thống đi."

Nguyệt Thoái thoạt nhìn không mấy hứng thú, đẩy vấn đề cho Phạm Thống.

"Ơ? Tùy vậy..."

Bởi vì nói "được" có thể sẽ vị vặn thành "không được", nói "không được" cũng chưa chắc sẽ bẻ thành "được", cho nên Phạm

Thống chọn câu tương đối mập mờ để trả lời.

"Vậy là đồng ý cùng nhau đón năm mới rồi!"

Nếu đã nói tùy, vậy đương nhiên là tùy Bích Nhu quyết định rồi, vốn cho rằng trả lời là xong chuyện, không ngờ cô vẫn không buông tha, định đem chuyện tương quan nói cho rõ, cũng chính là bọn họ phải làm sao đón năm mới.

Loại chuyện này đương nhiên không thể do một người quyết định, cho nên dưới yêu cầu của Bích Nhu, bọn họ bật liên kết nhóm trong máy thông tin phù chú, cùng Âm Thị và Lăng Thị hiện giờ không ở đây để thảo luận chuyện đón năm mới.

"A, tiểu Nguyệt với chủ nhân của cây lau cũng muốn cùng đón năm mới sao? Vậy tiểu Chu thì sao?"

Đừng cứ chủ nhân của cây lau nữa. Tôi hết biết phải nói gì với ngài rồi.

"Chúng tôi vẫn chưa hỏi Chu Sa."

Nguyệt Thoái trả lời đơn giản, sau đó Lăng Thị đại nhân ho mấy tiếng biểu thị rất bận không thể lãng phí thời gian, rồi bọn họ thuận tiện tiến vào chủ đề.

"Các cậu muốn đón năm mới thế nào đây?"

Sau khi Bích Nhu hỏi vấn đề này ra, Phạm Thống lựa chọn im lặng. Bởi vì chỉ có một mình, trong thế giới ban đầu, lúc đón năm mới, hắn chỉ có thể ở trong nhà, nếu như không nhớ chuẩn bị sẵn lương thực, còn sẽ bởi vì tất cả cửa hàng đóng cửa nghỉ tết mà dẫn đến việc hắn mua không được đồ ăn, xuất hiện nguy cơ bị đứt nguồn lương thực... hắn cảm thấy loại kinh nghiệm này không có giá trị tham khảo, ai muốn đón năm mới kiểu như thế, đầu óc nhất định có vấn đề.

"Tôi không có kinh nghiệm gì..."

Nguyệt Thoái tỏ vẻ như vậy. Nói không chừng lúc cậu còn sống là ở trong một quốc gia không có tập tục đón năm mới, nếu vậy thì không có kinh nghiệm cũng là bình thường.

"Ta thông thường ở bên cạnh Anh, làm vài việc bên cạnh cô ấy. Lúc không có chuyện gì thì ở phòng của mình."

Đây là Lăng Thị nói. Trên cảm giác, hắn trước kia đón năm mới cũng chỉ là làm chuyện thường ngày.

"A -- Năm mới mỗi năm đều không khác mấy, đã qua rất nhiều năm tựa tựa như vậy rồi, thật nhàm chán, chán chết đi được, tiểu Nhu, chỗ các em là đón năm mới thế nào? Nói ra nghe thử."

Âm Thị hiển nhiên cảm thấy đón năm mới đều là một trò phiền chán, cũng không đáng mong đợi. Bởi vì hắn đã hỏi, Bích Nhu liền nói đến tập tục đón năm mới của Tây Phương Thành.

"Um, em không có cùng đón năm mới với bọn họ... Chẳng qua vào dịp tết của Tây Phương Thành, một nhóm người đã hẹn nhau từ trước sẽ trao đổi quà tặng, mỗi người tham gia phải cung cấp một món ăn do chính tay mình làm, địa điểm tập trung có người lựa chọn trong nhà, cũng có người chọn bên ngoài, đại khái là thế."

Bích Nhu vừa mới giới thiệu xong, Âm Thị liền cảm thấy rất hứng thú mà tiếp lời.

"A, nghe có vẻ rất mới lạ đấy! Chúng ta năm nay sẽ dùng kiểu đón năm mới của Tây Phương Thành để đón năm mới đi!"

Hả...?

Âm Thị đại nhân, ngài nói đùa phải không? Ai có tiền mua quà chứ? Tôi lấy cây lau gói thành món quà đem tặng được không? Cho dù nó trị giá hai trăm xâu tiền, ai sẽ vui khi nhận được món

quà này? Tôi thấy cũng chỉ có mình ngài muốn đi?

"Được không đấy, ngươi biết nấu ăn?"

Lăng Thị dùng một loại giọng điệu khá là khinh thường trào phúng hắn. Phạm Thống cảm thấy mình cũng bị nhột.

Đúng thế, nếu như thật sự phải mang ra món ăn mình tự tay làm, vậy tôi cũng chỉ đành bắt mọi người tiếp nhận tài nghệ đáng sợ kia của tôi thôi... Ai nói tôi chỉ biết nấu món cháo kỳ quái đấy, nhưng tôi cũng không có nguyên liệu, đem lương thực công cộng ngâm mềm rồi sáng chế thêm một ít, không có biết được không?

"Không biết làm thì học mà! Ta không tin thứ ngươi biết mà ta học không được!"

Âm Thị đại nhân, đấu chí của ngài bốc cháy thật là dữ dội. Buổi tụ tập đón năm mới này, rốt cuộc có mấy món ăn là ăn được?

"Món ăn như thế nào không quan trọng, quan trọng là lòng thành."

Bích Nhu nói câu này kỳ thực cũng không sai, nhưng bất luận thế nào, Phạm Thống vẫn muốn ăn những món bình thường hơn.

"Chúng tôi không có tiền để mua nguyên liệu nấu ăn..."

Nguyệt Thoái khó xử nói ra chỗ khó bên này, nhưng hiển nhiên đây không phải là lý do đủ để thoái thác.

"Các cậu muốn nguyên liệu gì thì cứ tìm tôi đi! Tôi có thể mua giúp các cậu, không có vấn đề."

Bích Nhu rất hào phóng biểu thị có thể giúp đỡ, Nguyệt Thoái cũng không nói cái gì nữa.

Cô đương nhiên không có vấn đề, cô có ba ngàn xâu tiền làm vốn mà...

"Vậy cứ quyết định như thế!"

"Ôi, tùy các ngươi vậy."

"Còn quà thì các cậu phải tự nghĩ biện pháp nhé, nếu thật sự có khó khăn vẫn có thể tìm tôi mượn tiền."

Hoàn tất thảo luận, giải tán.

Đối với những việc được quyết định trong cuộc thảo luận, Phạm Thống có thể nói là áp lực bội phần.

Tôi làm sao cảm thấy chúng tôi giống như là bị kéo nhầm vào cuộc giao thiệp của những người giàu có thuộc giới thượng lưu vậy...

◊◊◊◊

Công việc mà hôm nay Phạm Thống với Nguyệt Thoái phải làm là phụ giúp chế tác lương thực công cộng đặc biệt được phát cho cư dân tân sinh vào dịp năm mới. Nghĩ đến làm công việc này có thể biết trước lương thực đặc biệt là cái gì, Phạm Thống có chút chờ mong, nhưng nghĩ đến có một số đồ ăn từ tay mình làm ra được đem tặng ra ngoài, hắn vừa lại cảm thấy có chút bất an, cảm giác cái người nhận được phần của hắn chế tác hình như đặc biệt xui xẻo.

Nhưng sau khi tư tâm phát tác, Phạm Thống tức thì cảm thấy chỉ cần không phải mình lĩnh được là tốt rồi. Nhưng mà những người đến đây hiệp trợ chế tác, không biết có mấy người tay chân vụng về như hắn, sau khi thực tế nhìn thấy quá trình chế tác ở hiện trường, hắn có chút hoài nghi lương thực công cộng đặc biệt dành cho ngày tết này không biết có còn ăn nổi hay không.

Bởi vì lúc hai người đến có hơi sớm, trong lúc chờ người phụ trách xuất hiện, Phạm Thống liền muốn trò chuyện một chút với Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, tôi cảm thấy cậu mỗi lần nhìn thấy Bích Nhu, đều có vẻ rất vui, thái độ của cậu đối với cô ấy đặc biệt nhiệt tình, có nguyên nhân gì đặc biệt không?"

Ư, ý tôi là cậu đều có vẻ không vui lắm, lại còn đặc biệt lạnh nhạt, tôi tuyệt đối không có ý mỉa mai cậu...

"... Hả? Vui? Nhiệt tình?"

Ánh mắt của Nguyệt Thoái trở nên tan rã.

Cậu cứ nói thẳng rằng cậu cảm thấy mắt tôi mù rồi...

"Ý tôi là, cậu hình như đặc biệt lạnh nhạt với cô ấy, vì sao vậy?"

Có vẻ như thượng đế đã nghe thấy thỉnh cầu của Phạm Thống, cuối cùng cũng để cho hắn nói đúng được một lần, nhưng sau khi hắn nói xong, Nguyệt Thoái lại rơi vào trầm mặt rất lâu.

Vì, vì sao không nói nữa? Nếu cậu không muốn nói, thì nói với tôi rằng không có nguyên nhân gì đặc biệt là được rồi, như vậy mặc dù lòng tò mò của tôi không được thỏa mãn, nhưng tôi cũng sẽ hiểu ý của cậu, cậu không nói chuyện như hiện giờ là làm sao?

"Phạm Thống..."

Nguyệt Thoái sau khi im lặng rất lâu, rốt cuộc cũng đã mở miệng, nhưng cậu lại không có trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn.

"Nếu như cậu là bị giết chết, nếu như có một ngày cậu gặp được hung thủ đã giết cậu, cậu sẽ làm thế nào?"

Đột nhiên hỏi như vậy khiến Phạm Thống có chút ngạc nhiên, nhưng giọng điệu nghiêm túc và có chút trầm trọng của Nguyệt Thoái khiến hắn biết rằng, vấn đề này hình như không phải chỉ là hỏi chơi.

Mà liên kết với câu hỏi vừa rồi để liên tưởng, Phạm Thống tức thì giật mình.

"Cậu, cậu chẳng lẽ là nói Bích Nhu..."

Bích Nhu đã giết Nguyệt Thoái? Không phải chứ? Từ từ đã, cho nên Nguyệt Thoái ban đầu cũng là người của thế giới này? A? Hả? Ủa?

"Không phải."

Biết hắn đang nghĩ cái gì, Nguyệt Thoái lắc đầu, phủ định suy đoán của Phạm Thống.

"Tôi chỉ là muốn biết cách làm của cậu. Tôi cảm thấy... có chút hoang mang."

Ừ, không phải Bích Nhu giết là được. Nếu bạn của mình giết bạn của mình, tôi vẫn thật không biết phải làm sao. Hoang mang cái gì chứ? Cậu lại đang nghĩ đến chuyện vết thương và ác mộng rồi?

"Phạm Thống, có thể nói cho tôi cậu sẽ làm thế nào không?"

Thấy vẻ mặt nghiêm túc muốn truy cầu đáp án của Nguyệt Thoái, Phạm Thống cảm thấy cứ qua quýt cho xong không trả lời hình như có chút không phải với Nguyệt Thoái, cho nên hắn miễn cưỡng tưởng tượng cảnh mình gặp gỡ hung thủ giết người, sau đó cho Nguyệt Thoái đáp án của mình.

"Tôi sẽ chỉ vào cái tên thiên tài đó khen ngợi hết mình, sau đó dịu dàng vuốt ve chỗ hiểm của hắn, trước khi tôi xả hết sung sướng của mình thì sẽ không bỏ qua cho hắn, tốt nhất là khiến cho hắn sống không bằng chết."

Cùng lúc nói ra những lời này, Phạm Thống cảm thấy giống như có hiệu ứng gió lạnh thổi qua cùng với quạ đen kêu quác

quác, quả nhiên ánh mắt của Nguyệt Thoái trở nên hết sức không tự nhiên, cả một hồi sau mới rặn ra được một câu.

"Phạm Thống, cậu thế này... rất đặc biệt, chẳng qua, có khả năng không tốt lắm..."

Cậu cũng không cần khuyên nhủ một cách miễn cưỡng như thế. Còn có, làm ơn hãy phát hiện rằng tôi kỳ thực đã nói sai rồi có được không? Cậu nói có khả năng không tốt lắm là chỉ phẩm hạnh của tôi méo mó hay là người bị tôi đối đãi như thế thì không ổn lắm?

Mà Nguyệt Thoái thấy Phạm Thống không có hồi ứng, tức thì lại xấu hổ cúi đầu.

"Xin lỗi, tôi có lẽ đã hỏi sai rồi..."

Đừng như thế mà! Đừng có tự mình hỏi, tự mình nghe xong câu trả lời bị đảo ngược nhưng không có hiểu ý rồi lại tự mình xin lỗi chứ! Ý tôi là tôi sẽ chỉ vào cái tên cặn bã đó chửi xối xả, sau đó nện thật mạnh vào chỗ hiểm của hắn, trước khi xả hết giận sẽ không bỏ qua cho hắn, tốt nhất là khiến hắn sống không bằng chết -- Phản ứng của tôi rõ ràng là rất bình thường đi?

"Nguyệt Thoái, cậu thì sao?"

Phạm Thống rất mau chóng đã bỏ cuộc việc vớt vát lại ấn tượng tệ hại mà mình mới xây dựng vừa rồi. Chính xác mà nói, hắn sớm đã tuyệt vọng đối với cái miệng của mình rồi, hình tượng gì đó cứ kệ cho nó chết đi, thứ đó căn bản là hết cứu được rồi...

"Hả?"

Nguyệt Thoái không ngờ Phạm Thống vẫn còn tiếp tục đề tài này, mà đến lượt mình bị hỏi vấn đề này, cậu liền nhíu mày, hình như không biết nên hồi ứng thế nào.

Cũng có lẽ là bởi vì Phạm Thống chỉ là đem hung thủ tùy tiện giả định thành một người nào đó, cậu lại là xác thiết biết người giết mình là ai, bởi vì có nhân tố khác, mới không thể nhanh chóng trả lời mình sẽ làm thế nào.

"Nguyệt Thoái, cậu là quyết định báo ân, hay là quyết định có cần tha thứ cho hắn hay không vậy?"

Ý tôi là nói phục thù cơ, báo ân cái đếch ấy, nguyền rủa khỉ gió...

Ánh mắt Nguyệt Thoái nhìn Phạm thống lại tràn ngập mê hoặc, nhìn dáng vẻ cậu chắc hẳn lại không thể lý giải báo ân là làm sao rồi.

"Tôi cảm thấy, người khiến cậu đau khổ cậu cứ khiến hắn đau khổ, đừng quá nhân từ."

May mà câu này nói đúng, nếu là biến thành "người khiến cậu sung sướng cứ để hắn đau khổ" hoặc là "người khiến cậu đau khổ cứ để hắn sung sướng" đây hình như chỉ sẽ diễn biến thành vấn đề cuồng ngược đãi hoặc là thích bị ngược...

Sau khi nghe xong câu này của Phạm Thống, thần sắc của Nguyệt Thoái trở nên có chút phức tạp, vừa lại qua một hồi, cậu mới lần nữa mở miệng nói một câu.

"Tôi... cũng không nhân từ."

Câu này khiến Phạm Thống sửng sốt. Hình tượng của Nguyệt Thoái ở trong lòng hắn luôn luôn là một đứa trẻ thiện lương, không biết vì sao cậu lại nói bản thân như thế.

Chẳng qua, nói như vậy, cậu là đang quyết định phương thức báo thù đó sao? Đây cũng là chuyện tốt, người xấu chính là phải khiến hắn không được chết tử tế, ha ha ha ha.

Hử? Chậm đã, câu hỏi ban đầu của tôi vẫn chưa nhận được giải đáp, cho nên cậu rốt cuộc vì sao không thích Bích Nhu vậy? Còn nữa, hung thủ giết cậu, cậu còn có khả năng gặp gỡ hắn sao? Cậu quả nhiên ban đầu cũng là người của thế giới này? Vấn đề làm sao nhiều như thế, mà tôi ngay cả hỏi ra một cái cũng không được...

"Phạm Thống, chúng ta vẫn là nói chuyện khác đi, chuyện quà tặng định làm thế nào đây?"

Này này! Đừng có lảng sang chuyện khác à! Bích Nhu thì sao!

"Cậu vẫn chưa nói đến vấn đề của Bích Nhu..."

"... Đâu có vấn đề gì, có lẽ là cậu quá mẫn cảm rồi, chúng ta suy nghĩ chuyện quà tặng nhé?"

Cậu không nhìn thấy lúc mình nói dối có bao nhiêu minh hiển đâu, kỹ thuật nói dối vụng về thì đừng có nói, chẳng qua tôi cũng thấy được rằng cậu không muốn trả lời rồi, ôi.

Kết quả bởi vì người phụ trách đã đến, bọn họ không kịp nói về chuyện quà tặng, liền đi theo những người làm công khác đến địa điểm công tác.

Ở trong quần người, Phạm Thông không có nhìn thấy bóng dáng của Mễ Trọng, điều này khiến hắn có chút mừng rỡ vì cuối cùng cũng có một lần không phải làm công chung với Mễ Trọng, làm chung với Nguyệt Thoái nói thế nào cũng tốt hơn Mễ Trọng nhiều, ít nhất có thể bảo trì tâm tình vui vẻ, không cần cứ luôn ứng phó với Mễ Trọng.

Sau khi biết được nội dung công việc, cho dù bạn làm chung là Nguyệt Thoái, mặt của Phạm Thống vẫn là tối sầm ngay tại chỗ.

Lương thực công cộng đặc biệt được phát vào dịp năm mới là cơm nắm, bọn họ hôm nay đến đây chính là phải gói cơm nắm.

Một người phải gói bốn trăm cái, không gói đủ bốn trăm cái thì không được về nhà.

Khi nghe thấy một người phải gói bốn trăm cái đã đủ tuyệt vọng rồi, Phạm Thống vừa tính nếu một cái gói hai phút và hoàn toàn không nghỉ ngơi thì cần gói bao lâu, vừa nhìn những thứ hiện trường cung cấp, hơn bốn mươi loại nhân.

Cách nói của người phụ trách là, nhân tùy ý phối trộn, muốn gói cái gì vào đều được.

Bắt gói bốn trăm cái vậy mà không cho người ta nguyên liệu đơn thuần một chút, đây là bảo người đi chết sao?

Phạm Thống nhất thời có nỗi xúc động muốn gói cơm trắng hết cho rồi, dù sao không bỏ nhân thì bên ngoài hắn là cũng nhìn không ra, như vậy cơm trắng là khỏe nhất.

Chẳng qua nội tâm hắn vừa lại có suy nghĩ ác ôn đang rục rịch, nhiều nhân như vậy, sáng chế ra một số cơm nắm "sáng tạo" hắn là không phải chuyện khó, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của người ăn nó, nhưng cơm nắm như là rau thơm cộng thêm ớt thêm chút quế chẳng hạn, gói xong tưởng tượng phản ứng của người nào đó sau khi ăn phải, vẫn là rất thú vị...

Phạm Thống tin rằng người có suy nghĩ như hắn hẳn là không ít, như vậy xem ra, cái gọi là lương thực công cộng đặc biệt được phát vào dịp năm mới căn bản là quả bom đáng sợ, hắn vẫn thật sự phải suy nghĩ thật kỹ có nên đi lĩnh hay không.

Mà câu căn dặn kế tiếp của người phụ trách lại khiến hắn đánh tan ý định gói bậy cơm nắm -- lần công tác này ngoại trừ tiền lương đã nói ban đầu, còn sẽ từ trong số cơm nắm chỗ các ngươi ngẫu nhiên lấy mười cái tặng các ngươi mang về nhà ăn.

Đây thế nhưng là lương thực được tặng thêm, mặc dù đến giờ

đi ra đường vẫn có thể nhận được cơm nắm, nhưng nhìn thấy hơn bốn mươi loại nhân này, Phạm Thống đã không dám tin tưởng người khác sẽ gói ra thứ gì có lương tâm nữa, so với của mình gói có thể tự mình lựa chọn, ít nhất mình đại khái biết bên trong là cái gì, cảm giác được bảo đảm hơn nhiều.

Mà nghĩ đến bên trong có mười cái là mình ăn, Phạm Thống liền cảm thấy nên gói lớn một chút, hành động cố sống cố chết nhét nhân vào khối cơm nắm quá cỡ của hắn khiến Nguyệt Thoái cảm thấy khó có thể tưởng tượng, thậm chí còn ngừng động tác gói của mình.

"Phạm Thống, không cần gói lớn như thế đi?"

Đây là lòng tham của tôi, cậu không hiểu đâu.

"Nguyệt Thoái cậu gói quá lớn rồi, thế này rất lời."

Không phải! Ý tôi là nói cậu gói quá nhỏ sẽ rất lỗ!

"Ơ? Thế này vẫn quá lớn sao? Nhưng của cậu rõ ràng lớn hơn tôi mà."

Nguyệt Thoái nhìn cơm nắm mình gói ra, có chút giật mình, theo cậu thấy, đây chẳng qua chỉ là vừa vặn mà thôi.

Phạm Thống ậm ờ mà à ừ mấy tiếng, quyết định lặng lẽ tiếp tục gói, cũng hi vọng Nguyệt Thoái đừng quản hắn nói cái gì nữa.

Mới đầu còn hùng hổ gói cơm nắm, sau khi gói được gần trăm cái liền có chút mất kiên nhẫn mà bắt đầu biến chất rồi.

Tư tưởng muốn thử hiệu quả khi gói các loại nhân vào với nhau đã bắt đầu rục rịch trong lòng Phạm Thống, mà nếu đã muốn gói bậy, như vậy không cần phải đặc biệt gói lớn, Phạm Thống phát hiện, cảm giác khi gói bừa những nắm cơm này vui hơn rất nhiều, hắn thậm chí có thể vừa gói vừa ngâm nga hát, trông tự đắc

vui vẻ không giống như đang làm công.

Chẳng qua cho dù hắn có thể gói một cách rất vui vẻ, thời gian cần để gói bốn trăm cái vẫn sẽ không bởi thế mà giảm thiểu, cũng nghĩa là nói, tâm tình không đại biểu sẽ gia tăng hiệu suất công việc. Khi hắn gói được ba trăm cái, đã là chuyện của mười tiếng sau khi bắt đầu công việc rồi, trong lúc đó chôm một chút cơm và nhân để làm bữa trưa, trà chiều là không thành vấn đề, nhưng dù thế nào, vẫn là phải nhanh tay để về nhà ngủ thôi.

Khi hắn gói xong ba trăm cái, Nguyệt Thoái đã gói xong bốn trăm cái rồi, Phạm Thống không biết Nguyệt Thoái rốt cuộc đã gói như thế nào, nhưng sự thực vẫn là nhanh hơn hắn, may mà Nguyệt Thoái không đến nỗi vô lương tâm ở bên cạnh nghỉ ngơi nhìn hắn bận rộn, mà là chủ động hỏi hắn có cần giúp hay không.

"Phạm Thống, cậu gói được mấy cái rồi? Tôi xong rồi, cần tôi gói phụ không?"

Có người giúp đương nhiên là chuyện tốt, Phạm Thống rất là cảm kích.

"Không khách khí! Tôi không cần giúp."

Nhưng có điều mở miệng trả lời là sai lầm lớn nhất của hắn.

Bởi vì lòng tự tôn không cho phép hắn làm sáng tỏ vừa rồi đã nói sai, Phạm Thống cũng chỉ đành tự mình tiếp tục gói, cho đến khi hai tiếng nữa lại trôi qua, mới bình yên xong việc.

"Nào, đây là cơm nắm của các ngươi."

Sau khi hai người đẩy xe đẩy giao nộp cơm nắm, mỗi người nhận được mười viên cơm nắm của phần mình, Phạm Thống sau khi nhìn thấy bên trong số cơm nắm mình nhận về không có cái nào đặc biệt lớn, tức thì trưng ra bộ mặt khốn khổ, bọn họ vừa trở về túc xá, vừa nếm thử thành quả hôm nay.

Sau khi cố lấy dũng khí cắn một miếng vào nắm cơm của mình gói, Phạm Thống cảm giác giống như trúng giải, đương nhiên không phải giải thưởng gì hay ho, sau khi Nguyệt Thoái tò mò nhận lấy nếm thử một miếng cũng lộ ra vẻ mặt khó coi, thế là Phạm Thống đem hi vọng đặt vào cơm nắm của Nguyệt Thoái làm.

Nguyệt Thoái đương nhiên cũng sẽ không hẹp hòi đến mức không chia cho hắn, nếu hắn đã muốn ăn thử, Nguyệt Thoái liền đưa một cái cho hắn.

"Oa, Nguyệt Thoái cơm nắm này của cậu rõ ràng không nhỏ, lại thật nhẹ... Ui!"

Sau khi Phạm Thống cắn một miếng vào nắm cơm nhỏ mà rắn chắc của Nguyệt Thoái, ngay lập tức hắn gào thét trong nội tâm.

Cứng quá -- !

Nguyệt Thoái! Cậu rốt cuộc đã dùng bao nhiêu lực tay để gói hả! Đây thật sự là cơm nắm sao? Tôi cảm thấy răng của tôi cắn không xuống nổi, cắn không xuống nổi! Trông nho nhỏ mà lại nặng như thế, cậu rốt cuộc đã nén bao nhiêu cơm vào?

Cậu có thù với cơm nắm sao -- Làm gì mà nắm mạnh như thế --

"Sao vậy?"

"Không thể ăn."

Phạm Thống cũng không chọn cách nói nào khách khí một chút, thẳng thừng chỉ ra vấn đề cốt lõi.

Cắn không xi nhê đương nhiên bằng với việc không thể ăn, nói không chừng có thể lấy làm vũ khí để chọi. Quả bóng chì?

"Có vấn đề gì vậy..."

Nguyệt Thoái nhận lại để tự mình cắn thử xem, cũng lập tức lộ vẻ khác thường.

Thật tốt quá, mặc dù cậu trên nhiều phương diện đều rất không giống người, nhưng xem ra răng của cậu vẫn không khác người bình thường.

"Những cái này... xem ra không thể ăn được rồi."

Nguyệt Thoái cười có chút xấu hổ, Phạm Thống thì nảy ra một chủ ý tồi.

"Mang về ngâm nước thử xem?"

Dù sao thì cùng lắm là biến thành món cháo mà hắn thường ăn.

Bằng không cũng không biết phải làm thế nào nữa, bỏ đi thì phí...

"Thôi kệ đi, tôi thấy cứ đưa toàn bộ cho Chu Sa là được."

Sau khi Nguyệt Thoái nói như thế, Phạm Thống trái lại rất muốn nói, đây thật là ý kiến hay. Dù sao Chu Sa cái gì cũng ăn, cho dù là mấy nắm cơm có mùi vị khác thường của Phạm Thống hay nắm cơm cứng như sắt thép của Nguyệt Thoái, cậu ta nhất định cũng sẽ không có vấn đề.

Cuối cùng, chiến quả hôm nay của bọn họ, trừ đi hai cái bọn họ đã cắn qua, tổng cộng mười tám nắm cơm cứ như thế được làm thành quà tặng cho Chu Sa. Chu Sa mặc dù thắc mắc "cho tôi nhiều như thế làm gì", nhưng vẫn nói cám ơn rồi nhận lấy.

◊◊◊◊

Trong lúc chuẩn bị cho năm mới, Phạm Thống với Nguyệt Thoái bận làm công kiếm tiền, Bích Nhu lại là vui vẻ tiêu tiền của

Âm Thị cho cô, tham gia các hoạt động năm mới, đây cũng khiến Phạm Thống sâu sắc cảm giác được số mệnh con người quả nhiên có khác biệt rất lớn, nhìn tướng mặt của Bích Nhu, chính là loại mệnh phú quý hạnh phúc, phúc lớn mệnh lớn, cho dù gặp phải phong ba bão táp cũng có thể hóa nguy thành an, dưới so sánh, Nguyệt Thoái thoạt nhìn có loại cảm giác sẽ gặp phải rất nhiều gian nan, chẳng qua kỳ thực tướng mặt của cậu có chút phức tạp, Phạm Thống cũng không thể liếc mắt một cái đã có thể phân tích thấu triệt, nếu như có cơ hội sẽ xem thử chỉ tay hay bát tự gì đó, đây có lẽ là lựa chọn không tệ, nhưng người cũng đã chết một lần rồi, lấy thứ của kiếp trước để xem, thực sự không biết có chuẩn hay không.

Lúc bọn họ đang nỗ lực làm công kiếm tiền, Chu Sa thì tiếp tục làm học sinh ngoan nghiêm túc ôn tập của mình, hình như đối với mấy loại hoạt động thế này cộng với kiếm tiền đều không thấy hứng thú, khi bọn họ đề cập với cậu về chuyện Bích Nhu mời tụ tập đón năm mới, cậu cũng bởi vì nấu ăn phiền phức và cũng không muốn chuẩn bị quà tặng nên đã từ chối, có chút giống như người sống ở trong thế giới của mình.

"Chúng ta có cần mời Lạc Thị không nhỉ?"

Trong lúc bề bộn trăm bề, Nguyệt Thoái vậy mà còn có thể nghĩ đến chuyện này.

"Không muốn mời thì đừng mời, muốn mời thì mời đi."

Đối với Phạm Thống thì không hề gì, hơn nữa buổi tụ tập này cũng không phải do hắn khởi xướng.

"Vậy để tôi hỏi thử xem."

Thế là, Nguyệt Thoái liền lấy máy thông tin phù chú ra liên lạc với Lạc Thị, sau khi nói chuyện mấy câu, cậu liền mang vẻ mặt tiếc nuối kết thúc cuộc gọi.

"Thế nào?"

"Lạc Thị nói cậu ấy qua năm rất bận, chưa chắc sẽ rảnh."

Hử? Là thật sự rất bận, hay là ngượng ngùng từ chối? Cậu làm sao không nói thêm mấy câu với cậu ta, dựa vào kinh nghiệm suy đoán, cậu chỉ cần hỏi thêm vài lần là cậu ta sẽ đầu hàng nói rảnh thôi, cậu cũng bỏ cuộc quá sớm rồi đi...

"Công việc ngày mai là lúc nào?"

"Phạm Thống, ngày mai đâu có làm công chứ."

Tôi biết, tôi là muốn hỏi hôm nay...

"Ý tôi là, công việc sang năm là lúc nào?"

"Công việc sang năm bây giờ còn chưa biết mà, cậu đã sắp xếp rồi sao?"

Không phải! Ý tôi la... ừm, không nói rõ được...

"Cũng đến lúc đi Thần Vương Điện làm công rồi, chúng ta nên đi thôi."

Kết quả hắn vẫn nhận được đáp án mình muốn, chỉ là, quá trình ít nhiều cũng khiến hắn ũ rủ.

Một ngày trước buổi tụ hội đầu năm, bọn họ phải đến Thần Vương Điện làm công việc lau dọn. Theo lý mà nói ở loại nơi này, đáng lẽ phải có người chuyên môn lau dọn mới đúng, nhưng hình như trước đó xảy ra chuyện gì, không đủ người quét dọn, những người như bọn họ mới bị tìm đến làm việc.

Bọn họ vất vả quét đến đệ tứ điện mới thôi, đều không có gặp gỡ đám Âm Thị, có khả năng đều đã biết hôm nay sẽ có rất nhiều người hỗn tạp qua đây quét dọn, cho nên không có chuyện đều không ra ngoài, tránh cho rước lấy phiền toái.

Mà khi kết thúc quét dọn đệ tứ điện chuẩn bị tiến sang đệ ngũ điện, người phụ trách lại ngăn cản bọn họ.

"Trước mặt là nơi ở của nữ vương bệ hạ, bên đó không cần qua nữa, nữ vương bệ hạ không thích người ngoài đến gần."

Thế sao? Đừng nói đều là do một mình Lăng Thị đại nhân quét dọn nhá.

"Nhưng chỗ ở của Huy Thị đại nhân không phải cũng ở đệ ngũ điện sao?"

"Chỗ của Huy Thị đại nhân, mấy năm gần đây đều là Lạc Thị đại nhân phụ trách mang người đến quét dọn, chúng ta không cần nhiều chuyện."

Lạc Thị à?

Mặc dù Huy Thị không còn, Lạc Thị vẫn sẽ quét dọn chỗ của ngài ta, không biết có nên nói là rất có lòng hay không...

Kết thúc hoạt động quét dọn, thời gian cũng đã muộn, nhưng tối mai là tập trung rồi, nếu còn không nghiên cứu món ăn với quà tặng, có khi sẽ bị bỏ trống, thế này không tốt, Phạm Thống với Nguyệt Thoái cũng chỉ đành lê thân thể mệt mỏi vì hai chuyện này mà vắt hết óc.

"Phạm Thống, cậu từng nấu ăn chưa."

"Có thể không tính là từng nấu."

Mấy thứ cháo tôi làm... so với gọi là nấu ăn, vẫn không bằng gọi là thí nghiệm hóa học.

"Chúng ta ngày mai nên làm thế nào?"

Làm thế nào, cậu hỏi tôi tôi cũng có biết đâu, rau trộn?

"Hay là... mua một số nguyên liệu về, làm cơm nắm?"

Cậu quên cơm nắm cậu làm căn bản không thể ăn sao... cậu định hi sinh bao nhiêu cơm để thử lực tay của cậu cần giảm bao nhiêu?

"Dù sao thì có lòng thành là đủ rồi, chúng ta mặc kệ làm ra ngon hay dở, đều không như nhau mà."

"Dở và ngon thực sự là không như nhau..."

Đừng soi mói tật ngôn ngữ của tôi... Không đúng, đừng bắt nạt tôi vì thường nói ngược...

Lúc này, Phạm Thổng lại nảy lên một ý tưởng, nghĩ đến vẫn còn có một kẻ để hỏi.

"Puhahaha, dậy đi, ngươi có biết nấu ăn không?"

Sa đọa đến mức phải hỏi một cây lau về chuyện nấu nướng, Phạm Thống cảm thấy mình cũng đáng được gọi là một kỳ tài rồi.

Nguyệt Thoái trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn lấy Puhahaha ra hỏi, không biết đối với hành vi như thế của hắn có cảm tưởng gì.

"Phì phò -- bổn phất trần đương nhiên không biết. Quân tử xa nhà bếp..."

Quân tử cái gì. Ngươi rốt cuộc có chỗ nào giống ngươi thử nói xem?

"Gì vậy chứ, thật là vô dụng, nhìn có vẻ đã sống rất lâu vậy mà ngay cả nấu ăn cũng không biết..."

Thật không tệ, lúc tức giận không bị nói ngược. Bằng không tôi nhất định sẽ rất ảo não...

"Ta thì lại không cần ăn cơm, vì sao phải nghiên cứu nấu ăn

chứ? Hơn nữa ta rõ ràng là vũ khí, cũng không phải dụng cụ nhà bếp, đây thực sự là yêu cầu rất bất hợp lý."

Ban đầu chẳng phải là rất đờ đẫn sao? Làm sao đột nhiên mồm miệng trở nên rõ ràng lưu loát rồi? Tỉnh ngủ rồi à?

"Vũ khí khi ở bên ngoài là giúp chủ nhân đón địch, khi ở trong nhà là làm nội trợ hiền của chủ nhân, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa!"

Ơ? Tôi cũng trở nên nói năng rõ ràng lưu loát rồi? Đột nhiên có hai câu liên tiếp không bị đảo ngược, vẫn thật không quen.

"Xí. Bổn phất trần vẫn chưa muốn gả, cho dù muốn gả cũng không phải gả cho ngươi, ai muốn làm nội trợ hiền của ngươi chứ."

Oa! Vậy mà còn xí? Còn nữa, ngươi có phải quên mình là đực rồi không?

"Nói như vậy là sao, ta thế nhưng là rất muốn cưới ngươi."

Quả nhiên, chuyện tốt không đến ba lần, lập tức nhảy ra câu nói ngược, còn luôn là ở chỗ sau khi bị đảo ngược sẽ biến thành cực kỳ tệ hại.

"... Ôi số khổ, số khổ, nhiều năm tìm không được chủ nhân biết thưởng thức ta, miễn cưỡng chọn một tên chẳng ra sao, lại suốt ngày chỉ biết mở mồm chọc ghẹo ta, không có lấy một chút công phu, vì sao vì sao, rốt cuộc là vì sao, vì sao vũ khí ưu tú như ta lại không tìm được một chủ nhân có thể sánh đôi với ta đây?"

Ta cũng chẳng qua nói sai có một câu, ngươi đã lải nhải nhiều như thế, còn mắng ta một cách tồi tệ, không thấy quá đáng sao? Cứ luôn hạ thấp ta, ca ngợi chính mình, ngươi tưởng ngươi là nhân vật chính đau khổ của vở tuồng nào à?

"Phạm Thống..."

Lúc Phạm Thống còn muốn tiếp tục lý luận với Puhahaha, Nguyệt Thoái đột nhiên dùng vẻ mặt khác thường mà gọi hắn một tiếng.

Tiêu rồi, không có cố ý yêu cầu Puhahaha nói chuyện công khai, Nguyệt Thoái chỉ nghe thấy lời của hắn, nghe không thấy cây lau này nói... Lần này lại tạo thành hiểu lầm rồi?

"Chủ nhân cho dù có cảm tình tốt với vũ khí, tốt nhất vẫn là phải nhận rõ sự khác biệt giữa chủng tộc của lẫn nhau, cho dù cậu thật sự rất thích nó, vẫn là đừng coi nó thành người nghĩ đến chuyện kết hôn thì sẽ tốt hơn..."

Đừng mang vẻ mặt nặng nề lo lắng và nghiêm túc như thế để khuyên tôi nữa, tôi không có, tôi không có loại khuynh hướng đó được không? Hơn nữa cậu có biết tên này là đực không?

"Nghe thấy chưa? Bạn ngươi rõ ràng biết lý lẽ hơn ngươi nhiều, ngươi đừng vọng tưởng nữa."

Puhahaha vậy mà còn thừa thế đả kích tôi, đúng là buồn nôn.

"Ngươi trở lại ngủ đi, ta không nói chuyện với ngươi nữa, chịu đủ rồi."

Gần đây tỷ lệ chính xác khi nói chuyện với Puhahaha thật sự có tăng cao. Chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là điềm báo chúng tôi sắp tâm linh tương thông sao?

"Phạm Thống, cũng đừng bởi vì không thể kết hôn mà quá lạnh nhạt với vũ khí của cậu..."

Nguyệt Thoái, đừng nói giống như thể tôi mua vũ khí chỉ để tìm đối tượng kết hôn có được không?

Kết quả, bọn họ thương lượng cả buổi trời, cũng chỉ quyết định một số nguyên liệu cơ bản, nhờ Bích Nhu mua thay rồi chờ ngày mai xử lý sau.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Kỳ thực từ khi còn rất nhỏ rất nhỏ, lúc cha mẹ tôi vẫn còn khỏe mạnh, tôi cũng theo cha mẹ thân thích cùng nhau đón năm mới. Ấn tượng lúc nhỏ đã trở nên mơ hồ rồi, chỉ nhớ có rất nhiều chuyện phải làm, rất bận rộn và náo nhiệt, cho đến khi đầu óc choáng váng, là đột nhiên đón xong năm mới, mọi thứ đều kết thúc, tiệc tàn người tan, ai nấy về nhà.

Khoảnh khắc từ biệt sẽ cảm thấy rất không muốn đi, tâm trạng khi đi trên đường về nhà sẽ rất nặng nề, trở về nhà, rõ ràng bình thường cũng là một mình ở một nhà, lại sẽ đột nhiên cảm thấy thế này thật vắng lặng, cũng vào lúc đó, mới cảm nhận được một cách thật rõ ràng rằng con người thật sự là động vật sống bầy đàn, lúc rời khỏi bầy, sẽ cảm thấy rất cô quạnh.

Kỳ thực đó cũng là sau khi trải qua sự náo nhiệt, mới hiểu được sự vắng vẻ đi? Hơn nữa trên thực tế hồi nhỏ cha mẹ vẫn là ở cùng với tôi, cũng không đến mức ở một mình, chờ đến khi tôi chân chính ở một mình, lại cũng đã quen với cảm giác đó nên sẽ không cảm thấy khó chịu.

Đừng dùng vẻ mặt cảm thấy tôi rất đáng thương để nhìn tôi, tôi thế nhưng chưa từng cảm thấy mình đáng thương. Cha tôi gọi ông ấy là cao nhân đắc đạo, sớm đã nói cho chúng tôi ông ấy sẽ qua đời vào sinh nhật mười ba tuổi của tôi, nhiều lần dặn dò điều này đã được định trước, muốn chúng tôi đừng quá đau buồn... Tôi cũng từng hỏi ông ấy vì sao nhất định phải là sinh nhật của tôi, ông ấy bèn nói cho tôi như vầy sẽ dễ nhớ hơn, nhớ chung sinh nhật với ngày mất của cha sẽ không cần tốn tế bào não để nhớ thêm một ngày, khiến tôi không biết phải nói gì.

Nghe thấy lời như vậy, tôi đương nhiên cảm thấy kỳ thực ông ấy hình như có thể tự mình lựa chọn ngày chết, sau đó cố ý chọn ngày này... có một ông bố tùy hứng đòi chọn ngày sinh của con trai để chết, trên thực tế bạn cũng không thể nói cái gì, trên cơ bản tôi vẫn là rất tôn kính ông ấy, ông ấy trước khi chết đã truyền thụ toàn bộ kỹ năng kiếm sống của ông ấy cho tôi, nói chờ đến khi ông ấy không còn nữa, tôi sẽ có thể mở cửa tiệm xem tướng để kiếm tiền, ông ấy cũng có thể an tâm đi đến một thế giới khác, không cần lo lắng tôi và mẹ sẽ chết đói.

Nhưng cửa tiệm xem tướng trước giờ không có kiếm được nhiều tiền lắm, cho đến khi tôi bị bà dì kia nguyền rủa công việc làm ăn mới phất lên... một thế giới khác, A, nói đến một thế giới khác, đừng nói cha tôi cũng đến Huyễn Thế rồi nhé! Tôi có nên tìm một ngày nhờ Lạc thị đi tra hộ khẩu một chút không!

Nhưng nếu lúc ông ấy ra đi không có chấp niệm gì, vậy khả năng của việc này hình như cũng không cao, ừm...

Tôi thấy vẫn là đừng tra tốt hơn.

Nếu thật sự tra được, sau đó để tôi phát hiện ông bố tứ chi kém phát triển kia của tôi đến thế giới này nhiều năm như thế, vậy mà vẫn cầm tua rua màu trắng gì gì đó... Vậy hình như không phải lặng lẽ chảy hai hàng nước mắt là xong chuyện, cũng quá xót xa rồi đi!

Không, cha tôi ông ấy dù sao cũng không có tật ở miệng, cho dù là người hiện đại không có mộng tưởng giống tôi, không thể tu thuật pháp, nhưng phù chú là có hi vọng! Dựa vào tư chất của cha tôi, tôi nghĩ tua rua màu đỏ nhất định không thành vấn đề! Nếu thật sự như vậy, trái lại là nên đi tìm cho ra ông ấy, để ông ấy giúp trả nợ cho đứa con vô dụng của mình, thuận tiện lấy chút tiền để tiêu...

Nhưng dựa vào tình hình cái miệng của tôi, lúc gặp mặt gọi

"cha" thành "mẹ" cũng chưa chắc là không có khả năng, đến lúc đó ông ấy nói không chừng sẽ trực tiếp cầm cây chổi đuổi tôi ra khỏi cửa, đồng thời tặng kèm cho tôi một tấm ngự hỏa chú.

Ừm, cha tôi rốt cuộc có đến hay không cũng chưa biết, tôi nghĩ nhiều như thế làm gì, liệu có quá lo bò trắng răng hay không?

Có lẽ là tức cảnh sinh tình đi... ôi.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 3+7: Khoảnh Khắc Dưới Bầu Trời Sao

"Giây phút đẹp đẽ cho dù ngắn ngủi, tôi cũng mong cho cuộc sống của tôi có thật đầy đủ ký ức..." -- Nguyệt Thoái.

Một ngày trước năm mới, vẫn diễn ra buổi thẩm phán, kết thúc những vụ án năm trước -- công việc thường lệ này khiến người rất chán ghét, nhưng không thể không tham gia, trong năm người tham dự buổi thẩm phán hôm nay, ít nhất có hai người mang tâm tình như vậy.

Đây được coi là buổi tăng ca mà mỗi lần sang năm mới đều nhất định sẽ có, nữ vương Tịch Anh vẫn mang bộ mặt lạnh nhạt như mọi khi, sắc mặt của Lạc Thị vẫn không dễ coi lắm, Lăng Thị vẫn là vẻ mặt thờ ơ giống như chuyện chẳng liên quan tới mình, Âm Thị thì mang vẻ nhàm chán đến xem Vi Thị biểu diễn như mọi lần.

Nhìn vụ án của những phạm nhân hôm nay đến chờ phán xét, kẻ phạm tội lại đều là cư dân tân sinh, vậy thì hôm nay phần lớn lại là tử hình tử hình tử hình đến cuối, hơn nữa rõ ràng đều là tử hình, Vi Thị vẫn có thể biến ra lời thoại khác nhau, giống như hắn cũng đã nghiên cứu thật kỹ mới làm ra quyết định tử hình, khiến người không biết nên nói hắn nghiêm túc làm việc hay là vạch lá tìm sâu nữa, tóm lại, đây cũng không khiến cảm tưởng của mọi người đối với hắn tốt hơn.

Chẳng qua, hôm nay trái lại xảy ra một vài tình huống đặc biệt.

Đầu tiên là, đại khái xử đến phạm nhân thứ chín, Vi Thị đang dương dương tự đắc liệt kê tội trạng chứng minh tử hình là đúng đắn.

"Ngoại trừ mấy điểm nêu trên, tâm thái của phạm nhân thoạt nhìn rõ ràng là cố ý phạm tội, không hề có ý hối hận, phạm nhân này căn bản không còn hi vọng giáo dục thành người có ích cho Đông Phương Thành, ta cho rằng nên xử vào tội tử --"

Vi Thị nói đến đây, vẫn chưa nói ra từ cuối cùng, tiếng nói đột ngột dừng lại một cách không tự nhiên.

Mọi người đều không hiểu gì cả mà nhìn hắn, muốn biết hắn đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe thấy một tiếng "meo", thì ra là một con mèo đang cọ vào chân của hắn.

Sắc mặt của Vi Thị cứng đờ, hình như đang cố gắng duy trì lãnh tĩnh, đồng thời muốn làm ra một phản ứng chính xác, lúc này Tịch Anh mở miệng.

"Làm sao lại có mèo? Ở đâu ra?"

"Không biết là làm sao chạy vào, hay là đã ở đây ngay từ đầu rồi nhỉ?"

Lạc Thị kiểm tra sơ qua kết giới, không có vấn đề gì, vậy khả năng con mèo đã ở đây ngay từ đầu là rất cao rồi.

Bởi vì giọng của Tịch Anh nữ vương nghe lên có chút bất thiện, sắc mặt của Vi Thị càng trở nên tái xanh, con mèo đó vẫn không biết bất cứ ai ở đây cũng có thể uy hiếp đến tính mạng của nó, đã vậy còn thân thiết cọ cọ vào chân của Vi Thị, giống như muốn lấy lòng.

"Đừng làm ảnh hưởng buổi thẩm phán, Vi Thị, đem con mèo..."

"Bệ hạ! Hết sức xin lỗi! Thần đột nhiên có hơi đau bụng, xin

cho phép thần tạm thời rời khỏi!"

Vi Thị không chờ Tịch Anh nói xong đã kịch liệt ngắt lời của nàng, đồng thời lấy tốc độ khiến người kinh thán chạy ra khỏi kết giới.

"A, mèo đâu?"

Âm Thị nghiêng đầu nhìn, mèo với Vi Thị cùng biến mất rồi.

Đồng thời, Lăng Thị xoay người đi, bụm miệng, hình như đang cực lực nhịn cười, Âm Thị và Lạc Thị vẫn không hiểu tình huống, Tịch Anh cũng không hiểu đây là chuyện làm sao.

Đương nhiên, không có chuyện bốn người bọn họ chờ một mình hắn, trong lúc hắn rời khỏi, thẩm phán vẫn tiếp tục tiến hành, bớt đi một người khởi xướng tử hình, nhờ vậy khiến cho hai tên phạm nhân thoát được một kiếp, không rơi vào kết cục tử hình như những phạm nhân khác.

Sau khi phong ba mèo con đi qua, trở về bục thẩm phán, Vi Thị đẩy đẩy cái mắt kính mang lại hình tượng khôn khéo cho hắn, khôi phục lại tư thái ban đầu, đại khái đã trấn định lại rồi, thế là hắn tiếp tục phát biểu cao kiến của hắn cho mỗi một vụ án, tiếp tục đưa hết phạm nhân này đến phạm nhân khác lên đài tử hình, không uổng cho danh tiếng ác liệt khiến cư dân tân sinh khắp nơi kêu than của hắn...

Mà ở lúc buổi thẩm phán sắp kết thúc, lại xuất hiện một tình huống khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Vụ án này vẫn là cư dân tân sinh, chẳng qua là một đứa trẻ tám tuổi, mới đến Đông Phương Thành không lâu, bị bắt quả tang trong lúc đang trộm đồ ăn, dưới kinh hoảng vì muốn thoát thân nên công kích bừa bãi, làm bị thương mấy người, bởi thế bị bắt lại.

Mặc dù tội không tính là nghiêm trọng, nhưng loại vụ án này trước đây cũng không phải không có, lúc đó Vi Thị vẫn phán tử hình như thường, nghĩ đến đứa trẻ này cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Lạc Thị mím môi, xem ra muốn nói giúp nó, Âm Thị cũng có chút không đành lòng, hai người đều đang chờ Vi Thị mở miệng, để phản bác lời của hắn, không ngờ sau khi Tịch Anh dò hỏi ý kiến của mọi người, Vi Thị lại trầm mặc rất lâu, không lập tức hăng hái yêu cầu tử hình như mọi khi.

Đây đã đủ kỳ quái rồi, chuyện kỳ quái hơn nằm ở phía sau.

Sau mấy phen vùng vẫy hắn rốt cuộc cũng nghĩ ra cái kết luận, lời nói ra lại là thế này.

"Phạm nhân tuổi còn nhỏ, nhu cầu no ấm thường ngày cũng không được đầy đủ lắm, nguyện xin bệ hạ niệm tình tội lỗi của nó có thể tha thứ mà phạt nhẹ, lựa chọn làm lao dịch hoặc là bỏ tù."

Vụ án của cư dân tân sinh vậy mà có thể từ trong miệng Vi Thị nghe thấy chữ "phạt nhẹ", thực sự đủ để khiến đám người Âm Thị trợn to mắt, hình phạt được đưa ra cũng thật sự rất nhẹ, gần như không tưởng.

"Vi Thị, ngươi vỡ trí khôn rồi à? Ngươi cuối cùng cũng phát hiện tử hình không phải tốt đến thế rồi sao?"

Âm Thị không hỏi một câu thì thực sự không cam tâm, bởi vì đây đúng là quá kỳ quái, căn bản không phù hợp với hành vi mọi khi của Vi Thị.

"Nói bậy! Đây chỉ là bởi vì, trẻ con rất đáng... trẻ con là tài sản của quốc gia, trụ cột tương lai của quốc gia, phải chiếu cố thật tốt! Không thể tùy tiện bóp chết!"

Vì thế sau khi trưởng thành phát hiện mọc lệch thì sẽ bóp chết đúng chứ? Thật là rất dễ lý giải?

Nhưng Vi Thị rốt cuộc có chú ý đến sự thật rằng trẻ con thuộc cư dân tân sinh căn bản sẽ không lớn lên bình thường hay không...

Tóm lại, sau khi buổi thẩm phán kết thúc, Âm Thị bước ra khỏi kết giới nhưng cả người vẫn còn ở dưới tình trạng ù ù cạc cạc.

"Lăng Thị, đó có đúng là Vi Thị không? Gạt người chứ gì? Kỳ thực là người khác đi?"

"Không phải Vi Thị thì còn có thể là ai? Huy Thị sao?"

Lăng Thị nói đùa một câu không buồn cười chút nào.

"Nhưng chẳng giống gì cả! Hắn rốt cuộc có chỗ nào giống Vi Thị?"

"Từ phần ngây thơ đến phần cố chấp đều rất giống."

Lăng Thị thong thả trả lời, hiển nhiên không cảm thấy Vi Thị hôm nay có chỗ nào không đúng.

"A, lão già, kỳ thực mắt của ngươi căn bản là mọc không giống ta đi? Lỗ tai cũng không giống? Thứ chúng ta nhìn thấy nghe thấy căn bản là khác nhau đúng không?"

"Không, là do ngươi căn bản không có mắt và lỗ tai."

"Nói bậy! Ta rõ ràng có mắt với tai! Ngươi hỏi tiểu Lạc Thị với Anh, bọn họ đều có thể chứng minh!"

"Ta khẳng định bọn họ có thể chứng minh ngươi không có. Người duy nhất có thể ủng hộ ngươi vô điều kiện chỉ có tiểu Nhu thôi."

"Làm gì có chuyện đó! Lão già này ngươi làm sao đáng ghét như vậy!"

Lăng Thị đã bị Âm Thị nói đáng ghét riết nên quen rồi, bây giờ

lại nghe thấy, đương nhiên cũng sẽ không có phản ứng gì đặc biệt.

"Buổi tối sẽ tập trung rồi, đồ ăn ngươi chuẩn bị xong chưa?"

"A!"

" "A"?"

Nghe lên, cảm giác như là tiếng kêu tượng trưng cho đã quên rồi.

"Xong đời rồi! Ta ngay cả dụng cụ làm bếp cũng chưa mua! Lăng Thị, kiếm có thể dùng để nấu ăn không? Có thể không?"

"Cho dù có thể ngươi cũng làm không được."

Với lại mấy thứ như dụng cụ làm bếp, trong Thần Vương Điện còn tìm không được chỗ để mượn sao?

"Ngươi rốt cuộc muốn làm món gì?"

"A, trên công thức nấu ăn kiếm được lần trước, ta cảm thấy một món tên là "hoa tiêu măng tây thịt bò tái xông khói hải sản kèm cá hồi sốt chanh" nghe có vẻ rất khí thế, ngươi cảm thấy thế nào?"

"... Đó là công thức quái dị ở đâu ra? Nếu ngươi làm ra được, từ nay trở đi lúc ta gọi ngươi phía sau sẽ thêm chữ "đại nhân"."

Nếu như muốn so độ ngây thơ, Âm Thị hẳn là không thua kém Vi Thị chút nào.

So với Thần Vương Điện có thể dễ dàng mượn được dụng cụ làm bếp, Phạm Thống với Nguyệt Thoái muốn mượn được dụng cụ làm bếp ở túc xá học sinh thì có chút khó rồi. Mặc dù túc xá học sinh vẫn có nhà bếp để cho học sinh mượn sử dụng, nhưng đó là phải xếp hàng hơn nữa có thời gian hạn chế, bọn họ vất vả xếp đến sáng, thời gian sử dụng lại chỉ có nửa tiếng, mà khi hết thời

gian, thành phẩm bọn họ làm ra tất cả đều thảm không nỡ nhìn.

Như là trứng cháy khét, thịt thì ngoài cháy bên trong chưa chín, và thứ giống như mì nhưng bỏ sai gia vị.

Thành phẩm thảm không nỡ nhìn thì thôi, nhà bếp cũng bị bay hết mặt mũi, cho nên sau khi thời gian sử dụng kết thúc, bọn họ còn bị phạt ở lại thanh lý sạch sẽ nhà bếp mới được đi khỏi.

"Làm sao đây?"

"Làm sao đây..."

Hai người bọn họ có thể nói là chỉ biết đối mặt nhìn nhau, cảm giác giống như lâm vào quẫn cảnh bị bức vào đường cùng.

"Làm không ra món ăn..."

Đúng thế -- Nếu không thể mang ra đồ ăn, thì không thể cười người khác khi bọn họ lấy ra món nào đó kỳ quái rồi...

"Làm không ra món ăn, lại còn lấy không ra quà tặng, như vậy là cả hai đều để trống, rất tuyệt."

Tôi tuyệt đối không phải cố ý nói lời chua xót như vậy đâu. Tôi là nói cho dù làm không ra, chúng tôi vẫn còn thời gian buổi chiều, mau chóng chuẩn bị quà tặng, tránh cho không mang nổi mặt mũi.

"Không, phát triển thành cục diện như vậy thì quá thảm rồi, chúng ta đầu tiên đi chọn quà tặng đi, chuyện đồ ăn để tôi suy nghĩ thêm là được..."

Nguyệt Thoái lấy tiền lương của buổi công tác vừa rồi chia đều cho Phạm Thống, tiếp đến là mỗi người tự ra đường chọn quà. Dù sao thì quà tặng vẫn là nên có tính thần bí một chút, cùng nhau chọn quà tặng là biết ngay đối phương đã mua cái gì, bởi thế bọn

họ chia nhau tiến hành.

Phạm Thống cảm thấy mình sau khi ra đường chỉ đi lung tung vô mục tiêu, bởi vì trong đầu hắn căn bản không nghĩ được phải mua cái gì, mấy thứ như quà cáp là bằng với việc đập tiền của mình ra để tặng người, mua đắt quá thì đau lòng, mua rẻ quá thì lại tỏ ra keo kiệt, cộng thêm trao đổi quà tặng là dùng cách rút thăm, vậy không biết ai sẽ nhận được quà, tặng quà mà không biết đối tượng được tặng lại càng khó chọn, hắn cảm thấy chuyện này rất làm khó hắn.

Vì sao phải đón năm mới như thế hả? Thật đúng là khốn khổ.

"Khách nhân, ngươi rốt cuộc có mua hay không? Không mua thì đừng đứng ở đây cản trở."

Đại khái là do bộ mặt hắn bần cùng quá, chủ tiệm cũng mất kiên nhẫn với hắn, thấy hắn ở đó nhìn trái nhìn phải giống như đang kẹt tiền, có vẻ rất do dự, liền lên tiếng đuổi người.

Buôn bán kiểu gì thế hả! Không nghe nói hòa khí sinh tài sao! Cho dù vốn định mua tôi cũng không mua đâu!

Gặp phải cửa hàng kiểu này, Phạm Thống sẽ đổi căn khác, chẳng qua nhìn tới nhìn lui vẫn là không có cái gì hài lòng, hắn cảm thấy hắn không chỉ không có thành ý làm đồ ăn, cũng không có thật lòng tặng quà người khác, thực sự đều là qua loa cho xong chuyện, nhưng vẫn phải làm.

Về sau, ý tưởng chợt lóe lên, hắn đột nhiên cảm thấy, lấy thứ sở trường của mình làm thành quà tặng, đây hình như không tệ, cái gọi là đặc sản quê hương, luôn luôn là lựa chọn tốt để làm quà, mặc dù ở đây không kiếm được những sản phẩm khoa học ở thế giới ban đầu của hắn, nhưng những thương phẩm của tiệm xem tướng, nếu chế tạo ở đây, thì độ khó không cao.

Thế là hắn mua một miếng gỗ nhỏ, mượn tại chỗ một chút mực và bút, liền làm một cái bùa bình an với những câu chúc lành. Sau khi viết xong hắn vừa ngắm nghía nét chữ bút lông đẹp đẽ của mình, vừa lên đường trở về nhà, sau đó đột nhiên lại bởi vì nghĩ đến cái gì mà đánh vào đầu mình một cái.

A --! Làm gì vậy! Mình có thể viết thư pháp làm quà mà! Còn đặc biệt đi mua tấm gỗ! Lãng phí quá --

Cảnh một chàng trai trưởng thành đột nhiên ở giữa đường ôm đầu ảo não, đủ để khiến mọi người xôn xao nghị luận không dám đến gần, Phạm Thống cũng chú ý đến hành vi dị thường của mình, lúc này mới cảm thấy có chút xấu hổ mà tiếp tục cúi đầu đi.

Điều duy nhất đáng mừng là mua tấm gỗ xong còn được tặng một cái hộp nhỏ, hắn đỡ phải mất công bao gói, chẳng qua ngẫm kỹ lại, vẫn là dùng sợi dây buộc lên sẽ tốt hơn, cho nên hắn liền đi sang căn tiệm bên cạnh mượn sợi dây thừng.

Chủ tiệm này trái lại không tệ, đồng ý cho hắn mượn sợi dây, trong lúc ông chủ đi lấy sợi dây, Phạm Thống thuận tiện nhìn xem căn tiệm này có những gì, mà khi hắn nhìn thấy một món hàng bày ở trên giá, đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

A, cái thứ này...

◊◊◊◊

Lúc Phạm Thống trở về túc xá, Nguyệt Thoái đã chờ ở bên trong rồi, tốc độ mua quà của cậu thật là nhanh, khiến Phạm Thống tự thấy mình không bằng.

Lúc này Chu Sa đang ngủ trưa, Nguyệt Thoái nhìn thấy hắn đi vào liền lấy âm lượng không làm ồn Chu Sa để chào hắn.

"Nguyệt Thoái, đồ ăn..."

"Ừ, tôi nhờ Bích Nhu giúp tôi mua nguyên liệu mới rồi, đã xong rồi đây, không cần lo lắng, cứ coi như là chúng ta cùng nhau làm đi."

Ớ?

Sao nhanh thế, buổi sáng chúng ta còn vì chuyện này mà phiền não và bó tay hết cách cơ mà?

"Vậy... ở đâu?"

"Để ở trong đây."

Nguyệt Thoái chỉ vào cái giỏ được che vải ở bên chân. Phạm Thống không khỏi tò mò đến gần vén vải lên xem, sau đó toàn thân cứng đờ và sởn hết da gà.

Móa! Đây là thứ gì! Không, phải nên nói, quả nhiên là thứ mà chỉ có Nguyệt Thoái mới làm ra được sao? Nói là chúng ta cùng nhau làm, nhưng ai tin được chứ! Tôi rốt cuộc đã làm phần nào hả!

Phạm Thống lặng lẽ phủ vải trở lại, kỳ thực cũng không phải không tốt, chỉ là có chút gây sốc mà thôi, nhưng hắn bây giờ cảm thấy cái gì cũng không sao cả, miễn là có thể hoàn thành thì sao cũng được.

"Phạm Thống, cậu cảm thấy mang cái này ra thì thế nào?"

Nguyệt Thoái trông có chút bất an, muốn từ trong miệng người duy nhất trước mặt nhận được một chút đánh giá.

"Rất, rất bình thường, ai cũng làm được."

Không không không! Tôi là nói rất lợi hại chỉ có cậu mới làm ra được!

Trước khi Nguyệt Thoái lộ ra vẻ mặt ủ rũ hoặc là thất vọng,

Phạm Thống vội vàng nói thêm một câu đánh lạc chú ý.

"Chu Sa nhìn thấy chưa? Cậu ấy nói thế nào?"

"Rồi. Cậu ấy nói... Tự dưng đem đồ ăn làm thành thế này để làm chi..."

Nguyệt Thoái thở dài, có vẻ như đang gộp chung đánh giá của hai người với nhau, thế là ủ rũ.

Đây... thật sự rất tệ... ai mau đến an ủi cậu ấy chút đi? Kỳ thực tôi cảm thấy rất tuyệt mà, chỉ là cái miệng của tôi không được thôi --

"Nguyệt Thoái, cậu mua xong quà rồi?"

"Ừ, tôi cũng không biết tặng cái gì, chọn đại thôi. Tóm lại chúng ta chờ đến lúc đi tập hợp đi."

Nghe có vẻ mọi sự đã sẵn sàng, thật không tệ.

Vào buổi tối, Bích Nhu đến thông báo địa điểm tập hợp, thuận tiện đi qua chung với bọn họ. Bởi vì thời tiết tốt, lại nghe nói hôm nay có thể nhìn thấy sao băng, cho nên bọn họ định cắm trại ở một bãi cỏ gần đó, đối với điều này Phạm Thống và Nguyệt Thoái đều không có dị nghị, cắm trại ở trên bãi cỏ, hình như vẫn tốt hơn đi Thần Vương Điện nhiều.

Thật hiếm khi, Âm Thị, Lăng Thị đều đã đến rồi, hơn nữa ở đây còn có thêm một người vốn sẽ không tới.

"Lạc Thị!"

Nguyệt Thoái kinh ngạc nhìn về phía Lạc Thị đang ngồi trên bãi cỏ cùng với Âm Thị và Lăng Thị, có chút bất ngờ đối với sự xuất hiện của cậu.

"Cậu chẳng phải nói không rảnh nên không thể tới sao?"

"Tôi đột nhiên rảnh thôi!"

Da mặt của Lạc Thị vẫn rất mỏng, trả lời cũng không trả lời đàng hoàng.

"A, bởi vì ta thấy tiểu Lạc Thị có vẻ rất muốn đến, liền mang nó cùng qua đây."

Âm Thị vô tư nói, Lạc Thị thì lập tức vội vàng phản bác.

"Ta mới không có rất muốn đến! Ta chỉ là không có chuyện gì làm thôi!"

"Nhưng ngươi đã mua sẵn quà từ sớm rồi..."

"Mới không có! Ta hôm nay mới đi mua!"

Âm Thị đại nhân, ngài đừng vạch trần người ta nữa, như vậy rất thất đức, ngài thông cảm cho da mặt mỏng của người ta một tí đi.

"Cậu có thể tới thật là quá tốt rồi."

Nguyệt Thoái thoạt nhìn rất vui. Đúng vậy, bạn bè tụ tập, càng đông càng tốt mà.

Vào lúc này sắc trời cũng đã gần như tối rồi, sau khi hoàn toàn không còn thấy bóng dáng của mặt trời, ánh trăng từ đường chân trời nhô lên, chiếu rọi cả bầu trời đêm.

Mọi người tùy ý ngồi ở trên cỏ, gió đêm thoải mái cùng không khí tươi mới, bầu khí cảm giác rất tốt, mà ánh trăng cũng đã xuất hiện rồi, tự nhiên cũng đến lúc dùng bữa tối, dưới chủ đạo của Bích Nhu, từng người một bắt đầu đem món ăn mình đã chuẩn bị ra để "nộp".

"Tôi đã làm sandwich nè! Đây được coi như là đồ ăn tiện lợi của Tây Phương Thành, các cậu chắc là chưa từng thấy nhỉ?"

Người đầu tiên bày đồ ăn ra cho mọi người xem là Bích Nhu, sandwich được làm một cách bình thường, thoạt nhìn chắc là đồ ăn không có nguy hiểm, lúc nhìn thấy món này, Phạm Thống cũng hối hận mình vì sao không nghĩ đến.

Sandwich! Sandwich một thứ đơn giản làm sao! Nguyên liệu cắt một cái rồi chồng lên là được, cũng không có vấn đề ngon hay không, là người thì đều biết làm, chúng tôi tội gì phải bận rộn lâu như thế và đau đầu nhiều như vậy cơ chứ!

"A, đúng là chưa từng thấy, tiểu Nhu em thật đảm đang."

Biết làm sandwich mà kêu là đảm đang? Âm Thị đại nhân tiêu chuẩn của ngài cũng không khỏi quá thấp rồi.

"Thật không? Em có thể gả cho người ta rồi sao?"

Biết làm sandwich mà đã có thể gả cho người ta rồi --? Cô cho rằng những bà nội trợ chuyên nghiệp kia là dễ làm như thế sao?

"A, đương nhiên có thể chứ! Tiểu Nhu em muốn gả sao? Em muốn gả thì ta sẽ cưới."

Lại nữa rồi, mau lôi bọn họ đi đi, tốt nhất là lôi đến chân trời góc bể vĩnh viễn không gặp lại nữa, đừng có ở đây nói đến cưới xin được không!

"Ô? Vui quá đi, nhưng, nhưng..."

Hiếm lạ chính là, Bích Nhu vậy mà không có mang bộ mặt tràn ngập hạnh phúc lập tức đồng ý, mà là sau khi trên mặt thoáng hiện vẻ mừng rỡ rồi lại chuyển sang do dự.

"Người ta không muốn gả cho ngươi kìa."

Lăng Thị ở bên cạnh vừa uống trà mà mình mang đến cho mọi người, vừa nói mát.

"A! Vì sao! Tiểu Nhu em không thích ta sao?"

Ố là la -- Sắp chia tay rồi đi -- không còn phóng điện nữa rồi --

Phạm Thống cảm thấy mình ở trong lòng trù dập người ta như vậy thì thực sự rất vô tâm, nói khó nghe một chút biết đâu có thể gọi là rất hèn, nhưng hắn cảm thấy thân là người vĩnh viễn không có cơ hội kiếm được bạn gái, nhìn thấy các cặp tình nhân liền khinh bỉ cũng là chuyện đương nhiên.

"Em thích anh mà! Nhưng, nhưng..."

Nhưng cái gì? Nhưng thật ra cô là đàn ông?

Phạm Thống tự tiện giúp cô bổ thêm chú giải vào phía sau, sau khi nhìn thấy sự quái dị của Chu Sa, hắn cảm thấy Bích Nhu cho dù đột nhiên nói mình không phải con gái, hắn cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên.

Bích Nhu nhưng một hồi cũng không nhưng ra một cái kết luận, Âm Thị giống như có chút không chịu nổi thương tổn, xoay người đi vẽ vòng tròn, để tránh cho làm hỏng mất bầu không khí, mọi người vội vàng tiếp tục quá trình mang thức ăn lên.

Người kế tiếp mang thức ăn ra là Lạc Thị, mặc dù theo cách nói của cậu, là hôm nay mới lâm thời quyết định sẽ tới, hơn nữa còn là Âm Thị kéo tới, chẳng qua cậu vẫn có chuẩn bị đồ ăn, hơn nữa còn là món đậu hũ mà trông có vẻ đã bỏ rất nhiều công sức ra để làm, đây cũng khiến mọi người cảm thấy độ tin cậy của việc cậu vốn không định đến càng ngày càng thấp rồi.

"Tiểu Lạc Thị thì ra cũng biết nấu ăn à? Trông có vẻ rất không tệ đấy."

Trên thực tế, những người có tiền như bọn họ, trực tiếp mua đồ có sẵn hoặc là nhờ người làm thay cũng được, dù sao thì cũng không có ai nhìn ra, chẳng qua Phạm Thống tin tưởng đây là do

chính Lạc Thị làm, bởi vì Lạc Thị là một người rất nghiêm túc, chắc sẽ không chọn hành vi lười biếng đó.

"Món đậu hũ hầm này trông có vẻ phải làm rất lâu, không có hai tiếng là làm không ra."

Lăng Thị lấy ánh mắt chuyên môn của mình bình luận như vậy.

Ừm, Lạc Thị, cậu cứ nói thẳng ra là cậu đã quyết định sẽ tới từ sớm đi. Có khi thật ra đã bắt đầu làm từ hôm qua, thất bại mấy lần mới làm ra được thành phẩm hài lòng...

"Dù sao mùi vị ta cũng đã nếm thử, hẳn là tạm được, cứ ăn đỡ vậy đi."

Lạc Thị khách khí nói, lúc cậu ta nói lời này mặc dù tỏ ra không bận tâm, nhưng mặt vẫn không biết điều mà hơi đỏ lên.

Da mặt mỏng đúng là da mặt mỏng...

Người sau đó lấy đồ ăn ra là Âm Thị, khi hắn mang đồ ăn hắn làm ra, ánh mắt của mọi người gần như đều trợn lồi.

"Đây... đây là cái gì..."

Phạm Thống thực sự không nén được kinh hoảng trong nội tâm mà mở miệng hỏi.

"A, cái này? Ừm -- ta nghĩ chắc là thất bại rồi, bởi vì nguyên liệu không đủ, không có làm được thứ mà ban đầu ta muốn làm, tóm lại chính là đồ nướng thôi."

Cái gì gọi là chắc là thất bại --! Ngài có tâm làm tốt thứ này không? Nguyên liệu không đủ? Nguyên liệu không đủ cũng không phải lấy thứ này ra để bù chứ? Vì sao phía trên lại mọc ra cái đế ly thế kia? Còn có từ bề ngoài có thể nhìn ra cái kia rõ ràng là mảnh

sứ vỡ! Ngài rốt cuộc muốn cho chúng tôi ăn cái gì, đây là thứ có thể ăn sao? Đồ nướng? Mảnh sứ nướng? Thủy tinh vỡ nướng?

Ngài ăn thử cho tôi xem coi --!

"Âm, ngươi thật sự biết cái gì là đồ ăn không?"

Lăng Thị mỉm cười với Âm Thị, nụ cười đó đẹp thì đẹp, nhưng có sát khí bên trong.

"Hử? Ngươi là nói ly đế cao, quả chuông, chuỗi hạt, nhẫn với mảnh sứ vỡ, còn có bột thủy tinh sao? Đó chỉ là đồ trang trí thôi. Ngươi không cảm thấy mảnh vỡ thủy tinh sáng óng ánh, rắc ở phía trên rất đẹp sao?"

... Thì ra bên trong còn mai phục nhiều thứ đáng sợ như vậy. Vừa vặn có thể mỗi người một miếng à? Thật là chu đáo.

Phạm Thống lần nữa khẳng định ấn tượng "Âm Thị đại nhân quả nhiên là một tên ngốc".

"Có thể nói cho ta, ngoại trừ những "đồ trang trí" này, ngươi còn bỏ thứ gì có thể ăn được không?"

Nụ cười của Lăng Thị đại nhân càng ngày càng nguy hiểm rồi, ngài vẫn là trả lời cái đáp án có thể khiến ngài ta hài lòng nhé?

"A, bỏ xong đồ trang trí kỳ thực đã bỏ không nổi thứ khác nữa, cho nên đem đi nướng luôn."

...

Ngài xong đời rồi, Âm Thị đại nhân.

"... Ngươi đem cái dĩa đồ này nuốt xuống cho ta."

"A! Vì sao! Có chỗ nào không tốt à? Ta cảm thấy rất tuyệt mà! Tiểu Nhu, em cảm thấy cái này có ngon không?"

Âm Thị gặp phải thất bại từ chỗ đồng bạn, nên đem hi vọng chuyển sang người yêu.

"Ơ..."

Cô quả nhiên trả lời không nổi đi, nghĩ cho kỹ nhé, cô nếu như nói có thể ăn, nói không chừng cô sẽ phải cùng ngài ta ăn bữa cơm tình nhân đặc biệt này rồi đấy? Tình yêu chân thật ở trước việc ăn mảnh vỡ thủy tinh có thể chịu được khảo nghiệm không?

"Hẳn là, hẳn là không có nghiêm trọng như thế đi..."

Oa, cô đã chuẩn bị tâm lý nhảy vào địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh rồi à?

"Đúng thế mà! Ta cũng cảm thấy như vậy đó!"

Âm Thị tự mình cầm lấy muỗng múc một miếng ăn, hình như hoàn toàn không cảm thấy có cái gì dị thường.

"Tiểu Nhu, em cũng ăn thử một miếng nhé?"

Để ở trước mặt Bích Nhu, dụng cụ dùng bữa và đồ ăn mà Âm Thị đưa qua, hệt như một cái trạm kiểm tra tình cảm, sắc mặt của Bích Nhu có chút tái nhợt, gắng gượng cầm lấy muỗng, múc một miếng bỏ vào trong miệng.

"Thế nào? Ngon không?"

"... Ngon."

Bích Nhu rưng rưng nước mắt trả lời. Đây tuyệt đối không phải bởi vì ngon đến nỗi phát khóc.

Lăng Thị giống như có chút nhìn không nổi nữa mà thở dài quay đầu đi.

Cô thật là dũng cảm. Tôi thay đổi cách nhìn đối với cô rồi, kệ

mấy người vậy.

Có điều thủy tinh vỡ cũng dám ăn, vì sao không chịu cưới đây?

Còn nữa, Lăng Thị đại nhân ngài thật xấu, cũng không ngăn cản một chút, chẳng lẽ ngài cũng giống tôi, muốn xem cảm tình của Bích Nhu có bao nhiêu kiên định ư?

Tôi bắt đầu sâu sắc cảm thấy rằng, cái gọi là tập trung đón năm mới này căn bản là đại hội trừng phạt hoặc là trò chơi trừng phạt. Nếu như thật sự muốn chúng tôi ăn thứ đó...

Sau đó tới lượt Phạm Thống với Nguyệt Thoái mang đồ ăn lên, sau khi Nguyệt Thoái tỏ ra cho thấy đồ ăn là do hai người cùng làm, liền đem cái giỏ lên trước mặt, vén tấm vải đậy ra.

Mọi người mặc dù không trợn trừng mắt giống như Phạm Thống lúc mới nhìn thấy, nhưng vẫn hơi ngẩn ra một chút.

Đơn giản mà nói đó là mấy loại trái cây. Có điều là trái cây đã được gia công.

Có cái được cắt thành lát với độ mỏng không tưởng được lót ở phần đáy, cũng có cái được khoét rỗng bên trong để làm thành trang trí đẹp đẽ, ở giữa là một số trái cây tỉa hoa bằng đao pháp thần kỳ, tất cả được hiện ra hết sức mỹ cảm, chẳng qua -- so với nói là đồ ăn, không bằng nói là tác phẩm nghệ thuật.

"Um... Nhìn xong sẽ không nỡ ăn đây."

Bích Nhu nói ra cảm tưởng của phần lớn người ở đây, phần lớn người kia không bao gồm Âm Thị. Hắn đại khái bẩm sinh đã thiếu hụt lòng cảm nhận cái đẹp, thậm chí hắn rốt cuộc có phân biệt được gái đẹp gái xấu hay không, Lăng Thị cũng rất hoài nghi.

Cho dù món ăn này thoạt nhìn rất thành ý, Lạc Thị vẫn không nhịn được nghi vấn.

"Nguyệt Thoái, cậu nói đây là làm chung với Phạm Thống... Phạm Thống đã làm cái gì?"

Hay lắm, hỏi đúng trọng điểm cốt lõi rồi.

Dù sao nhìn sơ là biết ngay của Nguyệt Thoái làm là cái chắc, người tay chân vụng về như tôi, nào có thể giúp được chứ --

Lời nói dối này vẫn là phải dựa vào Nguyệt Thoái lấp liếm, bản thân Phạm Thống thì không thể rồi, chỉ thấy Nguyệt Thoái miễn cưỡng nở nụ cười, trả lời.

"Xếp dĩa"

Ừm, xếp dĩa... Cao chiêu! Nếu nụ cười của cậu thật hơn tí nữa thì sẽ tốt hơn...

Từ vẻ mặt có thể nhìn ra đây không phải nói thật, nhưng nếu hỏi tiếp, cũng chỉ là làm khó Nguyệt Thoái mà thôi, bắt nạt một đứa trẻ ngoan để moi ra chuyện Phạm Thống vô sỉ không có chuẩn bị đồ ăn, vẫn là có chút không nỡ làm, cho nên không có ai tiếp tục đi sâu vào nữa.

Tiếp theo chỉ còn lại Lăng Thị rồi, thân là người duy nhất giỏi nấu ăn ở đây, đồ ăn hắn lấy ra đương nhiên là đầy đủ màu sắc mùi vị, cung cấp đồ ăn do mình làm, chuyện này đối với hắn mà nói thì không hề khó chút nào, hơn nữa hắn trước đó cũng nghĩ đến việc mọi người có khả năng lấy không ra đồ ăn, cho nên đặc biệt chuẩn bị nhiều một chút, lượng đồ ăn đủ để bao trọn lượng ăn của mọi người tối nay, sau khi nhìn thấy Lăng Thị lấy ra hết món này đến món khác, Phạm Thống tức thì lộ ra ánh mắt cảm kích.

Có Lăng Thị đại nhân ở đây thật là tốt quá! Ra ngoài mang một người như Lăng Thị, hết thảy đều được bảo đảm!

Đương nhiên, mọi người cùng lắm là để cho Âm Thị mang ra ngoài, dù có làm sao cũng không đến lượt hắn mang, hắn cũng biết

điều này.

"Đồ ăn có đủ hết rồi, mọi người bắt đầu thôi --"

Chỉ cần bỏ qua dĩa đồ nướng quỷ dị kia của Âm Thị, những món ăn khác vẫn có thể chấp nhận được cũng đáng được hoan hô một chút, thế là, mọi người liền động đũa, bắt đầu từ những món mà họ thấy hứng thú.

Chủ yếu vẫn là ăn món của Lăng Thị cung cấp, đậu hũ của Lạc Thị với sandwich của Bích Nhu thỉnh thoảng ăn kèm một chút, về phần của Nguyệt Thoái, đó gọi là trái cây tráng miệng, tự nhiên là sau khi ăn xong món chính mới ăn.

Phạm Thống mặc dù đắm chìm trong mỹ thực, nhưng hắn vẫn có chú ý thấy, Âm Thị, Lăng Thị với Bích Nhu đều không ăn, lúc mọi người cùng nhau dùng bữa, mấy người bọn họ không đụng vào đồ ăn sẽ đặc biệt nổi bật, ngay cả Lạc Thị cũng cảm thấy kỳ quái.

"Các ngươi không ăn sao? Đồ ăn rất đầy đủ mà."

"A, có điều là không đói."

Đây là trả lời của Âm Thị.

Kỳ thực Âm Thị đại nhân ngài đã ăn ở đâu trước rồi mới qua đây phải không?

"Tôi... vừa mới ăn đồ nướng của Âm Thị rồi."

Sau khi Bích Nhu nói như vậy, mọi người giống như đều có thể thông cảm cho cô.

Mặc dù chỉ có một miếng nhỏ, nhưng đó thật sự rất không thoải mái đi?

"Đồ do chính ta nấu, ta không có hứng."

Lăng Thị nói như thế, sau đó nhìn sandwich của Bích Nhu rồi mỉm cười.

"Chẳng qua đồ do tiểu Nhu làm, trái lại phải ăn thử xem, ủng hộ một chút."

Lăng Thị đại nhân, ngài không đi hẹn hò với con gái thật là quá đáng tiếc rồi, chỉ có thể nói mọi thứ đều là lỗi của tướng mạo.

"A! Cái gì! Mới không cho ngươi đâu, còn lại tất cả đều là của ta!"

Âm Thị nghe xong, không chờ Lăng Thị vươn tay lấy sandwich, đã vội vàng cướp đi, tỏ vẻ người khác không được động vào, ghen hình như cũng ghen hơi quá.

Hoặc có thể gọi là lòng độc chiếm? Bệnh chung của đàn ông.

Chẳng qua cho dù ngài làm như thế, Bích Nhu cũng sẽ không cướp lấy dĩa đồ nướng của ngài để nói "tất cả là của ta, ai cũng không được động vào" đâu.

"Đừng lãng phí đồ ăn có được không? Ngươi cũng sẽ không ăn hết, giao sandwich ra."

"Không muốn!"

Tóm lại, sau đó sandwich bị Âm Thị bá chiếm, cũng không biết hắn lấy về để cúng hay là thế nào, dù sao thì bớt đi sandwich, cũng sẽ không có người bởi thế ăn không no, mọi người cũng mặc kệ hắn.

Màn quan trọng sau khi ăn xong, chính là trao đổi quà tặng rồi.

Bởi vì đón năm mới theo kiểu của Tây Phương Thành là chuyện mà mọi người đều đồng ý, mà người biết được Tây Phương Thành đón năm mới thế nào hình như chỉ có Bích Nhu,

cho nên bằng với việc cô nói cái gì thì là cái đó rồi.

"Tôi đã làm sẵn thăm rồi, mọi người rút đi!"

Bích Nhu đem giấy đã gấp sẵn để ở lòng bàn tay, chờ người rút ra, nhưng Âm Thị có chút không hiểu lắm đây là ý gì.

"A, tiểu Nhu, vì sao phải rút thăm?"

"Hả? Thì quyết định ai nhận được quà của ai. Anh cần tặng quà của mình cho người anh rút được..."

"Ơ! Ta tưởng là tặng cho người muốn tặng chứ!"

Âm Thị mới nghe đến đây liền kêu lên, cuống quýt dậm chân.

Ngài cũng hợp tác chút đi, ngài cho rằng trao đổi quà là trao đổi nhật ký sao? Nếu như mọi người đều tặng cho người mình muốn tặng, lỡ có người không nhận được quà, vậy chẳng phải rất xấu hổ sao?

"Không phải đâu, phải chiếu theo quy củ, hơn nữa còn có một quy định khác kèm theo."

Bích Nhu cười rất vui vẻ, có vẻ rất nóng lòng muốn công bố quy tắc này.

"Ở lúc tặng quà, để biểu thị sự nhiệt tình và thiện ý, phải ôm đối tượng tặng quà và hôn một cái nữa!"

Sau khi Bích Nhu nói ra quy tắc này, Phạm Thống cảm thấy thần kinh da mặt có chút mất thăng bằng, dạ dày cũng cuộn trào.

Tiểu thư à, cô vì sao trông có vẻ cao hứng như thế? Bất luận là ôm hôn hay là bị ôm hôn, chỉ cần đối tượng không phải là Âm Thị đại nhân, cô đều là người bị lỗ đấy không phải sao? Ở đây chỉ có mình cô là con gái mà nhỉ?

Nếu như tôi rút được Lăng Thị đại nhân, có phải là đã có thể trở về khoe với Mễ Trọng rồi không?... Không được, tôi có khả năng sẽ bị hắn đánh thành đầu heo mất, rồi xay thành đống thịt nhão...

"Từ lúc nào có quy định này vậy!"

Giọng Nguyệt Thoái vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ mà hỏi, có lẽ là cậu cũng không muốn có tiếp xúc thân mật với người khác chăng.

"Đây chính là quy định của Tây Phương Thành đấy."

Bích Nhu chớp mắt, giống như hết thảy là chuyện đương nhiên.

Ôi, thế này lúc rút thăm cảm giác giống như phải cắn răng mà rút vậy, nếu như bất cẩn rút phải đối tượng không đúng, tình huống sẽ rất đáng sợ...

"Được rồi, ai rút trước?"

"Ta!"

Âm Thị rất tích cực, có khả năng là cảm thấy rút thừa của người khác sẽ có cảm giác vận mệnh giao cho người khác quyết định, tục ngữ nói rất đúng, muốn chết cũng phải chết ở trong tay của mình, dễ cam tâm hơn.

Sau khi hắn rút một cái thăm lên, mọi người đều chờ xem hắn sẽ rút trúng ai, chỉ thấy hắn mở tờ giấy ra, tiếp đến có chút nghi hoặc mà đọc ra cái tên phía trên.

"Phạm... Thống? Là ai thế?"

Này!

Này! Không phải chứ!

Không chỉ là, không chỉ là vấn đề ngài đến bây giờ vẫn không nhớ được cái tên dễ nhớ đến thế của tôi, vì sao lại là tôi bị ngài rút trúng cơ chứ! Đùa hơi quá trớn rồi đấy!

"Ủa! Là ngươi?"

Âm Thị sau khi phát hiện Phạm Thống chính là "chủ nhân của cây lau", thoạt nhìn hình như có chút ý kiến.

"Nếu như là tiểu Lạc Thị thì thôi! Hai tay của ta không muốn ôm đàn ông đâu! Tiểu Nhu!"

Ý gì vậy hả -- Bộ tôi muốn bị đàn ông ôm chắc -- Còn nữa, ngài chính là không coi Lạc Thị là đàn ông chứ gì?

"Âm Thị..."

Sắc mặt của Lạc Thị âm trầm lại, lời này xem ra đã đắc tội đến cậu rồi.

"Âm Thị, không được đâu, phải làm theo quy củ."

Bích Nhu không có ý định "châm chước", bắt bọn họ làm theo quy củ.

"Bằng không, nếu anh không thích, đổi thành người nhận quà tỏ ra biết ơn, ôm người tặng quà rồi hôn một cái cũng được, cho anh chọn."

... Hai cái này nghe lên đều rất không thoải mái. Hơn nữa, vì sao chỉ cho ngài ta chọn? Ý kiến của tôi thì không quan trọng, hoàn toàn không có phần lựa chọn sao?

"A! Không muốn! Nghĩ thôi đã cảm thấy rất tồi tệ!"

Phạm Thống cảm thấy mình cứ luôn bị chê. Nhưng rõ ràng hắn cũng rất không muốn chấp nhận chuyện này mà.

"Ngươi cứ coi hắn là con gái là được rồi, như vậy chẳng phải sẽ rất thuận tay sao?"

Lăng Thị vẫn uống trà nói mát như mọi khi, giống như chuyện không liên quan tới mình.

"Nhưng chẳng giống chút nào!"

"Chờ một chút, cái gì mà con gái..."

Tai Bích Nhu rất thính, sau khi bắt được chữ mấu chốt nào đó lập tức bắt đầu truy cứu.

"Còn chẳng phải là một số cô gái nào đó thường thường đến Thần Vương Điện canh chừng Âm Thị..."

"A! AA! Không phải! Làm gì có! Những cô gái đó là đến tìm Lăng Thị!"

"Thật ngại quá, bình thường mà nói những người đến Thần Vương Điện canh chừng ta thông thường là đàn ông."

"Ha ha ha ha!"

Âm Thị đại nhân, ngài một giây trước còn đang cực lực bôi đen bạn của ngài để tẩy trắng mối quan hệ, một giây sau đã vì sự thật đối phương trần thuật mà hả hê trên nỗi đau người khác đến mức bật cười ra tiếng, như vậy có được không?

"Dù sao, ngươi cứ dứt khoát một chút đi? Vẫn còn phải tiếp tục đây."

"Biết rồi, được thôi."

Oa! Chờ một chút! Thật sự phải thế sao? Làm thật à?

Phạm Thống có chút giật mình, hoảng hốt nhìn trái nhìn phải, nhưng tình thế ở hiện trường hắn là không cho phép hắn đào tẩu,

kết quả, hắn đành để cho Âm Thị đến gần mà ôm lấy vai của hắn, hôn vào bên hông trán của hắn một cái.

"Thế này cũng tính là ôm hôn à?"

Bích Nhu có chút thất vọng mà bĩu miệng.

Tiểu thư, cô rốt cuộc còn muốn thế nào? Cô cho rằng ôm nhau một cách nồng thắm rồi nấu cháo lưỡi là chuyện mà hai tên đàn ông bình thường có thể chấp nhận sao?

Bóc quà ngay tại chỗ cũng là tập quán của Tây Phương Thành, sau khi Phạm Thống mở quà của Âm Thị ra, mặt lập tức tối sầm.

Là... đồ con gái màu hồng rất đáng yêu. Nếu như là cô gái đáng yêu nào nhận được nhất định sẽ rất vui. Nhưng tôi không phải là cô gái đáng yêu AAAAA!

"Ta vốn tưởng là tặng cho người muốn tặng mà! Đây là cho tiểu Nhu!"

Vậy Bích Nhu tiểu thư cô vẫn là cầm lấy đi, tôi thực sự không muốn, mặc dù tặng quà của người khác hình như rất bất lịch sự, nhưng tôi nghĩ hai vị đều sẽ không để ý chứ?

"Phạm Thống, thích không?"

Lạc Thị sấn qua hỏi hắn một câu.

"Đương nhiên rất thích... A!"

Lạc Thị! Cậu lại chơi tôi!

Khi Phạm Thống ý thức được rằng mình lại bị chơi xỏ, Lạc Thị đã trốn ra sau cười trộm rồi.

AAA! Các người đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi! Tôi nhất thời lỡ lời! Mặc dù người ta nói những lời buột miệng nói ra đều là thật

lòng, nhưng đặt ở người tôi thì không dùng được! Lạc Thị cậu nhớ đó cho tôi! Tôi phải nói xấu cậu với Nguyệt Thoái!

"Người lấy được quà sẽ rút tiếp, cứ tiếp tục như vậy đi."

Nói cách khác, bây giờ là đến lượt Phạm Thống rút thăm. Phạm Thống cũng không có dị nghị gì, tùy tiện lấy mảnh giấy lên mở ra, vào khoảnh khắc nhìn thấy tên, mặt hắn lại vặn vẹo rồi.

Lạc Thị.

Ừm, cho nên tôi phải ôm Lạc Thị, hôn cậu ta một cái, sau đó tặng quà cho cậu ta?

Nếu như không phải loại trường hợp đặc biệt này, tôi có tỷ lệ rất cao sẽ bị ăn tát, sau đó đối phương la lên phi lễ đi?

"Là Lạc Thị, nào, tặng quà đi!"

"Ơ!"

Lạc Thị cũng giật mình, sau đó sắc mặt có chút khó coi.

Nên nói cai gì đây... Tôi thật sự không được hoan nghênh? Tôi vừa rồi có ăn món đậu hũ cậu làm, nhưng không muốn ăn đậu hũ của cậu... (ăn đậu hũ nghĩa bóng là sàm sỡ)

"Chậc, thôi kệ, tới đi."

Làm gì nói như thể hi sinh vì nghĩa không bằng?

Phạm Thống đương nhiên sẽ không làm quá trớn, cái gọi là ôm đại khái chỉ là mức độ da chạm da, hôn thì càng không cần nói, có chạm đến da hay không cũng không biết, dù sao động tác chỉ cần lướt qua nhanh một chút là được rồi, ai quản hắn nhiều như thế.

Lạc Thị bóc quà xong nhìn thấy tấm gỗ viết chữ, trên mặt không có biểu hiện ra rốt cuộc thích hay không thích, trái lại là nói

cảm ơn một cách đàng hoàng.

Chờ đến lúc Lạc Thị rút thăm được Nguyệt Thoái, sắc mặt đó đã khác hoàn toàn, Phạm Thống không biết nên làm sao hình dung sắc mặt phức tạp vi diệu của cậu, chẳng qua bản thân hắn là đang chờ xem trò hay.

"Um..."

Đứng trước mặt Nguyệt Thoái, Lạc Thị thoạt nhìn không biết nên xuống tay từ đâu, có lẽ cũng không biết xuống miệng thế nào, nhìn cậu sắp cứng đờ thành tượng gỗ rồi, cứ tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp, Nguyệt Thoái dứt khoát tự mình ôm Lạc Thị một cái, hôn vào má của cậu, nói cám ơn rồi từ tay cậu lấy quà đi, thái độ hết sức tự nhiên.

Quà của Lạc Thị tặng rất thực dụng, là một xấp phù chú có phẩm chất rất không tệ, chẳng qua Nguyệt Thoái cái gì cũng tốt chỉ là thành tích phù chú học kém, tặng cho Nguyệt Thoái chỉ là lãng phí.

Về phần bức tượng gỗ hình người Lạc Thị này, sau khi được Nguyệt Thoái ôm hôn, hiển nhiên có dấu hiệu hóa đá, cậu lúc nào mới có thể tự khôi phục, Phạm Thống cũng không muốn biết.

Rõ ràng rất vui, rốt cuộc da mặt mỏng đến mức độ nào?

Tiếp theo đến lượt Nguyệt Thoái rút thăm, rất không may, cậu rút được Bích Nhu.

Đương nhiên, chỉ có người bình thường hay quan sát như Phạm Thống mới biết đây đối với Nguyệt Thoái mà nói thì rất không may. Hắn cảm thấy Nguyệt Thoái cũng cứng đờ giống như Lạc Thị rồi, trái lại là Bích Nhu rất vui.

"A, quà của Nguyệt Thoái là của tôi sao? Vui quá --"

Này, cô đã có Âm Thị rồi, đừng nhúm chàm Nguyệt Thoái nữa! Cô thật sự không có phát hiện cậu ta không thích cô lắm sao?

Bởi vì biểu cảm bài xích quá minh hiển, ở trong trường hợp này dù sao cũng không ổn, Nguyệt Thoái vẫn miễn cưỡng nở nụ cười cho Bích Nhu một cái ôm và nụ hôn lướt nhẹ qua, quà của cậu ấy tặng là một cái chậu cây nhỏ, mặc dù Bích Nhu nói sẽ chăm sóc thật tốt, nhưng Phạm Thống cảm thấy, sau khi ôm xong, ánh mắt Nguyệt Thoái nhìn Bích Nhu hình như lại lạnh hơn một chút.

Còn lại hai người chưa nhận được quà, theo lý mà nói tỷ lệ Bích Nhu rút trúng Âm Thị rất lớn, thế mà cô lại rút trúng Lăng Thị, cho dù Âm Thị trợn lớn mắt khó có thể chấp nhận, đây vẫn là sự thật không thể thay đổi.

"Ai, quà của Bích Nhu sẽ cho ta à? Thuận tiện còn ôm một cái hôn một cái, thật không tệ."

Lăng Thị liếc Âm Thị một cái, giọng rất đắc ý, ánh mắt này của hắn như là cố ý gân hấn thị uy với Âm Thị, Âm Thị cũng vô cùng đơn thuần mà bị chọc giận.

"Lão già chết tiệt! Ngươi không được lợi dụng tiểu Nhu!"

Đúng vậy, Bích Nhu cô cứ như thế ôm ôm ấp ấp với người đàn ông khác ở trước mặt người yêu sao? Cũng không sợ nảy sinh hiềm khích giữa bạn bè người ta à? Có nên nói Tây Phương Thành thật cởi mở không...

"Em gọi ta một tiếng đại ca, ôm một cái thì có quan hệ gì? Tiểu Nhu, em nói phải không?"

Quan hệ lớn đấy, quan hệ đến mũ của người nào đó liệu có biến thành màu xanh hay không.

"Ừ, Âm Thị đừng tức giận mà, cũng đâu có gì..."

Bích Nhu nói xong, liền cho Lăng Thị một cái ôm thật đầy, đồng thời hôn lên mặt hắn một cái.

Đâu có gì? Từ đầu đến đuôi các người là ôm chặt nhất mà còn nói đâu có gì? Lăng Thị đại nhân ngài vui rồi chứ, đây chính là thấy sắc quên bạn điển hình sao?

Chẳng qua Lăng Thị rất nhanh sau đó đã cười không nổi nữa, sắc mặt Âm Thị sau khi phát tím cũng trở nên mù mịt mây đen, bởi vì bọn họ phát hiện chỉ còn lại một lá thăm, mà Lăng Thị vẫn chưa rút, cũng chính là nói, quà của hắn phải đưa cho Âm Thị.

"AAA! Lão già tránh ra! Ta mới không muốn cho ngươi ôm!"

"Ta cũng không muốn có được không? Ngươi tưởng bộ hộ giáp của ngươi mềm lắm à?"

"Tránh ra tránh ra tránh ra! Ta không cần quà của ngươi! Tránh ra!"

"Ta thà rằng đem đi tặng thị vệ trước điện cũng không muốn tặng cho ngươi, chẳng qua đây là quy củ, nếu đã tới thì phải tuân thủ chứ?"

Âm Thị thà chết không chịu nhưng đến cuối cùng vẫn là bỏ cuộc, khi Lăng Thị mang vẻ mặt chán ghét mà ôm lấy hắn cộng thêm "môi sượt qua má", hắn cũng mang bộ mặt cảm thấy rất buồn nôn, đối với hai người này mà nói thì đây hẳn đều là kinh nghiệm rất không sung sướng gì.

Quà của Lăng Thị tặng tuy khác nhưng có cùng công dụng với Lạc Thị, của Lăng Thị tặng thì là giấy bùa đã vẽ sẵn phù chú, có thể lấy sử dụng, đáng tiếc, tặng cho Âm Thị vẫn là lãng phí, bản thân hắn đã có thể vẽ phù rồi, cái này đương nhiên không có cần thiết.

Sau khi trao đổi quà tặng kết thúc, mọi người liền cùng nhau

ngồi ở trên cỏ, người này một câu người kia một câu mà trò chuyện, thỉnh thoảng nhìn thấy sao băng cũng vội vàng tranh thủ ước nguyện.

Ước nguyện khi nhìn thấy sao băng, điều ước sẽ thành thật, Phạm Thống đương nhiên từng nghe qua cách nói như vậy, bây giờ trên bầu trời thỉnh thoảng có sao băng lướt qua, hắn cũng không khỏi có chút động lòng, thế là, khi ánh sao băng nào đó lọt vào khóe mắt, hắn liền mở miệng ước.

"Hi vọng nợ của tôi có thể đừng biến mất! Càng nhiều càng tốt!"

Sao băng rơi xuống chân trời.

Bản thân hắn cùng những người nghe thấy điều ước của hắn lần nữa không còn lời nào để nói.

◊◊◊◊

Cuối buổi trò chuyện, mọi người có thể nói là ngồi phân tán ở trên bãi cỏ, như là Nguyệt Thoái muốn an tĩnh một chút, thì ngồi sang một góc khác, chỉ có lúc cần trà nước mới trở về chính giữa để lấy.

"Bích Nhu, cô vì sao không muốn gả?"

Bởi vì đúng lúc gặp được Bích Nhu ngồi một mình ở chỗ nước trà, Phạm Thống liền tò mò hỏi.

"Tôi chỉ là cảm thấy, Âm Thị nếu như biết mặt thật của tôi, có lẽ sẽ không muốn tôi nữa."

Bích Nhu ảm đạm trả lời, Phạm Thống thì nghe không ra nguyên do.

"Chẳng lẽ mặt thật của cô rất đẹp?"

"Tôi vốn đã rất đẹp... A, cậu đang mỉa mai dáng vẻ bây giờ của tôi không đẹp sao? Đáng ghét."

Không phải đâu... kệ đi vậy.

Bởi vì nghe không hiểu, Phạm Thống từ bỏ truy hỏi, sau khi rót đầy trà vào trong ly, hắn liền chuyển sang chỗ Nguyệt Thoái đang ngồi.

Mặc dù Nguyệt Thoái có khả năng muốn hưởng thụ thời gian an tĩnh một mình, nhưng Phạm Thống còn có một chuyện cần làm, cho nên liền đến bên cạnh cậu ngồi xuống.

"Nguyệt Thoái, cái này..."

Phạm Thống lấy ra một cái hộp đã được bao gói, Nguyệt Thoái không hiểu mà nhìn hắn.

"...? Đây là?"

"Tặng cho cậu."

"Ơ?"

Nguyệt Thoái càng không hiểu.

"Trao đổi quà tặng chẳng phải... cậu chẳng phải rút trúng Lạc Thị? Quà của cậu... uh?"

Cậu hỗn loạn rồi. Thật là, có khó hiểu như thế sao?

"Đây là mua thêm, quà của tôi muốn tặng cho cậu, tôi cảm thấy cậu chắc là sẽ rất thích, A, sang năm mới cũng chỉ giáo thêm nhé."

Nguyền rủa không phát tác thật là tốt quá, Oh Yeah!

Nguyệt Thoái lúc này mới hiểu hắn đang nói cái gì, thần tình

của cậu từ ngỡ ngàng ban đầu, tức thì trở nên có chút vui vẻ, khi mở quà ra, phát hiện là một thứ gì đó mà cậu chưa từng nhìn thấy.

"Đây gọi là kính ngàn hoa, là nhìn vào đây, sau khi xoay tròn sẽ biến ra những hình thù khác nhau."

Không! Đây là kính vạn hoa cơ! Đừng sai ở tên gọi, chỉ bậy người ta thế này thì rất gay go --!

Nguyệt Thoái sau khi nhìn vào kính vạn hoa theo như chỉ dẫn của hắn, trên mặt xuất hiện mấy phần kinh ngạc, sau đó liền tràn đầy hứng thú mà bắt đầu chơi với nó, thoạt nhìn có vẻ rất thích, trong mắt cũng thêm vài phần sắc thái. Sau khi chơi một hồi, cậu mới nghĩ đến Phạm Thống vẫn còn ở bên cạnh, tức thì vì mình lơ là Phạm Thống mà cảm thấy áy náy.

"Phạm Thống, cảm ơn quà của cậu, tôi rất thích."

Đừng khách khí, đó là mua từ tiền mượn của cậu.

"Ừ, tôi đi lấy chút gì đó để ăn, cậu tiếp tục xem đi."

Sau khi Phạm Thống rời khỏi, Nguyệt Thoái vừa lại xem kính vạn hoa một hồi, mới bỏ xuống, đưa ánh mắt trở lại bầu trời đêm mà ban đầu cậu đang nhìn.

Tâm tư trong ngực, hình như từ tịch mịch trống vắng ban đầu, dần dần trầm lắng thành bình tĩnh.

Cách đó một đoạn, tiếng người giống như tách biệt với cậu; gió đêm lành lạnh, hít thở không khí thoang thoảng hương cỏ; đêm tối vô biên, ánh trăng lần quanh bầu trời...

Cậu cứ như thế ngẩng đầu nhìn, khe khẽ thì thầm.

"Ta ở hiện tại, cũng có thể dùng đôi mắt này, ngắm nhìn bầu trời sao mà ngươi nhìn thấy rồi đây..."

Trong tiếng cười đùa trò chuyện ở sau lưng, tiếng thì thầm của thiếu niên cũng không minh hiển.

Mà cái tên cậu đọc ra sau đó, cũng dưới đôi môi mấp máy của cậu, biến mất ở trong miệng của cậu.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tự Thuật - Nguyệt Thoái

Tự Thuật -- Nguyệt Thoái

Đến Đông Phương Thành, chớp mắt đã một thời gian rồi, tôi đang dần dần quen với cuộc sống mới của tôi, dần dần hòa nhập vào hoàn cảnh xa lạ này, tổng thể mà nói vẫn tính là khiến người hài lòng, cho dù vẫn có chút khuyết điểm, nhưng tôi không có để ý lắm.

À, nói đến, tôi vẫn thật không biết nên bắt đầu trần thuật cuộc sống mới của mình từ đâu. Cứ bắt đầu từ chuyện gần đây nhất vậy, ký ức cũng rõ ràng hơn.

Xem không hiểu chữ của Đông Phương Thành, đối với tôi mà nói có chút khốn đốn, dù sao thì tôi cũng chẳng mong mình gặp phải mấy chuyện như là đi đến nhà ăn lại đi vào tiệm cầm đồ, cho nên thứ đầu tiên tôi học là chữ có liên quan đến tên các cửa tiệm, tránh cho dẫn tới một đống chuyện khôi hài. Mặc dù thật sự xảy ra chuyện xấu hổ là đi nhầm nhà vệ sinh nam nhà vệ sinh nữ rồi, nhưng tôi kỳ thực cũng không để ý lắm.

Kế tiếp là học một số từ bẩn. Phạm Thống nói đây rất quan trọng, bị ai mắng nhất định phải biết, cho nên tôi đành học theo... tôi cảm thấy từ bẩn của Đông Phương Thành thật là cao thâm, vì sao mắng người có thể có nhiều cách biến hóa như vậy đây? Kết hợp các loại tổ hợp thân thích với nhau, còn có thể dẫn xuất ra các loại thứ bậc, không giống Tây Phương Thành, đại khái chỉ có mấy loại, không có ý tưởng mới nào.

Bởi vì biến hóa đa đoan, học lên kỳ thực vẫn rất thú vị. Chẳng qua, tôi không muốn học để sử dụng, Phạm Thống lại còn muốn tôi học luôn cả chữ, hại tôi rất muốn chạy trốn, tiến độ học chữ cứ dậm chân tại chỗ một thời gian.

Tiếp đến là học một số từ vựng liên quan đến tình yêu như giới tính, hẹn hò. Phạm Thống nói cái này cũng rất quan trọng, cái từ bạn gái này nhất định phải nhận ra được, sau đó là thích này yêu này, hoặc là rất đẹp trai đẹp gái vân vân tất cả cũng phải học, tương lai mới đọc hiểu được thư tình...

Dù sao nếu Phạm Thống đã nói quan trọng, vậy thì là quan trọng, tôi kỳ thực cũng không để ý lắm.

Nhưng chỉ có học những từ này, rốt cuộc vẫn là nửa vời, xem không hiểu sách giáo khoa của Võ Thuật Hiên, muốn nghe lão sư đọc, lão sư lại cứ luôn đọc một số đoạn lặp đi lặp lại, cảm giác có chút bực bội.

Xem không hiểu sách giáo khoa của Thuật Pháp Hiên, sách giáo khoa của Phù Chú Hiên cũng xem không hiểu... Thôi vậy, tôi kỳ thực vẫn không có để ý lắm.

Sau đó, tôi gần đây phát hiện một chuyện rất tệ.

Tên của tôi nếu như ghép lại với nhau, trong chữ của Đông Phương Thành, hình như sẽ biến thành chữ thối (腿) này. (Tên của Nguyệt Thoái (月退) viết dính lại sẽ thành chữ thối (腿) nghĩa là chân.)

Lúc biết chuyện này tôi có chút muốn đập đầu chết cho rồi.

Tôi quả nhiên vẫn không nên đặt tên bừa một cách bừa bãi... Nhưng, đột nhiên bị Phạm Thống dùng vẻ mặt sáng ngời thế kia hỏi tên, để tạo quan hệ thân thiện, hình như cũng không thể không trả lời, nhất thời kiếm không ra tên gì bình thường mà...

Nguyệt Thoái Nguyệt Thoái Nguyệt Thoái.

Chân chân chân chân chân.

... Kỳ thực tôi cũng không có để ý lắm... Không, tôi thật sự, vô cùng để ý.

Phạm Thống có dạy tôi cách viết tên của cậu ấy, sau đó cậu ấy không nói gì thêm. Chẳng qua, có lần Lạc Thị kéo tôi sang một bên, len lén dạy tôi cách viết của từ phạn dũng, còn dạy ý nghĩa của nó, thế là tôi mới biết, tên của Phạm Thống cũng rất thú vị, không biết bản thân cậu ấy có để ý lắm không?

Sau đó, tôi cảm thấy Lạc Thị dạy dễ hiểu hơn Phạm Thống nhiều. Phạm Thống không biết vì sao, cứ luôn biểu đạt một cách không rõ lắm, hơn nữa còn lặp lại mấy lần, như là hai chữ "nữ vương" này, tôi tốn trọn mười phút để nghe cậu ấy giải thích, mới hiểu rốt cuộc là đang nói nam hay là nói nữ, quốc vương hay là bình dân.

Tóm lại mà nói, phần phong phú nhất, chính là học chữ. Dưới so sánh, thứ học trên lớp cũng không phong phú bằng cái này.

Dù sao thì lớp của Võ Thuật Hiên đi hay không đi cũng không có gì khác biệt, kỳ thực cũng không cần lắm, lớp của Phù Chú Hiên, đến nay vẫn không thể lĩnh ngộ... sau khi học được chữ của Đông Phương Thành liệu có tốt hơn hay không, đây là cái ẩn số chưa biết, mà lớp của Thuật Pháp Hiên, chỉ là học phần sơ sở, học tốt cơ sở, phần cao thâm tôi đã có thể tự tìm hiểu thêm rồi, về sau thật ra cũng không cần tiếp tục học nữa...

Có điều, bởi vì đi học chung với Phạm Thống, cho nên dù thừa thãi nhưng vẫn rất vui.

Đi trên đường bị chặn lại quyết đấu mặc dù không vui, nhưng Phạm Thống ở bên cạnh thấy tôi đánh ngã đối phương liền hớn hở

ra mặt, cho nên không có khó chịu lắm.

Có người đồng hành, có bạn bè, thật sự rất quan trọng.

Tôi nghĩ đây có thể là thứ trước giờ tôi luôn thiếu, cho dù tôi từng cho rằng mình từng có, nhưng sau cùng chỉ đổi lấy thương tích toàn thân, và dấu ấn chưa phai ở linh hồn...

Lúc ở đây, tôi không muốn nghĩ đến chuyện về người kia. Cắt bỏ phần của hắn đi, tôi đã có thể sống một cách đỡ ám ảnh hơn, cười cũng tự nhiên hơn.

Có lẽ, không chỉ là bỏ đi phần của hắn, còn có quá khứ của tôi. Tôi muốn đem chúng chôn cùng với cái chết, nếu như vậy, tôi đã có thể đơn thuần làm "Nguyệt Thoái"...

Nếu có thể, vẫn là muốn đổi tên. A, lạc đề rồi.

Nói đến, nguyên nhân khiến tôi khó có thể cắt bỏ quá khứ, cũng là bởi vì, một người nào đó có quan hệ với tôi trong quá khứ, cứ luôn lảng vảng ở trước mắt tôi.

Ở đây rõ ràng là Đông Phương Thành mà. Cô ta vì sao có thể dùng lý do kỳ quặc như vậy để chạy đến đây?

Cô ta rốt cuộc là đến đây làm gì? Đây là chuyện mà cô ta nên làm sao? Tôi hoàn toàn không thể hiểu cô ta đang nghĩ cái gì nữa, có lẽ tôi cũng đã không muốn tìm hiểu rồi, dù sao thì cô ta cũng không nhận ra tôi, cho nên không gây trở ngại cho cuộc sống mới của tôi, nhưng tôi chỉ cần nhìn thấy cô ta là rất khó không để ý tới cô ta, loại cảm giác này rất không tốt.

Phạm Thống còn hỏi tôi vì sao cứ luôn đặc biệt lạnh nhạt với cô ta. Bảo tôi làm sao nói ra được...

Thấy dáng vẻ trong mắt chỉ có Âm Thị cô ta, có khi những chuyện trước kia đều quên sạch rồi.

Buồn cười chính là, tôi vậy mà vẫn cảm thấy để ý.

"Ồ, được...?"

Phạm Thống lại nói một câu kỳ quái rồi. Là do ăn lương thực công cộng ăn đến tuyệt vọng cho nên thốt ra trào phúng sao?

Thế là tôi bây giờ phải bắt đầu ăn bữa tối rồi. Chẳng qua, vừa ăn bữa tối vừa nghĩ ngợi cũng được, đây đối với tôi mà nói thì không khó, cũng không bị phát hiện đang ngẩn người.

Tôi cảm thấy có thể sống lại ở Đông Phương Thành, có lẽ là một chuyện may mắn, lúc đó tôi cho rằng đây là vận mệnh ám thị tôi, cho tôi một cơ hội để bắt đầu lại, nhưng vận mệnh hình như... kỳ thực không có nghĩ nhiều như thế, đại khái chỉ là muốn đùa giỡn tôi mà thôi, người nghĩ nhiều là tôi, sự thật chứng minh, cho dù tôi không muốn trở về, luôn có một ngày vẫn là phải đối mặt.

"Nguyệt Thoái, cậu ăn dính lên mặt rồi kìa."

Chu Sa ở bên cạnh tôi nói một câu, sau đó xáp tới gần... Đừng qua đây AAAAAA!

Sau khi tôi chưa hết hoảng hồn mà tránh né hành động thân mật của Chu Sa, đã vô thức trốn ra sau Phạm Thống rồi, Phạm Thống có chút nhìn không nổi mà vươn tay giúp tôi lau đi vụn đồ ăn dính ở bên miệng, sau đó nhíu mày với Chu Sa.

"Lúc ăn thì đừng đùa cậu ấy nữa."

Tôi cảm thấy dùng từ như vậy có chút vi diệu.

"Ăn cơm xong là có thể đùa rồi sao?"

Chu Sa! Cậu đừng cứ luôn xuyên tạc lời người khác! Phạm Thống cậu cũng lắc đầu đừng gật đầu chứ!

Từ sau khi được Chu Sa tỏ tình, biết được thể nữ của cậu ấy

có hảo cảm với tôi, ở trong túc xá bất luận là ăn cơm ngủ hay thay đồ tắm rửa, đều có chút đứng ngồi không yên, mặc dù nể phục cậu ấy lấy nghiệp học làm trọng, không muốn nghĩ mấy chuyện khác, nhưng cậu ấy thỉnh thoảng vẫn sẽ... sẽ... làm một số chuyện khiến tôi rất sợ hãi.

Trước mắt đều vẫn còn ở phạm vi có thể chấp nhận, cùng lắm là tinh thần căng thẳng thôi. Phạm Thống cứ luôn là ở bên cạnh xem kịch... Tôi cảm thấy rất ai oán.

So sánh với Chu Sa, tôi quen cảm giác ở chung với Phạm Thống hơn. Có lẽ là loại cảm giác có tự nhiên hay không, ở chung với Chu Sa tôi không thoải mái lắm, còn Phạm Thống thì tốt hơn nhiều, mặc dù đôi lúc cũng có chút lúng túng, nhưng trên cơ bản vẫn tính là ổn.

Tôi có thể uống chung ly nước với Phạm Thống, nếu là Chu Sa thì...

... Tuyệt đối không được đi. Trước mắt tôi tuyệt đối làm không được, bất luận cậu ấy là nam hay nữ đều như vậy.

Vì sao lại có loại ngăn cách này đây? Ban đầu cũng còn ổn, chẳng lẽ là bởi vì cậu ấy nói cậu ấy thích tôi?

Hay là bởi vì cậu ấy có thể biến thành con gái? Hay là bởi vì ngày đầu tiên tôi đến bất cẩn ở phòng tắm nhìn thấy...

-- Đừng nghĩ nữa thì tốt hơn, đừng tự đào mộ mình.

"Nguyệt Thoái, cậu không ăn sao?"

Chu Sa nhìn lương thực công cộng vẫn chưa ăn xong trên tay tôi, ánh mắt đó là muốn làm gì?

"Nếu không ăn thì cho tôi ăn là được, đừng lãng phí."

"... Tôi sẽ ăn hết."

Đồ ăn ăn được một nửa rồi cho người khác ăn, tôi không làm được, đặc biệt khi đối tượng còn là Chu Sa, đây thì càng làm không được rồi.

Kỳ thực sau khi trở thành cư dân tân sinh việc ăn uống không có ý nghĩa gì, cũng sẽ không cao lớn hơn... Ôi.

Thật ra tôi cũng không để ý lắm... Câu này rốt cuộc phải nói bao nhiêu lần đây? Ngẫm kỹ lại, nếu như không để ý thì còn nghĩ làm gì? Cho nên kỳ thực tôi đều rất để ý sao?

Đúng là vậy đi, nhìn Phạm Thống cao như thế, vai và lưng đều có chút khiến người ngưỡng mộ, quần áo mặc lên thoạt nhìn cũng rất thẳng tắp, nói làm sao đây... tóm lại chính là rất khiến người ngưỡng mộ, tôi cũng tìm không ra từ hình dung để hình dung tâm tình của tôi, vẫn chưa học được nhiều từ như vậy.

Ăn cơm xong chính là lúc mỗi người đi làm chuyện của mình. Phạm Thống khi không có gì làm thì luôn luôn là ngủ, Chu Sa thì sẽ dùng bàn để đọc sách, tôi phần lớn cũng không có việc gì, nằm ở trên giường thường thường bất giác thiếp đi... nhưng từ cái ngày đón năm mới, trái lại có thêm một chuyện để làm.

Cầm lấy kính vạn hoa mà Phạm Thống tặng hôm đón năm mới, tôi nằm ở trên giường, cứ như thế chìm đắm mà nhìn.

Tôi nghĩ tôi rất thích món quà này, đây cũng tính là một sự bất ngờ đi? Dù sao, tôi hình như chưa từng nhận được thứ gì chứa đựng tâm ý, chưa từng có ai đặc biệt tặng cho tôi cái gì, vì thế, bất luận nhận được cái gì tôi cũng sẽ rất vui, nhưng món quà này tôi thật sự rất thích.

Trong một cái ống trụ nho nhỏ, nhẹ nhàng chuyển động một chút, liền có thể biến hóa ra hết thế giới này đến thế giới khác.

Đây có chút tương tự với cảnh giới của tưởng tượng thuần túy, tôi cũng thường ở trong đầu tiến hành một số tưởng tượng và tổ chức, cảm giác hài hòa này rất tốt, hơn nữa hình dạng nó biến hóa ra, gần như đều sẽ không giống nhau, tôi cảm thấy tôi liên tục nhìn một giờ cũng sẽ không chán, cảm nhận mà nó mang cho tôi là thứ khó có thể diễn tả bằng lời.

Thế là, lúc tôi đang nhìn kính vạn hoa, lại sẽ nghĩ đến Phạm Thống.

Có bạn thật là tốt, đúng chứ?

May mà sau khi đến đây, người đầu tiên gặp gỡ là Phạm Thống. Bây giờ có thể sống một cách vui vẻ như thế này, có phần lớn nguyên nhân cũng là nhờ cậu ấy đi?

Tôi ôm tâm tình vui vẻ đơn thuần, cứ như thế sau khi nhìn kính vạn hoa mệt, tôi trở mình, chìm vào giấc ngủ.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Lạc Thị)

Phạm Thống:

Chắc có thể tính là bạn. Ở rất nhiều phương diện mà nói, cậu ta rất ngốc, còn bị phụ nữ nguyền rủa, khiến cho không khống chế được miệng, thường thường nói ngược, ở chung với người khác cũng thường thường tạo ra hiểu lầm, Nguyệt Thoái vậy mà có thể trở thành bạn với cậu ta, thật là một kỳ tích. Thật ra cậu ta cũng tính là người tốt... chỉ là nghe kiểu nói chuyện quỷ dị của cậu ta, thì rất khó đối xử nghiêm túc đàng hoàng với cậu ta, lợi dụng tật ở miệng của cậu ta để chơi ác cậu ta, chuyện này vẫn rất thú vị... Mặc dù như vậy có lẽ không tốt lắm. Bây giờ cậu ta cũng thăng lên tua rua màu lục cỏ rồi, chỉ có thể mong đợi thực lực cậu ta cũng thăng lên theo, nếu không sớm muộn sẽ bị giáng cấp ở trong quyết đấu mất.

Lạc Thị:

Tôi. Tôi là một trong ngũ thị của Đông Phương Thành, con trai của nữ vương. Tôi bây giờ vẫn là cầm tua rua màu đỏ tươi... Tôi nghĩ, mọi người có lẽ rất thất vọng đối với tôi. Hơn nữa người luôn luôn khích lệ tôi là Huy Thị giờ đã mất tích hai năm rồi, gần đây đối với sự tăng trưởng của thực lực, áp lực hình như càng ngày càng lớn rồi, nhưng cũng không có người để làm nũng. Tôi, tôi không phải sợ chịu khổ, chỉ là đôi lúc cảm thấy có chút mệt mỏi mà thôi...

Nguyệt Thoái:

Là người quen biết thông qua Phạm Thống. Bây giờ là tua rua mà lục đậm, nhưng đây có lẽ không phải thực lực chân chính của cậu ấy. Cậu ấy chắc hẳn... cũng là bạn của tôi đi? Cậu ấy có một khuôn mặt rất giống Huy Thị, khi nhìn thấy nụ cười giống Huy Thị của cậu ấy, tôi liền cảm thấy hoài niệm... Tôi vẫn luôn cảm thấy cậu ấy với Huy Thị có quan hệ gì đó, bọn họ đều dịu dàng giống nhau, lợi hại giống nhau, và cũng... khiến tôi cảm thấy rằng, kỳ thực tôi chưa từng chân chính hiểu rõ bọn họ.

Chu Sa:

Bạn cùng phòng của Phạm Thống với Nguyệt Thoái, không quen lắm, nghe nói rất nghiêm túc học hành.

Bích Nhu:

Hình như là người yêu của Âm Thị, có bề ngoài của người Tây phương. Tôi cảm thấy tên ngốc Âm Thị vậy mà có đối tượng thì thực sự là rất hiếm lạ, đối với việc hai người họ yêu nhau như thế nào, tôi không biết rõ, cũng không muốn làm rõ.

Mễ Trọng:

Um... Hắn là ai thế? Cái tên này hình như từng nghe ở đâu đó? Hình như là mua tình báo... Tôi không rõ mấy chuyện này lắm.

Lăng Thị:

Một trong ngũ thị Đông Phương Thành, chưởng viện Phù Chú Hiên, cũng là lão sư dạy tôi phù chú. Chúng tôi được tính là đồng sự đi? So với Âm Thị, Lăng Thị đáng kính trọng hơn nhiều, mặc dù tướng mạo của hắn trung tính, nhưng tôi cảm thấy hắn thật sự là đàn ông, tôi có chút muốn trở thành người như hắn, quyết đoán, tự tin...

Âm Thị:

Một trong ngũ thị Đông Phương Thành, chưởng viện Thuật Pháp Hiên. Dùng một từ để hình dung đó chính là tên ngốc thực lực cao cường. Khuôn mặt đẹp trai kia của Âm Thị đã đánh đổ rất nhiều phụ nữ, nhưng bên trong của hắn thực sự rất chán, hơn nữa hắn cứ luôn coi tôi thành mỹ thiếu nữ, điều này rất khiến người khó có thể chấp nhận. Mặc dù, mặc dù tôi nói hắn nhiều như thế, nhưng hắn kỳ thực rất tốt với tôi, nếu như đầu óc có thể cải thiện thì tốt rồi.

Vi Thị:

Một trong ngũ thị Đông Phương Thành, chưởng viện thay thế của Võ Thuật Hiên. Cũng tính là đồng sự, nhưng cách xử sự rất cực đoan quá đáng. Mẫu thân đại nhân cứ luôn tiếp nhận ý kiến của hắn, khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi không thích hắn, hắn thấy tôi hình như cũng rất ngứa mắt, dù sao không chạm mặt thì sẽ không có chuyện, tôi cũng chỉ nghĩ tiêu cực như thế thôi.

Huy Thị:

Một trong ngũ thị đông phương thành, chưởng viện Võ Thuật Hiên. Đối với tôi mà nói, anh ấy là người cùng tôi lớn lên, giống như anh trai, còn thân hơn mẫu thân, quan tâm tôi hơn ai hết, khiến tôi không muốn nghĩ tới, nhưng vẫn không thể không nghĩ đến... Huy Thị, anh rốt cuộc đã đi đâu vậy? Anh đã xảy ra chuyện gì? Những vấn đề này, sẽ có ngày được giải đáp không? Tôi rốt cuộc còn có thể gặp lại anh không?

Tịch Anh:

Nữ vương Đông Phương Thành. Mẫu thân của tôi. Từ nhỏ, ấn tượng mà mẫu thân cho tôi chính là trang nghiêm và lạnh nhạt, người không quản tôi lắm, cũng không giống có bao nhiêu quan tâm, thời gian chúng tôi tiếp xúc ít đến đáng thương, tôi cũng chưa từng biết phụ thân của tôi là ai. Dưới so sánh, người sẵn lòng gọi Huy Thị tới bầu bạn hơn, và cũng sẵn lòng nở nụ cười với Huy Thị

hơn... Bởi vì điều này, kỳ thực tôi cũng từng ghen tị với Huy Thị, bởi vì mọi người đều thích anh ấy, ngay cả tôi cũng thích anh ấy hơn cả bản thân mình...

Englar:

Thiếu đế Lạc Nguyệt. Đối với tôi mà nói, hắn là đối tượng khiến người căm hận, cũng là cái danh từ tà ác, bởi vì hắn là vua của Lạc Nguyệt, là hung thủ giết người giết hại ba mươi vạn sĩ binh Đông Phương Thành chúng tôi. Tôi nghĩ tôi đời này cũng không thể có hảo cảm đối với người bên Lạc Nguyệt, chỉ cần nghĩ đến những cư dân tân sinh đã hi sinh kia, tâm tình của tôi không thể tốt nổi...

Yiye:

Nghe nói là ma pháp kiếm vệ của Lạc Nguyệt. Tôi không có đặc biệt nghe ngóng tin tức của bên đó, không rõ lắm. chỉ biết hình như rất lùn.

Yameidei:

Cũng là một trong ma pháp kiếm vệ. Theo cách nói của Âm Thị, là một tên ngốc. Tôi rất tò mò người có thể bị Âm Thị nói ngốc rốt cuộc là ngốc đến mức độ nào, không biết có cơ hội kiến thức không.

Ojisa:

Cũng là ma pháp kiếm vệ. Cũng không thu thập đủ tư liệu... Chẳng qua, hình như là một ông chú trung niên?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 4: Lưu Ngân

Lời mở đầu của Phạm Thống

Chào mọi người, tôi là Phạm Thống. Ừ, đúng, lại là tôi. Đừng trách tôi vì sao chào hỏi đơn giản như thế, tôi chỉ là cảm thấy con người ta nếu như quá lắm lời, sẽ rất dễ nói nhầm mà dẫn đến ách vận, huống chi tôi dù nói ít cũng nhất định sẽ nói nhầm, cho nên bắt đầu từ hôm nay, năm mới hi vọng mới chính là im lặng ít nói, cũng để bồi dưỡng khí chất, giả bộ ngầu lòi.

Nhưng mà, ngày đầu tiên của năm mới tôi đã cảm thấy mình hết hi vọng rồi. Bản tính con người luôn khó dời, cho dù ngậm chặt miệng cái gì cũng không nói, trong đầu vẫn nghĩ toàn thứ lộn xộn, vẻ mặt còn sẽ bán đứng tôi, mọi người vẫn sẽ không cảm thấy tôi trang trọng, cho nên mới nói, con người sống vất vả miễn cưỡng như thế làm gì, năm mới hi vọng mới vẫn là đổi cái khác đi.

Đến Đông Phương Thành, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, cũng đã mấy tháng trôi qua, đã sang năm khác rồi.

Gặp phải buổi lễ rửa tội của ma pháp kiếm vệ bên Lạc Nguyệt, trải qua lần đầu tiên giải phóng ký ức, tua rua của mọi người đều đã thăng cấp, tôi vẫn dừng ở màu lục cỏ, chỉ bởi vì tôi không có gan đi tìm lão sư Máy Kéo của Võ Thuật Hiên khiêu chiến... hu.

Ở trong bầu không khí có thể nói là hòa bình, chúng tôi vui vẻ cùng nhau ngồi ở dốc cỏ bên ngoài Đông Phương Thành nhìn sao băng đón năm mới. Bầu trời sao rất đẹp, không khí rất êm dịu, đồ ăn rất ngon, Nguyệt Thoái cũng có vẻ rất vui, xem như là một đêm

đẹp đẽ.

Có điều... Người ta nói, có tiền hay không tiền gì cũng phải kiếm cô vợ để đón năm mới, bây giờ năm mới cũng đã qua rồi, còn vợ đâu?

Không phải tôi muốn nói, điều kiện của tôi thật sự không kém đâu nhé! Nhìn khuôn mặt trí thức ngay ngắn trong gương, mặc dù không anh tuấn đến mức không ai sánh bằng mọi người chảy nước miếng, nhưng ít nhất cũng có thể nói là tuấn tú đẹp trai, ở trên mức trung bình đi?

Mới sáng sớm đã nhìn chằm chằm vào gương bình phẩm tướng mạo của mình, tôi thật cảm thấy mình có tật xấu. Nhưng quay đầu nhìn mặt của Nguyệt Thoái, lại sẽ xấu hổ không biết tự giấu mặt vào đầu, ôi, vẫn là soi gương tốt hơn, rảnh rỗi cũng đừng tự đả kích lòng tự tin của mình.

Nhưng ai quy định phải trông như thế mới kiếm được vợ! Vậy đàn ông trên đời này có lẽ chẳng có mấy người kết hôn được! Năm mới hi vọng mới chính là kiếm được bạn gái để kết hôn làm ưu tiên hàng đầu! Cứ quyết định thế đi!

Chẳng qua, kỳ thực trả hết nợ vẫn là nguyện vọng thực tế hơn...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 4 + 1: Huy Thị Các

"Cách vách chính là chỗ ở của nữ vương mà nhỉ? Lỡ như, lỡ như bất cẩn đụng phải Âm Thị đại nhân từ trong đó đi ra, vậy nên làm sao đây?" -- Phạm Thống

"Còn làm sao nữa, chính là hỏa tốc bán tin tức cho ta trước tiên, đảm bảo có lời!" -- Mễ Trọng

"Chẳng phải nói bán tin đồn của nữ vương sẽ có tỷ lệ chết cao tới chín phần sao..." -- Nguyệt Thoái

Ngày đầu tiên của năm mới, kỳ nghỉ vẫn tiếp tục kéo dài, chẳng qua, Phạm Thống với Nguyệt Thoái lại dậy rất sớm, nguyên nhân là bọn họ hôm nay có hẹn với Lạc Thị.

Thời gian qua cứ có ảo giác làm rất nhiều chuyện đều gạt Chu Sa đi, Nguyệt Thoái có chút cắn rứt lương tâm, cảm thấy hình như đã chung phòng thì phải nên cùng nhau hành động nhiều hơn, nhưng làm công thì tự Chu Sa không đi, tụ hội năm mới cũng là tự Chu Sa không tham gia, bây giờ hẹn với Lạc Thị, cũng không tiện mang thêm một người, cho nên sau khi sơ tẩy đơn giản, bọn họ vẫn là không quấy rầy Chu Sa đang ngủ, liền tự mình ra ngoài.

Mục đích hôm nay Lạc Thị hẹn bọn họ, là cùng nhau đến Huyền Điện thuộc bên cạnh Thần Vương Điện để thăm viếng cầu phúc.

Trên tính chất, đại khái là giống với ngày đầu tiên năm mới đến viếng đền thờ đi? Nghe nói có tấm thẻ ước nguyện để viết rồi treo lên, cũng có thể rút thăm, văn hóa cũng thật giống nhau ghê.

"Chào buổi sáng, Lạc Thị."

"Chào buổi sáng."

Lúc Phạm Thống với Nguyệt Thoái tìm được Lạc Thị, Lạc Thị đang đứng ở bên cạnh một cái lò lửa sưởi ấm tay, vào mùa này, sáng sớm ở Đông Phương Thành luôn sẽ có chút rét lạnh, cậu vừa lại không có mặc thêm quần áo, cho nên mới cảm thấy lạnh đi.

Làn da vốn trắng nõn, bởi vì hơ lửa, má ửng hồng một lớp, thoạt nhìn trái lại có thêm vẻ đáng yêu của trẻ con, điển hình là loại mà mấy bà cô lớn tuổi nhìn thấy đều sẽ la lên "đứa bé này đáng yêu quá --" sau đó nổi lên ham muốn đi bóp nhéo một phen, tuy nói mười bốn tuổi cũng đã gần lớn rồi, nhưng vóc dáng của Lạc Thị nhỏ nhắn, khuôn mặt lại còn nhu mỹ, mang cho người khác một loại cảm giác cần bảo vệ.

"Chính là bên này, chúng ta vào đi."

Diện tích của Huyền Điện không lớn lắm, nghe nói đến giữa trưa, người đến thăm viếng sẽ nhiều lên, vì để tách khỏi sóng người, bọn họ mới đặc biệt chọn thời gian sớm như vậy, tránh cho người ta nhìn thấy Lạc Thị thì lại ném tới ánh mắt tò mò, nhìn thấy Nguyệt Thoái thì lại chạy tới cản đường yêu cầu quyết đấu.

Về phần Phạm Thống sẽ thế nào, bình thường mà nói hình như sẽ chẳng sao cả, mọi người thông thường đều không đếm xỉa tới hắn, về phần điều này, hắn cũng không biết nên vui hay là nên buồn.

"Lạc Thị, ở đây là thờ cái gì?"

Chuyện thờ bái này, luôn phải có đối tượng để bái, cho nên Phạm Thống mới tò mò ở đây thờ cúng cái gì.

"Trầm Nguyệt đó, cậu không nhìn thấy tượng bảo kính phía trên à?"

Nghe Lạc Thị trả lời như vậy, Phạm Thống lúc này mới thuận theo hướng ngón tay cậu nhìn lên trên, quả nhiên có một cái tượng gỗ to lớn bày ở phía trên, thoạt nhìn là một cái gương tròn có kiểu dáng khá cổ.

Người của Huyễn Thế thờ Trầm Nguyệt, nghe lên có mấy phần đạo lý, không biết người bên Lạc Nguyệt có thờ hay không đây?

"Trầm Nguyệt nhỏ như thế à..."

Lạc Thị đang muốn phản bác, mới ý thức được Phạm Thống lại đã nói ngược.

"Không lớn như thế đâu, chỉ là làm để cho mọi người bái lạy, phải có chút khí thế, mới khắc lớn một chút."

Ồ. Thật nhàm chán.

"Qua bên đây rút thăm đi. Kiếm cái cát lợi."

Cậu xác định là cát lợi sao? Hay là ống thăm ở đây không để thăm có chữ hung?

Nghĩ thì nghĩ, Phạm Thống vẫn là đi qua theo, Nguyệt Thoái cũng không nói lời nào mà đi theo.

Sau khi thò tay vào ống thăm, Phạm Thống còn tỏ ra cảm khái.

Haiz, nếu trả kí ức cho tôi, khôi phục năng lực, mấy thứ như vận thế năm nay tôi liếc mắt một cái là biết ngay, cần gì rút thăm? Trầm Nguyệt biết đoán mệnh sao? Có chuẩn hay không còn chưa biết đây...

Chẳng qua, thăm bọn họ rút lên trái lại không phải là "hung", "cát" như Phạm Thống nghĩ, khi Phạm Thống mở lá thăm mình rút ra, phía trên chỉ có hai chữ to đùng khiến mặt hắn co rút.

"Đồ ngốc".

... Đây là cái gì chứ? Ai ghi bậy tờ giấy rồi ném vào sao?

"Năm nay lại là "đi vào bế tắc". Các cậu là gì?"

Lạc Thị hình như có chút ủ rũ đối với lá thăm rút được, sau đó liền quan tâm đến thăm của bọn họ.

Phạm Thống cạn lời mở ra chữ "đồ ngốc", Nguyệt Thoái hình như vẫn còn đang phân biệt chữ viết trên thăm, đầu đầy mù mịt, dù sao cậu cũng chưa học xong chữ của Đông Phương Thành.

"Phụt! Vậy mà là đồ ngốc! Thật thích hợp!"

Lạc Thị vô cùng không nể mặt mà bật cười, câu thật thích hợp mà cậu bổ sung thực sự khiến Phạm Thống không biết nên phản ứng thế nào.

"Nghĩa là cái gì..."

"Hm, thăm là phải tự mình lĩnh ngộ, nếu như cảm thấy mù mờ, có khả năng là cậu không hiểu rõ chính mình."

Tốt nhất là vậy! Bình thường trong miếu cũng phải có chỗ giải thăm chứ!

Ngày đầu tiên của năm mới đã bị chửi đồ ngốc, đối với Phạm Thống mà nói, chẳng khác nào rút trúng đại hung, nhưng xem ra không có người có thể hiểu được tâm tình của hắn, như Lạc Thị, đã vậy còn vô lương tâm mà cười nhạo hắn.

"Đừng quá buồn, Âm Thị gần như mỗi năm đều rút trúng "đồ đần độn"."

... Dưới so sánh, ý nghĩa của đồ ngốc vẫn đỡ hơn sao?

Phải so với Âm Thị đại nhân, cũng quá bi thảm rồi đi, chẳng qua nếu như Âm Thị đại nhân là đồ đần độn, vậy tôi hình như có thể lý giải rồi, lá thăm này hình như còn có tỷ lệ trúng nhất định.

"Cậu nói gần như, vậy cái khác..."

"Thỉnh thoảng có năm rút được "não tàn", "thiểu năng", "vận đào hoa" gì gì đó, ta cũng là nghe Lăng Thị nói."

... Đó chẳng phải cũng từa tựa nhau sao? Cái duy nhất tương đối tốt chính là vận đào hoa đi, nhưng đến bây giờ mới được một cô Bích Nhu, xem ra vận đào hoa cũng không có ích gì...

Không biết Lăng Thị đại nhân thường rút được cái gì? Tò mò quá. Còn có Vi Thị đại nhân với nữ vương bệ hạ...

"Nguyệt Thoái, cậu rút được cái gì?"

Nguyệt Thoái có chút mù mờ mà đưa thăm cho bọn họ.

"Tôi chỉ xem hiểu một chữ. Huyết huyết huyết... huyết cái gì?"

So sánh với mấy chữ to đùng của bọn họ, tờ giấy của Nguyệt Thoái có thể nói là chi chít rậm rạp.

Chi chít "huyết quang chi tai huyết quang chi tai huyết quang chi tai huyết quang chi tai huyết quang chi tai".

"..."

Nguyệt Thoái, con người cậu... Rốt cuộc là sao?

"Nguyệt Thoái, phía trên ghi huyết quang chi hỉ."

Phạm Thống nói xong, Lạc Thị trừng hắn một cái.

"Đừng để ý Phạm Thống, phía trên là ghi huyết quang chi tai."

Cũng đã là bạn một hồi, chẳng qua nói sai có một từ, có cần thiết phải thế không?

Chẳng qua nói đến, cái từ huyết quang chi hỉ này thật là vi

diệu, nên giải thích làm sao đây, sinh con à?

"Huyết quang chi tai... một năm tương lai?"

Sắc mặt của Nguyệt Thoái có chút khó coi, chẳng qua Phạm Thống rất có thể hiểu tâm tình của cậu.

Một năm huyết quang chi tai với một năm là đồ ngốc, nếu như để hắn chọn, hắn vẫn thật không biết nên chọn cái nào.

"Cũng... cũng không nhất định đâu, có khả năng chỉ cần chú ý một chút, vẫn có cơ hội né tránh đi, bằng không ý nghĩa của rút thăm thì nằm ở đâu đây..."

Lạc Thị, cậu an ủi Nguyệt Thoái thật là tận tâm. Phân biệt đối xử là phân biệt đối xử...

"Huyết quang chi tai à..."

Nguyệt Thoái thoạt nhìn nặng nề tâm sự. Phạm Thống dường như còn nghe thấy cậu lẩm bẩm một câu "là xảy ra ở trên người mình hay là do mình gây ra", cũng không biết nghĩa là gì.

"Ồ! Tiểu Lạc Thị! Các ngươi cũng đến viếng à?"

Vào lúc này một âm thanh từ xa truyền tới, trong lòng Phạm Thống lẩm bẩm một câu "A, là "đồ đần độn"".

Mới gặp tối qua, sáng nay lại chạm mặt rồi, không biết có nên nói rất có duyên hay không.

Ngày đầu tiên của năm mới đã gặp phải Âm Thị đại nhân, cảm giác hình như không vui lắm... Ô, Lăng Thị đại nhân cũng đến? Tiểu Nhu nhà ngài đâu? Làm sao không hẹn đi chung?

"A, muốn đi viếng cũng không hẹn bọn ta đi chung, tiểu Lạc Thị thật vô tình."

Mặc dù mới sáng sớm, Âm Thị vẫn rất có tinh thần, cả sắc mặt lẫn giọng nói.

"Âm, trong Huyền Điện đừng làm ồn."

Lăng Thị đi theo sau nhàn nhạt căn dặn một câu, đáng tiếc Âm Thị giả điếc không nghe.

"Các ngươi đang rút thăm sao? Vậy ta cũng đến rút..."

"Xin làm theo thứ tự, đầu tiên thờ bái."

"Cái gì chứ, rút thăm trước cũng đâu có sao..."

"Thờ bái."

"Lão già ngươi thật lôi thôi! Lát nữa nhất định sẽ rút được "bà mẹ già"!"

"Dù sao cũng đỡ hơn đồ đần độn. Đồ đần độn có cái gì để kiêu ngạo?"

Đồ đần độn đúng là không có cái gì để kiêu ngạo. Chẳng qua, bà mẹ già... Đối với người có tướng mạo mặc dù âm nhu, nhưng dị thường có khí khái nam tử như Lăng Thị đại nhân mà nói, thực sự là một sự sỉ nhục đi?

"Đầu - tiên - đi - bái - trước-"

Cánh tay Lăng Thị vòng qua cổ Âm Thị rồi kéo, siết rất chặt, cứ như thế dùng bạo lực kéo hắn qua vị trí bái lạy.

"Lão già bạo lực! Cổ của ta -- Khụ! Khụ khụ --"

Cánh tay của Lăng Thị đại nhân tuy mảnh khảnh, nhưng hết sức mạnh mẽ, có vẻ thật đáng tin cậy.

Phạm Thống ở trong lòng phát biểu cảm tưởng. Nếu như Bích

Nhu ở đây, có lẽ còn sẽ nói cho hắn, cánh tay mảnh khảnh đó không chỉ mạnh mẽ, còn bất chấp đao thương, dưới một chém của ma pháp kiếm vệ Tây Phương Thành vẫn có thể không chút sứt mẻ...

"Hình như đi đến đâu cũng gặp phải Âm Thị đại nhân."

Nguyệt Thoái cười khổ một chút, nói lên một câu cảm tưởng như vậy.

"Cứ mặc kệ hắn là được, hắn luôn mang đến tai nạn."

Người tiếp xúc với Âm Thị nhiều nhất trong ba người là Lạc Thị, chẳng qua Phạm Thống với Nguyệt Thoái đều từng bị ảnh hưởng bởi tai nạn Âm Thị mang tới, cho nên lặng lẽ tán đồng đối với câu trên.

Hơn nữa đẳng cấp của tai nạn còn rất cao, gần như lần nào cũng là tai nạn tử vong.

"Lạc Thị, tiếp theo thì sao?"

"Ừm... Chúng ta có thể đến phía trước nhận tấm thẻ để ghi nguyện vọng, treo ở chỗ treo thẻ. Chẳng qua cũng phải chào bọn họ trước đã, hay tốt hơn là chờ bọn họ một lát."

Bọn họ tức là chỉ Âm Thị với Lăng Thị. Cho dù Âm Thị là nguyên thể mang đến tai nạn, nhưng tốt xấu gì vẫn có giao tình, cứ thế gạt người ta đi, cả tình và lý đều không được, cũng chỉ có thể chờ bọn họ đi cùng thôi.

Bởi thế, đừng có kết bạn bừa bãi là rất có đạo lý. Không kết thì thôi, sau khi kết rồi muốn tuyệt giao sẽ tương đối phiền, còn phải kiếm đủ lý do lý trấu, không bằng lọc bớt ngay từ đầu, tương đối an tâm đảm bảo hơn.

Đáng tiếc duyên phận không phải là thứ mình có thể khống

chế. Hơn nữa, bọn họ với hai vị Thị đại nhân vĩ đại này rốt cuộc có tính là bạn hay không, Phạm Thống vẫn không rõ lắm.

Nói đến, thật ra người làm bạn với hắn, hình như cũng sẽ hưởng chung vận xui, nhìn Nguyệt Thoái là biết. Như vậy hắn có phải là cũng nên cảm kích người ta không chê mình, mà không phải ở đây bắt bẻ người khác?

Nếu như mệnh của các cậu là đại phú đại quý, thì sẽ không bị xui xẻo của tôi ảnh hưởng rồi! -- Phạm Thống cuối cùng vẫn là quyết định đổ lên đầu người khác, dù sao thì ngàn sai vạn lỗi cũng không phải tại hắn là được.

"Huyết quang chi tai..."

Nguyệt Thoái bên cạnh vẫn còn đang lẩm nhẩm, có vẻ thật sự rất để ý.

Dáng vẻ Lăng Thị nhắm mắt bái lạy, thoạt nhìn hết sức thành kính mỹ lệ, trên người dường như có thêm một loại cảm giác điềm tĩnh, chỉ nhìn thế này, vẫn thật giống một mỹ nữ hiếm có, đáng tiếc hắn là đàn ông, chuyện này là sự thật trăm phần trăm, khiến rất nhiều đàn ông vỡ mộng -- Cũng có rất nhiều gã vẫn đánh chết không lui.

Dưới so sánh, bộ dạng Âm Thị bái lạy thì qua loa hơn nhiều. Từ thần tình chán chường với thái độ tùy tiện kia để xem, suy nghĩ trong đầu phần lớn cũng chẳng liên quan đến chuyện bái lạy, như là "thời tiết thật tốt", "Thật muốn ngủ" gì gì đó, căn bản chỉ là đang chờ Lăng Thị bái xong xuôi, khiến người ta không biết phải nói gì.

Khó khăn lắm mới chờ bọn họ bái xong, cuối cùng là đi qua rút thăm rồi, chuyện này Âm Thị tương đối hứng thú hơn, cả bộ dạng nôn nóng muốn thử.

"A! Năm nay không phải "đồ đần độn"!"

Âm Thị sau khi mở thăm rút được ra, lập tức hưng phấn báo cáo với Lăng Thị.

"Ờ. Là cái gì?"

Lăng Thị chẳng hề bị sự hưng phấn của hắn lây nhiễm, giọng điệu trả lời đầy lãnh đạm.

"Là "huyết quang chi tai"!"

Âm Thị đắc ý mở tờ giấy ra, thành công nhận được sự im lặng của mọi người và cái lườm mắt của Lăng Thị.

Huyết quang chi tai có cái gì để cao hứng... Hơn nữa còn không bằng Nguyệt Thoái nhà bọn tôi, ngài chỉ có bốn chữ huyết quang chi tai, Nguyệt Thoái thế nhưng là cả một tờ giấy chi chít chữ huyết quang chi tai kia kìa.

Chẳng qua ngài cũng đã mạnh đến mức độ này rồi, còn có cái gì để huyết quang chi tai? Quả nhiên không chuẩn lắm nhỉ, vẫn là đồ đần độn chính xác hơn.

"Huyết quang chi tai không phải chuyện tốt đi..."

Khóe miệng của Lạc Thị giật một cái, thực sự không biết nên nói hắn cái gì.

Khi đồ đần độn gặp phải huyết quang chi tai, hm, sẽ thế nào đây?

"Nhìn làm sao cũng cảm thấy là ngươi tự mình bất cẩn chém phải mình, đồ đần độn."

Lăng Thị làm ra phán đoán rất phù hợp tình huống của hắn, nhưng Âm Thị không phục chút nào.

"A! Làm sao có thể! Ta mới không ngốc như tên Vi Thị chết tiệt kia!"

Nghĩa là Vi Thị đại nhân từng chém phải mình? Đây có tính là tin đồn không? Mặc dù chưa được chứng thực, nhưng tôi có thể bán cho Mễ Trọng không nhỉ?

"Lăng Thị, vậy ngươi rút được cái gì?"

Âm Thị vừa hỏi như vậy, Lăng Thị lập tức bóp chặt tờ giấy trên tay, giống như muốn đem tờ giấy hủy thi diệt tích, chẳng qua Âm Thị lập tức nhanh tay lẹ mắt túm được cổ tay của hắn, vặn ngón tay của hắn ra, từ trong tay hắn cứu được giấy thăm, vừa nhìn sơ đã lập tức bật cười.

"Pu ha ha ha! Ta đã nói ngươi không rút được cái gì tốt mà! Vậy mà là..."

"Ngươi không nói thì không ai bảo ngươi câm đâu."

Lăng Thị trực tiếp dùng trọng kích đóng chặt miệng của Âm Thị một cách tàn nhẫn, khiến lời nói tiếp theo biến thành tiếng kêu đau, chẳng qua Âm Thị bởi vì bị đau mà thả lỏng tay, chữ trên tờ giấy rơi xuống vẫn là bị Phạm Thống nhìn thấy.

"Hiền thê lương mẫu."

Ồ, tuyệt quá.

Đây thế nhưng là từ tích cực duy nhất ở đây, làm sao không phải thứ tốt chứ? Quả nhiên vẫn bởi vì là đàn ông, cho nên rất nhục nhã sao?

"Phì phò ò ò... ư hử, có người đang gọi ta sao?"

Puhahaha đang được treo ở bên hông Phạm Thống, đột nhên tỉnh lại một chút, hỏi hắn một câu như vậy.

... Ngươi nghe nhầm rồi, đó chỉ là có người đang cười lớn mà thôi.

"Không có chuyện gì sao? Vậy ta ngủ tiếp đây. Khò ò ò ò..."

Nếu Puhahaha có tay, Phạm Thống thật muốn kêu gã này rút thăm thử xem, rút ra có khi sẽ là quỷ lười ngủ như heo gì đó.

Nếu như rút ra được thư pháp gia, nhân viên lau dọn gì gì đó, vậy hắn đã có thể danh chính ngôn thuận lấy cầm nó vẽ phù và quét dọn rồi.

Người vừa tò mò vừa thích náo nhiệt như Âm Thị tự nhiên sẽ muốn bọn họ chia sẻ kết quả rút thăm, "đi vào bế tắc" của Lạc Thị không có gì để bình luận, "đồ ngốc" của Phạm Thống thì bị cười mấy câu, "đồ ngốc" bị "đồ đần độn" cười nhạo, cảm giác không phải là năm mươi bước cười trăm bước mà là trăm bước cười năm mươi bước, nhưng người ta năm nay không phải "đồ đần độn", cho nên có chỗ đứng vững hơn, Phạm Thống cũng chỉ có thể ấm ức mà bị chế nhạo thôi.

Khi "huyết quang chi tai huyết quang chi tai huyết quang chi tai" của Nguyệt Thoái được lấy ra, Âm Thị vậy mà ra sức tán thán.

"Lăng Thị! Của tiểu Nguyệt thật là tuyệt! Hay hơn nhiều!"

Loại vẻ mặt ngưỡng mộ người ta lấy được nhiều đồ chơi hơn đó rốt cuộc là thế nào?

"Ngươi thật sự thích huyết quang chi tai như thế sao..."

Lăng Thị ngoài cười nhưng trong không cười mà hỏi. Phạm Thống cảm thấy, Lăng Thị có khả năng đang suy nghĩ chế tạo một chút huyết quang chi tai cho Âm Thị.

"Nếu có tuyệt đến thế, ngươi đổi với cậu ấy cho rồi."

Lạc Thị nhíu mày nói như vậy. Nhưng, trao đổi giấy cũng không có nghĩa là trao đổi vận mệnh đi.

"A! Có lý! Tiểu Nguyệt! Ngươi có muốn đổi với ta không! Ta muốn lấy về làm kỷ niệm!"

Âm Thị đại nhân, đầu của ngài rốt cuộc làm bằng gì?

"Kỷ niệm..."

Nguyệt Thoái tỏ ra do dự nhìn tờ giấy trong tay mình. Không chỉ là đầy rẫy huyết quang chi tai, nhưng chữ nhỏ này còn là màu đỏ, cũng không biết rốt cuộc là dùng cái gì để ghi... Nhìn làm sao cũng cảm thấy là thứ rất không may mắn, giữ lại có khi còn sẽ bị ám, vì sao, vì sao lại có người muốn thứ này làm kỉ niệm đây?

"Nếu như ngài thích, cho ngài cũng không sao, không cần trao đổi..."

Nguyệt Thoái tỏ rõ thái độ "tôi không muốn, nếu ngài muốn thì cho ngài, cái của ngài cũng tự mình giữ lại đi". Đây mới là thái độ của người bình thường nên có, ai lại muốn để vật mang đến xui xẻo này ở bên cạnh chứ.

"Ơ? Không cần khách khí đâu, cứ trao đổi đi, A, ta hình như thường thường trao đổi đồ vật với tiểu Nguyệt đây."

Âm Thị vừa nói, vừa phớt lờ ý nguyện của người đương sự, lấy giấy thăm của Nguyệt Thoái đi, đồng thời cũng nhét giấy thăm của mình vào trong tay của Nguyệt Thoái, khiến Nguyệt Thoái nhận cũng không phải mà từ chối cũng không phải, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Cái gọi là thường thường trao đổi đồ vật, cũng chẳng qua chính là lần trước lấy đao hỏng, trao đổi kiếm gãy với Nguyệt Thoái mà thôi, đây hình như vẫn không thể cấu thành điều kiện của từ thường thường đi.

Chẳng qua lấy trí nhớ tệ hại của Âm Thị mà nói, hắn còn nhớ được chuyện đó đã đáng được khen ngợi rồi, thực sự không cần so

đo quá nhiều với hắn.

"Âm Thị đại nhân, làm sao không nhìn thấy Bích Nhu?"

Vào lúc này, Nguyệt Thoái đột nhiên hỏi vấn đề này. Cậu lại chủ động hỏi đến Bích Nhu, thực sự khiến Phạm Thống có chút kinh ngạc, rõ ràng bình thường rất lãnh đạm đối với Bích Nhu, nhìn thấy cô là không vui mà.

"A, tiểu Nhu nói thời gian quá sớm, muốn ngủ để giữ sắc, không đi theo ta."

Nhắc đến Bích Nhu, Âm Thị liền ủ rũ, nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không có dời thời gian cúng viếng để đi cùng với Bích Nhu, dù sao thì người về sau sẽ rất đông, không tiện hành động.

Âm Thị cũng là loại đi ở trên đường sẽ có rất nhiều người không biết sống chết chạy tới yêu cầu quyết đấu, nếu như ngày đầu tiên của năm mới đi cúng viếng, rút cái thăm cũng bị chặn kín đường nước chảy không lọt, tâm tình đó thực sự rất khó tốt lên cho nổi.

"Chúng ta cùng đi viết thẻ đi."

Lạc Thị đề nghị như vậy, mọi người liền cùng nhau di chuyển.

Tấm thẻ hứa nguyện không lớn, đây là được phát miễn phí, không cần tiền, chỉ cần là thứ miễn phí, Phạm Thống sẽ không ghét, hơn nữa dùng cách viết thật là thoải mái hơn nói nhiều, cho đến bây giờ, Phạm Thống chỉ cần nhớ tới lời hô lên với sao băng, vẫn là sẽ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Dùng viết ít nhất sẽ không viết sai!

Phạm Thống rất nghiêm túc ghi nguyện vọng năm nay vào tấm thẻ, cuối cùng vẫn là quyết định ghi nợ trở về không, Nguyệt Thoái thì rất nỗ lực dùng bút lông mà cậu vẫn chưa quen, thử dùng chữ

cậu nhận biết ghi ra một cái nguyện vọng, mọi người đều không có ghi bao lâu, giống như sớm đã quyết định xong nguyện vọng rồi.

Tiếp đến chính là treo tấm thẻ đến nơi quy định. Có một số người sẽ ở trước năm mới đã đến treo thẻ, cho nên chỗ treo đã có một số thẻ được treo phía trên rồi, năm tấm thẻ của bọn họ sau khi treo lên, tổng thể xem ra cũng náo nhiệt một chút.

Chữ của Lạc Thị rất thanh tú, chữ của Nguyệt Thoái bởi vì vẫn chưa quen, nên có hơi sượng, chữ của Phạm Thống rất đẹp, có thể được lấy đi bán chữ, chữ của Lăng Thị ngay ngắn cứng cáp, rất có cá tính của hắn, chữ của Âm Thị thì rất ẩu có chút xem không hiểu.

"Ngươi lúc nào mới có thể ghi chữ mà người khác xem hiểu đây..."

Lăng Thị nhìn Âm Thị, giọng nói có chút cảm thán.

"A! Là tấm thẻ của Vi Thị chết tiệt! Thì ra hắn đã tới đây rồi!"

Âm Thị hoàn toàn không bỏ vào tai.

Nghe thấy có thẻ hứa nguyện của Vi Thị, mọi người đều tò mò ghé qua, muốn xem xem hắn đã ước cái gì.

"Hi vọng trẻ con của Đông Phương Thành đều có thể lớn lên bình an".

... Hử?

Phạm Thống cảm thấy tràn ngập cảm giác quỷ dị. Đây thật sự là của Vi Thị đại nhân viết? Là Vi Thị đại nhân kia? Không giống đi? Nguyện vọng bình thường vô hại như vậy?

"Ngươi từ đâu biết đây là tấm thẻ của Vi Thị chứ? Cũng đâu có ký tên. Ngươi nhận ra nét chữ của hắn?"

Lạc Thị mang theo nghi hoặc hỏi, Âm Thị thì phẫn nộ chỉ vào tấm thẻ.

"Cần gì nhận ra nét chữ! Phía trên có khí tức đáng ghét!"

Thứ mà chỉ có ngài cảm giác được thì ai có thể lý giải chứ?

"A! Còn có! Các người xem! Chứng cứ!"

Âm Thị lật tấm thẻ qua, sau lưng bất ngờ là bốn chữ to tướng "Âm Thị chết đi".

Có bốn chữ này, nếu nói là tấm thẻ của Vi Thị, thì có lực thuyết phục hơn, chẳng qua ngang nhiên nguyền rủa như vậy thực sự không tốt lắm đi, nên nói là ruột thẳng sao? Cũng không phải ghi ở sau lưng thì sẽ không có người nhìn thấy, trực tiếp đem mâu thuẫn giữa Thị với Thị lên sân khấu... Quan hệ rốt cuộc đã hiểm ác đến mức độ nào rồi?

"Ừ, có bốn chữ này ta tin là của hắn ghi rồi, rất chính xác."

Lăng Thị gật đầu, không biết là tán đồng luận điểm của Âm Thị hay là tán đồng bốn chữ Âm Thị chết đi này.

"Vi Thị chết tiệt vậy mà rủa ta chết, thực sự quá âm độc... A! Hắn vậy mà đã ghi hai tấm thẻ!"

Nghe thấy hắn vừa lại phát hiện còn một tấm khác, mọi người cũng qua nhìn. Một người vậy mà ghi đến hai tấm thẻ, thật không biết nên nói hắn cái gì, nguyện vọng của tấm đầu rất phổ thông, vậy tấm kia thì sao?

Trên tấm thẻ khác ghi mấy chữ thế này: Đông Phương Thành bất bại! Nữ vương bệ hạ vạn tuế!

Ồ... Phạm Thống cảm thấy, hắn có thể hiểu tâm tình của Vi Thị khi không ký tên.

Loại ngôn luận kích động này, nếu ngang nhiên cho mọi người xem kỳ thực vẫn rất xấu hổ. Chẳng qua, có khi Vi Thị chẳng thấy xấu hổ chút nào, hắn chỉ là thuần túy không nghĩ đến nên ký tên mà thôi.

"Mau lật qua xem thử."

Lạc Thị có vẻ rất chờ mong, dù sao thì tấm thẻ vừa rồi có ghi ở phía sau, phía sau của tấm này có khả năng cũng sẽ có, rốt cuộc đã ghi cái gì xác thực khiến người tò mò.

Âm Thị nhìu mày lật tấm thẻ qua, phía sau quả nhiên cũng đã ghi mấy chữ lớn không phụ kỳ vọng của mọi người.

"Âm Thị chết đi"

"Vì sao lại bảo ta chết đi nữa hả --!"

Dựa theo quy luật này, nếu như Vi Thị còn ghi tấm thứ ba, thứ bốn, phía sau chắc cũng là "Âm Thị chết đi", xem ra hắn có oán niệm rất sâu, đây thật là sự cố chấp khiến người không thể nói gì, thật sự có thống hận như thế sao?

Âm Thị đại nhân, ngài rốt cuộc đã làm gì người ta? Ngài rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện để người ta ghét?

"Có khả năng là tồn tại của ngươi đối với hắn mà nói thì rất chướng mắt chăng? Không có ngươi, Đông Phương Thành sẽ tốt hơn."

Lăng Thị ở bên cạnh nói mát, tỏ ra rất là không liên quan đến mình.

Không có Âm Thị, Đông Phương Thành sẽ tốt hơn, Phạm Thống không biết vì sao có chút muốn giơ hai tay tán thành. Nhưng thế này thì không phúc hậu lắm, cho nên hắn cũng chỉ là khen hay trong lòng mà thôi.

"Đáng ghét! Ta trở về nhất định phải tính sổ với hắn!"

Âm Thị tức tối nói, Lăng Thị thì một chút cũng không ủng hộ hắn.

"Ngươi thôi đi, chẳng lẽ hắn sẽ thừa nhận sao? Thừa nhận thì thế nào, ngươi có thể làm gì hắn?"

"Ta muốn lột sạch hắn treo ở trên tường thành!"

...

Ngài nghiêm túc sao? Đây không tốt lắm đi?

Mặc dù so sánh với chết, lột sạch treo trên tường thành thì nhẹ hơn nhiều, nhưng ngài cũng sẽ không bởi vậy mà chết thật, tôi sợ sau khi xảy ra chuyện này, Vi Thị đại nhân vì để diệt khẩu người nhìn thấy, sẽ huyết tẩy Đông Phương Thành...

"Ồ --? Nói được làm được đấy nhé."

Bên môi của Lăng Thị nổi lên một nụ cười đùa cợt, khiến người có chút không rét mà run.

Lăng Thị đại nhân, ngài đừng khích ngài ta nữa...

"Mẫu thân đại nhân chắc sẽ không bỏ mặc bất quản."

Lạc Thị không phải muốn nói giúp Vi Thị, chỉ là loại chuyện ồn ào này thì bớt đi cho lành.

"A, đúng rồi, Anh sẽ tức giận."

Âm Thị co rụt một chút, dẫn tới lửa giận của Tịch Anh, thực sự không phải chuyện gì tốt.

"Thật đáng tiếc, ta cho rằng ngày đầu tiên của năm mới thì phải làm vài chuyện khiến mọi người kinh ngạc."

Lăng Thị đại nhân, đó không phải kinh ngạc được không? Đó nên gọi là kinh khủng hoặc kinh hãi đi? Bất luận đối với người đương sự mà nói hay là đối với người bàng quan mà nói.

"Ta nhất định sẽ tìm được phương pháp báo thù không để lại dấu tích!"

Âm Thị vẫn hùng hổ, giống như chưa báo thù thì không cam tâm.

Phương pháp báo thù không để lại dấu tích? Không có khả năng lắm đi, nếu ngài tìm ra được, cũng sẽ không rút được nhiều năm đồ đần độn như thế rồi.

"Ngươi từ từ nghĩ đi, ta rất mong chờ. Chẳng qua, ta cảm thấy ngươi ngày mai chắc sẽ quên thôi."

Đấu chí ngùn ngụt của Âm Thị ở trong mắt Lăng Thị căn bản không có lấy một chút ý nghĩa.

Ở chỗ treo thẻ nguyện vọng này, nhìn xem nguyện vọng của người khác cũng là một chuyện rất thú vị. Vừa rồi Phạm Thống đã nhìn sơ qua, Lạc Thị hi vọng Huy Thị sớm ngày trở lại, Nguyệt Thoái hi vọng mọi sự bình an, đều là những nguyện vọng thấy rồi cũng sẽ không cảm thấy đặc biệt thú vị, cho nên, hắn liền đi xem thẻ của những người xa lạ.

Thẻ của người khác ghi, quả nhiên thú vị hơn nhiều, rất có không gian để cười nhạo, như là nguyện vọng "thoáng cái lấy được tua rua màu đen", "thống nhất Đông Phương Thành" vân vân, đều không biết tự lượng sức mình, còn có người hứa nguyện "năm nay đừng chết nữa", Phạm Thống cảm thấy người này thật là đồng bệnh tương liên với hắn.

Khi hắn phát hiện thẻ của Mễ Trọng, thực sự có chút muốn quay đầu đi không nhìn, luôn cảm thấy nhất định sẽ nhìn thấy nội

dung khiến người rất không thoải mái, nhưng ở lúc phát hiện, hắn đã nhìn thấy cả chữ phía trên luôn rồi, cũng quả nhiên là phong cách mọi khi của Mễ Trọng.

Phía trên ghi: "Lăng Thị đại nhân! Nhìn tôi một cái! Xin ngài nhìn tôi một cái!"...

Phạm Thống suy nghĩ, có nên mời Lăng Thị qua, để hắn nhìn tấm thẻ này, sẽ lập tức hoàn thành tâm nguyện của Mễ Trọng.

Nhưng nếu như Lăng Thị hỏi hắn đây có phải là người hắn quen biết, hắn rất không muốn thừa nhận. Nếu bởi vì sự biến thái của người ta khiến cho mình bị nhìn với ánh mắt khác thường, đây căn bản không cần thiết đi, tội gì phải thế.

"Hoạt động của Huyền Điện đại khái chính là như thế, vậy thì..."

Lạc Thị nhìn bọn họ, cười một cách thẹn thùng.

"Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ."

Nguyệt Thoái cũng mỉm cười, chúc lại một câu.

"Năm mới không vui vẻ."

Miệng của Phạm Thống vẫn như cũ. Ở trường hợp này, thật là miệng quạ đen chính hiệu.

"Cậu ít nhất cũng phải nói năm cũ không vui vẻ chứ! So với năm mới không vui vẻ tốt hơn nhiều!"

Lạc Thị trừng mắt, lại mắng hắn, nhưng đây cũng không phải chuyện hắn có thể khống chế, hắn chỉ cảm thấy rất vô tội.

Bất luận thế nào, một năm mới đã bắt đầu, Phạm Thống vẫn

thành tâm hi vọng, một năm tương lai có thể tốt hơn... Cho dù bọn họ có đi vào bế tắc, đồ ngốc, còn có một đống huyết quang chi tai.

"Vậy bọn ta trở về trước đây, A, tỷ võ chiêu thân cũng sắp cử hành rồi, nhớ tham gia đấy nhé."

Ủa ủa? Tỷ võ chiêu thân gì chứ? Thứ gì vậy?

"Ai tỷ võ chiêu thân với ngươi? Ngươi rốt cuộc có tìm hiểu không? Đừng làm mất mặt nữa, đi mau."

Lăng Thị cũng không giải thích rõ lời nói lộn xộn của Âm Thị, đã kéo hắn đi mất, thế là, hiện trường chỉ còn lại ba người là Lạc Thị, Nguyệt Thoái và Phạm Thống.

"Các cậu tiếp đến có rảnh không?"

Lạc Thị hỏi bọn họ một câu như vậy, hình như là muốn rủ bọn họ đi làm gì đó.

Đối với lời mời của Lạc Thị, bọn họ trước giờ sẽ không cự tuyệt, dù sao thì đi theo cậu sẽ không có chuyện gì xấu, thường thường còn được ăn ngon.

"Ừ, chúng tôi hôm nay đều không có chuyện gì."

Nghe Nguyệt Thoái nói như vậy, Lạc Thị liền trở nên vui vẻ.

"Vậy... Ta bây giờ muốn đi quét dọn nơi của Huy Thị ở, các cậu có muốn đi cùng không?"

Ơ? Muốn đi Huy Thị các?

Phạm Thống và Nguyệt Thoái đều ngẩn ra, bọn họ trái lại không ngờ đến, Lạc Thị hẹn bọn họ là chuyện này.

"Tôi tưởng cậu năm trước đã quét dọn rồi..."

Nguyệt Thoái không hiểu mà hỏi. Năm trước lúc bọn họ đi làm công quét dọn Thần Vương Điện, đã có nghe nói chuyện Lạc Thị sẽ tự mình quét dọn Huy Thị Các.

Chuyện quét dọn này... bình thường đều là làm trước năm mới đi.

"Bởi, bởi vì..."

Lạc Thị hình như có chút khó hé răng, ngừng lại một lát.

"Trước đó đang chuẩn bị... buổi tối hôm qua... Thời gian có chút không đủ..."

Ồ, thì ra trước đó dồn tâm sức vào đồ ăn với quà tặng cho buổi tụ hội tối qua sao? Thật là có lòng.

Cậu còn nói là lâm thời bị lôi đi, quả nhiên là da mặt mỏng...

"Các cậu, các cậu rốt cuộc có muốn đi hay không!"

Thoáng cái đã thẹn quá hóa giận rồi. Lạc Thị, cậu còn non lắm...

Phạm Thống gật đầu. Đi quét dọn, quét xong sẽ bao bọn họ ăn luôn chứ? Hơn nữa hắn đúng lúc có mang theo cây lau, đi quét dọn thì đúng lúc.

"Ngươi, ngươi lại muốn làm gì ta!"

Puhahaha lại lên tiếng. Hẳn là không phải nghe thấy trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, mà là cảm giác được mưu đồ bất lương của hắn.

Hừ hừ hừ, lần này ngươi trốn không thoát đâu, cho dù là phất trần, cũng là công cụ quét dọn, khỏi lý do lý trấu nhé!

"Khí tức của ngươi rất tà ác! Tư tưởng của ngươi nhất định

không thuần! Ngươi muốn làm gì! Không được mạo phạm thân thể thánh khiết của ta, ta cảnh cáo ngươi!"

Chưa từng nghe nói vũ khí cảnh cáo chủ nhân. Ngươi cứ việc kêu rên đi, ta không thèm nói chuyện với ngươi, để ngươi bất an một chút, he he.

"Nếu ngươi dám làm loạn! Ta sẽ bật ánh sáng phệ hồn đó!"

Không tệ đâu, quét đến chỗ tối, còn có ánh sáng chiếu, Oh Yeah.

Phạm Thống không nao núng trước các loại uy hiếp của Puhahaha, đáng tiếc vì không để cho Lạc Thị và Nguyệt Thoái phát giác, hắn không thể mở miệng đá xoáy Puhahaha mấy câu, bằng không có khả năng sẽ sung sướng hơn một chút.

"Nguyệt Thoái, cậu cũng đi chứ?"

Lạc Thị nhìn chằm chằm vào Nguyệt Thoái hỏi lại lần nữa, dù sao Phạm Thống gật đầu, không đại biểu Nguyệt Thoái cũng đồng ý.

"Được thôi."

Nguyệt Thoái đồng ý rất dứt khoát, lần này không phải nói "Phạm Thống muốn đi vậy tôi cũng đi" hay đại loại vậy, mà là trực tiếp đồng ý một cách nhanh chóng.

"Tôi rất muốn đi xem thử."

Ồ, Nguyệt Thoái, cậu sợ cậu ta hiểu lầm cảm thấy cậu là Huy Thị vẫn chưa đủ sâu sao? Hay cậu căn bản chính là Huy Thị?

Nếu hai người đều đã quyết định đi, vậy thì chuyện không nên kéo dài, bọn họ liền xuất phát đến Thần Vương Điện.

Trước kia đến Thần Vương Điện, cùng lắm cũng chỉ đến Đệ

Tam Điện, cũng chính là chỗ của Âm Thị Các, lần này lại muốn vào sâu đến Huy Thị Các ở Đệ Ngũ Điện, Phạm Thống không khỏi có chút căng thẳng.

Chân chính đi đến phần cuối, liền càng cảm thấy Thần Vương Điện rất lớn. Bởi vì không phải đến tham quan, cho nên bọn họ cũng chỉ đi qua nơi phải đi qua, chỉ đi như vậy thời gian đã rất dài rồi, không gian rộng lớn bên trong khiến Phạm Thống cảm thấy chỉ có vài người ở thật là lãng phí, chẳng qua hoàng cung chính là phải lớn mới có khí phái, đây cũng không có gì không đúng, cùng lắm là khiến Phạm Thống cảm khái khi nghĩ đến cái giường tầng đáng buồn của bọn họ mà thôi.

Quá trình tiến đến Huy Thị Các, cho dù rất thuận lợi, giữa đường không đụng phải Âm Thị lãng phí thời gian, cũng không gặp phải Vi Thị làm khó, khi đến được Đệ Ngũ Điện cũng không đụng phải Tịch Anh, bình yên thuận lợi tới nơi, thật là có chút không giống thật.

"Người quét dọn chỉ có ba người chúng ta?"

Không phải chứ, ở đây lớn lắm đó, cậu định quét mấy ngày?

"Ừ, chúng ta chỉ quét mấy cái phòng như thư phòng, phòng ngủ, không cần lo lắng."

Nghe thấy lời của Lạc Thị, Phạm Thống lúc này mới yên tâm. Thì ra không có quét hết, vậy hẳn là vẫn có thể chấp nhận.

"Vậy, chúng ta bắt đầu từ thư phòng trước đi!"

Quét dọn thư phòng không cần công cụ phức tạp gì, cũng chỉ cần giẻ, cây lau, xử lý kệ sách với nền nhà là được rồi.

Bởi vì không muốn thật sự bị Puhahaha hận suốt đời, Phạm Thống vẫn không có lấy nó ra làm cây lau, ngoan ngoãn cầm cây lau mà Lạc Thị chuẩn bị, tiến hành công việc lau nhà.

"Ngươi xem xem, đây mới là cây lau, ta là phất trần, ngươi rốt cuộc có biết cây lau chân chính hay không?"

Puhahaha đối với việc Phạm Thống cứ gọi nó là cây lau cây lau, hiển nhiên ghi hận trong lòng, vừa có cơ hội liền muốn sửa chữa.

"Ta đương nhiên không biết đây là cây lau..."

Phạm Thống mất kiên nhẫn trả lời, sau đó nguyền rủa lại phát tác.

"Ngươi lớn như thế còn không biết đây là cây lau? Nhà các ngươi là dùng cái gì lau nhà hả!"

Ta là nói ta đương nhiên biết. Ngạc nhiên cái gì chứ, coi chừng ta sau này gọi ngươi là a Lau.

"Phạm Thống, cậu đang độc thoại cái gì đấy?"

Lạc Thị hồ nghi nhìn qua.

"Nói chuyện với Puhahaha."

"Ồ... cậu đang tâm sự với cây lau của mình à."

Tâm sự cái gì, làm gì có chuyện đó, tôi thấy khoảng cách trái tim càng ngày càng xa rồi.

"Phạm Thống, giao lưu với vũ khí là chuyện tốt đấy, sự ăn ý và cảm tình của các cậu càng tốt, uy lực khi dùng sẽ càng lớn."

Nguyệt Thoái đang lau tủ sách quay đầu qua nói câu này với hắn, Phạm Thống tức thì có chút thắc mắc.

Cậu chẳng phải chỉ có một thanh vũ khí hỏng không biết nói chuyện sao? Cậu làm sao biết được? Cậu thừa lúc tôi không chú ý đã đọc sách của Đông Phương Thành à? Nhưng những chữ đó cậu

rốt cuộc có đọc được không?

"Cậu làm sao biết, Nguyệt Thoái?"

Quả nhiên Lạc Thị cũng cảm thấy rất kỳ quái, dù sao thì vũ khí cũng là ba người bọn họ cùng nhau mua.

"Trên lớp lão sư có nói..."

Trả lời của Nguyệt Thoái lại trở nên mơ hồ. Chẳng qua chết không có đối chứng, bởi vì Lạc Thị không có đi học chung với bọn họ, mà lúc ở Võ Thuật Hiên, Phạm Thống thường thường không lắng nghe.

Vệ sinh thư phòng rất nhanh chóng đã hoàn thành, thế là bọn họ chuyển đến phòng ngủ. Phòng ngủ lớn hơn thư phòng một chút, ngoại trừ cái giường, cũng còn có một số bàn ghế, trình tự quét dọn đại khái cũng giống thư phòng, Phạm Thống tiếp tục lau nhà, Lạc Thị với Nguyệt Thoái tiếp tục lau đồ vật.

Sau khi vào đây, Phạm Thống liền nhìn bốn phía.

Có một loại cảm giác rất kỳ diệu, hắn nói không ra là cảm giác gì... tóm lại là rất kỳ diệu.

Bày biện ở Huy Thị Các rất giản dị, mặc dù chất liệu bàn ghế thảm trải vẫn rất cao cấp, chẳng qua cũng không có bao nhiêu cảm giác hoa lệ, thông thường được tạo bởi màu sắc vốn có và những đường nét, đây có chút tương tự với Âm Thị các.

Chẳng qua Âm Thị Các sáng sủa hơn ở đây. Lúc đi vào Huy Thị Các, Phạm Thống đã cảm thấy có loại cảm giác u ám, trong lòng cũng không biết vì sao trở nên nặng nề, sau khi đến phòng ngủ, loại cảm giác này càng minh hiển.

Đây rốt cuộc là vì sao? Khí trường không tốt à?

Mặc dù ở cùng một phòng, chẳng qua căn phòng này rất lớn, ba người bọn họ có thể nói là phân tán ở ba góc, không có nói chuyện mấy, Phạm Thống lau nhà vài cái, liền lâm vào trạng thái ngẩn ngơ.

Hắn cảm thấy mình vô thức quan sát căn phòng này, nhìn từ trái sang phải, rồi từ phải sang trái. Ánh mắt của hắn giống như chuyển động theo một loại ý chí nào đó, cho đến khi dừng lại ở trên một cái tủ nhỏ.

Lúc ấy, Phạm Thống cũng không rõ mình đang nghĩ cái gì, luôn cảm thấy trong đầu có chút hỗn loạn. Hắn cảm thấy mình không phải đang nhìn cái tủ nhỏ đó, mà là thứ gì khác... Mà khi hắn đang nghĩ nát óc không ra, thân ảnh của Nguyệt Thoái đột nhiên tiến vào tầm nhìn của hắn.

Nguyệt Thoái tay cầm giẻ lau chùi vài cái ở trên cái tủ nhỏ, sau đó liền dừng lại, tiếp đến, bàn tay thon nhỏ trắng ngần đột nhiên cấp tốc làm cái gì đó ở bên hông tủ, rồi lại ấn một cái lên bức tường phía trên tủ --

Một phạm vi hình vuông lõm vào một cách im ắng, cậu từ bên trong lấy ra một cuốn gì đó, hết thảy thần kỳ giống như ma thuật, Phạm Thống sững sờ cho đến khi Nguyệt Thoái vừa lại vô thanh khôi phục lại bức tường, sau đó mới hồi thần lên tiếng.

"Nguyệt Thoái, đó là cái gì?"

Có lẽ là không ngờ đến Phạm Thống nhìn thấy, Nguyệt Thoái hơi chấn động, mà chú ý đến tiếng gọi của Phạm Thống, Lạc Thị cũng nhìn qua.

"Thứ gì..."

"A... Vô tình phát hiện, đây hẳn là bút ký của Huy Thị viết đi."

Sau khi xoay người đối mặt với Lạc Thị, Nguyệt Thoái cầm lấy

cuốn sổ trên tay lật lật, trả lời như vậy.

Cái gì mà vô tình phát hiện, chuyện cậu vừa làm chẳng lẽ là tôi hoa mắt? Tay chân mở cơ quan cũng quá chuyên nghiệp rồi đi?

Phạm Thống có chút tròn mắt đối với lời nói dối của cậu, nhưng nghĩ lại, hắn vẫn không có vạch trần cậu, chẳng qua hắn thực sự không biết Nguyệt Thoái có ý định gì.

"Của Huy Thị ghi?"

Âm Thanh của Lạc Thị bởi vì kinh ngạc mà có chút thay đổi, cậu thậm chí bất chấp lễ mạo, đã vội vàng lao tới đoạt lấy cuốn sổ trên tay Nguyệt Thoái.

Sau khi lật sơ qua mấy trang, sắc mặt của cậu tức thì có chút khó coi.

"Lạc Thị, bên trong đã ghi cái gì? Có liên quan đến tung tích của Huy Thị không?"

Khiến sắc mặt của cậu xuất hiện thay đổi, thứ bên trong tự nhiên có chút vấn đề, Phạm Thống không nhịn được hỏi, Lạc Thị thì mím chặt môi.

"Ta... trở về nghiên cứu kỹ một chút, sẽ nói với các cậu sau."

Ồ. Kỳ thực không cần nói với chúng tôi cũng không sao đâu, nếu như cuốn sổ này khiến cậu có chút manh mối đối với việc Huy Thị đi đâu, vậy cậu nghĩ biện pháp tìm ngài ta trở về là được rồi.

"Nguyệt Thoái, đây là từ đâu phát hiện? Tôi làm sao chưa từng nhìn thấy?"

Sau khi Huy Thị biến mất, Lạc Thị đương nhiên cũng từng đến Huy Thị Các tìm kiếm đầu mối, cậu tự cho rằng mỗi một nơi đều đã lật qua rồi, nhưng mãi mà không thấy cuốn sổ này, bây giờ

đương nhiên phải hỏi một chút.

"Trên tường có cơ quan, tôi hình như bất cẩn chạm vào, thế là..."

Nguyệt Thoái lại nói dối, Phạm Thống cảm thấy càng nghi hoặc.

Hắn dám thề rằng, Nguyệt Thoái tuyệt đối biết cái cơ quan đó mở như thế nào, nhưng cậu vì sao lại biết đây?

Ánh mắt Lạc Thị nhìn Nguyệt Thoái thật sự là hoài nghi đến cực điểm, nhưng trước mắt chuyện quan trọng hơn là cuốn sổ này, cậu không thể không tạm thời bỏ qua hoài nghi của mình, chuyển chú ý sang cuốn sổ.

Dưới tình huống muốn ngồi xuống để nghiên cứu thật kỹ cuốn sổ, tự nhiên không thể tiếp tục quét dọn nữa, thế là, Lạc Thị liền quyết định buổi quét dọn hôm nay đến đây là thôi.

Bởi vì thời gian còn sớm, không phải lúc ăn cơm, mỹ thực mà Phạm Thống mộng tưởng đương nhiên đã bay rồi, đây khiến hắn gặp phải đả kích rất lớn, toàn bộ thất vọng biểu lộ trên mặt.

"Vẻ mặt của cậu là thế nào?"

Sự thất hồn lạc phách của Phạm Thống quá rõ ràng khiến cho không ai có thể phớt lờ, Lạc Thị không khỏi hỏi hắn một câu.

"Ăn..."

Nguyệt Thoái nghe thấy trả lời của hắn, có chút không biết nên nói cái gì, Lạc Thị thì không nhịn được đấm hắn một cái.

"Suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn! Cậu đáng lẽ phải rút được "phạn dũng" mới đúng! Đây mới là chính xác nhất đi!"

...!

Thật quá đáng! Xuyên tạc tên của người ta! Còn chọc vào nỗi đau của người ta!

Lúc Lạc Thị nói như vậy, Nguyệt Thoái cũng ở bên cạnh thở dài, có vẻ không phản đối.

Con người ta luôn là phải chăm sóc cái bụng trước tiên mà! Bụng không được ăn no thì cái gì cũng miễn bàn!

Nhưng, cho dù lý do có đầy đủ, dưới tình huống có một cái miệng bị nguyền rủa, muốn cãi lý vẫn là không thể, Phạm Thống chỉ đành uất nghẹn trong lòng thôi.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Ngày đầu tiên của năm mới, ngày đầu tiên của năm mới...

Tôi cảm thấy thời gian rất dài, rất nhiều chuyện đã xảy ra, làm sao mới một ngày mà thôi?

Được rồi, có khả năng là bởi vì dậy sớm, dưới tình huống dậy sớm, ngày đó sẽ trở nên đặc biệt dài, bởi vì có thêm mấy tiếng vốn sẽ bị ngủ nướng -- nhưng khi chúng tôi chuẩn bị rời khỏi Huy Thị Các, thậm chí còn chưa tới giữa trưa, đây thật sự là... Thời gian hơi quá chậm rồi đi?

Cả buổi sáng, cảm giác phần lớn thời gian đều trải qua trong cái ống thăm kỳ quái kia. Có khả năng còn bao gồm việc bị "đồ đần độn" kia oanh tạc cho rã rời. Tôi cảm thấy ống thăm của Đông Phương Thành thật là đặc biệt, hơn nữa rất có tiềm năng khiến người phẫn nộ, thật sự có người ở trong cái ống thăm này rút được thứ khiến họ hài lòng sao?

Âm Thị đại nhân không tính. Rút được huyết quang chi tai còn hớn hở kiểu đó, cũng thật chưa từng thấy...

Nói đi thì nói lại, thăm rút ra đều không cần đăng ký, cũng

không cần trả về, như vậy người quản lý Huyền Điện làm sao biết thiếu những cái nào, để bổ sung chứ?

Lạc Thị vậy mà nói tôi đáng lẽ phải rút được "phạn dũng", đây thật là quá tổn thương trái tim tôi rồi, nói như vậy, Mễ Trọng cũng nên rút được "mễ trùng"(sâu gạo) mới đúng, sau đó chính Lạc Thị phải là rút được "mỹ thiếu niên" đi? Tôi cũng không có lấy chỗ cậu ta để ý nhất để công kích cậu ta, cậu ta làm sao có thể công kích tôi như vậy --

Sau đó đi một chuyến Huy Thị Các, cũng không lần được cái gì đã phải đi rồi, đây thật sự là rất trống rỗng.

Bất luận thế nào, vẫn là nên hỏi Nguyệt Thoái rốt cuộc là chuyện gì. Ở trước mặt Lạc Thị không tiện hỏi, chờ đến lúc chỉ có hai người chúng ta thì có thể hỏi rồi chứ?

Nếu như cậu ta lại giả ngu để lấp liếm thì làm sao đây...

Ừm, tôi hình như cũng không có biện pháp gì.

A A -- năm mới, năm mới -- thẻ hứa nguyện đã ghi rồi, nguyện vọng nhất định phải thành hiện thực!

Thật ra, chỉ nhìn nguyện vọng của mọi người, đã biết thẻ hứa nguyện nếu thành sự thật, tỷ lệ vô cùng thấp.

Nhưng, Vi Thị đại nhân, cũng không phải tỷ lệ thấp, ngài viết hai cái, vậy thì tỷ lệ rủa Âm Thị đại nhân chết đi có thể biến thành gấp đôi rồi nhỉ?

Haiz, Huy Thị gì kia tốt nhất vẫn là mau chóng trở về, đã có bút ký, thì phải có chút đầu mối chứ...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 4 + 2: Tỷ Võ Chiêu Thân... Cái Đầu Á

"Tỷ võ chiêu thân? Không ném tú cầu được à? Tôi cảm thấy ném tú cầu đơn giản hơn!" -- Phạm Thống

"Tú cầu mà Âm Thị ném xuống, chụp được chắc nổ tan xác mất?" -- Lăng Thị

Bởi vì Lạc Thị nôn nóng nghiên cứu bút ký, Phạm Thống với Nguyệt Thoái cũng hiểu tâm tình của cậu, nên không cần cậu tiễn bọn họ ra ngoài nữa. Dù sao vừa rồi cũng mới đi qua một lần, muốn tự mình đi ra Thần Vương Điện cũng không khó như thế, ít nhất ở đây đỡ hơn cái địa hình như mê cung ở Phù Chú Hiên nhiều, đằng nào cũng đi ra được thôi.

Lúc ra khỏi Huy Thị Các, không có gặp gỡ nữ vương sống ở cách vách, tốt lắm.

Lúc đi đến để tứ điện, không có đụng phải Vi Thị người sống ở đây, tốt lắm.

Lúc đi đến đệ tam điện... rất tiếc, Âm Thị đang chơi đùa ở gần lối ra vào, trực tiếp chạm mặt, thất bại.

Lúc đến rất thuận lợi, lúc ra thì không thuận lợi như vậy nữa, xem ra nhất thời nửa khắc vẫn là đi không được rồi.

"A, tiểu Nguyệt các ngươi sao lại từ bên trong đi ra? Các ngươi đến lúc nào vậy?"

Bởi vì trước đó lúc ở Huyền Điện, Âm Thị và Lăng Thị đã rời

khỏi trước, cho nên hắn cũng không biết chuyện Lạc Thị rủ bọn họ đến Huy Thị Các quét dọn.

Chẳng qua, đối với việc Âm Thị không nhớ được tên của mình nên dứt khoát bỏ luôn khỏi gọi, Phạm Thống vẫn rất có ý kiến -- dù cho hắn cũng không thể làm được gì.

"Âm Thị đại nhân, ngài là đang...?"

Nguyệt Thoái nhìn Âm Thị, rồi nhìn sinh vật nhỏ nhắn đang cảnh giới bên chân hắn, trong mắt để lộ mấy phần khó hiểu.

"A, đây là con mèo trước kia ta nhặt dược ở chỗ này, ta mang nó ra ngoài chơi."

Âm Thị vừa nói, vừa vươn tay xách con mèo nhỏ đang căng thẳng không thôi kia lên, hoàn toàn phớt lờ sự vùng vẫy và tiếng kêu kháng cự của nó.

Tôi cảm thấy nó hình như không thích ngài lắm, Âm Thị đại nhân.

"Thần Vương Điện có mèo để nhặt...?"

Nguyệt Thoái tỏ vẻ cổ quái, hình như cảm thấy chuyện này hết sức kỳ dị.

Bất luận thế nào, ít nhất đây là một con mèo tam thể chân chính, mà không phải con ma thú dị dạng nào đó bị Âm Thị gọi là mèo tam thể.

"Ừ, Lăng Thị nói, nuôi mèo thì không thể cứ nhốt suốt, phải thả ra ngoài chơi, cho nên ta mang nó ra ngoài chơi."

Âm Thị vừa nói, vừa bắt đầu chơi trò tung lên cao, ném con mèo nhỏ kia lên thật cao rồi chụp, tức thì tiếng meo meo không dứt bên tai.

Tôi cảm thấy, con mèo này tội nghiệp quá, ngài vẫn là nhốt nó trở lại đi, như vậy có thể nó sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn.

"A, thoạt nhìn có vẻ rất vui, có tinh thần chưa kìa!"

Ngài hoàn toàn hiểu lầm rồi!

"Mấy chuyện như nuôi mèo này, ngài hẳn là có thể căn dặn người khác xử lý mà..."

Nguyệt Thoái khéo léo nói. Theo như Phạm Thống thấy, cậu chỉ thiếu mỗi việc không trực tiếp nói "ngài căn bản không thích hợp nuôi mèo" thôi.

"Nhưng... là do ta nhặt về, cho nên ta cần chịu trách nhiệm chứ, làm sao có thể giao cho người khác đây?"

Đàn ông có ý thức trách nhiệm thì rất tốt, nhưng theo tôi thấy, ngài còn không bằng phóng thích nó.

"Nếu như không có chuyện gì, chúng tôi về trước đây."

Đối với chuyện con mèo nhỏ, bọn họ tự cho rằng muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm, vậy thì vẫn là đừng tiếp tục quấy nhiễu người và mèo nữa mới phải, thế là, Nguyệt Thoái bèn cùng với Phạm Thống cáo biệt.

"A, khoan đã, đón năm mới xong có hoạt động náo nhiệt, nhớ phải tham gia đấy nhé."

Âm Thị không có thả bọn họ đi đơn giản như thế, vẫn là gọi bọn họ lại, tiến hành tuyên truyền quảng cáo bất minh.

Hoạt động náo nhiệt... là cái gì mà tỷ võ chiêu thân gì gì đó hình như đã nói ở Huyền Điện sao?

"Là hoạt động gì vậy?"

Người ta cũng đã nói rồi, không biểu đạt một chút hứng thú, hình như có vẻ không được tung hứng cho lắm, cho nên Nguyệt Thoái đã hỏi một câu.

"Là hoạt động hằng năm của Đông Phương Thành, lúc khai mạc Ngũ Thị Đông Phương Thành bọn ta sẽ đi lên tỷ võ chiêu thân đấy!"

...

Nói cái gì vậy hả... đây rốt cuộc là đang nói cái gì? Mỗi năm một lần còn tỷ võ chiêu thân, vậy là một năm kết hôn một lần sao? Đánh thắng thì có thể làm vợ chồng một năm? Nữ vương có xuống sân không? Mà mấy người toàn là nam, tức là bảo phụ nữ lên thi sao?

Nếu là như vậy, Lạc Thị rất nguy hiểm đi? Cứ thế không biết gả cho người qua đường kỳ quái nào, sau đó Vi Thị đại nhân đại khái sẽ chẳng được săn đón cho mấy, Âm Thị đại nhân ngài nếu như không nương tay, chỉ sợ gả đi không được, mà đội ngũ xếp hàng Lăng Thị đại nhân hẳn là sẽ dài đến ngoài thành đi, nhưng nhìn màu sắc của tua rua, ngoại trừ Âm Thị đại nhân ngài, còn ai có bản sự đánh bại ngài ta để cưới về nhà đây...?

Nếu thật sự muốn tỷ võ chiêu thân, Bích Nhu hẳn là liều chết cũng sẽ đánh bại người tham gia thi đấu khác, để ở cùng với Âm Thị đại nhân nhỉ?

Không đúng, cô ta cũng đã nói không gả, ố ồ...

Chẳng qua chỉ có bốn chữ tỉ võ chiêu thân này, trong đầu Phạm Thống đã xoay qua một đống thứ vớ vẩn, không biết có thể nói là đầu óc quá linh hoạt hay không.

"Âm Thị đại nhân, tỉ võ chiêu thân là...?"

Nguyệt Thoái cũng khó có thể lý giải danh từ này làm sao lại

xuất hiện, nên nói là chả có ai hiểu nổi đi.

"Cách khai mạc của đại hội tỷ võ, bọn ta sẽ phụ trách đi lên mở màn, dùng thi đấu làm mẫu để kêu gọi khán giả tới xem."

Này! Đây khác với tỷ võ chiêu thân lắm đấy! Ngài đừng cho rằng đây có thể tóm gọn thành bốn chữ tỷ võ chiêu thân có được không! Hại chúng tôi hiểu lầm hết rồi!

"Tiểu Nguyệt! Ngươi sẽ tham gia chứ? Hẳn là bắt đầu báo danh rồi, không cần chi phí báo danh."

Ngài vì sao chỉ hỏi Nguyệt Thoái? Bởi vì bộ dạng tôi có đi cũng chỉ là làm bia đỡ đạn sao?

"Tôi... chắc là sẽ không đi đâu."

Mặc dù Âm Thị tỏ ra rất mong đợi cậu tham gia, nhưng Nguyệt Thoái hình như không có hứng báo danh.

"Ơ? Vì sao? Top năm có thể khiêu chiến với Ngũ Thị, rất nhiều người vì để có thể quang minh chính đại đập Vi Thị chết tiệt một trận mà nỗ lực đấy."

Ngài có phải đã nhầm cái gì rồi đúng không, cũng đâu phải top năm có thể tùy thích chọn một vị Thị đại nhân để đánh cho đã, chỉ là nếu khiêu chiến, dựa vào thực lực tua rua màu tím đậm của Vi Thị đại nhân, chỉ sợ là bị ngài ta đánh một trận mới đúng đi?

Còn nữa, trận đấu này không có phần thưởng hấp dẫn nào khác sao?

"Nếu như ngươi cảm thấy một chọi một không có tính khiêu chiến, không vui, cũng có thể tham gia thi đấu đoàn thể nữa!"

Âm Thị đại nhân, đánh giá của ngài đối với Nguyệt Thoái thật là cao, mặc dù tôi cũng cảm thấy cậu ấy rất mạnh, nhưng người

bình thường hẳn là sẽ không dưng muốn chuốc lấy phiền toái cho mình, mang theo cái của nợ để thượng trận.

Nhưng Nguyệt Thoái sau khi nghe xong câu này, vẫn thật sự nghiêm túc nhìn Phạm Thống.

"Phạm Thống, cậu... có hứng thú không?"

... Bây giờ là sao, nếu tôi có hứng, cậu sẽ mang tôi đi nếm trải cuộc đời à?

"Có trừng phạt gì không?"

Không phải, tôi muốn hỏi có phần thưởng gì cơ!

"Trừng phạt? Thi đấu không có quy định nghiêm khắc nào đâu, cho dù giết người trên đài cũng sẽ không sao."

Oa! Từ từ đã! Vậy thượng đài sẽ có nguy cơ bị giết sao!

"Chết trong thi đấu, sống lại có tính tiền không!"

Có khả năng là bởi vì chuyện này quá quan trọng, lúc Phạm Thống hỏi vậy mà không bị đảo ngược.

"Hử? Đương nhiên tính chứ. Lăng Thị nói, đại hội tỷ võ mỗi năm là hoạt động trọng đại kiếm lợi nhuận cho Đông Phương Thành, cho nên càng nhiều người tham gia càng tốt."

...

Lăng Thị đại nhân, ngôn luận tinh ranh này của ngài thực sự là quá tà ác. Âm Thị đại nhân, ngài có thể vô tư nói ra cho để cho tầng lớp bị bóc lột biết, ngài cũng thật không phải vừa đâu.

Nói như vậy, trên lôi đài xảy ra hung án, các ngài trái lại sẽ vui mừng?

Đây rốt cuộc là quốc gia gì vậy hả...

"Thật sự không tham gia sao? Mọi người cùng tham gia sẽ náo nhiệt hơn đó. Tiểu Nhu cũng không tham gia, thế này thật là chán..."

Bích Nhu nếu như tham gia, xước miếng da, ngài có phải là sẽ bằm xác người ta thành vạn mảnh?

Sau khi Âm Thị không quá cam lòng mà bỏ cuộc thuyết phục, Phạm Thống với Nguyệt Thoái cuối cùng cũng có thể rời khỏi Thần Vương Điện rồi, lúc này con mèo tội nghiệp kia đã bị Âm Thị chơi cho choáng váng, Phạm Thống cũng chỉ có thể cầu nguyện nó có thể gặp được một thời cơ tốt để thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Âm Thị.

◊◊◊◊

Trên đường từ Thần Vương Điện về túc xá, lại gặp phải người không có mắt đến tìm Nguyệt Thoái quyết đấu.

Cảm giác suốt ngày bị cản lại trên đường rất là không tốt, ngay cả Phạm Thống không phải người đương sự cũng có loại cảm giác "sao tới hoài vậy", quan trọng hơn là, đánh gục những người này cũng sẽ không lấy được chỗ tốt nào, chỉ là lãng phí thể lực với thời gian mà thôi, cho nên mới càng cảm thấy phiền.

Ngày đầu tiên của năm mới đã có người nghĩ quẩn, cần gì phải thế đây.

"Ngươi muốn tìm ta quyết đấu?"

Nguyệt Thoái nhìn người xa lạ không biết sống chết trước mặt, giống như xác nhận mà hỏi lại lần nữa.

"Đúng! Nếu sợ thì cầu xin tha thứ đi!"

Tên này ở đâu ra vậy?

"Haiz."

Tay phải Nguyệt Thoái thuần thục đoạt lấy tua rua của đối phương, tay trái thoáng cái chặt cho đối phương bất tỉnh, kết thúc, thu dọn.

"Nguyệt Thoái, cậu có thể vơ vét tài vật trên người hắn không?"

"Tôi" bị đảo thành "cậu" mất rồi. Dù sao cũng không khác biệt, để cậu làm hay tôi làm đều được, dê béo dâng tận miệng, khoản thu nhập đầu tiên của năm mới yeah.

"Như vậy... chẳng phải biến thành cướp của giữa đường rồi sao?"

So với Phạm Thống, Nguyệt Thoái quả nhiên vẫn có nhiều lương tri hơn, nhưng Phạm Thống tin rằng đây là bởi vì cậu vẫn chưa thể nghiệm được sự tàn khốc của sinh tồn, mới có thể khăng khăng làm một chính nhân quân tử.

"Có sao đâu! Chúng ta không cướp hắn, chó qua đường cũng sẽ cướp thôi!"

Tôi lần đầu tiên biết được "người" có thể đảo ngược thành "chó". Tôi cảm thấy đảo ngược thành súc sinh còn có lý hơn, vì sao lại là chó đây? Bằng không đảo thành quỷ cũng có thể chấp nhận mà.

Nếu như muốn nghiêm túc nghiên cứu, từ trái nghĩa của "chó" hẳn là "thần" mới đúng, dù sao thì DOG đảo ngược lại chính là GOD rồi, điều kiện là nguyền rủa biết tiếng Anh.

"Nhưng mà..."

Nguyệt Thoái hình như vẫn muốn khuyên hắn từ bỏ hành động thất đức này, chẳng qua vào lúc đó, lại nhảy ra một người khác.

"Này! Ta muốn quyết đấu với ngươi! Ta nhìn tóc của ngươi rất khó chịu!"

Kẻ tìm chết số 2 của năm mới lại tới rồi, Nguyệt Thoái nhíu mày, không nói gì nhiều, chỉ vươn tay tỏ ý hắn đưa tua rua ra, sau đó như mọi khi lấy tốc độ sấm chớp đánh ngất người ta.

"Phạm Thống, tôi thấy vẫn là..."

Lời của Nguyệt Thoái lần thứ hai bị cắt ngang, nguyên nhân nằm ở người thứ ba xông ra yêu cầu quyết đấu. Lần này Nguyệt Thoái không thèm nhìn thẳng, thậm chí cũng không nhận lấy tua rua, đã trực tiếp đánh ngất rồi.

"Phạm Thống, trên người ba gã này, thích lấy cái gì tùy cậu."

Nguyệt Thoái mặc dù cười, nhưng mắt lại không có độ ấm, xem ra đã bị chọc giận rồi.

"Ồ."

Vạn tuế! Tôi thích nhất là nhặt được đồ có sẵn!

Vơ vét xong ba người, Phạm Thống khoái trá chiếm được ba túi tiền, mặc dù tiền bên trong không nhiều, nhưng đối với người vẫn đang vác nợ trên lưng như hắn, cũng không phải là ít.

Hiện giờ trên người Nguyệt Thoái đang phát tán một loại khí tức mà chỉ cần là người có chút ý thức nguy cơ đều sẽ không muốn đến gần, đây khiến Phạm Thống cảm thấy tiếc nuối. Nếu cậu tiếp tục duy trì bộ dạng vô hại ban đầu, loanh quanh thêm vài vòng là có nhiều thu nhập hơn rồi.

"Nguyệt Thoái, cậu tức giận rồi?"

Trước đây ở trên đường gặp phải quyết đấu, trong thời gian ngắn gặp nhiều lần, Nguyệt Thoái cũng sẽ tỏ ra không vui rõ rệt, Phạm Thống đã rất quen rồi.

"Ừ. Tôi không thích cảm giác bị kẻ yếu bức bách động võ. Quyết đấu nên là một chuyện nghiêm túc hơn, mà không phải trò đùa."

Mỗi một người trong bọn họ đều rất nghiêm túc mà, tôi nghĩ, không ai trong số họ là đang đùa với cậu đâu.

Tóm lại, cậu cảm thấy bọn họ đều không đáng là đối thủ cho cậu động thủ, đúng chứ?

"Phạm Thống, phía trước hình như là người cậu quen biết..."

Nguyệt Thoái đột nhiên nói câu này, Phạm Thống liền thuận theo đưa tầm nhìn lên phía trước.

"Yo! Phạm - Thống -"

Móa, là Mễ Trọng!

Ngày đầu tiên của năm mới đã đụng phải Mễ Trọng, nghĩ làm sao cũng cảm thấy rất tồi tệ! Đừng qua đây, đừng phá hoại tâm tình tốt của ta!

"Phạm Thống! Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi, đi đâu đấy, ngày nghỉ cũng không ở trong túc xá?"

Mễ Trọng vẫn như mọi khi nghênh đón bằng nụ cười nghề nghiệp tươi rói, nhưng có trời đất chứng giám mỗi lần hắn tìm tới gần như đều không có chuyện gì tốt, Phạm Thống vẫn là rất khó tỏ ra sắc mặt tốt cho hắn xem.

Ngày nghỉ vốn là nên ra ngoài đi lại khắp nơi chứ? Cuộc sống

mà ngày nghỉ đều ở trong nhà, bình thường mà nói mới là có vấn đề mới đúng...

"Chúng tôi đi viếng Huyền Điện."

Nguyệt Thoái trả lời giúp Phạm Thống, Mễ Trọng sau khi nghe xong "ồ" một tiếng, ngay sau đó bắt lấy cái đề tài này.

"Thế nào, có rút thăm không? Thăm ở đó rất là nói trúng tim đen, có đôi khi cũng không tốt cho tim lắm."

Ta đã thể nghiệm qua rồi, thật là cảm ơn ngươi đã nhắc nhở.

"Ngươi rút được cái gì?"

Chuyện có gặp được Lăng Thị ở Huyền Điện, Phạm Thống làm biếng nói với Mễ Trọng, hắn thế nhưng không muốn bị một tên đàn ông túm lấy kêu rên ở giữa đường, nghĩ thôi đã cảm thấy đây không phải một cái kinh nghiệm thoải mái.

Chẳng qua, Lăng Thị đại nhân rút được thăm hiền thê lương mẫu, đây biết đâu có thể làm thành tình báo bán cho hắn?

"Ta ấy hả, dù sao thăm ở đó rút xong cũng chỉ sẽ khiến tâm tình không tốt, cho nên không rút nữa."

... Thật là có tầm nhìn xa.

"Phạm Thống, ta đến tìm ngươi là có chuyện muốn nói cho ngươi, ngươi biết sau khi kỳ nghỉ tết kết thúc, có cái đại hội tỷ võ được tổ chức mỗi năm ở Đông Phương Thành không?"

Mới nghe ở chỗ Âm Thị xong, không ngờ Mễ Trọng lại nhắc đến, hôm nay đúng thật là có duyên với cái đại hội tỉ võ này.

Phạm Thống gật đầu, Mễ Trọng liền nói tiếp.

"A, ngươi biết à, vậy thì dễ làm rồi, ta đã giúp ngươi báo danh

rồi."

Hả.

Hả... chậm đã --! Ngươi vừa mới nói cái quái gì vậy!

"Báo danh cái gì chứ! Cái gì với cái gì hả!"

"Ha ha ha, ngươi bình tĩnh cái đã, ta giải thích với ngươi nè."

Bĩnh tĩnh cái con khỉ! Ngươi tốt nhất là giải thích rõ cho ra, bằng không ta bảo Nguyệt Thoái chém ngươi một đao!

"Người mới đến Đông Phương Thành, trải qua các hoạt động rửa tội, cũng là điều kiện tất yếu để trưởng thành mà, huống hồ là hoạt động long trọng như vậy, ngươi làm sao có thể không góp mặt vào sự kiện lớn này chứ?"

Mễ Trọng nói một cách rất là đường hoàng chính đáng, có điều Phạm Thống cũng chẳng hề chịu thua.

"Ai quan tâm! Cho dù ngươi không báo danh, ta cũng sẽ đi!"

Ta là nói ngươi báo danh rồi ta cũng sẽ không đi --!

"Há? Ngươi vẫn thật là có lòng cầu tiến, dũng khí đáng khen, sớm biết vậy ta đã không làm chuyện thừa thãi rồi."

Bị hiểu lầm như vậy, ấm ức trong lòng Phạm Thống thật là không biết tiết chỗ nào.

"Nếu đã như vậy, thì phải xuất trận tham gia thi đấu đàng hoàng, vắng mặt không có lý do sẽ bị phạt tiền đấy."

Nghe thấy Mễ Trọng nói như vậy, Phạm Thống tức thì lại có chút nổi khùng.

"Vì sao!"

Ta đã đủ nghèo rồi, mới không muốn vì chuyện này mà bị phạt tiền đâu!

"Đây là quy định mà, muốn mọi người tôn trọng cuộc thi. Vắng mặt không lý do một trận, phạt hai trăm xâu tiền, đắt lắm đó."

Vắng mặt một trận phạt hai trăm xâu tiền.

Chết một lần nợ một trăm xâu tiền.

Rốt cuộc bên nào lỗ hơn?

Vấn đề là, có mặt chưa chắc sẽ chết, chết rồi thì tổn thất một trăm xâu tiền, trận sau nếu như vắng mặt cũng phạt hai trăm xâu tiền, chết rồi thì lại sẽ bay mất một trăm xâu tiền...

Chờ một chút, nếu như chết rồi, hẳn là sẽ không có trận sau rồi đi? Nếu như vắng mặt, có phải là cũng không có trận tiếp theo?

"Làm thế nào mới sẽ không bị loại hả?"

"Ngươi chỉ cần liên tục thắng thì sẽ không bị loại rồi mà? Mặc dù ngươi hẳn là không có khả năng lắm."

Ta là muốn hỏi người làm sao thoát khỏi trận đấu! GÀO!

"Thi đấu đơn rất chu đáo, thua rồi còn sẽ có vòng sống lại cho kẻ bại trận, đừng phiền não."

Chu đáo cái búa! Đây là hắc tâm thì có!

"Đúng rồi, trong thi đấu nếu như đánh chết đối thủ, được thưởng mười xâu tiền đó."

...!

Vậy tỉ lệ chết chẳng phải càng cao à! Hơn nữa đây là cuộc làm ăn chỉ có lãi không thôi sao! Chết một người, Đông Phương Thành

liền kiếm được một trăm xâu tiền, mới cho hung thủ một phần mười!

"Nếu như đến được top 5, sẽ có được tư cách khiêu chiến mấy vị Thị đại nhân, hơn nữa tua rua có thể trực tiếp thăng lên một cấp lớn đó!"

Cái gọi là một cấp lớn có nghĩa là trực tiếp nhảy ba bậc thăng lên một màu, ví dụ như Phạm Thống bây giờ là tua rua màu lục cỏ, nhảy ba bậc chính là lướt qua tua rua màu lục đậm với tua rua mà lam nhạt, trực tiếp biến thành tua rua màu lam, biên độ tăng lên xác thực khả quan, tiền lương cũng thoáng cái tăng vọt, nhưng, top năm cũng quá khó rồi đi.

"Ngươi rốt cuộc vì sao quang minh chính đại báo danh giúp ta?"

Lần này từ "lén lút" bị vặn thành quang minh chính đại, chẳng qua ngữ ý hình như cũng không sai.

"Vì tốt cho ngươi đó mà, phục vụ giùm ngươi..."

"Gạt quỷ!"

Lần này thì đảo người thành quỷ, mà không phải chó nữa, logic kiểu gì vậy?

"Ta là người phụ trách hướng dẫn cho ngươi mà, nếu như ngươi đánh thắng vậy ta cũng có chỗ tốt."

Mắt thấy lấp liếm không được, Mễ Trọng cuối cùng cũng nói thật.

"Ngươi cái đồ..."

Phạm Thống đã không còn biết nên nói hắn thế nào nữa. Lỡ như mắng chửi nói ra khỏi miệng lại biến thành khen ngợi, vậy

cũng chỉ khiến mình càng tức thôi.

"Riêng ngươi có báo danh không?"

Nguyệt Thoái nãy giờ an tĩnh rất lâu ở bên cạnh, bây giờ mới nói một câu như vậy.

"Ta? Ta nào có rảnh rỗi đến thế, hơn nữa một tên tua rua màu lục nhạt như ta thượng trận chẳng phải là tìm chết sao?"

Khi Mễ Trọng nói ra những lời này với thái độ tùy tiện, Phạm Thống thật sự rất muốn đập hắn một trận.

Ngươi cũng biết tua rua màu lục nhạt thượng trận là chịu chết, vậy tua rua màu lục cỏ chẳng lẽ sẽ khác sao --!

Hơn nữa tua rua màu lục cỏ này hoàn toàn chả có tí liên quan nào với thực lực của ta!

Tua rua màu lục đậm của Nguyệt Thoái, ở phương diện nào đó mà nói cũng hoàn toàn không có quan hệ với cậu ấy, nhưng ý nghĩa của cái hoàn toàn không có quan hệ này thì khác với Phạm Thống.

"Nếu ngươi đã biết nguy hiểm, gài người khác như thế thì không được tốt cho lắm nhỉ."

Nguyệt Thoái nhàn nhạt nói. Xem ra tâm tình không được vui của cậu từ nãy đến giờ vẫn chưa tiêu tán.

"Ơ..."

Có lẽ là không thiện trường ứng phó kiểu nói lạnh nhạt và đứng đắn này, Mễ Trọng thoáng chốc đã cạn từ.

"Nhằm thể hiện thành tâm tham dự hoạt động một cách nhiệt tình, ngươi cũng nên đi báo danh, có phải không?"

Mặc dù tuổi của Nguyệt Thoái nhỏ hơn Mễ Trọng, sợ rằng còn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng khí thế lộ ra trong lời nói hờ hững của cậu, không biết vì sao khiến cho Mễ Trọng rất khó nói không.

"Ngươi sẽ đi báo danh chứ?"

Nguyệt Thoái mỉm cười, đồng thời trông có vẻ như vô tình bóp nát cây gậy gỗ vét được trên người ba tên khiêu chiến vừa rồi.

"... Đương nhiên, sự kiện lớn mà! Ta đi trước một bước đây, có duyên gặp lại nhé Phạm Thống --"

Trán Mễ Trọng toát mồ hôi lạnh, lập tức cảm thấy chuồn là thượng sách, vội vàng rời khỏi chốn thị phi này, sinh mạng sẽ được đảm bảo hơn.

Hừ! Đáng đời! Để xem ngươi đến lúc đó ở trên lôi đài biểu hiện làm sao! Lăng Thị yêu dấu của ngươi cũng sẽ xem đấu đấy, để xem ngươi có thể biểu lộ phong thái gì.

... Có điều, Nguyệt Thoái à, lực tay của cậu thật là càng ngày càng đáng sợ rồi, chẳng trách nắm cơm lần trước cứng như đá ăn không nổi, bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy đau lòng quá.

"Phạm Thống, bắt đầu từ mai huấn luyện đặc biệt đi, tôi sẽ dạy cậu thật tốt."

Nguyệt Thoái thở dài, đề xuất biện pháp ứng phó nguy cơ trước mắt.

Không phải chứ? Kết thúc kỳ nghỉ tết xong là bắt đầu rồi, cũng chẳng được mấy ngày, có kịp không?

"Nguyệt Thoái, cậu không tham gia sao?"

Phạm Thống đáng thương nhìn Nguyệt Thoái, ánh mắt chan chứa khẩn cầu kia khiến Nguyệt Thoái ngẩn ra một chút.

"Hả?"

"Thi đấu đoàn thể! Thi đấu đoàn thể!"

Mặc dù như vậy rất hèn hạ, nhưng dưới khát vọng cầu sinh, Phạm Thống vẫn là mặt dày tỏ rõ ý của hắn.

"Nói đến cùng, cậu vẫn không muốn nỗ lực nâng cao rèn luyện à..."

"Đúng! Nguyệt Thoái cậu phải cứu tôi! Tôi không muốn sống đâu!"

Tôi là nói tôi không muốn chết đâu, tôi không phải uy hiếp cậu nói cậu không giúp tôi thì tôi sẽ không muốn sống nữa...

"Được thôi. Chúng ta đi nghe ngóng thử xem vậy."

Vạn tuế! Nguyệt Thoái quả nhiên là người tốt! Uổng công tôi chuẩn bị sẵn nước mắt nước mũi khóc lóc, vậy mà chưa cần dùng đã thành công rồi!

Thế là, vốn định về túc xá, lại biến thành chuyển hướng đến chỗ quản lý của đại hội tỉ võ để hỏi về chuyện báo danh thi đấu đoàn thể, con đường trở về túc xá này thật là trắc trở, giống như có đủ mọi chướng ngại trăm phương ngàn kế ngăn cản bọn họ.

Khi nghe nói báo danh thi đấu đoàn thể cần phải có ba người, mặt của Phạm Thống lại suy sụp. Khó khăn lắm mới túm được một người tốt là Nguyệt Thoái, bây giờ tìm đâu ra thêm người tốt để giúp cái việc vất vả nhưng chẳng được bao nhiêu này?

"Chúng ta đi nhờ Bích Nhu..."

Tuy Âm Thị nói Bích Nhu không tham gia, nhưng chưa chắc không thể khuyên nhủ nhỉ?

"Không."

Trả lời của Nguyệt Thoái có thể nói là ngắn gọn và lãnh đạm. Phạm Thống suýt nữa quên Nguyệt Thoái có khúc mắc không biết tên đối với Bích Nhu.

"Bằng không thì còn ai..."

Ba người ba người... Hử? Tầng trên giữa dưới... Phòng ngủ của chúng ta hình như còn có một người mà nhỉ?

◊◊◊◊

"Không muốn."

Lúc bọn họ trở về túc xá, Chu Sa đã thức dậy rồi, nghe xong yêu cầu của Phạm Thống, cậu rất trực tiếp từ chối ngay lập tức.

Phạm Thống nhất thời không có khóc lóc chạy đi, cũng không tỏ ra nhăn nhó, chỉ là sau khi đờ ra mấy giây, xoay người vỗ vỗ vai của Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, tới lượt cậu."

Nguyệt Thoái trong thoáng chốc cũng không hiểu ý của Phạm Thống, chẳng qua nếu Phạm Thống đã nói như vậy, cậu bèn hỏi lại lần nữa.

"Chu Sa, thi đấu đoàn thể cần ba người, nếu tôi với Phạm Thống, vậy còn thiếu một người, cậu thật sự không muốn cùng đi với chúng tôi sao?"

Sau khi đổi sang Nguyệt Thoái hỏi, Chu Sa liền rơi vào trầm mặc.

Cậu xem cậu xem! Tôi đã biết khuôn mặt này của cậu dùng rất tốt! Nếu không phải thân phận của Lạc Thị đặc thù, không thể chung nhóm với bọn tôi, tôi đã nhờ cậu đi thuyết phục cậu ta rồi, nhất định có tác dụng!

Ôi, nếu không phải cần ba người, hà tất gì vất vả như vậy, cậu một người đã có thể chọi hai rồi, quy định quả nhiên là thứ chết...

"Cậu muốn tham gia đại hội tỉ võ, vậy mà tìm Phạm Thống trước, không phải tìm tôi..."

Chu Sa đột nhiên hờn dỗi một câu như vậy, khiến Nguyệt Thoái hơi sửng sốt.

"Ơ... có gì khác biệt sao?"

Nguyệt Thoái... Thần kinh của cậu ở phương diện nào đó, hình như cũng to không kém Âm Thị đại nhân.

"Đương nhiên có khác biệt! Bởi vì nhất định phải cần ba người cho nên mới nghĩ đến tôi, chẳng phải đại biểu tìm tôi để gom cho đủ số sao!"

Đúng là tìm cậu gom cho đủ số mà, bởi vì chỉ cần một mình Nguyệt Thoái đánh lôi đài đã đủ rồi.

"Cái này..."

Nguyệt Thoái đại khái không nghĩ nhiều như vậy, vừa bị Chu Sa nói như thế, tức thì có chút xấu hổ.

"Cậu vậy mà muốn đi với Phạm Thống, không phải đi với tôi..."

Giọng điệu của Chu Sa nhất thời nghe lên có chút u oán, đây cũng khiến Phạm Thống rét run.

Nè nè, cậu muốn dùng giọng điệu này nói chuyện, làm phiền biến thành con gái trước được không? Đây thực sự khiến người rất không thoải mái...

"Tôi vốn không có ý định tham gia, là bởi vì Phạm Thống bị người hãm hại báo danh, nên tôi mới..."

Nguyệt Thoái có chút cuống quýt giải thích, giải thích lên cũng có chút hoảng loạn.

"Muốn tôi đi với các cậu cũng được, tôi có điều kiện."

Chu Sa không có hứng tiếp tục nhìn Nguyệt Thoái khó xử, dưới so sánh, cậu vẫn muốn thứ thực tế hơn.

"Điều kiện gì?"

"Lần này tôi đáp ứng cậu tham gia thi đấu, về sau cậu phải vô điều kiện đáp ứng tôi ba yêu cầu."

Oa! Cái quái gì thế! Một đổi ba, quá hời rồi đi! Đâu ra hắc tâm trao đổi chứ!

"Vì sao là ba cái..."

Nguyệt Thoái hình như cũng mẫn cảm phát giác được sự bất hợp lý của con số này, Chu Sa thì trả lời một cách hùng hồn.

"Bởi vì nếu một cái, nhất định sẽ dùng hết ngay!"

Cậu rốt cuộc có bao nhiêu chuyện muốn kêu Nguyệt Thoái làm?

Vào lúc này, trong lòng Phạm Thống cũng không biết là hi vọng Nguyệt Thoái đáp ứng hay là đừng đáp ứng. Nếu như Nguyệt Thoái không đáp ứng, bọn họ sẽ không đủ để thành đội ngũ đoàn thể, nhưng nếu đáp ứng, Nguyệt Thoái hình như lại hơi bị lỗ...

Hơn nữa, truy cứu nguồn gốc, rõ ràng chính là vấn đề của riêng Phạm Thống, giờ lại bắt Nguyệt Thoái trả giá, thực sự là rất không ổn.

"Cậu có thể giơ ví dụ trước không, cậu sẽ đề xuất yêu cầu như thế nào...?"

Đối mặt với Chu Sa bất chấp lý lẽ, Nguyệt Thoái cũng không dám tùy tiện đáp ứng, chỉ sợ tự bán mình lúc nào không hay.

Đúng thế đúng thế! Hỏi cho rõ là cần thiết, lỡ cậu lợi dụng cái ưu thế này, yêu cầu Nguyệt Thoái qua lại với cậu, vậy Nguyệt Thoái chẳng phải sẽ xong rồi sao?

A, kỳ thực tôi cũng không phải không tán thành các cậu qua lại, chẳng qua mọi người dù sao vẫn là vị thành niên, có thời gian để cân nhắc, huống chi Nguyệt Thoái cũng không biết có chấp nhận thể chất quái dị của cậu hay chưa, người ta có quá khứ tràn ngập thương đau, cậu vẫn là đừng hành hạ cậu ấy nữa nhé?

"Tôi sẽ không đề cập chuyện cậu làm không được, rất đơn giản."

Đùa cái gì vậy, đây rất chủ quan đấy, nếu như cậu bảo cậu ấy đi chết, vậy đích xác là làm được, nhưng chẳng đơn giản chút nào.

Nếu cậu bảo cậu ấy làm thịt tôi, vậy đó cũng là làm được, hơn nữa rất đơn giản, nhưng, nhưng làm sao vậy được chứ!

"Được thôi."

Nguyệt Thoái không dây dưa thêm, dứt khoát đáp ứng.

A a? Nguyệt Thoái cậu cứ như thế đáp ứng rồi? Cậu không sợ... Cậu thật sự không sợ cậu ta đề xuất yêu cầu lộn xộn gì sao?

"Tôi tin Chu Sa cậu sẽ không làm loạn, đáp ứng ba yêu cầu của cậu hẳn là cũng không có gì."

Dễ dàng tin người như vậy là sẽ không có nhận được gì tốt đâu -- Nguyệt Thoái --

Chu Sa ngẩn ra, đột nhiên sấn tới, hôn lên mặt Nguyệt Thoái một cái.

"Ừ, cậu quả nhiên là chàng trai tôi nhìn trúng."

"--"

Cú đột kích này khiến người đương sự là Nguyệt Thoái biến sắc, kẻ bàng quan Phạm Thống thì trợn mắt há hốc mồm.

"Cậu, cậu..."

Công năng dây thanh quản của Nguyệt Thoái nhất thời xảy ra chút vấn đề, nói chuyện không thể lưu loát được.

Người trẻ tuổi bây giờ đều to gan như thế sao? Nguyệt Thoái, mau nói tiếp đi, tôi thật sự rất muốn biết cậu định nói cái gì...

"Cậu... ít nhất cũng phải biến thành con gái rồi mới hôn chứ..."

Nguyệt Thoái cứng đờ nói xong lời cậu muốn nói, sắc mặt rất là thê thảm.

Phạm Thống thực sự không biết có nên phát biểu cảm nghĩ không. Nhưng cảm nghĩ hình như... cũng hơi nhiều.

"Ơ? Biến thành con gái là có thể?"

Chu Sa nói xong, thoáng cái trước mắt bọn họ lại hoa lên, Chu Sa phiên bản nữ như hoa như ngọc trước lồi sau cong kia liền xuất hiện, quần áo trên người vốn gọn gàng sau khi thân thể biến hóa thì trở nên ngắn nhỏ căng chặt, khiến người không biết nên đặt mắt vào đâu.

"Không! Tôi không phải ý này! Không được!"

Nguyệt Thoái la hét lùi lại né tránh Chu Sa đang xáp tới, hai người cứ như thế chơi trò đuổi bắt trong căn phòng túc xá nhỏ hẹp.

Ồ, Nguyệt Thoái, cậu thật là có không ít diễm phúc, nói không

chừng xịt máu mũi cũng là một loại huyết quang chi tai? Mặc dù cậu vẫn chưa có xịt.

Nhưng các cậu đừng như vậy có được không? Còn tồi tệ hơn cả Bích Nhu với Âm Thị đại nhân nữa, người ta chỉ là bắn chớp bằng ngôn ngữ, còn các cậu thì sao? Xung kích tinh thần bằng hình ảnh? Bắt nạt tôi không có đối tượng ư? Có quá đáng lắm không?

Cứ tiếp tục như vậy, trinh tiết của Nguyệt Thoái sợ rằng không giữ được rồi. Nên nói đàn ông bị phụ nữ bạo ngược thì rất tồi tệ, hay là sẽ khiến người ngưỡng mộ vì được phụ nữ muốn chủ động đây...?

Nhưng, Chu Sa rốt cuộc có thể tính là phụ nữ không, điều này vẫn là tạm thời để đó...

"Chu Sa! Đừng giỡn nữa!"

Tiếng của Nguyệt Thoái có thể nói là đã kinh hoảng thất thố rồi, chẳng qua từ trong đuổi bắt của bọn họ, Phạm Thống phát hiện mình chỉ cảm thấy chóng mặt hoa mắt.

"Cậu dừng lại đi!"

Chu Sa hoàn toàn không định từ bỏ, vẫn cứ ở phía sau bám sát nút.

Các cậu hoàn toàn phớt lờ trong phòng còn có một người khác phải không?

"Khụ! Khụ khụ khụ khụ!"

Phạm Thống không nhịn được phát ra chút tiếng động để thử tăng cường cảm giác tồn tại cho mình.

"Ho thì ra ngoài mà ho."

Chu Sa lườm hắn một cái, rõ ràng là đang chê hắn, nhưng lấy

dung mạo của cô bây giờ, Phạm Thống bị trừng như thế vậy mà vẫn cảm thấy tim đập mạnh.

Đây, đây đã là cái gì chứ, đừng đầu hàng trước sắc đẹp! Chấn tác nào! Chu Sa có một nửa là nam!

"Phạm Thống, cậu làm sao đột nhiên ho... Oa!"

Nguyệt Thoái bởi vì nghe thấy tiếng ho của Phạm Thống nên phân tâm né không được tốt, tức thì rơi vào trong tay của Chu Sa.

"Bắt được cậu rồi --"

Khó khăn lắm mới tóm được Nguyệt Thoái, Chu Sa cười rất vui vẻ, chẳng qua, ở lúc Phạm Thống ở bên cạnh đang suy nghĩ Nguyệt Thoái liệu có bị đẩy ngã hay không, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

"Phạm Thống -- các cậu có trong đó không?"

Nghe giọng là Bích Nhu, Phạm Thống đi mở cửa, Chu Sa cảm thấy mất hứng mà biến trở về bộ dạng con trai, Nguyệt Thoái thì vội vàng thoát thân, kéo dãn khoảng cách.

"Ừ, khụ, Bích Nhu, chào năm mới."

Hiếm khi nói được một câu đúng, Phạm Thống thở phào. Mặc dù hắn với Bích Nhu không tính là quen thân lắm, nhưng hắn vẫn quyết định gọi thẳng tên, không thêm xưng hô tiểu thư gì kia, tránh cho phát sinh thảm kịch bị đảo ngược thành tiên sinh.

"Chào năm mới! Mọi người có đó không? Bọn tôi đã mua một số đồ ăn theo mùa, có phần dư ra, cho nên lấy qua chia cho các cậu."

Bích Nhu thân thiện chào hỏi, sau đó đưa giỏ qua.

"Ồ ồ, đừng khách khí, đừng khách khí."

Làm ơn, để tôi nói cảm ơn đàng hoàng một lần đi.

"Cậu nói chuyện cứ luôn kỳ quái như vậy nhỉ..."

Nếu không phải hai người kia đang bận nồng nhiệt với nhau, tôi cũng không muốn đến mở cửa đâu.

"Hôm nay tôi có đến viếng Huyền Điện đấy, các cậu có đi không?"

Đi viếng Huyền Điện, có lẽ là hoạt động xôm tụ vào dịp năm mới ở Đông Phương Thành, đề tài nói chuyện hôm nay gần như đều là cái này.

"Cô rút được thăm gì vậy?"

Phạm Thống nhìn vào bên trong, vừa hỏi Bích Nhu vấn đề này.

Nguyệt Thoái, cậu mặc dù trên biểu hiện lãnh đạm, nhưng vẫn có vẻ chú ý lắng nghe mà.

"Hm -- tôi rút được "cuộc sống tràn ngập bất ngờ", tôi cảm thấy đây thực sự không phải thăm gì tốt."

Bất ngờ? Ví dụ như ngày nào đó đột nhiên phát hiện Âm Thị đại nhân bắt cá hai tay gì đó sao?

"Được rồi, vậy tôi về trước đây, không quấy rầy nữa."

Bích Nhu đi rất nhanh, cũng không có hỏi bọn họ rút được thăm gì, đơn thuần chỉ là đến đưa đồ ăn.

Kỳ thực cô vẫn là người tốt, mặc dù như vậy, ba ngàn xâu tiền kia tôi vẫn sẽ không dễ quên đâu, hừ.

"Thì ra các cậu cũng có đi Huyền Điện à?"

Nghe giọng của Chu Sa, hình như cậu cũng có đi.

"Chu Sa, cậu cũng đi rồi?"

Sau khi kéo giãn khoảng cách, Nguyệt Thoái liền có thể nói chuyện bình thường với cậu, thật là đáng mừng.

"Đúng vậy, vận khí một năm vẫn là rất quan trọng, vận may rút thăm cũng không tệ, tôi rất hài lòng."

Trong số người quen biết, cậu là người đầu tiên nói hài lòng với thăm, Phạm Thống và Nguyệt Thoái không khỏi nổi lên tò mò.

"Vậy... cậu rút trúng cái gì vậy?"

Chu Sa vui sướng lấy ra một mẩu giấy nhỏ, khoe chữ phía trên ở trước mặt bọn họ.

"Là "chí tại tất đắc"." (nhất định sẽ có được)

"..."

Phạm Thống nhìn thấy Nguyệt Thoái rùng mình.

Haiz, Nguyệt Thoái, cậu bảo trọng.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Mới ngày đầu tiên của năm mới mà thôi, tôi làm sao cảm thấy giống như sẽ có một năm náo nhiệt vậy?

Có thể khẳng định chính là, tiếp đến phải cẩn thận một chút, cho dù kéo được Nguyệt Thoái giúp đỡ, đại hội tỉ võ cũng không phải là thứ dễ đối phó như vậy.

Đáng tiếc không phải là tỉ võ chiêu thân của Ngũ Thị Đông Phương Thành. Tôi cảm thấy nếu như là vậy, cả hoạt động sẽ thú vị hơn, càng đáng xem hơn nhiều, chỉ là mở sòng đánh cược đã ngày ngày mở không hết rồi đi, vì sao mấy vị đại nhân không thể hi sinh bản thân một chút, mang đến cho mọi người một vài lạc

thú đây?

Nói đến, thi đấu làm mẫu mà Âm Thị đại nhân nói, cũng không biết là tiến hành thế nào?

Ngũ Thị chỉ còn lại bốn người, một người trong đó còn là Lạc Thị, so với ba người kia thì thực lực chênh lệch quá nhiều, rốt cuộc sẽ thế nào đây?

Sau đó, tôi lại nghĩ đến một cái vấn đề... Tôi có phải đã làm sai cái gì chăng?

Để một người rút phải một đống huyết quang chi tai tiếp cận lôi đài nơi dễ dàng xảy ra huyết quang chi tai, đây thật sự là việc chính xác sao?

Haiz, nói thật, so với lên lôi đài xảy ra huyết quang chi tai, Nguyệt Thoái cậu không bằng để cho Chu Sa kích thích một chút, phun máu mũi một tí để tiêu tai giải ách cho rồi... Nhưng cả buổi trời, người suýt nữa phun máu mũi là tôi, cậu mặc dù cả mặt đỏ bừng, cũng không có dấu hiệu phun máu mũi, đây có nhầm chỗ nào không?

Sau đó, tôi cảm thấy Chu Sa giống như nghĩ thông rồi, rốt cuộc đã quyết định phải phân tách đối tượng luyến ái của thể nam và thể nữ, cho nên muốn bắt đầu triển khai công thế rồi sao? Hay là cuối cùng quyết định trực tiếp tỏa định Nguyệt Thoái, là nam hay nữ đều mặc kệ? Đây thật là càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ.

Bất luận thế nào báo danh thi đấu đoàn thể cuối cùng cũng đã hoàn thành, tiếp đến tự nhiên là phải nỗ lực tránh cho đền tiền trong thi đấu!

Tôi không muốn chết nữa! Tôi không muốn để nợ nần tiếp tục gia tăng nữa! Nếu cứ thế này, cho dù kiếm được bạn gái, tôi cũng không bỏ ra nổi sính lễ --

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 4 + 3: Trận Đấu Kỳ Phạm

"Vi Thị đại nhân, có thể xin hỏi ngài năm mới ngài đã rút được thăm gì không ạ?" -- Ký giả lâm thời

"Xin miễn trả lời. (Nghiến răng nghiến lợi)" -- Vi Thị.

"Meo meo meo. (Hắn rút được "Âm Thị" đó)" -- Mèo đen nhỏ, tai gập, lòng bàn chân màu trắng

Được nghỉ tết thì rất vui, nhưng những ngày nhàn nhã lười chảy thây cũng chẳng qua chỉ được mấy ngày, có cảm giác chẳng hưởng thụ được gì cho mấy, đã "vèo" một cái qua mất, chớp mắt, bọn họ lại phải trở về cuộc sống đi học, thực sự là có chút không vui.

Chẳng qua, may mà ngày đầu tiên chỉ học tới giữa trưa.

Phạm Thống thở dài một hơi.

Nguyên nhân chỉ tới giữa trưa là bởi vì buổi chiều có trận đấu kỳ phạm của đại hội tỉ võ. Cũng chính là cái mà bị Âm Thị đại nhân nói bậy thành tỉ võ chiêu thân của Ngũ Thị Đông Phương Thành.

Kỳ thực, nói đến, Huy Thị cũng đã biến mất hai năm rồi, có khi cũng sắp ba năm, bọn họ vẫn cứ gọi Ngũ Thị Đông Phương Thành Ngũ Thị Đông Phương Thành, nghe lên thật là kỳ.

Rõ ràng chỉ còn lại bốn người mà -- Hay Đông Phương Thành có kiêng kỵ đặc biệt với con số bốn này? Nhưng chúng tôi cũng có

thể ở trong phòng số bốn bốn bốn rồi, nếu nói có kiêng kỵ, tôi thực sự không tin...

Sau đó, tuy nói không có tính bắt buộc, nhưng chúng tôi vẫn quyết định đi xem thử trận đấu kỳ phạm.

Dù sao đây cũng là hoạt động náo nhiệt mà, cứ đi xem thử đám Âm Thị đại nhân phải bán sức biểu diễn ra sao, chắc cũng là chuyện rất thú vị nhỉ?

Huống hồ, đây là cơ hội nhìn cao thủ so chiêu hiếm có, làm sao có thể bỏ qua đây?

Cùng đi xem với Nguyệt Thoái thì rất vui, nhưng Chu Sa cũng muốn đi cùng... Đây thì không vui lắm rồi.

Cho dù khoảng thời gian rất lâu tiếp đến, chúng tôi sẽ là chiến hữu, nhưng mà, nhưng mà... Ôi, thôi kệ, cứ vậy đi.

◊◊◊◊

Ngoài khu vực lôi đài của đại hội tỉ võ, còn có thêm lều dành cho tuyển thủ tham gia nghỉ ngơi.

Mà bây giờ, có mấy người đã đến hội trường sớm, đang chờ ở bên trong lều nghỉ ngơi, thuận tiện tiến hành một vài cuộc thương lượng riêng tư.

"Âm, ta phải trịnh trọng cảnh cáo ngươi trước, không được chỉ trong một chiêu đã xử lý ta, đây là trận đấu kỳ phạm, mọi người cũng không phải đến để xem ngươi giết người trong chớp mắt."

Ngoại trừ tính chất của trận đấu kỳ phạm, Lăng Thị lại nghiêm mặt như thế để yêu cầu Âm Thị, ít nhiều cũng có khả năng là về vấn đề mặt mũi.

"Ơ? Vì sao? Nếu đã là biểu diễn, chẳng phải nên xài hết tuyệt

chiêu coi mới hay mà?"

Âm Thị hiển nhiên không phải không thụ giáo, mà là gỗ mục không thể điêu khắc. Sau khi hắn hỏi ra vấn đề này, Lăng Thị suýt nữa nổi cáu.

"Ngươi thật sự muốn giết ta sao..."

"A, làm sao có thể, ngươi hẳn là giết không chết đi, dội toàn bộ tuyệt chiêu xuống sau đó để cho mọi người nhìn thấy ngươi không chết, thế này chẳng phải cũng rất đáng xem sao?"

"... Tóm lại, chỉ cho ngươi dùng năm phần thực lực, nghe hiểu không?"

Lăng Thị hoàn toàn không có chấp nhận ý kiến tệ hại cùng cực của hắn, trực tiếp phớt lờ hứng thú của hắn và cho hắn chỉ thị.

"Ơ -- Nhưng ta không muốn thắng một cách vất vả đâu, như vậy mệt lắm, đến lúc đó toàn thân đau mỏi, xương cũng muốn rã rời, vì sao có thể thắng một cách dễ dàng nhưng lại phải làm thành thế này..."

Âm Thị không làm sao hài lòng với cách sắp xếp như vậy của Lăng Thị, hắn cảm thấy chuyện vốn đơn giản biến thành chuyện phiền toái, đó thật là đáng ghét.

"... Mười phút! Ngươi ít nhất phải để ta cầm cự mười phút trên đài! Cùng lắm trở về ta xoa bóp gân cốt cho ngươi, ngươi nếu làm không được, vậy khỏi làm anh em tốt gì nữa!"

Lăng Thị gần như là từ trong kẽ răng nói ra những lời này, Âm Thị sau khi nghe xong thì hớn hở ra mặt.

"A, được đấy được đấy, nói rồi nhé, buổi tối nhớ sang chỗ ta tìm ta."

"Ngươi vui vẻ như vậy là sao?"

Nhìn thấy đối phương biểu hiện thái độ như vậy, Lăng Thị khó tránh có loại cảm giác bị mắc lừa.

"A, bởi vì rất thoải mái mà... Có người anh em tốt như ngươi thật tuyệt! Yên tâm! Trên đài vừa đúng mười phút, ta lập tức cho ngươi xuống đài!"

Câu đầu không đáng bình luận, ở giữa không đáng bình luận, phía sau... Lăng Thị sâu sắc cảm thấy, Âm Thị căn bản vẫn không hiểu.

Vừa đúng mười phút là lập tức giải quyết hắn? Đây vẫn là không nể mặt đi?

"Bảo ngươi từ từ giải quyết ta có khó khăn như thế sao?"

"Ơ? Đến thời gian thì lập tức giải quyết không được sao? Sẽ không đau lắm đâu, ta cũng không hi vọng ngươi bị thương, bằng không buổi tối ngươi không đến được thì làm sao."

Lăng Thị thật sự không biết nên nói hắn cái gì, những lời này hình như rất có không gian hiểu lầm, mặc dù hắn biết rõ Âm Thị nói chuyện không đi qua não.

Không, hắn thật sự có não sao?

"Còn nữa, không được dùng ma pháp với tà chú. Ở đây là Đông Phương Thành."

Điều này tuyệt đối phải căn dặn, trên hoạt động công khai ở Đông Phương Thành, trước mặt không biết bao nhiêu cư dân toàn thành, Âm Thị nếu sử dụng đồ của Tây Phương Thành, vậy cũng quá không coi được.

"A, để ta dùng ma pháp đi mà! Ta sẽ ngụy trang thành thuật

pháp, ngoại trừ Anh sẽ không ai nhìn ra được đâu!"

"Bảo ngươi không được dùng thì không được dùng! Không bắt ngươi không được dùng kiếm thuật đã là may rồi! Thưa chưởng viện Thuật Pháp Hiên!"

"Được rồi được rồi..."

Khí thế của Âm Thị lại tiêu tan, hạn chế càng nhiều hắn càng cảm thấy không vui, chẳng qua hắn hình như trước giờ chưa từng nghi hoặc vì sao phải nghe lời của Lăng Thị.

"Các ngươi đã đến rồi à?"

Vào lúc đó, Lạc Thị đi vào lều nghỉ ngơi, lúc nhìn thấy bọn họ, hình như cảm thấy giật mình vì bọn họ đến sớm.

Dù sao thì Âm Thị luôn có đủ chuyện linh tinh khiến cho thiếu thốn thời gian, sau đó là mặt dày đến muộn, lần này vậy mà đến sớm, nhìn làm sao cũng chắc hẳn là công lao của Lăng Thị.

"Ừ. Ta không muốn gã này xảy ra sai sót gì, cho nên túm hắn tới để giáo dục trước."

"Giáo dục? Âm Thị là người dạy được sao?"

Lạc Thị dùng một loại vẻ mặt giống như lần đầu tiên phát hiện Âm Thị thì ra có tế bào não, đây khiến Âm Thị khá là không phục.

"Tiểu Lạc Thị, ngươi làm sao cái tốt không học, cứ học cái xấu hoài vậy hả! Cái miệng của Vi Thị chết tiệt kia đã nát lắm rồi, ngươi không được theo gương hắn!"

Đang nói, vẫn chưa chờ Lạc Thị đáp lời, Âm Thị đã bởi vì đột nhiên nghĩ đến Vi Thị mà nhảy sang đề tài khác.

"A, đúng rồi, Lăng Thị, thi đấu kỳ phạm này là tiến hành thế nào? Ta đánh với ngươi, vậy tiểu Lạc Thị chẳng phải là đánh với

Vi Thị chết tiệt à? Quá đáng thương rồi đi, Vi Thị chết tiệt nhất định sẽ lại bắt nạt trẻ con!"

Vi Thị trước giờ không phải cùng một bọn với mấy người bọn họ, ở chung một không gian cũng sẽ không thoải mái, cho nên trước khi cuộc thi bắt đầu, Vi Thị không có khả năng sẽ xuất hiện ở lều nghỉ ngơi, bọn họ muốn thảo luận cái gì cũng không sợ Vi Thị nghe thấy.

"Rất đáng tiếc, chính là như vậy."

Lăng Thị đã chứng thực suy đoán của hắn, đây tức thì khiến Âm Thị nổi lên lo lắng.

"A! Vậy làm sao đây? Lão già ngươi mau nghĩ biện pháp đi chứ! Vi Thị chết tiệt mặc dù rất yếu, nhưng tiểu Lạc Thị là tua rua màu đỏ, đây hoàn toàn chẳng công bằng chút nào mà!"

Có thể nói Vi Thị rất yếu, cũng chỉ có quái vật tua rua màu đen thuần như hắn mới có tư cách này thôi, lấy tua rua màu tím đậm của Vi Thị thì bất luận làm sao cũng sẽ không kém được chỗ nào, chỉ là ở trước mặt Âm Thị tự nhiên cũng chẳng đáng là gì.

"Lạc Thị cũng không lên tiếng, ngươi quản nhiều chuyện như thế làm gì? Rốt cuộc là ai càng ngày càng giống bà mẹ già?"

Lăng Thị một mặt mất kiên nhẫn trả lời, mặt khác nuốt trở lại bụng câu nói "Lạc Thị chỉ cần bế mèo trên tay, Vi Thị tuyệt đối không làm hại được một sợi lông mao của nó".

"Ta không sao, dù thế nào ta cũng là một trong Ngũ Thị."

Tính cách của Lạc Thị rất mạnh mẽ, cho dù cậu cũng biết đối đầu với Vi Thị mình chắc chắn bại, nhưng cậu vẫn không có e sợ.

"Tiểu Lạc Thị --"

"Người thắng của hai trận thi đấu kỳ phạm còn phải thi thêm một trận, ngươi thắng ta rồi là có thể đánh với Vi Thị, không cần nóng lòng như vậy."

"Ủa? Có chuyện này à! Vậy ta nhất định phải xử lý ngươi! Ta muốn đánh Vi Thị chết từ lâu lắm rồi!"

"..."

Hơn nữa bất luận là "đánh Vi Thị chết tiệt" hay là "đánh Vi Thị chết ngắc", chỉ nghe thấy Âm Thị vì muốn đánh nhau với Vi Thị, cho nên tuyên bố muốn xử lý mình, trong lòng Lăng Thị vẫn dâng lên không ít khó chịu.

Chẳng qua sự khó chịu này có nói với Âm Thị cũng vô dụng, cách làm của hắn luôn luôn là âm thầm trực tiếp báo thù lên đầu Vi Thị, nghe lên cứ như Vi Thị bị xui xẻo là đáng.

"Tiểu Lạc Thị, ta sẽ phục thù cho ngươi!"

Âm Thị vỗ vỗ vai của Lạc Thị, tỏ vẻ "mọi thứ cứ giao cho ta".

"... Đánh cũng chưa đánh, xin đừng nói muốn giúp ta phục thù sớm như vậy."

Giọng điệu này cảm giác nghe lên không chỉ nhận định cậu "thua là cái chắc", hơn nữa còn "sẽ thua rất thảm", Lạc Thị bị hắn trù ẻo làm cho đen mặt, chẳng muốn tiếp nhận ý tốt của hắn chút nào.

"Vậy ta có nên đi nhờ Vi Thị phục thù cho ta không đây?"

Lăng Thị liếc Âm Thị một cái, không lạnh không nói mà hỏi.

"A! Lão già, ngươi làm sao nói như vậy, chúng ta là anh em tốt mà! Giữa anh em tốt với nhau thì làm gì có thù cơ chứ, bất luận xảy ra chuyện gì đều như vậy!"

Âm Thị giống như hoàn toàn không thể lý giải hắn vì sao lại hỏi vấn đề như vậy, tỏ ra rất là sốc, thậm chí còn dùng tay đặt lên trán Lăng Thị xem hắn có phát sốt không, sau khi phán định nhiệt độ bình thường, vẫn tiếp tục dùng vẻ mặt vô cùng khó hiểu để nhìn hắn.

"Có lúc ta thật sự muốn băm vằm ngươi ra vạn mảnh."

Lăng Thị thấp giọng lẩm nhẩm một câu như vậy.

◊◊◊◊

Bởi vì lúc tan học hơi trì hoãn một chút thời gian, nên khi nhóm Phạm Thống đến được khu xem thi đấu, trận đấu kỳ phạm đã bắt đầu rồi.

Bởi vì đến muộn, muốn chen lên trước cũng không dễ, nếu không có vị trí tốt, lấy chiều cao của bọn họ, ở trong biển người này, cho dù lôi đài tương đối cao, cũng thực sự rất khó nhìn thấy cái gì, cho nên, dưới kiến nghị của Chu Sa, bọn họ dứt khoát leo lên nóc căn nhà bên cạnh, tầm nhìn cũng tốt, cũng không cần chen chúc.

Đương nhiên, Phạm Thống là được Nguyệt Thoái kéo lên.

"Kết thúc bao lâu rồi? Chúng ta có phải đã bỏ lỡ cái gì?"

Nghe thấy phát ngôn kỳ quái của Phạm Thống, Chu Sa liếc hắn một cái, trả lời cũng rất lãnh đạm.

"Nếu như đã kết thúc rồi, đó chính là đã bỏ lỡ toàn bộ rồi đi, cậu biết rõ còn cố hỏi à?"

Chỉ là nguyền rủa phát tác mà thôi, tôi đương nhiên cũng biết mới bắt đầu mà không phải vừa kết thúc, thật là.

Trên lôi đài hiện giờ có hai người, là Lạc Thị với Vi Thị. Sau

khi nghe ngóng, đây hình như là trận đầu tiên, xem ra bọn họ đến vẫn chưa quá muộn.

Đứng ở trên lôi đài, Lạc Thị thoạt nhìn có vẻ rất nghiêm túc, hết sức cẩn thận ứng đối, Vi Thị thì vẫn là khuôn mặt cứng nhắc như mọi khi, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng phát động phù chú, thuật pháp, hiện trường cũng không có hiệu ứng âm thanh nào khác.

Ở đây không có mấy khả năng sẽ có người ủng hộ Vi Thị, thay vào đó là cố lên, về phần Lạc Thị... cho dù mọi người muốn ủng hộ cậu, hi vọng cậu đánh thắng, nhưng chỉ nhìn màu sắc của tua rua đã có thể biết, đây căn bản là chuyện không thể nào.

Ngoài ra, hai người đánh nhau cũng chẳng kịch liệt cho mấy. Chiêu số mà Lạc Thị sử dụng, Vi Thị tiện tay là có thể hóa giải, mà công kích do Vi Thị tiện tay xuất ra, Lạc Thị ứng phó có chút luống cuống... Lạc Thị không làm gì được Vi Thị, Vi Thị cũng có vẻ không muốn nghiêm túc ứng địch, biến thành giống như một trận đấu hướng dẫn, thoạt nhìn khá chán.

"Ồ... đây là tình huống gì..."

Phạm Thống đối với trận đấu kỳ phạm thế này có chút nghi hoặc. Ở trong nhận biết của hắn, trận đấu kỳ phạm hẳn là không phải buồn tẻ như thế đi? Đáng lẽ nên nhiệt huyết một chút, tràn ngập cảm giác sôi động mới phải chứ?

Cái gọi là hiệu quả tuyên truyền quảng cáo, chính là phải kích động, cho dù không thể mang cho người khác ấn tượng sai lầm "đến tham gia thi đấu, bạn cũng có thể biến thành cao thủ như vậy", ít nhất cũng phải mang đến nhận thức "thi đấu là chuyện rất kích thích, một cuộc vật lộn sống chết" chứ?

Chẳng lẽ Vi Thị đại nhân không thèm động thủ với Lạc Thị sao?

"Nguyệt Thoái, Lạc Thị có hi vọng không?"

Mặc dù bản thân Phạm Thống cũng cảm thấy vô vọng, nhưng hắn vẫn hỏi Nguyệt Thoái một chút, luôn cảm thấy cách nhìn của Nguyệt Thoái có lực tin cậy hơn.

"Ừ. Lạc Thị muốn đối phó Vi Thị đại nhân, vẫn là hơi quá miễn cưỡng."

Nguyệt Thoái nếu đã nói như vậy, vậy chính là vô vọng rồi. Lạc Thị cậu vẫn là mau nhận thua đi.

Vào lúc này, ở trên đài Lạc Thị lại niệm xong chú, ném giấy phù trong tay ra, giấy phù phân tán thành một cái kết trận, liên kết lại làm cho uy lực công kích tăng gấp bội.

Đây là một kỹ pháp tương đối cao cấp trong phù chú học, sau khi Lạc Thị thành công dùng ra, Lăng Thị đang quan sát bên cạnh hơi khơi dậy một chút tinh thần, chẳng qua vẫn là khe khẽ lắc đầu. Đại khái nghĩa là làm không tệ, đáng tiếc vẫn sẽ không có hiệu quả.

Quả nhiên, kết trận phù chú đến trước mặt Vi Thị, thì lại bị hắn dễ dàng nhìn ra tấm phù liên kết tâm trận, lấy một đợt công kích mau lẹ đánh phá phù chú, đã phá giải cả kết trận.

"Hừ, một chút tài mọn."

Vi Thị trong miệng nói như vậy, nhưng phá giải công kích của Lạc Thị xong cũng không vội tấn công, có thể thấy hắn rất không tích cực đối với trận chiến đấu này.

"Vị Thị! Ngươi rốt cuộc có muốn đánh hay không?"

Liên tục bị đối xử bằng thái độ không quan tâm như thế, Lạc Thị có cảm giác bị coi thường nặng nề, cậu biết mình đánh không lại Vi Thị, nhưng cậu cảm thấy Vi Thị ít nhất cũng nên nghiêm túc

đối mặt với trận thi đấu này.

"Chờ ngươi nâng cấp đến tua rua màu tím, ta mới có khả năng sẵn lòng động thủ."

Trả lời của Vi Thị cũng rất rõ ràng, hắn căn bản không coi Lạc Thị thành đối thủ.

Bọn họ không có cố ý giảm nhỏ âm lượng nói chuyện, người xem tự nhiên cũng nghe thấy được, loại thái độ này của Vi Thị khiến không ít người đều có chút phản cảm.

"Người này đúng là xem thường người khác."

Chu Sa nhíu mày, mặc dù cậu trước đó chưa từng nhìn thấy Vi Thị, nhưng ấn tượng đầu tiên hiện giờ cũng không tốt lắm.

Chứ gì nữa! Mắt chó nhìn người mà! Người xem thường trẻ con, sau này sớm muộn cũng sẽ bị khóc vì trẻ con!

Mà sau khi nghe trả lời của Vi Thị, trên khuôn mặt căng cứng của Lạc Thị trải qua vô số biến hóa, đây không phải lần đầu Vi Thị chọc trúng điểm tự ti về thực lực yếu kém của cậu, lần nào cậu cũng chỉ có thể lặng lẽ nhẫn nhịn, bởi vì cậu không tìm được bất cứ phản bác hùng hồn nào.

Sau khi thả lỏng nắm tay nắm chặt, cậu đã làm ra trả lời.

"Ta nhận thua. Ta không đánh nữa."

Nói xong, cậu lập tức xoay người xuống đài, tốc độ rời khỏi rất mau, thoáng cái đã vào trong lều nghỉ ngơi, hình như ngay cả trận đấu tiếp theo cũng không có hứng xem.

Nếu Lạc Thị đã nhận thua rồi, trận thi đấu này đương nhiên đến đây kết thúc, sau khi người chủ trì tuyên bố xong Vi Thị cũng xuống đài, tiếp đến chính là trận đấu của Âm Thị và Lăng Thị rồi.

"A A, Lăng Thị! Ta có thể kết thúc nhanh không! Ta chờ không nổi mười phút, ta muốn lập tức đập hắn! Để hắn không chết cũng tàn phế!"

Đang chuẩn bị lên đài, Âm Thị thoạt nhìn có dấu hiệu sắp phát điên, Lăng Thị thì lạnh nhạt nhìn trở lại.

"Ngươi không thể đánh hắn quá sức. Anh cũng đang ở đây, ngươi muốn để Anh tức giận?"

"Đáng ghét -- Vì sao không thể dập cho hắn một trận? Loại người đó chính là phải dùng nắm đấm để giao tiếp, dùng bạo lực để giải quyết, cứ luôn để cho hắn sống tốt như thế, thật không có thiên lý!"

"Đó là bởi vì ngươi là người man rợ nên mới chỉ nghĩ được phương pháp này thôi."

"A! Lão già chết tiệt, mỗi lần ta tức giận với Vi Thị, ngươi đều không đứng ở bên ta! Ngươi rốt cuộc là anh em tốt của ai hả?"

Âm Thị có chút tức hồng hộc, cả một bụng tức không biết trút vào đâu.

"Dù thế nào cũng sẽ không phải Vi Thị. Mau lên đài, đừng quên mười phút ngươi đã hứa, đồ đần độn."

Âm Thị còn muốn nói thêm, nhưng thật sự đã tới lúc lên đài rồi, hắn đành cùng Lăng Thị đi lên, mỗi người đứng ở một góc.

"Trong đầu toàn là Vi Thị chết tiệt, phải đánh với ngươi làm sao đây..."

Trước khi người chủ trì tuyên bố bắt đầu, Âm Thị lại nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

"Ta quên nói, ngươi xuất chiêu phải nhường, nhưng ta sẽ

không nương tay."

"Ơ! Từ từ đã! Ta thế nhưng không phải đánh không chết giống như ngươi -"

Chẳng qua, khi trận đấu đã được tuyên bố bắt đầu, Âm Thị muốn kháng nghị cũng không kịp nữa.

Ngay khoảnh khắc đầu tiên khi trận đấu bắt đầu, phù ấn màu vàng của Lăng Thị đánh ra liền phân bố khắp phạm vi lôi đài, công phu kết chú hoàn toàn là một đẳng cấp khác với Lạc Thị, phù chú phát sinh hiệu lực cứ như là thủy triều cuộn trào xâm lược về phía Âm Thị.

Hắn không cần giấy phù đã có thể phát huy lực lượng của phù chú -- điều này không ít người đã từng nghe nói, bây giờ bọn họ tận mắt nhìn thấy, cũng chứng thực tin đồn này cũng không phải vô căn cứ. Tất cả phù chú cuộn trào mà đi, nối tiếp nhau nổ tung theo thứ tự phát ra, đó không phải loại công kích cho người ta có cơ hội lấy hơi, đồng thời cũng nhìn không ra ý định dừng tay giữa chừng, Âm Thị dưới tình huống ngay từ đầu đã bị Lăng Thị nắm lấy tiên cơ, vừa xanh mặt tìm cách sống sót vừa há miệng mắng người.

"Lão già chết tiệt! Ngươi giết người à! Trở về ta nhất định tính sổ với ngươi!"

"Ồ? Chẳng phải nói giữa anh em tốt với nhau bất luận xảy ra chuyện gì đều sẽ không ghi hận sao?"

"Ngươi, ngươi cái đồ..."

Âm Thị bị Lăng Thị dùng chính lời của mình cắn chết, nhất thời nghĩ không ra câu đáp trả, lúc này lại thêm một làn sóng lửa được hình thành bởi phù chú bổ nhào tới, suýt nữa hất hắn xuống đài.

Lòng dạ đàn bà đúng là độc nhất...

Ngồi ở trên nóc nhà xem thi đấu, Phạm Thống nổi lên cảm khái.

Mặc dù Lăng Thị đại nhân là nam, nhưng lấy tướng mạo của Lăng Thị đại nhân, dùng câu này để hình dung thực sự cũng rất thích hợp. Âm Thị đại nhân, nếu như muốn luận về thứ có trong đầu, ngài căn bản không có lấy phần thắng nào, tôi tin mọi người đều cho rằng như vậy.

Chẳng qua, Lăng Thị đại nhân, bộ các ngài đã âm thầm kết oán sâu lắm à? Ngài căn bản là coi Âm Thị đại nhân thành người của bên Lạc Nguyệt để đánh, đây là lực sát thương được tạo thành do nhiều năm tích lũy bất mãn sao? Dù nói thế nào, đem đồng sự nhiều năm của mình làm thành tấm bia luyện chiêu, vẫn là không được tốt lắm đâu, hay ngài tin tưởng ngài ta có thể thoát chết trong rừng súng mưa đạn tạo bởi phù chú của ngài.

Ừ, nhìn làm sao cũng không giống như tin rằng ngài ta sẽ không sao, mà là có vẻ rất muốn cho ngài ta chết.

Phạm Thống nhìn hiện trường sau khi đổi cặp thi đấu thoáng cái đã trở nên náo nhiệt, rồi lại nhìn sang một bên khác, người hoàn toàn lạnh nhạt với chiến huống, hệt như một bức tượng băng, Tịch Anh nữ vương.

Hắn có một loại ảo giác trên đài cho dù thật sự có người chết, Tịch Anh cũng sẽ không can thiệp.

"A -- Âm Thị đại nhân! Cẩn thận đấy --"

"Đừng! Đừng làm Âm Thị đại nhân bị thương --"

"Lăng Thị đại nhân cố lên! Lăng Thị đại nhân vạn tuế!"

"Lăng Thị đại nhân ngài nhất định sẽ thắng!"

Quần chúng vây xem phía dưới cũng chia thành hai nhóm khác nhau hò hét, bên ủng hộ Âm Thị không có lấy một người đàn ông, bên ủng hộ Lăng Thị gần như đều là đàn ông, phân loại quần chúng như vậy cũng có thể lý giải, chẳng qua kịch liệt quá cũng khiến người đau đầu.

Bầu khí ồn ào này mới có cảm giác của thi đấu kỳ phạm công khai, chẳng qua, đám con gái ủng hộ Âm Thị càng la hét nhiệt liệt, Lăng Thị ra tay càng hung hãn, đây là một trận đấu rất vi diệu.

Nếu như là tôi, có lẽ tiếng con gái ủng hộ Âm Thị đại nhân càng nhiều, tôi cũng sẽ càng muốn xử gọn Âm Thị đại nhân đi? Lăng Thị đại nhân bởi vì khuôn mặt mỹ lệ nhu mỹ kia cho nên không có duyên với phụ nữ, trước giờ cũng thật là khổ cực rồi.

Phạm Thống quyết định giải thích thành như vậy, loại đàn ông tuấn mỹ nhiều tiền vừa lại có địa vị như Âm Thị, đích xác thường thường có thể kích thích sát khí của người đồng giới.

Đáng tiếc, cho dù phù chú của Lăng Thị cái nào cái nấy đều rất khoa trương, Âm Thị vẫn tránh được một cách hiểm hóc, vừa la lối vừa bảo toàn tính mệnh của mình một cách vất vả, nói chật vật hình như rất chật vật, nhưng nói không thể địch nổi thì lại hình như không phải như vậy, Phạm Thống đành dò hỏi Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, ai sẽ thua vậy?"

Nguyệt Thoái rất tập trung xem trận đấu, nghe thấy Phạm Thống hỏi, lúc này mới hơi hồi thần.

Mà vấn đề này cũng không có làm cậu bối rối bao lâu, cậu đã rất nhanh chóng cho Phạm Thống câu trả lời.

"Trừ phi Âm Thị đại nhân muốn thua, nếu không thì sẽ không thua."

Ồ? Vậy nghĩa là quyền chủ đạo thắng thua vẫn là ở trên tay

Âm Thị đại nhân? Cho dù ngài ta bị phù chú của Lăng Thị đại nhân truy sát thảm như vậy?

"Nguyệt Thoái, cậu làm sao nhìn vào được?"

Ý tôi là nhìn ra, cảm ơn.

"Âm Thị đại nhân vẫn chưa có công kích..."

Nguyệt Thoái có lẽ là phần lớn tinh thần đều đặt vào quan sát trận đấu, cũng không chú ý Phạm Thống đã nói câu kỳ quái.

Vẫn chưa công kích? Chẳng phải bị bức đến không có dư lực ra tay công kích sao?

Phạm Thống tự nhận là nhìn không ra cái gì. Nói đến, Âm Thị trước kia mỗi lần động thủ, đều là cầm những vũ khí chẳng ra sao, trận đấu kỳ phạm hiếm có lần này, liệu có lấy ra thần khí gì hay không?

Nghĩ đến vũ khí, liền nhớ đến Puhahaha, Phạm Thống lại buồn bực một chút. Cây lau, vì sao nhất định phải là cây lau đây?

"Hắt xì."

Giống như là bởi vì Phạm Thống nghĩ đến nó, Puhahaha còn rất đúng lúc mà hắt hơi.

... Ngươi vẫn là ngủ đi, ta cảm thấy ta không nên ý thức đến tồn tại của ngươi thì tốt hơn.

Ta vẫn là muốn vũ khí oai phong cơ ~~

Đối với khán giả dưới đài mà nói, hai người trên đài vẫn đang ở phạm vi chiến đấu kịch liệt nóng sáng hóa, nhưng đối với hai người trên đài mà nói, trận đấu đã tiến vào giai đoạn đếm ngược cuối cùng.

Lăng Thị đối với việc lựa chọn thủ đoạn công kích, đã gần như là phóng ra không cần suy nghĩ, hắn căn bản sắp đem trận đấu kỳ phạm làm thành quyết đấu rồi, chẳng qua hắn cũng chỉ là muốn nắm bắt thời gian ngắn ngủi có lợi cho hắn này.

Thật sự muốn thắng như thế sao?

Hắn tự hỏi lòng mình, có lẽ đối với việc theo đuổi thắng lợi là có mấy phần hứng thú, bởi vì hắn biết Âm Thị rất mạnh, cho dù đánh bại hắn dưới tình huống hạn chế thực lực của hắn, Lăng Thị cũng cảm thấy không phải hoàn toàn vô nghĩa.

Nếu như Âm Thị biết hắn nghĩ như vậy, có lẽ lại sẽ chỉ vào mũi hắn gào lên mấy lời như "thắng ta một lần có sướng như thế sao".

Âm Thị sẽ không hiểu. Có khả năng từ trong xương cốt của hắn từ trước tới giờ chưa từng bởi vì đối tượng đặc định nào đó mà nổi lên lòng hiếu thắng đi.

Hắn ở trong chiến đấu gần như đã quên đi tất cả, xé bỏ mọi lý tính, áp ức, trái tim của hắn giống như trở về trạng thái nguyên thủy nhất -- nói cho hắn rằng mình sinh ra là để chiến đấu, hắn là vì bảo vệ thắng lợi mà sinh.

Cho dù hắn không bằng Âm Thị. Bởi vì trời sinh, không thể vượt qua ranh giới đỏ.

Trút phù lực đã ngưng tụ xong, Lăng Thị giơ hai tay của hắn lên, hai bên đồng thời viết ra phù chú, khi tay hắn hơi hạ xuống, phù chú hoàn mỹ dung hợp thành lực lượng khổng lồ, chớp mắt khoách đại gấp bội lần.

Hắn nhìn thấy tay của Âm Thị sờ vào vỏ kiếm bên hông, động tác này giống như là ám thị hắn sắp ra tay, mà lúc đó Lăng Thị cũng đã hoàn thành cái phù chú hãi nhân này, chú văn liên hợp

hóa thành một cái vòng sáng hình tròn, bắn thẳng về phía Âm Thị, đồng thời phong tỏa phạm vi có thể thoái lui xung quanh hắn, muốn hắn đối mặt trực tiếp với xung kích không thể né tránh kia.

Thắng thua quyết định ở thời khắc này.

Vào lúc ấy, Âm Thị đã hành động.

Hắn từ bên hông rút ra một thanh kiếm gãy mũi, từ độ bóng ảm đạm có thể phán đoán vũ khí không có linh hồn, chỉ là tầng cấp thấp nhất, một thanh vũ khí rèn thất bại, nhưng sau khi hắn động kiếm, một thứ hào quang màu vàng chói lọi mà bất cứ vũ khí nào cũng không thể sánh bằng bạo phát ra từ vòng sáng phù chú bị xuyên thủng.

Một kiếm đó khiến cho phù chú vốn được kết hợp chặt chẽ bị triệt để sụp đổ bởi lực phá hoại tuyệt đối, đây là thủ đoạn phá hủy công kích của đối phương bằng thứ lực lượng mạnh mẽ hơn, thanh kiếm đó không có đầu nhọn, nhưng ánh sáng sắc bén vươn dài từ thân kiếm cứ như thể đó là thân kiếm của nó, sau khi đột phá vòng chú tưởng chừng như không thể phá hủy kia, tiếp tục lấy khí thế mạnh mẽ quét về phía Lăng Thị.

Lăng Thị trước khi tiến hành công kích, đã chế tạo phòng ngự chặt chẽ ở phía trước mình, chẳng qua khi nhìn thấy lực lượng Âm Thị triển lộ ra, hắn đã biết, bất luận kết giới phòng ngự của mình đã làm bao nhiêu lớp, cuối cùng vẫn là kết quả như nhau.

Không gian giống như bị xé rách, vầng sáng màu vàng kia giống như không có bị bất cứ trở ngại nào, tiếng kết giới rạn nứt vang lên rõ rệt, bởi vì xuyên thấu quá nhanh, tạo nên ảo giác chỉ phá vỡ một lớp kết giới, nhưng thực tế trong âm thanh phá vỡ đó rốt cuộc đã bao hàm mấy chuỗi âm, sợ rằng chỉ có bản thân Lăng Thị biết được.

Khi "thân kiếm" sắc bén kia sắp quét đến cổ hắn thì đột nhiên

khựng lại, khí tức cực kỳ bén nhọn thậm chí gọt đứt không ít tóc của hắn.

Âm Thị đã đến trước mặt hắn, sự sắc bén mà toàn thân Âm Thị mang đến cho hắn cứ giống như hào quang màu vàng chỉ cách hắn một sợi tóc hiện giờ.

"Mười phút, Lăng Thị."

Trên khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ kia, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện thần tình nghiêm túc không mang tính chất đùa giỡn như hiện giờ. Chẳng qua cho dù là một kích với thanh thế ngàn quân này, Âm Thị cũng cân đo có chừng mực, không có muốn làm Lăng Thị bị thương.

Điều rõ ràng nhất chính là, hào quang hắn sử dụng là màu vàng chói lọi, mà không phải màu bạc băng lãnh quyết tuyệt.

"Ngươi thật đúng là một giây cũng không chịu cho thêm."

Lăng Thị cảm thấy bất đắc dĩ. Kỳ thực chiến đấu vẫn có thể tiếp tục, thật ra phòng ngự bền bỉ nhất của hắn không phải là kết giới do phù chú cấu thành, nhưng bộc lộ quá nhiều vốn liếng cho mọi người biết, cũng không phải chuyện gì tốt, đây chẳng qua chỉ là trận đấu kỳ phạm, thua thì thôi.

Cho dù Lăng Thị bất chấp tình huống sau khi bị Âm Thị chém một kiếm mà vẫn không hề hấn sẽ hù dọa dân chúng, nhưng tiếp tục thế này, hắn cũng không có phần thắng.

Âm Thị thậm chí không cần lấy ra tất cả thực lực, chỉ cần bảy phần đã đủ áp chế hắn rồi.

"A? Lão già chết tiệt, ngươi rốt cuộc có biết mình vừa rồi ném ra thứ gì không? Chờ thêm một giây, ta đã tan thành mây khói rồi! Ngươi rốt cuộc có nhận thua hay không!"

Nghe phàn nàn của Lăng Thị, Âm Thị lại kêu rú lên, phong thái lẫm liệt trong chiến đấu vừa rồi tức thì bay sạch, khiến người thật sự rất muốn thở dài với hắn.

"Ta nhận thua."

Lăng Thị bình tĩnh đầu hàng, Âm Thị lúc này mới tháo bỏ chiến ý trên người và kiếm quang màu vàng kia, thu nửa khúc kiếm gãy vào trong vỏ.

Bên hông đài thi đấu, Tịch Anh gật đầu, như là công nhận thắng lợi của Âm Thị, sau khi người chủ trì tuyên bố, âm thanh và tiếng reo hò của những thiếu nữ ủng hộ Âm Thị ở hiện trường phát ra đều tiết lộ tâm tình kích động của bọn họ, những người cảm thấy nể phục đối với trận chiến này cũng tới tấp đáp lại bằng tiếng vỗ tay, thế là trận thứ hai của trận kỳ phạm cứ như thế hữu kinh vô hiểm mà khép màn.

"Thì ra vẫn là thực sự có bản lĩnh."

Chu Sa sau khi xem xong chiến đấu, bình luận một câu. Phạm Thống đã không muốn tìm hiểu ý kiến của cậu đối với Âm Thị trước kia có bao nhiêu lớn nữa rồi.

"Nguyệt Thoái! Đó vốn chẳng phải là đao của cậu sao?"

Vì sao cầm ở trên tay Âm Thị đại nhân liền biến thành thần binh rồi vậy! Cậu đổi với ngài ta chẳng phải đã lỗ rồi sao!

"Là kiếm, không phải đao. Đó xác thực là một thanh vũ khí hỏng, không cần hoài nghi."

So với nghi hoặc của Phạm Thống, Nguyệt Thoái hoàn toàn không cảm thấy thanh kiếm kia có làm sao.

Kỳ thực Phạm Thống cũng biết rõ trong bụng, nếu như đó thật sự là một thanh thần binh, ông chủ của tiệm vũ khí còn lâu mới

cho không Nguyệt Thoái, trừ phi hắn thật sự là tên mù không biết nhận hàng. Huống hồ ông chủ đó ngay cả một cây lau cũng có thể thu hai trăm xâu tiền của hắn, nếu như thanh kiếm kia của Nguyệt Thoái thật sự có cái gì đặc biệt, tuyệt đối sẽ không có chuyện tặng miễn phí này.

"Nguyệt Thoái, đó là ánh sáng gì? Vì sao lại có ánh sáng?"

"Đó là..."

Cho dù Nguyệt Thoái giống như hỏi gì nói nấy, nhưng khi bị Phạm Thống hỏi vấn đề này, cậu vẫn là do dự một chút.

"Tôi không biết. Đó kỳ thực cũng không phải quan trọng lắm."

Kết quả, Nguyệt Thoái lại ậm ờ cho qua, không biết vì sao, Phạm Thống cảm thấy cậu nhất định biết, chỉ là không muốn nói mà thôi.

◊◊◊◊

Sau khi người thắng lợi của hai trận kỳ phạm ra lò, ngay tiếp đến chính là trận kỳ phạm thứ ba.

So với tình huống cổ vũ của hai trận trước, tâm tình khán giả của trận này hình như đặc biệt kịch liệt, tiếng hô Âm Thị cũng có thể nói là nghiêng hẳn về một bên, gần như mọi người đều lấy âm thanh đầy nhiệt liệt hò hét muốn hắn thắng lợi, người này lây người khác, khiến cả quảng trường có cảm giác lâm vào bạo động.

Sở dĩ xuất hiện tình huống ủng hộ nghiêng về một bên thế này, đương nhiên là do đối thủ của Âm Thị -- Vi Thị -- quá khó ưa. Cư dân tân sinh từ trước đến nay luôn bị hắn đàn áp tuyệt đối không có khả năng thích hắn, mà cư dân nguyên sinh mặt ngoài hẳn là nhận được rất nhiều sự chiếu cố của hắn, nhưng bên trong kỳ thực cũng tìm không được mấy người có hảo cảm với hắn, đây đại khái chỉ có thể tại hắn làm người thất bại, đối nhân xử thế quá

khắt nghiệt đi.

Âm Thị đại nhân cố lên! Đánh cho Vi Thị đại nhân ngay cả má cũng nhận không ra đi!

Phạm Thống cũng không khỏi hò hét trong nội tâm như vậy, có lẽ trong lòng tất cả những người đánh không lại Vi Thị đều hi vọng mượn tay của Âm Thị chỉnh đốn hắn.

Chẳng qua, bọn họ đều không biết tình huống trong lều nghỉ ngơi vào lúc này.

"Ngươi không được đánh hắn thành tàn phế, ngươi rốt cuộc có nghe hiểu không?"

Lăng Thị lần nữa lặp lại căn dặn với Âm Thị, cho dù Âm Thị là người nói hoài không hiểu lý lẽ, nhưng cái lý này vẫn là phải nói cho đến khi hắn hiểu mới thôi.

"Cho dù Anh sẽ tức giận, cũng sẽ không giận lâu đâu!"

"Không phải cái vấn đề này. Ngươi muốn dựa vào đặc quyền Anh dù tức giận thế nào cũng sẽ không động vào ngươi, mà làm ra chuyện trái với mong đợi của cô ấy?"

Bị Lăng Thị chỉ trích như vậy, Âm Thị liền không vui.

"Cô ấy rốt cuộc mong đợi cái gì? Mong đợi chúng ta đối xử tốt với nhau? Mong đợi ta thua hắn? Đó đều là chuyện không thể nào!"

"Cô ấy chưa từng nói như vậy. Nhưng ngươi nếu như phế đi chính vụ quan duy nhất của cô ấy, ngươi sẽ phải chuẩn bị suốt ngày bị nhốt trong Thần Vương Điện xử lý những sự vụ lớn nhỏ kia đi. Ngươi cho rằng là ai đang làm việc mới có thể khiến ngươi rảnh rỗi đến nỗi có thể chạy ra ngoài chơi mỗi ngày?"

Âm Thị bởi vì tìm không ra trả lời mà tạm dừng, nhưng rất nhanh chóng, hắn lại tiếp tục lý luận.

"Ta đương nhiên không muốn bị nhốt trong Thần Vương Điện xử lý những chuyện kia, nhưng Vi Thị hắn cũng làm đâu tốt chứ! Hắn căn bản là một tên tâm lý biến thái! Chọn một quan chấp chính khác chẳng phải là được rồi sao?"

Vi Thị sau khi đấu xong với Lạc Thị, cũng không có đến lều nghỉ ngơi, mà đi đến bên cạnh Tịch Anh đứng ở đó, Lạc Thị thì sau khi xem xong thi đấu của Âm Thị và Lăng Thị đã về trước rồi, cho nên ở đây lại khôi phục thành tình huống chỉ có hai người bọn họ, thế là Lăng Thị quyết định nói thẳng.

"Để ta nói rõ luôn với ngươi, Vi Thị tất nhiên tính cách có vấn đề, nhưng nếu như không có sự chống đỡ của Anh, hắn cũng không thể thúc đẩy những chính sách kia. Ngươi cho rằng trong lòng Anh để ý quốc chính sao? Cô ấy chỉ là muốn một đội quân có thể đánh sập Lạc Nguyệt mà thôi, cư dân tân sinh cứ luôn tiến vào cuồn cuộn không dứt, nhân khẩu của Đông Phương Thành sớm muộn sẽ bão hòa, nền chính trị hà khắc và chiến tranh chỉ nhằm để sàng lọc tinh hoa loại bỏ cặn bã, cô ấy muốn giữ lại những người có thể dùng, cho nên có cư dân tân sinh cho dù tội không đến nỗi chết, bọn họ vẫn là bị xử lý, bởi vì cô ấy thà rằng đem tư nguyên bị tốn ở người này cho người có hi vọng trở thành chiến lực hữu dụng."

Nói đến đây, Lăng Thị cũng hạ kết luận.

"Cho nên, Anh sử dụng Vi Thị, chính là vừa đúng lúc, cô ấy có lẽ cũng không thể tìm được quan chấp chính khiến cô ấy hài lòng hơn nữa đi?"

Âm Thị nghe xong đoạn này, phản ứng đầu tiên là đờ dẫn, tiếp đến là khó có thể chấp nhận.

"Làm sao có thể như vậy... Cho dù lấy mục đích này làm tiền đề, chỉ có đàn áp, không có lôi kéo, phải làm sao khiến người hữu dụng để cho Đông Phương Thành sử dụng?"

"Anh không cần lòng dân, cô ấy không cần sự trung thành hay chân thành của sĩ binh, chỉ là muốn lợi dụng nỗi sợ hãi hoặc khát vọng của bọn họ, chỉ cần tương quan đến lợi và hại, tự nhiên có thể khiến người nghe lệnh."

"Lăng Thị ngươi... ngươi làm sao có thể nói giống như chuyện này không liên quan đến mình, chẳng lẽ ngươi cảm thấy như vậy tốt lắm sao?"

"Cái gọi là tốt với không tốt, đó không phải chuyện ta cần phán đoán. Anh là chủ nhân, điều chúng ta nên làm là ủng hộ cô ấy, đừng sinh thêm chuyện. Chẳng lẽ ngươi từng nghiêm túc nghĩ biện pháp ngăn cản sao?"

Giọng của Lăng Thị tỏ rõ "ngươi làm sao có thể chưa từng ý thức được chuyện này, nhưng ngươi từ trước đến nay cũng có quản bao giờ đâu", Âm Thị bởi thế nói không được gì.

Hắn có thể thoải mái khoác vai cư dân tân sinh đi chơi, khi những cô gái trong cư dân tân sinh thẹn thùng đỏ mặt hắn cũng cảm thấy bọn họ rất đáng yêu, hắn chưa từng muốn làm hại bọn họ, nhưng cũng không có muốn làm gì vì bọn họ.

Theo cách nói của Lăng Thị, đây là bình thường. Trên thế giới có quá nhiều người, mà bọn những người bọn họ quan tâm, quen biết, chỉ có một phần quá nhỏ.

Là như vậy sao?

Thật sự là như vậy sao?

Âm Thị cảm thấy nếu cứ nghĩ tiếp, đầu của hắn chỉ sợ sắp xoắn lại mất, hắn không giỏi suy nghĩ những chuyện phức tạp này,

trước giờ đều thế.

"Ngươi nếu còn không lên đài, khán giả có khả năng sẽ đến dỡ lều nghỉ ngơi mất."

Nghe tiếng hô càng ngày càng lớn bên ngoài, Lăng Thị lạnh nhạt nhắc nhở hắn vấn đề thời gian.

"A! Gì vậy hả! Ta cũng là cần nghỉ ngơi chứ! Chẳng có kiên nhẫn gì cả!"

Rốt cuộc là ai nói không chờ được mười phút, muốn lập tức đi đánh Vi Thị? Lăng Thị đã không muốn nói hắn nữa.

"Ngươi rốt cuộc đã nhớ chưa? Không được đánh hắn thành tàn phế, không được giết hắn, cũng không được dùng ánh sáng phệ hồn với hắn..."

"A -- lôi thôi muốn chết, hắn đối với tiểu Lạc Thị thế nào, ta sẽ đối với hắn như vậy!"

Cách nói như vậy có chút mơ hồ, Lăng Thị cũng không rõ hắn muốn làm thế nào.

"Đừng sung quá đấy."

"Hừ!"

Âm Thị không có trả lời, đã trực tiếp vén lều nghỉ ngơi, rồi ra ngoài.

Khi mọi người nhìn thấy Âm Thị xuất hiện, tiếng hoan hô cổ vũ ở hiện trường đã gần như sôi sục, Vi Thị sớm đã đứng trên lôi đài, vừa nhìn thấy hắn, mặt lập tức trở nên hiểm ác.

"Để người chờ đợi, tạo phiền nhiễu cho người khác, đây là tác phong mọi khi của ngươi sao?"

Vi Thị vừa nhìn thấy hắn đã lạnh lùng nói, đây là bước đầu tiên cho cách tương xử của bọn họ.

"A, ngươi đã chờ bao lâu? Chẳng lẽ ngươi đang chờ ta lên đài, để khiến ngươi nhận thua sao?"

"Ai sẽ nhận thua! Muốn ta nhận thua, thì đường đường chính chính chiến thắng ta!"

Sau đó, rất nhanh chóng đã bị chọc giận. Đây là bước thứ hai trong cách tương xử của bọn họ.

"Ồ? Ta còn tưởng ngươi sợ ta rồi chứ, sẽ không nhận thua à? Có chắc sẽ không nhận thua không đó? Bất luận xảy ra chuyện gì đều sẽ không dùng nhận thua để trốn tránh? Ngươi có cốt khí như vậy sao?"

Giọng điệu gây hấn của Âm Thị hoàn toàn là đang khiêu chiến độ nhẫn nại của Vi Thị.

"Bớt nói nhảm! Ngươi cho rằng ngươi nắm chắc trăm phần trăm phần thắng sao! Muốn chiến thì chiến, ai sẽ sợ thứ ngu ngốc man rợ chỉ biết khua môi múa mép như ngươi!"

Bước thứ ba chính là mất đi lý trí mà phát điên. Sau đó cũng không cần nói nữa.

"Vi Thị chết tiệt, ngươi không lấy vũ khí ra trước sao? Yếu như ngươi, có khi bắt đầu rồi ngay cả cơ hội lấy vũ khí ra cũng không có đâu đấy?"

Âm Thị vươn hai ngón tay ngoắc ngoắc về phía hắn, thần thái khinh thường biểu hiện đến cực điểm.

"Ta đã lấy ra rồi!"

Thần tình của Vi Thị giống như hận người chủ trì không thể

tuyên bố bắt đầu sớm một chút, để cho hắn có thể giáo huấn kẻ địch khó ưa trước mắt.

Cho dù người toàn thành đều không cho rằng hắn có bản lĩnh chạm vào được Âm Thị, nhưng trong lòng hắn chính là không chịu thừa nhận mình yếu hơn, hắn cứ luôn là như vậy.

"Cây quạt? Cái thứ vũ khí ẻo lả mà phụ nữ hay dùng?"

Sau khi phát hiện trên tay Vi Thị đang cầm là quạt gấp, Âm Thị hoàn toàn phớt lờ chất liệu của cây quạt, liền dùng một loại ánh mắt có thể kích thích Vi Thị một cách trọn vẹn để nhìn hắn.

"Trong đầu của ngươi chẳng lẽ chỉ có đao kiếm sao! Đúng là ếch ngồi đáy giếng tư tưởng hạn hẹp!"

Triệt để chọc giận đối thủ trước khi khai chiến, một mặt có thể làm cho đối phương mất đi bình tĩnh, mặt khác cũng sẽ nâng cao lực công kích của đối phương, nếu không phải Âm Thị có đủ thực lực, mọi người có lẽ thật sự sẽ cảm thấy, hắn sẽ bị Vi Thị giết chết cũng là chuyện rất có khả năng.

Người chủ trì gần như là mang giọng mong đợi tuyên bố trận đấu bắt đầu, sau khi nghe thấy tiếng tuyên bố này, Âm Thị vẫn tỉnh bơ đứng nguyên tại chỗ, chỉ chờ Vi Thị xuất chiêu.

Giống như trực tiếp lấy võ thuật công kích mới có thể trút giận, Vi Thị lập tức cầm quạt, lấy khung quạt chém về phía Âm Thị, Âm Thị nhìn như không tránh không né, nhưng ở lúc Vi Thị sắp công kích đến hắn, người lóe lên biến mất ở trước mặt Vi Thị.

Lúc hắn xuất hiện trở lại, đã ở một góc khác của lôi đài, trên tay cũng giống như ma thuật mà xuất hiện thêm một chiếc khăn tay, hắn cố ý cầm lấy đánh giá, giọng điệu nói chuyện mang theo mấy phần nhàm chán.

"A, khăn tay? Trên người ngươi không thể mang theo thứ gì

thú vị hơn ư?"

Sau khi nhìn thấy kiểu dáng của chiếc khăn tay kia, Vi Thị lúc này mới giật mình phát hiện, cú tránh người vừa rồi, Âm Thị đã thần không biết quỷ không hay mà lấy đồ từ người mình, đây cũng khiến trên mặt hắn tím đen.

"Đồ cái thứ tay chân không sạch sẽ, trả cho ta!"

"Trả cho ngươi? Không biết tự mình đến cướp sao?"

Dưới tình huống xấu hổ đan xen phẫn nộ, Vi Thị không có nghĩ quá nhiều đã chuyển động thân thể, đem toàn bộ công kích có thể nghĩ được đổ dồn lên người Âm Thị, chẳng qua lại lần nữa mất đi bóng dáng của Âm Thị.

"Yo, lần này là quả chuông? Mang cái này làm gì?"

Một ngón tay Âm Thị đang móc sợi dây của quả chuông, lắc mấy cái... Tiếp đến, là quá trình lặp lại.

"Ngươi đứng lại cho ta!"

"Ồ, con dấu."

"Đồ khốn!"

"A, bánh lúa mạch. Trên người ngươi còn mang đồ ăn?"

"Đồ không biết xấu hổ! Đồ không biết nhục!"

"Không biết nhục?... A, nhầm rồi, trả dây lưng cho ngươi, ngươi sẽ không để ý chứ?"

Khi Âm Thị trưng vẻ mặt vô tội đem dây lưng rút xuống từ trên người Âm Thị ném về phía hắn, Vi Thị đã phẫn nộ đến căn bản không muốn nhận lấy rồi, bởi vì đây đơn giản giống như là tiếp nhận bố thí của đối phương vậy.

"Ta muốn giết ngươi --!"

Khán giả bị đẩy vào tình huống bối rối không biết có nên khen hay hay không, Phạm Thống ở trên nóc nhà cũng lâm vào trong đờ đẫn và cạn lời.

Âm Thị đại nhân, chúng tôi là đến xem ngài chỉnh đốn ngài ta, không phải đến xem ngài đùa giỡn ngài ta đâu à!

Ngài ở trước công chúng ngang nhiên giở trò như vậy là không tốt đâu -- chẳng lẽ ngài muốn thực hiện lời từng nói ở Huyền Điện, lột sạch hắn ở trước mặt mọi người sao --

Tôi có thể không xem được không -- A, Nguyệt Thoái vẫn còn là vị thành niên, Nguyệt Thoái cậu cũng không được xem đâu!

Phi lễ chớ nhìn -- Đây rốt cuộc là biểu diễn cho ai xem --

Nội tâm của Phạm Thống kích động một cách kỳ lạ, Nguyệt Thoái cũng trợn mặt há hốc mồm, Chu Sa thì không có thay đổi vẻ mặt gì cho mấy, giống như một chút cũng không cảm thấy đây có gì.

Mà trò hề trên đài vẫn tiếp tục.

"Vi Thị chết tiệt, trên người ngươi mang thật là nhiều đồ, túi của ngươi là túi thần kỳ sao?"

Âm Thị đối với việc nhiều lần mò ra thứ mới mẻ cảm thấy kinh ngạc, cũng không biết hắn có tính là khen ngợi hay không.

"Ngươi cái đồ trộm vặt! Dâm tặc! Cặn bã!"

Cái gọi là phát cuồng đại khái chính là như vậy, Âm Thị thì vẫn tỉnh bơ trước tiếng mắng chửi của Vi Thị.

"Lấy xem mà thôi, có nghiêm trọng như vậy sao? Ngân tặc? Ta cũng đâu có lấy túi tiền của ngươi."

Bởi vì không có nhiều tay như thế để cầm đồ, ngoại trừ dây lưng ném trở lại cho Vi Thị, những thứ khác Âm Thị đều thuận lý thành chương mà bỏ vào trong túi của mình, rốt cuộc là cảm thấy ném ở trên lôi đài thì khó coi, hay là muốn chiếm làm của mình, không ai biết được.

"Trả búp bê vải làm thủ công lại cho ta! Cái đó chỉ có một cái!"

"Ta chẳng phải đã nói rồi sao, có bản lĩnh thì tự cướp đi chứ?"

Âm Thị còn đặc biệt lấy con búp bê vải đó ra, giống như diễu võ giương oai mà lắc lư trước mặt Vi Thị.

"Trả đây!"

"Không trả."

"Trả cho ta ngay! Lập tức!"

"A, ai bảo ngươi mang lên?"

Thế là cục diện hiện tại, đã trở thành Vi Thị cứ luôn nhào về phía Âm Thị, lần nào cùng suýt nữa là có thể chạm được đồ, nhưng Âm Thị chính là cố ý giỡn nhây hắn như vậy.

"Búp bê vải..."

Thứ từ trên người Vi Thị bị Âm Thị moi ra, thật là cái nào cái nấy đều khiến người kinh hãi.

Không phù hợp hình tượng... không phù hợp hình tượng gì cả... Vi Thị đại nhân, trên người ngài vì sao lại có những thứ này? Nếu như nói là do Âm Thị đại nhân nhét vào người ngài vu oan, tôi còn tin hơn, nhưng nhìn thái độ của ngài thì không giống như vậy...

"Lạc Thị đi trước thật là đáng tiếc."

Nguyệt Thoái đột nhiên nói một câu như vậy.

Nguyệt Thoái... tôi nói nè, Lạc Thị ở lại cũng sẽ không có được khoái cảm báo thù đâu, chỉ là nhận thức thêm một mặt khác của Vi Thị đại nhân mà thôi...

Mà ở một bên khác trên khán đài, thần tình của Tịch Anh vẫn lãnh đạm như cũ, Lăng Thị ngồi kế bên xem thi đấu thì chỉ biết câm nín.

"Cái tên thiểu năng trí tuệ Âm Thị này..."

Lăng Thị không nhịn được cúi đầu che mặt, không biết có nên nhìn tiếp hay không, hắn đang nghĩ, nếu sau khi trở về, Âm Thị chạy tới tìm hắn chia chiến lợi phẩm, hắn có nên nện một quyền vào cái đầu hết thuốc cứu của Âm Thị hay không.

Được thôi, Âm Thị đích xác không đánh tàn Vi Thị, cũng không đánh chết hắn, thậm chí không làm hắn bị thương, coi như là có nghe lọt lời căn dặn của Lăng Thị, nhưng thế này rốt cuộc nên nói làm sao đây?

Lăng Thị dùng dư quang khóe mắt quan sát sắc mặt của Tịch Anh, rồi nhìn hai kẻ mất mặt trong sân.

Mặt mũi của Đông Phương Thành, ôi mặt mũi của Đông Phương Thành...

"Ngươi đủ chưa!"

Vi Thị bây giờ cũng không công kích nữa, căn bản là bảo vệ ngực của mình, chỉ sợ lại bị trộm đi thứ gì.

Chẳng qua, cũng đã trộm nhiều lần như thế rồi mà vẫn còn đồ, cũng thật là tài giỏi.

"A, làm trộm chán rồi, vậy thì làm cướp đi."

Âm Thị cất cái túi hương đắc thủ sau cùng lại, sau đó chỉ vào đỉnh đầu của Vi Thị.

"Báo trước cho ngươi, ta muốn cướp mũ."

"Cái..."

Sau đó là một tiếng "xoạt", Âm Thị cứ như thế phóng vút qua, xuất hiện phía sau Vi Thị, mũ trên đầu Vi Thị đương nhiên cũng đã ở trong tay của hắn.

"Ngươi cái tên man rợ này rốt cuộc muốn thế nào!"

"Tiếp đến cướp cái gì đây... Đúng rồi, mắt kính vậy."

Âm Thị căn bản không coi kháng nghị của Vi Thị ra gì, lấy tốc độ hơn xa Vi Thị của hắn tiện tay quơ một cái, mắt kính đã đến tay rồi.

"--"

Mất đi mắt kính, trước mắt Vi Thị tức thì trở nên nhạt nhòa, loại cảm giác bất an này khiến hắn ngay cả chửi mắng cũng mắng không ra, nếu như oán hận có thể giết người, Âm Thị sợ rằng đã bị thiên đao vạn quả rồi đi.

"Còn có thứ gì coi được để cướp đây... A, ngươi rốt cuộc có muốn nhận thua hay không hả? Nói ngươi tài không bằng người, thừa nhận ngươi cầm cự không nổi nữa..."

"Tuyệt đối không!"

Nếu như Vi Thị có thứ gì cao hơn hết thảy, đó có thể chính là tự tôn của hắn, mặc dù vào lúc này, lòng tự tôn quá cao cũng chả có ích gì.

Vòng vo một hồi ngươi chỉ là muốn hắn chính miệng nhận thua sao... khán giả toàn sân có lẽ phần lớn đều rơi vào hoàn cảnh

không biết nói gì.

"Đây là trận kỳ phạm của đại hội tỷ võ, ngươi chỉ là làm mấy trò dơ bẩn, không tiến hành tỷ võ chính đáng, ta muốn khởi tố ngươi vi phản quy định!"

"A, thua cũng thua rồi, cướp cũng cướp rồi, ngươi có phải là quá chậm rồi không?"

Phát ngôn của Âm Thị giống như lấy chọc giận Vi Thị làm mục tiêu, mà nếu Vi Thị đã đề xuất kháng nghị, tự nhiên cũng nên có trọng tài phán định, thế là, bọn họ đưa tầm nhìn về phía Tịch Anh trên khán đài.

Chẳng qua, dưới tình huống chưa có bất cứ người nào đặt câu hỏi, Tịch Anh cũng chưa làm ra bất cứ chỉ thị gì, Vi Thị đột nhiên dựa vào khoảng cách không xa của hắn và Âm Thị, phẫn hận mà sử dụng quạt đã khép lại, hung hăng vung về phía Âm Thị.

Bởi vì vốn coi như đùa giỡn, bây giờ lực chú ý lại đang ở trên người Tịch Anh, Âm Thị đợi đến khi khung quạt tới sát người, mới phát giác nhờ khí tức sắc bén đang bức cận cùng tiếng kinh hô của mọi người, cho dù hắn kịp thời né tránh, vẫn là hơi chậm một chút, mép quạt sắc bén rạch ra một đường máu nằm giữa ngực và cổ bên trái của hắn.

"Âm Thị!"

Ở lúc nhìn thấy Âm Thị bị thương, Lăng Thị kinh ngạc đứng dậy, nhưng Tịch Anh bên cạnh hắn lại nhanh hơn hắn, trong tiếng kinh hô đó bao hàm một chút kinh hoảng, nàng thoáng cái đã từ khán đài dịch chuyển tức thời đến trước mặt Âm Thị, chỉ nôn nóng muốn xem vết thương.

"Anh, ta không sao, không cần làm to chuyện..."

Đối với bàn tay vươn tới kiểm tra cùng thân thể quá áp sát của

Tịch Anh, Âm Thị có chút mất tự nhiên nhưng cũng không dám lùi lại, Vi Thị thì cắn răng đứng ở một bên, nữ vương cũng đã xuống sân rồi, chiến đấu này tự nhiên cũng đánh tiếp không nổi nữa.

"Dừng thi đấu! Vi Thị, ngươi ở đây xử lý chuyện còn lại."

Tịch Anh lấy giọng lãnh lệ hạ mệnh lệnh, sau đó nhìn Âm Thị.

"Đi theo ta."

"Ờ..."

Âm Thị không nói thêm cái gì, Tịch Anh luôn cho hắn một loại cảm giác hắn đã làm sai cái gì.

Hắn lặng lẽ đi theo Tịch Anh rời khỏi, Lăng Thị trên khán đài cũng nốt gót theo sau bọn họ, lôi đài vốn náo nhiệt, đột nhiên chỉ còn lại một mình Vi Thị chủ trì đại cục.

Chẳng qua... trước khi đi, vậy mà không trả mắt kính cho Vi Thị, cũng có chút thất đức.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Kết quả trận đấu kỳ phạm vậy mà kết thúc như thế, thật là ngoài dự liệu.

A, tôi cảm thấy xem mấy trận chiến đấu này, giống như khiến tôi đoản mệnh mấy năm, chuyện gì xảy ra vậy?

Âm Thị đại nhân, ngài rõ ràng là muốn đi lên chỉnh đốn Vi Thị đại nhân, trái lại làm cho mình bị thương, đây thực sự có chút buồn cười, ngài là đang dạy chúng tôi một lớp, nói cho chúng tôi bất cứ lúc nào cũng không được lơ là sao?

Sau đó, bộ hộ giáp mà ngài mặc... Vẫn vô dụng như cũ! Đúng lúc bị Vi Thị đại nhân cắt đúng chỗ không có hộ giáp, người ta thế nhưng là đã mất mắt kính nhìn không rõ rồi đó! Ngài thật sự xui

xẻo như vậy sao!

Nhưng trái lại đã ứng nghiệm lá thăm rút được ở Huyền Điện, đây hẳn cũng tính là huyết quang chi tai đi? Bởi vì huyết quang chi tai của Âm Thị đại nhân không có dày đặc như của Nguyệt Thoái, cho nên chỉ là một chút thương nhỏ sao?

Nếu thật sự linh nghiệm như vậy, tôi trái lại phải lo lắng cho Nguyệt Thoái rồi, bất luận là thăm cậu ấy rút trúng, hay là thăm do Chu Sa rút được...

Ồ, đúng rồi, còn có còn có, tôi cảm thấy ánh mắt Tịch Anh nữ vương nhìn Âm Thị đại nhân rất là bất thường.

Bình thường thoạt nhìn đúng là rất lãnh đạm, nhưng Âm Thị đại nhân vừa bị thương, sắc mặt của nữ vương bệ hạ liền thay đổi hoàn toàn, đó rõ ràng chỉ là vết thương nhỏ xước da chảy máu, so với bị ngự hỏa chú thiêu đốt, bị ma thú giẫm đạp vân vân, đó hoàn toàn không đáng nhắc tới! Những lúc tôi tử thương, cũng không thấy ai căng thẳng vì tôi như vậy...

Gian tình! Có gian tình! Tôi ngửi được mùi gian tình!

Âm Thị đại nhân quả nhiên đẹp trai đến mức không có thiên lý, ngay cả nữ vương bệ hạ cũng sớm đã trúng tên rồi sao?

Thế giới này thực sự là quá bất công -- một tên đàn ông phối với nhiều phụ nữ như vậy, căn bản là phân chia không đều, chẳng trách có nhiều gã độc thân đáng thương không tìm được bạn như thế, chẳng hạn như tôi...

Ngay cả điều kiện tốt như Nguyệt Thoái, đến nay bên cạnh cũng chỉ có một nửa người phụ nữ, duyên phận ái tình thật là khó giải...

Nếu như có cơ hội, ngoại trừ bói toán xem phong thủy, tôi nhất định còn phải kiêm luôn nhân duyên hồng tuyến, kỳ thực cái

này mới là dễ kiếm tiền nhất đi?

Quan trọng nhất là, sau khi học xong phải mau chóng giúp mình kiếm đối tượng thôi...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 4 + 4: Bút Ký

"Tôi muốn mau chóng học xong chữ của Đông Phương Thành, như vậy lên lớp mới có thể ghi chép." -- Nguyệt Thoái

"Tôi hi vọng cậu mau chóng học xong chữ của Đông Phương Thành, như vậy lên lớp mới có thể truyền giấy." -- Phạm Thống

Trên đường từ hội trường về túc xá, Chu Sa quyết định đi lãnh lương thực công cộng, để Nguyệt Thoái với Phạm Thống về trước, bởi vì bọn họ đi được giữa chừng thì cảm thấy không có dục vọng ăn lương thực công cộng, muốn báo cho Chu Sa đừng lãnh phần của bọn họ nên mở máy thông tin phù chú, vì thế còn bị dính đạn của Âm Thị và Bích Nhu khi sử dụng chức năng trò chuyện nhóm.

"Âm Thị! Anh có đau không? Em lo cho anh quá chừng!"

"A, tiểu Nhu, ta nhớ em quá, chỉ cần nghĩ đến chúng ta đã ba tiếng đồng hồ chưa thấy mặt, vết thương của ta liền đau âm ỉ --"

"Vết thương của hắn đã khỏi hẳn không còn lại cái gì nữa rồi."

May mà trung gian còn kèm theo lời nói thẳng thừng của Lăng Thị làm giảm bớt bầu không khí màu hồng.

"Ủa? Trị lành rồi sao?"

"Ừ, Anh mang về phòng trị."

Tiếp đến, Bích Nhu cả một hồi không nói chuyện.

"A! Tiểu Nhu! Em làm sao không nói chuyện nữa? Đừng nghe

lão già chết tiệt kia nói, chỉ là liệu thương mà thôi!"

"Ồ -- chỉ là liệu thương mà thôi --"

Lăng Thị lấy giọng điệu vô cùng kỳ diệu lặp lại một lần.

"Lão già chết tiệt, ngươi câm miệng!"

"Đùa giỡn người khác đến nỗi mình cũng bị thương, tiểu Nhu, em thích đàn ông thiểu năng như vậy?"

"A, thiểu năng cũng là một phần mị lực của Âm Thị mà."

"Nếu như hắn không đẹp trai em nhất định sẽ không nói như vậy."

So với chuyện Bích Nhu say mê Âm Thị đến nỗi bất chấp khuyết điểm của hắn, việc cô thẳng thừng công nhận Âm Thị rất thiểu năng, đây mới là chỗ khiến Phạm Thống không thể không bội phục.

Đích xác, căn bản chỉ có khuôn mặt kia thôi! Chỉ có khuôn mặt kia thôi đi!

"Um, cái này..."

Cô do dự rồi! Cô đã do dự dưới tình huống người yêu cũng đang nghe rồi!

"A! Tiểu Nhu! Ta vừa nhìn thấy em đã cảm thấy nhất kiến như cố, em chẳng lẽ không cảm thấy như vậy sao! Giữa chúng ta là có duyên phận! Là vận mệnh đưa em đến trước mặt ta!"

Ngay cả vận mệnh cũng lôi ra rồi... Rõ ràng chỉ là một sai lầm mỹ lệ đi?

"Là nhất kiến chung tình mới đúng, Âm. Năng lực ngữ văn của ngươi có lẽ còn phải rèn luyện thêm."

"Nào có! Là nhất kiến như cố!"

Lăng Thị hình như chẳng buồn tranh cãi với hắn, Phạm Thống với Nguyệt Thoái cũng bởi vì nghe không nổi mà tắt máy thông tin phù chú.

Cảm giác xung quanh thanh tĩnh trở lại thật sự rất tốt đẹp, trong đời người có lẽ có rất nhiều thứ không thể thiếu, nhưng tuyệt đối không thiếu ánh sáng lóa của người khác.

Xem như bọn họ đã trải qua ngày học đầu tiên trong bầu khí nhàn nhã.

Tiếp đến hẳn nên suy nghĩ, là làm thế nào ứng phó nghiệp học về sau, cộng với đại hội tỉ võ sắp đến, lần này thế nhưng không phải đi xem người ta đánh là được, mà mình phải thượng trận.

Khi đang suy nghĩ chuyện tương lai, Phạm Thống hình như hoàn toàn quên mất chuyện phát hiện bút ký của Huy Thị trước đó. Có lẽ là bởi vì chuyện không liên quan đến mình, cho nên mới quên sạch sành sanh, khi Lạc Thị hẹn bọn họ thảo luận chuyện này, hắn mới đột nhiên nhớ tới.

"Ờ ha! Tôi nhớ có chuyện này."

Khi hắn dùng vẻ mặt bừng tỉnh để nói ra câu này, Lạc Thị cũng mất hứng liếc hắn một cái.

"Cậu là nói cậu quên mất sao?"

Cậu phiên dịch đã quen lắm rồi mà. Chẳng qua loại ánh mắt trách cứ đó là thế nào... Tôi biết Huy Thị rất quan trọng đối với cậu, nhưng đối với tôi mà nói, ngài ta có hay không cũng thế.

"Tóm lại buổi tối gặp nhau ở chỗ cũ, cũng tìm Nguyệt Thoái tới đi."

"Không được."

Lạc Thị biết hắn là nói "được", nhưng vẫn trừng hắn một lần mới rời khỏi.

Cái gọi là chỗ cũ, chính là quán cơm mà Lạc Thị lần đầu mời bọn họ ăn. Lạc Thị hình như rất thích khung cảnh và thức ăn của quán cơm đó, mỗi lần hẹn bọn họ là thường thường hẹn ở đấy.

Trên thực tế, so với đến Thần Vương Điện, Phạm Thống cũng thích hẹn ở đó hơn. Vừa được ăn uống lại không cần hồi hộp lo lắng, hơn nữa không có Âm Thị chuyên gia gây phiền phức xen vô, tốt biết bao nhiêu.

Nhưng mà, khi hắn muốn chuyển lời cho Nguyệt Thoái, mới nghĩ đến đây là cái vấn đề.

"Nguyệt Thoái, Lạc Thị vừa rồi không có tới tìm tôi."

"Hả...?"

Nguyệt Thoái khó hiểu ngẩng đầu lên.

Chết tiệt! Lạc Thị cậu là cố ý! Cậu biết rõ miệng tôi có tật, vì sao muốn bảo tôi chuyển lời chứ!

"Lạc Thị hẹn chúng ta sáng nay gặp, đến chỗ mới."

"Hơ?"

Nguyệt Thoái càng ngày càng mờ mịt rồi.

"Tóm lại cậu tan học đừng đi theo tôi!"

Sau khi Phạm Thống lần nữa nói sai, Nguyệt Thoái hiển nhiên bị một chút kinh hoảng mà trở nên hoảng hốt.

"Phạm Thống... tôi đã làm sai cái gì rồi sao?"

...

Đừng dùng vẻ mặt khủng hoảng như thế nhìn tôi, lương tâm của của tôi đang nhói đau. Cậu không có làm sai gì cả, nếu như muốn nói có, thì đại khái chính là cậu vẫn không thể đọc chữ của Đông Phương Thành một cách trôi chảy, khiến tôi không thể giải thích với cậu về tật xấu ngôn ngữ...

A! Đúng rồi! Tôi vẫn chưa hỏi cậu vì sao lại biết về cơ quan trong phòng Huy Thị! Con người ta hễ bận một cái là quên sạch sẽ, gì vậy chứ!

"Phạm Thống?"

Bộ dạng Nguyệt Thoái nhìn hắn thật sự rất bất lực, cũng khiến cho Phạm Thống rất muốn đập đầu chết cho rồi.

Lạc Thị cậu nhớ đấy, cậu hại tôi gặp phải nguy cơ tình bạn rồi!

"Nói tóm lại..."

Phạm Thống vẫn không biết nên tóm lại làm sao, lão sư Thiên Vị của Võ Thuật Hiên đã mở miệng.

"Này trò kia, trở về vị trí của mình ngồi, sắp bắt đầu vào học rồi."

Sớm không vào học muộn không vào học, mà lại chọn ngay lúc này vào học --

Cho dù hiểu lầm vẫn chưa được giải thích rõ, nhưng Phạm Thống vẫn chưa ngứa da đến mức phớt lờ lời của lão sư mà tiếp tục nán lại bên cạnh chỗ Nguyệt Thoái để nói chuyện, đành ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi, mở sách giáo khoa ra.

"Các trò hãy lật trang hai trăm sáu mươi bảy, chúng ta bắt đầu

từ dòng thứ ba..."

Khi lão sư Thiên Vị mở miệng chuẩn bị giảng bài, Phạm Thống ngẩn ra một chút.

Tôi có nghe lộn hay không... Không phải trang bảy mươi tư! Vậy mà không phải trang bảy mươi tư!

Bởi vì Đông Phương Thành luôn luôn có người mới gia nhập, lớp học này của bọn họ trên cơ bản là lúc nào cũng chào đón tân sinh, lão sư Thiên Vị cũng không ngừng giảng đi giảng lại từ trang bảy mươi tư, làm cho bọn họ sớm đã thuộc lòng nội dung của mấy trang đó, Nguyệt Nha Nhận Skies Seiks Nhận Nha Nguyệt, Tứ Huyền Kiếm Thiên La Viêm Viêm La Thiên Kiếm Huyền Tứ... Vào học cái lớp này trong đầu chỉ quanh đi quẩn lại mấy cái tên đó, cho dù trí nhớ có kém cỏi đến đâu cũng sẽ không nhầm nữ vương Đông Phương Thành là mặc Thiên Huyễn Hoa hay là Aifrol, bọn họ vốn đã không còn ôm kỳ vọng đối với thoát khỏi những nội dung này, không ngờ hôm nay vậy mà đột nhiên nhảy đến trang hai trăm sáu mươi bảy.

Cho dù lão sư Thiên Vị không thích học sịnh trò chuyện ở phía dưới, nhưng tất cả học sinh vẫn không khỏi trở nên xì xào.

"Làm sao có thể, lần này không phải trang bảy mươi tư kìa!"

"Trang hai trăm sáu mươi bảy là cái gì, mau nhìn xem có cái gì đặc biệt..."

"Vì sao đột nhiên đổi trang khác vậy? Lão sư đổi tính rồi?"

Phạm Thống cũng cấp tốc lật đến trang hai trăm sáu mươi bảy. Thuận tiện nói đến, Nguyệt Thoái rốt cuộc cũng đã đi nhận sách giáo khoa mới, cho nên không cần xem chung với hắn, chẳng qua, Phạm Thống cũng rất hoài nghi bản thân cậu có thể nhìn hiểu được bao nhiêu.

Mà trong lúc hắn lật trang, cũng nghe thấy một góc khác đang tám chuyện.

"Nghe nói vào tiết của một lớp khác trước đó, Lăng Thị đại nhân đến dự thính, sau khi nghe xong liền nói với lão sư, đừng học mấy trang này nữa, học cái khác, lão sư mới đổi."

"Thật sao? Lăng Thị đại nhân thật sự đã làm một chuyện tốt, nội dung khô khan như vậy, quả nhiên ngay cả Lăng Thị đại nhân cũng nghe không nổi..."

Kỳ thực lúc đó Lăng Thị nói thẳng rằng "đời này đừng bao giờ để ta nghe thấy nội dung của mấy trang này nữa, nhất là câu nhảm nhí Thiên Huyễn Hoa không bằng Aifrol", nhưng đây chỉ có học sinh học tiết đó mới biết, đây có lẽ cũng là một loại tình cảm yêu nước đi.

"Các trò yên lặng, đừng nói chuyện."

Bất luận tiếng chuyện trò phía dưới càng ngày càng sôi nổi thế nào, lão sư Thiên Vị vẫn lâm nguy bất loạn mà tiếp tục dạy học.

"Muốn sử dụng tốt vũ khí, điều quan trọng nhất là hiểu rõ vũ khí của mình, nhất thể đồng tâm với vũ khí, khi mức độ ăn ý tâm linh của các bạn càng sâu, dùng vũ khí sẽ càng thuận tay..."

Ủa? Đây giống hệt lời Nguyệt Thoái lần trước từng nói. Cho nên Nguyệt Thoái thật sự là đã chuẩn bị trước bài học? Nhưng Nguyệt Thoái chẳng phải vẫn chưa rành chữ lắm mà, đây thật sự là quá thần bí rồi.

"Sự ăn ý với vũ khí, nhấn mạnh chính là tỷ lệ đồng bộ, có thể giao tiếp bằng tâm tinh chỉ là nền tảng sơ bộ, tiến thêm một bước nữa, là để mình quen với sự tồn tại của vũ khí, đạt đến cảnh giới không cần nói chuyện cũng có thể tâm lĩnh thần hội..."

Nghe lên thực sự rất không vui. Muốn tôi quen với sự tồn tại

của Puhahaha, trái lại không bằng để tôi quen với nó không tồn tại. Trên thực tế nó đích xác gần như khiến người không cảm giác được sự tồn tại của nó, bởi vì cứ ngủ suốt...

"Mà cảnh giới cuối cùng, chính là "khí hóa". Khí hóa tức là làm cho vũ khí và thân thể của bạn dung hợp với nhau, giống như một bộ phận thân thể của bạn, khiến bạn có thể hoàn toàn phát huy hiệu năng và cường độ của vũ khí. Chẳng qua người có thể đạt được cảnh giới này cũng không nhiều, mà vũ khí càng cao cấp, muốn tu thành khí hóa sẽ càng khó, thậm chí trong quá trình khí hóa còn sẽ tạo thành thương tổn đối với chủ nhân, cho nên dù cho đây là cách duy nhất để vũ khí trở thành hình thái cuối cùng, cũng rất ít có người muốn thử..."

Đây trái lại là điều lần đầu nghe nói, rất mới mẻ. Rất ít người muốn thử, đây cũng có thể lý giải, nghe lên, muốn tu thành khí hóa sẽ rất vất vả, rất khó thành công, nếu như đối tượng khí hóa là một thanh vũ khí tệ hại, đó hình như không có lợi lắm, mà nếu là vũ khí tốt, tỷ lệ tu thành chính quả sẽ càng thấp, còn sẽ tổn thương đến mình, cần gì phải thế?

Tôi cũng tuyệt đối sẽ không cân nhắc đến điều này. Đùa đấy à, để cây lau biến thành một phần của thân thể tôi, vậy tôi rốt cuộc biến thành cái gì chứ! Công nhân lau dọn tối cực sao! Tôi còn lâu mới hợp thể với Puhahaha! Tuyệt đối không! Cảnh tượng đó coi được sao!

Tóm lại tiết này là dạy bồi dưỡng cảm tình với vũ khí, phương pháp trong sách giáo khoa dạy, đối với Phạm Thống mà nói làm sao cũng không thực dụng.

Cái gì mà lau chùi lưỡi kiếm thường xuyên, duy trì độ sắc bén của đao kiếm... Đổi thành góc độ của cây lau, là bảo tôi giặt lông cho nó thường xuyên, để duy trì sự trắng sáng của nó?

Cái gì mà khen thưởng ca ngợi nhiều hơn, dốc hết với nó sự

tin cậy và tình yêu của mình... Ta khinh, chuyện mắc ói như vậy tôi làm sao làm được! Hơn nữa Puhahaha thực sự không có chỗ nào vượt trội đáng để tôi tán thưởng đi!

Về phần giao lưu nhiều hơn, để nó cảm thấy sự chân thành của bạn... Điều này, đời này tôi chỉ sợ là không thể rồi, trừ phi chúng tôi có thể trực tiếp giao tiếp bằng tâm linh... Nhưng như vậy nó sẽ biết tôi suốt ngày chửi nó, quả thật tiền đồ trắc trở.

Khó khăn lắm mới cầm cự đến khi tan học, Phạm Thống lúc này mới đi về phía Nguyệt Thoái, suốt cả tiết học cậu đều ở trong trạng thái rầu rĩ ảm đạm, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không biết nên làm thế nào mở miệng giải thích hiểu lầm.

Kết quả, vẫn là Nguyệt Thoái nhìn về phía hắn, cố lấy dũng khí mở miệng.

"Phạm Thống, nếu như có chuyện gì khiến cậu không vui, xin nói cho tôi... Tôi chưa từng kết bạn, rất nhiều chuyện tôi không biết nên xử lý làm sao, cho nên có lẽ khiến cậu không vui, nhưng tôi lại không có phát hiện..."

Không phải đâu! Đã nói với cậu không phải mà!

Tôi cũng chưa từng kết bạn... Không, đây không phải trọng điểm, hm, Nguyệt Thoái, cho nên tôi là người bạn đầu tiên của cậu? Con người cậu tốt như thế làm sao lại không có bạn chứ? Lúc cậu còn sống quả nhiên là đại thiếu gia bị nhốt ở trong nhà không có bạn bè sao?

"Vừa rồi chỉ là tôi nói chuyện có vấn đề gây ra hiểu lầm, tôi không có không vui đâu!"

Cuối cùng, trời cao đã nghe thấy khẩn cầu của Phạm Thống, để hắn nói một câu chính xác.

"Ơ?"

Nguyệt Thoái vẫn chưa kịp phản ứng, nếu như muốn hắn nói lại lần nữa, đó thật sự là nhiệm vụ bất khả thi rồi.

"Lạc Thị đang chờ chúng ta, đi chậm thôi!"

Phạm Thống làm biếng giải thích, dứt khoát nắm lấy tay của Nguyệt Thoái, trực tiếp kéo cậu ra khỏi phòng học.

◊◊◊◊

Hẹn ở cửa quán ăn tốt hơn nhiều so với hẹn ở cổng trường, nhất là lúc tan học, cổng trường nhiều người qua người lại, cũng quá gây chú ý, dưới so sánh, cửa quán ăn đỡ nổi bật hơn nhiều, cũng tiện cho bọn họ bảo trì sự kín đáo.

"Chậm quá."

Lúc Lạc Thị nhìn thấy bọn họ còn phàn nàn một chút, nhưng trên thực tế bọn họ cũng chỉ trễ mấy phút mà thôi, đây rốt cuộc là phàn nàn hay là làm nũng đây?"

"Ngại quá, chúng tôi đến muộn rồi."

Nguyệt Thoái chính là loại người sẽ nghiêm túc xin lỗi bởi vì một chút chuyện nhỏ không đáng là gì, đối với Phạm Thống mà nói, chỉ là mấy phút, hơn nữa vừa lại không phải cố ý, thực sự không tính là lỗi của bọn họ, nhưng đối với Nguyệt Thoái mà nói, lỗi nhỏ cũng là lỗi, cậu có thể cười trừ cho qua lỗi nhỏ của người khác, nhưng khi mình có lỗi thì sẽ đối mặt nghiêm túc.

"Không sao đâu... chúng ta vào đi."

Địa điểm đàm thoại lần này vẫn là ở trong phòng riêng, Lấy nội dung bọn họ muốn bàn mà nói, xác thực cũng là ở trong phòng riêng thì ổn thỏa hơn, chuyện Huy Thị biến mất, không quá thích hợp để cho người ngoài nghe thấy, về phần Lạc Thị vì sao không coi bọn họ là người ngoài... đại khái bởi vì bọn họ là một trong số

ít đối tượng có thể tâm sự, mà cậu cũng cần mấy người giúp cậu chia sẽ phiền não đi?

"Bút ký của Huy Thị ta đã xem xong rồi. Mặc dù ghi không được tường tận lắm, nhưng từ những mẩu ngắn đó, vẫn có thể suy đoán ra một số chuyện."

Nói đến cuốn bút ký kia, Lạc Thị liền lộ vẻ buồn rầu. Cậu cũng không có mang bút ký đến, hình như là định trực tiếp nói với bọn họ kết quả sau khi nghiên cứu.

"Huy Thị anh ấy... có khả năng đang làm một số chuyện nguy hiểm. Không biết anh ấy bây giờ thế nào rồi, ta rất muốn đi đến nơi có thể tìm được tung tích anh ấy để xem thử, nhưng nơi đó cũng không phải nơi có thể tùy tiện đi vào..."

"Nơi nào vậy?"

Dáng vẻ muốn nói nhưng lại thôi của Lạc Thị thực sự rất không dứt khoát, Phạm Thống đơn giản là hỏi thẳng.

"... Tế đàn Trầm Nguyệt."

Sau một hồi vùng vẫy ngắn ngủi, Lạc Thị vẫn là thổ lộ cái địa điểm này, sau khi nói ra, thần tình cả người cũng ủ rũ mấy phần.

"Há?"

Phạm Thống không ngờ nơi Lạc Thị nói ra lại là cái này. Nếu như là khu vực nguy hiểm nhiều thú dữ thì không nói, nhưng vậy mà là tế đàn Trầm Nguyệt, đây rốt cuộc là chuyện làm sao?

"Từ ghi chép trong bút ký cho thấy, Huy Thị đang điều tra chuyện có liên quan đến Trầm Nguyệt, bao gồm một số bí mật của Trầm Nguyệt, thậm chí là... cách khiến Trầm Nguyệt đình chỉ vận hành."

Phạm Thống vừa nghe vừa động não, nhưng nghe thấy câu cuối cùng, đầu hắn vẫn là trống rỗng một hồi.

Cách khiến Trầm Nguyệt đình chỉ vận hành?

Vì sao muốn khiến cho Trầm Nguyệt đình chỉ vận hành? Trầm Nguyệt nếu như đình chỉ vận hành... Vậy là sẽ không còn có cư dân tân sinh đến thế giới này nữa, mà cư dân tân sinh vốn đang ở thế giới này, chết rồi cũng sẽ không sống lại nữa?

Đây có chỗ nào tốt chứ? Chẳng lẽ Huy Thị cùng một tư tưởng với Vi Thị đại nhân, ngài ta cũng ghét cư dân tân sinh?

"Vì sao chứ?"

Lúc mình nghĩ không ra, thì phải hỏi người khác. Phạm Thống ném vấn đề cho Lạc Thị, hắn nghĩ, những cái hắn có thể nghĩ được, Lạc Thị nhất định cũng nghĩ tới.

"Căn cứ vào bút ký Huy Thị để lại, anh ấy cho rằng Trầm Nguyệt giống như đã nhập ma rồi, anh ấy hình dung Trầm Nguyệt là tà ác, bởi vì... Trầm Nguyệt cũng không giống như cách nói mà chúng ta vốn đã biết, chỉ thu hút linh hồn khi chết mang theo tiếc nuối, Huy Thị nói Trầm Nguyệt ngay cả linh hồn sống cũng dẫn đến thế giới chúng ta, anh ấy cảm thấy loại tình huống này không nên tiếp tục..."

Lạc Thị mím môi, dù sao thì Trầm Nguyệt gần như có thể nói là tín ngưỡng của Đông Phương Thành, là tồn tại tối cao mà Đông Phương Thành sùng kính, thoáng cái muốn cậu đánh vỡ tín ngưỡng, đi tin tưởng một cách nói khác, đem "Thần" mà bọn họ tín phụng từ nhỏ đến lớn yêu ma hóa, đây hẳn là chuyện rất khó chấp nhận.

Mà chuyện này, cũng liên quan chặt chẽ đến bọn họ.

"Lạc Thị... cậu muốn làm thế nào?"

Lặng lẽ nghe đến đây, Nguyệt Thoái bây giờ mới mở miệng, trầm tĩnh hỏi như vậy.

"... Bút ký của Huy Thị cũng không hoàn chỉnh, hẳn là còn có rất nhiều không gian cần kiểm chứng. Ta muốn tiếp tục cuộc điều tra của anh ấy, tìm hiểu cách nói của anh ấy rốt cuộc có phải là thật hay không, hơn nữa, trong khi điều tra có lẽ cũng sẽ có manh mối của anh ấy, hoặc là nguyên nhân anh ấy mất tích..."

Sau khi Lạc Thị trả lời vấn đề này, Nguyệt Thoái lại tiếp tục hỏi.

"Sau khi kiểm chứng thì sao? Nếu như Trầm Nguyệt thực sự là tà ác... Cậu muốn làm thế nào?"

Nếu như vấn đề trước Lạc Thị vẫn có thể trả lời dứt khoát, nhưng vấn đề này, cậu thật sự đáp không ra.

Ta muốn phong ấn nó, không để cho người vô tội tiếp tục bị hại -- quyết định này dường như là chính xác nhất, một cái kết luận hiển nhiên, nhưng câu nói này, há có thể dễ dàng nói ra như thế?

Trước tiên không nói có làm được hay không, khi cậu nói ra lời như vậy, thì bằng nghĩa với tuyên án tử hình cho tất cả cư dân tân sinh, bao gồm hai người bạn đang ngồi trước mặt cậu.

Khi Trầm Nguyệt đình chỉ vận chuyển, ao nước dựa vào sức mạnh của Trầm Nguyệt tự nhiên cũng sẽ mất đi tác dụng, cư dân tân sinh chết đi không thể sống lại -- không chỉ như vậy, thân xác của cư dân tân sinh chỉ có thể sử dụng mười năm, cho dù không có chết ngoài ý muốn, chỉ cần lực lượng của Trầm Nguyệt không còn tác dụng, mười năm sau mọi người đều phải đối mặt với hủy diệt.

Phong ấn Trầm Nguyệt, là chặt đứt đường sống của mọi cư dân tân sinh, mà nếu như kiểm chứng là thật, nhưng lại mặc kệ,

thì sẽ không ngừng có người sống vô tội bị Trầm Nguyệt mang đến thế giới này...

Muốn cậu làm ra lựa chọn, thực sự là quá khó khăn. Cậu không phải người có thể lạnh lùng cho rằng sống chết của mọi người không liên quan đến mình, cậu biết kết quả của quyết định này cũng không phải chỉ là một con số hay là một sự thực giấy trắng mực đen, mà sẽ có rất rất nhiều bi kịch rõ ràng, cho nên, cậu càng khó có thể quyết định.

Bất luận lựa chọn thế nào cũng sẽ có người bị hại, mà những ảnh hưởng và hậu quả này, cậu có gánh vác nổi không?

"Tôi không biết..."

Cuối cùng, Lạc Thị vẫn không trả lời được. Nhìn thần sắc khó xử của cậu, Phạm Thống cảm thấy, mình cũng không biết nên ủng hộ cậu làm thế nào.

Nói thẳng ra, hắn đương nhiên không muốn chết. Nhưng hắn nên bởi vì ý chí cầu sinh của mình, mà ngồi nhìn người khác bị liên lụy sao?

Con người đều ích kỷ, nhưng cũng có lương tri, khi tư dục và lương tri xung đột, sẽ hình thành mâu thuẫn và điểm mù, hắn không có biện pháp nhìn thấu toàn diện.

"Nếu như lựa chọn của cậu là phong ấn Trầm Nguyệt... tôi sẽ ủng hộ cậu."

Nguyệt Thoái đột nhiên nói câu này, khiến Lạc Thị và Phạm Thống đều cảm thấy ngạc nhiên.

"Nguyệt Thoái, cậu..."

"Vì sao? Cho dù chết cũng không hề gì ư? Đây là cuộc sống mới mà cậu không dễ gì có được!"

So với Phạm Thống, phản ứng của Lạc Thị kích động hơn nhiều, mà Nguyệt Thoái dưới câu hỏi của Lạc Thị mặc dù thần sắc hơi hơi cứng đờ, nhưng vẫn duy trì bình tĩnh.

"Thời gian mười năm, kỳ thực cũng đủ làm rất nhiều chuyện rồi, đi qua tất cả những nơi chưa từng đi qua, hoàn thành mọi tâm nguyện chưa thể thực hiện... Tôi cảm thấy thời gian này rất đầy đủ. Một cuộc sống mới có kỳ hạn, mặc dù ngắn ngủi, nhưng cũng không làm mất đi sự rực rỡ của nó, thế này chẳng phải cũng rất tốt sao?"

Bọn họ nhìn không ra cậu có thật sự là nghĩ như thế hay không. Có lẽ là do bộ dạng của cậu quá bình tĩnh, khiến người không thể nhìn ra tâm tình của cậu.

Bất luận thế nào, lời nói của cậu vẫn là khiến bọn họ trầm mặc. Bất luận bản thân tán đồng hay là không tán đồng, bọn họ đều cảm thấy rất khó nói lời nào để phản bác, hoặc là thử thay đổi suy nghĩ của cậu.

"Lạc Thị, dù sao cậu cứ điều tra trước thử xem, chờ đến khi xác nhận rồi tính sau cũng quá muộn rồi."

Tôi là nói chờ đến khi xác nhận rồi tính sau cũng không muộn cơ!

"Ừ... dù sao muốn phong ấn Trầm Nguyệt, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy... Cho dù lấy được một nửa pháp trận của Đông Phương Thành bảo lưu, cũng còn có một nửa ở trên tay người của bên Lạc Nguyệt."

Nếu như thật sự muốn làm như vậy, chắc chắn sẽ bị rất nhiều trở ngại, bởi vì nhất định có người không vui khi thấy tình huống này xảy ra, trừ phi công phu bảo mật của bọn họ phải làm thật tốt, nếu không nhất định phải dọn dẹp một đống phiền phức rồi mới có thể làm đi?

Sau khi làm rồi, có khả năng còn phải đối mặt với sự bạo động của cư dân tân sinh. Đây thật sự là một cái công trình khổng lồ cần phải nhìn trước ngó sau, rất là phiền toái.

Bữa tối hôm nay ở dưới bầu không khí như vậy, khó tránh khiến người ăn mất ngon.

Sau khi dùng bữa xong, mỗi người về nhà của mình, Lạc Thị đi khác đường với bọn họ, liền chào tạm biệt với bọn họ trước, đi ở trên đường phố Đông Phương Thành, đèn đường chiếu cho đường phố sáng ngời, nhưng cũng xua không đi tâm sự nặng nề của bọn họ.

Phạm Thống nhìn Nguyệt Thoái đang đi sóng vai với mình, đường nét bên hông mặt của cậu thoạt nhìn nhu hòa và trẻ tuổi làm sao. Một thiếu niên giống như mỹ ngọc, đã chết đi ở độ tuổi như vậy... Mỗi lần nghĩ đến điều này, Phạm Thống liền sẽ vì cậu mà cảm thấy buồn hoặc là đau lòng.

Ở lúc nghe thấy cậu nguyện ý từ bỏ sinh mệnh của mình, Phạm Thống không biết đó là cảm giác gì, hắn dường như lại nhớ tới lúc Nguyệt Thoái bởi vì vết thương tái hiện mà bị bao phủ bởi ám ảnh của cái chết, nhìn nụ cười yếu ớt khi hắn ước định với cậu sẽ cùng nhau trở về, kết quả hắn hình như vẫn không thể làm điều gì đó cho cậu, có lẽ, là hắn trước giờ tự cho rằng Nguyệt Thoái không cần hắn làm gì vì cậu.

"Nguyệt Thoái."

"Hử?"

Nghe thấy Phạm Thống gọi mình, Nguyệt Thoái xoay mặt nhìn hắn.

"Cậu bây giờ có vui vẻ không? Cuộc sống hiện tại..."

Hình như có chút không hiểu hắn vì sao đột nhiên hỏi như

vậy, Nguyệt Thoái chớp mắt, nhưng vẫn nở nụ cười ôn hòa, trả lời vấn đề của hắn.

"Rất vui. Cuộc sống hiện tại rất tốt... tôi rất thích, thật sự rất thích."

Trong lúc nói, âm thanh dịu nhẹ của cậu cũng dần hạ thấp, giống như dần dần biến thành lời thì thầm chỉ nói cho bản thân mình nghe, mà nụ cười chân thành đó, cũng dần dần biến mất cùng với tiếng nói.

Giống như là lặng lẽ chôn vùi thứ gì đó.

Giống như là thật sự đơn thuần cảm thấy vui vẻ, thật sự thích một cách đơn thuần.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Phong ấn Trầm Nguyệt, tốt lắm, cuối cùng cũng có sự liên kết với câu nói kỳ quái trong ký ức bị phong ấn trước kia của tôi rồi, mặc dù tôi vẫn chưa tìm ra tính liên quan giữa hai cái đó, nhưng đây chắc không phải trùng hợp đâu nhỉ?

Không, có khi thật sự là trùng hợp, trong cuộc sống của tôi luôn tràn ngập các loại trùng hợp, ví dụ như vừa khéo gọi một tiểu thư nào đó một tiếng dì ơi, sau đó vừa khéo bị nguyền rủa, hm, đây chừng như chính là khúc ngoặc của đời tôi, mặc dù tôi chẳng muốn chút nào.

Thẳng thắn mà nói, Lạc Thị muốn một mình điều tra cái thứ này, vẫn thật là khiến người có chút không yên tâm lắm. Tôi không phải nói cậu ấy không đáng tin không làm được đại sự, chỉ là nhìn bộ dạng nhỏ nhắn tính cách dễ nắm bắt của cậu ấy là thấy cần người giúp đỡ bảo vệ, tôi biết cậu ấy nhất định rất ghét loại bình luận này, nhưng nhỏ tuổi là sự thật, thực sự không cần miễn cưỡng đâu.

Tôi cảm thấy cậu ấy nếu như quang minh chính đại xin nữ vương điều tra, có tỷ lệ rất cao sẽ bị cấm túc. Cậu ấy nếu như nói với Lăng Thị đại nhân, Lăng Thị đại nhân liền sẽ đi nói với nữ vương, vẫn là sẽ bị cấm túc. Nếu như nói với Âm Thị đại nhân, Âm Thị đại nhân có khả năng sẽ cảm thấy rất vui cho nên sẵn sàng giúp đỡ, nhưng có điều Âm Thị đại nhân không có chuyện gì giấu được Lăng Thị đại nhân, thế là Lăng Thị đại nhân lại cũng sẽ đi nói với nữ vương, cuối cùng vẫn bị cấm túc như thường.

Làm sao nghĩ tới nghĩ lui, kết quả của việc cầu trợ đều là bị cấm túc vậy?

Về phần Vi Thị đại nhân, đó vốn đã không ở trong phạm vi cân nhắc, tôi nghĩ trên thế giới này hẳn sẽ không có người muốn cầu trợ ngài ta.

Ôi, Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái...

Ánh mắt của một người kỳ thực sẽ tiết lộ rất nhiều chuyện. Cho dù đó có khả năng là thứ cậu muốn che giấu, thậm chí hi vọng nó biến mất, nhưng nó vẫn ảnh hưởng cậu, bất luận cậu có muốn thừa nhận hay không.

Cậu nói cậu rất vui vẻ, cậu nói cậu rất thích cuộc sống hiện tại...

Tôi nói không ra đó là cảm giác gì.

Ở cái nơi này, có biết bao người chỉ bởi vì bề ngoài đã ôm địch ý đối với cậu, nơi ở của chúng ta sơ sài, lương thực được phát chẳng khiến người buồn ăn...

Nhưng cậu vẫn là cười, nói cậu thích cuộc sống ở đây, nói cậu sống rất vui vẻ.

Tôi không thể nào nghi ngờ nụ cười của cậu.

Mà tôi cũng không thể nào tưởng tượng, quá khứ của cậu.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 4 + 5: Đại Hội Tỉ Võ, Lần Này Thật Sự Là Đại Hội Tỉ Võ

Chương 5: Đại hội tỉ võ, lần này thật sự là đại hội tỉ võ, không phải tỉ võ chiêu thân.

"... Nó từng là tỉ võ chiêu thân sao?" - Lạc Thị

"A, có chứ có chứ, chẳng phải mới đánh xong sao?" - Âm Thị

"Cho nên, ngươi đánh thắng Vi Thị rồi, chúc mừng ngươi, cưới hắn về nhà đi." - Lăng Thị

Nếu như xem xong trận kỳ phạm là thôi, vậy Phạm Thống đương nhiên là vui vẻ nhẹ nhõm, nhưng hiện thực bày ra trước mắt chính là đại hội tỉ võ sẽ được cử hành ngay sau đó, bọn họ thế nhưng đã xác xác thực thực báo danh, chạy cũng chạy không thoát.

May mà bởi vì số người báo danh đông, muốn đến lượt bọn họ còn phải chờ mấy ngày, sau khi đánh xong thì lại phải chờ mấy ngày mới có trận tiếp theo, coi như là thêm một chút thời gian kéo dài hơi tàn, nhưng nếu như càng về sau, trình tự thi đấu sẽ bởi vì số người giảm mà tăng lên.

Về điều này, sau khi được biết là trận đấu loại, Phạm Thống cũng từng đấu tranh nội tâm.

Nếu như nhảy lên đài liền nhận thua, không biết có được không? Như vậy có thể danh chính ngôn thuận rút khỏi trận đấu đi?

Nếu như vậy quá khó coi, vậy thì đánh thua một cách kỹ thuật, ở dưới tình huống có Nguyệt Thoái, bảo vệ tính mạng rút khỏi trận đấu cũng là có thể đi?

Nhưng ngẫm kỹ lại, giết một người được mười xâu tiền, đây hình như là một cơ hội kiếm tiền hiếm có?

Chỉ cần giết mấy chục người, là có thể thanh lý nợ nần còn kiếm được lời nữa! Nếu như đánh thắng một mạch được xếp hạng, chẳng phải còn sẽ có lợi ích khác sao!

Phạm Thống vừa đem mạng người tính bằng tiền, vừa ở trong nội tâm tưởng tượng tài phú khổng lồ, sau đó chảy nước miếng.

Nhưng, bản thân hắn muốn giết người, tự nhiên là không thể, loại chuyện này, còn phải cần Nguyệt Thoái hoặc là Chu Sa chịu phối hợp mới được.

"Nguyệt Thoái, mạng của bọn họ mỗi cái trị giá mười xâu tiền, cậu giúp tôi giết một số để tôi trả nợ có được không"... Mấy lời này, nói thẳng ra thật sự rất khó có thể hé răng, cho dù da mặt của Phạm Thống có dày, do dự nửa buổi vẫn là nói không ra khỏi miệng. Nhưng hắn nói không ra, không đại biểu người khác cũng nói không ra.

"Giết một người được mười xâu tiền kìa! Chúng ta có cần cân nhắc kiếm chút tiền chi tiêu không?"

Chu Sa sau khi đọc xong nội quy thi đấu, lập tức không hề cố kỵ đề xuất ý kiến.

Phạm Thống thực sự không ngờ Chu Sa vậy mà lại có suy nghĩ giống mình, đây khiến hắn không biết nên vui hay nên buồn.

"... Dùng cách này kiếm tiền, không tốt lắm đi..."

Nguyệt Thoái vẫn là đứa trẻ ngoan, khi nghe thấy đề nghị này,

đều sẽ sản sinh do dự.

"Phương pháp này nhìn có hiệu suất đấy chứ. Tôi cảm thấy mọi người đều sẽ nghĩ như vậy, chúng ta không giết bọn họ, bọn họ cũng sẽ muốn giết chúng ta."

Đơn giản mà nói, Chu Sa chính là loại người chủ trương tiên hạ thủ vi cường. Cậu đại khái cũng sẽ không có vấn đề lương tâm gì, theo Phạm Thống thấy, cậu còn rất tự coi mình là trung tâm.

"Cái này..."

Nguyệt Thoái trước giờ chủ trương người không phạm mình, mình không phạm người, muốn cậu thoáng cái thay đổi cái nguyên tắc này, hình như hơi khó một chút.

Phạm Thống bắt đầu ở trong nội tâm tính toán. Nếu như bọn họ nguyện ý chia đều với hắn, vậy giết ba người mới có thể kiếm được mười xâu tiền, đây thì thấp hơn rất nhiều so với dự tính ban đầu, tính như vậy, muốn trả hết nợ của hắn, vẫn thật phải để cho lôi đài máu chảy thành sông... Không biết năm nay có bao nhiêu người rút được huyết quang chi tai nhỉ?

Nhưng... phần của Nguyệt Thoái cũng có thể tính là của tôi đi? Dù sao Nguyệt Thoái cũng không làm sao cần tiền, cùng lắm coi như mượn của cậu ấy vậy, như thế mạng người tính ở trên đầu tôi cũng sẽ bớt đi một chút, gánh nặng tâm lý cũng không nặng thế nữa.

"Nguyệt Thoái, cậu có chướng ngại giết người sao?"

Chu Sa dứt khoát xác nhận điều này trước, Nguyệt Thoái sau khi nghe vấn đề này thì ngẩn ra, sau đó lắc đầu.

"Cũng không có..."

Nguyệt Thoái trả lời như vậy, trái lại khiến mắt của Phạm

Thống sắp trợn lồi ra ngoài.

Dù sao thì hắn trước giờ cảm thấy Nguyệt Thoái rất thiện lương, hơn nữa cũng chưa từng thấy cậu giết người, cậu lại dứt khoát nói mình không có chướng ngại như vậy, vẫn là khiến Phạm Thống có chút bất ngờ.

"Vậy chẳng phải là tốt rồi? Cứ giết bọn họ như giết gà ấy, dù sao cũng sẽ sống lại mà."

Chu Sa nói thật đơn giản, Nguyệt Thoái thì cười khổ.

"Thế này sẽ kết oán, Chu Sa."

"Đó cũng cần bọn họ có bản lãnh báo thù."

Phạm Thống thật không biết Chu Sa lấy đâu ra tự tin. Chẳng lẽ Chu Sa cũng rất mạnh? Hay Chu Sa cũng cảm thấy có Nguyệt Thoái là đủ rồi?

Âm Thị đại nhân, Lăng Thị đại nhân với Lạc Thị cũng không thể làm hậu thuẫn của chúng ta, nói như vậy, xác thực cần phải suy nghĩ vấn đề có bị báo thù hay không.

"Tôi sẽ không chủ động giết người trên lôi đài, nếu các cậu muốn làm, tôi sẽ không ngăn cản là được."

Nguyệt Thoái nhượng bộ, xem như không can thiệp hành động của Chu Sa, về phần Phạm Thống, vốn đã là lên đài hóng gió, bọn họ đều biết.

Chu Sa mặc dù không hài lòng lắm đối với kết quả này, nhưng cũng không có cưỡng cầu. Ngày mai chính là trận đầu tiên của bọn họ rồi, vì để bồi dưỡng tinh thần thể lực, bọn họ liền quyết định ngủ sớm.

◊◊◊◊

Nhóm đoàn thể và nhóm cá nhân của đại hội tỉ võ là được cử hành thi đấu chung, không có chia khu, chỉ trên quy tắc có quy định đặc thù về việc cá nhân gặp phải đoàn thể.

Ba mục kỹ nghệ của Đông Phương Thành, thuật pháp, phù chú và võ thuật, khi cá nhân gặp cá nhân, đoàn thể gặp đoàn thể, đều có thể tự do vận dụng, bao gồm kỹ nghệ ngoài luồng của bản thân, tất cả đều có thể mang lên sân. Mà khi cá nhân đụng phải đoàn thể, thì sẽ tiến hành rút thăm và thi đấu cái hạng mục rút được.

Bên thi đấu đoàn thể có thể tự do phái một người thượng trận tiến hành thi đấu, bởi thế, người thi đấu đơn độc tương đối lỗ hơn, lỡ rút phải hạng mục không thiện trường, trong khi tỷ lệ có một người thiện trường trong ba người đối phương là rất cao, đó gần như phần thắng không lớn rồi.

Cũng bởi vì quy tắc này, người tham gia thi đấu tổ đội gần như đều sẽ chọn những người thiện trường lĩnh vực khác để làm bạn đội, người tham gia một mình thông thường không phải cầu may, mà là đều rất có tự tin đối với ba kỹ năng của mình, hoặc là... quan hệ xã hội không tốt lắm, không tìm được người cùng tham gia thi đấu.

Mà đối thủ trận đầu của nhóm Phạm Thống hôm nay, chính là thuộc bên cá nhân.

Căn cứ vào quy tắc thi đấu, bọn họ phải rút thăm quyết định hạng mục thi đấu, đối phương vô cùng hào phóng nhường cơ hội rút thăm cho bọn họ, dưới tình huống Nguyệt Thoái với Chu Sa đều không có hứng thú gì đối với rút thăm, Phạm Thống bèn đảm nhiệm đại biểu tiến lên rút thăm.

Thăm rút ra xong được trực tiếp giao cho nhân viên công tác mở ra rồi tuyên bố, Phạm Thống chọn đại một cái trong ba cái thăm rồi giao ra, rất nhanh chóng, bọn họ liền nghe thấy tiếng phát thanh của đại hội.

"Hạng mục thi đấu lần này là - Phù chú!"

Khi hai chữ phù chú được phát to, Phạm Thống vẫn không cảm thấy gì, vừa quay đầu thì nhìn thấy Chu Sa đang nhìn hắn bằng bộ mặt chê bai, Nguyệt Thoái cũng giống như có lời muốn nói lại nhưng lại không biết nên nói cái gì, hắn nhất thời có chút khó hiểu.

"Phạm Thống, người cậu đúng là rất xui xẻo, làm sao ngay cả rút thăm thôi mà cũng đen thế?"

Lúc Chu Sa nhíu mày trách mắng hắn. Nguyệt Thoái cũng bất đắc dĩ vỗ vỗ vai của hắn.

"Tôi bất lực rồi. Cậu hình như vẫn là phải tự mình đi thôi..."

Cái cái cái cái cái gì --!

Phạm Thống cuối cùng cũng hiểu được bây giờ là tình huống gì, bất luận thế nào, hắn hình như đang ở trong hoàn cảnh vô cùng bất lợi, không ngờ chỉ là rút trúng phù chú, vậy mà sẽ khiến cho hắn phải tự mình thượng trận.

Nguyệt Thoái! A A A Nguyệt Thoái! Chúng tôi trước giờ đều là cùng nhau học lớp Phù Chú Hiên, tôi vậy mà quên mất cậu ấy học phù chú không tốt -! Cậu ấy bây giờ ngay cả một tấm phù cũng vẽ không ra, trời cũng quên ta rồi!

Nhưng Chu Sa thì sao? Chu Sa chăm chỉ học hành như thế, Chu Sa chẳng lẽ cũng không biết sao?

"Chu Sa, cậu biết phù chú?"

Làm ơn nói cậu biết đi, làm ơn đi mà!

"Lớp phù chú hiên, tôi học học một tiết rồi bỏ, thời gian trống là để gia tăng thời gian học ở Võ Thuật Hiên và Thuật Pháp Hiên."

Không -!

Làm sao có thể như vậy? Làm sao có thể như vậy chứ! Cậu làm sao có thể nghe xong một tiết là không đi nữa! Phù chú không hấp dẫn cậu đến vậy sao! Lão sư của Phù Chú Hiên cũng đâu có giống lão sư của Thuật Pháp Hiên, vừa thấy mặt là nói cậu đời này không có duyên với môn học vấn đó --

"Chỉ có cậu biết phù chú, cậu tự lên đi."

Chu Sa chỉ lên đài, giống như cảm thấy sự tình rất nhàm chán, giọng điệu cũng tỏ ra vô vị.

"Phạm Thống, thua rồi cũng không sao, cố hết sức thử xem, chúng tôi chờ cậu trở về."

Nguyệt Thoái không rõ tật nói ngược của hắn nên mới có thể nói như vậy, trên thực tế, hắn cho dù muốn cố hết sức cũng không có biện pháp.

Tóm lại, nhóm bọn họ cũng đã quyết định phái hắn làm đại biểu rồi, cho dù hắn không muốn, hai phiếu thắng một phiếu, ý kiến của hắn cũng không có tí xíu tác dụng nào.

Trước khi bắt đầu thi đấu, đại hội cung cấp mười lăm phút chuẩn bị, có thể tự do nhận giấy phù và vẽ phù trước. Mười lăm phút giãy chết, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, Nguyệt Thoái với Chu Sa vì để không quấy rầy hắn, để hắn một mình ở trong lều nghỉ ngơi tịnh tâm, đối thủ của hắn thì ở trong một cái lều nghỉ ngơi khác mới được dựng lên trong mấy ngày vừa rồi, chỉ là tưởng tượng đối phương sẽ chuẩn bị thế nào, Phạm Thống đã đứng ngồi bất an.

"Oáp... Chào buổi sáng, hôm nay ngủ thật ngon."

Lúc đang tâm phiền ý loạn, tiếng của Puhahaha đột nhiên bốc ra chào hỏi hắn, đây thực sự khiến hắn không thể trả lời đàng

hoàng.

"Sáng cái gì mà sáng! Bây giờ rõ ràng là buổi tối! Ta cũng sắp chết đến nơi rồi ngươi còn có tâm tình chào buổi sáng!"

"Ủa? Gạt người, trời còn sáng, làm sao có thể là buổi tối?"

Đó là ta muốn nói buổi chiều lại bị nguyền rủa đảo ngược! Còn nữa ngươi vì sao chỉ chú ý có hai chữ buổi tối! Câu phía sau rõ ràng quan trọng hơn mà -

Phạm Thống sâu sắc cảm thấy, hắn muốn tâm linh tương thông với cây lau lười biếng vô tình này, thực sự là quá khó, có khi cả đời này cũng không có khả năng.

Chết tiệt! Chờ chuyện này kết thúc, tôi nhất định phải huấn luyện Nguyệt Thoái thật tốt, bức cậu ấy cấp tốc học xong chữ của Đông Phương thành! Nguyệt Thoái cậu chờ đó, tôi nhất định khiến cậu trong vòng một tháng có thể cầm bút lông viết chữ một cách thuần thục! Cậu nhất định phải học được phù chú --

"Ngươi vừa rồi có phải là nói ngươi sắp chết rồi không? Nhưng bổn phất trần không cảm giác được khí tức nguy hiểm."

Thì ra ngươi có nghe thấy sao, thật là tốt quá...

"Ta sắp lên đài thi đấu phù chú, tỉ lệ dưới đài bị chết rất cao!"

"Tỷ lệ dưới đài bị chết rất cao? Ngươi cho rằng trình độ phù chú của ngươi mạnh đến nỗi tùy tiện quăng đại một tấm ra là có thể quét ngã một đống người xem sao..."

Ngươi hiểu sai hướng rồi, Puhahaha. Tôi không phải đang cười trong vô vọng, tôi chỉ là đang gọi tên của cây lau này, tôi nhất định phải làm sáng tỏ một lần nữa, mặc dù lần nào cũng phải làm sáng tỏ khiến tôi mệt quá.

"Ta sẽ bị giết chết!"

"Bổn phất trần không giúp được ngươi."

Đừng bức ta văng tục, ta không dễ gì nói đúng được một câu, ngươi vậy mà mặc kệ ta!

"Ta rất cần ngươi giúp!"

Chờ đã, ta là muốn nói ta không cần ngươi giúp, ngươi cũng đã từ chối trực tiếp như vậy rồi, ta cũng có tự tôn, làm sao lại bị bẻ thành lời cầu khẩn vậy hả!

"Hm -- ngươi cũng đã nói như vậy rồi, nếu ngươi đã cần ta như thế, ta hình như vẫn có thể nghiêm túc cân nhắc một chút. Biết sự lợi hại của bổn phất trần rồi chứ?"

... Không phải chứ, thái độ của ngươi cũng thay đổi quá nhanh rồi đi? Nhìn ngươi hớn hở, ngươi căn bản là thích được cầu xin sao?

"Ta trước giờ cảm thấy ngươi là cây phất trần thiện lương có tình nghĩa, ta rất vui."

"Ừ, nếu không phải bởi vì ngươi có ánh mắt, ta cũng sẽ không cố ý để ngươi mua."

Đừng vội đắc ý, ta vốn định nói là "ta trước giờ đều cho rằng ngươi là một cây lau hắc tâm máu lạnh, ta rất chán", có trời mới biết vì sao lại biến thành khen ngươi suốt.

"Ngươi cứ cầm ta ở trên tay đi, như vậy hiệu quả khi sử dụng phù chú sẽ gia tăng, ta nghĩ đối với ngươi mà nói đã đủ lắm rồi."

Phương pháp mà Puhahaha nói cho hắn nghe thì đơn giản, làm lên lại rất khó.

Tuy nói chỉ là một động tác vô dùng dễ dàng, nhưng đối với

Phạm Thống mà nói, còn có chướng ngại ở mặt tâm lý.

Tôi... nhất định phải cầm cây lau để chiến đấu sao...

Không có lựa chọn khác sao? Thật sự không còn lựa chọn khác nữa sao? Tôi vốn định giấu nó đi, tôi thật sự cực kỳ không muốn để mọi người nhìn thấy nó đâu!

Nếu như cuối cùng thật sự đánh thắng, đây chính là bước đầu tiên cho việc sau này được gọi là Cây Lau đại hiệp sao? Không cần có được không? Không cần có được không vậy!

Trong khi nội tâm giãy dụa, thời gian thi đấu cũng từng giây từng phút đến gần, so với cầm Puhahaha ra thi đấu, phải làm sao sử dụng phù chú cũng là một cái vấn đề lớn khác.

Cắn răng, Phạm Thống cuối cùng đã nghĩ ra một cái biện pháp trung hòa.

Thế là, hắn cầm lấy bút lông với giấy phù, ở trong thời gian còn lại điên cuồng vẽ phù chú.

◊◊◊◊

Mãi cho đến khi thời gian kết thúc, phải đi lên lôi đài để cho thi đấu chính thức bắt đầu, Phạm Thống vẫn còn có chút không thể chấp nhận đây là sự thật.

Khi hắn mang theo giấy phù đã vẽ xong lên đài, cả người vẫn còn đang thất thần, điều duy nhất đáng mừng có lẽ chính là, bởi vì đây chỉ là vòng đấu loại, màu sắc tua rua của bọn họ cũng không có gì nổi trội, cho nên người xem bên cạnh cũng không nhiều, đây khiến áp lực của hắn bớt được phần nào.

Người đọc sách không đánh nhau chém giết, người làm ăn cũng không ham chiến đấu, tôi rõ ràng chỉ là một người thành thật làm nghề xem tướng, vì sao tôi bây giờ lại đứng ở đây - chuyện

giết người thấy máu này không liên quan tới tôi! Tôi yêu hòa bình
-

Cho dù Phạm Thống có ra sức hò hét trong lòng thế nào, trận đấu vẫn là phải bắt đầu.

Cách thi đấu của phù chú và thuật pháp có hơi khác với võ thuật. Có hai lựa chọn là luân phiên công kích và trực tiếp chiến đấu. Luân phiên công kích là mỗi người có một thời gian cố định để tiến hành công kích, trong thời gian này đối phương chỉ có thể phòng ngự né tránh, hết thời gian thì đổi sang đối phương công kích, cứ luân phiên như vậy cho đến khi phân ra thắng thua. Trực tiếp công kích thì không có quy định, trực tiếp tự do chiến đấu, vừa rồi hạng mục tỉ thí là do Phạm Thống rút, cách chiến đấu liền biến thành đối phương quyết định.

Phạm Thống cũng không rõ mình muốn nghe thấy luân phiên công kích hay là tự do công kích hơn. Cho dù có Puhahaha, hắn cũng không biết đó rốt cuộc có bao nhiêu công hiệu...

Chẳng qua, hình như nếu là luân phiên công kích, rồi lại phải rút thăm quyết định ai tấn công trước... Phạm Thống liền cảm thấy, lấy vận khí của hắn, nhất định rút được tấn công sau, vậy thì hắn căn bản không thể cầm cự qua lượt công kích đầu tiên đi?

May mà nam đối thủ A không chút do dự chọn tự do công kích, có lẽ là không thích kiểu công kích luân phiên lôi thôi kia đi, trước khi bắt đầu trận đấu, song phương bắt tay nhau, nhìn thần tình tự tin của nam đối thủ A, hiển nhiên là không bỏ hắn vào mắt, dù sao hắn cũng là một kẻ chỉ có đẳng cấp tua rua màu lục cỏ đã vậy mặt còn đầy hoảng hốt, nhìn làm sao cũng là một đối thủ rất dễ giải quyết.

Mà ánh mắt của nam đối thủ A nhìn hắn khi đang bắt tay, cũng khiến dạ dày Phạm Thống co rút.

Đó căn bản là ánh mắt nhìn mười xâu tiền đi -!

Ngươi đã coi ta thành miếng thịt béo dâng đến tận miệng rồi sao --

Sao có thể dễ dàng bị ngươi ăn được như thế, cho dù là miếng thịt béo, ta cũng phải làm một miếng thịt béo bị cắn trong miệng cũng sẽ bạt mạng giãy chết -- không, vì sao ta nhất định phải làm thịt béo đây? Con người nên có chí khí một chút...

"Trận đấu bắt đầu!"

Thời gian suy nghĩ lung tung luôn bất tri bất giác trôi qua, khi nghe thấy tiếng tuyên bố trận đấu bắt đầu, sắc mặt của Phạm Thống khó coi giống như thể bị tuyên án tử hình.

Hắn muốn ngẩn ra cũng được, nhưng đối phương sẽ không ngẩn ra cùng với hắn. Ở thời khắc trận đấu bắt đầu, nam đối thủ A đã thuần thục móc phù chú ra, bắt đầu nhằm vào hắn công kích.

"Ngự hỏa chú!"

Ngự hỏa chú mặc dù là phù chú sơ cấp cơ sở nhất, nhưng cũng là chú công kích vừa dễ dùng vừa cơ bản, khi đối phương sử xuất phù chú này với hắn, Phạm Thống không khỏi nhớ tới ký ức bi thảm khi vừa đến thế giới này đã bị Lạc Thị dùng ngự hỏa chú tiêu diệt sống lại lần nữa, bên trong những chú vừa rồi mới vẽ không có phù chú gì mang tính phòng ngự, thế là, hắn chỉ có xoay người bỏ chạy.

Lấy thể năng yếu kém của hắn, muốn hoàn toàn chạy thoát khỏi công kích của phù chú, có thể nói là không thể nào, hắn chạy thì cũng chạy rồi, nhưng quần áo vẫn là bị lửa thiêu một chút, cảm giác nóng cháy trên lưng gần như khiến hắn văng tục.

Chết tiệt! Nóng quá!

Tôi không muốn mở miệng nói chuyện, mới đầu lại sẽ hô ra cái gì mà thoải mái quá sướng quá gì đó... Quan trọng là làm sao dập lửa.

Phạm Thống dập quần áo của mình một cách vụng về, mà đợt công kích tiếp theo của nam đối thủ A rất nhanh chóng lại đã đến rồi.

"Băng kết chú!"

Băng kết chú cũng là phù chú đơn giản, chủ yếu dùng để cản trở hành động của đối thủ, ngăn cản đối thủ đào thoát với vây khốn đối thủ. Phạm Thống vốn đang vừa chạy vừa dập lửa, tức thì lại bởi vì băng sinh ra mà bị trượt chân, ngã xuống mặt đất bằng tư thế vô cùng không tao nhã.

Nếu như muốn bình luận tình huống của Phạm Thống hiện giờ, đại khái chỉ có bốn chữ: thảm không nỡ nhìn.

"Hỏa quyển chú!"

Mắt thấy con mồi để lộ sơ hở, nam đối thủ A lập tức dùng phù chú cấp cao hơn một chút, cùng lúc hắn ném ra phù chú, một ngọn gió lửa lớn hơn ngự hỏa chú vừa rồi gấp bội lập tức ập về phía Phạm Thống, đây hiển nhiên là muốn lấy mạng của hắn, khiến hắn hoảng sợ.

"Ngự hỏa chú!"

Phạm Thống vốn định ném ra ngự thủy chú để phản chế thế lửa, nhưng ném phù chú ra lại niệm sai, trong lúc khẩn cấp thực sự không thể trông mong vào cái miệng này, mắt thấy ngọn gió lửa đang nhào tới, lúc này cũng bất chấp vấn đề mặt mũi, hắn lập tức lăn sang bên cạnh né tránh, cũng hên mà phù chú của nam đối thủ A khống chế không tốt lắm, hơi lệch một tí, nhờ đó hắn mới giữ được một mạng.

Bị người đánh cho chật vật như vậy, cho dù ngay từ đầu đã biết điều kiện bẩm sinh không tốt, không có khả năng thắng cho mấy, Phạm Thống vẫn phần nào cảm thấy tức tối với không cam tâm, thế là, hắn rốt cuộc móc phù chú ra, đồng thời nắm chặt Puhahaha ở trong tay.

Chỉ là, người khác móc phù chú đều là móc một tấm, hắn móc ra lại là cả một xấp.

Ôm suy nghĩ ít nhất cũng phải công kích được một lần, tranh thủ lúc nam đối thủ A sắp ném ra một tấm phù chú khác, Phạm Thống cầm lấy giấy phù trong tay cấp tốc quăng lên.

"Ngự thủy chú, ngự thủy chú, ngự thủy chú, ngự thủy chú, ngự thủy chú, ngự thủy chú ... ngự hỏa chú!"

Hắn căn bản không đếm mình đã ném mấy lần, tóm lại là liên tục ném phù chú liên tục niệm, trước khi ném xong chung quy sẽ có một lần trúng, kiểu lãng phí phù chú như vậy có lẽ cũng chỉ mình hắn dùng được, đây còn là dưới tình huống đại hội cung cấp giấy phù, hắn mới nỡ làm như vậy.

Quần chúng vây xem cùng đối thủ của hắn đều không hiểu hắn vì sao cứ luôn đọc sai tên của phù chú, làm ra một đống công kích vô hiệu, chẳng qua, nếu như chuỗi ngự thủy chú phía trước khiến bọn họ ngạc nhiên, thì cái ngự hỏa chú dùng thành công phía sau chính là khiến bọn họ cả kinh thất sắc.

Chỉ thấy đi theo phía sau tấm phù được ném ra kia, là một làn sóng lửa với khí thế vô cùng hung mãnh quét qua cả mặt lôi đài, ở khoảnh khắc phù chú hoàn thành, ngọn lửa mãnh liệt của làn sóng lửa bổ nhào về phía đối thủ đáng thương của hắn, sau đó dập tắt, nhìn sơ giống như chỉ là ảo ảnh, nhưng chỗ mà nam đối thủ A đứng ban đầu sau khi làn sóng lửa biến mất, lại chỉ còn một cỗ xác cháy đen.

Một phen lật ngược thế cờ đầy kịch tính, khiến mọi người đều có chút không kịp phản ứng, ngay cả bản thân Phạm Thống cũng không phản ứng kịp, kẻ muốn giết người trái lại đã bị giết, theo lý thuyết mà nói hắn nên vui mừng vì vận may bất ngờ của mình, cũng nên hoan hô vì thoát khỏi một kiếp, nhưng khi người chủ trì tuyên bố trận đấu này là hắn chiến thắng, hắn vẫn chỉ có thể dùng vẻ mặt sắp chuột rút trừng vào Puhahah trong tay, cũng ở trong lòng âm thầm hò hét.

... Puhahaha, ngươi rốt cuộc là cái quái gì thế hả a a a a--!

Làm sao mỗi lần chỉ cần ngươi xen vào là sẽ chết người! Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy! A, lần này tốt xấu gì cũng không phải trực tiếp dùng ngươi tiến hành công kích, cho nên hắn vẫn sẽ từ ao nước sống lại đi! Lỡ như ngươi lại thêm cái phệ hồn chi lực gì đó vào, ta chết là cái chắc!

Tôi nên nói là nhờ họa được phúc kiếm được mười xâu tiền sao? Nhưng vừa lại hại tôi giết người... nhưng mười xâu tiền... nhưng mà...

"He he, ngươi nhìn xem nhìn xem, thắng rồi đi thắng rồi đi, có ta thì rất đơn giản mà."

Toàn thân Puhahaha phát tán ra một loại khí tức "khen ta đi khen ta đi", mỗi khi nó biểu lộ ra bộ mặt ngây thơ vô tội này, Phạm Thống liền cảm thấy cảm giác nói chuyện cao thâm khó lường ban đầu có khả năng chỉ là ảo giác.

"Làm tốt lắm..."

Ồ, tuyệt quá, tôi chỉ cần muốn chửi nó, liền sẽ biến thành khen ngợi, lần nào cũng thế, trước giờ chưa từng nói đúng.

"Nói nhiều một chút nói nhiều một chút."

Ngươi muốn bị ta mắng như thế sao?

"Ngươi thật là đồng bạn tốt hiếm có, món quà trên trời rơi xuống, ta có thể chạm được ngươi đúng là phúc đức ba đời, nếu trong cuộc sống thiếu ngươi, ta chừng như không biết nên làm sao mới tốt."

Tôi đã làm biếng giải thích tôi ban đầu muốn nói cái gì rồi, thực sự mệt lắm rồi.

"Thật, thật sao? Ngươi thích ta như vậy à?"

Cái giọng vui mừng mang chút thẹn thùng của ngươi là thế nào?

"Phạm Thống, cậu còn muốn ở trên đài âu yếm nhìn câu lau của cậu bao lâu nữa?"

Tiếng Chu Sa ở dưới đài gọi Phạm Thống, khiến hắn tỉnh táo mấy phần, tiếp tục mất mặt ở trên đài thì không được ổn lắm, thế là hắn vội vàng xuống đài, đi tập hợp với Nguyệt Thoái và Chu Sa.

"Phạm Thống, phù chú cậu dùng không tệ đâu."

Vừa đối mặt, Nguyệt Thoái đã nói như thế với hắn với vẻ mặt rất cao hứng. Nhưng chiêu ngự hỏa chú vừa rồi của hắn rõ ràng là nhờ Puhahaha ăn gian, đây khiến hắn thực sự rất khó đối mặt với khen ngợi của Nguyệt Thoái.

"Tôi trước giờ tưởng cậu cái gì cũng không được, không ngờ vẫn có tài đấy."

Chu Sa hình như bởi vì thực lực không thuộc về hắn vừa rồi, mà hơi thay đổi cách nhìn đối với hắn một chút, xem ra cậu hắn là thuộc loại người sẽ kính nể cường giả.

Nhưng chưa từng nhìn thấy cậu tỏ ra kính ý gì đối với Âm Thị, có lẽ vẫn là có một số người bẩm sinh khiến người không thể tôn kính đi.

"Vậy sau này rút trúng phù chú, Phạm Thống cậu hẳn là không vấn đề rồi."

Nguyệt Thoái có vẻ rất yên tâm mà bổ sung một câu như vậy, tức thì khiến Phạm Thống trợn lớn mắt.

Ơ --!

Chờ, chờ một chút, chẳng phải chỉ có lần này mà thôi... A, đúng rồi, tôi đã đánh thắng, cho nên sẽ thăng cấp, còn có trận đấu tiếp theo... Chậm đã! Vậy nghĩa là sau này nếu đụng phải cá nhân, rút trúng phù chú, đều là tôi lên sao! Đây không đúng đi! Tôi rủ các cậu tới chính là bởi vì tôi không muốn đánh mà không phải sao!

Nói như vậy, chỉ cần gặp phải nhóm cá nhân, rút được thuật pháp hẳn là Nguyệt Thoái, mọi người sang bên cạnh hóng mát, rút trúng võ thuật chỉ sợ cũng là Nguyệt Thoái lên... Chu Sa cậu rốt cuộc đến để làm gì! Cậu quả nhiên chỉ là gom cho đủ số sao!

"Phạm Thống, như vậy được không?"

"Không vấn đề."

Nguyền rủa suýt nữa giúp hắn nói ra cứ để tôi bao.

"Vậy thì rất tốt, có thể luyện thêm kỹ xảo thực chiến. Mới đầu cậu đánh vẫn là quá bỡ ngỡ, né tránh có chút vất vả, tôi nghĩ cậu đánh càng nhiều lần càng sẽ có kinh nghiệm."

Cái đó không phải vấn đề bỡ ngỡ, đó mới là tình huống bình thường của tôi...

Phạm Thống bây giờ đã cảm nhận trọn vẹn cảm giác gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay, nếu như gọi Puhahaha liệu có hữu dụng hơn không? Nhưng nếu như lần nào cũng làm như vậy, hắn không chỉ sẽ trở thành Cây Lau đại hiệp, còn sẽ bước tiến về phía Cây Lau đại hiệp khát máu phải không...

◊◊◊◊

Về chuyện bọn họ thắng được trận đầu, Lạc Thị lần này không có đặc biệt chạy tới chúc mừng bọn họ, chỉ gửi thư chúc mừng cho Phạm Thống, có lẽ là đề tài bút ký của Huy Thị mà lần trước bàn luận vẫn chưa có đầu mối, cho nên không thể đối mặt với bọn họ chăng, chẳng qua, nội dung của bức thư này cũng rất khiến Phạm Thống không biết phải nói gì.

Mới đầu còn nghiêm túc hỏi thăm đàng hoàng, tiếp đến là trực tiếp vào vấn đề chính. Sau khi lịch sự khen ngợi mấy câu, đã lộ ra bản tính.

"Ta đã xem trận đấu. Cậu thật không phải xui xẻo bình thường, tỷ lệ một phần mười cũng không xuất hiện ở mấy lần đầu, phù chú ném hết chín tấm mới mới niệm chính xác, cậu có phải là đời này đã làm chuyện gì xấu xa hay là tạo khẩu nghiệp gì rồi phải không..."

Vì sao viết cái thư cũng không tha cho người ta được à? Cậu cho rằng tôi muốn ném chín tấm sao? Ngay cả hành văn cũng không thể biểu đạt được một chút chúc mừng hay sao...

"Chẳng qua, cậu học ngự hỏa chú ở đâu vậy, uy lực đó hình như không bình thường lắm, ta cũng không biết thực lực phù chú của cậu có thể khiến ngự hỏa chú biến thành như vậy, cậu hẳn là làm gì có tiền mua khí cụ tăng cường đâu nhỉ..."

Có chứ, tôi có cầm khí cụ tăng cường, chính là cây lau mà cậu bỏ tiền ra mua cho tôi, chẳng qua người bình thường nhìn thấy cây lau chỉ sẽ cảm thấy người này đánh nhau còn cầm cây lau, có phải là vừa mới từ chỗ quét dọn xong chạy ra, mà sẽ không cảm thấy đây là khí cụ tăng cường.

"Trận tiếp theo ta cũng sẽ đi xem, các cậu cố lên nhé."

Nói đến, hôm nay hắn hoàn toàn không có thấy Lạc Thị ở hiện trường. Rốt cuộc là trốn ở đâu xem lén vậy cà?

"Lạc Thị đã ghi cái gì vậy?"

Nguyệt Thoái ở bên cạnh quan tâm hỏi một câu, bởi vì trong bức thư này cậu đại khái chỉ xem hiểu được không quá một phần ba số chữ.

"... Tôi sẽ dạy cho cậu từng chữ một, từ ngày mai bắt đầu cậu phải học nhận chữ cho tốt, tự mình đọc!"

Là từ hôm nay bắt đầu! Hôm nay bắt đầu!

Mặc dù với tình hình miệng của tôi, học chữ với tôi có khả năng sẽ có chút vấn đề, nhưng tôi nhất định sẽ khắc phục hàng vạn khó khăn để dạy cho cậu, cậu chuẩn bị tâm lý đi!

Nguyệt Thoái hình như có chút không quen đối với việc hắn đột nhiên trở nên hung tợn, nhìn hắn mà lặng đi mấy giây.

"Phạm Thống... cậu hôm nay hình như có hơi dữ, cảm giác không giống mọi khi lắm."

Vậy bình thường là thế nào, rất dịu dàng?

"Mau bỏ bút lông vào, chúng ta đến luyện tập."

Tôi là nói lấy ra! Lấy ra...

"Bỏ vào? Bỏ vào đâu?"

Đối mặt với câu hỏi nghiêm túc và đầy nghi hoặc của Nguyệt Thoái, Phạm Thống rên rỉ một tiếng, ngã vật lên giường bên cạnh, bỏ cuộc giao tiếp.

Đối với hiểu lầm quá đỗi gay go này, Phạm Thống cảm thấy mình thật sự không còn sức tái chiến nữa, dạy học thật là một

chuyện nặng nề và lâu dài, có lẽ vẫn là nghỉ ngơi một chút, ngày mai bắt đầu thì tốt hơn vậy.

◊◊◊◊

Thời gian cử hành trận tiếp theo của bọn họ là ba ngày sau, theo lý thuyết bắt đầu từ trận thứ hai, bởi vì đã qua đào thải, đối thủ càng về sau sẽ càng mạnh, nhưng nghe nói đối thủ lần này cũng là nhóm đoàn thể, cho nên Phạm Thống chẳng lo lắng chút nào, nếu ba người cùng lên, hắn ở bên cạnh vẫy cờ hò hét là được rồi, hơn nữa hắn tin tưởng có Nguyệt Thoái ở đây, mình bất luận thế nào cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

"Nguyệt Thoái! Giải quyết nhanh gọn bọn họ đi!"

Phạm Thống vừa cổ vũ, cũng vừa mừng vì câu này không bị đảo ngược. Nếu biến thành cái gì mà "Bị bọn họ giải quyết nhanh gọn đi" vân vân, vậy cũng quá nguy rồi.

"Tôi cảm thấy đây là cơ hội luyện tập thực chiến, Phạm Thống, đừng làm biếng chứ."

Nguyệt Thoái cười khổ đáp một câu, không có trực tiếp đáp ứng yêu cầu giải quyết nhanh gọn của hắn.

Đùa cái gì vậy chứ, tôi chính là định trốn ở phía sau hóng mát, nói cái gì cũng đừng hòng bảo tôi ra tay.

"Phù chú tôi phóng lúc trước tiêu hao quá lớn, phải mấy chục ngày mới có thể khôi phục."

Ặc... mười mấy ngày biến thành mấy chục ngày, liệu có khoa trương quá không? Chẳng qua tôi cảm thấy cái ngự hỏa chú kia thực sự rất khoa trương, tôi nghĩ nói mấy chục ngày vẫn có thể chấp nhận đi, thế này tôi cũng có thể danh chính ngôn thuận làm biếng lâu một chút.

"Hả? Lâu như thế à?"

"Thì ra chỉ là thỉnh thoảng bạo phát, tôi còn tưởng cậu có chút hữu dụng, kết quả là hiểu lầm à."

Thế là, lại bị xem thường rồi.

Nhưng, Phạm Thống thà rằng bị xem thường, cũng không muốn tiến hành rèn luyện thực chiến gì gì đó, cho nên hắn im lặng không lên tiếng, coi như là âm thầm thừa nhận rồi.

"Chu Sa, vậy cậu muốn đánh thử xem không?"

"Thoạt nhìn không phải đối thủ đáng để động thủ, không có hứng."

Kiểu nói tự coi mình là cao nhân của Chu Sa khiến Phạm Thống ném tới ánh mắt hoài nghi, nói đến, hắn vẫn thật chưa từng nhìn thấy Chu Sa động thủ, nhưng Nguyệt Thoái hình như không có ý kiến gì đối với lời của cậu, đây coi như là công nhận Chu Sa đích xác mạnh hơn bọn họ sao?

"Được thôi, vậy tôi giải quyết bọn họ là được rồi."

Oh yeah! Chỉ chờ câu này của cậu thôi đấy!

Đối thủ của bọn họ là ba người đàn ông mang tua rua màu lam, nhưng ở trước mặt Nguyệt Thoái, thực lực như vậy vẫn không chịu nổi một kích.

Cả quá trình cũng không có gì để nói, Nguyệt Thoái không có ý định dây dưa với người có thực lực không cân xứng, trận đấu bắt đầu chưa được mấy giây là đã kết thúc, cậu dùng thủ pháp mọi khi đánh ngất bọn họ ngay tại chỗ, người cũng đã bị đánh ngất rồi, thắng thua tự nhiên cũng có thể thấy ngay lập tức.

"Nếu như bổ cho mỗi một người một đao, là có ba mươi xâu

tiền rồi..."

Phạm Thống nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Chu Sa bên cạnh, đây cũng khiến hắn cảm thấy, người đồng bạn này của hắn cách bốn chữ thiện tâm nhân sĩ quá xa.

Những trận đoàn thể sau đó, đại khái đều là kiểu như vậy, mà trung gian bọn họ lại gặp phải hai lần đối thủ cá nhân, Phạm Thống tạm thời thoát khỏi bất hạnh, hai lần đó đều không rút trúng phù chú, lần lượt là rút trúng thuật pháp và võ kỹ, đây đương nhiên hoàn toàn không dính dáng đến một tên gỗ mục điểm C thể dục bị lão sư Thuật Pháp Hiên tuyên bố hoàn toàn không có thiên phú như hắn rồi.

Người thượng trận thuật pháp là Nguyệt Thoái, xác thực cũng đã biểu hiện ra trình độ "kỳ tài trăm năm hoặc ngàn năm hiếm có của Thuật Pháp Hiên", phản chế thuật của cậu có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết, mọi thuật pháp mà đối thủ sử dụng, cậu đều có thể khiến nó tiêu tán hoàn nguyên, hơn nữa cậu cũng chỉ dùng mấy cái thuật pháp đơn giản đã đánh bại được đối thủ, bởi vì tưởng tượng thuần túy yếu hơn cậu không biết bao nhiêu đẳng cấp, thuật pháp do cậu sử xuất khiến bọn họ không thể phá giải, chỉ có thể đầu hàng.

Sau hôm đấu trận đó, nghe nói lão sư của Thuật Pháp Hiên còn đặc biệt đến cổng trường nghênh đón Nguyệt Thoái, hết lời khen ngợi trận đấu hôm trước của cậu, cảm động rớt nước mắt, sau khi xem xong còn kích động đến nỗi ngủ không được, tiếp đến là tuôn một tràng thuật pháp tương lai của Đông Phương Thành phải dựa vào cậu phát huy vân vân, như là muốn đem toàn bộ lời khen ngợi trên thế giới dùng hết lên người Nguyệt Thoái mới cam tâm, dẫn đến rất nhiều lườm nguýt của học sinh ở hiện trường, bản thân Nguyệt Thoái cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, nhưng với sự nhiệt tình của lão sư, cậu chung cuộc vẫn là không thể làm ra phản ứng lạnh nhạt nào được, đành mỉm cười tiếp thụ.

Phạm Thống sau khi nghe xong chuyện này, thật sự cảm thấy trong lòng có chút bất bình, hắn dùng ngự hỏa chú đẹp như thế, lão sư của Phù Chú Hiên cũng không nói gì với hắn cả, chứ đừng nói khen ngợi trước mặt mọi người... Hay là nói Phù Chú Hiên tương đối hàm súc hơn, sẽ không khoe... sẽ không rầm rĩ như vậy?

Chẳng qua Phạm Thống ngẫm kỹ lại, đó cũng không phải thực lực của hắn, nếu thật sự bị khen ngợi quá đà như vậy, phần lớn sẽ cảm thấy rất chột dạ đi, cho nên, không có đãi ngộ giống nhau, hắn cũng coi như thôi.

Trận rút được võ kỹ, thượng trận trái lại không phải Nguyệt Thoái, mà là Chu Sa.

Là cậu tự xin ra thi, nguyên nhân là "muốn kiếm tiền tiêu vặt".

Cũng bởi vì như vậy, Phạm Thống cuối cùng cũng đã kiến thức được thân thủ như quỷ mị không thể nào nắm bắt của Chu Sa. So sánh với sự quang minh chính đại của Nguyệt Thoái, cậu đại khái là loại hình "âm thầm", hơn nữa bao gồm những trận đoàn thể mà cậu thỉnh thoảng thượng trận, chỉ cần cậu ra tay là sẽ chết người, không biết nên nói cậu rất nỗ lực kiếm tiền hay là làm sao, tóm lại, Phạm Thống cảm thấy mình sẽ không muốn đối địch với cậu, sau này tốt nhất cũng đừng chọc giận cậu, tránh cho nửa đêm bị cậu cắt cổ chết cũng không biết.

Nếu như đừng gặp phải nhóm cá nhân rút trúng phù chú nữa, nói không chừng có hi vọng được vào xếp hạng?

Cho dù biết thắng lợi hoàn toàn không phải công lao của mình, Phạm Thống vẫn là không khỏi ôm vọng tưởng như vậy.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Chúa ơi, con không muốn trải qua cuộc sống đánh đánh giết giết, sống trên lưỡi đao này nữa, Chúa ơi -- mặc dù con chưa từng

có bất cứ tín ngưỡng kiên định nào, nhưng con vẫn hi vọng ngài có thể cứu vớt con chiên lạc đường này, dẫn bước con vào lối bình an...

Nói tới nói lui, chỉ là tôi rất muốn rút khỏi đại hội tỉ võ mà thôi. Lần nào cũng lo lắng lần sau liệu có đụng phải nhóm cá nhân hay không, lần sau liệu có rút trúng phù chú hay không, cứ hồi hộp lo lắng thế này thật sự mệt lắm đấy.

Nhờ phúc của đại hội tỉ võ, giữa tôi với Puhahaha có thêm chút giao lưu, sau khi trải qua sự kiện phù chú bộc phát, tôi rất nghiêm túc dò hỏi nó, rốt cuộc nó là vũ khí, khí cụ tăng cường phù chú, hay là công cụ lau dọn, kết quả nó vậy mà trả lời tôi nó là phất trần đa năng vạn công dụng, ngoại trù mục công cụ lau dọn kia, nó đều được trang bị đầy đủ, hiệu quả tăng cường đối với ma pháp tà chú cũng tốt như nhau.

Thẳng thắn mà nói, tôi khó có thể tin lời nó nói ngay. Nó nói một cách tự mãn như thế, khó tránh khiến tôi cảm thấy hoài nghi, hơn nữa tôi nhìn làm sao cũng cảm thấy, công cụ lau dọn mới là thiên chức của nó, nó quay lưng với thiên chức để đi trên con đường khác như vậy, thật đúng là tà ma ngoại đạo, mặc dù tôi dùng rất sướng.

Ặc... nói nhầm, đó là nói nhầm, tôi mới không có dùng rất sướng, tôi vẫn là bị nó dọa cho giật nảy mình cần hoàn hồn, tôi thật sự có rất nhiều bất mãn đối với nó, nhất là nó đơn phương cho rằng tôi rất thích nó --

Cái gì chứ, tôi không phải loại người chịu ân huệ nhưng không biết cảm kích đâu nhé! Nhưng nó vừa lại không phải người! Huống hồ tôi cũng đã tốn hai trăm xâu tiền vào nó! Đầu tư này là phải thu hồ, được chứ!

Sau đó à, bởi vì uy hiếp lần trước của Nguyệt Thoái, Mễ Trọng thật sự ngoan ngoãn báo danh tham gia đại hội tỉ võ.

Chẳng qua loại người không chân thành như hắn, bình thường cũng chỉ kết giao được với một đám bạn xấu, bên trong sẽ không có người sẵn lòng cùng hắn đi chịu chết, kết quả hắn đương nhiên chỉ có thể tham gia một mình.

Lấy trình độ của Mễ Trọng, rất tự nhiên đã bị loại ngay từ vòng đầu, tôi đương nhiên cũng chẳng hề cảm thấy áy náy đối với hắn. Chỉ là hắn vậy mà thoát chết một cách láu cá, thật là đáng ghét, cảm giác hình như vẫn chưa làm sao trừng phạt được hắn mà.

Tới tận bây giờ, trận đấu của chúng tôi có thể coi là tiến hành thuận lợi, tôi nghĩ chuyện huyết quang chi tai kia... Hắn là cũng không cần để ý lắm nhỉ?

Nhất định không chuẩn đâu! Nguyệt Thoái mạnh như vậy, làm sao mà có chuyện chứ.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 4 + 6: Mùa Xuân Đến Rồi

"Muốn mau chóng tìm người chồng tốt để gả đi quá. (Muốn mau chóng tìm cô vợ cưới về nhà quá)" -- Phạm Thống

"Nếu như cậu cũng là thể song tính, làm phiền đừng giành Nguyệt Thoái với tôi." -- Chu Sa

"Ặc..."

Sáng sớm, đáng lẽ là lúc nên rời giường chuẩn bị đi học, chẳng qua sau khi Phạm Thống với Nguyệt Thoái chuẩn bị xong, nhìn thấy Chu Sa vẫn còn ngủ trên giường, nhất thời có chút lúng túng.

Có lẽ là trận đấu tối qua quá muộn nên ngủ trễ, Chu Sa hôm nay cũng không có tự động thức dậy, nếu mặc kệ cậu, cậu sợ rằng sẽ ngủ tới bến, bỏ lỡ thời gian đi học, đây hình như không ổn lắm.

"Làm sao đây, Phạm Thống?"

Chu Sa từng nói, lúc ngủ đừng quấy rầy cậu, lời vẫn còn ở bên tai, hai người bọn họ đều không dám manh động.

Phạm Thống lắc lắc đầu với Nguyệt Thoái, ý là mặc kệ cậu ta. Hắn cảm thấy, Chu Sa cũng đã đặc biệt căn dặn rồi, nhất định là có nguyên nhân, có khi động thủ gọi cậu thức dậy sẽ gặp phải nguy hiểm tính mạng, vẫn là đảm bảo an toàn của mình quan trọng hơn.

"Nhưng, lần trước chúng ta không có gọi cậu ấy, cậu ấy bỏ lỡ tiết học xong dáng vẻ trông thật ủ rũ..."

Lúc trước Chu Sa bởi vì ngủ quá giấc không đi học, bị đả kích lớn đến nỗi ngay cả đồ ăn cũng nuốt không trôi, lúc đó Nguyệt Thoái liền có chút áy náy, cảm thấy sớm biết vậy vẫn là nên đánh thức cậu, bây giờ lại gặp tình huống tương tự, hình như nên làm quyết định khác.

Phạm Thống chỉ chỉ vào Chu Sa, sau đó lùi lại mấy bước, ý là nếu như cậu muốn gọi thì tự mà gọi, tôi không quản chuyện này.

Theo như hắn thấy, nếu như gọi Chu Sa thức dậy sẽ đối mặt với nguy cơ sống còn, lấy thân thủ để lập luận, khả năng sống sót của Nguyệt Thoái cao hơn hắn nhiều.

"Chu Sa, đến lúc đi học rồi."

Nguyệt Thoái đánh liều gọi một lần, đương nhiên không có thành công. Chu Sa chỉ là hơi hơi cử động thân thể, chăn bị trượt ra một nửa, bọn họ lúc này mới phát hiện Chu Sa không biết từ lúc nào đã biến thành thể nữ rồi.

Đang ngủ giữa chừng biến thành thể nữ... Là mơ thấy cái gì rồi sao?

Mắt thấy gọi không hiệu quả, Nguyệt Thoái đành vươn tay khe khẽ đẩy vai của cô.

"Chu Sa, đến lúc dậy rồi... Oái!"

Sự tình cứ như thế xảy ra ở trong chớp mắt ấy, Phạm Thống vốn cho rằng sẽ có thảm án đẫm máu xảy ra, chẳng qua đi theo tiếng la hoảng của Nguyệt Thoái, chuyện xảy ra lại là -- Nguyệt Thoái, vốn đang đứng ở bên cạnh giường, bị Chu Sa ở trên giường lôi lên, sau đó, bị thân thể Chu Sa - vẫn còn trong mộng - quấn tới.

Ủa?

"Chu Sa! Cậu đang làm gì vậy!"

Ủa? ... Hiện trường đổ máu, biến thành hiện trường 18+ dạt dào sắc xuân rồi?

Phạm Thống thất thần không ngó ngàng đến tiếng kêu thảm thiết kinh hoảng của Nguyệt Thoái, mặt khác nảy sinh cảm tưởng không biết rốt cuộc là "thật ngưỡng mộ" hay là "thật kích thích" gì nữa, trên cơ bản hắn rất vui khi có loại diễm ngộ này, nhưng đơn thuần như Nguyệt Thoái hình như chỉ cảm thấy khủng hoảng mà thôi.

"Phạm, Phạm Thống! Cứu tôi!"

Nguyệt Thoái đã luống cuống đến mức cầu cứu hắn, mặc dù thoạt nhìn có vẻ rất đáng thương, nhưng Phạm Thống vẫn là cảm thấy rất tiếc nuối đối với việc cậu chà đạp lên diễm ngộ dâng đến cửa như vậy.

Cho dù Chu Sa là song tính thể, nhưng tốt xấu gì bây giờ cũng là nữ mà, hơn nữa còn là một đại mỹ nữ có đường cong mỹ miều, áp sát cậu chặt như thế, bộ không cảm thấy hưởng thụ sao...

"Nguyệt Thoái, cậu cố lên."

"Cố lên cái gì! Giúp tôi kéo cô ấy ra với! -- Đừng sờ lung tung! Đừng cởi quần áo tôi! Oá!"

Ồ, đã tiến triển đến giai đoạn đó rồi sao? Có cần tôi ra ngoài tránh quấy rầy các cậu không?

Cả người Nguyệt Thoái có thể nói là bị áp đảo ở trên giường, bởi vì tên bạn vô lương tâm khoanh tay đứng nhìn, dưới tình thế cấp bách, cậu gần như muốn cho nổ tung căn phòng rồi chạy ra ngoài, chẳng qua vào lúc này, Chu Sa cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Ủa... Nguyệt Thoái?"

Chu Sa đã dừng lại hành động quấy rối vốn đang tiến hành,

dụi mắt, nhìn sắc mặt không còn hột máu của Nguyệt Thoái, rồi lại nhìn tấm trải giường lộn xộn cùng với dáng vẻ chật vật quần áo không ngay ngắn của cậu, tức thì hiểu ra chuyện gì.

"À - tôi chẳng phải đã nói lúc ngủ đừng quấy rầy tôi sao? Sẽ bị tôi vô thức ăn sạch. May mà không phải Phạm Thống, là Nguyệt Thoái, được lời rồi."

"... Sau này sẽ không quấy rầy cô nữa."

Nguyệt Thoái trả lời câu này với vẻ mặt vô cùng cứng ngắc, hình như ở loại mức độ nào đó đã tuyên bố quyết tâm của cậu, cậu đại khái cả đời này cũng sẽ không muốn gặp lại chuyện đáng sợ này nữa.

So với đó, Chu Sa nếu là ở trong mơ ra tay công kích cậu còn đỡ hơn, đối với cậu mà nói, đó còn dễ ứng phó hơn nhiều.

"Cô như vậy đã ăn bao nhiêu kẻ bị hại rồi?"

Phạm Thống không nhịn được nổi lên tò mò. Ban đầu hắn là muốn nói "kẻ may mắn", nhưng bị đảo lộn thành kẻ bị hại, chỉ là, sau khi đảo lộn cái từ này, Nguyệt Thoái có thể sẽ rất đồng ý.

"Không nhiều lắm, hm. Thông thường là chưa thành, bởi vì giữa chừng tôi đã tỉnh rồi."

"Oh-"

Phạm Thống nổi lên suy nghĩ lần sau cũng gọi cô thức dậy thử xem, chẳng qua, phải xác nhận Chu Sa lúc đó là thể nam hay thể nữ trước.

Nếu là bị thể nam áp đảo, đó thì chẳng vui chút nào rồi, đủ để liệt thành ác mộng đi.

"Để tôi xuống giường rồi nói chuyện có được không?"

Hoàn cảnh hiện tại của Nguyệt Thoái vẫn xấu hổ như cũ, bởi vì Chu Sa vẫn đè trên người cậu, khiến cậu không thể động đậy.

"Trông cậu giống như đã bị kinh hoảng rất lớn... tôi có chỗ nào khiến cậu không hài lòng sao? Vóc người không tốt? Mị lực không đủ?"

Ở trên giường bàn luận cái này, khiến người không thể không nói, Chu Sa hình như rất thiếu hụt sự dè dặt của thiếu nữ, có khi trình độ dè dặt của Nguyệt Thoái còn cao hơn cô.

"Không phải vấn đề đó! Loại chuyện này, loại chuyện này, vốn đã --"

Đối mặt với ánh mắt bất thiện liên tục bức cận của Chu Sa, khuôn mặt tuấn mỹ của Nguyệt Thoái căng thẳng đến gần như nhăn nhó, may mà, Chu Sa cuối cùng cũng đã chú ý đến thời gian.

"A -- Sắp muộn học rồi!"

Nói xong, cậu lập tức xông vào phòng tắm nhanh như chớp để sơ tẩy, Nguyệt Thoái suýt nữa là đứng tim, lúc này mới có cảm giác được cứu.

Hôm nay bắt đầu với khúc mở màn như vậy, đối với Nguyệt Thoái mà nói, đây có khả năng là một ngày lắm tai nhiều nạn đi.

◊◊◊◊

"Phạm Thống, cậu vậy mà không cứu tôi..."

Trên đường cùng đi học, Nguyệt Thoái lấy giọng điệu hết sức ai oán uất ức nói với Phạm Thống như vậy, hình như vẫn còn rất để ý chuyện mới xảy ra vừa rồi.

Cậu làm sao có thể nói như vậy đây, tôi là vì tốt cho cậu. Hơn nữa... cậu muốn tôi đi ngăn cản Chu Sa? Cậu là bảo tôi tìm chết

sao?

"Chuyện tình cảm là phải tự mình đối mặt."

Phạm Thống nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng khi nói ra vẫn tương đối đứng đắn. Hơn nữa hiếm khi không bị nguyền rủa xoay vặn, hắn cảm thấy rất mừng rỡ.

Mặc dù hắn âm thầm cảm thấy, đó có khả năng cũng không tính là chuyện tình cảm, hình như đã nhảy cóc rất nhiều bước, trực tiếp đến giai đoạn nhục dục... Chẳng qua, đẩy tới đẩy lui vẫn có thể miễn cưỡng quy về chuyện tình cảm, cho nên hắn nói như vậy hắn là không vấn đề.

"Tôi, tôi căn bản không biết nên giải quyết làm sao..."

Dáng vẻ bối rối của Nguyệt Thoái, thoạt nhìn thật sự khiến người có loại cảm giác rất muốn trợ giúp cậu, nhưng, Phạm Thống ngoại lệ.

Này. Tôi lúc còn sống là mở cửa tiệm xem tướng, không phải tư vấn tình yêu! Cho dù tôi có dã tâm mở rộng phạm vi sự nghiệp, kiêm kinh doanh nhân duyên hồng tuyến, nhưng đó cũng còn chưa bắt đầu! Đáng ghét, bản thân tôi cũng chưa từng yêu đương, vì sao phải giúp người khác giải quyết vấn đề tình cảm chứ --

"Cậu không thích Chu Sa sao? Cậu không thể chấp nhận cô ấy à?"

"Tôi không biết..."

Nguyệt Thoái lắc đầu, thở dài.

"Làm sao không biết chứ? Không thích hay là thích, ngoại trừ bản thân cậu, còn có ai biết?"

Phạm Thống cảm thấy đây hẳn là chuyện rất rõ ràng, giống

như hắn thích Nguyệt Thoái, không thích Mễ Trọng. Nhưng Nguyệt Thoái hiển nhiên phức tạp hơn nhiều.

"Như thế nào... mới tính là thích một người đây?"

Khi Nguyệt Thoái dùng câu hỏi để trả lời vấn đề của hắn, Phạm Thống nhìn thấy trong đôi mắt xanh da trời kia tràn ngập mơ hồ.

"Chu Sa vì sao lại thích tôi? Cô ấy rốt cuộc thích tôi chỗ nào? Cô ấy... thì lại hiểu rõ tôi bao nhiêu đây?"

Khi cậu đề xuất những vấn đề này, là thật sự mang theo sự ngỡ ngàng và nặng nề.

Mặc dù Phạm Thống rất muốn nói với cậu, không cần nghĩ nhiều như vậy, cô ấy chỉ là thích khuôn mặt với thực lực của cậu mà thôi, cậu cũng có thể chỉ thích vẻ đẹp của cô ấy, mở lòng chấp nhận cô ấy đi --

Nhưng với bầu không khí hiện giờ, hắn thực sự có chút nói không ra khỏi miệng.

"Tôi vẫn luôn cảm thấy... thích một người, không phải một chuyện đột nhiên hoặc tùy tiện. Loại cảm giác này là cần thời gian để hiểu rõ..."

Khi đang nói, cậu giống như đắm chìm vào trong suy nghĩ của mình, mà thần tình trên mặt cậu, cũng không giống như đang nói đến chuyện thích ai đó.

Bởi vì khi đang nói những lời này, trên người cậu để lộ một luồng khí ai thương.

Phạm Thống cảm thấy mình khó có thể thích ứng bầu khí như vậy.

Được thôi, tôi biết rồi, cho nên cậu đều là lấy kết hôn làm tiền đề để suy nghĩ chuyện hẹn hò sao? Cậu thật là một người rất nghiêm túc cẩn trọng, chẳng giống người trẻ tuổi chút nào. Ồ... nên nói, chẳng giống người trẻ tuổi ở thế giới của tôi chút nào.

"Cậu chưa từng thích ai?"

Từ nãy đến giờ, nguyền rủa cứ luôn đảo lộn giữa có thể với không thể, thích với không thích ở trong đầu Phạm Thống, may mà khi hỏi ra vẫn không khác mấy.

"Tôi có."

Nguyệt Thoái trầm tĩnh trả lời, tiếp đến giống như nhớ lại quá khứ, mà xa xôi nói.

"Tôi từng rất thích một người. Đã từng."

Cậu không có miêu tả quá nhiều về loại tâm tình thích đó, có lẽ là bởi vì đã trở thành quá khứ rồi.

"Chỉ đáng tiếc, người đó hẳn là không thích tôi đi."

Phạm Thống cảm thấy lúc này hình như không nên lắm lời, nhưng hắn vẫn không nhịn được muốn hỏi thêm một câu.

"Cậu làm sao biết người đó không thích cậu?"

Nguyệt Thoái tạm ngừng một chút, hơi hơi mở miệng, mà thần tình của cậu sau khi đờ đẫn mấy giây cuối cùng cũng có thay đổi.

Đó là một nụ cười khó có thể diễn tả, cũng có lẽ chỉ có thể dùng rợn tóc gáy để hình dung.

"Người đó không thích tôi, cho nên, hắn mới giết tôi, đúng chứ?"

Đầu của Phạm Thống thoáng cái trở nên trống rỗng.

Trong khoảnh khắc đó sự lạnh buốt ùa vào đầu hắn khiến hắn mất đi năng lực phản ứng.

Phải nói rằng hắn không hiểu vì sao thiếu niên một giây trước đi bên cạnh hắn, thoạt nhìn vô hại và yếu đuối lại đột nhiên mang đến cho hắn cảm giác khủng bố như vậy -- hình như cũng không hẳn thế. Dù sao đây cũng dính dáng đến cái chết của cậu, đó có lẽ là chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời cậu... Nhưng, sát ý khiến cho không khí xung quanh đột nhiên lạnh đi này thật sự là lần đầu tiên khiến hắn biết rằng, căm hận là thứ có thể thực chất hóa như vậy.

Nếu như tôi bây giờ quỳ xuống xin lỗi, nói tôi đã hỏi sai rồi, liệu còn kịp không?

Con người quả nhiên không nên có quá nhiều tò mò -- tò mò không chỉ có thể giết chết một con mèo, cũng có thể giết chết một tên ngốc mồm miệng không che đậy -- tôi rút được đồ ngốc quả nhiên là có đạo lý sao? Nhưng, Nguyệt Thoái cậu có thể không trả lời mà! Cậu vì sao phải trả lời chứ --

Khi Phạm Thống hồi thần lại từ trong cảm giác khủng bố kia, hắn mới phát hiện Nguyệt Thoái đã không còn ở bên cạnh nữa rồi.

Có lẽ là đi trong lúc hắn đang đờ ra, mà hắn căn bản không có phát giác.

Lúc này kỳ thực cũng không biết nên nói cái gì, mỗi người yên tĩnh một mình, có lẽ cũng tốt chăng.

◊◊◊◊

Khi chạy đến lớp học Phù Chú Hiên, Nguyệt Thoái đã ngồi ở bên trong rồi.

May mà, ít nhất người không biến mất, vẫn là có đi học. Phạm Thống thở phào một hơi.

Hắn đi đến vị trí bên cạnh Nguyệt Thoái, khi đang định nói gì đó, mặt khác lo lắng sẽ nói sai, thì đột nhiên có một âm thanh từ ngoài xen vào.

"A... um... thật ngại quá..."

Âm thanh đột nhiên xuất hiện, thuộc về một cô gái thẹn thùng, bởi vì đứng ở trước chỗ ngồi của mình, Nguyệt Thoái ngẩng đầu lên, Phạm Thống cũng mang chút khó hiểu, không biết là chuyện gì.

Chắc không phải ngay cả ở trong phòng học cũng có người đề xuất quyết đấu chứ? Nguyệt Thoái bây giờ tâm tình đang rất kém, đừng đến tìm chết đấy, cho dù cô là con gái, cậu ấy có khi cũng sẽ thẳng tay như thường?

"Có, có thể xin cậu nhận cái này không?"

Lúc này, nữ học sinh cố lấy dũng khí, hay tay cầm một cái hộp đã được bao gói đưa về phía Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái do dự một chút, vẫn không có phản ứng.

"Đây là...?"

"Đây, đây là quà tặng!"

Nguyệt Thoái chớp mắt, cuối cùng đem câu hỏi "vì sao muốn cho tôi" nuốt vào trong bụng, sau đó nhận lấy cái hộp.

"Cảm ơn."

Nữ học sinh sau khi nhìn thấy cậu nhận món quà, không dám nói thêm một câu nào, liền đỏ mặt chạy đi, sau khi cô trở về chỗ đám bạn của mình, từ bên đó còn vọng đến một số tiếng nói chuyện như là "cậu ấy nhận rồi kìa", "cậu làm sao không nói thêm mấy câu với cậu ấy", "cậu ấy không có từ chối, vậy tớ ngày mai cũng muốn tặng" vân vân, vô cùng bất minh.

Ồ... Bây giờ là sao? Quà ái mộ xuất hiện rồi? Thật sự là quà ái mộ chứ? Sẽ không mở ra là trò chơi khăm đi?

Nguyệt Thoái sau khi nhận thứ khiến cậu cảm thấy nan giải này, rõ ràng lại bắt đầu không biết nên làm thế nào, cậu cứ như thế nhìn chằm chằm vào món quà rất lâu, mới rốt cuộc quyết định chuyển sang Phạm Thống.

E hèm! Nguyệt Thoái! Chậm đã! Cậu muốn làm cái gì! Chẳng lẽ cậu muốn bắt chước ví dụ ngu xuẩn của Âm Thị đại nhân, đem đồ của con gái tặng chuyển cho bạn của mình ngay tại trận sao?

Phạm Thống nhất thời trở nên khủng hoảng, dù sao thì hắn chẳng hề muốn trở thành đối tượng oán hận của một đám con gái si mê một chút nào.

Nhưng sự thực chứng minh là hắn nghĩ quá nhiều rồi, Nguyệt Thoái chỉ là muốn hỏi hắn xử lý làm sao mà thôi.

"Phạm Thống, cái này... nên làm sao đây? Đây là cái gì? Cô ấy vì sao muốn tặng cho tôi?"

Cậu thật sự không có cảm nhận được đây là quà tặng tình yêu sao? Cậu chưa từng nhận quà của Chu Sa?... Hm, lấy Chu Sa làm ví dụ là tôi sai, Chu Sa quá cực đoan rồi, cô ấy nếu là tặng quà, có khi là một nụ hôn nóng bỏng chẳng hạn.

"Trở về rồi xem."

Tôi vốn định bảo trở về rồi nói... quên đi, cũng không khác mấy.

Bởi vì bị món quà này đột kích, Nguyệt Thoái thoạt nhìn đã khôi phục dáng vẻ vô hại bình thường rồi, đây cũng tính là một chuyện tốt, ít nhất Phạm Thống cho rằng như vậy.

Cầm bút lông thoạt nhìn vẫn vụng về, chữ ghi ra cũng không

ngay lắm, mực cũng sẽ bất cẩn phun lên giấy...

Đây mới là Nguyệt Thoái hắn quen biết. Thỉnh thoảng ở khi Nguyệt Thoái biến thành dáng vẻ hắn không quen biết, hắn thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nhưng, không muốn nhận thức bộ mặt khác của cậu, chỉ hi vọng cậu duy trì dáng vẻ này mãi, cũng là một cách nghĩ ích kỷ đi.

Trừ phi bọn họ chỉ là quen biết sơ sơ, không cần thiết can thiệp vào quá nhiều chuyện của đối phương.

Mà Phạm Thống cảm thấy, giữa bọn họ hẳn là... bạn bè có quan hệ quan trọng hơn một chút.

Nếu như là bạn bè, vậy thì, sớm muộn cũng sẽ có một ngày vẫn phải đối mặt với những vấn đề đó.

◊◊◊◊

Sau khi trở về túc xá, chuyện đầu tiên cần xử lý chính là cái món quà kia.

Món quà sau khi mở ra rất đơn thuần, chính là một hộp điểm tâm tự làm với một tấm thiệp có mùi thơm, trên tấm thiệp chỉ có mấy câu hàm súc e thẹn, lấy trình độ chữ viết Đông Phương Thành của Nguyệt Thoái vẫn miễn cưỡng xem hiểu được, mà sau khi xem xong tấm thiệp, Nguyệt Thoái dù có chậm tiêu thiếu kinh nghiệm làm sao, cũng đại khái biết được là chuyện thế nào.

"Đây là... bày tỏ hảo cảm đối với tôi sao?"

Tốt quá rồi! Cậu còn cứu được! Cậu vẫn chưa đến cảnh giới đáng buồn như Âm Thị đại nhân!

Phạm Thống liếc sơ tấm thiệp một cái, đại khái là bảo Nguyệt Thoái thi đấu cố lên, hộp đồ ăn này là một chút lòng thành của cô

vân vân, cách biểu đạt của con gái Đông Phương Thành quả nhiên không cởi mở như người Tây Phương Thành, rõ ràng chính là da mặt mỏng muốn tỏ tình còn che che giấu giấu như vậy, cũng khó tránh mọi người ngưỡng mộ Âm Thị lâu như thế, cuối cùng lại là rơi vào tay Bích Nhu đến từ Tây Phương Thành.

"Không phải."

"Không phải sao?"

Nguyệt Thoái có chút ngạc nhiên.

... Tôi là muốn nói phải, nhưng bị đảo lộn rồi.

"Không phải, tôi là nói, tôi nghĩ cô ấy hẳn là ghét cậu không sai..."

Đừng phá nữa! Ai lại tự tay làm đồ ăn cho người mình ghét chứ! Trừ phi bên trong có hạ độc!

"Đông Phương Thành... là tặng quà cho người mình ghét sao?"

Nguyệt Thoái dùng một khuôn mặt không biết nên nói là bừng tỉnh hay là cảm thấy rất sửng sốt để hỏi như vậy, hiển nhiên, cậu đang hiểu lầm tập tục của Đông Phương Thành, nếu như còn định nhập cảnh tùy tục thì càng nguy to rồi.

"Phải! Không phải! Ư ư ư ư --"

Phạm Thống bởi vì nỗ lực muốn phủ định lời trước đó của mình, nhưng cũng không thành công, mà khổ não ôm đầu.

Tóm lại, sau một chuỗi giao tiếp khốn khổ vất vả khoa tay múa chân, hắn cuối cùng cũng khiến Nguyệt Thoái hiểu được hắn trước đó là nói sai, chẳng qua, vấn đề quà tặng vẫn là phải xử lý.

"Làm sao đây... có ăn không? Cần hồi lễ không?"

Ở trên lễ mạo, Nguyệt Thoái hình như rất để ý, nhưng tặng lại quà giống như đã cho đối phương hi vọng, quan trọng hơn là... cậu căn bản không nhớ cô gái kia trông như thế nào.

Đồ ăn đương nhiên là phải ăn, mặc dù những món điểm tâm này cũng không thể lấp đầy bụng như bữa chính, nhưng ít nhất dễ ăn hơn lương thực công cộng rất nhiều, Phạm Thống đương nhiên là bỏ một phiếu ăn, một mình Nguyệt Thoái nhất định ăn không hết, vậy thì hắn liền được chia một ít rồi.

Dù sao cũng đã về túc xá, cho dù hắn ăn một phần, cũng không sợ người tặng quà biết mà bị oán hận, hắn đã tính cả rồi.

"Tôi về rồi... đó là cái gì?"

Chu Sa vừa vào cửa, đã nhìn thấy bọn họ bưng một cái hộp đang nghiên cứu, tự nhiên muốn hỏi một chút.

"Hôm nay có người tặng quà cho tôi..."

Nguyệt Thoái thành thật trả lời xong, Phạm Thống cảm thấy ánh mắt Chu Sa thoáng trở nên có chút hiểm ác, chẳng qua, chỉ xảy ra trong một giây, hắn cũng không xác định mình có phải là nhìn nhầm hay không.

Ặc, cậu không hỏi là ai tặng sao? Nếu như là một bạn học nam bình thường, cậu đã uổng công ghen rồi... Không đúng, đối với cậu mà nói, nam hay nữ tặng, căn bản đều như nhau.

"Chu Sa, cùng ăn đi."

Nguyệt Thoái thoải mái mời cậu ăn chung, thái độ hết sức thân thiện.

"Ừ."

Chu Sa không nói nhiều cái gì, liền ngồi xuống cùng ăn. Nhưng

Phạm Thống luôn cảm thấy, đây là sự yên tĩnh trước bão tố.

◊◊◊◊

Nói là sự yên tĩnh trước bão tố, thực không biết có nói đúng hay không.

Món quà hôm đó chỉ là cái bắt đầu, mấy ngày tiếp đến, Nguyệt Thoái lần lượt ở trên đường, trong trường học nhận được quà tặng hoặc thư của những cô gái khác nhau tặng, những cô gái này thật không biết là đột nhiên từ đâu bốc ra, trước kia căn bản không chuyện như vậy.

Căn cứ vào suy đoán của Phạm Thống, đây có khả năng liên quan tới đại hội tỉ võ. Bề ngoài của Nguyệt Thoái vốn đã rất nổi bật, chỉ là, lúc bình thường đi ở trên đường, cho dù nhìn thấy cũng không dễ nghe ngóng, nhưng trở thành tuyển thủ thi đấu thì có tư liệu để tra rồi, hơn nữa thực lực mà Nguyệt Thoái triển hiện ra cũng xác thực đủ để cho con gái động lòng, thế là những thiếu nữ vốn đã chú ý với chưa chú ý đến Nguyệt Thoái đều tới tấp bắt đầu hành động, suy đoán này vẫn rất hợp lý.

Bọn họ bây giờ vẫn chỉ đấu đến giai đoạn trung hạ, người xem đấu cũng không nhiều lắm, nếu như tiếp tục, có khả năng độ nổi tiếng sẽ cao hơn, có khi hiện trường còn sẽ tổ chức thành đội cổ vũ kỳ quái gì đó...

Nguyệt Thoái bởi vì không biết nên làm sao từ chối người khác -- nhất là loại ánh mắt tràn trề mong đợi món quà sẽ được nhận kia -- cho nên đồ người ta tặng, cậu cuối cùng đành nhận toàn bộ, thẳng thắn mà nói, muốn ứng phó những cô gái này thực sự khiến cậu cảm thấy rất đau đầu, khiến cho cậu bây giờ chỉ cần không cần thiết, đều không muốn ra ngoài lắm.

"Cậu gần đây được chào đón thật đấy."

Khi Chu Sa dùng một loại giọng điệu đầy ẩn ý nói chuyện với Nguyệt Thoái như vậy, Phạm Thống liền cảm thấy có trò hay để xem rồi.

"Tôi cũng có chút phiền nhiễu."

Nguyệt Thoái trả lời không có tâm cơ gì, Chu Sa thì nghiêm túc đề xuất kiến nghị.

"Vậy thì, chúng ta đuổi những con ruồi nhặng quấy rối kia chạy đi thì thế nào?"

Vậy mà nói con gái là ruồi nhặng, cậu đúng là xuống miệng không lưu tình đối với tình địch...

"Đuổi chạy?"

Nguyệt Thoái hiển nhiên là nghĩ đến phương diện bạo lực rồi, sắc mặt nhất thời có chút khó coi.

"Tôi có thể biến thành thể nữ đi theo cậu, nếu như có người tặng đồ nữa, tôi thay thế cậu từ chối."

Ồ? Ngụy trang thành giả tượng có bạn gái, để những cô gái kia thức thời tránh sang chỗ khác sao?

Chẳng qua, không phải tôi muốn nói, nếu như muốn đuổi ruồi nhặng có hiệu quả, cậu trực tiếp dùng tướng mạo nam giới liếc mắt đưa tình với Nguyệt Thoái hẳn là có hiệu quả hơn, cậu không thấy Lăng Thị đại nhân vừa xen vào, kẻ theo đuổi Âm Thị đại nhân biến sạch toàn bộ sao?

Nhưng bọn họ rốt cuộc là bởi vì nhìn thấy Âm Thị đại nhân thân mật với đàn ông mới chịu đả kích, hay là bởi vì vẻ đẹp của Lăng Thị đại nhân khiến bọn họ tự lấy làm xấu hổ, đây thì tôi không biết rồi. Hơn nữa, muốn Nguyệt Thoái liếc mắt đưa tình với cậu, tôi thấy là có độ khó rất lớn.

"Ồ, là vậy sao? Nhưng tại sao phải đặc biệt biến thành thể nữ?"

Nguyệt Thoái vẫn chưa thông, Chu Sa cũng dứt khoát nói rõ.

"Đương nhiên là để bọn họ biết khó mà lui. Muốn so ba vòng hay cái gì cũng được, xem bọn họ có bản sự gì."

"Ba..."

Nguyệt Thoái bởi vì cái từ nào đó mà Chu Sa nói, thế là da đầu tê dại ngay tại chỗ, thể hiện trạng thái não không thể vận chuyển.

Hm, cậu cũng đã được tiếp xúc thân mật rồi, kỳ thực cậu cũng đại khái biết ba vòng bao nhiêu rồi đi? Cứ cảm thấy đây là con số rất khiến người chảy nước miếng.

"Cũng không cần như vậy đâu, thế này quá làm phiền cậu rồi..."

Trước khi Nguyệt Thoái nói ra câu "chúng ta cũng đâu có quan hệ gì đặc biệt", Chu Sa đã ngắt lời của cậu.

"Lần sau tôi sẽ dùng thể nữ thượng trận, cứ quyết định vậy đi."

Cậu cao hứng là được, cậu cao hứng là được.

"Chu Sa, tôi có vấn đề muốn hỏi cậu."

Mắt thấy Chu Sa đã hạ quyết tâm, Nguyệt Thoái cũng không khuyên can nữa, mà là chuyển đề tài đến chỗ khác.

"Theo cách nói của cậu, thể song tính là đặc trưng vốn có ở thế giới ban đầu của cậu, vậy năng lực chất biến của cậu rốt cuộc là cái gì?"

Trong buổi trò chuyện từ rất lâu trước, Chu Sa từng nói mình có tình huống chất biến, nhưng không có nhắc đến là hiệu quả thế

nào, bây giờ mọi người đã quen thuộc nhau hơn rồi, cho nên Nguyệt Thoái liền hỏi lại cái vấn đề này.

"Tôi rất vui vì cậu có hứng với chuyện của tôi."

Chu Sa cười với Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái lập tức lại run lên không thoải mái.

Dù sao bây giờ Chu Sa vẫn là diện mạo nam giới, mấy lời kiểu này nghe xong quả nhiên vẫn sẽ không được thoải mái lắm đi...?

"Có lẽ là có liên quan tới chấp niệm trước khi chết, năng lực tôi có được sau khi chất biến, là có thể sử dụng một số kỹ thuật đặc thù ở thế giới ban đầu của mình, ví dụ như dịch chuyển tức thời. Chiếu theo lý thuyết, thế giới này không có một số nguyên tố ở thế giới ban đầu của tôi, có một số thứ không thể dùng, nhưng bởi vì chất biến, tôi có thể mô phỏng ra, nhưng số lần sử dụng trong một ngày rất có hạn, hiệu quả cũng bị giảm mạnh."

Chu Sa chịu nói rõ ràng như thế với bọn họ, hẳn đã coi bọn họ đều là người của mình rồi, cũng chính là nói, cậu hẳn cũng đã công nhận Phạm Thống, đây khiến Phạm Thống không biết có nên vui hay không.

Dịch chuyển tức thời? Chính là cái mà sau khi sử dụng xong phần thân trên với thân dưới sẽ bị tách lìa? Cái thứ gây nên cái chết của cậu?

Đây... nghe lên rất không an toàn đi? Cậu có thể phong ấn cái chiêu này, về sau tốt hơn đừng sử dụng nữa được không? Ý nghĩa của giảm mạnh tức là nửa thân trên với nửa thân dưới tách ra một trăm mét, bây giờ chỉ còn lại ba mét, cho nên vẫn có thể chậm rãi bò qua rồi nối lại như không có chuyện gì sao? Không phải nói như thế chứ?

Chẳng qua dù sao ở đây cũng có thể sống lại, nếu như cậu

không sợ chi trả phí thân xác một trăm xâu tiền, cậu có thể sử dụng nhiều cũng không sao...

"Là như vậy à..."

Nguyệt Thoái gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, cậu đại khái cũng chỉ là bởi vì tò mò mới hỏi.

"Ngày mai là có trận đấu rồi, thật đáng mong đợi."

Mong đợi của Chu Sa, hiển nhiên là đang mong đợi sắc mặt của những con "ruồi nhặng" kia đi.

"Nguyệt Thoái, tôi có thể khoác tay cậu lên đài không?"

"Không được!"

Nguyệt Thoái hình như vẫn hết sức đơn thuần với thận trọng, ngay lập tức nghĩ cũng không nghĩ đã từ chối rồi, mà Chu Sa mặc dù tỏ ra vẻ mặt "thật mất hứng", nhưng cũng không tiếp tục dây dưa, đây trái lại khiến Phạm Thống cảm thấy càng khủng bố.

Cậu thật sự phải cẩn thận đấy, Nguyệt Thoái, đừng để đến lúc đó bị gặm cho ngay cả xương cũng không còn...

Hôm sau, Chu Sa thật sự đúng như lời mình nói, lấy diện mạo nữ tính ra thi đấu, đây cũng khiến mọi người xôn xao nghị luận.

"Đội ngũ lúc báo danh điền ba người nào thì là ba người đó, không được đổi người giữa chừng."

Người phụ trách hiện trường khó xử nhìn bọn họ, bọn họ cũng trả về vẻ mặt khó xử.

"Hơ... chúng tôi cũng không có đổi người giữa chừng."

"Cái gì? Nhưng một đồng bạn khác của các người rõ ràng là nam..."

"Là chính cậu ấy không sai."

Đối phương hiển nhiên bị bọn họ làm cho hồ đồ, cả người tràn ngập nghi hoặc. Chẳng qua, muốn xác định có phải là đúng người hay không cũng rất đơn giản, kiểm nghiệm ấn ký trên người cư dân tân sinh một chút là được rồi, chẳng qua, sau khi nghiệm ra đây đích xác là ấn ký của Chu Sa, đối phương càng khó hiểu.

"Ủa? Thật sự là đúng người? Nhưng... cậu ta rốt cuộc là nam hay là nữ?"

Tôi có thể lý giải tâm tình của anh, nhớ lúc đầu tôi cũng không thể tiếp thụ, nếu không phải cậu ta trực tiếp biến thân cho tôi xem, tất cả chính là chứng cứ đanh thép, tôi cũng sẽ không tin trên thế giới còn có loại chuyện này đâu.

"Tóm lại xác định đúng người là được, quản nhiều như thế làm gì?"

Chu Sa khó chịu mà lấy âm thanh yêu kiều của cô để trả lời như vậy, người đàn ông kia tức thì trở nên lúng túng, liền không có truy cứu nữa. Cô hôm nay lộ diện với thể nữ, quần áo vẫn là mặc loại bó sát, chất liệu vừa không nhiều vừa ôm dáng, đối mặt cự ly gần thực sự rất dễ khiến đàn ông xao nhãng, ít nhất đã thí nghiệm thành công trên người Phạm Thống rồi, đàn ông ở bên cạnh hiện trường cũng gần như đã bị trúng chiêu.

Phạm Thống âm thầm cảm thấy, có khi sau hôm nay, đàn ông theo đuổi Chu Sa cũng sẽ nhiều lên... Dưới tình huống không biết thật ra cô có thể biến thành nam bất cứ lúc nào.

"Nguyệt Thoái --"

Sau khi đối phó xong người phụ trách, Chu Sa liền dùng một

loại giọng điệu giống như làm nũng chuyển sang Nguyệt Thoái.

"Làm, làm gì?"

Nguyệt Thoái đang định bước lên lôi đài thì lập tức cứng đờ, thần sắc cũng trở nên rất không tự nhiên.

"Trước khi thi đấu, hôn một cái nhé? Sẽ mang đến may mắn."

Phụt!

Phạm Thống suýt nữa bị sặc nước miếng.

"Cho dù không làm như thế cũng sẽ thắng!"

Cả mặt Nguyệt Thoái chính là vẻ "cho dù cô giết tôi tôi cũng không làm được", chẳng qua, Chu Sa hôm nay hình như vẫn không muốn bỏ qua cho cậu như vậy.

"Nhưng tôi cảm thấy không làm như vậy tâm lý sẽ bất an! Đi mà..."

Chu Sa đang nói, nhanh tay lẹ mắt khoác lấy cổ của Nguyệt Thoái, người liền muốn dán lên.

"Không! Tuyệt đối sẽ thắng! Tôi lấy danh dự của tôi mà thề!"

Nguyệt Thoái biến sắc đẩy Chu Sa ra, chẳng qua lại đẩy trúng chỗ không nên đẩy, sắc mặt cậu thoáng cái từ trắng chuyển sang đỏ, biến hóa có thể nói là vô cùng nhanh chóng.

Chu Sa, cô cứ tiếp tục như vậy, cậu ấy sợ rằng ngay cả bài vị tổ tông cũng lấy ra để thề đấy.

Đối thủ trận này sợ rằng sẽ bị giải quyết nhanh gọn đi, hm.

Mặc dù đây chỉ là suy đoán của Phạm Thống, nhưng nếu hắn biết chuyện lúc trước Nguyệt Thoái lần đầu tiên ở trên cây bị Chu

Sa sau khi biến thành nữ hù dọa, đã ở dưới tình huống đầu óc trống rỗng mà làm thịt toàn bộ dã thú hỗn loạn dưới cây, đại khái sẽ có thể càng khẳng định cái suy đoán này rồi.

"Có thể bắt đầu thi đấu chưa?"

Tự một mình đi lên đài, không dám đối mặt với Chu Sa, Nguyệt Thoái hoảng hốt hỏi người chủ trì cái vấn đề này.

"Bạn đội của cậu vẫn chưa lên đài..."

Đối thủ của trận đoàn thể đã đứng đủ ba người rồi, chẳng qua Phạm Thống với Chu Sa vẫn chưa có lên.

"Không sao, một mình tôi đã được rồi!"

Nguyệt Thoái, cậu thật sự quá căng thẳng rồi, Chu Sa có đáng sợ như vậy sao? Tôi không cảm thấy như vậy.

"Vậy mà dám xem thường bọn ta!"

Loại yêu cầu một chọi ba này đã chọc giận đối thủ A B C, nhìn dáng vẻ đùng đùng nổi giận của bọn họ, đại khái cũng hận trận đấu không thể bắt đầu sớm hơn, để bọn họ giáo huấn cái tên không có mắt kia đi.

Có điều, Nguyệt Thoái thế nhưng là tồn tại vượt ngoài lẽ thường, không thèm nhìn đối phương cũng có thể đánh tay đôi với ma pháp kiếm vệ hai đường chỉ vàng, các người bị xem thường cũng là chuyện đương nhiên.

"Ồ, nếu như cậu cảm thấy như vậy cũng không sao..."

Người chủ trì rất thấu hiểu lòng người mà tuyên bố trận đấu bắt đầu, sau đó tình huống giống như dự liệu của Phạm Thống -- Sau khi Nguyệt Thoái lấy tốc độ đáng sợ để lại tàn ảnh trên đài, đối thủ A B C đáng thương liền đồng loạt đổ rạp xuống đất, chỉ

thiếu mỗi không hộc máu mà thôi.

Tôi nói nè Nguyệt Thoái, người ta tốt xấu gì cũng là ba tên tua rua màu lam đậm, cậu một lần xử gọn ba người như vậy, liệu có quá khoe mẽ không? Vẫn là ẩn giấu một chút thực lực thì tốt hơn chứ nhỉ?

Sau khi trọng tài tuyên bố thắng lợi xong, Nguyệt Thoái liền xuống đài, vì để né tránh ôm hôn, cậu thật sự đã bỏ rất nhiều công sức, đây cũng khiến Chu Sa bĩu miệng liếc cậu một cái.

"Cậu không muốn thân cận với tôi như vậy sao?"

Tôi nghĩ, đối với cậu ấy mà nói, tính cách bản thân với trước công chúng có khả năng đều là cái chướng ngại đi.

"Cô... cô mới là vì sao cứ muốn thân cận tôi?"

Nguyệt Thoái cuối cùng cũng đã bị bức ra một câu thật lòng, nếu không phải thần kinh quá căng thẳng, cậu có khả năng sẽ bởi vì lời này có chút thất lễ mà không nói rồi.

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, tôi thích cậu."

Chu Sa chẳng hề ngượng ngùng tỏ tình một lần nữa, nếu loại xung kích tương tự như thế này nhiều hơn một chút, đại khái lại có thể thành công khiến đầu của Nguyệt Thoái đình chỉ vận chuyển rồi.

"Cậu thật sự không cân nhắc sao? Một chút cũng không cân nhắc sao? Không thử đã muốn từ chối tôi sao?"

Tiểu Thư, cô rốt cuộc là muốn cậu ấy nếm thử cái gì, a không, tôi là nói, muốn thử cái gì đây?

"... Để tôi suy nghĩ sau thử xem."

Có lẽ là không thể từ chối một cách chém đinh chặt sắt như

vậy, đáp án của Nguyệt Thoái có chút ái muội không rõ, cũng không biết trong lòng cậu là nghĩ thế nào.

Mà nè, cậu thật sự cũng có ý gì đó sao? Nếu như không có vẫn là thừa dịp từ chối sớm thì tốt hơn, tôi cảm thấy Chu Sa là loại người sau khi chia tay sẽ tạt acid vào cậu đấy.

Hm... Tôi cảm thấy cái bà dì nguyền rủa tôi, khụ, tiểu thư, hẳn là cũng cùng loại người với Chu Sa.

"Nguyệt Thoái! Ủa, trận đấu của các cậu đã kết thúc rồi à? Tôi vốn định tới xem thi đấu đó."

Phạm Thống vốn cho rằng, có Chu Sa ở đây, hẳn là không có con gái dám đến bắt chuyện, không ngờ trong quần người vẫn còn một người đi qua... thì ra là Bích Nhu đã quen biết từ trước.

"Ừ, đã kết thúc rồi."

Lúc Nguyệt Thoái đối mặt với Bích Nhu, thần sắc liền chuyển sang lãnh đạm, đến bây giờ Phạm Thống vẫn không hiểu nguyên nhân lãnh đạm của cậu là cái gì.

"Thật đáng tiếc, tôi cũng chẳng qua chỉ ra ngoài muộn mấy phút mà... Ủa? Vị này là?"

Nhìn thấy Chu Sa đứng cùng Phạm Thống với Nguyệt Thoái, Bích Nhu lộ ra mấy phần tò mò, bởi vì cô chưa từng nhìn thấy Chu Sa thể nữ, đối với cô mà nói, đây chính là cô gái chưa từng nhìn thấy mà thôi.

Nguyệt Thoái nhìn hướng Chu Sa, nhất thời cũng không biết nên giới thiệu thế nào, ngay trong mấy giây cậu do dự, Chu Sa đã cười ôm lấy cánh tay của cậu.

"Chúng tôi là quan hệ ngủ cùng một giường."

Phụt! Khụ khụ khụ khụ!

Phạm Thống suýt sặc nước miếng lần nữa, hắn đến hôm nay mới biết, thì ra nước miếng của mình là thứ nguy hiểm như vậy.

Rõ ràng là giường ba tầng đi! Nói lên đích xác là cùng một cái giường, nhưng khác nhau rất nhiều đấy! Ơ, còn vừa vặn là cậu ấy ở trên cô ở dưới... Nói như vậy tôi ở trên cùng... Không, tôi rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

"Hả?"

Bích Nhu thoáng sững sờ, có chút hoài nghi mình rốt cuộc đã nghe thấy cái gì, Nguyệt Thoái cũng đờ đẫn một chút, nhưng nguyên nhân cậu đờ đẫn là, câu nói này hình như cũng không có chỗ nào không đúng, thực sự không biết phản bác từ đâu.

"Các cậu... là người yêu?"

"Tôi..."

"Cậu ấy còn đang suy nghĩ, đang trong thời gian sống thử."

Nguyệt Thoái vẫn chưa trả lời, Chu Sa vừa lại giành trả lời giúp cậu.

Sống thử? Đối thoại vừa rồi không phải là giải thích như vậy đi? Có thoáng như vậy sao?

"Thế, thế à? A, Các cậu thi đấu thắng rồi đi? Chúc mừng. Nếu trận đấu đã kết thúc rồi, vậy tôi đi về đây, lần sau có cơ hội tới cổ vũ cho các cậu."

Có lẽ là phát giác được bầu không khí có chút ngượng ngùng với quỷ dị, Bích Nhu liền quyết định tránh đi trước.

"--"

Nhìn bóng lưng rời khỏi của Bích Nhu, Nguyệt Thoái hình như có lời gì đó muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn là không lên tiếng.

Kết quả chính là, hôm đó cậu ủ rũ cả ngày, Chu Sa nhìn bộ dạng ủ rũ của cậu, cũng cảm thấy rất không vui.

Nếu nói cậu không có gì với Bích Nhu, Phạm Thống tuyệt đối không tin, chẳng qua, Bích Nhu với Âm Thị đã thành như vậy rồi, Phạm Thống cảm thấy, Nguyệt Thoái có khả năng vẫn là từ bỏ sớm thì tốt hơn.

◊◊◊◊

Cái gọi là, vật cực tất phản... Kỳ thực cũng không phải nói như vậy, tóm lại, sau làn sóng tặng quà, bởi vì màn kịch Chu Sa chủ đạo hôm qua, màn trình diễn tiếp theo chính là làn sóng thất tình chọi trứng.

Trái lại cũng không có người thật sự chọi trứng, nhưng chọi hoa hoặc chọi khăn choàng đang thêu dở chừng thì có.

Nhìn chung tình huống là những cô gái lúc trước tặng quà hoặc thiệp vừa lại chạy tới trước mặt Nguyệt Thoái, dùng "cậu vậy mà đã có đối tượng rồi, vì sao còn nhận đồ của tôi đùa giỡn tình cảm của tôi" để làm mở đầu, càng nói càng khổ sở, sau khi thấy Nguyệt Thoái cũng hết đường chối cãi, liền đem món quà tiếp theo đang dang dở ném lên người Nguyệt Thoái, sau đó khóc chạy đi.

Lúc trước có bao nhiêu người từng tặng quà thì cũng có bấy nhiêu người khóc lóc chạy đến chọi hoa chọi khăn chọi bánh, phụ nữ quả nhiên là sinh vật rất khó đối phó cũng rất khó hiểu, Phạm Thống ở bên cạnh thấy vậy cũng lắc đầu ngao ngán, nhưng đây vẫn chưa đánh tan hi vọng có bạn gái của hắn.

"Phạm Thống, tôi mệt quá."

Nguyệt Thoái nằm dài trên bàn, thần tình mệt mỏi mà nói với

hắn như vậy.

Ừ, hắn là vậy, tôi nhìn thôi cũng thấy mệt.

"Cậu trước kia có đếm không? Có lẽ còn tới mấy người nữa..."

Làm gì có, tôi không có hứng với phụ nữ của người khác.

Có điều cứ như vậy, sau này cậu chỉ còn mỗi mình Chu Sa rồi, nên nói như vậy cũng đơn giản hơn sao?

"Tôi thật sự cảm thấy rất là mệt..."

Ngay cả lão sư cũng nhìn không nổi, còn đặc biệt nói với Nguyệt Thoái "phải xử lý cho tốt vấn đề tình cảm", có thể tưởng tượng sự mệt mỏi cả tâm hồn lẫn thể xác của cậu.

"Cảm thấy mệt thì xin nghỉ, nghỉ ngơi một chút, tôi cảm thấy như vậy rất tệ."

Tôi là nói, tôi cảm thấy như vậy cũng không tệ...

"Tôi vẫn là sẽ đi học, cho dù ánh mắt mọi người nhìn tôi đều rất kỳ quái."

Thật sao, cậu thật kiên cường.

"Ít nhất Phạm Thống cậu biết tôi không phải loại người đùa giỡn tình cảm người ta, may mà vẫn còn cậu, chỉ cần cậu hiểu rõ là được rồi..."

... Nguyệt Thoái, cậu đột nhiên nói ra lời như vậy là thế nào? Khiến người rất xấu hổ đó.

"Phạm Thống... phụ nữ thật đáng sợ..."

Tôi cảm thấy, so với Chu Sa, bọn họ kỳ thực vẫn còn tốt chán. Hm, mặc dù tôi có thể lý giải tâm tình của cậu, nhưng cũng đừng

bởi thế muốn tìm an ủi từ tôi, tôi không hi vọng đối tượng chọi bánh của những người phụ nữ kia đổi sang tôi.

Bởi vì làn sóng yêu thích trước đó cùng đợt ác cảm về sau, Nguyệt Thoái tạm thời nằm trong giai đoạn cảm thấy không dám tiếp xúc đối với người khác giới.

Chẳng qua làn sóng vẫn là đến hết đợt này tới đợt khác, có những cô gái bé nhỏ đơn thuần nhìn thấy người mình thích đã có đối tượng liền tan nát cõi lòng rút lui, cũng có nhưng cô gái tích cực cho rằng người trong lòng có đối tượng thì mình chưa chắc không có cơ hội, thế là, những cô gái đến bày tỏ vẫn là lục đục xuất hiện, đây cũng khiến Nguyệt Thoái suốt ngày thoạt nhìn đều có vẻ rất muốn tự chôn mình.

"Người theo đuổi Âm Thị đại nhân hẳn là không nhiều, cậu biết đâu có thể thỉnh giáo ý kiến ngài ta một chút."

Lúc Phạm Thống nói những lời này cũng cảm thấy mình trợn mắt nói dối, ví dụ của Âm Thị nếu như có thể lấy dùng, vậy lương thực nhà nước để lâu ba tháng cũng có thể ăn rồi, tóm lại mà nói đó tuyệt đối không phải phương pháp xử lý bình thường gì, chỉ nghe ví dụ của Lăng Thị nêu ra là biết.

"Nói có lý, tôi hỏi thử xem."

Nói có lý? Chỗ nào có lý?

Cái gọi là có bệnh vái tứ phương chính là như vậy, muốn liên lạc Âm Thị cũng không khó, trực tiếp dùng máy truyền thông phù chú là được rồi.

"A, con gái? Hm? Đúng là thường thường có con gái tìm ta nói chuyện, nhưng đó thì làm sao?"

Bởi vì khi mở máy truyền thông phù chú, liền phát hiện Âm Thị có mở trò chuyện nhóm, cho nên Nguyệt Thoái liền trực tiếp

dùng trao đổi nhóm để hỏi, Phạm Thống cũng nghe thấy.

Âm Thị đại nhân, ngài trước giờ không hiểu những cô gái đó là đang bày tỏ lòng ái mộ đối với ngài sao?

"Tôi không biết ứng phó thế nào..."

"A, chẳng phải cứ trò chuyện sao? Có cái cái gì khó khăn?"

"Cô ta hỏi ngươi có thích khăn choàng cô ta tặng lần trước không, ngươi trả lời cô ta là ma thú ở khu 2 Hư Không rất đáng yêu, thế này cũng có thể gọi là trò chuyện sao?"

Âm thanh của Lăng Thị gia nhập đàm thoại, vẫn là giọng điệu lành lạnh mọi khi.

"Lăng Thị ngươi...! Tiểu Nguyệt hiếm khi nhờ ta chỉ bảo! Ngươi đừng có mà cản trở!"

Từ phương diện nào đó mà nói, tôi cảm thấy có Lăng Thị đại nhân xen vào tốt hơn, Nguyệt Thoái hỏi ngài căn bản là hỏi sai người rồi, mặc dù là chủ ý tôi đề ra.

"Um... Quà tặng mà Âm Thị đại nhân nhận được, đều là xử lý thế nào vậy?"

"Hử? Thứ không thích thì đưa hết cho Lăng Thị. Hắn sẽ xử lý."

"... Vậy, khi bọn họ hỏi về quà tặng..."

"A, bảo bọn họ đi hỏi Lăng Thị, là hắn xử lý mà."

"..."

Nguyệt Thoái trầm mặc rồi. Đây hình như còn tệ hơn lảng sang đề tài ma thú với bọn họ.

Âm Thị đại nhân, ngài như vậy là vừa phũ vừa dứt khoát

khiến người ta tuyệt vọng đi? Hơn nữa bản thân ngài vẫn không có phát giác...

Này, Nguyệt Thoái cậu nhìn tôi làm gì, tôi sẽ không giúp cậu xử lý đâu!

"Xin hỏi, Lăng Thị đại nhân, ngài thường xử lý thế nào..."

Nguyệt Thoái quan tâm đến thành ý của những cô gái kia sẽ có kết cục ra sao, Lăng Thị thì trả lời một cách rất khó diễn tả.

"Đây là bí mật. Nếu như có cô gái nào thật sự đến hỏi ta, ta mới nói cho họ. Nếu ngươi muốn biết, có thể tặng quà cho Âm, sau đó đến hỏi ta về tăm hơi của món quà."

Tôi cảm thấy những món quà kia phần lớn sẽ không có kết cục gì tốt. A, nói như vậy, buổi đón năm mới lần trước, Âm Thị đại nhân nhận được quà của Lăng Thị đại nhân, hình như cũng là một thứ vô dụng, vậy há chẳng phải lại trả quà về cho Lăng Thị đại nhân xử lý?

"Lăng Thị mỗi tháng đều nhận được rất nhiều quà của ta đấy."

"Đúng thế, nhưng không có cái nào là của ngươi tặng."

Là "quà của ta mà người khác tặng" là được rồi...

"Âm Thị đại nhân... sẽ không cảm thấy phiền nhiễu sao?"

Đối với giọng điệu vui vẻ cởi mở của Âm Thị, Nguyệt Thoái rất không thể lý giải, dưới so ánh, cậu chừng như rơi vào vực sâu khổ não.

"A, làm sao lại vậy, có thể nói chuyện với những cô gái đáng yêu rất vui mà."

"Hừ, vui lắm sao."

Lúc này lại xuất hiện một giọng nói khác -- Bích Nhu không biết đã nghe lén bao lâu rồi.

"A! Tiểu Nhu!"

Âm Thị la hoảng một tiếng, có vẻ phát ngôn tùy tiện của hắn sắp bị báo ứng rồi.

Phạm Thống chỉ âm thầm cảm thấy, nơi có mặt Âm Thị là có Lăng Thị, nơi có Âm Thị với Lăng Thị cũng sẽ có Bích Nhu.

Ba người làm sao cứ luôn ở chung một chỗ thế? Trùng hợp vậy à?

"Tiểu Nhu! Cho dù trò chuyện với những cô gái kia, trong lòng ta vẫn nghĩ đến em mà!"

Âm Thị đại nhân, tôi cảm thấy đây không có khả năng lắm.

"Hm -- em cũng đi tìm một số chàng trai khác trò chuyện vậy, yên tâm, trong lòng em cũng sẽ nghĩ đến anh."

"A! Đừng đi mà!"

Xem ra vấn đề là không hỏi tiếp được rồi, Nguyệt Thoái nói cám ơn xong rồi liền tắt máy truyền thông phù chú.

"Hình như không có nhận được bất cứ trợ giúp nào..."

"Không phải đâu, Âm Thị đại nhân cũng đã giao quà cho Lăng Thị đại nhân xử lý, vậy cậu cũng giao hết cho Chu Sa xử lý chẳng phải được rồi sao?"

"Giao hết cho Chu Sa xử lý? Như vậy kỳ lắm đi!"

Vậy Âm Thị đại nhân giao cho Lăng Thị đại nhân xử lý, cậu không cảm thấy rất quái sao...

Tai nạn của Nguyệt Thoái vẫn tiếp tục duy trì.

Ông trời giống như chê hiện trạng vẫn chưa đủ đả kích đối với thiếu niên đáng thương này, định cho cậu thêm chút kích thích nữa, hôm nay đột nhiên xảy ra một chuyện -- Đông Phương Thành dán thông báo, bởi vì lý do thi công, túc xá cúp nước ba ngày.

Một ngày không tắm cũng sẽ cảm thấy quai quái, huống hồ là ba ngày, vì vấn đề tắm rửa, ba người phòng bốn bốn bốn đành cầm lấy máy truyền thông phù chú, thỉnh giáo người quen thuộc Đông Phương Thành hơn.

"A, tắm rửa? Có phòng tắm công cộng đấy, vốn là phải thu phí, bởi vì thiết bị vẫn không tệ, nhưng bởi vì ba ngày này cúp nước, học sinh có thể sử dụng miễn phí."

Âm Thị hiếm khi có lúc hữu dụng.

"Lần nào ta rủ Lăng Thị đi hắn đều không đi. Ta rất muốn thí nghiệm thử xem, đàn ông ở phòng tắm là sẽ vỡ mộng tỉnh lại, hay là sẽ tập thể phun máu nhuộm đỏ phòng tắm..."

"Đây chẳng thú vị chút nào. Thần Vương Điện ngon lành không muốn, đến phòng tắm công cộng chuốc lấy phiền toái cho mình làm gì?"

Không sai. Tôi chẳng muốn nhìn thấy cảnh tượng nhà tắm bị nhuộm thành màu đỏ chút nào. Đó là thế giới đáng sợ gì vậy hả...

"Ngươi có thể rủ tiểu Nhu đi, nói không chừng cô ấy sẽ đồng ý đi theo ngươi."

"A! Không được! Đàn ông làm sao có thể tắm chung với phụ nữ chứ!"

... Hình như có chỗ nào quai quái? Nên nói ngài tuân thủ nghiêm ngặt lễ pháp, hày là quan niệm có vấn đề đây?

Mà tai nạn của Nguyệt Thoái, chính là bắt đầu sau khi đến vị trí nhà tắm công cộng.

Sau khi biết được có nơi này, Chu Sa liền cười vô cùng tự nhiên với Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, cùng đến nhà tắm công cộng tắm rửa đi."

Nhất thời, Phạm Thống vẫn thật sự rất khó có thể hình dung vẻ mặt không biết nên nói là sét đánh giữa trời quang hay là trời long đất lở của Nguyệt Thoái.

"... Vì sao?"

Nguyệt Thoái chưa từng biết mở miệng nói chuyện có khó khăn đến đến.

Hm... Tôi rất nghiêm túc mà cảm thấy, cậu ta... nên nói là "cô ta" muốn nhìn thân hình của cậu. Không phải nói muốn tìm hiểu thêm sao, tôi cảm thấy Chu Sa có vẻ rất hứng thú đối với tìm hiểu về thân thể.

Chẳng qua nếu nói ra chắc cậu sẽ phá cửa sổ chạy mất hút luôn quá.

"Chúng ta chung phòng tắm, cùng hành hộng cũng tiện hơn."

Chu Sa nói một cách rất là hiển nhiên, Nguyệt Thoái thì nhìn sang hướng khác lẩm bẩm.

"Tôi có thể từ chối không..."

Phạm Thống vẫn có thể thấu hiểu tâm tình của Nguyệt Thoái.

Bất cứ người nào lúc tắm rửa đều sẽ không muốn bị người khác nhìn tới nhìn lui bằng ánh mắt hữu sắc đi, đó giống như là thị... Khụ, thị giác xâm phạm, sơ sẩy một cái còn sẽ để lại vết sẹo tâm lý nữa cơ.

Nói thật, Chu Sa cậu cũng không cần thiết muốn nhìn như vậy đi, Nguyệt Thoái là nam, làn da trắng hay đen, phía dưới quần áo cũng sẽ không có bao nhiêu khác biệt, cậu ấy không có cơ bụng sáu múi cũng không có chuột, trên người không có vết bầm cũng không có xăm mình, thật sự không có cái gì để coi cả.

Lần trước lúc đi vớt có liếc qua một cái... Ồ, nghiêm khắc mà nói, lúc đó xem như là có hình xăm... chẳng qua đó hẳn gọi là vết thương.

"Nguyệt Thoái, cậu hình như còn nợ tôi ba cái yêu cầu..."

Lúc Chu Sa hờ hững nói như vậy, sắc mặt của Nguyệt Thoái trắng bệch cứ như bị chọc trúng tử huyệt.

"Quyết định rồi, hôm này sẽ dùng hết một cái, chúng ta cùng đến nhà tắm đi."

Ủa? Đây... suy cho cùng, hình như biến thành là do tôi hại?

"Đi thôi, bây giờ không có việc gì chứ? Đúng lúc có thể đi."

Chu Sa nói xong liền bắt đầu thu quần áo, cũng thúc giục Nguyệt Thoái chuẩn bị dụng cụ tắm rửa, Nguyệt Thoái thì thu quần áo xong, nhìn Phạm Thống bằng thần tình thê thảm.

"Phạm Thống..."

Được rồi được rồi! Tôi biết rồi! Tôi cũng đi cùng, được rồi chứ! Đừng dùng ánh mắt cầu cứu đó nhìn tôi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì tôi cũng không cứu nổi cậu đâu!

"Phạm Thống cũng muốn đi cùng à?"

Thấy Phạm Thống cam chịu xui xẻo mà bắt đầu thu quần áo, Chu Sa nhíu mày, hỏi một câu.

"Mọi người chung phòng tắm, cùng hành động sẽ tiện hơn."

Nguyệt Thoái gượng cười dùng lời Chu Sa vừa mới nói để trả lời cậu, Chu Sa cũng không nói cái gì, có lẽ là cảm thấy, thêm một tên Phạm Thống cũng không có gì khác biệt đi.

◊◊◊◊

Không có người mặc quần áo đi tắm, nếu như là bơi lội thì không nói, tắm rửa chính là phải cởi sạch, bất luận trong lòng có chướng ngại gì đối với nhà tắm công cộng hay là với đồng bạn không biết nên nói là nam hay nữ bên cạnh, quần áo vẫn là phải cởi ra.

Phạm Thống nhéo nhéo cánh tay của mình, cảm giác mình gần đây hình như gầy đi một chút, Phần lớn là do lương thực nhà nước quá khó ăn, làm giảm cảm giác thèm ăn của hắn, khiến cho hắn thiếu dinh dưỡng, chẳng qua, không có thịt thừa cũng là một điều tốt.

Thiết bị của nhà tắm công cộng đúng là không tệ. Ngoại trừ thiết bị vòi hoa sen, còn có bể tắm để ngâm mình. Cả không gian có thể tính là rất rộng rãi, hình như cũng có quản chế số người.

Lấy tiêu chuẩn của Phạm Thống để xem, sẽ cảm thấy vẫn thiếu một vài thiết bị tắm hơi gì đó, chẳng qua, Đông Phương Thành có thể vẫn chưa có trình độ khoa học kỹ thuật để làm ra nồi hơi, đây là vấn đề khác biệt văn hóa thế giới, hết cách.

Nguyệt Thoái đang ngồi ở chỗ bên cạnh bôi xà phòng, Chu Sa thì đang xả nước ở cách vách cậu.

Bởi vì chuyện lần trước, Phạm Thống không khỏi nhìn Nguyệt Thoái thêm mấy cái.

A, những vết thương đó hoàn toàn biết mất thật rồi. Tốt quá.

"Phạm Thống, cậu làm gì nhìn tôi hoài vậy?"

Nguyệt Thoái chú ý đến ánh mắt của hắn, bởi thế sản sinh một chút nghi hoặc.

"Hơ..."

Căn cứ vào kinh nghiệm dĩ vãng, chỉ cần động chạm đến đề tài có liên quan đến nguyên nhân cái chết của Nguyệt Thoái, thì sẽ có hậu quả rất khủng bố, Phạm Thống tự nhiên không dám thành thật nói là đang nghiên cứu vết thương bất ngờ xuất hiện trên người cậu lúc trước đã biến mất hay chưa.

"Tôi đang nghĩ, tìm người nào chà ngực giùm."

"Chà ngực?"

"Không có gì, tôi là nói chà lưng."

Tôi chịu cái nguyền rủa này đủ lắm rồi -- nó khiến cuộc sống của tôi trở nên rất đáng xấu hổ! Thật sự rất xấu hổ!

Trên thế giới này có người nào nhờ người khác chà ngực giùm cơ chứ! Có phải là ve vãn hay sàm sỡ đâu!

"A... cần không?"

Nguyệt Thoái luôn luôn không tiếc giúp đỡ vài chuyện nhỏ, chà lưng cũng chẳng phải chuyện gì khó.

Phạm Thống còn chưa kịp trả lời, Chu Sa ở bên cạnh nghe thấy liền xáp tới.

"Chà lưng? Nguyệt Thoái, tôi cũng muốn --"

Gần đây, cảm giác Chu Sa thể nam nói chuyện có chút trung hòa với thể nữ. Nguyệt Thoái nghe xong yêu cầu của cậu, thế là bộ mặt lại co giật một cái.

"Nếu là cậu, hay là khỏi đi."

"Vì sao? Phân biệt đối xử?"

"Cậu vừa rồi chẳng phải đã tự tắm xong rồi sao..."

"Thì ra cậu có chú ý à? Vậy, tôi chà lưng giúp cậu nhé."

"Tôi nghĩ mình không cần, cảm ơn..."

Phạm Thống đang nghĩ, cứ tiếp tục như vậy, Nguyệt Thoái có khi sẽ suy nhược tinh thần mất.

Phụ nữ lộ ra bộ mặt hổ đói đã đủ khiến Nguyệt Thoái sợ lắm rồi, huống hồ là đàn ông... hm... Đây thật là phức tạp.

Chà lưng được tiến hành rất bình thường thuận lợi. Nguyệt Thoái không có dùng lực tay khi làm cơm nắm để sử dụng trên người hắn, điều này khiến Phạm Thống âm thầm cảm thấy may mắn. Nếu như loại chuyện đó thật sự xảy ra, hắn đại khái sẽ biến thành người đầu tiên trong lịch sử bị gãy xương sống do chà lưng, ghi tên vào cái bảng này chẳng đáng cao hứng chút nào.

"Tắm xong thì về thôi..."

"Hiếm khi có bể tắm lớn như thế ở trước mặt, các cậu chẳng lẽ không muốn ngâm một chút sao?"

Chu Sa tỏ vẻ muốn ngâm mình. Phạm Thống cảm thấy ngâm một chút cũng không có gì không được. Nguyệt Thoái thì vẫn không biết nên trả lời thế nào.

Khi đang khỏa thân thì làm chuyện gì cũng cảm thấy rất không an toàn, nếu như có thể, Nguyệt Thoái vẫn là muốn sớm mặc quần áo trở về, nhưng một mình đi trước hình như không hay lắm, cuối cùng, cậu vẫn tiến vào bể tắm với bọn họ.

A -- vẫn thật là có chút ảo giác đang ngâm trong suối nước nóng, cảm giác không tệ.

Đem cả người ngâm ở trong nước, Phạm Thống cảm thấy ngâm mình vẫn là rất thoải mái. Mặc dù nói nếu như có thể, một mình ngâm trong bể riêng vẫn là tốt nhất, chẳng qua có còn hơn không, được ngâm là may rồi.

Vừa nghĩ như vậy, túc xá bị cúp nước vẫn thật là một chuyện tốt đấy nhỉ.

"..."

Nguyệt Thoái vùi nửa khuôn mặt vào trong nước, hình như bởi vì nhiệt độ nước mà có chút cảm giác mơ màng thất thần, làn da trắng nõn cũng bởi vì nước nóng mà hơi hơi ửng đỏ.

Mỹ thiếu niên quả nhiên nhìn làm sao cũng là mỹ thiếu niên.

Ngâm ở trong bể nước lớn như vậy, đây coi như là lần đầu tiên. Nếu như không tính những lần sống lại từ ao nước Đông Phương Thành.

Rất đông người, bể nước lớn, Phạm Thống trực tiếp nghĩ đến hồ bơi. Mặc dù hắn có một ông bố kỳ quái, nhưng hắn vẫn có tuổi thơ, chẳng qua hắn chỉ nhớ lúc nhỏ đến hồ bơi thường thường làm một số chuyện ngu xuẩn, như là nghịch nước bị chuột rút, chơi đoán tay ở dưới nước nhìn thấy mặt của đối phương không nhịn được bật cười cho nên bị sặc, phải sửa rất lâu mới sửa được thói quen đánh tay cùng một bên chân trong kiểu bơi tự do vân vân, hắn cảm thấy, sớm biết vậy lúc đó vẫn là nên học bơi cho tốt, làm cho bây giờ vì kỹ thuật bơi không thuần thục mà vật lộn với tử thần, đúng là thiệt thòi đến cực điểm.

"Nguyệt Thoái..."

"Đây là nhà tắm nam, cậu không được biến thành nữ ở đây."

Chu Sa chưa kịp nói gì, Nguyệt Thoái đã nghiêm túc cảnh cáo.

Tôi thấy, là cậu sợ kích thích quá lớn đi...

"Nhưng, thể nữ cũng muốn ngâm mình mà."

Chu Sa bất mãn cãi lại.

"Ngày mai cậu có thể tự mình đến nhà tắm nữ để ngâm."

"Như vậy phiền chết đi được, các cậu che giúp tôi một chút, là tôi có thể ngâm được rồi."

Khụ, ý của cậu là, muốn chúng tôi xoay lưng vào cậu để làm tường người, dưới tình huống biết rõ sau lưng có một cô gái lõa thể cũng không được quay đầu, chỉ có thể tự mình suy nghĩ vẩn vơ? Đây vô nhân đạo quá đi!

"Không được, đây làm sao có thể..."

Nguyệt Thoái nhíu mày đang định biểu đạt lập trường phản đối, Chu Sa đã ngắt lời của cậu.

"Không giúp thì thôi, dù sao tôi cũng không sợ người khác nhìn thấy."

"Này! Chu Sa! Chờ một chút!..."

Khi Nguyệt Thoái kinh hoảng muốn ngăn cản, Chu Sa đã rất ương bướng mà tiến hành biến thân.

Ohhhhhh! Đây rốt cuộc là muốn xem hay là quay người đi! Tôi đời này vẫn chưa tận mắt nhìn thấy phụ nữ khỏa thân chân chính, có khi bỏ lỡ lần này về sau cũng sẽ không còn cơ hội nữa! Đây chẳng lẽ là lựa chọn chỉ có một lần trong đời sao -- xung đột giữa lý trí và cảm tính--

"Phạm Thống."

Hử? Ủa? Tôi vẫn là vô thức xoay người đi rồi? Đây là do lương

tri tác quái sao? Được thôi, Chu Sa cậu gọi tôi làm gì, trong mấy giây tôi xoay người đi đã xảy ra chuyện gì rồi? Bây giờ có thể quay lại chưa?

"Chúng ta tốt hơn vẫn là trở về, Nguyệt Thoái ngất đi rồi."

Cái gì?

Phạm Thống lúc này mới quay lại, Chu Sa không biết từ lúc nào đã biến trở lại thành thể nam, Nguyệt Thoái hiện giờ đang được cậu đỡ, thoạt nhìn đúng là đang hôn mê bất tỉnh.

"Cậu đã làm gì vậy hả..."

"Chỉ giỡn chút thôi, không ngờ cậu ấy phản ứng mạnh như thế."

Đích xác, ngay cả la hét cũng không có, đã trực tiếp ngất xỉu rồi. Lúc cậu biến thành con gái chắc không chỉ là để cậu ấy nhìn thấy mà thôi đi?

"Nếu như làm hô hấp nhân tạo liệu có tỉnh hay không nhỉ..."

Không đâu! Cậu ấy cũng đâu phải chết đuối! Đừng lấy hô hấp nhân tạo để che giấu ý đồ sàm sỡ cậu ấy!

May mà Chu Sa chỉ là nói mà thôi, cũng không có làm thật. Sau khi bế Nguyệt Thoái lên bờ khoác quần áo lên, Phạm Thống liền cùng với Chu Sa mang cậu về túc xá.

Khi Nguyệt Thoái tỉnh lại đã là chuyện của ba tiếng sau đó. Trên thực tế Phạm Thống cũng hi vọng cậu sớm tỉnh dậy, bằng không, chỉ có hắn và Chu Sa hai người đối mặt nhìn nhau, thực sự là tình huống rất nhàm chán.

Hơn nữa sau khi cậu tỉnh dậy vẫn ở trong trạng thái khủng hoảng, sau khi xác nhận nơi chốn và quần áo của mình xong vẫn

không có an tâm trở lại, khiến Phạm Thống rất muốn vỗ vai cậu nói: yên tâm, cậu không có thất thân.

Nhưng hắn đương nhiên không có làm như vậy. Lỡ như nguyền rủa nói thành "buồn đi, cậu thất thân rồi" đây không biết là đang bảo người ta bớt đau buồn hay là hả hê trên tai họa người khác, vậy hắn khẳng định sẽ bị Chu Sa chỉnh đốn tới chết.

"Nguyệt Thoái, cậu còn mệt không? Cậu ở nhà tắm đột nhiên ngất xỉu."

Nguyệt Thoái nghe xong câu hỏi của Phạm Thống, nhìn hắn rồi lại nhìn Chu Sa đang ngồi ở bàn học cũng đang nhìn qua, sau khi dừng một hồi, ngã trở lại giường.

"Tôi ngất thêm một hồi thì tốt hơn... mặc kệ tôi..."

Ủa? Đây có thể coi là sự ưu uất của thanh thiếu niên sao? Tôi thật sự càng ngày càng không hiểu cậu rồi, Nguyệt Thoái. Dưới so sánh, Chu Sa vẫn dễ hiểu hơn, mặc dù tôi không muốn hiểu.

Phạm Thống than thở một tiếng ở trong lòng. Cuộc hành trình đến nhà tắm cực lạc này, thế nhưng vẫn còn hai ngày đây.

Nguyệt Thoái, hi vọng cậu có thể cầm cự qua được mùa xuân này, không bị sự nhiệt tình của đám con gái dìm chết.

◊◊◊◊

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Đông Phương Thành không có cách chia xuân hạ thu đông gì, có lẽ là tôi chưa từng nghe qua. Tóm lại, tôi quen với việc qua xong năm mới là nghênh đón mùa xuân, nhưng không phải loại mùa xuân mà ai cũng có.

Tôi cảm thấy cái chết của Nguyệt Thoái, càng tiếp xúc càng

cảm thấy kinh hãi. Theo như cách nói của cậu ấy, cậu ấy là bị một người rất thích giết chết, đây là tình huống gì vậy? Chẳng lẽ là tỏ tình thất bại sao? Chẳng lẽ thế giới của cậu ấy là thế giới tỏ tình thất bại sẽ bị giết sao?

"Tôi thích cậu", "xin lỗi, tôi không thích, cho nên cậu chết giùm đi", "Á a a a"... Là cảm giác như vậy sao? Đây cũng quá đáng sợ rồi đi! Như vậy ai mà dám tỏ tình chứ!

Chẳng qua, Nguyệt Thoái mặc dù không thích những cô gái tỏ tình với cậu, cũng đâu có giết người ta. Cho nên, kỳ thực vẫn là tôi hiểu lầm sao? Vậy đối phương rốt cuộc vì cái gì muốn giết cậu ấy? Thật sự không phải tình sát?

Sau đó, Nguyệt Thoái vẫn không có chấp nhận Chu Sa, đối với tôi mà nói cũng là một chuyện tốt.

Tôi không có ý gì đặc biệt... chỉ là bởi vì, hai người bọn họ đúng lúc đều là bạn cùng phòng của tôi, lỡ bọn họ biến thành người yêu, lại còn thái quá giống như Âm Thị đại nhân và Bích Nhu, vậy tôi chẳng phải suốt ngày bị tia sáng tình yêu bắn phá sao! Ngoài ra tôi còn sẽ biến thành một cái bóng đèn với công suất cực lớn, chỉ có thể ôm cây lau của mình tự sinh tự diệt trong xó, tôi không muốn loại cuộc sống túc xá bi thảm chẳng sáng sủa chút nào này đâu!

Nhớ hồi học đại học, cũng là bởi vì chịu không nổi bạn cùng phòng suốt ngày gọi điện thoại nói chuyện buồn nôn sến súa, mới quyết định dọn ra ngoài ở một mình, bây giờ hiếm khi có thể ôn lại cuộc sống túc xá bình thường, vẫn là hi vọng đừng có biến chất.

Đúng rồi, tôi từng học đại học, có ý kiến à? Tôi thế nhưng là học khoa bói toán, chủ nhiệm khoa còn là bạn thân của ba tôi đấy!

Cũng không phải mỗi một học sinh học khoa bói toán ra đều có

thể ra ngoài kinh doanh tiệm bói toán, cũng là nói tôi là học sinh ưu tú vừa có thiên phú vùa có thành tựu, chỉ là mấy người nhìn không ra mà thôi.

Mau trả ký ức lại cho tôi! Tôi hoài niệm năng lực bói toán xem tướng tiêu tai giải ách của mình quá! Mất những cái này, cuộc sống của tôi tức thì trở nên rất không được bảo đảm!

Nói chung thì ngoan ngoãn đánh xong đại hội tỉ võ, được vào xếp hạng, màu sắc tua rua liền có thể tăng vọt rồi đi?

Nói đến cái ngày sau hôm túc xá cúp nước, chúng tôi vừa lại đến nhà tắm công cộng tắm rửa, lần này không biết vì sao lại bị cuốn vào trận thủy chiến ở nhà tắm, thật là ấu trĩ... Hm, thật là thanh xuân.

Loại cục diện hỗn loạn ấu trĩ này luôn luôn không có duyên với Nguyệt Thoái. Cậu ấy không biết là không muốn chơi hay là không biết gia nhập như thế nào, gặp phải loại chuyện này thì tự mình trốn ở một bên như thể mọi chuyện không liên quan tới mình, chẳng qua sau khi bị người xa lạ quấy nhiễu, hất nước mấy lần cậu giống như cũng đã nổi giận rồi... lúc này tôi nhất định phải nói, ngàn vạn lần đừng chọc giận Nguyệt Thoái. Bất luận là lúc nào, chọc Nguyệt Thoái nổi giận đều là một chuyện rất đáng sợ...

Người ta đánh thủy chiến hoặc là dùng tay gạt, hoặc là lấy gáo tạt, tôi thật chưa từng thấy người nào rút phần lớn nước trong bể treo lơ lửng ở trên tay rồi biến thành một quả đại thủy cầu ném đi như Nguyệt Thoái, căn bản tất cả mọi người giống như bị sóng thần đánh trúng, đồng loạt tông vào tường, đây thật sự là quá khoa trương rồi, đương nhiên, lúc đó chúng tôi cũng chỉ có thể hốt hoảng rời khỏi nhà tắm.

Chuyến đi đến nhà tắm vào ngày cuối cùng, dị thường yên ả. Có khả năng là Nguyệt Thoái bị áp lực quá lớn tinh thần quá căng, toàn thân phát tán ra một loại khí tức khiến người không dám đến

gần, ngay cả Chu Sa cũng không dám trêu chọc cậu, đại khái chỉ có tôi còn dám nói chuyện với cậu ấy, dù sao tôi cũng đã có chút lực miễn dịch rồi.

Bắt đầu từ mai là có thể khôi phục cuộc sống bình thường rồi đi?

Chẳng qua, đối với chúng tôi mà nói, rốt cuộc cái gì là cuộc sống bình thường, vẫn thật khó có thể nói rõ...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 4+7: Tầm Nhìn Trắng Đen

"Ở thế giới này, mỗi một người đều có cơ hội hư hỏng." -- Phạm Thống

"A, thật đáng sợ." -- Âm Thị

"Ngươi ngay từ đầu đã là tên đần độn hư hỏng rồi còn ở đó sợ cái gì?" -- Lăng Thị

Túc xá khôi phục nguồn nước, là một chuyện tốt. Nguyệt Thoái cảm thấy có không gian rắm rửa riêng thì thật là tốt quá, Phạm Thống cũng cảm thấy lúc mặt bị dính mực hay gì đó, bên cạnh có nơi để rửa sạch thì thật là tốt quá, về phần Chu Sa có cảm thấy tốt quá không, điều này bọn họ không rõ lắm.

"Phạm Thống, cậu nói là thật?"

Thời gian này, bởi vì Phạm Thống bức bách, chữ viết Đông Phương Thành của Nguyệt Thoái đã có tiến triển rất lớn, ghi chữ bằng bút lông cũng đã ra dáng hơn, nhưng bản thân Phạm Thống lại không có tiến bộ ở mặt nào, thế là, Nguyệt Thoái hình như muốn tranh thủ thời gian nhàn rỗi dạy sơ cho hắn một số võ thuật.

Sau đó, về việc Nguyệt Thoái học chữ tiến bộ, Phạm Thống liền muốn dùng chữ giải thích với cậu về vấn đề nói chuyện của mình, thế là, mới có cảnh Nguyệt Thoái kinh ngạc hỏi hắn như hiện giờ.

"Cậu gạt tôi làm gì?"

Câu này phiên dịch chính xác là tôi gạt cậu làm gì, Nguyệt Thoái sau khi nghe xong hiển nhiên vẫn chưa phản ứng lại.

"Hm, cho nên câu này là..."

"Nguyệt Thoái cậu phải hoài nghi tôi chứ! Chu Sa sau khi xem xong giải thích của tôi, vậy mà hoàn toàn tin tưởng, cảm thấy tôi chính là người thích nói thật, phổi tự tôn của tôi bị đả kích rất nhỏ, nếu như ngay cả cậu cũng tin lời của tôi, tôi thật không biết nên làm sao nữa!"

Lâu lắm không có cơ hội thoải mái nói ra câu dài như thế rồi, đã quá, tôi cảm thấy sung sướng cả thể xác lẫn tâm hồn, cảm giác bức bối muốn nói nhưng không thể hình như cũng được giải tỏa một ít rồi, chỉ đáng tiếc sau khi nói xong ngẫm lại lời mình nói, vẫn cảm thấy khó lọt tai, phổi tự tôn... Haiz, nhờ ơn nguyền rủa nghĩ ra được.

"Chờ một chút, cậu rốt cuộc đang nói cái gì..."

Não của Nguyệt Thoái có vẻ đã xoắn lại rồi, muốn thử làm quen với việc phiên dịch lời Phạm Thống nói, thực sự là chuyện rất đau khổ, nhất là bên trong thật thật giả giả khó có thể phân biệt, có thể hiểu được hoàn toàn chắc cũng đã tâm linh tương thông luôn rồi.

"Tóm lại mọi thứ đều là tại ông chú đó! Tôi chỉ lỡ gọi cô ta một tiếng dì, có cần thiết phải vui như thế không!"

Tôi gọi một vị tiểu thư là dì, không phải gọi một ông chú là dì, cảm ơn, tôi vẫn có mắt, hơn nữa cô ta cũng không có vui lắm, cô ta hẳn là rất tức giận mới đúng, lời này nếu như bị cô ta nghe thấy, có khi muốn rủa tôi đoạn tử tuyệt tôn muôn kiếp không được siêu sinh luôn rồi.

"..."

Đôi mắt xinh đẹp của Nguyệt Thoái đã xuất hiện tình huống mất tiêu cự. Phần lớn là đầu óc vận chuyển không nổi, sắp tuyên bố chết máy rồi đi.

"Lạc Thị cậu ấy cũng rất tốt bụng, ngay ngày đầu tiên gặp mặt tôi đã không có giải thích với cậu ấy, sau đó cậu ấy vậy mà không giúp tôi nói với cậu, cứ luôn ở bên cạnh nhìn tôi làm trò cười tạo ra hiểu lầm, không dễ gì cậu cuối cùng cũng xem không hiểu chữ, bằng không tôi sợ rằng phải chờ đến sống cũng không thể làm cho cậu hiểu!"

"... Chờ, Phạm Thống, cậu chờ một chút..."

Nguyệt Thoái một tay che mặt, một tay giơ lên phía trước ngăn cản hắn tiếp tục nói chuyện, dưới tình huống không thể đem lời nói bỏ vào não phiên dịch thành câu chính xác, Phạm Thống tiếp tục nói chỉ là công kích tinh thần đối với cậu mà thôi.

Nhất thời, Phạm Thống cũng có chút lo lắng Nguyệt Thoái sẽ nói ra đề nghị "tôi có thể coi như hôm nay chưa từng nghe cậu giải thích, chúng ta sau này vẫn tiếp tục cư xử với nhau như trước kia được không" vân vân, nếu là như vậy, hắn đại khái sẽ hóa đá rồi đổ vỡ ngay tại trận đi.

"Tôi thật sự nghe không hiểu cậu đang nói cái gì, cậu có thể ghi không..."

Chúng ta chung quy không thể sau này đều dùng ghi để giao tiếp chứ? Hơn nữa tôi ghi cậu cũng không phải hiểu hết!

Chẳng qua Nguyệt Thoái nếu đã yêu cầu, Phạm Thống vẫn là làm theo, bởi vì lời muốn nói quá nhiều, vừa lại không có tính nhẫn nại, chữ ghi ra hơi ẩu một chút, Nguyệt Thoái xem xong tức thì càng thêm đau khổ.

"Phạm Thống... đừng viết chữ thảo..."

Đây chỉ là chữ hành mà thôi! Đây không phải chữ thảo!

Thế là, Phạm Thống đành dùng kiểu chữ khải tiêu chuẩn ngay ngắn để viết lại toàn bộ một lần nữa, Nguyệt Thoái lúc này mới miễn cường xem hiểu bảy tám phần.

"Cho nên, cậu thật sự nói chuyện có vấn đề như vậy?"

Phạm Thống gật đầu.

"Từ trước đến giờ... vẫn luôn là vậy?"

Phạm Thống gật đầu.

"..."

Nguyệt Thoái không nói lời nào. Có lẽ là đang hồi tưởng những lời kỳ quái mà Phạm Thống trước kia từng nói.

"Phạm Thống, cho tôi một ngày... Không, cho tôi mấy ngày để làm rõ, xử lý một chút suy nghĩ, tôi cảm thấy đầu óc sắp nổ rồi."

Cái gì chứ, thật sự khiến cậu bối rối như vậy sao? Quá khứ cứ để cho nó qua đi, có liên quan gì à.

"Trước đó... Cậu có thể đừng nói chuyện với tôi được không?"

Sau khi Nguyệt Thoái nói như vậy, cả người Phạm Thống sững sờ.

Tuyệt giao! Tuyệt giao --!

Không, nên nói là... chiến tranh lạnh? Không đúng, rốt cuộc nên nói là cái gì? "Chúng ta mỗi bên đều nên bình tĩnh suy nghĩ thật kỹ chuyện này" lời thoại kiểu như vậy hình như rất thường gặp nhỉ? Rốt cuộc là ở trong bộ phim dài tập nào?

Đừng như vậy mà! Cậu không tin tôi giống như Chu Sa cũng

được! Hoặc là cậu đùa giỡn tôi giống như Lạc Thị cũng không sao, tôi không để ý đâu! Thật đó!

"Trước kia thường thường hiểu lầm ý của cậu, thực sự rất xin lỗi, nhưng tôi cảm thấy... sau này có khi vẫn không làm rõ được ý của cậu, tôi không biết nên làm sao mới tốt..."

Bây giờ rốt cuộc là cậu trời long đất lở hay là tôi trời long đất lở hả, Lạc Thị cho dù cậu ta phạm lỗi dùng ngự hỏa chú đốt tôi, cũng chưa từng xin lỗi tôi, cậu khách khí như vậy làm gì?

"Cho nên, Phạm Thống, hôm đó..."

Thần sắc của Nguyệt Thoái đột nhiên trở nên là lạ.

"Hôm đó... cậu thật ra là nói, cậu sẽ không trở về cùng tôi sao?"

Cái gì vậy?

Hôm nào?

Phạm Thống tự nhận mình không phải người có trí nhớ cực tốt, đầu mối mơ hồ như vậy phối hợp với lời thoại bình thường như thế, muốn hắn nhớ tới là từng nói lúc nào, cũng quá làm khó hắn rồi.

"Cậu quên rồi à."

Nguyệt Thoái nhìn vẻ mặt của hắn đại khái đã đoán ra hắn không hiểu cậu đang hỏi cái gì rồi, vẻ mặt liền trở nên có chút mất mát.

Đừng như vậy có được không -- cậu như vậy khiến tôi cảm thấy việc tôi quên rồi giống như là chuyện gì ác lắm không bằng, tôi hẳn không phải là người tệ như thế đi?

"Không có gì đâu, không nhớ thì thôi, là thế nào cũng không

sao cả."

Nguyệt Thoái nhàn nhạt cười, nụ cười như thế thực sự không có bao hàm bao nhiêu tâm tình vui vẻ.

Cậu đừng từ bỏ chứ! Không thể nói rõ sao?

"Tóm lại, mấy ngày này cứ để tôi ngẫm nghĩ trước đi... chỉ mấy ngày này."

Cậu rốt cuộc muốn tự mình nghĩ cái gì? Đừng nói bởi vì miệng tôi có vấn đề nên chê tôi, không cần người bạn như tôi nữa nhé?

Phạm Thống nghĩ không ra Nguyệt Thoái có ý gì, nhưng, Nguyệt Thoái nói muốn ngẫm lại một mình, lại cũng không phải tùy tiện nói.

Sáng hôm sau, Nguyệt Thoái không có chờ hắn đã tự mình đi học rồi, vào lúc này, Phạm Thống liền cảm thấy, hắn vẫn là hi vọng Nguyệt Thoái đừng có nói được làm được như vậy.

◊◊◊◊

Bình thường luôn là cùng đi học với Nguyệt Thoái, bây giờ đột nhiên phải một mình đi học, Phạm Thống vẫn thật là không quen.

An tĩnh đi đường, không có đối tượng nói chuyện. Cũng không có quyết đấu náo nhiệt để xem. Đương nhiên cũng sẽ không nhìn thấy cảnh con gái tặng quà tỏ tình. Phạm Thống sâu sắc cảm nhận được, khi hắn chỉ có một mình, bên cạnh không có Nguyệt Thoái, vậy thì hắn liền sẽ biến thành loại đối tượng mà mọi người bỏ quên, chìm ngập ở trong quần người.

Đương nhiên, hắn cũng không hi vọng bởi vì không có Nguyệt Thoái mà mấy chuyện quyết đấu xảy ra ở trên người mình. Nếu thật sự có người có hứng thú tìm hắn đánh nhau, sợ rằng hắn sẽ đau đầu mất thôi.

Dưới tình huống bình thường, tự nhiên là đánh không lại. Nếu như lại phải dựa vào trợ giúp của Puhahaha, đó cũng không lạc quan lắm, bởi vì hắn không thể khống chế hỏa lực, lỡ như bất cẩn giết người, giết người trong quyết đấu ở trên đường vừa không lấy được tiền, vừa không có chỗ tốt, Phạm Thống cảm thấy loại chuyện này có thể tránh thì tránh.

Tôi thế nhưng là người văn minh được giáo dục, dưới tình huống không cần thiết, loại chuyện đánh đánh giết giết này tôi mới không thèm làm. Mặc dù trước lạ sau quen, nhưng tôi cảm thấy quen thuộc loại chuyện này cũng không phải chuyện gì tốt, có khi còn phải tự hóa giải nghiệp chướng cho mình, tội gì phải vậy.

Phạm Thống vừa suy nghĩ miên man, vừa bước vào trường học. Nguyệt Thoái mặc dù không có đi học chung với hắn, nhưng bọn họ vẫn là học cùng một lớp, chỗ ngồi còn kế bên nữa. Cho nên gặp mặt rồi cũng không nói chuyện sao?

Lớp sáng hôm nay là lớp Phù Chú Hiên. Nội dung học hôm nay là mấy tấm phù chú nâng cao, điều bọn họ phải làm là không ngừng luyện tập ở trên lớp, sao chép lại cách viết của mấy tấm phù chú này, cho đến khi thành công viết ra phù chú hữu hiệu mới thôi. Đây đối với Phạm Thống mà nói là trong tầm tay, nét chữ phù chú nên móc ở đâu chuyển ở đâu, dưới ngòi bút linh hoạt của hắn, đều không thành vấn đề, nhưng Nguyệt Thoái kế bên hắn, vẫn luống cuống tay chân như trước kia.

Không biết thì hỏi tôi nè. Có khó khăn thì tìm tôi giúp đi...

Nguyệt Thoái rõ ràng có do dự, len lén nhìn qua mấy lần, nhưng vẫn không có mở miệng nói chuyện với hắn. Phạm Thống cũng không thể lý giải vướng mắc của cậu rốt cuộc là ở đâu, vừa lại không thể tháo cởi, loại không khí kỳ lạ này khiến hắn cảm thấy hết sức phiền muộn.

Lấy bầu không khí như vậy học suốt một ngày, kết quả đương

nhiên là bức bối chỉ muốn tông tường. Lúc tan học Nguyệt Thoái vẫn không có đi cùng với hắn, giống như bản thân vẫn đang trong suy nghĩ nghiêm túc, cứ như thế tự rời khỏi một mình.

Trở về túc xá, ngay cả Chu Sa cũng nhìn ra một chút khác thường.

"Hai người các cậu, cãi nhau rồi?"

"Không có."

Nguyệt Thoái lập tức phủ nhận. Kỳ thực Phạm Thống cũng không cảm thấy đây là cãi nhau, rõ ràng chỉ là Nguyệt Thoái đơn phương nghĩ không thông, khiến người trở nên ảm đạm.

"Vậy các cậu làm sao không thèm nhìn nhau?"

"Tôi chỉ là đang nhìn lại quá khứ, với nghĩ một số chuyện tương lai..."

Thâm ảo quá đi. Nguyệt Thoái trả lời của cậu thâm ảo quá rồi --

"Chuyện tương lai? Vậy cũng nghĩ đến tôi đi."

Chu Sa lập tức quăng đi sự quan tâm đối với chuyện giữa Phạm Thống và Nguyệt Thoái, quấn lấy Nguyệt Thoái muốn cậu liệt mình vào trong "quy hoạch tương lai" của cậu.

Vấn đề tình bạn, nếu như muốn dựa vào Chu Sa giải quyết giùm, xem ra là vô dụng, Phạm Thống hoàn toàn không ôm kỳ vọng như vậy.

"Ồ... Nguyệt Thoái không thèm ngó ngàng cậu? Cậu đã làm chuyện gì tồi tệ sao?"

Lạc Thị căn bản chả thèm hỏi cái gì đã trực tiếp phán là lỗi của hắn. Thiên vị thấy rõ.

"Tôi chỉ là viết chữ nói cho cậu ấy về ưu điểm của miệng tôi thôi! Tôi có ngờ cậu ấy lại bị đả kích lớn như vậy!"

Phạm Thống cầm lấy máy thông tin phù chú phàn nàn với tâm tình kích động, thực sự là bởi vì không còn ai để trút bầu tâm sự, hắn mới bức bất đắc dĩ tìm tới Lạc Thị.

"Vậy cậu đừng buồn nữa, coi như cậu xui xẻo, ai bảo miệng cậu có "ưu điểm" như vậy đây?"

"... Tôi sẽ nói cho Nguyệt Thoái, cậu rõ ràng biết, lại cố ý không nói cho cậu ấy, hại cậu ấy hiểu lầm tôi từ đó đến giờ."

Bởi vì thái độ của Lạc Thị là hả hê trên nỗi đau của người khác, Phạm Thống không nhịn được muốn uy hiếp cậu một chút, may mà lời uy hiếp cũng không bị đảo lộn, thật là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Chẳng qua, kỳ thực hắn sớm đã nói với Nguyệt Thoái chuyện Lạc Thị sớm đã biết rồi.

"...! Phạm Thống! Cậu là đồ tiểu nhân! Cậu làm sao có thể ám toán người khác như vậy!"

Hừ hừ hừ, biết căng thẳng rồi chứ? Đừng cho rằng tôi không làm gì được thằng nhóc con như cậu, nhược điểm ở đâu quá rõ ràng.

"Không dám nhận, nếu luận về ám toán, tôi làm sao bì được Lạc Thị tiểu nhân ngài đây?"

Xem đi, tôi đã nói không thể gọi Lạc Thị đại nhân mà, gọi ra rất có khả năng biến thành tiểu nhân. Nhưng đảo lộn vào lúc này, chỉ có thể nói là đảo ngược rất đúng lúc.

"Cậu... dù sao cũng không được nói! Nếu cậu nói cho cậu ấy, ta, ta sẽ không mời cậu ăn cơm ba tháng!"

Chậc! Làm sao nhược điểm của mọi người đều bị người khác nhìn thấu hết rồi! Sau một hồi tôi cũng bị cậu nhìn ra rõ ràng mà!

Nhưng tôi đã nói ra rồi, làm sao đây?

Thật gay go, bên Nguyệt Thoái khó có thể nói rõ bằng lời, bây giờ ngay cả bên Lạc Thị cũng sắp có nguy cơ rồi sao? Đây có tính là gặp quả báo không? Nếu như tôi đi yêu cầu Nguyệt Thoái thông đồng với tôi, cậu ấy liệu có đồng ý không?

"Cậu không mời tôi ăn cơm, vậy cũng không mời Nguyệt Thoái ăn cơm?"

Tôi không tin không có tôi, da mặt mỏng như cậu dám ăn cơm riêng với Nguyệt Thoái.

"Ta mới... ta không thèm nói chuyện với cậu nữa!"

Lạc Thị nổi giận, cáu kỉnh ngắt trò chuyện với Phạm Thống, kết quả, nói nhiều như vậy vẫn là không có ích gì.

Haiz, Lạc Thị, trẻ ngoan không được như vậy, đây là biểu hiện của gia giáo không tốt. Chẳng qua cậu đối với người khác hẳn cũng sẽ không như vậy đi? Bạn bè quả nhiên là lấy để trút giận.

Phạm Thống một mặt bất đắc dĩ, mặt khác thấy thời gian làm công cũng sắp đến rồi, đành chuẩn bị một chút rồi đi ra ngoài.

◊◊◊◊

Phạm Thống mặc dù là người lười biếng, nhưng kỳ thực cũng không có bài xích chuyện làm công này. Dùng sức lao động đổi lấy tiền bạc, là chuyện rất hợp lý, tương đối không hợp lý chính là hắn không lấy được phần tiền đó, bởi vì mọi phí dụng làm công đều phải lấy đi trả nợ, mà nợ những khoản này cũng khiến hắn cảm thấy rất vô lý.

Làm công không lấy được tiền, cảm giác giống như đang làm tình nguyện. Mấy chuyện làm tình nguyện này, Phạm Thống không có hứng, đáng tiếc đây cũng không cho phép hắn lựa chọn, hắn ngay cả quyền lợi lựa chọn bạn nhóm cũng không có, huống hồ là quyết định có làm hay không.

"Phạm Thống, lâu lắm không gặp rồi, trận đấu của các ngươi thật là thuận buồm xuôi gió, có cảm thấy ta báo danh giúp ngươi cũng là một chuyện không tệ không?"

Mễ Trọng vừa nhìn thấy hắn đã cười toe toét. Lúc đầu Mễ Trọng hình như từng nói, bởi vì hắn là người hướng dẫn Phạm Thống, cho nên Phạm Thống đánh thắng thì Mễ Trọng liền có phần thưởng, bây giờ bọn họ đã thắng nhiều trận như vậy rồi, Mễ Trọng có khi cũng kiếm chác được đi?

Nhưng, Mễ Trọng vẫn là đến làm công. Rốt cuộc là số nợ của hắn là con số thiên văn, hay kỳ thực cũng không có kiếm được bao nhiêu tiền đây?

"Tiền ngươi dựa vào bọn ta kiếm được, cũng không nên chia cho ta chứ?"

"A, ngươi hiểu biết đó, ta đương nhiên không có ý định chia cho ngươi."

Ta là nói ngươi cũng nên chia một chút cho ta... Quên đi, tôi làm sao lại nghĩ đến chuyện đòi tiền Mễ Trọng đây?

"Hiếm khi ngươi không có ở cùng với Nguyệt Thoái, cậu ta chẳng phải cũng sẽ cùng ngươi làm công sao?"

Mễ Trọng vừa nhắc đến, tâm tình của Phạm Thống liền càng kém.

"Chẳng qua không có cậu ta ở đây, nói chuyện cũng đỡ áp lực hơn, thế nào, còn muốn nghe ngóng chuyện từ ta không? Nể tình

lợi ích kiếm được trong thời gian qua, có thể không thu phí với ngươi."

Phạm Thống cảm thấy năng lực tự độc thoại của Mễ Trọng càng ngày càng cao cường rồi, có khi hắn không cần trả lời câu nào, Mễ Trọng vẫn có thể tự nói tiếp như thường.

"Nếu như không có tình báo muốn hỏi, ta cũng có thể kể chuyện nữa, dù sao thì công việc này cũng rất nhàn mà, không nói một chút cũng rất chán."

Tóm lại ngươi chính là muốn nói chuyện cho người khác nghe... Thật thua ngươi luôn rồi.

Món nợ hiện tại vẫn còn một trăm bảy mươi xâu tiền, hi vọng có thể mau chóng trả hết, không cần bị bắt buộc làm công nữa.

"Không bằng nói về chuyện đại hội tỉ võ đi."

"Chuyện của đại hội tỉ võ? Ngươi muốn nghe cái gì? Nguồn gốc? Có mấy năm lịch sử? Những nhóm có hi vọng thắng nhất trong đại hội lần này?"

Chỉ là hỏi đại hội tỉ võ thôi cũng có nhiều hạng mục như vậy à? Vì sao lại có những nhóm có hi vọng thắng nhất, chẳng lẽ ngươi còn len lén mở sòng đánh cược?

"Có cái gì thì nói cái đó đi, ngươi tùy tiện nói, ta nghiêm túc nghe."

Không phải nghiêm túc nghe, là tùy tiện nghe. Người như ngươi nói chuyện, ta làm sao có thể nghiêm túc nghe chứ...

"Có thính giả nhàm chán như ngươi, ta kể chuyện cũng rất mất hứng."

Ngươi rốt cuộc có muốn nói hay không, còn bắt bẻ nhiều như

thế!

"Kỳ thực đại hội tỉ võ cũng không có điển cố gì ghê gớm, đúng là đã cử hành từ rất lâu, nhưng hình như ngay từ đầu cũng không có câu chuyện gì đặc thù, chính là đột nhiên muốn cử hành thì cử hành, cũng không có bất cứ truyền thuyết đẹp đẽ nào."

Theo như Mễ Trọng nói, nội dung mới đầu không có gì đáng xem. Nếu đã không có gì đặc thù, vậy kỳ thực cũng có thể không cần nói đi?

"Quy tắc và phần thưởng của mỗi một lần ít nhiều đều có chút thay đổi. Để cho Ngũ Thị Đông Phương Thành đấu trận kỳ phạm trước, là hạng mục năm nay mới bắt đầu, cũng bởi thế, ta mới có thêm một cơ hội nhìn thấy Lăng Thị đại nhân! Ôi Lăng Thị đại nhân mỹ lệ! Âm Thị đại nhân làm sao có thể hạ thủ không biết nặng nhẹ như thế, vậy mà gọt đứt mấy sợi tóc của Lăng Thị đại nhân, nếu làm khuôn mặt của ngài ấy bị thương thì làm sao! Ta thấy vậy cũng sôi máu, tim suýt nữa là ngừng đập rồi -"

Ngươi đừng có ba câu là nhắc đến Lăng Thị đại nhân được không? Ta cảm thấy người hạ thủ không biết nặng nhẹ là Lăng Thị đại nhân mới đúng đi, Âm Thị đại nhân cân đo rất có chừng mực, mặc dù cái gọi là chừng mực này lúc đối đầu với Vi Thị đại nhân thì không biết đã quăng sang cái vũ trụ nào rồi.

"Nói đến, trận kỳ phạm cũng là có đánh cược, kết quả đều xấp xỉ với mọi người đoán, bởi vì chỉ nhìn màu sắc tua rua đã có thể biết rồi, người đánh cuộc không có nhiệt liệt lắm, Âm Thị đại nhân đối đầu với Vi Thị đại nhân cho dù là một chọi bốn trăm, vẫn không có ai muốn Vi Thị đại nhân thắng."

Vẫn thật sự có đánh cược? Các ngươi như vậy có được không? Nếu như Mễ Trọng ngươi bằng một cỗ nhiệt tình cược Lăng Thị đại nhân thắng, vậy ngươi không biết phải thua bao nhiêu nhỉ?

"Top năm của đại hội tỉ võ có quyền khiêu chiến với Thị, đây trái lại đã duy trì mấy năm rồi. Có lẽ bắt đầu khoảng năm năm trước đi? Chẳng qua, Thị có thể khiêu chiến không bao gồm Lạc Thị đại nhân, dù sao thì trình độ của cậu ta so với mấy vị Thị đại nhân khác vẫn còn chênh lệch quá nhiều, chưa đến trình độ có thể chấp nhận khiêu chiến, đây cũng tính là cách bảo vệ cậu ta đi."

Ừm... có chuyện này à? Lạc Thị nhất định cũng không cảm thấy vui đối với loại đối xử đặc biệt này đi, cậu ta luôn để ý thực lực của mình không đủ, sau đó liền rơi vào trong tâm tình không cam tâm vừa lại không biết làm sao được.

"Mọi người phần lớn không khiêu chiến với ai?"

Phạm Thống nghe đến đây mới xen vào một câu hỏi, tránh cho Mễ Trọng cứ mải nói, thoạt nhìn rất giống tự độc thoại.

"Hm... lý do khiêu chiến thì có rất nhiều. Có người thích khiêu chiến với người mà mình có cơ hội đánh thắng nhất, có người thích khiêu chiến thần tượng của mình, có người là vì ân oán cá nhân cho nên mới đề xuất khiên chiến, thống kê trong năm năm qua, người bị khiêu chiến nhiều lần nhất là Vi Thị đại nhân, sau đó là Lăng Thị đại nhân, cuối cùng là Âm Thị đại nhân, Huy Thị đại nhân thì không tính, dù sao ngài ta cũng thiếu hai năm."

Ồ... Vi Thị đại nhân quả nhiên rất khiến người ghét, mọi người cho dù biết sẽ thua, vẫn là ôm tâm tình đánh được ngài ta một cái cũng tốt nên đề xuất khiêu chiến với ngài ta, đúng không?

Vậy Lăng Thị đại nhân thì thế nào? Là kiểu biến thái giống như Mễ Trọng, cảm thấy bị Lăng Thị đại nhân đánh chết cũng sung sướng, hay là những thiếu nữ hoài xuân bởi vì Âm Thị đại nhân mà ôm địch ý, cho nên đề xuất khiêu chiến?

Về phần Âm Thị đại nhân... cảm giác chính là người không có mắt mới đi khiêu chiến. Căn bản không thể nào đánh thắng, còn có

thể bị ngài ta lỡ tay tiêu diệt, đánh xong phần lớn cũng chẳng lấy được kinh nghiệm nào hữu dụng, người khiêu chiến ngài ta có lẽ đều rất có tinh thần thí nghiệm đi.

"Kế đó à, người ghét Vi Thị đại nhân, bị Vi Thị đại nhân đánh bại xong sẽ càng ghét hắn, ha ha ha ha..."

Đây là hiển nhiên mà. Ta cũng rất muốn biết, trong số cư dân tân sinh, tua rua của người mạnh nhất đã đến cấp gì rồi?

"Trước mắt đội ngũ có khả quan, ước chừng đều là những đội ngũ tua rua màu đỏ, cạnh tranh có thể nói là kịch liệt. Các ngươi có thể đánh đến đây cũng tính là không tệ rồi, nếu như thua cũng đừng buồn."

Nói cái gì vậy, mục tiêu của bọn ta thế nhưng là top năm kia. Đây là bởi vì ngươi không hiểu Nguyệt Thoái, ngươi không hiểu Nguyệt Thoái đâu.

Nói như vậy, nếu đã đánh cuộc, thực sự nên đi cược mình thắng nhỉ?

Nhưng tài vận của tôi siêu kém, có khi vốn sẽ thắng, bởi vì tôi cược chúng tôi thắng, kết quả liền thua, như vậy thế nhưng là lỗ to.

"À, đúng rồi, Phạm Thống, người đẹp nóng bỏng hôm đó xuất hiện ở bên cạnh lôi đài cùng các ngươi là ai vậy?"

Mễ Trọng đang nói, đột nhiên bắt đầu nghe ngóng tin tức từ hắn.

Người đẹp nóng bỏng... ai thế? Tôi có quen biết người như vậy sao? Chắc không phải chỉ là đúng lúc đứng ở bên cạnh chứ?

"Cô ta thật sự là Chu Sa sao? Mặc dù có vẻ đã thông qua giám định, nhưng cũng khác quá nhiều rồi đi? Trước kia nhìn làm sao

cũng là nam mà? Bộ ngực đó là làm sao quấn lại được, có khó khăn đi?"

Cả buổi trời thì ra là đang nói Chu Sa à. Ngươi lúc đó nhìn ra đúng thật là nam, kết quả ngươi đặt mắt ở bộ ngực? Chờ một chút, không phải trong lòng ngươi chỉ có một mình Lăng Thị đại nhân sao? Ngươi không phải là đồng tính à? Ngươi đi quan sát một người đẹp nóng bỏng làm gì?

"Có bí mật gì có thể nói cho ta không? Rất nhiều người muốn nghe ngóng tình báo của cô ta đây."

Cho nên, là giá trị thương nghiệp?

Nghe ngóng cũng vô dụng thôi, trong lòng người ta chỉ có mỗi Nguyệt Thoái. Hơn nữa tôi vẫn không thể đơn thuần coi Chu Sa là người đẹp nóng bỏng được, đây thực sự quá phức tạp rồi, thật đó.

"Ta không có gì không thể nói cho ngươi. Cứ việc hỏi ta."

Sai hết rồi!

Trái lại cũng không phải tình báo của bạn bè thì không thể bán, là Chu Sa quá đanh đá... quá nghiêm túc. Loại nhân vật hung dữ như cậu ta, nếu bị cậu ta biết tôi bán tin tức của cậu ta, tôi khẳng định chỉ có thể đi cầu Nguyệt Thoái bán sắc cứu tôi.

"Ta chẳng phải đã hỏi rồi sao? Mau nói cho ta đi chứ. À, ngươi chắc không phải còn muốn nâng giá chứ, ta gần đây hết tiền rồi, coi như tài trợ một chút đi mà --"

Ta thật sự không có ý định nói cho ngươi, đừng có dây dưa nữa --

Phạm Thống cảm thấy, công việc đáng lẽ nhẹ nhàng cũng có thể làm mệt tới vậy, đây nhất định là liên quan đến Mễ Trọng.

Hi vọng lần sau làm công đừng xếp chung nữa. Đừng bức bách cái người có tật ngôn ngữ như tôi trò chuyện nữa!

◊◊◊◊

Cuộc sống làm công thì buồn khổ, ngay cả những ngày có trận đấu cũng phải đi làm công trước, đây thì càng buồn khổ.

Lớp buổi chiều là lớp thuật pháp, hắn không cần đi, cho nên xắp xếp làm công, Nguyệt Thoái ở trên lớp, Chu Sa ở túc xá, chỉ có một mình hắn phải làm công... Phạm Thống càng nghĩ càng cảm thấy tâm tình sa sút.

Người mắc nợ không có nhân quyền! Người mắc nợ không có nhân quyền!

Phạm Thống một mặt cầu nguyện trong nội tâm hôm nay đừng gặp phải Mễ Trọng nữa, mặt khác đi về phía địa điểm làm công.

Chẳng qua hắn đang đi, lại không thể không ngừng lại, chỉ bởi vì, phía trước có người chặn đường đi của hắn.

Ủa, bây giờ là...?

Phạm Thống nhạy bén cảm giác thấy địch ý của mấy người này, sau đó, hắn mới phát giác con hẻm này hình như hơi hẻo lánh, ở lúc hắn cảm thấy không ổn mà muốn rút lui, ngay cả phía sau cũng bị người bao vây.

"Các ngươi không có chuyện gì sao?"

... Ở lúc này, nguyền rủa đừng đùa giỡn ta nữa được không? Bọn họ tự nhiên là có chuyện tìm ta.

Nhưng, thoạt nhìn người có chuyện chỉ sợ sẽ là tôi, chẳng lẽ, chẳng lẽ lại phải nợ thêm một trăm xâu tiền sao? Tôi không muốn chết đâu!

Puhahaha! Ngươi chắc không phải lại đang ngủ chứ! A, Chết tiệt, vẫn chưa tâm linh tương thông, phải lên tiếng nói chuyện mới hữu dụng, nhưng dưới tình huống này thì không thích hợp mở miệng...

"Bọn ta muốn mời ngươi đi một chuyến với bọn ta, ngươi chắc sẽ không phản đối chứ?"

Gã đàn ông tua rua màu đỏ cầm đầu nở nụ cười không mang hảo ý, bọn họ đã đặc biệt đến đây chặn đường hắn rồi, chắc hẳn cũng đã theo dõi hắn một thời gian.

Ta phản đối! Ta đương nhiên phản đối! Đi theo các ngươi nhìn thế nào cũng sẽ không có chuyện gì tốt! Huống hồ ta còn phải đi làm công! Vô duyên vô cớ cúp việc sẽ để lại hồ sơ không tốt! A, kỳ thực các ngươi căn bản là tìm sai ngươi rồi đi? Tìm ta làm gì, ta chỉ chẳng qua là một bình dân mang tua rua màu lục cỏ!

Phạm Thống một lòng chỉ muốn thoát thân khỏi đây, hắn không biết mục đích của những người này là cái gì, đột nhiên bị nhiều người như thế bao vây, khiến hắn cảm thấy sợ hãi, bất lực, nếu như bọn họ không chịu thả hắn đi, hắn vẫn thật không có cách gì để đào thoát.

"Ngươi tốt hơn vẫn là phối hợp một chút đi, xem xem đây là cái gì?"

Một người trong đó để lộ ra một thanh đao, lớp hào quang mòng mỏng trên đao khiến con ngươi của Phạm Thống thoáng cái co lại.

Vũ khí phệ hồn.

Hắn lúc này mới chú ý thấy, trong đám này có một cư dân nguyên sinh, cùng một bọn với bọn họ, sở dĩ tìm một cư dân nguyên sinh đến, phần lớn cũng là muốn lợi dụng thanh vũ khí phệ

hồn kia để tiến hành uy hiếp đi?

"Nếu như ngươi muốn phản kháng, bọn ta không thể đảm bảo trong đánh đấu sẽ không ngộ thương đâu đấy?"

Ngộ thương? Đùa cái gì vậy, ta cũng đã có chướng ngại ngôn ngữ rồi, nếu còn bị thương khiến cho linh hồn bị tổn hại, có trời mới biết sẽ biến thành dạng gì?

Sắc mặt của Phạm Thống rất khó coi, chiếu theo loại tình thế này, hắn hình như thật sự chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo bọn họ thôi, bất luận trong lòng hắn có bao nhiêu không nguyện ý.

"Mang đi."

Gã đàn ông cầm đầu hạ mệnh lệnh, mấy thiếu niên tua rua cấp thấp hơn liền đi về phía hắn, một người trong đó chặt vào cổ hắn một cái, sau đó trước mắt hắn liền tối đen, mất đi ý thức.

Sau khi lớp thuật pháp hiên kết thúc, Nguyệt Thoái thu dọn đồ, lập tức rời khỏi phòng học, chuẩn bị về túc xá.

Dù sao buổi chiều còn có trận đấu, về nghỉ ngơi một chút là lại phải ra ngoài, thời gian có thể nghỉ ngơi không nhiều, vẫn là không nên lãng phí.

Mà khi đi đến cổng trường, lại bị một học sinh không quen biết gọi lại, bởi vì lần này không phải con gái, cậu ít nhiều có chút nghi hoặc.

"Có chuyện sao?"

"Bạn cậu nói có chuyện gấp, hẹn cậu đến một nơi gặp mặt, tôi tới chuyển lời giúp cậu ta."

Nghe xong lời của đối phương, Nguyệt Thoái ngẩn ra một chút.

"Phạm Thống sao?"

Nói đến bạn, người đầu tiên cậu nghĩ tới là Phạm Thống, mặc dù nghĩ không ra vì sao phải nhờ người hẹn gặp mặt, nhưng cậu ngẫm lại thái độ gần đây của mình, tức thì cảm thấy, Phạm Thống không có tự mình tới tìm cậu, cũng là có thể lý giải đi.

"Đúng thế! Chỗ đó có hơi xa, tôi mang cậu đi nhé?"

Nguyệt Thoái suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu.

"Vậy thì làm phiền cậu rồi."

◊◊◊◊

Đi theo học sinh dẫn đường này vòng tới vòng lui ở trong con hẻm nhỏ, Nguyệt Thoái đến bây giờ mới biết được Đông Phương Thành còn có con hẻm phức tạp hẻo lánh như vậy.

Cả Đông Phương Thành dù sao cũng rất lớn, có rất nhiều nơi cậu chưa từng đi qua, sau khi vòng qua nhiều con hẻm như vậy, Nguyệt Thoái thậm chí có chút hoài nghi, bản thân cậu không biết có cách nào trở về được hay không.

"Còn xa lắm sao? Cậu xác định không có đi nhầm chỗ?"

Nguyệt Thoái mặc dù cảm thấy tùy tiện nghi vấn người ta thì không lịch sự lắm, chẳng qua, cảm giác nơi này cứ là lạ, cậu cũng không cảm thấy Phạm Thống sẽ tự mình rảnh rỗi dạo đến chỗ này, tốt xấu gì trước kia bọn họ cũng đều là cùng nhau hành động.

"Sắp đến rồi sắp đến rồi, đúng là bên này."

Học sinh dẫn dường cười trả lời cậu như vậy, thế là, cậu mặc dù cảm thấy thắc mắc, vẫn là tiếp tục đi theo hắn.

Vừa đi, cậu cũng vừa suy nghĩ, lát nữa gặp mặt Phạm Thống rốt cuộc nên nói cái gì.

Cậu nói với Phạm Thống cho cậu thời gian mấy ngày, tính ra cũng đã qua ba ngày rồi, đã đến lúc nên làm ra kết luận.

Muốn hồi tưởng trước kia những đối thoại nào tương đối có vấn đề, để xác nhận với Phạm Thống, rồi xin lỗi cậu ấy, đây thật sự là một cái đại công trình. Nguyệt Thoái cũng không tự tin có thể nhớ lại toàn bộ, cậu rất sợ quên sót một đống những lời cậu từng hiểu lầm ý của Phạm Thống, nếu như để lại vướng mắc chưa được giải quyết, cậu thế nhưng sẽ rất để ý.

Ba ngày qua cậu cứ mải suy nghĩ những chuyện này, học trên lớp cũng khó có thể chuyên tâm. Lặp đi lặp lại động tác thất thần, ngẩn ngơ, đờ đẫn, may mà cậu vốn đã rất thiện trường phân chia thân thể và đầu óc, nhất tâm nhị dụng, cho nên học trên lớp vẫn không có vấn đề gì.

Nhưng tương lai nên làm sao đây, cậu thật sự nghĩ không ra.

Nghe không hiểu lời bạn mình nói, nghĩ làm sao cũng là một chuyện rất tệ, rốt cuộc nên làm sao đây?

"Đây chẳng phải đã đến rồi sao? Chính là chỗ này."

Suy nghĩ của Nguyệt Thoái bị tiếng của học sinh dẫn đường đưa trở lại, cậu ngẩng đầu lên, trong con hẻm tỏ ra có chút dơ bẩn...

Sau đó, cậu đã nhìn thấy Phạm Thống.

Cả đời này của Phạm Thống chưa từng có kinh nghiệm bị người đánh ngất, đời trước cũng không có. Bình thường mà nói, người bình thường đều không nên có loại kinh nghiệm này, hắn cũng luôn kỳ vọng mình có thể giống một người bình thường, bằng không làm một người được trời cao chiếu cố cũng không tệ, nhưng rất đáng tiếc hắn đều không thể như ý nguyện.

Có lẽ trời cao chiếu cố đúng là có, nhưng chiếu cố là vận xui.

Khi hắn tỉnh lại từ trong hôn mê, trước mắt còn có chút mơ hồ, muốn hoạt động thân thể lại phát hiện bị trói, ký ức trước khi bị đánh ngất vẫn còn đó, nghĩ đến sẽ không có chuyện tốt xảy đến với mình, nhưng chung quy cũng phải làm rõ tình huống.

"Tỉnh rồi? Tỉnh thật đúng lúc, bạn ngươi đến rồi kìa."

Nghe âm thanh bên tai, Phạm Thống mở mắt một cách khó khăn, lúc này mới nhìn thấy Nguyệt Thoái cách đó một đoạn.

"Phạm Thống..."

Nguyệt Thoái nhìn thấy hắn tỉnh lại, có chút nôn nóng muốn đến gần, nhưng bị mấy tên đồng bọn bắt cóc chặn lại, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ lo lắng nhìn hắn.

Phạm Thống không rõ lắm Nguyệt Thoái vì sao lại xuất hiện ở đây, hắn quyết định tìm hiểu tình huống của mình trước.

Hắn bây giờ đang ngồi trên mặt đất, tay bị trói vào tạp vật ở phía sau, cho nên hoạt động không tự do, cũng không thể đứng lên, tổng thể ngoại trừ cổ bị đánh một cái thì có hơi đau, ngoài ra không có gì đáng ngại.

Nhưng bọn họ phí công trói hắn lại, sự tình đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy, cho dù hắn cảm thấy trên người không có chỗ nào có vấn đề, vẫn là không dám cử động bừa, chỉ bởi vì bên cạnh còn có một gã cầm thanh vũ khí phệ hồn chết người kia, mũi đao đang kê ở mặt hắn.

Chỉ cần bị rạch một cái, hắn lập tức sẽ từ không sao biến thành có sao.

"Các ngươi như vậy là ý gì?"

Nguyệt Thoái rốt cuộc đã mở miệng, giọng của cậu không giấu được sự giận dữ, nhưng cũng không dám manh động.

Tốc độ của cậu rất nhanh, nhưng có khả năng không bằng thanh đao trí mạng kia.

Mặc dù cậu có khả năng đoạt được thanh đao đó trước khi người cầm đao chém xuống, nhưng đây chỉ là có khả năng, không phải nhất định, cho nên cậu không thể đánh cuộc.

Nhìn ánh sáng tượng trưng cho vũ khí phệ trên thân đao, Nguyệt Thoái thoáng chốc thật sự không biết nên làm sao.

"Không có ý gì, chỉ là muốn ngươi phối hợp đừng phản kháng mà thôi."

Nghe thấy lời như vậy, Phạm Thống đại khái cũng hiểu bọn họ là nhằm vào Nguyệt Thoái mà không phải hắn.

Hắn không thể không nói dùng thủ đoạn này rất hèn hạ. Chẳng phải chính là chính diện đánh không lại cho nên bắt cóc người làm con tin sao?

Nhưng, bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì?

"Ngươi chắc hiểu nên làm thế nào chứ?"

Có lẽ là nhắm chắc Nguyệt Thoái không dám lấy an nguy của Phạm Thống làm trò đùa, bọn họ thấy cậu trầm mặc, liền cảm thấy cậu đã khuất phục rồi.

Gã mang tua rua màu đỏ kia dùng ánh mắt sai khiến, một tên học sinh đi đến trước mặt Nguyệt Thoái, trực tiếp đánh một quyền vào bụng của Nguyệt Thoái.

Phạm Thống mở to mắt. Hắn nhìn thấy Nguyệt Thoái lùi lại một bước, rên một tiếng, sau đó có người từ hai bên giữ lấy cậu, quyền cước cứ thế ùa tới.

"Dừng tay! Các ngươi làm gì vậy, có gì bất mãn thì nói, vì sao

phải..."

Người phụ trách trông chừng Phạm Thống đạp một cước tàn nhẫn lên người hắn, khiến hắn bởi vì đau mà không nói tiếp được.

"Không muốn chịu khổ thì câm miệng, không phải chuyện của ngươi. Rõ ràng là người Tây phương, có tư cách gì huênh hoang như thế ở Đông Phương Thành?"

"Bọn ta hôm nay sẽ để nó biết rõ hoàn cảnh mình nên có, thân phận địa vị thế nào thì đi làm chuyện gì, Đông Phương Thành căn bản không nên có gương mặt phương Tây, còn cạnh tranh bình đẳng? Dựa vào cái gì?"

Phạm Thống không biết sự bài xích và kỳ thị của Đông Phương Thành đối với khuôn mặt phương tây đã đến mức độ này, trong những người tụ tập ở đây, hình như cũng có kẻ bại bởi bọn họ trên đại hội tỉ võ, đây căn bản là ghen ghét cộng với báo thù nhỏ nhen.

Vì sao? Cho dù là người bị giết trên đại hội tỉ võ, cũng không phải là do Nguyệt Thoái giết!

Các ngươi làm loại chuyện này có thể chứng minh cái gì, rõ ràng một chút ý nghĩa cũng không có!

Những người ở đây hình như đều cảm thấy hưng phấn đối với việc có thể báo thù, bắt nạt một người không mạnh bằng mình, điều duy nhất khiến bọn họ tiếc nuối có lẽ chính là, đối tượng bị bọn họ đối đãi bằng bạo lực không phát ra một chút âm thanh nào, điều này đã làm giảm mạnh lạc thú của bọn họ.

Bọn họ tiến hành kiểu đánh hội đồng này, đương nhiên sẽ không cố kỵ cái gì, vũ khí như gậy sắt cũng không chút lưu tình vung về phía Nguyệt Thoái, sau khi đánh cậu ngã xuống đất, thì lại có người kéo cậu dậy, giống như chút trình độ này căn bản vẫn

không thể thỏa mãn, sau đó tiếp tục bạo hành cậu.

Phạm Thống chỉ cần kêu la liền sẽ bị đánh, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn không thể cứ như thế im miệng, ngoan ngoãn im lặng ngồi nhìn ở bên cạnh.

Nguyệt Thoái là bởi vì ai mới rơi vào tình huống này?

Cậu vốn không cần mấy phút đã có thể đánh ngã tất cả những người ở đây, là bởi vì ai mới để cho bọn họ đối xử như vậy?

Khi Phạm Thống nhìn những người này lần nữa, chỉ cảm thấy những người này đều điên rồi, toàn là một lũ điên.

Cư dân tân sinh là nên như thế này sao? Là những oán linh mang theo tiếc nuối cùng chấp niệm đến đây, trong số đó có rất nhiều người giống như bọn họ, tâm linh bị lệch lạc?

Nhưng bọn họ còn rủ một cư dân nguyên sinh cùng làm chuyện này. Cái gọi là việc ác, căn bản không phân biệt người sống kẻ chết đi? Bất luận nội tâm có phải là bị lệch lạc vì mối hận khi chết hay không, tất cả đều làm những chuyện như nhau...

◊◊◊◊

"Đã hết thời gian rồi, bạn đội của ngươi còn chưa đến sao? Vậy thì phải tuyên bố truất quyền thi đấu rồi."

Bên cạnh lôi đài của đại hội tỉ võ, thời gian chờ tuyển thủ đã dùng hết, người phụ trách biểu thị với Chu Sa như vậy, bởi vì trên quy định, nhóm đoàn thể nhất định phải đến đủ người mới có thể tiến hành thi đấu, cho dù chỉ phái một người lên đài cũng vậy.

"Làm gì vậy chứ..."

Chu Sa nhíu mày, liên tục nhìn về phía hai bên đường, nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy bóng dáng của Phạm Thống với

Nguyệt Thoái đâu cả.

Bọn họ là biết thời gian, Chu Sa có thể khẳng định điều này. Tối qua còn đặc biệt nhắc nhở, trí nhớ không thể nào kém như vậy đi?

Vừa lại không có lý do cố ý không tới, vậy vì sao đến thời gian rồi, người lại vẫn không xuất hiện đây?

Nguyệt Thoái đã không thể tự mình đứng thẳng rồi.

Cho dù bị người khác giữ, cánh tay của cậu cũng buông thõng ở bên hông, giống như không sử dụng được một chút sức lực nào nữa, Phạm Thống cũng không biết cậu còn tỉnh hay không, phải chăng sớm đã ngất đi rồi, nhưng, những người này vẫn không định kết thúc.

"Đúng rồi, còn có giá trị lợi dụng mà! Tua rua!"

Trong tiếng vỗ tay của một người trong đó, bọn họ cướp lấy tua rua của Nguyệt Thoái, sau đó mấy tên học sinh tua rua màu lục cỏ, màu lục nhạt với tua rua màu trắng liền luân phiên đề xuất yêu cầu quyết đấu với Nguyệt Thoái.

"Bọn ta muốn quyết đấu với ngươi, ngươi còn nghe được chứ?"

Nguyệt Thoái hình như đã không thể hồi ứng, dưới tình huống bị thương nặng, cậu gần như không chiến mà bại rồi, vất vả thăng đến tua rua màu lục đậm, rớt về màu trắng cũng thành lẽ tất nhiên.

"Hình như đã ngất rồi, thật là chán, tiếp theo thì sao?"

Cũng đã khiến người thành như vậy rồi, bọn họ tự nhiên cũng không còn sự e sợ với cẩn thận ban đầu nữa, người vốn cầm vũ khí phệ hồn trông chừng Phạm Thống cũng đi qua vây quanh

Nguyệt Thoái xem náo nhiệt, mỗi một tên đề nghị phải làm sao xử trí cậu.

"Đương nhiên vẫn là phải giết chết nó, đúng chứ?"

"Ồ, dùng thanh này sao? Ai đến động thủ?"

Bọn họ cười đùa truyền vũ khí phệ hồn qua, nhìn thấy cảnh này, Phạm Thống vừa lại không nhịn được la lên.

"Các ngươi đừng quá đáng! Làm sao có thể dùng thứ đó!"

"Không dùng trên người ngươi đã là may rồi, hay là ngươi cũng muốn chết sao? Bớt đi một tên có khuôn mặt tây phương nào hay tên đó, giết chết cũng không có người truy cứu."

"Vẫn là để hắn làm đi, Vi Thị đại nhân rất bảo hộ cư dân nguyên sinh, để hắn giết tuyệt đối sẽ không có chuyện."

Nói xong, bọn họ truyền đao trở lại tay tên cư dân nguyên sinh kia. Phạm Thống ra sức vặn vẹo cánh tay, muốn kéo lỏng dây thừng, nhưng cho dù tay kéo rất đau, tốc độ vùng thoát hình như vẫn không kịp để hắn đi ngăn cản.

"Không được! Các ngươi..."

"Ồn chết đi được! Bớt lôi thôi!"

Một tên thiếu niên quăng gậy sắt đánh trúng đầu của hắn, đau đớn khiến đầu hắn trống rỗng một hồi, vào lúc này, tên cư dân nguyên sinh kia cũng đem đao chém lên người Nguyệt Thoái.

Vào khoảnh khắc đó, không khí ở khu vực này đột nhiên bị bẻ cong một cách thô bạo.

Ở trong mấy giây không gian bị vặn vẹo một cách bất hợp lý, động tác của mọi người đều khựng lại, khi bọn họ lần nữa tìm về thần trí của mình, lại phát hiện tay của cái người đáng lẽ đang hôn

mê đã nắm lấy cổ tay của người sắp chém đao về phía cậu.

"Ta sẽ không... cho ngươi cơ hội lần nữa..."

Cả không gian yên tĩnh lại, âm thanh duy nhất, là tiếng nói chuyện khe khẽ của Nguyệt Thoái.

Âm thanh của cậu rất nhẹ, không có dùng ngữ khí đặc thù gì, giống như là một câu tự thuật bình thản, nhưng ở trong bầu không khí như vậy lại đặc biệt rõ ràng.

Cùng lúc cậu nói chuyện, sự vặn vẹo của không gian càng thêm mãnh liệt, giống như có thứ đáng sợ đang từ trung tâm lan tràn ra, loại cảm giác đó khiến người rất khó nói rõ, nhưng xác thực mỗi một người đều phát giác được sự khác thường của hiện trường.

Màu sắc của hoàn cảnh xung quanh, dưới sự vặn vẹo này, đã bị lột bỏ.

Bọn họ nhất thời đều hoài nghi thị giác của mình phải chăng đã sản sinh vấn đề, bởi vì thế giới bọn họ nhìn thấy, đột nhiên chỉ còn lại hai màu đen trắng, toàn bộ mất đi sắc thái.

"Ta sẽ không... để ngươi giết ta một lần nữa..."

Kỳ thực nên bỏ trốn.

Từ khi tình huống bắt đầu sản sinh thay đổi, bọn họ đã nên bỏ chạy.

Cho dù bây giờ mới chạy, đều là chính xác, dưới điều khiển của bản năng, không có bất cứ người nào sẽ cười nhạo bọn họ, đây vốn là điều nên làm.

Chỉ là bọn họ làm không được.

Từ khi sự méo mó của không gian bắt đầu khoách tán, thế giới

bọn họ nhìn thấy không biết vì sao mất đi màu sắc, cho đến bây giờ, cảnh vật vốn ngay ngắn đều bắt đầu biến dạng, hệt như tri giác trở nên mê ảo khiến cho mặt đất trôi nổi, kiến trúc vật sụp đổ...

Từ lúc dấu hiệu bắt đầu xuất hiện, bọn họ đã không thể khắc chế sự lạnh lẽo toát ra từ trong xương cốt, cho dù dùng cạn khí lực cũng chỉ có thể lùi lại, tay chân giống như đều không phải của mình nữa, ý thức thân thể cũng không còn nghe sai khiến.

Lúc đó bọn họ vẫn không biết, đích xác, tay chân, thân thể, rất nhanh chóng đã không còn là của bọn họ nữa.

"Vĩnh viễn... không tha thứ..."

Lúc cậu nói câu này, ngữ khí bình thản ban đầu thay đổi trong chớp mắt, trong lời nói truyền ra sự căm hận vô cùng tận, chớp mắt khiến cho sự uy áp của không gian tăng lên gấp bội.

Phạm Thống là ở khi tiếng la hét thê lương đầu tiên truyền tới mới miễn cưỡng mở mắt nhìn qua, mà cảnh tượng đầu tiên hắn nhìn thấy chính là Nguyệt Thoái đã rút đao bên hông ra, vung tay cắt ngang một tên thiếu niên thành hai khúc.

Bọn họ đều cho rằng cậu hẳn là không thể đứng lên được nữa, cậu ngay cả động cánh tay một chút cũng khiến người không thể tưởng rồi, đó đáng lẽ là chuyện mà cậu không thể làm được khi đang trọng thương như vậy, nhưng, sự thực đã áp đảo mọi dự tưởng, cậu chẳng những đã tỉnh lại, còn lấy tư thái cực kỳ khủng bố, tàn nhẫn tiến hành phản kích của cậu.

"Nguyệt Thoái!"

Phạm Thống la lên một tiếng, sau đó vừa lại cảm thấy một cơn choáng váng do vừa rồi bị đánh trúng đầu, khiến hắn không thể duy trì tư thế ngẩng đầu.

Nguyệt Thoái! Không được đâu!

Không thể giết cư dân nguyên sinh...!

Xoay sở cả buổi trời với nút thắt dây thừng, tay phải của hắn rốt cuộc cũng đã giãy ra được, có thể dùng một cánh tay, kỳ thực chuyện có thể làm cũng không nhiều, điều đầu tiên hắn nghĩ đến, chính là vươn tay vào trong lòng, móc ra máy thông tin phù chú.

Suy nghĩ đầu tiên của hắn là cầu trợ. Sau khi mở chat nhóm, khàn giọng hỏi một câu có người không, tiếp đến liền nghe thấy âm thanh không chút khẩn trương của Âm Thị.

"A, có đây có đây, ta đang tắm, có chuyện gì sao?"

"Âm Thị đại nhân, cứu mạng..."

"Hả? Cái gì? Chuyện làm sao? Ngươi đang ở đâu?..."

Sau khi nỗ lực kêu một tiếng đó, áp lực do không gian dị biến mang đến khiến Phạm Thống không chịu được nữa mà buông lỏng tay, máy thông tin phù chú rớt xuống, rơi đến nơi tay hắn không thể với tới được, tự nhiên cũng không thể tiếp tục đối thoại này.

Tiếng kêu thảm của những người kia dưới áp bức của hoàn cảnh, cũng không thể nghe một cách tử tế. Cảm giác choáng váng do đầu bị thương cùng sự không thoải mái dưới thị giác trắng đen để lại, cộng thêm tiếng la hét lướt qua tai, khiến Phạm Thống cảm thấy mình cứ như thế mất đi ý thức cũng không kỳ quái.

Hắn căn bản rất khó có thể tiếp tục suy nghĩ bất cứ chuyện gì nữa, nhưng sự méo mó khó chịu do hoàn cảnh mang tới, khiến hắn muốn đóng lại mọi cảm quan cũng không thể, loại tâm tình bao trùm tuyệt vọng đó phủ khắp không gian, kích thích thần kinh của hắn, hắn hiếm khi sản sinh một loại cảm giác sống không bằng chết, mà loại cảm giác này là do hoàn cảnh của Nguyệt Thoái tạo ra mang đến cho hắn.

Sau một hồi, hắn kỳ thực không biết cụ thể đã qua bao lâu, đối với hắn mà nói thì rất dài, nhưng chắc cũng chỉ có một thoáng, tiếng la hét của những người kia không còn nữa, trên mặt đất để lại từng vũng máu do trường đao quét qua phun ra, thanh vũ khí phệ hồn kia lăn sang một bên, chủ nhân của nó đã mất đi tính mạng quý giá, cũng không biết là cái nào trong đống thi thể kia.

Cảm giác đau khổ do không gian vặn vẹo mang đến khiến Phạm Thống gần như muốn lên tiếng cầu xin, để cho hết thảy kết thúc, mà ở trong giày vò như thế, điều khó tin chính là, hắn phát hiện mình vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân của Nguyệt Thoái giẫm qua vết máu, giẫm qua mặt đất, tiếng bước chân đó đang tiến về phía hắn, một bước, hai bước...

Người cũng đã chết rồi, sát khí lan tràn trong không khí vẫn không có tan đi.

Khi Phạm Thống cố gắng ngẩng đầu, Nguyệt Thoái lấy tốc độ chậm rãi kia, đã đi đến trước mặt hắn rồi.

Trong hoàn cảnh méo mó không thành hình này, hình thể của Nguyệt Thoái lại vô cùng rõ nét. Khuôn mặt tuấn mỹ đoan chính của cậu không có bất cứ biểu cảm nào, mà đôi mắt trống rỗng không tiêu cự của cậu, không giống như đang nhìn bất cứ sự vật gì, chính là sắc thái cấu thành cái hoàn cảnh này, một trắng một đen.

Đôi mắt trắng đen hoàn toàn đối lập như vậy, thuần túy gần như cũng sản sinh một loại mỹ cảm kì dị, cho dù thứ cậu mang đến là sự phá hủy mang tính hủy diệt, vẫn khiến người phân không rõ là vì nguyên nhân gì mà nín thở.

Khuôn mặt của thiếu niên từng lộ ra nụ cười ôn hòa thế kia, bây giờ lại tử trầm giống như tượng.

Đôi mắt vốn màu xanh da trời của thiếu niên bình thường khi

nhìn hắn đều mang theo ấm áp, bây giờ lại như đang nhìn một thứ không có bất cứ ý nghĩa nào đối với cậu.

Nguyệt Thoái...?

Phạm Thống ngỡ ngàng nhìn Nguyệt Thoái gần như hoàn toàn xa lạ với hắn, ngỡ ngàng nhìn cậu đi đến trước mặt hắn.

Ngỡ ngàng nhìn cậu nâng thanh đao phát ra ánh sáng trắng chói lòa trong tay, nhằm vào đỉnh đầu của hắn, giơ tay chém xuống.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tự Thuật +Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Lăng Thị)

Tự Thuật -- Chu Sa

Tôi sinh ra trong một gia tộc rất lớn, một thế giới rối ren và tối tăm -- đó là một nơi rất hiện thực, bắt đầu từ khi tôi sinh ra, thứ tôi có thể sở hữu vô điều kiện chỉ có tên của tôi, những nhu cầu sinh hoạt hay nguồn cung cấp cho sự trưởng thành, đều là dùng cuộc sống sau này của tôi đổi lấy.

Tộc trưởng của chúng tôi không quan tâm tình thân, thứ có thể lọt vào mắt ông ta, chỉ có nhân tài mà ông ta công nhận, bởi thế, thiên tư chính là điều kiện bẩm sinh của chúng tôi, nỗ lực thì là thủ đoạn mà chúng tôi ngày sau đầu tư, ông ta luôn nói, nguồn nuôi dưỡng chúng tôi là được trả trước bằng sức lao động của chúng tôi sau khi trưởng thành, sinh ở gia tộc này, điều đầu tiên chúng tôi phải học chính là nhận biết rõ hiện thực, trước khi trả hết món nợ mà mình nợ cả gia tộc, chúng tôi không có quyền làm ra bất cứ yêu cầu nào, cho nên tôi chỉ có thể nỗ lực dưới điều kiện phục tùng những quy phạm này, học tập các loại sự vật, để cho mình có "giá trị" hơn.

Ở thế giới đó, mỗi một người đều có hai giới tính, chúng tôi luôn luôn coi những đứa trẻ cùng chung nguồn gốc là ruột thịt, kiểu nói anh chị em này mãi cho tới khi tôi đến Huyễn Thế mới nghe nói, chẳng qua, chúng tôi mặc dù không có những danh từ anh chị em này, nhưng từ tương tự vợ chồng với cha mẹ vẫn là có, chỉ là ý nghĩa thì không giống lắm, chúng tôi chủ yếu là dùng để phân biệt bạn đời cường thế và nhược thế, còn có khác biệt chủ ngoại và chủ nội.

Cha mẹ của tôi có địa vị không nhỏ trong gia tộc chúng tôi, bọn họ rất cưng chiều tôi, bởi vì tiến độ học tập của tôi nhanh, xem ra tiền đồ sáng sủa, ngay cả tộc trưởng cũng từng khen ngợi tôi, thành tích và thành quả tu hành cùng sự đãi ngộ đặc biệt của trưởng bối mà tôi có được, đều khiến trong lòng tôi không khỏi có mấy phần kiêu ngạo, trong tiềm thức tôi cũng hi vọng có thể tu hành nhanh hơn một chút, có thể sử dụng nhiều kỹ pháp hơn, được gia tộc coi trọng, phái đi chấp hành nhiệm vụ có tính khiêu chiến... Suy nghĩ như vậy cũng chưa từng bị ai khuyên ngăn, không ai sẽ nói tôi đừng vội, bọn họ chỉ sẽ cổ vũ tôi nỗ lực đi làm, bởi vì bọn họ vui khi nhìn thấy thế hệ sau trưởng thành nhanh chóng, bất luận sự trưởng thành như vậy có mang đến nguy hiểm hay không.

Gia tộc chúng tôi là một tổ chức ám sát, ở trong thế giới hỗn loạn đó, bởi vì nhu cầu của thế lực các phe, cho nên chúng tôi chiếm địa vị rất quan trọng, bởi vì chiến loạn phân tranh không ngừng, mọi người sớm đã tê dại đối với mạng người, chỉ có mạng của người có tài năng mới đáng coi trọng, nhưng, khi cái người này chết đi, cũng không có ai sẽ liếc họ thêm một cái, bởi thế trong lúc tăng tiến giá trị của mình, cũng nên bảo vệ thật tốt tính mạng của mình, mà tôi hình như đã bỏ sót điều này, mới không phát hiện tì vết trong khi nôn nóng tu hành, khiến cho ở khi vận hành thuật dịch chuyển tức thời chưa thành thạo, bởi vì sai lầm nghiêm trọng mà tiễn biệt một cái mạng của mình.

Cuộc sống của tôi vẫn còn ở giai đoạn khởi bước, cái gì cũng chưa bắt đầu.

Tôi vẫn chưa thể bước ra pháo đài của gia tộc chúng tôi được mấy lần, vẫn không biết dưới sự trưởng thành vững chắc, thực lực của mình có thể đạt đến mức độ nào, cũng vẫn chưa tìm được bạn đời của mình...

Dưới sự bất cam và ý thức cầu sinh đan xen, mặc dù tôi không

thể sống trở lại, nhưng sinh mạng của tôi lại được kéo dài bằng phương thức kỳ quái -- Tôi đã đến một cái thế giới xa lạ, có được một thân phận hoàn toàn mới, đây giống như có thể nói là sự bắt đầu mới, chẳng qua ít nhất tôi vẫn là tôi, cho dù thế giới này không có lấy một người tôi quen biết, tôi cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch, đối với người ở cái thế giới ban đầu, tôi không có bao nhiêu lưu luyến, đây có khả năng là hậu quả dưới sự giáo dục hiện thực kia đi.

Sau khi trải qua cái chết một lần, tôi ngẫm lại hướng đi của cuộc đời của mình, cảm thấy nên làm điều chỉnh.

Thế giới này thoạt nhìn rất hòa bình. Cho dù vẫn có chế độ giai cấp xem thực lực mà nói chuyện, nhưng nghe lên người vô dụng cũng có thể nhận được đồ ăn và chỗ ở, học tập cũng là miễn phí, cảm giác có mức độ tự do nhất định.

Tôi biết bình thường mà nói, nhân tài có trình độ đặc biệt cao đều sẽ bị quốc gia trưng thu, không thoát khỏi vận mệnh cống hiến cho quốc gia, huống hồ cư dân tân sinh ở Đông Phương Thành giống như cư dân thứ đẳng, càng không có khả năng tự chủ, cho nên, nếu như muốn yên ổn trải qua cuộc sống của mình, đề thăng giai cấp để lấy được chỗ tốt trong phạm vi nhất định, cũng đừng quá huênh hoang tránh cho dẫn đến chú ý, đó hẳn là lựa chọn tốt nhất.

Thế giới này cũng có rất nhiều thứ thú vị, học tập sẽ không lỗ, tôi muốn lặng lẽ học tập hấp thu, trải qua cuộc sống vừa không có áp lực vừa tự tại, chẳng qua môn phù chú học không hợp với tính cách của tôi thì khỏi đi, tôi nghĩ, chỉ là muốn tinh thông thuật pháp với võ thuật đã rất khó rồi, thêm một cái phù chú gia tăng tính phức tạp cũng không có chỗ tốt.

Mà cư dân của thế giới này hình như sẽ hình thành một kiểu hoạt động đoàn thể, chỉ nhìn nơi cư trú được sắp xếp không chỉ một người ở trong một không gian đã có thể biết rõ, tôi nghĩ, đây

hẳn là phần tôi cần thích ứng, tương xử hòa bình với người khác không khó, chỉ cần họ không phải là người sẽ phạm đến giới hạn của tôi.

Lúc chưa nhìn thấy bạn cùng phòng, tự nhiên sẽ có một số tưởng tượng đối với người sắp ở chung, họ là đến lúc tôi đang tắm, bỗng dưng bị người mở cửa nhìn thấy lõa thể, tôi mặc dù có chút không vui, nhưng sau khi đi ra nhìn thấy họ, chút không vui đó liền tan thành mây khói.

Một người bạn cùng phòng trong đó không có gì để nói, là một người bình thường, tôi không có hứng thú đối với người bình thường, bất luận hắn trông thế nào cũng vậy. Nhưng một người bạn cùng phòng khác lại khiến mắt tôi hơi phát sáng, cho dù cậu ta ẩn giấu rất tốt, khiến người nhìn không ra gì cả, chẳng qua trực giác của tôi rất nhạy bén, cậu ta nhất định là một cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ mạnh hơn tôi.

Nhìn cậu ấy cầm tua rua màu trắng, chỉ sợ là vừa mới đến chưa lâu, vậy mà có thể ở đây phát hiện nhân tài tốt như vậy, tôi cảm thấy tâm tình tức thì trở nên tốt hơn, đương nhiên tôi sẽ không để cho bọn họ phát hiện.

Tướng mạo của cậu ta là loại hình tôi thích, không có gì để bắt bẻ, tính cách không giống những người ở thế giới ban đầu của tôi lắm, ở đó người có thực lực đều sẽ không khiêm tốn lễ phép một cách thái quá, nhưng thái độ ôn hòa như vậy của cậu ta trái lại khiến tôi cảm thấy rất mới mẻ, có suy nghĩ muốn qua lại thân thiết hơn.

Dù sao thì đối tượng tốt cũng khó tìm, cậu ta đại khái là người có điều kiện tốt nhất tôi từng thấy rồi, thời gian quan sát càng lâu, tôi càng khẳng định tôi có hứng thú với cậu ta.

Lúc đó tôi vẫn không biết mọi người phổ biến đều đến từ thế giới chỉ có một giới tính, cho nên, khi biết được chân tướng, tôi

thực sự bị đả kích không nhỏ.

Bề ngoài nữ giới của Nguyệt Thoái vậy mà không tồn tại, tôi ngay cả tóc dài hay tóc ngắn, nhỏ nhắn hay là thon dài đều đã ảo tưởng qua rồi, kết quả cậu ta vậy mà chỉ có thể là nam?

Hơn nữa cậu ta vậy mà từ chối diện mạo nữ giới của tôi, thoạt nhìn hình như còn thích Phạm Thống hơn?

Có một thời gian tôi khá là bối rối, tôi phải bởi vì Nguyệt Thoái không thể biến thành nữ mà từ bỏ cậu ta sao? Nhưng, thế giới này mỗi một người đều là như vậy, tôi cho dù đi tìm một cô gái khác, cô ấy cũng không thể biến thành con trai, nói chung là làm sao cũng không thể vẹn toàn, làm sao đây?

Thế là cuộc theo đuổi đáng lẽ nên triển khai lại phải trở về bước quan sát, nhưng càng nhìn cậu ấy, càng nói chuyện với cậu ấy, tôi liền phát hiện mình thật sự rất có hứng thú với cậu ấy, muốn tìm được cường giả phù hợp sở thích của tôi thật sự rất khó, như Âm Thị đại nhân thì đầu óc quá khoa trương, Lăng Thị đại nhân thì tướng mạo có hơi quá, huống hồ tôi cũng không gặp được cô gái nào khiến tôi động lòng, nhìn tới nhìn lui vẫn chỉ có mỗi Nguyệt Thoái.

Thế giới mà tôi sống trước kia, tuy nói là hai người đều phải có hảo cảm với giới tính khác của lẫn nhau mới có thể kết thành bạn đời, nhưng bởi vì dù sao cũng là cùng một người, khi yêu đương cũng thường không phân biệt giới tính, cho nên, cậu ấy cho dù không có bề ngoài nữ giới, tôi vẫn có thể chấp nhận.

Tôi cảm thấy đối tượng như vậy nếu không nắm thật chắc bị người khác cướp mất, vậy cũng quá đáng tiếc rồi.

Từ nhỏ đến lớn, gia tộc có một điều minh huấn mà tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng: Thứ muốn có được, phải tự mình đoạt lấy.

Tôi rất tán đồng điều minh huấn này, nhưng tôi sắc dụ cũng đã sắc dụ rồi, tỏ tình cũng đã tỏ tình rồi, tôi thực sự nhìn không ra cậu ấy rốt cuộc có chịu hay không, trông dáng vẻ sợ hãi khủng hoảng đó hình như là không thích, nhưng hình như vừa lại có phản ứng, khiến người thực sự nghi hoặc.

Bởi vì tôi luôn nhớ rằng tôi đã đến một thế giới mới, cách làm của quá khứ có khả năng không thích hợp cho lắm, cho nên có lẽ vẫn là phải thay đổi thái độ cường thế một chút, tôi tin tôi vẫn có một số điều kiện tốt đủ để thu hút người khác, chỉ cần tôi dùng chính xác.

Trước kia tôi còn muốn nghiên cứu một chút, cậu ấy rốt cuộc vì sao thích Phạm Thống như vậy. Đàn ông của thế giới này hẳn là vẫn thích phụ nữ đúng chứ?

Nếu như lá thăm năm mới rút được là chuẩn xác thì tốt rồi. Về phần ba cái yêu cầu do gần như cưỡng bách mà có được, đã dùng hết một cái, hai cái còn lại vẫn phải suy nghĩ thật kỹ phải dùng thế nào.

Tôi sẽ không dùng lời hứa giống như trò đùa này yêu cầu cậu ấy qua lại với tôi, thế này cứ giống như thua rồi vậy, tôi không tin tôi không có mị lực khiến cậu ấy chủ động gật đầu.

Dựa vào cảm ứng của tôi, tình địch không chỉ là Phạm Thống, còn có Bích Nhu.

Vì sao đối tượng cậu ấy đặt tình cảm đều là loại đối tượng tôi không cách nào đánh giá cao đây? Thế giới này thật kỳ quái.

Phạm Thống cái tên ký sinh trùng nói chuyện không lựa lời đó, với Bích Nhu con nhỏ si tình ngực phẳng trong đầu toàn là một đứa con trai khác, rốt cuộc có điểm nào tốt hơn tôi?

Dưới so sánh Phạm Thống còn tương đối có phản ứng đối với

diện mạo nữ tính của tôi hơn, thực sự khiến người chán nản.

Nguyệt Thoái bất luận thích phụ nữ hay là đàn ông, tôi đều không có vấn đề. Chẳng qua nếu như muốn tôi biến thành loại người như Phạm Thống hoặc là Bích Nhu, thì có hơi khó rồi, hi vọng ánh mắt cậu ấy có thể tốt hơn một chút.

Bọn họ hình như đều có tâm sự của riêng mình, dưới so sánh tôi chỉ vì cảm tình mà phiền não, tôi hẳn là rất đơn thuần.

Nếu như cậu ấy không thích dùng thân thể tiến hành giao lưu, vậy tôi sẽ thử chậm rãi bồi dưỡng tình cảm với cậu ấy vậy.

Nếu Nguyệt Thoái cuối cùng vẫn không thích tôi...

Hm, cậu ấy rùng mình nhìn qua, cảm giác nhạy bén thật.

Kỳ thực tôi cũng sẽ không đeo bám dai dẳng, cùng lắm là lợi dụng yêu cầu còn lại, muốn cậu ấy tìm cho tôi một đối tượng có điều kiện tốt.

Chẳng qua trên thế giới này thật sự sẽ có đối tượng khiến tôi hài lòng hơn Nguyệt Thoái sao?

Tôi nghĩ sợ rằng là không có, cho nên, vì cuộc sống mới của tôi ở thế giới này, vẫn là nắm thật chắc đi.

◊◊◊◊

Giới Thiệu nhân vật (Bản Lăng Thị)

Phạm Thống:

Cư dân tân sinh năm nay mới đến Đông Phương Thành. Bởi vì các loại nguyên nhân, khiến ta không thể không sản sinh ấn tượng đối với hắn. Mồm miệng tệ hại thì thôi, vũ khí thì chọn phất trần, không biết là chuyện làm sao, cây phất trần đó lại chọn hắn, cũng không biết là chuyện làm sao... Trước mắt còn nằm trong diện đối

tượng cần quan sát, mặc dù cũng không thật sự nghiêm túc quan sát cho lắm. Hắn có một số ký ức hơi nguy hiểm, không thích hợp giải phong, chẳng qua, dù sao tua rua của hắn cũng chẳng có mấy hi vọng đề thăng giai cấp, điều này trái lại không cần quan tâm.

Lạc Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Ta dõi theo nó từ nhỏ đến lớn, không biết nên nói nó là kiên cường hay là yếu đuối. Ở trên năng lực, tiềm năng hình như vẫn chưa được kích phát ra, có khả năng cần một chút kích thích đi? Chẳng qua, đứa trẻ này tương lai có thể tiếp nhận vị trí người lãnh đạo Đông Phương Thành hay không, vẫn là một ẩn số, ta không biết Anh nghĩ thế nào, dù sao, nó cái gì cũng không biết là tốt nhất, cứ tiếp tục duy trì trạng thái hiện tại cũng không sao.

Nguyệt Thoái:

Cũng là cư dân tân sinh. Theo ghi chép thì đã đến từ năm ngoái rồi, nhưng ta năm nay mới biết cái người này, điều này có chút kỳ quái. Trông giống Huy Thị cũng khiến người cảm thấy có vấn đề, thực lực cũng khiến người cảm thấy có vấn đề, chẳng qua dựa vào cảm giác khi tiếp xúc mà nói, xem như là một đứa trẻ tốt, cũng không đáng ghét. Nếu như nó quyết định an phận làm một cư dân tân sinh của Đông Phương Thành thì thôi, nếu như không phải, có khả năng phải tiến hành một số xử lý.

Chu Sa:

Cư dân tân sinh mới đến Đông Phương Thành năm nay. Ta không có ấn tượng gì đặc biệt đối với nó, dù sao cũng không có hành vi cử chỉ đặc biệt nào, nhưng, Âm cái tên thiểu năng trí tuệ kia sau khi nghe nói người này có thể biến thành phụ nữ, vậy mà cũng chạy đến hỏi ta ta có thể biến thành phụ nữ không... Trong đầu hắn chứa toàn đậu hũ sao?

Bích Nhu:

Cô gái đến từ Lạc Nguyệt. Có thể tính là một thiếu nữ dũng cảm đi? Thực lực có lẽ là hai đường chỉ vàng, cảm giác có chút tưng tửng, đây có khi dị thường xứng với Âm Thị. Đối với việc cô ta có thể si mê Âm đến mức độ đó, ta cũng cảm thấy rất kính nể, dù sao thì trên thế giới này cũng không tồn tại thiếu nữ sẽ nhiệt liệt ái mộ ta, haiz, đây rốt cuộc nên tính sổ vào đâu đây?

Mễ Trọng:

... Hm... Đừng nhắc đến người này có được không? Ta cảm thấy có chút phiền lòng. Hoa và quà tặng nếu như không xử lý hết, có lẽ phải nhét chật cứng ba cái phòng rồi, dù sao thế giới này cũng chỉ có đàn ông sẽ cuồng nhiệt đối với ta như vậy, ta chịu đủ lắm rồi...

Lăng Thị:

Ta là một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Phù Chú Hiên, chủ yếu là hầu hạ Anh, xử lý một số chuyện lặt vặt thường ngày cho cô ấy. Đối với ta mà nói, làm việc theo ý của Anh, nghe theo mọi mệnh lệnh của cô ấy là điều quan trọng nhất, cho dù cô ấy hôm nào bảo ta đi tiêu diệt Âm, ta cũng sẽ chấp hành không chút do dự... Có khi còn hợp ý ta, Âm thực sự quá đáng giết rồi. Chẳng qua loại chuyện này không thể nào xảy ra, cho nên cũng không cần nghĩ.

Âm Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Thuật Pháp Hiên. Một tên cực đần độn. Ta cảm thấy không cần thiết giới thiệu nhiều hơn, bất luận tướng mạo hắn có tốt, thực lực có mạnh, đều không giấu được bản chất cực đần độn của hắn, hai chữ đần độn này vẫn không đủ để hình dung, nhất định phải ba chữ cực đần độn mới có thể, suốt ngày nói với ta là anh em tốt,

nhưng căn bản chính là... Rõ ràng cảm thấy nói ba chữ cực đần độn đã đủ rồi, kết quả vẫn là nói một đống, quả nhiên là kẻ rất dễ kích thích phẫn nộ của người khác, ta cảm thấy ta tích oán đã lâu...

Vi Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện đại diện Võ Thuật Hiên. A -- là một người mà khi đùa giỡn hắn thì rất có cảm giác thành tựu. Ta cảm thấy sau khi có hắn, khiến cuộc sống ở Thần Vương Điện của ta có thêm rất nhiều lạc thú thầm kín, bất luận là địch ý không hề che giấu của hắn đối với ta, hay là bản tính mà hắn trăm phương ngàn kế muốn giấu diếm. Thực sự rất thú vị khi nhìn hắn hoảng hốt muốn giấu diếm chuyện ta sớm đã biết rõ, người này luôn là sẽ khiến người trở nên ác liệt, sáng mai sẽ nói cho hắn ta muốn vặt lông con mèo nhặt được, không biết hắn sẽ lộ ra vẻ mặt gì nhỉ?

Huy Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, chưởng viện Võ Thuật Hiên. Quá khứ cũng coi như là từng có một số giao tình, chỉ là bây giờ xem ra đã không còn ý nghĩa rồi. Người tương đối đáng thương, xem như là Lạc Thị đi?

Tịch Anh:

Nữ Vương Đông Phương Thành, cũng là chủ nhân mà ta hầu hạ. Từ sau khi cái chuyện xảy ra nhiều năm trước, tính tình đã xuất hiện chuyển biến rất lớn. Đối với vấn đề tình cảm của cô ấy, đến nay ta chưa từng xen vào, điều ta có thể làm đã làm rồi, kỳ thực ta cảm thấy cô ấy tốt hơn là nên từ bỏ, đổi sang đối tượng khác, tình cảm này sẽ không có kết quả đâu...

Englar:

Thiếu đế Lạc Nguyệt. Có thể nói là kẻ địch lớn nhất Đông Phương Thành, diệt sớm chừng nào hay chừng ấy đi? Chỉ đáng tiếc vì để kéo dài sức mạnh hồi sinh của ao nước, không thể thật sự giết hắn, nhưng dựa vào sự thực quá khứ, muốn giết hắn chỉ sợ cũng không phải chuyện đơn giản như thế. Một đứa trẻ có thể đạt được thực lực ba đường chỉ vàng, và đạt đến cảnh giới khí hóa với Thiên La Viêm... Lạc Nguyệt là làm thế nào nuôi dưỡng hoàng đế? Nghĩ thôi đã cảm thấy rùng mình.

Yiye:

Ma pháp kiếm vệ của Lạc Nguyệt. Từng đánh một lần, mạnh hơn ta, hình như là loại cuồng nhân theo đuổi khoái cảm trong chiến đấu, chẳng qua ta có lúc cũng sẽ biến thành loại điên cuồng đó, hình như không có tư cách nói người khác. Bây giờ ấn tượng để lại chỉ còn rất mạnh với rất lùn. Không phải ta độc ác, bởi vì ta biết, ấn tượng còn lại của hắn đối với ta có lẽ cũng chỉ còn "giết không chết" với "phụ nữ".

Yameidie:

Một ma pháp kiếm vệ khác. Một kẻ được tính là thường nghe thấy đến hơn, bởi vì ma pháp kiếm vệ Âm nói đến nhiều lần nhất chính là hắn. Âm luôn nói hắn là một tên ngốc, nhưng ta cảm thấy, người vừa nhìn thấy đến Âm đã tỏ vẻ mặt "chết tiệt ta làm sao lại xui xẻo gặp phải ngươi", hắn vẫn tính là trong phạm vi bình thường, dưới so sánh, vừa nhìn thấy đến Âm mắt đã biến thành hình trái tim như Bích Nhu, thì còn giống tên ngốc hơn...

Ojisa:

Ma pháp kiếm vệ. Chưa từng gặp mặt, nghe nói luôn ở trong Lạc Nguyệt, không thường ra ngoài thành hành tẩu. Có lẽ sau này lên chiến trường sẽ nhìn thấy... Ai biết được? Chẳng qua, hắn hình như cũng là ba đường chỉ vàng, trên thế giới vừa lại có thêm một người ta đánh không thắng, đây thực sự khiến người rất không

vui.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 5: Phong Tế

Tập 5: Phong Tế

◎ Lời mở đầu của Phạm Thống

Oh ha ha ha, a ha ha ha ha ha.

A, tôi nhất thời không biết nên nói cái gì, lần này thực sự quá đến gần với tử vong chân chính, nhưng lại bởi vì đối tượng mà cảm thấy rất không chân thực sao?

Cho nên, nói như vậy, tôi làm sao còn cười ra được đây?

Tôi nghĩ bản tính lạc quan bẩm sinh của tôi ở trong loại tuyệt cảnh này hẳn là không thể nào phát huy mới đúng, nếu thật sự phát huy đó phải gọi là đồ ngốc mà không phải lạc quan rồi nhỉ?

Vừa mới qua xong năm mới một cách náo nhiệt, rút thăm xong, tham gia thi đấu võ đài oanh oanh liệt liệt, cảm giác cuộc sống đang bắt đầu trở nên đặc sắc, vì sao tôi lại sắp chết đây?

Tôi thậm chí cũng còn không biết tung tích Huy Thị như thế nào -- A, đây chỉ là nói cho có, kỳ thực dưới so sánh, cái này tôi không quan tâm lắm, đối với tôi mà nói, quan tâm bữa tối hôm nay là cái gì thì có ý nghĩa hơn.

Nhưng, tôi còn có cơ hội ăn được bữa tối hôm nay không?

Hm, cho dù ở thời khắc sống chết đan xen, tôi vẫn muốn tiếp tục trưng cầu bạn gái. Bởi vì nếu không trưng cầu thì thật sự không còn cơ hội nữa! Bị vũ khí phát sáng kia chém phải sẽ không

thể sống lại! Lúc đó thì chẳng còn gì cả! Phụ nữ! Đám phụ nữ các cô! Thật sự không cân nhắc việc gả cho tôi lúc tôi còn sống sao! Tôi biết miệng của tôi rất đáng hận, nhưng các cô chẳng lẽ không cảm thấy hẹn hò với tôi lúc nó vẫn còn có thể hoạt động thì tốt hơn sao? Đây thật sự là cơ hội cuối cùng rồi, bây giờ bắt đầu báo danh, nhanh chân lên!

Không có người sao? Thật sự không có người à?

Haiz, vì sao một giây đao bổ xuống đỉnh đầu lại dài như một thế kỷ vậy?

Không, xin lỗi, tôi nói sai rồi, kỳ thực tôi rất hi vọng một giây này lâu dài như một thế kỷ, bởi vì tôi không muốn chết --!

Đáng ghét, Nguyệt Thoái cậu nếu là để tôi chưa cưới được vợ đã chết, mặc kệ cậu ba bảy hai mươi mốt gì đó, tôi cho dù hồn phi phách tán cũng nhất định không tha thứ cho cậu đâu!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5 + 1: Băng Giới

"Phạm Thống, nếu như có nguy hiểm tính mạng, con có thể bỏ mặc bạn bè chạy đi." -- Phạm Trì (Cha của Phạm Thống)

"Không phải chứ! Nếu như có nguy hiểm tính mạng, cha cũng bỏ mặc con trai để bỏ chạy sao! Bố già chết tiệt!" -- Phạm Thống

"Cái này, papa đi trước một bước đây." -- Phạm Trì (cha của Phạm Thống)

"Cha rốt cuộc xuất hiện làm gì -- khoe mình cũng có cái tên ngu xuẩn giống con sao --" -- Phạm Thống

(Phạm Trì đọc giống "phạn cật": cơm ăn)

Ở lúc Nguyệt Thoái cầm thanh đao chói mắt kia bổ xuống, lực đạo không hề nương tay đó thậm chí có thể khiến Phạm Thống cảm giác thấy một luồng gió xé rách không khí, chưa tới sát, đã bức hắn có loại ảo giác sắp bị chấn thương.

Sẽ chết.

Thật sự sẽ chết.

Bất luận là do áp lực của thế giới méo mó thất sắc mang đến cho hắn, hay là công kích đủ để đem hắn nhất đao đoạt mệnh đến từ Nguyệt Thoái, đều chỉ có thể khiến đầu óc hắn hiện lên một chữ "chết".

Phạm Thống không phải không muốn vùng vẫy, chỉ là không biết chống đỡ từ đâu.

Hắn phát hiện mình chỉ có thể phát run một cách vô dụng, cho dù tay không có bị trói, cũng chạy không thoát.

Khi kẻ địch đến từ Tây Phương Thành lần trước muốn chém hắn, là Nguyệt Thoái đi ra cứu hắn.

Vậy lần này? Còn có ai sao?

"Chậc!"

Khi Phạm Thống ý thức được âm thanh nào đó xen vào, có một bàn tay đã nhanh chóng kéo lấy hắn, sau đó tầm nhìn của hắn đột nhiên dịch sang bên cạnh mấy mét, đó là một loại thể nghiệm hết sức kỳ diệu, khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Chu Sa, kết hợp với lời Chu Sa từng nói trước kia, trong đầu hắn tức thì nảy lên gì đó.

"Đây, đây chẳng phải chính là dịch chuyển tức thời?"

Chu Sa trừng hắn một cái.

"Câu đầu tiên cậu muốn nói sau khi vừa thoát chết chính là cái này sao?"

Nói như vậy cũng phải... Tôi nên cảm tạ đại ân đại đức của cô sao? Nhưng, nguy cơ của chúng ta hình như vẫn chưa có đi qua mà?

Chỗ trói Phạm Thống vừa rồi, bị đao khí phá hoại ra một vết tích rất sâu, mà sau một kích không đạt kết quả, Nguyệt Thoái đã xoay người, sát khí trực tiếp tỏa định trên người bọn họ, cho dù cách một đoạn ngắn, loại cảm giác chết chắc đó vẫn bao trùm toàn thân bọn họ trong chớp mắt.

"Đã xảy ra chuyện gì, Phạm Thống?"

Chu Sa nhìn chằm chằm vào Nguyệt Thoái đang trong trạng

thái hoàn toàn không gọi là bình thường, bình tĩnh hỏi. May mà cô ở trong loại hoàn cảnh dị thường này vẫn còn bình tĩnh như thế, dưới so sánh, nội tâm Phạm Thống thế nhưng là sóng cả cuộn trào, phong ba vạn dặm, sóng thần gào thét đến nỗi sắp lật tung hắn lên rồi.

"Cô vì sao có thể hoảng hốt hỏi tôi như vậy, chúng ta không có cái thời gian đó sao?"

Không, tôi là nói cô vì sao có thể ung dung hỏi tôi như vậy, chúng ta có cái thời gian đó sao? Cậu ấy lúc nào cũng có thể ra tay công kích!

"À, bởi vì..."

Chu Sa vẫn chưa giải thích, Nguyệt Thoái đã đột nhiên hành động, lần này khác với kiểu di động chậm rãi vừa rồi, cậu gần như là bước ra một bước, thân hình đã nhảy vọt lên phía trước một quãng dài, rõ ràng thân hình mỏng manh của cậu vẫn còn chảy máu, nhưng có thể di động một cách linh mẫn nhanh chóng như vậy, nếu như cậu không có bị thương, không biết bọn họ liệu có phải vẫn chưa kịp phản ứng đã bị làm thịt rồi hay không?

Chẳng qua, trước khi đao của Nguyệt Thoái làm ra công kích, đã quay trở lại động tác phòng ngự, động tác tiến lên cũng buộc phải tạm ngừng.

Nguyên nhân là một đạo kiếm khí do Âm Thị - người xuất hiện ngay sau đó, giơ tay vung ra.

Âm Thị đại nhân! Ngài vẫn là tới à? Chẳng trách Chu Sa chẳng khẩn trương chút nào, đây là nguyên nhân sao?

Phạm Thống khi nhìn thấy Âm Thị xuất hiện, bởi vì sinh mạng xuất hiện một tia hi vọng mà cảm thấy mừng rỡ khôn xiết, nhưng thần tình của Âm Thị lại nghiêm túc hiếm thấy, không có chào hỏi

cũng không có nói chuyện đã rút kiếm ra, dường như là bởi vì kẻ địch này mà trở nên thận trọng.

Bị ngăn cản, Nguyệt Thoái dời mắt khỏi mục tiêu, giống như bởi vì một kích vừa rồi mà cảm thấy phẫn nộ, sự căm hận mà cậu phát tán ra cùng với vũ khí của mình nhắm thẳng về phía Âm Thị, mà khi kình khí cậu vung ra va chạm với kiếm khí của Âm Thị, Âm Thị vậy mà bị bức lùi lại một bước, có vẻ như đã bị chút nội thương.

Không phải chứ? Âm Thị đại nhân vậy mà bị đánh lui? Tôi nhìn sai rồi chăng?

"Có khi cần lo lắng thật đấy."

Chu Sa nhàn nhạt nói một câu.

Này! Bây giờ còn ở đó mỉa mai cái gì! Chúng ta là cùng chung vận mệnh đúng không? Cô cũng giúp gì đi chứ!

Phạm Thống trước giờ vẫn biết Nguyệt Thoái rất mạnh, nhưng hắn chưa từng biết Nguyệt Thoái mạnh đến mức độ nào, từ tình huống bây giờ xem ra, có khi hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của hắn.

Hắn bây giờ cũng không biết phải ủng hộ ai nữa. Nguyệt Thoái thắng rồi, bọn họ chỉ sợ đều phải chết, Âm Thị thắng rồi, Nguyệt Thoái còn sống tiếp được sao?

Âm Thị có thể ở trong chiến đấu thế này không giết chết Nguyệt Thoái mà đem cậu đánh bại không?

Tuy nói chỉ cần không sử dụng ánh sáng phệ hồn, chết rồi cũng có thể sống lại từ ao nước, nhưng, Phạm Thống vẫn là rất không hi vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Hắn không hi vọng Nguyệt Thoái đối mặt với tử vong lần nữa,

cho dù thân thể đầy thương tích của cậu có lẽ sống lại còn thực tế hơn trị liệu, nhưng...

Đây không chỉ là vấn đề một trăm xâu tiền, có lẽ vẫn còn rất nhiều rất nhiều vấn đề hắn sẽ cảm thấy khó chịu.

Ở trong khu vực Nguyệt Thoái nắm giữ này, nhất cử nhất động của cậu đều tràn ngập sự sắc bén và áp chế triệt để, khiến người không tìm được bất cứ lỗ hổng nào để đột phá, sau khi tỏa định mục tiêu, cậu lập tức triển khai một chuỗi công kích tốc độ cao.

Mỗi lần trường đao và tàn kiếm va chạm, dư âm của chấn động đều có tính phá hoại, Nguyệt Thoái giống như bất chấp đau đớn trên chi thể, tiến hành công kích trọn vẹn, Âm Thị thì dưới tình huống phải tự bảo vệ mình nên rơi vào thế bất lợi, gần như bị công kích không hề gián đoạn của Nguyệt Thoái áp chế toàn diện.

Trận chiến căng thẳng đến nín thở, âm thanh vũ khí ma sát cùng với tiếng xé gió, bọn họ đều không nghe thấy gì cả, thỉnh thoảng tuôn ra hiệu quả không biết là của ma pháp hay thuật pháp, Phạm Thống và Chu Sa ở bên cạnh quan sát trận chiến đều nhìn không ra cuối cùng ai sẽ giành thắng lợi.

Chu Sa nhíu mày, hình như ở trong hoàn cảnh này cũng cảm thấy thân thể không thoải mái, Phạm Thống thì nỗ lực xua đi cảm giác choáng ngất cùng buồn nôn ra khỏi đầu, nỗ lực nhìn chằm chằm vào chiến đấu của hai người bọn họ, trước sau không thể an tâm.

Vào lúc này, Nguyệt Thoái đột nhiên tăng cường lực đạo, trong lần giao thủ kế tiếp đã đẩy lui Âm Thị một đoạn, sau đó tay phải cầm đao của cậu liền sản sinh dị biến -- đó là dị biến như thế nào, bọn họ chưa nhìn thấy, Âm Thị đã bởi vì khí tức dị thường xuất hiện trên bàn tay đó mà khiến cho thần sắc thay đổi, lập tức hạ quyết định.

Một luồng hào quang sáng ngời do đoạn kiếm của hắn bùng lên, nhóm Phạm Thống không thể nhìn rõ điều đó xảy ra thế nào, chỉ thấy ánh sáng đó bắn ra, quét qua thân thể của Nguyệt Thoái.

Thân thể vốn đã tàn tạ của Nguyệt Thoái run lên một cái, sau đó, cậu ngã xuống.

"Nguyệt Thoái!"

Phạm Thống gần như muốn hét lên, hắn và Chu Sa đều vội vàng chạy qua. Sau khi Nguyệt Thoái ngã xuống, tình trạng méo mó trắng đen của thế giới tức thì cũng lui tan trong thoáng chốc, màu sắc mắt có thể nhìn thấy cuối cùng cũng khôi phục bình thường, tình huống thê thảm trong con hẻm kể cả vết thương Nguyệt Thoái đã chịu, cũng bởi thế hiện lên rõ rệt.

"Âm Thị đại nhân! Nguyệt Thoái cậu ấy..."

Khi bọn họ đến bên cạnh Nguyệt Thoái đang ngã trên đất, giật mình phát hiện cậu đã không còn hơi thở.

"Xin lỗi, ta phải ngăn chặn hành động của cậu ta, thực sự không còn cách nào khác, cho nên..."

Bản thân Âm Thị thực ra cũng đã chịu không ít tổn thương nông sâu khác nhau, nhưng vẫn mang giọng áy náy xin lỗi.

Bởi vì cuối cùng hắn vẫn là bức bất đắc dĩ mà động thủ giết Nguyệt Thoái.

"Ngài là nói..."

Phạm Thống chấn động không nói tiếp được, ngay cả Chu Sa cũng khó có thể tiếp tục duy trì bình tĩnh, không phát ra lấy nửa tiếng động.

"A, ánh sáng đó sẽ không sao đâu, đó chỉ là kiếm... chỉ là một

loại hình thái công kích, không phải ánh sáng phệ hồn, tiểu Nguyệt vẫn sẽ sống lại ở ao nước, các ngươi đừng hiểu lầm."

Âm Thị đột nhiên nghĩ đến điều này, vội vàng giải thích, lúc này mới khiến bọn họ thở phào.

"Phạm Thống, ở đây đã xảy ra chuyện gì? Nguyệt Thoái vì sao lại biến thành cái dạng đó?"

Chu Sa và Âm Thị đều đang quan sát hiện trường giống như đã trải qua một cuộc đồ sát tàn nhẫn trong con hẻm, chi thể con người bị chia cắt khá triệt để, không một ai có khả năng sống sót, mà trên mặt kẻ chết có phần đầu vẫn còn hoàn chỉnh, biểu tình còn sót lại cũng là sự sợ hãi kinh hoàng, dựa vào tình thế lúc bọn họ đến, những người này hẳn là bị Nguyệt Thoái giết, nhưng Nguyệt Thoái rõ ràng không giống loại người này, lý do đương nhiên phải hỏi.

"Chúng tôi..."

Phạm Thống mặc dù muốn nói rõ, nhưng ở đây vừa lại không có giấy bút, nếu dùng nói để giải thích, cũng quá khó rồi.

Hơn nữa, sau khi tinh thần thả lỏng, đau đớn và mệt mỏi vốn bởi vì căng thẳng mà tạm thời quên lãng giờ đây đã trở lại toàn bộ, khi các loại vết thương thấy được với không thấy được đồng thời bắt đầu phát tác, ngay cả phản ứng sau khi đầu chịu trọng kích cũng phát tác theo, Phạm Thống tức thì cảm thấy mình sắp ngất đến nơi.

"Cư dân nguyên sinh..."

Trước khi Phạm Thống ngất xỉu, hắn nghe thấy Âm Thị ngạc nhiên nói một câu như vậy.

Không phải...

Âm Thị đại nhân, không phải đâu, không phải là lỗi của Nguyệt Thoái, đó là bởi vì bọn họ...

"Các ngươi có lẽ không thể đến ao nước đón tiểu Nguyệt rồi..."

Đây là câu nói cuối cùng mà Phạm Thống nghe thấy trước khi mất đi ý thức.

Hắn cảm thấy, sự tình hình như đã phát triển theo hướng rất tệ mà hắn từng nghĩ tới.

◊◊◊◊

Cả đời này hình như chưa từng mệt như vậy.

Đó là một loại mệt mỏi của tinh thần lẫn thể xác, thoáng chốc bùng phát ra, so với đau nhức xương cốt khi nhặt lông gà trước kia, sự mệt mỏi lần này kịch liệt hơn nhiều.

Phạm Thống cảm thấy mình có khả năng bị chấn thương não rồi, chẳng qua thế giới này phần lớn cũng không có y học khoa kỹ để kiểm tra, có khi còn xuất huyết não tràn máu não, đây rốt cuộc nên cứu thế nào? Nói đến Đông Phương Thành rốt cuộc có thiết bị y liệu, nhân viên y tế hay không? Hay là bị thương nặng quá thì giết luôn sống lại cho nhanh?

Nếu như đã giết rồi, hắn là trực tiếp tiến vào trình tự sống lại của ao nước, mà không phải ở đây hôn mê đi? Phạm Thống mặt khác lại cảm thấy, đầu óc nếu đã có thể suy nghĩ được như vậy, hình như cũng không hôn mê sâu lắm, vậy thì, phải nên mau chóng tỉnh lại chứ nhỉ?

Vì sao phải mau chóng tỉnh lại đây...?

Hình như có rất nhiều chuyện phải làm, rất nhiều chuyện rất quan trọng.

"Hứa với ta..."

Có một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn, phiêu đãng ở trong đầu của hắn.

"Hứa với ta... được không?"

Hắn không nhớ được giọng nói này.

Tìm không được ký ức liên kết với điểm này, cố gắng nhớ lại, hình như sẽ cảm thấy đau đầu.

Chẳng lẽ là bởi vì đã bị phong ấn sao?

Không thì vì sao lại không có ấn tượng đây?

"Hứa với ta..."

Nó chỉ là câu nói lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác.

Âm thanh như vậy khiến người sốt ruột bất an, rất muốn làm cho rõ, nhưng đây lại là chuyện không thể làm được.

Cách duy nhất là hỏi đầu của mình -- mà cách này trước mắt là không được.

Rất quan trọng sao? Là chuyện rất quan trọng sao?

Không, rõ ràng có chuyện quan trọng hơn.

Rõ ràng có chuyện quan trọng hơn, phải làm trước mới đúng --

"Phạm Thống!"

Khi Phạm Thống mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt hơi giận dữ của Chu Sa cùng vẻ mặt lo lắng của Bích Nhu.

"Cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi, mau kể rõ lại mọi chuyện!"

Người vừa rồi quát tên hắn gọi hắn tỉnh lại có lẽ chính là Chu Sa rồi. Phạm Thống vừa mới tỉnh dậy vẫn chưa rõ tình huống hiện tại, thần tình xuất hiện mấy phần ngỡ ngàng.

"Ơ...?"

"Đừng nói cậu quên rồi! Âm Thị đại nhân cũng đã để người trị liệu cho cậu rồi, đầu óc chắc cũng chữa lành rồi đi? Cậu hồi thần lại cho tôi!"

"Chu Sa, đừng lắc cậu ấy nữa, lát nữa cậu ấy lại váng đầu thì làm sao..."

Bích Nhu mặc dù thấy vậy có chút lo lắng, nhưng khí thế của Chu Sa khiến cô không dám ngăn cản.

"Hả? Vết thương đã trị hỏng hết rồi!"

Phạm Thống kinh ngạc nhìn trên người mình. Thì ra Đông Phương Thành vẫn có nhân viên y liệu à?

"Trị hỏng cái gì, cậu rốt cuộc đã tỉnh táo hay chưa!"

Chu Sa thoạt nhìn giống như muốn tát một cái cho hắn tỉnh vậy.

"Nguyệt Thoái bị Đông Phương Thành bỏ tù vì tội danh giết hại cư dân nguyên sinh rồi, gần như trăm phần trăm là tử hình, cậu nếu như biết cái gì còn không mau nói!"

Nếu như Chu Sa thật sự tát hắn một cái, Phạm Thống chưa chắc sẽ tỉnh, nhưng câu này lại hoàn toàn đánh thức Phạm Thống.

"Cái gì! Tôi đã tỉnh táo bao lâu rồi? Không! Ý tôi là, giấy, giấy với bút!"

Vào lúc này mà nói thì đương nhiên là nói không rõ được, may mà nguyện vọng cần giấy bút của hắn vẫn là có biểu đạt chính

xác, Chu Sa rất nhanh chóng từ ngăn kéo bên cạnh lấy qua cho hắn, sau đó, Phạm Thống liền lấy tốc độ nhanh nhất ghi lại chuyện đã xảy ra.

"Thì ra là vậy..."

Chu Sa nhíu mày, cuối cùng cũng hiểu nguyên do vắng mặt của Phạm Thống với Nguyệt Thoái, Bích Nhu thì sau khi nghe xong Chu Sa chuyển thuật, tức tối và cảm thấy bất bình.

"Quá lắm rồi! Đây cũng không hoàn toàn là lỗi của Nguyệt Thoái! Chỉ bởi vì cái người chết kia là cư dân nguyên sinh sao? Phán định hành vi phạm tội chỉ căn cứ vào điểm này sao?"

"Vẫn chưa có phán định. Chờ đến ngày thẩm phán mới phán quyết, nhưng dựa vào cách nói của mọi người cùng pháp lệnh hiện hành, sát hại cư dân nguyên sinh chính là tử hình."

Chu Sa thuật lại kết quả nghe ngóng, lời này lần nữa khiến Phạm Thống cứng đờ.

"Cho dù hỏi rõ tình huống cũng không giúp ích gì được sao? Nguyệt Thoái sẽ bị xử tử? Có biện pháp khác không?"

"Tôi, tôi sẽ nói với Âm Thị, anh ấy cũng tham dự thẩm phán mà?"

Bích Nhu nói xong liền lấy máy thông tin ra, chuẩn bị liên lạc với Âm Thị.

"Mở trò chuyện nhóm đi, để chúng tôi nghe với."

Chu Sa nói xong, đem máy thông tin đã được nhặt về trước đó ném cho Phạm Thống, rồi mở máy thông tin của mình.

Sau khi liên hệ với Âm Thị, Bích Nhu lấy giọng sắp khóc kể lại sự tình với Âm Thị, chỉ là, Âm Thị đầu bên kia máy thông tin gần

như duy trì trầm mặc, không nói nhiều như bình thường, bầu không khí như vậy càng khiến người bất an.

"Âm Thị, thẩm phán là tiến hành thế nào? Có thể cứu được Nguyệt Thoái không? Là bọn họ làm ra chuyện quá đáng như vậy trước, bản thân bọn họ cũng có lỗi đi? Nếu như Lăng Thị đại ca có thể giúp, còn có Lạc Thị..."

Bây giờ ở trong bốn vị Thị tham dự thẩm phán, nếu như có ba vị không tán thành tử hình, vậy thì chỉ có một mình Vi Thị kiên trì tử hình, cũng vẫn là có hi vọng đi? Bọn họ là nghĩ như thế.

Đối với người tận mắt nhìn thấy hiện trường như Phạm Thống mà nói, những người bị Nguyệt Thoái giết chết căn bản chết cũng không hết tội. Nhưng diễn biến của sự tình lại biến thành thế này, cũng thực sự quá khiến người khó có thể chấp chận.

"Tiểu Nhu, sự tình không có đơn giản như vậy."

Âm Thị cuối cùng cũng đã mở miệng nói một câu, nghe hắn nói như vậy, Bích Nhu liền cuống lên.

"Vì sao? Là bởi vì quyền quyết định cuối cùng vẫn là ở trong tay nữ vương sao? Nhưng, nhưng nếu như nghe xong nguyên nhân, nữ vương chẳng lẽ cũng sẽ không có bất cứ cảm giác nào sao? Nguyệt Thoái cậu ấy..."

"Người từ ao nước nổi lên, chỉ có một mình tiểu Nguyệt."

Khi vừa nghe thấy câu này của Âm Thị, bọn họ vẫn không hiểu lắm là ý gì.

"Cư dân nguyên sinh đúng là chết rồi thì sẽ không nổi lên nữa, nhưng tất cả cư dân tân sinh bị giết ở hiện trường cũng biến mất rồi."

Tin tức này khiến cho Bích Nhu với Chu Sa tràn ngập ngờ vực,

Phạm Thống thì đột nhiên nhớ tới thanh đao phát sáng đó.

"Bọn họ là bị sức mạnh phệ hồn giết chết... cũng chính là nói, bao gồm tên cư dân nguyên sinh kia ở bên trong, linh hồn của bọn họ đều bị hủy diệt rồi..."

Sau khi Âm Thị nói xong, bọn họ cuối cùng cũng hiểu "chuyện không có đơn giản như thế" là ý gì rồi.

"Làm sao có thể... Nhưng Nguyệt Thoái rõ ràng là cầm vũ khí linh năng bị hỏng..."

Đây cũng là điều Phạm Thống cảm thấy nghi hoặc. Thanh đao đó đáng lẽ không thể phát sáng, nhưng ánh sáng trên đao là hắn tận mắt nhìn thấy, cho dù lúc đó thị giác hết sức rối loạn, hắn vẫn rất khẳng định điều này.

"Âm Thị, nhưng mà... thật sự hết cách rồi sao? Em không muốn, em không muốn nhìn thấy Nguyệt Thoái bị xử tử..."

Bích Nhu đang nói thì đột nhiên bật khóc, bị tình cảm như vậy ảnh hưởng, tâm tình của Phạm Thống với Chu Sa cũng đều chìm đến đáy cốc.

Nếu như nhất định phải đón lấy cái chết của Nguyệt Thoái... Đó sẽ là tình huống gì?

Không thể tưởng tượng. Hoặc nên nói, ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ.

"... Ta sẽ cứu cậu ấy. Đừng nói chuyện xảy ra ở hiện trường cho bất cứ người nào, cho dù là Lăng Thị cũng đừng nói, được không?"

"Ơ?"

Lời hứa đột ngột của Âm Thị, khiến Bích Nhu ngừng khóc.

"Đừng nói chuyện này cho bất cứ người nào, các ngươi chỉ cần làm như vậy là được, cậu ấy sẽ không có chuyện gì đâu."

Sau khi hắn nói xong câu này, liền trực tiếp ngắt trò chuyện, khiến Bích Nhu cho dù muốn dò hỏi tường tận cũng tìm không được người để hỏi.

"Thật sự sẽ không có chuyện sao?"

Chu Sa hình như vẫn cảm thấy có chút không yên tâm.

Nhưng, lúc này điều bọn họ có thể làm cũng chỉ có tin tưởng Âm Thị thôi.

◊◊◊◊

Ngày thẩm phán là ở năm ngày sau.

Năm ngày sau, bọn họ sẽ có thể biết được kết quả, chỉ là biết kết quả một cách bị động mà thôi -- hệt như ngồi chờ chết.

Cách làm mà Âm Thị dặn bọn họ, có thể nói chính là cái gì cũng đừng làm là được, cho dù bọn họ muốn đi thăm Nguyệt Thoái, cũng không được vào, người phạm trọng hình không được phép thăm viếng, dù sao sau khi bị nhốt vào, gần như đều bị coi như là người chết, nếu cuối cùng thật sự không thoát được tử hình, bọn họ thậm chí không biết có cơ hội nhặt xác hay không.

"Nếu như nhờ Lạc Thị hoặc là Lăng Thị đại ca, liệu có thể đi vào xem Nguyệt Thoái hay không đây..."

Bích Nhu thoạt nhìn vẫn là rất muốn xem thử Nguyệt Thoái bây giờ thế nào, cho dù Phạm Thống với Chu Sa cũng rất muốn thăm tù, nhưng nếu như tiếp xúc hai người này, có khả năng sẽ bất cẩn nói ra một số nội tình, vậy thì vi phản chuyện Âm Thị muốn bọn họ đáp ứng rồi.

"Vẫn là đừng đi, năm ngày sau nghe thẩm, nếu như thật sự là tử hình, rồi xin bọn họ để chúng ta vào thăm sau, chẳng phải vẫn như nhau?"

Tình huống Chu Sa nói, có lẽ là dự tính xấu nhất rồi, nếu như đến mức chỉ có thời gian ngắn ngủi để chào tạm biệt, vậy bọn họ thật sự không biết nên đối mặt với tình huống đó như thế nào nữa.

"Tử hình..."

Phạm Thống ngồi ở trong góc phòng thì thầm, hai từ này không chân thực biết bao, bọn họ chỉ là muốn yên ổn sống ở Đông Phương Thành mà thôi, không phải sao?

Trên giường tầng thiếu đi Nguyệt Thoái ngủ ở tầng giữa, giống như đã thiếu đi rất nhiều thứ. Chăn của cậu được gấp gọn gàng, cứ thế xếp ở trên giường, mà chủ nhân của nó thật sự vẫn còn cơ hội trở về ngủ sao?

Mà điều bi thảm của người mắc nợ chính là, cho dù tâm tình không tốt, vừa mới thoát khỏi thân phận thương tật, chỉ cần Đông Phương Thành kêu gọi, hắn vẫn là phải ngoan ngoãn đi làm tình nguyệt, đem công sức đổi lấy tiền để trả khoản nợ còn lại.

Hơn nữa, bạn làm chung vẫn không được chọn.

"Phạm Thống, Nguyệt Thoái làm sao biến thành trọng phạm đã tàn sát một đống người rồi? Ngươi có nội tình gì để cung cấp không?"

Cái tên Mễ Trọng này chính là thời thời khắc khắc đều muốn moi móc tin tức từ người khác, nếu là bình thường Phạm Thống sẽ không muốn ngó ngàng, nhưng Phạm Thống hiện giờ chính là hoàn toàn không muốn ngó ngàng, cộng thêm muốn đập hắn một trận rồi quăng vào rãnh nước bên đường.

Không phải quan tâm, chỉ là tò mò hoặc là muốn từ trong kiếm

chác lợi ích, loại người này thực sự khiến người phản cảm, mặc dù Mễ Trọng chính là như vậy, nhưng dưới tình huống Nguyệt Thoái sống chết chưa biết, Phạm Thống thật sự rất khó để không tức giận đối với thái độ hời hợt của Mễ Trọng khi hỏi ra vấn đề này.

"Làm sao không nói gì hết, lần nào cũng không hỏi ra tin tức gì từ chỗ ngươi, Đông Phương Thành có biết bao trái tim thiếu nữ tan nát ..."

Mắc mớ gì tới ta.

Phạm Thống ngay cả một câu cũng không muốn trả lời.

Nãy giờ tự độc thoại đều không nhận được hồi đáp, cho dù là Mễ Trọng, dây dưa lâu vẫn là sẽ chán, chờ sau khi hắn tự mình đi khỏi, Phạm Thống cuối cùng cũng có thể hơi thanh tĩnh một chút.

Chẳng qua, vào lúc này lại có âm thanh khiến hắn bực tức.

"Ủa? Phạm Thống, vì sao ta hình như mới chợp mắt một lát, ngươi đã suýt nữa bị tiêu diệt rồi vậy?"

Khi Puhahaha nói ra câu này với tràn đầy nghi hoặc, Phạm Thống suýt nữa muốn tháo nó ra quăng xuống đất.

Shit! Lúc ông đây có nguy cơ tính mạng ngươi đều không phản ứng, bây giờ mới tỉnh thì có quỷ nó cần!

◎Lời bạt của Phạm Thống

Hm -- kỳ thực, ở trong quang đao kiếm ảnh ngàn cân treo sợi tóc, tôi cảm thấy trong đầu tôi giống như hiện lên khuôn mặt nghiêm túc của cha tôi. Đây là cái mà người ta gọi là hồi quang phản chiếu sao? Nhưng tôi cảm thấy nhớ lại hồi tôi thi được một trăm điểm còn vui hơn, hồi quang phản chiếu nhìn thấy cha tôi, cứ giống như nhìn thấy mình thi rớt sau đó len lén xử lý bài thi, còn

dương dương đắc ý vì không có ai phát hiện vậy, mặc dù ấn tượng đúng là rất sâu sắc, nhưng loại hồi ức không tốt cũng chẳng xấu này cứ khiến người cảm thấy rất khó chịu...

Nói đến cha tôi, thì không thể không nói đến tên gọi của nhà họ Phạm chúng tôi. Tôi cảm thấy, cha tôi ông ấy tuyệt đối là bởi vì ông nội đặt cái tên Phạm Trì mất thể diện này, mới ôm tâm thái bất lương chơi ác con trai mình-- cũng chính là tên của của tôi. Không thì vì sao một đứa trẻ đang êm đẹp tiền đồ sáng sủa lại bị đặt cái tên Phạm Thống này chứ!

Bởi vì nhà chúng tôi không có gia phả truyền lại, ông nội vừa lại qua đời sớm, rất khó truy tìm tổ tiên rốt cuộc đều có tên gọi gì gắn liền với cả đời bọn họ, nhưng căn cứ vào tên của ông nội là Phạm Quách (Phạm Quách: Nồi cơm), cá nhân tôi cho rằng tên gọi của con cháu nhà chúng tôi căn bản là oan oan tương báo từ đời nọ đến đời kia, nếu không phải tên có hạn chế độ dài, có khi còn sẽ có "Phạn Hậu Thủy Quả", "Phạn Hậu Vận Động Hữu Ích Thân Thể Kiện Khang" vân vân xuất hiện, nếu để người ta cho rằng nhà chúng tôi đều là cơm, phải làm thế nào mới tốt?

Mẹ ơi! Lúc cha muốn đặt cái tên Phạm Thống này cho con trai duy nhất của mẹ, mẹ vì sao hoàn toàn không ngăn cản hả! Phụ nữ không nên lấy chồng xong là liền trở nên ngoan ngoãn phục tùng, lúc nên phản kháng vẫn là nên phản kháng, huống hồ là thời khắc mấu chốt liên quan đến hạnh phúc tương lai của đứa con trai quan trọng chứ!

Tóm lại, cuối cùng tôi vẫn tên là Phạm Thống. Đấy chính là sự bất khả kháng của vận mệnh, cùng với lạm dụng uy quyền của chủ nghĩa đàn ông... về phần con trai của tôi sẽ gọi là gì, vậy chờ tôi cưới được vợ rồi tính sau, không có vợ, nhắc đến sinh vật không thể nào tồn tại như con cái, chẳng có chút ý nghĩa nào.

Haiz, nhìn sơ tôi đã từ trong nguy cơ thoát ra được, bình an vô sự rồi, nhưng tôi vẫn rất không vui.

Ngoại trừ rất lo lắng, tôi còn cảm thấy rất tịch mịch.

Trước kia khi Nguyệt Thoái không nói chuyện với tôi, không cùng đi học với tôi, tôi đã rất khó chịu rồi, bây giờ ngay cả nhìn cũng nhìn không thấy, thậm chí không biết tình trạng của cậu ấy có tốt hay không, năm ngày này thật sự khó chịu.

Không dễ gì có được bạn bè, lại phải thể nghiệm cảm giác mất đi bạn bè, chẳng lẽ đây chính là cuộc sống?

Ngoại trừ Nguyệt Thoái tôi vẫn thật sự không có người bạn tương đối thân thiết nào khác... Được thôi, tính Lạc Thị là một người, Chu Sa thì thôi, chúng tôi gần như chưa từng nói chuyện một câu nào đàng hoàng... Bích Nhu? Tôi ngay cả ánh sáng cô ta bắn ra chỉ sợ còn tránh không kịp . Mễ Trọng? Mễ Trọng?...

Tôi vậy mà bi thương đến độ suy nghĩ vấn đề Mễ Trọng có phải là bạn của tôi hay không rồi. Ít lựa chọn đến mức này sao? Tôi thật sự làm người thất bại như vậy sao?

Nguyệt Thoái, cậu nhất định phải sống sót trở về, cầu xin cậu tiếp tục làm bạn của tôi, cầu xin cậu...

Được thôi, có lẽ đây cũng không phải việc mà cậu có thể tự quyết định. Vậy, Âm Thị đại nhân, cầu xin ngài nói được phải làm được! Chỉ cần ngài cứu Nguyệt Thoái trở về, sau này tôi nhắc đến ngài nhất định sẽ mang đầy ắp tôn kính, không bao giờ lấy ngài nói đùa nữa!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5 + 2: Trên Bục Thẩm Vấn

"A, thật ra không phải ai cũng có cơ hội thể nghiệm mùi vị bị nhốt vào tử lao là như thế nào." -- Âm Thị

"Cũng không phải người nào cũng có cơ hội thể nghiệm cuộc sống nói chuyện mười câu có chín câu bị đảo ngược." -- Lạc Thị

"Vậy tôi nói thêm, không phải người đàn ông nào cũng có cơ hội thể nghiệm cảm giác nhìn thấy mỹ thiếu nữ khi mình soi gương!" -- Phạm Thống

"Mấy người hình như lạc đề quá xa rồi..." -- Nguyệt Thoái

Trong số phạm nhân bị tống vào giam lao, rất nhiều người đều có người thân bạn bè, người chỉ có một mình cũng không nhiều, bởi thế, vào ngày thẩm phán người đến theo dõi phán quyết cũng không phải số ít.

Chỉ có điều, quá trình thẩm phán không cho phép dự thính, thân thuộc của phạm nhân chỉ có thể chờ đợi ở ngoài Thần Vương Điện, nếu được lệnh phóng thích, liền có thể vào trong lao đón người ra.

Nhưng từ trước kia đến bây giờ, những người thân thuộc chờ được mệnh lệnh phóng thích, có thể nói là ít đến đáng thương, tám chín phần mười chỉ chờ được bản án tử hình, chỉ là bọn họ vẫn ôm hi vọng đến đây, cũng có thể biết được kết quả tuyên phán nhanh nhất.

Phạm Thống, Chu Sa và Bích Nhu đều đến đây chờ, kỳ thực

Phạm Thống cảm thấy việc Bích Nhu cũng đến thực sự là một chuyện rất kỳ quái, nên nói, Bích Nhu lại quan tâm Nguyệt Thoái như vậy, hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy rất khó tưởng tượng.

Nguyệt Thoái rõ ràng vẫn luôn rất lãnh đạm với Bích Nhu mà? Trước giờ đều rất lãnh đạm không phải sao? Còn từng dọa người ta giật mình, cảm giác cũng đâu có bao nhiêu tiếp xúc? Chẳng lẽ đều là người phương Tây nên có cảm giác thân thiết? Hay là phụ nữ bẩm sinh sẽ quan tâm tới suất ca và mỹ thiếu niên?

So với việc quan tâm mối quan hệ của Bích Nhu với Nguyệt Thoái, kỳ thực vẫn là quan tâm tình huống của Nguyệt Thoái thì quan trọng hơn, Phạm Thống một mặt lặng lẽ cầu nguyện, mặt khác an tĩnh chờ đợi.

Cuộc thẩm phán bên trong Thần Vương Điện sẽ có tình huống gì, đó là điều bọn họ không thể dự liệu,

◊◊◊◊

Thời khắc dự định đã đến rồi, trước bàn thẩm phán, chiếu theo lý thuyết mọi người đáng lẽ đã nên vào chỗ, nhưng có một vị trí lại đến bây giờ vẫn để trống, đây cũng khiến sắc mặt của Tịch Anh không dễ coi lắm.

"Âm Thị đi đâu rồi?"

Vấn đề này không có người ra mặt trả lời. Lạc Thi từ sau khi tiến vào kết giới sắc mặt đã trở nên tái nhợt bất an, Vi Thị thì tỏ vẻ "Âm Thị không đến là tốt nhất", thế là, Tịch Anh quét mắt đến Lăng Thị.

"Lăng Thị, ngươi biết Âm Thị ở đâu không?"

"Ta không biết. Đã mấy ngày không thấy mặt hắn rồi."

Mặc dù ở trong riêng tư bọn họ có quan hệ thân thiết, nhưng

bình thường vốn không phải ngày nào cũng gặp mặt, có lúc Âm Thị chạy ra ngoài chơi, nửa tháng mới trở về đó cũng là chuyện từng xảy ra, cho nên, Lăng Thị không biết tung tích của hắn cũng là rất bình thường.

"Liên lạc hắn."

"Vâng."

Tịch Anh nếu đã hạ lệnh, Lăng Thị liền móc ra máy thông tin phù chú chuẩn bị tiến hành liên hệ, chẳng qua, hắn chưa làm xong, Âm Thị đã xuất hiện.

"A, ngại quá, ta đến muộn rồi, các ngươi bắt đầu chưa?"

Âm Thị vừa đến, đại khái cũng nhìn ra sắc mặt Tịch Anh không tốt, vội vàng thông qua kết giới đi lên nghị đài, nhanh chóng vào chỗ.

Kỳ thực việc hắn đến muộn là chuyện cơm bữa, mọi người cũng sớm đã quen rồi. Vi Thị mặc dù muốn mượn cớ gây khó dễ, nhưng Tịch Anh đều không nói thêm cái gì, hình như cũng không đến lượt hắn nói chuyện, bởi thế hắn cũng chỉ có lầm bầm mấy câu trong miệng là thôi.

"Vậy thì, chúng ta hãy bắt đầu trình tự hôm nay đi."

Tịch Anh hờ hững nói một câu như vậy, mọi người liền tập trung chú ý vào tư liệu trên tay.

Từ khi xảy ra chuyện có phạm nhân bất kính đối với nữ vương, để tránh khiến cho Tịch Anh không vui, phạm nhân thụ thẩm không được giải đến bên cạnh nghị đài nữa, đây không có ảnh hưởng gì đối với quá trình thẩm phán, dù sao dưới chủ đạo của Vi Thị, cũng rất ít cho phạm nhân cơ hội biện giải, cũng bởi vì cái chế độ này thay đổi, Nguyệt Thoái cũng không có bị giải đến hiện trường.

Tư liệu án tình mà hôm nay phải thẩm lý, trước khi thẩm phán bắt đầu bọn họ sớm đã lấy được rồi, đây cũng là nguyên nhân sắc mặt Lạc Thị khó coi đến vậy.

Mấy vụ án đầu nhìn Vi Thị biểu diễn, đã trôi qua rất nhanh chóng, bởi vì gần như không có ai xen miệng. Bình thường Lạc Thị hay đề xuất dị nghị, nhưng hôm nay cả người cậu bất ổn, giống như không thể tập trung chú ý vào tư liệu, xem xét án tình của những phạm nhân này.

Cậu chỉ nhìn chằm chằm vào một trang trong đó, mím chặt môi. Giống như không tài nào hiểu được vì sao người bạn quan trọng của mình lại ở trên danh sách phạm nhân, hơn nữa còn là tội trạng không thể cứu vãn như vậy.

Lăng Thị lật lật tư liệu, lướt qua nội dung một chút, cũng không khỏi thở dài.

Khó rồi đây. Trong số phạm nhân xuất hiện người quen biết, rốt cuộc nên xử lý thế nào?

Đối với kết quả thẩm phán, Lăng Thị thường thờ ơ không quan tâm, hắn cũng ít khi lên tiếng phát biểu ý kiến của mình, chẳng qua trong số phạm nhân lần này xuất hiện đối tượng có chút xíu giao tình, cứ như vậy bất quản, mặc cho cậu bị Vi Thị xử tử hình, hình như lại có chút gì đó không được.

Mặc dù nếu như hắn bất quản, hắn là vẫn có hai người sẽ quản... Mà hắn cũng không thể phỏng chừng phát ngôn của mình có bao nhiêu hữu hiệu... Chẳng qua, nói mấy câu cho trọn trách nhiệm đạo nghĩa, vẫn là có thể suy xét đi?

Nhưng cái vụ án này muốn nói giúp phạm nhân làm sao lại khó đến vậy?

Tàn sát nhiều người còn dính đến mạng của cư dân nguyên

sinh, đây căn bản hết đường cứu vãn rồi đi?

"Tử hình! Phạm nhân tội ác cùng cực như vậy, chỉ có để hắn lấy chết chuộc tội, ta nghĩ vụ án này căn bản không cần nói nhiều, đã có thể trực tiếp phán định tử hình rồi!"

Có lẽ là tội trạng khá đầy đủ, Vi Thị cũng không phí nhiều nước bọt, trực tiếp thỉnh cầu tử hình.

Nhìn vẻ phẫn uất của hắn, nói không chừng còn cảm thấy một cái tử hình vẫn không đủ.

"Xin chờ một chút..."

Lạc Thị yếu ớt nói một câu, nhưng cũng nghĩ không ra nói cái gì tiếp theo.

Trọng tội giết người như vậy, rốt cuộc có biện pháp gì biện bạch cho cậu ấy đây?

"Vụ án này còn có cái gì cần do dự sao? Ta nghĩ lấy sự anh minh của bệ hạ, nhất định cũng có thể liếc mắt nhìn ra tính tất yếu của tử hình! Ngươi có lời gì muốn nói?"

Mặt Lạc Thi tái nhợt đến độ gần như không còn hột máu, mà cậu cũng không trả lời được, đầu óc phần lớn đã trống rỗng rồi.

"Nếu như không có, vậy thì, bệ hạ, xin --"

"Ta có lời muốn nói."

Âm thanh của Âm Thị cắt ngang lời của Vi Thị, Vi Thị cắn răng, rất không vui nhìn hắn.

"Ngươi có ý kiến gì sao?"

"A, ta cho rằng nên vô tội phóng thích."

"Vô tội phóng thích? Ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Người chỉ biết đề xuất ý kiến gây rối sao? Tội hành của phạm nhân này ngươi không nhìn thấy? Hành vi hung tàn đến bực này --"

"Phạm nhân nên vô tội phóng thích, đây là sự hiểu lầm."

Âm Thị lần nữa ngắt lời của Vi Thị, tiếp đến giải thích.

"Bởi vì người là do ta giết."

◊◊◊◊

Khi Âm Thị nói ra câu này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên hắn.

Có ngờ vực, có ngạc nhiên, mà Vi Thị là người đầu tiên không thể chấp nhận cách nói này.

"Hoang đường! Làm sao có thể là do ngươi giết!"

"A, vì sao không thể? Hắn là có người nhìn thấy ta xuất hiện ở hiện trường đi, lạ ghê, ngươi vì sao muốn định tội người vô tội như vậy đây? Ta cũng đã nói là hiểu lầm rồi, người oan uổng thì mau thả ra đi."

"Nhưng ngươi tự dưng chạy đi giết người làm gì, không đáng tin chút nào!"

"Một cư dân tân sinh tua rua màu lục đậm cầm vũ khí linh năng bị hỏng, có thể khiến nạn nhân chết một cách triệt để, đó mới là không đáng tin chút nào đi? Tự bản thân sử dụng sức mạnh phệ hồn, ngay cả ngươi cũng chưa chắc làm được, cậu ta có khả năng sao? Hơn nữa thanh đao giết người cũng là của ta, lúc tiệm vũ khí bán ra đều có ghi chú, nếu như ngươi hoài nghi thì đi tra đi."

Linh hồn của tất cả nạn nhân đều bị hủy diệt, đây đúng là điểm nghi vấn, Vi Thị thoáng do dự, có chút khó có thể phán đoán.

Theo như kết quả điều tra, hiện trường là có một thanh vũ khí phệ hồn, thuộc về tên cư dân nguyên sinh bị giết kia, nhưng máu dính phía trên chỉ là bị hắt vào, nó cũng không có được dùng để hành hung.

Trường đao được cho rằng là hung khí thì có phẩm chất rất kém, là vũ khí linh năng bị làm hỏng, muốn sử dụng vũ khí như vậy đạt được hiệu quả giống như vũ khí phệ hồn, thì cần bản thân người sử dụng có thể tống ra sức mạnh phệ hồn mới được, đây là chuyện mà tua rua màu đen trở lên mới làm được, không cần nghi ngờ.

Dưới tình huống vốn đã nhận định hung thủ là Nguyệt Thoái, Vi Thị cũng chỉ coi như thanh đao kia tình cờ biến dị ra sức mạnh phệ hồn, không định truy cứu vấn đề này, nhưng Âm Thị bây giờ đảo loạn như vậy, nhất thời hình như biến thành thật sự có mấy phần đạo lý rồi.

"Nhưng ngươi không có lý do giết người!"

"Ồ? Cho nên ngươi đã điều tra phạm nhân có lý do giết người gì sao? Ta chỉ là đi ngang qua chỗ đó phát hiện bọn chúng ngược sát tên cư dân tân sinh này, cảm thấy Đông Phương Thành không cần thiết để cho thứ bại hoại này tiếp tục tồn tại, cho nên thuận tay làm thịt bọn chúng, làm sao biết các ngươi vậy mà ngộ nhận kẻ bị hại thành hung thủ? Ta đã giải thích đủ rõ ràng rồi chứ, vô tội phóng thích có vấn đề gì sao?"

Bên cạnh bàn nghị luận, Lạc Thị đã bị sự thay đổi đột ngột làm cho có chút mơ hồ rồi, Tịch Anh vẫn không có biểu tình gì, Lăng Thị thì trầm mặt không biết đang nghĩ cái gì, sự tình phát triển đến mức độ này, Vi Thị hình như cũng có mấy phần tin tưởng rồi.

Phạm nhân là oan uổng, đó tự nhiên nên vô tội phóng thích, mà kẻ giết người là Âm Thị, Thị giết người không bị luật pháp quản thúc, đương nhiên cũng không cần thụ thẩm, cũng chính là nói mấy người kia, đại khái thật sự phải biến thành đáng chết rồi.

"Vô tội phóng thích đi."

Tịch Anh bình thản nói một câu, bằng với kết quả cuối cùng.

Đối với kết quả như vậy, Lạc Thị hình như vẫn còn không thể tin được, một hồi sau mới lộ ra mừng rỡ, nhưng vừa lại sợ quá minh hiển mà vội vàng khắc chế vẻ mặt của chính mình.

Vi Thị giống như đã đánh thua một trận vậy, thoạt nhìn rất không vui, lòng hắn chỉ muốn mau chóng đi đến vụ án tiếp theo, để tiếp tục trò tử hình vui vẻ của hắn, chẳng qua vào lúc này, Âm Thị đột nhiên ho mạnh mấy tiếng, vốn đang dùng thuật pháp để che giấu, cũng khó có thể tiếp tục duy trì ổn định, để lộ trạng thái chân chính của hắn.

Vết thương với số lượng không ít cùng khí sắc ảm đạm, cho thấy thương trên người Âm Thị thật ra không nhẹ, nhìn thấy cảnh này, Tịch Anh rất chấn động, lập tức lộ vẻ bực tức, bởi vì nàng gần đây mới sử dụng vương huyết cứu trị một thương nhân quan trọng, cho dù vương huyết không giới hạn số lần liệu thương trên một người, không giống hồi sinh chỉ có thể làm một lần, nàng vẫn không thể lập tức trị liệu cho Âm Thị.

"Âm Thị, ngươi vì sao lại bị thương?"

"A, ta ra ngoài dạo quanh một vòng, có chút bất cẩn..."

"Vì sao che giấu thương thế?"

"Ta không muốn để ngươi tức giận mà..."

Âm Thị đang nói, bởi vì thương thế, thần tình trở nên có chút

đau đớn, nhìn dáng vẻ của hắn, Tịch Anh cũng không thể tiếp tục lên tiếng trách cứ hắn, sau khi hơi do dự, nàng liền có quyết định.

"Lăng Thị, đỡ hắn về nghỉ ngơi. Sau khi thẩm phán kết thúc ta sẽ đi qua xem."

"Vâng."

Thế là, Lăng Thị đến bên cạnh chỗ ngồi của Âm Thị, giúp hắn đứng lên rời khỏi nghị đài. Lạc Thị thoáng lo lắng quyết định sau khi kết thúc cũng đi xem một chút, Vi Thị nhíu mày liếc Âm Thị một cái, rồi lại nhìn Tịch Anh, tiếp đến tiếp tục hội nghị thẩm phán dưới tình huống thiếu đi hai người.

Trên đường đỡ Âm Thị trở về Âm Thị các, Lăng Thị cũng không nói cái gì, chờ đến khi để hắn nằm trên giường, sau khi điều chỉnh vài chỗ để hắn thoải mái, Lăng Thị mới đứng bên cạnh giường nhìn hắn, lạnh lùng nói một câu.

"Lời nói dối vụng về."

"... A? Lăng Thị, ngươi nói cái gì?

"Ta nói, lời nói dối của ngươi đầy rẫy sơ hở. Nguyệt Thoái nếu thật sự bị ngược sát, ngươi sẽ giết người xong rồi chạy mà không xử lý chuyện sau đó? Lấy khả năng của những kẻ chết kia, bọn chúng có thể làm gì Nguyệt Thoái? Mà buồn cười nhất trong đó chính là --"

Lăng Thị cúi xuống vươn tay, kéo áo của Âm Thị ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào vết thương không bình thường kia. Vết thương không có rỉ máu, nhưng lại giống như có gì đó đang ăn mòn, khiến cho hắn bây giờ yếu ớt như vậy.

"Ra ngoài dạo một vòng liền bị thương đến mức này? Ai đả thương được ngươi? Ngươi dạo đến tận Lạc Nguyệt rồi sao? Anh quan tâm ngươi nên bị loạn, nhưng ta thì khác, ngươi thật cho

rằng mọi người đều dễ gạt như vậy?"

Âm Thị trầm mặc, không có trả lời.

"Vậy ta hỏi lại lần nữa, thương của ngươi là làm sao có?"

"Ngươi cứ coi như ta đi dạo đến Lạc Nguyệt là được rồi."

"Ta không cần loại đáp án này!"

"A, ta bây giờ rất không thoải mái, trên người rất đau, ngươi vì sao hung dữ thế hả, không thể dịu dàng an ủi ta một chút sao..."

Âm Thị ấn đầu, tỏ vẻ đau đầu không muốn nói tiếp, Lăng Thị thì nhìn chằm chằm hắn mấy giây, rồi lãnh đạm xoay người.

"Có lẽ ngươi cần tiểu Nhu hơn, ta thay ngươi gọi cô ấy đến."

"A! Chờ một chút! Dáng vẻ chật vật của đàn ông thể bị phụ nữ nhìn thấy! Bị Anh nhìn thấy đã thảm lắm rồi, đừng lòi ra thêm tiểu Nhu nữa! Ngươi ở lại nói chuyện với ta đi mà, ta bây giờ khó chịu quá..."

Cho dù Âm Thị giấu diếm hắn không ít chuyện, nhưng Âm Thị bị thương đang khó chịu là sự thật.

Lăng Thị tự lắc đầu với mình, thở dài, cuối cùng vẫn là kéo ghế ngồi bên cạnh giường, lặng lẽ canh chừng bên cạnh chăm sóc hắn.

◊◊◊◊

Phạm Thống cảm thấy mình cả đời này chưa từng căng thẳng như vậy.

Khi quan ghi chép từ trong Thần Vương Điện đi ra, mở tập hồ sơ chuẩn bị tuyên bố kết quả phán quyết, hắn căn bản không dám thở mạnh một cái, nhất là sau khi tuyên bố mấy cái tử hình liên

tiếp, nhìn thấy bạn bè phạm nhân bên cạnh khóc lóc, hắn cảm thấy tim mình gần như muốn tê dại.

Cả một chuỗi đều là tử hình, thật sự còn có hi vọng?

Nhưng mà, khi đọc đến tên của Nguyệt Thoái, tiếng vô tội phóng thích hoàn toàn trái ngược với chuỗi tử hình phía trước được xướng lên, Phạm Thống trái lại cảm thấy hoang mang không thể phân rõ đây là hiện thực hay là ảo giác.

Vô tội phóng thích?

Vô tội phóng thích!

Đây là thật sao? Âm Thị đại nhân thật sự nói được làm được rồi! Thật tốt quá!

"Nguyệt Thoái không cần chết nữa!"

Bích Nhu vui vẻ nhảy lên, vốn định ôm người bên cạnh một phát, nhưng phát hiện hai bên đều là nam, nên đành thôi.

"Thật là tốt quá rồi."

Chu Sa cũng nở nụ cười, hình như là cuối cùng cũng nhẹ lòng, không cần căng thẳng như thế nữa rồi.

Mặc dù so với nỗi vui mừng của bọn họ, những người không thể đón được thân hữu xung quanh rất đáng thương, nhưng niềm vui khi Nguyệt Thoái có thể được cứu khiến cho bọn họ không thể bận tâm đến tâm tình của người khác thế nào nữa.

Chuyện tốt mà không hò reo chúc mừng, đó sẽ bị nghẹn đến nội thương.

Mà khi thủ vệ đi qua biểu thị chỉ được một người đi vào trong lao đón người, dò hỏi bọn họ muốn ai đi, Phạm Thống liền dũng cảm giành lấy nhiệm vụ này -- mặc cho Chu Sa liên tục trừng hắn,

hắn vẫn coi như không thấy, mang chút tâm tình căng thẳng đi theo thủ vệ.

Muốn nói có chút căng thẳng, có lẽ là gặp mặt rồi không biết nên nói cái gì đi.

Bởi vì, trước đó mấy ngày không có nói chuyện đàng hoàng rồi, nói đến hắn cũng không biết Nguyệt Thoái về sau rốt cuộc nghĩ thế nào, về chuyện hắn nói chuyện sẽ bị đảo ngược.

Phạm Thống cứ như thế vừa suy nghĩ, vừa đi theo thủ vệ vào trong tử lao, trong lao vốn đã đèn đóm lờ mờ, không khí âm sầm, hắn không có tâm trạng nghiên cứu thiết bị hay phong thủy ở đây, vốn không phải đến để tham quan, quan trọng vẫn là tìm được người rồi đón về.

Cho nên hắn chỉ mải quan sát mỗi một gian lao phòng. Từ khe hở song sắt nhìn vào, là có thể nhìn thấy phạm nhân trong tù, hắn cứ như thế nhìn tới nhìn lui một hồi, mới đột nhiên phát hiện thủ vệ đã dừng lại, mà hắn suýt nữa là tông lên.

Nguyệt Thoái ngồi ở trong phòng lao ngay trước mặt, ôm đầu gối lặng lẽ nhìn mặt đất. Cho dù nghe thấy tiếng thủ vệ mở khóa, tiếng xích sắt được rút đi, cậu vẫn ngồi bất động, hoàn toàn không định quay đầu xem tình huống.

"Này, đi ra đi, bạn của ngươi đến đón ngươi, ngươi có thể đi rồi."

Cho tới khi thủ vệ gọi với vào một câu, Nguyệt Thoái mới xoay mặt sang bên này. Khi nhìn thấy Phạm Thống đứng ở cửa, biểu tình trên khuôn mặt xinh đẹp của cậu xuất hiện một vài thay đổi, như là có chút cứng đờ, nhưng không có lên tiếng.

Thủ vệ sau khi căn dặn Phạm Thống có thể tự mình mang người đi, liền trở về chấp hành nhiệm vụ, thấy Nguyệt Thoái nhìn

mình bằng vẻ mặt không biết nên hình dung thế nào này, Phạm Thống chỉ cảm thấy càng khó mở miệng, nhưng không nói chuyện thì rất kỳ quái, cho nên hắn đánh liều nói một câu.

"Nguyệt Thoái, không sao nữa rồi, chúng ta về nhà thôi."

Nguyền rủa không có đi ra chống đối hắn vào lúc này, hắn cảm thấy hết sức mừng rỡ. Nếu biến thành cái gì mà "Nguyệt Thoái, xảy ra chuyện rồi, chúng ta không về được nữa" vân vân, vậy hắn sẽ khóc thật mất.

"... Cậu vì sao lại tới?"

Nguyệt Thoái dùng vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm vào hắn rất lâu, cuối cùng lại hỏi ra vấn đề như vậy.

Ơ?

Làm làm làm sao vậy? Chẳng lẽ không muốn nhìn thấy tôi sao?

Phạm Thống lập tức trở nên kinh hoảng.

A a, tôi hại cậu ấy bị một lũ khốn không có thực lực chỉ biết chơi xấu vây đánh, bức ra bộ mặt không bình thường, mất khống chế giết người, cuối cùng còn trải qua một lần tử vong... Lần này cậu ấy chắc sẽ không tuyệt giao với tôi thật chứ?

"Tôi suýt nữa đã giết cậu... Vì sao cậu cẫn còn tới? Cậu không để ý sao? Sẽ không cảm thấy sợ hãi, hốt hoảng sao..."

Hơ -- Cho phép tôi suy nghĩ một chút. Tôi đúng thật là chưa có nghiêm túc suy nghĩ qua cái vấn đề này. Nếu như cậu bất cứ lúc nào cũng có thể đại khai sát giới bất chấp người thân, đó đúng là rất đáng sợ, chẳng qua đó chỉ là sự cố không thường xảy ra đi?

Phạm Thống nghe giọng của Nguyệt Thoái, giống như sớm đã cho rằng không thể làm bạn được nữa, cả người chìm trong tử khí

nặng nề, giống như cũng không để ý kết quả phán quyết.

"Nhưng, cậu là bởi vì tôi mới biến thành dạng đó, tôi cũng không có chết, đây là bất hạnh trong may mắn rồi."

Nếu như câu cuối cùng đừng đảo ngược thì đã rất hoàn mỹ. Cái gì mà bất hạnh trong may mắn chứ, nghe thật chói tai...

"Nguyệt Thoái, đừng buồn, mặc dù cậu đã giết những người đó, nhưng đây cũng là sự cố, đừng cảm thấy áy náy..."

Khi Phạm Thống đang mừng vì tỷ lệ nói đúng gia tăng, Nguyệt Thoái lại đột nhiên lặng lẽ nói một câu.

"Tôi cũng không cảm thấy buồn."

"... Ơ?"

Suy nghĩ của Phạm Thống dừng lại, mà thần tình khi Nguyệt Thoái nói chuyện, thoạt nhìn không giống như đang nói đùa.

"Nếu như tôi nói, tôi cảm thấy bọn họ đều đáng chết, cho nên giết bọn họ xong tôi cũng không buồn chút nào thì sao? Cậu sẽ nghĩ thế nào"

Loại khí tức khiến Phạm Thống khó có thể thích ứng kia lại xuất hiện rồi.

Khi bị tâm tình tiêu cực vừa sâu sắc vừa phức tạp đó quấn lấy giống như có thực thể, Phạm Thống kỳ thực rất là lúng túng. Mặc dù sau khi nếm trải được thứ áp lực do căm hận mang lại có thể khoách đại thành vùng trắng đen đó, đây hẳn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thể nghiệm thực tế thì lại là chuyện khác.

Cho dù hắn biết, ác ý đó không phải nhằm vào hắn.

"Cho nên... lúc đó cậu thật sự muốn giết tôi sao?"

Câu này của Phạm Thống khiến Nguyệt Thoái hơi sửng sốt, sau đó, cậu chậm rãi cúi đầu xuống.

"Tôi không có muốn giết cậu."

Âm thanh của cậu vẫn bình thản, vô hồn giống như những lần trong quá khứ từng tỏ ra.

"Tôi chỉ là muốn giết tất cả mọi người."

Đây chỉ là một câu tự thuật.

Phạm Thống cố gắng tìm ra lời đáp lại ở trong cái đầu trống rỗng, chẳng qua, dưới tình huống tế bào não quá xung sức, cuối cùng hắn nói ra lại là...

"Nguyệt Thoái! Tôi không có nhìn thấy đao biết phát sáng, tôi không có nhìn thấy bí mật của cậu, làm ơn cậu phải giết tôi diệt khẩu!"

Sau khi nói ra như vậy, Nguyệt Thoái lặng đi mấy giây, cuối cùng cũng lộ ra biểu cảm tương đối bình thường, sau đó cậu giống như nhớ tới chướng ngại ngôn ngữ của Phạm Thống, cũng đột nhiên lý giải câu này vốn là định nói cái gì, cuối cùng, cậu vậy mà không nhịn được bật cười.

Phạm Thống cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc. Hình như tâm tình của Lạc Thị cũng từng thay đổi như vậy đi... Chẳng lẽ lời nói đáng thương do nói sai thật sự buồn cười như vậy sao?

"Tôi sẽ không làm gì cậu đâu, Phạm Thống."

Nguyệt Thoái nhẹ nhàng cười, trong sự dịu dàng đó, hình như lẫn với một tia bi thương.

"Như là chuyện không nhận ra cậu mà suýt nữa giết chết cậu... sẽ không xảy ra nữa."

Lời cam đoan đó, giống như là cậu đang tự thề với mình.

Nhưng Phạm Thống vẫn không nhịn được ở dưới bầu không khí này nghĩ đến mặt tiêu cực.

Nghĩa, nghĩa là nói, sau này nhìn rõ rồi mới giết sao? Này, cậu có thể nói rõ hơn chút không?

"Chúng ta ở trong lao rất tốt, từ từ rồi ra, Chu Sa với Bích Nhu đều không có chờ cậu đâu."

Vừa rồi nói đúng quá nhiều nên bị báo ứng rồi, câu nào cũng sai là sao! Là sao!

"Phạm Thống, tôi thật sự rất khó phiên dịch được lời cậu nói, rốt cuộc nên làm sao đây..."

Vẻ mặt của Nguyệt Thoái giống như bởi vì thứ ngôn ngữ không thể lý giải này mà cảm thấy đau dạ dày, đây đại khái thật sự đã tạo thành khốn nhiễu rất lớn cho cậu.

"Tôi làm sao biết làm thế nào chứ! Câu vừa rồi đã rất khó rồi! Cậu ngay cả câu đó cũng nghe không hiểu, tôi cũng cảm thấy tràn trề hi vọng lắm!"

Tôi là nói câu vừa rồi rất đơn giản! A A! Đừng có bức tôi đến thế giới này xong vẫn còn phải học ngôn ngữ ký hiệu nhé! Tôi tuyệt vọng lắm rồi!

"Nguyệt Thoái, cậu làm sao lại khóc?"

Tôi là nói cười cơ! Đừng lại bởi vì câu này mà cười đến nỗi run người chứ!

"Không có gì, tôi chỉ là cảm thấy... Thế này cũng không có gì không tốt."

Nguyệt Thoái vươn tay lau nước mắt do cười ra, rồi lặp lại câu

này một lần nữa.

"Như hiện giờ rất tốt, có thể quen biết cậu cũng rất tốt... Có lẽ chính là như vậy."

Hả? Cái gì mà như hiện giờ? Đây là kết luận đâu ra? Mặc dù nghe lên không tệ, nhưng tôi không hiểu lắm?

"Chúng ta đi thôi, Chu Sa với Bích Nhu còn đang chờ không phải sao?"

Nguyệt Thoái nói xong, rốt cuộc cũng ra khỏi phòng lao, nhìn cậu hẳn là đã nguôi ngoai rồi, Phạm Thống cũng cảm thấy rất vui.

Có điều, cậu chẳng phải nghe không hiểu câu vừa rồi sao? Thật là kỳ lạ.

Cho dù trong lòng lẩm bẩm, nhưng dù sao cũng là chuyện nhỏ không cần truy cứu, Phạm Thống thản nhiên gác sang một bên, vui vẻ cùng Nguyệt Thoái rời khỏi nơi này.

"Có rồi, bọn họ trở lại rồi!"

"Nguyệt Thoái!"

Chu Sa và Bích Nhu sau khi từ đằng xa nhìn thấy bóng dáng của Phạm Thống và Nguyệt Thoái, vội vàng tiến lên nghênh đón, không cần phải nói cũng có thể thấy được nỗi vui mừng của bọn họ.

Lúc Nguyệt Thoái nhìn thấy Chu Sa với Bích Nhu chạy về phía này, hình như thoáng trở nên cứng đờ và quẫn bách, sau khi thời gian cứng đờ qua đi, phản ứng cậu lựa chọn là trốn sau lưng Phạm Thống.

"... Này, vì sao trốn sau lưng Phạm Thống thế hả?"

Chu Sa dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Phạm Thống. Bởi vì

Nguyệt Thoái ở sau lưng hắn, trừng không được.

Đúng thế! Thái độ gì vậy! Hai cô gái cậu để ý đích thân đến đón cậu đấy! Mặc dù một người trong đó bây giờ là nam.

Phạm Thống bị trừng rất oan uổng, không khỏi ở trong lòng lẩm bẩm Nguyệt Thoái.

"Phải đấy, Nguyệt Thoái cậu làm sao vậy? Chẳng lẽ không muốn nhìn thấy chúng tôi sao?"

Bích Nhu cũng cảm thấy thái độ của Nguyệt Thoái rất kỳ quái, thế là nghi hoặc hỏi một câu.

"Không có chuyện đó."

Nguyệt Thoái miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng hình như vẫn không muốn đi ra khỏi phía sau Phạm Thống.

Cậu không biết nói dối thì đừng nói! Thái độ này rõ ràng là có chuyện đó!

Chu Sa nhìn Phạm Thống, sau đó nhìn Nguyệt Thoái hiện giờ chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, rồi mỉm cười.

"Cậu cho rằng trốn sau lưng Phạm Thống thì có tác dụng gì sao?"

...

Bạn Chu Sa, đừng phát ngôn nguy hiểm như thể ma nữ vậy, huống hồ cậu bây giờ là nam.

"..."

Nguyệt Thoái giống như con ếch xanh bị rắn nhìn chòng chọc, dường như không dám manh động. Có lẽ trong lòng cậu đang hối hận, trốn sau lưng Phạm Thống đương nhiên là vô dụng, sớm từ

lúc nhìn thấy Chu Sa, đã nên xoay người bỏ chạy như điên đầu cũng không quay lại mới đúng.

"Nguyệt Thoái, chúng tôi đều lo lắm đấy, cậu không sao thì tốt, các cậu hẳn là còn có rất nhiều lời muốn nói đi? Nếu đã như vậy, tôi về trước đây."

Bích Nhu hình như cũng phát giác được bầu không khí nguy hiểm, dựa vào tâm lý tránh hung, cô gượng cười nói xong liền vội vàng rời khỏi hiện trường.

Đừng đi mà a a a a --

Câu này không biết là tiếng lòng của Phạm Thống, hay là tiếng lòng chung của Phạm Thống với Nguyệt Thoái, tóm lại cả hai người đều không muốn ở lại đối mặt với Chu Sa, đây đã trở thành một nỗi sợ sinh lý rồi.

Nguyệt Thoái! Cậu mau đối mặt với hiện thực đi! Đây là chuyện của cậu mà! Là đàn ông thì đứng ra nói chuyện với cậu ta đi!

Chẳng qua như bây giờ hình như mới là trạng thái bình thường, nếu có một ngày Nguyệt Thoái có thể ứng phó Chu Sa một cách dễ dàng thuận lợi, đó mới là chuyện đáng sợ đi.

Cả người Phạm Thống bị Chu Sa trừng làm cho rất không thoải mái, cuối cùng hắn rốt cuộc không nhịn được xoay người qua, vỗ vỗ vai của Nguyệt Thoái, chỉ chỉ vào Chu Sa, sau đó nối gót Bích Nhu -- hỏa tốc rút khỏi hiện trường.

"Phạm, Phạm Thống!"

Cho dù tiếng kêu của Nguyệt Thoái có hoảng hốt thất thố cỡ nào, Phạm Thống cũng không có ý quay đầu. Đùa đấy à, làm sao có thể đụng phải cô nàng gai góc là liền lấy bạn bè ra làm lá chắn? Nếu đối tượng là Chu Sa, có một trăm cái mạng cũng không đủ.

Thế là, bên cạnh con đường nhỏ yên ắng, chỉ còn lại hai người là Nguyệt Thoái với Chu Sa.

"Cậu đã làm chuyện gì có lỗi sao? Sợ nhìn thấy tôi vậy à."

Chu Sa nhàn nhạt hỏi. Trong ngữ khí hàm chứa một chút không vui.

"Xin lỗi. Đó chỉ là một cái động tác phản xạ."

Lúc Nguyệt Thoái xin lỗi thì sắc mặt vẫn cứng đờ. Ít nhất hình thái hiện tại của Chu Sa là nam, đây khiến cậu cảm thấy nói chuyện đỡ mất tự nhiên hơn.

Cảm giác giữa bọn họ hẳn là có một số lời cần nói. Như là "để cậu lo lắng rồi", "bởi vì tôi mà trận đấu hình như bị hủy rồi, rất xin lỗi" vân vân, nhưng Nguyệt Thoái nghĩ một hồi, cuối cùng câu đầu tiên nói ra lại là cảm ơn.

"Chu Sa... Cảm ơn cậu hôm đấy chạy đến đó, cứu được Phạm Thống."

Hôm đấy dưới tình huống gần như mất đi ý thức, thứ chủ đạo thân thể là bản năng còn sót lại, nhưng sau việc đó cậu cũng không có mất đi ký ức khi ấy, hồi tưởng lại, mỗi một cảnh đều rất rõ ràng.

Sau khi tiếp nhận lời cảm ơn như vậy, sắc mặt Chu Sa hình như có chút phức tạp, có lẽ tâm tình cũng vậy.

"Tôi cứu cậu ta, chỉ là bởi vì cảm thấy cậu nếu như thật sự giết cậu ta, sau chuyện đó nhất định sẽ rất buồn."

Nghe xong câu này của Chu Sa, Nguyệt Thoái cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Cũng chính là nói, nếu không có cân nhắc đến chuyện này, cậu

kỳ thực cũng không muốn cứu cậu ta sao?

Nghĩ đến mức độ không có nhân duyên của Phạm Thống, cũng thực sự khiến người chỉ có thể cười khổ.

"Cậu có phải là cần nói lời gì khác?"

Chu Sa không vui nhíu mày, cho thấy cậu cũng không thích đề tài liên quan đến Phạm Thống.

"... Hả? Phải nói cái gì?"

Nguyệt Thoái ngơ ngác hỏi ngược lại. Trải qua hai câu đối thoại vừa rồi, cậu đã quên sạch lời mà trước đó cảm thấy nên nói, đầu óc có chút không bắt được nhịp.

"Chúng ta lâu như thế không gặp mặt, cậu thật sự không nhớ tôi chút nào sao?"

Chu Sa hình như mất đi kiên nhẫn rồi, trực tiếp ở ngay tại chỗ biến thân thành diện mạo nữ tính, hỏi cái vấn đề này bằng giọng ai oán.

"... Chắc, chắc là có nhớ tới đi..."

Chu Sa một khi biến thành nữ giới, kinh nghiệm bị quấy rối tình dục trong quá khứ của Nguyệt Thoái liền dấy lên nỗi sợ hãi trong lòng cậu.

« Cậu rốt cuộc có nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện của tôi không ? »

Cô muốn tôi ở trong tử lao suy nghĩ cái này, cũng quá làm khó tôi rồi đi ?

« Chu Sa, cô có thể đừng đến gần nữa hay không... »

« Tôi cứ đến gần, cậu lại muốn bỏ chạy sao ? »

Nguyệt Thoái không còn lời nào để nói, đành im lặng thừa nhận. Đối với cậu mà nói, con gái tốt nhất vẫn là bảo trì khoảng cách hai cánh tay trở lên để nói chuyện.

Chẳng qua, nếu Chu Sa nghe lời như vậy, thì không phải là Chu Sa rồi, thấy có cơ hội để thừa dịp, cô lập tức nhanh tay lẹ mắt xáp tới ôm lấy tay phải của Nguyệt Thoái, bất chấp tiếng la hét của cậu.

« Chu Sa -»

« Hiếm khi có ngày đáng để chúc mừng, cứ để tôi ôm cánh tay của cậu cùng trở về đi mà. »

Chu Sa đang nói, âm thanh cũng nhỏ lại.

« Tôi thật sự rất lo cho cậu đấy. »

Nguyệt Thoái trầm mặc. Đối với tấm lòng ấm áp cùng thái độ quan tâm của người khác, cậu luôn không biết nên hồi ứng thế nào. Bởi vì đây là chuyện mà cậu từ trước đến nay đều không thể chống cự.

« ... Chỉ có hôm nay. »

Cuối cùng, cậu trả lời với giọng rất nhỏ, Chu Sa thì sau khi nghe xong, vui vẻ nở nụ cười rực rỡ.

"Vậy chúng ta trở về thôi!"

Mặc dù trên đường trở về, Nguyệt Thoái bởi vì "mọi người đều đang nhìn chúng ta", "đừng sát quá như thế, đừng đè ngực lên tay của tôi" vân vân vấn đề, không biết đã hối hận mấy trăm lần vì mình nhất thời mềm lòng, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn bình an vô sự về đến túc xá.

Về phần có một lần mềm lòng liệu có lần thứ hai hay không,

đó thì là chuyện sau này rồi.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Nguyệt Thoái trở về lành lặn rồi, đây thật là một chuyện đáng ăn mừng, trời cao quả nhiên vẫn có nghe thấy cầu nguyện của tôi sao? Hay là Âm Thị đại nhân đã phát huy trí lực trên mức trung bình, cho nên thành công để cho Nguyệt Thoái được vô tội phóng thích đây?

A, tôi từng nói nếu như Nguyệt Thoái được cứu, tôi sẽ không bao giờ lấy Âm Thị đại nhân để nói đùa nữa, làm sao lại quên rồi?

Đúng, tôi còn từng nói, nếu như Nguyệt Thoái được cứu, tôi sau này mỗi khi nhắc đến Âm Thị đại nhân, trong lời nói nhất định sẽ mang đầy ắp tôn kính...

...

Tôi rốt cuộc vì sao muốn tự làm khó mình như vậy chứ?

Nếu như vậy, có nghĩa là, cho dù sau này Âm Thị đại nhân ở trước mặt chúng tôi tiểu Nhu này tiểu Nhu nọ, tôi cũng phải từ đáy lòng mà khen ngợi "Âm Thị đại nhân thật là chung tình", sau đó Âm Thị đại nhân thuận miệng nói một câu thời tiết hôm nay thật tốt, tôi cũng phải mang đầy ắp tôn kính mà cảm thấy "Âm Thị đại nhân nhãn lực của ngài thật tốt, liếc mắt đã nhìn ra hôm nay không có bão cát"...?

Nghiêm túc sao?

Trên thế giới này có người làm được sao? Cho dù tôi từng thề như vậy, nhưng tôi vẫn không quản được cái đầu của mình nghĩ thế nào!

Tôi bình thường toàn nghĩ xấu về lời nói và việc làm của Âm Thị đại nhân thôi! Muốn thoáng cái bẻ thẳng lại, làm sao mà được

chứ!

Được thôi, sau này khi đầu của tôi bắt đầu muốn nói xấu Âm Thị đại nhân, nể tình Nguyệt Thoái, tôi sẽ nỗ lực khắc chế bản thân.

Hm... Nói đến cái này, tôi không thể không nói, tôi thật là càng ngày càng không hiểu Nguyệt Thoái rồi.

Những lời cậu ấy nói với tôi trong lao cộng với thái độ của cậu ấy, đều khiến tôi cảm thấy rất xa lạ. Bên trong Nguyệt Thoái mà tôi quen biết, giống như vẫn còn tồn tại một Nguyệt Thoái xa lạ.

Đối với tôi mà nói, cậu ấy khiến tôi cảm thấy không thể nhìn rõ bản chất, nhưng đối với cậu ấy, dù là ở góc độ nào đi chăng nữa, tôi đều đơn thuần chỉ là Phạm Thống, người bạn cậu ấy công nhận.

Tôi rốt cuộc có nên thử tiếp xúc mặt tối của cậu ấy hay không đây?

Nhưng tôi cảm thấy đó giống như là bãi mìn của cậu ấy vậy, chỉ cần dám đạp vào sẽ chết không toàn thây.

Tôi không hiểu rõ cậu ấy, tôi thật sự không hiểu rõ cậu ấy.

Nhất là khi tôi nhìn thấy cậu ấy với Chu Sa tay trong tay trở về, tôi trực tiếp từ trong miệng phun ra sữa đậu nành mà Bích Nhu mời tôi uống, đó rốt cuộc là chuyện làm sao? Trời sắp sập rồi à?

Cái gì gọi là "chỉ là yêu cầu nho nhỏ tôi không thể từ chối" chứ, cậu muốn thì làm, không muốn thì đừng làm, thái độ ái muội do dự thiếu quyết đoán như vậy chỉ sẽ khiến cuộc sống của cậu thêm nhiều phiền phức mà thôi!

Đáng ghét, vì sao cuộc sống của tôi không có loại phiền phức này -

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5 + 3: Sau Kiếp Nạn

"Cái gì vậy? Sau khi bị đánh cướp? Nhưng trên người tôi căn bản đâu có gì để cướp chứ!" -- Phạm Thống

"Đừng nhanh như thế đã quên sinh mạng cậu mới trải qua nguy cơ được không..." -- Lạc Thị

Từ nhỏ đến lớn, Phạm Thống luôn luôn tự cho rằng mình là một người sợ đau, mà trên con đường trưởng thành của hắn cũng chẳng được êm đẹp, khi thì xảy ra một vài sự cố không lớn cũng không nhỏ, có lúc chỉ cần băng bó, có lúc phải nằm viện mấy ngày, đối với những sự kiện bất hạnh này, niềm an ủi duy nhất của hắn chính là -- Lúc bị thương có thể nhận được một vài món quà thăm hỏi hoặc là hoa, cho dù mọi người có khả năng chỉ là vì đạo nghĩa bạn học mà viết thiệp khích lệ hắn, hắn vẫn bởi vì loại ảo giác giống như đột nhiên được hoan nghênh này mà cảm thấy vui.

Mà bây giờ... thì có chút cảm thương rồi.

Rõ ràng trước đó gặp phải nguy cơ suýt chết, nhưng khi ấy chuyện Nguyệt Thoái bị tống vào tử lao quan trọng hơn, căn bản ngay cả bản thân hắn cũng không nghĩ đến chuyện mình vừa thoát chết trong gang tấc, bây giờ Nguyệt Thoái ra ngục rồi, bình an vô sự... Kết quả, những người đến thăm hỏi chúc mừng đều là thăm hỏi Nguyệt Thoái, tất cả đều quên sạch hắn.

Quên một cách sạch sẽ --

Đây rốt cuộc là vấn đề xử sự làm người, hay là vấn đề khuôn mặt.

Hay là vấn đề của miệng hắn? Hay là tất cả?

Phạm Thống vị vây trong trạng thái tự kiểm điểm đầy ai thương.

Vì sao không có ai quan tâm đến người may mắn sống sót từ hiện trường đại đồ sát như tôi -- Chẳng lẽ bởi vì tôi không có thật sự chết sao? Nói như vậy hình như vẫn là Nguyệt Thoái thảm hơn? Bị một đám cặn bã vây đánh chịu trọng thương, bị Âm Thị đại nhân tiêu diệt một lần, vừa lại vô cớ bị tai họa tù tội, còn suýt nữa bị xử tử...

Không, kỳ thực cũng không tính là vô cớ, người cũng đã giết rồi, chỉ là có thể tha thứ mà thôi. Tóm lại tôi thật sự cảm thấy bi ai vì không có người nào thăm hỏi tôi lấy một câu --

Ánh mắt của Chu Sa giống như thể đang nói "cậu không chết coi như mạng cậu lớn, cảm giác sống tiếp cũng vô dụng", đồ ăn đồ uống Bích Nhu đưa đến cũng đều chỉ đích danh muốn cho Nguyệt Thoái, ngay cả Lạc Thị có đến thăm một lần cũng chỉ có biểu đạt thiện ý với Nguyệt Thoái, giống như trong mắt hoàn toàn không nhìn thấy Phạm Thống vậy.

Làm người thất bại. Không, kỳ thực Lạc Thị căn bản không hiểu rõ án tình đi? Thời gian qua cũng không có cơ hội nói rõ với cậu ấy... Phạm Thống chỉ có thể tự an ủi mình như thế thôi.

Đồ bổ và đồ ăn ngon mà Bích Nhu và Lạc Thị đưa đến, tạm thời chất đầy trong phòng bọn họ. Mặc dù là tặng cho Nguyệt Thoái, chẳng qua một mình Nguyệt Thoái không có bản lĩnh ăn hết toàn bộ, đương nhiên theo như thông lệ đồ ăn sẽ được sung công quỹ để cho mọi người cùng ăn.

Mặc dù lấy kết quả mà nói, đồ tốt vẫn là có ăn được, nhưng trong lòng Phạm Thống cứ cảm thấy trống rỗng dị thường.

Mà cái loại uất ức tủi thân này, thì lại không thể nói cho bất cứ ai, Phạm Thống chỉ có thể tự mình ôm một đống đồ ăn vặt chui vào góc giường ăn, cả người có chút chán nản sa đọa.

Nói đến, loại thân thể mới có được sau khi đến Huyễn Thế này vẫn là rất tiện lợi.

Bởi vì là sản vật dưới sức mạnh Trầm Nguyệt, sau khi định hình thì sẽ không sinh trưởng, cho nên làm tổ trên giường ăn lung tung, cũng không cần lo vấn đề béo phì, thậm chí mỗi sáng cũng không cần cạo râu, muốn trải qua sinh hoạt chán nản sa đọa rất dễ dàng, cả ngày nằm trên giường cũng nhìn không ra dấu vết sa đọa, cùng lắm xuất hiện một chút quầng thâm mắt hoặc là khí sắc tiều tụy.

Sau đó, bởi vì hắn với Nguyệt Thoái bị cuốn vào sự cố, phía trường học cưỡng chế cho bọn họ nghỉ phép bảy ngày, tránh cho đến trường mọi người rủ nhau hóng chuyện, quấy nhiễu học sinh lên lớp.

Cho nên thời gian bảy ngày này, Phạm Thống hoàn toàn có thể ngồi tự kỷ ở trong cái góc nhỏ của hắn.

"Phạm Thống..."

Nguyệt Thoái leo thang đi lên tầng trên, ló đầu, nhìn Phạm Thống đang chui rúc ở một góc giường.

"Cậu đang làm gì thế? Làm sao không đi xuống?"

Phạm Thống âm trầm quay đầu nhìn cậu một cái, sau đó uể oải tiếp tục ăn.

"Phạm Thống, đừng ở mãi trên giường thế, dạy tôi viết chữ cũng được mà, một mình tôi cũng rất nhàm chán..." Nguyệt Thoái thấy Phạm Thống không ngó ngàng cậu, đành nói thêm một câu.

"Được đấy, tôi muốn vận động chân tay, tôi không muốn ở trên giường."

"Tốt lắm, vậy thì xuống thôi."

Phạm Thống vô lực nằm trải trên giường.

Tôi là nói "Không muốn, tôi muốn sa đọa, tôi muốn ở trên giường..."

Nguyệt Thoái chờ hắn một lát, thấy hắn không có động tĩnh, tức thì hiểu ra mà kêu một tiếng.

"Phạm Thống, đừng nói là tôi lại hiểu lầm lời cậu nói rồi chứ?"

Đúng vậy, cậu biết cậu hiểu lầm thật là tốt quá, vậy thì làm phiện cậu tự mình đảo lại rồi sau đó tự phiên dịch thành ý chính xác...

"Vậy... tôi lấy bút lông, mực với giấy lên, chúng ta tập chữ ở trên giường?"

"Mau lên..."

Không, tôi là nói chờ một chút! Cậu dịch sai rồi! Tôi cũng đâu có đồng ý!

Chỉ là, tay chân Nguyệt Thoái rất mau mắn, thoáng chốc đã đi xuống mang dụng cụ lên rồi, nhìn cậu đi lên giường, nghiêm túc đổ mực vào trong nghiên, Phạm Thống vẫn thật không biết nên ngăn cản cậu thế nào.

Lấy công lực của cậu, cậu cho rằng cậu có biện pháp viết chữ trên cái giường mềm nhũn này ư?

... Thật ra cái giường này cũng không có mềm bao nhiêu, nhưng tôi chỉ muốn tự kỷ ăn uống thôi, ai có tâm tình tập chữ cơ chứ?

"Tốt, chuẩn bị xong rồi, chúng ta viết chữ thôi!"

Nguyệt Thoái dường như rất hưng phấn đối với luyện chữ, rõ ràng bình thường lúc muốn dạy cậu, cậu thường tỏ ra khó xử, đây khiến Phạm Thống cảm thấy có chút kỳ diệu.

"Tôi không có tâm tình đâu, tôi không muốn ăn."

"Phạm Thống..."

Mặc dù thế này hình như rất hẹp hòi, nhưng Phạm Thống bây giờ chính là không có tâm tình làm bất cứ chuyện gì, chỉ nói xong câu này liền quay đầu tiếp tục ăn vặt.

Hừ! Cậu nhận được nhiều thăm hỏi như thế mà tôi chẳng có cái nào! Hừ! Mặc dù tôi đang ăn đồ của cậu, nhưng tôi vẫn không muốn ngó ngàng cậu đâu!

Mặc dù trong lòng Phạm Thống là nghĩ như vậy, nhưng sau khi hắn quay đầu đi, phía sau liền không còn tiếng động nữa, đây vẫn là khiến hắn rất để ý, đành quay lại nhìn xem tình trạng của Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, cậu..."

Hắn vốn là định nói, nếu cậu không có chuyện gì thì đi xuống đi, giường cũng không rộng, như vậy rất chật -- Chẳng qua, sau khi nhìn thấy sắc mặt thoáng mang vẻ bất lực của Nguyệt Thoái, hắn liền nói không nên lời.

"Xin lỗi. Tôi vẫn luôn không có xin lỗi đàng hoàng..."

Chờ một chút! Này! Đang yên đang lành lại xin lỗi cái gì!

"Không muốn ngó ngàng tôi cũng là bình thường, tôi không nên quấy rầy cậu, không có nghĩ đến cậu có lẽ không muốn nhìn thấy tôi..."

Tôi nói như thế lúc nào! Tôi chỉ là có chút giận dỗi mà thôi! Này! Trở lại đi!

"Nguyệt Thoái! Chờ một chút đã! Đừng tự suy diễn rồi nói một đống như vậy, muốn xin lỗi tôi cũng chưa xin lỗi đây!"

Phạm Thống bò dậy ngăn cản Nguyệt Thoái đang chuẩn bị xuống giường, hiếm khi thành công biểu đạt ý của mình.

"Ơ?"

"Nếu không phải, nếu không phải tôi quá hữu dụng bị bắt, cậu cũng sẽ không bị bọn chúng kiềm chế vây đánh! Thoạt nhìn có vẻ rất sướng, còn suýt nữa đã bị giết, cuối cùng cũng thật sự bị Âm Thị đại nhân giết, tôi cảm thấy rất vui, những lời này tôi mãi mà vẫn chưa nói với cậu..."

Tôi nghiêm túc cảm thấy Nguyệt Thoái cho dù tuyệt giao với tôi, tôi cũng không để ý. Đây là cái miệng gì chứ?

"..."

Nguyệt Thoái trầm mặc, không biết có phải là đang tiêu hóa lời của hắn, Phạm Thống cảm thấy thấp thỏm bất an.

"Kỳ thực tôi cảm thấy tôi nên để cậu đánh lại, mặc dù tôi rất không sợ đau, có lẽ đánh mười quyền vẫn còn đứng, nhưng tôi cảm thấy tôi rất xứng đáng với cậu, tôi chỉ là bởi vì mọi người đều rất quan tâm tôi cho nên mới tâm tình không tốt..."

Có phải là càng hoảng hốt càng nói không mạch lạc? Vốn là muốn bổ sung một vài lời, kết quả hình như càng nói càng xa ý định ban đầu rồi?

"Nghe không hiểu."

Nguyệt Thoái vô cùng thẳng thắn trả lời một câu như vậy,

Phạm Thống tức thì bị đả kích.

A -- đáng ghét, vì sao giữa người với người không có công năng tâm linh tương thông giống vũ khí?

"Tóm lại... cậu cảm thấy cậu muốn bồi thường tôi sao?"

Nguyệt Thoái tự mình phán đoán, rồi hỏi thử, Phạm Thống vội vàng gật đầu.

"Vậy cùng tôi tập chữ."

Phạm Thống vội vàng gật đầu tiếp.

"Đồ ăn vặt cũng phải chia tôi ăn chung."

Đây vốn là của cậu mà. Phạm Thống không nhịn được ở trong lòng nói như vậy, sau đó gật đầu.

"Tốt quá rồi, chúng ta vẫn là bạn chứ?"

Cậu như vậy chẳng phải là nói thừa sao? Phạm Thống bất đắc dĩ gật đầu.

Sau khi thấy hắn gật đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Nguyệt Thoái tức thì lộ ra nụ cười rất vui vẻ, đem giấy mực bày trở lại trên giường.

Nguyệt Thoái luôn là như vậy, có thể cảm thấy vui vẻ vì một vài chuyện lặt vặt.

Phạm Thống kỳ thực cũng biết, nhìn cậu vui vẻ, bản thân hắn cũng cảm thấy tâm tình hình như trở nên sáng sủa rộng mở hơn.

... Có điều, cậu nhất định muốn tập chữ ở trên giường tôi sao?

"Cậu không muốn học chữ gì?"

Câu này thì Nguyệt Thoái nghe hiểu, cậu biết đó ý là hỏi cậu muốn học chữ gì.

Thế là cậu mỉm cười, để Phạm Thống nắm tay cầm bút của mình.

" "Xin lỗi" với "cảm ơn"."

Buổi tối lúc Chu Sa trở lại túc xá, vừa mở cửa phòng sắc mặt đã trở nên quái dị.

"Các cậu đang làm gì vậy..."

Nguyệt Thoái đang nằm sấp trên giường luyện tập chữ bút lông cùng với Phạm Thống đang chỉ đạo Nguyệt Thoái ghi chữ bút lông, hai người vô tội nhìn hướng cậu.

"Tập chữ đó mà."

"Vì sao là ở trên giường? Không cảm thấy vừa dính mực vừa ăn sẽ rất mất vệ sinh sao?"

"Bởi vì, Phạm Thống nói cậu ấy không muốn xuống giường..."

Này, Nguyệt Thoái, đó là tự cậu hiểu lầm rồi, tôi chưa từng muốn cậu lên giường tập chữ.

"Tàn phế?"

Chu Sa cười lạnh một tiếng. Phạm Thống có thể cảm giác được trọn vẹn ác ý truyền đến từ người cậu.

Có cần thiết phải vậy không, chỉ chẳng qua là Nguyệt Thoái chưa bao giờ chịu nằm chung giường với cậu, cần gì mặt khó coi đến vậy.

"Chu Sa, đừng dùng từ khó nghe như thế."

Nguyệt Thoái nhíu mày, hình như có vẻ không vui lắm.

"Tôi nhớ tới tôi hình như còn có hai yêu cầu chưa dùng."

Sau khi Chu Sa nhàn nhạt nói xong câu này, sắc mặt của Nguyệt Thoái tức thì trở nên khó coi.

"Trận đấu cũng chưa đấu xong, giảm một cái."

Wow, Nguyệt Thoái vậy mà biết cò kè mặc cả rồi, thật kỳ quan!

"Chưa đấu xong chẳng phải cũng là vấn đề của các cậu? Hm, tôi còn giúp cậu cứu Phạm Thống, có phải là nên tăng thêm một cái?"

Nguyệt Thoái, thật xin lỗi, hình như tôi vẫn là nên chết luôn cho rồi. Oh, tôi đương nhiên là nói đùa, có thể sống thì ai muốn chết chứ?

"Hai cái thì hai cái..."

Nguyệt Thoái đã khuất phục, thất thần chuyển tầm nhìn, tâm tình giống như đã chìm xuống đáy cốc.

"Vừa rồi gặp được Bích Nhu trên đường, cô ấy nói ngày mai muốn đi thăm Âm Thị đại nhân, các cậu muốn đi cùng không?"

"Âm Thị đại nhân?"

Phạm Thống với Nguyệt Thoái đều có chút không rõ lắm.

"Nghe nói đã bị thương, tình huống không tốt lắm, tôi nghĩ hẳn là..."

Chu Sa đang nói, liếc Nguyệt Thoái một cái. Nguyệt Thoái lập tức nhớ tới chuyện lúc trước, sắc mặt cũng chuyển sang tái nhợt.

"Tôi cũng đi, tôi nghĩ tôi cần tạ lỗi."

Hm... Bởi vì cậu làm ngài ta bị thương? Nhưng ngài ta đã giết cậu mà? Chẳng qua Âm Thị đại nhân đúng là vô cớ bị cuốn vào, xác thực có chút xui xẻo, kỳ thực lá thăm huyết quang chi tai đó đem vận mệnh của hai người siết chặt lại với nhau rồi đi?

"Nếu như có người khác ở đó, tốt nhất vẫn là đừng biểu hiện cái gì, Âm Thị đại nhân từng nói, tình huống ở hiện trường không được để cho ai biết, Nguyệt Thoái, cậu hẳn là cũng không hi vọng người khác biết chứ?"

Chu Sa căn dặn Nguyệt Thoái một câu, Nguyệt Thoái sau khi ngẩn ra, cũng không nói thêm cái gì, đại khái là lặng lẽ thừa nhận rồi.

Đối với Âm Thị, bày tỏ biết ơn cũng là cần, nếu như không nhờ hắn, Nguyệt Thoái cũng sẽ không được vô tội phóng thích, cho nên chuyến đi ngày mai, bọn họ đều quyết định muốn đi.

Hơn nữa, thương thế của Âm Thị thế nào, đây cũng là mối quan tâm của bọn họ.

◊◊◊◊

Bích Nhu chọn thời gian thăm bệnh là vào buổi chiều, bởi vì Chu Sa luôn luôn là một học sinh không cúp học, cho nên không đi theo, Phạm Thống với Nguyệt Thoái bởi vì được nghỉ, nên không có vấn đề về thời gian, bản thân Bích Nhu thì cũng chẳng mấy quan tâm có đi học hay không, sau khi tập hợp ở cổng túc xá, ba người bọn họ liền cùng nhau tiến về Thần Vương Điện.

"Cái giỏ của cô là..."

Từ lúc nhìn thấy Bích Nhu, Nguyệt Thoái đã có chút để ý cái giỏ được xách trên tay Bích Nhu.

"Muốn đi thăm bệnh đương nhiên phải mang thực phẩm tình thương chứ! Bổ sung dinh dưỡng ấy mà!"

Bích Nhu nói như chuyện hiển nhiên, Nguyệt Thoái lại do dự hỏi một câu.

"... Của cô làm?"

"Mới không phải! Đó làm sao mà được! Lỡ Âm Thị chết thì sao!"

Bích Nhu nghe thấy câu hỏi này lập tức hét lên phủ nhận, khiến hai người đều cạn lời.

Cô làm sao lại nói đồ ăn của mình làm như vậy... tài nghệ bếp núc thật sự tệ như thế sao?

Phạm Thống cảm thấy món sandwich lần trước vẫn ở trong phạm vi bình thường, thứ ăn xong sẽ chết hẳn là thức ăn của Âm Thị làm mới đúng.

"Đây là đồ bổ được tôi mua trên đường với tất cả tình cảm đấy, đừng hiểu lầm."

Nói đến mua đồ bổ cho chàng trai mình thích, Phạm Thống bất giác nghĩ lạc sang chỗ khác, hắn không nhịn được đánh một cái vào đầu đầu không thuần khiết của mình, để nó trở về chính đạo.

"Thì ra thực phẩm tình thương có thể giải thích như vậy..."

Khóe miệng của Nguyệt Thoái hơi co giật, không nói tiếp cái gì, nhưng xem ra chính là rất có ý kiến.

"Ghét quá đi, như vậy là sao -- truyền đạt được tâm ý là tốt rồi!"

Bích Nhu có chút xấu hổ vỗ Nguyệt Thoái một cái.

Nếu như muốn nói là tâm ý, dù mình làm có bao nhiêu khó ăn, nhưng vẫn là có tâm ý đi? Làm ra thứ rất khó ăn, mỉm cười nói "há miệng ra nào, a --" cứ thế cười tủm tỉm bách buộc đối phương ăn vào, không phải là trò kiểm tra tình cảm rất lưu hành sao? Ồ không, nên nói là tình thú nơi khuê phòng chứ?

"Cô vui thì tốt."

Nguyệt Thoái quyết định không ngó ngàng cô nữa. Quyết định này rất chính xác.

Phạm Thống từng nghĩ đến vấn đề bọn họ sau khi đến Thần Vương Điện thì phải làm thế nào để đi vào, chẳng qua vấn đề này đã biến mất sau khi đến được Thần Vương Điện.

Lăng Thị đứng ngay ở cửa Thần Vương Điện. Nghĩ cũng biết là đến chờ bọn họ, dù sao cũng không thể nào có chuyện rảnh rỗi ra ngoài hóng gió.

Nhìn từ xa, kiến trúc cung điện phía sau Lăng Thị, thoạt nhìn thật giống như là cảnh chỉ có ở trong tranh, mỹ nhân cùng mỹ cảnh, bất cứ ai cũng sẽ tán thán.

Nhưng vì sao lại là nam?

Đây căn bản là sai lầm khiến cho đàn ông khắp thiên hạ đều đấm ngực dậm chân đi?

Cái tên Mễ Trọng kia làm sao có thể vui vẻ chấp nhận cơ chứ...

"Lăng Thị đại ca!"

Lăng Thị thật ra đã nhìn thấy bọn họ từ xa rồi, khi Bích Nhu đến gần gọi một tiếng, hắn cũng chỉ là gật đầu, trên mặt nhìn không ra có bất cứ dao động gì.

"Đi thôi, ta mang các ngươi vào."

Từ sắc mặt với thái độ của hắn xem ra, tâm tình của hắn chắc hẳn không tốt lắm.

Có lẽ liên quan đến việc Âm Thị đại nhân bị thương đi? Dù sao bọn họ vẫn là bạn tốt -- cho dù Phạm Thống vẫn luôn hoài nghi bọn họ âm thầm bất hòa.

Dựa vào hành vi với tính cách ngớ ngẩn của Âm Thị đại nhân, tôi thực sự rất khó tin sẽ có người thật lòng coi ngài ta là bạn, rốt cuộc là ai chịu cho nổi?

Oa! Xin lỗi! Tôi lại không kìm được tạo khẩu nghiệp đối với Âm Thị đại nhân rồi! Không được, tôi phải tích khẩu đức vì Nguyệt Thoái mới đúng, bởi vì không có thật sự nói ra khỏi miệng, nếu nói ra đã biến thành nói tốt rồi, thật là...

"Lăng Thị đại ca, Âm Thị vẫn ổn chứ?"

Bởi vì muốn có chút tâm lý chuẩn bị, cho dù đi đến Âm Thị Các không cần tốn bao nhiêu thời gian, Bích Nhu vẫn lo lắng hỏi vấn đề này trước.

"Không chết được."

Trả lời của Lăng Thị vẫn rất có cá tính, đây đại khái chính là phong cách của hắn rồi, hoặc là thái độ đối với Âm Thị.

"Âm Thị vì sao lại bị thương? Là ai đáng ghét như thế đả thương anh ấy?"

Nghe thấy câu này của Bích Nhu, Phạm Thống mới nhớ tới, cô hình như chỉ biết phần trước đó, không biết quá trình sau khi Âm Thị tới.

Nguyệt Thoái mặc dù muốn duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt, nhưng vẫn là mím môi.

"Cô có thể tự mình hỏi hắn. Hắn nói hắn đi dạo đến tận Lạc Nguyệt, cô tin không?"

Giọng điệu của Lăng Thị tràn ngập không vui, hiển nhiên hoàn toàn không tin tưởng cách nói này.

Đích xác, người bình thường đều sẽ không tin đi.

"Ơ-- cho dù đi dạo đến Tây Phương Thành, hẳn là cũng không có người đả thương được anh ấy đi?"

Bích Như kinh hô một tiếng, lý do cô không tin hình như không giống người khác lắm.

"Ai biết được? Có khi hắn đi loanh quanh cũng có thể đụng phải thiếu đế thì sao?"

"Englar? Nhưng..."

Bích Như giống như nghiêm túc suy xét khả năng của chuyện này. Phạm Thống chỉ muốn bảo cô đừng có ngốc nữa, người căn bản chưa có đi qua, còn thảo luận sâu như thế làm gì.

"A -- nghĩ không ra, Âm Thị tự dưng đi dạo đến Tây Phương Thành làm cái gì cơ chứ!"

Làm ơn đi, tiểu thư, ngài ta không có đi, ngài ta thật sự không có đi đâu...

"Nguyệt Thoái, Phạm Thống, các cậu cảm thấy thế nào?"

Có lẽ là tự mình nghĩ không ra, Bích Nhu liền chuyển sang bạn đồng hành để tìm đáp án.

"Hơ..."

Nguyệt Thoái một chữ cũng không đáp được.

"Nói không chừng là đến Lạc Nguyệt tìm mỹ nam."

Tôi là nói đi tìm mỹ nữ. Mỹ nam tìm làm gì nữa, bên cạnh có sẵn một người hết xảy rồi... Còn nữa, tôi chỉ là muốn nói đùa làm dịu không khí mà thôi.

"Cái gì?"

Khuôn mặt của Bích Nhu lập tức trở nên hung dữ.

Này, tiểu thư, nói đùa tôi đừng tưởng thật chứ!

"..."

Lăng Thị rơi vào trầm mặc.

Này, Lăng Thị đại nhân cũng đừng im lặng mà! Không nói chuyện rất khủng bố đấy!

Lát nữa đừng nói vừa vào phòng, người thương tật sẽ bị hai người liên thủ làm thịt nhé? Ngài ta thật sự không làm gì cả... chắc vậy.

Từ cửa chính đến Âm Thị Các không cần bao lâu, lần này có Lăng Thị ở đây, ra vào an toàn hơn nhiều, không cần lo lắng chùm sáng phòng ngự giết người trong chớp mắt kia nữa.

Nói đến, Âm Thị đại nhân vẫn thật là thường thường liên kết với tử vong. Hình như chỉ cần đụng đến Âm Thị đại nhân thì không có chuyện tốt, chẳng hạn bất cẩn bị chết, tôi đã chết hai lần, Nguyệt Thoái cũng chết hai lần, lần này đến Âm Thị các sẽ không xảy ra chuyện nữa chứ?

Cho dù bây giờ yên ổn đi vào, lát nữa có thể bình yên đi ra hay không, vẫn là một cái ẩn số chưa biết...

"Âm, bọn tiểu Nhu đến xem ngươi."

Lăng Thị sau khi đi vào cửa, gọi với vào trong một tiếng, sau đó nhận được một tiếng la hoảng.

"Hả --! Vì sao? Ta có gì để xem?"

"Ngươi đương nhiên không có gì để xem, bọn họ là đến quan tâm thương thế của ngươi."

"A! Cái gì! Đừng nhìn vết thương của ta! Rất mất mặt!"

"Có mặt bị thương là không có mặt cho người khác xem?"

Lăng Thị một mặt đối thoại với Âm Thị, mặt khác dẫn bọn họ đi vào nội thất, có điều sau khi đi vào, bọn họ chỉ nhìn thấy Âm Thị dùng chăn tự gói mình kín mít, đến nỗi không thấy được cái gì.

Nếu có thể nói chuyện một cách có tinh thần như vậy, hẳn là không có vấn đề đi?

"Âm Thị -- Em đã mang thức ăn tình thương đến thăm anh nè, ít nhất để lộ mặt ra đi mà!"

Bích Nhu hình như không hài lòng lắm lại không thấy được người, cho nên nũng nịu yêu cầu một câu.

Theo tôi thấy, mục đích tiểu thư cô đến đây chỉ là muốn xem khuôn mặt tuấn tú đến nỗi khiến cô phản quốc kia thôi...

"Đừng! Ở trước mặt con gái làm sao có thể tiều tụy chật vật!"

Âm Thị kiên trì không chịu ló đầu, quyết quấn mình ở trong chăn.

"A! Hơn nữa Lăng Thị ngươi làm sao không nói sớm! Quần áo của ta!"

Thì ra ngài bây giờ không mặc à?

"Ngươi vẫn còn biết để ý trên người có quần áo hay không sao? Ta cho rằng ngươi sớm đã mất hết liêm sỉ."

Lăng Thị không hề có ý định đi giúp hắn lấy quần áo, Âm Thị thì ở bên trong chăn bực bội kháng nghị.

"Cái gì sỉ với không sỉ, nếu chỉ có ngươi thì thôi, ở đây có một rưỡi cô gái, ngươi bảo ta làm sao gặp người chứ!"

Một rưỡi...? Ồ, một rưỡi? Một nửa đó là Chu Sa? Nhưng Chu Sa không có đến, Âm Thị đại nhân. Hay là Nguyệt Thoái cậu thật sự có thể biến thành con gái?

"Chu Sa không ở đây, Âm."

"Ồ. Ta bây giờ không cảm ứng được mà..."

Không cảm ứng được? Đó hình như có chút nghiêm trọng?

"Cứ vậy bị vén chăn ra hình như sẽ có chút xấu hổ đó..."

Bích Nhu sản sinh một chút xíu do dự, dù sao cô có lẽ vẫn là một thiếu nữ thuần tình, không giống như Chu Sa chẳng có chút cấm kỵ nào.

"Âm Thị đại nhân, thương thế của ngài vẫn ổn chứ?"

Từ khi vào phòng cho đến giờ, cuối cùng cũng có người hỏi một câu bình thường nên hỏi. Người hỏi là Nguyệt Thoái, dù sao Âm Thị thật ra là bị cậu đả thương, cậu cũng cảm thấy hết sức áy náy.

"A? Tốt lắm, rất tốt. Thời tiết cũng rất tốt."

Cái này không cần ngài bổ sung đâu. Mà nói đến ngài chưa ra khỏi cửa, thật sự có cơ hội chú ý đến thời tiết thế nào sao?

"Chỗ nào tốt? Chết đến nơi còn sĩ diện."

"A! Làm gì có! Ta có thể nói chuyện, có thể suy nghĩ có thể ngủ, rất là tốt! Hơn nữa Anh ngày mai đã có thể giúp ta trị liệu rồi, căn bản không có chuyện gì mà!"

Ồ, cá nhân tôi cho rằng, nếu không có chuyện gì, ngài vẫn là chường mặt ra để chúng tôi an tâm đi?

"Đúng thế, may mà ngày mai đã có thể trị liệu rồi, ta chăm sóc ngươi rất là phiền."

Lăng Thị không khách khí nói, nhưng vẫn là lấy quần áo sạch sẽ đến, nhét vào trong chăn cho hắn.

"Ngươi làm sao có thể cảm thấy phiền đối với anh em tốt chứ!"

Âm Thị một mặt ai oán, mặt khác ở dưới chăn mặc quần áo, chờ chăn hết động đậy, thoạt nhìn là mặc xong rồi, nhưng hắn vẫn không ra.

"Âm Thị -- lâu như vậy không thấy mặt rồi, anh không muốn nhìn thấy em sao?"

Bích Nhu bĩu môi, có chút không vui.

"A, không phải, là không muốn bị em nhìn thấy."

"Nhưng anh đã mặc xong quần áo rồi không phải sao --"

"A, đó là cảm giác an toàn."

Cảm giác an toàn cái gì chứ? Chăn đột nhiên bị rút đi cũng không đến nỗi lõa thể gặp người mà?

"Tiểu Nhu, ta rất nhớ em, nhưng ta bây giờ không tiện tiếp khách."

Âm Thị đại nhân, tôi cảm thấy ngài dùng gặp khách có lẽ sẽ tốt hơn.

"Được thôi..."

Mặc dù đến một chuyến nhưng không thấy được người thì rất không cam tâm, nhưng Bích Nhu vẫn không có tiếp tục gây rối vô lý, ngoan ngoãn đưa đồ ăn giao cho Lăng Thị.

"Vậy bọn em đi đây, ngày mai trị lành thương xong rồi đến tìm em chơi."

"A, được được."

Nếu là cùng nhau đến, lúc đi cũng là cùng nhau đi. Dù sao ở lại cũng không có ý nghĩa gì, đừng nói Âm Thị không lộ mặt, cho dù hắn có thể bỏ chăn ra nói chuyện bình thường, muốn tìm được đề tài nói chuyện với người có đầu óc khác thường như hắn, cũng hơi bị khó.

Bọn họ muốn ra ngoài, vẫn là Lăng Thị tiễn khách, có Lăng Thị đi theo, cảm giác tương đối được đảm bảo, ít nhất sẽ không xảy ra mấy chuyện như là bị thị vệ ngăn lại dò hỏi.

"Lăng Thị đại ca, Âm Thị thật sự không sao chứ? Bị thương như thế nào vậy?"

Hỏi Lăng Thị hình như tương đối có thể nhận được đáp án hoàn chỉnh chính xác hơn, đây đã là cộng thức chung của mọi người rồi. Cho dù ngày mai vết thương sẽ khỏi, Bích Nhu vẫn không nhịn được muốn hỏi rõ một chút.

"Nếu là ra ngòai tản bộ bị thương, thì coi như là thương do bị dã thú cắn đi."

Có điều, Lăng Thị cũng không trả lời vấn đề này một cách trực diện, chỉ cho một cái đáp án hời hợt.

Nguyệt Thoái, cậu có cắn ngài ta không?

Phạm Thống không nhịn được muốn dùng dư quang đuôi mắt nhìn lén vẻ mặt của Nguyệt Thoái, nhưng lấy vị trí hiện tại, động tác này có hơi khó để làm được, đành thôi.

"Lăng Thị đại ca, làm sao ngay cả anh cũng không trả lời nghiêm túc..."

Bích Nhu ai oán một tiếng, cảm thấy không vui lắm đối với việc hôm nay cứ luôn bị trả lời qua loa.

"Cô thông cảm cho cái tên thích thể diện như hắn đi. Được rồi, tiễn các ngươi đến chỗ này, ta trở về đây."

Thì ra bất tri bất giác đã đi đến cửa chính của Thần Vương Điện. Thế là, bọn họ từ biệt Lăng Thị rồi lên đường trở về túc xá.

"Ôi, tôi vẫn rất lo."

Bích Nhu giống như cảm thấy không thể an lòng, ôm ngực nói như vậy.

Ngày mai nữ vương sẽ trả lại cho cô một Âm Thị đại nhân khỏe mạnh sống động thôi, chắc cô là lo lắng điều này đi?

"Ôi."

Nguyệt Thoái cũng thở dài theo, có vẻ nặng nề tâm sự.

"Tôi ngày mai muốn đến thành tây đi dạo, các cậu có hứng đi cùng không?"

Phạm Thống lập tức lắc đầu.

Ai có hứng thú chứ, cô có thể trải qua cuộc sống tiểu thư nhà giàu, chúng tôi thế nhưng là dân chúng bình thường chất lượng cuộc sống kém. Huống hồ, phụ nữ rủ đàn ông không có tiền đi dạo phố, chẳng phải chính là để lúc mua sắm có cu li miễn phí vác đồ giùm cho sao? Nếu như cô cho tôi phí làm công tôi còn cân nhắc

một chút.

"Tôi cũng không, ở trong túc xá rất tốt."

Sau khi Nguyệt Thoái cũng từ chối, Bích Nhu tò mò nhìn qua.

"Các cậu bây giờ hẳn là đang được nghỉ đi, suốt ngày nhốt trong túc xá có gì vui? Thường làm những gì?"

Đối với người thích ra ngoài vui chơi như Bích Nhu mà nói, ở mãi trong nhà vừa nhàm chán vừa không khỏe mạnh. Nếu cô cũng đã hỏi rồi, Nguyệt Thoái cũng vô tư trả lời.

"Hm... làm gì cũng được, ở trên giường ăn vặt, học chữ của Đông Phương Thành, nói chuyện đoán ý cậu ấy vốn định nói... Dù sao chỉ cần ở cùng với Phạm Thống thì rất vui."

Phụt!

Phạm Thống suýt nữa phun nước miếng, mà không cần chờ hắn suy nghĩ cái gì, Bích Nhu đã dùng ánh mắt khác thường nhìn qua.

"Phạm Thống, bản thân cậu muốn sống kiểu sa đọa không lành mạnh đó thì thôi, đừng làm hư Nguyệt Thoái được không?"

Đây... Cô nhìn tôi như vậy cũng vô dụng! Tôi cũng cảm thấy một mỹ thiếu niên tốt đẹp như cậu ấy thực sự nên có một chút xã giao lành mạnh, nhưng bên cạnh cậu ấy không phải thứ vô dụng như tôi, đồng bóng thô bạo như Chu Sa, thì cũng chỉ có kiểu si tình như cô, tôi cũng không biết làm thế nào với thanh xuân tốt đẹp của cậu ấy nữa.

Còn có, vì sao tôi sống kiểu đó thì không sao? Bộ tôi trông giống mấy tự kỷ ở trong nhà xem tivi ăn snack khoai tây biến mình thành béo ú, không sửa soạn sao?... mặc dù trước kia tôi đúng là vậy.

Chẳng qua đời này với đời trước tôi vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người nói chỉ cần ở cùng tôi thì rất vui, thật có chút cảm giác lâng lâng, thụ sủng nhược kinh. Nguyệt Thoái cậu thật là một người đáng yêu, như vậy sẽ khiến người mất tự chủ mà xấu hổ đó.

"Mặt cậu vì sao có vẻ rất khoái, có nghe thấy tôi nói không đấy?"

Cái, cái gì? Mặt tôi trông khoái lắm sao? Minh hiển thế à? Con gái dùng từ nên nhã nhặn một chút! Đừng trực tiếp như vậy có được không! Chẳng qua bởi vì đối tượng mình thích không ở đây liền như thế --

"Tôi nghe xong cũng không biết nên nói cái gì, cô nói với tôi có ích gì?"

Hiếm khi một câu bình thường lại xuất hiện ở chỗ không quan trọng như vậy -- Nhưng đây hình như cũng là chuyện thường xảy ra...

"Các cậu nên ra ngoài đi lại nhiều hơn!"

Đi đâu? Dạo phố không có tiền, không có sức ra ngoại ô dạo chơi. Hay là chúng tôi cũng bắt chước Âm Thị đại nhân đi bắt mèo tam thể? Ha ha ha ha...

"Tôi quen ở trong nhà rồi."

Nguyệt Thoái bày tỏ thái độ, mà sau khi cậu nói xong, Bích Nhu với Phạm Thống đều nhìn cậu.

"Ủa? Thói quen khi còn sống sao?"

"Cậu sau khi chết quả nhiên không phải đại tiểu thư?"

Nguyệt Thoái dùng vẻ mặt rất phức tạp nhìn Phạm Thống.

"Đại tiểu thư..."

Đừng như vậy mà! Người có lúc sai móng ngựa có lúc thất thủ... Chết rồi, tôi đã thác loạn đến ngay cả đầu cũng điên đảo rồi sao? (Câu đúng là "nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề" nghĩa là người có lúc lỡ tay, ngựa có lúc mất móng)

Tôi thật sự là muốn nói cậu lúc còn sống có phải là đại thiếu gia hay không! Hãy tin tôi!

"Tôi chỉ là vẫn luôn cảm thấy cậu khi còn sống là ăn xin bên đường, câu đại tiểu thư vừa rồi là bị đảo đó!"

Này! Nguyền rủa đừng hãm hại ta! Làm sao lần này thiếu gia nhà giàu biến thành ăn xin bên đường rồi! Bộ muốn bọn ta tuyệt giao lắm à!

Bởi vì ánh mắt Bích Nhu nhìn Phạm Thống đã càng ngày càng bất thiện rồi, Nguyệt Thoái vội vàng giải thích giùm Phạm Thống.

"Phạm Thống cậu ấy... quá khứ bị người nguyền rủa, thường thường sẽ nói ra lời tương phản, cậu ấy không phải ý đó."

Nguyệt Thoái, cậu quả nhiên là người tốt, Lạc Thị không chịu giúp tôi giải thích, chẳng qua chỉ cần cậu có thể hiểu nỗi khổ của tôi thì tốt rồi, người trong thiên hạ nhìn tôi làm sao tôi đã không để ý nữa, cho dù tim đang chảy máu tôi vẫn có thể không để tâm...

"Thật sao?"

Bích Nhu lần đầu nghe thấy loại chuyện này, hình như cảm thấy rất mới mẻ cũng rất lấy làm lạ.

"Phạm Thống, vậy cậu nói thêm mấy câu thử xem? Ví dụ như cậu có ấn tượng gì đối với tôi?"

"... Tôi cảm thấy cô rất khó coi, con người rất lạnh nhạt, sẽ bởi vì người yêu mà mặc kệ bạn bè, tóm lại mà nói tiếp xúc vẫn tính là khó chịu."

Là tự cô muốn nghe nói ngược, nghe không thuận tai thì đừng trách tôi, ý ban đầu của tôi đều là đang khen ngợi cô đấy, tôi thế nhưng không lấy vụ tình tứ bắn điện lung tung, cướp ba ngàn xâu tiền của tôi với chuyện nghi là từng lừa gạt cảm tình Nguyệt Thoái để nói.

Bích Nhu nghe xong, sắc mặt trở nên rất khó coi, tâm tình có lẽ cũng tương đối không đẹp.

"Tôi làm sao cảm thấy nguyền rủa chỉ là cái cớ, bởi vì có nguyền rủa làm lá chắn, cậu có thể không thèm cố kỵ thừa cơ trào phúng người khác! Nguyệt Thoái, cậu cảm thấy sao?"

Này, cô làm sao cùng một giuộc với tên Chu Sa đồng bóng kia vậy! Chẳng lẽ bản tính của phụ nữ chính là hay nghi ngờ sao! Tôi không phải có thành kiến với phụ nữ, chỉ là mấy cô quá đáng lắm rồi! Thứ tình cảm tốt đẹp như tín nhiệm chẳng lẽ không thể tồn tại trước nhân tính sao?

"Cái này..."

Bị hỏi vấn đề này, Nguyệt Thoái tránh mặt đi, nhìn sang nơi khác, nhìn phản ứng này của cậu, Phạm Thống không biết nên nói cái gì.

Nguyệt Thoái chẳng lẽ trong lòng cậu thật ra cũng có ngờ vực sao? Tại sao không quả quyết nói tín nhiệm tôi --

"Phạm Thống có tỷ lệ chín phần mười sẽ nói sai, vẫn là có một phần mười cơ hội bình thường, cậu ấy là nói cho tôi như vậy..."

"Đây thì càng khả nghi rồi! Một phần mười đó đơn giản là được đặt ra để tiện cho lúc cần nói đúng mà!"

Tiểu thư, cô đừng bởi vì vừa rồi bị nói khó nghe mà đã phẫn nộ, một lòng muốn đưa tôi vào chỗ chết như vậy có được không? Chẳng phải rất hẹp hòi sao?

"Nhưng, lúc Phạm Thống nên nói đúng vẫn là thường nói sai."

Lời này của Nguyệt Thoái hẳn là đang làm sáng tỏ giúp Phạm Thống, nhưng trái lại khiến Phạm Thống cảm thấy càng bi ai.

Cuộc đời xui xẻo như tôi, vẫn có thể lạc quan đối mặt đến tận hôm nay, trước giờ không có chán nản ủ rũ, thực sự là đáng qúy, tôi cảm thấy điểm này của tôi đã có thể được biểu dương khen thưởng rồi...

"Nói không chừng là bản thân cậu ta diễn sâu quá."

Thiếu nữ đang độ thanh xuân bị phê bình dung mạo, xem ra sẽ rất nhớ thù, Bích Nhu cứ luôn giả thiết Phạm Thống theo hướng tệ hại.

Ai diễn sâu hả! Cô làm sao không đi thử nỗi đau khi mà làm sao cũng không thể nói đúng -- cô đi mà thử nói Âm Thị đại nhân của cô "Nhìn anh như con heo cười xấu đến nỗi chẳng muốn nhìn chút nào" vân vân suốt ngày thử xem! Chưa từng thể nghiệm sao mà hiểu được nỗi xót xa của tôi chứ --

Phạm Thống mặc dù miệng không thể nói, nhưng vẻ mặt hắn thường thường có thể nói rõ hết thảy, tâm tình đều phơi trên mặt, hết sức rõ ràng, Nguyệt Thoái thấy bộ dạng cực kỳ không vui của hắn, vội vàng sửa miệng vỗ về hắn.

"Phạm Thống, tôi không có ý hoài nghi cậu, tôi tin lý do của cậu, thật đó."

Không kịp rồi -- bây giờ mới nói đã quá muộn rồi -- cậu cho rằng tôi dễ lấp liếm như thế sao? Không làm mình làm mẩy một chút tôi sẽ đổi tên thành Phạm Kiến --

"Đừng không nói gì mà, Phạm Thống..."

Nguyệt Thoái thấy sắc mặt của hắn không có dấu hiệu cải

thiện, tức thì trở nên cuống quýt, thần tình hoảng hốt bất an đó thật là khiến người cứng lòng không nổi, kết quả Phạm Thống vẫn là đầu hàng trong chớp mắt.

"Tôi rất tức giận."

Tôi là nói tôi không có tức giận. Haiz, tôi thật sự phải đổi tên thành Phạm Kiến rồi. Tôi phạm tiện, tôi phạm tiện, được chưa?

Tôi cảm thấy tình trạng không bình thường này của tôi rất nguy hiểm. Bởi vì tâm tình của tôi bị ảnh hưởng bởi vẻ mặt của một mỹ thiếu niên, đây hình như là điềm báo đang đi lên con đường không lối về. Như vậy không được, tôi thế nhưng không muốn giống như Mễ Trọng, tôi nhất định phải giữ cho thần chí tỉnh táo mọi nơi mọi lúc, giây phút ma xui quỷ khiến vừa rồi thì coi như là lỗi lầm của tôi năm giây trước, tôi bây giờ đã bất khả xâm phạm rồi, nội tâm của tôi cứng rắn như kim cương.

"Cậu là nói cậu không tức giận sao? Phù."

Sau khi Nguyệt Thoái thở phào một hơi, vỗ ngực của mình, ngay sau đó nở nụ cười đơn thuần.

"May mà cậu có nói chuyện nguyền rủa cho tôi, bằng không tôi lại bị giật mình nữa đây."

Ư a! Đáng yêu quá! Gặp quỷ rồi! Nội tâm cứng như kim cương của tôi đâu! Kim cương chưa gì đã bị một bó đuốc thiêu rụi rồi!

Phạm Thống không nhịn được xoay người túm lấy Puhahaha ở thắt lưng, gõ mạnh vào đầu, để cân bằng nỗi khủng hoảng do vừa rồi bị nụ cười của Nguyệt Thoái xung kích.

"A! Phạm Thống! Cậu làm sao vậy?"

Nguyệt Thoái giật mình vội vàng đỡ hắn, không hiểu hắn làm sao đột nhiên hành động kỳ quái như vậy.

A, cảm giác mắt nổi đom đóm sau khi gõ xuống thật là tốt. Quên đi, tôi cũng không cần nội tâm cứng như đậu hũ hay là vàng gì đó, kệ nó là tường đồng vách sắt hay là tường bùn gạch đất, Nguyệt Thoái chỉ cần một kiếm đã có thể chém vỡ, một chút ý nghĩa cũng không có.

Không phải lỗi của tôi, mà là do Nguyệt Thoái quá mạnh, chính là như vậy, đúng, không sai.

"Tôi tốt hơn vẫn là tự mình về trước."

Bích Nhu từ nãy đến giờ đã cảm thấy mình giống như người trong suốt, cô rất không biết phải nói gì. Gần đây cô hình như thường làm chuyện "tự mình về trước", chẳng qua đây phần lớn là quyết định được làm ra sau khi phát giác bầu không khí hiện trường không hợp với mình, giống như bây giờ cô cảm thấy mình là dư thừa.

"Tạm biệt."

Nguyệt Thoái hồi ứng rất dứt khoát.

"Đi mau."

Phạm Thống vẫn nói ngược như cũ.

Quan hệ giữa mấy người bạn trong phòng bốn bốn bốn đối với Bích Nhu mà nói, có khả năng hơi quá phức tạp, hơn nữa cô đến bây giờ cũng chưa rõ Chu Sa rốt cuộc là nam hay nữ, cảm thấy tiếp tục chìm đắm ở trong thế giới ngọt ngào của mình với Âm Thị sẽ nhẹ nhõm hơn, cho nên, sau khi rời khỏi tâm tình cô đã thay đổi rất nhanh chóng, khả năng tự thích nghi rất tốt.

"Phạm Thống, vì sao muốn tự đánh mình vậy? Sẽ đau đi?"

Nguyệt Thoái lo lắng hỏi, đồng thời còn liếc Puhahaha một cái, giống như mừng vì Phạm Thống không có bất cẩn dùng hung khí

này giết chết chính mình.

"Đau là ta, Phạm Thống chết tiệt, bổn phất trần đâu phải để cho ngươi chà đạp như vậy..."

Phạm Thống vẫn chưa trả lời, đã nghe thấy tiếng phàn nàn của Puhahaha, cú gõ này hình như đã đánh thức nó.

Ai chà đạp với ngươi chứ, cán của ngươi cứng hay là đầu ta cứng? Ta cũng không biết nên bắt đầu mỉa mai ngươi từ đâu rồi.

"Bất lịch sự, rõ ràng chính là ngươi sử dụng ta một cách lung tung, còn không xin lỗi."

Ta vì sao phải xin lỗi một cây lau? Nếu như muốn sử dụng một cách chính quy, nên là lấy lau nhà mới phải?

"Bổn phất trần không phải cây lau! Rốt cuộc đã nói mấy lần rồi!"

Ngươi cứ việc nói của ngươi, dù sao ngươi cũng không quản được miệng của ta... Ủa? Chờ, chờ một chút...

Phạm Thống đột nhiên phát hiện, Puhahaha vậy mà đối thoại với suy nghĩ trong lòng hắn.

"Ơ ơ ơ ơ ơ --"

◊◊◊◊

"Tâm linh tương thông rồi?"

Sau khi trở về túc xá, Phạm Thống đầu tiên là hoảng hốt đem cây phất trần có thể nghe được tiếng lòng của hắn đặt sang một bên, lúc này mới trả lời nguyên nhân mình vì sao kinh hoảng như thế ở trên đường cho Nguyệt Thoái.

Khi hắn vừa mở miệng nói ra "tôi xác thịt tương thông với

Puhahaha rồi!" cái câu khiến người tuyệt vọng này, hắn lập tức quyết định không nhìn sắc mặt của Nguyệt Thoái, trực tiếp ngồi xuống lấy giấy bút ra ghi chữ nói rõ.

"Nếu như có thể trực tiếp trò chuyện ở trong đầu, đó chắc đúng là tâm linh tương thông rồi đi, Phạm Thống, đây là chuyện tốt đấy, chúc mừng."

Nguyệt Thoái thật lòng chúc mừng hắn, nhưng Phạm Thống lại không biết có nên vui hay không.

Tâm linh tương thông với một cây lau, tâm linh tương thông với một cây lau...

Tôi nghĩ làm sao cũng cảm thấy giống như là chuyện rất mất mặt... Hơn nữa! Vì sao tự dưng lại tâm linh tương thông!

Phạm Thống mang tâm tình bi phẫn khó hiểu viết ra cái vấn đề này, rồi đưa cho Nguyệt Thoái xem, sau khi làm xong động tác này, hắn đột nhiên cảm thấy hình như có chỗ nào là lạ.

Hm... Nguyệt Thoái hình như cũng là cư dân tân sinh giống tôi mà nhỉ? Vì sao tôi coi cậu ấy thành bách khoa toàn thư của Huyễn Thế rồi?

Trong lòng tôi thật sự tin rằng cậu ấy đã chuẩn bị trước tất cả bài học trong sách giáo khoa rồi sao? Nhưng lấy tiến độ học chữ Đông Phương Thành của cậu ấy, căn bản không thể nào mà?

"Hm... đây là vấn đề rất nan giải, bình thường mà nói, có đủ ăn ý, hơi thở đồng điệu là có thể tâm giao rồi, cho nên chắc cũng chỉ là đến lúc rồi đi?"

Cho dù Phạm Thống vẫn nghi vấn mình vì sao lại lấy vấn đề có hơi khó này hỏi Nguyệt Thoái, nhưng Nguyệt Thoái đã thật sự trả lời hắn, cơ mặt hắn cũng co giật sau khi nghe thấy đáp án này.

Ăn ý --! Tôi với cái cây lau đó làm sao có thể ăn ý kiểu gì chứ --! Cho dù muốn nói cái gì mà chung hoạn nạn cùng sống cùng chết, có vẻ cũng rất không có lực thuyết phục! Đụng độ kẻ địch bên Lạc Nguyệt, nó kêu tôi tự sát, ở đại hội tỉ võ muốn nó giúp, còn phải giả vờ khen ngợi nó, lúc tôi gặp nguy cơ suýt bị Nguyệt Thoái tiêu diệt, nó còn ngủ bất tỉnh nhân sự -- Nếu như nói thế này cũng có thể bồi dưỡng ra sự ăn ý, tôi chỉ có thể nói nỗi tuyệt vọng khắp thiên hạ cũng chỉ đến thế mà thôi...

"Cậu suốt ngày mang nó bên người như hình với bóng, hẳn là cũng có trợ khí điều hòa..."

Nguyệt Thoái nhìn sắc mặt không thể nào chấp nhận của Phạm Thống, thử tìm ra một vài nguyên nhân hợp lý để cung cấp cho hắn.

Như hình với bóng! Như hình với bóng! A! Tôi vì sao lại theo thói quen mang nó bên người chứ! Giống như cảm giác ra ngoài nhất định phải mang cây dù cho chắc ăn sao? Nhưng ra ngoài mang cây lau rốt cuộc là cần cho tình huống nào? Ăn quỵt cơm bị giữ lại quét dọn trừ nợ?

"Phạm Thống, trông cậu bối rối như thế, chẳng lẽ cậu thật sự muốn cùng với Puhahaha um... xác thịt tương thông sao..."

Nguyệt Thoái dường như cảm thấy khó có thể hé răng, nhưng cuối cùng vẫn là hỏi ra khỏi miệng, có lẽ là thật sự rất tò mò đi.

"Đúng!"

Không! Tôi là nói không! Tuyệt đối không! Đáng ghét, nhất thời tâm tình quá kịch liệt, theo phản xạ nói để trả lời mất rồi --

Sau khi phát giác miệng lại tạo ra sai lầm lớn, Phạm Thống lập tức múa bút ghi một chữ "không" to đùng chiếm cả mặt giấy rồi nhét cho Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái thì xấu hổ gật đầu.

"Tôi hiểu ý của cậu rồi, cậu không cần kích động thế đâu..."

Ồ ồ, Nguyệt Thoái, nếu như nhất định phải tâm linh tương thông, tôi thà là cùng với cậu cũng không muốn với Puhahaha!

"Tóm lại... cậu có thể để nó biết chính xác ý của cậu bất cứ lúc nào rồi, vậy thì đã có thể giao tiếp đàng hoàng rồi, thuận tiện cũng để nó biết vấn đề chướng ngại ngôn ngữ của cậu chứ nhỉ?"

Nguyệt Thoái kiến nghị, thuận tiện bổ sung một câu.

"Sẽ rất tiện nếu có thể đối thoại tâm linh trong lúc chiến đấu, nhanh hơn nói rất nhiều, hơn nữa kẻ địch cũng nghe không thấy, sau khi tâm linh tương thông với vũ khí, việc phối hợp về sau sẽ càng thuận lợi."

Phạm Thống nghe xong lời cậu nói, hoàn toàn không thể tưởng tượng viễn cảnh đó.

Tôi cảm thấy, chỉ cần để nó nghe thấy lời tôi âm thầm chửi nó trong lòng, rồi để nó biết lời tôi khen nó trước kia đều là đang nói trái ngược, nó sẽ không ngó ngàng tôi nữa, đâu ra hợp tác vui vẻ? Không, phớt lờ tôi chắc cũng chỉ là hậu quả nhẹ nhất, có khi nó còn tự mình phóng quang bừa bãi, khiến tôi luống cuống tay chân, hoặc là thừa dịp tôi quét đến chính mình để tôi tự sát ngay tại chỗ...

Trời ơi, Puhahaha, ngươi cứ việc ngủ là được, làm một cây lau vô hại đi --

Từ sắc mặt âm tình bất định, thiên biến vạn hóa của hắn để xem, Nguyệt Thoái đại khái cũng đoán được hắn đang băn khoăn cái gì, cậu cũng chỉ có thể thở dài.

"Phạm Thống, cậu chung quy không thể giấu diếm cả đời chứ? Tốt hơn vẫn là thẳng thắn với nó."

Nguyệt Thoái đang nói, liền muốn vươn tay lấy Puhahaha trên bàn, để đưa cho Phạm Thống. Nhìn thấy cảnh này, Phạm Thống la hoảng một tiếng, vội vàng nắm lấy tay cậu để ngăn cản.

"Nguyệt Thoái! Cậu đã quên chân của cậu là chân sát đao sao! Lỡ đụng vào Puhahaha chết mất thì làm sao đây!"

Câu này của Phạm Thống vừa lại đảo tay thành chân rồi, Nguyệt Thoái ngẩn ra một lát mới hiểu ý, ngơ ngác rút tay mình về.

"A... Cũng phải. Kỳ thực... Không, không có gì."

Hử? Bầu không khí muốn nói nhưng lại thôi này là chuyện làm sao? Muốn nói cái gì thì cứ nói đi, vì sao cứ ấp a ấp úng?

Phạm Thống mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng hiện giờ vấn đề cấp bách hơn là Puhahaha, Nguyệt Thoái dù gì cũng thường thường nói chuyện dang dở, hắn cũng quen rồi.

Hắn ôm tâm tình chết sớm thì siêu sinh sớm mà cầm Puhahaha lên, quả nhiên lập tức nghe thấy dò hỏi của Puhahaha.

"Phạm Thống, ngươi có chuyện giấu ta? Năng lực ngôn ngữ của ngươi có chướng ngại gì vậy?"

Đừng chưa chi đã vào thẳng chủ đề chứ! Hơn nữa đối thoại của ta với Nguyệt Thoái ngươi vậy mà có nghe thấy...

"Hử? Chỉ cần ta muốn nghe thì sẽ nghe thấy, hơn nữa, hơn nữa cũng đã lâu như thế rồi, ngươi vì sao còn lăn tăn chuyện xác thịt tương thông..."

...

Xuất xứ của hiểu lầm này có lẽ là từ phần Nguyệt Thoái hỏi hắn có phải là muốn tương thông xác thịt với Puhahaha hay

không, hắn liền lớn tiếng trả lời "đúng", cả người Phạm Thống hóa đá.

Nếu như ban đầu còn có chút tránh né hiện thực không muốn giải thích rõ, bây giờ cũng không cho phép hắn không giải thích rồi.

Hiểu lầm xác thịt tương thông nhất định phải làm sáng tỏ! Nhất định phải làm sáng tỏ! Bằng không tôi còn làm người chi nữa! Tôi không phải loại biến thái có suy nghĩ bậy bạ với cây lau đâu --

"Ta là phất trần! Phất trần! Nếu còn gọi sai ta sẽ không ngó ngàng ngươi nữa!"

Được thôi! Phất trần thì phất trần, tóm lại ta muốn nói rõ vấn đề miệng của ta, ngươi cứ tập trung nghe là được!

Dưới tình huống nói chuyện tâm linh không có nguyền rủa quấy nhiễu, mỗi một câu đều có thể nói ra chính xác, muốn kể lại đầu đuôi kỳ thực không có khó lắm, Phạm Thống ở trong đầu nghĩ xong tất cả những lời muốn giải thích, sau đó chờ đợi hồi ứng của Puhahaha.

Thời gian chờ đợi này kỳ thực có chút giày vò. Mặc dù Phạm Thống đúng là đã chê cây lau không oai không đẹp không biết mấy trăm lần rồi, nhưng trên thực tế hắn vẫn đã chấp nhận đây là vũ khí "của hắn", hơn nữa, Puhahaha mặc dù có chút huênh hoang, có chút lười biếng, cộng thêm có chút xem thường chủ nhân, nhưng trên cảm giác bản tính của nó vẫn rất ngây thơ vô tội, có lẽ là do chưa am hiểu sự đời đi, cho nên, Phạm Thống vẫn không hi vọng chân tướng sẽ làm nó tổn thương.

"... Cho nên, ngươi kỳ thực không thích ta?"

...

Phạm Thống nỗ lực để mình đừng nghĩ gì cả.

"Ngươi không cảm thấy ta rất tốt, cũng không muốn chọn ta, là như vậy sao?"

Bởi vì những cái này hình như đều là sự thực, ít nhất lấy tâm thái lúc đó mà nói thì chuẩn không cần chỉnh, cho nên Phạm Thống càng không biết nên trả lời làm sao.

"Buồn quá... Ta muốn ngủ đây, có chuyện gì cũng đừng quấy rầy ta."

Chờ, chờ một chút! Puhahaha, ta không phải ý đó, ta...

"Đừng làm ồn ta nữa, đáng ghét."

Sau đó, nó liền im bặt.

Phạm Thống để lại Puhahaha lên bàn, sắc mặt ỉu xìu, rất là ủ rũ.

"Nói xong rồi sao? Thế nào?"

Nguyệt Thoái quan tâm hỏi tình huống, kỳ thực cũng không cần hỏi lắm, bởi vì sắc mặt của Phạm Thống chỉ có thể dùng thảm để hình dung.

"Xong đời rồi, nó hình như cực cao hứng, lần này thảm rồi..."

Vào lúc này nói ra lời tương phản thực sự rất chói tai. Nếu không phải Puhahaha không có mọc chân, Phạm Thống thậm chí lo lắng liệu nó có nửa đêm bỏ nhà ra đi không trở về nữa hay không.

"Hm, nghĩ biện pháp vỗ về nó đi? Phạm Thống."

Puhahaha nếu như dễ đối phó như thế thì tốt rồi --

Phạm Thống ở trên giấy ghi xuống "nó từ chối nói chuyện với

tôi rồi", sau đó Nguyệt Thoái khó xử nhìn hắn.

"Bằng không... chúng ta đi hỏi Bích Nhu, đối với chuyện này có biện pháp gì, có phương pháp giải quyết gì hay không đi..."

Cái gì chứ? Nguyệt Thoái cậu váng đầu rồi à? Vì sao phải hỏi cái cô si tình đó? Cậu rốt cuộc có chỗ nào bất thường mà đi nghĩ đến cô gái miệng toàn Âm Thị đại nhân kia vậy?

Phạm Thống nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng hắn bây giờ có loại cảm giác bệnh cấp loạn đầu y, cái gì cũng được, cho nên, hắn vẫn là ngoan ngoãn đi theo Nguyệt Thoái gõ cửa phòng của Bích Nhu.

"Có chuyện hỏi tôi?"

Bích Nhu mới đầu nói muốn đi dạo phố, nhưng có lẽ là bởi vì đi một mình thì phải tự xách đồ mình mua, cho nên không đi nữa, nhưng khi Phạm Thống với Nguyệt Thoái đến tìm cô, một mình cô đang ở trong phòng chờ bạn cùng phòng đi học về ăn cơm.

"Ừ, Phạm Thống xảy ra chút vấn đề với vũ khí của cậu ấy, chúng tôi muốn hỏi cô thử xem có biện pháp giải quyết gì hay không."

"Ơ? Vì sao lại muốn đến hỏi tôi?"

Bích Nhu ngạc nhiên, như là không rõ lắm bọn họ vì sao lại nghĩ đến cô.

Cậu xem đi! Ngay cả người đương sự cũng không hiểu vì sao phải hỏi cô ta kìa! Nguyệt Thoái! Cậu chắc không phải chỉ là muốn mượn cớ nói chuyện với cô ta chứ --

"Mà thôi, nếu đã đến hỏi rồi, là vấn đề gì thế?"

"Hm... Tôi nghĩ, có lẽ là vấn đề đại loại như lừa gạt cảm tình."

Nguyệt Thoái hồi tưởng lời Phạm Thống nói hôm chọn vũ khí,

rồi làm ra phán đoán như vậy.

"Lừa gạt cảm tình?"

Bích Nhu hoàn toàn không thể lĩnh ngộ.

"Như đã nói với cô hôm nay, vấn đề chướng ngại ngôn ngữ, hẳn là giống như... đột nhiên phát hiện lời khen ngợi yêu thích trước kia từng nói tất cả đều là nghĩa ngược lại đi..."

Nguyệt, Nguyệt Thoái, cũng không thảm đến thế đâu, tôi thỉnh thoảng vẫn có lúc thật lòng khen ngợi nó...

"Nếu như là tôi, cả đời này cũng không tha thứ cho cậu ta đâu."

Bích Nhu nhìn Phạm Thống bằng ánh mắt có chút khinh bỉ, hiển nhiên cảm thấy hành vi của hắn rất không nên.

"Cả đời --?"

Mẹ ơi! Tôi quả nhiên vẫn là coi thường sự hẹp hòi của phụ nữ rồi sao!

May mà Puhahaha không phải giống cái! Hơ, giới tính thật sự là trọng điểm của vấn đề này sao? HÌnh như cũng không phải đi?

"Cả đời...? Nghiêm trọng vậy? Thật sự không có khả năng hòa giải sao?"

Nguyệt Thoái cũng thất thần một chút, mới hỏi tiếp.

"Bởi vì, người ta ghét nhất là bị lừa gạt, nhất là lừa gạt tình cảm, suốt ngày nói thích tôi, kết quả từ đầu đến cuối kỳ thực là ghét tôi, loại chuyện này làm sao có thể chịu đựng chứ."

"Nghĩ kỹ lại đúng là không thể chịu đựng."

Nguyệt Thoái vậy mà hùa theo, lẩm bẩm một câu.

Này... Nguyệt Thoái, tôi cảm thấy trên người cậu lại phát tán âm khí rồi đó? Lại nghĩ đến cái người cậu thích nhưng bị từ chối sao? Khắc chế một chút, khắc chế một chút nhé? Ở đây là túc xá học sinh, cậu muốn bạo phát ở đây, đem chỗ ở của mọi người san thành bình địa sao?

"Phạm Thống, cậu vì sao muốn tạo ra hiểu lầm như vậy? Không thích người ta lại để cho người ta nhận chủ, làm lỡ cả đời người ta, như vậy rất tệ đó."

Bích Nhu chỉ trích Phạm Thống, Nguyệt Thoái cũng nhìn Phạm Thống.

"Trước khi phát triển đến mức độ này đáng lẽ phải nên dốc sức ngăn cản hiểu lầm chứ, biến thành kết quả như vậy, rốt cuộc có ai được lợi?"

Chờ một chút, vì sao biến thành các cậu đồng thanh trách mắng tôi rồi? Tôi thừa nhận tôi cũng có sai, chẳng qua mục đích chúng tôi đến đây chẳng phải là muốn tìm ra biện pháp giải quyết sao?

"Hơn nữa, cậu không phải ghét nó à? Vậy cậu rốt cuộc hi vọng thế nào? Cậu có thể ghét nó, nhưng không cho nó không thích cậu?"

Sau khi Bích Nhu hỏi vậy xong, Phạm Thống cũng rơi vào trạng thái đờ đẫn tạm thời.

Tôi ghét nó? Tôi thật sự ghét nó sao? Nếu như là vậy, khi nó cũng phát hiện ra chuyện này, tôi nên vui vì đạt được mục đích mới đúng chứ?

Nhưng tôi bây giờ lại thật sự rất lo lắng nó sau này không ngó ngàng đến tôi nữa -- được thôi, đây có khả năng là có chút xét đến

mặt thực chiến, nhưng lúc nó nói nó rất buồn, tôi vẫn là cảm thấy giống như trái tim bị đấm một phát, hô hấp có chút khó khăn...

"Mặc dù đã nhận chủ, nhưng trải qua một số thủ tục đặc thù vẫn có thể giải trừ, không bằng..."

Bích Nhu vẫn chưa nói xong, Phạm Thống đã vội vàng lắc đầu lia lịa.

Không muốn! Tôi không muốn giải trừ nhận chủ!

"Cậu như vậy là sao! Đã như thế rồi vẫn không trả người ta tự do, đánh chết không buông!"

Mặc kệ cô nói gì thì nói! Nếu giải trừ nhận chủ, Puhahaha nên đi đâu? Trở về căn tiệm vũ khí kia không thấy mặt trời sao? Tiếp tục ở đó mấy trăm năm cũng không chờ được chủ nhân muốn chọn phất trần sao?

Cho dù nó có khi là ngủ suốt trong bóng tối, không có trò chuyện với vũ khí khác, nó cũng cảm thấy không sao cả, nhưng tôi vẫn cảm thấy như vậy... rất tịch mịch...

Bằng không nó làm sao có thể bởi vì tôi tùy tiện khen ngợi mấy câu đã đi theo tôi? Trình độ thực lực tôi thế nào, nó rõ ràng cũng nhìn ra được đi?

Hơn nữa nó cho dù biết chân tướng cũng không có chủ động yêu cầu tôi giải trừ nhận chủ, nếu như tôi tự đề nghị há chẳng phải tổn thương nó lần thứ hai?

"Đây là chuyện giữa tôi với Puhahaha, tự mình tôi giải quyết là được, các cậu đừng quản nữa!"

Suy nghĩ nửa ngày, Phạm Thống bỏ lại câu này, liền tự mình về phòng.

Vừa mở cửa phòng, liền nhìn thấy Puhahaha trên bàn.

Phạm Thống cầm nó lên, thử ở trong lòng gọi một tiếng, nhưng nó quả nhiên không có hồi ứng, không giống trước kia, cho dù đang ngủ cũng sẽ phát ra âm thanh buồn ngủ hỏi hắn có chuyện gì.

Đây rốt cuộc là tâm tình thế nào đây?

Đây rốt cuộc nên là tâm tình thế nào đây...

◎Lời bạt của Phạm Thống

Nguy cơ của bạn bè đã đi qua, người bên cạnh cũng dần dần thấu hiểu chướng ngại nói chuyện của tôi, chiếu theo lý thuyết cuộc sống đáng lẽ phải càng ngày càng thuận tâm thuận lợi, nhưng làm sao dường như không phải như thế?

Đầu tiên là xuất hiện tâm ma cảm thấy Nguyệt Thoái thật đáng yêu, tiếp đến là vấn đề Puhahaha tự nhốt mình --

Tuy nói đến chuyện tâm ma, tôi đã thông suốt rồi, dung mạo xinh đẹp chính là có lực sát thương, nhìn lâu sẽ quen thôi, chỉ cần quên cậu ấy là con trai, đối mặt bằng tâm tình thoải mái nhẹ nhàng thì sẽ không có vấn đề nữa, dù sao tôi không nói, cậu ấy cả đời cũng sẽ không biết chuyện này, chính là như vậy.

Nhớ hồi đó lúc tôi vẫn còn là thiếu niên non nớt mười mấy tuổi, mẹ tôi cũng từng vỗ đầu tôi nói "con thật là đáng yêu", mặc dù trong mắt người mẹ con cái luôn đáng yêu, hơn nữa lúc đó tôi hình như vừa mới đem khoản tiền lương đầu tiên hiếu kính cho bà ấy, bà ấy cười không ngậm được mồm... Tôi rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì đây?

Nói như vậy, ông bố tôi đã từng nói với tôi "con thật là đáng yêu" chưa?

Ông ấy rốt cuộc có từng cảm thấy con trai ông ấy đáng yêu hay không?

Mặc dù tôi sau này tốt nghiệp thì trở thành bộ dạng nếu không có chuyện gì thì chỉ sẽ ở nhà, không sửa soạn, suốt ngày xem tivi, nằm ì trên giường gọi không tỉnh, hoàn toàn tuyệt duyên với đáng yêu, nhưng lúc đó ba tôi sớm đã quy tiên rồi, ấn tượng của ông ấy đối với tôi hẳn là vẫn dừng lại ở lúc còn nhỏ ngoan ngoãn, cho nên ông ấy rốt cuộc có thỉnh thoảng cảm thấy tôi thật ra vẫn rất đáng yêu hay không?

Đàn ông cảm thấy một người đàn ông khác đáng yêu rốt cuộc có bình thường hay không? Đúng, tôi chính là muốn tham khảo cái vấn đề này, nếu như ngay cả cha già cũng không cảm thấy con trai đáng yêu, vậy đáng yêu xuất hiện dưới quan hệ khác, hình như có chút cần lo lắng nhỉ?

Tạm thời gác lại vấn đề này... Người ta nếu như cảm thấy một cây lau nhà đáng yêu, thì lại có bình thường hay không?

Mặc dù nó có đáng yêu hay không, tôi cũng sẽ không muốn tương thông xác thịt với nó, nhưng tôi cảm thấy vấn đề này cũng rất quan trọng, tôi rốt cuộc nên đi hỏi ai?

Chu Sa lúc trước cũng đã mua vũ khí, liệu tôi có thể hỏi cậu ta có cảm thấy vũ khí của cậu ta đáng yêu hay không?

Nhưng nếu như cậu ta trả lời tôi "trên thế giới không có thứ gì đáng yêu hơn Nguyệt Thoái", tôi nên hồi ứng làm sao với kiểu trả lời khủng bố như vậy chứ?

Sau đó chính là... Puhahaha rốt cuộc lúc nào mới chịu nói chuyện với tôi?

Tôi đã hỏi một đống vấn đề không có đáp án, nhưng tôi cũng chỉ là cảm thấy không khí chiến tranh lạnh này thật khó chịu...

Nếu như, nếu như Puhahaha chịu hòa giải với tôi, tôi sẽ --

Không, chờ một chút, không được, lần này thật sự không thể thề lung tung nữa, lần trước thề đã hại tôi phải thận trọng khắc chế nói xấu Âm Thị đại nhân, đó thực sự vô cùng đau khổ, lần này nếu lại thề cái gì siêu khó làm, những ngày về sau của tôi phải sống thế nào?

Nếu tôi nói, sau này không gọi nó là cây lau nữa, sẽ ngoan ngoãn gọi nó là phất trần, có phải là có hơi thiếu thành ý?

Nhưng tôi còn có thể làm cái gì cho nó đây? Mỗi ngày tắm rửa chải lông cho nó? Mà hình như cũng không cần suốt ngày trắng sáng như vậy. Kể chuyện trước khi ngủ cho nó? Nó lần nào cũng cỡ ba giây là ngủ mất đất rồi, tôi có lẽ chỉ kịp kể ba chữ đi.

Thần linh ơi! Mau trả lại năng lực khi còn sống cho con! Để con tính toán cục thế hiện tại là như thế nào đi!

Cái gì mà nợ nần, vợ viếc, những cái đó đã không còn là quan trọng nữa!

... Không, vợ vẫn là quan trọng, chỉ đáng tiếc mấy cái tâm linh tương thông, thiện giải nhân ý này, tất cả đều không thể làm vợ.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5 + 4: Lời Mời

"Như là Lăng Thị đại nhân mời ta vào phòng ngủ của ngài ấy hoặc đại loại sao... Hự, chỉ tưởng tượng thôi đã muốn đau tim chảy máu mũi rồi!" -- Mễ Trọng

"Mấy chuyện này Âm Thị đại nhân hẳn là thường thường gặp được, cũng không nghe nói ngài ta đau tim chảy máu mũi." -- Phạm Thống

"A, vốn là vậy mà, cho dù nhìn hắn cởi sạch cũng sẽ không đau tim chảy máu mũi." Âm Thị

"Các ngươi câm hết được không?" -- Lăng Thị

Khi một tháng kết thúc cũng là một tháng mới bắt đầu, tua rua màu lục đậm của Nguyệt Thoái cũng được thu hồi, biến về màu trắng.

Đây là do lúc trước những người kia lấy thủ đoạn bất chính khiến cậu không chiến mà bại. Mặc dù bọn họ đều đã chết rồi, nhưng thông tin tua rua để lại vẫn tồn tại, bởi thế, chiếu theo quy củ, tua rua của Nguyệt Thoái liền lùi về mức màu trắng, nỗ lực trước kia cũng coi như uổng phí.

Âm Thị và Lăng Thị đương nhiên không thể mang cậu đi giết gà một lần nữa, muốn mở miệng xin người ta mua lông gà da gà để đổi lại đẳng cấp tua rua màu lục cỏ, Nguyệt Thoái cũng không thể nói ra khỏi miệng, mặc dù bản thân cậu thừa sức giết gà, nhưng cậu hình như không có hứng đó, sau khi nhận về tua rua màu trắng, cậu chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, liền tiếp nhận cái

kết quả này.

"Nguyệt Thoái, chúng tôi cùng cậu đi giết gà lại nhé? Chế độ của Đông Phương Thành thật là đáng ghét, làm sao có thể phán đoán mà không suy xét tình hình khác như vậy..."

Đối với chuyện tua rua của Nguyệt Thoái biến về màu trắng, Chu Sa cảm thấy căm phẫn bất bình, nếu không phải đám đầu sỏ lúc đó đã chết không toàn thây không thể sống lại được nữa, cậu có khi còn sẽ âm thầm đi báo thù một phen.

"Không, không cần đâu, chẳng sao cả."

Nguyệt Thoái cười từ chối ý tốt của Chu Sa, nhìn cậu nhíu mày, đành giải thích.

"Biến trở lại màu trắng như thế này, kỳ thực cũng không tệ. Cứ giống như mọi thứ trở lại từ đầu vậy, trở về lúc sơ khởi nhất..."

Cậu thoáng dừng lại, sau đó nụ cười trở nên có chút tịch mịch.

"Có lẽ là thứ vốn không nên thuộc về tôi, cho nên mới giữ không được đi? Có lẽ đây là kết quả hiển nhiên, vốn đã... nên như vầy."

Phạm Thống ở bên cạnh nghe những lời này, trong lòng cũng cảm thấy không dễ chịu.

"Đừng nói những lời như vậy, chuyện cậu không có nỗ lực đều là sự thật, những cái đó đều không phải của cậu, chúng tôi những người cùng cậu trải qua thời gian này cũng là giả."

Ặc... vì sao lời khích lệ có thể bởi vì nguyền rủa đảo ngược mà chớp mắt biến thành bỏ đá xuống giếng?

Tôi thật sự cảm thấy, nói những lời mà chỉ mình mới hiểu thì

không tốt chút nào, đây không thể gọi là lạc quan, thông suốt, mà là bỏ cuộc đi? Vì sao phải phải phủ định mọi thứ trong thời gian qua đây?

"Tôi chỉ là cảm thấy, câu nệ màu sắc tua rua kỳ thực không có ý nghĩa gì, chuyện đến nước này, nó biến thành màu trắng cũng không sao cả, chỉ là như thế mà thôi."

Bản thân Nguyệt Thoái có vẻ không hề để ý, dưới so sánh, Phạm Thống và Chu Sa còn để ý hơn cậu nhiều.

Cái màu trắng thuần của tua rua, thật sự giống như đang ám chỉ -- chuyện xảy ra trong quá khứ, ngoại trừ ký ức của bọn họ, không có bất cứ sự vật nào có thể giữ lại vết tích.

Dưới thời gian và vận mệnh, sự vật bọn họ có thể nắm chắc thật sự không nhiều.

"Nguyệt Thoái, làm sao lại không hề gì chứ? Tiền lương rất quan trong đấy! Tiền là thứ không thực tế nhất, không có nhất định tốt hơn có, tua rua màu trắng không có tiền lương cuộc sống rất dễ dàng!"

Đừng ở lúc ta nói đến tính quan trọng của tiền thì nói ngược lại với ta!

"Tiền Nguyệt Thoái kiếm chẳng phải cũng đều bị cậu lấy đi trừ nợ? Cậu sợ cậu ấy không có thu nhập không thể giúp cậu trả nợ?"

Chu Sa vừa nghe xong lời hắn nói, lập tức trừng hắn một cái, hình như cảm thấy hắn hết sức vô sỉ.

A -- Cái... cái chuyện này tôi vẫn thật là không thể phủ nhận. Không bằng chúng ta đừng truy cứu đề tài này nữa nhé, ha ha ha, ha ha ha ha.

"Nghe nói kết quả của đại hội tỉ võ đã có rồi, hôm nay công bố

thứ hạng cộng với tiến hành khiêu chiến của năm hạng đầu đối với mấy vị Thị đại nhân, các cậu có hứng đi xem không?"

Không biết phải chăng là trời cao đã nghe thấy thỉnh cầu của Phạm Thống, Chu Sa không tiếp tục dây dưa ở đề tài này nữa, mà là nói đến chuyện khác.

Thời gian qua nói bận không bận, nói nhàn cũng không có nhàn lắm, nhưng bị sự tình khuấy động lên xuống, khiến Phạm Thống sớm đã quên mất chuyện đại hội tỉ võ rồi, nhắc đến cái đại hội tỉ võ không thể tham gia từ đầu đến cuối này, hắn liền cảm thấy thương tâm, vốn chỉ cần dựa vào thực lực của hai người bạn đội, nhóm bọn họ rất có khả năng lọt vào năm hạng đầu rồi, cuối cùng lại bởi vì chuyện ngoài ý muốn, vẫn là tuyệt duyên với giải thưởng, cái này gọi là người tính không bằng trời tính đi.

Bởi vì vắng mặt cộng thêm Nguyệt Thoái bị nhốt mấy ngày, bọn họ cũng không có cơ hội tham gia vòng hồi sinh, may mà lý do bọn họ vắng mặt được chấp nhận, không cần đền hai trăm xâu tiền, nếu không thì đúng là mất cả chì lẫn chài.

"Dù sao cũng không có chuyện gì, đi xem thử chắc cũng không tệ."

Nguyệt Thoái biểu thị một chút hứng thú, Phạm Thống cũng cảm thấy đi xem thử cũng không có gì không được.

Nếu chúng tôi đã không có duyên với năm hạng đầu, đi xem năm hạng đầu trông thế nào cũng tốt mà.

Con người dù sao ít nhiều cũng có một chút thiên tính thích náo nhiệt, dưới tình huống mọi người đều không có dị nghị, bọn họ liền động thân tiến về lôi đài tỉ võ.

Bởi vì bọn họ là lâm thời nảy quyết định đến xem thi đấu, cũng không có bắt kịp lúc bắt đầu, khi bọn họ đến sân, thì đã kết

thúc phần của hạng 4, hạng 5 rồi, chẳng qua phần của ba hạng đầu nghĩ đến cũng đặc sắc hơn, hẳn là cũng không cần tiếc nuối cái gì.

Mặc dù có trận khiêu chiến, nhưng dù sao chủ yếu cũng là nghi thức ban thưởng chính thức, cho nên tứ vị Thị và nữ vương cùng ngồi ngay ngắn ở trên khán đài, liếc mắt nhìn đã có thể nhìn thấy.

Âm Thị thoạt nhìn hết sức bình thường, tinh thần hăng hái, quả nhiên đã trải qua trị liệu của vương huyết, cả người đã không còn trở ngại lớn, đương nhiên bọn họ cũng không có cơ hội biết thương thế lúc hắn trốn tránh không chịu gặp ai là như thế nào nữa, chẳng qua, nhìn thấy người bình an vô sự, luôn là chyện tốt.

Dáng vẻ Lạc Thị ngồi ở trên đài thoạt nhìn là đang nỗ lực muốn ngồi nghiêm chỉnh, tỏ ra dáng vẻ nghiêm túc, dù sao ở phương diện "phải phù hợp với thân phận", cậu luôn hết sức để ý.

Lăng Thị duy trì sự lãnh đạm mọi khi, giống như không có hứng thú gì với nghi thức ban thưởng, đồng thời cũng vì một đống ánh mắt nhiệt thành tập trung lên người hắn mà cảm thấy không vui, nhưng hắn có lẽ cũng đã quen rồi.

Ngồi ở vị trí, Vi Thị thì đang điều chỉnh nghi dung của mình, xem ra trận khiêu chiến của người đứng hạng tư vừa rồi hẳn là do hắn xuống sân, không biết đánh thắng hay là đánh thua.

Nữ vương Tịch Anh nhàn nhạt yêu cầu người chủ trì tiếp tục nội dung kế tiếp, sau đó người hạng ba được mời lên đài, lúc này, Phạm Thống cũng đề xuất một cái nghi vấn.

"Trận khiêu chiến, đánh thắng có trừng phạt gì không?"

"Hả?"

Đầu của Nguyệt Thoái lại vận chuyển không kịp.

"Đánh thắng thì phải là những Thị đại nhân tự kiểm điểm, trừng phạt người khiêu chiến làm gì?"

Sau khi Chu Sa nói như vậy, Nguyệt Thoái lúc này mới hiểu ý.

"A, Phạm Thống, cậu là muốn hỏi đánh thắng có khen thưởng hay không sao?"

Chính xác! Không tệ, mặc dù phản ứng hơi chậm, nhưng ít nhất vẫn giải mã ra được!

"Nghe nói không có phần thưởng, chỉ là một loại vinh quang mà thôi, đại khái cảm giác như là ra ngoài có thể khoe với người khác "tôi ở trên lôi đài đã đánh thắng Âm Thị đại nhân" vậy đi."

Cái gì? Chỉ thế thôi? Đó chẳng phải rất vô nghĩa sao? Kết quả của việc liều sống liều chết đánh thắng, chỉ có công dụng khoe khoang?

Đánh thắng Âm Thị đại nhân thì làm sao chứ, lấy cái này để làm quảng cáo tuyển bạn gái có được không? Nói câu này ra có thể thu hút chú ý của con gái? Nhưng tôi làm sao cảm thấy, sau khi nói ra, đám con gái sẽ giận dữ nói đại loại như là "cũng không nhìn xem mình có dạng gì, vậy mà có gan đánh thắng Âm Thị đại nhân, mau quỳ xuống xin lỗi đi"? Là tôi nghĩ quá nhiều sao?

"Nếu như vậy, mục đích chọn Lạc Thị khiêu chiến là gì?"

Sau khi xác định vụ phần thưởng cho khiêu chiến thành công là "rất vinh quang", Nguyệt Thoái mang vẻ mặt khó hiểu hỏi vấn đề này.

... Nguyệt Thoái, có thể vô tư hỏi ra vấn đề tổn thương người như thế, cậu thật không đơn giản đâu. May mà Lạc Thị không có nghe thấy, cậu ấy nếu nghe được, xem cậu ấy sau này còn ngó ngàng cậu không...

"Cho dù đánh tới năm hạng đầu, cũng có người phẩm cách không tốt."

Chu Sa trả lời như vậy.

Nếu chúng ta không mất quyền thi đấu giữa chừng, nhất định vào được năm hạng đầu, câu này tôi bê nguyên văn trả lại cho cậu...

Vào lúc này, nghi thức ban thưởng cho vị trí đứng thứ ba đã kết thúc, cái nhóm đó là muốn khiêu chiến Vi Thị.

Trên đài, khi Âm Thị nghe thấy bọn họ muốn khiêu chiến Vi Thị, lập tức cười ầm ra, sau đó liền quay sang chụm đầu rỉ tai với Lăng Thị, cũng không biết đang nói cái gì.

"Âm Thị đại nhân thoạt nhìn rất hả hê, không biết đang nghe cái gì..."

Mặc dù nói bị đảo thành nghe, nhưng ít nhất từ hả hê có biểu đạt ra, vẫn không tính là quá nghiêm trọng.

"Âm Thị đại nhân nói: "Lăng Thị! Ngươi xem! Vi Thị chết tiệt đúng là ai cũng ghét, mọi người đều thích khiêu chiến hắn! A, ta có thể ở trong trận đấu cố ý ném hòn đá nhỏ búng văng cái mũ của hắn không?""

Nguyệt Thoái trung thực tường thuật lại. Có thể nghe thấy tiếng thì thầm ở xa như vậy, cậu quả nhiên không phải đèn cạn dầu.

"Vậy Lăng Thị đại nhân trả lời ra sao?"

Nếu đã nghe thấy phần trước rồi, Chu Sa liền không nhịn được hỏi phần sau.

"Lăng Thị đại nhân nói: "Ngoan ngoãn ngồi yên, bằng không

trở về ngươi sẽ có chuyện đấy."

Nguyệt Thoái cũng trả lời vấn đề này, chẳng qua đối thoại của Âm Thị và Lăng Thị không phải chỉ hai câu, thế là Phạm Thống lại hỏi tiếp.

"Trước đó thì sao?"

Tôi là nói sau đó.

"Sau đó... thì thôi đi."

Nguyệt Thoái tránh ánh mắt đi, nhìn về phương xa.

"Hả? Vì sao?"

"Phía sau không muốn nói ra lắm."

Cậu nói như vậy thực sự khiến người rất muốn bức cậu nói ra đấy, rốt cuộc là điều gì khó có thể hé răng...

Chẳng qua, có thể khiến cậu không muốn nói ra khỏi miệng, dựa vào tính cách của cậu, tôi chỉ có thể đoán Âm Thị đại nhân văng tục. Bằng không chính là có liên quan với Bích Nhu!

Nếu như là đề tài này, đích xác không nghe thì thôi...

"Trận khiêu chiến bắt đầu rồi, tập trung một chút đi."

Chu Sa nhắc nhở bọn họ một câu, thế là, ba người liền đưa mắt tập trung lên trên đài.

Nhóm khiêu chiến Vi Thị bình quân đều có giai cấp tua rua màu đỏ, thực sự coi như không tệ, nhưng ba tên tua rua màu đỏ cộng lên có thể thắng được tua rua màu tím đậm hay không đây?

Phạm Thống vẫn luôn cảm thấy muốn khiêu chiến Vi Thị thì cần rất nhiều chuẩn bị tâm lý, bởi vì, thua Âm Thị hoặc là Lăng

Thị cũng coi như thôi, thua Vi Thị thật sự sẽ có một loại cảm giác rất không thoải mái, chỉ cần nhìn kết quả chiến đấu của nhóm này đã biết.

Vi Thị hiển nhiên cảm thấy động thủ với bọn họ là hạ thấp thân phận của mình, hoàn toàn không có ý nhường chút nào, có thể thấy là không muốn dây dưa lâu, trực tiếp đánh người xuống đài một cách đơn giản gọn gàng, không hề lưu tình.

"Hừ. Cư dân tân sinh thân phận thấp kém cũng dám khiêu chiến ta?"

Hơn nữa thắng cũng thắng rồi, còn phải bồi thêm một câu đầy khinh thường như vậy, đủ để khiến cho mỗi một cư dân tân sinh đều cảm thấy không thoải mái. Phạm Thống cảm thấy, chính là bởi vì loại thái độ này, người khiêu chiến tiếp theo mới nảy sinh bất mãn mà tiếp tục khiêu chiến hắn, cũng bởi thế mới chiến liên tiếp ba trận đi?

Nếu không phải vì không khí ban thưởng, trận khiêu chiến cấm chỉ giết người, nói không chừng Vi Thị còn sẽ cho bọn họ một cái chết nhanh chóng, để bọn họ trả phí sống lại một trăm xâu tiền để làm học phí rút ra giáo huấn.

Thấy loại biểu hiện của hắn, Âm Thị lại ở trên đài lẩm bẩm, người có thính lực bình thường vừa không biết cách đọc môi như Phạm Thống tự nhiên không thể biết hắn đang lẩm nhẩm cái gì, chẳng qua đại khái lại là hận không thể tự mình thượng trận giáo huấn Vi Thị hay đại loại đi.

Nghi thức ban thưởng đã đến vị trí thứ hai, lần này, người bọn họ yêu cầu khiêu chiến là Lạc Thị.

Bầu không khí trên sân tức thì trở nên có chút vi diệu, ba người tua rua màu đỏ thẫm muốn khiêu chiến một người tua rua màu đỏ tươi... Nhìn làm sao cũng thấy là tránh nặng tìm nhẹ rồi?

"Người phẩm cách không tốt xuất hiện rồi."

Chu Sa quả quyết như vậy.

Chứ gì nữa! Vậy mà muốn bắt nạt mỹ thiếu nữ! Lòng lang dạ sói!

Hm, câu này nếu là bị Lạc Thị nghe thấy, cậu ấy hẳn cũng sẽ muốn làm thịt tôi, cho dù nói dối cậu ta đó là nói ngược, hẳn là cũng vô dụng đi.

Chỉ nhìn thực lực, Lạc Thị thực sự không nên xuất chiến, hơn nữa trên quy định cũng nói, người có thể khiêu chiến không bao gồm Lạc Thị, bây giờ nhóm người này chỉ đích danh khiêu chiến Lạc Thị, rõ ràng là cố ý, không biết bọn họ sẽ xử lý thế nào.

Bởi vì thân phận cùng mặt mũi, đối mặt với khiêu chiến công khai, Lạc Thị cho dù biết gần như không có phần thắng, vẫn là bởi vì tự tôn mà muốn ứng chiến, chẳng qua, cậu vẫn chưa kịp nói chuyện, Vi Thị đã đứng lên trước.

"Bệ hạ, có thể giao cho ta xử lý không?"

Thủ tục đầu tiên mà hắn làm là xin chỉ thị từ Tịch Anh, Sau khi Tịch Anh hơi gật đầu, hắn lập tức chuyển hướng tiểu tổ đứng thứ hai trên đài.

"Quy củ thi đấu đã định rõ người có thể chọn để khiêu chiến, các ngươi đề xuất yêu cầu khiêu chiến với người ngoài danh sách, có phải là cố ý coi thường quy định?"

Thái độ nghiêm túc và mang theo lãnh ý của Vi Thị khiến bọn họ hơi hơi chùn bước.

"Đề xuất lý do của các ngươi, bình dân. Các ngươi cho rằng lấy được vị trí thứ hai của đại hội tỉ võ, là có thể tùy ý làm rất bất cứ yêu cầu nào mà không chịu phân xử sao? Cư dân tân sinh từ lúc

nào có quyền mạo phạm Thị? Đây là cơ hội biện bạch cuối cùng của các ngươi, còn có mười giây."

"Chúng, chúng tôi..."

Dưới khí thế nghiêm nghị của Vi Thị, mấy người trên đài hoàn toàn lúng túng bởi họa do sự ngu xuẩn của mình mang đến, mười giây đương nhiên trôi qua rất nhanh.

"Quyền khiêu chiến của các ngươi coi như là bỏ cuộc, đồng thời dựa vào pháp lệnh xử phạt một trăm trượng, mang xuống."

Vi Thị một giây cũng không lãng phí, hết sức nhanh chóng quyết định hình phạt, sau đó trở về vị trí ngồi. Về việc vệ binh mang người đi, cũng chỉ là trình tự phải trải qua thôi.

Sắc mặt Âm Thị lại trở nên quái dị mà chụm đầu rỉ tai với Lăng Thị bên cạnh, Lạc Thị nhíu mày cũng không biết đang nghĩ cái gì, Phạm Thống thì cảm khái ở trong lòng.

Con người quả nhiên sẽ bởi vì kết bạn không bình thường mà quên thân phận của mình. Thì ra mạo phạm Lạc Thị một lần sẽ bị đánh một trăm gậy, tôi bình thường nói chuyện không biết lớn nhỏ với cậu ta, sớm đã nợ mấy ngàn gậy rồi sao? Nếu là tính sổ trong một lần, không chết cũng gần tàn phế rồi, thân là một cư dân tân sinh thân phận địa vị thấp kém, thái độ của tôi đối với mấy vị Thị đại nhân vẫn thật là không đủ tôn trọng?

Nói đến, cũng bởi vì đã kết giao với quyền quý, tiền xử phạt chúng tôi bỏ thi mới có thể được thủ tiêu đi? Ôi ôi.

"Nghe nói Vi Thị đại nhân rất thích phán tử hình, không ngờ lần này vậy mà không phải."

Lời này có hơi thất lễ đấy, Chu Sa. Mặc dù Vi Thị đại nhân là công địch của cư dân tân sinh chúng ta, nhưng tốt xấu gì lần này hắn cũng bảo vệ Lạc Thị, giữ lại một chút khẩu đức đi.

"Ủa? Chút chuyện nhỏ này cũng có thể xử tử hình sao? Vậy tôi rốt cuộc là làm thế nào được thả ra?"

Nguyệt Thoái có chút ngạc nhiên, dù sao thì dưới so sánh, tội của cậu ở trong luật pháp của Đông Phương Thành thì nghiêm trọng hơn nhiều.

Hm -- Nói như vậy, chúng tôi hình như chưa từng tìm hiểu Âm Thị đại nhân là làm thế nào để cho Nguyệt Thoái vô tội phóng thích nhỉ? Có cơ hội hỏi Lạc Thị là được, cậu ta cũng có ở hiện trường đi, cho nên cậu ta nhất định là biết tình huống.

Sau khi màn kịch của hạng hai trải qua, chính là phần của hạng nhất rồi.

Đại hội tỉ võ lần này, xếp thứ nhất cũng là một tiểu tổ, cấp bậc cao nhất trong đội ngũ đã là tua rua màu tím nhạt rồi, đây có thể nói là một đẳng cấp không thể coi thường, đi ở trên đường cũng rất khó nhìn thấy, nghĩ đến đạt được vị trí thứ nhất, hẳn cũng coi như là danh chính ngôn thuận đi.

Hm, cảm giác đều có dáng vẻ cao thủ, ít nhất sẽ có chút phong phạm cao thủ đi? Đừng ngu xuẩn như tên hạng hai. Các người có muốn cân nhắc đến việc khiêu chiến Vi Thị đại nhân không? Vi Thị đại nhân là tua rua màu tím đậm, hình như có chút hi vọng chiến thắng?

Trong lòng Phạm Thống nghĩ như vậy, chẳng qua đội trưởng của tiểu tổ hạng một vừa mở miệng phát ngôn, lại trái ngược với mong đợi của hắn.

"Chúng tôi vô cùng ngưỡng mộ Lăng Thị đại nhân, khẩn xin Lăng Thị đại nhân chỉ giáo!"

... Phong phạm cao thủ đâu! Phong phạm cao thủ! Lý tưởng tan vỡ rồi! Té ra là fan club của Lăng Thị đại nhân sao --

Không có ai biết tiếng kêu rên trong lòng Phạm Thống, Chu Sa thì lãnh tĩnh nói một câu.

"Trên đời này cái quái gì cũng có thể xảy ra."

Cái tên đồng bóng này, cậu chờ đã cho tôi, nên dùng cái quái gì cũng có thể xảy ra là để hình dung cậu đi? Là cậu đi? Bất luận là thân thể hai là nhân cách của cậu, thậm chí hành vi to gan theo đuổi Nguyệt Thoái của cậu cũng vậy! Dưới so sánh, người ta chẳng qua là ở giữa ban ngày công khai cầu ái, so với cậu đã là gì!

Lúc này, Âm Thị hơi sửng sốt rồi lại quay đầu thì thào với Lăng Thị, nhìn thấy cảnh này, Phạm Thống không nhịn được lấy ánh mắt tha thiết nhìn Nguyệt Thoái.

Nguyệt Thoái, lần này bọn họ nói cái gì? Mau chuyển thuật đi nào! Cứ cảm thấy hẳn là rất thú vị!

Có điều Nguyệt Thoái không chú ý đến ánh mắt của hắn, trái lại là Chu Sa lên tiếng hỏi.

"Nguyệt Thoái, Âm Thị đại nhân nói gì với Lăng Thị đại nhân vậy?"

Kỳ quái, Chu Sa làm sao đúng lúc có câu hỏi giống tôi, cảm giác giống như tôi tâm linh tương thông với Chu Sa vậy, thực sự không thoải mái lắm.

"Hả? Tôi vừa rồi không quan sát bọn họ, không biết."

Sau khi Nguyệt Thoái trả lời như vậy, Phạm Thống tức thì cảm thấy mình cứ luôn chú ý nhất cử nhất động của người ta như thế thì không hay chút nào.

Haiz, tôi cũng chỉ là cảm thấy sự tương tác của hai vị Thị đại nhân tràn ngập ảo diệu thôi mà, hơn nữa bản thân trận khiêu chiến lôi đài, cho tới bây giờ cũng không có gì thú vị.

Hơn nữa bất luận Âm Thị với Lăng Thị nói cái gì, cũng không biết bọn họ có thống nhất ý kiến hay chưa, tóm lại, Âm Thị đã trực tiếp từ trên đài nhảy xuống, nhìn những kẻ khiêu chiến trên sân, mặt đầy tươi cười.

"A, Lăng Thị không muốn động thủ, cho nên ta thay thế vậy."

Cái gì chứ? Cái thứ vớ vẩn gì thế? Ngay cả Lăng Thị đại nhân cũng không cho người ta khiêu chiến sao? Có khi bọn họ đánh tới vị trí thứ nhất chính là muốn để cho Lăng Thị đại nhân nốc ao ở trên đài, các ngài làm như vậy bảo người ta làm sao chịu nổi?

"Âm Thị! Ngươi lại làm loạn cái gì vậy! Đừng phá hoại quy củ!"

Ở trên đài, Vi Thị không thể nhìn tiếp được, biểu đạt phẫn nộ của hắn, chẳng qua Âm Thị trước giờ chẳng mấy để ý những lời này, nhất là từ trong miệng Vi Thị nói ra, đó thì càng chẳng thèm ngó ngàng rồi.

"A, quy củ gì? Phía trên chỉ ghi có thể khiêu chiến, cũng đâu nói nhất định phải chấp nhận, ta cảm thấy không có vấn đề gì cả."

Làm sao lại không có vấn đề, vấn đề to là đằng khác, đây căn bản là ngụy biện đi! Âm Thị đại nhân, ngài như vậy sẽ biến thành đối tượng trừ khử số một của hội fan cuồng Lăng Thị đại nhân, đẳng cấp siêu gai trong mắt đấy!

"Lăng Thị, ngươi không đánh?"

Ánh mắt của Tịch Anh chuyển sang người Lăng Thị, hờ hững hỏi vấn đề này.

"... Đúng là không có gì để chỉ giáo."

Lăng Thị hình như cũng không biết nên trả lời thế nào, thật hết cách với Âm Thị.

"Vậy cứ quyết định thế nhé? A, các ngươi hẳn không để ý chứ? Chúng ta có thể bắt đầu chưa?"

Người không để ý đại khái chỉ có mỗi mình Âm Thị đại nhân mà thôi, tiểu tổ đạt hạng nhất này tròn mắt nói không nên lời, Tịch Anh cũng chỉ thở dài một hơi, như là quyết định dung túng hắn không ngăn cản nữa, thế là, trận khiêu chiến này liền biến thành sân chơi thư giãn gân cốt của Âm Thị rồi.

"A, thật tốt quá, hoạt động tự nhiên! Thân thể hẳn là không còn vấn đề nữa, cảm giác thật tốt."

Sau khi Âm Thị giải quyết bọn họ một cách chóng vánh, hí ha hí hửng nói một câu như vậy, xem ra đây hẳn là lần đầu tiên động thủ sau khi khỏe lại đi.

Âm Thị đại nhân, thân thể ngài không có vấn đề, nhưng bọn họ sợ rằng có vấn đề rồi. Lấy người thắng cuộc đại hội tỉ võ làm bia thử thân thủ, thế này không tốt lắm đi, bộ ngài không có đối tượng luyện tập nào khác sao? Ví dụ như mèo tam thể ở khu hai Hư Không? Hay là từ sau khi ngài tuyên bố đi dạo đến nỗi trọng thương trở về, Lăng Thị đại nhân không cho ngài ra ngoài tản bộ nữa?

"Đều là những trận áp đảo, thực sự không thú vị lắm."

Nguyệt Thoái hình như cảm thấy có chút nhàm chán, đích xác, so với trận kỳ phạm lúc trước, trận khiêu chiến của kẻ thắng cuộc nhàm chán hơn nhiều.

Bởi vì ban thưởng và trận khiêu chiến cũng đến đây là kết thúc, tiếp đến chính là diễn văn bế mạc như thường lệ, có thể về nhà trước rồi, mặc dù cảm giác có hơi mất hứng.

Chẳng qua, khi bọn họ rời khỏi hiện trường trở về túc xá, Phạm Thống nhận được cuộc gọi của Lạc Thị.

"Phạm Thống! Có chuyện quan trọng muốn nói với các cậu, gặp chỗ cũ."

"Ờ, tôi biết rồi, tôi sẽ không đi."

"Cậu không đi thì thôi, bảo Nguyệt Thoái đi đấy."

Lạc Thị nói xong liền kết thúc cuộc gọi, khiến Phạm Thống chỉ có thể tức giận trừng vào máy thông tin phù chú.

Rõ ràng biết miệng tôi có tật còn cố ý thuận theo chơi xấu tôi --

"Nguyệt Thoái, Lạc Thị không có hẹn chúng ta gặp ở chỗ cũ."

"Ồ... Lạc Thị hẹn chúng ta gặp mặt, là như vậy sao?"

Nguyệt Thoái miễn cưỡng giải mã ý tứ của Phạm Thống, Phạm Thống cũng vội vàng gật đầu.

"Nếu đã như vậy tôi sẽ tự về trước, tôi đi theo không tiện đi?"

Chu Sa không có không thức thời mà đòi đi theo, mà là dứt khoát tự mình rời khỏi, tiếp đến, Phạm Thống liền cùng Nguyệt Thoái đến quán cơm thường thường hẹn với Lạc Thị để chờ.

Bọn họ không có chờ bao lâu, Lạc Thị đã xuất hiện, có lẽ là nghi thức bên đó đã kết thúc, lúc cậu chạy tới vẫn còn chút hổn hển, phần lớn là sợ bọn họ chờ quá lâu cho nên mới chạy tới.

"Phù... Chúng ta đi vào rồi nói đi."

Phạm Thống không phản đối đề nghị này, nếu đã đi vào thì nhất định có thứ để ăn, hà cớ gì không vào đây?

Nói như vậy, hắn hình như lần nào cũng ôm khát vọng đối với đồ ăn, mang tâm tư bất thuần như vậy chờ mong cuộc hẹn với Lạc Thị.

Hết cách, Lạc Thị dù sao cũng không phải mỹ thiếu nữ chân chính, sức quyến rũ của đồ ăn lớn hơn cũng là bình thường mà.

Chờ đến khi ba người ổn định chỗ ngồi, Lạc Thị cũng thoáng thở gấp một cái, gọi một vài món ăn đơn giản, trong thời gian chờ đợi, Lạc Thị liền mở miệng nói rõ mục đích chủ yếu.

"Gần đây có một chuyện lớn, chẳng qua ta nghĩ các cậu mới đến Đông Phương Thành định cư không bao lâu, hẳn là không biết, cho nên tìm các cậu ra nói một chút."

Sau khi Lạc Thị mở đầu như vậy, Phạm Thống liền đặt câu hỏi.

"Cho nên cậu chỉ là vì nói cho chúng một một số tin tức không cần thiết mới hẹn chúng tôi ra à?"

Tôi là nói tin tức cần thiết, tin tức cần thiết.

"Mới không phải! Đương nhiên còn có chuyện tương quan khác! Ta mới sẽ không vì chuyện không quan trọng mà tùy tiện hẹn các cậu ra đâu!"

Lạc Thị lập tức lấy thái độ cứng rắn phản bác, hiển nhiên vô cùng không muốn bị hiểu lầm như vậy.

Không, cậu đúng là như vậy. Tôi tin cậu sẽ vì muốn thấy Nguyệt Thoái để hoài niệm Huy Thị, sau đó dùng một số lý do không quan trọng hẹn chúng tôi ra ngoài gặp mặt. Chẳng qua nói đi thì nói lại, bạn bè gặp mặt ăn cơm trò chuyện, thì cần gì lý do danh chính ngôn thuận để che giấu? Cậu vốn đã có thể vì một số chuyện không quan trọng hẹn chúng tôi ra mà?

"Cho nên, là chuyện gì vậy?"

Nguyệt Thoái kéo lại chủ đề, Lạc Thị lúc này mới nói tiếp.

"Nghi thức chú nhập vương huyết của tế đàn Trầm Nguyệt."

Ồ ồ! ... Nghe không hiểu.

Mặc dù nghe không hiểu, nhưng lại nhắc đến tế đàn Trầm Nguyệt, vừa lại đề cập đến vương huyết, cảm giác rất quan trọng, hm.

"Nói đến cái nghi thức này tương quan mật thiết với cư dân tân sinh đấy, bởi vì liên quan đến công năng sống lại của ao nước. Hiệu quả chú nhập vương huyết lần trước đã sắp đến hạn rồi, nếu như không chú nhập lại lần nữa, hiệu quả sống lại của ao nước liền sẽ biến mất, cư dân tân sinh chết rồi cũng không thể sống lại nữa."

Ồ !

Cái này nghe lên đích xác rất liên quan mật thiết! Nhất là kẻ yếu đuối dễ chết như tôi!

"...A."

Nguyệt Thoái hình như hơi ngẩn ra, có lẽ là cũng nhận ra tính quan trọng của chuyện này đi.

"Nghi thức này đối với chúng ta và Lạc Nguyệt mà nói, đều là chuyện rất quan trọng, cho dù lập trường chúng ta đối địch, vẫn là phải hợp tác một chút, dù sao chú nhập một lần xong thì sẽ rất lâu không cần gặp mặt nữa."

Khi Lạc Thị trần thuật sự kiện này, vẫn là mang chút tâm tình không vui.

"Ai bảo sức mạnh của ao nước nhất định phải cần vương huyết của hai bên mới có thể duy trì đây, nghĩ đến phải hợp tác với người bên Lạc Nguyệt đã cảm thấy rất đáng ghét."

Không tệ đâu, lúc đụng tới lợi ích chung, các người ít nhất còn chịu hợp tác, mà không phải kéo chân lẫn nhau.

Cậu cứ nhịn chút đi! Bất luận thế nào nghi thức nhất định phải tiến hành thuận lợi! Bằng không sau này tôi nên làm sao đây! Tôi thà trả một trăm xâu tiền cũng không muốn chết thật đâu!

"Sau đó, điều chủ yếu tôi muốn nói là... Nghi thức lần này sẽ tiến về tế đàn Trầm Nguyệt, mấy Thị chúng tôi đều sẽ đi cùng, còn sẽ mang theo một số nhân viên tương quan, tôi có thể lấy danh nghĩa tùy tùng mang vài người theo... Các cậu có muốn cùng đi với tôi không?

Khi Lạc Thị hỏi vấn đề này, Phạm Thống với Nguyệt Thoái đều ngẩn ra một chút.

Tế đàn Trầm Nguyệt đó! Có thể đi tế đàn Trầm Nguyệt xem sao! Nơi đó bình thường mà nói chẳng phải là cấm chỉ người không phận sự đi vào à? Chúng tôi có thể đi xem sao? Kết bạn với vương tử quả nhiên có rất nhiều chỗ tốt? Cảm giác trở về đều có thể khoe với người khác tôi đã nhìn thấy Trầm Nguyệt --

"Bởi vì... chuyện của Huy Thị, tôi nghĩ lần này đi có lẽ có cơ hội có thể điều tra xem có manh mối gì hay không, biết đâu sau khi anh ấy rời khỏi Đông Phương Thành từng đi qua chỗ đó..."

Thấy bọn họ không có lập tức trả lời, Lạc thị lại ngập ngừng làm một số giải thích, có thể thấy sự bất an của cậu.

Tôi hiểu rồi. Dù sao cậu muốn một mình đi điều tra sẽ cảm thấy sờ sợ, cho nên muốn rủ bạn đi cùng để tăng can đảm chứ gì? Vậy thì cứ nói thẳng, thật là, ngại ngùng cái gì.

"Tóm lại, các cậu có muốn đi cùng không?"

Phạm Thống thoải mái gật đầu, Nguyệt Thoái cũng đồng ý, nói thực, hình như cũng không lý do gì không thể đồng ý.

"Hi vọng nghi thức có thể cử hành thuận lợi, tôi rất muốn chết."

"Phạm Thống, cậu nếu muốn chết cũng không có người ngăn cản cậu."

Lạc thị cậu đừng bởi vì chúng tôi đã đồng ý đi cùng cậu, thì trở mặt không nhận người có được không? Cậu gần đây hình như rất thích thuận theo lời tôi để trào phúng tôi?

"Chúng tôi cần chuẩn bị cái gì không?"

Nguyệt Thoái hỏi vấn đề thực tế hơn. Dưới so sánh cậu nghiêm túc hơn Phạm Thống nhiều.

"Chắc là không cần đâu, bởi vì các cậu trên danh nghĩa là tùy tùng của ta, không phải nhân viên tùy hành nghi thức, không cần làm việc, dù sao cứ hành động theo ta là được."

Ha ha ha ha! Cho nên chúng tôi là đi làm ông lớn sao? Biết đâu còn có người hầu hạ? Nghe lên sướng gì đâu -- a, từ từ đã!

"Nhân viên tùy hành là chọn như thế nào? Nếu như tôi không có bị gọi đi làm công trả nợ thì sao?"

Haiz, tôi không muốn nói nhiều nữa, Lạc Thị cậu nghe hiểu được là tốt rồi, cậu hẳn là nghe hiểu được chứ?

"Cậu là nói liệu có bị bắt đi lao động phục vụ trả nợ sao? Yên tâm, tố chất của nhân viên tùy hành là đã qua chọn lựa, không đến lượt cậu đâu."

... Sao nghe lên chẳng vui chút nào? Lạc thị, cậu nhất định phải dìm tôi trực tiếp như thế sao?

"Dù sao thì tôi với Nguyệt Thoái cũng chỉ là một người mang tua rua màu lục cỏ với một người tua rua màu đen thôi..."

Tôi là nói tua rua màu trắng, mặc dù tôi cảm thấy tua rua màu đen có khi mới là thực lực chân chính của Nguyệt Thoái.

"Cho nên... chúng tôi cũng sẽ nhìn thấy người của Lạc Nguyệt?"

Nguyệt Thoái hôm nay hình như không hề dao động đối với lời của Phạm Thống nói, rất tập trung vào chủ đề.

"Ừ. Tế đàn Trầm Nguyệt nằm giữa chúng ta với Lạc Nguyệt, cách đây một đoạn cự ly, sẽ có người xuất phát đến đó trước bố trí chỗ nghỉ ngơi, chúng ta đầu tiên sẽ nán ở đó một lúc, ta nghĩ người bên Lạc Nguyệt cũng vậy, trước khi nghi thức chính thức tiến hành có khả năng sẽ có một số hiệp thương, ta nghĩ người bên bọn họ chủ yếu hẳn là thiếu đế Lạc Nguyệt cùng những ma pháp kiếm vệ."

"Ma pháp kiếm vệ? Vậy là chúng ta lại sẽ nhìn thấy cái tên cao kều và cái tên thiên tài kia rồi? Đây đúng là nghiệt duyên mà!"

Oa! Tôi không thể không nói nguyền rủa thực sự quá mạnh rồi! Lùn tịt với đồ ngốc vậy mà có thể biến thành cao kều với thiên tài! Đúng là thần kỳ!

"... Cái gì gọi là lại sẽ nhìn thấy? Các cậu từng nhìn thấy ma pháp kiếm vệ lúc nào?"

Lạc Thị nheo mắt, hoàn toàn nắm được chỗ có vấn đề trong đoạn trên.

A, chết rồi, chuyện ma pháp kiếm vệ xâm nhập địa bàn chúng ta giết gà này là nhóm Âm Thị đại nhân âm thầm giải quyết, không tiện nhắc tới... Để Lạc Thị biết rồi, làm sao đây?

"Nguyệt Thoái, các cậu từng nhìn thấy ma pháp kiếm vệ của Lạc Nguyệt?"

Oa! Lạc Thị cậu thật âm hiểm! Đừng thấy tôi không trả lời liền hỏi người thành thật như Nguyệt Thoái!

"Ủa? Làm sao hỏi tôi?"

Nguyệt Thoái giống như cũng không biết nên trả lời thế nào, lúc này, vì để tránh bị truy hỏi tiếp, Phạm Thống quyết đoán đứng lên.

"Nguyệt Thoái cậu với Lạc Thị cứ ăn thong thả, tôi đột nhiên nhớ tới không có chuyện gì, không muốn về nhà, tôi về trước đây a ha ha ha --"

Nói xong, hắn vội vàng co cẳng chạy ra khỏi quán ăn, thoát khỏi chốn thị phi này.

Trời mới biết tôi có bao nhiêu đau lòng, cơm cũng còn chưa ăn được đây! Chẳng qua, như vậy thì bất luận Nguyệt Thoái bị hỏi ra cái gì đều không liên quan đến tôi! Nguyệt Thoái cậu phải kiên cường đấy!

Phạm Thống một mặt đau buồn cho bữa cơm đã mất, mặt khác cầu may mắn cho Nguyệt Thoái, sau đó lên đường trở về túc xá. Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì để làm, chỉ có thể về túc xá, về phần Nguyệt Thoái sau khi trở về có tính sổ với hắn hay không, đó thì là chuyện khác rồi.

Không sao, nếu chỉ còn lại Lạc Thị với Nguyệt Thoái, Lạc Thị nhất định sẽ trở nên căng thẳng, cũng không thể hùng hổ truy hỏi nữa! Nhất định không có vấn đề!

"Phạm Thống."

Dự tính của tôi rất chu đáo, hơn nữa so với để lại một mình Nguyệt Thoái đối mặt với Lạc Thị, để một mình cậu đối mặt với Chu Sa mới là chuyện tàn nhẫn chân chính, cho nên lần này hẳn là vẫn ổn đi? Cậu ấy chắc sẽ không trách tôi chứ... Hình như có

người đang gọi tôi?

Phạm Thống khựng lại một chút sau khi ý thức được có người gọi tên của mình, vốn tưởng rằng Lạc Thị hoặc là Nguyệt Thoái đuổi tới, suýt nữa hoảng quá hồn bay phách tán, nhưng hắn vừa quay đầu, lại phát hiện một người mà hắn hoàn toàn không thể hiểu được vì sao lại xuất hiện ở đây, và vì sao lại gọi hắn.

Lăng, Lăng Thị đại nhân...?

Lăng Thị phớt lờ vẻ mặt kinh ngạc của hắn, đôi mắt xinh đẹp đó bình tĩnh nhìn vào hắn, tiếp đến lên tiếng hỏi.

"Ngươi bây giờ chắc là rảnh? Hi vọng ta không nhầm."

Tôi cảm thấy tôi mới có nhầm hay không đây! Lăng thị đại nhân vì sao lại mai phục trên đường... gọi tôi lại, hỏi tôi có rảnh hay không cơ chứ! Đây là cảnh trong mộng mị cùng với mộng tưởng từ rất lâu của Mễ Trọng, nhưng không phải của tôi!

"Ngài không có chuyện gì sao?"

"Ta hi vọng ngươi đi theo ta một chuyến, đến chỗ ta. Ta có chuyện cần hiệp trợ của ngươi."

Lăng Thị trực tiếp tỏ rõ mục đích của mình, đây khiến Phạm Thống càng mờ mịt.

A? Đây nghĩa là muốn tôi tới Lăng Thị Các? Đây rốt cuộc là chuyện làm sao? Đây là phát triển gì? Tôi với Lăng Thị đại nhân chẳng có chút quan hệ nào đi?

"Tôi có thể không đi không?"

Tôi biết tôi từ chối lời mời của Lăng Thị đại nhân, Mễ Trọng nếu biết được nhất định sẽ muốn làm thịt tôi, túm lấy vai tôi gào rống "chuyện tốt như thế ngươi vậy mà từ chối" vân vân, nhưng

tôi thật sự cảm thấy rất nguy hiểm mà, may thay nguyền rủa không có phác tác, tôi cũng đã biểu đạt ý không muốn đi rồi, Lăng Thị đại nhân ngài cũng có thể coi như thôi chứ?

"Vậy chỉ sợ..."

Lăng Thị hờ hững nói, nhanh chóng túm lấy tay của hắn.

"Không thể thuận theo ngươi."

◎Lời bạt của Phạm Thống

Đã xảy ra chuyện gì --

Sau vụ bị bắt cóc ở trong hẻm lần trước, lần này là Lăng Thị đại nhân muốn ở đầu đường ngang nhiên bắt cóc tôi sao --

Lần này Nguyệt Thoái có đến cứu tôi không -- có không -- có không -- Không, nếu như theo như kiểu lần trước, Nguyệt Thoái nếu như đến cứu tôi, vậy tức là cuối cùng cậu ấy sẽ diệt gọn tôi với Lăng Thị đại nhân luôn sao?

Tôi thật sự không biết tôi từ lúc nào được săn đón như vậy rồi, tôi chẳng qua chỉ là một cái thùng cơm thôi à!

Mặc dù so với bị một dám cư dân tân sinh cộng thêm một tên cư dân nguyên sinh tâm thuật bất chính bắt cóc, bị Lăng Thị đại nhân mệnh danh đệ nhất mỹ nhân Đông Phương Thành bắt cóc, trên thị giác và tâm lý hình như được an ủi đôi chút, nhưng mà, nhưng mà...

Nhưng vẫn là bị bắt cóc như nhau! Còn chẳng phải như nhau sao!

Lần trước bị bắt cóc là vì để dùng tôi dụ Nguyệt Thoái tới, mục tiêu chân chính của bọn chúng là Nguyệt Thoái, vậy lần này Lăng Thị đại nhân bắt cóc tôi là ...? Chắc không phải cũng vì

Nguyệt Thoái chứ?

Hay mục tiêu chân chính của ngài ta là Chu Sa! Kỳ thực ngài ta nhìn trúng Chu Sa rồi? Không đúng, nếu là Chu Sa, ngài ta trực tiếp đi bắt cậu ta chẳng phải là được rồi, bắt tôi làm gì? Huống hồ cảm tình của Chu Sa với tôi cũng không tốt.

Tôi cảm thấy bất luận là vì Nguyệt Thoái hay là Chu Sa đều không có khả năng lắm, Lăng Thị đại nhân thoạt nhìn chỉ sẽ vì Âm Thị đại nhân đi --?

Gặp quỷ rồi -- Nếu vì Âm Thị đại nhân, thì lại mắc mớ gì đến tôi! Các ngài đã có thể ở trên đài rủ rỉ rù rì không dứt rồi, một tiểu dân như tôi chẳng lẽ có thể giúp các ngài được gì sao? Hay là hôm năm mới Âm Thị đại nhân buộc phải theo quy củ mà hôn tôi một cái khiến ngài ghi hận lâu như thế --

Bởi vì quá đỗi hoảng loạn bất an, đầu của tôi cũng rối lên, cứ làm ra một đống suy đoán vớ vẩn, thế này hẳn là không được đi?

Tôi phải nên bình tĩnh lại, khôi phục hình tượng lãnh tĩnh tri thức thông thái của tôi, như vậy mới có thể dẫn tương lai của tôi đến đường lối ánh sáng...

Nhưng đây căn bản là chuyện không thể nào --

Nói thật, um, Puhahaha, ngươi có cân nhắc cứu ta một chút không?

Ngươi chắc không phải lại đang ngủ chứ?

Hay ngươi vẫn còn tức giận hả? Đừng như thế mà --

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5 + 5: Khởi Dậy Vì Ai

"Nếu như ngươi không quan tâm, thì để ta quan tâm thay ngươi." -- Lăng Thị

Thần Vương Điện Đệ Ngũ Điện, có thể nói là chỗ sâu nhất của cả vương điện, cũng là nơi gần nữ vương ở nhất -- Phạm Thống lần trước đến đây, là vì để giúp Lạc Thị quét dọn Huy Thị Các, lần này, lại là bị Lăng Thị "mời" về.

Được mời đến Lăng Thị Các làm khách, là chuyện mà Phạm Thống nghĩ cũng chưa từng nghĩ, như vậy tính ra, nơi ở của toàn bộ ngũ Thị Thần Vương Điện, chỉ còn lại Vi Thị Các là chưa từng đi, đương nhiên, hắn cũng không có ý nguyện đi luôn một lượt, đối với hắn mà nói, nơi này vẫn là có chút nguy hiểm, có thể không tiếp cận tốt nhất vẫn là đừng tiếp cận, tránh cho hứng phải đại nạn gì khiến cho một bình dân như hắn không thể chịu nổi.

Chẳng qua, nói được mời tới, chỉ là cách nói dễ nghe một chút, trên thực tế phải là bị cường hành mang về, bởi vì Lăng Thị căn bản phớt lờ ý muốn của Phạm Thống, lấy bản lĩnh của hắn, kỳ thực cũng không cần suy nghĩ Phạm Thống có chịu hay không, trong giây phút tay của hắn túm lấy Phạm Thống, đã đủ để khiến đối phương mất đi năng lực đề kháng rồi.

Sau khi bị mang đến đây, Phạm Thống không có tâm tình nghiên cứu bài trí của Lăng Thị Các, hắn bây giờ lo lắng cho hoàn cảnh với tương lai của mình hơn, cho dù trong đầu nghĩ lung tung một đống suy đoán, vẫn không đoán ra được nguyên nhân Lăng Thị phải mời hắn tới một chuyến.

"Rất xin lỗi thủ đoạn có hơi cứng một chút, ngươi muốn uống chút trà không?"

Sau khi Lăng Thị để hắn ngồi xuống, đầu tiên dò hỏi câu này, hình như vẫn coi hắn như khách mà chiêu đãi.

Nhưng Phạm Thống chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm bất an.

Lăng Thị đại nhân, chiêu này của ngài là tiên lễ hậu binh sao? Có thể nhảy qua những trình tự rườm rà này, đi thẳng vào chủ đề không? Ngài cái gì cũng không nói rõ như vậy, trà ngài bưng tới tôi nào dám uống chứ!

"Ta biết lời mời đột ngột như vậy sẽ khiến người bất an, kỳ thực ngươi cũng không cần lo lắng, chỉ có một vài chuyện nhỏ cần sự phối hợp của ngươi mà thôi."

Thấy Phạm Thống không nói chuyện, Lăng Thị lấy giọng cực kỳ bình thản giải thích sơ một chút, chẳng qua, giải thích với mức độ đó kỳ thực cũng không có giúp ích được bao nhiêu.

"Là chuyện lớn gì? Sau khi bắt đầu tôi không thể trở về sao?"

Oa! Đừng tự nguyền rủa mình! Tôi là muốn hỏi sau khi kết thúc tôi có thể trở về không!

"Nếu như ngươi phối hợp thì sẽ không có chuyện. Nếu ngươi không cần uống hớp trà để thả lỏng, chúng ta có thể trực tiếp bắt đầu."

... Đây là uy hiếp? Đây là uy hiếp phải không? Đây nghĩa là không phối hợp thì sẽ xảy ra chuyện, đúng không? Lăng Thị đại nhân ngài tội tình gì phải làm khó một nhân vật nhỏ như tôi?

"Cho nên, ngươi cần trà không?"

"Được."

Không! Tôi là nói không cần! Mau làm cho xong chuyện để tôi về nhà sớm đi!

A a, Nguyệt Thoái với Lạc Thị đang ăn cơm, sẽ không lập tức trở về túc xá, cho nên sẽ không phát hiện tôi biến nất --

Nước trà hình như là thứ thường trực ở Lăng Thị Các, Lăng Thị không có bị thủ tục pha trà làm lỡ thời gian, mà là trực tiếp bưng khay trà ra, rồi đưa chén trà đã rót xong đặt trước mặt Phạm Thống, bản thân cũng bắt đầu uống.

Trà ngon nên chậm rãi thưởng thức, trà từ trong Lăng Thị Các bưng ra đương nhiên sẽ không phải hàng rẻ tiền, chỉ là dưới bầu không khí này, trà dù ngon cách mấy Phạm Thống cũng nếm không ra mùi vị, chỉ cảm thấy nhất cử nhất động đều như ngồi bàn chông, khá là không thoải mái.

"Vậy thì, ta sẽ vào thẳng chủ đề. Ta muốn biết chân tướng của cuộc đồ sát lúc trước."

Trà uống được một nửa, Lăng Thị đã mở miệng, vừa mở miệng đã khiến Phạm Thống căng thẳng thần kinh.

"Ngoại trừ hung thủ cùng với kẻ hiềm nghi về sau được nhận định không phải hung thủ, ngươi là người sống sót duy nhất ở hiện trường, cho nên, ta muốn biết chân tướng, thông qua ngươi là phương pháp tốt nhất."

Ơ? Chẳng phải không có người nói ra sao? Vì sao lại biết tôi cũng ở hiện trường? Lăng Thị đại nhân quả nhiên thần thông quảng đại?

Trên báo cáo tra nghiệm lúc đưa đi thẩm có ghi chi tiết án tình, điều này Phạm Thống tự nhiên là sẽ không biết, sau khi nghe xong lời của Lăng Thị, Phạm Thống rơi vào hoàn cảnh hết sức khó xử.

Tình huống thực sự đương nhiên không thể nói, bởi vì hắn không chắc sau khi nói ra, vụ án của Nguyệt Thoái liệu có bị lật lại hay không, dù sao thì hắn căn bản không biết Âm Thị là làm thế nào để Nguyệt Thoái được phóng thích, hơn nữa, Âm Thị còn từng căn dặn, cho dù Lăng Thị hỏi cũng không thể nói.

Càng gay go chính là, miệng của hắn không được nghe lời hắn cho lắm, ngay cả muốn nói dối cũng có chút khó khăn, đây đúng là cái nan đề khó xử lý.

"Ngài hỏi cái đó làm gì vậy?"

Lăng Thị lại quan tâm một cái vụ án đã kết thúc, tự nhiên là có nguyên nhân của hắn, Phạm Thống cảm thấy, phải tìm hiểu một chút trước.

"Ta muốn biết chuyện xảy ra ngày hôm đó. Ta muốn biết, hắn là làm sao bị thương."

Lăng Thị không có tránh né cái vấn đề này, hắn trả lời rất trực tiếp.

"Ra ngoài tản bộ liền bị thương, lời nói nhảm nhí này ai sẽ tin? Ta sẽ không để sự tình trôi qua như vậy, sẽ không."

Khi Lăng Thị lấy giọng điệu bình tĩnh nói như thế, trên lưng Phạm Thống cũng túa mồ hôi lạnh.

-- Trời ơi, đây chẳng phải càng không thể nói sao? Là đang nói Âm Thị đại nhân đúng chứ? Âm Thị đại nhân làm sao bị thương, còn chẳng phải là bị Nguyệt Thoái đả thương sao? Nếu nói ra, Nguyệt Thoái rốt cuộc sẽ thế nào?

"Tôi vẫn không hiểu lắm ngài rốt cuộc muốn biết những cái gì..."

Phạm Thống đánh liều nói tiếp một câu, Lăng Thị lập tức cho

hắn trả lời.

"Hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Âm Thị làm sao bị thương? Còn có -- là ai đả thương hắn."

Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi! A A A! Không phải tôi! Tuyệt đối không phải tôi! Ngài cũng nhìn ra tôi vừa vô hại vừa yếu đuối đi? Ngài chắc hẳn có thể phán định tôi không hề có chút hiềm nghi chứ?

Phạm Thống bởi vì sóng gió dưới bầu không khí bình tĩnh này mà thoáng cứng đờ, đây thật sự rất khiến người sợ hãi.

"Ngài cho dù hỏi tôi như vậy, tôi cũng..."

"Ta cũng không muốn nghe trả lời của ngươi."

Lăng Thị nói xong, chậm rãi đứng lên.

"Ta chỉ cần trực tiếp hỏi đầu của ngươi là được rồi."

Chờ, chờ một chút! Cái gì? Ngài muốn làm gì đầu của tôi? Giải phẫu nó ra sao? Đông Phương Thành không có cái loại kỹ thuật thủ thuật này đi! Bên trong chứa toàn mấy thứ dơ bẩn không có gì để coi đâu --!

Có lẽ câu nói này của Lăng Thị quá mức kinh dị, cả người Phạm Thống cũng bật dậy khỏi chỗ ngồi, rất có xu hướng thấy tình huống không ổn muốn bỏ chạy.

Chẳng qua hắn mới đứng dậy, cũng còn chưa di động, không gian bốn phía liền tỏa ánh sáng vàng, đột ngột hiện ra vách tường trong suốt mang hình thái chú văn, mặc dù chưa thể hiện tác dụng gì, nhưng Phạm Thống có thể hiểu rõ, đây là kết giới dùng để vây khốn hắn.

Lăng Thị không phải người hay sơ sót, hôm nay hắn cũng hoàn

toàn không có ý định lỡ tay để người chạy thoát đâu nhỉ?

"Giống như trình tự giải phong ký ức vậy, mọi thứ rất đơn giản, giao đoạn ký ức đó của ngươi cho ta, ngoan ngoãn phối hợp."

Lăng Thị lạnh lùng nhìn hắn, nghiễm nhiên hoàn toàn không cho hắn con đường lựa chọn.

Vậy là không phải giải phẫu đầu rồi? Đây hình như khiến người thoáng yên tâm một chút? Nhưng, cho ngài thì cũng không có chỗ tốt gì, chẳng lẽ ngài sẽ giúp tôi giải phong một phần ký ức làm thù lao sao? Không không, cho dù như vậy vẫn là không thể cho ngài!

Khi Lăng Thị đi đến gần hắn, Phạm Thống thử lùi lại, chẳng qua lùi chưa được mấy bước đã đến phạm vi của tường phù chú trong suốt rồi, nếu cứ thế trực tiếp đụng lên, thực sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Lăng Thị đại nhân, dụ dỗ người khác như vậy thì không tốt lắm đâu!"

Ư, từ trái nghĩa của bức bách là dụ dỗ? Là như vậy à?

"Ta không quan tâm sự tình có chính đáng hay không, ta chỉ muốn đạt được mục đích của ta."

Đừng tùy tiện dùng khuôn mặt đại mỹ nhân đó nói lời thoại của người xấu như vậy chứ!

Lúc này, phù chú do Lăng Thị búng ra đánh trúng thân thể của Phạm Thống, dưới hiệu lực của đạo phù này, hắn tức thì mất đi lực khống chế đối với tứ chi, mất tự chủ quỳ rạp xuống đất.

"Ta đã khuyên ngươi đừng kháng cự rồi."

Lời này nghe lên có mùi như rượu mời không uống muốn uống

rượu phạt... Nhưng tôi vẫn không muốn -- Ngài làm sao có thể dùng biện pháp mạnh --

"Chẳng lẽ còn có bí mật gì không thể nói cho người khác sao? Mà thôi, ta xem xong là biết."

Nhìn bóng dáng Lăng Thị áp sát tới, nội tâm của Phạm Thống tràn ngập tuyệt vọng, dưới tình huống không biết cầu cứu ai, hắn đành ôm một tia hi vọng gọi vũ khí bên hông.

Puhahaha -- cứu mạng với -- đều tại ta không tốt, tóm lại ngươi giúp ta đi --

"Hử? ... Phạm Thống ngươi làm sao lại xảy ra chuyện rồi?"

Ta cũng không biết vì sao lại thế này! Ngươi có biện pháp giúp ta không --

"Bổn phất trần mặc kệ ngươi, có chuyện mới nghĩ đến ta, căn bản chỉ muốn lợi dụng ta."

Không, không phải như vậy! Ta mới không có ti tiện như thế! Ngươi dừng hiểu lầm phẩm cách của chủ nhân mình như vậy chứ!

"Hừ. Ta đã không tin ngươi nữa, huống hồ ngươi vừa lại không có nguy hiểm tính mạng, hắn chẳng qua cũng chỉ là muốn xem ký ức của ngươi, căn bản không phải chuyện gì lớn."

Vấn đề là không thể cho ngài ta xem --

"Làm gì có cái gì không thể cho hắn xem, ta khinh."

Ngài ta muốn xem đoạn ký ức đó nhất định sẽ phải tìm kiếm một phen ở trong não ta, vậy thì sẽ nhìn thấy chuyện ta nói ta muốn tương thông xác thịt với ngươi đấy!

Puhahaha đột nhiên trầm mặc một giây.

Lúc này, Lăng Thị đã đưa tay ấn xuống đỉnh đầu của Phạm Thống rồi.

"Loại, loại chuyện đó... là ngươi mất mặt cũng không phải ta mất mặt! Ai bảo miệng ngươi tệ hại như thế!"

Bây giờ không phải lúc so đo cái này! Cái gì mà chỉ có ta mất mặt, ngươi quên ngươi là trả lời một cách ngại ngùng e thẹn lắp bắp thế nào rồi sao? Ta còn nhớ, tất cả đều còn bên trong ký ức, sắp bị thấy đến nơi rồi!

"Phạm Thống ngươi là cái đồ khốn!"

Thế là, khi Lăng Thị thi triển lực lượng thâm nhập vào đầu của Phạm Thống, đột nhiên một cỗ lực bài xích trực tiếp xung kích tới, hất tay của Lăng Thị ra.

"Ơ?"

Hắn cảm thấy hơi ngạc nhiên, mà cuộc tranh cãi của Phạm Thống với Puhahaha vẫn còn đang tiếp tục.

"Loại chuyện đó vì sao phải nhớ hả! Ngươi cái tên đần này, đần độn, đần độn!"

Loại chuyện đó làm sao có thể quên chứ! Ngươi như vậy chẳng phải là làm khó người sao!

"Ngươi quên cho bổn phất trần! Mau quên ngay! Chuyện đáng xấu hổ như thế!"

Ta nói bây giờ thật sự không phải lúc nói chuyện đó! Ngươi có thể giải trừ trói buộc trên người ta không --

Bởi vì Phạm Thống rõ ràng bị vây trong trạng thái không thể phản kháng, lực bài xích vừa rồi hết sức không tầm thường, Lăng Thị tự nhiên không thể không truy cứu lý do, hắn nhìn sơ, rất

nhanh chóng đã làm ra phán đoán minh xác.

"Là cây phất trần này sao..."

Puhahaha -- giúp ta mau lên -- sắp không kịp rồi --

"Nhưng, hắn có gọi ta là phất trần đàng hoàng, ta cảm thấy hắn là người tốt."

Ngươi chẳng phải không muốn đoạn ký ức đó bị nhìn thấy à! Làm sao đổi thái độ nhanh như thế!

"Ngẫm kỹ lại vẫn là thôi đi, dù sao cuộc sống của ta cũng đã bị ngươi hủy rồi, thêm chuyện này cũng không khác mấy, Phạm Thống ngươi chịu chết đi, đồ khốn."

Này --

Lăng Thị rút Puhahaha ra khỏi thắt lưng của Phạm Thống, sau đó đặt nó lên ghế bên cạnh, bởi vì cảm ứng tâm linh của bọn họ vẫn chỉ là giai đoạn sơ bộ, cự ly như vậy thì không cách nào nói chuyện nữa, thấy tình huống này, sắc mặt của Phạm Thống khá là cứng đờ, lần này hình như cũng chỉ có thể bỏ cuộc thôi.

Lăng Thị đại nhân ngài làm sao liếc mắt đã có thể nhìn ra là Puhahaha có vấn đề hả? Nguyệt Thoái hình như cũng từng nói nó là một thanh vũ khí tốt... Chẳng lẽ trên đời này chỉ có mình tôi không biết xem hàng sao?

Khi năm ngón tay thon dài của Lăng Thị lần nữa ấn xuống đỉnh đầu của hắn, Phạm Thống chỉ cảm thấy một luồng mát lạnh thấm vào trong đầu, giống như từng tia khí từ lòng bàn tay của Lăng Thị xuyên thấu vào, cho dù không có đau đớn, loại cảm giác đó vẫn hết sức không thoải mái.

Bây giờ hắn là giai đoạn tìm kiếm, chờ đến khi tìm được đoạn ký ức ngài ta cần, ngài ta sẽ rút tay mình ra để xem đi?

Làm sao đây?

Rốt cuộc nên làm sao đây?

Phạm Thống đã kinh hoảng đến không suy nghĩ được gì, hắn bây giờ nghĩ không ra bất cứ biện pháp thoát vây nào, dường như chỉ có thể trơ mắt nhìn sự tình xảy ra.

Chỉ có điều, rõ ràng là cục diện nắm chắc thắng lợi, Lăng Thị lại lần lượt gặp phải trở ngại -- ví dụ như nói, vào đúng lúc này, đột nhiên Âm Thị xông vào.

"Lăng Thị, dừng tay!"

Khi nhìn thấy Âm Thị xuất hiện, Lăng Thị giật mình một cách minh hiển, tường chú xung quanh biến mất bởi vì hắn không có tiếp tục truyền phù lực, hắn cũng không thể không bỏ dở động tác bên tay.

"Ngươi làm sao lại..."

"A! Thật là, sao lại thế này, ta đã biết người sẽ làm như thế, ngươi như vậy cũng quá đáng lắm rồi!"

Âm Thị đi qua, tiện tay vung một cái đã giải trừ phù chú trói buộc trên người Phạm Thống, Lăng Thị thì vẫn ở dưới trạng thái không thể lý giải.

"Vì sao ngươi lại biết, ta còn chờ đến bây giờ mới tiến hành điều tra, đáng lẽ không có sơ hở..."

"Chúng ta cũng đã ở cùng nhau biết bao năm rồi, ta làm sao có thể không biết ngươi đang nghĩ cái gì?"

Khi Âm Thị thoáng phẫn nộ nói ra câu này, thần tình của Lăng Thị nhất thời có chút phức tạp.

"Ta chưa bao giờ cho rằng ngươi sẽ biết ta đang nghĩ cái gì.

Vậy thì sao? Ngươi muốn ngăn cản ta?"

"Đương nhiên phải ngăn cản ngươi! Ngươi rốt cuộc muốn làm gì hả! Thương cũng đã lành rồi không phải sao? Qua rồi cũng đã qua rồi, ta cũng không truy cứu nữa vì sao ngươi phải truy cứu?"

"Làm sao có thể qua rồi là không truy cứu nữa?"

Ngữ khí của Lăng Thị bởi vì cáu kỉnh cũng trở nên kịch liệt.

"Thương khỏi rồi thì có nghĩa là chưa từng bị thương sao? Bởi vì nguyên nhân nào đó bị thương một lần thì sẽ không bởi vì cùng một nguyên nhân như vậy mà bị thương nữa sao? Ngươi cũng là sẽ chết! Nhưng bản thân ngươi không quan tâm! Vì sao ngươi bị trọng thương, gặp phải nguy hiểm, ta lại cái gì cũng không thể biết đây? Lúc ngươi làm bất cứ chuyện gì, có từng nghĩ đến mình cũng có thể sẽ chết không? Ngươi cho rằng tua rua màu đen thuần là đại biểu cho thiên hạ vô địch à?"

Sau khi hắn rống hết một hơi xong, hít sâu một hơi, cố gắng khắc chế cảm giác bất an sốt ruột đó. Âm Thị sau khi bị hắn rống lên như thế thì hơi sững sờ mấy giây.

"A, Lăng Thị, ngươi thật đáng yêu, lại có thể vì thế nổi nóng."

Câu này khiến Lăng Thị nhất thời tắt ngúm, có cảm giác không nên nói chuyện với đồ ngốc.

"Ta hỏi cái gì ngươi cứ trả lời cái đó...."

"A, vốn là vậy mà, ngươi quả nhiên là anh em tốt của ta, vậy mà sợ ta chết đến vậy."

Bị gác sang một bên, Phạm Thống lúc này đang chẳng biết nói gì.

Để tôi làm rõ một chút đầu đuôi. Hm, đầu tiên là Âm Thị đại

nhân xông vào chất vấn Lăng Thị đại nhân vì sao muốn làm chuyện xấu, sau đó thổ lộ của Lăng Thị đại nhân đại khái có ý là "còn chẳng phải đều vì ngươi, còn không quỳ xuống", tiếp theo Âm Thị lại lấy tài ăn nói trời sinh của ngài ta lái đề tài sang một hướng kỳ quái, khiến cho bầu không khí hết sức vi diệu.

Lăng Thị đại nhân, tôi cảm thấy ngài gần như có thể nói giống với Puhahaha rồi: "Ngẫm kỹ lại vẫn là thôi đi, dù sao cuộc sống của ta cũng đã bị ngươi hủy rồi, thêm một chuyện này cũng không khác mấy, Âm ngươi chịu chết đi, đồ khốn!"

A, không đúng, Âm Thị đại nhân là tới cứu tôi, tôi làm sao có thể bảo ngài ta chịu chết đây?

Âm Thị đại nhân mau dùng khí thế của ngài áp đảo Lăng Thị đại nhân đi! Ngàn vạn lần đừng bị ngài ta thuyết phục!

"Tóm lại, thương đã khỏi rồi, ta tự có chừng mực, lão già ngươi đừng so đo nữa, nếu ngươi lại mang người về phòng mình làm loại chuyện này, ta sẽ tức giận."

Tôi sâu sắc cảm thấy tôi có thể mang Puhahaha nhà tôi cáo lui rồi, không biết ý hai vị đại nhân thế nào?

"..."

Lăng Thị liếc Phạm Thống một cái, ánh mắt hình như có chút không vui, Phạm Thống thì bị hắn nhìn cho rùng mình, rất muốn mau chóng rời khỏi đây, trở về nơi có bầu không khí nhẹ nhõm hơn.

"Thả hắn đi, ngươi sẽ chính miệng nói cho ta chân tướng?"

"A, không được, nếu ngươi lại chạy đi nói cho Anh, sẽ càng ngày càng phiền."

"... Nếu như ngươi không cho ta một cái giải thích, ta sẽ thật

sự đi nói Anh cần lật lại vụ án."

"A! Anh em tốt làm sao có thể làm loại chuyện này với anh em tốt của mình! Ta hôm nay mới ở trên đài giúp ngươi giải quyết một tốp ruồi nhặng đấy!"

"Ta thế nhưng không có nhờ ngươi, đó là ngươi tự muốn làm."

Bởi vì Lăng Thị không chịu nhượng bộ, Âm Thị nói ngon nói ngọt một hồi lâu, cuối cùng đành hơi thỏa hiệp.

"Ta chỉ là, ta chỉ là lúc ở hiện trường bị năng lực chất biến của một cư dân tân sinh đả thương thôi! Thế này ngươi vừa lòng rồi chứ!"

Nghiêm khắc mà nói, thứ đả thương hắn là lực lượng của Nguyệt Thoái, không có mấy quan hệ với chất biến, chẳng qua dị tượng chất biến hôm đó xác thực rất khủng bố, trong lời nói dối lẫn với một số lời nói thật, cũng tương đối có lực thuyết phục hơn.

"Chỉ như vậy?"

Lăng Thị vẫn có chút hoài nghi, luôn cảm thấy "chân tướng" như vậy hình như hơi quá đơn thuần.

"Nếu không còn làm sao?"

Âm Thị tỏ rõ thái độ không có gì để nói, thế là Lăng Thị nhíu mày nhìn sang Phạm Thống, giống như cảm thấy có lẽ từ chỗ hắn có thể moi ra nhiều thứ hơn, đây lần nữa khiến da đầu Phạm Thống tê dại.

"A, ngươi đừng nhìn hắn nữa, là ta căn dặn hắn đừng nói ra, loại chuyện này rất mất mặt! Ngươi làm sao cũng không cho ta một chút mặt mũi?"

Phù, Âm Thị đại nhân ngài như vậy mới đúng mà, bảo chúng

tôi đừng nói ra, thì phải phụ trách bảo vệ tôi đấy...

"Thôi được rồi, ngươi làm hắn sợ rồi, ta đưa hắn ra ngoài trước, trở về nói chuyện với ngươi sau."

Âm Thị nói xong, liền đi qua vỗ vai của Phạm Thống, tỏ ý đi theo hắn ra ngoài, Phạm Thống vội vàng túm lấy Puhahaha trên ghế rồi liền đi theo, đối với hắn mà nói, bây giờ có thể cách Lăng Thị xa bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Ra khỏi Lăng Thị Các không bao xa, Âm Thị liền mang giọng áy náy nói chuyện với Phạm Thống.

"A, bạn của tiểu Nguyệt, thật là ngại quá, Lăng Thị hắn không có ác ý, ngươi đừng để bụng."

Theo cá nhân tôi mà nói, tôi cảm thấy ngài có ác ý hơn a a a! Đầu tiên là chủ nhân của cây lau, bây giờ là bạn của tiểu Nguyệt sao! Đây bảo người làm sao không để bụng hả --!

"Không sao, ít nhất ngài đã tới, tôi cũng đã xảy ra một số chuyện, không thể chấp nhận lắm, đại khái là vậy đi."

"Hả? Vừa là không sao, vừa là không thể chấp nhận lắm, rốt cuộc là thế nào? Ngươi đã xảy ra chuyện gì?"

Hỏi cái miệng tôi đi, tôi cũng không biết.

Về phần tôi đã xảy ra chuyện gì... Có khả năng là tôi lại uy hiếp Puhahaha, khiến cho cảm tình giữa chúng tôi rạn nứt càng triệt để, nó thậm chí bảo tôi chịu chết gì đó thì phải? A ha ha ha...

"Âm Thị đại nhân, có cách nào có thể khiến cho cảm tình với vũ khí của người khác tốt hơn?"

Phạm Thống vốn là chợt nảy ý muốn hỏi Âm Thị thử xem, cho dù Âm Thị thoạt nhìn rất không đáng tin cậy, nhưng biết đâu đôi

khi có vài phương pháp tốt -- chẳng qua, lời của hắn lại bị đảo ngược rồi.

"Hả? Thân với vũ khí người khác làm gì? Có ích lợi gì chứ!"

Âm Thị cả kinh, hoàn toàn không thể lý giải ý đồ của Phạm Thống.

"Không, tôi chân chính muốn hỏi là phải làm thế nào khiến cảm tình với vũ khí của mình kém hơn."

Đừng bức tôi văng tục! Chó cùng cũng sẽ rứt giậu đấy! Nãy giờ tôi muốn hỏi là phải làm thế nào khiến cảm tình với vũ khí của mình tốt hơn!

"Hả? Vì sao muốn khiến cảm tình với vũ khí của mình kém hơn? Ta thật không hiểu ngươi. Nếu như ngươi nghiêm túc muốn làm như vậy, có lẽ có thể lấy lửa đốt lông nó, hoặc là ném nó vào nước bẩn gì đó..."

Âm Thị đại nhân! Đừng nghiêm túc lấy điều kiện vũ khí là cây lau để nêu ý kiến! Tôi căn bản không có muốn hỏi vấn đề này --

"Phạm Thống cái tên bạn khốn kiếp này của ngươi cũng là đồ khốn!"

A.

A a.

Xong rồi... Puhahaha nghe thấy rồi... tóm lại tôi nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch đi?

Mà nói tới cái thế giới này cũng không có Hoàng Hà. Nhưng đây thật sự không phải trọng điểm... Này! Puhahaha! Ngươi chẳng phải đã biết miệng ta có tật rồi sao? Vậy ngươi nên biết ta không phải muốn hỏi cái vấn đề đó! Ngươi trả lời một chút coi!

Phạm Thống thử dùng tâm linh liên hệ với Puhahaha, chẳng qua chỉ nhận được câu trả lời cực kỳ bất thiện.

"Bổn phất trần nếu như còn nghe ngươi giảo biện sẽ đổi nghề làm cây lau! Ngươi đi chết đi!"

Phạm Thống hứng phải đả kích nặng nề, chẳng qua, hắn vẫn chưa hoàn toàn bỏ cuộc.

Puhahaha, để chúng ta bình tĩnh nói chuyện đi...

"Bổn phất trần không có gì để nói với kẻ tiểu nhân hèn hạ như ngươi!"

Ngươi làm ơn nghe ta nói...

"Không muốn!"

Ngươi cũng lý trí chút đi...

"Không muốn!"

Nhưng chúng ta vẫn còn phải chung sống với nhau cả đời --

"Không muốn! Nói cái gì cũng không muốn! Ngươi câm miệng ngươi cút đi ngươi chết đi!"

Hình như có vẻ hoàn toàn mất đi lý trí và không thể giao tiếp rồi.

Rốt cuộc có chỗ nào đáng để tức giận như vậy? Nói muốn đốt lông nó chọc giận nó rồi sao? Những đó cũng không phải ý của tôi --

"A, giữa ngươi với vũ khí của ngươi thế nào rồi? Vì sao lại không muốn có cảm tình tốt với nó? Ngươi thay lòng muốn đổi cái khác?"

Âm Thị đại nhân xin ngài đừng hỏi nữa -- nó nghe được hết đấy --

"Xác thực có chuyện này, chúng tôi không chỉ là có một vài hiểu lầm nhỏ."

Oa! Từ từ đã! Cái miệng chết tiệt này ngươi chờ đã cho ta!

Hiểu lầm nhỏ nếu như nhanh chóng biến thànhh hiểu lầm lớn, nhất định là tại cái miệng chết tiệt này --

"... Hừ hừ hừ."

Puhahaha ngươi không nói chuyện mà hừ ba tiếng như vậy tức là ý gì!

"Nếu như không muốn thì bán cho ta! Ta vẫn luôn mốn có một cây lau!"

Mắt Âm Thị sáng lên, lập tức nói như vậy, đây khiến mặt Phạm Thống co giật, chừng như không biết nên nói cái gì mới tốt.

Ngài không biết đến tiệm gia cụ trực tiếp mua một cây là được à? Hay là bởi vì nó biết nói chuyện cho nên đặc biệt được ngài yêu thích? Đây là tình huống gì? Tôi rốt cuộc nên nói thế nào? A, tôi có phải là nên hỏi ngài nguyện ý tốn bao nhiêu tiền mua nó?

Chẳng qua tôi hoàn toàn không muốn bán, hỏi cái này làm gì...

Nhưng, Phạm Thống không có hỏi, Âm Thị lại tự nói rồi.

"Ba vạn xâu tiền ngươi cảm thấy thế nào? A, nếu chê quá thấp ngươi có thể tự ra giá!"

Phụt!

Cái gì chứ! Tôi đã nghe thấy cái gì? Dừng dụ dỗ tôi, tôi đột nhiên rất muốn bán rồi!

Hai trăm xâu tiền đổi lấy ba vạn xâu tiền, đây là món lời khổng lồ gì vậy! Rốt cuộc là Âm hị đại nhân ngài quá giàu sụ, hay là đến bây giờ tôi vẫn không biết giá trị của Puhahaha?

Đừng tùy tiện ra giá trên trời như vậy có được không, tôi chỉ là một tên dân thường ý chí kém thôi!

"Có được không? Đừng bán cho người khác, bán cho ta đi, ta sẽ đối xử tốt với nó."

Âm Thị làm như cảm thấy Puhahaha rất được săn đón, cho nên giành trước thắng trước, mà Phạm Thống sau khi nghe xong lời của hắn, cũng bắt đầu do dự.

Puhahaha bây giờ dường như đang hận tôi thấu xương, ở bên cạnh tôi nó cũng không vui vẻ, Âm Thị đại nhân hình như thật sự rất thích nó, mặc dù Âm Thị đại nhân có hơi thiếu nơ-ron thần kinh, nhưng đối xử tốt với nó hẳn là vẫn không thành vấn đề, như vậy Puhahaha cũng không cần trở về tiệm vũ khí đóng bụi ở đó, có phải là bán cho ngài ta thì tốt hơn hay không đây?

Hơn nữa như vậy tôi còn có thể lấy được ba vạn xâu tiền, cảm giác hình như song phương đều có chỗ tốt còn được lời nữa --?

Chờ đã! Tôi quả nhiên là bị tiền thu hút rồi sao! Trước đó nói cái gì mà suy nghĩ cho hạnh phúc của Puhahaha căn bản chỉ là cái cớ đi! Phạm Thống! Ngươi như vậy là không được!

Tôi cảm thấy nếu tôi bán nó đi thật, nó có khi sẽ đề xuất điều kiện "muốn ta nhận chủ thì phải làm thịt cái tên Phạm Thống bẩn thỉu cặn bã kia" với Âm Thị đại nhân?

Làm người thật sự không cần thiết làm đến mức độ này đi, dù sao loại của cải khổng lồ trên trời rơi xuống này lấy xong cũng sẽ gặp tai họa khổng lồ, lau nước miếng một chút rồi thôi...

Chẳng qua, tôi trên đạo nghĩa tốt hơn vẫn là hỏi một chút.

Puhahaha, um, ngươi có muốn đổi chủ không?

"..."

Nói câu nào đi chứ! Đừng không trả lời!

"Bổn phất trần cho rằng nhận được hai chủ nhân là chuyện hết sức mất mặt, chẳng qua loại chuyện này ta còn lâu mới nói với ngươi."

Ơ? Nhưng ngươi chẳng phải vẫn đã nói rồi sao?

"Bổn phất trần mới không có nói. Bổn phất trần chỉ là tự nói cho mình nghe. Đừng làm ồn ta nữa, ta muốn ngủ."

Làm sao lần nào cũng ngủ --

Bất luận thế nào, bây giờ vẫn là phải cho Âm Thị một câu trả lời, Phạm Thống sau khi trải qua một quá trình vất vả khua tay múa chân câu nọ đá câu kia, cuối cùng cũng khiến cho Âm Thị hiểu hắn không có ý bỏ vũ khí của hắn.

"A -- Thật đáng tiếc, nếu như ngươi có hôm nào muốn bán nó, nhất định phải bán cho ta đấy!"

Âm Thị hình như có vẻ vẫn chưa từ bỏ ý định muốn có Puhahaha, Phạm Thống vẫn không biết trả lời cái gì, chỉ có thể cười ha ha cho qua.

Bởi vì Âm Thị còn phải trở lại vỗ về Lăng Thị, cho nên hắn chỉ đưa Phạm Thống ra khỏi Thần Vương Điện, con đường trở về túc xá tiếp đến, Phạm Thống liền tự mình đi, dọc đường bình an vô sự -- dù sao vốn chẳng có ai muốn làm gì hắn, hôm nay thuần túy là sự cố xui xẻo.

Khi trở về túc xá, Phạm Thống phát hiện Nguyệt Thoái vậy mà đã về rồi, kỳ thực hắn không có ở trong Lăng Thị Các lâu lắm,

Nguyệt Thoái về còn sớm hơn hắn, ăn cơm nhanh thật.

"Phạm Thống, cậu cuối cùng cũng về rồi, đã chạy đi đâu vậy? Làm sao có thể tự mình chạy trước..."

Nguyệt Thoái vừa thấy hắn đi vào, đã oán giận mấy câu, nhưng cũng không có tức giận thật sự, đại khái chỉ ở mức độ này mà thôi.

"Đã xảy ra một số chuyện."

Có khả năng là một trải nghiệm kỳ diệu hoặc là cuộc trò chuyện thất bại đi, nói đến thì dài.

"Cậu chỉ có một mình lại không mang tiền, ở bên ngoài có thể làm cái gì...?"

Nguyệt Thoái cậu đừng thẳng thừng như vậy có được không, bộ tôi không thể mang bụng rỗng đi tản bộ hóng mát à?

"Tôi bị Âm Thị đại nhân bắt đi."

Tôi đã chịu quá đủ việc đem Lăng Thị đại nhân đảo thành Âm Thị đại nhân rồi --

"Âm Thị đại nhân? Ơ, cho nên rốt cuộc là..."

Tóm lại mà nói, cuối cùng vẫn là chỉ có thể lấy bút nói chuyện, Phạm Thống sau khi lấy được giấy bút liền có thể thuận lợi giao tiếp với Nguyệt Thoái, lúc này mới miễn cưỡng kể rõ lại sự tình.

"Lăng Thị đại nhân vậy mà đem bắt cậu về? Ai bảo cậu muốn tự mình chạy đi trước."

Làm sao kết luận là như vậy chứ! Cậu chẳng lo lắng cho an nguy của tôi chút nào sao! Vậy mà cảm thấy tôi giống như tự làm tự chịu!

Chẳng qua, dù sao cũng không còn chuyện gì nữa, cũng không thật sự xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, Phạm Thống liền viết chữ hỏi Nguyệt Thoái tình hình lúc ăn cơm.

"Hm, sau khi cậu rời khỏi, Lạc Thị liền hỏi tôi chuyện ma pháp kiếm vệ..."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó... cơm được đưa tới, tôi nói với cậu ấy đói bụng muốn ăn cơm, cậu ấy không có phản đối."

"Sau đó thì sao?"

"Sau khi ăn xong tôi nói nếu không có chuyện thì tôi về đây, cảm ơn cậu ấy đã mời bữa cơm này, cậu ấy hình như không thể hỏi cùng một vấn đề hai lần, cho nên tôi liền trở về."

Lạc Thị, cậu quả nhiên là người da mặt mỏng, toàn bị bắt chẹt.

Hức! Tôi vẫn chưa có ăn cơm.

Phạm Thống mới nhớ tới điều này, bụng liền phát ra tiếng rột rột.

"Chu Sa đang tắm, bên kia có lương thực công cộng mà cậu ấy mang về."

Nguyệt Thoái đồng tình nhìn hắn, nói với hắn tin tức này.

Tôi không muốn ăn thứ khó ăn khô khan không mùi vị đó đâu --

Phạm Thống một mặt hối hận hành động ngu xuẩn chạy khỏi quán ăn của mình, mặt khác sám hối hành vi đắc ý của mình lúc đó.

Nói như vậy, ngoại trừ chuyện ăn cơm, còn có một vấn đề

cũng cần giải quyết.

"Nguyệt Thoái, khi vũ khí của tôi bảo tôi đi chết, tôi rốt cuộc nên làm sao đây..."

Bệnh cấp loạn đầu y, hỏi ai cũng được, có lẽ chính là tình huống này rồi.

Nguyệt Thoái đầu tiên là sửng sốt, sau đó lộ ra thần tình hi vọng hắn nén đau thương.

"Phạm Thống, sớm đã nói với cậu đừng vọng tưởng tương thông xác thịt với vũ khí của mình."

Không phải vấn đề này! ... Không, đây hình như cũng là cái mồi lửa, dù sao thì chính là tôi đã lừa gạt một cây lau ngây thơ, dùng lời nói trêu chọc người ta rồi không nhận lỗi đúng chứ?

"Nó thật sự bảo tôi đi chết đó, tôi nên làm thế nào..."

"Vậy cậu cứ chết đi."

Chu Sa mới tắm xong đi ra, không hề có lòng đồng cảm mà mỉa mai.

Tôi chết rồi thiên hạ thái bình đúng không?

Vậy tốt hơn vẫn là đừng giải quyết vấn đề, tôi tin luôn sẽ có một ngày mọi chuyện được giải quyết dễ dàng, hm.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Cuộc sống của tôi chính là một thảm họa.

Ôi, nên bắt đầu nói từ đâu đây? Tôi thật sự không có lập chí trở thành nhân vật chính của phim thảm họa, phim điệp viên, phim kinh dị hoặc là phim hài, từ nhỏ đến lớn tôi đều không có ý nguyện làm diễn viên, nếu như là phim người lớn tôi vẫn có thể

cân nhắc một chút, nhưng tôi mặc dù thích xem, nhưng không thích mình bị xem, đây rất phức tạp.

Mà muốn ngồi xem cuộc sống của tôi biến thành một bộ phim thảm họa, phim điệp viên, phim kinh dị hoặc là phim hài, thực sự không phải chuyện vui cho lắm, cho dù là phim hành động nguy hiểm cũng cho tôi xin được miễn, cái gì mà Phạm Thống cùng bạn bè của mình cùng nhau tiến hành sự nghiệp vĩ đại chinh phục thế giới... Hoàn toàn không có hứng! Tôi chỉ muốn làm tổ trong nhà và làm một nhân vật nhỏ không có chí lớn là được rồi, mấy chuyện leo lên võ đài thế giới này thực sự mệt lắm, cho dù trước kia tôi từng muốn trở thành một tài năng chói lóa của Đông Phương Thành, đó cũng chỉ là nghĩ muốn mà thôi, không phải nghiêm túc.

Chí hướng chân chính của tôi, chính là bất luận đến đâu cũng có thể làm một vai phụ không nổi bật!

Mấy chuyện như là bị bắt cóc ở đầu phố, còn bắt vào trong hoàng cung, tuyệt đối đừng xảy ra trên người tôi!

Tôi cảm thấy thời nay người tự mình biết mình như tôi đã không còn nhiều nữa, vì sao ông trời cứ muốn phái tôi đến cương vị không thích hợp với tôi đây?

Được thôi, ít nhất chuyện bắt cóc này có đáng sợ đấy nhưng không có gì nguy hiểm, nhưng chuyện trong nhà tôi thì nên làm sao đây?

Puhahaha ngươi rốt cuộc muốn thế nào! Thật sự muốn ta đi chết sao?

Đừng có chuyện gì ứng phó không được liền dùng ngủ để trốn tránh, ngươi như vậy là không có tiền đồ, nếu cứ ngủ lãng phí cuộc sống tươi đẹp, chờ ngươi già nhất định sẽ hối hận... Không đúng, ngươi cũng không phải người, đáng ghét, đừng bởi vì có thanh xuân vô hạn mà phung phí cho người khác xem chứ! Có thể

ngủ bất chấp mọi thứ như vậy thật khiến người ghen tị!

Ngươi nếu như thích loại thuốc tẩy nào thì nói cho ta một tiếng, ta đi mua cho ngươi dùng mà, mặc dù chủ nhân nhà ngươi không có bao nhiêu tiền, nhưng mượn tiền Lạc Thị ta nghĩ hẳn là vẫn không thành vấn đề, chỉ cần ngươi chịu hòa giải với ta là được!

Có chủ nhân nào hạ giọng cầu xin vũ khí của mình đâu, ngươi không cảm thấy ngươi đã chiếm phần lợi rất lớn rồi sao?

Rốt cuộc ai biết có cái gì có thể lấy lòng một cây lau không... Thật lòng cầu hôn sao?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5 + 6: Trước Khi Lên Đường

"Ra ngoài cắm trại qua đêm phải mang đồ ăn vặt, thứ dùng để giết thời gian, các loại vật phẩm cần cho sinh hoạt cộng với một trái tim vui vẻ." -- Âm Thị

"Đơn giản mà nói, ngài mang theo Lăng Thị đại nhân đi là được rồi." -- Phạm Thống

"Không --! Ra ngoài nhiều ngày như vậy, mèo tam thể mèo đen nhỏ mèo trắng nhỏ của ta phải làm sao đây --" -- X Thị (nghe nói hiệu quả nặc danh lần trước không tốt, cho nên đổi thành che chữ khác)

"Có lẽ ngươi có thể nghĩ đến việc tìm một hạ nhân giúp ngươi chăm sóc, trở về rồi diệt khẩu hắn sau." -- Lăng Thị

Nghi thức chú nhập vương huyết, giống như Lạc Thị nói, là một nghi thức rất trọng đại, thời gian càng gần, trong Đông Phương Thành cũng thường thường nghe thấy người đàm luận, Phạm Thống ở trên đường đi học, trong phòng học cũng đều nghe thấy người khác thảo luận, hình như mọi người khá là quan tâm đối với chuyện này, dù sao thì tỷ lệ cư dân tân sinh cũng chiếm đa số, mà đây là chuyện liên quan mật thiết với bọn họ.

Chẳng qua, cư dân nguyên sinh kỳ thực cũng để ý cái nghi thức này, có một số người lấy thái độ thân thiện đối đãi cư dân tân sinh, có một số người thì không phải, Phạm Thống còn từng nghe thấy có người trắng trợn ở chỗ người qua người lại bày tỏ hi vọng nghi thức thất bại, như vậy cư dân tân sinh sẽ không có thân thể

bất tử nữa vân vân, bởi vì người nói cái đó là cư dân nguyên sinh, cũng không có ai dám làm gì hắn, tránh cho chịu thiệt dưới pháp lệnh bảo vệ cư dân nguyên sinh.

"Bên Lạc Nguyệt chẳng phải chủ trương đình chỉ vận hành Trầm Nguyệt, đừng tiếp tục nghênh đón cư dân tân sinh đến Huyễn Thế nữa sao? Vậy thì, bọn họ thật sự sẽ phối hợp cái nghi thức này?"

Đây là thắc mắc của không ít người, trên chủ trương đối với Trầm Nguyệt, Đông Phương Thành với Tây Phương Thành là tương phản, vậy thì, bên Tây Phương Thành không hi vọng chế độ này kéo dài, chiếu theo lý thuyết đáng lẽ sẽ từ chối hợp tác này mới đúng.

"Có khả năng cư dân tân sinh ở bên Lạc Nguyệt đã có thế lực không nhỏ rồi đi? Vì quyền lợi sinh tồn của mình thì sẽ có kháng nghị gây áp lực, bọn họ hình như cũng chỉ là không muốn cư dân tân sinh tiếp tục vào Huyễn Thế, nhưng vẫn là cần thiết bảo vệ cư dân tân sinh hiện có chứ?"

Đối với cư dân Đông Phương thành mà nói, vì không hiểu rõ tình thế Tây Phương Thành, cũng chỉ có thể suy đoán như vậy thôi, ít nhất cho đến bây giờ không có nghe bất cứ tin tức nào nói Tây Phương Thành từ chối phối hợp.

Mọi người thường xuyên đàm luận chuyện này, phần lớn cũng là bất an đối với việc nghi thức chú nhập vương huyết có thể tiến hành thuận lợi hay không. Đây là điều có thể lý giải, bởi vì chuyện này nắm ở trong tay tầng lớp cao, bọn họ không thể tiếp xúc cũng không thể ảnh hưởng, đó là một loại cảm giác vận mệnh của mình bị người khác chi phối, không thể dựa vào nỗ lực của mình giành được kết quả muốn có, việc này luôn khiến người không có cảm giác an toàn.

Bầu không khí lòng người hoang mang này, có lẽ phải chờ đến

khi nghi thức chú nhập vương huyết hạ màn mới dừng lại.

◊◊◊◊

So với sự hoang mang ở ngoài kia, bầu khí trong phòng ngủ của nhóm Phạm Thống trái lại rất bình tĩnh.

Chu Sa không có hứng với đề tài này, cậu dường như cảm thấy đi học chăm chỉ sống qua ngày thì quan trọng hơn là lo lắng mấy chuyện không thực tế đó, mà Nguyệt Thoái thì thường thường thất thần, đầu óc cứ để đâu đâu, cũng nhìn không ra cậu nghĩ thế nào, bản thân Phạm Thống thì mong chờ nhìn thấy bộ mặt thế giới hơn là lo lắng nghi thức có thuận lợi hay không, nhưng bầu không khí bình hòa trong phòng ngủ của bọn họ, cũng khiến hắn cảm thấy bọn họ hình như rất không có thần kinh.

"Nguyệt Thoái, cậu sao lại ngẩn ra rồi?"

Chu Sa nói mấy câu với Nguyệt Thoái xong, sau đó phát hiện cậu không có phản ứng, đẩy cậu một cái, nhíu mày hỏi.

"A... Tôi chỉ là đang nghĩ một số chuyện."

Nguyệt Thoái hồi thần rồi nói như vậy. Dù sao thì mỗi lần cậu thất thần luôn là đang nghĩ "một số chuyện".

"Rốt cuộc đang nghĩ chuyện gì?"

Mấy ngày qua liên tục bị đáp án này qua quýt, Chu Sa cũng mất đi kiên nhẫn.

"... Chính là, đang nghĩ tôi liệu có nên đi hay không."

Chuyện Phạm Thống và Nguyệt Thoái lấy thân phận tùy tùng của Lạc Thị đi tới tế đàn Trầm Nguyệt, đương nhiên không thể giấu Chu Sa, đó thế nhưng là phải rời khỏi mấy ngày, hơn nữa loại chuyện này nói ra kỳ thực cũng chẳng có gì, mà sau khi bọn họ nói

cho Chu Sa xong, Chu Sa không hài lòng lắm mà biểu thị mình cũng muốn đi cùng.

Lý do của cậu là, muốn đến loại nơi nguy hiểm đó còn sẽ dụng phải người của phe dịch, bọn họ không nên bỏ cậu lại túc xá, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, cậu tốt xấu gì cũng hữu dụng hơn Phạm Thống, huống hồ mọi người đều là bạn bè, chuyện của bọn họ không nên cứ luôn gạt cậu ra, như vậy cảm giác rất không tốt.

Phạm Thống không có bình luận gì đối với cách nói này, hắn trước giờ vẫn biết mình chẳng giúp ích được gì, nhất là sau khi Puhahaha làm lơ hắn, chỉ số vô dụng của hắn càng lên thẳng, bởi thế, cho dù bị dìm như vậy, hắn cũng chỉ có sờ sờ mũi coi như thôi.

Nguyệt Thoái sau khi nghe cậu nói như vậy, thì thương lượng với Phạm Thống, có cần nói sơ sự tình cho Chu Sa hay không. Bởi vì cậu cảm thấy miệng của Chu Sa hẳn cũng rất kín, có thể tính là đáng tin cậy, sau khi nghe xong đại khái vẫn sẽ đứng ở bên bọn họ.

Trong lòng Phạm Thống là nghĩ "chỉ cần cậu ta vẫn còn có suy nghĩ không an phận đối với cậu, đương nhiên sẽ luôn đứng ở bên cậu", chẳng qua hắn đương nhiên không nói như vậy, chỉ nói sao cũng được, thế là, sau khi trưng cầu sự đồng ý của Lạc Thị, bọn họ nói cho Chu Sa chuyện muốn thuận tiện tìm kiếm manh mối của Huy Thị trong chuyến đi này, đề tài liên quan tới phong ấn Trầm Nguyệt thì không nói rồi.

Muốn nhờ Lạc Thị tăng thêm một tùy tùng dĩ nhiên không có vấn đề, Chu Sa cũng trở thành đồng bạn sắp sửa đồng hành, bây giờ Nguyệt Thoái lại đột nhiên suy nghĩ vấn đề mình có phải là không nên đi, thực sự khiến người có chút nghi hoặc.

"Có cái gì nên với không nên đi chứ? Chúng ta chẳng phải là đi gây thêm phiền phức cho Lạc Thị sao?"

Ý tôi là, chúng ta là đi giúp Lạc Thị. Chẳng qua tôi có khả năng thật sự là đi gây thêm phiền cho Lạc Thị...

"Nguyệt Thoái, cậu hẳn là không phải người bởi vì chút chuyện nhỏ này đã sợ hãi chứ?"

Chu Sa nhướn mày nghi vấn.

Tôi nói nè, đem nghi thức chú nhập vương huyết cùng âm thầm thăm dò tế đàn Trầm Nguyệt thành "chút chuyện nhỏ này", cậu thật sự khiến người khó có thể lý giải.

"Chúng ta cứ coi như là đi chơi, cứ căng thẳng đi, đi chơi phải tràn ngập cảm giác mong chờ chứ."

Chỉ sai một từ coi như là không tệ rồi, tóm lại, tôi là muốn bảo Nguyệt Thoái thả lỏng tâm tình, đừng vì quá hưng phấn giống như ngày mai sắp đi du lịch tốt nghiệp mà tối ngủ không được.

"Ừ, tôi thì rất muốn đi, chỉ là có đôi lúc vẫn có chút..."

Nguyệt Thoái không nói hết, khiến Phạm Thống rất muốn nói tiếp giùm cậu, như là "Sẽ có chút làm biếng ra ngoài", "sẽ có chút xấu hổ", "sẽ có chút không muốn đi theo Chu Sa" vân vân.

"Hẳn là... chuẩn bị tâm lý trước sẽ không có chuyện nữa, tôi nghĩ vậy."

Cậu nói như thế đại khái ý là muốn bọn họ đừng lo lắng, mặc dù Phạm Thống với Chu Sa vẫn không hiểu rõ lắm, nhưng cũng không truy hỏi nữa.

Nghi thức chú nhập vương huyết lần này, gần như tất cả những người quen biết đều ở trong danh sách lên đường, ngoại trừ Mễ Trọng với Bích Nhu.

Mễ Trọng dù sao cũng chỉ là một người dân bình thường,

không có cơ hội đi theo loại đội ngũ này, Phạm Thống cũng không làm sao muốn nhìn thấy đến hắn, nếu là đi tế đàn Trầm Nguyệt còn phải đi cùng Mễ Trọng, vậy cũng hơi quá buồn rồi.

Về phần Bích Nhu, cô đối với chuyện này cũng rất thờ ơ, dù sao thì cô vốn là cư dân tân sinh giả, căn bản là cư dân nguyên sinh giả trang, hơn nữa, nếu như cô thật sự muốn đi, cũng nên đi cùng người bên Lạc Nguyệt mới đúng.

"Âm Thị còn hỏi tôi có muốn đi hay không, tôi làm sao có thể đi chứ."

Lúc bọn họ nhắc đến chuyện này, Bích Nhu nói như vậy.

"Cho dù trước kia lúc ở Lạc Nguyệt đều che mặt, dùng mặt thật đi có lẽ cũng không có vấn đề quá lớn, nhưng lỡ như thật sự bị nhận ra thì làm sao?"

Bích Nhu còn có phần băn khoăn như vậy, nghi thức chú nhập vương huyết lần này, rất nhiều tầng lớp cao của Tây Phương Thành đều sẽ đi qua, cô vốn cũng là nhân viên có thân phận đặc thù, nếu bị phát hiện ở trong đội ngũ của Đông Phương Thành, đó vẫn thật là không hay lắm.

"Cô ban đầu ở Lạc Nhật rốt cuộc có thân phận gì vậy?"

Lạc Nhật... Thôi kệ, Lạc Nguyệt được đặt tên chỉ là bởi vì mặt trăng lặn ở hướng của Tây Phương Thành, nhưng mặt trời chẳng phải cũng lặn hướng Tây?

"Bí mật. Các cậu không cần biết mấy chuyện này đâu."

Bích Nhu xua tay, thoạt nhìn cũng không định nói đáp án cho Phạm Thống.

"Nhưng cô cứ không trở về như vậy cũng không có gì sao? Có người tìm cô à?"

"Tôi rất tự do, không có ai quản được tôi."

"Thiếu đế Lạc Nguyệt cũng không quản được sao? Cô có quen thuộc hắn không? Hắn là người thế nào?"

"Englar..."

Nhắc đến thiếu đế Tây Phương Thành, thần sắc của Bích Nhu liền ảm đạm, hình như đã nhớ tới chuyện gì, bởi thế trở nên có chút buồn rầu.

Có thể hô thẳng tên, hắn coi như là quen thuộc đi? Đây là suy đoán sau khi quan sát của Phạm Thống.

"Anh ta... là một người rất tốt. Anh ta cũng đối với tôi rất tốt, chỉ là..."

Người rất tốt? Người rất thích đùa sao? Tôi cảm thấy hoàng đế mà lại bảo ma pháp kiếm vệ của mình xâm nhập nước địch nhổ lông gà, nghĩ làm sao cũng chênh lệch rất xa với người tốt.

"Chỉ là?"

Chỉ là hắn đã thay đổi? Thông thường tiếp theo đều là như vậy. Cái gì mà thời thanh xuân nổi loạn gì đó... A, thiếu đế năm nay rốt cuộc mấy tuổi vậy ta?

"Tôi không muốn nói nữa, miệng cậu đã có tật còn hỏi nhiều như vậy, thật chịu hết nổi."

... Phụ nữ trở mặt cứ như là lật sách, quả nhiên là sinh vật không được chọc vào nhất thế giới.

"Vậy cô cảm thấy Lạc Nguyệt sẽ không phối hợp nghi thức thâu xuất vương huyết lần này sao?"

Thâu xuất chính là vì để chú nhập, không khác mấy không khác mấy.

"Hử? Hẳn là có đi. Chẳng qua, có khi sẽ lấy nghi thức phối hợp làm điều kiện cho chuyện gì đó chẳng hạn, dù sao cái nghi thức này, luôn luôn là Đông Phương Thành muốn xúc tiến hơn."

Ố ồ, thủ đoạn ngoại giao! Quả nhiên muốn cái gì không thể để người ta biết, biểu hiện quá quan tâm bằng với bị nắm được chân đau, đàm phán giữa nước với nước luôn là một vấn đề phức tạp.

Nói đi thì nói lại, ai phụ trách đàm phán nhỉ?

Nữ vương bệ hạ vĩ đại của chúng ta thoạt nhìn trầm mặc ít nói, Âm Thị đại nhân hoàn toàn không thể trông đợi, Lăng Thị đại nhân mặc dù hình như có chút đầu óc, nhưng hình như không thích ra mặt, Lạc Thị thoạt nhìn thì mang bộ dạng non nớt dễ bắt nạt không trầm được khí, cho nên... quả nhiên là Vi Thị đại nhân?

Bên Lạc Nguyệt thì ai sẽ phụ trách đàm phán đây? Nhưng người bên đó có ai tôi cũng không rõ lắm, ô ô ô ô, nghĩ đến đàm phán nhất thời trở nên thật căng thẳng.

"Ôi, đã mấy ngày không gặp được Âm Thị, tịch mịch quá đi."

Bích Nhu ai oán một câu, Phạm Thống nghe xong thì có chút muốn liếc xéo Bích Nhu.

Cô muốn đi theo cùng bắn tim với Âm Thị đại nhân cho nữ vương xem, tôi thấy cô phần lớn sẽ bị âm thầm xử lý.

Huống hồ, cho dù có trở ngại khoảng cách, các người chẳng phải vẫn có thể dựa vào máy thông tin phù chú trò chuyện yêu đương sao? Chẳng tịch mịch chút nào đi?

"Bất luận thế nào vẫn là chúc các cậu thuận lợi nhé, tôi cũng không giúp được gì."

Lúc Bích Nhu nói lời này, giọng điệu có chút nặng nề, Phạm Thống cũng bị lây nhiễm, tâm tình hơi hơi trầm xuống.

"Đúng rồi, chuyện giữa cậu với vũ khí của cậu rốt cuộc ổn chưa?"

Tiểu thư, rảnh rỗi đừng quan tâm nỗi đau của người ta. Loại quan tâm dư thừa này chỉ khiến người thêm bối rối thôi.

"Ổn rồi, chúng tôi đang tiến vào giai đoạn tốt, chỉ sợ sẽ càng ngày càng ân ái."

Nói tương phản vào lúc này, giống như đang tự vả sưng mặt vậy!

"Vậy thì tốt, cậu phải đối xử với người ta cho đàng hoàng, đừng tái phạm nữa."

Tôi cảm thấy rất là không vui khi bị cô giáo huấn. Tôi có thể cũng nói với cô một câu "cô cần khắc chế việc bắn tim lại, đừng tái phạm nữa" được không?

Ôm tâm tình ấm ức, Phạm Thống chào tạm biệt với Bích Nhu, chưa tới mấy ngày nữa đã phải xuất phát rồi, chuyện nghi thức thật sự càng nghĩ càng lo lắng.

"Nói tới có cái gì không cần chuẩn bị sao? Ngày mai giải tán là vì cái gì?"

Sau khi Phạm Thống nói xong câu này, lập tức bị Lạc Thị vỗ mạnh xuống đầu một cái.

"Rõ ràng biết mình nói chuyện sẽ bị đảo ngược, còn ráng nói câu khó như vậy làm gì!"

Trong một câu từ có thể bị đảo càng nhiều thì độ khó càng cao, nhất là câu này gần như bị đảo sạch sẽ.

"Mau viết câu gốc ra!"

Lạc Thị lấy ly trà đã rót sẵn đưa cho hắn, muốn hắn nhúng ướt

tay ghi ở trên bàn.

Cần gì chứ, cũng đâu phải câu gì quan trọng...

Phạm Thống lẩm bẩm trong lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ghi xuống bàn "Chẳng phải nói không có cái gì cần chuẩn bị sao? Hôm nay tập hợp là vì cái gì".

"Thì ra là như vậy à, thật là thâm ảo."

Nguyệt Thoái như nghĩ tới cái gì mà gật đầu, lúc này mới hiểu câu đó.

"Tại sao vì một câu nhàm chán như vậy lãng phí thời gian của chúng ta?"

Lạc Thị bĩu môi, dáng vẻ không vui, Phạm Thống thì kêu oan trong lòng.

Là cậu bắt tôi ghi ra lãng phí thời gian đấy nhé!

"Ta chỉ là cảm thấy, trước khi đi vẫn là nên căn dặn một số chuyện cần chú ý, còn có huấn luyện lễ nghi chẳng hạn..."

"Ồ? Nếu như vậy, có cần gọi Chu Sa qua hay không?"

Nguyệt Thoái vừa nghe, liền hỏi vấn đề như vậy, Lạc Thị lập tức lắc đầu.

"Đừng! Các cậu trở về rồi nói lại cho cậu ta nghe là được, ta không thân với cậu ta lắm, có cậu ta ở đây nói chuyện không tự nhiên."

Oa, mỹ thiếu nữ cậu ngang nhiên bài xích đồng bóng. Nhưng căn cứ vào kinh nghiệm, nếu chỉ có cậu với Nguyệt Thoái, cậu chẳng phải cũng không tự nhiên sao, cho nên cậu với Nguyệt Thoái cũng không quá thân sao, vậy cậu vì sao muốn tìm cậu ấy tới?

Trái tim thiếu nữ thật là thứ khó hiểu. A không đúng, tôi đã hoàn toàn coi Lạc Thị thành thiếu nữ rồi sao?

"Phạm Thống, cái mặt rất có ý kiến của cậu nghĩa là gì?"

Lạc Thị trừng hắn một cái.

Tôi cảm thấy cậu toàn không nể mặt tôi. Rốt cuộc phải làm thế nào tôi mới có được tôn trọng của người khác đây...

"Bởi vì thân phận của các cậu là tùy tùng của ta, cho nên thái độ ở trước mặt người khác phải giữ khoảng cách, không thể trông quá tùy ý, bằng không sẽ bị người ta nói."

Lạc Thị đi vào chủ đề, bắt đầu nói rõ.

"Lúc có mặt người ngoài, nhìn thấy nhóm Âm Thị Lăng Thị cũng phải hành lễ, bằng không sẽ mất tự nhiên, sẽ khiến người chú ý."

Đây trái lại làm khó tôi rồi. Hành lễ không khó, nhưng cậu muốn làm sao khống chế không để cho Âm Thị đại nhân đi tới chào hỏi thân thiết, mở mồm ra một tiếng tiểu Nguyệt một tiếng Lạc Thị một tiếng bạn của tiểu Nguyệt?

"Âm Thị đại nhân cũng sẽ giả vờ không quen biết chúng tôi sao?"

Nguyệt Thoái cũng nghĩ đến vấn đề này, Lạc Thị thì trả lời rất nhanh.

"Lăng Thị sẽ quản giáo hắn, không phải chuyện của chúng ta, chúng ta lo cho mình là được rồi."

... Ồ... thế à...

"Nếu nhìn thấy mẫu thân ta, nhớ phải cúi đầu, không được nhìn thẳng vào người, đây là lễ nghi."

Thì ra như vậy. Nguyệt Thoái cúi đầu cũng tốt, bị nữ vương nhìn thấy khuôn mặt giống Huy Thị đó, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

"Nếu là bên Lạc Nguyệt, lần này sẽ có thiếu đế đến, ba tên ma pháp kiếm vệ với hai trưởng lão, mặc dù ta rất muốn nói, nhìn thấy thì cứ mặc kệ bọn họ phun nước miếng là được, nhưng vì hòa bình của nghi thức, vẫn là phải duy trì một chút kính ý đối với tầng lớp cao bên bọn họ, tóm lại -- im lặng nhường đường là được rồi, không cần xưng hô gì cả."

Lạc Thị sau khi uống một ngụm nước, liền tiếp tục nói.

"Nhân vật quan trọng của bọn họ cũng rất dễ nhận, thiếu đế Lạc Nguyệt là ba đường chỉ vàng, ba ma pháp kiếm vệ, hai trong số đó là ba đường chỉ vàng, một người là hai đường chỉ vàng, hai trưởng lão đều là một đường chỉ vàng, cứ thấy màu vàng là được."

Người ta thật là kim quang lấp lánh, chúng ta lại chỉ có tua rua của nữ vương, Âm Thị đại nhân, với Lăng Thị đại nhân là màu đen... Lạc Nguyệt thật là đầy rẫy nhân tài?

Vậy, chúng tôi nhìn thấy ma pháp kiếm vệ, cũng phải giả vờ chưa từng nhìn thấy rồi? Tôi cảm thấy quen biết ma pháp kiếm vệ so với quen biết nhóm Âm Thị đại nhân càng rung động hơn nhiều, càng dễ bị người dòm ngó...

"Địa điểm lưu trú của chúng ở bên ngoài tế đàn Trầm Nguyệt, lúc xuất phát sẽ sử dụng thuật pháp với phù chú phù trợ, để rút ngắn thời gian đi qua, dù sao thì các cậu cứ đi theo ta, đừng chạy loạn -- Nguyệt Thoái, cậu có nghe không đấy?"

"A... Ơ? Xin lỗi..."

Nguyệt Thoái lại thất thần một chút, cũng thành thật thừa nhận mình không có chú ý lắng nghe.

Thế là Lạc Thị lại hết sức có kiên nhẫn mà nói lại một lần cho cậu, một câu oán thán cũng không có, đây thực sự khiến Phạm Thống chẳng biết nói gì.

"Tiếp theo, tôi muốn ở ngày đầu tiên đến đó, lẻn vào tế đàn Trầm Nguyệt xem thử, các cậu muốn đi cùng tôi không?"

Phạm Thống nhún vai, biểu thị mình không có ý kiến, sau đó nhìn Nguyệt Thoái.

"Tôi không có vấn đề, nhưng chỗ đó có biện pháp lẻn vào sao?"

Nguyệt Thoái đã hỏi một vấn đề rất trọng yếu.

Nơi quan trọng như tế đàn Trầm Nguyệt, bên ngoài nhất định có kết giới thủ hộ, muốn lẻn vào thì phải có phương pháp gỡ kết giới để vào, điều này Lạc Thị làm được không?

"Phương pháp gỡ kết giới, hồi lễ Trầm nguyệt ta cũng có ở bên cạnh âm thầm ghi nhớ, hẳn là không vấn đề."

Lạc Thị cũng thật chu đáo, còn biết được phải từ bên cạnh ghi nhớ, nếu là như vậy, có lẽ có thể ứng phó rồi.

"Chúng ta len lén lẻn vào, nếu bị bắt được, liệu có khen thưởng không?"

Phạm Thống là hỏi liệu có trừng phạt không, lần đảo này hai người đều nghe ra được.

"... Thân phận của các cậu là tùy tùng của ta, chỉ là đi theo ta, trách nhiệm để ta gánh là được rồi, trên cơ bản hẳn là cũng không bao nhiêu nghiêm trọng đâu..."

Lạc Thị rất nghĩa khí, chẳng qua tốt xấu gì cậu cũng là một vương tử, cái gọi là trách phạt, cùng lắm là cấm túc hay gì đó đi.

"Nói như vậy, vào lễ Trầm Nguyệt lần trước, cũng có gặp được

thiếu đế Lạc Nguyệt với một ma pháp kiếm vệ đây, chẳng qua không biết đó có phải đồ thật hay không. Nghĩ tới bọn họ phần lớn cũng là muốn đi vào xem thử, nhất định không mang ý tốt."

"Ơ... Cậu từng thấy? Thiếu đế trông như thế nào?"

Nghe Lạc Thị nói đến chuyện này, Nguyệt Thoái đột nhiên hỏi, hình như có chút giật mình.

"Hử? Thì... người trẻ tuổi tóc vàng dùng miếng vải che mặt, bọn họ không có nán lại bao lâu, không có ấn tượng gì sâu sắc."

"Thế à..."

Đề tài này không có tiếp tục, bởi vì xác thực không có gì để nghe.

"Nói đi thì nói lại, lúc chúng ta đến tế đàn Trầm Nguyệt, phải nói thế nào với Chu Sa đây?"

Nguyệt Thoái lại nhắc đến một vấn đề khác, Phạm Thống thì dùng ánh mắt có chút hoài nghi nhìn cậu.

Cậu gần đây hình như thường thường bận tâm đến Chu Sa, có chút khả nghi nhỉ?

"Bịa ra cái gì đó, để cậu ta ở lại nói với người khác chúng ta đi đâu, hẳn là không thành vấn đề đi."

Sau khi hai người gật đầu, Phạm Thống chú ý thấy một chỗ.

"Ơ? Là người đến tìm cậu chú ý thấy chúng ta biến mất, thì sẽ bị động đi hỏi Chu Sa? Bọn họ có quên tùy tùng trông như thế nào sao? Hay là nhớ chỗ tùy tùng ở đâu?"

"Cái gì mà chỗ tùy tùng ở đâu? Tùy tùng chính là ở cùng với ta, bốn người chúng ta ở trong lều của ta."

...

Phạm Thống với Nguyệt Thoái thoáng cái đều thay đổi sắc mặt.

Ở túc xá tốt xấu gì vẫn còn có chia tầng trên tầng giữa tầng dưới, lần này lại biến thành giường chung rồi sao!

Bởi vì khác biệt thân phận, Lạc Thị sẽ không ngủ cùng chúng tôi, Nguyệt Thoái phần lớn cũng không muốn ngủ ở bên cạnh Chu Sa, cho nên cuối cùng sẽ là tôi kẹp ở giữa làm nhân bánh quy?

Trời cũng quên tôi rồi --

Lạc Thị thân là một trong Ngũ Thị, ở đêm trước loại điển lễ quan trọng này, tự nhiên sẽ không rảnh, sau khi bàn giao xong chuyện với Phạm Thống, Nguyệt Thoái, cậu liền chạy vội đến Đệ Nhất Điện để họp.

Nói là mở họp, kỳ thực cũng chỉ là xác nhận trước khi lên đường thôi, hơn nữa thành viên hội nghị không bao gồm Tịch Anh, nàng chỉ tiếp thu kết quả báo cáo, phần chi tiết thì giao cho bọn họ quyết định.

Nhưng mà, thứ chi tiết chân chính, kỳ thực đều do người phía dưới lo liệu, Lạc Thị cũng không rõ hội nghị hôm nay phải làm gì, thậm chí có loại nghi lự hội nghị không biết có thể tiến hành bình thường hay không.

Tịch Anh không có mặt. Âm Thị, Vi Thị cùng chung một phòng.

Đây thật sự có thể mở họp?

Sau đó, Lạc Thị cảm thấy, ý kiến của mình có lẽ không được coi trọng lắm, ý kiến của Âm Thị thì hoàn toàn không có giá trị tham khảo, cho nên, căn bản là Lăng Thị với Vi Thị họp riêng với nhau, xem là muốn hiệp nghị hòa bình hay là quyết đấu một trận

nói chuyện bằng nắm đấm, hai người bọn họ quyết định là được rồi mà.

Chẳng qua, thân là một trong Ngũ Thị, Lạc Thị luôn luôn rất có trách nhiệm, cho dù cậu cảm thấy một chuyện không có ý nghĩa gì, nhưng chỉ cần là công việc trong phần mình, cậu sẽ không tìm bất cứ lý do nào để làm biếng, nhất định sẽ nghiêm túc chấp hành.

Khi cậu đến được phòng hội nghị trong Đệ Nhất điện, ba người bên trong đã đến rồi, hơn nữa, cũng đã vào trạng thái rút kiếm giương cung.

"Người không có não có thể cút ra khỏi phòng hội nghị này không?"

"A? Ngươi nói cái gì? Ngươi cho rằng Anh không ở đây thì ngươi còn có cái gì để huênh hoang sao?"

Hơn nữa bất luận phát ngôn sặc mùi lưu manh của Âm Thị là chuyện làm sao, nếu như muốn ở giữa Âm Thị và Vi Thị chọn một người, Tịch Anh nhất định sẽ chọn Âm Thị, nói Vi Thị dựa vào Tịch Anh chống lưng, rõ ràng là phán đoán sai lầm.

"Bệ hạ sẽ đứng ở bên công lý! Loại người phá rối không có não như ngươi căn bản không có tư cách làm Thị!"

Từ phát ngôn kịch liệt của Vi thị có thể thấy, cái gọi là hội nghị căn bản đã diễn biến thành cãi vã, hoàn toàn không có thảo luận chuyện nghiêm túc.

"Cái tử hình mười năm như một của ngươi mới là không có não đến cực điểm! Ngươi cho rằng ngươi không có điểm yếu sao!"

Hơn nữa còn là cuộc cãi vã công kích cá nhân. Lạc Thị vừa đến đã đối mặt với loại cục diện này, thực sự không biết nên đi vào hay là không đi vào tốt hơn.

"Thân là một Thị, ta lấy thân phận của ta làm kiêu ngạo, luôn luôn phẩm hạnh đoan chính chấp pháp công bằng, tuyệt đối không làm ra mấy chuyện ngu xuẩn khiến người nghi vấn như ngươi!"

Sau khi Vi Thị căm phẫn bất bình nói như thế xong, Lăng Thị nhấp trà khe khẽ nói một câu.

"Nửa đêm cứ có tiếng mèo kêu..."

Trên mặt Vi Thị tức thì cứng đờ, ánh mắt thoáng hoảng hốt nhìn Lăng Thị.

"Hả, cái gì?"

Âm Thị chưa kịp phản ứng, Lăng Thị thì tiếp tục bình thản uống trà của hắn.

"Không, không có gì đâu, các ngươi tiếp tục."

Bị Lăng Thị cắt ngang như vậy, toàn bộ khí thế của Vi Thị giảm mạnh, sắc mặt xám ngoét, có lẽ cũng không khẩu chiến nổi nữa rồi, thế là mọi người trong phòng hội nghị cuối cùng cũng có thể an tĩnh ngồi xuống, tiếp tục thảo luận.

"Ngại quá, ta đến muộn rồi."

Lạc Thị lúc này mới lên tiếng, đi vào phòng hội nghị ngồi xuống.

"A, tiểu Lạc Thị, ngươi đến rồi à."

Âm Thị thân thiện chào hỏi.

"Kỳ thực cũng không muộn lắm, đại khái mới đang bắt đầu."

Lời của Lăng Thị tiết lộ tin tức là trước đó chưa có tiến độ gì.

"Ngươi vì sao đến muộn? Đúng giờ là thái độ cơ bản khi làm

việc."

Vi Thị vừa thấy đến cậu, liền lập tức nghiêm mặt dạy dỗ.

"Ta có chuyện riêng làm lỡ một chút thời gian, xin lỗi."

Bởi vì Lạc Thị đến muộn kỳ thực đối với hội nghị mà nói không có bao nhiêu ảnh hưởng, cho nên Vi Thị cũng không dây dưa ở đề tài này, chính sự vẫn là quan trọng hơn.

"Khi bên Lạc Nguyệt đề xuất yêu cầu không hợp lý thì nên làm sao đối mặt, vừa rồi là thảo luận đến đề tài này nhỉ."

Lăng Thị kéo lại chủ đề chính trước đó, thế là, Vi Thị lặp lại kiến giải của mình một lần nữa.

"Chúng ta nên lấy việc bảo vệ tôn nghiêm quốc gia làm ưu tiên, không thể đáp ứng một cách khinh suất! Cho dù phá hỏng nghi thức cũng không đáng tiếc! Tại sao phải vì cư dân tân sinh đê tiện mà khuất nhục mặc cho bọn họ đề xuất yêu cầu? Đây tuyệt đối là chuyện không hợp lý!"

Đối với Vi Thị mà nói, cư dân tân sinh đại khái chính là tồn tại mất rồi cũng không có gì đáng tiếc, hắn không cảm thấy mưu cầu phúc lợi cho cư dân tân sinh là việc cần làm.

"A a, ta nghe thấy tiếng của Vi Thị chết tiệt là bực bội, căn bản không hiểu cái gì hết..."

Âm Thị đỡ trán, ra vẻ đau khổ, dưới tình huống ý kiến hoàn toàn không nhất trí, căn bản không thể tiếp tục thảo luận.

"Nếu như nghi thức chú nhập vương huyết không có chấp hành, ba năm sau công năng của ao nước sẽ biến mất, đến lúc đó, cư dân tân sinh cho dù không có chết ngoài ý muốn, thân xác của bọn họ cũng chỉ có thể sử dụng mười năm, ngươi định giải quyết vấn đề này như thế nào?"

Lăng Thị lý trí phân tích tình huống hiện tại, sau đó muốn Vi Thị làm ra trả lời.

"Thứ biến mất chỉ là đặc tính sống lại của ao nước, công năng dẫn đưa cư dân tân sinh tới vẫn là tồn tại đi? Vậy thì người vẫn sẽ được bổ sung, chỉ chẳng qua là thời gian sử dụng rút ngắn mà thôi, có cái gì khác biệt sao?"

Có lẽ vấn đề lớn nhất của Vi Thị chính là không coi cư dân tân sinh là người, nghe thấy cách nói này, Lạc Thị trở nên không thoải mái.

"Hay cho không có cái gì khác biệt, đến lúc bạo động ngươi toàn quyền phụ trách đi."

Thái độ của Lăng Thị vẫn tỏ ra chuyện không liên quan tới mình, Âm Thị thì lại không nhịn được nữa rồi.

"Ngươi nói kiểu khốn kiếp gì vậy! Ta là người đầu tiên không đồng ý!"

Trong lòng Lạc Thị cũng không đồng ý, chẳng qua khi bọn họ đang hùng hổ khí thế đối đàm, cậu thực sự không xen vào được, cũng không có người sẽ hỏi ý kiến của cậu.

"Bằng không ngươi thì lại có cao kiến gì?"

Vi Thị hiển nhiên không cho rằng hắn nói ra được lời nào có giá trị, nói khó nghe một chút chính là miệng chó ói không ra ngà voi.

"Bất luận thế nào cũng phải thúc đẩy nghi thức hoàn thành!"

"Nực cười! Bất luận trả ra cái giá gì cũng có thể đồng ý sao? Nếu như đối phương đề xuất muốn chúng ta cúi đầu xưng thần thì sao? Nếu như bọn họ ỷ vào vương huyết liền tỏ thái độ ngạo mạn, không thèm bỏ bệ hạ vào trong mắt thì sao? Như vậy cũng cần

thiết hợp tác à?"

"A, đem điều kiện hợp tác của bọn họ đè xuống phạm vi có thể chấp nhận, chẳng phải chính là công việc ngươi nên làm sao?"

"Ngươi vì sao không tự mình làm!"

"Lăng Thị nói ta không được mở miệng."

Lý do này khiến người không biết nên nói cái gì mới tốt. Đại khái là mở miệng sẽ hỏng chuyện đi.

Vi Thị không khỏi đưa mắt chuyển sang Lăng Thị, nhưng hình như có vẻ khó có thể mở miệng yêu cầu hắn làm cái gì, bởi vì, Lăng Thị vẫn là thảnh thơi uống trà, không hề để ý ánh mắt của hắn.

"Các ngươi như vậy rốt cuộc lúc nào mới có thể thống nhất ý kiến?"

Từ nãy đến giờ làm kẻ bàng quang, Lạc Thị cảm thấy hai người này nếu có một ngày thống nhất ý kiến, có khả năng sẽ trời long đất lở mất.

"Ta tìm không ra bất cứ khả năng nào có thể đạt được cân bằng hiệp thương!"

Thái độ của Vi Thị khá là cứng rắn.

"A, đó là lời ta muốn nói đi! Loại ý kiến của ngươi nếu có thể nghe, Lăng Thị cũng có thể luyện ra cơ bắp rồi!"

Âm Thị một chút cũng không muốn nhượng bộ.

"Vì sao phải lấy ta làm ví dụ?"

Lăng Thị lạnh lùng nhìn Âm Thị, đó có thể nói là một loại ánh mắt muốn giết người.

"A, cái đó không phải trọng điểm đâu! Ngươi nên giúp ta đối phó Vi Thị chết tiệt mới đúng chứ! Lão già!"

Tóm lại mà nói, hội nghị không có Tịch Anh duy trì trật tự, sẽ ở dưới tình huống loạn cào cào, không hề có hiệu suất chỉ lãng phí thời gian của mọi người, sau đó chẳng làm được gì.

Sau khi Vi Thị tức hổn hển phất tay áo bỏ đi, Lạc Thị từ đầu đến đuôi gần như không thể nói được một lời, lúc này mới mở miệng hỏi hai người còn ở lại.

"Âm Thị, Lăng Thị, nghi thức chú nhập vương huyết... không lạc quan như vậy sao?"

Theo bản thân Lạc Thị cảm thấy, đây hẳn là chuyện mà hai nước đều có hiểu ngầm phải hợp tác, cần phải nhường nhịn lẫn nhau ở một số chuyện, để đạt thành hợp tác viên mãn, nhưng từ phen ngôn luận kịch liệt bên bọn họ nghe lên, mọi thứ dường như rất phức tạp.

"Không biết, thái độ của Lạc Nguyệt ái muội bất minh, có thể phải chờ đến khi gặp mặt, lên bàn đàm phán mới biết được chăng?"

Lăng Thị là trả lời cậu như vậy, dù sao thì bọn họ cũng không có bao nhiêu tình báo

"Nghi thức này rất quan trọng, nhất định phải thành công mới được."

Âm Thị hiếm khi nói một cách nghiêm túc như vậy.

Hắn vì sao lại để ý chuyện này như thế, Lạc Thị không có truy hỏi, chỉ là lặng lẽ gật đầu. Lạc Thị cũng hi vọng nghi thức thuận lợi, chỉ là nghĩ đến bút ký phát hiện trước kia của Huy Thị, cộng với chuyện phong ấn Trầm Nguyệt, tâm tình của cậu liền rơi vào trong một loại mâu thuẫn, không trên không dưới, rất là khó chịu.

Lần này, cậu có thể tự mình đến tế đàn Trầm Nguyệt thì xem thử.

Nhưng thế này sẽ khiến sự tình sáng tỏ sao?

Mọi đắn đo cộng thêm tư niệm cùng lo lắng đối với Huy Thị, giống như là một hòn đá nặng nề đè ở trong lòng cậu, khiến cậu khó có thể nhẹ nhõm, cũng không thể giải bày áp lực này.

"A, Lăng Thị, ngươi đi nói với Anh, bảo Anh hạ lệnh cho hắn ấy, lời chúng ta nói hắn căn bản nghe không vào."

"Anh nếu như cảm thấy cần thì tự nhiên sẽ nói. Không cần thiết làm chuyện thừa thãi."

"Cái gì chứ! Vậy thì đừng mở họp nữa, thật là tức chết ta rồi."

Nhìn tình huống này, Lạc Thị cũng chỉ có thể thở dài.

Nếu như người của mình cũng chưa chắc chắn, phải làm sao đối phó kẻ địch đây?

◊◊◊◊

Đông Phương Thành vì nghi thức chú nhập vương huyết sắp đến mà trở nên bận rộn, mà Tây Phương Thành cũng có khốn nhiễu tương tự.

Thiếu đế tỏ rõ thái độ mặc kệ, chuẩn bị xong tất cả thì đến tìm hắn sau, hắn chỉ phụ trách phối hợp lên xe xuất phát, về phần rốt cuộc có muốn hợp tác với Đông Phương Thành, tiến hành các nghi thức này hay không, bọn họ từ trên xuống dưới đều mù tịt, không ai biết bệ hạ của bọn họ nghĩ thế nào.

Danh sách nhân viên tùy hành là do Ojisa liệt ra, thân là ma pháp kiếm vệ tiếp cận thiếu đế nhất, ý của hắn truyền đạt, đại khái cũng chính là ý của thiếu đế rồi.

Đối với một chuỗi những chuyện gần đây, Yiye có quá nhiều lý do có thể bất mãn -- mà hắn càng bất mãn chính là, người có thể đảm nhận thính giả cho phàn nàn của hắn, luôn luôn chỉ có mình Yameidie, nhưng, Yameidie trước giờ không phải một thính giả tốt, chỉ sẽ khiến hắn càng ngày càng oán giận tức tối, càng muốn tìm thánh nhọ nào đó để khai đao.

"Cái tên Ojisa kia rốt cuộc có ý gì? Cho chúng ta một lời căn dặn rõ ràng cũng khó đến thế sao?"

Yiye đập mạnh vào bàn một cái, sự khó chịu tích lũy mấy ngày qua, thực sự khiến hắn phẫn hận không thôi.

"Yiye, đừng hở tí là tức giận, bệ hạ tất có thâm ý."

Yameidie mở miệng đều là ngôn luận bao che cho hoàng đế, đây khiến Yiye càng không nhịn được lớn tiếng.

"Thâm ý gì? Từ chối cầu kiến của mọi người, chỉ gặp Ojisa? Chỉ có Ojisa gặp được hắn, lại cũng không thay mặt mọi người hỏi, bọn họ thần thần bí bí như vậy chỉ sẽ khiến người không thoải mái!"

"Nhất định là bởi vì ngươi cứ luôn không bỏ bệ hạ vào trong mắt, thường thường xin nghỉ phép vô cớ, bệ hạ mới từ chối gặp ngươi..."

"Lại là lỗi của ta? Chẳng lẽ ngươi cầu kiến thì được chấp nhận sao? Ngươi chẳng phải là trung thành tận tâm quanh năm cần cù? Hắn căn bản cũng không coi ngươi ra gì đi?"

"Bệ hạ cho dù không chịu gặp chúng ta, nhất định cũng có lý do của ngài, chúng ta phải tin bệ hạ..."

"Ta nghe đủ cái "nhất định" của ngươi lắm rồi! Vì sao ngươi có thể bỏ ra tín nhiệm một cách ngu xuẩn như thế? Bởi vì lúc ngươi sinh ra đã quên mang theo não sao?"

Yiye đã lâm vào trong phẫn nộ mất đi lý trí, mà có thể chọc giận hắn đến cảnh giới này, còn không hề cảm nhận được nguy hiểm, không biết phải chạy trốn, đại khái cũng chỉ có Yameidie thôi.

"Vốn đã là vậy mà, bệ hạ chẳng lẽ còn sẽ hại chúng ta sao? Ngài nếu như hại chúng ta cũng không có chỗ tốt nào, hại chúng ta làm gì?"

Yameidie dùng vẻ mặt như chuyện đương nhiên để hỏi ngược lại Yiye như vậy, vẻ mặt đó không biết nên nói là nghiêm túc đến ngu xuẩn, hay là ngu xuẩn đến nghiêm túc.

"Làm việc chung với loại người như ngươi tuyệt đối sẽ không có tiền đồ!"

Yiye đã không phải lần đầu tiên hối hận vì tìm Yameidie phàn nàn rồi, nhưng có rất nhiều lời nếu không nói ra thì khó chịu, đối tượng có thể tìm cũng chỉ có Yameidie, kỳ thực hắn cảm thấy khá là tuyệt vọng đối với sự thật này.

"Ta biết ta chỉ có ưu điểm làm việc nghiêm túc thôi, nhưng ngươi cũng không cần nói ta vô dụng trực tiếp như vậy chứ..."

Yameidie gãi đầu, dường như có vẻ bối rối, Yiye lập tức dùng tay đập xuống đầu của hắn.

"Từ đầu đến đuôi là đang nói vấn đề đầu óc ngươi cương hóa! Ngươi rốt cuộc có hiểu rõ hay không!"

Mặc dù có người từng nói, đầu của người sẽ càng đánh càng ngu, chẳng qua lúc Yiye muốn đánh chính là sẽ đánh, thà rằng làm hắn ngu cũng không muốn bởi vì ức chế mà tức chết mình.

"Yiye, vấn đề ngươi nên chú ý là tư tưởng của mình quá nổi loạn, xa rời quỹ đạo chính..."

Bởi vì cú táng đầu vừa rồi Yiye vẫn có nương tay, Yameidie không có bị đánh ngất ngay tại chỗ, liền phản bác một câu như vậy trong khi mắt nổi đom đóm.

"Ngươi cảm thấy hết thảy đều không có vấn đề? Vậy ngươi trái lại nói thử xem, có chuyện nào có hiệu suất? Mai Hoa kiếm vệ sau khi trọng thương giải chức, đến bây giờ vẫn chưa chọn ra người mới, ngươi dám nói bọn họ thật sự có tâm muốn xử lý sự tình?"

"Chuyện của Mai Hoa kiếm vệ, đó là..."

Nhắc đến vị đồng liêu bất hạnh trọng thương giải chức kia, thần tình của Yameidie tức thì trở nên ảm đạm. Lúc đó hắn thỉnh cầu thiếu đế lấy vương huyết trị liệu, lại bị từ chối...

Xác thực, thương do bị vũ khí phệ hồn chém trúng, cho dù là công hiệu trị liệu của vương huyết, cũng khó có thể khiến nó hoàn toàn khôi phục, nhưng trên cảm tình, hắn cảm thấy ít nhất cũng phải thử xem, nói thế nào, đối phương cũng đảm nhiệm chức vụ này một thời gian không ngắn rồi, không có công lao cũng có khổ lao chứ.

Có lẽ lúc đó hắn thật sự cảm thấy ít nhiều có chút lạnh lòng, nhưng hắn vẫn gác lại cảm giác không vui vẻ đó.

Theo như cách nói của Yiye, là "mù quáng", xác thực đại khái chính là như vậy,

"Chắc là vẫn chưa tìm được nhân tuyển thích hợp đi?"

"Loại ma pháp kiếm vệ như ngươi chẳng lẽ tính là nhân tuyển thích hợp sao?"

Nếu như muốn dùng tiêu chuẩn toàn diện để xem, Yiye kỳ thực cũng không thích hợp lắm, mà lý do không thích hợp đại khái là "không đủ lòng trung thành" gì đó, mà ở trên cái chức vị này,

lòng trung thành hình như quan trọng hơn thực lực, cũng không biết hồi đầu rốt cuộc là chọn thế nào.

"Lúc bác trai nhìn thấy ta toàn khen ngợi ta không đấy, ông ấy còn nói ngươi khiến ông ấy rất thất vọng, mỗi lần nhìn ngươi thất lễ với ông ấy như vậy liền cảm thấy rất tổn thương..."

"Đừng nhắc đến lão già chết tiệt thần xuất quỷ nhập kia nữa!"

Cha của Yiye, giống với Yameidie là một người cho rằng mình tràn ngập lòng yêu nước, mặc dù rất vui vì mình nuôi ra được một ma pháp kiếm vệ, nhưng ngôn luận phạm thượng của Yiye thực sự khiến ông cảm thấy vinh quang không nổi, dưới tình huống cha con nhiều năm bất hòa, một ngày nọ ông đột nhiên quyết định ra ngoài du lịch vòng quanh thế giới để khuây khỏa, lúc đó gần như thấy không được người, lâu lắm mới về một lần, lỗ tai Yiye bởi thế cuối cùng cũng có thể được thanh tĩnh, nhưng kẻ lải nhải bên cạnh hắn, còn có một Yameidie.

"Có người cha tốt như vậy, vì sao ngươi không quý trọng đây..."

Yameidie buồn rầu thở dài.

"Nếu ngươi thích có thể tặng cho ngươi, dù sao thì ngươi cũng giống con trai ổng hơn ta."

Đề tài này cứ luôn lẩn quẩn quanh cha của Yiye, suy cho cùng là không đúng lắm, cho nên, bọn họ rất nhanh chóng kết thúc đề tài này.

"Bất luận chúng ta đề xuất điều kiện gì trong đàm phán, người bên Dạ Chỉ nhất định đều sẽ cò kè mặc cả, điều này phải ứng đối làm sao, giới hạn ở đâu, hắn hoàn toàn không có ý định thảo luận với chúng ta sao?"

"Hm... Có lẽ bệ hạ cảm thấy, thảo luận với Hắc Đào kiếm vệ là

đủ rồi? Còn có những trưởng lão mà."

Loại cảm giác bị gạt ra ngoài này hình như rất không tốt. Chẳng qua, nếu bọn họ biết được, bên Đông Phương Thành, Âm Thị còn từng nhắc tới "Hoàng đế bọn họ chẳng phải thích gối đầu lông gà sao? Có khi tặng hắn mấy cái là được rồi" đại loại vậy, sợ rằng sẽ cảm thấy càng tệ đi.

"Chủ mà cái gì cũng không để ta biết, ta sẽ không muốn bán mạng cho hắn."

Ấn tượng của Yiye đối với thiếu đế, cũng gần như tệ hại đến cùng cực rồi, Yameidie lần nào nghe thấy hắn nói như vậy đều không thoải mái lắm, nhưng hắn cũng biết, dùng ngôn ngữ đơn giản khuyên nhủ thì không thể thay đổi cách nghĩ của Yiye.

"Bất luận thế nào, lần này ngươi sẽ không xin nghỉ phép nữa chứ? Đừng lại kêu ta giúp ngươi đưa đơn xin nghỉ, ngươi phải nên làm việc đàng hoàng."

"Ta sẽ đi."

Yiye gật đầu, nhưng hắn đồng ý đi, cũng không phải bởi vì kính nghiệp.

"Biết đâu có cơ hội giao thủ với người của Dạ Chỉ, ta làm sao có thể không đi đây? Lần trước đáng lẽ thắng lợi nhưng chưa kịp thắng đã bị các ngươi cắt ngang, ta thế nhưng rất không vui."

"Ngươi chịu đi thì tốt, nhưng xin đừng làm mấy chuyện xung động gây ra hiểu lầm giữa hai nước..."

Yameidie bởi vì phát ngôn của Yiye liền trở nên phiền não. Đáng lý là đại sự hợp tác của hai nước, nhưng đừng bởi vì một người mà dấy lên chiến tranh.

"Hừ, ta trái lại bắt đầu chờ mong bọn họ làm loạn một trận, để

ta có cái cớ động võ đường đường chính chính."

"Yiye..."

Yameidie không phải phe chủ chiến, thái độ của hắn tương đối bảo thủ, đối với người bạn nguy hiểm của mình, hắn vẫn thật không biết nên làm gì Yiye.

Chuyến đi lần này, bất luận là đối với Đông Phương Thành hay Tây Phương Thành mà nói, đều là ẩn số chưa biết.

Đi ở trên hành lang của cung điện San Siro, Ojisa duy trì vẻ mặt vô cảm mọi khi. Cho dù bản thân Tây Phương Thành cùng cái người hắn sắp đi gặp, đều mang đến cho hắn không ít phiền toái, nhưng hắn vẫn có thể bảo trì tâm tình tỉnh bơ như vậy, giống như những phiền toái kia đều không tạo ra phiền nhiễu.

Hắn tự nhiên vẫn có tâm tình của mình, chỉ là không dễ dàng bày ra trước mặt người khác thôi.

Sau khi đến cung lầu nơi thiếu đế ở, hắn trực tiếp đi vào. Chỉ có hắn, không cần thông báo đã có thể tự do ra vào nơi này --

Mà đây là bởi vì, Ojisa và hắn là đồng bạn cùng chia sẽ bí mật.

Trong phòng an tĩnh, giống như bầu không khí của cả cung điện San Siro. Sự an tĩnh giống như chết chóc, khiến người không cảm giác được sức sống và sinh khí -- Ojisa không thể bình luận đối với một cái hoàng cung mà nói, đây là tốt hay xấu, nhưng đối với một người mà nói, trầm tĩnh như vậy kỳ thực không thỏa đáng lắm.

Mặc dù nói khi bên cạnh một người không có người khác, an tĩnh là hiện tượng bình thường.

Lúc sắp tiến vào thính đường, Ojisa không có thu lại tiếng bước chân, đây là vì để cho cái người bên trong nghe thấy, coi như

thông báo mình đã đến rồi.

Hắn vừa liếc mắt đã nhìn thấy người hắn muốn tìm.

Thanh niên lặng lẽ ngồi ở trước bàn, bởi vì mảnh vải quấn quanh mắt, bằng với che lấp phần lớn khuôn mặt, khiến người rất khó quan sát vẻ mặt của hắn mà suy đoán hắn đang nghĩ cái gì.

Lúc Ojisa tới tìm hắn, hắn thường thường lặng lẽ thất thần như vậy, bằng không cũng là lặp đi lặp lại một số động tác vô nghĩa.

Có lúc hắn cũng sẽ đem đồ trong phòng ném lên mặt đất, giống như muốn làm loạn mọi thứ ở đây, nhưng sau chuyện đó hắn lại sẽ để cho người hầu thu dọn, liền coi như hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Cho dù hắn bây giờ thoạt nhìn rất an tĩnh, nhưng tâm tình của hắn kỳ thực rất không ổn định. Ojisa biết điều này, cho nên, hắn thông thường cũng sẽ không làm chuyện gì kích thích người thanh niên.

"Có cần thiết ngay cả khi một mình cũng quấn vải không? Như vậy chẳng phải rất bất tiện?"

Đối với mọi thứ của thanh niên, Ojisa có thể nói đều không hiểu rõ lắm.

Tư duy của hắn, tâm tình của hắn, tích cách của hắn. Không chỉ là sờ không thấu, có lẽ cũng là không muốn nghiêm túc làm rõ.

Ojisa không hiểu rõ hắn, nhưng thể hội được "cái gì đó" tàn khuyết trong đấy.

Ojisa sẽ giúp hắn cũng không phải bởi vì điều gì dẫn tới đồng cảm, chỉ là lời hứa đối với cố nhân, cộng với cảm giác xúc động giống như hành tẩu trong không gian đổ nát của người thanh niên

mang lại.

"Đúng là rất bất tiện."

Sau khi thanh niên trả lời hắn câu này, rồi không giải thích gì thêm nữa.

Ngữ khí khi hắn nói câu này xen lẫn tâm tình kỳ lạ, khiến cho đây nghe lên không giống một câu cảm tưởng đơn thuần, nhưng rốt cuộc là cái gì, sợ rằng cũng chỉ có bản thân hắn biết.

"Sự tình làm ổn thỏa rồi?"

Sau khi thoáng dừng lại, hắn khẽ hỏi một câu.

"Vâng."

Trả lời của Ojisa luôn luôn rất ngắn gọn, không làm nhiều giải thích.

"Vậy thì, chuyện ta cần làm, chính là trang hoàng bản thân, xuất phát với các ngươi?"

"Vâng."

Thanh niên nở nụ cười, nụ cười của hắn luôn như vậy, không phải bởi vì vui vẻ hay sung sướng, mà là bởi vì nguyên nhân tiêu cực khác.

Lần này, có lẽ là bởi vì cảm thấy hoang đường buồn cười đi?

"Cho nên, đám trưởng lão muốn toàn quyền quyết định sao? Bất luận là đàm phán của cả nghi thức, hay là cuối cùng có hợp tác hay không?"

Ojisa không có trả lời vấn đề này.

"Bọn họ cảm thấy cho ta một chút dung túng, ta phải nên thức

thời một chút, ngoan ngoãn nghe lời của bọn họ, mặc cho bọn họ bày bố, giao máu ra?"

Ojisa vẫn không có trả lời hắn. Bởi vì vải quấn quanh mắt, thanh niên cũng không nhìn thấy sắc mặt của Ojisa, nhưng hắn vẫn không có ý định tháo miếng vải xuống.

"Hỏi cái gì cũng không có hồi ứng, ngươi từ trước đến nay đều nhàm chán như vậy."

Câu này hắn cũng không có phủ định, làm một ma pháp kiếm vệ, vốn đã không cần thú vị.

Huống hồ, nếu có thể phụ họa lời của hắn hoặc là sự hài hước sắc nhọn kia của hắn, ma pháp kiếm vệ hiện có hắn là đều không làm được.

"Nếu ngươi đã đến rồi, ta căn dặn ngươi làm một số chuyện hẳn là không có vấn đề chứ?"

Hắn nói xong, không chờ Ojisa hồi ứng, liền tự nói tiếp.

"Giúp ta đòi Thiên La Viêm lại, ta nghĩ cái yêu cầu này chắc là không quá đáng."

"Thiên La Viêm?"

Ojisa nhíu mày, hiển nhiên có chút bất ngờ mình sẽ nghe thấy cái tên đó.

"Ngài cần cái này làm gì? Thanh kiếm đó..."

"Thân là hoàng đế, sắp gặp mặt với nữ vương nước địch, không mang theo phối kiếm của mình cũng không hay đi?"

Sau khi nghe hắn nói như vậy, Ojisa không có lên tiếng phản đối.

"Còn có -- Ta không hi vọng ngươi hỏi ta vì sao. Ta ghét giải thích, bất luận là dưới tình huống gì. Chuyện ta hi vọng ngươi làm, ngươi chỉ cần nói cho ta có thể hay không là được, đừng hỏi ta nguyên nhân, rõ ràng ngươi kỳ thực không quan tâm."

Thanh niên nói những lời này một cách bình thản, không có bỏ vào bao nhiêu tâm tình.

Bởi vì những lời này chỉ là câu trần thuật đơn thuần.

"Ta sẽ mang kiếm tới cho ngài."

Ojisa làm ra biểu thị minh xác, hắn cũng hài lòng gật đầu, bởi vì không còn chuyện khác nữa, Ojisa liền quyết định cáo lui.

"Ojisa."

Trước khi hắn muốn rời khỏi, thanh niên lại gọi hắn một tiếng, khiến hắn dừng lại quay đầu.

"Bất luận ta muốn làm gì, ngươi đều sẽ ủng hộ ta sao?"

Điều mà vấn đề này cần, là một lời hứa rất lớn lao, nhưng lời hứa này hắn sớm đã cho người thanh niên, bây giờ hắn lại hỏi như vậy, chẳng qua là xác nhận lại thôi.

"Đúng vậy, bệ hạ."

Thế là, thanh niên lại an tĩnh, chỉ ra hiệu tỏ ý hắn có thể rời đi, liền không hỏi thêm bất cứ chuyện gì.

Bởi vì đó không quan trọng chút nào.

Một chút cũng không quan trọng.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Hm, tôi đang thu thập hành lý với tâm tình vừa vui sướng vừa

chờ mong, ngày mai sắp xuất phát rồi, không biết phải đi thế nào? Ngồi kiệu? Nếu đã là tùy tùng của Lạc Thị, chắc sẽ không bắt chúng tôi đi bộ chứ?

Hm... Tôi vốn đang thu thập hành lý với tâm tình vừa vui sướng vừa chờ mong, nhưng thu xong lại không vui nữa. Thu xong cũng nhanh quá rồi đi! Quá nhanh rồi! Tôi mới nghĩ được mấy câu trong đầu đã không còn gì để thu nữa! Tài sản của tôi chỉ đơn bạc như vậy, đơn bạc đến nỗi tôi ngay cả muốn thu thập hành lý cũng không có thứ để thu sao!

Tôi nhìn sang bên Nguyệt Thoái xem thế nào... Căn bản không có thu! Này! Nguyệt Thoái! Cậu tốt xấu gì cũng phải gom một túi trang phục chứ! Còn có dụng cụ tẩy rửa đâu! Cậu rốt cuộc có kinh nghiệm đi du lịch tốt nghiệp hay không hả!

Cái gì? Lạc Thị sẽ cung cấp? Có loại chuyện tốt này? Cậu ấy làm sao chỉ nói cho cậu? Vậy ý là chỉ cung cấp cho cậu hay là cung cấp cho cả chúng tôi luôn? Có thể nói rõ chút không?

Bất luận thế nào tôi tốt hơn vẫn là mang cái gối đầu, sợ không quen giường, có cái gối đầu ít nhất vẫn đỡ hơn chút...

Chu Sa, cậu làm sao lại đang gom đồ dùng cho con gái? Cậu đến đó có ý định biến thân? Chắc không phải thật sự muốn thừa dịp buổi tối mọi người ngủ chung đến tập kích Nguyệt Thoái chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui tâm tình lại không thả lỏng được! Lạc Thị nói buổi tối ngày đầu tiên đi thăm dò tế đàn Trầm Nguyệt, nói đến chẳng phải chính là tối mai sao?

Theo lý thuyết, bởi vì tối mai phải bận rộn, tối nay nên tranh thủ không có chuyện gì ngủ một chút, nhưng thần kinh tôi vẫn căng thẳng mẫn cảm, dưới tình huống này làm sao ngủ được?

A, Nguyệt Thoái! Cậu cũng không ngủ được? Không bằng

chúng ta luyện chữ bút lông thâu đêm đi! Chu Sa muốn ngủ cho nên phải tắt đèn? Đó không phải vấn đề, lên tầng trên thắp chút đèn, chắc không ảnh hưởng cậu ta chứ?

Nếu như không muốn luyện chữ, chúng ta vẫn có thể luân phiên kể chuyện ma, chẳng qua truyện ma từ trong miệng tôi kể ra không biết sẽ biến thành kiểu gì nữa...

Có khi sẽ xuất hiện "Lâu thật lâu trước kia, có một người bị giết sống, thế là anh ta liền biến thành thần" vân vân, khiến người chẳng hiểu mô tê gì, so với nói kể chuyện ma, còn không bằng nói là chuyện cười hoặc là chuyện quái dị...

Tóm lại, tôi chắc là không có quên thứ gì đâu nhỉ?

Dù sao thì bên trong hành lý quan trọng nhất chính là Puhahaha, cái khác đều là thứ yếu, không có gì không thể thay thế...

Hi vọng sẽ không có người nói với tôi "Có thể mượn cây lau của cậu một chút không? Tôi muốn làm sạch chỗ này!" vân vân. Tôi cũng đã đeo nó ở bên hông rồi, chắc có thể nhìn ra là vũ khí của tôi đi? Nhìn ra được đi?

Đừng có thêm chuyện gì chọc nó tức giận nữa -- tôi thật sự rất chân thành cầu nguyện đấy...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5+7: Bé Ngoan Buổi Tối Nên Ngủ Ngoan

"Người lớn có nỗi lo mất ngủ, trẻ con mấy đứa không hiểu đâu." -- Phạm Thống

"Tuổi trẻ thật tốt, ban đêm toàn không ngủ được." -- Mễ Trọng

"Yiye luôn ngủ một lèo tới sáng, chẳng lẽ...!" -- Yameidie

"Ngươi hùa theo cái rắm á!" -- Yiye

Thời gian tập hợp đội ngũ xuất phát là vào buổi sáng, Lạc Thị để nhóm Phạm Thống trực tiếp chờ ở trên xe của cậu, xem ra là không có cơ hội nhìn thấy nữ vương, cũng không biết nên nói là thở phào hay là thất vọng.

Bởi vì Phạm Thống với Nguyệt Thoái tối qua ngủ quá muộn, hôm nay suýt nữa chết ở trên giường không dậy nổi, may mà Chu Sa thức dậy đúng giờ, thuận tiện dùng phương thức khủng bố gọi Nguyệt Thoái tỉnh dậy, sau đó tiếng hét của Nguyệt Thoái đánh thức Phạm Thống... Bọn họ mới có thể đến kịp lúc. Nhưng bất luận nói thế nào, bọn họ vẫn có loại cảm giác không muốn cảm tạ Chu Sa.

"Nguyệt Thoái, buổi sáng cậu cảm thấy thế nào?"

Chu Sa tươi cười hỏi Nguyệt Thoái đang ngồi đối diện.

"Thể nghiệm sắp chết..."

Nguyệt Thoái trả lời với sắc mặt tái nhợt, đáp án này hết sức thẳng thắn thành thật.

"Cậu rốt cuộc đã làm gì cậu ấy vậy?"

Tôi muốn hỏi là "Cậu ấy rốt cuộc đã làm gì cậu" mới đúng, bây giờ tôi coi như là đang hỏi Chu Sa còn kịp không?

Phạm Thống kỳ thực rất tò mò đối với chuyện xảy ra buổi sáng, bởi vì lúc hắn bị tiếng la hét đánh thức, mọi thứ đã xong xuôi rồi, Nguyệt Thoái đã kéo giãn khoảng cách với Chu Sa, cho nên hắn thực sự không biết Chu Sa rốt cuộc đã làm chuyện gì có thể khiến Nguyệt Thoái hoảng sợ tới vậy.

Chẳng qua nói tới, Chu Sa bất luận làm gì cũng khiến Nguyệt Thoái rất kinh hoảng, nhất là trong lúc ngủ không có phòng bị, bất tri bất giác bị làm gì đó, độ kinh hoảng sẽ gấp bội đi?

Kỳ thực điều khiến tôi để ý hơn là... hôm qua kể chuyện ma thâu đêm thất bại, chúng tôi là cùng ngủ ở tầng trên, Chu Sa cậu cứ như thế phớt lờ người ngủ cạnh Nguyệt Thoái là tôi, cả gan làm chuyện sẽ khiến cho Nguyệt Thoái hét toáng... Cậu rốt cuộc...

"..."

Nguyệt Thoái trợn to mắt, giống như thể máu trên mặt bị rút cạn vậy, xem ra hoàn toàn không muốn nhớ lại chuyện buổi sáng.

"Chỉ chẳng qua là một vài phục vụ đặc biệt."

Chu Sa nói một cách nhẹ nhàng, "chỉ chẳng qua" của cậu ta đối với Nguyệt Thoái mài nói, kỳ thực là trời long đất lở đi.

"Tôi cũng không phải người khó đánh thức, lần sau xin cậu dùng cách gọi bình thường là được."

Nguyệt Thoái tái nhợt nói, xem ra cậu hắn là vẫn muốn đối thoại lý trí để giải quyết chuyện này.

"Nhưng như vậy chán lắm, người ta hiếm khi có lúc đánh lén

được cậu."

Chu Sa vì để nói câu này, còn đặc biệt biến thành con gái, đây khiến Nguyệt Thoái căng thẳng túm lấy cánh tay Phạm Thống bên cạnh, hình như muốn tìm kiếm sự che chở.

Tôi nói nhé Nguyệt Thoái, túm lấy tôi vô dụng thôi, thứ như tôi, Chu Sa một chưởng đã có thể nốc ao một tá đi, nếu như cậu muốn tìm người bảo vệ, hoàn toàn là tìm sai người rồi...

"Nguyệt Thoái, cậu đừng nói có chứng sợ con gái nhé?"

Chu Sa mỗi lần nhìn thấy bộ dạng kinh hoảng của cậu, liền cảm thấy không vui.

Cái gì mà chứng sợ con gái, nói với một người đàn ông như vậy, đây rất là bất lịch sự, tôi cảm thấy so lên, chứng sợ đồng bóng hoặc là chứng sợ Chu Sa còn có khả năng hơn, đây tuyệt đối không phải là thành kiến của tôi đối với cô, tuyệt đối không phải.

"Tôi nghĩ hẳn là không có, nhưng cô có thể làm bạn tôi."

Câu trả lời cứng ngắc của Nguyệt Thoái cũng vô cùng vi diệu, mà lúc này, Lạc Thị mở cửa xe.

"Được rồi, chúng ta đã có thể xuất phát... Ơ!"

Khi cậu liếc mắt nhìn thấy Chu Sa, hình như bị sốc không nhẹ, vẻ mặt chính là "vì sao trên xe lại có phụ nữ".

"À, Lạc Thị, đây không phải Chu Sa."

Phạm Thống nhiệt tình giải thích giùm.

"... Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Dựa vào logic nói ngược, câu hẳn là nói "đây là Chu Sa", nhưng Chu Sa rõ ràng là nam, nhưng đặc biệt nói đây không phải Chu Sa

thì lại rất kỳ quái, cảm giác rất vô nghĩa, bởi thế Lạc Thị bị làm cho rối.

"Lạc Thị, cô ấy là Chu Sa."

Nguyệt Thoái đành nói đỡ một câu.

"Ơ? Nhưng mà..."

Lạc Thị dường như khó mà hiểu được, trong lòng ngờ vực có chút không dám lên xe.

"Cô ấy thật sự không phải Chu Sa, là yêu ma quỷ quái gì đấy, cậu mau xuống xe, chúng tôi nói rõ với cậu sau."

Lần đảo ngược này thật là chết người. Chu Sa ngàn vạn lần đừng ghi hận nhé.

"Yêu, yêu..."

Lạc Thị tức thì biến sắc, xem ra ý nguyện lên xe lại giảm xuống rồi.

Này, đây là phản ứng gì? Cho nên cậu là loại trẻ con sợ ma sao? Nhưng, tôi cảm thấy một người chủ yếu lấy phù chú để tấn công, phải nên trảm yêu trừ ma thu yêu phục ma tóm lại là không e sợ trước yêu ma quỷ quái mới đúng chứ! Mặc dù thế giới này hình như không có đạo sĩ.

"Phạm Thống, cậu cố ý làm cho sự tình càng ngày càng phức tạp sao?"

Nói bằng mồm thì quá phiền, Chu Sa dứt khoát biến trở về con trai, nhìn thấy cảnh này, Lạc Thị hiển nhiên càng hoảng sợ.

Bây giờ đã không phải là vấn đề cậu ta là Chu Sa hay là yêu ma quỷ quái nữa, mà là vấn đề Chu Sa có phải là yêu ma quỷ quái hay không.

"Chẳng phải sắp xuất phát sao? Cậu lên trước đi."

Nguyệt Thoái nói như vậy với Lạc Thị, nhưng, dựa vào chỗ ngồi trên xe, bởi vì Phạm Thống đã ngồi cùng với Nguyệt Thoái rồi, cậu nếu như lên xe hẳn là phải ngồi bên cạnh Chu Sa, đây hình như khiến Lạc Thị có chút sợ hãi.

Cuối cùng cậu vẫn là lên, chẳng qua lại ngồi bên cạnh Phạm Thống, ráng chen vào dãy của hai người bọn họ. Bị cô lập, Chu Sa nhướn mày, nhưng cũng không nói cái gì.

"..."

Sau khi xuất phát, trong xe im lặng như tờ, điểm tắc nghẽn vẫn là ở Chu Sa, hình như có cậu ở đây, mọi người liền không làm sao muốn nói chuyện, bao gồm Lạc Thị không quen tiếp xúc với người xa lạ.

"Lạc Thị, cậu có lời gì muốn nói với chúng tôi không?"

Cảm giác hẳn là phải căn dặn một số chuyện mới đúng, ví dụ như tình huống sau khi đến đó, hoặc là bắt đầu trò chuyện phiếm cũng không có gì, cho nên Nguyệt Thoái hỏi cậu một câu như vậy.

"Hôm... hôm nay thời tiết thật tốt."

Lạc Thị đờ đẫn nửa buổi mới rặn ra một câu như thế.

... Đâu ra vậy? Đây là lời thoại của Âm Thị đại nhân mới đúng đi? Lạc Thị cậu chấn tác lại nào --

"Đừng căng thẳng, thả lỏng."

Nguyệt Thoái rõ ràng từng nói mình cũng sẽ căng thẳng, bây giờ lại muốn vỗ về người khác, không biết vấn đề căng thẳng của bản thân cậu đã được giải quyết chưa.

"Ta không có căng thẳng, chỉ là có chút mệt mỏi."

Lạc Thị kiên định làm sáng tỏ, chẳng qua Phạm Thống đương nhiên sẽ không tin cậu.

Lại nữa rồi, mạnh miệng theo thói quen. Có chút mệt mỏi? Cậu chắc sẽ không mất ngủ giống chúng tôi tối qua chứ? Đã căng thẳng đến mức độ này rồi?

Suy đoán của Phạm Thống kỳ thực rất chuẩn, bởi vì sau khi đội xe xuất phát không bao lâu, ba người bọn họ đã ngủ mê mệt bất tỉnh nhân sự, chỉ có một mình Chu Sa bởi vì ngủ đủ cho nên tinh thần hăng hái, cậu thực sự hết biết phải nói gì với bọn họ.

"Hình như đến rồi, các cậu cũng dậy đi."

Lần này Chu Sa dùng cách đàng hoàng để gọi mọi người thức dậy, mọi người tỉnh dậy sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đích xác đội xe đã dừng lại rồi, nhìn ra ngoài cũng đã nhìn thấy nơi cắm trại, ở đây hẳn là chỗ lân cận tế đàn Trầm Nguyệt.

"Ngủ trên xe thật không thoải mái."

Lạc Thị đấm đấm vai với cổ của mình, đại khái cảm thấy có chút đau mỏi.

"Đúng vậy."

Nguyệt Thoái cũng ấn cổ của mình, tỏ vẻ tán đồng với lời Lạc Thị nói.

Phải đấy, tôi cũng cảm thấy đau lưng mỏi eo, nhất là bị kẹp giữa hai người các cậu, đầu lại còn dựa vào vai tôi ngủ, tôi thật sự rất khó ngủ đấy các cậu có biết không, chẳng lẽ còn gác lên đầu các cậu ngủ sao?

Chu Sa cậu cũng đừng dùng ánh mắt khinh bỉ "Phạm Thống vậy mà trái ôm phải ấp" đó nhìn tôi có được không? Hay là cậu sống lỗi quá, mọi người đều không muốn ngồi cùng cậu...

"Ủa? Bên đó là..."

Nguyệt Thoái chỉ vào hướng nào đó bên ngoài cửa sổ, mọi người nhìn qua theo.

"Không trùng hợp thế chứ"

Đó là đội xe của Tây Phương Thành, thoạt nhìn dường như là đến cùng thời gian, một trước một sau đến đây.

Đội xe của Tây Phương Thành trông có vẻ đến sớm hơn, người trên đội xe cũng đã xuống xe gần hết rồi, từ đây nhìn qua, xe chính nằm ở ngay vị trí minh hiển không bị cản trở tầm nhìn, chỗ đó tức thì thu hút ánh mắt của bọn họ.

Người đứng bên cạnh xe chính, hai trong số đó là ma pháp kiếm vệ mà Phạm Thống với Nguyệt Thoái từng thấy, một người khác mặc dù chưa từng thấy, chẳng qua từ ba đường chỉ vàng trên vai và hắn đứng ở bên cạnh hai người kia để xem, phần lớn hắn cũng là thành viên ma pháp kiếm vệ đi.

Sau khi người hầu mở cửa xe ra, ma pháp kiếm vệ chưa từng thấy kia vươn tay về phía trước, để người trên xe tiện bám tay hắn đi xuống -- ngay tiếp đến, một thanh niên đi ra khỏi xe, có lẽ là bởi vì hắn lấy vải che đôi mắt, chắc hẳn không nhìn thấy, đối phương mới có động tác giúp hắn xuống xe như vậy.

Sau khi hắn đứng vững, ba ma pháp kiếm vệ đều hành lễ với hắn, đến đây, thân phận của bọn họ cũng có thể nói là hết sức rõ ràng rồi.

Lễ ngộ của ma pháp kiếm vệ cho thấy thân phận tôn quý của hắn, cộng thêm bề ngoài trẻ tuổi, phù hợp những điều kiện này, mọi người tự nhiên đều sẽ nghĩ đến cùng một người.

Thiếu đế Tây Phương Thành - Englar

"Bốn phía hình như có chút ồn ào, làm sao vậy?"

Sau khi rút tay khỏi lòng bàn tay của Ojisa, thanh niên chậm rãi hỏi vấn đề này.

"Đội xe của Dạ Chỉ cũng vừa mới đến, bệ hạ."

Ojisa trả lời đơn giản, Englar gật đầu rồi ra chỉ thị.

"Để sĩ binh an tĩnh. Ta mệt rồi, đưa ta đến chỗ nghỉ ngơi."

"Vâng."

Sau khi nhìn thấy bóng dáng nghi là của thiếu đế, tâm tình mấy người trên xe đều không giống nhau lắm.

"Đó là Englar sao? Cho nên, thanh kiếm đó chính là Thiên La Viêm?"

Lúc Lạc Thị hỏi ra những vấn đề này, giọng xuất hiện hơi run rẩy.

Lúc chú ý thấy đối phương, cậu cũng có một nửa chú ý đặt ở trên bội kiếm bên hông đối phương.

Nghĩ đến là cái người này, thanh kiếm này, đã chém nát tính mệnh cùng linh hồn nhiều người như thế của Đông Phương Thành, cậu liền khó có thể bình tĩnh lại.

"Hả? Thiên La Viêm?"

Phạm Thống kinh hô một tiếng, muốn nhìn cho rõ thanh thần binh trong truyền thuyết kia, nhưng bọn họ đã đi xa, xem ra là hết cơ hội rồi.

"Ôi, vừa rồi không chú ý..."

Loại thái độ thất vọng này của hắn lại khiến Lạc Thị có ý kiến.

"Cậu muốn xem thanh kiếm đó như vậy làm gì?"

"Bởi vì, đó là đồng nát sắt vụn trong truyền thuyết mà! Liếc một cái trông như thế nào cũng được! Bình thường mà nói rất dễ có cơ hội này đi? Con người ta luôn có khao khát đối với vũ khí phẩm chất kém mà!"

Tôi là nói thần binh lợi khí, và rất khó có cơ hội nhìn thấy vũ khí phẩm chất cao... Dù sao cậu vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu tâm tình của người có vũ khí là một cây lau đâu --

"Phạm Thống, cậu hiếm khi nói ngược tốt như thế, nghe lên rất xuôi tai."

Lạc Thị vậy mà khen lời nói ngược của hắn, đây khiến Phạm Thống nghẹn lời.

"Lạc Thị, nữ vương cũng có một thanh đồng nát sắt vụn tên là Skies đúng không? Cậu từng nhìn thấy chưa? Trông thế nào? Xấu không?"

"Cậu nói kiếm của nước địch thì không sao, nói kiếm của nước ta như vậy thật là khiến người phẫn nộ!"

"Cậu rõ ràng biết đó là lời thật lòng mà --"

Đây đúng là có lý nói không được, Phạm Thống khóc không ra nước mắt.

"Skies thì ta chưa từng nhìn thấy. Chẳng qua, cậu nếu dám để cho Lăng Thị nghe thấy cậu nói Skies là đồng nát sắt vụn, thì phải coi chừng rồi, đừng thấy dáng vẻ hắn nho nhã mà lầm, hắn thế nhưng là rất khủng bố."

Lạc Thị căn dặn hắn như vậy, hắn cũng chỉ có thể cay đắng gật đầu.

Sự khủng bố của Lăng Thị đại nhân, tôi sớm đã được lĩnh giáo rồi, không ngờ ngài ta ái quốc hộ chủ như vậy, ngay cả nói xấu kiếm của nữ vương một câu cũng không được.

"Nói một câu thần binh lợi khí cũng muốn so đo, làm sao lại hào phóng như thế."

Khi tôi thật sự muốn nói đồng nát sắt vụn, liền biến thành thần binh lợi khí rồi, bảo tôi nói cái gì đây?

"Nói ra lời lẽ vũ nhục vũ khí của nữ vương nước ta, đối phương nổi nóng cũng là bình thường đi?"

Chu Sa lạnh lùng nói một câu, đây khiến Phạm Thống không vui lắm mà nhìn cậu.

Cái tên này... Chẳng phải nói không tin chuyện miệng tôi bị nguyền rủa, nói mười câu bị đảo ngược chín câu sao? Vậy câu tôi vừa mới nói, cậu đáng lẽ không nên đáp lại như vậy mới đúng? Đáng ghét...

"Chúng ta cũng xuống xe thôi, hẳn là cũng đến lúc chỉnh đốn rồi, xác nhận một chút rồi đi doanh địa xem thử."

Sau khi Lạc Thị nói như thế, mọi người liền nghe lời làm theo, chỉnh lý sắp xếp xe là do người hầu và tùy hành khác phụ trách, bọn họ có thể trực tiếp đi theo Lạc Thị đến doanh địa, cất hành lý nghỉ ngơi.

"Hôm nay sẽ không có chuyện gì, đàm phán và hội nghị chính thức đều là ngày mai bắt đầu, cho nên ta mới chọn tối nay... ra ngoài giải khuây."

Sau khi đến được lều nghỉ ngơi, Lạc Thị giải thích sơ với bọn họ, bởi vì nói được giữa chừng đột nhiên nghĩ đến Chu Sa có ở đây, mới cố đổi "đi tế đàn Trầm Nguyệt" thành ra ngoài giải khuây.

Quy mô của cái lều này kỳ thực tốt hơn tưởng tượng, dù sao cũng là cho Thị ở, đương nhiên phải bận tâm đến điều kiện thoải mái, chẳng qua, nhìn kết cấu trong lều, ba người bọn họ vẫn là chạy không thoát vận mệnh ngủ chung, Phạm Thống không biết nên khuyên Nguyệt Thoái bớt đau buồn, hay là nói chấp nhận đi với chính mình.

"Sau khi cùng ăn xong bữa tối, chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Lạc Thị đã quyết định xong thời gian xuất phát. Về phần Chu Sa, Lạc Thị đã lấy lý đo cần người ở lại thông báo việc bọn họ ra ngoài, để giữ cậu ở lại.

Ra ngoài giải khuây muốn tìm người bầu bạn, điều này Chu Sa cũng có thể lý giải, cộng thêm Lạc Thị khác với Âm Thị, là một người nghiêm túc không thể làm loạn, cũng phải tôn trọng thân phận của cậu, cho nên Chu Sa đồng ý rất dứt khoát, cũng khiến bọn họ bớt cái phiền não.

Sau khi vào đêm, hoàn cảnh bốn phía hết sức yên tĩnh, có lẽ là đi xe mệt, mọi người đều nghỉ ngơi sớm, bên ngoài ngay cả một bóng người cũng không làm sao nhìn thấy. Doanh địa của Tây Phương Thành cắm ở bên khác, được phân cách với Đông Phương Thành, chỉ cần đừng lấn sang bên kia, chiếu theo lý thuyết cũng sẽ không đụng phải người của Tây Phương Thành, cho nên, bọn họ hết sức thuận lợi ra khỏi doanh địa, tiếp theo trực tiếp đi đến tế đàn Trầm Nguyệt là được rồi.

Do Lạc Thị dẫn đường, vẫn rất khiến người yên tâm, đi bộ không bao lâu, bọn họ đã đến được nơi có kết giới bên ngoài, tới đây thì chờ xem Lạc Thị biểu diễn rồi, dù sao không có giải khai kết giới, thì không thể đến gần nữa.

Đối mặt với kết giới, Lạc Thị lấy ra phù ấn trong suốt dạng thanh dài của cậu, trên mặt cũng xuất hiện vẻ nghiêm túc. Ải này rất quan trọng, xác thực cần sự nghiêm cẩn.

"Nếu như là mẫu thân đại nhân, chỉ cần tiện tay vung một cái đã có thể giải khai kết giới, nếu là ta, vẫn phải mượn hiệu lực gia tăng của phù ấn, giải theo trình tự."

Trước khi động thủ, Lạc Thị giải thích trước một câu, cậu luôn là ở chỗ này tỏ ra để ý đối với chênh lệch thực lực của mình với người khác, Phạm Thống với Nguyệt Thoái cũng không đáp lại, chỉ lặng lẽ đứng ở bên cạnh chờ đợi.

Cách Lạc Thị dùng phù là lấy ngón tay viết phù văn, mặc dù vẫn có dùng giấy phù, nhưng cậu cũng không phải đọc từng câu chú ra, cho nên Phạm Thống đứng ở bên cạnh cũng nhìn không ra được gì, càng đừng nói là người có trình độ phù chú tạm được như Nguyệt Thoái.

Thử hết mười phút, trán Lạc Thị cũng toát mồ hôi, có lẽ là do áp lực tâm lý và nôn nóng gây ra, cũng không biết tình huống thế nào, rốt cuộc tiến hành ra sao rồi.

Ồ ồ, Lạc Thị, nếu như cậu không giải được, chúng ta liền có thể về ngủ rồi? Cậu thật sự giải ra được không? Kỳ thực tôi có vào hay không đều không sao cả, cùng lắm là có hơi tiếc vì không tham quan được tế đàn mà thôi...

Lúc này, kết giới hình như động đậy một chút, rốt cuộc cũng có chút động tĩnh, hình như nỗ lực đã có hiệu quả, khiến Phạm Thống phấn chấn tinh thần.

Ủa? Có hi vọng sao? Có hi vọng thành công sao?

"Không thể thành công đâu, nếu như tiềm lực của cậu ta có phát huy ra thì không nói, loại trạng thái bây giờ thì không được đâu."

Đột nhiên nghe thấy tiếng của Puhahaha, khiến Phạm Thống giật nảy mình, suýt nữa hét ra tiếng.

Ta, ta cũng đâu có nói chuyện với ngươi! Ngươi làm sao có thể nghe lén trong lòng ta nói cái gì? Ngươi ngay cả loại chuyện này cũng làm được sao?

"Ai bảo ngươi phải nắm lấy ta lúc suy nghĩ."

...

Ồ.

Phạm Thống câm nín một hồi, lặng lẽ bỏ Puhahah xuống, âm thầm cảm thấy hành vi bất giác túm lấy cán của Puhahaha này thực sự rất không hay, chẳng qua, hắn mới lỏng tay không bao lâu, đã lại nắm lần nữa.

Chờ một chút, vậy, tiềm lực gì đó mà ngươi vừa mới nói là chuyện thế nào? Có thể nói rõ một chút không?

"Phạm Thống ngươi nắm lấy ta làm gì, nếu như muốn giao tiếp tâm linh với ta, không cần nắm cũng có thể nói chuyện mà! Mau bỏ tay!"

Ờ ha! Đúng vậy thật, thoáng chốc chưa kịp phản ứng, là nắm sẽ bị nghe lén, không cần phải nắm mới có thể nói!

Nhưng, có vũ khí nào bảo chủ nhân của mình buông tay, càng nghĩ càng không vui, ta cứ không buông tay đấy, ngươi làm gì được? Hứ.

"Cái thái độ của ngươi, đừng hòng nghe ngóng được tin tức gì từ trong miệng bổn phất trần!"

A! Ta lại quên mình vẫn còn đang nắm! Nắm sẽ bị nghe lén lời nói trong lòng -- ta làm sao lại phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy, a a --

"Bổn phất trần mới không có nghe lén! Là ngươi nắm lấy ta

cho nên nhất định sẽ nghe được! Hơn nữa ngươi vẫn chưa có buông tay đâu đấy! Cho nên ta vẫn là nghe được!"

Lần này Phạm Thống cuối cùng cũng ngoan ngoãn thả lỏng tay, dù sao thì trong mấy giây ngắn ngủi này, hắn đã nếm được mấy lần quả báo khi không buông tay rồi, con người ta muốn khống chế suy nghĩ trong đầu mình thực sự quá khó, vẫn là buông tay rồi dùng giao tiếp tâm linh, chỉ truyền đạt lời mình muốn nói cho nó, cảm giác đảm bảo hơn.

Vậy thì, quên những lời vừa rồi nghe được đi...

"Bổn phất trần xem thường loại người nói lời không giữ lời như ngươi."

Đừng như vậy mà! Người có lúc lỡ mồm, ngựa có lúc mất móng, người không phải thánh ai mà chẳng từng mắc lỗi chứ! Trả lời vấn đề của ta thỏa mãn lòng tò mò của ta một chút đi mà!

"Dù sao các ngươi cũng không giải được kết giới này đâu, bổn phất trần làm biếng dong dài với ngươi."

Cái gì chứ, vậy nếu như là ngươi thì giải được?

"Hừ hừ, bổn phất trần sẽ không mắc lừa, mới không giúp gã đáng ghét như ngươi."

Không ngờ Puhahaha đột nhiên trở nên khôn hơn rồi, Phạm Thống có chút bất đắc dĩ.

Ngươi cũng có thể xen miệng nói cho ta kết giới không giải được, vì sao không chịu giúp ta chứ?

"Đương nhiên là bởi vì ngươi vừa đáng ghét vừa khó ưa."

Vậy ngươi vì sao còn chịu nói chuyện với ta?

Đột nhiên lại an tĩnh, có lẽ là bộ máy suy nghĩ của Puhahaha

lại bị hỏng rồi.

"Ta là đang cười nhạo các ngươi uổng công vô ích! Và tỉnh ngủ thì có chút nhàm chán! Chỉ vậy thôi!"

Nếu đã có chút nhàm chán, vậy giải cái kết giới cũng có thể giết thời gian mà?

"Ta cứ không muốn. Phạm Thống ngươi chỉ lợi dụng ta mà thôi, có chuyện mới nghĩ đến ta, hừ!"

Không phải như vậy! Mặc dù ta cũng cảm thấy ta thường thường có chuyện là nghĩ đến ngươi, nhưng khi ta suy nghĩ vẫn vô thức nắm lấy cán của ngươi, chính là chứng minh lúc nào cũng quan tâm ngươi!... Ta nghĩ chắc là vậy đi.

"... Mồm mép giảo hoạt! Mồm mép giảo hoạt! Lăng nhăng!"

Ta thừa nhận đoạn vừa rồi là đoạn buồn nôn nhất mà đời này ta từng nói với người khác, nhưng cái từ lăng nhăng cuối cùng là chuyện làm sao? Nói rõ xem!

"Cái gì mà Thiên La Viêm với Skies, lòng ngươi tự rõ!"

Này -- từ từ đã! Chỉ là muốn xem vũ khí khác cũng không được? Người ta cũng là kiếm có chủ rồi, ta cũng không thể phát triển ra quan hệ chủ tớ siêu hữu nghị gì đó với chúng, ngươi rốt cuộc ghen cái gì chứ?

"Bổn phất trần không nói chuyện với chủ nhân không biết kiểm điểm hành vi còn cứ luôn liếc mắt qua lại với vũ khí khác."

Ngươi chờ đã! Ta chỉ là muốn xem mà thôi cũng đâu có tiếp xúc! Thậm chí ngay cả nhìn cũng nhìn không thấy! Sao có thể tính là vậy!

Chẳng qua, tiếp đến bất luận Phạm Thống hỏi thế nào,

Puhahah không rên một tiếng chính là không rên một tiếng nào, cuối cùng hắn cũng đành bỏ cuộc, một người không ngừng tự lẩm bẩm trong đầu vẫn là sẽ mệt.

"Lạc Thị, không có biện pháp sao?"

Phạm Thống nói chuyện với Puhahaha suýt nữa quên mất chính sự, cho đến khi nghe thấy tiếng Nguyệt Thoái hỏi Lạc Thị, hắn mới hồi thần lại.

Trong lúc hắn nói chuyện, sự tình vẫn đang tiến hành, trông có vẻ như Lạc Thị đã dốc cạn tâm lực, sau đó xác nhận mình không thể giải khai kết giới, nhìn sắc mặt thoáng tiều tụy của cậu, có lẽ đã tiêu hao không ít khí lực, cũng cảm thấy rất nản lòng đi.

"Xin lỗi... ta vốn cho rằng vẫn có mấy phần nắm chắc, không ngờ đến sẽ thế này, là ta tính nhầm rồi, rủ các cậu tới lại không có cách đi vào..."

Lạc Thị hiển nhiên bởi vì không thể giải khai kết giới mà tâm tình sa sút, dù sao, đây có nghĩa là bọn họ không thể đi vào tìm tung tích của Huy Thị rồi.

Cho dù bên trong chưa chắc sẽ có đầu mối, nhưng ngay cả cơ hội tìm cũng không có đã phải bỏ cuộc, vẫn là rất khiến người ủ rũ.

Lúc này mà nói với cậu "không sao, tôi không để ý" thì cũng quai quái, mặc dù có ý muốn cậu đừng tự trách, nhưng giống như sẽ bị hiểu thành "Huy Thị gì kia đối với tôi chẳng hề gì"... Cho nên Phạm Thống đã thông minh hơn, trực tiếp bảo trì trầm mặc, lời an ủi để cho Nguyệt Thoái nói là được rồi.

Huống hồ... Hắn thật sự cảm thấy chẳng hề gì, người chân chính bị làm sao, đích xác chỉ có Lạc Thị đi?

"Chuyện không có biện pháp, thì đừng cảm thấy quá buồn."

Nguyệt Thoái vỗ vỗ vai của Lạc Thị, hi vọng cậu có thể nguôi ngoai, nhưng hiệu quả không tốt. Lạc Thị nhìn khuôn mặt giống Huy Thị của cậu, dáng vẻ gần như sắp khóc.

"Làm sao có thể không có cách nào chứ? Đây đã là đầu mối duy nhất rồi, nhưng ta lại chạm vào không được... Huy Thị, Huy Thị rốt cuộc đã đi đâu? Anh ấy có phải là vĩnh viễn sẽ không trở về nữa? Anh ấy có phải là kỳ thực... đã chết rồi?"

Bình thường lời như vậy, Lạc Thị sẽ không dễ dàng nói ra khỏi miệng, cậu luôn một lòng hi vọng Huy Thị trở về, luôn cảm thấy lời này không may mắn, nói ra giống như sẽ thành thật, sẽ phải đối mặt với khả năng như vậy, nhưng bây giờ cậu thật sự khó giấu được nỗi sợ hãi này.

Trầm Nguyệt là trụ cột của thế giới này, ở khi số lượng cư dân tân sinh hơn xa cư dân nguyên sinh, đây chính là tình huống trước mắt.

Huy Thị chỉ cần không có bất cứ tin tức nào, cậu liền có thể dập tắt mọi suy nghĩ lung tung của mình, nói cho mình Huy Thị sẽ không sao.

Nhưng trên bút ký của Huy Thị lại xuất hiện từ Trầm Nguyệt này. Xuất hiện đầu mối ám chỉ hướng đi của hắn.

Chuyện dính dáng tới Trầm Nguyệt, sẽ có kết quả gì tốt sao?

Huy Thị đã biến mất lâu như thế, Trầm Nguyệt đến nay vẫn đang vận chuyển bình thường. Trầm Nguyệt không xảy ra chuyện, vậy thì, chẳng phải chính là Huy Thị đã xảy ra chuyện sao?

"Huy Thị, anh rốt cuộc đã đi đâu? Nói cho em với..."

Lạc Thị túm lấy Nguyệt Thoái, lấy thần tình ai thương hỏi ra câu này, Nguyệt Thoái trầm mặc một hồi, mới lắc đầu với cậu.

"Tôi không phải Huy Thị."

Sau khi nghe thấy trả lời của cậu, Lạc Thị giống như đột nhiên mất đi sức lực, hai tay thả lỏng buông thõng, một hồi sau mới miễn cưỡng nói ra một câu.

"Cậu đương nhiên không phải Huy Thị, ta biết. Chúng ta về thôi."

Cho đến cuối cùng, cậu vẫn cố nhẫn nhịn không có bật khóc.

Mặc dù nhìn dáng vẻ này của cậu, Phạm Thống cảm thấy rất buồn, nhưng hắn cũng không thể làm gì cho cậu.

◊◊◊◊

Ngày đầu tiên tới doanh địa, đã trải qua một đêm yên bình đến không ngờ.

Mặc dù khi bọn họ trở về lều, bầu không khí trầm buồn lan tràn tứ phía khiến Chu Sa nghi hoặc hỏi một câu "làm sao ra ngoài tản bộ giống như đã cãi nhau một trận vậy", chẳng qua sau khi qua loa vài câu, thì không còn vấn đề gì nữa, tiếp đến chính là tắt đèn đi ngủ, Lạc Thị ngủ ở giường dành cho riêng cậu, ba người bọn họ thì trải chiếu ra đất.

Dưới ánh mắt cứng đờ cộng thêm chút cầu khẩn của Nguyệt Thoái, Phạm Thống chỉ đành xui xẻo nằm ở giữa, đồng thời sâu sắc cảm thấy mình giống như kẻ thứ ba của người ta.

Kỳ thực nếu như Chu Sa muốn biến thành nữ ngủ, hắn cũng không quá để ý, cùng lắm có chút cảm khái "Đời này lần đầu tiên chung chăn gối với phụ nữ, đối tượng vậy mà là đồng bóng", nhưng cho dù là đồng bóng, khi biến thành thể nữ thì dù sao cũng là con gái thật, hơn nữa vóc người rất tốt, nếu bị tập kích trong mộng hoặc là đụng chạm một chút, Phạm Thống cảm thấy mình cũng không thiệt đi đâu, đáng tiếc những chuyện này đều không

xảy ra.

Chu Sa rất an phận nằm ở vị trí của mình, ngay cả chân cũng không có đá qua, cũng không có ngủ được dở chừng thì biến thành con gái, đây thật không biết nên nói khiến người an tâm hay là khiến người thất vọng.

Ngoài ra, về chuyện ngủ ở bên cạnh Nguyệt Thoái, Phạm Thống cũng từng thiết nghĩ, có khi nửa đêm sẽ bị bóp cổ, bị coi thành kẻ thù của cậu mà bị bóp chết vân vân... Kết quả chuyện tương tự cũng không có xảy ra.

Chuyện này không có xảy ra thì thật sự khiến người mừng rỡ mà không phải khiến người thất vọng nữa, bị bóp chết thế nhưng không phải chuyện gì tốt, bị bạn thân bóp chết càng không phải chuyện tốt, huống hồ chết rồi không phải chỉ tổn thất một trăm xâu tiền, còn phải tự mình từ Đông Phương Thành xuất phát đến đây, sợ rằng chờ hắn đi đến, nghi thức đã kết thúc rồi, nếu là như thế thì thật dở khóc dở cười.

Sau đó, vốn lo lắng có vấn đề lạ giường, nhưng không biết làm sao Phạm Thống cứ thế ngủ một giấc đến sáng, như thể thần kinh bình thường vốn hay căng thẳng đột nhiên trở nên thô to, khiến hắn có chút sa sút.

"Chào buổi sáng."

"Chúc ngủ ngon."

"Lúc mọi người cùng chào buổi sáng, muốn phân biệt ra câu nào là của cậu nói, vẫn thật là dễ..."

Nguyệt Thoái cười khổ.

Phạm Thống thì rơi vào đợt sa sút mới.

Đây không phải điều tôi muốn, vì sao phải bổ thêm một câu

như vậy làm tổn thương tâm linh mỏng manh của tôi, nếu như cậu biết cậu bị tôi hiểu lầm thành hình tượng sẽ bóp cổ người trong đêm, cậu hẳn là cũng sẽ không vui đi --

"Nguyệt Thoái, cậu ngủ đều không có thói tốt gì sao?"

Làm ơn, tôi là muốn hỏi không có thói xấu gì sao, bởi vì tôi thực sự rất để ý đối với việc không có bị bóp, mặc dù tôi chả muốn bị bóp chút nào.

"Hả?"

Nguyệt Thoái ngơ ngác chớp mắt, hình như đang phiên dịch chuyển hóa lời của hắn, sau đó hình như bởi vì có chút khó khăn, cho nên quyết định phàn nàn trước.

"Phạm Thống, cậu tối qua có đá trúng chân của tôi."

"Ơ?"

"Còn có, khuỷu tay húc vào xương sườn của tôi."

"Ơ!"

"Còn cướp chăn của tôi."

"Nhưng vừa rồi lúc tỉnh lại chăn vẫn ở dưới người cậu mà!"

Tôi là nói trên người.

"Đó là bởi vì tôi phát hiện sau đó đoạt lại..."

Nguyệt Thoái lần nữa cười khổ. Có lẽ là cảm thấy bất đắc dĩ đối với việc sau khi sử dụng bạo lực cướp lại chăn, Phạm Thống vẫn không có tỉnh lại, hơn nữa hoàn toàn không phát hiện chuyện này.

"Vậy thật là không khách khí rồi, cho nên lúc cậu ngủ rốt cuộc

có thói quen gì tốt hay không? Như là đụng phải sẽ tự động công kích hay gì đó?"

Lần này Nguyệt Thoái cuối cùng cũng nghe hiểu rồi, vì để xác nhận nên cậu hỏi lại Phạm Thống một lần nữa.

"Không khách khí là... thật ngại quá? Sau đó, điều cậu muốn hỏi tôi là, lúc ngủ có thói quen gì không tốt hay không? Bị đụng phải liệu có tự động phòng ngự?"

Ặc -- Hai câu đầu đúng rồi, nhưng câu cuối cùng sai rồi kìa, câu đó không có bị đảo, tôi thật sự muốn hỏi tự động công kích... Như vậy tôi rốt cuộc phải gật đầu hay là lắc đầu hả?

Trong lúc Phạm Thống không thể quyết định, Nguyệt Thoái đã tự mình nói tiếp.

"Kỳ thực tôi cũng không rõ lắm, bởi vì không có cơ hội ngủ cùng người khác, trước kia toàn ngủ một mình, tỉnh dậy đương nhiên không nhớ từng làm chuyện gì..."

Ồ -- tóm lại vẫn phải cần quan sát chứ gì? Cho nên tôi là vật thí nghiệm? Chẳng qua dựa vào kinh nghiệm tối qua, hẳn là vẫn rất an toàn --

"... Nhưng có lúc sẽ phát hiện lông vũ trong chăn tản ra cả giường, hoặc là ngón tay lõm sâu vào trong ván giường cần rút ra gì đó, nhưng tôi thật sự không rõ lắm đã xảy ra chuyện gì."

...

Rút lại câu trước. Kết quả quả nhiên vẫn là bom nổ chậm nguy hiểm, cướp mạng người bên gối --

"Ngón chân an toàn đó của cậu liệu có đột nhiên cắm vào ngực tôi tối nay không?"

"Cậu là nói ngón tay nguy hiểm sao? Nếu, nếu như thật sự xảy ra, tôi sẽ trị lành giúp cậu. Chỉ cần người vẫn còn sống..."

Cậu không thể làm ra một vài cam đoan như là "loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra" sao! Cậu như vậy khiến tôi làm sao tiếp tục ngủ với cậu chứ!

"Phạm Thống, các cậu mau đi rửa mặt, đến lúc tập hợp rồi."

Âm thanh của Lạc Thị cắt ngang đối thoại thiếu dinh dưỡng của bọn họ, thế là bọn họ liền vội vàng đi rửa mặt chải đầu, lúc trở lại, được báo cho biết phải đi tập trung mở họp, đây khiến Phạm Thống có hơi bị sốc.

Chúng tôi chỉ là tùy tùng, cũng phải vào lều hội nghị lắng nghe sao? Loại hội nghị hai nước đàm phán quan trọng này?

Chắc không phải Đông Phương Thành định sau khi trở về sẽ diệt khẩu những kẻ biết nội tình chứ? Mặc dù rất tò mò nội dung hội nghị, nhưng tôi cảm thấy người biết càng nhiều bí mật sẽ càng chết sớm nhỉ?

Phạm Thống còn đang băn khoăn có cần nói ra sự ngờ vực này hay không, chân đã tự động đi theo Lạc Thị, cùng mọi người đi qua, lúc này hắn mới nghĩ đến vấn đề mặt của Nguyệt Thoái để cho Tịch Anh nhìn thấy liệu có tốt lắm không, thế là vội vàng hỏi Lạc Thị.

Sau khi hắn hỏi vấn đề này, vẻ mặt của Lạc Thị tức thì có chút là lạ.

"Nơi tiến hành hội nghị rất rộng... Bàn ở giữa là cho người chủ yếu ngồi. Bởi vì số người phải công bằng, Lạc Nguyệt yêu cầu ba người tham dự giống bọn họ, bởi thế, ngoại trừ mẫu thân đại nhân thì chỉ còn hai vị trí, đó thì không đến lượt ta ngồi, các cậu chỉ cần cùng ta chờ ở chỗ tùy hành cách đó xa hơn là được rồi, có khoảng

cách lại còn ở trong quần người, hẳn là sẽ không dễ bị nhìn thấy."

Lạc Thị vừa nói xong, Phạm Thống đã hiểu vì sao vẻ mặt cậu thay đổi rồi. Rõ ràng đều là Thị, đàm phán lại không có chỗ ngồi, có lẽ lòng tự tôn rất bị tổn thương.

Nếu là ba ghế, ngoại trừ nữ vương bệ hạ, cũng chỉ có hai vị Thị có thể tham gia, người không tham gia kia là ai?"

Chu Sa cảm thấy tò mò đối với vấn đề này, Lạc Thị thì lắc đầu.

"Ta không biết bọn họ cuối cùng quyết định thế nào, dù sao thì đến rồi sẽ biết."

Đến rồi sẽ biết, đích xác không cần hỏi. Chẳng qua, sau khi phát hiện là Âm Thị, Phạm Thống vẫn có loại cảm giác không biết nên nói "how are you" hay là "how old are you" nữa.

Làm sao là ngài! Làm sao lại là ngài! (Làm sao lại là ngài - Hán Việt: Chẩm ma lão thị nâm, how = chẩm ma, lão = old, thị = are, you = nâm, tương tự câu I love toilet = tôi yêu cầu)

Đừng bảo tôi trở về học lại Anh văn nữa, thứ đó thì thôi đi, Âm Thị đại nhân, tôi thật không ngờ ngài vậy mà giành thua Vi Thị đại nhân, còn không thể bảo Lăng Thị đại nhân nhường chỗ cho ngài, thật là quá thất bại rồi!

Chẳng qua ngẫm kỹ lại người vô dụng đối với đàm phán nhất trong ba người hẳn là ngài đi? Cho nên nếu suy xét tính thực dụng, căn bản là không chiến mà bại rồi?

"A, tiểu Lạc Thị, ở đây ở đây."

Âm Thị nhìn thấy bọn họ vẫn nhiệt tình chào hỏi, sau khi ánh mắt chuyển tới những người khác, xem ra rất muốn chào hỏi, nhưng dường như lại nhớ tới lời căn dặn "làm phiền giả vờ không quen, đừng gây thêm phiền toái cho người khác" trước đó, đành cố

nhịn.

"Âm Thị, vì sao là ngươi ra rìa?"

Lạc Thị vừa thấy mặt đã hỏi người ta một vấn đề tổn thương người khác.

"A, bởi vì Lăng Thị nói ta vô dụng..."

Sau khi Âm Thị nói câu này, cả người giống như nổi lửa, hiển nhiên bị khơi lên tâm tình không cam tâm.

"Hắn vậy mà cảm thấy Vi Thị chết tiệt hữu dụng hơn ta! Tức chết ta rồi! Thật là tức chết ta rồi!"

Nguyên nhân ngài tức giận là do không thể phản bác, hay là ngài cảm thấy câu này sai?

"Vi Thị đích xác hữu dụng hơn ngươi..."

Lạc Thị mặc dù không thích Vi Thị, nhưng vẫn không thể không tán đồng điều này.

Cho nên nói, Lạc Thị cậu rõ ràng đã biết nguyên nhân, còn cố ý hỏi người ta vấn đề này, cậu rốt cuộc có bao nhiêu xấu bụng?

"A, hắn chẳng phải chỉ biết khua môi múa mép, có cái gì ghê gớm!"

Ngài cho rằng đàm phán ngoại trừ khua môi múa mép thì còn cần cái gì sao? Mỹ sắc? Vũ lực? Đối phương vừa lại không phải phụ nữ, ngài căn bản không dùng được.

Mà cứ cho là phụ nữ thật đi, nếu như đối phương tỏ ra có ý với ngài, nói không chừng nữ vương bệ hạ vĩ đại của chúng ta sẽ dẹp luôn khỏi điều ước gì nữa rồi trực tiếp bỏ đi cũng không chừng à?

Lạc Thị đại khái là cảm thấy vô nghĩa khi tranh luận với Âm Thị vấn đề này, cho nên chuyển mắt sang bàn đàm phán, vừa nhìn sơ, tức thì "ơ" một tiếng.

"Ba người bên bọn họ, lại là hai trưởng lão với một ma pháp kiếm vệ? Hoàng đế đâu? Làm sao không thấy bóng dáng?"

"Ai biết được, có khi ăn bậy đau bụng, hoặc là nằm ì trên giường không dậy nổi."

Âm Thị tùy tiện trả lời mấy đáp án chẳng buồn cười cho mấy.

Ngài cũng nên nghĩ tốt một chút đi, lý do này thực sự quá tệ rồi, cho dù là thật tôi cũng nói không ra khỏi miệng...

"Hoàng đế không có mặt, buổi đàm phán này vẫn tiến hành tiếp được?"

Chu Sa không nhịn được xen miệng, Âm Thị cũng hoàn toàn quên mất hắn nên giả vờ không quen biết, liền thuận theo trả lời.

"A, Lạc Nguyệt là có tin đồn hoàng đế không có thực quyền, quyền lực bị trưởng lão nắm trong tay, nếu như là vậy thì không kỳ quái nữa."

"Nếu hoàng đế có thực quyền, lần trước làm sao không thể bảo ma pháp kiếm vệ kiếm gối đầu lông gà cho hắn?"

Phạm Thống không khỏi xen vào, hơn nữa còn bị đảo ngược thành ý tương phản.

"Gối đầu lông gà gì?"

Lạc Thị nhíu mày nhìn hướng Phạm Thống.

"A, chính là lần trước lúc mang tiểu Nhu tiểu Nguyệt tiểu Chu và hai cô gái đi khu hai tư nguyên... A, Lăng Thị nói không được nói ra."

Âm Thị hoàn toàn quên mất việc bảo trì khoảng cách với "tùy tùng của Lạc Thị" thì tạm thời không nói, trong một đống người đó hắn ngay cả bạn cùng phòng của Bích Nhu cũng nhớ được, lại bỏ sót tên của Phạm Thống, thật không biết rốt cuộc có ý gì, huống hồ, lời đã nói được một nửa mới đột nhiên nói không được kể, cũng hơi quá tệ rồi.

Âm Thị đại nhân, ở trước mắt ngài tôi căn bản là không khí sao? Có thể ngài thấy trên mặt tôi chỉ có một dấu hỏi, sau đó ngài chỉ thấy được Puhahaha bên hông tôi với Nguyệt Thoái bên cạnh tôi vân vân?

"Cái gì gọi là không thể nói ra chứ? Các ngươi có chuyện giấu ta?"

Lạc Thị rất để ý đối với chuyện chỉ có mình không biết, cảm giác giống như bị cho ra rìa, sau khi cậu không vui mà nói xong câu này, lập tức trừng vào Phạm Thống.

Nhìn, nhìn tôi làm gì? Chẳng lẽ cậu cảm thấy từ trong miệng tôi dễ hỏi ra nhất sao?

"A, bây giờ chuyện quan trọng nhất trước mắt là đàm phán, thiếu đế vì sao không có lộ diện, chúng ta chung quy phải đòi bọn họ một cái giải thích, lát nữa hỏi Lăng Thị là biết thôi."

"Ngoại trừ hai trưởng lão, người còn lại là ai?"

Vì để lấp liếm đề tài, khiến Lạc Thị không thể tiếp tục truy cứu, Phạm Thống vội vàng hỏi một câu phụ họa.

"Hình như có vẻ là Hắc Đào kiếm vệ. Bọn họ có năm kiếm vệ là Quỷ Bài, Hắc Đào, Toản Thạch, Mai Hoa, với Hồng Tâm, a, Mai Hoa kiếm vệ lần trước bị ta xử lý rồi, các ngươi cũng có nhìn thấy, chính là cái tên bị đứt tay."

Này --

Chẳng phải muốn tránh né đề tài "lần trước" sao! Ngài lại tự nhắc đến làm gì! Khó khăn lắm mới lảng sang được! Như vậy Lạc Thị chẳng phải sẽ lại truy hỏi sao --

"Xử lý? Đứt tay?"

Lạc Thị đã không thể tiến vào trạng huống rồi.

"Người của Lạc Nguyệt đứt một cái tay thì không được sao?"

Chu Sa sản sinh nghi hoặc khác.

Cậu nghi hoặc kiểu gì kỳ vậy! Nói như thể đứt cái tay cũng chả sao cả, hôm sau sẽ mọc ra không bằng, người ta thế nhưng là cư dân nguyên sinh đó!

"A, bởi vì là dùng ánh sáng phệ hồn chém, đại khái là hết cứu rồi."

Ơ? Nói như vậy đúng là hình như có ấn tượng ánh sáng lóe qua chặt cánh tay người ta... Thì ra đó là ánh sáng phệ hồn? Ngài dùng vũ khí hỏng cũng có thể đính kèm ánh sáng phệ hồn? Ngài có thể tự phát ra sức mạnh phệ hồn? Đó chẳng phải lợi hại giống như Nguyệt Thoái rồi sao?

Câu trước câu sau của tôi hình như có chút bất hợp lý. Nói Âm Thị đại nhân lợi hại giống như Nguyệt Thoái hình như kỳ kỳ, bình thường mà nói nên cảm thán Nguyệt Thoái lợi hại giống Âm Thị đại nhân mới đúng đi, chẳng qua, rốt cuộc ai lợi hại hơn ai vẫn thật là khó phán đoán.

"Ngươi có thể nói rõ chút không, ta mới có thể biết rốt cuộc có cần nói chém tốt lắm hay không chứ!"

Đối với Lạc Thị mà nói, người của nước địch bị sản trừ là chuyện rất khoái trá, nhưng nếu như là Âm Thị làm, tiếng "tốt" này thì không biết có nên nói hay không, bởi vì cảm giác sẽ có một số

nội tình rất không hay ho.

"A, nhưng Lăng Thị nói không được nói..."

Ngài căn bản đã nói một đống rồi! Ngài kỳ thực rất muốn nói đi! Đừng giả vờ nữa!

Tóm lại mà nói, buổi hội đàm ngày đầu tiên đã kết thúc dưới bầu không khí ù ù cạc cạc, sau đó bọn họ nhận được lý do "thiếu đế không quản chuyện, cho nên không cần có mặt", nghe nói là trưởng lão của Lạc Nguyệt nói, cũng nghĩa là, buổi đàm phán mấy ngày sau, Englar sợ rằng cũng sẽ không xuất hiện -- dường như đã ấn chứng tin đồn thiếu đế không nắm thực quyền, cũng không biết sự tình tương lai sẽ phát triển thế nào.

◊◊◊◊

Đêm khuya yên tĩnh. Đây là lúc mọi người nên nghỉ ngơi ngủ say, người trong lều phần lớn đều ngủ rất sâu, chẳng qua, ở trong doanh địa Đông Phương Thành, lại có người lặng lẽ trốn tránh vệ binh gác đêm, hành tẩu trong đêm tối.

Nguyệt Thoái là sau khi mọi người trong lều đều ngủ mới lẻn ra. Đương nhiên trước khi cậu rời khỏi, cũng hơi dùng chút thủ pháp đảm bảo bọn họ sẽ không tỉnh lại, bởi vì chuyện thừa dịp ban đêm để ra ngoài, cậu cũng không hi vọng bị phát hiện.

Muốn thần không biết quỷ không hay rời khỏi doanh địa của Đông Phương Thành cũng không khó, tính cảnh giác của vệ binh tuần tra không cao, huống hồ, lấy trình độ của bọn họ, cũng không thể phát giác hành tung của cậu, cậu cứ thế ra khỏi doanh địa, sau khi nán lại một hồi ở ngoài doanh địa, hít sâu một hơi, mới tiến về một hướng khác.

Ánh trăng ban đêm làm cho bóng của cậu bị kéo ra thật dài, khi cậu đang tiến lên vẫn là sẽ có lúc chùn bước, chỉ là, nếu đã

quyết định muốn đi chuyến này, thì sẽ không có đạo lý quay đầu, cho nên cậu vẫn là lấy tốc độ chậm rãi tiến lên, từ từ đến gần nơi cậu muốn đến --

Doanh địa Tây Phương Thành.

Có lẽ là bởi vì cự ly gần như thế, cậu mới nổi lên suy nghĩ đi xem một chút, có lẽ còn có rất nhiều nguyên nhân khác, nhưng cậu cũng chưa từng nói rõ.

Chưa từng nói rõ.

Cậu chưa từng nghĩ tới mình cũng có một ngày có thể tận mắt nhìn thấy -- Cho nên, chỉ buổi tối hôm nay mà thôi, hẳn là có thể cho phép đi?

Doanh địa của Tây Phương Thành cũng có vệ binh tuần tra, chẳng qua, cũng không tạo thành trở ngại.

Cậu sẽ không để cho bất cứ người nào nhìn thấy, cũng sẽ không để cho bất cứ người nào phát giác.

Những ngôi lều lớn lớn nhỏ nhỏ ở trong doanh địa thoạt nhìn đều không khác nhau mấy, chẳng qua vẫn có chỗ khác giữa lều chính với lều của người có thân phận, cho dù không rõ bố trí của Tây Phương Thành, vẫn có thể liếc mắt một cái là nhìn ra.

Hơn nữa, nơi cậu muốn tìm, cũng không phải dựa vào mắt để tìm.

Lều chính có phòng bị nghiêm mật hơn hay không, cậu không biết, chỉ là dùng cảm tri trinh trắc thì không có phát giác được tính uy hiếp, cho nên cậu liền yên tâm tiếp cận.

Khi đi vào lều, trong lòng cậu dị thường bình tĩnh, hoặc nên nói không có bất cứ dao động nào, khi tiến vào bên trong tiếp xúc được vùng đen kịt không ánh sáng kia, cậu vẫn bảo trì lãnh tĩnh,

lặng lẽ tìm kiếm ở bên trong.

Sau khi vén một tấm rèm, là một nơi thoáng có ánh sáng xuyên thấu qua, có người đang chìm trong giấc ngủ, sau khi cậu bước vào, liền cảm thấy khó có thể tiến thêm một bước.

Người đang nghỉ ngơi bên trong là ai, cậu không biết nên nói là biết rõ trong lòng hay là không thể khẳng định, chỉ là, thanh kiếm đặt ở bên cạnh giường lại chắc chắn là đồ thật, ánh sáng lạnh lẽo mỏng manh đó cùng khí tức kỳ dị phát tán ra, giống như từng sợi khí lan tràn ra ngoài -- Đây là Thiên La Viêm, không có thanh kiếm nào khác có thể tự nhiên phóng thích ra hiệu quả giống như vậy, chỉ là, luồng khí đỏ thẫm mà thể kiếm trình hiện ra lúc này, hình như mang chút cảm giác bất tường.

Bởi vì ánh sáng xuyên vào yếu ớt, Nguyệt Thoái chỉ có thể nhìn kỹ ánh sáng nhẹ trên kiếm cùng với khí trên nó, chú văn tinh vi màu đen nó mang theo giống như chiếc khóa trói buộc bên trên, khiến cậu nhíu mày, chẳng qua, không chờ cậu làm động tác gì hay nghĩ rõ muốn làm gì, một âm thanh đột nhiên vang lên trong không gian.

"Ai đang ở đó?"

Lúc nghe thấy âm thanh này, Nguyệt Thoái hơi cứng đờ, âm thanh đến từ người trên giường, hắn ngồi dậy, chuyển sang hướng này.

Nguyệt Thoái không nhìn thấy mặt của hắn. Không chỉ là bởi vì ánh sáng, cũng bởi vì mảnh vải hắn bao quanh mắt.

"... Ngươi là ai? Đến đây làm gì?"

Có thể là bởi vì thái độ kỳ quái của đối phương, khiến thanh niên sản sinh một chút nghi hoặc, Nguyệt Thoái nhìn hắn, lùi một bước, rồi lùi bước nữa, sau đó liền không chút do dự lấy tốc độ

nhanh chóng rút khỏi hiện trượng, tức thì có người kêu réo lên, rất nhanh sau đó, Ojisa liền tiến vào lều, hành lễ với thanh niên.

Biết rõ mắt hắn bị che nhìn không thấy, vẫn tuân thủ lễ nghi dưới tình huống không có người ngoài, đây chính là tính cách của hắn.

"Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"... Ta không biết. Hắn là không còn chuyện gì nữa, có chuyện ta cũng có thể tự xử lý, lui xuống đi."

Englar đưa tay ấn lên Thiên La Viêm bên cạnh, giọng điệu bình thản mà nói.

Sau khi Ojisa đi, hắn nằm xuống trở lại, mặc dù tình huống vừa rồi khiến hắn hết sức khó hiểu, nhưng hắn cũng không có để trong lòng, rất nhanh chóng đã chìm vào giấc ngủ.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Cuộc thám hiểm tế đàn Trầm Nguyệt, vẫn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Lấy lập trường đi cùng bạn bè mà nói, tôi chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc mà thôi, sự mất mát của Lạc Thị hình như ngày hôm sau đã khôi phục trở lại rồi đi? Chẳng qua với tính cách của cậu ấy hình như chính là sẽ ra vẻ kiên cường, cho nên cũng nhìn không ra rốt cuộc có phải là thật sự không để ý hay không.

Buổi tối ngày thứ hai, tôi vẫn ngủ rất tốt. Cái bệnh lạ giường lạ gối của tôi đâu --? Đây thật là khó tin, thì ra tôi cũng nhập cảnh tùy tục như thế à, thoáng cái đã thích ứng hoàn cảnh sao?

Tôi vừa lại phát hiện một điều mới ở bản thân, cảm giác này thật... tốt?

Sau đó, lúc tỉnh lại vào ngày thứ hai, Chu Sa vẫn là bộ dạng cũ, vẫn duy trì tư thế ngủ bình thường, tôi đương nhiên sẽ không chơi dại mà đi đánh thức cậu ta, bị một gã con trai bám lấy như bạch tuộc, có kinh nghiệm của Nguyệt Thoái là đủ rồi, tôi chẳng muốn đồng cam cộng khổ chút nào.

Hm, lúc tỉnh lại vào ngày thứ hai, năm ngón tay của Nguyệt Thoái cũng không có cắm vào ngực tôi.

Nhưng cắm ở chỗ cách người tôi một phân.

Tôi cảm thấy tử thần dường như rất gần tôi, tôi thật sự rất muốn đuổi cậu ấy sang bên cạnh ngủ, sau đó để Chu Sa ngủ ở giữa, như vậy cho dù có bỏ mạng cũng là Chu Sa, về phần Nguyệt Thoái có muốn vì áy náy mà chịu trách nhiệm cưới cậu ta hay không, đó không phải chuyện của tôi, tóm lại nhìn ngón tay mảnh khảnh của cậu ấy chọc thủng một cái lỗ ở chỗ cách tôi gần như vậy, tôi thật sự rất là khiếp vía, dựa vào tiến độ này, lần sau chính là ngực tôi rồi đi? Phải không phải không?

Ngày thứ ba bọn họ tiếp tục đàm phán, thiếu đế vẫn không có xuất hiện, Âm Thị đại nhân cũng vẫn bị cho ra rìa, nói chuyện phiếm với chúng tôi, bầu không khí đàm phán hình như không phải tốt lắm, tóm lại hai bên vẫn chưa thống nhất ý kiến, không biết còn cần mấy ngày.

Nguyệt Thoái lại tiến vào trạng thái tinh thần hoảng hốt. Cậu ấy như vậy càng khiến tôi lo lắng, lúc tôi ngủ có thể mượn bộ áo giáp để mặc không? Chẳng qua một bộ áo giáp cỏn con, thật sự có thể chặn được lực tay đáng sợ của cậu ấy?

Cầu xin cậu đừng mơ ác mộng nữa -- tôi không muốn ngày nào cũng sống trong cảnh hoảng hốt lo sợ đâu

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5 + 8: Nghịch Chuyển

"Giống như đã mơ một giấc rất dài... Hay hi vọng đó là một giấc mơ đây?" -- Lạc Thị

"Nếu như nói cho tôi mọi chuyện xui xẻo khi tôi đến thế giới này đều là một giấc mộng, tôi sẽ rất muốn làm thịt cái bộ não hành hạ người khác này của mình." -- Phạm Thống

Từ sau hôm thất bại, Lạc Thị giống như đã bỏ cuộc, không đòi đi thêm lần nào nữa, chẳng qua, trước khi vẫn chưa tìm ra phương pháp phá giải kết giới khác, xác thực đi cũng vô dụng, mà Phạm Thống sau khi nghe lời Puhahaha lúc trước từng nói, cũng cảm thấy phá giải kết giới đại khái là vô vọng rồi, cho nên Lạc Thị không nhắc lại nữa, hắn trái lại cảm thấy là một chuyện tốt.

Lỡ đi rồi lại thất bại, chỉ là thêm một lần đả kích mà thôi.

Mà cuộc đàm phán vẫn còn treo đó chưa quyết định, bởi vì Âm Thị chê chờ ở bên trong chán quá, cho nên chạy ra ngoài hội trường hóng gió, bọn họ thỉnh thoảng cũng bị Âm Thị kéo ra luôn, tóm lại, Âm Thị đại khái đã hoàn toàn bất chấp quy tắc giả vờ không quen biết bọn họ rồi, hắn vốn là người rất tùy tính, mọi người cũng không làm gì được hắn.

Cái gọi là ra ngoài hít thở không khí, đại khái là loanh quanh gần đó, hoặc là hành trình săn một vài "thú rừng" về bổ sung thực đơn, chẳng qua nói có thể trở về bổ sung thực đơn, đó là Âm Thị nói, trên thực tế gần tế đàn Trầm Nguyệt căn bản không thể có những con thú bình thường hay thấy nào có tính thực dụng gì, đa

phần là ma thú được Âm Thị gọi đùa là mèo tam thể.

"Chuyện chính là như vậy, cho nên chúng ta đi tìm một vài con mèo tam thể về cho mọi người ăn đi."

Âm Thị cởi mở nói với Lạc Thị - người bị hắn đeo bám mang ra cùng những người bất đắc dĩ đành phải đi theo là đám Phạm Thống.

"Cho dù thật sự là mèo tam thể, trên cơ bản cũng không phải thứ cho mọi người ăn."

Chu Sa lạnh lùng nói một câu.

"Lăng Thị nếu biết lúc hắn đang đàm phán, ngươi ra ngoài lêu lổng, nhất định sẽ rất tức giận."

Lạc Thị chống nạnh, có chút không chịu nổi mà cảnh cáo Âm Thị.

"A, cho nên ta mới phải rủ ngươi ra ngoài mà, như vậy thì không phải một mình ta lêu lổng nữa."

"..."

Loại cảm giác bị hắn kéo xuống nước này ắt hẳn rất không thoải mái, nhất là xảy ra ở người nghiêm túc như Lạc Thị.

"Ta đi về đây."

"A! Tiểu Lạc Thị! Đừng mà! Cũng đã ra ngoài rồi, phía trước có trò vui đang chờ chúng ta đấy! Bên trong chẳng vui chút nào, mặc dù bọn họ nói cái gì chúng ta đều nghe được, nhưng nội dung lại rất chán!"

Trong hội trường đàm phán, bởi vì muốn để cho tiếng đàm phán của song phương được người hai bên nghe được, cho nên hiện trường là bảo trì yên tĩnh. Loại tình huống này cho dù là ở rìa

hội trường, vẫn tùy tiện nói cái gì đều sẽ bị người khác nghe thấy, muốn nói chuyện phải giảm âm lượng thật thấp, điều này cũng khiến Âm Thị rất không vui.

"Đây không phải vấn đề có thú vị hay không, ngươi không có vinh dự khi là một Thị sao!"

"A, nhưng mà..."

Ồ, Âm Thị đại nhân, muốn tranh biện với người nghiêm túc như Lạc Thị, ngài thua chắc rồi.

"Người của Lạc Nguyệt nhất định cũng rất chú ý chuyện này, bọn họ đều thận trọng ở trong hội trường lắng nghe, vì sao ta nhất định phải bị ngươi lôi ra ngoài... A..."

Lạc Thị nói được một nửa, đột nhiên nhìn thấy ở chỗ không xa có hai bóng người đang đi về phía này, ngay lập tức có chút nghẹn lời.

Mọi người thuận theo tầm nhìn của cậu nhìn qua, tức thì phát hiện gương mặt quen thuộc, đối phương ở lúc phát hiện bọn họ, cũng ngây ra một chút.

"A, đây chẳng phải là tám trăm vạn với tên lùn lần trước từng thấy sao? Các ngươi sao lại ở đây?"

Âm Thị ngay từ đầu đã chọn cách chào hỏi vô cùng bất lịch sự, hơn nữa còn nói ngôn ngữ Tây Phương Thành mà đối phương nghe hiểu.

"Ngươi đang nói ai?"

Trên người Yiye lập tức bộc phát sát khí khổng lồ, khuôn mặt thanh tú ưa nhìn giống như thiếu niên cũng gần như biến thành mặt quỷ giết người, Yameidie không có lập tức dỗ dành hắn, mà là đề xuất câu hỏi.

"Tám trăm vạn là cái gì?"

"A, bởi vì ngươi mỗi lần nhìn thấy ta đều sẽ lộ ra vẻ mặt như thể ta nợ ngươi tám trăm vạn vẫn chưa trả không bằng, cộng thêm ta không biết tên của ngươi, cho nên gọi như thế. Ngươi cũng không cần nói tên cho ta đâu, bởi vì ta sẽ không nhớ." Lời Âm Thị cười nói ra rất thiếu đầu óc, mọi người đều câm nín nhìn hắn.

Âm Thị đại nhân, ngài đúng là gây hấn đến cực điểm, bản thân cũng không phát giác sao? Tôi cũng muốn toát mồ hôi lạnh thay ngài rồi, ngài không muốn săn mèo tam thể nữa, muốn đổi sang đánh ma pháp kiếm vệ?

"... Ngươi..."

Yameidie quả nhiên lộ ra vẻ mặt rất không vui, chẳng qua so với nói là sắc mặt khi nhìn thấy người nợ mình tám trăm vạn, còn không bằng nói là sắc mặt khi nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ.

"Yameidie, ngươi biết hắn?'

Yiye vẫn chưa thu hồi sát khí về, chỉ là hỏi vấn đề này trước. Nếu như Âm Thị là không nhớ tên người, hắn cũng là kẻ không nhớ mặt người điển hình, cho dù Âm Thị có đẹp trai gấp mười lần cũng vậy.

"Ta một chút cũng không muốn biết. Hắn chính là Âm Thị của Dạ Chỉ, nếu ngươi không nhớ mặt, hắn chỉ cần vừa mở miệng ngươi sẽ nhận ra ngay, thông qua khí tức ngu dốt."

Yameidie lấy giọng điệu không hề thiện ý để giới thiệu với Yiye, rất chính xác khiến người không thể phản bác.

"Lần đầu tiên ta nghe thấy ngươi dùng cách cay nghiệt như thế để nói người khác."

Yiye bởi vì ngạc nhiên, luồng sát khí dày đặc trên người bị

loãng đi một ít.

"A, các ngươi sao lại thất lễ thế hả! Bây giờ hai nước đang hợp tác, ít nhất nên thân thiện một chút chứ!"

Âm Thị cho dù cái gì cũng nghe không hiểu, chung quy cũng nghe hiểu được từ ngu dốt, cho nên hắn đề xuất kháng nghị rất nhanh, mà lời này vẫn khiến Phạm Thống không biết bắt đầu nói từ đâu.

Rốt cuộc là ai không thân thiện trước? Lát nữa nếu như đánh nhau, bên chúng tôi có Âm Thị cộng thêm Lạc Thị, hình như bất lợi hơn...? A, chúng tôi còn có Nguyệt Thoái nữa, vậy thì thắng chắc rồi! Cho nên hắn là không cần lo lắng, Âm Thị đại nhân, tùy ngài vậy.

"Yiye, đừng nói lý với loại người này, sẽ rất mệt."

Yameidie lúc trước còn sẽ thử cãi lý, bây giờ đã ngộ được hiện thực mà từ bỏ rồi.

"Cũng chính là nói, trực tiếp đánh là được?"

Yiye tự tiện giải nghĩa, rồi trực tiếp rút kiếm ra.

"Chờ một chút! Đừng đánh nhau ở đây! Đã bảo ngươi đừng tạo ra phân tranh, ngươi lại quên rồi!"

Yameidie căng thẳng túm lấy tay của Yiye đè kiếm lại, hắn thế nhưng không muốn trở thành tội đồ... đồng phạm của tội đồ phá hoại nghi thức.

"A, các ngươi không đi xem đàm phán đàng hoàng, ra ngoài làm cái gì?"

Âm Thị lần nữa hỏi một vấn đề mà mình không có tư cách hỏi người ta.

"Đám người các ngươi mới là xuất hiện ở đây làm gì?"

Yameidie phản cảm mà hỏi ngược lại, Âm Thị thì tỉnh bơ trả lời.

"Bọn ta muốn đi kiếm vài con thú rừng về bổ sung thực đơn, các ngươi cũng vậy sao?"

Trong lúc đối thoại, Lạc Thị đều nghe không hiểu, chẳng qua cậu biết phải hỏi ba tên "tùy tùng" thân là cư dân tân sinh bên cạnh, cho nên vẫn có được phiên dịch, chờ đến khi phiên dịch đến đây, cậu gần như muốn trừng mắt luôn rồi, nhưng Âm Thị nói cũng đã nói rồi, cũng không kịp ngăn cản hắn nữa.

"Bọn ta sao có thể làm chuyện thấp kém nhàm chán đó!"

Yameidie lập tức thay đổi sắc mặt, giống như cảm thấy loại chuyện này rất thấp kém.

Dừng Tay tiên sinh, các người lần trước còn chẳng phải cũng giết gà nhổ lông giống chúng tôi sao? Cũng chẳng cao cấp đến đâu.

"A, cho nên, chẳng lẽ các ngươi bí mật trù tính âm mưu gì?"

Âm Thị vỗ tay một cái, bừng tỉnh hỏi.

Nào có người hỏi trực tiếp như thế --

"Vì sao ra ngoài hít thở không khí cũng gặp phải kẻ khiến người nổi cáu nhưng không thể giết?"

Sát khí vừa mới loãng đi của Yiye lại tràn lan ra ngoài, Yameidie chỉ có thể ấn chặt tay của hắn.

"Không được giết đâu! Cho dù là tùy tùng của bọn họ cũng không được giết, bệ hạ không có chỉ thị!"

Oa, chờ một chút, người quan trọng không thể giết, liền muốn

giết tùy tùng xả giận sao? Đừng coi thường tùy tùng, ta nói cho ngươi biết, chỉ sẽ đá phải tấm sắt mà thôi! Nguyệt Thoái căn bản là ma vương tiềm ẩn giết người không chớp mắt đấy!

"Ta bây giờ rất muốn động thủ..."

Yiye dùng vẻ mặt động tác cùng khí thế để biểu đạt ra câu này.

"A, vậy các ngươi có thể đi săn thú rừng với bọn ta, ta cảm thấy thế này cũng không tệ mà."

Ai muốn hành động chung với người của nước địch chứ --

Phạm Thống cảm thấy, đây không chỉ là tiếng lòng của hắn, sợ rằng cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người.

Chẳng qua Âm Thị đương nhiên sẽ không hiểu, hắn nếu như hiểu thì không phải Âm Thị rồi.

"Bọn ta..."

Yameidie vừa định từ chối, Yiye đã cắt ngang lời của hắn.

"Bọn ta chấp nhận lời mời của ngươi. Yameidie, trở về gọi mấy sĩ binh tới, mau lên chút."

"Hả? Cái gì? Gọi sĩ binh tới làm chi?"

Yameidie có chút ù ù cạc cạc.

"Đương nhiên là phụ trách khiêng con mồi mà chúng ta săn được! Nếu như con mồi của Dạ Chỉ chất cao bằng căn nhà, chúng ta phải săn cao như núi mới được, ngươi có hiểu không hả!"

Đừng Mà tiên sinh, ngài hành động theo cảm xúc rồi, như vậy mà được sao? Các người định gọi một tiểu đội sĩ binh đi theo? Làm gì phải nghiêm túc vậy chứ? Quả nhiên thứ mỗi một người để ý đều không giống nhau...

"Tiểu Lạc Thị! Bọn họ hình như muốn thi đấu đó! Vậy chúng ta cũng không thể thua!"

Âm Thị cũng nghiêm túc theo, tình huống này thực sự có chút không ổn.

"Chúng ta thật sự có thể trở về trước khi đàm phán kết thúc sao..."

Giọng của Lạc Thị tràn ngập cảm giác không lạc quan.

"Gì vậy chứ, bệ hạ cũng không có căn dặn, nghiêm túc như vậy làm gì..."

Yameidie miệng thì phàn nàn, nhưng vẫn trở về gọi người.

Nếu như Yameidie là người hầu sẽ vì mệnh lệnh của hoàng đế mà trở nên bùng cháy, vậy thì Yiye chính là người đàn ông sẽ vì mặt mũi và tự tôn mà nổi lửa, có lẽ chính là như vậy.

"Tiểu Lạc Thị, chúng ta có cần gọi thêm một vài người đi không? Người ít như vậy khí thế hình như không đủ lắm!"

Lạc Thị được Âm Thị dò hỏi ý kiến như vậy, chỉ cảm thấy mình bị cuốn vào trong sự kiện nào đó vô nghĩa lãng phí sinh mệnh.

"Ta không biết ngươi rốt cuộc muốn thế nào, điên theo người bên Lạc Nguyệt làm gì chứ! Bình tĩnh lại thử xem ngươi sẽ phát giác chuyện này có bao nhiêu buồn cười... Không, ngươi sẽ không phát giác, bởi vì ngươi là Âm Thị."

"A -- gì vậy chứ!"

Thế là, đoàn săn thú rừng kết hợp Đông Tây không hề có lý do chính đáng nào này, cứ như thế xuất phát.

Trong lúc cả đội ngũ hành tiến, mới đầu đại khái là tiến hành

thế này:

Ma thú xuất hiện, đội ngũ nào gần hơn giải quyết nó, nhân viên tùy hành khen hay, reo hò, thu vào trong lưới, tính toán số lượng con mồi bên nước mình, sau đó tiếp tục tiến lên.

Khi đi được nửa tiếng đồng hồ, biến thành tiến hành thế này:

Ma thú xuất hiện, đội ngũ hai bên tranh nhau giải quyết trong chớp mắt, nhân viên tùy hành hai bên so coi ai reo hò lớn tiếng hơn, khí thế không đủ thì bị cấp trên của nhà mình trừng, sau đó cãi nhau vấn đề con mồi thuộc về ai, bên nào cãi thắng mới thu thi thể vào trong lưới, tính toán số lượng con mồi bên nước mình, sau đó tiếp tục tiến lên.

Mà sau khi qua một tiếng đồng hồ... trên cơ bản đã không còn gì gọi là hòa bình nữa.

"Xoẹt!"

Âm Thị ra tay chém rớt đầu của ma thú mới xuất hiện, kiếm của Yiye cũng chém thi thể thành hai mảnh, hai con người không biết thu tay là cái gì này hoàn toàn không phải đang săn con mồi, mà là đang chà đạp thi thể, mà mặc kệ cảnh tượng có bao nhiêu đẫm máu, nhân viên tùy hành song phương vẫn kịch liệt vỗ tay khen hay, đây chính là điều đáng buồn của giai cấp lao động, cho dù không biết nịnh bợ a dua, cũng phải làm đến mức độ không bị bắt bẻ mới được, vì sinh tồn thì cái gì cũng phải làm được, bọn họ giờ phút này đang sâu sắc thể nghiệm điều ấy.

Ngay sau đó lại có một con ma thú xuất hiện, đầu tiên bị Yiye một kiếm xuyên tim, tiếp đó bị hào quang của Âm Thị ném ra nổ cho tan nát, nhân viên tùy hành đều có chút không rõ mình là đến nhặt con mồi hay là dọn xác nữa.

Vừa rồi có một số thi thể bị phân thây cũng là chia đều mỗi

bên một nửa cho rồi, chẳng qua thi thể của những ma thú này nếu thật sự nướng lên ăn, sợ rằng cũng không có ai dám nuốt xuống bụng đi.

"Người bên Dạ Chỉ như ngươi vì sao lại biết ma pháp!"

"A, ta còn biết tà chú, đây cũng chẳng là gì."

"Vậy ngươi vì sao đến bây giờ vẫn không rút kiếm? Thanh kiếm đó là đồ trang sức sao? Hay là ngươi xem thường người khác?"

"A, mới không phải đồ trang sức, kiếm thuật của ta rất tốt, chỉ là Lăng Thị nói ta rút kiếm còn sỉ nhục người khác hơn là không rút kiếm, cho nên đành cất trong vỏ."

"Ngươi cho rằng mấy cái cớ này có lực thuyết phục sao?"

"Cái gì chứ, bằng không ta rút cho ngươi coi nhá."

Dọc đường gần như đều là Âm Thị với Yiye tiến hành cuộc hội thoại bất thiện, Lạc Thị hoàn toàn không muốn nói chuyện, Yameidie thì cứ luôn thở dài.

"Đây mà là kiếm cái gì!"

Yiye vừa nhìn thấy kiếm gãy Âm Thị rút ra, tức thì sắc mặt xám xanh, cho dù kiếm này không gãy, phẩm chất cũng rất kém, lấy loại kiếm này ra đích xác là sỉ nhục người khác.

"Đây chính là kiếm của ta, hm, thanh của ngươi dùng lên còn không bằng của ta."

"Ngươi nói cái gì?"

Thế là, khi con ma thú tiếp theo xuất hiện, đương nhiên, lại bị phân thây một cách thê thảm.

"Vì sao lại có thân kiếm vươn ra?"

Sau khi nhìn thấy lưỡi dao ánh sáng vươn ra từ chỗ gãy của kiếm khi Âm Thị động kiếm, Yiye hiển nhiên bởi vì nhìn thấy hiện tượng không thể lý giải mà lâm vào hỗn loạn.

"A, mới không nói cho ngươi."

Âm Thị tiếp tục phát huy bản lĩnh gây hấn người khác trong vô ý của hắn.

Bởi vì không thể trực tiếp động kiếm vào đối tượng muốn chém, cho nên xui xẻo thay cho con mồi tiếp theo, tùy tùng cho dù vác thi thể đến mỏi tay, cũng không có người dám rên ra tiếng.

Ngay từ đầu Yiye với Âm Thị đã hạ mệnh lệnh "Các ngươi nhất định phải vác về hết cho ta không được sót một con! Một lũ phế vật, thừa dịp này luyện thêm đi!", "A, nghe thấy chưa, người ta không bỏ sót một con, chúng ta nửa con cũng không được bỏ sót, nếu không bởi vì thiếu nửa con đó mà thua thì làm sao..." Vân vân, đơn giản mà nói, chính là hai tên thượng cấp không biết thương xót thuộc hạ.

"Ôi..."

Yameidie lại thở dài một hơi, Yiye lần này rốt cuộc cũng quay đầu lại trừng hắn.

"Yameidie, ngươi thở dài là ý gì?"

"Chúng ta là ma pháp kiếm vệ trực thuộc bệ hạ, chúng ta nên có cảm giác vinh dự, sứ mạng với tự tôn, vậy mà đang làm loại chuyện chẳng ra sao này..."

Hắn ôm đầu rên rỉ, có vẻ như không thể chấp nhận.

Dừng Tay tiên sinh, nhổ lông gà mới là chuyện chẳng ra sao

chân chính đi, bây giờ cái này tốt xấu gì cũng có thể nói là cuộc cạnh tranh do nước địch gây hấn, ngài có phải là có chút thị phi bất phân không?

Phạm Thống bởi vì có Lạc Thị mở kim khẩu "xá miễn", không cần dọn thi thể, cho nên rảnh rỗi có thể ở trong đầu cười trên nỗi đau của người khác, bởi vì Chu Sa chỉ là lặng lẽ đi theo, Nguyệt Thoái cũng đi theo với bộ dạng tinh thần đang đi du lịch, hắn không có đồng bạn có thể chia sẻ sự đắc chí, chỉ có thể tự mình nghĩ.

"Trong đầu ngươi chỉ có bệ hạ, lại không có vinh diệu quốc gia và ý thức đối địch sao!"

Điều Yiye và Yameidie đặt nặng hoàn toàn khác nhau, cho nên hai người ở trên phương diện này cũng khó có thể tán đồng lẫn nhau.

"Thứ đó cũng không có liên quan với chuyện chúng ta bây giờ đang làm..."

"Dù sao ngươi cũng không hiểu đâu!"

Đơn giản mà nói, đồng bạn bên cạnh Yiye với kẻ địch trước mặt đều khiến hắn rất nổi nóng, nhưng do bị kẹt đủ nguyên nhân mà không thể động thủ với bên nào, cho nên đối tượng để hắn trút giận chỉ có ma thú chạy ra từ bốn phương tám hướng -- như vậy, hành trình săn thú rừng này rốt cuộc sẽ tiến hành đến lúc nào đây?

"Chúng ta cũng nên về rồi chứ?"

Lạc Thị cảm thấy dị thường mệt mỏi, mặc dù cậu chỉ là đi theo mà thôi, nhưng tinh thần vẫn bị làm cho mệt mỏi không chịu được.

"Ơ? Đang chơi vui mà."

Âm Thị tỏ ra vẫn còn đang hứng thú chưa muốn kết thúc.

"Ngươi chuồn ra ngoài muốn chơi bao lâu? Nếu như không muốn bị phát hiện thì nên về sớm một chút chứ?"

"A, đó thì không sao, đã tìm được lý do danh chính ngôn thuận rồi, chúng ta là đang giành tiếng nói cho Đông Phương Thành, không thể để cho người bên Lạc Nguyệt quá kiêu căng, ta tin Anh sẽ hiểu."

"Cái gì mà ngươi tin chứ!"

Âm Thị luôn luôn là một người khiến người khác rất tuyệt vọng, hắn luôn luôn đều là vậy.

"Chúng ta nên trở về rồi chứ, cho dù không có vào hội trường đàm phán, cũng nên ở bên cạnh bệ hạ..."

Nhóm Lạc Thị dùng ngôn ngữ Đông Phương Thành nói chuyện, bên Yameidie dùng ngôn ngữ Tây Phương Thành nói chuyện, hai bên đều nghe không hiểu lời nói của đối phương, chẳng qua lại đúng lúc nhắc đến đề tài giống nhau.

"Ngươi muốn về thì tự về một mình, ai muốn đi theo bên cạnh thằng nhóc đó chứ!"

Chỉ cần nhắc đến Englar, Yiye liền sẽ trở mặt, xem ra đã có rất thành kiến rất sâu.

Dưới tình huống người dẫn đầu hai bên đều không muốn trở về, cuộc đi săn này kéo dài cho tới tối muộn mới thôi, lý do là Âm Thị nhận được cuộc gọi của Lăng Thị, nếu không trở về hắn có khả năng sẽ bởi vì chạy ra ngoài mà trả cái giá đáng sợ, Âm Thị lúc này mới quyết định kết thúc, mà nếu hắn đã không chơi nữa, bên Yiye đương nhiên cũng không có lý do tiếp tục, bởi thế, mọi người cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Mặc dù đường trở về là giống nhau, nhưng bọn họ đương nhiên không thể hòa thuận nắm tay nhau dung dăng dung dẻ trở lại, đại khái vẫn còn đang mắt to trừng mắt nhỏ, khi đến gần doanh địa cuối cùng cũng có thể tách ra rồi, Âm Thị liền mang theo người bên Đông Phương Thành trở về doanh địa Đông Phương Thành.

Mà bọn họ mới bước vào doanh địa không bao lâu, đã nhìn thấy Lăng Thị đang tỏ ra mất kiên nhẫn.

"Ngươi rốt cuộc đã chạy đến đâu..."

Lúc Lăng Thị nhìn thấy Âm Thị, vốn đang định trách mắng, ngay lúc đó nhìn thấy ngọn núi nhỏ mà nhân viên tùy hành phía sau vác tới, đang nói được dở chừng thì nghẹn lại, rồi mới chuyển hướng một cách cứng ngắc.

"... Ngươi đang bức ta văng tục để chào hỏi sao? Âm?"

"A, mặc dù rất mới mẻ, nhưng vì sao vậy? Không cần thiết như vậy đi."

Âm Thị dường như hoàn toàn không thể lý giải nộ khí của Lăng Thị từ đâu mà tới.

"Làm phiền người giải thích đống xác vụn phía sau ngươi là chuyện làm sao."

Từ hình dung của Lăng Thị rất xác thiết, xác thực là đống xác vụn, hơn nữa còn rất thảm không nỡ nhìn, những mảnh xác đầm đìa máu chảy, cũng chỉ mình Âm Thị nhìn thứ như vậy, có thể trả lời ra loại đáp án này --

"Chiến lợi phẩm hôm nay thu hoạch được, thịt thú rừng bổ sung thực đơn cho mọi người!"

Sau khi hắn nói xong những lời này, sắc mặt âm trầm của Lăng

Thị giống như bầu trời âm u báo hiệu mưa bão, tiếp đến, hắn đi qua túm lấy cổ áo của Âm Thị, liền lấy khí thế không cho phép phản bác hạ mệnh lệnh.

"Ngươi, theo ta đi gặp Anh. Các ngươi xử lý cái đống quái quỷ đó cho ta, đừng để chúng xuất hiện trước mắt ta lần nữa."

"Ơ -- sao lại như vậy --"

Mặc dù quyết định của Lăng Thị khiến công sức vác ma thú cực nhọc của mọi người trở thành vô ích, nhưng bọn họ cũng không khỏi âm thầm cảm thấy mừng vì không cần đem những thứ này đi xào nấu rồi bỏ vào trong bụng nữa.

Về phần bên Tây Phương Thành...

"Yiye đại nhân, xin hỏi những cái này là..."

Những sĩ binh lưu thủ doanh địa, lấy ánh mắt kinh nghi bất định quan sát tình huống bên này, một tên xui xẻo giai cấp tương đối cao trong đó liền bị đẩy qua đi dò hỏi.

"Đồ ăn."

Yiye nâng cằm, lấy một loại giọng điệu lạnh tanh mang chút khinh thường trả lời.

"Đồ... đồ ăn?"

"Không sai, chính là bữa tối nay của các ngươi."

Cho dù những mảnh xác vụn đó khiến ai nhìn cũng thấy buồn nôn, đối phương vẫn không thể không miễn cưỡng nở nụ cười, mới tiến hành xác nhận.

"Những cái này là... Yiye đại nhân các ngài đặc biệt mang về cho mọi người sao?"

"Chẳng phải đã nói rất rõ rồi à? Biết rồi còn không mau quỳ xuống cảm kích mà nhận lấy!"

Ở lúc lòng kiên nhẫn của Quỷ Bài kiếm vệ đã dùng sạch, người của Tây Phương Thành không có mấy ai dám nói chuyện với hắn, cho nên, bọn họ xem ra chỉ có thể khủng hoảng nhận lấy lòng tốt bất minh này, mặc dù có phải là lòng tốt hay không, thật ra vẫn đang chờ xem xét.

"Đồ ăn do những thứ này làm ra ngàn vạn lần không được trình cho bệ hạ."

Yameidie nhăn nhó mặt làm ra một quyết định chính xác.

"Bản thân ta cũng không muốn ăn."

Yiye hoàn toàn không có ý định cùng chung hoạn nạn với những sĩ binh, đặc biệt tai nạn này còn là do hắn mang tới.

"Thứ mà ngay cả chính ngươi cũng không muốn ăn vì sao bảo người khác ăn?"

"Bớt dài dòng! Đây là đặc huấn!"

Sĩ binh của Đông Phương Thành bởi vì lựa chọn sáng suốt của Lăng Thị mà thoát được một kiếp, sĩ binh của Tây Phương Thành thì dưới sự chuyên hoành của Yiye mà khó tránh được kiếp nạn, về phần sĩ binh Tây Phương Thành cuối cùng liệu có thể luyện ra được dạ dày thép không ai bì kịp, hay là gục dưới món ăn với nguyên liệu quá ư đặc biệt này, thì không thể dự liệu rồi.

◊◊◊◊

Bởi vì đàm phán chưa có kết quả, bọn họ ở trong cái doanh địa tạm thời này đã mười ngày trôi qua rồi, ngay cả Phạm Thống cũng bắt đầu cảm thấy ngày tháng có chút nhàm chán, dù sao thì mỗi ngày đi nghe quá trình đàm phán, hai bên cứ liên tục kéo cưa

không nghỉ, cũng không biết lúc nào mới thống nhất ý kiến, chậm chạm khiến người sốt ruột.

Mà mười ngày qua, sự an phận của Chu Sa với sự thấp thỏm của Nguyệt Thoái đều khiến hắn cảm thấy rất kỳ diệu, mặc dù hắn cũng biết, Chu Sa có lẽ là bởi vì Lạc Thị ở đây, đành biết điều hơn một chút, Nguyệt Thoái thì không biết đang nghĩ cái gì, suốt ngày một tiếng cũng không rên, thường thường ngẩn người, nhưng loại cảm giác an tĩnh này vẫn khiến Phạm Thống bức bối, chỉ mong cuộc đàm phám chẳng chút thú vị này mau mau đến kết thúc, để đi tới quá trình tiếp theo.

Âm Thị vẫn như cũ, luôn là mượn cớ chuồn đi, bởi vì Lạc Thị quyết tâm không muốn bị hắn lôi đi, nhóm Phạm Thống cũng chỉ đành lựa chọn giữa "ở lại với Lạc Thị" và "ra ngoài chơi với Âm Thị", bởi vì tính nguy hiểm của cái sau dù sao vẫn cao hơn, bọn họ luôn luôn lựa chọn cái trước, cứ như thế nghe cho tới hôm nay, đàm phán rốt cuộc cũng đã có kết quả, thân là đại biểu của phe muốn thúc đẩy nghi thức, Đông Phương Thành đã trả ra cái giá mà bọn họ vẫn có thể chấp nhận, đổi lấy sự phối hợp của Tây Phương Thành, vậy thì theo lý thuyết, hội nghị lần sau chính là bàn về việc hợp tác rồi, nhân vật quan trọng của song phương đều sẽ có mặt, Âm Thị với Lạc Thị cũng không cần rảnh rỗi ở bên cạnh nữa.

"Sự tình cuối cùng cũng có kết quả, thật là khiến người mừng rỡ."

Lạc Thị mặc dù có chút bất bình đối với việc phải cho Tây Phương Thành chỗ tốt, nhưng vẫn bình tĩnh chấp nhận kết quả này, nghi thức có thể tiến hành đối với mọi người mà nói đều là chuyện tốt, chịu thiệt một chút cũng coi như thôi.

"Tôi cảm thấy Lạc Nguyệt rõ ràng cũng muốn để cho nghi thức hoàn thành, lại còn ra vẻ đề xuất yêu cầu, đúng là rất gian trá."

Chu Sa nói ra cảm tưởng của cậu. Trải qua mấy ngày ở chung,

Chu Sa với Lạc Thị cũng nói với nhau được vài câu rồi, chẳng qua, đối với chuyện cậu có thể biến thành con gái, Lạc Thị vẫn không thể chấp nhận lắm, cho nên Chu Sa chủ yếu vẫn là hoạt động dưới bề ngoài con trai.

"Giữa nước với nước chính là như vậy, mọi người đều muốn dùng mọi biện pháp tranh giành điều kiện bất lợi cho mình, kiếm được chỗ xấu càng nhiều càng tốt, chỉ là xem ai cao minh hơn mà thôi."

Hm -- tôi nghĩ nói ngược với mức độ này mọi người hẳn là vẫn nghe hiểu đi? Nói đến, đây cũng là nhận thức nông cạn học được từ sách giáo khoa lịch sử với thời sự trên tivi, sau khi đến Huyễn Thế không có tivi, chẳng trách tôi cảm thấy tin tức hấp thu rất chậm.

"..."

Bộ dạng của Nguyệt Thoái vừa nhìn đã biết là đang thất thần, cũng không biết rốt cuộc nghĩ cái gì, khiến người rất tò mò.

"Ngày mai thiếu đế cũng nên ra mặt rồi chứ?"

"Hừ, cái tên hung thủ giết người đó."

Chỉ cần vừa nhắc đến Englar, giọng điệu của Lạc Thị sẽ trở nên rất bất thiện, nói đến, ba mươi vạn người bị đồ sát trong trận chiến tranh đó, sợ rằng cũng là nỗi đau trong lòng của rất nhiều cư dân Đông Phương Thành.

Nhìn thấy thiếu đế liệu có mang đến phản ứng tiêu cực mà dẫn đến bạo động hay không đây? Phạm Thống nghĩ như thế. Nhưng trên nghi thức quan trọng như vậy, mọi người hẳn là sẽ nhẫn nhịn đi.

"Vậy ngày mai chúng ta phải đứng đâu?"

Cái vấn đề này là hỏi vì Nguyệt Thoái, mà bản thân Nguyệt Thoái căn bản đã quên béng nó rồi.

"Hm... Mặc dù là cái bàn rất dài, ta vừa lại ngồi ở cuối cùng, nhưng vẫn có cơ hội bị nhìn thấy, nếu như vậy..."

Lạc Thị trở nên trầm tư, xem ra là cần thiết làm chút hóa trang rồi, tránh cho dẫn đến phiền toái không cần thiết.

"Nguyệt Thoái, cậu mang mặt nạ đi, đây hẳn là sẽ không phiền bao nhiêu."

Chu Sa đề nghị như vậy, Nguyệt Thoái cũng gật đầu.

"Có lẽ cần thiết như vậy."

Sau khi vấn đề này được giải quyết, cũng không còn vấn đề khác nữa, thế là, bọn họ liền đi ngủ sớm, chuẩn bị nghênh đón ngày mai.

Trong tứ vị Thị của Đông Phương Thành, người mang theo tùy tùng chỉ có Lạc Thị. Trên một cái bàn dài, nếu chỉ có ba người đứng bên cạnh cậu ở cuối bàn, thoạt nhìn sẽ có chút nổi bật, chẳng qua may thay, hình như là vì trận trượng hoặc là an toàn, mọi người cũng sắp xếp thêm mấy người theo hầu, bởi thế tràng diện thoạt nhìn đại khái sẽ rất náo nhiệt, đại khái còn sẽ mang chút không khí giương cung rút kiếm.

Người đến hội trường trước vẫn là người bên Đông Phương Thành, nếu đã đến rồi, cũng vào chỗ ngồi trước, mà khi mọi người bên Tây Phương Thành xuất hiện, ngoại trừ thiếu đế lần đầu tiên có mặt chính thức ra, bọn họ còn chú ý thấy một chuyện khác.

"Hai trưởng lão kia đâu?"

Lạc Thị nghi hoặc lẩm bẩm một câu. Vốn mọi chuyện toàn là hai tên trưởng lão kia làm chủ, quá trình đàm phán cũng đều là

bọn họ thay mặt chu toàn, ma pháp kiếm vệ kia phần lớn chỉ là ngồi nghe mà thôi, mà hôm nay muốn lập kế hoạch chi tiết, những trưởng lão trái lại không tới, đây thực sự khiến người cảm thấy rất kỳ quái.

Những trưởng lão không tới, trái lại ba ma pháp kiếm vệ đều xuất hiện cùng với Englar, tổng cộng chỉ có Hắc Đào kiếm vệ là người từng xuất hiện trong hội nghị trước kia, mặc dù tình huống này có chút quỷ dị, nhưng Đông Phương Thành vẫn cho rằng là vì tính chất lễ mạo mới mời bọn họ tham dự.

Bắt đầu từ khi Englar xuất hiện, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người thiếu đế thần bí này. Mái tóc màu vàng đó là màu tóc có thể đại biểu cho Tây Phương Thành nhất, bởi vì mảnh vải che mặt, nửa mặt trên gần như đều bị che lấp, chỉ có thể từ nửa phần mặt phía dưới phán đoán hắn hẳn là có một khuôn mặt đoan chính tuấn mỹ, thoạt nhìn tuổi tác đích xác là không lớn, trong tin đồn hắn năm năm trước đã lấy được ba đường chỉ vàng, thực lực giờ đây không biết lại đạt đến cảnh giới nào rồi, sợ rằng đã là cảnh giới khiến người kinh hãi đi?

Trên người hắn cũng không có phát tán ra cảm giác áp bức minh hiển nào, giống như Tịch Anh, khí tức đều được thu liễm, loại hình tượng cảm giác tồn tại không mãnh liệt này cũng khiến người cảm thấy khó đoán.

Sau khi người của hai bên đều chuẩn bị xong, hội nghị hiệp định cũng có thể bắt đầu rồi, hai phần văn thư chính thức được trải ở trước mặt người lãnh đạo song phương, đây là điều ước đã được chuẩn bị sẵn hôm nay, sau khi mọi điều mục nhìn qua không có vấn đề, ký tên trao đổi, liền có thể bắt đầu nói đến chi tiết của nghi thức rồi.

Dù sao cũng đều là nội dung đã được nói đi nói lại rất nhiều lần trước đó, Tịch Anh không có nghi vấn gì đối với nội dung, xem qua một lần đã ký tên, mà Englar thì sau khi văn thư được trình

lên vẫn không có bất cứ phản ứng nào, bọn họ lúc này mới chú ý đến một cái vấn đề.

"Các ngươi có cần đọc nội dung văn thư cho hoàng đế các ngươi một chút không, hoặc là giúp hắn xác nhận?"

Englar bị che mắt, tự nhiên là không thể nhìn thấy chữ, người của bọn họ vừa lại không chủ động nghĩ biện pháp, như vậy thực sự rất không thỏa đáng.

"Bệ hạ, xin để ta đọc nội dung cho ngài nhé?"

Nói đến phục vụ hoàng đế, Yameidie luôn rất nhiệt tình, chẳng qua, Englar nhàn nhạt từ chối.

"Không cần, nội dung tổng thể của cuộc giao thiệp, Ojisa đã nói cho ra."

Ngụ ý của hắn, hình như là không định xác nhận nội dung văn thư, đối chiếu xem có đúng hay không.

Chẳng lẽ không cần nhìn đã có thể ký tên? Vậy cũng quá tùy tiện rồi đi?

Phạm Thống lẩm bẩm trong lòng, mà giống như đáp lại suy nghĩ của hắn, Englar cũng không có cầm lấy bút.

"Ta sẽ không ký lên phần văn thư này. Có lẽ các ngươi sẽ vì thế mà không vui, chẳng qua, nội dung đã bàn luận trước đó, chỉ là hiệp nghị của các ngươi với những trưởng lão, không phải với ta. Những điều kiện đó ta không có một chút hứng thú, muốn "vương huyết", quan trọng nhất vẫn là ý nguyện của ta đi?"

Sau khi hắn lấy giọng bình thản nói đoạn này xong, phản ứng của bên Đông Phương Thành tự nhiên là trở nên xôn xao, dù gì thì lúc đầu phái đại biểu đàm phán, hắn mãi mà không có xuất hiện, để cho những trưởng lão làm đại biểu, bây giờ lại nói như vậy,

đúng là giống như cố ý giỡn mặt.

"Thái độ lật lọng của các ngươi cũng quá thiếu thành ý rồi đi?"

Người nói chuyện là Âm Thị, chẳng qua Lăng Thị lập tức dùng ánh mắt nhắc nhở hắn ngậm miệng, tình huống bây giờ vẫn chưa rõ, tùy tiện nói chuyện cũng không thích hợp.

"Vậy thì, nghĩa là điều kiện trước mặt toàn bộ coi như bỏ sao? Cá nhân ngài muốn đề xuất điều kiện gì đây?"

Vi Thị duy trì lãnh tĩnh, cố gắng lấy giọng bình tĩnh tiến hành dò hỏi, sau khi nghe thấy vấn đề của hắn, khóe môi của thanh niên hơi giơ lên.

"Đưa đầu của nữ vương các ngươi trình lên cho ta, ta sẽ đáp ứng."

Nếu như một chuyện cần gì đó để làm mồi lửa, có lẽ chính là câu này. Sau khi hắn nói ra lời vô lễ như vậy, không chỉ là người của Đông Phương Thành phẫn nộ, ngay cả người của Tây Phương Thành đều cảm giác nhạ dị, hội trường rộng lớn tức thì bị tiếng nghị luận và chửi mắng làm cho ồn ào không chịu nổi, bên môi của Englar vẫn mang nụ cười hờ hững, sắc mặt của Tịch Anh thì lạnh như băng sương.

"Ngươi đây là ý gì?"

Dưới ra hiệu của Tịch Anh, người khác chỉ có thể kiềm chế cơn giận, an tĩnh để cho một mình nàng mở miệng, mà người giao đàm trực tiếp với Tịch Anh, Englar thì nở nụ cười và cho một đáp án minh xác.

"Nghĩa là nghi thức đổ bể, giao thiệp tan vỡ. Các ngươi không làm được yêu cầu của ta, ta cũng không thể phối hợp cái nghi thức này."

Nghe thấy ý tứ biểu đạt không muốn hợp tác của hắn, người thân là cư dân tân sinh trong hội trường, gần như đều bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình.

"Cư dân tân sinh của Tây Phương Thành làm sao cũng không hề gì à?"

"Chuyện đó làm sao cũng được. Không liên quan gì đến ta."

"Ngươi muốn mạng của ta? Ngươi hi vọng Đông Phương Thành vong quốc? Lý do của yêu cầu này là cái gì?"

Giọng điệu khi hỏi của Tịch Anh băng lãnh mà lẫm liệt, cho dù hi vọng nghi thức chú nhập vương huyết tiến hành thuận lợi đã hết sức xa vời, nàng thoạt nhìn vẫn không dao động.

"Vong quốc? Lý do?"

Englar giống như cảm thấy hết thảy rất buồn cười, bật cười thành tiếng.

"Ta không muốn làm bất cứ giải thích nào, chẳng qua nếu đã đến đây, ta nghĩ, cũng nên xem chư vị bây giờ là vẻ mặt thế nào mới đúng, nói không chừng vẫn có thể đặc sắc hơn?"

Nói xong, liền cúi đầu động thủ, hết sức thành thạo mà cởi mảnh vải quấn ở trên mặt, khi mảnh vải lỏng ra, bị hắn tùy ý ném xuống đất, khuôn mặt để lộ ra khi hắn ngẩng đầu lên, khiến gần như tất cả mọi người Đông Phương Thành đều khó có thể tin, ngay cả trên mặt Tịch Anh cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc hiếm có.

Phạm Thống khi nhìn thấy mặt của hắn thì tâm tình xuất hiện phản ứng không nhỏ, chẳng qua sau khi thời gian kinh ngạc ngắn ngủi ấy trôi qua, lập tức nhìn về phía Lạc Thị.

Mặt của Lạc Thị tái nhợt gần như không còn hột máu, cậu nhìn khuôn mặt đã lâu chưa thấy, hoàn toàn trùng khớp với ký ức

kia, giống như nói mớ mà đọc ra cái tên nọ.

"Huy Thị..."

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 5 - Tự Thuật + Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Âm Thị)

Tự thuật -- Lạc Thị

Màu sắc của ký ức, luôn nhạt nhòa theo thời gian.

Rất nhiều chuyện cho dù tuyên bố mình sẽ nhớ mãi, nhưng tùy theo thời gian trôi qua, cũng sẽ dần dần trở nên không xác định đối với một số chi tiết.

Không có ký ức mới che phủ gột rửa, thì chỉ có thể nhìn thấy cái người kia không ngừng rời xa bạn.

Sau đó lại bị buộc phải thừa nhận sự thật rằng người đó đã không còn trở lại nữa.

Tên của ta là Lạc Thị.

Từ khi ta bắt đầu có ký ức, ta đã có thân phận con trai nữ vương Đông Phương Thành, được thị nữ chăm sóc, một mình sống ở Lạc Thị Các. Cũng bởi vì thân phận con trai của nữ vương, ta từ khi còn nhỏ, thậm chí vẫn chưa có năng lực tự suy nghĩ, đã lấy được địa vị "Thị", không cần cạnh tranh với ai, cũng không có bất cứ cuộc kiểm tra tư cách nào, không phải bởi vì thực lực, chỉ có lý do yếu kém là dựa vào thân phận mẫu thân, đã chú định ta sau này phải nỗ lực chứng minh bản thân, không được buông thả, cũng không nên có quyền lợi vui chơi vô tư lự như những đứa trẻ bình thường.

Hồi ta rất nhỏ, khi sinh bệnh phát sốt, trong lúc mông mông

lung lung, luôn có một người rất dịu dàng chăm sóc ta. Ta từng cho rằng đó là mẫu thân, nhưng về sau ta mới hiểu, suy đoán này không thể là sự thật.

Mẫu thân thường không quan tâm đối với chuyện của ta, từ nhỏ ta đã có cảm giác như vậy.

Thời gian ta có thể nhìn thấy người cũng không nhiều, ngoại trừ mấy câu vấn an buổi sáng, gần như chỉ có lúc phạm lỗi mới nhìn thấy được mặt của người. Chúng ta thỉnh thoảng sẽ cùng dùng bữa chung, nhưng cơ hội như vậy đã ít lại còn ít, một năm căn bản không tới mấy lần.

Lúc ta năm tuổi bắt đầu học tập kỹ nghệ của Đông Phương Thành. Mới đầu mọi thứ đều rất thuận lợi, trong ba môn ta thiện trường nhất là phù chú, giống như bẩm sinh đã có thiên phú này, vẽ phù và sử phù ta đều thi triển rất thuận tay, chỉ là lão sư không có cho ta khen ngợi dư thừa nào, mỗi khi phù chú của ta lấy đường cong hoàn mỹ bộc phát ra hiệu lực vượt ngoài mong đợi, ta quay đầu nhìn hướng lão sư, đều chỉ nhìn thấy thần sắc quái dị của hắn.

Phù chú của ta có thể phi hành theo quỹ đạo ta muốn, ta dùng phù chú bình thường có thể làm ra hiệu quả của phù chú cao đẳng, đây là chuyện mà trẻ con cùng lứa -- thậm chí người lớn cũng không làm được, theo ta nghĩ, đây hẳn là có thể được khẳng định, ta cũng khát vọng được khẳng định, nhưng sư trưởng dạy dỗ ta lại chỉ lắc đầu với ta, cũng chưa từng nói cho ta nguyên nhân.

Lúc đó, ta chưa biết cái gì cả.

Cho đến khi có một ngày, mẫu thân gọi ta vào trong phòng của người, nói ra "sự thật" mà ta chưa từng nghĩ tới.

"Ngươi cũng không phải con ruột của ta."

"Thị nữ của ta tư thông với đàn ông của Lạc Nguyệt, mới sinh hạ ngươi, cho nên, ngươi có một nửa huyết thống Lạc Nguyệt."

"Thứ ngươi trút vào phù chú, cũng không phải phù lực đơn thuần, có được hiệu quả như vậy, là bởi vì ngươi đã bất giác thâm nhập pháp lực của ma pháp, đó có lẽ là thứ ngươi sinh ra đã có -- chứng minh một nửa dòng máu trên người ngươi đến từ đâu."

"Ngươi phải nhớ thân phận của mình. Trên danh nghĩa, ngươi vẫn là con trai của ta. Chỉ cần ngươi có một ngày là con trai của nữ vương Đông Phương Thành, ngươi không thể ngang nhiên sử dụng kỹ nghệ của Lạc Nguyệt. Ngươi là người tượng trưng cho sự kéo dài của vương quyền, nếu như ngươi sử dụng sở trường của kẻ địch, đồng nghĩa với giẫm đạp lên tôn nghiêm của quốc gia, mà ngươi cũng sẽ bị coi là dị đoan."

"Cho dù ngươi có thể kết hợp phù lực với pháp lực một cách hoàn mỹ, hiện giờ ngươi vẫn chưa củng cố địa vị, ngươi cũng không được làm như vậy."

"Thân phận của ngươi là cái gì, và trách nhiệm ngươi nên có là cái gì, những cái này đều là chuyện ngươi vĩnh viễn phải ghi nhớ."

Lúc mẫu thân nói với ta những lời này, giọng điệu không bình thản như bình thường, mà là mang theo sự nghiêm túc khiến ta sợ hãi theo bản năng.

Sau đó người đã thực thi một cái phong ấn lên người ta, hạn chế năng lực thuộc về Lạc Nguyệt trong cơ thể ta. Đây không phải một cái phong ấn cứng rắn, chỉ cần ta muốn, lúc nào cũng có thể đánh vỡ, người cũng nói cho ta, đây là bài kiểm tra dành cho ta, chỉ cần phong ấn bị đánh vỡ, người sẽ biết, ta có thể nhẫn nại gìn giữ cái thân phận này bao lâu, không đi động vào những lực lượng đó, người sẽ lặng lẽ theo dõi.

Đây giống như là một bài kiểm tra chứng minh ta có tư cách

lấy thân phận "Lạc Thị" ở lại Đông Phương Thành, ở lại Thần Vương Điện hay không, mà ta không thể không làm được.

Bởi vì ta không biết ta ngoại trừ cái thân phận được ban cho từ nhỏ này, còn có thể là cái gì.

Dưới sự uy nghiêm của "mẫu thân", ta thậm chí không dám dò hỏi tung tích cha mẹ ruột của ta.

Thị nữ của nữ vương tư thông với người của Lạc Nguyệt, đáng lẽ là trọng tội. Cho dù ta lúc đó còn là một đứa bé, ta cũng hiểu điều này.

Để ta an ổn sống ở trên thế giới này, ban cho ta thân phận như vậy, coi như là ân huệ to lớn rồi đi?

Chỉ là ta không hiểu, nguyên nhân làm như vậy, thì lại là cái gì?

Huy Thị cũng là nhập cung lúc ta năm tuổi, năm đó anh ấy mười tuổi, cùng với tua rua màu đỏ đã lấy được thành tích thứ bốn trên đại hội tỷ võ ở Đông Phương Thành, lại còn là thân phận cư dân nguyên sinh, tự nhiên rất được chú ý. Mẫu thân cũng là nhìn thấy anh ấy ở trên điển lễ ban thưởng, chưa tới mấy ngày, liền tuyên bố nhận anh ấy làm con nuôi.

Danh phận được quyết định làm sao, đó không phải chuyện ta có thể hỏi, cách nói ngoài mặt là đánh giá cao tài năng của anh ấy, có ý định bồi dưỡng, cái tên Huy Thị này cũng được đặt lúc nhập cung, lúc đó, bởi vì trong cung đột nhiên có thêm một đứa trẻ, ta cũng làm mình làm mẩy mấy ngày, chẳng qua người để ý đến ta, cũng chỉ có Âm Thị với Vi Thị mà thôi.

"Tiểu Lạc Thị, người nhiều náo nhiệt hơn chứ, cứ mãi mặt ủ màu chau như vậy, thì không đáng yêu nữa đâu."

Âm Thị là vừa xoa đầu của ta vừa nói với ta như vậy, hắn luôn

có thể mang theo nụ cười thoải mái đối với bất cứ chuyện gì, cho dù quan điểm được phân tích ra căn bản khác người thường quá xa.

"Thân là người kế thừa của bệ hạ, ngươi ngay cả chút độ lượng này cũng không có sao?"

Vi Thị thì ở lúc nhìn thấy ta lạnh lùng lên tiếng chế nhạo, khi ta bởi vì uất ức mà mím môi nhịn khóc, hắn liền giống như sợ ta sẽ khóc ra thật, sắc mặt cứng ngắc mà đi mất, khiến ta cảm thấy thái độ của hắn hết sức vi diệu.

Lăng Thị giống như mẫu thân, sẽ không chủ động quan tâm chuyện của ta. Lúc đó ta vẫn không biết ta cũng không phải "vương tử" chính cống, trái lại là chính Huy Thị lấy thái độ thân thiện đến nói chuyện với ta.

"Xin lỗi, đột nhiên mặt dày vào cung như vậy, hình như đã quấy nhiễu sinh hoạt của cậu, cậu có phải là... cảm thấy như vậy rất đáng ghét?"

Lúc Huy Thị tới tìm ta nói chuyện, thái độ rất nghiêm túc, cũng không dỗ dành ta như một đứa trẻ không hiểu chuyện, cho dù lúc đó ta đúng là không hiểu chuyện thật.

"... Không có. Làm gì có chứ."

Ta không thể trước mặt anh ấy thừa nhận mình cảm thấy ghét. Bị triệu vào trong cung, kỳ thực anh ấy cũng không có quyền lựa chọn không muốn, nói đến anh ấy cũng không có làm sai cái gì.

"Thật không? Vậy tốt quá rồi, tôi có thể trực tiếp gọi cậu là Lạc Thị không?"

Cho dù trong lòng ta có chút lúng túng, chẳng qua nhìn nụ cười cởi mở của anh ấy, ta vẫn là gật đầu.

Mấy câu như là "chúng ta sau này chung sống vui vẻ nhé" vân vân, Huy Thị luôn rất nghiêm túc cho rằng cần thiết phải nói ra, chút bất mãn trẻ con đó của ta, cũng biến mất sau khi quen biết anh ấy.

Mặc dù sau khi mẫu thân phong ấn lực lượng trên người ta, một loại khúc mắc khó có thể nói rõ bằng lời liền lặng lẽ xuất hiện.

Dưới tình huống không thể sử dụng pháp lực, tiến triển phù chú của ta tức thì thụt lùi, trở nên chậm dần. Đơn thuần lấy phù lực để thúc đẩy phù chú, không còn dễ dàng như trước kia, ta gặp phải chướng ngại trong học tập, bất luận ta nỗ lực bao nhiêu, vẫn chỉ có thể chậm rãi tiến lên, giống như một học sinh với tư chất bình thường.

Ta có ưu thế mà người khác không có, lại không thể sử dụng. Loại cảm giác bức bối này giống như cũng đã thành nỗi ám ảnh của ta, khiến ta khó có thể đột phá.

Huy Thị không thiện trường phù chú lắm, anh ấy là thiện trường võ thuật. Ở lúc anh ấy cầm thanh kiếm quen dùng, loại khí phách sắc bén đó cùng ra sự tay chuẩn xác, đều khiến người không nhịn được hoan hô.

Dựa vào võ thuật, giai cấp tua rua của anh ấy từ màu đỏ thăng lên một cách ổn định, khi ta chín tuổi lấy được tua rua màu lam đậm, anh ấy mười bốn tuổi đã là tua rua màu tím đậm, tua rua màu đen đã ở ngay trong tầm tay.

Tiến độ học tập của ta không đủ nhanh. Ta luôn cảm thấy không đủ nhanh. Ta đã bỏ vào rất nhiều thời gian, lại không thấy hiệu quả.

Dựa theo phương thức chính thống của Đông Phương Thành để học tập, ta liền cảm thấy khó có thể thi triển. Vì sao Huy Thị có

thể, ta lại không được đây? Hồi vẫn còn sử dụng pháp lực phối hợp phù lực thao tác phù chú, khi đối luyện Huy Thị còn phải cần ta nhường anh ấy ba phần, nhưng sau khi phong ấn pháp lực, ta ngay cả chống đỡ anh ấy năm phút cũng không thể.

Chúng ta đều là con nuôi, cho dù anh ấy không biết chuyện này.

Ta trên danh nghĩa là con trai trưởng, sau khi trừ bỏ năng lực bên Lạc Nguyệt chân tay liền bị trói buộc, mà Huy Thị lại làm mọi thứ rất tốt, ta không biết đối mặt với nỗi khó chịu này như thế nào, những suy nghĩ này khiến ta cảm thấy rất buồn.

Mọi người đều thích Huy Thị, sau đó, đều bảo trì khoảng cách với ta.

Không chỉ là bởi vì cảm thấy có ngăn cách thân phận do ta là "vương tử", cũng là bởi vì khí chất cùng thái độ để lộ ra, khiến mọi người đều thích anh ấy.

Mẫu thân triệu anh ấy đến nói chuyện, tần suất quan tâm anh ấy cũng cao hơn ta rất nhiều, người thậm chí nở nụ cười với anh ấy, ở trước mặt anh ấy khuôn mặt luôn luôn băng lãnh cũng thoáng hòa nhã.

Mọi người đều thích Huy Thị... ngay cả ta cũng vậy. Ta cũng thích anh ấy, sau đó ghét chính bản thân mình.

Có lẽ là bởi vì sự dịu dàng và quan tâm chân thành của anh ấy, có lẽ là bởi vì anh ấy luôn luôn cho ta cổ vũ và an ủi.

"Lạc Thị, lát nữa quảng trường ở thành bắc có lễ mừng năm mới đấy! Chúng ta cùng đi dạo nhé?"

"Không muốn, thứ hôm qua Lăng Thị dạy, em luyện làm sao cũng không được, chưa xong việc thì làm sao có thể vui chơi..."

"Em chính là quá căng thẳng rồi, thả lỏng một chút, nói không chừng trở về sẽ trở nên thông suốt thì sao? Được rồi, chúng ta đi đi."

"Không muốn đâu! Hơn nữa Âm Thị luôn thích bắt Lăng Thị đi xem náo nhiệt cùng hắn, đi rồi nói không chừng sẽ đụng phải..."

"Đụng phải thì có sao đâu? Lăng Thị cũng không cấm em nghỉ ngơi mà? Mọi người cùng nhau chúc mừng, đón năm mới, chẳng phải cũng rất vui sao?"

Mỗi lần Huy Thị nói cái gì, ta luôn không thể phản bác, ta biết anh ấy là vì tốt cho ta, hi vọng ta vui vẻ, nếu như ta vui vẻ có thể khiến anh ấy cũng vui vẻ, vậy thì ta vẫn hi vọng mình có thể nở nụ cười từ đáy lòng, cùng anh ấy vui vẻ trải qua mỗi một năm mới.

"A! Tiểu Lạc Thị! Huy Thị! Các ngươi cũng đến chơi à!"

Khi Âm Thị nhiệt tình chào hỏi, ta chỉ cảm thấy quả nhiên cái gì nên đến vẫn là không tránh được, chẳng qua khi Lăng Thị nhìn về phía ta, trong ánh mắt trái lại không có trách móc như ta tưởng tượng.

"Ta biết mà, chỉ có Huy Thị có thể khiến ngươi đi ra khỏi phòng."

Bởi vì ý chọc ghẹo thể hiện rõ trong lời nói của hắn, ta tự nhiên không khỏi xấu hổ.

"Huy Thị! Nghe nói lát nữa hội thương gia sẽ từ trên tường thanh ném xuống một đống lễ vật đó! Chúng ta thi xem ai đoạt được nhiều hơn đi!"

"Thôi đi, đó là cho dân chúng bình thường chơi, tua rua đen thuần như ngươi đi phá rối làm gì, muốn khiến cho mọi người tay không về nhà sao?"

"Ai da, lão già ngươi rất biết làm người khác mất hứng đó, nếu như phía trên ghi Âm Thị không được tham gia, ta sẽ ngoan ngoãn đứng xem, nhưng họ cũng không có ghi, vậy ta vì sao không được tham gia?"

"Nếu như có ghi thật, nên ghi là "Âm Thị và chó không được tham gia"."

"Này! Lão già chết tiệt ngươi quá lắm rồi đấy! Mặc kệ, Huy Thị, ngươi có đấu không?"

"Âm Thị, đừng nói đùa nữa, nếu đấu với ngươi, ai sẽ thắng được cơ chứ?"

Huy Thị bởi vì đề nghị của Âm Thị mà cười khổ. Cái tên Âm Thị này luôn là người chẳng thèm suy nghĩ một số chuyện thực tế, có thể thấy rõ điều này.

"Hừ, không đấu thì thôi, ta tự chơi một mình."

"Những thứ đó ngươi lấy cũng vô dụng, rốt cuộc đoạt lấy làm gì?"

"A, đừng lải nhải nữa! Ngươi không chơi thì thôi, quản ta nhiều như thế làm gì --"

Nhìn dáng vẻ của Âm Thị, ta thật sự sâu sắc cảm thấy, nếu hắn đoạt hết toàn bộ lễ vật được ném xuống, phá hoại bầu không khí mừng lễ, nói không chừng ngày mai thương gia thật sự sẽ mạo hiểm đắc tội tầng lớp cao mà đặc biệt ghi chú "Âm Thị và chó không được tham gia".

Mặc dù theo tình huống thực tế, hẳn phải đổi thành "Âm Thị và ma thú không được tham gia" thì xác thiết hơn.

Bọn ta cùng nhau chờ ở dưới tường thành, cho đến khi tiếng chuông vang lên.

Trong thành phóng hết cột khói này đến cột khói khác, hoạt động ném lễ vật chính thức bắt đầu, ta vốn tưởng rằng ném xuống hết một lượt, kết quả là ném từ từ hai ba cái một lần, có lẽ là muốn kéo dài thời gian hoạt động hâm nóng bầu không khí đi.

Cách làm này rất có lợi cho người muốn cướp một đống lễ vật như Âm Thị, chẳng qua hắn vẫn còn tính là có tiết chế, sau khi cướp được kha khá đã ngừng vì chán rồi, không có Âm Thị quấy phá, dân chúng cướp lễ vật đều rất hưng phấn, chỉ là đứng nhìn bên cạnh, giống như cũng có thể bị bầu khí đó lây nhiễm.

"A, nếu không có thi đấu cảm giác thật chán, Lăng Thị, những cái này phải làm sao đây?"

Lễ vật được ném xuống từ tường thành, phần lớn là bùa bình an hoặc một vài con rối đáng yêu, những thứ này Âm Thị đích xác không dùng tới.

"Ngươi có thể tặng cho Vi Thị, hắn muốn có nhưng lại không có mặt mũi nào đi cướp, nếu ngươi tặng cho hắn, hắn nhất định rất vui."

"Hả? Lăng Thị ngươi đừng gạt người nữa, Vi Thị chết tiệt sao có thể thích những thứ này? Hơn nữa ai muốn tặng quà cho hắn chứ! Không bằng ngươi sờ mỗi cái một chút, ta đem đi rao bán để xem có thể bán được giá cao bao nhiêu, cảm giác hình như rất thú vị đây."

"Rõ ràng không thiếu tiền, đừng làm chuyện nhàm chán này. Sớm đã bảo ngươi đừng cướp rồi, mà cứ không chịu nghe."

Khi Âm Thị với Lăng Thị đang tranh cãi, quần chúng đột nhiên truyền ra tiếng kinh hô, hình như là sắp ném quà đặc biệt rồi.

Nếu nhớ không sai, phần quà đặc biệt đó là một con búp bê vải hình con mèo rất lớn, được trưng bày một thời gian trong tiệm

buôn rồi, bởi vì chỉ tặng không bán, người hôm nay tụ tập ở đây rất nhiều đều là vì nó.

Lúc búp bê vải được ném xuống, tiếng la hét hưng phấn khiến ta gần như muốn bịt lỗ tai, mà lúc này, Huy Thị đứng ở bên cạnh ta đột nhiên nhún chân nhảy lên, thân hình vọt lên cao vút, lưu loát cướp được búp bê vải trong không trung, sau đó trong âm thanh thất vọng của những kẻ cạnh tranh khác nhảy trở về bên cạnh ta, nở nụ cười nhẹ, đưa đồ cho ta.

"Lạc Thị, năm mới vui vẻ."

Ta vốn còn đang lóa mắt bởi thân thủ đẹp đẽ khi anh ấy nhảy lên cướp đồ, câu nói đột ngột của anh ấy liền khiến ta trở về hiện thực, thoáng cái đã trở nên lắp bắp.

"Em, em cũng đâu có nói muốn nó."

"Lấy đi mà, sau này vui vẻ một chút, vật kỉ niệm năm mới đấy."

Huy Thị nói xong, cười xoa đầu của ta, bởi vì cảm thấy có chút ngại ngùng, mặt ta cũng nóng lên.

"A -- lão già, Huy Thị vậy mà muốn cướp phần quà đặc biệt để lấy lòng con gái, thật gian trá."

"Lạc Thị không phải con gái, làm phiền ngươi làm cho rõ."

"Ôi, tiểu Lạc Thị có quà rồi, vậy thì không thể tặng nó nữa, ta đi đâu tìm cô nào đáng yêu để tặng quà..."

"Ngươi dán cái thông báo, đám con gái sẽ từ thành bắc xếp hàng tới thành nam để chờ ngươi đi tặng."

Phần quà đặc biệt đã phát rồi, hoạt động mừng lễ cũng gần như kết thúc rồi, sau khi tạm biệt Âm Thị với Lăng Thị, ta với Huy

Thị cùng nhau chậm rãi trở lại Thần Vương Điện.

Búp bê vải được ôm ở trên tay ta khiến ta gần như không nhìn thấy đường trước mắt, Huy Thị liền cầm lấy giúp ta, dưới so sánh, anh ấy cầm một cách nhẹ nhàng hơn.

"Lạc Thị... Đừng cho mình quá nhiều áp lực, nếu lúc nào cũng miễn cưỡng bản thân, ta sẽ lo lắng."

Sau khi trở lại đề tài trước đó, tiếng của Huy Thị cũng thấp xuống, không chờ ta trả lời, anh ấy lại tự mình nói tiếp.

"Bất luận thế nào ta cũng sẽ đứng bên cạnh em, đừng quá để ý ánh mắt của người khác, có được không?"

Lúc Huy Thị nói lời này, ta luôn bất tự chủ mà trở nên thành thật.

"Vì sao phải tốt với em như vậy, rõ ràng cũng không cần thiết..."

"Bởi vì em là em trai đáng yêu của ta mà."

Huy Thị cười trả lời ta như vậy.

"Anh trai quan tâm em trai, là chuyện hiển nhiên."

Bởi vì dáng vẻ lúc anh ấy nói lời này rất thần khí rất trọng đại, khiến ta cũng không khỏi bật cười.

Có lẽ cũng là bởi vì câu này, cho nên ta mới cho rằng anh ấy không thể không từ mà biệt, anh ấy nhất định sẽ trở lại.

Anh ấy không có trở lại, nhất định đã xảy ra chuyện đi.

Trong lòng ta rõ ràng đã có đáp án, lại bất luận thế nào cũng không muốn thừa nhận.

Đã qua một thời gian rất lâu rồi từ sau khi Huy Thị mất tích.

Kết bạn mặc dù khiến ta có thể thỉnh thoảng thả lỏng tâm tình, tạm thời quên đi chuyện này, nhưng chung cuộc không phải thật sự quên đi.

Khi ta ý thức được anh ấy có khả năng đã không còn ở thế giới này nữa, ta nghĩ giấc mơ của ta cũng nên tỉnh rồi, bởi vì dù có lừa gạt bản thân thế nào, lời nói dối sẽ không trở thành thật, ta không bao giờ gặp lại được anh ấy nữa, đây sớm đã là một sự thật có thể suy đoán.

Đối với Nguyệt Thoái thường thường bị ta quăng tới bóng dáng của Huy Thị, trong lòng ta cũng có áy náy.

Cậu ấy giống với Phạm Thống, đều là người bạn rất quan trọng của ta, bất luận trên người cậu ấy có mang bao nhiêu bí mật. Ta nghĩ, ta nên uốn nắn tâm thái của mình, đối mặt với cậu ấy một lần nữa.

Nhưng mà, khi thiếu đế Tây Phương Thành lấy xuống mảnh vải che mặt của hắn, khuôn mặt gần như không khác biệt với Huy Thị xuất hiện ở trước mắt ta...

Ta cuối cùng cũng đã hiểu giấc mộng của ta vẫn chưa kết thúc.

Ta đã tỉnh lại, nhưng lần nữa rơi vào trong một cơn ác mộng khác.

Giới thiệu nhân vật (bản Âm Thị)

Phạm Thống: Hả?

Lạc Thị: A, là tiểu Lạc Thị mà.

Nguyệt Thoái: ừ, tiểu Nguyệt rất mạnh.

Chu Sa: tiểu Chu rất thần kỳ.

Bích Nhu: A, tiểu Nhu ta nhớ em quá --

Mễ Trọng ...?

Lăng Thị: Người anh em tốt.

Âm Thị: A, chẳng phải là ta sao.

Vi Thị: Vi Thị chết tiệt đúng là khó ưa!

Huy Thị: Là một người tốt.

Tịch Anh: hm -- Anh là một cô gái tốt

Englar: Cái này ta vẫn còn đang bối rối.

Yiye: Hắn rất bất thiện.

Yameidie: Sắc mặt lúc nào cũng không tốt.

Ojisa: ta cũng rất muốn có dáng vẻ chín chắn còn có thể mọc râu như hắn!

= = = = Đường phân cắt = = = =

Hơ? Vì sao phải làm lại? Vì sao vì sao? Ta cảm thấy không có chỗ nào không đúng mà -- lão già ngươi rốt cuộc bất mãn chỗ nào? Chữ cho ngươi quá ít sao?

Cái gì mà không phải vấn đề đó? Rốt cuộc là vấn đề gì hả? Ta không hiểu --

= = = = Làm lại đường phân cắt sau khi nói chuyện với Lăng Thị = = = =

Phạm Thống:

Hắn rốt cuộc là ai! Ta bực rồi đó!

Lạc Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành chúng ta, chúng ta cùng một bọn. Tiểu Lạc Thị đáng yêu giống như con gái, chẳng qua tính cách cứ luôn rất nghiêm túc, khiến ta có chút đau đầu, không biết sau này liệu có tiếp nhận vị trí của Anh hay không? Nếu như có, vậy... vậy... được thôi, kỳ thực vẫn có thể chấp nhận, ít nhất không phải Vi Thị chết tiệt...

Nguyệt Thoái:

Tiểu Nguyệt là quen do tiểu Nhu giới thiệu. Hm, tiểu Nguyệt trông rất giống Huy Thị, mặc dù ta phải qua rất lâu mới phát hiện, có lẽ là bởi vì ta không thường nhìn thẳng vào nam giới. Tiểu Nguyệt hình như có rất nhiều bí mật, hm, bởi vì liên quan đến ta, đã hại chết cậu ta hai lần, nhưng đều không có đền tiền, ta nghĩ có cơ hội sẽ bồi thường sau, muốn mua gối lông gà cho cậu ta thăng cấp cậu ta lại nói không cần, thật là phiền.

Chu Sa:

Tiểu Chu thật là sinh vật thần kỳ nhất mà đời này ta từng gặp! Cậu ta vậy mà có thể biến thành phụ nữ! May mà Lăng Thị không thể biến, bằng không ta thật sự không biết phải làm sao nữa, nam nữ thụ thụ bất thân mà, tóm lại cậu ta khiến ta lo lắng rất nhiều chuyện dư thừa, như là tiểu Nhu liệu cũng có thể biến thành đàn ông hay không vân vân, may mà tiểu Chu là trường hợp ngoại lệ, thế thì phiền não của ta có thể giảm bớt rất nhiều.

Bích Nhu:

Tiểu Nhu là cô gái duy nhất ta có thể liên lạc qua lại lâu như vậy! Hơn nữa cô ấy nói chuyện với ta có thể nói rất lâu cũng sẽ không chạy đi! Ta vừa nhìn thấy cô ấy đã cảm thấy rất thân thiết, hơn nữa cô ấy cũng có vẻ rất thích ta, thật là tốt quá! Nhưng cô ấy vì sao không muốn gả nhỉ? Sau khi kết hôn có thể ngày ngày ra

ngoài chơi cùng nhau bắt mèo tam thể không được sao? Là do ta trông không đẹp hay là tiền quá ít? Chức quan chưa đủ lớn? Nhưng lên trên nữa chính là Anh rồi, muốn ta làm sao mới được đây --

Mễ Trọng:

Ai thế? Hm? Ơ? Từ từ đã, hình như có ấn tượng, là cái tên cứ luôn tặng hoa tặng rượu tặng quà tặng thư tình cho Lăng Thị? A -- trước kia còn cảm thấy hắn rất ngu ngốc, bây giờ nghĩ đến là tức giận, cũng không tặng thứ gì hữu dụng một chút, lần sau nếu như đụng phải nhất định phải đề xuất quyết đấu với hắn, cái gì mà tua rua màu đen đề xuất quyết đấu với tua rua cấp thấp thì rất đáng xấu hổ, ta không thèm quản nhiều như vậy, trước kia đến phòng Lăng Thị còn bị vấp chân phải đống quà chưa kịp dọn, thật là tức chết ta rồi!

Lăng Thị:

Cũng là một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành giống ta, chúng ta là anh em tốt. Có hắn ở đây cái gì cũng rất tiện lợi, cái gì cũng không cần lo lắng, cái gì cũng không cần quản, cứ tóm lại là rất tuyệt, chẳng qua đôi khi cũng hay cằn nhằn, yêu cầu ta làm rất nhiều chuyện dư thừa, ví dụ như vừa rồi đã nói xong ấn tượng đối với mọi người, bây giờ vẫn phải nói lại lần nữa, nhưng nhìn sắc mặt của hắn lại không thể không phối hợp, hm... ta cũng đã phối hợp thế rồi, buổi tối xoa bóp có hi vọng không?

Âm Thị:

A, vậy mà còn bức ta tự giới thiệu. Ta thật sự cảm thấy không có gì để nói mà! Chẳng lẽ muốn hỏi ta chiều cao cân nặng với sở thích sao! Nhưng mấy thứ đó ta cũng không biết! Nói thứ ghét còn nói ra được, chính là Vi Thị chết tiệt, nhưng thứ yêu thích thì thay đổi theo thời gian, ta cũng rất phiền nhiễu, gần đây thích đi khắp nơi tìm mèo tam thể, thích sờ những thứ dễ sờ, còn có thể giới

thiệu cái gì? Tóm lại ta cũng là một trong Ngũ Thị, vậy đi.

Vi Thị:

Vi Thị chết tiệt là một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, nhưng không phải cùng một bọn với ta. Hắn làm chuyện gì ta hầu như đều thấy ngứa mắt, làm sao lại có người không nói lý lại còn lì lợm không nghe lời người khác như vậy chứ!... Ta làm gì có! Những đặc chất này là của Vi Thị chết tiệt không phải của ta! Ta mới không có giống hắn, tua rua của hắn mới màu tím mà thôi, hơn nữa còn cầm vũ khí ẻo lả! Đáng ghét, nói đến Vi Thị chết tiệt ta liền tức giận, lướt qua hắn đi!

Huy Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Con người nó kỳ thực rất tốt, rất quan tâm chăm sóc tiểu Lạc Thị, rất quan tâm cư dân tân sinh, Anh cũng rất thích nó, nhưng... sự tình vì sao lại biến thành như vậy đây? Mọi người cho dù không thể vĩnh viễn ở cùng nhau, ít nhất có thể quý trọng những lúc ở cùng và chung sống thật tốt mà, bớt đi một người bạn ta rất buồn, khó khăn lắm mới nhớ được tên với mặt...

Tịch Anh:

Anh là nữ vương của Đông Phương Thành, chính là loại giai cấp địa vị mà Vi Thị chết tiệt nhìn thấy cũng phải hành lễ. Lăng Thị luôn là nói ta không đủ tôn kính cô ấy, nhưng ta cảm thấy nếu dùng đến tôn kính sẽ có khoảng cách, loại cảm giác đó ta không thích. Mặc dù Anh hình như đang bảo trì khoảng cách với ta, chẳng qua ta vẫn còn nhớ ta từng nói muốn bảo vệ cô ấy khỏi thương tổn, cho đến bây giờ ta cũng vẫn nghĩ như vậy...

Englar:

Hoàng đế Tây Phương Thành. Hm, ta ít nhất nhớ được tên gọi

của hoàng đế Tây Phương Thành hiện tại. Hắn hình như có vẻ rất mạnh, hơn nữa hắn còn có Thiên La Viêm, Thiên La Viêm nhất định cũng rất lợi hại, chẳng qua dù có thế nào, nếu như Anh cho rằng hắn là kẻ địch, vậy thì hắn chính là kẻ địch, là kẻ địch cần phải đánh đổ.

Yiye:

Hm, ta đã xem trộm tài liệu, hắn là Quỷ Bài kiếm vệ! Căn cứ vào nhắc nhở của Lăng Thị, ta đại khái nhớ tới hắn là ai rồi... Hồi nãy? Hồi nãy là nói bằng trực giác, kỳ thực ta căn bản không nhớ cái tên này, tóm lại hắn cầm một thanh kiếm không bằng ta, đã vậy còn cứ luôn giành con mồi với ta, ta không thích hắn vậy đi.

Yameidie:

Trên tài liệu nói hắn là Hồng Tâm kiếm vệ. Nhưng ta vẫn muốn gọi hắn là tám trăm vạn đấy, cái tên gọi này thật có lỗi với con người hắn, cho dù có tài liệu vẫn không thuận miệng... Cái gì? Hm, trên tài liệu chỉ có người của Tây Phương Thành, cái gã mở đầu không có, Lăng Thị nói cái tên đó không nhớ được thì thôi, không giới thiệu cũng không sao cả, nếu hắn cũng bỏ qua ta đương nhiên cũng bỏ qua.

Ojisa:

Trên tài liệu nói hắn là Hắc Đào kiếm vệ. Kỳ thực ta nhớ hắn rồi, ngày nào hắn cũng tới đàm phán mà, bởi vì thoạt nhìn rất chín chắn trưởng thành, ta đặc biệt nhớ tên của hắn làm kỷ niệm, Đông Phương Thành bọn ta không có loại đàn ông này, không phải kiểu giống phụ nữ hơn cả phụ nữ như Lăng Thị, hoặc là cái loại muốn đập như Vi Thị chết tiệt, hay kiểu không giống đàn ông lắm như tiểu Lạc Thị, tóm lại nếu như có đời sau có cơ hội, ta muốn trông giống như hắn, mặc dù Lăng Thị nói muốn giống cái dạng đó ít nhất phải qua ba mươi mấy năm, nhưng ba mươi mấy năm cũng không có lâu lắm, vì để trở nên trông thật ra dáng ta chờ được!

Hết tập 5

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 6: Thù Đồ

◎ Lời mở đầu của Phạm Thống

Đời người ấy à, luôn có những lúc đầu óc trở nên trống rỗng, quên mất mình đang làm gì, thân đang ở đâu, thậm chí quên tên của mình quên mình là ai... Loại kinh nghiệm này có lẽ không phải ai cũng từng có, chẳng qua tôi trái lại đã thể nghiệm không chỉ một lần.

May mà loại chuyện này không thường xảy ra, bằng không tôi có thể sẽ hoài nghi mình tuổi còn trẻ đã lú lẫn. Tóm lại sau khi thời gian thất thần ngắn ngủi trải qua, thì phải tìm chút não lực để nhớ lại chuyện gần đây, đúng thật là vất vả.

Tóm lại mà nói chúng tôi bây giờ đang đàm phán với tầng lớp cao của Lạc Nguyệt tại hội nghị về nghi thức chú nhập vương huyết, đối với cư dân tân sinh chúng tôi mà nói, đây là nghi thức rất quan trọng, chỉ cần nghi thức này thành công, ao nước chúng tôi dùng để sống lại sẽ có thể tiếp tục liên kết với lực lượng của Trầm Nguyệt, để chúng tôi dù chết nhiều lần cũng có thể sống lại từ ao nước, đương nhiên, như vậy Đông Phương Thành mới có phí thân xác để kiếm, sống lại một lần một trăm xâu tiền, đó đúng là lời to, còn có thể mượn danh nghĩa trả nợ trưng thu chúng tôi làm lao công miễn phí, bắt chúng tôi "trừ nợ"... Lạc đề rồi, bất luận thế nào, mạng sống được đảm bảo vẫn là điều rất quan trọng, nghi thức thành công đối với hai bên mà nói hẳn đều là điều kiện tất yếu cho thể chế tiếp tục tồn tại, bằng không khi thời gian vừa đến cư dân tân sinh của hai bên đều sẽ biến mất, đó thế nhưng là hậu quả khó có thể lãnh chịu.

Chẳng qua... Cuộc hội đàm vốn còn tính là thuận lợi, bây giờ là chuyện làm sao?

Đến tận lúc ký văn thư, ông chủ đối phương mới chạy ra, hơn nữa vừa xuất hiện đã trở mặt không nhận người, bác bỏ tất cả những gì đã đàm luận trước đó, ác khách ở đâu ra vậy chứ? Nhớ hồi tôi còn ở thế giới ban đầu, nếu như có người gọi điện thoại hẹn xem tướng, sau khi bàn xong phí dụng với thời gian, kéo đến mấy tiếng sau mới xuất hiện, thậm chí vừa xuất hiện đã ép giá, hoàn toàn mặc kệ giá thị trường, vậy tôi nhất định, nhất định...

Tôi có thể vẫn sẽ giúp hắn xem tướng, tệ thật. Dù sao thì tiền cũng khó kiếm mà, mặc dù sau khi miệng bị nguyền rủa thì công việc làm ăn trở nên tốt hơn, không cần chịu loại ác khí này, nhưng trước kia lúc vẫn chưa nổi, khách hàng dù ác liệt làm sao tôi vẫn phải săn đón, bằng không bữa tiếp theo có khi ngay cả mì gói cũng không được ăn...

Nhưng tình huống của tôi khác với ở đây. Đông Phương Thành và Tây Phương Thành là quốc gia ngang hàng đi, dựa vào cái gì hoàng đế của bọn họ có thể ngạo mạn như thế? Dựa vào khuôn mặt kia sao? Cũng chẳng qua là trông rất giống Huy Thị thôi, có cái gì ghê gớm chứ?

A a, thuyết minh với phàn nàn nhiều như vậy, suýt nữa quên mất chuyện quan trọng nhất.

Trưng hôn! Trưng hôn! Không, ít nhất để tôi trưng cầu bạn gái đi, lập tức triển khai hẹn hò lấy kết hôn làm tiền đề cũng được, nếu nghi thức chú nhập vương huyết bị đổ bể, đó chẳng phải không còn sống được bao lâu nữa sao! Thời gian chính xác là bao lâu còn phải nghe ngóng thêm, chẳng qua đời người ngắn ngủi, nếu như cô gái ngoan hiền nào cũng cảm thấy nên tìm bạn, thật sự xin nghiêm túc cân nhắc đến tôi một chút đi!

Nếu giờ chết của cư dân tân sinh đều được chú định rồi, tôi có

phải cũng nên tiến hành quy hoạch cuộc đời, sau đó bỏ chừng năm rưỡi viết một phần di thư có thể lưu truyền hậu thế?

Biết đâu trước khi chết tôi vẫn không thể trả hết nợ của mình, người sống đến mức độ này, có phải là nên tự khóc cho số phận hẩm hiu của mình hay không đây...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 6 + 1: Hôi Thị? Huy Sự? À... Huy Thị "Hả? Huy

"Hả? Huy Thị?" -- Âm Thị

"... Mới bao lâu đã không nhớ rồi, ngươi quả nhiên là một tên đần giống như Lăng Thị nói!" -- Lạc Thị

"Ha? Cái gì vậy? Ta cũng không phải là không nhớ được! Hơn nữa Lăng Thị vì sao muốn nói ta là tên đần hả!" -- Âm Thị

So với phản ứng sửng sốt của người Đông Phương Thành, người Tây Phương Thành thì chẳng hiểu mô tê gì cả, dù sao bọn họ cũng gần như đều không biết gì về Huy Thị của Đông Phương Thành, bao gồm hắn trông như thế nào.

Sau khi thiếu đế tháo mảnh vải để lộ ra khuôn mặt phía dưới, Tịch Anh sau một thoáng kinh ngạc, lập tức lấy ánh mắt nghiêm lệ nhìn hướng Âm Thị, trên mặt Âm Thị cũng mang theo mấy phần khó hiểu, bị ánh mắt của nàng quét qua, chỉ lộ ra biểu tình vô tội và nghi hoặc.

Người phản ứng lớn nhất là Lạc Thị. Mà khi cậu mang vẻ mặt tái nhợt đọc ra cái tên "Huy Thị" này, Phạm Thống và Nguyệt Thoái đồng thời chuyển sang cậu, lấy giọng điệu gần như kịch liệt nói ra cùng một câu.

"Hắn không phải Huy Thị!"

Nói xong câu này, bọn họ cũng kinh ngạc nhìn hướng đối phương, như là nghi hoặc đối phương làm sao có thể nói được một cách khẳng định như vậy, vừa lại không biết nên bắt đầu hỏi từ

đâu.

Lạ quá, gã này có phải là Huy Thị hay không, Nguyệt Thoái làm sao lại biết? Không, vấn đề lớn hơn là tôi làm sao lại biết, đây...

"Các cậu..."

Lạc Thị chưa bình phục lại từ trong cú sốc, dưới tình huống loạn cào cào, ánh mắt của cậu cuối cùng dừng ở trên người Nguyệt Thoái.

"Hắn trông gần như y như đúc với Huy Thị, nếu như hắn không phải Huy Thị, vậy thì hắn là ai? Mà cậu lại giống như thế, cậu là ai?"

Đối mặt với vấn đề này, Nguyệt Thoái hiển nhiên không thể cho ra bất cứ đáp án nào, nhìn dáng vẻ cậu rơi vào khó xử, Phạm Thống không nhịn được xen miệng.

"Lạc Thị, Nguyệt Thoái là người khả nghi, không, cho dù cậu ấy thật sự có chút không khả nghi, nhưng cậu ấy chưa từng có ý tốt, chúng ta luôn luôn không phải bạn bè mà không phải sao?"

Phạm Thống vừa mở miệng, đã lĩnh ngộ mình tuyệt đối không thích hợp nói những lời xoa dịu bầu không khí, Chu Sa nãy giờ duy trì im lặng bên cạnh cũng liếc xéo qua.

Nhìn xem nói ra biến thành cái gì... Tôi chẳng qua chỉ là muốn nói cậu ấy không phải đối tượng chúng ta nên hoài nghi, mặc dù trên người cậu ấy đích xác có rất nhiều nghi điểm, nhưng trước giờ đều đối xử rất tốt với chúng ta, là bạn bè của chúng ta, xuyên tạc thành như vậy, Lạc Thị dưới loại tình huống này còn có thể bình tĩnh phiên dịch sao?

"Ta vẫn luôn rất muốn tin tưởng, cho dù thân phận cư dân tân sinh của cậu là mạo danh thay thế, căn bản lai lịch bất minh, ta

vẫn luôn rất muốn tin tưởng..."

Hả? Lạc Thị, cậu nói cái gì? Cái gì mà mạo danh thay thế? Ủa ủa ủa! Cậu từ lúc nào đi điều tra loại chuyện này! Đây là chuyện làm sao!

"Nhưng ta đã không muốn chờ nữa. Cậu rốt cuộc có muốn tự mình mở miệng hay không? Cậu rốt cuộc là ai?"

Sau khi Lạc Thị run rẩy nói xong những lời này, Nguyệt Thoái vẫn duy trì trầm mặc. Khăn che mặt vì muốn che khuất khuôn mặt mà mang lên, bây giờ đã trở thành công cụ che giấu tốt nhất, bọn họ không nhìn thấy vẻ mặt của cậu, cũng không thể quan sát trong lòng cậu đang nghĩ cái gì.

Khi bầu không khí lâm vào trong căng thẳng khó thoát ra, phía đầu bàn đột nhiên có động tĩnh.

Người đầu tiên động thủ là Ojisa, đây đương nhiên là gợi ý của Englar, kiếm quang lóe lên, Âm Thị và Lăng Thị lập tức nhanh chóng đứng dậy che chở Tịch Anh và cảnh giới kẻ địch, mắt thấy tiến nhập chiến đấu, người của song phương lập tức rời khỏi vị trí ban đầu kéo giãn khoảng cách, cái bàn dài chính là đường ranh giới, nhưng cũng không thể trở thành trở ngại hiệu quả.

"Nhân viên tùy hành rút lui!"

Thấy tình huống không đúng, Vi Thị trước tiên phát mệnh lệnh với đoàn người bên cạnh hội trường, sau đó nhìn hướng Lạc Thị.

"Lạc Thị, ngươi cũng rời khỏi trước!"

"Nhưng mà..."

Lạc Thị nhìn Englar được bảo vệ phía sau ma pháp kiếm vệ, nhìn khuôn mặt rõ ràng giống như thế, nhưng vừa lại xa lạ tựa như một người khác...

Lúc này Englar đúng lúc cũng nhìn qua, sau khi bắt gặp ánh mắt của cậu, bên môi nổi lên nụ cười lạnh nhạt.

"Các ngươi mau mang nó đi!"

Bởi vì Lạc Thị đứng nguyên tại chỗ do dự không chịu đi, Vi Thị liền chuyển sang đám người Phạm Thống hạ lệnh, cái gọi là tùy tùng dù sao cũng bao gồm chức trách bảo vệ, Lạc Thị bất động, bọn họ nên phụ trách vác người đi.

"Lạc Thị đại nhân, thất lễ rồi."

Người đầu tiên phản ứng, lấy thân phận tùy tùng áp dụng hành động là Nguyệt Thoái, Chu Sa cũng rất ăn ý đi qua cùng kéo Lạc Thị đi, Lạc Thị cũng đã từ bỏ kháng cự sau khi dùng lý trí đánh giá cục diện, cậu ở lại đây sẽ không có bất cứ trợ giúp nào, sớm rời khỏi, mới sẽ không trở thành gánh nặng của bọn họ.

Phạm Thống cùng với bọn họ rút lui theo đoàn người, bất luận là nhân viên Đông Phương Thành có nhận được mệnh lệnh, hay là nhân viên Tây Phương Thành vẫn chưa có ai quản, tất cả đều loạn thành một đoàn. Lúc này song phương sớm đã giao thủ, dư âm để lại do chấn động lực lượng, khiến một số kẻ xui xẻo vẫn chưa kịp đào tẩu trong hội trường gặp phải tai ương, thấy vậy Phạm Thống kinh hãi ruột gan.

Má ơi, cao thủ so chiêu đừng ở hiện trường xem náo nhiệt chính là cái đạo lý này sao? Xem ra trận kỳ phạm ở đại hội tỉ võ vẫn là có tiết chế với làm một số biện pháp phòng hộ đi? Loại trò đùa đó căn bản không thể so sánh với hàng thật!

Đánh nhau ở đây rồi muốn thu dọn làm sao hả? Đừng nói muốn đánh cho đến phân ra thắng thua xách đầu đến gặp nhé? Rốt cuộc bên nào sẽ thắng! Như vầy căng thẳng lắm đó!

Bất luận thế nào, ít nhất Phạm Thống còn nhớ mình là cư dân

Đông Phương Thành, sau khi ở trên tinh thần ủng hộ người của mình, hắn cũng không giúp được gì chỉ có thể mau chóng chạy thoát thân thôi.

◊◊◊◊

Bởi vì kiêng kỵ lẫn nhau, cho dù động thủ dưới bầu không khí giương cung rút kiếm, song phương vẫn không có xuất ra toàn lực, hai bên đều đang tiến hành tấn công phòng thủ mang tính thăm dò, mặc dù công phòng này có khuynh huống càng ngày càng kịch liệt, chẳng qua ít nhất trước mắt vẫn không có xuất hiện tử thương.

"Yameidie, chuyện thành ra như vậy rốt cuộc là thế nào? Rõ ràng là đến ký tên vì sao lại đánh nhau rồi?"

Yiye mặc dù là một người khoái giải quyết vấn đề bằng võ lực, cũng thường thường làm những hành động ngông cuồng bất chấp vấn đề ngoại giao, nhưng đột nhiên tiến vào trận đấu mà hắn khát vọng, vẫn là khiến hắn có loại cảm giác muốn làm cho rõ sự tình.

"Yiye, ta vẫn luôn cảm thấy ngươi có lẽ hơi ngốc, nhưng không ngờ ngươi thật sự rất ngốc."

Yameidie một mặt chống đỡ kiếm khí từ đối diện bắn qua, một mặt lắc đầu thở dài với vấn đề của Yiye.

"Ngươi nói cái gì!"

Yiye nhất thời xúc động muốn chỉa đao vào người phe mình.

"Đương nhiên là tuân theo ý của bệ hạ mới đánh nhau, có cái gì để nghi hoặc, thật không hiểu được ngươi."

Giọng điệu như chuyện hiển nhiên của Yameidie khiến Yiye không biết nên đáp thế nào, nếu chém ngã đồng bạn ngay tại trận, giảm thiểu một chiến lực, thực sự không phải chủ ý tốt, cho nên

hắn cũng chỉ có xả giận lên người kẻ địch.

"Hừ, nhịn mấy ngày nay vốn đã rất khó chịu rồi, nếu đã như vậy thì danh chính ngôn thuận mà chiến thôi!"

"Yiye, chém Âm Thị, mau chém Âm Thị."

"Ai có hứng giúp ngươi công báo tư thù chứ! Lúc này đương nhiên nên đối phó nữ vương không phải sao!"

Phối hợp với công thế nghiêm cẩn của Ojisa, tế kiếm trong tay Yiye xoáy ra một tia khí mày đỏ máu, muốn vòng qua Âm Thị tập kích Tịch Anh phía sau, chẳng qua, trong khi đang đối chiến với Ojisa, Âm Thị vung tay trái một cái, phối hợp với âm tiết đặc thù niệm trong miệng, liền đánh tan tia khí của hắn.

Cho dù chỉ là công kích xuất ra một cách tùy ý, Yiye vẫn tức giận.

"Vì sao hắn ngay cả tà chú cũng biết! Hắn rốt cuộc có phải là người của Dạ Chỉ không!"

"Là người của Dạ Chỉ mới tốt, ta chẳng muốn làm đồng bạn với hắn chút nào, tóm lại ngươi mau chém hắn đi."

"Ngay cả mệnh lệnh của bệ hạ ta cũng chưa chắc nghe, ta vì sao phải nghe lời của ngươi?"

Lúc Yiye nói chuyện hoàn toàn phớt lờ Englar phía sau, tiếp đến Yameidie tự nhiên lại là một chuỗi "Vô lễ! Làm sao có thể ở trước mặt bệ hạ xấc xược như vậy", "Ngươi không thể bởi vì bệ hạ không truy cứu mà được voi đòi tiên, mau quỳ xuống xin lỗi" vân vân những lời giáo huấn trung quân, không khí chiến tuyến bên Tây Phương Thành hình như càng ngày càng hiểm ác.

Mặc dù bên Đông Phương Thành cũng không tốt hơn đến đâu.

"Âm, nên giết thì cứ giết, ngươi đùa giỡn với bọn chúng làm gì?"

Khi Lăng Thị lạnh lùng nói ra câu này, đồng thời cũng đan kết giới phụ trợ, bố trí lên khu vực của phe mình.

"A! Ta nào có! Ông chú này chẳng đơn giản chút nào! Hơn nữa gần như đều là ta đối phó kẻ địch, ngươi cho rằng ta có mấy tay mấy chân --"

Âm Thị lớn tiếng kháng nghị, tỏ ra rất không phục.

Đánh giá chiến lực, đối phương có ba người ba đường chỉ vàng, một người hai đường chỉ vàng, bọn họ thì có hai người tua rua đen thuần, một tua rua màu đen xám với một tua rua màu tím đậm...

Âm Thị càng nghĩ càng không vui, không nhịn được quay đầu nhìn Vi Thị.

"Vi Thị chết tiệt! Vì sao ngươi yếu như thế!"

"Cho dù ta rất mạnh cũng sẽ không muốn liên thủ với ngươi!"

"Âm, đừng phân tâm! Muốn bị ta ám toán sau lưng sao?"

Trạng huống bây giờ đã gần như hỗn chiến, tiếp tục giao chiến không phải chuyện tốt, đây không phải thời điểm thích hợp đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, song phương đều rõ muốn giải quyết đối phương là chuyện rất khó khăn, nếu như thương tổn đến người phe mình, đó tuyệt đối là tổn thất khó có thể lãnh chịu.

Kỳ thực Vi Thị ở phía sau cũng không phải có ý định làm biếng, chỉ là lấy thực lực của hắn khó có thể làm ra cống hiến gì đối với chiến huống, vừa lại bởi vì chức trách nên không muốn đi trước mà thôi, nếu thật sự muốn đánh, hắn có khả năng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó Yameidie hai đường chỉ vàng, nhưng đối

phương cũng không cho hắn cơ hội một chọi một.

Dưới tình huống bọn họ vẫn chưa thi triển toàn lực, tình trạng hội trường bị phá hoại không tính là nghiêm trọng, chỉ là nơi này có thể duy trì hoàn chỉnh hay không, cũng đã không còn ý nghĩa nào rồi, bọn họ sẽ không ở đây tiến hành cuộc đàm phán lần sau, cũng sẽ không có cơ hội đến nơi này nữa.

"Lăng Thị! Ngươi đến tiếp tay ông chú này đi! Tên lùn kia phiền quá, tám trăm vạn lại còn nói xấu ta suốt, ta muốn đổi đối tượng đánh nhau!"

Bởi vì bản thân hiểu được ngôn ngữ của Tây Phương Thành, Âm Thị cứ luôn bị lời đối phương nói làm cho không thể chuyên tâm, vừa lại không thể thoát thân dưới công kích của Ojisa, cảm giác thực sự rất tệ.

"Bảo ta tiếp tay một tên ba đường chỉ vàng? Ngươi cứ nói đùa."

Phù chú trong suốt do Lăng Thị hất tay áo tống ra từng cái phát nổ, cũng bác bỏ yêu cầu hoang đường của Âm Thị.

"A! Cái gì? Ta rất là nghiêm túc đấy! Tên lùn với tám trăm vạn đều không có hứng thú với ngươi, ngươi quyến rũ ông chú thử xem là được rồi chứ? Nói không chừng hắn sẽ cho rằng ngươi là phụ nữ liền không nỡ chém, làm cái mi gió thử xem?"

"..."

Đối với đề nghị không biết nên nói là thiếu đứng đắn hay là đầu óc có vấn đề của Âm Thị, hồi ứng của Lăng Thị là ném một cái bạo âm phù rồi cho nổ tung ở bên tai hắn, sau đó làm như không nghe thấy tiếng kêu thảm của hắn.

"Oaa, Lăng Thị của Dạ Chỉ công kích người cùng phe kìa."

Yameidie bởi vì cảnh này mà cảm thán, sắc mặt của Yiye thì khá âm trầm.

"Đây là chuyện ta đã nhịn mười phút rồi!"

Lúc bọn họ giao thủ, quân vương của song phương đều lặng lẽ đứng ở phía sau, không có bất cứ động tác nào, đôi mắt màu đen của Tịch Anh không mang cảm tình chăm chú nhìn Englar, không biết nghĩ cái gì, Englar thì tùy ý nhìn hướng khác, giống như những phân loạn này không liên quan tới hắn, cũng không quan tâm chiến huống như thế nào.

Hắn giống như chỉ vì làm loạn chuyện hôm nay mà đến, mà làm thế nào thu dọn hậu quả, hắn đều không quan tâm.

Tình huống bây giờ rốt cuộc có đến mức vật lộn tính mạng hay không, người hai bên bọn họ đều không rõ, mà người có quyền quyết định lại mãi mà không hạ lệnh, cũng chỉ đành giằng co nửa vời như vậy.

Dựa vào cách nói của Yiye, loại chiến đấu cần có kiêng kỵ này gọi là "nhàm chán", cho nên hắn chỉ ở bên cạnh bắn lén mà thôi, Yameidie thì trung thực bảo vệ Englar, không để cho bất cứ phù chú nào có cơ hội đến gần.

"Lãng phí thời gian ở đây cũng đủ rồi, đi thôi."

Englar nãy giờ chẳng quan tâm, cuối cùng cũng cảm thấy chán mà hạ mệnh lệnh.

Ojisa đang chiến đấu với Âm Thị, vừa nghe thấy lời của hắn, lập tức bức thân lùi về bên cạnh hắn.

"A, các ngươi muốn đi là có thể đi sao!"

Nếu như cứ như vậy nhìn bọn họ rời khỏi, vậy cũng quá mất mặt rồi, Âm Thị mặc dù không có manh động truy kích, nhưng

cũng đã ngưng tụ hào quang màu vàng ở trên thanh kiếm gãy của hắn, chuẩn bị công kích đàng hoàng rồi.

Mà lúc này, Englar đang được ba ma pháp kiếm vệ bao vây bảo vệ ở phía sau, đột nhiên buông tay rút ra kiếm ở bên hông, thanh kiếm đó sau khi ra khỏi vỏ, trong không khí tức thì có loại chấn động kỳ diệu lấy kiếm làm trung tâm khoách tán ra ngoài, tùy theo lực lượng của Englar thúc đẩy, một chùm sáng thẳng tắp chói lòa cũng hiện lên ở xung quanh thân kiếm, bắt đầu xoay vòng quanh nó.

"Thiên La Viêm? Âm! Lùi lại!"

Âm Thị sau khi nghe thấy tiếng cảnh cáo thoáng mang kinh hoảng của Lăng Thị thì vẫn còn ngẩn ra một chút, Tịch Anh lúc này cũng đã ra tay, thuật pháp do nàng giơ tay tống ra khoách tán thành một vùng sương băng màu lam bạc rực rỡ, va chạm với sóng âm thanh được tạo ra khi Englar huy động Thiên La Viêm, hai lực lượng xuất hiện với phương thức khác nhau dưới tình huống can thiệp lẫn nhau đã nổ tung ra, khi sương băng hóa thành đốm sáng rơi vãi tứ phía, bốn người bên Tây Phương Thành cũng đã biến mất rồi.

"May mà chỉ là một dây cung..."

Lăng Thị thu hồi bàn tay đặt trên vai Âm Thị, vỗ vỗ sau lưng của mình, rồi chỉnh lý mái tóc vừa rồi bị dư chấn ập tới từ phía sau thổi cho loạn xạ, khi kẻ địch rời khỏi, thần tình của hắn cuối cùng cũng thả lỏng.

"Chẳng phải bảo ngươi lùi về sau sao? Thiện trường công kích không công kích đàng hoàng, không thiện trường phòng ngự thì lại không biết điều mà né tránh, chán sống rồi?"

Bị Lăng Thị giáo huấn trước mặt như vậy, Âm Thị cũng không phục lắm.

"A, nói như thể Thiên La Viêm lợi hại hơn ta không bằng, cũng chẳng qua chỉ là một thanh vũ khí đã giết rất nhiều người mà!"

"Có thật lợi hại như thế hay không là một chuyện, nhưng kẻ thiếu năng lực phòng ngự mà lại muốn đỡ công kích chính diện thì chính là ngu."

"Hm. Vậy ngươi chặn xong có bị làm sao không? Không hộc máu không ngã xuống hẳn là vẫn ổn chứ?"

Âm Thị lúc này mới nghĩ đến việc quan tâm tình huống của Lăng Thị, chẳng qua Lăng Thị chỉ bực mình phủi tay hắn ra.

"Phản ứng ngươi quan tâm người khác có thể sửa đổi lại một chút, nghe thật tệ hại."

Lúc này, giọng nói thanh lãnh của Tịch Anh vang lên ở trong hội trường trống rỗng.

"Vi Thị, đi chuẩn bị việc rút lui. Âm Thị, Lăng Thị theo ta về doanh trước."

Dưới thái độ trầm tĩnh, nàng dường như đã làm ra quyết định.

"Sự tình sẽ không để yên như vậy."

◊◊◊◊

Sau khi được mang khỏi hội trường, Lạc Thị kiên trì muốn nhóm Phạm Thống về trước, tiếp theo canh ở cửa lều chính chờ đợi, chỉ vì muốn dò hỏi đáp án cậu vẫn luôn tìm kiếm.

Khó khăn lắm mới chờ được Tịch Anh xuất hiện, cậu lập tức đi lên vội vàng mở miệng.

"Mẫu thân đại nhân, đây rốt cuộc là..."

Tịch Anh nhìn cậu một cái, không có ý định trả lời cậu, liền

trực tiếp đi vào trong lều, thế là cậu đành ngăn cản Âm Thị và Lăng Thị đi theo phía sau.

"Âm Thị, Lăng Thị, các ngươi có phải là sớm đã biết tung tích của Huy Thị? Vì sao anh ấy lại --"

"Lạc Thị, người đó không phải Huy Thị."

Âm Thị hiếm khi không có dùng giọng điệu đùa giỡn gọi cậu là tiểu Lạc Thị một cách thân mật, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng mang mấy phần ai thương và nghiêm túc. Hình như bởi vì sự tình cũng không thể giấu nữa, hắn dứt khoát nói ra.

"Huy Thị đã chết rồi, là do ta giết."

Lúc nghe thấy câu này, Lạc Thị nhất thời không thể phản ứng, có lẽ là bởi vì quá thiếu hụt cảm giác chân thực, sững sờ rất lâu, cậu mới nói ra được một câu.

"Gạt người..."

"Là thật."

Âm Thị từ trong lòng móc ra một miếng ngọc đã bị hư tổn một góc ném cho Lạc Thị, Lạc Thị sau khi nhận lấy, càng nói không ra lời.

Trên phiến ngọc màu lam đậm, khắc một chữ "Huy" cứng ngắc.

Đây là thị phù ngọc bội của Huy Thị.

"Vì sao? Nguyên nhân đây? Lý do đây? Vì sao cho đến bây giờ mới --"

"Đây là mệnh lệnh của Tịch Anh."

Lời nói kích động của Lạc Thị bị Lăng Thị cắt ngang, có lẽ là không nhìn nổi thái độ không nói rõ của Âm Thị, hắn đơn giản nói

ra nguyên nhân sự tình.

"Huy Thị là gián điệp của Lạc Nguyệt phái tới, muốn ăn trộm cơ mật Trầm Nguyệt mà chúng ta bảo quản, cho nên, Anh tự nhiên không thể giữ hắn lại."

Gián điệp?

Huy Thị là gián điệp?

Đầu của Lạc Thị giống như nổ tung, cậu rất muốn phản bác lời này, mắng là hoang đường, Huy Thị từ nhỏ như thế đã ở Đông Phương Thành rồi, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Huy Thị đã làm biết bao chuyện vì cư dân của Đông Phương Thành, hắn làm sao có thể là gián điệp? Trẻ con nhỏ như vậy phải làm thế nào bị bồi dưỡng thành gián điệp xâm nhập?

Nhưng những lời này cậu lại nói không ra khỏi miệng, chỉ bởi vì thiếu đế của Tây Phương Thành, có một khuôn mặt y như đúc với Huy Thị.

Trông giống nhau như vậy thì không thể nào không có bất cứ quan hệ.

Vậy thì, còn Nguyệt Thoái cũng giống Huy Thị thì sao?

"Có lẽ nhất thời rất khó chấp nhận, nhưng đây chính là sự thật. Vốn bọn ta cũng định giấu mãi, bây giờ nếu sự tình đã thành thế này, thì mau chóng quên Huy Thị đi, để ngươi khắc ghi trong lòng lâu như vậy, hắn không đáng."

Lăng thị nói xong những lời này, liền túm lấy Âm Thị đang muốn nói điều gì đó đi vào.

Lạc Thị thì ở nguyên tại chỗ, cảm thấy cảnh vật trước mặt từ rõ ràng dần trở nên mơ hồ, sau đó, tất cả trở thành mờ mịt.

Cậu từng như thế này, mỗi một đêm, đứng ở của thành của Đông Phương Thành, chờ rất lâu.

Có lúc cảm giác thất vọng khiến cậu gần như không xác định mình đang chờ cái gì, chỉ là cậu bây giờ đã biết rồi.

Cậu vẫn luôn đang chờ, một người sẽ không còn trở về nữa.

Muốn nói với hắn cái gì, muốn phàn nàn với hắn vì sao biến mất lâu như thế, những lời đó sớm đã quên mất rồi.

Thời gian gần ba năm có lẽ không lâu lắm, nhưng cậu giống như đã mất đi hắn ba mươi năm.

Huy Thị.

Lạc Thị giơ miếng ngọc đến trước mặt, muốn nhìn rõ hơn một chút, lại phát hiện mình làm không được.

Cái gì đã làm mờ tầm nhìn đây?

Hình như cũng không còn quan trọng nữa.

Tịch Anh đặc biệt gọi Âm Thị và Lăng Thị vào trong doanh trướng, tự nhiên có chuyện muốn căn dặn, vừa thấy bọn họ đi vào, ngay cả ngồi cũng không có ý định, nàng liền trực tiếp lấy giọng ra lệnh mở miệng.

"Để bọn họ làm tốt chuẩn bị, chờ sau khi mệnh lệnh của ta ban bố, đầu trận."

Nàng nói xong những lời này, Âm Thị và Lăng Thị đều ngẩn ra một chút.

"Hả? Đầu trận? Anh ngươi muốn làm cái gì?"

Ý của đầu trận là khởi động trận pháp của tế đàn Trầm Nguyệt, làm cho khí lưu xung quanh trình hiện trạng thái bất ổn,

thông thường đây là thứ khi cần tiến hành nghi thức quan trọng mới dùng đến, mục đích là đảm bảo vận hành của nghi thức, bởi vì dưới trạng huống khí lưu không ổn định, khu vực này sẽ không thể lấy ma pháp thuật pháp vân vân để di động, vậy thì chỉ cần ở xung quanh sai khiến nhân lực quản chế là có thể khiến nghi thức không bị người có mưu đồ lẻn vào quấy nhiễu.

"Chặn đứng đường lui của bọn chúng."

Khu vực khí lưu bất ổn định sẽ khiến dịch chuyển thất bại, tương đồng, người bên trong cũng chỉ có thể dùng cách nguyên thủy để rời khỏi phạm vi tế đàn.

Làm ra chỉ thị như vậy, hẳn là ý muốn khai chiến...

"Ngoài ra, ta muốn vũ khí và hộ giáp của ta."

Yêu cầu của Tịch Anh rất minh hiển là muốn đích thân xuất chiến, vừa nghe nàng nói câu này, Âm Thị và Lăng Thị đều có chút giật mình.

"Anh, loại chuyện truy kích đó giao cho bọn ta làm là được rồi, ngươi không cần tự mình..."

Âm Thị còn muốn khuyên nhủ nàng, chẳng qua vẫn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

"Đây là mệnh lệnh. Ta sẽ không nhẫn nhịn khuất nhục này, người của Lạc Nguyệt tất cả đều phải trả giá đắt."

Nàng đã nói cứng như vậy rồi, xem ra là không định mượn tay người khác báo thù, thế là Âm Thị cũng chỉ có thể cúi đầu tiếp nhận.

"Ta biết rồi."

Trong lều của Lạc Thị, dưới tình huống chủ nhân không có

mặt, lan tràn một luồng khí áp trầm muộn.

Phạm Thống cảm thấy bầu không khí thế này rất đáng ghét, lại không biết nên làm thế nào đánh vỡ bầu khí căng cứng như vậy. Sau khi Lạc Thị bỏ rơi bọn họ muốn bọn họ tự mình về trước, Nguyệt Thoái với Chu Sa liền không nói thêm câu nào nữa, lúc mọi người đều duy trì trầm mặc, ở trong hoàn cảnh thế này áp lực sẽ gấp bội, hắn cảm thấy mình sắp chịu hết nổi rồi.

Lúc này vẫn là nên có người nói gì đó để tạo ra chút âm thanh mới đúng, chẳng qua Chu Sa hình như không có gì muốn nói, Nguyệt Thoái thì từ sau khi vào lều gỡ mặt nạ ra, thoạt nhìn cũng không muốn nói cái gì.

Cho nên các cậu muốn bức người có chướng ngại ngôn ngữ nghiêm trọng nhất là tôi gánh vác nhiệm vụ mở miệng trước này sao! Các cậu như vậy là không đúng! Đây không nhân đạo! Kết quả một khi mở miệng nói sai, Chu Sa lại sẽ lập tức trào phúng tôi đúng không?

Hơn nữa nói thật, mở miệng cũng không biết phải nói cái gì... Lạc Thị vừa rồi nói cái gì mà thân phận cư dân tân sinh là mạo danh thay thế... Cái đó rốt cuộc là chuyện làm sao? Nguyệt Thoái không có phủ nhận nhỉ? Vậy, vậy rốt cuộc là thế nào? Nguyệt Thoái chẳng phải là hàng xóm của tôi, sau đó nghe nói ở trong nhà một năm không chịu ra cũng không có đi học sao? Chẳng lẽ những cái này không phải thật? Tôi còn định nói cậu ta làm sao nhanh như thế đã chịu đi theo tôi đối mặt với đoàn người dưới ánh mặt trời, kết quả là bởi vì cái gã trốn trong nhà một năm kia căn bản không phải cậu ấy? Vậy thì cái người đó đi đâu rồi!

Luôn cảm thấy hỏi những vấn đề này, Nguyệt Thoái cũng sẽ không trả lời tôi, kỳ thực tôi cũng không phải thật sự quan tâm cái tên hàng xóm ban đầu đó, dù sao cũng không quen biết, điều tôi để ý vẫn là hàng đống câu đố trên người Nguyệt Thoái kìa, giống nhau như vậy nhất định là có kỳ lạ đi, a a a, bức bối, sốt ruột quá

--

Lúc Phạm Thống do dự có cần chọn đại cái đề tài vớ vẩn nào đó để mở miệng hay không, bầu không khí trầm muộn này đột nhiên bị đánh vỡ -- Bởi vì một sĩ binh đến thông báo rút lui khẩn cấp.

"Lạc Thị đại nhân không có ở đây?"

Sau khi phát hiện trong lều chỉ có tùy tùng, Lạc Thị thì không có, sĩ binh tới truyền lệnh hiển nhiên có chút kinh hoảng.

"Các ngươi mau đi tìm Lạc Thị đại nhân về đi! Sắp đầu trận rồi, không kịp rút lui sẽ rất phiền phức, Lạc Nguyệt cũng không biết sẽ có động tác gì, an toàn của Lạc Thị đại nhân phải đảm bảo đầu tiên!"

Lời hắn nói Phạm Thống nghe không hiểu lắm, chẳng qua hình như có vẻ là chuyện rất khẩn cấp, tên sĩ binh kia cũng nói phải gọi một số người chia nhau đi tìm rồi.

"Lạc Thị chẳng phải nói không muốn đến chỗ lều chính sao?"

Nguyền rủa của Phạm Thống lại không kìm được mà phát tác rồi, may mà lần này vẫn ở trong phạm vi đồng bạn của hắn nghe hiểu.

"Dùng máy thông tin phù chú liên lạc thử xem?"

Chu Sa đề xuất một kiến nghị hữu dụng, Nguyệt Thoái vốn còn có chút thất thần nghe xong lập tức lấy máy thông tin phù chú ra, sau khi yêu cầu kết nối truyền đi, lại rất lâu không thấy hồi âm.

"Có thể là không chịu trả lời. Phạm Thống, cậu thử xem?"

Hm, cậu ấy không chịu tiếp cậu, tôi thì có hi vọng à?

Phạm Thống trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng vẫn lấy

máy thông tin phù chú ra thử.

Kết quả giống như hắn nghĩ, cuộc gọi không nhận được trả lời, xem ra hoàn toàn không muốn nói chuyện với người khác.

"Hết cách, chỉ có thể ra ngoài tìm thôi."

Nếu ba người cùng hành động, sẽ không có hiệu suất gì, bởi thế, bọn họ chỉ có thể chia nhau ra tìm, hi vọng có thể tìm được Lạc Thị.

Lực hành động của Phạm Thống không cao, thân thủ lại không tốt, cho nên được Nguyệt Thoái và Chu Sa giữ lại tìm kiếm ở gần doanh địa, phân phối công tác như vậy, gần như có thể nói là để hắn chẳng cần làm gì cả, bởi vì trong doanh địa vốn đã có sĩ binh phụ trách tìm người, một mình hắn căn bản không dùng được gì.

"Ôi, người chạy đi đâu rồi, vào lúc này còn chạy loạn, mọi người đều sốt ruột như con voi trên chảo lạnh rồi..."

Sau khi câu cảm thán nói ra biến thành thứ buồn cười, Phạm Thống quyết định sau này nói chuyện vẫn là bỏ bớt từ hình dung thì tốt hơn.

Kiến trên chảo nóng là kiến trên chảo nóng mà! Cái chảo phải lớn bao nhiêu mới chứa được voi chứ!

Vì loại chuyện này mà tức giận thì rất vô vị, chẳng qua hắn là người nhàm chán như vậy đấy, dưới tình huống lo lắng này, cũng chỉ có tìm niềm vui cho mình thôi.

"Cái gì mà voi với kiến?"

Khi âm thanh của Puhahaha vang lên trong đầu hắn, hắn mới phát hiện mình lại bất tri bất giác nắm lấy vũ khí của mình trong khi đang suy nghĩ rồi.

Nếu đã bị nghe thấy rồi, Phạm Thống liền giải thích với nó ý của câu này, thỏa mãn lòng tò mò của nó một chút, xem xem có thể cải thiện quan hệ hay không.

"Hm -- Bổn phất trần hiểu rồi, ý gần giống như Phạm Thống trên núi đao hoặc là Phạm Thống trong chảo dầu đúng không?"

Hả? Vậy mà còn từ một suy ra ba... Nhưng trước tiên không bàn đến có sát nghĩa hay không, ví dụ của ngươi là sao hả a a a! Hận ý đối với ta có sâu nặng như thế sao?

"Bổn phất trần cho rằng ngươi nên xuống địa ngục cắt lưỡi."

Có cần thiết như vậy không! Cũng không phải cắt lưỡi là có thể giải quyết mọi thứ!

"Nhưng có thể tạm an ủi tâm linh bị thương của bổn phất trần."

... Cho nên hận ý của ngươi vẫn chưa có tiêu tán sao, hơn nữa cắt lưỡi cũng chỉ có thể "tạm" an ủi? Vậy phải đến mức độ nào mới có thể tha thứ cho ta hả?

"Bổn phất trần tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho ngươi! Ngươi đừng cho rằng chuyện này đơn giản như vậy!"

Chờ một chút, đừng tự mình đột nhiên kích động lên như vậy, chúng ta cứ thế này cũng không phải biện pháp, ngươi chẳng lẽ không cảm thấy chuyện này cần giải quyết --

"Chờ đến khi bổn phất trần công nhận ngươi có tư cách làm chủ nhân của ta rồi nói, bằng không ngươi đi lên núi đao xuống chảo dầu, chứng tỏ thành ý của ngươi cho ta xem."

Ở đây đi đâu tìm núi đao với chảo dầu? Cho dù thật sự tìm được ta cũng sẽ không dùng...

Phạm Thống phiền não cào đầu túm tóc, không thể không tạm bỏ cuộc việc cầu xin Puhahaha tha thứ.

Vậy thì, cho ta hỏi thêm một câu, muốn để ngươi công nhận, đại khái phải tới trình độ nào mới được?

"Tua rua màu đen thuần. Tua rua màu đen xám thì còn tạm. Nếu tua rua màu đen nhạt thì cần nhân phẩm đủ tốt."

Puhahaha trái lại cũng rất dứt khoát, trực tiếp mở miệng nói ra điều kiện mà cả đời này Phạm Thống cõ lẽ cũng không thể đạt được.

Ngươi cũng quá kén chọn rồi đi --! Trên thế giới này chỉ có mấy người như vậy chứ!

"Không thì tới mức độ của cái tên tóc vàng bạn ngươi cũng được, tóm lại tình hình bây giờ của ngươi đều làm không được."

Cái gì? Cỡ Nguyệt Thoái là được? Nguyệt Thoái cậu rốt cuộc là ai vậy? Đây có nghĩa là tua rua màu đen đi? Hay chỉ là Puhahaha đơn thuần thích thiếu niên tóc vàng? Ta cho dù nhuộm tóc thành màu vàng cũng không thể biến thành mỹ thiếu niên tú lệ như vậy !!!

"Mới không liên quan tới bề ngoài! Nếu thế ngươi đi đầu thai cho rồi!"

Puhahaha sau khi nổi nóng nói xong câu này, đại khái lại tiến vào ngủ đông rồi, khiến Phạm Thống hết sức bất đắc dĩ.

"Lạc Thị rốt cuộc ở đâu đây .... Ủa?"

Phạm Thống lẩm nhẩm trong miệng, đột nhiên phát hiện sự biến dị của hoàn cảnh.

Bầu trời gần tế đàn Trầm Nguyệt vốn âm u, vào lúc này những

đám mây trên không trung lại đột nhiên nhuộm lên sắc thải diễm lệ màu cam đỏ, có loại cảm giác yêu dị quỷ quyệt.

Khi hắn còn đang quan sát tình trạng bầu trời, mặt đất cũng đột nhiên chấn động kịch liệt, người vốn trong lều đều bởi vì kinh hoảng mà chạy ra, mặc dù chấn động chỉ duy trì mấy giây, nhưng màu sắc của đám mây vẫn tươi đẹp, khiến người cảm thấy bất an vô cùng.

Bên chỗ lều chính hình như có mệnh lệnh truyền xuống, đông đúc nhân viên thoáng chốc đều hoảng loạn bắt đầu hành động, Phạm Thống đứng ngây ra ở tại chỗ, trông có chút lạc loài, nhưng hắn cũng không biết dưới tình huống như vậy nên làm cái gì.

Cho nên đây là cái đầu trận gì đó mà hồi nãy nói sao? Vậy thì bây giờ là phải rút lui rồi?

Rốt cuộc nên rút lui theo hay là chờ người trở về, Phạm Thống khó có thể làm ra quyết định.

Trước kia hình như cũng có một lần gặp phải tình huống tương tự, bên cạnh không có một ai có thể cùng hành động, thân ở nơi xa lạ, chỉ có một cây lau để dựa dẫm, hơn nữa còn luôn bị giục đi tự sát...

Nguy rồi, đã nói đừng gọi Puhahaha là cây lau mà!

Phạm Thống hoảng hốt xác nhận tay của mình, may mà lần này không có nắm lên cán của Puhahaha.

Nguyệt Thoái với Chu Sa mau trở về đi -- còn có, phải mang Lạc Thị cùng về đấy...

◊◊◊◊

"Bệ hạ, xin đi bên này."

Dưới chỉ dẫn của Ojisa, Englar cùng Yameidie đi theo bên cạnh tăng nhanh bước chân, tiến về phía trước.

Sau khi rời khỏi hội trường, bọn họ trước hết trở về doanh địa của mình, Yiye và Yameidie vốn đang tìm Ojisa hỏi về chuyện đã xảy ra, biết được hai trưởng lão bị tập kích chế ngự đêm hôm trước, đang kinh ngạc thì chú ý thấy sự thay đổi đột ngột của hoàn cảnh.

Khi dị tượng trên bầu trời xuất hiện, bọn họ liền biết đã xảy ra chuyện gì, chuyện khởi động pháp trận đương nhiên là do người của Đông Phương Thành làm, dụng ý hiển nhiên cũng dễ thấy, Ojisa lập tức phán đoán, quyết định hộ tống Englar về Tây Phương Thành trước, Yiye thì nhận lệnh mang theo sĩ binh đi nhiễu loạn bên Đông Phương Thành, bởi vì vốn đã có ý định trở mặt, lần này người được mang đến đều đã qua chọn lựa, chiến lực hẳn không thành vấn đề, cuối cùng chịu thiệt là bọn họ hay là bên quyết định tuyên chiến trước là Đông Phương Thành, mọi thứ vẫn chưa có định luận.

Vì để che tai mắt người khác, bọn họ không có đi theo đội xe, chỉ mang đồ gọn nhẹ lên đường, chỉ cần rời khỏi phạm vi trận pháp là có thể thi thuật trở về Tây Phương Thành rồi, người của Đông Phương Thành cho dù muốn xâm phạm doanh địa của bọn họ, hẳn là nhất thời cũng sẽ không phát hiện thiếu đế đã rời khỏi trước.

Nắm được tiên cơ là điều quan trọng, đặc biệt là ở trong lúc này.

"Không có người ở lại chỉ huy, loạn thành một đoàn, bọn họ nên làm sao đây?"

Yameidie mặc dù bởi vì lấy an toàn của thiếu đế làm trọng, quyết định đi theo làm hộ vệ, nhưng nghĩ đến những người vẫn còn ở doanh địa, vẫn không khỏi lo lắng.

"Người thì cho bọn chúng giết đi, đỡ cho ta trở về còn phải diệt khẩu."

Englar thong thả trả lời, ngữ khí hết sức thản nhiên.

Đối với ngôn luận này của hắn, Ojisa chỉ hơi nhíu mày, Yameidie thì ngẩn ra một chút.

"Bệ, bệ hạ..."

"Khanh không hiểu sao? Trở về công khai nói với mọi người rằng, hiển nhiên là Dạ Chỉ sắp đặt âm mưu, rắp tâm phá hoại nghi thức, chúng ta đã hi sinh rất nhiều nhân viên tùy hành mới đột phá được vòng vây trở về Tây Phương Thành..."

Ngữ điệu chậm rãi của Englar thậm chí mang một loại khí tức sảng khoái, hệt như hắn vui khi thấy tình huống như vậy phát triển, hoặc là tình hình giờ đây chính là nguyện vọng của hắn.

"Cho nên, ngươi nhìn thấy quá trình ở hội trường chung quy cũng phải xử lý. Chết rồi cũng tốt đi?"

Giọng điệu của hắn hết sức đơn thuần, cứ như đây chỉ là một chuyện chẳng có gì to tát.

Ác ý thuần khiết như vậy, cũng khiến người không biết đối mặt thế nào.

Cố ý nói với Yameidie những cái này, giống như là đang chờ nhìn xem hắn có phản ứng gì, mà Yameidie sau thời gian sững sờ ngắn ngủi, ánh mắt lại khôi phục sự kiên định ban đầu.

"Bất luận bệ hạ quyết định thế nào, mọi thứ đều là có nguyên nhân, thần ủng hộ bệ hạ."

Nhận được tuyên ngôn tín nhiệm như vậy của hắn, thần tình của Englar trở nên có mấy phần đùa cợt, cười như không cười mà

hỏi một câu.

"Làm sao thấy được?"

"Chiến tranh với Dạ Chỉ lần trước, bệ hạ có thể xả thân chiến đấu, vì hộ quốc mà diệt trừ đại quân của Dạ Chỉ, thần cho rằng ngài như vậy không thể nào sẽ nguy hại con dân của Tây Phương Thành."

Sau khi nghe thấy trả lời của hắn, thần sắc của Englar tức thì trở nên lãnh đạm.

"Có lẽ ta chỉ là đơn thuần thích giết người thì sao?"

Yameidie còn chưa kịp trả lời vấn đề này, đã bởi vì kình phong đột nhiên xuất hiện phía sao mà di chuyển chú ý, ba người cũng tiến vào cảnh giới.

Vốn cho rằng có thể thoát khỏi phạm vi trận pháp đảm bảo an toàn trước khi kẻ địch phát hiện, không ngờ kẻ địch lại nhanh như thế đã đuổi tới rồi, tình huống này xác thực khiến bọn họ bất ngờ.

Hơn nữa, người đuổi theo bọn họ phía sau, là một kẻ địch vượt ngoài tưởng tượng.

Tư dung lãnh diễm cùng khí thế để lộ ra, đã nói cho bọn họ người hiện giờ xuất hiện ở đây là Tịch Anh nữ vương Đông Phương Thành hàng thật giá thật, khí tức nghiêm hàn tản ra trong không khí sau khi nàng hiện thân, đã nói rõ thân ảnh băng lãnh của nàng không phải ảo giác.

Lấy tư thái lơ lửng nhìn chằm chằm bọn họ, Tịch Anh cũng không phải dáng vẻ mà bọn họ từng nhìn thấy trong quá khứ. Hộ giáp màu băng lam che phủ thân thể cùng lưỡi kiếm trắng bạc nàng cầm trong tay -- cho dù là trang phục chiến đấu vẫn khiến nàng thoạt nhìn hết sức mỹ lệ. Trước kia ở trường hợp công khai nàng phần lớn mặc trang phục long trọng, nhưng đây không đại

biểu nàng chỉ là một con người xinh đẹp không liên quan gì đến chiến đấu.

Dưới vẻ đẹp là tồn tại nỗi nguy hiểm không cho phép lơ là. Nàng giờ phút này cũng là dùng trang phục long trọng -- khoác Thiên Huyễn Hoa, cầm Skies.

"Máu của ngươi không muốn chú nhập tế đàn Trầm Nguyệt, vậy thì hãy phun ra hết ở đây đi."

Tịch Anh nhìn chằm chằm vào Englar đang dần chuyển sang nghiêm túc, nhìn hắn đưa tay ấn lên Thiên La Viêm, đồng thời trong lúc nói chuyện cũng khiến kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng bạc chói mắt.

"Hãy để ta nhìn thử xem, thiếu đế Lạc Nguyệt... liệu có thật sự bản lĩnh như trong tin đồn?"

◎Lời bạt của Phạm Thống.

Thế giới loạn cào cào với cuộc sống loạn cào cào. Tôi bây giờ đại khái có cảm giác như vậy.

Có lẽ là bởi vì đến thế giới này chưa lâu đi? Cũng mới qua một năm ở Đông Phương Thành, kỳ thực không có cảm giác hòa nhập sâu sắc lắm. Nếu tôi làm cư dân tân sinh đủ lâu để nhìn thấy Huy Thị, lúc nhìn thấy khuôn mặt kia của thiếu đế Lạc Nguyệt, hẳn là sẽ giật mình hơn mới phải.

Sự tình biến thành thế này vẫn thật là có chút phức tạp. Cho dù Lạc Thị nói đối phương giống y như đúc Huy Thị, nhưng Nguyệt Thoái nói hắn không phải Huy Thị, vậy thì chắc hẳn không phải thật rồi?

Khụ, tôi đương nhiên không quên mình cũng đã nói câu này, nhưng đó chỉ là lời nói bị cảm xúc không biết đâu ra xông lên não làm váng đầu, chưa suy nghĩ đã thốt ra thôi, hắn có phải Huy Thị

không, tôi nào biết được? Nếu như trả ký ức cho tôi, để tôi lấy lại năng lực bói toán, có khả năng vẫn có cơ suất bói ra, như tôi hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng xem điềm lành điềm dữ, căn bản vô dụng đến cực điểm...

Hơn nữa bất luận thiếu đế có phải là Huy Thị hay không, chỉ là trông giống nhau thôi đã có rất nhiều thuyết âm mưu được sản sinh rồi, như Lạc Thị nói, trông giống nhau như vậy thì không thể nào không có một chút quan hệ, cho nên... Huy Thị kỳ thực là người của Lạc Nguyệt? Là vương tử lưu lạc dị quốc? Hay thiếu đế kỳ thực là có huyết thống Đông Phương Thành?

Cái suy đoán phía sau nói ra tôi cũng cảm thấy buồn cười. Mái tóc vàng đó chói sáng như vậy, gần giống với Nguyệt Thoái, chung quy sẽ không là đồ nhuộm chứ?

A A... Nguyệt Thoái cũng vẫn chưa nói rõ bí ẩn trên người cậu ấy.

Mặc dù nói giữa bạn bè với nhau không cần đến mức thành thật khai báo tất cả, nhưng cậu ấy hình như thật sự giấu hơi quá nhiều rồi nhỉ?

Có điều, cư dân tân sinh chẳng phải đều là đến từ thế giới khác sao? Cho dù Lạc Thị nói thân phận cư dân tân sinh Đông Phương Thành của Nguyệt Thoái là giả, nhưng cậu ấy đích xác chết rồi sẽ sống lại từ ao nước, trên người cũng có khí tức ấn ký của cư dân Đông Phương Thành mà?

Giả như cậu ấy thật sự có quan hệ với thiếu đế và Huy Thị, chẳng lẽ hai người này cũng là cư dân tân sinh đến từ cùng một thế giới! Oa, đây cũng quá điên cuồng rồi, chấp niệm phải sâu bao nhiêu mới khiến mấy người có quan hệ với nhau đều chết rồi đến thế giới này, đã xảy ra thảm án gì à!

Tôi cảm thấy suy luận của tôi hình như khiến sự tình càng

ngày càng phức tạp. Càng nghĩ càng làm cho sự tình loạn lên, đây là một trong những tài năng của tôi sao?

Nếu như có thể, tôi muốn loại tài năng khác cơ. Ví dụ như chớp mắt tìm được người muốn tìm, sau đó tôi liền có thể kéo theo Lạc Thị với Nguyệt Thoái cùng nhau rút lui, ở trong bầu không khí chiến loạn này, luôn cảm thấy ở thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm.

Hử? Tôi, Lạc Thị với Nguyệt Thoái... hình như thiếu ai đó?

Thì ra tôi vô thức bỏ sót tên Chu Sa đồng bóng này rồi. Ôi, nếu đã quên rồi, thì hà tất gì nhớ lại đây...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 6 + 2: Chúng Tôi Chọn Tiểu Binh Tiểu Tướng, Ba Đường Chỉ Vàng Thì Để Lại

Chương 2: Chúng tôi chọn tiểu binh tiểu tướng, ba đường chỉ vàng thì để lại cho ngài

"Bình thường bóc lột mồ hôi nước mắt của dân nhiều như thế, lúc có khó khăn đương nhiên chính là cần những đại nhân vật các ngài ra mặt." -- Phạm Thống

"A, một tháng bổng lộc của ta cũng chỉ tùy tâm tình lấy mấy ngàn xâu tiền để tiêu vặt mà thôi, như vậy nhiều lắm sao?" -- Âm Thị

"Ngôn luận của hắn thuộc về hành vi cá nhân, không đại biểu lập trường của Đông Phương Thành." -- Lăng Thị

"Chu Sa! Chỗ cậu có nhìn thấy Lạc Thị... Ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?"

Bởi vì hiện tượng dị biến của đám mây trên không trung cùng địa chấn đều rõ ràng đại biểu trận pháp của tế đàn Trầm Nguyệt đã phát huy tác dụng, Nguyệt Thoái dưới tình huống tìm kiếm bất thành, đành quyết định trở lại tập hợp với đồng bạn, cậu tìm thấy Chu Sa trước, chẳng qua vấn đề vốn định hỏi còn chưa hỏi xong, cậu đã bởi vì cảnh tượng không bình thường trước mặt mà đổi sang hỏi nội dung khác.

"Đụng độ mấy sĩ binh Lạc Nguyệt thôi."

Chu Sa hơi nhíu mày trả lời, coi như giải thích vết máu trên

người cậu từ đâu ra.

Xung quanh không có thi thể, ở đây hẳn không phải hiện trường xảy ra chuyện, nhìn tư thái đứng ngồi của Chu Sa không được tự nhiên, Nguyệt Thoái vội vàng đến gần quan tâm.

"Giải quyết chưa? Cậu bị thương rồi?"

"Ừ. Chân bị đối phương đả thương. Đó có khả năng là đội ngũ được phái đi công kích nhân viên Đông Phương Thành, tôi dùng năng lực chất biến đào thoát."

Thân thủ của Chu Sa cũng không yếu, có thể khiến cậu bị thương, thậm chí phải đào tẩu, cho thấy những kẻ địch đó không phải sĩ binh giai cấp bình thường gì, Nguyệt Thoái sau khi nghe cậu nói như vậy tức thì sắc mặt ngưng trọng.

"Cậu không có nhìn thấy Lạc Thị sao?"

"Không có."

Chu Sa cũng không hỏi cậu có tìm được người hay không, nếu Nguyệt Thoái không mang người xuất hiện, vậy phần lớn chính là không có tin tức rồi.

"Hết cách, chúng ta về trước đi, tôi có chút lo lắng cho Phạm Thống... cậu đi được không?"

Chu Sa đã tự mình băng bó cầm máu, Nguyệt Thoái cũng nhìn không ra vết thương của cậu có nghiêm trọng không, đành mở miệng hỏi.

"Được, chỉ là có lẽ không thể đi quá nhanh."

Sau khi phát hiện trận pháp khởi động, lại nghe Chu Sa nói Tây Phương Thành phái người đi công kích nhân viên Đông Phương Thành, Nguyệt Thoái đã sốt ruột muốn mau chóng chạy về rồi, nếu

phối hợp với thương thế của Chu Sa mà đi từ từ về, chỉ sợ làm lỡ thời gian, mà bỏ mặc Chu Sa ở đây, cậu lại làm không được, cuối cùng, cậu đành chọn cách trung hòa.

"Chân cậu bị thương, tôi bế cậu về nhé."

Hiếm khi cậu chủ động đề nghị như vậy, Chu Sa đương nhiên cũng sẽ không từ chối.

"Ừ, đương nhiên được chứ, thế này cũng nhanh hơn."

Thế là Nguyệt Thoái ngồi xuống bế Chu Sa lên, đang định khởi hành, Chu Sa lại đột nhiên biến thân thành diện mạo nữ giới.

"Như vậy muốn bế làm sao! Mau biến trở lại con trai!"

Nguyệt Thoái giật mình suýt nữa quăng cô xuống, nhưng cố kỵ Chu Sa bây giờ đang bị thương, cậu mặc dù khủng hoảng, vẫn không dám lỏng tay.

"Vì sao? Chẳng phải nam bế nữ bình thường hơn à?"

Chu Sa vừa nói, vừa đưa tay quàng lên cổ của Nguyệt Thoái, hình như có vẻ rất hưởng thụ được bế, chẳng qua Nguyệt Thoái đương nhiên là ăn không tiêu.

"Lập tức biến trở lại! Bằng không tôi thật sự quăng cậu ở đây đó!"

Ngữ khí khi cậu nói câu này không biết nên nói là có khí phách hay là hoảng sợ, bởi vì không muốn nếm mùi vị bị ném xuống, Chu Sa chỉ đành thỏa hiệp.

"Được rồi được rồi..."

Nhìn cô biến trở lại diện mạo nam giới, tay cũng quy củ thu hồi, Nguyệt Thoái lúc này mới không có ý kiến nữa, bế Chu Sa nhanh chóng chạy về doanh địa Đông Phương Thành.

Có cách nào có thể quyết định tôi bây giờ cần rút lui theo đoàn người hoảng loạn, hay là ở đây chờ bạn của tôi trở lại?

Phạm Thống mặc dù di chuyển theo mọi người, nhưng đi được mấy bước là quay đầu một lần, hình như cảm thấy mình đi trước như vậy thì không được đạo đức lắm.

Lúc này tôi đặc biệt cần năng lực bói toán -- định đoạt đi hay là không đi, lành hay là dữ, thật sự rất hữu dụng! Vì sao phải phong ấn ký ức quan trọng như thế của tôi, Lăng Thị đại nhân --

"Duy trì trật tự! Động tác nhanh lên một chút! Đừng loạn thành một đoàn!"

Vi Thị ở lại hiện trường phụ trách chỉ huy, có lẽ sự uy nghiêm thường ngày vẫn là có một chút hiệu quả đe dọa, mặc dù không thể ổn định lòng người, nhưng trên việc khống chế quần người vẫn tính là có hiệu suất.

Mục tiêu của bọn họ là rìa kết giới cách đây một đoạn đường. Người của Đông Phương thành đã ở đó thiết lập phù trận truyền tống, chuẩn bị đưa từng nhóm người trở về.

Bởi vì số người mà phù trận truyền tống một lần có thể đưa trở về là có hạn, còn có sau khi khởi động phải chờ thời gian khôi phục hiệu quả, bởi thế, thứ tự tiến vào phù trận cần được quyết định, người tương đối quan trọng nên đưa về trước đảm bảo an toàn của bọn họ, so với người không đủ quan trọng, cho dù ra khỏi phạm vi trận pháp tế đàn Trầm Nguyệt, cũng chỉ có thể đau khổ chờ đợi đến lượt bọn họ.

Tính toán số người trong thời gian ngắn nhất, sắp xếp thứ tự tiến vào phù trận, đây đều tốn tinh lực, chẳng qua Vi Thị vẫn là xử lý rất thần tốc, mọi người cũng không có bất mãn vì thứ tự sắp xếp mà bạo phát, nhìn chung đều ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh.

Nhưng, đây có khả năng cũng là do nguy cơ sinh mệnh vẫn chưa xuất hiện rõ ràng.

Phạm Thống không biết mình được sắp xếp rời khỏi theo thứ tự nào, chẳng qua hắn ngay cả rìa kết giới cũng chưa đi đến. Bây giờ thân phận của hắn là tùy tùng của Lạc Thị, chiếu theo lý thuyết nên đi theo Lạc Thị mới đúng, nhưng Lạc Thị mất tích rồi, hắn tự nhiên cũng không biết nên làm thế nào, đành xen lẫn ở trong quần người chưa được sắp xếp, chờ đến cuối cùng mới có thể rời khỏi.

Oa, vừa rồi không có nghĩ quá nhiều, bây giờ ngẫm lại, nếu chưa tìm được Lạc Thị, tôi có phải là không thể đi? Tự mình trốn về, bỏ lại "chủ nhân", sau này cũng sẽ bị truy cứu trách nhiệm đi?

Lạc Thị cậu rốt cuộc đi đâu rồi? Nhìn thấy loại dị tượng này, cũng nên biết phải trở về chứ! Bây giờ không phải lúc làm mình làm mẩy, mau tự xuất hiện đi nào!

Phạm Thống trong lúc suy nghĩ, vừa lại sốt ruột lấy ra máy thông tin phù chú, mà lần này yêu cầu truyền đi vẫn không có hồi ứng.

Thật là, đừng nói xảy ra chuyện rồi nhé?

Theo ấn tượng của hắn đối với Lạc Thị, Lạc Thị hẳn không phải là một đứa trẻ không hiểu chuyện, lúc nào nên làm chuyện gì, cậu đều biết, chính là bởi vì biết, cậu mới thường thường miễn cưỡng chính mình, rất ít khi bởi vì sự bướng bỉnh của mình mà hành động, luôn đè nén tâm tình của mình.

Người như cậu ấy hẳn sẽ không cố ý làm cho người khác tìm không được mình. Phạm Thống sau khi đi sâu vào suy nghĩ, tức thì có chút lo lắng.

Khi hắn đang bởi vì suy nghĩ như vậy mà xuất thần, quần

người phía sau đột nhiên truyền tới tiếng la hoảng, đây khiến cho thần kinh những người nghe được lập tức căng thẳng.

Mang lòng bất an quay đầu nhìn tình huống, Phạm Thống lập tức chửi thầm.

Lạc Nguyệt chết tiệt! Vậy mà phái binh đến tập kích! Hơn nữa lần nào cũng chọn lúc Nguyệt Thoái không có ở bên cạnh tôi --

Trên thực tế kẻ địch vốn không có nghĩa vụ chọn cái thời cơ tốt hơn đối với hắn để công kích, cho nên lời này của hắn so với nói là mắng đối phương, còn không bằng nói là nguyền rủa sự xui xẻo của mình.

Mặc dù còn cách một đoạn, nhưng những người phía sau hắn là chặn không được, nhìn bọn họ bị sĩ binh Lạc Nguyệt thoáng cái đã giải quyết một người, rồi nhìn tốc độ đi tới, mong chờ bọn họ ngăn cản kẻ địch, căn bản là nằm mơ.

Cũng đúng thôi, sĩ binh người ta phái qua tập kích ắt hẳn là tinh duệ, những người rơi rớt ở phía sau như chúng tôi thì lại là không quan trọng, nào có khả năng trở thành đối thủ?

Nhưng loại cục diện giờ đây... Chẳng lẽ tôi lại chỉ có thể cầu cứu Puhahaha sao? Lần trước nó đã bảo tôi tự sát rồi, lần này tình huống giữa chúng tôi ác liệt như vậy, nó có khi trực tiếp quấn lông bóp chết tôi mất!

Cứ như thế nhìn từ xa, Phạm Thống lờ mờ có thể nhìn thấy ánh sáng trên vũ khí của sĩ binh Tây Phương Thành. Xem ra bọn họ làm việc khá là ngoan tuyệt, vậy mà sử dụng vũ khí phệ hồn, không chút lưu tình, có thể nói là thái độ trở mặt triệt để.

Kỳ thực đây đã được biểu thị trên hội nghị rồi, hoàng đế Tây Phương Thành có thể ở trước mặt mọi người nói muốn đầu của nữ vương Đông Phương Thành, tức là tỏ ra hoàn toàn đối địch đi?

Thái độ của kẻ thống trị, tự nhiên đã đại biểu cho lập trường của quốc gia bọn họ.

Bây giờ kỳ thực cũng không có thời gian để Phạm Thống nghĩ quá nhiều, sau khi do dự mấy giây có cần cầu cứu Puhahaha hay không, hắn quả quyết từ bỏ mục lựa chọn này, cầm lấy máy thông tin phù chú.

Khi đối tượng hắn muốn tìm tiếp nhận cuộc gọi, hắn lập tức gào to với máy thông tin phù chú.

"Nguyệt Thoái! Cứu mạng với!"

Phạm Thống đang mừng vì câu này không có bị đảo ngược, lập tức nghe thấy giọng nói thoáng chần chừ và có chút do dự của Nguyệt Thoái.

"Câu này... chắc không phải nói ngược chứ?"

"Đương nhiên phải! Tôi không dưng gọi cậu đến cứu tôi làm gì!"

Ôi không! Đừng đảo ngược một cách hoàn mỹ như vậy! Chừng như có thể giải thích thành đây chỉ là một trò đùa, quá đáng lắm rồi!

"Chúng tôi sắp đến rồi..."

Nghe âm thanh từ máy thông tin phù chú truyền đến, Nguyệt Thoái hẳn là đang chạy, cho dù nghe thấy cậu nói như vậy, Phạm Thống vẫn là không yên tâm.

"Chậm một chút! Sĩ binh của Thăng Nhật đang ở tút đằng xa! Nếu còn không tới có khi tôi sẽ chỉ còn lại một đống xương đen mất!"

Sau khi gào ra câu này, Phạm Thống cảm thấy cho dù là mình,

có lúc cũng sẽ sản sinh xúc động muốn bỏ cuộc tìm hiểu những lời này. Nhanh chậm đảo lộn, sai danh từ, còn có cái ở tút đằng xa kia thì thôi, xương đen là... thế nào hả? Cứ cảm thấy còn tệ hơn so với mặt đen chợ đen tim đen?

Về phần rốt cuộc phải dùng kỹ thuật hóa học hay là tài nghệ nấu nướng hay là trò chơi khăm nghệ thuật mới có thể tạo ra một đống xương đen, Phạm Thống đã tạm thời không muốn nghiên cứu nữa.

"Tôi biết rồi, bây giờ đang bế Chu Sa không tiện nói chuyện, cậu chờ tôi, tôi sẽ đến nhanh thôi."

Nguyệt Thoái nói xong liền tắt trò chuyện, mang đến sửng sốt cho Phạm Thống.

Bế Chu Sa?

Bế Chu Sa --?

Câu này cũng quá là có không gian tưởng tượng rồi! Vì sao đột nhiên tiến triển nhanh như thế với Chu Sa, tôi sẽ không truy cứu nữa, nhưng tính mạng của bạn bè đang một sớm một chiều, các cậu làm sao còn rảnh rỗi vừa chạy tới vừa tương thân tương ái tình nồng ý mật mắt qua mày lại thậm chí dùng tư thế bế đối phương để hành tiến chứ! Các cậu như vậy mà được sao! Nguyệt Thoái cậu muốn khai thông đầu óc cũng đừng chọn lúc này có được không --

Một câu của Nguyệt Thoái sau khi bị hắn tự tiện bỏ thêm rất nhiều vọng tưởng, toàn bộ biến thành thứ rất không hay, người đương sự nếu biết, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Ở trong loại chiến loạn này, tôi cũng rất hi vọng có một mỹ nữ để dựa vào nhau... Không, lúc nào tôi cũng hi vọng có một mỹ nữ để sưởi ấm cho nhau! Tâm nguyện nhỏ bé này lúc nào mới có ngày

đạt được đây... cho dù không có mỹ nữ tôi cũng sẽ không chấp nhận đồng bóng! Quan điểm tình yêu của bạn bè là chuyện của bạn bè, tôi mới sẽ không bởi thế mà dao động đâu!

Phạm Thống một mặt suy nghĩ lung tung, mặt khác cũng nỗ lực di chuyển về phía trước, kéo dãn khoảng cách với kẻ địch, mặc dù nỗ lực nhỏ nhoi này chưa chắc có tác dụng gì, nhưng ít nhất có thể tự an ủi mình so với ở nguyên tại chỗ thì an toàn hơn một chút.

Quần người chạy thoát thân sẽ không mấy cố kỵ đến người khác, muốn di động ở trong quần người như vậy, việc quan trọng hàng đầu là đừng té ngã. Chỉ cần té ngã thì khó giữ mạng rồi, cảm giác bị một đống người giẫm đạp Phạm Thống vẫn chưa có thể nghiệm, đời này cũng không muốn thể nghiệm, hắn cảm thấy bị ma thú đạp chết một lần là đủ rồi, đổi sang bị người giẫm đạp cũng sẽ không thoải mái hơn.

Trời ơi! Có người đang tự sát thật kìa! Biện pháp dở tệ mà Puhahaha cung cấp vậy mà có người dùng thật! Thực sự là tình huống quá hiểm hóc, bất đắc dĩ mới dùng hạ sách này sao? Người có dũng khí như vậy mới có thể sống sót? Nhưng, nhưng mà...

Quay đầu lại quan sát tình huống, Phạm Thống kinh hoảng bởi vì nhìn thấy mấy người tự biết chạy không thoát liền chủ động cắt cổ, đây dù sao cũng là cảnh tượng tự sát đầu tiên mà hắn tận mắt nhìn thấy, ít nhiều có hơi sốc.

Chỉ chờ đợi cứu viện với chạy trốn, hình như cũng quá tiêu cực, Phạm Thống vươn tay vào trong lòng bóp chặt mấy tấm phù chú dự bị, thầm nghĩ lúc vạn bất đắc dĩ, cho dù niệm không ra tên phù chú chính xác cũng phải thử một phen.

Âm Thị đại nhân! Lăng Thị đại nhân! Vào lúc này các ngài ở đâu -- làm sao không thấy bóng dáng! Chẳng lẽ đi theo nữ vương về trước rồi sao? Không phải như vậy chứ! Nếu như đại nhân vật

đều đi tị nạn trước, vậy vì sao Vi Thị đại nhân vẫn còn ở lại? Ngài ta là lao công mệnh khổ sao?

Mà tình huống trên chiến trường, lúc này cũng xuất hiện một chút thay đổi, người của Đông Phương Thành bắt đầu quay lại tổ chức chống cự rồi, là phản kích dưới chỉ huy của Vi Thị.

Làm như vậy đích xác cần thiết, nếu như để cho người của Tây Phương Thành giết người tiến lên, đến chỗ phù trận bao vây hoặc là phá hủy, mọi người muốn trở về thì chỉ có thể dựa vào bản lĩnh mà chạy thôi.

"Lúc đối mặt với kẻ địch làm sao có thể chạy! Một đường chỉ bạc thì đã làm sao! Ứng đối tiêu cực và sĩ khí sa sút như thế của các ngươi, còn đâu mặt mũi của Đông Phương Thành! Kẻ nào tự sát để trở về hết thảy phán hình, bây giờ lập tức hồi kích!"

Tiếng rống của Vi Thị nghe lên hết sức phẫn nộ, nhìn dáng vẻ hắn thà rằng muốn mọi người chết vì nước một cách quang vinh, cũng không muốn một đống nhân dân gan nhỏ nhu nhược chạy trốn, đây cũng chặn đứng lựa chọn tự sát trở về của mọi người rồi, muốn sống sót, tự nhiên chỉ có đề kháng.

Trong ấn tượng của Phạm Thống, ở chế độ giai cấp của Tây Phương Thành, chỉ đồng có năm giai cấp, chỉ bạc cũng là năm giai cấp, chỉ có chỉ vàng là ba giai cấp. Nói như vậy một đường chỉ bạc hẳn là tính ở dưới trung gian một chút, cũng đại khái là cỡ tua rua màu lam với màu đỏ, đích xác không có đến mức đánh không lại, nhưng có thể là so với lấy tính mạng ra để vật lộn, trực tiếp trả một trăm xâu tiền thì dễ hơn nhiều, mới sẽ có người lựa chọn như vậy.

Cư dân tân sinh bởi vì ấn kí trên người, Đông Phương Thành hình như có thể kiểm duyệt nguyên nhân tử vong của mỗi một người, cũng chính là nói, kẻ tự sát trước đó chạy không thoát, bây giờ tự sát cũng đừng cho rằng nhiều người thì không thể bị phát

hiện, đây khiến Phạm Thống không biết có nên mừng vì mình chưa tự sát hay không, nhưng trên thực tế hắn cũng chỉ là không có dũng khí giết chết chính mình mà thôi.

Chẳng qua tình hình bây giờ cũng có một chút lúng túng.

Bởi vì phương châm chạy không thoát thì đổi sang phản kích, người phía trước cũng là quay đầu dưới mệnh lệnh của Vi Thị, bởi vì nguyên tắc chạy theo quần người này, Phạm Thống cho dù không muốn quay đầu cũng phải thuận hướng quay đầu lại, đây bằng với càng ngày càng sát vành đai chiến đấu rồi, mà năng lực chiến đấu của hắn gần như bằng không...

Lần này xong đời chắc rồi? Xông qua làm bia đỡ đạn sao? Hơn nữa vừa lại không thể tự sát, tôi, tôi rốt cuộc nên làm sao đây?

Hu oaaa, cảm giác bị quần người xua đi chịu chết này rất tệ! Cứ giống như bức tôi lên đoạn đầu đài vậy! Nếu chiến đấu cận thân tôi chẳng lẽ phải cầm cây l... phất trần này để đỡ sao! Sau đó kẻ địch có khi sẽ bật cười hoặc là sửng sốt, rồi sẽ lộ ra sơ hở, tôi lại dùng lông của Puhahaha quật chết hắn? Nhưng tôi đến bây giờ cũng vẫn chưa nghiên cứu ra mớ lông trắng mềm mại này phải làm sao để công kích! Gãi ngứa còn được!

May mà, phiền não của Phạm Thống không có kéo dài quá lâu, khi hắn cuối cùng cũng bị đẩy vào trong hỗn chiến, tay chân luống cuống mặt bắt đầu tái nhợt, kẻ địch đầu tiên đến gần hắn, đột nhiên bị một thanh đao không biết từ đâu quăng tới ghim xuống mặt đất, trong lúc đối phương kêu thảm hắn vội vàng tránh ra, đồng thời người bạn vừa rồi chi viện hắn cũng đã xuất hiện.

"Phạm Thống! Không sao chứ?"

Khi Nguyệt Thoái nhảy đến bên cạnh hắn, trên tay quả thật đang bế Chu Sa, bây giờ đã tìm được người, không cần vội lên đường nữa, cậu liền thả Chu Sa xuống.

"Nguyệt Thoái, nữ thì không nói, Chu Sa bây giờ là nam cậu cũng bế, cậu trúng tà rồi sao!"

Nếu như có thể, Phạm Thống cũng hi vọng số lần những câu nói đúng hiếm hoi của mình có thể dùng ở lúc quan trọng hơn, mà không phải dùng ở câu nói đùa này.

"Mới, mới không phải! Chân Chu Sa bị thương, tôi mới bế cậu ấy chạy!"

Nguyệt Thoái sau khi nghe xong lời của hắn mặt nóng lên, kẻ địch muốn ra tay tập kích bên cạnh cũng bất hạnh mà bị một chưởng của cậu đánh bay.

"Tôi nếu biến thành thể nữ cho cậu ấy bế, cậu ấy còn không muốn đây."

Chu Sa ở bên cạnh mỉa mai bổ sung một câu, hiển nhiên có chút để ý đối với chuyện trước đó.

Cái gì! Người ta muốn biến thành phụ nữ cho cậu bế, loại phục vụ đặc biệt này vậy mà từ chối! Thái độ gì vậy! Thân là một người đàn ông tôi thật sự cảm thấy căm phẫn, cậu làm sao có thể phí của trời có phúc không biết hưởng như vậy! Có dùng sai thành ngữ hay không tôi mặc kệ! Dù sao tôi chính là muốn chửi!

"Cậu đang khám phá cái gì, có loại chuyện xấu này, đáp ứng mới là sai lầm!"

Tôi là nói cậu nghĩ không thông cái gì, có loại chuyện tốt này đương nhiên nên đáp ứng... Chu Sa đừng trừng tôi nữa! Tôi lần này là đứng ở bên cậu đấy! Cậu đến lúc nào mới tin miệng của tôi bị nguyền rủa hả?

"Ừ, tôi biết đáp ứng là sai, vốn không nên tùy tiện động chạm người khác, cho nên tôi mới từ chối mà."

Nguyệt Thoái thoáng thả lỏng từ trạng thái căng thẳng, cách đối đãi kẻ địch quấy nhiễu cũng ôn hòa hơn chút, lần này chi đánh ngất đối phương mà thôi.

Chẳng qua đánh ngất kẻ địch ở khu vực chiến đấu nơi mọi người chạy tới chạy lui này, hình như cũng không tốt đến đâu.

"Cậu đừng thuận theo trả lời như thế chứ! Cậu rõ ràng biết tôi sẽ không nói sai!"

Bởi vì có Nguyệt Thoái với Chu Sa, Phạm Thống cảm thấy mình hẳn là rất an toàn rồi, liền an tâm thả lỏng nói chuyện.

"A... Bây giờ nên làm sao đây? Có phải là đã phát mệnh lệnh rút lui rồi không? Chẳng qua ở đây lại bắt đầu đánh rồi..."

Nguyệt Thoái dứt khoát phớt lờ câu nói của hắn, ý tránh né vô cùng minh hiển, khiến hắn không còn gì để nói.

"Lạc Thị đâu?"

Đề tài vừa rồi nếu như không muốn nói, vậy vấn đề này chung quy phải trả lời.

"Chúng tôi đều không tìm được cậu ấy."

Thần sắc Nguyệt Thoái ảm đạm, hình như cũng khá lo lắng.

"Mặc dù cũng muốn tiếp tục tìm, nhưng nghe Chu Sa nói gặp phải sĩ binh của Lạc Nguyệt, tôi lo lắng cậu có nguy hiểm, đành trở về trước."

Ồ ồ, Nguyệt Thoái, cậu đối với tôi thật là có tình có nghĩa, tôi cảm động quá, nhưng... Lạc Thị rốt cuộc đi đâu rồi? Không tìm được cậu ấy rốt cuộc nên làm sao đây?

Nói đến, rõ ràng là trong hỗn chiến, chúng tôi lại có thể ung dung trò chuyện như vậy, liệu có nổi bật quá không... Hay là trông

rất gợi đòn? Mặc dù có Nguyệt Thoái ở đây, dù có say sưa trò chuyện hẳn là cũng an toàn không cần lo lắng cái gì, chẳng qua nếu người khác chú ý thấy thực lực của Nguyệt Thoái mạnh đến có chút biến thái, hình như cũng không tốt lắm?

Với lại Nguyệt Thoái bây giờ không có che mặt. Chỉ mong mọi người đều lo đấu tranh sinh tồn, không có ai phát hiện cậu ấy trông rất giống thiếu đế...

"Nếu không tìm được người, chúng ta có thể trở về không?"

Chu Sa xen vào một câu, dù sao bọn họ cũng là do Lạc Thị mang đến. Tuy nói chỉ là tùy tùng, không phải hộ vệ, người mất rồi đại khái cũng không cần chịu quá nhiều trách nhiệm, nhưng mà nói như vậy giống như đặt mình ở ngoài, âm thầm lấy làm mừng vậy, cảm giác không phải tốt lắm.

"Chúng ta dò hỏi ý của Lăng Thị đại nhân hoặc Âm Thị đại nhân đi."

Nguyệt Thoái cũng chỉ có thể trả lời như vậy. Phạm Thống thì có chút cảm thán đối với thứ tự nêu tên của cậu.

Nhắc đến Lăng Thị đại nhân trước rồi mới nhắc đến Âm Thị đại nhân, quả nhiên là bởi vì Lăng Thị đại nhân đáng tin cậy hơn Âm Thị đại nhân sao...?

"Vậy thì, bây giờ phải làm cái gì?"

"Vi Thị đại nhân ra lệnh chúng ta đẩy lùi địch, cho nên mọi người đều rất liều mạng chạy trốn, trước khi bộ đội của Lạc Nguyệt chưa rời khỏi, chúng ta có lẽ không thể tiếp tục hành động rút lui."

Đoạn này của Phạm Thống chỉ sai một chút xíu, bởi thế không cần tốn quá nhiều não lực phiên dịch, bọn họ bây giờ đã rơi vào vùng giao chiến, hơn nữa càng ngày càng gần trung tâm rồi, tình

huống như vậy hình như có chút không ổn.

"Trước hết lùi đến ngoại vi thế nào? Có biện pháp phá vòng vây ra ngoài không?"

Chu Sa cho dù chân bị thương, vẫn có thể hoạt động tác chiến, có điều muốn mang theo gánh nặng là Phạm Thống, vẫn là phải dựa vào Nguyệt Thoái mới được.

"Cho tôi một thanh kiếm, tôi sẽ có thể đột phá vòng vây ra ngoài."

Nguyệt Thoái nói có chút bất đắc dĩ, thanh đao hỏng cậu vốn mang trên người, hồi nãy vì để cứu Phạm Thống đã ném đi rồi, bây giờ đương nhiên là tìm lại không được.

"Vì sao nhất định phải là lá chắn?"

Tôi là nói vì sao nhất định phải là kiếm. Còn nữa, Nguyệt Thoái, tôi cảm thấy lời thoại này có thể sáng chói hơn đấy, như là "cho tôi một thanh kiếm, tôi cho cậu toàn thế giới" loại cảm giác này không tệ, cậu không thấy vậy sao? Ngữ khí với thần thái của cậu quá bình thản rồi, không thể mang đến tâm tình sôi sục cho đồng bạn.

"Hm... chỉ là bởi vì, tôi quen dùng hơn, thiện trường dùng kiếm, khống chế sẽ tinh chuẩn hơn, dùng tay không thì không đảm bảo lắm, phạm vi phòng thủ cũng nhỏ hơn, không dễ trông chừng các cậu."

Sau khi Nguyệt Thoái giải thích, Chu Sa nhướn mày.

"Muốn một thanh kiếm còn không đơn giản? Cứ cướp của bọn họ."

Nói xong, cậu chỉ về phía sĩ binh Lạc Nguyệt trong quần người, trang bị tiêu chuẩn của bọn họ đều là kiếm.

"Nhưng đó là vũ khí phệ hồn..."

Nguyệt Thoái cười khổ, hình như không muốn dùng loại vũ khí triệt để hủy diệt con người đó cho lắm.

"Đối với bạn bè đến từ Lạc Nguyệt, còn khách khí cái gì? Bọn họ cũng đã dùng vũ khí phệ hồn chém cho chúng ta rất đau khổ, chúng ta cũng lấy vũ khí phệ hồn chém bọn họ, để bọn họ thể nghiệm nỗi sung sướng của chúng ta, thế này mới công bằng!"

Ôi chao, lại biến thành lời kỳ quái rồi, nói như thể đang chơi trò ngược đãi một người thích đánh một người thích bị đánh vậy, từ khi có cái nguyền rủa này, tôi thật sự không cần làm người nữa...

"Tôi không biết cậu muốn nói cái gì, nhưng tôi cảm thấy cậu vẫn là đừng nói thì hơn."

Ánh mắt Chu Sa nhìn hắn lại trở nên khinh bỉ đến cùng cực, hiểu lầm giữa bọn họ không biết phải kéo dài đến lúc nào.

"Tôi cảm thấy vũ khí phệ hồn vẫn là hơi quá nguy hiểm, nếu ngộ thương người khác thì không tốt."

Sau khi Nguyệt Thoái giải thích như vậy, Phạm Thống tức thì cảm thấy lông tơ đều dựng lên, vội vàng gật đầu tán đồng ý kiến của cậu.

Nói đùa đấy à, ngộ thương! Cái từ ngộ thương này thực sự là quá đáng sợ! Loại chuyện xui xẻo này nếu như xảy ra, chắc chắn đều tập trung lên người tôi, bị vũ khí phệ hồn ngộ thương thì nguy to! Hơn nữa còn là bị bạn của mình chém, đây cũng quá bi thảm rồi đi!

Nguyệt Thoái và Chu Sa nhìn biến hóa đặc sắc trên mặt hắn, cũng đoán không ra trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, tóm lại, trước khi chưa quyết định ứng đối thế nào, bọn họ cũng chỉ có thể cầm

cự ở đây với mọi người, phòng ngự kẻ địch và công kích từ tứ phía.

"Người của Lạc Nguyệt phái tới mặc dù giai cấp khá cao, nhưng cũng không đến mức độ vô địch, số người bọn họ ít hơn, chung cuộc vẫn là chịu thiệt, chẳng lẽ những người được phái tới này đều không định trở về nữa sao?"

Chu Sa quan sát tình thế hiện trường, phát ra nghi vấn như vậy. Đích xác, Đông Phương Thành có ưu thế số người, tổ chức một chút rồi phái thêm một số người có đẳng cấp tua rua cao hơn, hẳn là có thể tiêu diệt đội quân này, mặc dù trong một mảnh hỗn loạn cũng nhìn không ra người của Tây Phương Thành phái tới rốt cuộc có bao nhiêu, nhưng số người kém xa Đông Phương Thành, đây là điều có thể xác định.

Cho dù bây giờ thoạt nhìn, vẫn không thể ngăn cản sĩ binh của Tây Phương Thành, nhưng cho dù bọn họ muốn rút lui sau khi thấy tình huống không ổn, lúc đó người cũng đã trộn lẫn vào trong quần người Đông Phương Thành rồi, muốn thoát thân sợ rằng cũng có độ khó.

"Đích xác, phái một đội tinh nhuệ đến hi sinh, không hợp lý lắm ... A."

Khi Nguyệt Thoái đang nghi hoặc tiến hành suy nghĩ, thì bởi vì liếc thấy bóng dáng nổi bật nào đó mà cả kinh, bọn họ thuận theo ánh mắt của cậu nhìn qua, lúc này mới chợt hiểu.

Ơ ơ -- Đó chẳng phải là... ma pháp kiếm vệ tên là Đừng Mà hay gì đó sao? Quả nhiên loại hành động này vẫn là phải có quan chỉ huy lãnh đạo, vừa rồi chúng ta làm sao không có phát hiện tồn tại của hắn?

Phạm Thống sau khi nhìn thấy Yiye, cả người tràn ngập bất ngờ, cái gọi là bất ngờ, chủ yếu là vì lâu như thế mới phát hiện

Yiye cũng ở trong quần người.

Là bởi vì hắn gần như không ra tay, cho nên mới không bị chú ý sao? Ở trong loại trạng huống này, mọi người hình như đều chú ý đao kiếm với kẻ địch trước mắt hơn, có thể nhàn rỗi nhìn xung quanh giống như chúng tôi bây giờ hình như không nhiều? Bằng không mọi người ở lúc phát hiện có một tên ba đường chỉ vàng xen lẫn ở bên trong sớm đã la hét bỏ chạy, hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu rồi đi?

Nhưng tôi cảm thấy bất luận là phục sắc hay là ba đường chỉ vàng trên người hắn đều rất nổi bật mà? Chỉ cần vô tình liếc một cái, thì rất khó không chú ý thấy đi? Mắt của con người luôn mẫn cảm với một vài thứ khác biệt với xung quanh, hắn cho dù không có hành động, cũng nên trở thành tiêu điểm trên sân mới phải chứ...?

Tôi biết rồi! Nhất định là bởi vì quá lùn! Nếu cứ luôn bị người phía trước che khuất, đương nhiên không dễ thấy mà! Ha ha ha ha, tôi thông minh quá đi mất --

"Một mình cậu ở đó cười bỉ ổi như thế là đang nghĩ gì vậy?"

Phạm Thống đang cao hứng vì mình đánh trúng điểm mấu chốt, liền đột nhiên bị lời nói lạnh nhạt của Chu Sa tạt một gáo nước lạnh.

"Cậu ít nhất cũng phải nói cười thầm chứ! Từ bỉ ổi cũng quá dễ nghe rồi!"

"Cậu cảm thấy bỉ ổi rất dễ nghe? Sau đó còn hi vọng khó nghe hơn một chút? Kiểu suy nghĩ này có hơi biến thái."

Bị một tên biến thái mắng biến thái, Phạm Thống cảm thấy tâm linh mình bị đả kích.

Một đứa con trai biến thành con gái sau đó bám riết lấy một

mỹ thiếu niên, trong số người tôi quen biết rõ ràng không có ai biến thái hơn cậu, cậu vậy mà không biết xấu hổ nói người khác sao...

"Nguyệt Thoái, cậu cũng nói câu nào đi!"

Phạm Thống biết, ở lúc người ta đang bận bảo vệ bọn họ, còn yêu cầu người ta bình phẩm, thực sự có hơi quá, nhưng hắn vẫn muốn tìm người giúp phản bác lời của Chu Sa, bằng không thật sự rất không cam tâm.

"Nếu Quỷ Bài kiếm vệ ở đây, tình thế sợ rằng bất lợi rồi."

Đáng tiếc Nguyệt Thoái thoạt nhìn không có bắt kịp đề tài, căn bản là ông nói gà bà nói vịt.

Mặc dù không nhận được viện trợ trên ngôn ngữ, nhưng câu này của Nguyệt Thoái cũng khiến Phạm Thống nổi lên lo lắng.

Ờ ha. Nói như vậy, bọn họ có một người ba đường chỉ vàng, chúng ta có cái gì?

Chúng ta... Người có thể nhìn thấy ở hiện trường, hình như chỉ có Vi Thị đại nhân? Nhưng thực lực cũng chênh lệch quá nhiều rồi đi?

Nếu cố muốn nói còn có Nguyệt Thoái, nhưng loại trường hợp này hẳn là không phải lúc để cho một cư dân tân sinh tua rua màu trắng ra tay...

◊◊◊◊

Đối với việc bị phân phối đi dẫn dắt đội tập kích, Yiye kỳ thực không thể nói là cao hứng.

Mặc dù hắn hiếu chiến, khinh bỉ thứ hòa bình giả dối được tạo ra vì nghi thức giữa Tây Phương Thành và Đông Phương Thành,

chẳng qua loại chuyện dẫn quân giết chóc đám lính cỏn con này, hắn thực sự không có một chút hứng thú. Những tua rua lam lam lục lục này ở trong mắt hắn không có bất cứ giá trị nào, ngay cả tư cách chiến một trận cũng không có, cùng lắm là tiện tay quét qua để cho bọn họ trở về đi hồi sinh, luyện thêm rồi hẵng tới sau, căn bản không thể kích thích hắn vung kiếm.

Sau khi Yiye tuân theo mệnh lệnh mang binh tới đây, gần như chỉ tiến lên theo sĩ binh, cùng lắm là hưởng thụ bầu không khí tràn lan chiến ý này, bởi vì âm thanh đao kiếm va chạm mà nở nụ cười lạnh, so với trạng thái rõ ràng trở mặt bất hòa như thế mà lại không thể đánh trước đó, vẫn là thế này sảng khoái hơn nhiều.

Trên thực tế, cho dù hắn cảm thấy cái nhiệm vụ này rất nhàm chán, cũng vẫn ngoan ngoãn tiếp nhận, nguyên nhân chính là so với hộ vệ Englar về Tây Phương Thành, đích xác chấp hành nhiệm vụ này thoải mái hơn.

Hơn nữa bên cạnh còn không có cái tên Yameidie cứ lải nhải suốt kia, hắn muốn làm thế nào cũng sẽ không có người can thiệp, có thể nói là tự tại hơn nhiều.

Nếu hắn biết bên chỗ đội hộ vệ đụng độ nữ vương Đông Phương Thành đích thân truy kích, có lẽ sẽ ảo não mình không gặp được, chẳng qua hắn lúc này thì không biết, hắn chỉ tùy hứng quét mắt nhìn quần người, cho dù biết bên trong sẽ không có đối tượng gì khiến mình cảm thấy hứng thú.

"Chậc, cường giả của Đông Phương Thành chạy đâu hết rồi? Chẳng lẽ chạy đến nơi an toàn trước rồi?"

Yiye không vui phàn nàn, rõ ràng bị mùi máu tanh trong không khí câu lên dục vọng chiến đấu, cảm giác bức bối này khiến người vô cùng khó chịu.

Chẳng qua, vốn là hành động công kích đơn phương truy đuổi,

sau khi trạng thái hỗn loạn ban đầu trải qua, cũng xuất hiện một số thay đổi.

Quần chúng Đông Phương Thành ban đầu chỉ lo hoảng loạn chạy trốn, vậy mà bắt đầu quay lại phản kháng, cho dù tốp rơi rụng phía sau thực lực không mạnh, dưới tình huống bất chấp tất cả, trái lại cũng có thể khiến sĩ binh hắn mang tới bị thiệt hại thậm chí vong mạng, khiến hắn nhíu mày.

Tất nhiên bắt nạt những kẻ yếu thì rất nhàm chán, nhưng hắn cũng không định rút lui trong chật vật. Sự thay đổi của kẻ địch là bởi vì cái gì, hắn cảm thấy cần thiết tìm cho ra.

Trên chiến trường hỗn loạn ồn ào, bất luận là âm thanh hay là bóng người, muốn xác thiết nắm bắt gì đó đều không dễ lắm. Nhưng mà, hắn vẫn nhanh chóng tìm ra -- tua rua màu tím đậm, đây là giai cấp cao nhất có thể nhìn thấy trên chiến trường rồi, tay nắm kiếm của hắn không khỏi chặt hơn.

Hắn phân biệt người khác thông thường không phải dựa vào mặt, mà là thực lực của người đó. Sức mạnh là điều kiện tiên quyết để hắn chú ý một người, sau khi thoáng sàng lọc nhân tuyển trong đầu, hắn đã rất nhanh chóng phán định được thân phận của đối phương.

"Là Vi Thị của Đông Phương Thành đi... Hình như có giá trị để giết?"

Dựa vào thái thế trước mắt, giữa hai quốc gia cho dù lập tức bạo phát chiến tranh, cũng là chuyện cực kỳ có khả năng, vậy thì vì thắng lợi của phe mình, giết chết nhân vật trọng yếu của nước địch, hắn cũng là thủ đoạn có thể áp dụng.

Tạo ra hỗn loạn cho nước địch, có lợi cho phe mình chiếm ưu thế, đây là đạo lý rất đơn giản, Yiye đương nhiên hiểu được.

Sau khi đã quyết định, Yiye lập tức có hành động. Gạt mọi người ra trực tiếp đến trước mặt Vi Thị, đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện khó, sĩ binh của Tây Phương Thành tự nhiên là không có ai dám chặn phía trước hắn, mà sĩ binh của Đông Phương Thành, hắn chỉ cần giơ tay một cái, mũi kiếm quét qua, lập tức trở thành một cỗ thi thế ngã trên mặt đất, căn bản không tạo thành chướng ngại.

Địch ý nhằm vào mình một cách minh hiển như thế, Vi Thị rất nhanh chóng đã phát giác được, khi tầm nhìn của bọn họ giao nhau, Yiye kiêu ngạo giơ kiếm của hắn lên, chỉa thẳng vào Vi Thị.

"Ngươi xuất hiện ở đây là bất hạnh của ngươi, cứ ngoan ngoãn trở thành chiến công của ta đi."

Vi Thị nghe không hiểu ngôn ngữ Tây Phương Thành, Yiye cũng không để ý điều này, hắn cũng không quan tâm đối phương có nghe hiểu ý của hắn hay không.

Hắn sẽ cho đối phương cơ hội chuẩn bị, bởi vì căn bản không cần thiết đánh lén.

Vi Thị mặc dù không biết hắn nói cái gì, nhưng cũng nhìn ra được ý bức chiến của Yiye, thân phận của đối phương hắn rất rõ, ba đường chỉ vàng kia cũng quá nổi bật muốn không nhìn thấy cũng khó.

Đây là trận chiến đấu không thể giành thắng lợi, mà kết cục bại trận chính là chết.

Cho dù như vậy, hắn vẫn lấy ra vũ khí của mình, cảm giác cầm quạt gấp bằng kim loại ở trong tay rất băng lãnh, nhưng hắn cho dù biết kết quả nghênh chiến tuyệt đối không giữ được tính mạng của mình, tự tôn của hắn cũng không cho phép hắn sợ hãi bỏ chạy.

Sau khi nhìn thấy biểu thị và ánh mắt kiên định của đối thủ, tâm thái vốn tùy tiện của Yiye cũng thoáng thay đổi.

"Có mấy phần cốt khí, chỉ đáng tiếc đây sẽ không thay đổi được điều gì."

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Trời cao vẫn là chiếu cố tôi, không có để tôi phơi thây ở nơi hoang dã, thật sự để cho nhóm Nguyệt Thoái tới kịp rồi, thật khiến người cảm động.

Chỉ cần có Nguyệt Thoái ở đây, cho dù thân ở trong trận địch, tôi cũng tin rằng có thể dựa vào cậu ấy để trở ra toàn thân!

Đây cũng không phải tôi không có chí khí, chỉ là tôi quen bồi dưỡng chí khí người khác, tự diệt uy phong của mình... Không, thành thật mà nói, bản thân không có sở trường, rốt cuộc có thể có chí khí gì chứ? Không có đánh mất dũng khí, còn đứng được đã là may rồi, mọi người đều là đao thật kiếm thật, cảm giác đó khủng bố biết bao.

Thẳng thắn mà nói ở lúc phân tích những chuyện này, tôi cũng cảm thấy mình rất là dửng dưng với xung quanh. Nếu bên cạnh không có người bạn lợi hại như vậy, tôi chắc chắn không thể nhàn rỗi suy nghĩ như thế.

Chẳng qua... Vi Thị đại nhân ngài thật sự không cần mạng nữa rồi! Tuy chính là ngài hạ lệnh mọi người không được bỏ chạy tự sát mà phải nghênh kích, chiếu theo lý thuyết nên lấy mình làm gương không e sợ đối mặt kẻ địch... Nhưng ngài không nhìn thấy ba đường chỉ vàng trên người hắn sao! Tên lùn tuy nhỏ con, nhưng đầy đủ ngũ tạng... Không phải, tôi là nói thực lực của hắn không đơn giản!

Ngài muốn ở đây làm gương cho sĩ binh, hi sinh cho quốc gia

sao? Không cần thiết làm đến mức này đi? Mặc dù tôi trước giờ chẳng làm sao thích ngài, cũng có chút kính nể đối với dũng khí của ngài rồi, chẳng qua đây căn bản là hi sinh vô nghĩa đi? Con người ta cần gì phải vì tranh một chút khẩu khí mà làm đến mức này đây?

Hơn nữa, từ tình thế này cũng có thể phát hiện ngài quả nhiên rất không được lòng người. Cũng không có kích thích quần chúng xông ra nói mấy câu như là "Vi Thị đại nhân! Ở đây có chúng tôi lo, ngài đi trước!" vân vân. Hoàn toàn không có người liều chết vì ngài...

Nhưng loại nhân vật được người bảo vệ này, cảm giác vẫn là Lạc Thị thích hợp hơn. Nhưng cậu ta không biết chạy đi đâu rồi, đến bây giờ vẫn không xuất hiện, mọi người đều rất lo lắng cho cậu ấy.

Tóm lại, tôi sắp ở đây nhìn Vi Thị đại nhân bị thảm sát rồi sao?

Vậy... Nguyệt Thoái, cậu có muốn cân nhắc việc cứu ngài ta không? Chẳng qua mặt của cậu với thực lực không phù hợp màu sắc tua rua của cậu có hơi mẫn cảm... Chuyện này vẫn thật là khó làm...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 6 + 3: Đồng Bạn Vô Năng Còn Đáng Ghét Hơn Kẻ Địch Hữu Năng

"Tên đồng bạn kia của ngươi chắc không phải vô năng chứ?" -- Yiye

"Cho nên thật ra là đồng bạn hữu năng đáng ghét hơn kẻ địch hữu năng?" -- Nguyệt Thoái

"Không, phải là đồng bạn hữu năng còn đáng ghét hơn đồng bạn vô năng." -- Chu Sa

"Bằng không đừng làm đồng bạn nữa, đủ phiền lắm rồi!" -- Phạm Thống

Khi Yiye giơ kiếm muốn đánh, với sát ý lộ liễu của hắn thì bất cứ ai trong phạm vi cũng cảm nhận được.

Đánh vỡ bầu không khí hiện giờ, là một hòn đá chuẩn xác bắn lên thân kiếm của hắn, sự can thiệp đột ngột này khiến ánh mắt hắn ngưng đọng, không vui tìm kiếm người làm ra chuyện này rốt cuộc là ai.

Hòn đá là do Nguyệt Thoái ném, chẳng qua hành vi này cũng chỉ có thể tạm thời thu hút chú ý của hắn, kéo dài chút thời gian, dưới tình huống không muốn đối đầu chính diện, chuyện cậu có thể làm cũng không nhiều.

Chỉ là, có lẽ thật sự là mạng Vi Thị chưa đến lúc chấm dứt, khi Yiye xách kiếm xoay sang hắn lần nữa, kiếm hắn vung ra được giữa chừng, lại bị một đạo kiếm quang màu vàng ngăn cản.

Lần này bởi vì có phương hướng minh xác, muốn tìm ra là ai thì rất dễ, huống hồ người phát ra đạo kiếm khí ngăn cản đó, rất nhanh chóng đã hiện thân ở chỗ không xa, hoàn toàn không có ý định né tránh.

"Âm Thị..."

Mặc dù lúc nhìn thấy kiếm quang đã đoán được người tới là ai, nhưng khi thật sự nhìn thấy người xuất hiện, tâm tình Vi Thị vẫn có chút phức tạp, mà Âm Thị vừa đứng lại, nhìn thấy rõ người đối đầu với Yiye là Vi Thị, hắn lập tức cười một cách xấu xa.

"A! Vi Thị chết tiệt! Vì sao là ngươi hả! A a -- đáng ghét, sớm biết người tên lùn muốn chém là ngươi, ta vì sao phải bẩn tay cứu ngươi chứ! Kiếm này chém xuống tốt biết bao! Chết tiệt --"

Đám người Phạm Thống đang quan sát bên cạnh cũng không biết phải nói gì.

So với bẩn tay... Âm Thị đại nhân tình huống này nên gọi là bẩn miệng mới đúng chứ? Cái vẻ mặt hận không thể tự chặt tay mình của ngài là sao hả? Cứu Vi Thị đại nhân khiến ngài đau khổ đến thế sao? Các ngài tốt xấu gì cũng là chung một nước mà?

Tôi thấy Vi Thị đại nhân vốn cũng chẳng muốn cảm tạ ngài, bây giờ sắc mặt cũng đen thui rồi, chậc chậc chậc...

"Âm Thị? Đến đúng lúc lắm, lần này cuối cùng cũng có đối thủ rồi."

Có một kẻ địch xen ngang, Yiye không hề hoảng hốt, trái lại còn phấn chấn hơn, cũng lập tức di chuyển mục tiêu.

"Chờ -- Chờ một chút --! Ngươi vốn là định đánh với hắn đi! Vậy thì chiếu theo thứ tự, ngươi không chém xong hắn ta sẽ không đấu với ngươi!"

Âm Thị vừa thấy Yiye sắp động thủ, lập tức cao giọng ngăn cản hắn, lời nói ra cũng khiến người mất đi năng lực phản ứng.

Hắn là dùng ngôn ngữ Tây Phương Thành nói, Vi Thị nghe không hiểu, nhưng mọi cư dân tân sinh ở hiện trường cũng sẽ không nghe không hiểu.

"Đối thủ tua rua màu đen thuần xuất hiện ở trước mắt ta, ta vì sao phải phí sức đi giết hắn?"

Sau khi Âm Thị xuất hiện Yiye hiển nhiên hoàn toàn mất đi hứng thú với Vi Thị, thậm chí quên luôn cả mục đích muốn giết một tên trong tầng lớp cao để khiến Đông Phương Thành hỗn loạn.

"A, ngươi không đánh với hắn trước ta sẽ không đấu với ngươi! Ta nếu chạy đi cho ngươi đuổi, ngươi cũng không làm gì được ta!"

Phát ngôn của Âm Thị đã đến mức độ khiến người tuyệt vọng.

Ai mau đi kéo Âm Thị đại nhân xuống giáo dục lại một phen với! Xúi giục kẻ địch giết người phe mình như vậy mà đúng sao! Ngài căn bản là người của Lạc Nguyệt đi!

Cư dân tân sinh Đông Phương Thành ở hiện trường hẳn là có rất nhiều người sản sinh suy nghĩ giống Phạm Thống, may thay, Âm Thị không thể giỡn nhây bao lâu, người có thể ngăn hắn lại đã xuất hiện rồi.

Yameidie đối với Yiye, có lúc là công tắc ngăn chặn Yiye, có lúc là chất xúc tác nộ khí của Yiye, so với tình huống không đảm bảo như vậy, tỷ lệ Lăng Thị thành công ngăn cản Âm Thị làm loạn tuyệt đối cao hơn nhiều.

"Âm? Ngươi chẳng phải nói chạy qua trước để giúp đỡ, bây giờ là đang làm cái gì?"

Có lẽ là bởi vì tốc độ không nhanh bằng Âm Thị, Lăng Thị xuất hiện muộn hơn, chẳng qua chỉ cần xuất hiện kịp thời, vẫn chưa để cho Vi Thị bị làm thịt, đó cũng không tính là muộn.

"A, cái này à, a..."

Dù sao cũng đã làm chuyện có lỗi, Âm Thị nhất thời khó có thể trả lời, Vi Thị trên cơ bản đang ở trong tình huống không muốn chịu trách nhiệm trả lời và có chút ngơ ngác, cho nên cũng không nhìn Lăng Thị, thế là Lăng Thị đành chuyển sang người ở gần đó tìm đáp án.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, ở đây có ai có thể trả lời vấn đề của ta?"

Bị cuốn vào ân oán tình thù giữa mấy vị đại nhân, khẳng định sẽ không có kết cục tốt, mọi người đều rất thức thời mà ngậm miệng, tránh cho vạch trần Âm Thị để rồi bị Âm Thị ghi hận.

"A! Lăng Thị! Bây giờ không phải lúc hỏi vấn đề này, chúng ta mau đuổi những tên Lạc Nguyệt này chạy đi thôi!"

Âm Thị cuối cùng cũng nói ra một câu tiếng người, nhưng đây chỉ là để đánh lạc chú ý của Lăng Thị khỏi chuyện trước đó.

"Đúng thế. Sao ngươi vẫn chưa công kích? Chờ cái gì?"

Lăng Thị vừa hỏi như vậy, Âm Thị tức thì không tìm được trả lời, chỉ có thể khó chịu trừng Vi Thị một cái, sau đó cùng Lăng Thị liên thủ đối phó Yiye.

Ở trận chiến bậc cao, Vi Thị không có cửa nhúng tay, cho nên hắn vẫn là quay đầu tiếp tục phụ trách chỉ huy người Đông Phương Thành đối phó sĩ binh Tây Phương Thành, mà đối với trận chiến của Yiye, mặc dù là hai chọi một có chút không công bằng, chẳng qua đây vốn không phải quyết đấu yêu cầu đối quyết công bằng, trên chiến trường không cần gì khác ngoài thắng lợi, song

phương đều hiểu đạo lý này, bởi thế cũng không có người đề xuất dị nghị.

"Nguyệt Thoái, tên lùn sẽ thua hay là sẽ thắng?"

Trong bất tri bất giác, Phạm Thống lại từ trạng thái căng thẳng vừa rồi khôi phục lại trạng thái đứng ngoài xem kịch.

"Vậy thì phải xem định nghĩa thắng thua là gì."

Nguyệt Thoái trả lời hắn như vậy.

Hm, Nguyệt Thoái, cậu có thể nói dễ hiểu hơn một chút không? Lời này nghĩa là gì?

Chẳng qua Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân, một người chủ yếu công kích một người chủ yếu phòng ngự, phối hợp với nhau vẫn tốt thật đấy, nhìn không ra người tự coi mình là trung tâm và hay tùy tiện làm loạn như Âm Thị đại nhân cũng sẽ có ngày phối hợp tốt với người khác, đây là do ăn ý sao?

Hay là... Kỳ thực chỉ có Lăng Thị đại nhân phối hợp quá tốt với ngài ta mà thôi?

Mà dưới tiến kích liên hợp này vẫn chưa lộ bại tướng, tên lùn quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, hay là song phương đều vẫn chưa lấy ra bản lĩnh thật? Luôn cảm thấy trong không khí không có quá nhiều sát khí đáng sợ và cảm giác áp bức...

"Âm, ngươi có thể nghiêm túc hơn không?"

Lăng Thị ứng phó công thế càng ngày càng ngoan lệ của Yiye, đã có chút mệt mỏi mà nhíu mày rồi, muốn kết thúc chiến đấu chủ yếu vẫn là do bên công kích quyết định, cho nên hắn chỉ có thể phàn nàn với đồng đội không chịu dốc toàn lực này.

"A, ta có nghiêm túc mà..."

"Nhìn không ra."

"Có lẽ là có chút nghiêm túc vừa lại không nghiêm túc lắm..."

"Vậy ta cũng sẽ không quá nghiêm chỉnh bảo vệ ngươi nữa, để ngươi phun chút máu đầu óc sẽ tỉnh táo hơn."

"A! Đừng nhá! Kiếm của tên lùn thoạt nhìn chém xuống sẽ rất đau - Oa! Đau quá! Ngươi cố ý để lộ sơ hở thật đấy à! Thật quá đáng!"

"Hắn không có sử dụng lực phệ hồn, trúng một hai cái cũng sẽ không chết, ngươi có thể hưởng thụ cho đã cảm giác va chạm với kiếm."

"Lão già chết tiệt! Vô lương tâm! Vô Tình vô nghĩa! Ngươi đối đãi anh em tốt như vậy sao! Rốt cuộc là ai nói không chịu nổi khi ta bị thương!"

"Chắc không phải ta đâu, ai vậy nhỉ? Là Anh sao?"

Phạm Thống ở cách đó một đoạn đang thảnh thơi quan sát, một lần nữa cạn lời.

Hai vị đại nhân... Vốn phối hợp một cách chặt chẽ không kẽ hở, làm sao thoáng cái đã làm trò cười rồi? Thái độ không nghiêm túc tôn trọng đối thủ của các ngài, thực sự không tốt lắm đi? Lỡ bất cẩn thua mất, chúng tôi cũng cười không nổi --

So với hành vi như đang đùa giỡn của Âm Thị và Lăng Thị, Yiye thì không vui nhìn công kích của mình bị Âm Thị kiềm chế, rồi bị Lăng Thị triệt tiêu. Dưới hợp tác của bọn họ, muốn làm trọng thương bọn họ cũng không dễ, hành động tập kích nhân viên Đông Phương Thành, phần lớn cũng khó có thể đột phá tiếp rồi.

Hắn có thể dốc toàn lực đánh với bọn họ, nhưng kết quả phần lớn là lưỡng bại câu thương, cho dù làm như vậy có lẽ có thể thỏa

mãn khát vọng chiến đấu của hắn, nhưng như vậy, những sĩ binh hắn mang đến, sợ rằng về không được nữa.

"Chậc!"

Lúc nên làm lựa chọn thì không thể do dự lãng phí thời gian, Yiye sau khi quyết định không dây dưa nữa, lập tức phát tín hiệu rút lui, để cho mọi sĩ binh Tây Phương Thành biết để lui.

"A, bọn họ muốn đi rồi, vậy là hết chuyện rồi chứ?"

Âm Thị hoàn toàn thiếu hụt ý chí chiến đấu, vào lúc này, ý kiến của Lăng Thị và Vi Thị tương đối tương đồng.

"Người khác cũng đã xâm phạm chỗ chúng ta rồi, làm sao có thể bỏ qua như vậy! Đương nhiên phải truy kích!"

"Vi Thị chết tiệt, ngươi có bản sự sao không tự mà truy..."

"Xác thực không nên bỏ qua như vậy, có điều muốn dựa vào ngươi, có lẽ là không thể nào, sau khi xin chỉ thị từ Anh rồi xem sau đó làm thế nào đi, đầu tiên sắp xếp người của chúng ta về Đông Phương Thành trước đã."

Lời Lăng Thị nói, Âm Thị cuối cùng cũng nghe lọt, dưới tình huống kẻ địch rút lui, muốn sắp xếp người của mình rời khỏi tự nhiên là dễ hơn nhiều, mà lúc này, máy thông tin phù chú của Âm Thị vang lên, người liên lạc hắn là Nguyệt Thoái.

Chủ yếu dưới vô số ánh mắt, cứ như thế đi qua nói chuyện với đại nhân vật, hình như không ổn lắm, cho nên sau khi cuộc chiến kết thúc, nhóm Phạm Thống mới để Nguyệt Thoái làm đại biểu, thông qua máy thông tin phù chú báo chuyện Lạc Thị mất tích.

Về phần vì sao là nói cho Âm Thị mà không phải nói cho Lăng Thị, thuần túy là bởi vì áp lực khi nói chuyện với Lăng Thị lớn hơn, dù sao thì hắn cũng đang ở bên cạnh, vậy thì nói với Âm Thị

cũng thế thôi.

"A, cái gì? Không tìm được tiểu Lạc Thị?"

Âm Thị sau khi nhận cuộc gọi rồi nói ra câu này, Lăng Thị và Vi Thị bên cạnh tức thì cũng biến sắc nhìn hắn.

"Ta biết rồi ta biết rồi... các ngươi về trước đi, bọn ta xử lý sau."

Sau khi ngắt cuộc gọi, Âm Thị lập tức chuyển sang Lăng Thị.

"Lăng Thị! Làm sao đây! Tiểu Lạc Thị hình như biến mất rồi!"

"Bọn ta đều nghe thấy rồi."

Lăng Thị bình tĩnh đáp lại một câu với hắn, Âm Thị thì tiếp tục hoảng hốt hỏi.

"A, làm sao đây làm sao đây, có phải là bởi vì chúng ta đã nói chuyện của Huy Thị với nó? Nó chắc sẽ không, chắc sẽ không nghĩ quẩn..."

"Cái gì mà chuyện của Huy Thị? Các ngươi đã làm cái gì?"

Vi Thị không biết chuyện xảy ra ở chỗ lều chính trước đó, chẳng qua từ mấy chữ mấu chốt cũng đủ khiến sắc mặt hắn thay đổi.

"Chính là nói với nó chuyện của Huy Thị đó! A, đừng nói ở đây nữa!"

Âm Thị hiếm khi trả lời vấn đề của Vi Thị, mà ở đây đích xác không phải địa điểm tốt để đàm thoại, đặc biệt là một số chuyện nào đó không muốn để người khác biết.

"Chuyện của Lạc Thị, đầu tiên hỏi ý tứ của Anh rồi tính."

Lăng Thị cảm thấy nên do Tịch Anh quyết định tiếp đến nên xử lý thế nào, mà không phải bọn họ tự xử lý.

"Nhưng Anh bây giờ đang trở về nghỉ ngơi, căn dặn ai cũng không được quấy nhiễu --"

"Nếu là chuyện của Lạc Thị, thông báo một chút hẳn là không sao cả, Vi Thị, ngươi tiếp tục xử lý việc rút lui, chuyện này bọn ta phụ trách là được."

Bởi vì Âm Thị không có phản đối, Vi Thị cũng không có ý kiến khác, sự tình cứ quyết định như vậy.

"Hi vọng bọn họ có thể tìm được người."

Mặc dù không có giao tình gì với Lạc Thị, Chu Sa vẫn nói một câu như vậy, dù sao cũng là bạn của bạn, cũng không phải người đáng ghét, có thể an toàn trở về đương nhiên là tốt nhất.

"Có lẽ... cậu ấy cần một chút thời gian yên tĩnh cho mình?"

Nguyệt Thoái cuối cùng cũng nói ra câu có liên quan đến chuyện này.

"Nếu như muốn trốn để không bị tìm được, vậy chúng ta cũng không có cách nào, chỗ gần tế đàn Trầm Nguyệt cậu ấy hẳn là cũng đã tới không ít lần, sau khi bình tĩnh lại, muốn tự mình về chắc là không có vấn đề..."

Sau khi nghe cậu nói như vậy, Phạm Thống nhíu mày.

Nguyệt Thoái, lời này của cậu làm sao giống như là lấy tình huống của mình ra để nói? Tôi cảm thấy cậu đúng là sẽ biến mất mấy ngày ở lúc cần bình tĩnh, để mọi người tìm không được cậu, như vậy không tốt lắm đi? Có phiền não vẫn là thương lượng với bạn bè thì tốt hơn chứ, im im một mình sẽ có vấn đề đấy.

Hơn nữa... cậu thật sự không định nói về thân thế của cậu sao? Cho dù cậu muốn nói cậu kỳ thực là Huy Thị, tôi cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc, việc cậu là ai, tôi trái lại không để ý lắm, đây chỉ thuần túy là tò mò thôi, không làm cho rõ trong lòng cứ ngứa ngáy...

"Chẳng qua, chúng ta có thể cứ thế trở về sao? Sẽ không có vấn đề?"

Chu Sa nói xong, nhìn mặt của Nguyệt Thoái, Phạm Thống suy nghĩ mấy giây mới hiểu cậu là chỉ cái gì.

Mặc dù Nguyệt Thoái ở Đông Phương Thành vẫn chưa đến mức quá nổi tiếng, nhưng người từng nhìn thấy cậu cũng không tính là ít, ngoại trừ cư dân tân sinh ít thâm niên hơn, trước đây ấn tượng của mọi người đối với cậu cùng lắm chỉ tới mức "gương mặt Tây Phương Thành có bảy phần giống Huy Thị đại nhân", mà bây giờ người tham gia nghi thức đều nhìn thấy khuôn mặt của thiếu đế Tây Phương Thành rồi, nghi vấn sợ rằng cũng sẽ từ "thiếu đế Lạc Nguyệt là Huy Thị đại nhân sao" dính đến người có tướng mạo tương tự là Nguyệt Thoái.

Con người ta trông giống ai cũng không sao, chính là không thể giống kẻ địch. Trông giống kẻ địch, bất luận bạn với kẻ địch rốt cuộc có quan hệ hay không, đều sẽ có phiền toái nhất định, bị bắt bẻ, bị bàn tán, bị người giận lây...

Muốn tiếp tục ở lại Đông Phương Thành, sợ rằng sẽ có rất nhiều vấn đề, cho dù muốn dọn đi, chỉ sợ cũng không có nơi nào để đi.

Haiz, người ta là tội phạm mới cần chỉnh hình trốn sang nước ngoài, Nguyệt Thoái tình huống của cậu là xui xẻo bị vạ lây đi?

"Trước hết cũng chỉ có thể trở về, cho dù che mặt cũng không ích gì, nhìn thấy cũng đã thấy rồi."

Thần tình của Nguyệt Thoái tỏ ra có mấy phần khó xử, đại khái cũng nghĩ không ra biện pháp giải quyết nào.

"Chỉ cần tiếp tục xảy ra chuyện lần trước, đã cảm tạ trời đất rồi."

Tôi là nói đừng xảy ra nữa, cảm ơn. Bởi vì khi bạn của cậu bị trói đi làm con tin, đây vẫn chưa đủ khủng bố. Bởi vì bị trói đi làm con tin kết quả thấy cậu đồ sát một đống người rồi lại suýt nữa chém luôn cả tôi, đây thì càng không ổn, nếu như xảy ra thêm lần thứ hai, tôi nghĩ chúng ta không làm bạn bè được rồi... ý tôi là, vận khí của tôi không tốt lắm, không phải lần nào cũng có người đến cứu tôi, nếu thật sự bị cậu chém thì không còn duyên gặp lại nữa.

"Không đâu, sẽ không xảy ra nữa."

Nguyệt Thoái vào lúc này trái lại như có thần giao cách cảm với hắn, nghe hiểu hắn đang nói cái gì, cũng bởi thế trở nên hoảng hốt.

"Cậu bất luận đi đâu tôi cũng sẽ đi cùng với cậu, như vậy sẽ không gặp sự cố nữa!"

... A? Bảo vệ sát bên cạnh? Như vậy đúng không? Hình như có chỗ nào quai quái?

Mặc dù chúng ta trước kia gần như đều cùng ra cùng vào với nhau, nhưng cũng chưa đến mức độ này, tôi cảm thấy... Đây vẫn là không ổn lắm nhỉ? Cái đó... mặc dù tôi cảm thấy rất quái gở khi đám con gái giờ giải lao rủ nhau đi vệ sinh, nhưng ít nhất cũng thường thấy, cho nên vẫn có thể chấp nhận, đám con trai rủ nhau đi vệ sinh?... Có bệnh à!

Tôi rất cảm kích tâm ý của cậu cũng rất không muốn bị người bắt đi, nhưng, nếu tôi bị người ta hiểu lầm, vậy há chẳng phải

càng khó kiếm bạn gái rồi!

Sau khi suy nghĩ rõ lợi với hại, Phạm Thống lập tức ra sức lắc đầu, sợ mở miệng từ chối sẽ bị nguyền rủa nói ra chữ "được".

"Ơ? Không được à? Vì sao?"

Nguyệt Thoái thoạt nhìn chẳng hiểu gì cả, Phạm Thống chỉ có thể khéo léo giải thích.

"Cứ luôn không đi chung với nhau thì quá âm thầm rồi!"

"Là vấn đề này? Vậy... tôi có thể theo dõi từ xa?"

Không... đừng theo dõi tôi đi vệ sinh! Đừng như vậy! Tôi nổi hết da gà rồi!

Mà cậu làm sao đột nhiên hiểu hết tôi nói cái gì vậy? Năng lực phiên dịch đột nhiên tinh tiến đấy à?

"Phạm Thống, cậu thật sự rất chướng mắt."

Chu Sa đột nhiên xen vào một câu, khiến Phạm Thống tức thì có chút không biết nên nói cái gì.

Làm sao? Muốn làm bạn gái người ta thì phải có quan hệ tốt với bạn của người ta đấy nhá! Ghen cái gì! Nguyệt Thoái dù thế nào cũng không thể trở thành người thấy sắc quên bạn đâu!

"Chu Sa, sao cậu cứ khó chịu với Phạm Thống hoài vậy?"

Bạn của mình bị nói chướng mắt, Nguyệt Thoái đương nhiên sẽ không để yên, chẳng qua vấn đề này còn cần phải hỏi, cậu cũng chậm tiêu quá đi.

"Hứ."

Chu Sa quả nhiên không muốn trả lời vấn đề của cậu, dưới

tình huống không nhận được hồi ứng, Nguyệt Thoái cũng chỉ có thể như vậy, tiếp tục ù ù cạc cạc đối với sự bất hòa giữa hai người bạn cùng phòng.

◊◊◊◊

Dưới tình huống không có kẻ địch quấy nhiễu, quá trình trở về Đông Phương Thành rất thuận lợi, chiếu theo thứ tự sắp xếp, đi vào truyền tống trận, sau đó chớp mắt đã đến rồi.

Từ khi đi theo đội xe đến tế đàn Trầm Nguyệt, trong thời gian hội nghị kéo dài, bọn họ cũng đã ở đó một thời gian không ngắn, bây giờ đã an toàn trở về Đông Phương Thành, khi nhìn thấy đường phố quen thuộc, vẫn thật có cảm giác hoài niệm.

Cảm giác về nhà hẳn là thế này đi, tuy nói mới ở chưa được bao lâu, nhưng Đông Phương Thành là nhà của Phạm Thống sau khi đến thế giới này, điều đó sẽ không thay đổi, cuộc sống lâu dài về sau thế nhưng đều phải ở lại đây rồi.

Không... câu "cuộc sống lâu dài" kia hình như còn phải bàn bạc. Nghi thức chú nhập vương huyết thất bại rồi -- chúng tôi rốt cuộc còn có bao lâu để sống hả -- AAAA, trước kia toàn lo chuyện khác, trái lại quên mất chuyện này! Vì sao cuộc sống cứ phải khốn khổ như vậy đây?

"Nguyệt Thoái! Phạm Thống! Chu Sa! Thật tốt quá! Các cậu đều sống sót trở về --"

Người nhìn thấy bọn họ rồi mừng rỡ chạy tới là Bích Nhu, không ngờ sẽ có người quen chạy ra đón, bọn họ đều có chút giật mình.

"Cô còn đặc biệt ra tìm chúng tôi à..."

Thần tình của Nguyệt Thoái thoạt nhìn lại có chút phức tạp, Phạm Thống đến bây giờ vẫn không hiểu quan hệ giữa cậu và Bích

Nhu.

Haiz, Bích Nhu tiểu thư, quan hệ nam nữ của cô có thể đừng rắc rối khó hiểu như vậy được không? Thế này sẽ khiến người rất khó mở rộng lòng giao du với cô đấy.

"Bên trong thành rất là loạn, nghe nói nghi thức gặp sự cố? Đã chết rất nhiều người, nghe người sống lại từ ao nước nói có vẻ rất kinh hiểm, tôi rất lo các cậu liệu có xảy ra chuyện hay không..."

Ồ? Đúng rồi, nói như vậy, ao nước hôm nay hẳn là nhộn nhịp chưa từng có, chắc là chật kín nhỉ? Đáng tiếc tôi không ở trong thành, bằng không thật muốn đi xem náo nhiệt, bây giờ phần lớn chắc đã rời khỏi hết rồi, a, nói đến một đống nam nữ lõa thể cùng nhau sống lại, liệu có xấu hổ không ta...

Mà những người sống lại từ ao nước này, có không ít là tự sát đi? Không biết Vi Thị đại nhân sẽ phán quyết thế nào, có khi sẽ lại tử hình hàng loạt, thật muốn mặc niệm thay cho bọn họ.

"Ừ, chúng tôi không sao."

Bởi vì Chu Sa không muốn nói chuyện với Bích Nhu, Phạm Thống cũng duy trì trầm mặc, Nguyệt Thoái đành phụ trách nói chuyện với Bích Nhu.

"Bên đó đã xảy ra chuyện gì sao..."

Nếu như là Mễ Trọng đến hỏi vấn đề này, Phạm Thống sẽ cho rằng hắn chỉ là muốn nghe ngóng tin tức bán lấy tiền, mà người hỏi là Bích Nhu... Phạm Thống vẫn không cảm thấy cô có động cơ đơn thuần.

Dù sao Bích Nhu cũng là đến từ Tây Phương Thành, địa vị ở bên đó hình như cũng không thấp, Phạm Thống theo trực giác cho rằng cô biết những chuyện nào đó.

Nếu là muốn nghe ngóng tình báo, thì lấy những thứ cô biết để trao đổi -- đơn phương moi móc tình báo là chuyện thất đức cũng không công bằng, đạo lý này cô không hiểu à?

"Thiếu đế từ chối hợp tác, đàm phá đổ vỡ."

Bởi vì lần này tới lượt Nguyệt Thoái im lặng, Chu Sa bèn thay cậu trả lời.

Ơ! Chu Sa cậu nói nhanh như thế làm gì! Vốn còn định dùng nó để xem cô ta có tiết lộ cái gì không --

"Thiếu đế?"

Trên mặt Bích Nhu thoáng thất thần mấy giây, chẳng qua, cô cũng chỉ nhẩm từ này, không có nói thêm cái gì.

"Bích Nhu, cô ở Lạc Nguyệt hẳn là cũng không có thân phận địa vị, cô có biết vì sao nữ vương Dạ Chỉ lại phá hoại hợp tác không?"

Câu này của Phạm Thống vẫn thừa hưởng truyền thống nguyền rủa, hoàn toàn không truyền đạt được bản ý của hắn.

"Cậu làm gì xem thường người khác vậy chứ!"

Bích Nhu trợn tròn mắt, hiển nhiên lại quên việc hắn nói chuyện sẽ bị đảo.

"Phạm Thống là nói, cô ở Lạc Nguyệt hẳn là có thân phận địa vị, không biết thiếu đế Lạc Nguyệt vì sao lại phá hoại hợp tác."

Nguyệt Thoái thở dài giúp phiên dịch, hình như cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Ôi tốt quá! Nguyệt Thoái cậu hoàn toàn chính xác! Cậu rốt cuộc là từ lúc nào trở nên hiểu tôi như vậy, cậu vỡ trí khôn rồi?

"Loại chuyện đó... loại chuyện đó tôi mới không thèm quản, bây giờ chuyện của Lạc Nguyệt đều không còn quan hệ với tôi nữa!"

Tâm tình Bích Nhu khi nói những lời này khiến người rất khó phân biệt rốt cuộc bao gồm những gì, nhưng cô hình như hoàn toàn không muốn nhắc đến chuyện ở Tây Phương Thành.

"Hả? Vậy cô không định cả đời này đều không về Lạc Nguyệt nữa?"

Phạm Thống không nhịn được hỏi vấn đề này, nếu đã nói không thể cưới, cảm giác hẳn là có vướng mắc ở cố hương, nhưng Bích Nhu có vẻ như muốn ở lại, đây khiến hắn có chút nghi hoặc.

"Tôi đã không còn lý do ở lại đó nữa, trở về làm gì..."

Thần tình khi cô trả lời vấn đề này có chút hiu quạnh, mà lần này người mở miệng lại là Nguyệt Thoái.

"Lý do ở lại đó... là cái gì?"

Câu này của cậu thoạt nhìn không giống như là thuận miệng hỏi, từ ngữ khí của cậu phán đoán, đáp án của vấn đề hẳn là rất quan trọng đối với cậu.

Ồ, Nguyệt Thoái, cậu đừng bộc lộ sự thật rằng cậu rất để ý cô ta nữa. Không phát hiện bên cạnh Chu Sa lại bắt đầu phát tán hào quang bất thiện rồi sao?

Nếu như ngày nào đó cậu chạy đến hỏi tôi nên chọn ai, tôi thế nhưng không thể cứu cậu. Chẳng qua dựa vào ánh mắt khách quan, tôi cảm thấy cậu tốt hơn vẫn là nên chọn Chu Sa, khuôn mặt với vóc dáng đều đại thắng! Hơn nữa Bích Nhu với Âm Thị đại nhân nồng nhiệt như vậy, cậu vẫn nên từ bỏ mà chọn cô gái... đồng bóng chung tình với cậu đi? Dù sao tôi thấy cậu cũng không phải để ý lắm, có thể làm bạn gái vừa lại có thể làm bạn bè đáng

tin cậy, cảm giác như mua một tặng một vậy, không tệ đâu!

Nhưng ngẫm kỹ lại, Chu Sa rõ ràng có địch ý với tôi, tôi vì sao phải nói giúp cậu ta chứ, nhưng Bích Nhu thì lại có mối thù ba ngàn xâu tiền, thân là một gã hẹp hòi, lúc này vẫn thật là khó xử...

"Tôi không muốn nói."

Mỗi một người đều có bí mật để ở trong lòng, không muốn cho người khác biết, chuyện này đối với Bích Nhu mà nói có khả năng cũng là như vậy.

"Dù sao cô cũng muốn trở về rồi, nói đi mà --"

Phạm Thống bất chấp chướng ngại của mình, bởi vì lòng tò mò sai khiến nên tiếp tục theo đuổi đề tài này.

"Các cậu biết làm gì?"

Bích Nhu cảm thấy không vui lắm đối với việc Phạm Thống dây dưa ở đề tài này, Phạm Thống thì nhún vai.

"Cô toàn chuyện gì cũng nói cho chúng tôi, chúng tôi rất không tò mò đối với chuyện của cô, hiếm khi hỏi cô một lần, cứ nói đi mà --"

Có lẽ là bị lời nói ngược của Phạm Thống chọc giận, Bích Nhu thoáng cái không thèm suy nghĩ mà lớn tiếng nói ra.

"Vị hôn phu của tôi đó!"

Ồ - Vị hôn phu à --

Hả? Ủa? Từ từ đã, cô nói cái gì?

"Vị -- vị hôn thê?"

"Là vị hôn phu! Vị hôn phu!"

Cô lại quên tôi sẽ nói ngược rồi, đừng tiến hành cuộc tranh cãi ấu trĩ như trẻ con này được không?

Cho nên... vị hôn phu là chuyện làm sao? Sắc mặt của Nguyệt Thoái tôi đã không biết phải hình dung làm sao nữa, cô có cần nói gì đó để thần tình cậu ấy dịu đi chút không?

"Có vị hôn phu, làm sao còn bám dính đàn ông khác."

Dáng vẻ nghiêng mắt liếc nhìn của Chu Sa cho thấy cậu không vui, Bích Nhu tự nhiên là lập tức phản bác.

"Cho nên tôi nói anh ấy đã không còn nữa! Mặc dù vốn không có muốn kết hôn, a, đó không phải trọng điểm!"

"A! Vị hôn phu? Cái gì vị hôn phu?"

... Âm Thị đại nhân, ngài từ đâu bốc ra vậy?

Phạm Thống khi đang hoảng hồn phát hiện Âm Thị đột nhiên xuất hiện, cũng vô thức nhìn ra sau.

Oa! Quả nhiên nơi có Âm Thị đại nhân là có Lăng Thị đại nhân!

Tôi mới vừa định lấy máy thông tin phù chú nói cho Âm Thị đại nhân cái tin tức to bằng trời này, ngài ta đã tự nghe thấy rồi, vẫn thật là không khéo...

"Tiểu Nhu! Em có vị hôn phu sao?"

"Ặc, coi như là có..."

Đối mặt với Âm Thị tự nhiên xuất hiện lại còn mang vẻ mặt căng thẳng, Bích Nhu cũng không biết nên trả lời vấn đề này thế nào.

"A! Giải trừ hôn ước đi!"

Sau khi Âm Thị nói như vậy, Bích Nhu thoạt nhìn có chút khó xử, vào lúc này, Lăng Thị lại ở phía sau châm lửa thêm một câu.

"Vào lúc này thì đi tìm cho ra gã kia, quyết đấu vì cô ấy, đánh nhau chẳng phải ngươi giỏi lắm sao?"

"Hả? Muốn quyết đấu vì em? Nghe lên lãng mạn quá --"

Bích Nhu sau khi nghe thấy quyết đấu, giống như lại quên mất mình đang định nói cái gì, cả đôi mắt đều sáng lấp lánh.

Tiểu thư, tỉnh lại đi, cô chẳng phải nên nói cho ngài ta vị hôn phu đã không còn nữa sao?

"A? Quyết đấu? Nhưng mà..."

Âm Thị lập tức tỏ ra bối rối, trông có vẻ không muốn.

Ố ồ, chẳng lẽ Âm Thị đại nhân ngài còn có mỹ đức không muốn ỷ mạnh hiếp yếu sao? Thật nhìn không ra đó.

"Ngươi chắc không định nói ngươi kỳ thực không thích động thủ, dùng cái cớ này để tránh né chứ?"

Lăng Thị lãnh đạm nhìn Âm Thị, chẳng qua, cho dù bị lời nói này khích tướng, Âm Thị vẫn không có dao động.

"Không được đâu! Vì phụ nữ mà chạy đi quyết đấu với đàn ông khác, là hành vi thiếu suy nghĩ, chỉ sẽ lưỡng bại câu thương, không có chỗ tốt!"

Chậc chậc, nghe lên còn có mấy phần đạo lý, ai dạy cho ngài vậy?

"Ngươi từng làm "hành vi có suy nghĩ" sao?"

Lăng Thị đại nhân, ngài vẫn là một câu đánh trúng chỗ quan trọng, a a a ha ha ha.

"Ôi, quên đi, đừng nhắc đến chuyện vị hôn phu nữa, Âm Thị, Lăng Thị đại ca, các anh làm sao lại ở đây?"

"A, đương nhiên là cũng trở về theo cuộc triệt ly, tiểu Nhu, chúng ta đã lâu chưa gặp nhau, ta nhớ em quá."

Lại, lại nữa rồi! Lại sắp bắn tim rồi sao! Chẳng qua hình như không có mãnh liệt như trước kia, là bởi vì vị hôn phu?

Từ truyền tống trận trở về đúng là sẽ xuất hiện ở đây, nói đi thì nói lại, Lạc Thị đâu?

"Âm Thị đại nhân, Lạc Thị..."

Phạm Thống quyết định hỏi thử xem, mà sau khi hắn vừa hỏi, Âm Thị liền kêu rên thở dài.

"Anh muốn bọn ta trở về trước, chờ tiểu Lạc Thị tự nghĩ thông suốt tự mình xuất hiện rồi tính sau, ôi, cô ấy luôn lạnh nhạt không quan tâm tiểu Lạc Thị..."

Người mẹ tàn nhẫn làm sao! Đây chính là kiểu mẹ sẽ đẩy chim ưng non xuống vách núi đi!

"Chuyện làm mất người sẽ không truy cứu trách nhiệm của các ngươi, có thể an tâm."

Lăng Thị sau khi nói như vậy, liếc qua bọn họ một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở người Nguyệt Thoái.

Trong thoáng chốc Phạm Thống vẫn thật có chút căng thẳng, sợ Lăng Thị ngay tại đây lấy cái hiềm nghi tướng mạo này gây bất lợi với Nguyệt Thoái, nhưng tầm nhìn của Lăng Thị cũng chỉ đình trệ ở người Nguyệt Thoái một thoáng đã chuyển đi, không nói thêm cái gì.

Ủa... Không sao? Qua cửa rồi?

"A... Tiểu Nguyệt, mặc dù trên nghi thức có một số chuyện, bọn ta sẽ hạn chế không để cho bọn họ nói ra, nhưng người có hơi nhiều, muốn trông chừng miệng của từng người một có hơi khó, nếu như có người làm khó ngươi hãy nói với ta."

Ồ ồ? Lệnh phong khẩu? Là không để cho chuyện thiếu đế giống Huy Thị tuồn ra ngoài? Dù sao đây cũng có chút đả kích sĩ khí dân tâm... Nếu Nguyệt Thoái bị người làm khó, nói cho ngài xong thì sẽ thế nào, chẳng lẽ ngài muốn vì Nguyệt Thoái đi quyết đấu?

"Cảm ơn ngài quan tâm."

Dù sao Âm Thị cũng là ý tốt, Nguyệt Thoái vẫn lịch sự cảm ơn.

"Tiếp đến có khả năng sẽ không được hòa bình, chuẩn bị sẵn tâm lý đi."

Lời nói bình đạm của Lăng Thị giống như là tuyên bố chiến sự sắp tới giữa Đông Phương Thành và Tây Phương Thành.

Ôi -- Không phải chứ, sắp đánh nhau?

Nghi thức chú nhập vương huyết thất bại đã đủ khiến người ủ rũ rồi, bây giờ còn phải khai chiến đi làm bia đỡ đạn, có cần bức người như vậy không? Thà sống vật vờ còn hơn chết!

"Tiểu Nhu, chúng ta có khả năng phải đánh nhau với Lạc Nguyệt rồi, cô tiếp tục ở lại đây thật sự không vấn đế sao?"

Câu này theo lý thuyết nên do Âm Thị hỏi, chẳng qua người hỏi lại là Lăng Thị, có lẽ là do hắn suy nghĩ nhiều hơn.

"Hm, cư dân tân sinh giai cấp như bọn em sẽ được phân phối công tác gì?"

Nghe Bích Nhu hỏi ra vấn đề này, Phạm Thống cũng dựng lỗ

tai lên, dù sao đây cũng là chuyện rất quan trọng, tương quan mật thiết với hắn.

"Chủ lực của chiến tranh, đại khái là cư dân tân sinh tua rua màu lam với màu đỏ."

Lăng Thị cũng không ngại phiền, ngay tại chỗ giải thích với bọn họ.

"Tua rua màu lục nếu như lên tiền tuyến, đại khái là để bổ sung nhân số, có tỷ lệ nhất định, thông thường tử thương cũng thảm trọng hơn, dù sao thực lực cũng không bằng người, muốn sống sót không dễ."

Hắn mới thuyết minh đến đây, mặt của Phạm Thống đã tối sầm một nửa.

Vừa rồi nghĩ đi làm bia đỡ đạn đã thành sự thật rồi? Vẫn đúng là làm bia đỡ đạn sao a a a a! Không phải như vậy đi! Đừng mà a a a a! Quá lắm rồi, cho dù tôi phấn đấu lên tua rua màu lam, vẫn là chịu số phận lên chiến trường! Bảo tôi cầm cây lau đánh với người ta cái gì! Huống hồ còn là một cây lau đang làm mình làm mẩy! Ngay cả bảo mệnh cũng có vấn đề!

Ồ, không, tôi rõ ràng đã quyết định sau này không gọi Puhahaha là cây lau nữa, phải gọi phất trần đàng hoàng, làm sao thoáng cái đã vi phạm rồi? Chẳng lẽ thật sự phải thề độc gọi cây lau một lần sẽ không có bạn gái, mới có thể chấm dứt cái tật nhanh mồm nhanh miệng của tôi sao?

Tôi thấy sợ rằng vẫn là không có hiệu quả, tôi chẳng những không quản được tâm tư của mình, cũng không quản được cái miệng của mình đi, đây thật là khuyết điểm trí mạng, bất luận ý thức được bao nhiêu lần, đều không thể cải thiện --

"Nhân viên tua rua màu lục không được xếp lên chiến trường,

đại khái sẽ được an bài ở hậu phương tiến hành một số tạp vụ."

Lăng Thị nói xong, đột nhiên nở nụ cười với Bích Nhu.

"Nếu như cô muốn tránh né chiến tranh, sắp xếp ở trong thành cung ứng cũng được."

Đặc quyền! Đây là đặc quyền! Không công bằng! Chúng tôi cũng có được không? Chúng tôi cũng không muốn lên chiến trường!

Tuy, tuy không có thân thiết, muốn đi cửa sau vẫn là có hơi khó, Bích Nhu dù sao cũng là bạn gái của Âm Thị đại nhân, cho nên được hưởng lợi ích cũng là bình thường... Nhưng đã nói cho chúng tôi nghe rồi, lại không có phần của chúng tôi, đây có tàn nhẫn quá không!

"A! Lão già, ngươi lại muốn dụ dỗ tiểu Nhu trước mặt ta! Ngươi làm cũng quá minh hiển rồi đi!"

Âm Thị thấy vậy lại bắt đầu kháng nghị, hiển nhiên có chút nhìn không nổi, nhưng Lăng Thị hoàn toàn không ngó ngàng hắn.

Hm, Âm Thị đại nhân, tôi cảm thấy ngài nghĩ quá nhiều rồi. Cho dù Lăng Thị đại nhân thật sự có cái ý đó, cũng hoàn toàn không có khả năng thành công, nụ cười của ngài ta chỉ sẽ khiến phụ nữ lấy làm hổ thẹn, nếu như có cô gái nào động lòng vì nó, giới tính của cô ta nhất định có vấn đề. Ngoài ra, nếu Lăng Thị đại nhân muốn dụ dỗ Bích Nhu, cũng không có gì không thể, người ta nói không được xớ rớ vào vợ của bạn bè, nhưng các người lại đâu có kết hôn.

Sau khi Phạm Thống làm một phen bình luận rất có vấn đề ở trong lòng, Bích Nhu cũng mở miệng.

"Lăng Thị đại ca, thật sự có thể làm phiền anh sao? Vậy... nhóm Nguyệt Thoái cũng có thể chứ?"

...!

Bích Nhu cô là người tốt! Trước giờ nhiều lần oán thán cô, vẫn xin cô tha thứ cho tôi, tôi biết sai rồi, ba ngàn xâu tiền đã là gì! Ba ngàn xâu tiền cũng không mua được một cái mạng! Bị vũ khí phệ hồn giết là xong đời, nếu như có thể trốn ở hậu phương đương nhiên là không còn gì tốt hơn!

Nhưng... Xin cho phép tôi xác nhận một chút. Cô nói là "nhóm Nguyệt Thoái", hẳn là bao gồm tôi chứ? Có bao gồm cả tôi đúng không?

"Tua rua màu trắng có thể ở lại trong thành cung ứng, tua rua màu lục thì đi rút thăm đi."

Lăng Thị liếc bọn họ một cái, trả lời một cách vô tình, cũng khiến mỹ mộng của Phạm Thống tan vỡ.

Sao lại như vậy! Lăng Thị đại nhân ngài vậy mà hoàn toàn không nể tình! Chỉ bởi vì chúng tôi không có gọi ngài một tiếng đại ca sao! Nhưng cho dù chúng tôi muốn gọi chắc ngài cũng chả muốn! Nguyệt Thoái rõ ràng là người lên chiến trường không cần lo nhất trong chúng tôi, ngài vậy mà để cậu ấy làm bổ cấp trong thành, đây cũng quá lãng phí nhân tài rồi đi --! Đông Phương Thành thu cao thủ mà lại không dùng, phái mấy tên tôm tép như chúng tôi thượng trận, bộ không muốn thắng nữa sao!

Làm sao đây? Chẳng lẽ phải đi cầu xin cái tên tua rua màu trắng nào đó quyết đấu với tôi, đánh thắng tôi hai lần, để tôi biến trở lại tua rua màu trắng? Lên chiến trường chết là cái chắc! Hoàn toàn chính là chết chắc!

"Nhưng, mọi người đều quen biết nhau lâu như thế rồi, lỡ lên chiến trường xảy ra bất trắc, sau này không còn nhìn thấy nữa, cũng rất tịch mịch..."

Bích Nhu nói xong, còn giống như vô tình liếc về phía Phạm Thống.

... Um, mặc dù cô là đang cầu tình giúp chúng tôi, nhưng lời nói không may mắn này nghe lên vẫn rất không thoải mái, cứ như đang rủa tôi vậy, cái người mà cô nói lên chiến trường có thể sẽ xảy ra bất trắc, sau này không còn nhìn thấy nữa, căn bản chính là tôi đi?

"Âm, ngươi cảm thấy sao?"

Rất hiếm khi, Lăng Thị không kiên trì nữa, mà là chuyển sang hỏi ý kiến của Âm Thị.

Ồ ồ ồ... Nếu là Âm Thị đại nhân, hẳn là dễ nói chuyện hơn đi? Mặc dù luôn thiếu đầu óc, nhưng tâm địa vẫn tốt?

"A, dù sao cũng chưa chắc sẽ rút trúng, nếu đã là một phần tử của Đông Phương Thành, nếu như rút trúng thì lên chiến trường cống hiến lực lượng của mình đi."

Âm Thị tỏ vẻ không hiểu vì sao lại đi hỏi hắn, lời nói ra lần nữa đánh vỡ hi vọng của Phạm Thống.

Vấn đề là tôi không có lực lượng để cống hiến! Ngay cả một chút xíu cũng không có! Để tôi trốn ở phía sau vẽ phù cho mọi người dùng không được sao! Mỗi người đều có sở trường riêng, sử dụng một cách thích đáng mới là đúng đắn!

"Nếu như thật sự xảy ra bất trắc, ta sẽ chiếu cố thật tốt vũ khí của ngươi!"

Khi Âm Thị nở nụ cười tươi rói bổ sung câu này với Phạm Thống, hắn đã cạn lời đến cực điểm.

Ngài căn bản không mang ý tốt, ngay từ đầu đã muốn giết người cướp của đi?

Người ta nói khốn khổ vì ngọc, tôi làm sao ngay cả cầm cây lau cũng có chuyện! ... Á, lại cây lau nữa rồi, tôi thấy tôi đầu tiên phải luyện làm sao cho lúc suy nghĩ đừng cầm Puhahaha...

"Lên chiến trường kiến thức một chút, cũng không có gì."

Chu Sa nhàn nhạt nói một câu, biểu thị cậu không để ý.

Cậu thì không sao cả, nhưng tôi có sao --

◎Lời bạt của Phạm Thống

Có một số chuyện, trốn được nhất thời, nhưng không trốn được cả đời.

Như là may mắn sống sót từ trong hỗn loạn ở tế đàn Trầm Nguyệt, nhưng vẫn chạy không thoát vận mệnh phải nghênh đón chiến tranh; bởi vì tham gia nghi thức, có một thời gian không đụng phải Mễ Trọng nên đang dương dương đắc chí, nhưng trở về Đông Phương Thành vẫn phải đụng mặt như thường; cho rằng bảo trì cự ly với Bích Nhu là sẽ không bị hào quang màu hồng chiếu tới, kết quả vẫn là không được chết tử tế, may mà không bị chiếu cho đến chết không toàn thây...

Tôi đã chán ngán cuộc sống không ngừng nói sai này lắm rồi, không ngừng gặp khó khăn, rồi lại không ngừng xin lỗi. Tôi nghiêm túc đấy, tâm trạng tôi giờ đây vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không có ý đùa giỡn -- có điều tôi chán ngán không có nghĩa là tôi muốn chết, làm ơn cho tôi cơ hội sống với!

Đáng tiếc Đông Phương Thành cũng không phải một xã hội dân chủ... Bằng không có lẽ vẫn có thể làm vài cuộc vận động, rải truyền đơn như là "Muốn tình yêu, không muốn chiến tranh", "Một người một phiếu cứu Phạm Thống" vân vân ... Chẳng qua, lấy độ chìm của tôi ở Đông Phương Thành, đây cũng là chuyện không thể thành sự thật, ôi.

Ở lúc con người không thể thay đổi vận mệnh, chỉ có thể cúi đầu trước nó, sau đó suy nghĩ kỳ thực tình huống cũng chưa hẳn không lạc quan như thế, để an ủi mình một cách tiêu cực.

Tôi bây giờ chỉ có thể làm như vậy --

Âm Thị đại nhân cũng đã nói rồi, rút thăm cũng chưa chắc sẽ rút trúng, bây giờ lo những cái này làm gì --

Cho dù thật sự rút trúng, lên chiến trường cũng chưa chắc sẽ chết, cũng không phải lên đài tử hình, huống hồ chúng tôi có khi sẽ đánh thắng! Nếu tổng quân lực bên chúng tôi mạnh hơn, tỉ lệ sống sót cũng cao hơn mà! Nghĩ năm đó Đông Phương Thành còn chẳng phải đã đánh một mạch đến cửa Tây Phương Thành... sau đó bị một mình thiếu đế tiêu diệt toàn quân.

Không --! Tôi làm sao quên chuyện này! Đánh trận căn bản chính là về không được! Chỉ cần một mình thiếu đế đã đủ rồi! Các người muốn phát động chiến tranh thì được thôi, nhưng trước đó nghĩ ra cách áp chế tên quái vật thiếu đế kia đi đã! Chẳng lẽ hết cách rồi sao? Có biện pháp thì nói ra nghe thử để ổn định lòng dân chứ!

Càng gay go là, Nguyệt Thoái ở lại trong thành cung ứng, vậy rốt cuộc ai sẽ bảo vệ tôi đây!

Tôi biết nên tự lập tự cường, lớn rồi mà muốn người ta bảo vệ thì rất không có cốt khí, vấn đề là trong thế giới mạnh được yếu thua này, tôi căn bản ngay cả lực lượng thuộc về mình cũng không có, muốn bảo vệ chính mình há có dễ dàng?

Trả cho tôi một cái miệng bình thường đi, tôi sẽ bảo vệ mình cho mọi người xem!

Rốt cuộc là nói chuyện bình thường khó hơn, hay là bảo vệ mình khó hơn, cái vấn đề đau buồn này chúng ta đừng nghiên cứu

nữa...

Kỳ thực điều tôi cảm thương hơn là, ở loại thời khắc này, tôi vậy mà vẫn phải đi học như bình thường.

Trời ơi, nếu bây giờ học tập đàng hoàng cũng không kịp nữa, thì hà tất gì làm khó tôi đây? Trường học cho nghỉ tập thể cũng không được sao?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 6 + 4: Chuẩn Bị Trước Khi Chịu Chết

"Rõ ràng là chuẩn bị trước chiến đấu, Phạm Thống ngươi đừng bi quan như vậy có được không? Có ván cược mới mở đó, có muốn đặt bên nào sẽ thắng không? Cược toàn bộ tài sản của ngươi vào Đông Phương Thành thắng, sau đó nếu sống sót trở về, là sẽ có ngay nửa đời sau đẹp như mơ đang chờ ngươi!" -- Mễ Trọng

"Bộ ngươi quên ta vẫn còn đang mắc nợ sao? Ta đặt cây lau này coi như ba vạn xâu tiền có được không?" -- Phạm Thống

Thông báo tuyên chiến của Đông Phương Thành là được ban bố vào ngày sau hôm nghi thức đổ vỡ, bọn họ trở về thành.

Mệnh lệnh do đích thân nữ vương hạ đương nhiên lấy tốc độ nhanh nhất truyền khắp mọi xó xỉnh của Đông Phương Thành. Công văn tuyên chiến chính thức không bao lâu đã được dán ở các nơi công cộng, Phạm Thống trước giờ không có hứng với xem công văn, nhưng lần này là chuyện tương quan mật thiết, hắn không thể không thử tìm hiểu một chút.

Bởi vì thông báo được dán ở khắp mọi nơi, không cần chen chúc nhau mà xem, đây có lẽ là điều duy nhất đáng mừng đi.

"Phạm Thống, phía trên ghi gì vậy?"

Nguyệt Thoái là đi xem thông báo với hắn, chẳng qua thông báo này chữ cũng hơi nhiều, lại còn dùng chữ khá ít gặp, cộng thêm một số cách dùng từ với câu văn của chính phủ... Muốn Nguyệt Thoái xem hiểu, vẫn là có hơi khó.

"Chờ một lát, tôi không có xem."

Tôi là nói tôi đang xem, tin rằng cậu nhất định nghe hiểu.

Ôi, tôi thật không thích xem công văn. Ghi đơn giản dễ hiểu cho mọi người liếc cái là hiểu thì có gì không được sao? Cứ phải tỉa tót từng chữ một như vậy, chẳng lẽ như vậy nhìn lên sẽ giống bậc cao nhân hơn? Tốc độ đọc công văn so với văn chương bình thường đại khái chậm hơn gấp đôi, tôi cảm thấy người phụ trách ghi mấy loại văn chương này chắc cũng chả sung sướng được chỗ nào, nếu anh đã ghi vất vả thế rồi tôi cũng khốn khổ vì đọc, vì sao không dứt khoát tha cho nhau, dùng câu chữ văn nói để biểu đạt ý tứ đây?

Tôi cũng biết đây chỉ là cảm thương vô nghĩa của tôi, có khi người ghi những công văn này còn rất khoái ghi, ví dụ như Vi Thị đại nhân, hắn thoạt nhìn có vẻ rất yêu thích loại văn chương thảo phạt này, đại nghĩa lẫm liệt truy cứu tội trách, nhiều lần lặp đi lặp lại lập trường phe ta, giống như có thể tưởng tượng trạng thái hùng hồn khi lấy để diễn giảng, chậc chậc, thật là chịu không nổi.

Tờ công văn này xem tới xem lui cũng chẳng qua chỉ có mấy điểm quan trọng -- chính là "chúng ta phải tuyên chiến với Lạc Nguyệt, bởi vì bọn chúng phá hoại nghi thức chú nhập vương huyết, lại còn bất kính với nữ vương bệ hạ, bởi vì thiếu đế Lạc Nguyệt không phối hợp nghi thức chú nhập vương huyết, các ngươi cũng chỉ là một con đường chết, cho nên trận này đánh là cái chắc rồi, các ngươi không được lựa chọn, cứ ngoan ngoãn quăng đầu lâu phun máu nóng đi".

Cảm giác bị uy hiếp với ra lệnh kiêm sợ hãi thật tệ... Ủa! Từ từ đã! Cho nên mục đích đánh trận lần này rốt cuộc là cái gì! Chắc không phải muốn bắt thiếu đế chứ! Hôm đó nhìn thấy đức tính kia của hắn, tôi cảm thấy cho dù lấy cả quốc gia để uy hiếp hắn cũng sẽ không gật đầu! Nếu là mục tiêu tác chiến thật sự là bắt cóc thiếu đế Lạc Nguyệt, vậy căn bản ngay từ đầu đã không cần đánh

rồi mà! Tôi không chơi đâu!

"Phạm Thống, cậu xem xong chưa?"

Có lẽ là thấy sắc mặt hắn thay đổi, cho nên Nguyệt Thoái lại hỏi lần nữa.

"Chưa xem xong. Dù sao đại khái chính là nói, thiếu đế Lạc Nguyệt bắt nạt tới tận chân chúng ta rồi, chúng ta nhất định phải lặng lẽ nhẫn nhịn, đánh trận này mọi người nhất định sẽ chết sạch, cho nên mọi người nhất định phải phối hợp sự việc tiếp đến, để Lạc Nguyệt giết cho chúng ta kêu cha gọi mẹ."

"Ồ..."

Chắc là do khó phiên dịch quá, Nguyệt Thoái phát ra âm thanh đau khổ.

Xin lỗi, đều là lỗi của tôi. Tôi biết đoạn này quá lệch lạc, cậu nghe không hiểu cũng phải...

"Phức tạp mà nói, chính là bởi vì nghi thức thâu xuất vương huyết, chúng ta không cần đánh trận là sai rồi."

Câu lần này mặc dù cũng sai không ít, nhưng bởi vì tương đối ngắn, Nguyệt Thoái cuối cùng cũng nghe hiểu.

"Thế à, hắn cũng là kết quả trong dự liệu đi..."

Đúng vậy, Lăng Thị đại nhân cũng đã dự cáo rồi, khai chiến là nhất định rồi.

"Nguyệt Thoái, cậu muốn ở trong thành cung ứng sao? Không, không xuống chiến trường sao?"

Cái gì mà xuống chiến trường, tôi còn xuống biển đây.

Phạm Thống cũng biết cầu xin người ta đi cùng, sau đó nhờ

người ta bảo vệ, đây thực sự rất mặt dày, nhưng đối với ý thức cầu sinh, hắn vẫn không nhịn được muốn hỏi thử xem.

"Hm... tôi muốn làm theo sắp đặt này, tôi không muốn lên chiến trường."

Khi Nguyệt Thoái trầm tĩnh trả lời như vậy, mặt của Phạm Thống tức thì co rút, có chút không biết nên nói tiếp thế nào.

Làm... làm sao đây? Người ta cũng đã nói cậu ấy không muốn đi rồi, lương tâm của tôi... lương tâm của tôi...

"Phạm Thống, sắc mặt của cậu không dễ coi lắm... Cậu lo chuyện lên chiến trường sao? Hm, chưa chắc sẽ rút trúng đâu."

Nguyệt Thoái vỗ lưng của hắn, nhưng công hiệu an ủi của hành động này có hạn.

Vậy nếu như rút trúng thì sao? Rút trúng cậu cũng mặc kệ tôi sao? Đừng nói cái gì mà Chu Sa sẽ giúp tôi, cậu ta có rút trúng hay không cũng còn chưa chắc, nếu thật sự cả hai đều rút trúng, thừa dịp chiến trường hỗn loạn, cậu lại không có ở đó, cậu ta âm thầm xử lý tôi còn có khả năng hơn! Trình độ chướng mắt của tôi ở trong mắt cậu ta tuyệt đối là số một số hai!

"Quân đội chiếu theo lý thuyết có biên chế cố định, đội ngũ hơn vạn người, tôi cho dù cũng lên chiến trường, tỷ lệ được bố trí ở gần cậu vẫn không cao."

Giống như nhìn thấu tâm sự của hắn, Nguyệt Thoái giải thích một câu như vậy, càng khiến tâm tình của Phạm Thống rớt xuống đáy vực.

Tóm lại... lỡ rút trúng thật, chính là không có người để dựa dẫm, chỉ có thể tự dựa vào mình?

"Tôi biết rồi... Tôi trở về sẽ ghi sẵn chứng thư ly hôn, quên tôi

đi."

Ai nói cho tôi từ đảo ngược của di thư vì sao là chứng thư li hôn vậy hả! Vậy chứng thư kết hôn sẽ tương đương với di thư sao! Đây là lời thoại ở đâu vậy? Tôi rõ ràng là muốn nói đừng quên tôi cơ mà, bộ đang xướng tuồng đấy à!

"Chứng thư ly hôn là ghi cho phất trần của cậu sao?"

Nguyệt Thoái không khỏi bật cười, bản thân Phạm Thống thì chẳng thấy buồn cười chút nào.

Cậu đừng nghiêm túc bắt đầu dùng lời nói ngược của tôi để đùa chứ! Tôi với Puhahaha chưa từng có kết hôn có được không! Chưa từng có! Chỉ là lập khế ước vũ khí với chủ nhân thôi!

Hơn nữa Âm Thị đại nhân còn xung phong muốn chiếu cố nó đây, tôi ngay cả hậu sự cũng không cần phiền não, a ha, a ha ha ha...

"Phạm Thống, chúng ta mau trở về thôi, tiết buổi chiều sắp bắt đầu rồi."

"Ờ."

Tuy chẳng mấy hứng thú đối với chuyện đi học, nhưng có học sinh ngoan là Nguyệt Thoái ở bên cạnh, tiết học này vẫn là không thể không đi.

Về chuyện tuyên chiến, trước mắt chỉ có bản thông báo này mà thôi, ngay cả nghi thức tuyên bố công khai cũng không có, bản thân nữ vương cũng không xuất hiện, Phạm Thống vốn cho rằng sẽ có buổi hô hào tinh thần hoành tráng, bây giờ bởi vì tất cả đều không có, trái lại có loại cảm giác không chân thực.

Cho dù bầu không khí trên đường phố xác thực bởi vì bản thông báo đầy rẫy khắp nơi này mà trở nên hoảng loạn bất an,

nhưng đi học như bình thường như hiện giờ, đi ở trên con đường quen thuộc, luôn cho hắn một loại ảo giác cuộc sống không khác gì trước kia.

Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác mà thôi.

Tiết buổi chiều là phù chú học, mặc dù Nguyệt Thoái rớt trở về tua rua màu trắng, nhưng vẫn tiếp tục học theo tiến độ ban đầu, cho nên vẫn cùng lớp với Phạm Thống. Chẳng qua, ngoài hai môn Nguyệt Thoái đều có biểu hiện vượt tiêu chuẩn kia, thì với phù chú, cho dù đầu tư rất nhiều vào nó, vẫn không có cảm giác tiến bộ, đây cũng khiến Phạm Thống khẳng định cái đạo lý "người dù thiên tài cách mấy, vẫn là có thứ không thiện trường".

Dưới đốc thúc của Phạm Thống, thư pháp của Nguyệt Thoái đã tiến bộ rất nhiều, ít nhất những nét bút cơ bản chấm ở đâu hất ở đâu, cậu vẫn tạm nắm vững, chẳng qua để vẽ ra một tấm phù chú hữu hiệu thì vẫn còn xa lắm, vận dụng phù lực cũng tàm tạm.

Cho dù sử dụng phù chú Phạm Thống đã vẽ sẵn, Nguyệt Thoái cũng rất khó để cho phù chú phát huy hiệu lực mà nó nên có, bản thân cậu cũng thừa nhận ở môn học này đã gặp phải chướng ngại không thể vượt qua được, đây khiến người sớm đã từ bỏ thuật pháp là Phạm Thống cảm thấy khó hiểu.

"Nguyệt Thoái, nếu thật sự học được, còn tới học làm gì?"

Câu này sau khi đảo ngược thì trở nên có chút kỳ quái, giống như biến thành tự học ở nhà đã có thể tự mình tinh thông, hoàn toàn sai hết rồi.

"Mặc dù học không được, đi học cũng rất vui mà, hơn nữa, đây cũng là cơ hội luyện bút lông, nếu như ngày nào đó có thể vẽ ra một tấm bùa hữu hiệu, đó nhất định là một chuyện rất có cảm giác thành tựu đi."

Thái độ học tập của Nguyệt Thoái luôn rất tích cực, Phạm Thống cũng không thể không bội phục.

Vậy à... chỉ cần có thể vẽ ra được một tấm phù hữu hiệu cậu đã thỏa mãn rồi? Thật là nguyện vọng đơn thuần không có dã tâm, vậy mục đích học tập bất thuần như tôi, suốt ngày muốn trở thành cao thủ, nâng cao giai cấp tua rua, sống những ngày sung sướng hô phong hoán vũ, đây chính là hiện thực của người lớn sao?

Thái độ học tập thuần túy như vậy mới là tốt đi, mặc dù tôi vẫn không thể noi gương được.

"Nghe có vẻ tệ thật đó, cố lên. Tấm phù chú hữu hiệu đầu tiên mà cậu vẽ không ra được, thì tặng cho tôi dùng nhé? Như vậy có lẽ không có động lực hơn?"

Nghe lên tệ thật là lời của tôi bị đảo ngược. Vốn là câu khích lệ, biến thành thứ tràn ngập trào phúng rồi, cho dù phiên dịch trong đầu thì không vấn đề, nhưng phá hoại bầu không khí cũng phá hoại thật triệt để, tuyệt vọng quá --

"A, được đấy, tôi sẽ nỗ lực."

Nguyệt Thoái xem ra hẳn là đọc hiểu ý ban đầu của hắn, lập tức nở nụ cười vui vẻ trả lời hắn.

A a, từ từ đã, tôi cảm thấy ước định này hình như không hay lắm! Nghiêm khắc mà nói, không phải cho tôi dùng, mà là cho tôi chà đạp mới đúng! Tôi chỉ cần niệm sai tên phù chú, tấm phù đó sẽ bị hủy ngay!

Xem ra cũng chỉ có thể đến lúc đó tính sau, mới hứa xong đã nuốt lời liền thì cũng không hay, sau này trước khi muốn nói gì đó phải cân nhắc kỹ càng, tránh cho sai một bước rồi những bước sau cũng sai luôn...

Nếu cậu ấy tặng tôi tấm ngự hỏa chú, miệng tôi đọc ngự thủy

chú sau đó ném ra để rồi lãng phí nó, cậu ấy không biết có tức giận không nhỉ...?

"Phạm Thống, phù chú của cậu càng ngày càng tốt rồi, nếu như nghĩ ra biện pháp khắc phục nguyền rủa, lên chiến trường hẳn là sẽ dư sức bảo vệ mình."

Đây còn cần cậu nói, tôi cũng biết chứ, nhưng ngoại trừ cách ăn may với xác suất, vừa không có hiệu suất vừa lãng phí phù chú như lần ở trên đại hội tỉ võ lúc trước, tôi thật sự không biết nên làm sao sử dụng cho tốt phù chú.

"Nội dung trên lớp tôi đều có chuyên tâm lắng nghe, mặc dù dùng không ra, nhưng đó hẳn là do bản thân tôi. Trên lý luận, có thể dùng phương thức khác để sử dụng phù chú với phù lực, cậu có muốn thử không?"

"Ơ?"

Khi Nguyệt Thoái đề nghị với hắn như vậy, hắn xác thực giật mình.

Suy cho cùng, thiên tài vẫn là thiên tài, chỉ từ lý luận đã có thể nghiên cứu ra phương pháp khác? Cho nên bây giờ phải dựa vào tôi để thí nghiệm chứng minh lý luận có chính xác hay không rồi?

"Không muốn không muốn, có phương pháp gì cũng được, tôi cũng không muốn thử, cậu khỏi nói đi."

Cậu từ thần thái của tôi cũng có thể nhìn ra ý nguyện muốn nghe mãnh liệt của tôi chứ, câu này thì không cần dịch nữa.

"Ừ. Từ lý luận xem ra, vấn đề của cậu hẳn là lúc phù lực sắp phát động, trong lòng cần phải nghĩ đến tên của tấm phù chú đó, cho nên ngay cả cố ý nghĩ tên tương phản để lợi dụng xác suất chín phần mười cũng làm không được, kỳ thực cái vấn đề này, nếu như cậu có thể không cần đọc tên phù chú cũng có thể sử phù chú

bình thường giống như Lăng Thị đại nhân là xong, nhưng luyện đến trình độ đó không biết phải cần bao lâu, chúng ta cần nghĩ phương pháp khác."

Đúng thế, muốn luyện đến trình độ như Lăng Thị đại nhân, cũng chính là tua rua màu đen rồi đi? Nếu thật sự có thể đạt được loại trình độ đó, ngay cả Puhahaha cũng chịu thừa nhận tôi là chủ nhân rồi, chẳng qua đời này thật sự có khả năng sao?

"Bình thường mà nói, ban đầu cách sử dụng phù chú thoạt nhìn là lấy một tấm phù ném ra rồi hô tên phù chú để phát động..."

Nguyệt Thoái nói đến đây thì ngừng lại một chút, ánh mắt từ sách giáo khoa di chuyển đến người Phạm Thống.

"Nếu như một lần sử dụng hai tấm thì sao? Nói không chừng khả thi?"

Nói tới nói lui cuối cùng nói đến chuyện chính rồi, khi Nguyệt Thoái nói ra đề nghị này, Phạm Thống một mặt giật mình, mặt khác đầu óc cũng không kịp vận chuyển.

Một lần cầm hai tấm phù? Một lần cầm hai tấm ngự hỏa chú, lúc ném ra hô ngự thủy chú, chính là một lần lãng phí hai tấm bùa đi? Như, như vậy có tốt hơn sao!

"Ví dụ như trên tay đồng thời cầm ngự hỏa chú với ngự thủy chú, như vậy cậu bất luận hô ra cái gì, ít nhất đều có một tấm có thể phát động, chẳng phải sao? Đương nhiên, điều kiện là phù lực phải đồng thời chú nhập vào hai tấm bùa mới được."

Ồ! Thì ra là như vậy!

Sau khi Nguyệt Thoái giải thích kỹ hơn, Phạm Thống mới bừng tỉnh.

"Nhưng khi phát động phù chú nào đó, phải thâu nhập phù lực

tương ứng, tôi nếu như đồng thời thâu nhập phù lực ngự hỏa chú vào hai tấm bùa, sau đó hô ra ngự thủy chú, vậy thì, bởi vì trong ngự thủy chú là được thâu nhập phù lực của ngự hỏa chú, vẫn là không thể phát huy hiệu dụng."

Hiếm khi nói chuyện bình thường trong lúc thảo luận chính sự, Phạm Thống cảm thấy mừng rỡ đôi chút.

"Hả? Không phải, là muốn cậu đồng thời ở trong ngự hỏa chú với ngự thủy chú thâu nhập phù lực mà chúng nên có. Bởi vì tôi nghĩ, thuật pháp cũng có thể đồng thời phát động hai cái trở lên, phù chú hẳn là cũng có thể chăng...?"

Nguyệt Thoái dù sao cũng chỉ là suy đoán từ lý luận, bản thân cậu cũng không xác định có thể thành công hay không, đây chỉ là cung cấp một hướng cho Phạm Thống mà thôi.

"Đồng thời phát động hai cái trở xuống, đó là chuyện mà xuẩn tài như cậu mới làm được..."

Mặt Phạm Thống đen thui, cũng không biết là bởi vì lời Nguyệt Thoái nói, hay là bởi vì lời nói bị đảo của hắn.

Thần linh ơi, vì sao, rốt cuộc vì sao luôn để cho con nói ra những lời khó nghe đây? Đây là đang khảo nghiệm lực bao dung của bạn bè con sao? Nguyệt Thoái ngày nào đó rốt cuộc chịu không nổi nữa sau đó nói với con "Xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta sợ rằng không thể tiếp tục làm bạn bè nữa" thì sao? Chơi ác cuộc sống con như vậy vui lắm à? Hả?

"Thật không? Nhưng tôi cảm thấy hẳn là không phải chuyện khó mà, cậu thật sự không thử xem sao?"

Nguyệt Thoái tốn mấy giây mới hiểu hắn đang nói cái gì, rồi lại đơn thuần bổ thêm một câu khiến Phạm Thống không biết nên khóc hay nên cười.

"Cậu thấy có mấy người làm không được đã biết có bao nhiêu dễ rồi đi, cậu cảm thấy tôi cũng là xuẩn tài sao? Liệu có đánh giá tôi cao quá không?"

Được lắm, nói tôi là xuẩn tài vậy mà vẫn là đánh giá cao tôi cơ đấy, nguyền rủa chết tiệt này.

"Cho dù là thiên tài, cũng cần phải nỗ lực. Không thử xem thì làm sao biết được?"

Bị ánh mắt trong veo như vậy của Nguyệt Thoái nhìn chằm chằm, Phạm Thống cũng không biết nên trả lời thế nào mới tốt, cuối cùng đành gãi đầu đáp ứng.

"Tôi biết rồi, coi như là làm một chút vùng vẫy vì tử vong đi."

Tôi là nói vì sinh tồn. Vì tử vong thì có gì để vùng vẫy? Xuôi tay nhắm mắt là được rồi mà.

"Vậy sau khi tan học xin lão sư giấy phù để luyện tập, tôi cùng cậu đi tìm nơi để luyện tập nhé?"

Được đấy được đấy. Chẳng qua, lại không rủ Chu Sa à? Mặc dù tôi cũng không làm sao muốn tìm cậu ta, nhưng cứ trường kỳ như vậy, cậu ta hẳn là sẽ càng ngày càng ngứa mắt với tôi, thật là khốn đốn.

Nếu như có thể tìm một người hiểu phù chú cùng tới xem thì tốt rồi, Chu Sa không học, Bích Nhu phần lớn cũng vậy, Mễ Trọng thì thôi đi, Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân vẫn chưa thân đến mức có thể tùy tiện mở miệng yêu cầu chỉ điểm...

Ôi, vì sao Lạc Thị lại không ở đây? Nếu là Lạc Thị thì tốt rồi, ít nhất cậu ấy là tua rua màu đỏ, tuy chưa đến cảnh giới cao thủ, cũng tính là không tệ rồi.

Nếu không phải Lạc Thị bây giờ đang mất tích, chuyện này cậu

ấy hẳn là nhân tuyển tốt nhất, chính cái này gọi là không khéo đi, thật hết cách.

Cái gọi là giấy phù dùng cho luyện tập, là để cung cấp cho học sinh sử dụng, so với giấy phù sơ cấp còn kém hơn một chút, gần như chỉ có thể trình hiện "hữu hiệu" và "vô hiệu", không có ích gì cho thực chiến.

Cũng bởi vì như vậy, trường học cũng không lo sẽ có học sinh muốn lợi dụng giấy phù luyện tập để mưu thủ tư lợi. Thứ này thật sự chỉ có thể lấy để luyện tập mà thôi, không có bất cứ hiệu ích khác, đương nhiên, học sinh xin cũng đặc biệt dễ, gần như không có hạn chế gì.

Tuy là nói như vậy, nhưng khi Phạm Thống với Nguyệt Thoái theo chỉ thị của lão sư đến văn phòng của Phù Chú Hiên xin giấy phù để luyện tập, vẫn là gặp một chút xíu khó khăn.

"Giấy phù dùng cho luyện tập? Các người muốn mấy tấm?"

Nhân viên văn phòng ngẩng đầu nhìn bọn họ, hỏi một cái vấn đề rất cơ bản.

"Tôi nghĩ khoảng ba tấm đi."

Này, làm trò gì vậy, tôi là nói ba mươi tấm cơ, ba tấm nào đủ dùng chứ?

"Phạm Thống, ba tấm quá ít rồi, ít nhất lấy chừng ba trăm tấm nhé?"

Con số Nguyệt Thoái nói ra khiến hắn giật mình, chẳng qua ngẫm lại cảm thấy vẫn ổn, dù sao thì nếu như muốn một lần dùng hai tấm phù chú luyện tập, vậy thì luyện một trăm năm mươi lần là hết rồi.

"Nói cũng phải, vậy thì cho tôi xin ba vạn tấm đi."

Cái quỷ gì vậy hả a a a a a! Rốt cuộc muốn thế nào hả! Đừng để tôi dùng bộ mặt tỉnh rụi nói ra mấy câu gợi đòn như vậy có được không! Tôi còn muốn làm người mà!

"Các ngươi tới đây để đùa sao?"

Cậu xem, lão sư cũng phẫn nộ rồi kìa! A A A -- vì sao muốn tôi tự mở miệng chứ!

"Lão sư, xin lỗi, chúng tôi xin ba trăm tấm giấy phù là được, cậu ấy chỉ là nhất thời nói nhầm mà thôi."

Nguyệt Thoái thấy tình huống này, vội vàng tới giải thích giùm, có lẽ là bởi vì thái độ thành khẩn, nhân viên văn phòng vốn có chút bị chọc giận cuối cùng cũng không tức giận nữa, để bọn họ đăng ký xong, liền lấy ba trăm tấm bùa cho hắn.

Ôi, người đẹp quả nhiên có rất nhiều chỗ tốt, nếu là tôi xin lỗi, chỉ sợ không có khả năng được tha dễ như vậy đi? Mà trời đã sinh vậy rồi cũng không thể làm gì được, người đã không được trời ưu ái bề ngoài rồi, còn kết hợp với cái miệng như vậy, thực sự khiến người không nản lòng cũng khó.

"Chúng ta đi đâu luyện tập?"

"Chỗ rộng rãi ngoài thành đi, khu một Tư Nguyên thế nào?"

Sau khi Nguyệt Thoái kiến nghị như vậy, Phạm Thống lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

"Trong thời gian đi học, khu một tư nguyên nhất định toàn những người đến nhổ lông vịt! Chúng ta muốn làm loại luyện tập kỳ quái này, cho người khác xem rất có mặt mũi, tìm nơi nào nhiều người chút đi!"

Cái gì mà đi học tan học, gà với vịt, tôi cũng không muốn giải thích nữa, quan trọng là tôi muốn tìm nơi ít người một chút, tốt

nhất đừng có người khác, cậu chỉ cần hiểu điều này là đủ rồi.

"Muốn... tìm nơi ít người một chút?"

Nguyệt Thoái không chắc lắm mà hỏi, Phạm Thống vội vàng gật đầu.

"Càng nhiều càng tốt, tốt nhất một người cũng không có!"

Sau khi nghe yêu cầu của hắn, Nguyệt Thoái nghiêng đầu suy nghĩ, mới đề nghị tiếp.

"Tôi hiểu rồi. Vậy thì, chúng ta đi khu một Hư Không vậy, chỗ đó hẳn là sẽ không có người khác."

... Hả?

Cái đó, có chữ Hư Không, nhớ hình như là nơi rất nguy hiểm? Tôi hình như loáng thoáng có chút ấn tượng, đó chẳng phải nơi Âm Thị đại nhân bắt ma thú sao? Tuy xung quanh không có người thì tốt hơn, nhưng, nhưng cậu cũng không cần triệt để chấp hành đến mức độ này chứ?

"Đó là nơi rất an toàn, như vậy được không?"

Tôi là nói rất nguy hiểm! Chẳng qua cái này không cần tôi nói, cậu hẳn là cũng biết mới đúng chứ?

"Ừ, có tôi ở đó, không cần lo lắng vấn đề an toàn."

Nguyệt Thoái giống như nhìn ra chỗ bất an của hắn, dùng thái độ ung dung để đảm bảo.

Tôi nói nhé Nguyệt Thoái, cậu đối với thực lực của mình đã hoàn toàn không có ý ẩn giấu nữa sao?

Nếu như là do Âm Thị đứng ra bảo chứng, Phạm Thống sợ rằng vẫn bán tín bán nghi, nhưng bảo chứng này là do Nguyệt

Thoái đề xuất, cảm giác đáng tin hơn rất nhiều.

Nếu an toàn không cần lo lắng nữa, có thể đi kiến thức khu 1 Hư Không, hình như cũng không tệ?

Mang theo suy nghĩ như vậy, Phạm Thống đồng ý đề nghị này.

◊◊◊◊

Đối với loại chuyện "mọi người cùng nhau vui vẻ đi du lịch", Phạm Thống cũng không đặc biệt thích cho lắm. Ra ngoài đi chơi với bạn bè, không nhất định lần nào cũng phải đi một nhóm, hắn cảm thấy đông người, muốn phối hợp với thói quen và yêu cầu của mỗi một người, thì có chút phiền phức, vẫn là tinh giản số người thì tốt hơn, cho dù chỉ có hai người cũng không tệ.

Mà chuyện luyện tập phù chú này, hẳn là không liên quan tới việc mọi người cùng nhau vui vẻ ra ngoài du lịch. Nhưng đến khu một Tư Nguyên luyện tập phù chú, với đến khu một Hư Không luyện tập phù chú, đó chính là hai chuyện khác nhau, trên cơ bản là khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Đến khu một Hư Không... so với nói luyện tập phù chú, còn không bằng nói là thám hiểm đi?

Một tên cư dân tân sinh tua rua màu trắng với một tên màu lục cỏ đến khu một Hư Không, bình thường mà nói gọi là đi tìm chết mới đúng? Thám hiểm hình như vẫn là nên gọi bạn dẫn bè kết bầy lập nhóm?

Mặc dù cảm thấy Nguyệt Thoái có thể tin cậy, nhưng khi sắp đi thật, Phạm Thống vẫn có loại cảm giác "hình như nên tìm thêm người đến trợ trận thì an tâm hơn", hắn cảm thấy đây cũng là chuyện thường tình.

Nếu ở trên đường nói với người ta hai người bọn họ muốn đi khu một Hư Không, có lẽ sẽ bị quăng tới ánh mắt "nghĩ quẩn à",

"Các người điên rồi hả" vân vân, nhưng hắn vẫn là tới đó với Nguyệt Thoái, chỉ bởi vì rất nhiều thường lý không thích hợp dùng ở Nguyệt Thoái.

Phạm Thống cũng không biết vị trí xác thiết của khu một Hư Không, mặc dù Mễ Trọng từng cho hắn bản đồ, nhưng hắn thường không có hứng nghiên cứu những nơi không cần thiết phải đi, trái lại là Nguyệt Thoái từng cầm lấy nghiên cứu, cho nên liền phụ trách dẫn đường, từ kinh nghiệm Nguyệt Thoái có thể tìm được hắn ở đủ mọi nơi trước kia để phán đoán, hắn hắn là không cần lo lắng năng lực nhận biết đường của Nguyệt Thoái.

Muốn đi khu một Hư Không, trên đường đương nhiên phải đi qua những khu khác, bởi vì lộ trình không tính là ngắn, Nguyệt Thoái liền làm cái truyền tống trận của thuật pháp, trước tiên truyền tống hai người bọn họ đi hai phần ba chặng đường, rồi tiếp tục tiến lên.

Ngay cả truyền tống trận cũng có thể làm ra, thuật pháp của Nguyệt Thoái quả nhiên không uổng công học -- đây là suy nghĩ lúc bấy giờ của Phạm Thống.

Về phần vì sao phải truyền hai phần ba mà không phải trực tiếp truyền đến nơi mục tiêu, Nguyệt Thoái giải thích là, đầu tiên truyền đến nơi tương đối an toàn, so với việc thoáng cái đến nơi thì đỡ gặp phải biến hóa bất ngờ gì hơn, sau đó từ từ đi qua là được rồi.

Cậu nói là nói như vậy, nhưng sau khi truyền tống hoàn thành, Phạm Thống không cách nào tán đồng.

"Gắng lên! Bên đó ráng cầm cự! Chặn nó lại! Chúng ta sắp thành công rồi, không thể bỏ cuộc lúc này!"

"A A! Cẩn thận! Nó sắp phun lửa rồi! Tránh ra --"

... Vì sao vừa ra khỏi truyền tống trận đã là cảnh giật gân như vậy hả! Nguyệt Thoái! Đây chính là nơi an toàn hơn mà cậu nói sao?

Phạm Thống cạn lời trước cảnh bảy, tám cư dân tân sinh tua rua màu đỏ sứt đầu mẻ trán xử lý một con dã thú hung ác, bọn họ bị bao quanh bởi nguy hiểm, hung thú chỉ cần xông phá một cái đã đủ khiến vòng vây của bọn họ tan rã, những tiếng kêu thảm cùng máu tươi văng tung tóe đều chọc vào thần kinh của Phạm Thống, khiến hắn không biết nên phản ứng ra sao.

Chỉ là nơi tương đối an toàn đã vậy rồi, khu một Hư Không sẽ thế nào hả?

Chọn đại con dã thú nào đó ở đây đã đủ khiến bảy, tám tua rua màu đỏ sắp bị diệt toàn bộ rồi kìa! Tôi căn bản là đến sai nơi rồi đi!

"Phạm Thống, đi thôi."

Lúc này, thần sắc của Nguyệt Thoái vẫn bình thường mà nói như vậy với hắn.

Đi... ? Hả? Chờ một chút! Cậu phớt lờ nhóm người này sao? Nguyệt Thoái, cậu vì sao có thể lãnh tĩnh như vậy chứ!

"Nhưng, bọn họ..."

Phạm Thống chỉ về đám cư dân tân sinh vẫn còn đang vật lộn với dã thú, do dự nhìn Nguyệt Thoái.

Dù sao nếu muốn giúp đỡ, Nguyệt Thoái mới có bản sự, hắn thì không được.

"Bọn họ sẽ không có vấn đề, chúng ta muốn đi khu một Hư Không, thì đừng trì hoãn ở đây nữa."

Không, không có vấn đề sao? Cậu chỉ liếc một cái đã biết không có vấn đề sao? Không vấn đề vậy vì sao bọn họ thảm liệt như vậy hả -- Ủa?

Lúc Phạm Thống đang nghi vấn trong lòng, bên đó cũng xuất hiện tiến triển. Dã thú hình như do chịu quá nhiều lần công kích, cuối cùng cũng ngã xuống, mấy cư dân tân sinh bị thương kia cũng bởi vì cảnh này mà phát ra tiếng hoan hô, nỗi vui mừng tràn ra mặt.

Vẫn thật đã thắng rồi... Cho nên, nhìn không ra là do tôi vẫn còn quá non sao?

Bởi vì chiến đấu đã kết thúc, mấy người kia bấy giờ mới rảnh rỗi chú ý xung quanh, lúc này cũng phát hiện bóng dáng Phạm Thống và Nguyệt Thoái.

"Há? Tua rua màu lục cỏ với tua rua màu trắng? Này -- các người tới đây làm gì? Nơi này rất nguy hiểm, mau về đi!"

Sau khi nhìn thấy rõ màu sắc tua rua của bọn họ, lập tức có người hô lên với bọn họ như vậy, xem ra con người bọn họ cũng không tệ, còn biết quan tâm an nguy của người khác.

"Chúng tôi chỉ là đi ngang qua mà thôi, cảm ơn các bạn quan tâm."

Sau khi Nguyệt Thoái trả lời đơn giản như vậy, đối phương lại quăng tới ánh mắt tò mò.

"Đi ngang qua? Các cậu muốn đi đâu vậy?"

"Chúng tôi muốn đi khu một Tư Nguyên."

Phạm Thống nhất thời nhanh mồm nhanh miệng trả lời, có điều khu một Hư Không bị đảo thành khu một Tư Nguyên, đây trái lại cũng phù hợp màu sắc tua rua của bọn họ.

"Khu một Tư Nguyên? Các cậu lạc đường cũng quá xa rồi đi! Ra khỏi thành không bao lâu đã đến rồi! Các cậu có biết đi về làm sao không đấy? Có cần giúp đỡ không?"

"Chúng tôi biết đường, cảm ơn."

"Các cậu biết đường? Nhưng cái hướng đó không đúng! Khu một tư nguyên phải đi hướng này cơ! Lạc đường thì đừng cậy mạnh, đi đến đây vẫn chưa gặp nguy hiểm đã là may lắm rồi, mau theo chúng tôi về đi!"

Chúng, chúng tôi vốn không có muốn đi khu một Tư Nguyên! Chẳng lẽ thật sự phải nói với người ta muốn đi khu một Hư Không, sau đó bị tưởng là tâm thần sao?

"Có cần dứt khoát gạt bọn họ nói chúng ta có nhiệm vụ quang minh chính đại, bảo bọn họ đừng bỏ lại chúng ta?"

Phạm Thống thấp giọng dò hỏi Nguyệt Thoái, chẳng qua, đương nhiên, nói ra lại bị đảo ngược.

"Tôi không biết nói dối cho lắm..."

Nguyệt Thoái khốn khổ trả lời, xem ra không tán đồng đề nghị này.

"Vậy làm sao đây?"

"Hết cách rồi, trước hết theo bọn họ về, sau đó lại tự đi qua lần nữa vậy."

Hả! Sao lại phiền thế chứ! Đi theo bọn họ về cũng phải mất một lúc đi? Nếu cậu không biết nói dối, thì để tôi nói!... Không, tôi mặc dù biết nói dối, nhưng tôi không biết nói chuyện, ôi ôi ôi --

"Chờ sau khi đi theo bọn họ về, thuật pháp trận tốt hơn vẫn là trực tiếp nối thẳng với khu một Hư Không vậy."

Nguyệt Thoái thở dài, tỏ ra có chút bất đắc dĩ.

"Chuyện chúng ta chạy đi khu một Hư Không, vẫn là đừng để cho quá nhiều người không liên quan biết thì tốt hơn, tránh cho chọc phải phiền phức gì, là tôi không cân nhắc đến điều này."

Ừ, tôi hiểu, thực lực vượt tiêu chuẩn của cậu không thích hợp cho một đống người biết đúng chứ? Thân là người biết nội tình lại không bị giết người diệt khẩu, tôi vẫn thật có loại cảm giác ưu việt.

Sau khi làm ra quyết định, bọn họ liền đi theo đám người A tốt bụng lo chuyện bao đồng trở về Đông Phương Thành, bọn họ bị thương còn phải vận chuyển thi thể dã thú, tốc độ tự nhiên cũng không nhanh được đến đâu, chờ đến khi nhìn thấy cửa thành Đông Phương Thành, cũng đã hoàng hôn rồi, thời gian do cố ý về sớm mà có được cũng tan biến một cách buồn cười, mà bọn họ còn phải cảm ơn mấy người này, Phạm Thống không khỏi có chút bực bội.

Thời gian dù nhiều, cũng không phải lãng phí như vậy!

"Phạm Thống, cậu muốn ăn cơm trước hay là..."

Nguyệt Thoái trưng cầu ý kiến của hắn, dù sao nếu muốn ăn cơm cũng chỉ có lương thực công cộng khó ăn, đó thực sự không không làm dậy nổi ham muốn ăn uống của người khác.

"Chúng ta vẫn là trực tiếp tới đây đi."

Tôi nói là trực tiếp đi qua. Chuyện gì cũng chưa xong đã đi ăn thứ lương khô khó nuốt đó, cảm giác giống như là trừng phạt chúng tôi lãng phí thời gian vậy.

"Vậy tìm nơi nào không có ai, lần này cứ trực tiếp vẽ truyền tống trận nối với khu một Hư Không đi."

Nguyệt Thoái cũng rất dứt khoát, lập tức nói như vậy, Phạm Thống thì nuốt nước miếng cái ực.

"Nguyệt Thoái, nguy, nguy hiểm không? Cậu trước đó chẳng phải nói như thế này an toàn hơn? Sẽ không chết chứ? Tôi còn chưa trả xong nợ đây! Hơn nữa tôi đã rất lâu không có bơi rồi, tôi sợ tôi chìm không được."

Nếu như thật sự chìm không được thì tốt rồi... Tôi vừa lại không phải phao bơi. Eo của tôi cũng không đủ béo để làm phao bơi. Chẳng qua tôi nghĩ mỡ không phải nguyên nhân tôi nổi không được, tôi cũng không tin người chết đuối trong ao nước Đông Phương Thành không có người béo.

"Hơ... Mặc dù không dám nói trăm phần trăm, chẳng qua ít nhất chín mươi phần trăm thì không có vấn đề chứ?"

Nghe xong giọng điệu lo lắng của hắn, Nguyệt Thoái cũng không dám xác định, chẳng qua, chín mươi phần trăm kỳ thực vẫn là đảm bảo rất cao.

"Được rồi, nếu đã như vậy chúng ta cứ ra đi bình an thôi."

Tôi vốn định nói là an tâm lên đường. Mặc dù dùng cái từ này hình như cũng quai quái, nhưng biến thành ra đi bình an thì tệ quá rồi, cho dù tôi chết, Nguyệt Thoái cũng không thể chết, hai người chúng tôi đều cùng chết, Nguyệt Thoái sẽ phải kéo tôi bơi đến bờ rồi trần trụi đi tìm quần áo...

Phạm Thống lúc nhìn Nguyệt Thoái vẽ truyền tống trận, trong đầu cứ thế không ngừng nghĩ một số thứ lung tung, chờ đến khi truyền tống trận được vẽ xong, hắn mới gạt đi những suy nghĩ này, cố lấy dũng khí đứng vào.

Mở mắt chính là khu một Hư Không rồi -- tôi rốt cuộc có nên mở mắt hay không? Mặc dù rất tò mò nhưng tôi vẫn là rất sợ hãi,

lần này sẽ không nhìn thấy cảnh tượng kinh hiểm giật gân gì nữa chứ?

"Phạm Thống, tôi dọn trống chỗ này một chút, chờ tôi ba phút."

Dọn... dọn trống cái gì? A A?

Bởi vì lòng tò mò mãnh liệt và cảm giác bất an, Phạm Thống mở mắt, bởi vì lời này nghe lên chính là muốn đi đại khai sát giới, hắn thế nhưng không muốn nhắm mắt lắng nghe một đống âm thanh đáng sợ để tưởng tượng chuyện xảy ra xung quanh.

Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là bầu trời màu tím đen, thỉnh thoảng có vài tia chớp lẹt xẹt, tiếp đến là đất đai khô cằn, hoàn cảnh ác liệt như vậy, thật khó tưởng tượng nơi này là cùng một thế giới với Đông Phương Thành.

Tiếp đến tầm nhìn của hắn liền bắt đầu tự động tìm kiếm Nguyệt Thoái, ở trong hoàn cảnh thế này, mái tóc vàng của Nguyệt Thoái rất nổi bật, cho nên hắn đã nhanh chóng nhìn thấy, sau đó hắn cũng kinh hãi phát hiện, Nguyệt Thoái đang cầm kiếm chạy về phía một con ma thú còn lớn hơn cậu, cái con đó chỉ là hình thể thôi đã đủ khiến khuôn mặt hắn co rút rồi, bạn của hắn vậy mà có thể xông qua tấn công không chút do dự như vậy, đây khiến hắn vô cùng nể phục.

Thanh kiếm của Nguyệt Thoái là được nhặt ở chiến trường lúc trước, cũng là một thanh kiếm hỏng. Theo cách nói của Phạm Thống, dù sao thì Nguyệt Thoái có đôi tay sát đao, cho dù vốn không hỏng, bị cậu cầm ở trong tay không bao lâu cũng sẽ hỏng thôi, chẳng qua bản thân người dùng kiếm cảm thấy hỏng hay không cũng vậy, người khác tự nhiên không thể nói thêm cái gì.

Chỉ thấy cậu ở lúc bức cận ma thú thì đột nhiên tăng nhanh tốc độ, thoáng cái đã ở trước ma thú, cũng không cần thủ pháp

hoa lệ hay chiến đấu kịch liệt gì cả, thanh kiếm vốn chẳng sắc bén gì cho lắm lấy tốc độ cực nhanh và sức lực cực mạnh xoay một vòng ở trên cổ của ma thú, con quái vật trông hung mãnh kia ngay cả vùng vẫy cũng không kịp, đầu đã bị chém xuống, thậm chí thân thể khổng lồ sau khi ngã xuống, máu mới cuồn cuộn chảy ra.

... Mấy giây? Tốn bao nhiêu giây? Với thời gian chuẩn xác ba phút này, có nghĩa là muốn làm thịt năm sáu con ở gần đây đi? Có khi không cần tới ba phút, trên thế giới này đối với cậu mà nói thật sự còn có nơi nào nguy hiểm không? Nguyệt Thoái?

Âm Thị đại nhân hẳn là sẽ rất thích cậu, cậu thoạt nhìn là bạn đồng hành tốt để bắt ma thú. Có điều giết ma thú với bắt ma thú là hai chuyện khác nhau rồi, bắt đại khái khó hơn đi, không biết đối với cậu mà nói có khó hay không, nếu như vẫn có thể, chúng ta có cần bắt một con về để xem có thế kinh doanh hay không?

Ồ ồ! Con thứ hai cũng bị xử gọn trong chớp mắt rồi! Tiếp theo là con thứ ba... Oa, ma thú cuối cùng cũng có cảnh giác rồi sao? Bởi vì mùi máu tanh? Nhưng hình là vẫn không có ích gì, thời gian bị xử gọn cũng không hơn mấy giây, rốt cuộc là ma thú kỳ thực cũng không khủng bố như trong tưởng tượng, hay là Nguyệt Thoái mạnh đến biến thái?

Cậu như vậy khiến tôi cảm thấy tua rua màu trắng của cậu thật chướng mắt... đây cứ như là lừa đảo... tua rua màu lục cỏ trên người tôi, kỳ thực cũng là lừa đảo, vừa nghĩ như vậy liền cảm thấy bi ai.

"Được rồi. Phạm Thống, chúng ta bắt đầu luyện tập đi."

Nguyệt Thoái lấy vải lau sơ thân kiếm một chút, sau khi tra kiếm vào vỏ, liền đi đến bên cạnh hắn và nói như vậy.

Vừa mới chém giết xong sáu con quái vật vẫn có thể trấn định như vậy, đây khiến người chỉ là đứng xem bên cạnh như Phạm

Thống cũng khó có thể bình tĩnh, cảm thấy mình quả nhiên là người bình thường.

Ngay cả vạt áo cũng không dính máu! Đây là chuyên gia sao?

Bây giờ cũng không phải lúc nghĩ loại chuyện này, trời cũng sắp tối rồi, vẫn là mau chóng làm chính sự để về sớm nghỉ ngơi mới đúng.

Thế là, Phạm Thống từ trong lòng lấy ra xấp phù chú dày cộm kia. Trước khi xuất phát, hắn đã ở trong phòng học vẽ sẵn ba trăm tấm phù rồi, lần lượt vẽ một trăm năm mươi tấm ngự hỏa chú với một trăm năm mươi tấm ngự thủy chú, để tiến hành luyện đồng thời sử dụng hai loại phù.

Khi cầm hai tấm phù khác nhau ở trên tay, trong lòng hắn vẫn có chút cảm khái.

Chỉ vì chút luyện tập này, bỏ công bỏ sức chạy đến khu một Hư Không, liệu có khoa trương quá không?

Đắn đo phù lực trong cơ thể, Phạm Thống hít sâu một hơi, sau đó trút phù lực rồi nhanh chóng ném ra.

"Ngự hỏa chú!"

Động tác hắn hô lên và ném phù chú có thể nói là đầy khí thế, trong hai tấm phù ném ra ngoài, một tấm trong đó cũng bốc cháy thành ngọn lửa nho nhỏ, hiệu lực của phù chú dùng cho luyện tập đại khái cũng chỉ là như thế.

"Phạm Thống, như vậy là thành công rồi sao?"

Nguyệt Thoái có chút mừng rỡ dò hỏi, Phạm Thống thì lắc đầu.

"Vừa rồi vẫn chưa làm được tới mức phân tâm nhị dụng, trong

hai tấm phù tôi đều thâu nhập phù lực của ngự hỏa chú, đúng lúc lại gọi sai tên, cho nên ngự hỏa chú phát động cũng là bình thường.

Là gọi đúng tên. Thật là khó, chắc không phải phù chú vì muốn trêu ngươi tôi, cho nên ở lúc tôi luyện tập thì cố sống cố chết để tôi nói đúng đi?

"Vậy à... Phù chú còn nhiều, cậu thử thêm đi."

Muốn làm thử nghiệm mới, vốn đã không thể thoáng cái thành công ngay, bọn họ đều hiểu điều này, cho nên cũng sẽ không quá thất vọng đối với thất bại đầu tiên.

Làm loại chuyện này là cần lòng kiên nhẫn. Phạm Thống lần nữa cầm lấy hai tấm phù, làm lại động tác giống với vừa rồi.

"Ngự thủy chú!"

Lần này hắn bất cẩn lại trút phù lực của ngự hỏa chú vào cả hai tấm phù, sau đó tên phù chú cũng bị đảo ngược -- đây khiến cho phù chú xuất hiện tình huống rất đặc thù, ngự hỏa chú không phát động thành công rơi xuống đất, ngự thủy chú bị trút sai phù lực thì nổ tung ở lúc vừa mới rời khỏi lòng bàn tay hắn, chấn động làm cho tay hắn tê rần, cũng bị giật nảy mình.

Bình thường mà nói phù chú hẳn là phải chờ đến lúc bay ra một đoạn hoặc là đụng vào vật thể mới phát động, nổ tung ở cự ly gần như thế này, đại khái là do không thể tiếp nhận phù lực bị trút sai.

May mà đây là phù chú dành cho luyện tập. Phạm Thống không thể không lấy làm mừng ở trong lòng. Cho dù là bạo tạc do khởi động thất bại, loại phù chú dành cho luyện tập cũng nhẹ hơn phù chú bình thường rất nhiều, cho nên hắn mới có thể bình an vô sự.

"Tình huống lần này là thế nào?"

Nguyệt Thoái xem không hiểu, đành lên tiếng hỏi, Phạm Thống sau khi giải thích nguyên do với cậu, cậu mới gật đầu.

"Thì ra là vậy, vẫn là có nguy hiểm... Vậy cậu cẩn thận chút đi."

"Ai da, phù chú dùng cho luyện tập, sẽ xảy ra chuyện lớn."

Có thể xảy ra chuyện lớn gì thì xảy ra cho tôi xem. Ôi, cứ tiếp tục phản bác nguyền rủa thế này, đến lúc nghiện luôn chẳng phải sẽ giống như tinh thần phân liệt sao?

Trước khi vẫn chưa nắm được bí quyết phân tâm nhị dụng, hắn cũng chỉ có thể thử hết lần này đến lần khác.

Lúc ném đến lần thứ năm mươi, Phạm Thống cảm thấy phải đem hai loại phù lực khác nhau đồng thời chú nhập vào hai tấm phù, hình như thật sự là chuyện khả thi, mặc dù hắn vẫn chưa thể nắm vững, nhưng năm mươi lần dù sao cũng không phải ném suông, ném tới ném lui, cảm giác đã tốt hơn lần đầu rồi.

"Nguyệt thoái, tôi cảm thấy tệ hơn nhiều rồi đó, nói không chừng thật sự không được."

"Hả? ... Cậu là nói có thể được sao?"

Bởi vì giải thích thành thật sự không được cũng là có thể, Nguyệt Thoái không quá xác định điều hắn nói rốt cuộc có phải là nói ngược hay không.

"Đúng vậy! Nếu như thật sự luyện không được thì quá tốt rồi, vậy tôi sẽ không có năng lực chiến đấu, hi vọng sống sót cũng thấp hơn rất nhiều."

Đối với việc không ngừng nói sai nguyền rủa chính mình này,

Phạm Thống đã quen rồi, nhưng quen thì quen, nói xong câu này hắn vẫn không thể không thở dài.

Nguyền rủa này rốt cuộc lúc nào mới tha cho tôi? Tôi không muốn bởi vì đến chết nguyền rủa cũng chưa được giải trừ mà chết không nhắm mắt đâu --

Nếu luyện tập là có hiệu quả, tinh thần của Phạm Thống đương nhiên cũng phấn chấn rất nhiều. Chỉ là, lúc ném đến tấm thứ tám mươi, lực chú ý của hắn đã chuyển đến cái bụng kêu rột rột rồi.

Đói quá...

Làm gì thì làm ăn no trước rồi tính đó đúng là chân lý! Trước kia lúc chào buổi sáng, huấn luyện viên chê nhỏ tiếng đều sẽ nói "nói bé như vậy bộ chưa ăn sáng à", tôi quyết định từ bỏ bữa tối qua đây luyện tập, kỳ thực là một quyết định sai lấm sao?

Hơn nữa còn để Nguyệt Thoái cũng đói bụng đứng chờ ở bên cạnh... Tôi thật là một người tồi, Nguyệt Thoái cậu thật biết nhẫn nại, đến bây giờ cũng không có lấy một câu oán thán, cũng không chủ động nói đói bụng muốn đi về, rõ ràng đứng xem bên cạnh rất chán...

Ô ô ô! Không được! Ít nhất ném xong một trăm năm mươi lần rồi mới trở về! Luyện tập không thể quá làm biếng, nếu chỉ luyện một nửa đã đầu hàng với cái bụng, đời này cũng khó thành danh rồi đi!

Nếu như có thể thành công một lần thâu nhập hai loại phù lực, hẳn là đại biểu tôi vẫn có thiên phú đi? Đời người hiếm khi có cơ hội đội lấy danh xưng "tư chất tốt", "kỳ tài" vân vân, đương nhiên phải hưng phấn đến quên đói bụng mới đúng chứ!

"Phạm Thống, ngươi đang luyện phù chú?"

Puhahaha lúc này đột nhiên nói chuyện với hắn, khiến hắn suýt nữa đảo lộn phù lực chú nhập vào phù chú.

"Đúng thế, làm sao vậy?"

Lúc này Phạm Thống cũng phát hiện, hắn có thể phân ra lời muốn nói với lời không muốn nói ở lúc giao tiếp tâm linh với Puhahaha một cách minh xác, đây hình như là chứng minh cho việc tâm linh tương thông lại nâng cao rồi, cũng không biết có nên vui hay không.

"Không có gì, chỉ là ngươi hiếm khi làm chính sự, có chút hiếm lạ."

Này --

Đừng bất lịch sự như thế được không? Nói cứ như ta không biết cầu tiến, toàn ăn chơi nhàn rỗi không bằng!

"Ta đương nhiên cũng sẽ vì nâng cao thực lực mà nỗ lực chứ! Nói cái gì vậy."

"Bởi vì sinh hoạt trước kia của ngươi thường rất sa đọa, thoạt nhìn rất vô dụng, đây là chuyện ngươi không thể phủ nhận."

Phạm Thống không nhịn được rút Puhahaha ra, nếu như nó có mắt, bây giờ bọn họ có lẽ là đang mắt to trừng mắt nhỏ đi.

"Phạm Thống, sao cậu lại đột nhiên cầm vũ khí?"

Nguyệt Thoái không nghe thấy cuộc nói chuyện tâm linh của bọn họ, cho nên không hiểu hành động của hắn.

"Không có gì, chỉ là xảy ra một vài chuyện vui vẻ."

Sau khi lời nói lại bị đảo lộn, tâm tình của Phạm Thống thực sự không tốt lên nổi, hắn quyết định tiếp tục luyện tập, cho nên lại cầm hai tấm phù chú.

"Ngự Thủy chú!"

... Thật không may, lần này hắn lại chú nhập phù lực của ngự hỏa chú vào trong hai tấm bùa, hơn nữa hắn quên trên tay mình đang cầm Puhahaha.

"Phạm, Phạm Thống!"

Tiếng nổ long trời át đi tiếng kêu kinh hoảng của Nguyệt Thoái -- trước khi linh hồn thoát khỏi thân thể, hắn cũng chỉ kịp nghĩ mấy câu.

Lần này chết cũng thật dứt khoát? Thi thể nổ tan bành thành cái gì rồi? Thế này coi như tôi lại bị ngự hỏa chú giết chết sao? Mặc dù là ngự thủy chú nổ, nhưng ngự hỏa chú cũng có lỗi!

Puhahaha ngươi rốt cuộc là vật phẩm tăng cường đáng sợ đến mức nào! Thì ra chỉ cần cầm ngươi, dù ngươi không có lòng phối hợp cũng hữu hiệu như nhau sao! Phù chú dùng để luyện tập có thể trực tiếp nổ chết người, đây quá lắm rồi --

◊◊◊◊

A A, nước trong ao nước của Đông Phương Thành! Lâu lắm không gặp! Bơi tự do! Lâu lắm không gặp! Trôi lềnh bềnh! Lâu lắm không gặp! Cảm giác này thật hoài niệm, tôi sắp được lần nữa thể nghiệm lạc thú của sống lại rồi, loại cảm giác vi diệu khi dần dần sinh thành ở ao nước kèm theo cảm giác đau này, hệt như trở lại lúc còn là em bé an bình trong bụng mẹ, khiến người cảm động muốn rơi nước mắt...

Tôi rốt cuộc đang tự an ủi mình cái gì? Rõ ràng chính là bởi vì khoản nợ lại tăng thêm một trăm xâu tiền cho nên rất muốn khóc, bởi vì nợ tăng, cảm giác đau khi sống lại càng sâu đậm, căn bản là đau đau đau đau! Cho dù lời nói có truyền cảm hứng cỡ nào cũng không thể an ủi tâm linh tôi để tâm tình tôi tốt hơn đâu!

Tự mình giết mình thực sự là quá oan rồi, chết tiệt... Ôi ôi ôi! Bây giờ là đang mọc chân phải sao? Đau quá à!

Trước đó khó khăn lắm mới trả được một chút xíu, bây giờ lại nợ thêm bao nhiêu rồi? Về nhà phải lật sổ nợ ra mới được. Cái gì cũng có thể mơ hồ, nhưng riêng tiền là không được --

Sau khi trải qua quá trình sống lại có chút đau khổ, chính là tới cái ải bơi lên bờ, Phạm Thống biết Nguyệt Thoái sẽ đến đón hắn, nhưng quá trình đón có thể thuận lợi hay không, chỉ sợ còn phải xem lại.

"Hít hà -"

Sau khi nổi lên mặt nước, chuyện đầu tiên Phạm Thống làm chính là hít một hơi thật sâu, tránh cho lát nữa tay chân mềm nhũn, ngay cả vùng vẫy nổi lên hít khí cũng không thể.

Tiếng chèo thuyền đang đến gần, không bao lâu sau, bàn tay mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ của Nguyệt Thoái đã túm được hắn, hắn tức thì cảm thấy được cứu.

Lần này lại không có lấy lưới à? Chẳng qua kỳ thực tung lưới lôi qua xong vẫn phải kéo lên thuyền, trên cơ bản dùng hay không vẫn vậy...

"Phạm Thống, thả lỏng, tôi kéo cậu lên."

"Ọc ọc ọc ọc -- như vậy, ọc ọc, cánh tay sẽ không trật khớp mất!"

Cậu chỉ túm một tay của tôi -- dùng cái tay này chịu lực của cả thân thể, thật sự sẽ không có chuyện sao --

"Không sao, trật khớp nắn lại là được, tôi biết nắn thế nào"

Nguyệt Thoái rất bình tĩnh nói ra câu như vậy, nhìn thần tình

nghiêm túc của cậu, Phạm Thống thoáng cái không biết nên nói thế nào mới tốt.

Không phải vấn đề có biết nắn thế nào hay không! Chưa bao giờ là như vậy! Tôi rất sợ đau!

Thấy dáng vẻ dù ở trong nước nhưng vẫn bạt mạng lắc đầu của hắn, thần sắc của Nguyệt Thoái cũng thêm mấy phần khó xử.

"Tôi sẽ nhẹ một chút... Chưa chắc sẽ bị thương, cứ thử xem đi, bằng không lên làm sao?"

Ồ... Đây cũng là vấn đề hay, bằng không cậu đi xuống? Không, không đúng, đó chẳng phải sẽ giống vụ lật thuyền lần trước sao, vẫn là ngồi trên thuyền chèo thuyền về bờ sẽ thoải mái hơn, được thôi --

Sau khi Phạm Thống miễn cưỡng gật đầu, Nguyệt Thoái mới ra sức kéo hắn lên thuyền. Mặc dù lực có hơi mạnh, nhưng tốt hơn tưởng tượng nhiều, tự nhiên cũng không có chuyện trật khớp này.

Phù, người vừa mới sống lại đều bởi vì đã trải qua tử vong, cho nên thần kinh tương đối mẫn cảm, căn bản chẳng có gì mà, thật không biết tôi đang sợ cái gì.

"Nè, khăn lông với quần áo."

Nguyệt Thoái lần này quả nhiên có kinh nghiệm hơn, quần áo cũng đã chuẩn bị sẵn cho hắn. Sau khi cầm khăn lông lau thân thể ướt sũng, Phạm Thống cấp tốc mặc quần áo, đang định nói gì đó, liền nhìn thấy vẻ mặt đầy âu sầu của Nguyệt Thoái.

"Phạm Thống, xin lỗi, đã nói sẽ đảm bảo an toàn của cậu, nhưng vẫn để cho cậu chết."

Hơ... cái này... hắn là lỗi của tôi đi? Cậu không cần tự trách như vậy đâu, đối với mấy sự cố đó cũng đâu có cách nào.

"Tôi sẽ nỗ lực làm thêm kiếm tiền, trả một trăm xâu tiền cho cậu, thật sự rất xin lỗi."

Ủa? Có loại chuyện tốt này, vậy tôi có nên tiếp nhận hay không? Chẳng qua, so với làm công kiếm tiền, cậu không cảm thấy đi giết mấy con lục kê bán lấy da hoặc là nhờ quyết đấu để mau chóng nâng cao màu sắc tua rua thì thực tế hơn sao? Nếu cậu thăng đến tua rua màu đen, lương một tháng không biết có bao nhiêu tiền!

"Hôm nay xảy ra loại chuyện này, chúng ta cứ về trước nghỉ ngơi đi, ngày mai muốn đi nữa không?"

Đi nữa? Lại đi đâu? Cậu nói khu một Hư Không sao? Cũng đã chết một lần rồi ngày mai làm sao còn dám đi chỗ đó -- nhưng nguyên nhân tử vong hoàn toàn không liên quan đến khu một Hư Không. Vậy ngài mai đi nữa hình như cũng đâu sao nhỉ?

"Ừ, luyện tập ít là tốt, hôm qua đi nữa đi."

Tôi tin câu đơn giản như thế này cậu nhất định sẽ hiểu. Ôi, sau này có khi cũng không còn ao nước để sống lại nữa, thừa dịp vẫn còn dùng được nên sử dụng nhiều hơn... Tôi thật bội phục suy nghĩ lạc quan, tích cực tiến thủ của tôi... A!

Phạm Thống dột nhiên biến sắc sờ trên người rồi lại nhìn trên thuyền, sau đó vô cùng căng thẳng túm lấy tay của Nguyệt Thoái.

"Oahuhuhu đâu!"

...

Để tôi chết luôn đi... Tôi không nên đi lên, để tôi nhảy xuống tự sinh tự diệt lần nữa đi, đời này của tôi còn có thể yêu cầu cái thứ mặt mũi này nữa không? Cái câu đảo ngược vừa mất mặt vừa buồn cười này là gì vậy hả a a a a --!

"Cậu là nói ... Puhahaha sao?"

Nguyệt Thoái tốn khoảng năm giây để phân tích, mới miễn cưỡng đoán trúng hắn muốn nói cái gì.

Trên cơ bản có thể đoán ra được đã rất lợi hại rồi, cũng thoáng làm dịu cõi lòng hổ thẹn muốn chết của hắn. Mặc dù lúc hắn gật đầu mặt vẫn xám như tro.

"Tôi nhặt giúp cậu rồi, để trên giường cậu, không có mang tới đây, Chu Sa ở trong phòng, hẳn là sẽ không có người trộm đi, không cần lo lắng."

Phù... Có nhặt là được... Ơ -- từ từ đã! Cậu dùng tay nào nhặt? Không đúng, tay trái của cậu thật sự an toàn sao? Đừng nói cả hai tay đều là tay sát đao nhé? Vậy tính mạng của Puhahaha chẳng phải đã -- Nhưng, nhưng không nhặt cũng không đúng, cũng không thể bỏ lại đó, cậu... cậu bỏ ở trên giường tôi chắc không phải là bởi vì nó đã biến thành thi thể rồi nhá!

"Phạm Thống, sắc mặt cậu làm sao khó coi như vậy?"

Nguyệt Thoái cho dù có thể giải mã lời nói ngược của hắn, cũng vẫn không thể đọc ra trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

"Chân của cậu đụng vào nó, nó có sao không?"

Không phải! Chân cái gì! Lúc nguy cấp này đừng đùa với tôi!

"Cậu đang lo cái này?"

Nguyệt Thoái chợt hiểu ra, sau đó vừa lại giống như nghĩ đến điều gì.

"Nó hại cậu chết một lần, cậu còn quan tâm nó như vậy, xem ra cậu vẫn là thích nó nhỉ?"

Cậu chưa có trả lời vấn đề của tôi đấy! Chắc không phải bởi vì

Puhahaha đã hại chết tôi, cậu vì báo thù mà hại chết nó chứ? Cho dù cậu đền tôi hai trăm xâu tiền mua nó lúc đầu tôi cũng sẽ không chấp nhận đâu!

"Nó là vũ khí của tôi! Hơn nữa đó cũng chỉ là sự cố ngoài ý muốn, tôi nào sẽ thật lòng so đo với nó loại chuyện này chứ?"

Sau khi hắn nói như vậy, thần tình của Nguyệt Thoái vậy mà thoạt nhìn có chút hâm mộ.

"Thật là tốt, cậu coi trọng nó như vậy, hơn nữa nó còn tâm linh tương thông với cậu, có thể trực tiếp biết ý cậu muốn biểu đạt..."

Có cái gì tốt chứ, chẳng lẽ cậu bởi vì như vậy mà muốn làm vũ khí sao? Dù nói thế nào vẫn là làm người tốt hơn chứ?

"Lúc nhặt nó về tôi vốn còn nghiêm túc suy nghĩ có cần bẻ gãy nó luôn cho rồi hay không, may mà vẫn chưa làm như vậy."

... Này! Sao cậu lại có thứ suy nghĩ nguy hiểm đó hả! Vấn đề của tôi với Puhahaha đúng là vẫn chưa giải quyết, nhưng cậu cũng đừng bất chấp ý nguyện của tôi liền muốn hủy nó để tôi tìm niềm vui mới chứ!

Nhưng cậu không bẻ gãy nó, dùng bàn tay sát đao của cậu giết nó chẳng phải cũng vậy sao!

"Nguyệt Thoái, cậu rốt cuộc làm gì nó rồi? Nó chưa sống chứ?"

Lúc Phạm Thống hỏi vấn đề này thì hết sức khủng hoảng, Nguyệt Thoái thì chớp mắt, trả lời bằng thái độ tự nhiên.

"Nó vẫn rất ổn, chỉ cần không có lần sau."

... Uy hiếp trắng trợn! Nhưng cậu đây là đang uy hiếp chủ nhân của nó, cũng chính là tôi đi?

"Vậy, chúng ta có thể chèo về bờ chưa?"

Đề nghị này của Nguyệt Thoái, Phạm Thống tự nhiên không có ý kiến, hắn bây giờ chỉ muốn mau chóng trở về túc xá, nhìn xem vũ khí của hắn rốt cuộc là sống hay chết.

Có khi đang thoi thóp... Vũ khí có bệnh viện chuyên khoa không? Có thể chữa không? Chẳng qua đã chữa thì phải tốn tiền, có khi còn không có khoa chuyên khám phất trần, giống như bệnh viện thú y đều chuyên chữa mèo chó, rất ít người chữa cho chuột vậy... Ôi ôi ôi ôi -- để tôi về đi tôi lo quá à --

"Ngày mai lại tới Phù Chú Hiên lấy một ít phù chú dùng cho luyện tập đi, nếu đã có khả năng thành công, vậy thì tốt hơn là lấy một ngàn tấm."

Một ngàn tấm?

Thoáng cái tăng hơn gấp ba lần? Cậu là huấn luyện viên ma quỷ ở đâu ra vậy?

Mặc dù trong lòng Phạm Thống không muốn lắm, nhưng bầu không khí bây giờ vẫn là khiến hắn không dám nói ra một chữ "không". Cho dù giọng điệu của Nguyệt Thoái bình đạm, trên mặt cũng gạt đi âu sầu chuyển sang mỉm cười nhẹ, nhưng luồng khí thế nghiêm túc kia vẫn khiến hắn cảm thấy áp lực không thể động đậy.

"Hi vọng ngày mai đừng xảy ra chuyện nữa, bằng không có khả năng cũng phải làm chút đặc huấn bơi lội rồi."

Nghe xong lời của cậu, mặt của Phạm Thống co rút, chẳng qua, vẫn không nói cái gì.

Tôi biết cậu đều là vì tốt cho tôi... Nhưng nghe lên chẳng vui chút nào...

"Nguyệt Thoái, nếu như lúc cậu ở chung với Chu Sa cũng có khí phách như bây giờ thì tốt rồi..."

Nguyền rủa hiếm khi để hắn thành công nói ra một câu thật lòng, Nguyệt Thoái sau khi nghe xong thì sửng sốt, sau đó sờ mặt của mình.

"Có tác dụng gì sao?"

"Không có! Cảm giác không có khí thế hơn, thì sẽ bị chèn ép đến chết."

Nói chuyện không bị đảo lộn quả nhiên chỉ là thoáng qua, nhưng Nguyệt Thoái hiểu hắn đang nói cái gì, cho nên chỉ cười khổ một chút.

"Tôi làm sao cảm thấy cậu ta chỉ sẽ cảm thấy rất mê người hay gì đó rồi lâm vào càng sâu?"

Ồ, cậu vẫn rất hiểu rõ cậu ta mà, nhưng tôi cảm thấy cậu đối với cậu ta có nỗi sợ hãi từ nội tâm, cũng không phải vì không muốn để cho cậu ta lâm vào càng sâu nên mới như vậy?

"Tôi hoàn toàn hiểu cậu vì sao lại sợ Chu Sa."

Tôi là nói tôi một chút cũng không hiểu. Trên thực tế tôi cũng có chút sợ cậu ta, mà tôi cũng không hiểu đây là vì sao.

"Tôi không có sợ cậu ta, tôi chỉ là không quen tiếp xúc với con gái mà thôi."

Nguyệt Thoái là trả lời như vậy, chẳng qua Phạm Thống khó có thể công nhận đáp án này.

Thái độ của cậu khi đối với Bích Nhu và khi đối với Chu Sa thể nữ hóa hoàn toàn khác nhau! Cậu cho rằng mọi người đều mù rồi nhìn không ra sao! Hay là Bích Nhu kỳ thực là nam? Vấn đề này tôi

trước kia có phải là đã từng nghi vấn không nhỉ? Trước giờ nghi vấn quá nhiều thứ rồi, cũng không nhớ rõ nữa--

"Bị con gái lãnh đạm quấn quýt rõ ràng rất sướng, thật không hiểu cậu đang phóng thoáng cái gì."

Phạm Thống lẩm bẩm một câu trong miệng, tuy nói không phải lẩm bẩm cho Nguyệt Thoái nghe, nhưng hắn cũng biết Nguyệt Thoái sẽ nghe được.

"Phạm Thống, cứ nghĩ đến động chạm con gái là không đúng, loại tâm thái này không tốt."

Không ngờ Nguyệt Thoái vậy mà còn nghiêm chỉnh giáo huấn hắn, đương nhiên, hắn cũng chẳng buồn nói thêm cái gì.

Chuyện đầu tiên khi về đến túc xá, tự nhiên chính là xác nhận an nguy của Puhahaha.

Ngay cả chào hỏi Chu Sa cũng không kịp, Phạm Thống đã trực tiếp leo lên tầng trên, nhào lên giường, túm lấy Puhahaha kiểm tra trạng thái.

"Puhahaha, ngươi không sao chứ?"

Nếu đã muốn trực tiếp giao tiếp với nó, Phạm Thống liền sử dụng trò chuyện tâm linh.

"Cái gì có sao với không sao, ngươi mới là không sao chứ, người chết là ngươi đấy."

Tiếng nói chuyện của Puhahaha nghe lên vẫn rất bình thường, Phạm Thống lúc này mới thở phào một hơi.

Kỳ quái, bị bàn tay sát đao của Nguyệt Thoái cầm mà vẫn không hề gì... Chẳng lẽ là bởi vì phất trần không tính là một loại vũ khí sao? Đây cũng quá thần bí rồi đi?

"Ta đương nhiên là vũ khí! Ngươi lại len lén ở trong lòng miệt thị ta! Ta vốn còn có chút áy náy, xem ra căn bản không cần mà, hứ."

Phạm Thống lúc này mới nhớ tới cầm cán của Puhahaha sẽ để cho Puhahaha nghe thấy suy nghĩ trong lòng hắn, nên vội vàng bỏ tay ra.

Má nói tới, cự ly bạo tạc gần như thế, lông cũng không bị hun đen hoặc là nổ banh, vận khí của Puhahaha thật không tệ.

"Phạm Thống, bạn của ngươi thật khủng bố."

Puhahaha đột nhiên rầu rĩ nói như vậy với hắn, khiến hắn có chút không kịp phản ứng.

Hả? Bạn của ta? Nguyệt Thoái hay là Chu Sa?

"Cậu ta thật hung ác, bóp lấy cán của ta liền mắng ta hại chết chủ nhân thì còn ra cái gì, bóp rất mạnh, ta cũng đâu phải cố ý..."

Puhahaha nói có vẻ rất uất ức, Phạm Thống tức thì sững sờ.

Nguyệt Thoái quả nhiên rất tức giận, chẳng qua cậu ấy ít nhất đã nhẫn nhịn, không có tiêu diệt ngươi, ngươi cũng nên lấy làm mừng rồi đi?

"Thân là vũ khí, hại chết đối tượng khế ước đúng là chuyện rất tồi tệ, ta cũng có kiểm điểm rồi mà..."

Nếu Puhahaha có mặt mũi, có lẽ là đang nói với cặp mắt đỏ ngầu, Phạm Thống cảm thấy mình hình như cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của nó rồi.

"Không, không sao đâu, chỉ là sự cố ngoài ý muốn, ngươi không cần tự trách như vậy."

Phạm Thống vốn không có ý đẩy trách nhiệm cho Puhahaha,

nghe xong giọng điệu nói chuyện của Puhahaha, liền càng khó có thể chống đỡ.

"Thật không?"

Giọng điệu đầy đáng thương của Puhahaha, nghe ở trong tai Phạm Thống trái lại khiến hắn không nhịn được đồng tình với nó, cho dù Phạm Thống mới là kẻ bị hại.

"Thật đấy, ta không có trách ngươi."

"Thật tốt quá, vậy ta muốn đi ngủ đây, tạm biệt."

Puhahaha dường như thở phào một hơi, vô cùng dứt khoát bỏ mặc hắn, không lâu sau đã truyền ra tiếng hít thở đều đều, hiển nhiên đã chìm vào giấc ngủ hơn nữa còn ngủ rất ngon.

Này! Sao lại vậy hả! Ngươi tốt xấu gì cũng phải lấy chút thành ý nói chuyện lúc trước ngươi cũng không so đo nữa, chúng ta cứ thế làm lành chứ? Làm gì có ai cứ thế mà ngủ như vậy!

Chẳng qua nếu Puhahaha cũng đã ngủ rồi, Phạm Thống cũng không thể làm gì nó, chỉ có thể mang tâm tình phiền muộn trèo xuống giường, cảm thấy mình giống như mất đi một cơ hội làm lành.

"Phạm Thống, cậu muốn ăn gì đó không? Đây là của Chu Sa lĩnh."

Nguyệt Thoái đang ngồi trên ghế ăn lương thực công cộng từng chút một, ở lúc Chu Sa đang trong trạng thái nam, bọn họ chung sống rất hòa bình.

Chẳng qua, tôi nghĩ, nếu Chu Sa lấy trạng thái nam nhào lên, Nguyệt Thoái cũng sẽ la hét bỏ trốn như thường đi? Chậc chậc.

"Tôi không cần đâu, vừa mới sống lại, bụng rất đói."

Phạm Thống nhớ trước kia cũng từng có tình hình tương tự, mặc dù như vậy đích xác giải quyết vấn đề đói bụng, nhưng loại cảm giác trống rỗng kia, luôn là khiến người có chút cảm thương.

"Các cậu hôm nay ra ngoài rất lâu, đi làm gì vậy?"

Bị ở lại túc xá một mình, Chu Sa đương nhiên cảm thấy tò mó đối với hành trình của bọn họ, Nguyệt Thoái hình như cũng cảm thấy không cần thiết giấu diếm, liền mở miệng trả lời.

"Mang Phạm Thống đi làm đặc huấn phù chú."

Đây nghe lên là một chuyện rất bình thường, dưới tình huống không nói ra địa điểm. Chu Sa sau khi nghe Nguyệt Thoái trả lời như vậy thì nhíu mày.

"Chẳng phải cậu không học được phù chú sao? Vì sao là cậu mang cậu ta đi làm huấn luyện phù chú?"

Bởi vì Phạm Thống không tiện nói chuyện, cho nên hắn chỉ ở bên cạnh làm kẻ bàng quan, lặng lẽ chờ Nguyệt Thoái trả lời.

Chu Sa thoáng cái đã nắm được chỗ kỳ quái rồi, lực quan sát thật không tệ, chẳng qua, cậu cứ việc giải mã thành Nguyệt Thoái là đi xem náo nhiệt chẳng phải là được rồi?

"Bởi vì tôi cảm thấy có người bầu bạn đỡ tịch mịch hơn, nên đi chung."

Nguyệt Thoái sau khi trả lời câu này, suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu.

"Ngày mai chúng tôi cũng sẽ đi luyện tập, không cần chờ chúng tôi ăn cơm cũng được."

Cậu nói đến đây, Phạm Thống vốn cho rằng đề tài này sẽ kết thúc ở đây, không ngờ Chu Sa vẫn chưa chịu thôi.

"Nếu đã là luyện tập, bên cạnh có thêm một người hay là hai người đều không có khác biệt đi, tôi cũng đi luôn."

Ơ? Đừng nhá! Bên cạnh có Chu Sa, bầu không khí sẽ trở nên rất hiểm ác, như vậy tôi không thể chuyên tâm, cảm giác cũng không tốt lắm đâu!

"A... Được chứ."

Đáng tiếc Nguyệt Thoái không có tâm linh tương thông với Phạm Thống. Nhìn cậu ngây ngẩn đáp ứng như vậy, Phạm Thống thật có loại cảm giác muốn đấm ngực giậm chân.

Nguyệt Thoái -- Cậu cũng quá dễ nói chuyện rồi đi! Cậu quên cậu còn nợ cậu ta hai yêu cầu sao? Cho dù không thể bức cậu ta sử dụng, ít nhất cũng lấy ra làm khó một chút để cậu ta biết khó mà lui chứ! Cứ như vậy cậu sẽ bị cậu ta ăn là cái chắc!

"Các cậu là tan học xong rồi đi luyện tập đúng không? Địa điểm ở đâu?"

"Ờ, chúng tôi luyện tập ở khu một Hư Không."

Nguyệt Thoái như không có chuyện gì mà nói ra địa điểm, khiến sắc mặt Chu Sa lại thay đổi.

Hừ hừ hừ, biết lợi hại rồi chứ, mau biết khó mà lui đi, mặc dù cậu cũng tính là mạnh, nhưng muốn đi khu một Hư Không chắc vẫn không được nhỉ, đừng đi theo nữa, không hoan nghênh cậu đâu.

"Luyện phù chú cần đến khu một Hư Không? Các cậu rốt cuộc đang luyện tập cái gì?"

Kết quả Chu Sa đầu tiên là nghi vấn tính hợp lý, chẳng qua chuyện này vốn không có tính hợp lý gì đáng nói.

"Chỉ là bởi vì Phạm Thống muốn tìm một nơi không có người nên mới đi chỗ đó, nhất thời cũng nghĩ không ra nơi khác..."

Sắc mặt của Chu Sa ở sau khi Nguyệt Thoái giải thích thì dần dần trở nên khó coi, Phạm Thống đại khái cũng có thể đoán được suy nghĩ của cậu.

"Cậu liệu có quá chiều Phạm Thống rồi không? Làm đến mức này cũng quá đáng rồi đi?

Này, cậu dùng từ có chút không phù hợp rồi, tiểu đệ đệ Chu Sa à. Dù sao cậu ấy cũng không chiều cậu, cậu muốn thế nào?

"Cũng đâu có sao."

Nguyệt Thoái tỏ vẻ cảm thấy đây không có gì không đúng, Phạm Thống thì mang tâm tình hả hê tiếp tục ở bên cạnh làm như chuyện không liên quan đến mình.

"Cho nên, mục đích cậu đi theo cậu ta chính là muốn bảo vệ an toàn cho cậu ta?"

"Đây cũng là một trong những mục đích không sai..."

Nguyệt Thoái nói đến một nửa, đột nhiên đổi giọng.

"Cậu muốn đi theo, tôi cũng sẽ bảo vệ cậu."

Đứng ngoài xem từ nãy đến giờ, Phạm Thống không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ với Nguyệt Thoái.

Nguyệt Thoái, cậu... rốt cuộc có ý với người ta hay không? Nếu như không có, thì không cần nói ra những lời giống như cho người ta hi vọng này chứ! Chu Sa không nói chuyện nữa rồi! Cậu ta an tĩnh lại rồi! Cậu cũng không cảm thấy bầu không khí này rất đáng sợ sao! Cậu cũng không có cảm giác bị động vật ăn thịt nhìn chằm chằm sao --!

"Nghe lên rất không tệ, hình như có thể coi như hẹn hò..."

Chu Sa cúi đầu, bắt đầu lẩm bẩm, câu này khiến Phạm Thống hơi run rẩy.

Cậu định phớt lờ tôi triệt để? Đừng tự tiện đổi việc cùng tôi đi luyện tập phù chú thành buổi hẹn hò của các cậu có được không? Tôn trọng bạn cùng phòng của cậu một chút đi!

"Không phải hẹn hò, là đi theo Phạm Thống luyện tập."

Nguyệt Thoái sau khi sửa chữa Chu Sa, lại căng thẳng mà thêm một câu.

"Cậu không được biến thành con gái mà đi!"

Cho xin đi, cậu cho rằng cậu ta không biến thành con gái thì cậu sẽ an toàn sao? Đã mấy tuổi rồi còn ngây thơ như thế?

"Chỉ chẳng qua là đứng cổ vũ bên cạnh, nam hay nữ có gì khác biệt sao?"

Đối với yêu cầu của Nguyệt Thoái, Chu Sa hiển nhiên không vui lắm.

"Nếu như cậu biến thành con gái tôi sẽ không mang theo cậu nữa, trừ phi cậu sử dụng yêu cầu tôi nợ cậu."

Ừ, Nguyệt Thoái, cậu rốt cuộc nhớ tới phải để cậu ta dùng hết hai cái yêu cầu kia rồi? Nhưng nhắc tới vào lúc này, chẳng phải sẽ biến thành ám chỉ cậu ta làm như thế sao? Tôi thật không biết nên nói cậu cái gì nữa.

"Không muốn. Tổn thất một cái yêu cầu vì chút chuyện nhỏ này, hình như hơi bị lỗ."

Chu Sa trái lại rất ranh mãnh, không có bởi vì tâm tình nhất thời mà sử dụng cơ hội yêu cầu quý giá.

"Vậy cậu đàng hoàng một chút duy trì dáng vẻ hiện giờ đi theo chúng tôi đi."

Không biết vì sao, từ trong miệng của Nguyệt Thoái nghe thấy lời này, cảm giác có chút buồn cười.

"Phạm Thống, cậu ngày mai vẫn là đừng mang vũ khí trên người."

Bởi vì chứng giám thảm kịch hôm nay, Nguyệt Thoái quay đầu nói với hắn như vậy.

"Chỉ là mang theo hắn cũng không sao mà? Chỉ cần tôi không cầm nó là không việc gì nữa, ném ở bên ngoài hình như quai quái.

Tôi là nói bỏ trong nhà. Ném ở bên ngoài là sao hả.

"Vậy cậu đừng đang luyện lại cầm nó lên."

Thảm kịch hôm này chính là xảy ra như vậy, Nguyệt Thoái hiển nhiên vô cùng để ý.

"A ha ha ha, cậu sẽ chú ý nhiều hơn vậy, tôi không cần lo lắng."

... thật là lời nói ngược kỳ quái, sau khi cậu với tôi bị đảo, vậy mà hình như cũng nói được?

"Cậu nếu như cầm Puhahaha lên, tôi sẽ lập tức đoạt khỏi tay cậu."

Nguyệt Thoái cũng là vì tốt cho hắn, chỉ là Phạm Thống vi diệu mà cảm thấy, cách Nguyệt Thoái vì tốt cho hắn hình như càng ngày càng cứng rắn rồi.

"Không đúng, tay của cậu chẳng phải không có vấn đề à? Vì sao Puhahaha lại có chuyện?"

Tôi là muốn hỏi vấn đề bàn tay sát đao, Nguyệt Thoái cậu hẳn là nghe hiểu chứ? Mà lần này Puhahaha không có bị đảo thành Oahuhuhu, thật là tốt quá...

"Cái này..."

Bị trực tiếp hỏi vấn đề này như vậy, Nguyệt Thoái đột nhiên không biết nên trả lời thế nào.

Cậu làm gì phải do dự? Chẳng lẽ cậu là dùng chân nhặt nó về? Hay là cậu biết cầm vật từ xa? Thuật pháp có khi làm được?

Nhưng nếu là nguyên nhân này, hẳn là cũng sẽ không khó hé răng đi...?

"Bởi vì nó là một thanh vũ khí tốt... Nói như vậy hẳn không sai."

Đây mà tính là giải thích à?

Từ từ đã, câu này hình như tôi trước kia đã nghe qua rồi, nhớ cái lần chết ở trong nhà Âm Thị đại nhân... Chẳng lẽ lần đó cậu đã chạm vào nó rồi? Cho nên lúc đó mới nói với tôi Puhahaha là một thanh vũ khí tốt? Là như vậy sao? Tay của cậu là máy phân loại vũ khí? Nguyên lý gì vậy?

Cho dù vẻ mặt của Phạm Thống cho thấy hắn không hiểu gì cả, Nguyệt Thoái vẫn chấm dứt cái đề tài này.

"Thời gian cũng không sớm nữa, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải đi học đấy."

Cái gì mà thời gian không còn sớm nữa... Cậu vừa rồi còn đang ăn đây, vừa mới ăn xong đã ngủ thì không lành mạnh đi?

Mặc dù Phạm Thống nghĩ như vậy, nhưng cũng không có trực tiếp phản bác cậu. Dù sao hắn bây giờ cũng không có lý do không

muốn ngủ, vậy thì thỉnh thoảng ngủ sớm, kỳ thực cũng không có gì không thể.

Tôi nhất định phải luyện thành kỹ xảo một lần ném ra hai tấm phù chú! Vì để sống sót trên chiến trường!

Sau khi âm thầm hạ quyết tâm như vậy, Phạm Thống liền mò về giường, đặt Puhahaha ở bên cạnh giường sau đó bình yên chìm vào giấc ngủ,

◎Lời bạt của Phạm Thống

Chỉ mới có một ngày, đã cảm thấy giống như đã qua rất lâu.

Thời gian một ngày này, tâm tình tôi thay đổi cũng rất lớn. Bắt đầu từ lo lắng, tuyệt vọng, đến xuất hiện một tia hi vọng, giống như có khả năng sống sót từ chiến trường... Bất luận thế nào tôi cũng phải nắm chắc cơ hội này, đừng sống cuộc đời cần dựa dẫm bạn bè nữa! Tôi muốn dựa vào chính mình sống sót! Chí khí! Chí khí!

Tuy nói sống dựa vào bạn bè hình như nhẹ nhõm hơn, nhưng đàn ông như vậy là không được, muốn thành gia lập nghiệp phải tự mình đảm đương, nếu bị coi thành cọng bún thui, làm sao sẽ có phụ nữ cần tôi chứ? Con người ta không đẹp trai bằng bạn bè cũng không sao, con người ta không mạnh bằng bạn bè cũng không sao, con người ta không giàu bằng bạn bè cũng không sao, quan trọng nhất chính là phải có cốt khí!

Kỳ thực... cho dù có thể dùng phù chú, cũng không thể triệt để thay đổi cuộc sống của tôi. Ít nhất vấn đề của cái miệng này chính là chuyện không thể giải quyết. Nhưng... ngay cả Puhahaha cũng cảm thấy tôi bình thường không làm việc đàng hoàng, không biết cầu tiến, thân là chủ nhân, bị vũ khí của mình coi thường như vậy, đương nhiên vẫn là sẽ muốn trở mình một chút, ít nhất cũng phải khiến nó cảm thấy tôi rất nỗ lực mới được, nhất định phải tranh

được khẩu khí này.

Nhưng tôi nhất định phải làm sáng tỏ một chút... Chứng minh với Puhahaha tôi rất nỗ lực chỉ là phụ thêm thôi! Mục đích chủ yếu vẫn là thay đổi cuộc sống của tôi! Nếu như là vì giận dỗi với vũ khí, chuyện nhàm chán như vậy tôi sợ rằng cũng không có kiên nhẫn cầm cự bao lâu đi...

Ngày mai phải khiêu chiến với một ngàn tấm phù chú! Sau khi hóa thành hai loại chính là năm trăm, năm trăm lượt có thể khiến tôi ném bao lâu đây... Lão sư của phù chú hiên liệu có cảm thấy tôi đang lãng phí vật tư không? Xem ra phải luyện cho rộp tay hoặc chai tay thì có lực thuyết phục hơn?

Giả sử tôi vất vả luyện thành rồi, cuối cùng rút thăm không trúng thưởng, không cần lên tiền tuyến... Đó hình như cũng rất giống chuyện sẽ xảy ra trên người tôi. Nhưng luyện thành rồi chính là của tôi, không có chỗ nào xấu, cộng thêm hiệu quả tăng cường của Puhahaha, có khi đợt đại hội tỷ võ lần sau cũng có hi vọng được thưởng rồi đây! Thứ đang chờ tôi dường như là tương lai sáng chói cùng với cuộc sống đầy đủ không thiếu cơm áo, thật là khiến người tràn ngập hi vọng đối với ngày mai!

Con người chính là như vậy, thành quả chưa xuất hiện, đã bắt đầu nằm mơ rồi. Sau khi quy hoạch một đống mộng cảnh tốt đẹp, nếu bị tan vỡ, đả kích đó chỉ sợ sẽ rất lớn... Tôi tốt hơn vẫn là bớt lại một chút.

Nói đến, Lạc Thị rốt cuộc lúc nào mới trở về đây?

Cậu ấy sẽ không sa sút đến mức muốn giống như Huy Thị, vừa biến mất là hai ba năm đi? Nếu phù chú thật sự luyện thành, tôi cũng muốn cho cậu ấy xem, cứ luôn vì vấn đề cái miệng của tôi mà cười trên nỗi đau của tôi, nếu tôi có thể dùng cách này sử dụng phù chú, cậu ta sẽ không còn lời nào để nói nữa đi?

Cậu ta mặc dù là một đứa da mặt mỏng, nhưng cũng sẽ thật lòng cảm thấy vui cho tôi, tôi là nghĩ như vậy...

Mau trở về đi, Lạc Thị.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 6+5: Tam Nhân Hành, Ắt Có...?

"Tam nhân hành... ắt có tảng đá chặn đường chướng mắt." -- Chu Sa.

"... Cậu có cần trực tiếp nói tình địch cho dứt khoát hơn không? Nếu như dựa vào đến trước đến sau, ai mới là kẻ thứ ba hả?" -- Phạm Thống

"Tôi, tôi với các cậu không phải loại quan hệ đó đi!" -- Nguyệt Thoái

(Tam nhân hành nghĩa chắc giống Threesome)

Tiết học hôm nay bởi vì lần lượt là thuộc về Thuật Pháp Hiên với Võ Thuật Hiên, cho nên đối với Phạm Thống mà nói, có nghĩa là chỉ cần học khóa lý luận võ thuật mà thôi, rất là nhàn nhã.

Nhưng, thời gian dôi ra, hắn kỳ thực cũng không thể lấy để làm bao nhiêu chuyện khác. Chỉ là một ngàn tấm giấy phù dùng cho luyện tập mà Nguyệt Thoái thay hắn đi Phù Chú Hiên lấy, đã đủ cho hắn ghi hết nửa ngày rồi, phù chưa ghi xong thì không thể dùng, vì cuộc hẹn luyện phù chú sau khi tan học, hắn tự nhiên cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian để nỗ lực ghi.

Nghe Lão Sư Thiên Vị đọc sách giáo khoa trong tiết lý luận, trước giờ đều chả có bổ béo gì, hơn nữa ông ta từ sau khi bị Lăng Thị chỉ bảo, mặc dù không có học về mấy phần vũ khí hộ giáp Thiên La Viêm hay Skies nữa, nhưng vẫn dậm chân ở bài khí hóa, khiến cho trình độ nhàm chán của tiết học này chẳng có giảm thiểu chút nào, cho nên, Phạm Thống dứt khoát lấy luôn thời gian

học để ghi phù chú.

Dùng bút lông xoay cổ tay, khống chế nét bút, một hơi là xong... Động tác này cũng không nhẹ nhàng, mặc dù đối với Phạm Thống mà nói không phải chuyện gì khổ cực, nhưng muốn để cho xác suất hữu hiệu của phù chú đạt được một trăm phần trăm, thì đừng ghi sai bất cứ tờ nào để tránh cho lãng phí, cho nên cần có tinh lực và ứng dụng tay rất lớn, khi một ngàn tấm phù chú đại công cáo thành, hắn cảm thấy mình muốn kiệt sức luôn rồi.

U oa oa oa... Vẫn chưa bắt đầu luyện tập, đã tiêu hao hết tinh lực vào ghi phù chú rồi...

Cảm thấy hành vi này có chút ngược đời, mà điều hắn có thể làm bây giờ, cũng chỉ có mang theo một ngàn tấm phù chú đã hoàn công này, sau đó nghĩ cách tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút trước khi Nguyệt Thoái với Chu Sa tan học.

Tôi cảm thấy tay phải của tôi cần nghỉ ngơi. Tay trái hắn là cũng có thể ném phù chú đi? Cùng lắm là tư thế không dễ coi. Nhưng, tay phải đã bởi vì viết phù chú mà báo hỏng rồi, nếu tay trái lại bởi vì ném phù chú mà báo hỏng, hai ngày tiếp theo tôi nên làm sao đây? Vì loại chấn thương chưa từng nghe nói đến này mà xin Nguyệt Thoái tạm thời làm hai tay của tôi sao?

Mà dù sao tay phải cũng sắp báo hỏng rồi, cứ tiếp tục sử dụng để cho nó hỏng triệt để luôn cho rồi? Là như vậy sao? Như vậy tôi ít nhất vẫn có thể bảo tồn tay trái?

Phạm Thống còn đang vùng vẫy do dự, tiếng chuông tan học đã vang lên.

Ôi, không! Đã phải xuất phát rồi sao? Tôi vẫn còn muốn nghỉ ngơi! Ít nhất ăn no rồi đi sau nhé? Đây không nhân đạo!

Kêu la kháng nghị trong đầu thì rất vô nghĩa, bản thân Phạm

Thống cũng biết, huống hồ bọn họ cũng chỉ có lương thực công cộng để ăn, dựa vào kinh nghiệm hôm qua, không ăn sẽ bởi vì đói bụng mà phân tâm, nhưng ăn xong có khi sẽ bởi vì nội tâm bị tổn thương do ăn đồ khó nuốt mà khó có thể phấn chấn tinh thần.

Vì sao ba người chúng tôi đều nghèo như vậy hả... Không, Chu Sa hình như có chút tiền, nhưng cậu ta sẽ không cho tôi mượn, tiền của Nguyệt Thoái thì đều cho tôi mượn trả nợ trước rồi...

Phạm Thống đến cổng trường như đã hẹn, rất nhanh chóng, Nguyệt Thoái với Chu Sa lần lượt xuất hiện, bởi vì nếu đã đến đủ rồi, vậy thì có thể xuất phát.

"Chúng ta đi qua như thế nào?"

"Tìm nơi không có người, tôi làm cái truyền tống trận, là có thể trực tiếp đến được đó rồi."

Bởi vì Chu Sa hôm qua không đi theo, nên không rõ lưu trình, Nguyệt Thoái liền nói sơ với cậu một chút, bao gồm chuyện sau khi đến đó chờ cậu ấy thanh lý hiện trường.

Lát nữa lại có thể nhìn thấy thần kỹ xử lý ma thú một cách nhẹ nhàng của Nguyệt Thoái rồi. Nói đến những loài thú vô tội này cũng thật xui xẻo, chẳng làm gì chúng tôi đã bị xử đẹp, đây hình như đều là do tôi yêu cầu đến khu một Hư Không hại?

Hm... So với bị Nguyệt Thoái giết chết, bị Âm Thị bắt về hẳn là càng thảm đi? Đúng, tôi phải nghĩ như vậy, nhìn con mèo tam thể kia đã biết rồi. Dù sao thì nơi hoang dã cũng là thế giới cá lớn nuốt cá bé mà! Nếu ma thú yếu hơn Nguyệt Thoái, vậy thì chấp nhận số phận đi!

"Được rồi, đứng vào đây, chúng ta xuất phát thôi."

Vật liệu Nguyệt Thoái dùng để vẽ thuật pháp trận là ngón tay của cậu, mà đường nét cấu thành thuật pháp trận, trên cơ bản

cũng không phải thực thể, đó hẳn là thứ do tưởng tượng thuần túy mô phỏng ra, còn sẽ nổi lên ở trên mặt đất.

Số người sử dụng truyền tống trận tăng, sự tiêu hao của người thi pháp cũng tăng cao, nhưng mang thêm một Chu Sa đối với Nguyệt Thoái mà nói hình như không tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào.

Trên cơ bản, Phạm Thống sớm đã bỏ cuộc dùng thường lý để bình luận bất cứ chuyện gì của Nguyệt Thoái rồi, đó chỉ là rước thêm phiền cho mình mà thôi, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn rất hiểu rõ điều này.

Mà sau khi bọn họ được Nguyệt Thoái truyền tống đến khu một Hư Không, những loài thú ở gần đó tự nhiên lại bị Nguyệt Thoái thuận tay giải quyết, Chu Sa đứng xem bên cạnh sau khi chờ Nguyệt Thoái thu kiếm trở lại, đã cho ra khẳng định.

"Nguyệt Thoái, cậu dùng kiếm rất tinh chuẩn lưu loát, động tác rất đẹp, không làm màu như Âm Thị đại nhân."

Chu Sa đại khái là cảm thấy võ thuật là thứ chú trọng tính thực dụng, không phải tạo dáng cho đẹp, mới làm ra bình luận này.

"Làm màu?"

Mặt Nguyệt Thoái tỏ vẻ không hiểu lắm.

Ôi, lúc Âm Thị đại nhân nghiêm túc ra tay luôn có đầy đủ hiệu ứng âm thanh ánh sáng, cậu chẳng lẽ không cảm thấy đây là cố ý làm màu sao? Vậy mà nghe không hiểu, cậu cũng quá ngốc rồi đi.

"Lúc ngài ta vung kiếm hoặc đao chẳng phải đều có ánh sáng hoa lệ? Thoạt nhìn chính là vì làm màu mới làm thêm ra."

Sau khi nghe xong thuyết minh của Chu Sa, Nguyệt Thoái đầu

tiên là sửng sốt, sau đó cười khổ.

"Ngài ta cũng không phải cố ý làm màu, cậu hiểu lầm rồi."

Ồ? Vẫn là người trong nghề nhìn ra môn đạo, người ngoài nghề chỉ biết xem náo nhiệt?

"Phạm Thống, có thể bắt đầu luyện tập rồi."

Nếu đã dọn sân xong, vậy là buổi luyện tập phù chú của hắn cũng nên bắt đầu rồi, năm trăm cặp phù chú không biết phải ném bao lâu, có hiệu suất một chút vẫn là cần thiết, hắn thế nhưng không muốn ngắm mặt trời mọc ở đây.

"Ngự Thủy Chú!"

Thế là, Phạm Thống liền bắt đầu làm giống hôm qua, một mặt tiến hành đối kháng vô vị với cái miệng của mình, mặt khác điều tiết phù lực. Qua một ngày mới, cảm giác phải bắt đầu lại, sau khi ném khoảng mười cặp phù chú mới tiến vào trạng thái, chẳng qua, những thay đổi nho nhỏ này, cũng chỉ có bản thân hắn cảm thấy được.

Chu Sa mới đầu còn ngoan ngoãn cùng với Nguyệt Thoái đứng ở bên cạnh an tĩnh xem hắn luyện tập, nhưng mà, lúc Phạm Thống ném được chừng mười lăm cặp phù chú, cậu đã tơ tưởng đến Nguyệt Thoái rồi.

"Nguyệt Thoái, chúng ta đứng ở bên cạnh cũng không có chuyện gì làm, không bằng tranh thủ một chút thời gian, cậu cũng chỉ điểm võ thuật cho tôi nhé?"

Đề nghị của cậu Phạm Thống cũng có thể hiểu, đứng ở bên cạnh xem hắn lặp đi lặp lại những động tác giống nhau, vừa lại nhìn không ra cái gì, đó đúng là chuyện rất nhàm chán. Hôm qua Nguyệt Thoái có thể kiên nhẫn đứng ở bên cạnh như vậy, hắn cũng cảm thấy rất kính nể.

Nhưng do Chu Sa đề xuất... thì khiến hắn cảm thấy có ý đồ khác, nhất là khi đối tượng là Nguyệt Thoái.

"Cũng được, dù sao gần đây cũng không có người..."

Ý câu này của cậu rốt cuộc là không sợ bị người khác nhìn thấy thực lực của cậu, hay là không sợ lỡ tay đả thương đến người?

Nhưng mà, câu "gần đây không có người" của Nguyệt Thoái, đã bị phá vỡ ngay lập tức.

"A! Lăng Thị! Người trước mặt thật quen mắt!"

... Nếu như có âm thanh của người nào mà Phạm Thống lúc bình thường không muốn nghe, tiếng của Âm Thị tuyệt đối là xếp số một số hai.

A A A! Chết tiệt! Quên mất Âm Thị đại nhân thích đến khu một Hư Không bắt ma thú! Quả nhiên suy nghĩ "khu một Hư Không lớn như vậy, chắc sẽ không xui xẻo đụng phải" là không thể thông qua sao?

"Các ngươi ở đây làm gì..."

Lăng Thị nhìn về phía bọn họ, trên khuôn mặt mỹ lệ khó giấu vẻ ngạc nhiên.

Đụng phải người thiếu đầu óc như Âm Thị đại nhân thì thôi, người khôn khéo như Lăng Thị đại nhân cũng có mặt, lần này lấp liếm thế nào đây?

Ba người đối mặt nhìn nhau, đều không biết trả lời vấn đề này thế nào.

"Âm Thị! Anh làm sao đột nhiên chạy nhanh như thế... Ủa?"

Người xuất hiện theo sau là Bích Nhu, cô cũng bởi vì nhìn thấy

ba người Phạm Thống mà sửng sốt.

Mẹ ơi! Thì ra là tam nhân hành! Chết tử tế không chết đụng phải tình huống này cũng quá thảm rồi đi! Các người đi làm việc của các người, chúng tôi ở đây làm việc của chúng tôi, làm ơn mặc kệ chúng tôi làm cái gì đi!

"Chúng tôi là cùng Phạm Thống đến luyện tập phù chú..."

Nguyệt Thoái dù sao cũng là đứa trẻ không biết nói dối, trên thực tế bọn họ nhất thời cũng không biết nói cái gì khác, đành thành thật khai báo.

"Luyện tập phù chú đến khu một Hư Không?"

Lăng Thị nhíu mày. Đây quả nhiên là nghi vấn mà ai cũng có.

"A, ở đây làm sao chết mấy con ma thú vậy?"

Chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, Âm Thị kêu một tiếng, đây cũng khiến ánh mắt Lăng Thị quăng đến càng thêm dị dạng, Bích Nhu thì càng ngày càng không hiểu rõ tình huống.

"Các ngươi... rốt cuộc có biết kín đáo là cái gì không? Vì sao nỗ lực biểu hiện sự khả nghi của các ngươi như vậy, khiến người muốn giả vờ không nhìn thấy cũng không được?"

Lăng Thị đau đầu nói ra những lời này, khiến Phạm Thống có chút cứng họng, sau đó không khỏi nhìn hướng Nguyệt Thoái.

Chúng tôi đâu có rất khả nghi, Lăng Thị đại nhân. Ngài nói hẳn là chỉ có Nguyệt Thoái đi? Có điều, thì ra ngài trước giờ muốn giả vờ không nhìn thấy, ra sức phớt lờ sự bất bình thường của chúng tôi... của Nguyệt Thoái? Đây là ngài nể tình quen biết nên mắt nhắm mắt mở, hay là cảm thấy thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, muốn quản cũng phiền phức?

"Phạm Thống nếu muốn luyện tập phù chú, không bằng chúng ta cũng ở lại xem có thể giúp được gì không đi?"

Bích Nhu mặc dù vốn cũng là một người nhiệt tình, nhưng lòng nhiệt tình vào lúc này không biết vì sao cho người một loại cảm giác tích cực quá mức.

"A! Không muốn! Lần nào hẹn em đi bắt mèo tam thể cũng nói có việc, khó khăn lắm mới cùng nhau đi một lần, chúng ta phải đi bắt mèo tam thể."

Bích Nhu mới vừa nói xong, Âm Thị đã mở miệng kháng nghị rồi, nghe thấy lời như vậy, Phạm Thống đại khái cũng hiểu tình huống rồi.

Âm Thị đại nhân, ngài thật thiếu tâm lý đến mức tuyệt vọng. Hẹn hò với con gái lại mang theo anh em của mình thì thôi, vậy mà lần nào cũng hẹn người ta đi bắt ma thú, ngài có biết cái gì gọi là bầu không khí lãng mạn không? Cứ như vậy xem ra, phần lớn là cả đời này cũng sẽ không hiểu đi.

Hơn nữa, rõ ràng ngài vừa rồi còn la ma thú, vì sao thoáng cái lại biến thành mèo tam thể rồi? Chẳng lẽ chết rồi là ma thú, còn sống chính là mèo tam thể? Đây rốt cuộc là đạo lý gì?

"Đúng rồi đúng rồi, các ngươi có muốn cùng đi bắt mèo tam thể không? Mèo tam thể mặc dù móng hơi sắc, tiếng kêu có hơi dữ, nhưng vẫn rất đáng yêu, bắt thêm mấy con các ngươi cũng có thể mang về nuôi mà."

Ai muốn mang về nuôi chứ --! Chỉ có ở trong mắt ngài là đáng yêu đi!

Hơn nữa loại tam nhân hành các người, ai thèm đi quấy rối! Nói tới nói lui bên chúng tôi cũng là tam nhân hành, đừng túm tụm với nhau cho tình huống thêm phức tạp có được không? Chủ ý quá

tệ!

"Các ngươi cảm thấy thế nào?"

"Rất được."

Sau khi Phạm Thống thốt lên, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, Chu Sa cũng trừng hắn một cái, Nguyệt Thoái vội vàng làm sáng tỏ cái hiểu lầm này.

"Chúng tôi cũng không muốn đi bắt mèo tam thể, chúng tôi ở lại đây luyện phù chú là được rồi."

Nguyệt Thoái, cậu làm sao cũng mèo tam thể rồi? Bộ trong mắt cậu ma thú cũng là mèo tam thể sao?

"A, nhưng chủ nhân của cây lau vừa rồi chẳng phải đã nói được sao?"

Tốt lắm, vẫn hoàn toàn không có dấu hiệu nhớ tên của tôi.

"Các ngươi rốt cuộc đang luyện phù chú gì?"

Lăng Thị phớt lờ lời Âm Thị nói, hỏi bọn họ cái khác, đồng thời cũng liếc thấy hai tấm phù Phạm Thống cầm trong tay.

"Đồng thời phát động hai phù chú khác nhau? Nếu muốn tăng cường chiến lực, dùng hai tấm giống nhau, hiệu quả sẽ không kém hơn, sử dụng cũng dễ hơn đi."

Ố ồ, người trong nghề đây rồi, liệu có thể cho tôi một chút chỉ giáo không? Nhưng nan đề tôi bây giờ cần khắc phục là vấn đề cái miệng, cho nên mới làm thứ luyện tập khó khăn này... Ủa? Tôi hình như chưa từng giải thích với hai vị đại nhân nguyền rủa của tôi nhỉ?

"Hơ, đây là bởi vì..."

Nguyệt Thoái liếc Phạm Thống một cái, sau khi phán đoán có thể nói, mới kể với bọn họ chuyện miệng của Phạm Thống luôn bị nói ngược.

"Tà chú như vậy thật là chưa từng nghe nói, ngươi chắc không phải đã đắc tội người của Lạc Nguyệt đấy chứ?"

Lăng Thị rất tự nhiên mà coi cái nguyền rủa này thuộc loại tà chú của Tây Phương Thành rồi, Phạm Thống vội vàng lắc đầu.

Không phải đâu! Đây là bẩm sinh mà có... Ý của tôi là, tôi từ trước khi đến thế giới này đã có cái bệnh này rồi, cái bà dì tôi đắc tội là người của thế giới chúng tôi, không phải Lạc Nguyệt đâu!

"A, ngươi thật đáng thương, miệng nói không ra lời mình muốn nói, nghe lên có chút khốn đốn nhỉ."

Âm Thị đơn thuần phát biểu cảm tưởng, Phạm Thống sau khi nghe xong thì càng buồn bực.

Tôi không cần sự đồng tình của ngài. Người có cái miệng bình thường như ngài, lại bởi vì vấn đề đầu óc, cho nên nói không ra câu gì chính xác, vậy mà đồng tình hoàn cảnh của tôi, tôi chỉ có cảm giác bị sỉ nhục thôi --

"So với để cho việc nói ngược hạn chế sử dụng năng lực phù chú, phát triển theo hướng võ thuật không phải tốt hơn sao?"

Lăng Thị nói câu này với giọng bình đạm, Phạm Thống thì vừa nghe thấy võ thật, mặt đã nhăn lại.

Cái gì vậy, cái thứ cần thân thủ đó, người một ngàn sáu trăm mét cũng chạy không xong như tôi nào làm được, bằng không ngài trả lại tôi ký ức bị phong ấn nhé? Dựa vào cách nói của Puhahaha, bên trong hình như có ký ức kiếm thuật? Mặc dù tôi hoàn toàn không có ấn tượng.

"Lăng Thị đại ca, cậu ta nếu đã muốn luyện phù chú, anh hãy nói cho cậu ta có cách nào có thể đồng thời phát động hai tấm phù chú đi."

Bích Nhu có vẻ tìm được cơ hội liền nỗ lực muốn ở lại, Lăng Thị tự nhiên cũng sẽ không nhìn không ra, chỉ là Âm Thị hiển nhiên rất bất mãn loại tình huống này.

"A, các ngươi thật sự muốn ở lại đây nghiên cứu phù chú? Chán lắm đấy!"

Lăng Thị liếc hắn một cái, sau đó hờ hững nhìn hướng nhóm Phạm Thống.

"Thực chiến giúp ích cho kích phát tiềm năng, nhất là giây phút sinh tử. Các ngươi cùng đi bắt ma thú với bọn ta đi."

Hả? Hả? --? Vì sao là câu khẳng định! Vì sao là câu khẳng định hả! Ngài vậy mà lựa chọn đứng ở bên Âm Thị đại nhân, đây là đúng sao!

"Nhưng..."

Nguyệt Thoái khó xử nhìn Phạm Thống, Chu Sa thì bởi vì thời gian ở riêng với Nguyệt Thoái bị quấy nhiễu mà không vui, tóm lại, ba người bọn họ chẳng hề có chút hứng thú nào đối với bắt ma thú.

"A, đừng khách khí mà! Mọi người đi chung với nhau cũng vui hơn!"

Mắt thấy cùng đi bắt mèo tam thể có hi vọng, Âm Thị liền lên tinh thần, cổ xúy bọn họ đáp ứng.

"Phạm Thống, cậu muốn đi không?"

Mặc dù nhìn sắc mặt đã biết rồi, Nguyệt Thoái vẫn là hỏi,

Phạm Thống lần này đã thông minh hơn, lắc đầu để trả lời thay miệng.

Nhìn thấy phản ứng của bọn họ, Lăng Thị không nói gì, chỉ lặng lẽ móc Thị Phù Ngọc Bội màu xanh đen của hắn, quăng lên trên.

"Lăng Thị phù cấm lệnh, phạm vi khu một Hư Không, cư dân tân sinh rời khỏi phạm vi tầm nhìn của ta tức là xúc phạm cấm lệnh, bổn cấm lệnh sẽ tự động giải trừ sau khi bắt được ma thú."

Ký hiệu do ngọc bội phóng ra biến mất ở trên bầu trời, đại biểu cấm lệnh của Thị Phù Ngọc Bội đã có hiệu lực, tiếp đến, Lăng Thị liền lấy thần tình tự nhiên như thường, giống như hết thảy là chuyện đương nhiên rồi lại ra lệnh một lần nữa.

"Đi theo bọn ta đi."

Chuyện đến nước này, Phạm Thống cũng không còn lời nào để nói.

Có cần làm đến mức độ này không! Có cần thiết không --! Ngay cả Bích Nhu cũng bị nhét vào trong danh sách rồi, trên người cô ta cũng có ấn ký của cư dân tân sinh Đông Phương Thành đúng chứ? Vì sao phải bất chấp ý nguyện của người ta như vậy hả!

Nguyệt Thoái thoạt nhìn có chút bất đắc dĩ, hình như không muốn làm ra phản kháng gì đối với kẻ cầm quyền, phản ứng của Chu Sa cũng gần như vậy, cũng chính là nói, hành trình bắt mèo tam thể của bọn họ là xác định đi chắc rồi.

Dựa vào cách nói vừa rồi của Lăng Thị đại nhân, chắc không phải muốn tôi thượng trận đánh ma thú chứ...?

Đừng mà a a a a --!

◊◊◊◊

"Puhahaha, cứu với -"

"Khò khò... khò khò... Hử? Cái gì mà cứu?"

Vì sao lần nào tìm ngươi hầu như đều đang ngủ? Ngươi có thể hăng hái một chút không?

"Bọn họ bắt ta đi đánh ma thú! Ta sẽ chết mất!"

"Cái gì ma thú, vừa rồi ta cũng có nghe thấy, chẳng phải là mèo tam thể sao? Mèo tam thể có gì nguy hiểm?"

Ngươi không phải đang ngủ vì sao lại nghe thấy! Hơn nữa lời của ai không nghe, mà lại đi nghe Âm Thị đại nhân nói!

"Ngươi nếu là tin lời của gã kia nói, ngươi sẽ được phong là phất trần ngu nhất lịch sử đấy!"

Dù sao thì trong lịch sử cũng không có mấy cây phất trần biết nói chuyện, ta nói như vậy hẳn là cũng không có vấn đề gì.

"Cái gì hả, mèo tam thể chẳng phải là tên bạn tóc vàng của ngươi nói sao!"

... Ờ ha, Nguyệt Thoái cũng nói mèo tam thể một lần, nhưng đó chỉ là thuận thế nói đi?

"Dù sao cũng nhất định là ngươi phóng đại sự thực, ngay cả bắt mèo tam thể cũng muốn cầu cứu ta, xí."

Ngươi đừng coi thường ta như thế có được không? Ngươi hình như có hiểu lầm rất lớn đối với nhân cách của ta đấy!

"Mới không phải! So với người lai lịch bất minh, ngươi nên lựa chọn tin tưởng lời chủ nhân của ngươi chứ?"

"Nếu như ngươi có tua rua màu đen thì ta tin."

Ngươi cho rằng màu sắc tua rua đại biểu mọi thứ sao -- tua rua của Âm Thị đại nhân đen như thế, lời nói ra căn bản không có mấy câu có thể nghe được không thấy à!

"Ta thật sự sẽ chết! Ngươi cũng không quan tâm sao?"

"Chỉ cần không phải ta hại chết là được, đây là vấn đề danh dự."

...

Phạm Thống cuối cùng đã từ bỏ giao tiếp với Puhahaha, đình chỉ trò chuyện tâm linh.

Tôi cảm thấy lần nào hoạt động dã ngoại đều sẽ không có chuyện gì tốt. Giết gà nhổ lông còn chưa đủ sao? Săn thú rừng còn chưa đủ sao? Đột nhiên thăng cấp thành bắt ma thú, chẳng hề bận tâm đến tâm tình của dân thường chúng tôi...

Hơn nữa, bắt ma thú khác với giết ma thú mà phải không? Cũng giống như đánh thắng trận với bắt cóc thiếu đế Lạc Nguyệt đúng không? Ma thú phải bắt làm sao hả! Englar phải bắt sống thế nào! Nói rõ xem!

"Âm, ngươi muốn bắt con nào?"

Chỗ không xa có thể nhìn thấy vài bóng con gì đó đang nghỉ ngơi ở giữa nham thạch, không giống loài thú, thế là, Lăng Thị hỏi Âm Thị như vậy.

"Ơ? Chúng ta nếu như đi qua, bọn chúng chắc sẽ cùng nhau công kích nhỉ? Như vậy có thể chọn sao?"

Nghi vấn của Bích Nhu cũng là nghi vấn trong lòng Phạm Thống, mà Lăng Thị trả lời vô cùng dứt khoát.

"Chọn một con, những con khác giết đi cho đỡ vướng."

... Rõ ràng mang một khuôn mặt mỹ lệ như vậy, tính cách đừng máu lạnh hung tàn như thế được không?

"A, nhưng mấy con này ta đều không thích. Không thể có một con mèo tam thể đặc biệt một chút sao?"

Âm Thị hình như không hài lòng lắm đối với bề ngoài mấy con ma thú này, không biết có phải là do nhìn nhiều ma thú, nên bắt đầu kén chọn đối với phẩm chủng hay không.

Cái gọi là đặc biệt một chút nghĩa là gì? Muốn răng dài một chút? Màu lông lốm đốm? Ngài là muốn mang đi khoe cho nên mới hi vọng tìm một con trông tương đối có đặc sắc sao? Nhưng, không có ai sẽ bởi vì ngài mang theo một con ma thú tướng mạo kỳ quái mà cảm thấy "thật ngưỡng mộ", mọi người hẳn đều chỉ cảm thấy đáng sợ mà muốn bỏ trốn đi?

"Không thích bên này, vậy tìm nữa đi, dù sao thời gian vẫn đủ."

Bởi vì không được Âm Thị yêu thích, bầy ma thú này cứ như thế thoát khỏi một kiếp, bọn chúng phần lớn không biết mình vừa rồi suýt nữa trải nghiệm nguy cơ tử vong.

Phạm Thống thì sâu sắc hi vọng bọn họ có thể cứ tiếp tục tìm như thế này, cho đến khi về thành mới thôi.

"A! Lăng Thị! Con trước mắt! Con đó thật đáng yêu!"

Không ngờ, đi chưa bao xa, Âm Thị đã hưng phấn chỉ về phía trước, giống như tìm được mục tiêu cực kỳ hài lòng.

Ngài là nói cái chấm nhỏ ở đằng xa? Nhãn lực của ngài rốt cuộc tốt đến đâu?

Bởi vì mắt thấy sắp phải triển khai vật lộn với ma thú, Phạm Thống thoáng cảm thấy đau dạ dày, dưới so sánh, Nguyệt Thoái với Chu Sa giống như là đến xem náo nhiệt, chỉ có Bích Nhu cũng

lộ ra biểu tình tương tự hắn.

Chẳng qua điều đáng mừng là, cái con bị Âm Thị nhìn trúng chỉ có một mình lẻ loi nằm ngủ trên mặt đất, bên cạnh không có đồng bạn khác, bằng không có khả năng đã phải trở thành tế phẩm bồi táng cho nó rồi.

Sau khi đến gần một chút, tâm tình của Phạm Thống trở nên có chút vi diệu, hắn vốn đang chờ nhìn thấy một con dã thú hung dữ để tiếp đến sỉ vả thần kinh mỹ cảm của Âm Thị, nhưng sau khi nhìn thấy rõ, hình như không có đến nỗi nào.

Đó là loài thú có cánh khá to lớn, da lông đen bóng thoạt nhìn rất mềm mại, tổng thể mà nói giống như một con chim lớn nằm trong phạm vi bình thường, không có sừng cũng không có thừa cái đầu nào, cứ thế an tĩnh ngủ, ngực còn phập phồng, thoạt nhìn đúng là vẫn có thể được gọi là đáng yêu.

"Ngươi nhìn trúng điểm nào của nó?"

Thần tình của Lăng Thị hình như có chút phức tạp, hiển nhiên ngoại hình con này không giống loại Âm Thị trước đây từng chọn.

"Nó có cánh! Nó biết đâu có thể bay! Cưỡi con này bay ở không trung sướng biết bao! Hơn nữa thoạt nhìn còn có thể chở rất nhiều người!"

Điểm mà Âm Thị nhìn trúng ở con ma thú này quả nhiên không quan hệ gì với tướng mạo vô hại kia.

"Ngươi vừa rồi chẳng phải nói nó đáng yêu?"

Lăng Thị nhíu mày chất vấn, Âm Thị thì không hiểu hắn vì sao lại đặc biệt dò hỏi điểm này.

"Mặc dù tướng mạo không đặc thù lắm, nhưng lúc ngủ biết trải cánh ra hai bên ngủ, thoạt nhìn rất đáng yêu mà. Giống như

ngươi lúc thẹn quá thành giận cũng rất đáng yêu, lúc mắt tiểu Nhu phát sáng cũng rất đáng yêu, những con mèo tam thể trong nhà lúc nhe răng nhe lưỡi cũng rất đáng yêu."

Âm Thị đại nhân, làm phiền ngài bỏ những ví dụ dư thừa đó đi, ngài như vậy sẽ khiến nội tâm Lăng Thị đại nhân và Bích Nhu bị tổn thương, vậy mà lấy để so sánh với ma thú.

"Ta không nên hỏi ngươi thêm bất cứ vấn đề này."

Mặt của Lăng Thị thoáng cái đã lạnh đi, Bích Nhu thì tỏ vẻ ai oán.

"Âm Thị thật quá đáng, em vậy mà giống những ma thú kia sao?"

"A, đương nhiên không giống."

Ngài tiếp đến chắc sẽ không muốn nói mèo tam thể đáng yêu hơn chứ? Vậy Bích Nhu thật sự có thể trở về Lạc Nguyệt rồi.

"Bất luận tiếp đến ngươi muốn nói cái gì, cũng im miệng cho ta, muốn bắt con này thì mau chóng tiến hành."

Lăng Thị giành trước một bước lạnh mặt chặn đứng lời chưa nói xong của Âm Thị, phần lớn là dự liệu đến hắn sẽ nói không ra thứ gì tốt.

"A, được thôi. Lăng Thị, nó có cánh, phải phòng ngừa nó đào tẩu."

"Biết rồi. Trong lúc ngủ không có lòng cảnh giác, hẳn là rất dễ bắt."

Hai vị đại nhân các ngài đừng cứ như thể thảo luận chuyện bắt một con sinh vật vô tội đang ngủ say chứ! Nhìn dáng vẻ nó ngủ an lành như vậy, các ngài nhẫn tâm hạ thủ sao? Đây là không

có đạo đức!

Mặc dù Phạm Thống cảm thấy ai thán cho vận mệnh của con ma thú vô tội kia, nhưng hắn vẫn không rên một tiếng. Chỉ cần bọn họ không có bảo hắn bắt phụ, đã là nhân từ lắm rồi, vẫn là đứng bên cạnh giả chết cho lành.

"Ta dùng lưới dệt bằng phù chú bao phủ nó trước, nếu như nó đột phá, ngươi cứ chém một bên cánh của nó."

"Hiểu rõ!"

Đừng thể hiện sự ăn ý tuyệt giai của các ngài ở việc bắt ma thú được không? Nếu như nó đột phá, cứ coi như không có cái duyên phận này, thả cho nó một con đường sống có được không? Tội tình gì bẻ gãy cánh người ta để cưỡng cầu?

Nếu như lát nữa thật sự phải nhìn thấy cảnh tượng đổ máu, Phạm Thống vẫn thật cảm thấy có chút không nhẫn tâm. Chẳng qua sau khi quan sát biểu tình của người ở hiện trường, hắn cảm thấy người sẽ không nhẫn tâm, không nỡ nhìn có khả năng chỉ có một mình mình, có lẽ miễn cưỡng cộng thêm Bích Nhu.

Nguyệt Thoái, cậu với Chu Sa là những thanh thiếu niên chưa thành niên, phải nên giống trẻ con hơn một chút chứ? Vì sao các cậu đối mặt với loại chuyện này đều có thể tỉnh bơ như thường vậy --

Lúc này Lăng Thị đã động thủ, phù võng hắn ném ra vẫn là được tạo bởi phù phú vẽ từ không trung, sau khi phủ lên người con đại điểu kia, ngay lập tức đánh thức nó.

Vốn đang ngủ ngon lành đột nhiên phát hiện trên người mình bị phủ một thứ không thoải mái, hẳn là một thể nghiệm rất kinh khủng, đại điểu lập tức kinh hoảng kêu lên một tiếng, sau đó bò dậy vùng vẫy, chỉ là, nó chạy sang phía Đông, Lăng Thị nhẹ nhàng

cử động ngón tay từ xa, đã kéo nó sang phía Tây, nó chạy sang phía tây, tự nhiên cũng là kết quả tương tự, nó muốn vỗ cánh bay lên, Lăng Thị đè tay thao túng lưới, liền phủi nó xuống mặt đất trở lại, khiến nó tốn sức cả buổi trời đều như đang xoay vòng vòng ở nguyên tại chỗ, cuối cùng chỉ có thể phủ phục xuống mặt đất, một mặt không cam lòng mà kêu, mặt khác thu nhỏ thân thể cho đến khi chỉ bằng cỡ một con chó.

Phù, con đại điểu này thoạt nhìn rất ngốc, hình như có vẻ rất dễ bắt, vậy hẳn là không cần xem hai vị đại nhân động võ đả thương nó rồi đi?

"A, lão già, nó làm sao teo nhỏ rồi! Ngươi đã làm gì nó! Nhỏ như vậy thì không thể cưỡi nữa!"

Âm Thị hình như rất có ý kiến đối với kích thước hiện tại của đại điểu, kỳ thực mà nói, to bằng con chó cũng không tính là nhỏ rồi, chỉ là hắn muốn loại thể hình khổng lồ ban đầu cơ.

"Dù sao cũng là ma thú, đại khái có năng lực thu nhỏ phóng to thân thể của mình đi?"

Bởi vì đại điểu thoạt nhìn đã không có tính uy hiếp gì nữa, Lăng Thị đến gần nó. Có lẽ là biết người trước mắt chính là người hạn chế hành động của mình, đại điểu vừa nhìn thấy Lăng Thị đến gần, liền phát ra tiếng kêu hung ác với hắn.

"Muốn đọ hung dữ? Cũng đã bị người bắt rồi còn không biết nên thức thời một chút sao?"

Lăng Thị nói xong, cách bởi phù võng túm lấy mỏ của nó bóp mạnh, cứ thế đại điểu đương nhiên không thể phát ra tiếng nữa, chỉ có thể vỗ cánh rối rít.

Nếu phát ra được tiếng, có khả năng cũng là tiếng kêu đau thương đi.

"Lăng Thị đại ca, đừng bắt nạt nó nữa, nó trông đáng thương quá."

Bích Nhu bởi vì lòng đồng tình mà tiến lên ngăn cản, Lăng Thị lúc này mới thả lỏng tay. Nhìn dáng vẻ đáng thương, mất sạch đấu chí của con đại điểu này, Bích Nhu không khỏi nhẹ nhàng vuốt đầu an ủi nó.

"Ngoan nào, bọn ta sẽ không làm hại ngươi, đừng sợ."

Cô sẽ không làm hại nó... Nhưng Lăng Thị đại nhân với Âm Thị đại nhân thì chưa chắc, cô cho rằng động vật đã bị kinh sợ dễ dỗ dành như thế sao?

Phạm Thống vừa mới lải nhải trong lòng xong, mắt đại điểu đột nhiên trở nên ươn ướt, cọ vào Bích Nhu mấy cái, ra vẻ làm nũng, hiển nhiên đã coi cô thành người tốt rồi, khiến Phạm Thống tròn cả mắt.

Không phải chứ! Con chim này rốt cuộc làm sao sống đến bây giờ! Mày rốt cuộc dễ gạt đến cỡ nào chứ!

"Wow, tiểu Nhu, em có thiên phú tuần thú sư sao? Trước giờ chưa từng có con mèo tam thể nào tỏ ra lưu luyến với ta cả!"

Âm Thị cũng tấm tắc lấy làm lạ đối với cảnh trước mắt, Lăng Thị thì lắc đầu với hắn.

"Muốn dã thú thân thiết với ngươi, ngươi cả đời này có lẽ là không thể nào."

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện người bình thường làm được, Âm Thị đại nhân cả đời này cũng không thể làm được. Đây có phải cũng là một loại tài năng?

"A, tóm lại, nếu đã bắt được rồi, vậy thì đặt tên cho nó đi."

Đề nghị này của Âm Thị vẫn còn tính là bình thường, chỉ là không có ai cảm thấy hắn có thể đặt ra cái tên nào hay ho.

"Gọi là Mèo Đen Có Cánh thế nào?"

... Nó không phải mèo! Đã nói với ngài không phải mèo rồi! Đừng cho rằng ngài có nhìn ra nó là màu đen mà không phải lốm đốm là chúng tôi sẽ khen ngợi ngài nhé!

"Đây căn bản không tính là cái tên."

Chu Sa không nhịn được nói một câu, Nguyệt Thoái cũng mang sắc mặt khó coi mà gật đầu.

Chứ gì nữa, một con đại điểu đáng yêu đang yên đang lành, Âm Thị đại nhân ngài đừng chà đạp nó nữa.

"Gọi là Tiểu Dực thế nào?"

Bích Nhu đề xuất một cái tên còn tính là có thể chấp nhận, Âm Thị thì nhíu mày.

"Cứ cảm thấy không dễ nhớ lắm, ta sẽ quên mất."

Đầu óc của ngài rốt cuộc chứa được cái gì? Rốt cuộc chứa được cái gì?

"Dù sao, con mèo đen này là của ta, tên nên do ta đặt."

Bất luận thế nào cũng tốt, làm phiền ngài đặt cho nó cái tên có thể khiến nó ngẩng đầu ưỡn ngực đội trời đạp đất sống ở trên thế giới này đi, cũng đừng gọi cái gì mà Puhahaha, đó thực sự quá thất bại quá đáng buồn rồi.

"Hm -- Bằng không, màu đen giống với cháy xém mà, vậy thì gọi là Tiêu Ba đi."

Tiêu... cái từ Ba phía sau là thêm vì lý do gì? Kiểu đại loại như

nhọ nồi? Tôi thật đoán không thấu ngài rồi!

"Được thôi, ít nhất đáng yêu hơn cái vừa rồi nhiều."

Bích Nhu thoáng cái đã chấp nhận cái tên này, cũng khiến Phạm Thống có chút kinh ngạc.

Chỉ cần đáng yêu hơn cái tên không giống tên vừa rồi là được sao? Tiêu chuẩn của cô thấp đến thế?

"Âm Thị, em có thể thỉnh thoảng đi xem nó không?"

"A, đương nhiên được chứ, em cũng có thể thuận tiện xem những con mèo tam thể khác, bọn chúng đều rất đáng yêu."

Chờ một chút, ngài chắc không phải bắt con đại điểu này về nhốt chung lồng với những con ma thú hung ác kia chứ? Không, đây căn bản là dê sói chung chuồng! Chờ đến khi Bích Nhu đi xem nó, có khi ngay cả xương cũng không còn...

"Thu hoạch được một con đã đủ rồi đi? Có thể về rồi."

Lăng Thị nói xong, liền đi qua kéo thân thể đại điểu, xem dáng vẻ là muốn dẹp đường về phủ rồi.

Ngài có phải là quên chúng tôi đang luyện phù chú không, Lăng Thị đại nhân? Muốn đi xin cứ việc, có điều giải trừ cấm lệnh để chúng tôi ở lại tiếp tục luyện trước đã, chúng tôi không có cần thiết về cùng các ngài đi?

"Chiếp chiếp! Kéc!"

Phát hiện mình bị kéo về phía Lăng Thị, cả người đại điểu rơi vào trạng thái vô cùng khủng hoảng, tỏ vẻ chết cũng không muốn đi qua, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Bích Nhu, còn phát ra tiếng kêu kỳ quái, nếu là có tay, nó có khi sẽ ôm lấy chân Bích Nhu không buông.

"Lão già, ngươi thật là chẳng có mị lực, nhìn người ta không chịu rời khỏi tiểu Nhu, thà chết còn hơn đến gần ngươi kìa."

Có Âm Thị ở bên cạnh quạt gió mồi lửa, vận mệnh của đại điểu hình như càng thêm nguy cấp hiểm nghèo.

"Xin lỗi, chỗ của ta rất nhỏ, không thể nuôi ngươi..."

Nhìn bộ dạng đáng thương của đại điểu, Bích Nhu cũng có chút áy náy, chẳng qua đây đích xác là vấn đề rất hiện thực.

Tôi nói nè, cô có cần dứt khoát thương lượng với nó, xem nó có thể biến thành cỡ con chim sẻ không, thế này là có thể nuôi rồi đi?

Thần kỳ chính là, Phạm Thống vừa lẩm bẩm trong lòng xong, con đại điểu kia liền lần nữa co rút thân thể, teo lại còn nhỏ hơn lòng bàn tay, sau đó từ khe hở của phù võng giãy dụa nhảy ra ngoài, vỗ vỗ cánh bay lên tay của Bích Nhu, tóm lại là chết cũng không muốn đến gần Lăng Thị.

"Tiêu Ba vậy mà có thể biến nhỏ như thế? Xem ra hình như thật sự có thể nuôi rồi."

Nhìn thấy đại điểu biến thành tiểu điểu dễ ưa như vậy, Bích Nhu tỏ ra ngạc nhiên mừng rỡ.

Ồ... Vậy là vấn đề không gian đã được giải quyết, nhưng cô có cần nghiên cứu xem nó rốt cuộc có lượng ăn của nguyên hình hay là...

"Mèo đen nhỏ này thật thú vị, có thể tự do co giãn."

Nó cũng đã biến thành một con chim nhỏ rồi, ngài vì sao còn không nhận rõ sự thực rằng nó không phải mèo?

Ở trong đầu ngài chắc không phải chỉ có mỗi một sinh vật là

mèo chứ, ngài biết cái gì là chim không? Ngài biết không? Trên thế giới này còn có sinh vật gọi là chó hoặc chuột gì nữa đó? Ngài có cần cân nhắc đến việc đăng ký học lớp sinh vật không? Nếu như Đông Phương Thành lão sư sinh vật mở lớp.

"Âm Thị, Tiêu Ba để em mang về nuôi có được không?"

Xin quà của Âm Thị cũng không khó, nhất là dưới tình huống món quà này không dễ sống với Lăng Thị.

"A, tiểu Nhu nếu thích như vậy, tặng cho em đương nhiên không vấn đề."

Âm Thị rất hào phóng đồng ý, Lăng Thị cũng lạnh lùng kèm theo một câu.

"Nuôi ở chỗ của cô có khả năng sẽ sống tốt hơn."

Ồ ồ! Tiêu Ba xác định đổi chủ! Đối với con chim này mà nói, đây rốt cuộc là lành hay dữ đây?

"Tiểu Nhu, sau khi em dạy dỗ tốt nó, rảnh rỗi mang nó ra chơi với bọn ta."

Âm Thị vẫn là không chịu từ bỏ mộng tưởng cưỡi đại điểu bay lên trời, Bích Nhu cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười đồng ý.

"Lăng Thị đại nhân, nếu các ngài muốn về, có thể giải trừ cấm lệnh hay không, chúng tôi muốn ở lại luyện phù chú...

Nguyệt Thoái cuối cùng cũng mở miệng đề xuất yêu cầu, dù sao đối với cậu mà nói, cùng Phạm Thống luyện cho tốt phù chú, là một chuyện rất quan trọng.

"Chẳng phải đã nói sau khi bắt được ma thú sẽ tự động giải trừ sao? Đã giải trừ rồi."

Lăng Thị nhướn mày, trả lời như vậy, nhìn dáng vẻ đích xác

không có ý định bức bọn họ về cùng.

Sau khi bắt được ma thú sẽ tự động giải trừ không sai... Nhưng con này thật sự là ma thú sao? Nhìn thế nào cũng chỉ là một con sinh vật vô tội đang ngủ trưa bị tai ương mà?

"Tôi hiểu rồi, vậy chúng tôi cáo biệt trước đây."

Bởi vì Âm Thị với Lăng Thị đều không có ý kiến gì, Bích Nhu lại đi theo bọn họ, cho nên Phạm Thống, Nguyệt Thoái với Chu Sa cuối cùng cũng có thể khôi phục thân thể tự do, tiếp tục tiến hành luyện tập phù chú.

"Đã tốn không ít thời gian, thế này muốn ném hết năm trăm lượt phù chú, trở về chắc đã là đêm khuya rồi, Phạm Thống, cố lên."

Khi Nguyệt Thoái ngữ trọng âm trường nói với hắn như vậy, Phạm Thống ngây ra một hồi.

Không phải chứ? Cũng đã bị trì hoãn lâu như thế rồi, còn muốn tôi luyện hết? Không thể chia một ít cho ngày mai luyện sao?

"Cũng không nhất định phải thu hết đi?"

"Đương nhiên phải ném hết! Đã hạ quyết tâm học tập thì không nên lười biếng, nếu không chỉ sẽ mãi kéo dài không có tiến triển, như vậy làm sao được!"

Cậu quá nghiêm khắc rồi -- Tuyệt đối là cậu quá nghiêm khắc rồi --

"Chu Sa nếu như cậu mệt, thì về trước nghỉ ngơi đi."

Nguyệt Thoái quay đầu nói với Chu Sa như vậy. Dù sao Chu Sa cũng chỉ đến để làm khách thôi, không cần thiết ở lại đây.

"Không sao, đêm khuya càng tốt..."

Lời của Chu Sa khiến Nguyệt Thoái run lên một cái, nhưng cậu vẫn không có thu hồi quyết định muốn Phạm Thống luyện hết năm trăm phần phù chú.

"Chúng tôi sẽ chờ cậu, Phạm Thống, mau bắt đầu đi...

Làm sao lại thế...

Phạm Thống mặc dù không có hứng tiến hành cuộc hẹn hò lãng mạn dưới ánh trăng với hai người bạn cùng phòng, nhưng hình như cũng không thể không làm như vậy.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Phải chịu khổ trong khổ, cũng sẽ không biến thành người trên người. Nếu trở thành người trên người, không chỉ phải chịu khổ trong khổ, còn phải có tư chất vượt trội, tôi căn bản không có cái khiếu đó!

Kết quả của thức đêm luyện tập, chính là hôm sau nằm bẹp trên giường, trực tiếp cúp học một ngày, con người ta nếu làm việc nghỉ ngơi không hợp lý lại còn quá miễn cưỡng bản thân, thân thể sẽ chịu không nổi, may mà Nguyệt Thoái không có bức tôi đi học, bằng không tôi có khả năng chỉ có chết cho cậu ấy xem thôi.

Buổi trưa tỉnh lại, vốn định ra ngoài hít thở không khí, lại nhìn thấy Bích Nhu đang chọn đồ ăn với trang sức cho thú cưng mới của mình, khi đang cầm lương thực công cộng để ăn, tôi thật có loại cảm giác người không bằng chim.

Chẳng qua, đồ ăn thì còn hiểu được, nhưng đồ trang sức? Tiểu thư cô chắc không phải muốn cột nơ con bướm cho nó chứ? Hay là cô muốn làm quần áo mới cho nó? Chỉ cần một khi biến lớn chẳng phải sẽ bị hủy hết sao?

Bởi vì gặp cũng đã gặp rồi, tôi cũng chỉ có thể đi qua chào hỏi, vốn định xoa đầu Tiêu Ba để tỏ ra thân thiện, không ngờ nó vậy

mà mổ tôi, đáng ghét! Cái con chim khi thiện sợ ác này, nếu là cho tôi đặt tên, không bằng gọi là a Mổ cho rồi, tưởng mình là chim gõ kiến sao?

Có điều nói như vậy, hình như tôi đã biến thành thân cây rồi, loại cảm giác mắng luôn cả mình này rất tệ, xem ra ở phương diện mắng người, tôi vẫn phải luyện nhiều hơn.

Buổi tối lúc Mễ Trọng tới thông báo thời gian rút thăm, mặt vẫn cười toe toét, tôi liền cảm thấy rất kỳ quái, chiếu theo lý thuyết bản thân hắn cũng là phải rút thăm, có thể cười cởi mở như vậy khẳng định có quỷ.

Kết quả, hắn vậy mà sớm đã đi bắt một tên ma mới quyết đấu với mình, sau đó cố ý để thua, đem tua rua màu lục nhạt của mình trở về tua rua màu trắng rồi.

Gian trá! Hèn hạ! Tiểu nhân vô sỉ! Vì tham sống sợ chết mà bắt nạt một ma mới như vậy, không cần rút thăm đã trực tiếp được cử đi hậu phương bổ cấp, lương tâm ngươi có yên được không! Không thể tha thứ --

Sau khi cảm nhận được oán khí của tôi, Mễ Trọng vậy mà còn lấy giọng điệu hết sức gợi đòn, nói như thể "thế giới này nếu như thiếu ta, thì bằng với thiếu đi một người kể chuyện ưu tú và đường dây lưu thông tình báo" vân vân, khiến mức độ căm ghét của tôi đối với hắn tăng theo đường thẳng.

Đừng nói như thể mình quan trọng lắm không bằng! Ngươi rõ ràng chỉ là một tiểu nhân vật có thể bị thay thế bất cứ lúc nào! Cho dù ngươi đột nhiên biến mất, cũng sẽ không có người chờ ngươi hai ba năm!

Sau đó bởi vì đột nhiên nhớ đến, tôi cũng hỏi Mễ Trọng một vấn đề vẫn luôn muốn hỏi nhưng lần nào cũng quên hỏi.

Hồi đó lúc mới vào Đông Phương Thành, hắn giới thiệu với tôi giai cấp của Lạc Nguyệt, rõ ràng nói chỉ vàng chỉ bạc chỉ đồng đều thêu ở trên dây lưng, nhưng tôi từ đầu đến giờ, thiếu đế với những ma pháp kiếm vệ kia đều rất huênh hoang mà treo ở trên quần áo, sĩ binh bình thường cũng chưa chắc thêu ở trên eo, đây rốt cuộc là...?

Kết quả hắn vậy mà nói đó là tình báo từ rất lâu về trước, quá lâu chưa đổi mới, dù sao loại chuyện nhỏ này cũng không quan trọng, người của Lạc Nguyệt muốn làm thế nào hắn cũng không quản được.

Đây là thái độ lấy tư liệu lỗi thời lừa bịp người khác!

Ôi, tiếp tục căm ghét Mễ Trọng, cũng không thể thay đổi sự thật tôi phải đi rút thăm.

Tôi muốn đổi vận! Đổi vận cơ --!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 6 + 6: Nguồn Gốc Họa Loạn

"Chỉ cần đối thủ có thể chiến với ta một trận, đánh vì cái gì, ta không quan tâm." -- Yiye

"Bệ hạ nói muốn đánh trận, vậy thì đánh trận." -- Yameidie

"... Tình huống không có đường lui đã hình thành, cứ đi tiếp vậy." -- Ojisa

"Quốc gia lộn xộn thị phi bất phân của các ngươi là sao hả! Đừng bởi vì những lý do vô lý đã lôi người ta chiến đấu!" -- Phạm Thống

Lấy hoàng đế làm chủ, mang đội đến tế đàn Trầm Nguyệt tiến hành việc đàm phán với Đông Phương Thành về nghi thức chú nhập vương huyết, đã là chuyện trước đó rồi.

Ở lúc mọi thứ vẫn chưa xảy ra, cư dân của Tây Phương Thành cũng đầy lòng cho rằng nghi thức này sẽ không xảy ra vấn đề. Đây là nghi thức cần thiết để kéo dài tính mạng của mọi cư dân tân sinh trong Huyễn Thế, thành công là điều tất yếu, bọn họ luôn cảm thấy đây là điều mà lãnh đạo hai bên đều nhất trí.

Nhưng mà một tháng trước, đội ngũ đi đàm phán chật vật trở về, ma pháp kiếm vệ đi theo bị thương, thiếu đế thì sau buổi phát biểu công khai liền bế cư trong cung không còn bất cứ tin tức nào nữa -- dự cảm chiến tranh mới khoách tán ở trong quần người, khiến bọn họ ý thức được, quyền lợi sinh tồn phải tự mình giành lấy, không còn có chuyện không cần làm gì vẫn có thể tiếp tục cuộc sống hiện tại.

Trong tuyên bố công khai của Englar, bày tỏ Đông Phương Thành cố ý phá hoại hợp tác, lấy nữ vương làm chủ, tiến hành công kích gọng kiềm đối với bọn họ, tuyên bố này trở nên rất có độ tin cậy dưới tình cảnh đội ngũ bị tổn tương nặng nề cùng thương thế của Hồng Tâm kiếm vệ. Với tiển triển như vậy, Tây Phương Thành tiến vào giai đoạn chuẩn bị chiến tranh là điều tất nhiên, mà nỗi ám ảnh do chiến tranh năm năm trước mang lại, đến nay vẫn chưa lui.

Vào lúc đó, dưới tiến kích của Đông Phương Thành, bọn họ gần như không có lực đánh trả, tất cả dựa vào Englar ra tay mới thoát khỏi vận mệnh bị hủy diệt, tuy nhân lực của Đông Phương Thành cũng bị hao tổn không ít trong trận chiến đó, nhưng mấy năm qua lại đã đạt được trình độ gì, bọn họ không thể nào đoán được.

Cư dân Tây Phương Thành vì tìm kiếm đường sống mà phiền não, bọn họ cũng không biết hoàng đế của mình mới là hung thủ phá hoại nghi thức, cũng không biết trong thời gian cung điện San Siro đóng kín, bên trong đã trình diễn một màn xách động thanh trừng.

Những trưởng lão vốn đang chiếm giữ quyền lực của thiếu đế, giờ đây quyền nắm giữ vận mệnh quốc gia này cuối cùng cũng được giao vào tay của thiếu đế.

Đây rốt cuộc sẽ dẫn đưa bọn họ tiến đến ánh sáng hay là bóng tối, cư dân Tây Phương Thành hiện nay không thể biết được.

◊◊◊◊

Hồng Tâm kiếm vệ đang ở dinh thự trong Tây Phương Thành, từ một tháng trước đã bắt đầu thường xuyên có người quan tâm thăm hỏi ra vào, ngoại trừ những kẻ viếng thăm tương đối có thân phận, cũng có không ít dân thường đem tặng những món quà chứa đựng lòng thành tới, bởi thế có thể thấy Yameidie ở trong Tây

Phương Thành xác thực có nhân vọng không tệ.

Từ lúc hắn bị thương tới nay cũng đã một tháng rồi, sau khi làn sóng thăm hỏi qua đi, dinh thự liền khôi phục lại sự yên tĩnh trước kia, cùng lắm có một vài bà cô nhiệt tình còn sẽ hầm một ít đồ bổ cho hắn bồi dưỡng thân thể, căn cứ vào cách nói của bọn họ, Yameidie trước giờ luôn là đứa trẻ trung hậu thành thực trong mắt bọn họ, cũng không có bởi vì hắn lên làm ma pháp kiếm vệ mà sản sinh khoảng cách, bất luận thế nào đều hi vọng hắn mau khỏe lại, cũng hi vọng có thể sớm ngày lại nhìn thấy bóng hắn đi trên đường.

Đối với sự yêu thích của những nữ trưởng bối này, Yameidie cũng vui vẻ tiếp nhận -- Ít nhất Yiye là thấy như vậy.

Nhìn bộ dạng hắn dương dương đắc ý ăn những thực phẩm dinh dưỡng mà dân chúng đưa tới, đích xác nhìn không ra có bất cứ miễn cưỡng nào. Nếu là bản thân Yiye, sẽ tuyệt đối không muốn ăn những thứ lai lịch bất minh, đương nhiên, nếu người bị thương là hắn, cũng tuyệt đối chẳng có dân chúng nhiệt tình ngày ngày tặng đồ ăn cho.

"Ta chưa từng thấy người nào dưỡng thương mà vui vẻ như vậy."

Yiye nhìn chằm chằm vào Yameidie đang dùng bữa ở đầu giường, cảm thấy không biết nói gì với hắn.

"Thương của ta sắp khỏi rồi mà, kỳ thực thỉnh thoảng bị thương một lần cũng không tệ, bằng không ta cũng không biết mọi người quan tâm ta như thế."

Yameidie tạm ngừng động tác dùng bữa, trả lời hắn một câu.

"Đây là logic ta không tài nào hiểu nổi!"

"Yiye ngươi không thích cảm giác được quan tâm sao? Cảm

giác đó rất ấm áp, giống như đột nhiên có thêm rất nhiều mẹ, dì, bà vậy."

"Nghe lên chỉ muốn phát điên. Vì sao ngươi toàn thu hút những phụ nữ lớn tuổi thế?"

Một đống nữ trưởng bối tụ tập đầy một sảnh, tưởng tượng lên chính là cảm giác sẽ bị lải nhải tới chết, đầu Yiye cũng muốn đau lên.

"Phụ nữ lớn tuổi có bản năng người mẹ hơn chăng? Yiye ngươi chỉ cần đừng hung dữ như vậy nữa, nhất định cũng sẽ rất được bọn họ hoan nghênh, bất luận là vóc dáng thấp bé hay là tướng mạo đáng yêu đều rất phù hợp..."

"Ngươi muốn nằm thêm mấy tháng đúng không?"

Chiều cao với tướng mạo là chuyện Yiye cực kỳ để ý, cho dù Yameidie có thân với hắn tới đâu, mìn đạp tới đạp lui vẫn là sẽ nổ.

"Không muốn. Bị thương vì bệ hạ, là huân chương vinh quang, bị ngươi đả thương thì là chuyện hoàn toàn khác rồi."

Yameidie hết sức nghiêm túc, nghiêm chỉnh trả lời vấn đề của hắn, khiến Yiye cảm thấy hắn cho dù dưỡng thương xong, đầu óc cũng vẫn hỏng như thường.

"Ngươi bị thương vì cái gã đó, hắn có tới thăm ngươi không?"

"Yiye! Làm sao có thể vô lễ với bệ hạ như vậy! Cho dù là trường hợp riêng tư, cũng không thể xưng hô một cách tùy tiện..."

"Đủ rồi! Tóm lại bệ hạ không có tới thăm ngươi đúng chứ!"

Lời Yiye nói đâm trúng sự thật, nhưng Yameidie vẫn không có tỏ ra bị đả kích.

"Thân thể bệ hạ không khỏe, Ojisa đã thay ngài tới thăm rồi,

đây không có gì cả."

"Người bị thương là ngươi, thân thể hắn không khỏe cái gì? Ngươi rốt cuộc phải đến mức nào mới có thể nhận rõ hiện thực, thu lại lòng trung thành ngu muội vô vị của ngươi?"

"Hình như là bởi vì đã sử dụng Thiên La Viêm, cho nên sẽ không thoải mái, rõ ràng là ngươi không quan tâm bệ hạ."

Nói về Englar với Yameidie, luôn luôn là có lý nói không được, Yiye đã bỏ cuộc.

"Thu được bộ hạ đần độn như ngươi, hắn thật tốt số."

"Ngươi làm sao cứ nói những lời không dễ nghe như vậy, chỉ chẳng qua là đúng lúc không để ngươi đụng độ nữ vương Dạ Chỉ, có cần thiết nói chuyện gai góc như vậy không?"

Nói đến chuyện này, trong lòng Yiye cũng cảm thấy bực bội. Mang quân đi tập kích doanh địa Đông Phương Thành, căn bản chẳng kích thích chút nào, đánh cũng không đã, còn bỏ lỡ cơ hội giao thủ với Tịch Anh, đơn giản là cái được không bù nổi cái mất, khiến người ảo não vô cùng.

Tình huống lúc đó hắn cũng sớm đã hỏi Yameidie rồi, dưới tình huống chỉ có hai ma pháp kiếm vệ ở đấy, bọn họ không thể xây dựng lên vách tường bảo vệ hoàn mỹ mà chỉ có năm ma pháp kiếm vệ hợp tác mới có thể dựng lên, so với Tịch Anh đã có chuẩn bị, bọn họ rơi vào thế bất lợi, may mà biên giới chịu ảnh hưởng của tế đàn Trầm Nguyệt không còn xa, mới thuận lợi thoát khỏi truy kích để trở về.

Thương của Yameidie là do thuật pháp Tịch Anh gây ra, đây có thể coi là may mắn trong bất hạnh, nếu là bị Nguyệt Nha Nhận Skies đả thương, chỉ sợ hắn bây giờ cũng không thể vui vẻ ngồi đây ăn nữa.

Về phần Englar vì sao muốn bọn họ bảo vệ, bản thân không ra tay, tự nhiên lại được Yameidie giải thích là do sử dụng Thiên La Viêm nên thân thể không khỏe, không thể miễn cưỡng động võ nữa.

Nếu như Thiên La Viêm là vũ khí tiêu hao linh lực như vậy, nghe lên thực sự không ổn cho lắm.

"Không chỉ không tới thăm, hắn ngay cả dùng máu của mình liệu thương cho ngươi cũng không chịu, chẳng phải sao?"

Yiye liếc mắt qua, mặc dù biết hắn không thể nói cho Yameidie thủng được, nhưng không nhịn được châm biếm thêm một câu.

"Chút thương nhỏ này cũng không chịu nổi, làm sao có tư cách ở bên cạnh bệ hạ làm ma pháp kiếm vệ đây! Bệ hạ không trị thương cho ta cũng là bình thường."

Bất luận chất vấn làm sao, Yameidie đều có thể làm một phen phản bác, đây cũng khiến người không thể không bội phục.

"Gần đây có chuyện gì không? Ta toàn ở trong nhà dưỡng thương, cứ cảm thấy người cũng sắp rỉ sét rồi."

"Có tin tức gì ta cũng không biết, ngươi hắn là phải hỏi Ojisa."

Yiye bực mình trả lời. Cửa cung San Siro cứ như là một bức tường đồng vách sắt ngăn cách với thế giới bên ngoài, tin tức gì cũng sẽ không được truyền ra, Yiye vừa lại không có hứng đề xuất yêu cầu tiến cung, cho nên, Englar đã làm cái gì trong lúc điều dưỡng thân thể, hắn một chút cũng không biết.

"Ojisa cũng chỉ có tới một lần, ta đi đâu hỏi người..."

Yameidie có chút khổ não gãi đầu, hiển nhiên nghĩ không ra biện pháp gì tốt.

"Vậy thì coi như không có tin tức. Đã thương tật mà còn nghĩ nhiều như thế làm gì, bệ hạ của ngươi nhất định tốt hơn ngươi nhiều, căn bản không cần ngươi lo lắng."

"Không có tận mắt nhìn thấy làm sao có thể yên tâm, không bằng ngươi vào cung xem thử, rồi tới nói cho ta..."

"Ta rất bận! Không có hứng làm chuyện chạy vặt nhàm chán này!"

Yêu cầu của Yameidie đương nhiên bị Yiye từ chối, nếu như hắn muốn biết tình huống trong cung, sợ rằng cũng chỉ có thể mau chóng dưỡng thương cho tốt, sau đó tự mình vào cung để rồi bị phũ thôi.

◊◊◊◊

Việc tuyên bố với bên ngoài thân thể không khỏe, chỉ đúng cho mấy ngày đầu, bây giờ đã là cái cớ.

Hắn bây giờ là chủ nhân của tòa hoàng cung này, đã không còn ai hạn chế hắn, ra lệnh cho hắn, hoặc yêu cầu hắn làm chuyện gì.

Englar đứng ở bên cửa sổ, nở nụ cười không rõ hàm ý. Cho dù bây giờ hắn đã sở hữu nhiều sự vật hơn trước kia rất nhiều, nhưng hắn vẫn không có cảm giác thỏa mãn, cũng gần như không có hứng ra khỏi căn phòng này.

Hắn vốn cho rằng sau khi hạ ngục mấy tên trưởng lão bại trận kia, hắn sẽ rất có hứng đi hưởng thức thảm trạng của bọn họ, nhưng chờ đến khi chuyện thật sự hoàn thành, hắn trái lại ngay cả nghĩ đến bọn họ cũng phát ghét, càng đừng nói đến việc đi cười nhạo kẻ thất bại.

Quyền lực là thứ có thể dễ dàng lấy lại được như thế.

Rõ ràng có thể làm. Vì sao phải cam tâm nhẫn nhịn mãi?

Ngón tay chạm vào mặt cửa sổ trong suốt, có thể cảm nhận được độ ấm do ánh nắng chiếu ở bên trên thẩm thấu vào.

Mọi thứ đều khiến người buồn chán.

Hắn không biết mình rốt cuộc muốn cái gì, mục tiêu cũng không minh xác, chỉ là hắn vẫn muốn làm, để bổ sung một vài lỗ trống không sao có thể lấp đầy như ban đầu.

Thế này sẽ không thỏa mãn. Trước khi hắn gặp ác quả và trở thành bên thất bại, thì sẽ không có khả năng hài lòng.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy mục tiêu mơ hồ, nhưng lại vô cùng rõ ràng đối với chuyện mình muốn làm.

Hôm nay hắn không có che vải, có lẽ là bởi vì không có tâm tình đó.

Thu hồi tầm nhìn vốn không có đang nhìn cái gì, hắn xoay người đi về phía cánh cửa đang đóng, sau khi đẩy cửa ra, chuyển sang căn phòng ở cuối hành lang.

Đây coi như là ý nghĩ bất chợt sao?

Có lẽ cũng không phải.

Trong bóng tối không có ánh sáng.

Cậu không biết mình đang ở đâu, nhưng đại khái cũng đoán được.

Tình huống bây giờ hắn có thể coi là giam lỏng, trong đây cũng không phải giam lao truyền thống, chỉ là không có đèn cũng không có đồ vật dư thừa, thân thể bị hạn chế không thể động đậy của cậu chỉ có thể áp sát mặt đất lạnh lẽo mà phát run, đồ ăn và nước uống được mang đến mỗi ngày một lần, lúc đó sẽ có tia sáng yếu ớt nhưng quý giá đi kèm, nhưng cũng chỉ là trong một thoáng,

thậm chí ngay cả chút xíu độ ấm cũng không thể nắm bắt.

Sự chờ đợi vô vọng trong bóng tối đang dần ăn mòn tâm trí của cậu. Cậu không biết điều gì đang chờ cậu ở tương lai, nhưng cũng không thể ôm bất cứ hi vọng nào.

Cái gọi là hi vọng, trước đó đã tan vỡ một lần rồi.

Rốt cuộc nên nghĩ đến cái gì để duy trì ý chí cầu sinh đây? Trong thời gian qua, cậu thật sự không biết nữa rồi.

Tiếng cửa bị đẩy ra thu hút chú ý của cậu, nhưng cậu không có quay đầu. Ánh sáng chiếu qua khe cửa thoáng cái sẽ biến mất thôi, cậu đã rất quen với chuyện này rồi.

Nhưng cửa hôm nay sau khi mở ra lại không có đóng ngay lập tức, cũng không có tiếng khay thức ăn đặt trên mặt đất, cậu chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, sau khi miễn cưỡng xoay cổ nhìn qua, nhờ vào ánh sáng yếu mà nhìn thấy khuôn mặt của cái người kia.

Hôm ấy cậu đi ra trong ngỡ ngàng, khi bất tri bất giác đến gần doanh địa Tây Phương Thành, cái người này nhìn cậu, cũng để lộ nụ cười mang ý đùa cợt cùng khinh miệt như hiện tại.

"Lạc Thị."

Englar gọi tên của cậu. Âm thanh này gần như không có gì bất đồng với tiếng gọi của Huy Thị trong ký ức xa xôi.

Nếu như cố muốn tìm ra điểm không giống, chính là trong âm thanh không hề mang chút tình cảm nào chăng?

Một mình trong bóng tối lâu như vậy, khi một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt này, cậu vẫn là sẽ cảm thấy rối loạn.

Chỉ là người này không phải Huy Thị. Hắn không phải.

"Ở đây có vui không?"

Lời thăm hỏi đi kèm với nụ cười của hắn giờ phút này dường như không chứa bất cứ ác ý nào, chỉ là Lạc Thị nghe không hiểu tiếng nói của Tây Phương Thành, tự nhiên cũng không thể biết hắn đang nói cái gì.

"Khí sắc hơi tái nhợt, chẳng qua hắn là vẫn có thể cầm cự đi? Ngươi thế nhưng phải sống cho tốt, nếu lỡ như chết mất, sẽ tạo ra rắc rối cho ta."

Englar hiển nhiên cũng không để ý cậu có nghe hiểu hay không, tự lo nói một mình, giống như không phải nói cho cậu nghe.

"Thế thì, cứ vậy đi."

Tự đến đây nói xong lời muốn nói, hắn liền muốn xoay người rời khỏi.

"Ngươi là ... ai?"

Dùng cổ họng khô rát nói ra một câu, đối với Lạc Thị hiện giờ mà nói đây là chuyện không dễ, chỉ là nếu cứ vậy nhìn hắn rời khỏi, có lẽ về sau sẽ không có cơ hội nhìn thấy hắn nữa -- Lạc Thị có cảm giác như vậy.

Câu hỏi đột ngột này khiến bước chân của Englar chậm lại một chút, mặc dù Lạc Thị nghe không hiểu tiếng Tây Phương Thành, nhưng hắn lại từng học ngôn ngữ Đông Phương Thành.

"So với ta là ai, điều ngươi nên quan tâm hơn là hoàn cảnh của mình chứ?"

Englar nhẹ nhàng dùng ngôn ngữ Đông Phương Thành để hỏi ngược lại Lạc Thị, mà từ ánh mắt của Lạc Thị xem ra, cậu vẫn chấp trứ vấn đề trước, cũng không tán đồng ý kiến của hắn.

"Ngươi muốn hỏi, rốt cuộc là "ta là ai", hay "Huy Thị là ai"?"

Trong nụ cười của hắn, chỉ có ánh mắt là không mang ý cười.

"Huy Thị từ khi bị đưa đến Dạ Chỉ, đã vĩnh viễn mất đi tên của mình rồi, về phần ta..."

Sau một hồi tạm ngừng, hắn hạ thấp giọng.

"Tên của ta, bây giờ đã không dùng được nữa rồi."

Khi hắn nói câu này, không biết là tâm tình thế nào. Bởi vì ngược sáng, Lạc Thị cũng nhìn không rõ vẻ mặt của hắn.

Điều duy nhất có thể xác định chính là, hắn không có mang nụ cười giống như bất chấp hết thảy kia nữa.

Cho dù đây chỉ là nhận định mang tính trực giác mà thôi...

◎Lời bạt của Phạm Thống

Cảm giác chiến tranh đến gần thực sự khiến người căng thẳng, tôi bây giờ rất muốn tìm cái hang nào đó để gào thét vào bên trong "tôi căng thẳng quá căng thẳng quá đi", nhưng bởi vì cái miệng bị nguyền rủa, tôi gào ra tám chín phần mười sẽ bị đảo ngược, còn sẽ bị từ trong hang phản đòn lại "tôi không căng thẳng không căng thẳng đâu" cho tôi nghe, những cái này tôi đều biết rõ trong bụng, cho nên chuyện nhàm chán như vậy vẫn là đừng làm tốt hơn.

Khi ngày rút thăm quyết định vận mệnh đến, tôi thật sự căng thẳng đến ăn không ngon ngủ không yên.

Cái này kỳ thực cũng chỉ là nói mà thôi, ăn không ngon là bởi vì cơm trước giờ vẫn rất khó ăn, ngủ không yên là bởi vì con Tiêu Ba của Bích Nhu không biết làm sao bay tới cửa sổ ngoài phòng ngủ của chúng tôi, cứ cóc cóc cóc mổ cửa sổ suốt cả đêm, không chỉ là tôi, Nguyệt Thoái với Chu Sa cũng ngủ không yên, người coi

chất lượng giấc ngủ như mạng sống giống Chu Sa suýt nữa là tay không bóp nát con chim không biết trời cao đất dày kia rồi, may mà Nguyệt Thoái kịp thời ngăn cản, mới giành được một cái mạng không quá quý giá cho nó.

Bích Nhu bởi vì đi cửa sau cho nên không cần rút thăm, Nguyệt Thoái với Mễ Trọng đều là tua rua màu trắng, cũng không cần rút thăm, trong số người quen biết phải rút thăm chỉ có tôi và Chu Sa, thành thật mà nói, muốn kết bạn đồng hành đi rút thăm với Chu Sa, cảm giác thực sự không thoải mái lắm, mạnh ai nấy đi thì lại kỳ, làm tôi bối rối cả một hồi, may mà Nguyệt Thoái cũng quan tâm kết quả rút thăm nên đi cùng chúng tôi, đây mới giảm bớt một ít lúng túng.

Khi tôi vươn tay vào ống thăm, thực sự toát mồ hôi lạnh luôn.

Nghe nói tỷ lệ trúng thưởng lên tiền tuyến là hai phần ba, tỷ lệ này cao đến dọa người, ít nhất cá nhân tôi là bị dọa. Tôi một mặt ở trong lòng cầu nguyệt liệt tổ liệt tông Phạm gia phù hộ, mặt khác hứa hẹn nếu không rút trúng tương lai sẽ hành thiện tích đức, kết quả... thật sự không có trúng thưởng. Rút ra được thăm trắng!

Vận khí cả đời này của tôi có khi đã dùng cạn ở trong lần này, nhưng thứ vận khí này, lúc còn sống không dùng, chờ đến chết rồi vẫn không dùng, vậy sẽ lãng phí mất thôi, hái hoa đương lúc trên cành, chớ để hoa rơi bẻ cành không... Tôi cũng không phải muốn khoe trình độ ngữ văn của tôi, đây chỉ là thuần túy thuận miệng cảm thán mà thôi.

Mà Chu Sa thì không có vận khí tốt như tôi, cậu ta rút trúng thăm có chấm đỏ, đây nghĩa là trúng thưởng. Dù sao thì thân thủ của cậu ta không tệ, thoạt nhìn cũng có vẻ không quan tâm lắm, chúng tôi cũng không mấy lo lắng cho cậu ta.

Bây giờ chỉ hi vọng thiếu đế Lạc Nguyệt đừng chém giết tới hậu phương chiến trường thôi...

Tôi nghĩ chắc sẽ không xui xẻo đến thế chứ, ha ha ha ha! Vận xui của tôi hẳn là không cường đại đến nỗi lây xui cho cả Đông Phương Thành đâu! Ha ha ha ha ha ha ...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 6+7: Dĩ Bỉ Chi Huyết

"Trên thế giới này, có một số đáp án chỉ có thể tự mình tìm kiếm..." -- Nguyệt Thoái

"Ngự thủy chú!"

Sau khi ném ra tờ giấy phù cuối cùng, Phạm Thống cảm thấy toàn thân gần như kiệt sức.

Từ sau khi nói muốn luyện phù chú, Nguyệt Thoái gần như mỗi ngày đều áp tải hắn đi làm cho xong bài tập này, mặc dù không có tàn nhẫn đến mức ngày ngày gia tăng số lượng, nhưng một ngày năm trăm lượt cũng đủ lắm rồi, mỗi ngày vẽ phù chú đến nhũn tay, rồi ném phù chú đến nhũn tay, cứ tiếp tục như vậy đương nhiên vẫn là sẽ ăn không tiêu, cho nên biến thành kiểu bảy ngày nghỉ ngơi một ngày, kéo dài cho đến tận bây giờ.

Cho dù sau khi rút thăm kết thúc, xác định không cần lên tiền tuyến, mục luyện tập này vẫn không có đình chỉ. Dựa vào thói lười biếng của Phạm Thống, hắn đương nhiên cảm thấy không có nguy hiểm trước mắt thì không cần tiếp tục cực nhọc làm gì, nhưng Nguyệt Thoái không đồng ý.

Huấn luyện quan trọng là cần sự bền bỉ, không thể bởi vì không phải lên tiền tuyến mà làm biếng -- Nguyệt Thoái giáo huấn hắn như vậy. Đây dù sao cũng là vì tốt cho hắn, hắn thực sự khó có thể từ chối, cho nên sau khi rút thăm, hắn vẫn đi cùng Nguyệt Thoái đến khu một Hư Không luyện tập như thường, Chu Sa chỉ cần rảnh rỗi, cũng sẽ đi theo quấn quýt Nguyệt Thoái.

Phạm Thống cũng không biết nên nói thời gian của Nguyệt Thoái rất nhiều hay là rất có lòng kiên nhẫn, có thể ngày ngày lãng phí thời gian ở đây với hắn, cho dù không phải an tĩnh nhìn bên cạnh thì cũng là chỉ đạo Chu Sa võ thuật, giống như mình không có chuyện gì cần làm.

Chẳng lẽ sau khi đạt đến cảnh giới nào đó, thì không cần luyện tập nữa sao?

Hắn cũng từng ôm nghi hoặc nói với Nguyệt Thoái, không cần đi cùng hắn suốt như vậy, chiếm dụng nhiều thời gian của Nguyệt Thoái như thế, hắn cũng cảm thấy rất ngại.

Nhưng Nguyệt Thoái nghe xong cũng chỉ là cười, nói cho hắn không cần để ý, cậu sẽ không cảm thấy nhàm chán, cũng không có chuyện khác cần làm, có thể ở bên cạnh bọn họ nhiều hơn, cậu cảm thấy rất vui.

Đúng thật vậy, cậu chưa từng để lộ một chút mất kiên nhẫn nào, đây chắc không phải nói dối. Chỉ là dưới tấm lòng ấm áp đó của cậu, hình như có thoáng có nỗi bất an sốt ruột đang lưu động, chiến tranh càng đến gần, càng trở nên rõ ràng.

Quen biết đến bây giờ, Phạm Thống đã biết được, Nguyệt Thoái không phải là người chuyện gì cũng sẽ nói với bọn họ, chuyện cậu chịu nói với bọn họ, ít hơn nhiều so với phần không muốn nói...

Rốt cuộc có nên hỏi hay không đây...

Chút phiền não nho nhỏ này cứ xoay quanh trong đầu Phạm Thống, khiến cho hắn cũng không quá tập trung luyện tập, rõ ràng đã tiến bộ không ít, hôm nay lại vẫn thường thường phạm sai lầm ban đầu.

Giấy phù dùng cho luyện tập mặc dù không có tác dụng gì,

nhưng phẩm chất cũng không đồng nhất, mức độ tê dại hoặc đau đớn khi phát nổ gây ra không giống nhau lắm, hôm nay có lẽ là do sai sót quá nhiều lần, tay của Phạm Thống bị nổ rách da, rỉ ra một ít máu.

Thương ở trên tay, bất luận muốn làm chuyện gì cũng không tiện, thế là, Phạm Thống ai oán nhìn Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, trị liệu chân giúp tôi đi."

Khi Nguyệt Thoái nghe thấy yêu cầu này của hắn thì ngẩn ra, Phạm Thống còn tưởng rằng cậu chưa kịp phản ứng từ câu nói ngược.

"Tôi không phải nói tay."

Mặc dù câu này cũng bị ngược, nhưng đã nói đến mức này rồi, cũng nên nghe ra được là cái gì -- Nhưng nguyên nhân Nguyệt Thoái sững ra vừa rồi, hình như không phải bởi vì hiểu lầm thành chân.

"Tôi biết cậu là nói tay, có điều... xây xước thì cứ để nó tự khỏi đi?"

Phạm Thống nghe xong, tức thì càng thêm ai oán.

"Cậu chẳng phải không biết trị liệu sao? Giúp tôi trị liệu một chút thì có sao đâu?"

"Cũng không phải nói như vậy, ngày mai đã phải lên chiến trường rồi, lỡ như có cái gì... ý của tôi là, vết thương nhỏ không chịu khó nhịn một chút, nếu như bị thương càng nặng hơn thì sẽ rất đau khổ..."

Cậu nói xong, có lẽ bản thân cũng cảm thấy có chút không biết làm sao, cho nên đổi cách nói khác.

"Thường xuyên mượn ngoại lực để liệu thương dù sao cũng không tốt, để thân thể lành một cách tự nhiên sẽ lành mạnh hơn."

Tuy cách nói này nghe lên đỡ hơn cái trước một chút, nhưng Phạm Thống vẫn có chút thắc mắc.

"Cũng đâu phải không thường xuyên, lâu lâu mới một lần... Hơn nữa, thân thể của cư dân nguyên sinh vốn đã là vật tự nhiên đi, còn liên tục đổi tới đổi lui, thật sự có vấn đề lành mạnh với không lành mạnh sao?"

Tôi là nói lâu lâu mới một lần cũng không sao đi, thân thể của cư dân tân sinh vốn đã là sản vật phi tự nhiên do lực lượng Trầm Nguyệt chế tạo ra, nếu vẫn phải tuân theo nguyên tắc tự nhiên, cũng hơi quá kỳ quái rồi.

"Tóm lại, chính là như vậy. Để vết thương tự lành đi."

Nguyệt Thoái thoạt nhìn có mấy phần bất đắc dĩ, nếu cậu đã không muốn trị liệu, Phạm Thống cũng không tranh luận tiếp với cậu nữa.

Hu, tóm lại chút thương nhỏ này muốn cậu trị liệu, cậu không để vào mắt chứ gì -- giết gà dùng dao mổ trâu, ý là vậy đúng không?

Phạm Thống đương nhiên cũng không phải thật sự ghi hận Nguyệt Thoái không chịu giúp, chỉ là có chút ấm ức do bị từ chối thôi.

Ngày mai sắp phải khai chiến rồi, bảy ngày trước khai chiến trường học đã ngừng giảng dạy, cho nên mấy ngày này bọn họ đều luyện tập vào buổi trưa, buổi tối trở về, thời gian nhàn nhã hơn trước đó rất nhiều.

Nguyên nhân hôm nay Chu Sa không đi theo là vẫn còn đang ngủ. Bọn họ đến khu một Hư Không đều là thông qua truyền tống

trận của Nguyệt Thoái, không có Nguyệt Thoái bảo vệ, Chu Sa cũng không thể tự mình đi qua sau khi tỉnh dậy, cho nên, ngày luyện tập cuối cùng trước khai chiến, trái lại yên bình hiếm có.

Ngoại trừ lần bị bức đi bắt ma thú, bọn họ về sau đều không tái ngộ Âm Thị nữa, không biết là do khác thời gian hay là Âm Thị không còn tới bắt ma thú, đây cũng coi như là một chuyện tốt.

Khu một Hư Không lớn như vậy, nếu lần nào cũng có thể đụng mặt, vậy cũng quá có duyên rồi, Phạm Thống chẳng hi vọng có duyên phận với nhóm Âm Thị đại nhân một chút nào, trên thế giới này điều đáng sợ nhất chính là kẻ không hề ý thức được mình mang đến tai nạn cho người khác, hơn nữa còn không thể giao tiếp bằng ngôn ngữ, nhất là khi gặp được còn chạy không thoát, không thể cách càng xa càng tốt.

"Mặc dù ngày mai là ngày khai chiến, chẳng qua cũng chưa chắc sẽ trực tiếp tiến nhập chiến đấu, đừng quá căng thẳng, hơn nữa ở hậu trận bổ cấp kết trận, bình thường mà nói cũng sẽ không có chuyện."

Có lẽ là nhìn ra sự căng thẳng của hắn, Nguyệt Thoái vỗ vai Phạm Thống, muốn hắn thả lỏng một chút.

Trình tự khai chiến ngày mai, Phạm Thống biết, dù sao hắn trước đó cũng đã đặc biệt nghiên cứu một số tư liệu rồi.

Tình huống bây giờ là Đông Phương Thành tuyên chiến với Tây Phương Thành, nhưng Tây Phương Thành cũng đồng thời tuyên chiến với Đông Phương Thành, nguyên do song phương khai chiến đều là nghi thức chú nhập vương huyết, mà vì để biểu thị lý do chính đáng, củng cố lập trường quang minh chính đại của phe mình, ngày đầu tiên khai trận là kiểu ước chiến, sau khi mỗi bên sắp lính ở địa điểm dự định chiến tranh, sẽ có một số kêu gọi đầu hàng trên hình thức, vua của song phương đều sẽ ra mặt, binh mã hai bên nhìn nhau, sau đó kết quả đàm phán cuối cùng sẽ quyết

định chiến tranh có tiến hành hay không.

Theo Phạm Thống thấy, trình tự này rất nhàm chán, theo đuổi thắng lợi bất chấp thủ đoạn là được rồi, cứ phải biểu hiện mình rất có phong độ, thực sự không có gì cần thiết. Quang minh chính đại khai đánh, người hi sinh nhất định nhiều hơn so với đánh lén, vì mặt mũi quốc gia và người thống trị, hi sinh mạng của những bình dân như bọn họ, cảm giác thật là một chuyện cười chẳng vui chút nào.

Cái gọi là hô hào đầu hàng, nghĩ cũng biết, tuyệt đối sẽ không có hiệu quả. Tây Phương Thành cũng đã có thể bóp méo sự thực để tuyên chiến rồi, muốn bọn họ xin lỗi nhận sai căn bản là chuyện không thể nào, mà Tịch Anh vì tôn nghiêm bị mạo phạm cũng không thể thỏa hiệp với đối phương, cho nên, lần đàm phán cuối cùng trên hình thức này có thể nói là không hề có ý nghĩa, có điều vẫn có rất nhiều người thích làm chuyện vô nghĩa.

Nguyệt Thoái nói chưa chắc sẽ tiến nhập chiến đấu, cũng chỉ là an ủi hắn, nghe vậy thôi, Phạm Thống rất rõ ràng.

Dựa vào thái thế hai bên, bầu không khí ngày mai tuyệt đối không liên quan đến "còn đường cứu vãn", chắc chắn sẽ nảy lửa chết người, thật không biết đến lúc đó tình huống thực tế rốt cuộc sẽ thế nào, bây giờ cũng chỉ có thể thấp thỏm chờ đợi.

"Phạm Thống, mặc dù chắc sẽ không xảy ra loại chuyện đó... Chẳng qua nếu như bị đột phá đến hậu trận, cậu vẫn mau chạy trốn đi, bị vũ khí vệ hồn giết chết, thì coi như xong xuôi."

Này này, vừa rồi chẳng phải còn đang an ủi tôi chưa chắc sẽ khai chiến sao! Vì cái gì thoáng cái đã nhảy sang tình huống thảm bại là kẻ địch thế như chẻ tre đột phá quân ta vậy hả!

"Làm lính đào ngũ trên chiến trường, trở về sẽ được khen thưởng đi? Có khi còn sẽ bị xử tử kìa!"

Đây nghe lên cứ như xử tử là một loại khen thưởng không bằng, đảo kiểu gì vậy.

"Dù sao... cũng đỡ hơn cậu chết ở hiện trường, cậu trốn trở về, chung quy sẽ có biện pháp."

Cảm giác được bạn bè cổ vũ làm lính đào ngũ rất kỳ diệu, đây là một loại cảm giác kỳ diệu khó tả.

Mà thái độ của Nguyệt Thoái thực sự cũng rất kỳ lạ. Nếu lo lắng như vậy, vì sao không dứt khoát đích thân lên chiến trường bổ cấp cho rồi?

"Nghe nói một ngày trước khai chiến, lương thực công cộng sẽ phong phú hơn đó, chúng ta lãnh về ăn chung với Chu Sa đi."

Thời cổ đại phạm nhân sắp bị xử tử, bữa cơm cuối cùng cũng sẽ đặc biệt thịnh soạn. Hoàn cảnh tương tự bất ngờ này, thật là khó có thể khiến tôi đơn thuần vì đồ ăn mà cảm thấy vui mừng...

Bởi vì ngày mai phải lên chiến trường, hôm nay đương nhiên nên nghỉ ngơi sớm để bồi dưỡng tinh thần, Chu Sa không có chướng ngại gì ở phương diện ngủ, sớm đã ngủ bất tỉnh nhân sự rồi, Phạm Thống thì vẫn như cũ, lật tới lật lui ngủ không được. Khi hắn muốn xuống giường uống miếng nước, lại phát hiện Nguyệt Thoái đáng lẽ ngủ ở tầng giữa bây giờ cũng không ở trên giường, mà là ngồi trước cái bàn duy nhất trong phòng, thoạt nhìn như đang nghĩ điều gì đó.

"Nguyệt Thoái?"

Mặc dù Chu Sa hẳn là sẽ không tỉnh lại, nhưng hậu quả khi làm ồn đến cậu thì không thể tưởng được, cho nên Phạm Thống hạ thấp giọng.

Bởi vì nghe thấy tiếng của hắn, Nguyệt Thoái quay đầu lại. Dưới tình huống không có ánh sáng, bọn họ cũng không thấy rõ vẻ

mặt của lẫn nhau.

"Cậu làm sao không ngủ? Sớm quá rồi."

Sớm quá... Nếu như tính từ lúc không giờ nửa đêm, vậy bây giờ đúng là quá sớm.

"Tôi đang nghĩ một số chuyện, không muốn ngủ lắm."

Giọng nói của Nguyệt Thoái khi trả lời hắn mang chút cười khổ. Phạm Thống suy nghĩ một chút, dứt khoát sau khi đi xuống uống nước, đi đến bên cạnh cậu.

"Dù sao tôi cũng ngủ rất tốt, không bằng cùng ra ngoài tản bộ vậy."

"Ơ? Nhưng mà..."

Nguyệt Thoái hình như vẫn còn chút do dự, Phạm Thống trực tiếp vươn tay kéo lấy cậu, gần như ép buộc lôi cậu ra ngoài cùng.

"Đi thôi, ngồi ở bên ngoài phòng cũng nghĩ không ra cái gì đâu, tản bộ thư giãn một chút, nói không chừng sẽ tệ hơn."

Hắn chỉ là cảm thấy để một mình cậu lặng lẽ ngồi ở đó, có lẽ lại sẽ biến thành bộ dạng trống rỗng từng thấy trước kia, cảm giác đó rất tồi tệ.

Lúc một mình Nguyệt Thoái suy nghĩ sự tình luôn là sẽ nghĩ không thông, sau đó lại không chịu nói ra phiền não với người khác. Tuy nói cũng không phải kéo đi tản bộ, cậu sẽ ngoan ngoãn nói ra phiền não, nhưng Phạm Thống cho rằng ra ngoài hít thở không khí chung quy cũng đỡ hơn bức bí trong phòng.

Đường phố Đông Phương Thành về đêm rất yên tĩnh, địa điểm tản bộ bọn họ lựa chọn cũng không phải khu hiệu buôn mở cửa suốt đêm. Vào thời gian này cơ hội tản bộ trên đường cũng không

nhiều, Phạm Thống còn nhớ khi vừa mới đến Đông Phương Thành, từng bởi vì đói bụng ngủ không được, chạy ra ngoài dạo phố, lúc đó ở cửa thành gặp được Lạc Thị, còn được cậu tốt bụng mang đi ăn, tiền cơm về sau cũng chưa có trả.

Kỳ thực chuyện vẫn chưa tới một năm, bây giờ nhớ tới lại cảm thấy giống như đã qua rất lâu, tâm tình hoài niệm cũng dâng lên.

"Tôi... rất thích Đông Phương Thành. Rất quý trọng những ngày sống ở đây."

Sau khi đi hết khoảng chừng một con đường, người đầu tiên mở miệng là Nguyệt Thoái.

Trước đó Phạm Thống cũng từng nghe cậu nói lời tương tự, lúc đó cậu nói, ở đây rất vui, cậu rất thích cuộc sống hiện tại.

Lúc đó nghe lên và bây giờ nghe lên, cảm giác lại khác nhau.

"Ừ, tôi biết cậu rất ghét."

... Nguyền rủa đừng ở lúc này phá hoại bầu không khí có được không? Coi như ta cầu xin ngươi đó.

"Nếu có thể cứ tiếp tục như thế này mãi, duy trì cuộc sống hiện tại, thì tốt biết mấy nhỉ?"

Lúc Nguyệt Thoái nói câu này, trong đôi mắt lam xinh đẹp để lộ ra sự mờ mịt.

Giống như cậu cảm thấy mọi thứ hiện giờ đều là giấc mộng hư ảo, mà cậu đang chìm sâu trong đó.

"Ừ... Nếu như đánh thua, nghi thức chú nhập vương huyết nếu như cũng không thể khôi phục, chúng ta sẽ có thể tiếp tục cuộc sống này thôi."

Nguyền rủa liên tục ca bài trái ngược với hắn, mặc dù hắn rất

ảo não, nhưng cũng hết cách.

"Không, không phải như vậy."

Nguyệt Thoái lắc đầu rất nhanh, mắt nhìn mặt đất.

"Tôi chỉ là..."

Cậu mở đầu bằng ba chữ này, nhưng không nói tiếp nữa.

"Có rắc rối gì thì cứ nuốt xuống đi, bất luận là chuyện gì cũng không sao."

Tôi là bảo cậu nói ra. Nói ra -- làm ơn.

"Phạm Thống... cậu cảm thấy, ý nghĩa của việc chúng ta trở thành cư dân tân sinh là cái gì đây?"

Khi Nguyệt Thoái ngẩng đầu lên lại, đã hỏi vấn đề như vậy.

Làm sao đột nhiên hỏi vấn đề trừu tượng như vậy chứ? Không có lựa chọn sao?

"Không có đặc biệt nghĩ đến vấn đề này. Nhưng tôi nghĩ, đời người có thể có một cơ hội nhớ được giáo huấn trước kia để bắt đầu lại, vẫn là một chuyện rất tuyệt vời đi."

Lúc phát biểu ý kiến hiếm khi nói đúng, là chuyện rất khiến người cảm động, đáng tiếc Nguyệt Thoái không có tâm tình chia sẻ phần cảm động này với hắn.

"Có lẽ tôi muốn bắt đầu lại hơn ai hết."

Sự lãnh tĩnh của Nguyệt Thoái, dường như là thành quả dưới sự áp ức cực độ.

"Nhưng... đối với tôi mà nói đó là chuyện không thể. Tôi không có cách nào bắt đầu lại từ đầu, không thể cắt bỏ quá khứ để mình

có được cuộc sống mới... Điều tôi muốn, rốt cuộc có phải là ích kỷ hay không? Nhưng bất luận tôi lựa chọn ra sao, đều không thể dừng lại ở hiện tại, bất luận tôi quyết định làm thế nào, cuộc sống bây giờ vẫn sẽ bị phá hoại, rời xa tôi..."

Sự kiềm nén của cậu đến cuối cùng vẫn là thất bại, nói đến cuối, giống như sắp khóc ra đến nơi, âm thanh cũng trở nên run rẩy.

"Né tránh giống như một loại hoãn án... Thời gian có thể dừng lại ở hiện tại cũng càng ngày càng ít, càng ngày càng ít..."

Là Phạm Thống muốn cậu nói, nhưng cậu nói những cái này, Phạm Thống lại không quá có thể hiểu.

"Cuộc sống sau khi thay đổi, cũng chưa chắc sẽ không tốt mà?"

Câu này của hắn không bị đảo, khiến Nguyệt Thoái lần nữa nhìn hắn.

"Có lẽ là do chưa từng có thay đổi theo hướng tốt, cho nên tôi không thể tin tưởng."

Sự yếu đuối để lộ trong ngữ khí vừa rồi, vẫn còn sót lại một ít ở trong thần tình của cậu, sau đó, dần dần chuyển sang cay đắng.

"Nếu như có thể đừng bối rối không biết phải làm sao như thế này nữa thì tốt rồi, chỉ đáng tiếc tôi không tìm được phương pháp vẹn cả đôi đường."

"Nếu tìm được, cứ chọn con đường khiến mình hạnh phúc vui vẻ hơn là được rồi mà, đây là chuyện quan trọng nhất."

Đoạn này mặc dù câu mở đầu bị đảo, nhưng phía sau không bị đảo mới là trọng điểm, cũng coi như chấp nhận được.

Phạm Thống cảm thấy con người ta vẫn là nên lo cho mình

trước, dù sao nếu tự mình lo không xong, cũng rất khó còn hơi sức đi quản người khác.

Chẳng qua nếu thật muốn nói, nên nói không có người nào cần hắn hi sinh mình đi giúp đỡ. Năng lực của hắn có hạn, trước kia cùng lắm là một số khách hàng hoảng hốt đến thỉnh cầu đại sư chỉ điểm, đó đều là những mối làm ăn đưa đến cửa, trái lại cũng không có gì để bối rối.

Rất nhiều chuyện chưa từng thể hội thì sẽ không hiểu, hắn cũng không thể nào dùng tưởng tượng mô phỏng ở trong đầu.

"Có lẽ tôi ngay cả con đường nào có thể khiến tôi vui vẻ hơn, cũng nhìn không ra."

Cậu ngay cả lời tiêu cực như vậy cũng đã nói rồi, Phạm Thống cũng không biết có thể tiếp lời thế nào.

"Tâm tình của cậu hình như không có tốt hơn, tôi thật thành công."

Tôi là nói tôi thật thất bại. Ôi, tôi có lẽ không thích hợp việc phụ đạo tâm lý, dù sao cũng chưa từng học khóa tương quan. Nhưng tôi thật lòng cảm thấy, người đang sống khỏe mạnh cũng không mắc nợ, hắn là không có vấn đề gì không giải quyết được... ngoại trừ vướng mắc tình cảm.

Phiền não của Nguyệt Thoái hắn là cũng không phải vướng mắc tình cảm đi. Nếu như thật sự là vướng mắc tình cảm, làm phiền đi tìm Chu Sa với Bích Nhu nói rõ là được, tôi đây không giúp được đâu.

"Không sao, nếu như nói một chút đã có thể giải quyết, vậy tôi cũng sẽ không phiền não lâu như vậy."

Kết quả cậu vẫn chỉ có thể tự mình phiền não sao? Như vậy khổ sở biết bao nhiêu.

Đi được chặng đường như vậy, Phạm Thống cảm thấy dần dần mệt mỏi, dù sao bình thường lúc này đã ngủ rất say, sau khi cảm giác căng thẳng vơi đi một chút, liền mơ màng muốn ngủ.

"Nếu nghĩ không ra, chúng ta vẫn là trở về thức dậy đi, đừng nghĩ cái gì nữa là hết chuyện."

Sau khi Phạm Thống ngáp một cái rồi bổ sung câu này.

"Đừng nghĩ cái gì hết, cứ đứng mở mắt, lâu rồi sẽ ngủ thôi."

Tôi tin cậu biết tôi muốn nói là nằm nhắm mắt... Đứng mở mắt một hồi sẽ ngủ, đó có khả năng là người máy tự động tiến vào trạng thái chờ.

"Ừ, chúng ta về thôi."

Nguyệt Thoái vốn là bị hắn lôi ra ngoài tản bộ giữa đêm, bây giờ muốn trở về, cậu tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Bắt đầu từ sáng ngày mai trở đi là tiến vào thời kỳ chiến tranh, sau đó cơ hội gặp mặt có khả năng sẽ ít đi rất nhiều, dù sao thì cũng được chia ở đơn vị khác nhau, đương nhiên là tách ra hành động.

Dáng vẻ bây giờ của Nguyệt Thoái rất khiến người lo lắng. Bây giờ người vẫn còn bên cạnh, vẫn còn nhìn thấy được, đã khiến người rất khó có thể yên tâm rồi, chờ đến lúc không thấy, thật không biết sẽ lo lắng ra sao nữa.

Chẳng qua, trong tiềm thức Phạm Thống luôn cho rằng Nguyệt Thoái rất mạnh. Mặc dù có lúc thoạt nhìn có vẻ bất lực yếu đuối, nhưng cậu hẳn là có đủ kiên cường để đối mặt, bất luật là tình huống gì, hẳn đều có thể cầm cự cho đến khi chuyện được giải quyết.

Người có năng lực rất mạnh luôn có thể tự giải quyết vấn đề --

đại khái là cảm giác như vậy.

Cho đến lúc sắp trở về túc xá, bọn họ đều không có trò chuyện gì thêm.

◊◊◊◊

Khi đến lúc phải xuất phát, Phạm Thống chào tạm biệt với hai người bạn cùng phòng, đến địa điểm tập hợp của đơn vị bổ cấp hậu trận.

Mấy chuyện chỉnh đốn đội ngũ, trước đó đã được gọi tới huấn luyện rồi, tóm lại chỉ cần an phận nghe chỉ thị, nên làm cái gì thì làm cái đó, thì sẽ không xảy ra nhiều vấn đề lớn.

Những nhân viên tầng lớp cơ sở như bọn họ, phải đến hiện trường chờ đợi trước, địa điểm bị trận là khu bốn Toàn Lưu, chỗ giao giới giữa lĩnh thổ Đông Phương Thành và Tây Phương Thành, nhân viên tham chiến ngày đầu tiên đại khái có bao nhiêu, Phạm Thống không rõ lắm, dù sao trông ra toàn là một biển đầu người lúc nhúc, rất hoành tráng là được.

Bởi vì địa thế chỗ hậu trận bên này tương đối cao, Phạm Thống vừa lại được xếp ở phía trước, nhìn sang phía Tây cũng rất rõ. số lượng đội ngũ sĩ binh bên Tây Phương Thành cũng không cho phép coi thường, cao tầng bên Tây Phương Thành trên đài cao xem ra đều đã đến, vậy thì chính là đang chờ cao tầng Đông Phương Thành hiện thân rồi.

Giữa quân đội hai bên có một khoảng cách an toàn, nếu như song phương giao thiệp đổ vỡ, tuyên bố khai chiến, nhân viên tiền trận sẽ đột tiến tấn công quân đội đối phương, hòa bình và an ninh trong lúc này chỉ là giả tượng tạm thời, song phương đều không có khả năng thỏa hiệp, Phạm Thống rất rõ.

Trên đài cao bên Đông Phương Thành, cũng cách Phạm Thống

có hơi xa, chẳng qua từ đây nhìn vẫn tính là rõ, Vi Thị sớm đã ở trên đó chờ rồi, Âm Thị với Lăng Thị đại khái sẽ cùng xuất hiện với Tịch Anh, dựa vào thời gian để xem, hẳn là cũng sắp rồi.

Về việc đàm phán trước khai chiến, hình như mỗi bên đã chuẩn bị kỹ thuật hiển thị hình ảnh và khoách đại âm thanh, có điều thuật pháp hình ảnh là để cho cao tầng dùng để quan sát tràng diện, những sĩ binh bình thường như bọn họ, chỉ nghe thấy được cuộc trò chuyện của hai bên thôi.

Phạm Thống vừa cảm thấy căng thẳng, cũng vừa cảm thấy có chút nhàm chán. Chờ ở hậu trận, vẫn là có loại cảm giác làm kẻ bàng quan, nếu chờ ở tiền trận, cảm giác đó chỉ sợ sẽ hoàn toàn khác, có lẽ sẽ hi vọng Tịch Anh xuất hiện càng muộn càng tốt, ít nhất vẫn có thể sống được thêm vài phút an toàn.

Qua chừng mười phút, Tịch Anh xuất hiện dưới hộ tống của Âm Thị và Lăng Thị. Hôm nay nàng vẫn xuất hiện với một bộ thịnh trang, hẳn là không có ý định xuống sân chiến đấu.

Tình huống cần nữ vương đích thân cầm kiếm chiến đấu vốn đã rất ít, kẻ thống trị vẫn là có cân nhắc đến thân phận, nếu không phải bức bất đắc dĩ, chiến sự đều nên do thần dân tiến hành.

Người cũng đã đến rồi, cuộc đàm phán kêu gọi đầu hàng trên hình thức cũng nên bắt đầu, bên Tây Phương Thành hình như không có ý muốn tranh nói, thế là phát ngôn thảo phạt sẽ do Đông Phương Thành bắt đầu trước.

Phát ngôn mở đầu do Vi Thị đại biểu chủ đạo, chỉ trích Tây Phương Thành cố ý phát hoại nghi thức, rồi bịa đặt sự thực tuyên chiến, bài diễn văn hẳn là đã được soạn sẵn, Phạm Thống trước giờ không thể kiên nhẫn đối với loại văn chương nhà nước này, chỉ thiếu mỗi việc ngáp thôi, mà chờ Vi Thị đọc xong, thì đến lượt Tây Phương Thành hồi ứng.

Người ra mặt nói chuyện cho Đông Phương Thành là Vi Thị, người phụ trách đối đáp cho Tây Phương Thành tự nhiên sẽ không phải là thiếu đế, từ âm thanh tương đối lão luyện trầm ổn nghe lên, người thay mặt trả lời hắn là Hắc Đào Kiếm Vệ Ojisa, hắn chỉ nhàn nhạt phủ nhận mọi tố cáo, lặp lại lý do tuyên chiến chính đáng của phe mình, chờ đến khi hắn kết thúc trả lời, kết quả đàm phán cũng gần như có thể xác định rồi.

"Vậy là Tây Phương Thành chấp ý tuyên chiến?"

Xác nhận cuối cùng là do Tịch Anh đích thân mở miệng dò hỏi, đối diện cũng nên là do Englar trả lời.

Chẳng qua, Englar không có lập tức cho một cái đáp án khẳng định, mà là ung dung chuyển đề tài.

"Ta nghĩ tuyên chiến ngoài miệng thì hiệu quả cũng không đủ mãnh liệt, cho nên, ta đã làm một cái chuẩn bị nho nhỏ."

Dưới chỉ thị của hắn, tiền trận quân đội Tây Phương Thành đột nhiên trống ra một khu vực, ngay tiếp đến ma pháp trận bắt đầu vận hành, một bóng dáng nhỏ gầy với tư thái bị trói xuất hiện lẻ loi ở chính giữa ma pháp trận, bị ma pháp cố định ở không trung.

Đây là tình huống mà người bên Đông Phương Thành không có dự liệu đến, khi nhìn thấy rõ diện mạo của thiếu niên kia, mọi người đều chấn động.

"Lạc Thị đại nhân!"

"Thật sự là Lạc Thị đại nhân, làm sao lại..."

Phạm Thống ở hậu trận mặc dù không có thuật pháp phụ trợ để nhìn thấy rõ bóng người đằng xa, nhưng những tiếng ồn ào từ tiền trận truyền về cùng sự yên lặng đáng sợ ở đài chỉ huy, cũng đủ khiến hắn hiểu rõ sự tình rồi.

Lạc Thị? Lạc Thị biến mất lâu như thế, vậy mà là bị người của Lạc Nguyệt bắt đi?

Mà Englar hiển nhiên cũng không muốn cho bọn họ cơ hội phản ứng, sau khi tay của hắn nhẹ nhàng làm ra chỉ thị, sĩ binh gần ma pháp trận liền đồng loạt bắn ra tên ánh sáng về phía thiếu niên không có năng lực đề kháng trong không trung.

Những chùm ánh sáng đan xen nhau ở không trung vốn là cảnh sắc đẹp mắt, nhưng khi những tia sáng trí mạnh kia chọc xuyên thân thể của Lạc Thị một cách vô tình, mang đến một vùng máu tươi đỏ, thân thể mất đi ma pháp chống đỡ của thiếu niên rơi xuống, không khí nhuộm mùi máu cũng từ băng hàn của sự kinh ngạc chuyển sang cháy bỏng của phẫn nộ.

Hiện trường vẫn có thể nghe thấy tiếng cười khẽ của Englar.

"Khai chiến hay không, đây chính là đáp án của ta."

◊◊◊◊

Lạc Thị không có năng lực biết chuyện sẽ xảy ra ở trên người mình.

Thân thể yếu đuối khiến cậu ngay cả cảm tri tình huống xung quanh cũng khó có thể làm được, khi thần kinh bị cảm giác đau đớn đến tê liệt thân thể càn quét, lượng máu lớn mất đi trong thoáng chốc khiến tầm nhìn của cậu càng thêm mơ hồ, đau đớn khi rơi xuống mặt đất cũng không còn minh hiển, cậu nghĩ, cái chết hình như cách mình rất gần.

"Lạc Thị!"

Trong mông lung nghe thấy hẳn là tiếng của Âm Thị, nhưng không thể nhận biết khoảng cách.

Cậu nhắm mắt, suy nghĩ bị cắt đứt, sau đó, không cảm giác

được gì nữa.

Khi Lạc Thị bị Tây Phương Thành bắn chết tại chỗ, Âm Thị vốn đang đứng bên cạnh Tịch Anh chớp mắt xông về phía tiền trận quân đội Tây Phương Thành, khi hắn chạm đất mấy kiếm khí màu bạc được bắn ra nhanh đến người nhìn không rõ động tác, thoáng cái đã chém ngã tốp sĩ binh bắn quang tiễn.

Sát khí lăng lệ toàn thân hắn phát tán ra quá đáng sợ khiến sĩ binh Tây Phương Thành bất tự chủ mà sợ hãi, nhưng mục đích hắn xuyên vào trận địch không phải vì đồ sát, mà là vì thi thể Lạc Thị trên mặt đất.

Khi bồng thân thể Lạc Thị lên, hắn đã biết cậu chết rồi.

Không phải trọng thương hấp hối, mà là đã chết thật rồi.

Sự thực này khiến hắn cảm thấy không thể chấp nhận, cho dù như vậy, hắn vẫn lấy tốc độ nhanh nhất, ôm Lạc Thị trở về đài chỉ huy của Đông Phương Thành.

"Anh!"

Vừa nhảy lên trên đài, Âm Thị liền cấp thiết gọi tên của Tịch Anh.

"Cứu nó... xin ngươi hãy cứu nó, ngươi có thể cứu tiểu Lạc Thị, có đúng không?"

Lăng Thị và Vi Thị lấy ánh mắt khác nhau nhìn Tịch Anh, mà Tịch Anh nhìn Lạc Thị, rồi di chuyển ánh mắt đến người Âm Thị sau đó lấy giọng thanh lãnh mọi khi mở miệng.

"Ta không thể dùng máu của ta cứu nó."

Bởi vì đây là đáp án Âm Thị không ngờ tới, hắn bởi thế mà sững sờ.

"Vì sao..."

"Cái bẫy do thiếu đế Lạc Nguyệt sắp đặt, ta sẽ không dễ dàng mắc phải."

Tịch Anh lấy thần tình lạnh nhạt nói.

"Chiến tranh của chúng ta với Lạc Nguyệt sắp sửa tiến hành, lúc này ta không thể ngã xuống. Sự yếu ớt của ta sẽ khiến kẻ địch có cơ hội để thừa dịp, nếu như bởi thế xảy ra sai sót gì, ai sẽ phụ trách?"

"Nhưng chỉ có ngươi mới có thể cứu nó! Chỉ có ngươi mới có thể cứu nó, ngươi vì sao không nguyện ý!"

Âm Thị nghe không lọt giải thích của Tịch Anh, giọng điệu nói chuyện cũng chuyển sang kích phẫn mà chất vấn.

"Cho dù nó không phải con ruột ngươi, ngươi cũng đã nuôi dưỡng nó mười bốn năm! Ngươi làm sao có thể nhẫn tâm!"

"Ngươi đây là đang chất vấn ta sao? Lấy thân phận gi? Tư cách gì?"

Ánh mắt của Tịch Anh cũng lạnh đi, vào lúc này, Vi Thị đột nhiên đứng ra xen vào một câu.

"Bệ hạ... xin ngài cân nhắc thêm một chút, thời kỳ yếu ớt chỉ là một ngày, chúng ta có thể cầm cự, hẳn là không đến nỗi tạo ra ảnh hưởng mang tính quyết định đối với chiến sự..."

Vi Thị nói giúp Lạc Thị, khiến Âm Thị có chút ngạc nhiên, nhưng sự quan tâm cùng sốt ruột trên mặt hắn đều hết sức chân thành, hiển nhiên là xuất phát từ nội tâm mà khuyên.

"Quyết định ta làm ra, sẽ không thay đổi."

Cho dù Vi Thị cũng đã đề xuất ý kiến, Tịch Anh vẫn không có

nhượng bộ, nghe thấy câu nói chém đinh chặt sắt này, Âm Thị cắn răng, lập tức xoay người muốn rời khỏi.

"Âm! Ngươi muốn đi đâu?"

Lăng Thị nãy giờ không có phát biểu ý kiến cho đến lúc này mới nói chuyện, Âm Thị ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ để lại một câu bằng giọng đầy kiềm nén.

"Đưa Lạc Thị về nhà."

Trong trường hợp này, kỳ thực hắn nên ở đây không thể rời khỏi, chỉ là xảy ra chuyện như vậy, Tịch Anh, Lăng Thị và Vi Thị đều không có ngăn cản hắn, cứ như thế nhìn hắn biến mất.

"Khai chiến không? Anh."

Lăng Thị bình tĩnh xác nhận.

Tịch Anh nhắm mắt, gật đầu.

◊◊◊◊

Khi Âm Thị bế di thể của Lạc Thị trở về Đông Phương Thành, những cư dân đang tiến hành công tác bổ cấp trong thành đều vẫn không biết chuyện xảy ra trên chiến trường.

Khi nhìn thấy tình trạng khác thường của Âm Thị và thân thể đẫm máu của Lạc Thị, họ ngạc nhiên dò hỏi, mới biết được cái tin tức khó có thể tin này.

Tốc độ truyền tin tức rất nhanh, mà Âm Thị cũng mặc kệ những điều đó, hắn chỉ là muốn mang Lạc Thị về Thần Vương Điện, có lẽ sau đó sẽ có cái tang lễ, chỉ là trong thời gian chiến tranh, Tịch Anh sẽ xử lý thế nào, hắn cũng không rõ.

"Tiểu Lạc Thị..."

Người hắn ghi nhớ trong đầu không nhiều, người ở chung cảm thấy vui vẻ sản sinh tình cảm, thì lại càng ít.

Vì sao không cứu nó đây?

Hắn mải suy nghĩ, cảm thấy bước chân trở về Thần Vương Điện dị thường nặng nề, gần như đi không nổi.

Cảm giác mệt mỏi khó nói thành lời dần lan ra, khiến hắn ngồi xổm xuống, rút lại tay phải để Lạc Thị tựa xuống mặt đất, sau đó ngơ ngác không biết tiếp đến nên làm sao.

A, không được. Vẫn chưa đến nơi.

Trong lòng hắn nói cho mình như vậy, nhưng lại cảm thấy dường như đứng lên không nổi, vươn tay lau mặt, lại là sự ướt át xa lạ.

Hắn từng nhìn thấy nước mắt trên mặt rất nhiều người.

Nhưng bản thân hắn chưa từng khóc, có lẽ là bởi vì chưa từng có bi thương như vậy.

Cứ như thế dừng lại ở trên đường cũng không ổn, hắn cũng biết. Người vây xem xung quanh hình như gia tăng, nhưng đều không dám tới gần quan tâm -- có lẽ bởi vì không biết nên nói cái gì, mà tình trạng hắn hiện giờ lại không tốt như thế.

"Tránh ra! Để tôi qua... tôi nói tránh ra!"

Trong sự tĩnh lặng, âm thanh này trở nên đặc biệt nổi bật, gạt mọi người ra, người mang sắc mặt khó coi xông đến trước mặt Âm Thị là Nguyệt Thoái, sau khi mắt nắm bắt được thân ảnh của cậu, Âm Thị miễn cưỡng có chút phản ứng.

"Tiểu Nguyệt..."

"Chết lúc nào? Vừa mới? Hôm nay? Là chuyện bao lâu rồi?"

Có lẽ là bởi vì giọng điệu hỏi chuyện của Nguyệt Thoái quá cấp bách, cho dù câu từ cậu sử dụng có chút thất lễ, vấn đề cũng có chút kỳ quái, Âm Thị vẫn ngây ngẩn trả lời cậu.

"Vừa rồi trên chiến trường, bên Lạc Nguyệt đột nhiên..."

Hắn nói đến đây, Nguyệt Thoái liền đột nhiên cắt đứt ngón tay của mình, máu chảy ra chưa nhỏ xuống, đã biến thành ánh sáng hết sức ấm áp, ánh sáng đó càng ngày càng chói mắt giữa hai tay của cậu, hệt như là đốt cháy sinh mệnh của chính cậu huyễn hóa mà thành, cậu cứ như vậy lấy tư thế ngồi quỳ đưa hào quang bao phủ thân thể của Lạc Thị.

Nghi thức thần thánh này, Âm Thị đã từng thấy mấy lần.

Hắn cảm thấy mình không có nhận nhầm, Lạc Thị trong lòng xác thực cũng bởi vì đã hấp thu ánh sáng mà có hô hấp, sự phục sinh giống như phép lạ này ở trên thế giới này hẳn là chỉ có một loại năng lực có thể làm được, nhưng hai người có năng lực như vậy giờ đây đáng lẽ đều đang ở trên chiến trường chỗ khu bốn Toàn Lưu.

Tình huống này, khiến trong đầu hắn trở nên hỗn loạn.

"Tiểu Nguyệt, ngươi..."

"Âm Thị đại nhân, chiến trường là ở khu bốn Toàn Lưu không sai chứ?

Trước khi hắn vẫn chưa hỏi ra bất cứ vấn đề nào, Nguyệt Thoái đã mở miệng trước.

"Lạc Thị thì nhờ ngài rồi, cảm ơn ngài mang cậu ấy về."

Sau khi cậu nói xong câu này, lập tức rời khỏi hiện trường, không có cho Âm Thị cơ hội để hỏi.

Đầu óc rối loạn cộng thêm Lạc Thị đột nhiên có được cơ hội phục sinh, khiến Âm Thị lần nữa đờ đẫn không biết nên xử lý tình huống hiện trường và những dân chúng đã nhìn thấy hết thảy như thế nào.

Cuối cùng hắn vẫn không có lựa chọn đuổi theo, dù sao thì việc thu xếp cho Lạc Thị quan trọng hơn.

Khi tin tức Âm Thị mang di thể Lạc Thị trở về truyền đến chỗ Bích Nhu, cô cũng rất sốc, vội vàng từ chỗ xử lý công việc ban đầu chạy ra muốn đi tìm người, chẳng qua mới chạy trên đường không bao lâu, đã đụng phải Nguyệt Thoái trước.

"Nguyệt Thoái! Cậu có biết --"

"Tôi biết. Không sao nữa."

Trả lời quá mức bình tĩnh của Nguyệt Thoái khiến Bích Nhu nhất thời không thể nói tiếp.

"Ơ? Không sao nữa? Nhưng chẳng phải nghe Lạc Thị..."

"Đã không sao nữa."

Nguyệt Thoái mỉm cười, nụ cười dịu dàng như vậy, hình như hàm chứa một loại quyết tâm nào đó.

"Mọi người đều sẽ không sao, kỳ thực sớm đã nên như vậy rồi."

"Cái gì?"

Bích Nhu nghe không hiểu lời của cậu, không rõ lắm mà hỏi một câu.

"Bích Nhu, cô bây giờ ở Đông Phương Thành có cảm thấy vui vẻ không?"

Câu hỏi đột ngột của Nguyệt Thoái chặn đứng nghi vấn của cô.

"Vẫn không tệ, làm sao đột nhiên hỏi vấn đề này?"

"Vậy thì tốt. Thế này là đủ rồi."

Nguyệt Thoái nhàn nhạt nói, đột nhiên thân hình thoáng cái đã biến mất.

"Ơ? Lời cũng chưa nói xong mà! Làm sao đã chạy rồi?"

Bởi vì bầu không khí nói chuyện vừa rồi quá quỷ dị, Bích Nhu vẫn là quyết định tìm Âm Thị trước rồi tính, nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy dùng máy thông tin phù chú sẽ nhanh hơn.

"Tiểu Nhu? Ta bây giờ..."

"Âm Thị! Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao? Dáng vẻ của Nguyệt Thoái thật kỳ quái, hai người có phải là đã chạm mặt?"

Sau khi hỏi xong một hơi, Âm Thị thông qua máy thông tin phù chú nói sơ chuyện xảy ra vừa rồi cho cô.

Sau khi nghe xong miêu tả của Âm Thị, Bích Nhu im bặt đứng ngây ra một hồi.

"Anh... có chắc? Cậu ấy dùng máu của mình hồi sinh Lạc Thị? Anh chắc chứ?"

"Ừ, ta là tận mắt nhìn thấy, ta cũng không hiểu lắm..."

Bích Nhu siết chặt tay cầm máy thông tin phù chú, trên mặt cũng bởi vì tin tức đột ngột này mà mất đi huyết sắc.

"Anh ở đâu? Anh biết cậu ấy muốn đi đâu không? Mang em đi tìm cậu ấy, làm ơn."

"A, em muốn đi tìm cậu ấy? Nhưng --"

"Anh làm ơn mang em đi tìm cậu ấy! Đây rất quan trọng..."

Bích Nhu ngắt lời của Âm Thị, âm thanh cũng không thể khắc chế mà trở nên run rẩy.

"Có lẽ quan trọng hơn hết thảy mọi thứ. Cho nên, anh hãy làm ơn..."

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 6 - Tự Thuật

Tự thuật - Englar

Ngực và bụng bị lưỡi dao lạnh lẽo rạch qua, cảm giác được chính là sự đau đớn cháy bỏng giống như thiêu đốt.

Thanh kiếm chọc xuyên ngực, thật là một thứ vô tình không mang ấm áp.

Trong thế giới vô sắc thái, cho dù muốn chạy trốn, cũng khó có thể phân biệt bên nào là phương hướng chính xác.

Mà đôi chân duy nhất đùng để chạy trốn của ta cũng đã bị chém, buộc ta ngã xuống mặt đất, sau đó từ đau đớn trên lòng bàn tay phải, biết rằng hắn dùng kiếm ghim tay của ta xuống đất.

Ta không nhìn thấy gì cả.

Có lẽ, đó là lần đầu tiên ta căm ghét việc ta không nhìn thấy gì cả như vậy.

"Huy Thị chết rồi."

Trong đau đớn gần như khiến thần kinh tê dại đó, thính giác vẫn hoạt động bình thường.

"Ta không nên chờ lâu như vậy... Nếu như quyết định sớm hơn một chút, sự tình liệu có biến thành thế này?"

Âm thanh ta rất quen thuộc đó, ở giờ phút ấy, nghe lên lại xa lạ làm sao.

Ta nghĩ, hắn chỉ là đang tự hỏi mình thôi, hắn cũng không cần ta trả lời. Trên thực tế, ta có thể trả lời hắn cái gì đây?

Hô hấp trong đau khổ của ta bị kiềm hãm, bởi vì đôi tay đang bóp lấy cổ ta của hắn.

"Chỉ cần ngươi không tồn tại thì tốt rồi. Englar..."

So với hành vi tàn khốc của hắn, lời từ miệng hắn nói ra, có lẽ càng là lưỡi dao sắc bén có thể tổn thương ta.

Vì sao?

Tay trái yếu ớt của ta không ngăn được hành động của hắn, chỉ có thể chịu đựng lực đạo khi hai tay hắn dần dần siết chặt.

"Lộ ra sơ hở là do ngươi không đúng, để ta có cơ hội này là sai lầm của ngươi, ngươi không nên sơ ý như vậy..."

Hắn cứ nói chuyện với ta. Rõ ra không cần ta trả lời, nhưng lại cứ nói chuyện với ta.

"Cho nên... Ngươi đừng vùng vẫy nữa, cứ thế chết mau đi, có được không?"

Giọng nói và ngón tay của hắn, đều khó có thể khắc chế sự run rẩy.

Vì sao? Nếu như ta có thể mở miệng, ta vẫn là muốn hỏi.

Là bởi vì đây là lần đầu tiên ngươi giết người, hay là bởi vì... người ngươi giết là ta?

Cho dù hắn có run rẩy kịch liệt đến đâu, giọng của hắn thậm chí bởi vì tâm tình mà xuất hiện nghẹn ngào, nhưng hắn vẫn không có lỏng tay.

Ta đã biết tử vong là kết cục chắc chắn của ta.

Thế giới của ta vốn là một vùng bóng tối, cho nên điều ta có thể cảm giác được, cũng chỉ là âm thanh của hắn dần xa rời ta đi?

Cho đến cuối cùng, thứ ta nhận thức được, cũng chỉ là âm thanh của hắn mà thôi.

Con người của hắn, trái tim của hắn, tướng mạo của hắn, ta tất cả đều không biết.

Cho đến cuối cùng... trong lòng ta chỉ còn lại một âm thanh khe khẽ, hết sức trầm tĩnh, vừa lại giống như sắp cười ra đến nơi, hoặc là sắp khóc.

Huy Thị.

Huy Thị.

Đúng vậy, Huy Thị.

Thì ra chúng ta ở chung với nhau nhiều năm như vậy, đối với ngươi mà nói, ta vẫn không bằng một góc người anh trai mà ngươi từ nhỏ đã phân ly.

Có được ánh sáng, đối với ta mà nói, đã là chuyện rất lâu trước kia rồi.

Lúc đó ta vẫn còn là một đứa trẻ, bởi vì tuổi quá nhỏ, đã trải qua cuộc sống thế nào, có cha mẹ ra sao, cả thế giới có dáng vẻ gì... ta đều không có ấn tượng.

Hoàng đế của Tây Phương Thành không phải cha của ta. Gia đình của ta, chỉ chẳng qua là một nhánh họ hàng xa của hoàng thất, trên thực tế cách dòng chính rất xa xôi.

Đó vốn là một người không hề có chút quan hệ với ta, đó vốn là vị trí không liên quan tới ta.

... Nhưng một cái mệnh lệnh của hoàng đế đã thay đổi hết

thảy, cũng đã thay đổi cả cuộc đời của ta.

Ta kỳ thực cũng không rõ ông ta là người thế nào. Gom góp lại, đều là những chuyện người khác nói cho ta.

Ông ta không có quyền lực thực chất. Quyền của Tây Phương Thành, được nắm ở trong tay đoàn trưởng lão, mà ông ta chỉ là mang danh hoàng đế để người thao túng, thậm chí không có thực lực đủ để bảo vệ mình.

Nhưng mà có lẽ có một chuyện là ông ta có thể quyết định. Vương huyết, thứ có thể khiến người cải tử hồi sinh, có thể chữa lành bất cứ vết thương nào -- đó là mạch sống của một phần hai thế giới này, chỉ khi bản thân ông ta muốn, mới có thể truyền cho người khác kế thừa.

Mà ông ta thì sắp chết rồi.

Ông ta không hi vọng tân hoàng đế được chọn ra nối tiếp vận mệnh của ông ta, cũng mong chờ hoàng đế tiếp theo có thể dẫn dắt Tây Phương Thành trở nên cường đại, thế là ông ta từ chối truyền vương huyết cho con trai của mình, bức đoàn trưởng lão tụ tập toàn bộ những đứa trẻ trong huyết mạch hoàng thất lại, ông ta muốn chọn ra đứa có thiên tư nhất, muốn hoàng đế tương lai cường hãn hơn ai hết, có thực lực nói chuyện hơn ai hết, có thể khiến tất cả mọi người sợ hãi, có thể có được công nhận của Thiên La Viêm, khiến nó nhận chủ.

Ta chính là ở dưới mệnh lệnh đó mà rời khỏi nhà của ta. Được chọn trúng trong khi còn đang ngơ ngác, sau đó, bọn họ che phủ thị giác của ta, khiến ta không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ vì để rèn luyện tố chất quan trọng nhất của Thiên La Viêm -- nền tảng của thuật pháp, "tưởng tượng thuần túy".

Khi ta vĩnh viễn mất đi năng lực "nhìn", thứ ta còn lại, chỉ có tưởng tượng mà thôi.

Thế giới từng nhìn thấy trong quá khứ, trong thời gian ở bóng tối, đã dần dần mất đi.

Tay của ta khi sờ vào thứ chưa từng tiếp xúc, ta sẽ tưởng tượng dáng vẻ của nó, tưởng tượng nó nên có màu sắc gì, tư thái gì, có lẽ đó có thể khiến ta vui vẻ, nhưng có lúc ta cũng không biết vì sao lại rơi lệ.

Dần dần, ta cũng không khóc nữa. Ta không còn có hứng thú dùng thân thể cảm nhận sự vật khác, cho dù ta vẫn tò mò đối với chúng.

Bởi vì thứ ta có được vĩnh viễn không phải là toàn bộ diện mạo. Cho nên, ta chỉ có thể ở trong thế giới tối tăm của ta tưởng tượng chúng, dù sao cũng đều là ảo tưởng không chân thực của ta, vậy thì có gì khác biệt đây?

Sau khi hoàng đế truyền vương huyết cho ta, không bao lâu sau thì chết.

Những trưởng lão xác thực đã chiếu theo di nguyện của ông ta, dạy ta mọi chuyện ta nên được biết. Hoặc là nói, những chuyện mà hoàng đế Tây Phương Thành nên biết.

Bọn họ để ta biết cái gì là chuyện mà hoàng đế nên làm, lại không định để ta làm những chuyện đó.

Bọn họ để ta gặp một số người, nhưng cũng chỉ là giả vờ bọn họ không có phong bế thế giới của ta.

Bọn họ để ta học tập ma pháp, tà chú, kiếm kỹ, khiến ta trở nên mạnh hơn, lại không dám cho ta tự do.

Bọn họ nói ta là hoàng đế. Chỉ là, mọi thứ vẫn do bọn họ khống chế. Mọi thứ vẫn không có thay đổi.

Nghe lời, phục tùng... Nếu không, chính là giáo huấn và xử

phạt.

Ta từ sợ hãi đến làm quen... tự bình tĩnh đến tê liệt.

Vốn ta còn sẽ dùng máu trị thương cho con chim bên cửa sổ, sau khi bị khóa treo ở trên tường hai ngày, ta không còn làm như vậy nữa.

Ta học được không hỏi nhiều, giữ im lặng. Như vậy, cho dù bọn họ sẽ không tháo cởi xiềng xích lúc nào cũng buộc trên người ta, ít nhất bọn họ cũng sẽ không làm thêm những chuyện dư thừa khác, khiến cuộc sống của ta càng khổ sở.

Thứ dùng để tù cấm ta không phải cả hoàng cung này, mà chỉ là mấy căn phòng nho nhỏ của hoàng cung mà thôi.

Ta gần như không tranh gì với bọn họ, bọn họ bảo ta dùng máu cứu ai, ta liền cứu người đó, cho dù người đó từng vì chút chuyện nhỏ mà đánh dã man người hầu đối xử vẫn tính là không tệ với ta.

Ta cũng biết phản kháng là vô dụng, mọi đối xử bất hợp lý, mọi cảm nhận đau khổ, chỉ cần đóng kín trái tim, đừng cảm giác gì nữa là xong. Học được cách rút đi tình cảm, học được cách trở nên vô hồn, học được phong bế.

Học biết những cái này không có chỗ nào không tốt, như vậy ta vẫn có thể tiếp tục sống như thế này, vẫn có thể nở nụ cười một cách tự nhiên, cho dù cô đơn tịch mịch cũng không sao, ai có thể nhìn ra được ta đang nghĩ cái gì, nhưng mà có ai quan tâm đây?

Về sau bọn họ sắp xếp cho ta một người đọc sách. Nói là dù sao mắt ta cũng không nhìn thấy, có lẽ sẽ cần đến điều này, ta cũng không có từ chối.

Sự tình đại khái chính là bắt đầu như vậy đi?

Mới đầu, ta không có cảm giác gì đối với hắn. Hắn hỏi ta muốn đọc cuốn sách nào, ta liền tùy ý chọn một cuốn để hắn đọc, hắn đến được mấy ngày, ta lại ngay cả tên cũng chưa từng hỏi hắn, bởi vì, hình như cũng không cần thiết.

Chỉ là khi ta quen với cuộc sống có một người như vậy, một cách tự nhiên, sẽ bất tự chủ muốn đi tìm hiểu.

Ta đã biết tên của hắn, hắn tên là Narsi.

Hắn hình như cũng không muốn nói chuyện với ta lắm, âm thanh của hắn luôn mang chút cao ngạo và không vui, rất ít khi có lúc ôn hòa hay thân thiện -- Đây là có nguyên nhân, về sau ta mới biết, hắn là con trai của hoàng đế Tây Phương Thành tiền nhiệm, đứa con ruột không được hắn truyền ngôi.

Cho nên hắn không thích ta, cũng là bình thường.

Nhưng ta thỉnh thoảng lại có chuyện khiến những trưởng lão không vui, sau khi bị bọn họ quản thúc xong, hắn sẽ ở bên cạnh giường chăm sóc ta, hỏi ta cần cái gì, mặc dù thái độ vẫn không khác mấy, nhưng có mấy phần quan tâm ở bên trong.

Lúc đó ta cảm thấy hắn tốt với ta.

Lúc đó người có thể tùy tiện trò chuyện với ta, cũng chỉ có một mình hắn.

"Ngươi nói thêm một vài chuyện khác nữa đi. Chuyện của ngươi, hoặc là chuyện bên ngoài đều được."

"Được thôi, ngươi dạy ta một chiêu, ta sẽ nói cho ngươi một chuyện ngươi chưa từng nghe nói."

Hắn nói hắn cũng muốn tu luyện, nhưng không có lão sư tốt, muốn ta dạy hắn, ta cũng không nghĩ nhiều liền đồng ý.

Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nếu như có thể khiến hắn vui vẻ, thì có gì không tốt đây? Huống hồ hắn cũng không phải không có thiên phú, chỉ là không tìm được lão sư.

Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Rất đơn giản, một chuyện nhỏ rất đơn giản.

Bởi vì có người đọc sách, những trưởng lão cũng sẽ lấy một vài thứ liên quan tới quốc gia này để cho ta biết, chỉ là, sau khi xem xong, vẫn là bọn họ quyết định, đây khiến ta không thể lý giải dụng ý của bọn họ.

Nếu như vẫn muốn trói buộc ta, thì đừng nói gì cho ta, chẳng phải sẽ tốt hơn?

Hoặc là, bọn họ nghĩ, chờ đến khi bọn họ chết rồi, sẽ trả ta tự do, mà bọn họ cũng không hi vọng đến ngày đó, ta cái gì cũng không biết sao?

Thành thật mà nói, thứ bọn họ mang đến, sau khi ta nghe Narsi đọc xong, cũng sẽ không sản sinh cảm giác gì đặc biệt.

Điều duy nhất quan trọng trong đây, đại khái chỉ có thư của "Huy Thị" mà lâu lắm mới gửi tới một lần.

Ta đại khái biết được, Huy Thị là anh trai của Narsi, khi bọn họ còn rất nhỏ, Huy Thị đã bị đưa đến Dạ Chỉ, làm gián điệp ở đó, định thì truyền về một số tin tức.

Ta chưa từng nhìn thấy người này. Narsi nói anh em bọn họ rất giống nhau, nhưng ta ngay cả Narsi trông như thế nào cũng không nhìn thấy, thực sự cũng không thể nào tưởng tượng bộ dạng của Huy Thị.

Huy Thị ở đó, mục đích chủ yếu nhất, hình như là tìm cách lấy được một nửa pháp trận kia của Trầm Nguyệt. Ta biết Tây Phương Thành là chủ trương phong ấn Trầm Nguyệt, nguyên nhân cụ thể

cũng từng nghe qua rất nhiều cách nói, nhưng Huy Thị có thể lấy được pháp trận hay không, ta thực sự không thể phán đoán, đây hẳn là chuyện rất nguy hiểm, chẳng qua, thái độ vô tình và thủ đoạn mà những trưởng lão áp dụng để đối đãi người khác, ta sớm đã kiến thức rồi.

Từ thư của Huy Thị xem ra, cuộc sống ở Dạ Chỉ của hắn hẳn là vẫn không tệ, trong bức thư hắn gửi riêng cho Narsi sẽ nhắc đến chuyện của mình, đây hình như là một trong những điều kiệu để hắn đi Dạ Chỉ làm gián điệp -- để hắn có thể viết thư riêng cho em trai của mình.

Narsi có lúc sẽ đọc cho ta nghe thư của Huy Thị viết riêng cho hắn. Nghe lên, hắn ở Dạ Chỉ cũng có một đứa em trai nuôi hắn rất thương yêu. Sau khi đọc xong, Narsi luôn rơi vào im lặng rất lâu, sau đó nói cho ta, hắn hi vọng Huy Thị có thể trở về, đừng ở nơi nguy hiểm như thế làm chuyện không an toàn như vậy.

Mà ta không thể trả lời hắn cái gì, đây suy cho cùng không phải chuyện mà ta có năng lực quyết định.

Ta ngay cả áp lực và kiểm soát của những trưởng lão đối với ta cũng không thể thoát ra được. Nếu như hoàng đế đã truyền ngôi cho ta biết, có khả năng sẽ rất thất vọng đối với ta đi.

Ba đường chỉ vàng thì thế nào? Không ai có năng lực chính diện đánh bại ta, thì lại thế nào?

So với những thứ ta mất đi... Xác thực là, thì lại thế nào...

Thời kỳ yếu ớt khi vừa mới lấy máu cứu người, là thời cơ hắn chọn để hạ thủ.

Cho đến hôm nay, ta cũng không rõ, những mảnh vụn kí ức khi thân xác cảm nhận được, là mơ hồ hay là rõ ràng.

Là lực lượng nào đã mang ta trở về?

Nếu như là lòng căm hận đã ban cho ta cuộc sống mới, vậy thì ta rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Sống lại ở ao nước của Dạ Chỉ, mọi thứ ta có đều thật xa lạ.

Ta đã nhìn thấy tay của ta, thân thể của ta. Dung mạo giờ đây của ta, bầu trời sao cùng ánh trăng lúc bấy giờ.

Đôi mắt mất đi ánh sáng của ta đã khôi phục trạng thái bình thường, mà trên người ta cũng không còn hạn chế do lớp lớp tà chú thiết lập, và những xiềng xích khiến ta cho dù đi vào giấc ngủ cũng cảm thấy nặng nề.

Do dự cùng bàng hoàng, ta rất khó quyết định tiếp đến ta nên làm sao. Gió đêm mang chút lạnh lẽo, sau khi vớ đại quần áo bên cạnh ao nước, ta vẫn không thể an tâm.

Ở đây là Dạ Chỉ, ta không có ký hiệu cư dân tân sinh của Dạ Chỉ, mà cho dù chịu ảnh hưởng của Trầm Nguyệt, ta có thể nghe hiểu ngôn ngữ của Dạ Chỉ khi trở thành cư dân tân sinh, ta cũng không thể giả mạo cư dân nguyên sinh, dưới tình huống hỗn loạn này, khi phát hiện phía trước có người, ta bởi vì sợ bị nhìn thấy, bèn lẻn vào căn nhà bên cạnh.

Mà chủ nhân của căn nhà đó là một cư dân tân sinh. Ta đi vào trong nhà, hắn cũng không có bất cứ phản ứng nào, cả người giống như đang chìm đắm vào trong thế giới của mình, chỉ thoáng nghe thấy vài tiếng thì thầm giống như là tên người.

Ta đột nhiên cảm thấy hắn giống ta. Giống một loại trường hợp của ta. Hắn lâm vào trong nỗi ám ảnh bởi cái chết của mình, không cảm tri được thế giới bên ngoài, trên cái bàn bên cạnh để một ít đồ ăn chưa ăn hết, đó có lẽ là bản năng sinh tồn của hắn.

Di chuyển ấn ký của cư dân tân sinh trên người hắn sang người ta, là một chuyện dễ dàng. Nhưng nên xử lý người này làm

sao đây?

Ta thầm biết, ta nên giết hắn, tiêu diệt dấu vết tồn tại của hắn, vì để cho thân phận của hắn trở thành của ta... Nhưng, ta thật sự có thể làm như thế sao?

Một chuyện rất đơn giản, làm lên lại rất khó khăn.

Nhưng cuối cùng ta vẫn là đã làm.

Ta đã dùng lực lượng của mình, khiến hắn biến mất khỏi thế giới này. Hắn mang theo nụ cười lúc chết, giống như biết mình có thể kết thúc cơn ác mộng không bao giờ tận này.

Đối với người của Dạ Chỉ mà nói, ta vốn là một tên hung thủ giết người, có điều lúc đó là vì quốc gia của ta, bây giờ lại là vì chính bản thân ta.

Vì chính bản thân ta.

Ta thật sự rất ít khi làm điều gì đó vì bản thân mình, nếu như có thể, ta cũng hi vọng, chuyện ta làm vì chính mình không phải chuyện như thế này.

Nếu như Narsi đối với ta mà nói là một tồn tại đặc biệt, vậy thì Phạm Thống cũng vậy.

Cậu ấy là người đầu tiên ta nhìn thấy, tiếp xúc, trò chuyện sau khi ta lấy lại được thị giác. Dáng vẻ cậu ấy cười một cách vô tư lự dưới ánh nắng, thoạt nhìn thật tươi sáng cởi mở, một chút cũng cảm giác không ra cậu ấy thường xảy ra một số chuyện xui xẻo.

Sự lạc quan đơn thuần như ậy, có lẽ chính là điều ta khiếm khuyết.

Thế là ta cuối cùng cũng có thể giống một thiếu niên bình thường vào độ tuổi này, kết bạn, đi học, thử cười một cách cởi

mở, tiến vào thế giới mỹ lệ mà ta đã bỏ lỡ hơn mười năm.

Ở trong mắt ta, thế giới này thật đẹp đẽ, so với bóng tối tĩnh mịch trong quá khứ, cho dù ở đây chưa chắc người nào cũng chào đón ta, ta vẫn rất thích cuộc sống nơi đây.

Ta không muốn trở về.

Giống như trước kia, trong phần lớn thời gian, cách tuyệt khỏi những thứ mình ghét. Ta đóng kín trái tim, gần như không nhìn không nghe, không suy nghĩ cũng không ý thức, chỉ cần không có cảm giác, chỗ đó sẽ không liên quan đến ta, ấn tượng mà cái gọi là cố hương để lại cho ta chỉ là lao tù, vậy thì ta làm sao có thể hoài niệm, hoặc là muốn nhớ lại?

Chỉ là, sau cái lần chết ngoài ý muốn rồi sống lại từ ao nước, những vết thương nổi lên trên người ta, cuối cùng cũng khiến ta biết ta đã sai.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy dấu vết hắn gây ra cho thân thể ta.

Ta cho rằng ta có thể quên, nhưng ta căn bản không thể.

Trên thực tế làm sao có thể quên đây? Làm sao có thể mặc kệ, và lại làm sao có thể giải quyết bằng cách gạt đi?

Chúng vẫn luôn ở trên người ta, phát đau từ trong ra ngoài, ta cưỡng bách mình vô cảm bao lâu, chúng liền ở đó gào thét thê lương bấy lâu.

Ta rồi sẽ có một ngày vẫn phải đối mặt.

Bất luận là Narsi, hay là ta của quá khứ.

Chiến trường ở ngay phía trước, mà bước chân tiến lên của ta, nhất thời cũng không biết nên chậm lại hay là tăng tốc.

Có lẽ ở lúc đi ra bước này, trái tim đã mang đau đớn.

Đó là nỗi đau khác với dĩ vãng.

Ta không biết lần này có phải là vì bản thân ta hay không, chỉ là, trong lòng ta hình như vẫn có một phần nào đó đang đau buồn vì ta không thể lựa chọn bảo vệ cuộc sống ta thích.

Bất luận lựa chọn ra sao, ta cũng không thể có được hạnh phúc.

Chỉ bởi vì có một số chuyện, vĩnh viễn không thể có người nào làm thay ta được.

Giống như bất luận ta hi vọng ta chỉ là "Nguyệt Thoái" làm sao, ta vẫn là Englar.

Thế là ta sắp đi đến trước mặt ngươi một lần nữa, Narsi.

Lần này, ta cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt ngươi.

Ngươi sẽ dùng thần thái gì để đón lấy cuộc gặp mặt ngoài dự liệu này đây? Đúng vậy, ta sẽ đi đến trước mặt ngươi...

Không phải là Nguyệt Thoái, mà là Englar.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược - Tự Thuật + Phỏng Vấn Đặc Biệt

Giới thiệu nhân vật (bản Chu Sa)

Phạm Thống:

Bạn cùng phòng sau khi đến thế giới này. Cảm giác là một gã không được thành thật cho lắm. Bất luận là thái độ nói chuyện, vũ khí với một số người quen biết bên cạnh hắn, đều khiến tôi không muốn tạo mối quan hệ tốt với hắn ta. Thực lực của gã này rốt cuộc có vượt qua tua rua màu trắng chưa? Cứ luôn ỷ lại Nguyệt Thoái, bộ không biết xấu hổ sao?

Lạc Thị:

Nghe nói là con trai của nữ vương Đông Phương Thành, đồng thời cũng là một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Sau khi thấy mặt cậu ta rồi lại nghe nói cậu ta là con trai, tôi suýt nữa tưởng cậu ta đến từ thế giới giống tôi, tức thì sản sinh một chút địch ý đối với khuôn mặt nhu mỹ kia, dù sao cậu ta cũng thường hẹn Nguyệt Thoái ra ngoài. Chẳng qua, ngẫm lại, cậu ta là cư dân nguyên sinh, cho nên chắc thật chỉ là một thiếu niên giống mỹ thiếu nữ đi, tạm thời liệt vào danh sách vô hại.

Nguyệt Thoái:

Bạn cùng phòng sau khi đến thế giới này, người tôi muốn kết làm bạn đồng hành. Tóm lại là nhìn làm sao cũng thấy phù hợp, càng nhìn càng ưng, tướng mạo không thể bắt bẻ, thân thủ hoàn mỹ vô khuyết, khuyết điểm duy nhất có thể là quá chậm tiêu, cộng thêm quá tốt đối với Phạm Thống. Đàn ông không bị sắc đẹp

quyến rũ rốt cuộc là đáng khen ngợi hay là khiến người đau đầu, tôi có lẽ vẫn phải suy nghĩ thêm, ngoài ra, cậu ấy không thể biến thành phụ nữ, cho nên nhân cách nữ của tôi đã có mục tiêu, nhưng tôi vẫn phài suy nghĩ nên làm thế nào với nhân cách nam, cứ bất chấp vấn đề giới tính sao?

Chu Sa:

Tôi là cư dân tân sinh của Đông Phương Thành. Vốn đến từ một gia tộc ám sát. Mọi người đều nói thế giới của tôi rất kỳ quái, bởi vì người người đều có hai giới tính, nhưng tôi cảm thấy chỉ có một giới tính như bọn họ mới là kỳ quái, cứ như chỉ có một nửa, bọn họ không cảm thấy như vậy thiếu cái gì sao? Bạn đồng hành cũng chỉ có một giới tính, không cảm thấy như vậy quá trống rỗng à? Bạn đồng hành có thể đồng thời là bạn bè đáng tin cậy và là người tình ngọt ngào, đây mới là bình thường chứ nhỉ, những người này đều không thấy phiền khi chia thành hai người.

Bích Nhu:

Nghe nói là cô gái đến từ Tây Phương Thành. Tôi không có hảo cảm với cô ta. Chỉ nhìn đối tượng cô ta thích đã có thể đoán được cô ta nông cạn không có ánh mắt, thích một tên ngốc chỉ có cái mặt coi được, đúng là chuyện tôi không thể tưởng tượng, nhưng cô ta lại làm ra được. Bế ngoài thì còn tạm, nhưng cũng không xinh đẹp bằng thể nữ của tôi. Quan trọng nhất là Nguyệt Thoái thoạt nhìn rất để ý cô ta, ánh mắt nhìn chằm chằm cô ta của cậu ấy cứ luôn khiến tôi cảm thấy là lạ, cho nên tôi liệt cô ta vào trong danh sách cần cảnh giác nghiêm trọng.

Về phần Phạm Thống, tội trực tiếp liệt vào chướng ngại lớn nhất.

Mễ Trọng:

Có vẻ quen biết với Phạm Thống, cứ luôn tỏ ra thân thuộc với

mọi người, con người rất láu cá. Người thế nào chơi với bạn thế ấy, Phạm Thống có loại bạn không đàng hoàng này tôi cũng không bất ngờ, đây chính là vật họp theo loài, lang bái vi gian, bởi vì người này, đánh giá của tôi đối với Phạm Thống lại càng thấp. Mà Nguyệt Thoái vì sao lại có loại bạn như Phạm Thống, tôi nghĩ hẳn là do chưa trải đời nhiều, không biết nhìn người, cho nên mới bị gạt.

Lăng Thị:

Một trong ngũ thị Đông Phương Thành, một người đàn ông đẹp tới nỗi không giống đàn ông. Hồi mới đến thế giới này, chính là ngài ta thay tôi tiến hành trình tự phong ấn ký ức, tôi nghĩ tôi không phát hiện người của thế giới này chỉ có một giới tính, nguyên nhân rất lớn là do ngài ta. Tôi vốn cho rằng ngài ta thuộc loại diện mạo nam giới thì rất âm nhu, diện mạo nữ giới rất dương cương, bất cẩn bị sinh ra trái ngược, kết quả không ngờ là một hồi hiểu lầm, giống với Lạc Thị đại nhân, đều chỉ là nam. Ở phương diện hành sự ngài ta coi như là rất khiến người tán thưởng, quyết đoán dứt khoát, lúc nên kiên quyết thì kiên quyết, chỉ nhìn bên trong như vậy, trái lại cũng là một đối tượng tốt, vấn đề là bên cạnh ngài ta có cái của nợ là Âm Thị đại nhân, đây trực tiếp trừ năm mươi điểm, thật là đáng tiếc.

Âm Thị:

Một trong ngũ thị Đông Phương Thành. Có một khuôn mặt tuấn mỹ với phần bên trong khó mà hiểu được. Mặc dù xem ra có thực lực phù hợp với màu tua rua, nhưng tôi nhìn làm sao vẫn không thấy thuận mắt. Tôi nghĩ so với bên ngoài, bên trong thực sự quan trọng hơn nhiều, nhưng vẫn có một đống người vẫn bị bề ngoài mê hoặc, bọn họ không cảm thấy mình như vậy rất ngốc sao? Chẳng qua có lúc tôi cũng cảm thấy, nếu Nguyệt Thoái chịu để cho bề ngoài mê hoặc là được rồi, vậy tôi đắc thủ là cái chắc...

Vi Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Căn cứ vào những điều nghe nói từ trước đến giờ, hình như là kẻ địch lớn của cư dân tân sinh. Bởi vì ngài ta suýt nữa xử tử Nguyệt Thoái, tôi đương nhiên không có hảo cảm gì với ngài ta, lấy ấn tượng trước đó để nói, tôi cảm thấy ngài ta là một người đàn ông có chút khó tính, chỉ là, ở giữa những người thuộc tầng lớp cao như vậy, áp lực công việc nhất định rất lớn, khó tính cũng là khó tránh.

Huy Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Chưa từng gặp, tôi cũng không biết ngài ta thế nào. Nghe nói ngài ta trông rất giống Nguyệt Thoái, cho nên tôi nghĩ tướng mạo của ngài ta chắc cũng được. Có thể biến mất mấy năm vẫn còn được người nhớ, nhân phẩm chắc cũng không tệ, trước khi biến mất nghe nói là tua rua màu đen nhạt, thực lực chắc cũng rất được... Đáng tiếc giờ đã mất tích rồi, bằng không nếu không theo đuổi được Nguyệt Thoái vẫn có thể cân nhắc thử xem.

Tịch Anh:

Nữ vương Đông Phương Thành. Có con trai với thuộc hạ của ngài ta làm gương, tôi có lần hoài nghi ngài ta liệu có phải là nam hay không. Nhưng bởi vì thế giới chỉ có một giới tính đối với tôi mà nói thì quá hiếm lạ, tôi mới nghiêm túc nghiên cứu giới tính của mỗi một người như thế, dẫn đến rất để ý chuyện này. Mọi người đều gọi nữ vương nữ vương, chắc là phụ nữ thật rồi, mặc dù là một cô gái xinh đẹp, nhưng căn bản không dính dáng gì tới Nguyệt Thoái, cho nên không liệt vào danh sách cảnh giới.

Englar:

Hoàng đế Tây Phương Thành. Ngoại trừ tướng mạo rất giống Nguyệt Thoái, tôi không có cảm tưởng gì đặc biệt đối với hắn. Dù sao cũng là người hoàn toàn không có quan hệ với cuộc sống của tôi, cùng lắm thì trên sách giáo khoa cứ nhắc tới miết, khá là

phiền.

Yiye:

Ma pháp kiếm vệ của Tây Phương Thành. Là một chàng trai rất có thực lực, đáng tiếc hơi lùn. Mặc dù tôi không để ý bề ngoài của bạn đồng hành, nhưng rất để ý bề ngoài của đời sau, tướng mạo bình thường thì vẫn còn ở phạm vi chấp nhận được, nhưng lùn thì hết thuốc cứu rồi, vì nghĩ cho đời con cháu, đàn ông quá lùn thì miễn đi.

Yameidie:

Ma pháp kiếm vệ của Tây Phương Thành. Tổng thể mà nói, xem như là một đối tượng chấp nhận được, chỉ là đầu óc hình như có chút vấn đề giống Âm Thị đại nhân. Đầu óc của con cháu đời sau nếu như bị thiểu năng, đó thế nhưng là vết nhơ lớn trong lịch sử gia tộc, bởi thế cũng đành bỏ qua.

Ojisa:

Ma pháp kiếm vệ của Tây Phương Thành. Cảm giác rất trưởng thành, chín chắn, nhưng tuổi hình như hơi lớn. Nếu như có thể, tôi vẫn muốn tìm đối tượng tuổi tác gần gũi hơn, cảm giác người tình dường như có thể làm ba của mình thì không hay cho lắm, nếu điều kiện khác của đối phương thật sự đều rất tốt thì còn có thể cân nhắc, nhưng hình như không có tốt đến mức đó. Nếu như là Nguyệt Thoái, cậu ấy cho dù đã bốn mươi, tôi vẫn sẽ không bỏ qua.

Tiêu Ba:

Một con chim. Vốn là một con chim lớn, bây giờ là một con chim nhỏ, món quà mà Âm Thị đại nhân bắt được tặng cho Bích Nhu, cảm giác có hơi ngu. Nếu nó dám không biết sống chết đến quấy nhiễu giấc ngủ của tôi lần nữa, tôi không đảm bảo khí quan

trên người nó liệu có đột nhiên thiếu đi cái nào hay không. Chim nhỏ nướng lên chắc cũng rất ngon nhỉ?

[Số đặc biệt] Phỏng vấn Ngũ Thị Đông Phương Thành

Ký giả: Lạc Thị đại nhân, xin chào, chúng tôi là ký giả đã hẹn phỏng vấn hôm nay.

Lạc Thị: Ừ, mau tiến hành đi. (Nhìn đồng hồ)

Ký giả: Nội dung buổi phỏng vấn lần này, chủ yếu là muốn khai thác mặt không được biết đến của mấy vị Thị đại nhân, không biết Lạc Thị đại nhân có từng cảm thấy bối rối vì bản thân ngài không đúng với hình tượng mà mọi người nhận định hay không?

Lac Thị: chuyện này ta làm sao biết được. (Nhíu mày) Ngươi hãy nói hình tượng của ta trong nhận định của mọi người là thế nào trước đi.

Ký giả: Được! (lật sổ ghi chép) căn cứ vào mục "Lạc Thị đại nhân mà bạn biết" của dân chúng gửi tới, ba đặc điểm hàng đầu của ngài lần lượt là "mỹ thiếu nữ, ít nói ít cười và thực lực tạm được"!

Lạc Thị: ... Ngươi vì sao có thể bất lịch sự đọc ra trước mặt ta?

Ký giả: Không để cho ngài biết thì không thể tiến hành chứng thực và so sánh, đây là vì để cho buổi phỏng vấn có thể tiếp tục!

Lạc Thị: Ký giả của Đông Phương Thành hiện nay đều trắng trợn như vậy sao?

Ký giả: ngài hiểu lầm rồi, chỉ là nếu không đủ trắng trợn, không đủ nhanh mồm nhanh miệng, cứ sợ sệt thiếu can đảm trước mặt đại nhân vật, thì làm sao moi ra được gì? Chúng tôi cũng khổ

lắm chứ!

Lạc Thị: Vậy mà cũng nói ra được...

Ký giả: Ngài cảm thấy nhận biết của mọi người đối với ngài có chính xác hay không? Hay bản thân ngài có kiến giải khác?

Lạc Thị: Đương nhiên không chính xác! Tạm thời không nói đến hai cái sau, mỹ thiếu nữ là thế nào hả! Đông Phương Thành chẳng lẽ không có mỹ nữ sao? Ta là nam, Lăng Thị cũng là nam, các ngươi suốt ngày vọng tưởng đàn ông thật ra là nữ, đấy rốt cuộc có ý nghĩa nào không!

Ký giả: Mọi người cũng chỉ là muốn người có độ nổi tiếng cao trở thành thần tượng quốc dân, được mọi người yêu thích như vậy, ngài có cảm tưởng gì không?

Lạc Thị: Đây có liên quan gì tới yêu thích sao? Hình tượng quốc dân nhất định phải là nữ à?

Ký giả: Lạc Thị đại nhân, mặc dù lạc đề giúp ích cho việc tăng độ đài, nhưng tiếp theo còn có cuộc hẹn với Vi Thị đại nhân, vì cái đầu trên cổ của nhóm phỏng vấn chúng tôi, tuyệt đối không thể đến muộn, thời gian có hạn, chúng ta trở về vấn đề chính nhé, nếu như ngài cảm thấy hình tượng của mọi người đối với ngài có hiểu lầm, vậy thì có thể xin ngài nói về bản thân mình một chút không?

Lạc Thị: Đây... nên nói từ đâu nhỉ?

Ký giả: ví dụ như, sở thích bình thường của ngài?

Lạc Thị:...

Ký giả: Trong thành lưu truyền Lạc Thị đại nhân bình thường thích nghiên cứu chăm sóc da, một ngày tắm ba lần...

Lạc Thị: Không có chuyện này! Ta bình thường đều luyện tập

phù chú! Tin đồn này đâu ra vậy! (tức giận đập bàn)

Ký giả: Còn có một tin đồn nói Lạc Thị đại nhân ngài khi bị nói trúng tâm sự sẽ thẹn quá hóa giận,

Lạc Thị: Lúc bị ô miệt ai cũng tức giận mới đúng đi?

Ký giả: Ừm, vậy thì Lạc Thị đại nhân trước mắt có người trong lòng hay chưa? Mọi người đều rất quan tâm đối với chuyện tình cảm và quan hệ hôn nhân của các vị Thị đại nhân.

Lạc Thị: ta mới mười bốn tuổi, quan tâm cái này cũng quá sớm rồi đi?

Ký giả: trẻ con bây giờ đều trưởng thành sớm, huống hồ nếu ngay cả việc hứa hôn từ trong bụng mẹ cũng có, vậy có đối tượng cũng không phải không thể!

Lạc Thị: Không có chuyện đó! Sau này cũng đừng để ta nghe thấy loại tin đồn này!

Kỷ giả: Được thôi... vậy thì để chúng tôi hỏi vấn đề khác nhẹ nhàng hơn, nghe nói ngài gần đây rất gần gũi với mấy cư dân tân sinh? Có nguyên nhân gì đặc biệt không?

Lạc Thị: Làm bạn bè cần nguyên nhân gì đặc biệt sao? (không vui)

Ký giả: Ví dụ như một người trong đó trông rất giống Huy Thị đại nhân chẳng hạn...

Lạc Thị: Lúc ngươi nói ra lời thất lễ như vậy có từng nghĩ đến hậu quả không? (Thật sự thẹn quá thành giận)

Ký giả: chúng tôi đều là những thanh niên lòng đầy lý tưởng! Chúng tôi có thể vì bài báo này mà chết, không vấn đề! Sẵn sàng hi sinh vì nghĩa bất cứ lúc nào!

Lạc Thị: Đi tìm Vi Thị trăng trối đi, ta không phụng bồi nữa.

Ký giả: Vi Thị đại nhân, xin chào, chúng tôi là ký giả từ "tuần báo Đông Phương Thành" đã hẹn hôm nay phỏng vấn.

Vi Thị: Vì sao các ngươi phái một thằng nhóc đến phỏng vấn! Vì sao trên đầu ngươi lại có tai thú! (Sợ hãi lùi lại)

Ký giả: Tôi là cư dân tân sinh mà, hơn nữa tôi đã là ký giả thâm niên rồi, người ở thế giới chúng tôi đều có lỗ tai với đuôi động vật. (Đứng lên lắc đuôi)

Vi Thị: Ta biết rồi, nói trọng điểm, đừng lãng phí thời gian của ta!

Ký giả: Được, nội dung buổi phỏng vấn lần này, chủ yếu là muốn khai thác mặt không được biết đến của mấy vị Thị đại nhân, không biết Vi Thị đại nhân có từng cảm thấy bối rối vì bản thân ngài không đúng với hình tượng mà mọi người nhận định hay không?

Vi Thị: hình tượng của ta luôn luôn trong ngoài như một, không có thứ bối rối này.

Ký giả: Nhưng hình tượng của ngài ở trong mắt cư dân Đông Phương Thành là đại biểu cho "lạm sát kẻ vô tội, xem thường mạng người với tư pháp bất công", ngài thật sự cảm thấy từ hình dung này không có lệch pha?

Vi Thị: đây là ai nói! Hủy hoại danh dự của ta không thể tha thứ, lập tức xách về giải vào đại lao!

Ký giả: Ặc... đây là chọn ngẫu nhiên, bây giờ đã không thể tìm được người phát ngôn nữa rồi, chúng ta cứ tiếp tục phỏng vấn nhé? Vi Thị đại nhân. (sờ lông trên lỗ tai của mình)

Vi Thị: ... Hừ! (hất mặt đi)

Ký giả: Rất nhiều người đang suy đoán, Vi Thị đại nhân có bí mật không ai biết, như là lần trước có người tận mắt thấy ngài ở góc phố nhặt một con mèo...

Vi Thị: Người đó nhất định nhìn sai rồi! (Cứng đờ)

Ký giả: có một số cư dân yêu quý động vật rất lo ngài phải chăng đang tiến hành một số thí nghiệm sinh thể nguy hiểm, ngài nói sao đây?

Vi Thị: Tuyệt đối không có chuyện này! Những con mèo đó đều đang sống rất tốt!

Ký giả: Cho nên ngài vẫn là đã nhặt mèo về?

Vi Thị:... không thể trả lời!

Ký giả: vậy thì, căn cứ vào lời nói của vệ binh tuần tra Thần Vương Điện, gần Vi Thị Các của ngài luôn có thể nghe thấy tiếng kêu của động vật...

Vi Thị: Tên vệ binh đó lãng tai, ta lập tức thay hắn!

Ký giả: vì để bảo vệ người đương sự, chúng tôi không thể nói nhiều, bằng không chúng ta hãy nói đến sở thích bình thường của ngài được không?

Vi Thị: Ta không cần sở thích, ta là sống vì Đông Phương Thành và nữ vương bệ hạ.

Ký giả: Nhưng nghe nói ngài thường mua một số lượng lớn ngũ cốc và đồ ăn vặt, chẳng lẽ lượng ăn của ngài còn lớn hơn tưởng tượng?

Vi Thị: Những cái đó không phải là ta ăn!

Ký giả: Vậy thì, xin hỏi dùng để làm gì vậy?

Vi Thị: Không thể trả lời!

Ký giả: Vi Thị đại nhân, nói cho chúng tôi đi mà -- (lắc lắc cái đuôi là lắc lắc cái đuôi)

Vi Thị: ... ! Không thể trả lời chính là không thể trả lời!

Ký giả: ôi, mọi người cũng muốn tìm hiểu thêm một chút dáng vẻ của Vi Thị đại nhân ở lúc riêng tư, ví dụ như thẻ ước nguyện ở Huyền Điện...

Vi Thị: Ta không có ghi!

Ký giả: Hoặc là búp bê thủ công với cái chuông lúc Âm Thị đại nhân trộm từ người ngài trên đại hội tỉ võ...

Vi Thị: Đó không phải của ta! Là tự hắn lấy ra để vu oan cho ta!

Ký giả: Nhưng ngài yêu cầu ngài ấy trả lại cho ngài mà?

Vi Thị: Các ngươi nghe sai hết rồi! Ta chưa từng nói như vậy! (trên bờ vực sụp đổ)

Ký giả: Vi Thị đại nhân, có cần uống miếng trà để bình tĩnh một chút rồi chúng ta hãy tiếp tục?

Vi Thị: Đừng tiếp tục nữa! Hôm nay đến đây thôi!

Ký giả: Ơ? Nhưng chưa có thu được nội dung gì hết mà, tôi trở về sẽ bị mắng đó. (nước mắt rưng rưng)

Vi Thị: ... Liên quan... gì đến ... ta... ngươi rốt cuộc còn muốn hỏi vấn đề gì! Câu cuối cùng!

Ký giả: Cảm ơn rất nhiều! Vậy thì, Vi Thị đại nhân trước mắt

có người trong lòng chưa? Nếu như chưa có, bạn đồng hành lý tưởng của ngài cần có điều kiện gì? Rất nhiều người đều đang tò mò ngài đời này rốt cuộc có kết hôn hay không nhỉ?

Vi Thị: Trả lời vấn đề này cứ như là đang trưng hôn công khai vậy, ta khinh loại hành vi thấp kém này!

Ký giả: Nhưng nói không chừng có cơ hội tìm được đối tượng mà? Một mình ngài không tịch mịch sao?

Vi Thị: Chẳng tịch mịch chút nào!

Ký giả: Nguyên nhân không tịch mịch có liên quan tới việc mua những đồ ăn vặt kia cho ai ăn sao?

Vi Thị: Đã hơn một câu hỏi rồi! Tiễn khách!

Ký giả: Âm Thị đại nhân, chào buổi tối, chúng tôi là ký giả đến từ "tuần báo Đông Phương Thành" đã hẹn hôm nay phỏng vấn. Ủa? Lăng Thị đại nhân cũng ở đây à?

Âm Thị: a, đúng thế, hắn thường tới chỗ ta lắm.

Lăng Thị: Ta chỉ là đến giám sát quá trình. (tránh cho hắn nói ra quá nhiều lời không nên nói)

Ký giả: đầu tiên xin cảm tạ Âm Thị đại nhân chịu tiếp nhận phỏng vấn, mới đầu chỉ có mình ngài đồng ý thôi đấy! Về sau Vi Thị đại nhân cũng đồng ý, sau đó chúng tôi cũng đã thuyết phục Lạc Thị đại nhân chấp nhận, kế hoạch này có thể thành công, đều nhờ ngài chịu cho chúng tôi cơ hội này.

Âm Thị: A, nói hay lắm, nói làm cho ta cũng thấy ngại, ha ha ha.

Ký giả: Nếu Lăng Thị đại nhân cũng ở đây, liệu có thể thuận tiện nhận phỏng vấn không?

Lăng Thị: Ta từ chối. Muốn phỏng vấn Âm Thị thì bắt đầu đi, mời.

Ký giả: Thế à... nội dung buổi phỏng vấn lần này, chủ yếu là muốn khai thác mặt không được biết đến của mấy vị Thị đại nhân, không biết Âm Thị đại nhân có từng cảm thấy bối rối vì bản thân ngài không đúng với hình tượng mà mọi người nhận định hay không?

Âm Thị: Cái gì cái gì... thoáng cái nói phức tạp quá, có thể nói đơn giản hơn không? (ù ù cạc cạc)

Ký giả: căn cứ vào điều tra, ba đặc điểm nổi bật nhất của ngài trong mắt dân chúng là "tuấn mỹ, làm loạn, không thể giao tiếp", ngài cảm thấy thích hợp không?

Lăng Thị: nếu như lấy ba đặc điểm để hình dung hắn, hắn là "ngu si, đần độn, thiểu năng" mới đúng.

Âm Thị: Này! Lão già ngươi không phải chỉ đến nghe à! Đứng ở bên cạnh phỉ báng ta là sao!

Lăng Thị: xin tiếp tục.

Âm Thị: Ê!

Ký giả: Âm Thị đại nhân, ngài cảm thấy hình tượng của mình phù hợp với những từ hình dung này không?

Âm Thị: a, đương nhiên không! Ta đáng lẽ phải là tràn trề nhiệt tình, mạo hiểm tiến thủ cộng thêm tinh lực dồi dào mới đúng chứ? Cái gì mà không thể giao tiếp, ta cảm thấy ta nói chuyện với mọi người trôi chảy lắm mà!

Lăng Thị: Chỉ có ngươi cảm thấy trôi chảy. Bất luận người ta nói cái gì, ngươi đều tự lo nói của mình, còn có thể không trôi chảy sao?

Ký giả: Chúng tôi đại khái hiểu rồi. Không biết Âm Thị đại nhân ngài có nhã hứng gì hay không? Như là cầm kỳ thi họa gì đó...

Âm Thị: ừm -- trong đây ta có lẽ chỉ biết chơi cờ đi!

Lăng Thị: Như ngươi mà cũng gọi là biết?

Ký giả: hơ, thư pháp thì sao? Âm Thị đại nhân chắc không phải không biết chữ đấy chứ?

Âm Thị: Nói bậy! Ta ghi chữ thảo tốt lắm đấy nhé!

Lăng Thị: Tốt đến mức không ai xem hiểu.

Âm Thị: Ta thật sự rất thiện trường thư pháp!

Lăng Thị: nhưng thường làm rách giấy.

Âm Thị: a, cũng chẳng qua là ba tờ rách một tờ thôi à!

Lăng Thị: vậy ít lắm sao?

Ký giả: chúng tôi đại khái hiểu rồi. Âm Thị đại nhân còn có hứng thú khác không?

Âm Thị: Có chứ có chứ, như là đi bắt ma thú vân vân, a, ma thú chính là mèo tam thể. Cưỡi lên chạy ở trong Đông Phương Thành, giống như mọi người đều sẽ nhìn ta, cảm giác rất tốt! Có cơ hội có thể thử xem.

Ký giả: Âm Thị đại nhân, vì sao nhất định phải là ma thú? Ngài không thể cưỡi ngựa sao? Thật sự không thể sao? (Thay mặt toàn cư dân Đông Phương Thành nói ra tiếng lòng)

Âm Thị: Ngựa? Đó là cái gì? Là thứ giống mèo tam thể sao?

Lăng Thị: ngại quá, xin coi như chưa nhìn thấy bộ dạng mất

mặt của hắn.

Ký giả: nghe nói Âm Thị đại nhân gần đây rất thân cận với một cô gái, là thật sao? Đông Phương Thành có không ít thiếu nữ đều vì vậy mà tan nát cõi lòng rồi.

Âm Thị: A, cô gái? Cô gái nào?

Lăng Thị: Ngoại trừ tiểu Nhu thì còn ai.

Âm Thị: Ồ, tiểu Nhu à, không cần lo lắng, tiểu Nhu không gả cho ta, hơn nữa cô ấy còn có vị hôn phu, tóm lại đại khái là như vậy,

Ký giả: Ngoài ra, Âm Thị đại nhân hình như thỉnh thoảng tự xưng là "trẫm", đây có nguyên nhân đặc thù gì không?

Âm Thị: Ồ, các ngươi không biết, rất lâu trước kia ta thế nhưng là kết bái huynh đệ với hoàng đế của Lạc Nguyệt...

Lăng Thị: ngươi câm miệng cho ta. (trừng) Đã hỏi nhiều lắm rồi, ta nghĩ buổi phỏng vấn của các ngươi có thể kết thúc rồi.

Ký giả: Lăng Thị đại nhân, thật sự không thể nhận phỏng vấn sao?

Lăng Thị: ta đã từ chối rồi.

Ký giả: Nhưng như vậy thật sự rất đáng tiếc, xin ngài...

Âm Thị: a, Lăng Thị cũng đã nói không muốn rồi, vậy thì đừng dây dưa với hắn nữa, được rồi được rồi, buổi phỏng vấn kết thúc, mau về đi. (Mất kiên nhẫn) đúng rồi đúng rồi, phần của ta nhất định phải lớn hơn Vi Thị chết tiệt đấy! Nói trước rồi đó! (uy hiếp)

với bởi vì không được sự đồng ý với không tìm được người, nên không thể tiến hành, cảm ơn mọi người đã ủng hộ tuần báo Đông Phương Thành.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 7: Thiếu Đế

◎ Lời mở đầu của Phạm Thống

Trên chiến trường phải có máu nóng sôi sục, trên chiến trường phải có cảm xúc dâng trào, sĩ binh Đông Phương Thành giờ phút này đều đã có đủ.

Tôi đến bây giờ vẫn còn ở trong trạng thái không thể tiếp thu việc đã xảy ra, hay nói cách khác, chính là tránh né hiện thực.

A a, tôi cảm thấy vẫn là nên tiếp tục đại nghiệp trưng hôn của tôi, cho dù là con gái bên Lạc Nguyệt cũng không sao, chỉ cần nguyện ý thành tâm chung sống, rách nát cũng hết sức hoan nghênh, xin hãy kết mối lương duyên với tôi đi, bây giờ vẫn chưa muộn!

Không, tôi vẫn là nên bình tĩnh lại, tìm về hiện thực. Con gái bên Lạc Nguyệt làm sao mà được chứ! Giữa chúng tôi đã không có duyên phận rồi, đùa cái gì vậy hả! Vừa rồi Lạc Thị mới bị tên khốn thiếu đế Lạc Nguyệt kia xử quyết ở trước mặt quân đội đấy! Mặc dù bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, trước mắt tôi tất cả đều tối sầm không muốn chấp nhận, nhưng đây đều là thật!

Chuyện làm sao lại biến thành thế này... Mặc dù Âm Thị đại nhân đã cướp được người về, nhưng còn cứu được không? Nhiều đường sáng xuyên qua thân thể cậu ấy như thế, căn bản, căn bản không có khả năng sống sót đi! Trong thân thể con người chảy ra nhiều máu như vậy, làm sao có thể không chết, hơn nữa Âm Thị đại nhân làm sao lại mang người bế đi rồi? Nữ vương ở đây cơ

mà, mang đi rồi làm sao hồi sinh được?

Lạc Thị, cầu xin cậu hãy hoàn hảo vô khuyết mà xuất hiện, sau đó nói với chúng tôi thật ra cậu là cư dân tân sinh, chết rồi vẫn có thể sống lại đi?

Chuyện đến nước này, cho dù cái chết của cậu khơi dậy lòng căm phẫn của mọi người, bởi thế mà đánh thắng trận, vậy cũng đâu còn ý nghĩa!

Nếu như giết cho người bên Lạc Nguyệt không còn manh giáp cậu sẽ sống lại, vậy tôi sẽ... bảo Nguyệt Thoái đi giết! Chu Sa mặc dù ở tiền trận, nhưng cậu ta hẳn là không có năng lực giết sạch người của Lạc Nguyệt, mặc dù tôi cũng không khẳng định Nguyệt Thoái có thực lực như vậy hay không, chẳng qua tôi nghĩ chắc là có mấy phần khả năng đi?

Vùng vẫy nửa ngày, tôi vẫn không thể chấp nhận sự thực này!

Thật ra lát nữa tôi sẽ giật mình tỉnh dậy, sau đó phát hiện hết thảy chẳng qua chỉ là một giống mộng mà thôi?

Tôi vẫn có thể đi tìm Lạc Thị kể về giấc mộng khủng khiếp này, sau đó bị cậu ấy mắng xối xả, mọi thứ đều giống như trước kia, đúng không?

A A A A! Cảm giác đau khổ sốt ruột này là thế nào!

Là bởi vì tôi thật ra rất rõ đây không phải giấc mộng sao?

Chết tiệt, Lạc Thị nói thế nào cũng là vương tử, nữ vương vẫn là sẽ cứu cậu ấy chứ? Sẽ cứu cậu ấy chứ?

Vào lúc này ai còn có tâm trạng xem chiến ở hậu phương -- mau kết thúc rồi trở về, để chúng tôi biết tình huống của Lạc Thị với!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7 + 1: Cái Tên Của Ngày Xưa

"Cái chết, kỳ thực không phải là một sự bắt đầu mới." -- Nguyệt Thoái

Chiến sự giữa Đông Phương Thành và Tây Phương Thành, sau khi đàm phán đổ vỡ, ngay lập tức đã đi vào thế triển khai không thể ngăn cản được nữa.

Sĩ binh tiền trận của song phương sau một đợt xung phong đã giao chiến chính diện, duy trì trật tự là điều không thể trong cảnh chém giết này, dưới tình huống không có bên nào chiếm ưu thế áp đảo, nhất thời cũng rất khó nhìn ra người bên nào tử thương nhanh hơn, có lẽ ngay cả người ở tiền trận cũng phân không ra.

Đứng chờ lệnh ở hậu trận, trong đầu óc của Phạm Thống hiện giờ vẫn toàn là hình ảnh Lạc Thị bị bắn giết, rất khó tập trung tinh thần theo dõi thái thế trên chiến trường, hắn lắc đầu muốn gạt đi tâm tư hỗn loạn, nhưng không thấy bất cứ hiệu quả nào.

Trên đài chỉ huy của Đông Phương Thành, sau khi Âm Thị rời khỏi chỉ còn Tịch Anh, Vi Thị và Lăng Thị, ngoại trừ mệnh lệnh tuyên chiến ban đầu, vẫn mãi mà không có chỉ thị tiếp theo, cho dù vừa rồi mới xảy ra một chuyện lớn, trên đài chỉ huy vẫn yên tĩnh không gợn sóng, giống như cái chết của Lạc Thị không có bất cứ ảnh hưởng nào vậy.

Người bị ảnh hưởng có lẽ chỉ có sĩ binh mà thôi. Phạm Thống nghĩ như vậy, nhìn sĩ binh tiền trận bị chọc giận mà dâng lên chiến ý, hắn chỉ cảm thấy tràn ngập bàng hoàng và bất lực.

Chiến sự ngay trước mắt, dường như khiến người không có thời gian bi thương.

Bất cứ lúc nào cũng có người chết. Bất cứ lúc nào cũng có người biến mất.

Phạm Thống cảm thấy mình bây giờ ngay cả Chu Sa có thể sống sót trở về hay không cũng không dám chắc, trong quần người giao chiến ở phương xa, muốn tìm ra bóng dáng của Chu Sa thực sự quá khó khăn. Cho dù bình thường quan hệ không tốt, nhưng vừa rồi tận mắt nhìn thấy một người bạn chết đi, hắn bây giờ không khỏi sản sinh tâm lý hi vọng mọi người đều có thể bình an vô sự.

Đáng lẽ buổi đàm phán đầu tiên cho dù khai chiến cũng chỉ là đến điểm thì dừng, nhưng mà, sau khi thiếu đế Lạc Nguyệt làm ra hành vi khiêu khích nghiêm trọng đó, tiếp đến chiến cục sẽ phát triển thế nào, liệu có diễn biến thành cục diện những người trong tầng lớp cao phải ra tay, không ai có thể dự đoán.

Ít nhất chiến đấu bây giờ hoàn toàn không có vẻ sắp đình chỉ. Bọn họ sẽ không chờ đến khi người ở tiền trận tiêu hao hết, trước khi đến lúc đó, chỉ cần chờ mệnh lệnh truyền xuống, người ở trung trận sẽ lên bổ sung.

Mà vua của song phương, đều chỉ là ngồi ở trên đài cao, lạnh nhạt nhìn cuộc chiến.

Nếu như không có tình huống bất ngờ, dựa vào sắp xếp ban đầu, người ở hậu trận sẽ không có cơ hội trực tiếp đụng độ với kẻ địch, đây đại khái là điều duy nhất Phạm Thống lấy làm mừng, cho dù như vậy rất không có cảm giác tham dự.

Phù chú thì đã luyện thành rồi, nhưng hắn trước giờ không có dục vọng tác chiến, nếu như phải đánh, hắn muốn đánh cũng là đánh cái tên thiếu đế ngồi trên đài chỉ huy Tây Phương Thành kia,

nhưng đây đương nhiên là chuyện hắn không thể làm được.

Lúc này, Phạm Thống mới chú ý thấy, vũ khí trên tay mọi người cầm đều không có phát sáng.

Có lẽ là đây là trận đầu, chủ yếu để đàm phán, tranh giành thể diện, sĩ binh song phương đều không có mang vũ khí phệ hồn. Nhưng chỉ cần chiến sự kéo dài, chuyện phát vũ khí phệ hồn là tất phải có.

Cư dân tân sinh chết hôm nay đều vẫn có thể sống lại từ ao nước, đều sẽ không bởi thế biến mất, nhưng mà sau này thì không phải thế này nữa.

Mà thân là cư dân nguyên sinh, Lạc Thị ngay cả cơ hội sống lại từ ao nước cũng không có.

Nghĩ đến đây, Phạm Thống không khỏi cắn chặt răng, không biết nên nghĩ tiếp làm sao.

Bất luận nghĩ thế nào cũng là thiếu đế Lạc Nguyệt đáng chết! Tuyên chiến thì cứ tuyên chiến, việc gì phải làm trò huyết tế người! Đầu hắn căn bản là có bệnh đúng không? Lạc Nguyệt làm sao có thể dạy ra được một tên khốn này vậy chứ!

Vì sao phải làm ra chuyện không thể vãn hồi này? Nếu như Lạc Nguyệt bại trận, ngươi có thể lấy cái gì đền cho bọn ta? Ngươi cho dù mổ bụng tự sát cũng không đổi lại được Lạc Thị!

Từ chối nghi thức chú nhập vương huyết, rồi lại khiến ý thức đối địch trở nên kịch liệt như vậy, chắc không phải ngươi muốn hủy diệt thế giới này đấy chứ? Trước khi làm như vậy ngẫm lại xem tên của hai ma pháp kiếm vệ bên cạnh ngươi có được không? Yiye! Yameidie! Không -- Dừng lại --

Mệnh lệnh mới được truyền đến hậu trận, khiến cho Phạm Thống không rảnh suy nghĩ lung tung. Bọn họ bây giờ sắp tiến

hành công việc bố trận, đây hình như là chuẩn bị cho việc phái sĩ binh trung trận ra, mặc dù sĩ binh tiền trận vẫn đang trong kịch chiến.

Trước khi có một phe hạ lệnh rút quân, chiến đấu sẽ không kết thúc. Mà trận pháp do người hậu trận chuẩn bị cũng cần phải đảm bảo cho nhân viên còn lại rút lui an toàn, những cái này đều là nhiệm vụ bọn họ được chỉ phái.

Thời gian từ khi khai chiến đến bây giờ vẫn chưa tính là quá lâu, nhưng trong lòng Phạm Thống lại sốt ruột giống như đã chờ mấy ngày, mà cảm giác đó không thể nhạt đi.

Chẳng qua, chiến cục vẫn đang tiến hành bình thường nhưng vào lúc này lại xuất hiện biến hóa.

Một vệt ánh sáng lóe lên từ bên hông chiến trường, chuẩn xác cắm vào điểm chính giữa của hai quân giao chiến, sau đó xuất hiện một tiếng nổ rung trời.

Mọi người đều không rõ đã xảy ra chuyện gì, những sĩ binh ở trung tâm cũng chỉ biết mình bị một luồng kình khí mãnh liệt đánh văng ra ngoài, trong một đám bụi đất mịt mù, nhất thời cũng không nhìn thấy tình huống ở trung tâm.

"Làm sao vậy?

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Đây hiển nhiên không phải chuyện nằm trong dự liệu của cả hai phe, đối với hai bên mà nói, đều là một tình huống đột ngột.

Khi chưa rõ tình huống, không ai muốn tùy tiện tiến kích, sĩ binh song phương đều lùi về trận doanh bên mình, bởi vì không thể phán đoán nên hành động thế nào, mà trên đài chỉ huy vẫn chưa hạ mệnh lệnh.

Khi bụi đất tán đi, để lộ ra một thiếu niên đứng ở giữa khu vực đã được dọn trống ở trung gian, Phạm Thống trợn tròn mắt.

Nguyệt Thoái...?

Vì, vì sao lại là Nguyệt Thoái? Nguyệt Thoái đến đây làm gì?

Nghi vấn đầy trong lòng hắn gần như sắp tràn ra ngoài, nhưng hiện giờ, hắn cũng không thể vượt qua khoảng cách xa xôi đó để hỏi bạn của mình là chuyện làm sao.

Mà thiếu niên đứng ở đó ngẩng khuôn mặt của cậu lên, có điều khuôn mặt tương tự thiếu đế kia của cậu đang hướng về phía Tây Phương Thành.

Sau đó lời nói trầm tĩnh mang mấy phần kiềm nén của cậu được truyền ra một cách rõ rệt dưới khoách âm của ma pháp.

"Narsi, dừng tay."

◊◊◊◊

Thiếu niên đột nhiên xuất hiện mặc y phục của Đông Phương Thành, trên người cũng có ấn ký của cư dân tân sinh Đông Phương Thành, vụ nổ chia cắt hai quân vừa rồi hẳn là do cậu làm, cho dù là cậu bây giờ, trên người cũng không có phát tán ra khí tức mang tính uy hiếp.

Mà thiếu niên này lại sở hữu một khuôn mặt có tám phần giống thiếu đế Tây Phương Thành, lời nói ra cũng là dùng ngôn ngữ của Tây Phương Thành.

Thông qua hình ảnh thuật pháp, ba người trên đài chỉ huy Đông Phương Thành cũng nhìn thấy rõ tình huống ở trung tâm chiến trường, Lăng Thị xem như là quen biết đối phương, thì nhíu mày, Tịch Anh thì thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, sau đó duy trì trầm mặc.

"Bệ hạ, xử lý tình huống hiện tại thế nào?"

Vi Thị tiến lên một bước, khẽ giọng dò hỏi. Sĩ binh tiền tuyến cần một cái phương châm để ổn định hành động của mỗi một người.

"Để bọn họ chờ lệnh, yên lặng xem diễn biến."

Tịch Anh nhàn nhạt làm ra chỉ thị, chỉ lệnh này tự nhiên là do Vi Thị truyền đạt cho sĩ binh rồi.

Đa số người của Tây Phương Thành đều không rõ mục đích của thiếu niên thân phận bất minh này, cùng lắm chỉ kinh ngạc vì dung mạo giống hoàng đế của bọn họ kia thôi, cũng không có ai biết, "Narsi" mà cậu nói là ai.

Nhưng mà tình huống trên đài chỉ huy thì lại khác. Khi khói bụi tán đi, nhìn thấy rõ diện mạo của người nọ, hoàng đế của bọn họ giống như khó có thể tin mà nắm chặt tay cầm của ghế ngồi, tiếp đến hắn đứng lên, cho dù trên lưng túa mồ hôi lạnh, khóe môi lại không bị khống chế mà dương lên, cong thành một nụ cười méo mó.

Từ sau khi thân ảnh của thiếu niên kia xuất hiện, hắn giống như chỉ nhìn thấy được thân ảnh của cậu, không còn nhìn thấy thứ khác nữa.

"Bệ hạ?"

Yameidie nghi hoặc hỏi một tiếng, Yiye cũng khó hiểu nhìn hắn, Ojisa thì vươn tay vỗ lên vai hắn, mới khiến hắn thu lại tâm tình lúc thăng lúc trầm.

"Không sao."

Sau khi Englar trả lời câu này, lập tức lên tiếng nói với thiếu niên trong sân.

"Cư dân tân sinh của Dạ Chỉ, can thiệp chiến trường làm gì?"

Sắc mặt Nguyệt Thoái khi nhìn đài chỉ huy có chút tái nhợt. Bất luận là do thân thể khó chịu đang dần trở nên nặng nề, hay là do áp lực tinh thần khi đối mặt với quá khứ, đều khiến cậu cảm thấy cảm giác lực bất tòng tâm cứ luôn dâng lên.

"Ta muốn ngăn cản cuộc chiến này. Ngươi căn bản không có quyền khai chiến."

Sau khi Nguyệt Thoái nói như vậy xong, Narsi lập tức nở nụ cười khẽ.

"Ngươi? Một cư dân tân sinh của Dạ Chỉ có thể làm sao? Ngăn cản cuộc chiến này, dựa vào cái gì?"

Ảnh: Novel Đài Fan Club

Mặc dù muốn kiên định thái độ của mình, nhưng sau khi âm thanh thờ ơ với hết thảy đó truyền vào trong tai, cậu vẫn không nhịn được run rẩy.

"Dựa vào ta biết ngươi căn bản không có vương huyết, cũng không có tư cách ngồi trên vị trí đó tuyên chiến!"

Đây là một câu nói đầy chấn động, nhắm thẳng vào Englar, chỉ là mọi người ở đây cho dù cảm thấy kinh ngạc, cũng không đến nỗi lập tức sản sinh dao động.

Bởi vì lời thì ai mà chẳng nói được, chuyện trọng đại như vậy không lấy ra được chứng cứ, thực sự khiến người khó có thể tin.

Huống hồ bốn ma pháp kiếm vệ đứng ở xung quanh Englar gần như chứng thực cho thân phận của hắn rồi.

"Ta còn tưởng nói cái gì hay hơn đây... Sĩ binh ở tiền trận, mặc kệ người quấy nhiễu chiến trường, bộ không muốn đánh nữa sao?

Người của Dạ Chỉ chính là kẻ địch của chúng ta, không động thủ công kích còn ở đó làm gì? Diệt trừ hắn!"

Hoàng đế đã đích thân hạ lệnh rồi, sĩ binh Tây Phương Thành ở tiền trận tự nhiên hành động theo lệnh, toàn bộ vũ khí và ma pháp cùng công kích về phía Nguyệt Thoái, đối mặt với nguy hiểm ngay trước mắt, Nguyệt Thoái không khỏi lấy kiếm ra để chặn, mặc dù cậu chưa từng kỳ vọng có thể giải quyết bằng hòa bình, nhưng tình huống bây giờ muốn động thủ, xác thực hết sức bất lợi.

Cậu quét ngang kiếm, bức lui sĩ binh hàng đầu, khi an toàn bản thân gặp nguy hiểm, cậu vẫn sẽ giết người, cho dù những sĩ binh này chỉ là bởi vì bị che mắt mà phát động công kích với cậu.

Bởi vì cậu biết mình không thể chết ở đây. Ít nhất, không thể chết ở giờ phút này.

Cậu vẫn chưa đạt được mục đích của mình, chưa có gì thay đổi.

"Các ngươi căn bản không biết mình chiến đấu vì điều gì!"

Công thế ma pháp dày đặc cùng số sĩ binh bao vây quá nhiều, khiến cậu không còn hơi sức nói chuyện, cậu không hi vọng khí lực còn lại của mình tiêu hao ở trên những người này.

"Sĩ binh của ta đương nhiên là vì ta mà chiến, bởi vì đây là mệnh lệnh của hoàng đế Tây Phương Thành."

Sau khi Englar dùng ngữ khí như chuyện đương nhiên nói câu như vậy, Nguyệt Thoái giống như bị chạm vào sự vật nào đó ở sâu trong lòng, lưỡi kiếm vốn còn lưu thủ trong chớp mắt trở nên hung hãn tạo ra những vệt máu tung tóe trên thân những sĩ binh này.

"Ngươi không phải!"

Bởi vì lực đạo đột nhiên bạo xuất của cậu, khiến cho những sĩ binh vây công cậu tử thương không ít, người phía sau bởi vì biết mình không địch lại mà có phần chùn bước, chẳng qua nhìn thấy thân thể đứng cầm kiếm của Nguyệt Thoái đột nhiên quỳ rạp xuống giống như không chịu nổi đau đớn, bọn họ tức thì phán đoán tình trạng của kẻ địch không tốt, bây giờ chính là dịp tốt để xông lên.

"Chẳng lẽ ngươi muốn nói ngươi mới phải? Nếu tùy tiện một người nào đó chạy ra là có thể mạo nhận ta, vậy cũng quá buồn cười rồi đi, ngươi cho rằng có ai sẽ tin sao?"

Thiếu đế đứng trên đài chỉ huy cười lạnh một tiếng, tiếng cười đó nghe ở trong tai cậu, giống như cũng khiến cho rất nhiều hồi ức trỗi dậy.

Ở lúc cậu vẫn chưa chết, vẫn còn sống ở trong cung điện San Siro hoa lệ bị hạn chế tự do, đối tượng nói chuyện bên cạnh, chỉ có một mình hắn.

Cậu thỉnh thoảng cũng nghe thấy hắn cười lạnh như vậy. Giống như không tán đồng với cậu, hoặc là cảm thấy thế giới này cực độ buồn cười.

Cậu lúc đó tuy mang cái danh thiếu đế, nhưng không biết phải tranh giành cái gì, cũng không biết phải phản kháng. Cậu giống như một con cờ dùng tốt nhưng không ổn định, khiến người bồi dưỡng cậu trái lại sợ hãi, gia tăng càng nhiều trói buộc cho cậu.

Cậu bây giờ có lẽ đã khác, chỉ là cậu không thể thay đổi quá khứ.

Không thay đổi được những thứ phải do cậu gánh vác.

Không thay đổi được sự thực bị người này giết chết.

Ma pháp cùng kiếm của sĩ binh Tây Phương Thành liên tục

oanh tạc, khiến cho cậu vì mới tiến hành hồi sinh bằng vương huyết mà cảm thấy khó giải quyết. Nếu như là tình huống bình thường, có lẽ những cái này không tính là gì, nhưng bây giờ lực phản ứng giảm xuống, cho dù chỉ tiến hành phòng ngự, cũng rất trầy trật không thể bảo vệ mình cho tốt.

Một quả cầu ánh sáng rơi xuống nổ tung bên hông cậu, do thực thi kết giới hộ thân quá chậm, nửa thân bên trái của cậu lập tức cảm thấy đau rát, thỉnh thoảng có thanh kiếm đột phá phòng ngự cận thân, rạch ra một vài vết thương nhỏ trên người cậu, nhìn cậu như vậy cũng không phù hợp với hình tượng trong tin đồn.

Nào đâu dáng vẻ thần thủ hộ một mình đồ sát quân đội Đông Phương Thành, mang đến nỗi sợ hãi như ác mộng cho kẻ địch, cùng sự an định cho cư dân Tây Phương Thành...

Thanh kiếm mỗi lần chống đỡ đều giống như muốn phát ra tiếng kêu đau thương, trong lần chống đỡ này, bởi vì ý chí lực của cậu khó có thể khiến tay cầm chắc chuôi kiếm, mà làm cho vũ khí phòng thân duy nhất bị đánh văng ra ngoài, gặp phải lưỡi kiếm do kẻ địch chém tới, cậu chỉ có thể lùi lại tránh né một cách tiêu cực.

Động cơ khiến cậu đến đây, là lòng trách nhiệm mà cậu không thể xé bỏ.

Nhưng tâm tình này dần dần biến chất, méo mó, sụp đổ quá nhanh.

Dù sao với một người sớm đã chết như cậu sở dĩ có thể đứng ở đây, không phải bởi vì thứ chức trách đã tiêu tan theo cái chết, mà là bởi vì căm hận.

Sớm từ giây phút cậu bị giết, "Englar" xác thực đã chết, sau khi cậu bỏ ra đôi mắt, cuộc sống và ý nghĩa sinh tồn của mình, thì lại bị cướp đi tính mạng.

Cậu không có thiếu nợ bất cứ ai, bất luận là hết thảy của Tây Phương Thành hay là hết thảy của thế giới này, đáng lẽ đều đã không còn liên quan tới cậu -- chỉ cần cậu có thể ngồi xem ao nước mất đi công hiệu, sau đó nhìn sự tuyệt vọng trong mắt của những cư dân tân sinh bị thu hút đến thế giới này.

Chỉ cần cậu có thể ngồi nhìn người quan trọng quen biết dưới thân phận "Nguyệt Thoái", đều bởi vì cái chết của "Englar" mà mất đi cơ hội sống, căn bản không biết bọn họ đang đánh một cuộc chiến mà thắng rồi cũng không có bất cứ cơ hội sinh tồn nào.

Cậu không biết làm như vậy có phải là ích kỷ hay không, chỉ biết tình huống như vậy cậu không thể chịu đựng.

Cho nên cậu nhìn như có thể lựa chọn, nhưng thực ra cũng không thể nào lựa chọn.

Đến đây là vì giải quyết vấn đề, nhưng khi dùng đôi mắt này nhìn thấy cái người kia phạm sai quá nhiều lần, sự lãnh tĩnh mà cậu khao khát duy trì, vẫn đã mất sạch ở trong tuyệt vọng.

Cậu vĩnh viễn không thể quên cái chết của bản thân mình, cộng với căm hận từ bản năng của cậu.

Cậu ôm hận trở về Huyễn Thế, mà cho đến bây giờ, nỗi ám ảnh do hận ý tạo thành vẫn cứ xoay quanh ở lồng ngực, dây dưa sâu sắc với tử vong.

Cho dù cậu có cực lực khống chế làm sao, sự căm hận liên quan mật thiết và kết hợp chặt chẽ với sự ra đời của "Nguyệt Thoái", vẫn là áp đảo lý trí của cậu.

Hung thủ giết cậu đang ở ngay trước mắt.

Đã bóp chết sinh mệnh của cậu, sử dụng tên của cậu, ngồi ở vị trí vốn thuộc về cậu, thay thế địa vị của cậu, triệt để tiêu diệt sự tồn tại của cậu.

Trên thế giới sẽ không có hai Englar, có cũng chỉ là Englar và thế thân của cậu.

Thế thân giết cậu rồi thay thế. Vậy mà cũng có thể gạt được tất cả mọi người, khiến bọn họ đều cho rằng hắn chính là bản tôn?

"Narsi..."

Một mặt giơ hai tay che phủ phần đầu, cậu mặt khác khe khẽ đọc ra cái tên này.

Nhưng cũng không phải tưởng niệm hoài cảm.

Mà là nỗi đau sâu đậm hơn, một nỗi đau đớn đầy tổn thương khi bị tước khỏi tình cảm ấm áp, màu đen và màu trắng đan xen nhau, tan vỡ thành từng mảnh mà trú ngụ ở trong linh hồn.

Từ rất lâu trước kia, cậu đã không sợ đau nữa.

Bởi thế cậu biết, không phải bởi vì đau mới hận, mà là vì hận mới đau.

Đem mọi kỳ vọng và tình cảm ký thác ở trên một người, sau đó tất cả chuyển sang nỗi hận thấu xương.

Lần này cậu không có mất đi ý thức, giống như bởi vì quá độ căm hận thúc giục, cậu cảm thấy tinh thần của mình tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Dần dần không phòng ngự nổi công kích. Dần dần thân thể trở nên yếu ớt bất lực.

Cậu cần thứ có thể thay đổi hiện trạng. Cho dù nhiều lúc thứ cậu có thể dựa vào chỉ có bản thân mình.

Lưỡi kiếm của sĩ binh rạch ra một vệt máu ở trên cánh tay của cậu, cảm giác đau ngắn ngủi đó bị cậu phớt lờ. Sau khi thân thể nằm sấp xuống, lại phải nghênh đón đợt công kích tiếp theo.

Ở đây không có người giúp cậu. Người của Tây Phương Thành sẽ không, người của Đông Phương Thành cũng sẽ không.

Không thể chết ở đây.

Cậu chỉ có thể nhiều lần nói cho mình, thôi miên mình làm được.

Không thể, chết ở đây.

Sẽ không để cho bất cứ người nào giết chết nữa.

Sẽ không cho bất cứ người nào cơ hội như vậy.

Đây là bài học cậu đổi lấy bằng cả sinh mạng.

"Thiên La Viêm!"

Thiếu niên nhìn sơ đã rơi vào khốn cảnh, không còn sức xoay chuyển, đột nhiên hô ra một cái tên.

Trong âm thanh đã được trút vào lực lượng, mà cái tên đó, ở đây không có ai là không biết.

Đó là tên bảo vật trấn quốc của Tây Phương Thành, phối kiếm của thiếu đế.

"Cái..."

Khi Nguyệt Thoái gọi ra tên Thiên La Viêm, sắc mặt Englar trên đài chỉ huy cũng thay đổi, giật nảy mình.

Bởi vì kiếm treo ở bên hông hắn đột nhiên chấn động, hắn vẫn chưa kịp phản ứng, tứ huyền kiếm Thiên La Viêm tự tiện thoát ra khỏi vỏ, hóa thành một đường cong lưu loát và nhanh chóng, bay thẳng về phía chủ nhân gọi nó.

Vẻ mặt của mấy ma pháp kiếm vệ đứng ở bên cạnh Englar mỗi

người một vẻ, Yiye cuối cùng không nhịn được trào phúng.

"Hoàng đế của chúng ta không chế trụ được Thiên La Viêm? Đây là trò đùa sao?"

Câu này nói khá là không khách khi, Englar thì chỉ cắn răng nhìn về phía Nguyệt Thoái, không có cho hắn bất cứ hồi ứng nào.

"Yiye..."

Yameidie vốn định chỉ trách ngôn từ quá giới hạn của hắn, nhưng chuyện Thiên La Viêm thoát vỏ, hắn cũng không biết giải thích thế nào, cuối cùng chỉ mở miệng, sau đó tìm không được lời nào để nói tiếp.

Thiên La Viêm vượt qua nửa chiến trường hệt như có ý thức của mình, sau khi bay vọt đến nơi, chuyện đầu tiên nó làm là thúc giục kiếm âm, lực sát thương đẳng cấp thần khí chuẩn xác nhắm vào đám sĩ binh vây quanh Nguyệt Thoái, giống như không bỏ qua bất cứ một người nào giơ kiếm về phía cậu, sóng âm thậm chí hóa thành thực thể chém qua thân thể bọn họ, sau một chuỗi tiếng kêu thảm, mấy chục người cứ như thế chết thảm ở hiện trường.

Đó giống như là sự trừng trị của vũ khí đối với kẻ địch mạo phạm chủ nhân nó. Sau khi một đám người ngã xuống, kiếm thể của Thiên La Viêm đột nhiên huyễn hóa ra một thân ảnh thiếu nữ bán trong suốt, hình thể nhỏ nhắn mà hư ảo.

Khí linh có diện mạo giống như thiếu nữ loài người mười mấy tuổi khi bay đến trước mặt Nguyệt Thoái, trên khuôn mặt mang theo mấy phần anh khí ấy để lộ ra tâm tình mừng rỡ như điên cùng hỗn loạn, nàng mở rộng hai cánh tay, giống như muốn nghênh đón sự trở về của chủ nhân.

"Englar... Englar! Ngươi còn sống, ta đã biết ngươi sẽ không chết dễ như vậy!"

Kỳ thực cậu đã chết một lần rồi, nhưng bây giờ không cần thiết giải thích cái này.

Nguyệt Thoái với một thân chật vật nở nụ cười với kiếm của cậu, vươn tay ra với nàng giống như trước kia.

"Ta biết ngươi bị kết giới của tà chú trói buộc, nhưng ngươi vẫn đã tới. Bất luận bất cứ lúc nào, chỉ có ngươi sẽ không bỏ rơi ta, chỉ có ngươi sẽ ở bên cạnh ta..."

Đôi tay của Thiên La Viêm nắm lấy bàn tay của cậu, khuôn mặt luôn luôn lãnh khốc của nàng, có lẽ là bởi vì từng trải qua tử biệt, cũng khiếm khi để lộ ra mấy phần tình cảm.

"Ta sẽ không bỏ rơi ngươi, chỉ bởi vì ngươi là chủ nhân duy nhất mà ta thừa nhận trong hàng trăm năm qua. Vì ta đòi lại cái giá của nỗi khuất nhục này từ tên loài người kia, vì ta chém rớt đầu của hắn, khiến hắn hối hận vì trói buộc ta ở bên cạnh hắn --"

Nàng nói đến cuối, âm điệu cũng chuyển sang nghiến răng oán hận, mà Nguyệt Thoái chỉ là lấy nụ cười dịu dàng mang bi thương nhìn nàng.

Đôi tay nắm lấy lòng bàn tay của cậu, cậu không cảm giác được.

Kiếm của cậu bởi vì sự phong ấn trường kỳ của tà chú, diện mạo huyễn hóa ra, bây giờ vậy mà chỉ có thể duy trì huyễn ảnh bán trong suốt.

Đúng lúc làm nổi bật vết thương chi chít của cậu hiện giờ.

"Ta biết rồi. Vậy thì, giúp ta một lần nữa được không? Cho ta mượn lực lượng của ngươi, để tâm thần của chúng ta cộng thông..."

Giống như lần trước.

Giống như trước kia.

Thiên La Viêm gật đầu, không nói nhiều lời, lập tức biến hóa trở lại hình kiếm mỹ lệ.

Tay của cậu nắm lấy chuôi kiếm lơ lửng trước mặt, ở khoảnh cách gần nhìn thân kiếm thon dài bán trong suốt của Thiên La Viêm, giống như có loại cảm giác lực lượng trở về trên người, mà cậu có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Nguyệt Thoái lặng lẽ đứng dậy, giờ phút này sĩ binh của Tây Phương Thành đã mất đi dũng khí tiếp cận cậu, bất luận là bởi vì cuộc đồ sát vừa rồi của Thiên La Viêm, hay là hành vi nhận chủ.

Khi cậu quay đầu một lần nữa nhìn đài chỉ huy của Tây Phương Thành, nụ cười dịu dàng vừa rồi cũng bởi thế ngưng đọng, tâm tình chuyển hóa thành xoáy nước thâm trầm.

Lấy cậu làm trung tâm, không gian trắng đen giống như thị giác bị đảo loạn từng lớp từng lớp một khoách tán ra, bao phủ về phía đài chỉ huy ở hậu phương.

Khi màu sắc xung quanh bị lột bỏ ở trước mặt mọi người, cậu cũng tựa như chúa tể của cái không gian này, không biết là do tác dụng của ma pháp hay là thuật pháp, khiến thân hình của cậu chậm rãi bay lên.

"Ta vẫn luôn nghĩ, vì sao ta lại chất biến..."

Trong lãnh địa méo mó mất màu sắc này, lắng nghe tiếng la hét từ nội tâm mình, cộng với nỗi sợ hãi lộ ra từ mỗi một khuôn mặt xa lạ phía trước, cậu nhoẻn nụ cười.

"Thì ra đây chính là thế giới ngươi để ta nhìn thấy, Narsi."

Chỉ có sắc trắng đen đầy tuyệt vọng.

Chỉ có hình ảnh méo mó không ra hình dạng cùng cảm giác không thể hô hấp.

Người chưa từng mất đi ánh sáng như ngươi, cũng mở mắt nhìn một chút đi?

Trong lúc lãnh địa này khoách tán, trên người của Nguyệt Thoái cũng đã phát sinh dị biến khiến mọi người chấn động.

Thiên La Viêm được cậu nắm trong tay, kim loại chảy ra từ chuôi kiếm lan ra bám lên cánh tay phải của cậu, sau đó giống như là kết hợp triệt để lại với nhau, sinh ra hoa văn trên kiếm, những đường kim loại quấn quanh cánh tay cũng tỏa hào quang băng lãnh.

Thân kiếm giống như là cánh tay kéo dài của cậu.

Cậu nhẹ nhàng vung Thiên La Viêm, bốn đạo "quang huyền" khiến người nghe biến sắc liền chớp mắt hiện ra ở xung quanh thân kiếm, trình hiện hình thái phù văn, xoay tròn quanh kiếm mở rộng ra ngoài.

Khí hóa hoàn mỹ. Lấy Thiên La Viêm cường thịnh lãnh ngạo làm đối tượng, trở thành vật chủ của nó.

Muốn lấy thần khí làm đối tượng tu luyện khí hóa, gần như là chuyện dù trả bằng tính mạng cũng không thể làm được, nhưng bây giờ lại có một người ở trước mặt bọn họ đem chuyện không thể biến thành có thể, đủ biết vì sao mọi người đều không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

"Lấy cái chết để bái lạy đi."

Giơ kiếm quét một cái, đôi mắt một trắng một đen của cậu không mang bất cứ tình cảm nào, lạnh lùng nói tiếp.

"Người từ địa ngục trở về, hoàng đế của các ngươi."

◎Lời bạt của Phạm Thống.

Oé --?

Tôi không phải cố ý muốn ở trong lòng phát ra loại âm thanh quái dị này, cái, cái đó... thế nhưng, thực sự là quá -- quá --

Quá loằng ngoằng đi -- ! Chết tiệt, tôi nhất thời vẫn nghĩ không ra từ hình dung kiểu gì nữa!

Dựa vào năng lực lý giải yếu ớt của tôi... Tóm lại mà nói, Nguyệt Thoái kỳ thực là thiếu đế Lạc Nguyệt và tên thật của cậu ấy là Englar đúng chứ?

Vậy cái người trên đài chỉ huy của Lạc Nguyệt thì lại là aiiiiii!

Hôm nay tôi còn mắng thiếu đế Lạc Nguyệt rất nhiều lần, kết quả là mắng nhầm sang Nguyệt Thoái sao! Là vậy sao? Đây cũng quá cảm thương rồi! Như vậy trong lòng tôi sẽ áy náy lắm!

Vậy rốt cuộc phải làm sao mới có thể mắng cái tên trông rất giống Nguyệt Thoái đã hại chết Lạc Thị kia vậy hả!

Không không, bây giờ đây hình như không phải trọng điểm, đột nhiên biết được chuyện này, tôi vừa kinh ngạc vừa bị đả kích, cảm giác hình như nên nhìn lại những sự việc trước kia, để tìm hiểu lúc trước cậu ấy đã giấu diếm tôi những chuyện gì?

Cậu ấy... cậu ấy trước kia đừng nói là dùng vương huyết để trị liệu cho tôi nhá!

Má ơi! Thật lãng phí! Cực kỳ lãng phí! Nguyệt Thoái sao cậu nỡ! Hơn nữa tôi hôm qua còn bảo cậu lãng phí một lần nữa! May mà cậu từ chối tôi rồi!

May mà một người mặc dù cả đời chỉ có thể được vương huyết hồi sinh một lần, nhưng lại không hạn chế số lần trị liệu!

Bằng không tôi há chẳng phải mất toi rồi sao? Lúc đó muốn khóc cũng chẳng nổi.

Còn nữa! Té ra vương huyết ở trên người Nguyệt Thoái, vậy nghi thức chú nhập vương huyết lúc trước là chúng ta đi vô ích sao?

Cậu ngay từ đầu đã biết sẽ không thành công rồi mà! Cũng không nói cho chúng tôi! Như vậy cảm giác rất âm hiểm đó, chẳng trách cậu lần nào cũng muốn nói nhưng lại thôi, cái gì cũng không dám nói cho chúng tôi, kỳ thực là sợ chúng tôi biết rồi sẽ có cảm giác bị đùa giỡn sau đó trở mặt?

Chẳng qua nếu như cậu thật sự là cái tên thiếu đế quái vật trong tin đồn... Ặc, nếu là Nguyệt Thoái, nói như vậy hình như có chút tổn thương. Nếu như cậu thật sự là cái người mạnh như quái vật trong tin đồn... thôi kệ, tóm lại nếu như cậu thật sự là Englar, vậy cậu quả nhiên mạnh hơn Âm Thị đại nhân sao?

Puhahaha còn muốn tôi luyện đến trình độ cỡ cậu! Thật quá đáng! Cũng không ngẫm xem cường giả đều có một thanh vũ khí vừa uy phong vừa đẹp, ngoài tôi ra còn có ai muốn cây lau hả!

Ờ, Âm Thị đại nhân cũng muốn cây lau, hơn nữa ngài ta cũng không có một thanh vũ khí nào coi được... Nhưng Âm Thị đại nhân cũng là một tay sát đao! Puhahaha giao cho ngài ta có chết không?... Nhưng Nguyệt Thoái từng cầm Puhahaha, Puhahaha cũng không chết, Âm Thị đại nhân cầm rồi nói không chừng cũng không sao?

Mặc kệ! Tình huống bây giờ là thế nào?

Nguyệt Thoái cậu quang minh chính đại bộc lộ thân phận của cậu như vậy, thật sự không có sao chứ? Tương lai cậu phải làm thế nào đây!

Vừa rồi lúc cậu bị vây đánh tôi còn sốt ruột, bây giờ có kiếm tốt ở trong tay... Hi vọng vô cùng? Tôi là nói, phần thắng hẳn là có chín mươi phần trăm trở lên rồi?

Nhưng cho dù cậu thắng rồi, cậu cũng không thể trở về Đông Phương Thành nữa?

Vậy... cậu muốn trở về làm hoàng đế?

Vậy chúng ta...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7 + 2: Chiến Âm Chưa Dứt

"Chúng ta không thể trở về như trước kia, nhưng tôi cũng chỉ là không muốn mất đi một lần nữa." -- Bích Nhu

"Đó là..."

Cho dù cách khá xa, trên đài chỉ huy của Đông Phương Thành, Tịch Anh vẫn cảm thấy kinh ngạc với dị tượng hãi nhân này.

Bọn họ có thuật pháp nhiếp tượng để dùng, nhưng cho dù không có sử dụng thuật pháp tiện lợi này, khu vực huyễn tượng quy mô lớn như vậy, bọn họ cũng không thể không nhìn thấy.

"Hình như là lãnh vực đặc thù được nhu hợp bởi thuật pháp, ma pháp cùng tà chú... năng lực chất biến sao?"

Lăng Thị sau khi nghiên cứu sơ đã cho ra phán đoán như vậy. Năng lực chất biến của cư dân tân sinh, từ trước tới nay vẫn luôn khó có thể phân tích tìm hiểu nguyên lý, cái năng lực lãnh vực này thoạt nhìn có chút hóc búa, nếu như tương lai muốn đối đầu, chỉ sợ rất phiền.

"Vậy mà có thể tu thành khí hóa Thiên La Viêm..."

Tịch Anh nhìn chằm chằm vào bóng dáng trong không trung của Nguyệt Thoái, mang giọng điệu có chút thua thiệt lẩm nhẩm một câu này.

Lăng Thị và Vi Thị đều không có tiếp lời, bởi vì cũng không cần như vậy.

Phạm Thống cảm thấy không cần dùng gương soi cũng có thể biết sắc mặt bây giờ của mình rất khó coi.

Có lẽ bắt đầu từ khi Nguyệt Thoái xuất hiện, sắc mặt của hắn đã khó coi rồi. Bạn tốt đột nhiên biến thành hoàng đế Tây Phương Thành, mặc dù chênh lệch có hơi lớn, nhưng vẫn không tính là quá quan trọng, điều hắn thật sự để ý là chuyện khác.

Như là hắn chỉ có thể ở đây nhìn, không giúp gì được cho cậu, ngay cả vượt qua đám sĩ binh Đông Phương Thành này để đến bên cạnh cậu cũng làm không được.

Khi nhìn thấy cậu bị vây đánh và bị thương, Phạm Thống cũng không hiểu là chuyện làm sao. Ở trong nhận biết của hắn, Nguyệt Thoái đáng lẽ không có chuyện không địch lại những kẻ mang giai cấp chỉ bạc thậm chí là chỉ đồng kia.

Thiếu đế Lạc Nguyệt thế nhưng là ba đường chỉ vàng, không phải sao?

Nhưng hắn không có cách nào, bảo Puhahaha giúp đỡ, Puhahaha cũng không ngó ngàng hắn, chỉ lo ngủ, mà chờ đến khi Nguyệt Thoái gọi Thiên La Viêm tới, thực hành thị giới trắng đen cùng khí hóa, Phạm Thống liền cảm thấy sắc mặt mình nhất định càng khó coi.

Cái lãnh vực méo mó chỉ có màu trắng đen đó, hắn đã từng thấy. Cảm giác khi ở trong lãnh vực đó đơn giản là đau không muốn sống, giống như mọi ấm áp và vui vẻ trong cuộc sống đều bị cướp đi, chỉ còn lại tuyệt vọng và thống khổ.

Lãnh vực là do nội tâm của Nguyệt Thoái tạo thành.

Vậy thì, bản thân cậu đã chịu đựng nỗi đau đớn thế nào mới có thể từ trong lòng lan ra nỗi tuyệt vọng như vậy?

Sự "trống rỗng" mà Nguyệt Thoái thỉnh thoảng biểu lộ ra, là sự

cách ly được thiết lập để bảo vệ chính mình sao?

Phạm Thống không muốn tùy tiện suy đoán, nhưng khi lần nữa nhìn thấy cậu thi triển cái lãnh vực này, từ góc độ đứng ngoài quan sát, hắn lại cảm thấy lòng rất đau.

Dường như là bởi vì ép buộc mình đừng khóc, mới bóp méo thành thế giới như vậy.

Hắn biết tình cảm tiêu cực đang ăn mòn cậu, nhưng hắn vẫn không thể làm gì cho cậu.

Hắn vì khoảng cách hiện thực giữa bọn họ mà cảm thấy bất lực, nhưng hắn không hi vọng Nguyệt Thoái từ nay cách xa đến vị trí mà hắn không thể đạt tới được.

Hắn không thích thứ cảm giác giống như sắp mất đi một người bạn này.

Hắn không thích.

Sau khi nhìn thấy Nguyệt Thoái trực tiếp thúc đẩy cả bốn dây của Thiên La Viêm, Narsi tức thì biến sắc, chuyển sang những ma pháp kiếm vệ bên cạnh.

"Dựng hộ trận!"

Năm ma pháp kiếm vệ của Tây Phương Thành có thể liên hợp dựng lên một cái vòng bảo hộ bất khả xâm phạm, đây vốn là kỹ pháp vì để bảo vệ hoàng đế mà được nghiên cứu ra, chỉ là bây giờ thiếu Toản Thạch kiếm vệ, Mai Hoa Kiếm Vệ thì lại là vì gom cho đủ số mà lâm thời chọn ra, chỉ sợ vẫn chưa luyện tốt, hiệu quả của vòng bảo hộ có thể phát huy được bao nhiêu, thực sự đáng lo.

Tình huống đã thế rồi, mà Yiye còn hừ lạnh một tiếng không nghe lệnh.

"Ta không biết các ngươi người nào là thật, ta cũng không biết trò khôi hài này ở đâu ra, nhưng ta không muốn tháp tùng nữa, các ngươi tự xem mà làm đi."

Nói xong, còn không chờ Yameidie gọi hắn lại, hắn đã tự nhảy xuống đài rời khỏi rồi.

"Thật là, sao lại thế này..."

"Mặc kệ hắn đi."

Narsi cũng không có bởi vì Yiye rời khỏi mà dao động, yêu cầu ba kiếm vệ còn lại tiến hành việc bố trận.

Khi bọn họ vừa mới dựng vòng bảo hộ ở trước đài chỉ huy, chiến âm từ tứ huyền của Thiên La Viêm đã va chạm chính diện với vòng bảo hộ.

Sóng âm dưới trạng thái tứ huyền là được kết hợp ánh sáng phệ hồn, chỉ cần bị quét trúng, chính là tai nạn không thể cứu vãn, cho dù không phải thương trí mạng, nhưng đả thương tới linh hồn, sẽ xuất hiện hậu di chứng như thế nào thì cũng không thể đoán trước được.

Mà sóng âm khi trực tiếp va chạm với vòng bảo hộ thì cường đại hơn tưởng tượng nhiều, chỉ bằng chống đỡ của ba ma pháp kiếm vệ, hiển nhiên vẫn hết sức nguy hiểm, Mai Hoa kiếm vệ thực lực không bằng hai người kia, sau khi chịu một kích này, sắc mặt tức thì trở nên tái nhợt.

Sau khi phán đoán vòng bảo hộ không thể cầm cự lâu, Narsi lần nữa hạ lệnh công kích.

"Công kích hắn! Đây là quân lệnh!"

Nếu nói mới đầu mọi người đều không có hoài nghi đối với thân phận thiếu đế của Narsi, vậy thì sau khi Nguyệt Thoái lấy

được Thiên La Viêm, trong lòng mỗi một người bên Tây Phương Thành, chỉ sợ đều đã xuất hiện dao động.

Chỉ là thân mặc y phục của thiếu đế, lấy thân phận thiếu đế chỉ huy quân đội, chung cuộc vẫn là cái người trên đài cao kia.

Những ma pháp kiếm vệ đều không đứng ra trở giáo rồi, điều bọn họ có thể làm, hình như cũng chỉ có tiếp tục tin tưởng thiếu đế trên đài kia, nghe mệnh lệnh từ hắn.

Cho dù bọn họ đang đau đớn ở trong không gian méo mó mà Nguyệt Thoái tạo ra, cũng phải dùng mọi thủ đoạn công kích, đánh rơi thiếu niên tựa như tử thần trên không trung.

"Có gan giơ vũ khí về phía vua của các ngươi, thì phải chịu hậu quả khi làm như thế."

Sau khi Nguyệt Thoái vung kiếm phá tan vài ma pháp phát động về phía cậu, lạnh lùng lên tiếng.

"Thiên La Viêm vẫn không thể tính là một chứng minh, vậy thì, nếu người ở đây chết sạch toàn bộ, phải chăng có thể chứng minh điều gì đó?"

De dọa minh hiển như vậy, hình như không phải nói đùa, những sĩ binh bởi vì nỗi sợ hãi trong lòng cùng sự không thoải mái về mặt sinh lý, gần như muốn bỏ vũ khí đầu hàng, nhưng mà quân lệnh làm trọng, vi phản quân lệnh, vẫn sẽ không có kết cục tốt.

"Nếu muốn ngăn chặn trước mặt ta, kiếm của ta cho dù lần nữa nhiễm lên máu tươi của mấy vạn người, thì có hề gì?"

Mắt thấy Nguyệt Thoái giơ kiếm lên, mục tiêu hình như chuyển sang quân đội phía dưới, dưới ảnh hưởng của ý thức cầu sinh, sĩ binh Tây Phương Thành điên cuồng công kích, chỉ mong có thể giành được tiên cơ trước khi một kiếm trí mạng kia quét xuống, khiến cậu không thể tiếp tục chiến đấu.

Dưới trạng thái khí hóa, tất nhiên uy lực của vũ khí có thể phát huy lớn nhất, nhưng lực khí tiêu hao cũng hết sức kinh người, lấy thân thể vừa mới tiến hành thuật hồi sinh của cậu để thao túng, thời gian có thể chiến đấu đã hết sức có hạn.

Cho nên, cậu cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở trên những sĩ binh này. Mục tiêu của cậu là Narsi.

Chỉ có Narsi.

Để hắn trả giá cho sai lầm mà hắn đã phạm.

Ngay tại đây giết chết hắn, đừng tránh né đối mặt nữa.

Nhưng mà, cậu tiêu trừ chiến ý đối với quần người này, không đại biểu sĩ binh sẽ ngừng công kích. Những công kích ma pháp nối tiếp nhau không dứt khiến cậu phát bực, mà cách dùng công kích thay thế phòng ngự của cậu thì lại khiến thương trên người cậu nhiều thêm mấy chỗ.

Nguyệt Thoái lần nữa thúc đẩy Thiên La Viêm, từ xa đem sóng âm mật độ cao đánh về phía tường bảo vệ trước đài chỉ huy.

Nghe thấy tiếng va chạm của sóng âm với tường bảo vệ, nhìn thấy thân thể ba ma pháp kiếm vệ đang chống giữ vòng bảo hộ bị lung lay, nhưng Narsi vẫn không hề sợ hãi mà nhìn cậu.

Cho dù là ở lúc này, cho dù biết vòng bảo hộ không thể bảo vệ hắn được bao lâu, lúc hắn nhìn cậu, môi vẫn mang nụ cười lạnh.

Dường như chết dưới kiếm của cậu ở ngay đây cũng không có gì to tát.

Dường như trong lòng hắn kỳ thực cũng đang chờ mong khoảnh khắc vòng bảo hộ vỡ nát.

Không nên là như vậy.

Cậu cảm thấy nỗi căm hận trong lòng mình đang bốc cháy hừng hực, cho dù khoách tán lãnh vực trắng đen như vậy ra ngoài, vẫn không tìm được nơi trút giận.

Lại có thêm một đợt công kích ma pháp từ phía dưới, lần này là ma pháp cỡ lớn do liên hợp phóng ra, nhưng cậu vẫn giống như không hay biết.

Cậu chỉ muốn di chuyển về phía đài chỉ huy, nhìn rõ vẻ mặt của Narsi ở khoảng cách gần.

Muốn vung kiếm nếm được máu tươi của hắn một cách chân thực rõ ràng, mà không phải hủy diệt hắn từ xa.

Cho nên, khi hỏa luân bốc cháy ngọn lửa màu trắng được phóng thích từ trong lãnh vực kia tập kích sau lưng cậu, cậu cũng mặc kệ, chỉ lo chuyển đưa lực lượng để phá hoại vòng bảo hộ.

"Englar!"

Trong lúc ngẩn ngơ, cậu bởi vì nghe thấy một âm thanh quen thuộc gọi cái tên trước đây của cậu, mà quay đầu lại.

Người bay đến không trung tiếp cận cậu, đánh tan một kích kia cho cậu, là Bích Nhu.

Cho dù uy lực của hỏa luân kia rất cường đại, nhưng sau khi chạm lên thân thể của Bích Nhu, liền biến mất trong vô hình giống như bị phân giải.

Bởi vì cậu biết hiện tượng như vậy sẽ xuất hiện, cho nên khi Bích Nhu đỡ cú công kích ma pháp kia cho cậu, cậu cũng không có bởi thế mà kinh hoảng thất thố.

Mặc dù hiện giờ đang trong lúc khởi động năng lực chất biến, Bích Nhu mà cậu nhìn thấy, cùng với thần tình cấp thiết của cô đều là hình ảnh bồng bềnh màu trắng đen, nhưng cậu vẫn mỉm

cười.

Nụ cười giống như khi nhìn thấy Thiên La Viêm tới vì cậu.

"Aifrol..."

Cậu khe khẽ gọi ra tên hộ thể của cậu.

Pháp y mà cậu chưa từng mặc một lần.

"Englar, ta..."

Đối mặt với cậu, nhìn nụ cười của cậu, Bích Nhu giống như sắp bật khóc tới nơi, không biết nên nói cái gì.

Vì sao mãi mà không có nhận ra đây?

Bởi vì chưa từng nhìn thấy khuôn mặt của cậu? Bởi vì sau khi cậu trở thành cư dân tân sinh thì khí tức xuất hiện một ít thay đổi? Bởi vì chưa từng nghĩ tới cậu sẽ xuất hiện ở đây?

Hay là bởi vì, không đủ quan tâm?

"Ta đã mấy lần nghĩ rằng, nếu như lúc ấy có ngươi ở đó, ta có phải là sẽ không chết nhỉ..."

Đối với vấn đề khi thiếu niên hờ hững hỏi ra, Bích Nhu hoàn toàn tìm không được lời đáp lại.

Thân là hộ thể của cậu, lúc cậu cần cô nhất, cô luôn không ở bên cạnh cậu.

Sau khi biết cậu đã không còn nữa, liền tự rời khỏi Tây Phương Thành, thậm chí không muốn truy cứu nguyên nhân hậu quả của sự tình.

Cho dù trong lòng thoáng cảm thấy không ổn, nhưng vẫn là trải qua sinh hoạt tự do vui vẻ của mình như thường.

Giống như trước kia.

Cái lúc mà gần như không vào trong cung thăm hỏi, chỉ lo ở bên ngoài lấy thân phận "Nguyệt Bích Nhu" này để sinh hoạt...

"Ta tưởng rằng ngươi đã bỏ rơi ta rồi, may mà đây không phải là thật, đúng chứ?"

Sau khi Nguyệt Thoái nói xong câu này bằng giọng êm dịu, lập tức chuyển sang lãnh liệt.

"Nhưng ngươi bây giờ tới đây làm gì? Về đi, ta không cần ngươi, đây là cuộc chiến của ta, không có chút liên quan nào tới ngươi."

Nghe thấy Nguyệt Thoái đuổi mình đi, Bích Nhu cuối cùng cũng tìm lại được năng lực nói chuyện, kích động hét lên.

"Ta là hộ giáp của ngươi! Ta cũng muốn sóng vai chiến đấu với ngươi, bảo vệ ngươi nữa! Ta không biết vì sao lần nào cũng bỏ lỡ, lúc ta biết thì tất cả đã kết thúc rồi, vì sao ngươi không gọi ta... Vì sao ngươi không cần ta?"

Nguyệt Thoái vẫn chưa trả lời câu nói của cô, Thiên La Viêm đang bám trên người cậu liền hóa ra hình nửa thân trên, giận dữ trách mắng cô.

"Ngươi có tư cách gì nói như vậy? Ngươi vì sao không thể ở bên cạnh người từng phút từng giây? Trận chiến tranh năm năm trước, ngươi đang ở đâu? Lúc người bị giết chết, ngươi lại đang ở đâu!"

"Ta..."

Phen truy hỏi này của Thiên La Viêm, lại lần nữa khiến sắc mặt Bích Nhu tái nhợt, không biết trả lời thế nào.

Mà lúc này, Nguyệt Thoái đột nhiên ôm ngực, mặt lộ vẻ đau đớn, tứ đạo quang huyền vốn xoay quanh thân kiếm Thiên La Viêm cũng biến mất trong chớp mắt, thậm chí có loại cảm giác bài xích khi sắp giải trừ khí hóa, hình như thân thể đã đến cực hạn.

"Englar!"

Nhìn thấy tình huống này, Bích Nhu kinh hoảng tiến lên đỡ cậu, lại bị cậu giơ tay đẩy ra, hiển nhiên không muốn bất cứ sự trợ giúp nào từ cô.

"Đừng cố cầm cự nữa, thân thể của ngươi..."

"Người không phải muốn ngươi lùi xuống sao? Cút ra!"

Thiên La Viêm trừng mắt giận dữ nhìn Bích Nhu, cho dù Bích Nhu là đến giúp đỡ, nàng vẫn đầy địch ý với cô.

"Tôn nghiêm hoàng đế chúng ta không thể bị khinh miệt, nên giết sạch những kẻ gây trở ngại!"

"Nhưng cậu ấy vừa mới hồi sinh cho người khác, tình trạng thân thể bây giờ căn bản không thể tiếp tục chiến đấu! Chẳng lẽ ngươi muốn hủy hoại cậu ấy sao?"

Bích Nhu sốt ruột nói ra câu này, cuối cùng cũng khiến Thiên La Viêm sửng sốt, nhưng mà, người bác bỏ cô lần này là Nguyệt Thoái.

"Ý thức của ta muốn ta chiến đấu. Chỉ cần có thể giết hắn, cho dù chết lần nữa cũng không hề gì..."

Cậu vừa nói, vừa lau đi máu tươi tràn ra khóe môi, lần nữa nhìn Narsi ở đài chỉ huy, sau đó thúc đẩy Thiên La Viêm.

Nhất huyền.

"Đừng mà! Đừng miễn cưỡng bản thân nữa, Englar --"

Cậu giống như không nghe thấy âm thanh gần như tiếng gào khóc của Bích Nhu, vẫn kiên trì đưa lực lượng ép vào trong kiếm.

Nhị huyền.

Thiên La Viêm giống như quyết định tuân theo ý chí của cậu, thân ảnh huyễn hóa ra đã biến mất, hấp thu sức mạnh thuật pháp từ Nguyệt Thoái đưa tới, phát huy ra mọi hiệu quả mà cậu cần.

Tam huyền.

"Dừng lại! Dừng lại, Nguyệt Thoái!"

Ngay lúc Bích Nhu gọi ra tên hiện giờ của cậu, động tác của Nguyệt Thoái cứng đờ.

"Nguyệt Thoái!"

Hình như đã từng, cậu cũng ở trong lãnh vực tuyệt vọng giống thế này nghe thấy một tiếng gào thét muốn ngăn cản cậu.

"Sẽ không xảy ra nữa."

Hình như cậu từng hứa như vậy với người nào đó.

Sẽ không xảy ra cái gì đây?

"Nhưng tôi nghĩ, đời người có thể có một cơ hội nhớ được giáo huấn trước kia để bắt đầu lại, vẫn là một chuyện rất tuyệt vời đi."

"Cứ chọn con đường khiến mình hạnh phúc vui vẻ hơn là được rồi mà, đây là chuyện quan trọng nhất."

Cậu biết mình không thể bắt đầu lại từ đầu. Vậy vì sao phải nhớ tới đây?

Làm thế này kỳ thực không thể khiến mình vui vẻ hạnh phúc. Chỉ bởi vì bất luận con đường nào cũng khiến cậu cười không nổi.

Toàn thân từ trên xuống dưới đều đau quá. Một thứ đau đớn tê dại.

Không phải, không phải chỉ cần giết cái người đó, thì cái gì cũng không sao cả.

Không phải.

Không phải...

Phạm Thống...

Tâm tư hỗn loạn đến gần như sụp đổ bị đứt đoạn ở đây, cậu cảm thấy mình giống như đã đứt mối dây liên kết với thân thể, mọi lực lượng phóng thích ra đồng thời đình chỉ và tan rã, lãnh vực chất biến bốc hơi biến mất trong thoáng chốc, kiếm kết hợp ở trên cánh tay cũng đột ngột mất đi chỗ bám, sau khi tách khỏi thân thể của cậu rồi rơi xuống.

"Engla --"

Khi Bích Nhu la hoảng muốn đón lấy cậu, trong thời gian mấy giây thoáng cái đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Giống như là nhắm chuẩn lúc cậu kiệt sức không còn biết gì nữa, bóng dáng tiếp cận một cách nhanh chóng của Ojisa đầu tiên là nhằm vào Thiên La Viêm, chỉ thấy sợi tơ màu đen từ tay hắn phóng ra, giống như nguyền rủa chẳng lành chuẩn xác quấn quanh thân kiếm của Thiên La Viêm, cố hoàn thành phong ấn bất chấp kiếm thể vùng vẫy kịch liệt, khiến cho Thiên La Viêm lại đánh mất tự do vừa mới có được, rơi vào trong tay hắn.

Mà Bích Nhu khi bay về phía Nguyệt Thoái đang rơi xuống, thì bị công kích trước khi chạm được vào cậu.

Một lưới điện phù chú đơn giản dưới tình huống không báo trước buộc cô phải rụt tay lại tự vệ, khi hồi thần lại, Lăng Thị với

vẻ mặt vô biểu tình đã cướp được người vào tay, đồng thời lấy phù chú dịch chuyển về đài chỉ huy của Đông Phương Thành.

Sau khi đưa Nguyệt Thoái đang hôn mê đến trước mặt Tịch Anh, Lăng Thị nhàn nhạt hỏi phương thức xử trí.

"Mang về Thần Vương Điện sao? Anh."

Tịch Anh gật đầu, đồng thời cũng đứng lên.

"Rút binh. Nếu đã có được con tin cần thiết rồi, thì xem tiếp theo nên lợi dụng thế nào đi."

Mắt thấy sự tình biến thành như vậy, Bích Nhu mặc dù sốt ruột, nhưng cũng không có cách nào, Ojisa sau khi chế phục được Thiên La Viêm hình như muốn tiếp tục đối phó nàng, bởi vì tự biết không địch lại, nàng chỉ có lựa chọn ẩn giấu thân hình trốn tránh.

Đông Phương Thành đã ban bố lệnh rút binh, nhưng Âm Thị vừa rồi mới đưa Bích Nhu qua, đang đứng lẫn trong những sĩ binh, vẫn ngơ ngác nhìn không trung nơi bóng dáng cô biến mất, dường như có chút khó có thể tin đối với hết thảy.

"Aif...rol?"

◎Lời bạt của Phạm Thống.

Nguyệt Nguyệt Nguyệt Nguyệt Nguyệt Nguyệt Thoái!

Nguyệt Thoái bị bắt đi rồi! Không phải có kiếm trong tay là có hi vọng vô cùng, là đã thắng chắc sao? Sao lại đột nhiên lật ngược trúng tên té ngựa kiếm gãy người mất rồi vậy! A, không đúng! Kiếm chưa gãy, người cũng chưa mất, nhưng cũng đã bị bắt giữ làm tù binh rồi! Là như vậy không sai chứ?

Nếu như mở sòng đánh cuộc, nhà cái nhất định lời to! Không đúng -- bạn bè rơi vào nguy cơ, tôi làm sao vẫn còn nghĩ mấy thứ

linh tinh này!

Lăng Thị đại nhân ngài trợ Trụ vi ngược! Đừng làm chó săn của nữ vương bệ hạ giống Vi Thị đại nhân chứ! Mọi người tốt xấu gì cũng từng quen biết nhau một hồi, ngài cứ bỏ qua cho Nguyệt Thoái đi!

Vì sao là bị Đông Phương Thành bắt đi, thiếu đế Lạc Nguyệt bị Đông Phương Thành bắt làm tù binh, còn có chuyện tệ hơn thế này không? Nếu như là người bên Lạc Nguyệt bắt đi thì thôi... Không, không đúng, tên thiếu đế giả kia cũng không biết sẽ làm gì cậu ấy, hình như bị bên nào bắt đi cũng tệ như nhau mà!

Nữ vương bệ hạ ngài bắt cậu ấy để làm gì? Vắt chút vương huyết rồi đem đi đàm phán với Lạc Nguyệt, lợi dụng người triệt để? Người sỉ nhục ngài ở nghi thức đâu phải cậu ấy! Có thể giơ cao đánh khẽ thủ hạ lưu tình không? Nguyệt Thoái cậu ấy chỉ là một đứa trẻ thiện lương --

A... chẳng qua năm năm trước ba mươi vạn người kia là do cậu ấy giết.

Thôi xong, dưới so sánh, mối thù này hình như càng lớn?

Chắc không phải muốn cậu ấy trả giá, lấy mạng đền bù chứ?

Làm sao đây -- rốt cuộc làm sao đây --

Nói đến, hồi đó đoán cậu ấy đời trước là thiếu gia nhà giàu, kết quả thật không phải giàu bình thường, chẳng trách biết được rất nhiều tri thức của thế giới này, tôi đã nói không giống như là soạn bài trước mà...

Chẳng qua, thân là hoàng đế, vừa lại có thực lực mạnh như vậy, vì sao lại bị giết đây?

Cậu ấy hình như từng nói, người giết cậu ấy là người cậu ấy

từng thích... Chắc không phải chính là tên thiếu đế giả kia chứ!

Đây là ân oán tình thù phức tạp gì vậy, có thể đừng đáng sợ như thế không?

Bích Nhu vậy mà không phải con người thì thôi... Vì sao tôi cảm thấy quan hệ của cậu với kiếm và hộ giáp của cậu đều rất ái muội? Cậu vì sao quan hệ với người nào cũng phức tạp như thế, như vậy làm tôi rối lắm đấy, đầu cũng sắp nổ tung rồi!

Tóm lại, không thể cứ mặc kệ như vậy, tôi có thể tìm ai thương lượng?

Chắc không phải chỉ có Puhahaha nhé?

Ôi ôi ôi ôi... đây thật là quá tàn khốc, nếu chỉ có mỗi Puhahaha để thương lượng, Nguyệt Thoái chẳng phải bằng với hết cứu rồi sao? Chỉ dựa vào một mình tôi rốt cuộc có thể làm gì?

Nếu tôi đem Puhahaha thế chấp cho Âm Thị đại nhân, ngài ta liệu có chịu giúp tôi mang Nguyệt Thoái ra?

Nhưng, nhưng như vậy Puhahah thì lại quá đáng thương rồi... Tôi ngay cả vật phẩm có giá để mua chuộc người cũng không có mấy cái, thì ra cuộc sống của tôi ở Đông Phương Thành thất bại như vậy sao?

A! Suýt nữa vì thân phận của Nguyệt Thoái xung kích làm cho quên chuyện của Lạc Thị! Lạc Thị rốt cuộc thế nào rồi!

Còn có Chu Sa mà lần nào cũng bị tôi vô thức quên béng! Cho dù rút binh về, dù sao cũng không cùng đội, sĩ binh tiền trận phải tập trung huấn luyện, chúng tôi cũng không nhìn thấy mặt nhau...

Sự việc rốt cuộc sẽ ra sao? Suy nghĩ của đại nhân vật như thế nào tôi đoán không ra!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7 + 3: Chất Nghi

"Yiye! Bác trai muốn ngươi làm ma pháp kiếm vệ cho tốt, ngươi không thể bỏ!" -- Yameidie

"Lạ ghê, thiếu đế cũng có thể đổi người, ma pháp kiếm vệ vì sao không được?" -- Yiye

"Nhất định là bởi vì tìm không được gã nam thành niên nào vừa lùn vừa mặt baby như thế kia làm thế thân." -- Phạm Thống

Đàm phán tuyên chiến chính thức thất bại, bởi vì sự xuất hiện của Nguyệt Thoái, Tây Phương Thành có thể nói là thất vọng chán nản, cục diện đại loạn, cho nên, khi Đông Phương Thành tuyên bố rút binh, bọn họ cũng quyết định rút lui, dù sao với tình huống hiện trường thì thực sự không còn hơi sức để truy kích, hơn nữa, bọn họ còn có rất nhiều vấn đề cần xử lý.

Tin đồn thiếu đế thật giả lan truyền trong quân, cho dù hạ lệnh giữ kín, dưới tình huống nhiều người ở hiện trường nhìn thấy như thế, còn rất có khả năng truyền về trong thành, để cho mọi người biết.

Tin đồn là một chuyện, lòng người hoang mang thì là chuyện khác, chỉ cần vẫn chưa kích động đến mức nhân dân nổi lên nghi vấn phản kháng, thì vẫn còn tạm thời không cần đối mặt.

Nhưng cho dù gạt vấn đề dân chúng sang bên cạnh, Narsi cũng không thể hoàn toàn tránh né những dò hỏi về vấn đề thân phận.

Bởi vì đây là nghi vấn đến từ ma pháp kiếm vệ.

◊◊◊◊

Vườn hoa trên không phía sau cung San Siro, bình thường là nơi không có mấy ai tới đó.

Cũng chính vì như vậy, cái chỗ có thể ngăn chặn người không liên quan lẻn vào hoặc nghe lén này mới được chọn làm địa điểm cho bọn họ đàm thoại.

Bởi vì ở đây là chỗ cao nhất của cung San Siro, gió thổi qua cũng bởi thế mà hơi lớn, nhưng tiếng gió vẫn không đến mức gây trở ngại cho cuộc nói chuyện.

Ojisa thì đứng ở bên cạnh hắn. Narsi nhìn hai ma pháp kiếm vệ đứng ở trước mắt, thần tình khá lãnh đạm.

Ojisa rất rõ nội tình của Narsi, ngay từ đầu đã lựa chọn đứng ở bên hắn rồi, cho nên tự nhiên sẽ không cần hắn nói rõ cái gì, Mai Hoa kiếm vệ mới được chọn ra chỉ là tạm thời gom cho đủ số, không có tư cách gặp hắn, Toản Thạch kiếm vệ vừa lại không ở trong thành, cho nên, sau khi trở về, người yêu cầu hắn giải thích rõ thì chỉ có Quỷ Bài kiếm vệ với Hồng Tâm kiếm vệ thôi.

Chính xác mà nói, Yiye là "yêu cầu" hắn giải thích, Yameidie thì "hi vọng" hắn có thể nói rõ ràng một chút, thái độ của hai người không giống nhau lắm.

Nhưng đối với hắn mà nói, sự tình là như nhau.

"Ta không cảm thấy ta có nghĩa vụ khai báo chuyện gì với các ngươi."

Thái độ ban đầu của Narsi đã rất cứng rắn, giống như hắn không có một tí chột dạ hay đuối lý nào, hành vi cũng không có chỗ khả nghi.

"Xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu như ngươi không lấy ra

được bất cứ chứng cứ nào chứng minh mình là bản tôn, bọn ta sẽ không tin ngươi."

Giọng điệu của Yiye cũng chẳng được tốt cho mấy, tỏ rõ nếu không có một cái đáp án có thể khiến hắn hài lòng, hắn sẽ trở mặt từ đây -- mặc dù, hắn đích xác đã ở chiến trường từ chối hợp tác một lần rồi.

"Bệ hạ, chúng tôi không phải thật sự hoài nghi ngài, chỉ là có phần nghi hoặc đối với chuyện trên chiến trường, chúng tôi chỉ là hi vọng ngài có thể tiêu trừ nghi lự của chúng tôi..."

Thần tình Yameidie mang mấy phần khủng hoảng và áy náy, hình như cảm thấy mình đề xuất loại yêu cầu này thì rất đáng chết, dù sao đây cũng là đang chất vấn thiếu đế mà hắn trước nay một lòng trung thành, hắn cảm thấy làm như vậy rất không nên.

Chỉ là, Thiên La Viêm lý ra là bội kiếm của thiếu đế lại bay ra ngoài trước mặt bọn họ, gọi cái tên Englar này với một thiếu niên khác, đây là sự thật khỏi cần tranh cãi.

Đây khiến cho bọn họ không thể tiếp tục tin tưởng vô điều kiện người trước mắt.

"Yêu cầu của bọn ta rất đơn giản, tìm một người chết tới, tìm không được ta đi giết một kẻ cũng được."

Yiye nói cứ như là một chuyện không thể nào đơn giản hơn.

"Hồi sinh người đó, dùng vương huyết của ngươi cứu sống, ta sẽ tin ngươi là thật."

Kỳ thực trong lòng Yiye căn bản đã cảm thấy đối phương làm không được. Từ khi chính thức nhìn thấy vị thiếu đế này tới bây giờ, hắn đã tích lũy quá nhiều bất mãn.

Chuyện trên chiến trường hôm nay cũng khiến hắn rất không

vui. Việc lấy vương tử của Đông Phương Thành ra làm huyết tế, hắn trước đó không hề nghe nói đến. Đầu tiên không nói xử quyết một thiếu niên không có lực kháng cự có chấp nhận được hay không, trước khai chiến đã kích lên lòng thù hận và phẫn nộ của kẻ địch, bất luận nhìn làm sao cũng là hành động không khôn ngoan.

Hoàng đế muốn độc đoán độc hành, không thương lượng với bộ hạ, hắn không có ý kiến, chỉ cần làm ra quyết định chính xác.

Nhưng mà mỗi khi hắn hành động ngông cuồng gần như đều khiến Tây Phương Thành rơi vào cảnh nguy hiểm. Từ hành động nhổ lông gà vô lý, phá hoại nghi thức chú nhập vương huyết, đến đàm phán khai chiến lần này.

Có trận để đánh, không cần duy trì hòa bình giả tạo nữa đối với Yiye mà nói là chuyện tốt, mà diễn văn khai chiến tuyên bố Đông Phương Thành phá hoại nghi thức, cũng chỉ là một loại thủ đoạn chính trị, vẫn ở trong phạm vi hắn có thể chấp nhận, nhưng hắn không hi vọng bị quản chế bởi một hoàng đế không lý tính, thậm chí cuối cùng đưa đến con đường thất bại.

Thà lưỡng bại câu thương, cũng không muốn đánh thua trận.

Vấn đề Thiên La Viêm thuộc về ai tất nhiên cũng cần quan tâm, nhưng đó không phải trọng điểm lớn nhất.

Trọng điểm lớn nhất nằm ở vương huyết. Chỗ dựa để kéo dài mệnh mạch hai quốc, cũng là nguyên nhân hoàng đế có thể giữ được vị trí cao như vậy.

Điều Yiye cần chứng minh không phải là Thiên La Viêm có thuộc về hắn hay không, hắn có thể, cũng không cần là cái người năm năm trước ngăn cản đại quân Đông Phương Thành.

Chỉ cần hắn có vương huyết, hắn chính là thiếu đế Englar của

Tây Phương Thành, chuyện năm năm trước có thể giải thích là hành động của thế thân, đó đều không sao cả.

Chỉ cần hắn có vương huyết.

"Ma pháp kiếm vệ có tư cách hạ lệnh với hoàng đế? Tây Phương Thành có chế độ như vậy?"

Narsi hiển nhiên không hề có ý phối hợp, biểu tình của hắn biểu hiện đầy đủ sự khinh thường của hắn.

"Ngươi có thể không làm, chỉ chẳng qua sẽ lập tức mất đi hai ma pháp kiếm vệ thôi."

Lời nói của Yiye có mùi uy hiếp. Hắn sở dĩ hoài nghi cái người này không có vương huyết, lúc trước hắn cố ý phá hoại nghi thức chú nhập vương huyết cũng là một trong những nguyên nhân.

Cộng thêm từ khi hắn chính thức lộ diện tới nay, chưa từng thi hành trị liệu và hồi sinh bằng vương huyết, cho rằng hắn không có vương huyết, là suy đoán hết sức hợp lý.

"Các ngươi nên tin tưởng bệ hạ."

Ojisa luôn luôn ít nói lúc này lại nói một câu như vậy, chẳng qua, Yiye đương nhiên là không chịu lép vế.

"Nguyên nhân ngươi tin tưởng hắn như thế là cái gì?"

Ojisa không có trả lời vấn đề của hắn, hình như cũng không muốn mở miệng nữa.

"Không có người nào phải tin ngươi bằng được, "bệ hạ"."

Yiye đặc biệt nhấn mạnh xưng hô, giống như cũng tăng thêm mấy phần trào phúng.

Narsi sau khi trầm mặc mấy giây, vô vị mà cười.

"Muốn ta lấy ra chứng minh, ta có phải cũng nên bởi vì cử chỉ vô lễ này mà đòi một vài cái giá cần có?"

Yiye nhíu mày, Yameidie vẫn là tỏ ra bất an, Narsi tiếp tục nói.

"Trong các ngươi ai cũng được..."

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng chỉ hướng lỗ hổng ở hàng rào vườn hoa.

"Bây giờ, từ đây, nhảy xuống. Hiến dâng sự trung thành của ngươi. Nếu như ngươi chết rồi, ta sẽ dùng vương huyết cứu ngươi."

Nghe thấy yêu cầu hoang đường này, Yiye trợn lớn mắt, Yameidie cũng ngây ngẩn.

"Đùa cái gì vậy! Ai sẽ đáp ứng thứ điều kiện này!"

"Làm không được thì không có tư cách yêu cầu ta. Từ đây nhảy xuống để đòi một cái chân tướng, hai vị đều không có dũng khí đó sao?"

"Hoàng đế không nên yêu cầu thần tử của mình đi chết."

Trong mắt của Yiye bốc cháy lửa giận, sự căm ghét đối với người này lại tăng lên một tầng.

Lấy độ cao của vườn hoa trên không, nếu như không thi thố bất cứ bảo hộ nào, thì sẽ té chết thật, Yiye không cần nhảy cũng biết điều này.

"Thần biết rồi."

Không ngờ Yameidie đột nhiên nói một câu như vậy, khiến Yiye hoàn toàn tròn mắt.

"Chờ một chút, ngươi muốn làm gì?"

Nhìn hắn đi về phía lỗ hổng của hàng rào, trong lòng Yiye cảm thấy không ổn, vội vàng hỏi một câu.

"Ta đích xác cần chân tướng, bằng không chỉ sẽ chìm đắm trong hoang mang... cho nên, ta nhảy. Sau khi ta nhảy rồi, chân tướng sẽ sáng tỏ đi?"

Narsi nhướn mày, không có ngăn cản hắn đi tới rìa vườn hoa, có lẽ là muốn xem hắn có thật sự làm như thế hay không.

Yiye đang bởi vì tìm không được lời thích hợp để mắng cái đầu ngu xuẩn của hắn mà tức giận, vừa hồi thần, đã nhìn thấy Yameidie không chút do dự từ lỗ hổng nhảy xuống.

"Cái tên ngu này!"

Dưới tình huống cấp bách, hắn hỏa tốc xông đến bên cạnh lỗ hổng, móc ra roi mà hắn mang theo bên mình cùng với kiếm, quất một vòng, chuẩn xác trói thân thể của Yameidie lại, vẫn chưa kéo người lên, hắn đã mở miệng mắng trước.

"Ngươi nếu chết rồi còn đi đâu xem chân tướng? Ngươi cho rằng ngươi chết rồi hắn sẽ cứu ngươi sao? Bớt đi tên ngốc nào hay tên đó, hắn căn bản là hư trương thanh thế gạt ngươi, ngươi vì sao cái gì cũng nhìn không ra hả!"

Yameidie vẫn chưa kịp phản ứng từ trận mắng của hắn, đã bị roi đính kèm ma pháp của hắn mang lên, trở lại bên trên.

"Yiye..."

"Làm sao? Ngươi rốt cuộc nghĩ thông ngươi có bao nhiêu ngu xuẩn chưa?"

"Đau quá. Roi của ngươi vì sao phải gắn nhiều gai như vậy, quần áo của ta bị rách hết rồi...."

"..."

Đối với việc hắn không biết trọng điểm ở đâu đã vậy còn lạc đề, Yiye vĩnh viễn đều không biết nên nói cái gì.

Người có thể ngốc đến mức độ này, cũng thật sự là hết thuốc cứu đi?

"Nếu đã không chết thành công, vậy thì điều kiện không thành lập, cứ vậy đi."

Narsi lãnh đạm nói xong câu này, lập tức xoay người rời khỏi.

"Bệ hạ --"

Yameidie thấy hắn muốn đi, tức thì hoảng một chút, nhưng vừa lại không biết nên níu lại thế nào.

Bởi vì hắn gọi một tiếng như thế, Narsi dừng bước, quay đầu nhìn bọn họ.

"Muốn rời khỏi, ta sẽ không níu kéo, tùy các ngươi. Bộ hạ không tín nhiệm ta, bớt đi còn hơn giữ lại."

Nghe hắn nói như vậy, động tác tiếp theo của Yiye chính là tháo huân chương ma pháp kiếm vệ nhét ở trong áo, tiện tay ném lên mặt đất.

"Vậy thì, ta từ hôm nay trở đi từ chức. Ta không còn là ma pháp kiếm vệ của ngươi nữa, như ngươi mong muốn."

Động tác dứt khoát như vậy của hắn, giống như không chút quyến luyến đối với cái chức vị này, Narsi hừ lạnh một tiếng, không có chờ Yameidie bày tỏ thái độ, liền trực tiếp đi xuống lầu từ lối vào vườn hoa.

Ojisa thì rời khỏi theo hắn, thế là, trong vườn hoa trên không chỉ còn lại hai người là Yiye là Yameidie.

"Yiye, ngươi cứ như thể từ bỏ chức vị Quỷ Bài kiếm vệ? Hồi đó lúc được thụ huân bác trai cao hứng biết bao, ngươi làm như vậy, đến lúc bác trai trở về rồi, há chẳng phải lại..."

Yameidie chỉ cần mở miệng, hầu như lần nào cũng là thuyết giáo khiến Yiye chịu không nổi.

"Ta từ chức của ta, mắc mớ gì tới ông ấy!"

Vừa nhắc đến cha của mình, sắc mặt Yiye đã đại biến, tâm tình cực độ xấu đi.

"Đương nhiên liên quan đến ông ấy, ông ấy là cha của ngươi mà! Hơn nữa, lúc đó ngươi cũng chẳng phải là vì kỳ vọng của bác trai nên mới nhận lấy cái chức vụ này sao?"

"Phiền chết đi được! Mấy chuyện xưa cũ đó đừng nhắc đến nữa!"

Yiye một chút cũng không muốn tiếp tục để cho đề tài quấy nhiễu đến mình, bởi vì đó trăm phần trăm chỉ sẽ khiến hắn không vui.

"Ngươi có dự định gì? Ngươi vẫn muốn tiếp tục làm Hồng Tâm kiếm vệ của ngươi, bảo vệ gã đó?"

Bị hắn hỏi vấn đề này, Yameidie lập tức căng thẳng siết chặt huân chương kiếm vệ của mình, giống như đó là thứ rất quan trọng, sợ vừa buông tay sẽ bị Yiye cướp lấy ném đi không bằng.

"Đầu của ngươi rốt cuộc phải xuẩn đến lúc nào? Sớm biết vậy vừa rồi đã để ngươi té chết cho xong!"

Yiye nhìn thái độ của hắn, đương nhiên lập tức nổi giận, Yameidie thì khó xử lắc đầu, thoạt nhìn cũng rất vùng vẫy.

"Nhưng... bệ hạ cũng không nói ngài không phải thật..."

"Ngươi nhất định muốn hắn chính miệng nói hắn không phải bệ hạ của ngươi, ngươi mới tỉnh ngộ sao? Người ngươi sùng bái là cái người năm năm trước cầm Thiên La Viêm bảo vệ Tây Phương Thành đi? Bất luận nhìn làm sao cũng không phải hắn!"

Lời này của Yiye trái lại có mấy phần đạo lý, Yameidie hơi dao động một chút, nhưng vẫn không có nói ra lời muốn rời khỏi chức vụ.

"Ta không biết nên làm thế nào..."

"Dáng vẻ này của ngươi thật đúng là giống như một kẻ đã bỏ ra cảm tình không cam tâm bị lừa gạt nên tiếp tục tự lừa mình dối người đánh chết không buông! Đạo lý nghiệt duyên đã đứt là đứt, ngươi không hiểu sao!"

Muốn để cho một tên vừa ngu vừa lì vỡ trí khôn, không phải là chuyện dễ như vậy, cho dù Yiye gào rống đầy phẫn nộ, vẫn không thấy hiệu quả.

"Ta... có lẽ nên về nhà ngẫm lại trước đã, dù sao cũng là chuyện rất trọng đại, hơn nữa..."

Yameidie do dự nói ra mấy câu này, nhìn sắc mặt Yiye một cái, rồi mới nói tiếp.

"Thiếu niên xuất hiện trên chiến trường... bất luận cậu ta là ai, cậu ta bây giờ đang ở trong tay nữ vương Dạ Chỉ, chúng ta thật sự mặc kệ sao?"

"Ngươi cũng còn chưa xác định ai là vua chúa của ngươi, quản cái gì?"

Yiye bực mình trào phúng lại, khịt mũi khinh bỉ đối với vấn đề của hắn.

"Về phần ta, dù sao cũng đã từ bỏ chức vụ rồi, tự nhiên cũng

không liên quan đến ta."

"Đây..."

Dưới tình huống không cách nào chụp cái mũ ma pháp kiếm vệ này lên, Yameidie cũng không tiếp tục được.

"Hôm nay cứu ngươi một lần này, về sau ngươi muốn thế nào ta cũng không quản nữa, nếu còn quản chuyện của ngươi, ta nhất định sẽ rất đoản mệnh."

Yiye vốn đã không phải là người thích lo chuyện người khác, những chuyện đã làm hôm nay, là nể tình quen biết nhiều năm, chẳng qua mức độ cũng có hạn, bỏ lại câu này xong hắn liền quay đầu đi mất.

Gió ở vườn hoa trên không vốn đã rất mạnh, sau khi mọi người đều đi hết chỉ còn lại mình hắn, trong vườn hoa trống không, loại cảm giác thanh lãnh đó càng trở nên sâu sắc.

Lần có cảm giác thế này trước đó, là lúc lông gà vất vả thu thập được bị rắc đầy mặt đất, chẳng qua cảm giác lúc đó lại không giống hiện giờ lắm.

Nếu như khi đó có thể bởi vì đoán không ra tâm tư của hoàng đế mà khóc cười không được, lần này thì là sự đắng chát đang lan tỏa trong lòng, bởi vì ngay cả người bạn duy nhất cũng nói lời mặc kệ hắn rồi.

Hắn đi tới phía trước mấy bước, nhặt huân chương Yiye ném trên mặt đất lên, trong lòng cũng không rõ có tư vị gì.

Giống như sau khi mất đi mục tiêu liền không biết nên tiến lên làm sao.

"Tốt hơn vẫn là bảo quản thay hắn..."

Yameidie cảm thấy đây là thứ không nên tùy tiện bỏ lại đây, cho dù thứ này đối với Yiye mà nói có khả năng không có ý nghĩa gì.

Nói không chừng đời này cũng không có ngày trả về tay Yiye -- Nhưng hắn vẫn cẩn thận cất vào trong túi áo, cả người giống như bởi vì đã làm hành động này mà an tâm hơn một chút.

Tương lai của Tây Phương Thành sẽ ra sao? Chiến sự rốt cuộc sẽ tiếp tục hay dừng lại?

Trong đủ loại sự thái, hắn thực sự không biết cái nào mới là điều mình nên quan tâm nhất.

◊◊◊◊

Sau khi rời khỏi vườn hoa trên không, Narsi đi một mạch trở về phòng của mình với khuôn mặt căng cứng, hắn biết Ojisa vẫn luôn đi theo phía sau, cho đến khi hắn vào phòng dừng bước, Ojisa cũng dừng lại theo nhưng không nói cái gì cả.

"Ngươi không có bất cứ lời nào muốn nói sao?"

Cuối cùng, người không nhịn được đánh vỡ sự im lặng vẫn là Narsi.

"Hắn về rồi, hoàng đế chân chính của Tây Phương Thành trở về rồi, thân là Hắc Đào kiếm vệ, ngươi không có bất cứ suy nghĩ nào ư? Ngươi rõ ràng biết ta là đồ giả!"

Hắn nghĩ, khi mình hỏi ra những cái này, vẻ mặt nhất định rất nhăn nhó.

Nhưng Ojisa cho dù chính diện đối mặt với tâm tình kịch liệt của hắn, mặt vẫn không đổi sắc.

"Nếu như mới đầu là bởi vì chuyện thiếu đế tử vong không thể

để cho mọi người biết, cho nên mới để ta leo lên cái vị trí này, giả vờ người vẫn còn, vậy bây giờ hắn đã trở về, ngươi vẫn không định áp dụng bất cứ hành động nào sao?"

Hắn hỏi những điều đó, có lẽ là bởi vì bực mình cái người cứ luôn coi hắn giống như thể hoàng đế chân chính này, nghe theo mệnh lệnh từ hắn, đi theo bên cạnh hắn.

Bởi vì mọi thứ rõ ràng đều là giả, mà hắn cũng không phải không biết.

"Ta là ma pháp kiếm vệ do tiên hoàng chọn ra."

Ojisa mở miệng nói chuyện bằng giọng hết sức bình thản.

"Ngài là huyết mạch duy nhất của tiên hoàng. Bất luận ngài muốn làm thế nào, ta đều sẽ ủng hộ ngài."

"Cái gì mà huyết mạch duy nhất!"

Sau khi Narsi nghe thấy câu này, tức thì giống như mất đi lý trí.

"Huy Thị thì sao! Ngươi coi Huy Thị thành cái gì rồi!"

Cái tên này khiến Ojisa trầm mặc mấy giây, nhưng hắn vẫn bình tĩnh trả lời.

"Tiên hoàng phó thác con cái của người cho tôi. Chuyện của Huy Thị, tôi rất xin lỗi."

Đối với Narsi mà nói, một câu xin lỗi như vậy, cũng không phải điều hắn muốn, cũng không có bất cứ ích lợi nào.

Huy Thị không phải do Ojisa hại chết, kỳ thực không nên trách tội hắn.

Nhưng... Nghiêm khắc mà nói, Huy Thị cũng không phải

Englar hại chết, nhưng hắn vẫn đã hạ thủ giết cậu.

"Ngài tiếp đến có dự định gì đây?"

Được hắn dò hỏi với thần sắc bình thường như vậy, cảm giác giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, Narsi nhất thời giống như sản sinh loại ảo giác này.

Nhưng cũng không phải như vậy.

Englar trở thành cư dân tân sinh trở về rồi, mà bọn họ mặc dù cướp lại được Thiên La Viêm, nhưng trơ mắt nhìn người bị Đông Phương Thành mang đi.

Chỉ là hắn hình như cũng không thể làm gì.

Trước mắt, người có thể giúp hắn chỉ có Ojisa mà thôi.

"... Trước hết im lặng xem diễn biến."

Suy nghĩ một lát, hắn làm ra quyết định như vậy.

"Xông vào Dạ Chỉ tìm người quá không thực tế, có lẽ bọn họ tiếp theo sẽ có động tác gì đó... đầu tiên xem phản ứng của bọn họ rồi tính sau."

"Vâng."

Ojisa không có bất cứ dị nghị nào đối với quyết định của hắn, đáp ứng rất dứt khoát.

"Ngoài ra, thanh kiếm này..."

Narsi tháo Thiên La Viêm bao gồm cả vỏ kiếm xuống, hung hăng quăng xuống đất.

"Xem ra phải nhờ mấy lão già trong cũi động thủ hay là làm sao cũng được, phong ấn phải củng cố một chút, vậy mà để nó

thoát được, chẳng ra sao cả!"

Khi nhìn kiếm bị mình ném xuống đất, ánh mắt của hắn tràn ngập hiểm ác, dù sao, chuyện này khiến hắn mất sạch mặt mũi ở trước hai quân.

"Ta hiểu rồi."

Ojisa nhặt Thiên La Viêm từ mặt đất lên, hắn nếu đã nhận lời, thì sẽ làm tốt chuyện này.

Bất luận mấy tên trưởng lão bị cầm tù kia có bao nhiêu khó nhằn, hắn cũng sẽ nghĩ ra biện pháp khiến bọn họ phối hợp.

"Vậy thì lui xuống đi, ta muốn yên tĩnh một mình."

Khi hắn không muốn ở cùng chỗ với người khác, Ojisa luôn luôn không nói nhiều cái gì, liền an tĩnh rời khỏi.

Mảnh vải quấn quanh mắt, sau cái ngày hắn tháo xuống, đã để ở trên bàn rồi.

Narsi đi đến trước bàn, cảm thấy mình hình như đã không còn cần thứ này nữa.

Trầm Nguyệt sẽ thu hút linh hồn có tiếc nuối và chấp niệm ở thế giới khác đến thế giới này, trở thành cư dân tân sinh.

Chưa từng nghe nói có cư dân nguyên sinh của Huyễn Thế sau khi chết trở thành cư dân tân sinh. Nhưng cậu đã trở về, cậu đã biến thành cư dân tân sinh, trở về cái thế giới này.

Mang theo ký ức bị hắn giết chết.

Mang theo đôi mắt có thể nhìn thẳng vào hắn.

Cho nên, quả nhiên là bởi vì căm hận và bất cam sao?

Là mức độ thế nào mới có thể khiến cậu đột phá hạn chế trở lại mảnh đất này?

Narsi nắm chặt tay, có chút bất lực.

Là tâm tình như thế nào, hắn cũng không thể nói rõ.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tôi không rõ bây giờ là tình huống gì. Bất luận là Lạc Nguyệt có muốn tiếp tục khai chiến, hay là Đông Phương Thành có muốn kiên trì báo thù hay không... Nhưng sĩ binh tiền trận không có giải tán, vẫn tập trung huấn luyện quản lý, xem ra hắn là không có ý định từ bỏ giao thiệp bằng võ lực...

Trong một mớ hỗn độn, sau khi trở về túc xá tôi quyết định ngủ trước rồi tính.

Tôi tuyệt đối không phải cảm thấy rất mới mẻ khi trong túc xá chỉ còn lại một mình tôi, tôi cũng không phải bởi vì nhìn thấy ba cái giường đều có thể để tôi sử dụng nên mới quyết định ngủ! Trên thực tế tôi vẫn là ngoan ngoãn leo lên tầng trên cùng ngủ, không có bởi vì ngủ tầng dưới tiện hơn mà làm biếng leo lên...

Được thôi, tôi cũng từng có suy nghĩ ngủ tầng dưới, nhưng Chu Sa đáng sợ như vậy, nếu bị cậu ta phát hiện có khi lại là một phen tai nạn, ai biết cậu ta có nghiện sạch sẽ hay không? Vì nghĩ cho an toàn sinh mệnh của tôi, tốt hơn vẫn là đừng, tránh cho Nguyệt Thoái sau khi bị nữ vương mang đi vẫn còn tốt chán, tôi lại đã chết không toàn thây.

Hm... Tôi cũng hi vọng tôi có thể tỏ ra một chút căng thẳng, nhưng tôi bẩm sinh đã thế, thay đổi không được, tôi biết ngủ vào lúc này hình như không nên lắm, nhưng tôi nghĩ không ra có thể làm cái gì!

Nếu như tôi vì lo lắng cho bạn bè cả đêm ngủ không được,

Nguyệt Thoái liền có thể bình an vô sự, vậy tôi cho dù lấy kim chích tay mình duy trì tỉnh táo cũng sẽ kiên trì thức thâu đêm, nhưng chỉ cần là người có đầu óc có lý trí, thì sẽ biết đây là không thể nào đi?

Sau khi ngủ ngon một đêm đầu óc hẳn là sẽ tỉnh táo hơn, sau đó có thể ngẫm nghĩ thật kỹ chuyện này... tôi là nghĩ như vậy.

Nhưng sau một đêm toàn mộng mị, mức độ mít đặc trong đầu tôi hình như chẳng bớt chút nào.

Ai đến nói cho tôi vì sao dưới hoàn cảnh nghiêm trọng như thế, tôi lại mơ thấy cảnh cười đùa đuổi bắt trên bãi biển vậy?

Đầu của tôi đụng vào đâu hay là làm sao rồi?

Đông Phương Thành đâu ra bãi biển cát trắng? Hơn nữa vì sao tôi phải vừa chạy vừa cầm một cây... phất trần? Tôi trong mộng có thể đừng khiến người tuyệt vọng như vậy không?

Tôi tuyệt đối sẽ không nói tôi là cái người bị đuổi chạy phía trước hay là cái người đuổi phía sau đâu! Đường đường một gã đàn ông mơ như thế đã quá ngu xuẩn rồi! Hơn nữa cái đối tượng sắm vai đối thủ đuổi tới đuổi lui với tôi còn cứ luôn thay đổi!

Đại khái là bởi vì lúc đối tượng đổi thành Âm Thị đại nhân thực sự quá ghê rợn, tôi mới đột nhiên giật mình tỉnh dậy... Ngay cả lúc đổi thành Mễ Trọng tôi cũng không có hoảng như vậy, luồng kháng cự và bài xích đối với Âm Thị đại nhân từ đáy lòng này rốt cuộc là vì ghen tị với tướng mạo của ngài ta hay là xem thường tư duy của ngài ta? Mặc dù trò đuổi bắt dưới ánh mặt trời ngu ngốc này cảm giác rất thích hợp ngài ta, nhưng khi đối tượng còn lại là tôi, thì chẳng vui chút nào đâu!

Trời ơi, nếu như nhất định muốn tôi mơ kiểu này, vì sao đối tượng không thể là một mỹ nữ cơ chứ? Tôi ngay cả nằm mơ cũng

phải ngược đãi mình, không thể tốt với bản thẩn một chút sao?

Bằng không mơ những cái phù hợp thời sự một chút cũng được! Rõ ràng tình huống nghiêm túc như vậy, lại nằm mơ kiểu này, khiến tôi chịu sao nổi?

Nhưng tôi nghĩ, lấy tình huống đầu óc của tôi, cho dù thật sự mơ những thứ phù hợp thời sự, nói không chừng cũng là Nguyệt Thoái bị nữ vương nạp vào hậu cung thế là cùng với Âm Thị đại nhân còn có Lăng Thị đại nhân làm một màn cung đấu... Sau khi biết rõ bản thân như vậy, thực sự khiến người muốn tự sát đầu thai lại để xem có đỡ hơn hay không...

Tôi muốn giúp Nguyệt Thoái. Tôi muốn giúp cậu ấy... Nhưng tôi có thể lấy cái gì giúp cậu ấy đây?

Cảm giác lòng có dư mà lực không đủ... thực sự nặng nề.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7 + 4: Đoàn Kết Là Sức Mạnh... Sao?

"Người ta chẳng phải nói ba người thành hổ? Chỉ cần gom đủ ba người, là có thể lợi hại như hổ." -- Bích Nhu

"Tôi cảm thấy hổ cũng chẳng mấy lợi hại, ba con hổ cũng không lợi hại bằng một mình tôi." -- Chu Sa

"Các cậu sai hết rồi! Căn bản không phải như vậy! Ai có thể khiến người an tâm một chút không!" -- Phạm Thống

Đã qua một đêm kể từ lúc rút lui khỏi chiến trường trở về Đông Phương Thành.

Mặc dù nhìn không ra ý nguyện chiến tranh về sau của Đông Phương Thành như thế nào, nhưng từ việc người ở hậu trận có thể về túc xá để thấy, hẳn là cũng không có khả năng lập tức xuất binh lần nữa.

Một mình Phạm Thống rầu rĩ ngồi ở trên giường gặm lương thực công cộng. Trong thời gian chiến tranh, cơm nước có thể giống như bình thường đã là may lắm rồi, căn bản không thể hi vọng xa vời có cái gì ăn ngon. Một mặt ăn để bổ sung nhiệt lượng, mặt khác hắn cảm thấy chẳng tỉnh táo được chút nào, dù sao thì mọi thứ xảy ra hôm qua quá không chân thực.

Bạn tốt của tôi đột nhiên biến thành hoàng đế nước địch, đây nên -- đây nên nói làm sao nhỉ? Tôi cảm thấy tôi cũng cần một chút điều chỉnh tâm lý và thời gian thích ứng? Được thôi, đây có lẽ là một mặt khác của Nguyệt Thoái mà trước đây tôi còn đang nghiên cứu có nên tiếp xúc hay không, tâm tình một lời khó nói hết.

Tiểu dân đối với chuyện này cảm thấy rất khủng hoảng, hm. Nhưng có thể làm sao? Cậu ấy là bạn của tôi, cho dù cậu ấy hôm nay không phải biến thành thiếu đế Lạc Nguyệt, mà là biến thành một con chim, tôi cũng phải chấp nhận cái hiện thực này, cùng lắm là đả kích lớn hơn một chút.

Cho dù cậu ấy có thêm một cái thân phận, cũng sẽ không từ đây biến thành một người khác đi? Chỉ là muốn đứng ở bên cạnh cậu ấy sẽ có thêm một vài áp lực vô hình mà thôi.

Phải nghĩ biện pháp tự mình sinh ra tự tin... với năng lực đứng ở bên cạnh cậu ấy. Bằng không cái gọi là bạn bè, thật sự chỉ sẽ biến thành gánh nặng của cậu ấy mà thôi...

Phạm Thống vừa nghĩ miên man, vừa ăn mà không biết mùi vị gì, khi cửa phòng bị người đẩy ra một cách thô lỗ, hắn còn giật nảy mình một cái -- Dù sao thì hai cư dân còn lại sống ở đây vào lúc nào đều không thể trở về.

"Chu, Chu Sa? Cậu làm sao lại --"

"Cậu vì sao lại thản nhiên mà ngồi trên giường ăn vậy hả?"

Chu Sa dường như cảm thấy không thể tưởng tượng được đối với thần kinh thô của hắn, vừa mở miệng đã hỏi như vậy, cắt ngang lời hắn vốn còn chưa nghĩ xong sẽ nói cái gì.

"Bụng tôi không đói mà!"

"Bụng không đói còn ăn! Cậu chẳng lẽ hôm qua căn bản không lên chiến trường cho nên không biết đã xảy ra chuyện gì sao?"

Nói chuyện với người không tin hắn nói ngược như Chu Sa, thực sự khó có thể giao tiếp. Phạm Thống lắc đầu, mới nghĩ đến nên hỏi cái gì.

"Sĩ binh tiền trận chẳng phải vẫn chưa thu lại sao? Cậu làm

sao có thể trở về?"

"Nghe không hiểu cậu đang nói cái gì. Vào lúc này ai còn ngó ngàng bọn họ, làm lính đào ngũ thì làm lính đào ngũ, chuyện của Nguyệt Thoái quan trọng hơn."

Ồ... thế à.

Không, không đúng! Tôi làm sao chỉ có "thế à" hời hợt như vậy? Là do đã trải qua gió to sóng lớn cho nên không còn kinh ngạc với chuyện gì nữa sao?

"Chuyện của Nguyệt Thoái, cậu không có suy nghĩ gì?"

Sau khi Phạm Thống hỏi câu này ra, liền bởi vì ngữ ý bị nguyền rủa đảo ngược mà nhíu mày, may mà Chu Sa vẫn tình cờ trả lời.

"Nếu như không có suy nghĩ gì tôi về làm chi? Đương nhiên là cứu cậu ấy ra! Cậu có muốn giúp không?"

Ồ! Chu Sa, cậu thật là quả quyết! Cậu biết cậu vừa rồi đã nói cái lời kinh hãi thế tục gì không? Đây nghĩa là cậu muốn kéo theo một tên đần mang tua rua màu lục cỏ xông vào Thần Vương Điện, đánh bại Lăng Thị đại nhân Âm Thị đại nhân với nữ vương, đột phá tuyến phong tỏa vương cung -- Cậu chắc chứ? Cậu, cậu có bản lĩnh dũng mãnh như vậy không? Cậu thật sự biết cậu đang nói cái gì?

"Nếu cậu không muốn giúp thì thôi, mức độ thấp nhất chỉ yêu cầu cậu im miệng, nếu cậu dám nói ra, cho dù phải đi trộm vũ khí phệ hồn, tôi cũng sẽ trở về giết cậu."

Chờ một chút, tôi chẳng qua chỉ là còn đang chấn động, ngay cả do dự cũng chưa kịp, cậu vì sao phải vội quyết định thay tôi như thế chứ?

"Tôi không có nói không giúp, chỉ là trừu tượng mà nói, cậu muốn làm thế nào?"

Tôi là nói cụ thể mà nói, đừng nói quá trừu tượng, cứu người cũng nên có kế hoạch đi?

"Xem thử có thể lợi dụng cái gì. Cậu nếu như muốn giúp, thì cùng nghĩ biện pháp đi chứ."

Chu Sa chống nạnh, hùng hổ nói với hắn như vậy.

Tốt quá rồi, cậu vẫn còn mấy phần lý trí. Cậu cũng biết trực tiếp xông vào Thần Vương Điện chỉ có một con đường chết chứ? Không cần chờ Lăng Thị đại nhân hoặc là Âm Thị đại nhân ra mặt, chỉ là Vi Thị đại nhân thôi đã có thể một tay bóp chết hai chúng ta rồi...

Đồng bào cách mạng chỉ có hai người, liệu có hơi quá ít không? Tôi cảm thấy thế này thảm quá.

"Chúng ta có lẽ có thể nghe ngóng tình huống hiện tại của Nguyệt Thoái trước, rồi tìm hiểu còn ai có thể giúp chúng ta?"

Nguyền rủa hiếm khi bỏ qua cho Phạm Thống, để hắn nói ra một câu chính xác.

"Nói đến ai có thể giúp chúng ta... có một người đương nhiên cùng lập trường với chúng ta đi?"

"Hả? Ai vậy?"

Phạm Thống vừa hỏi, Chu Sa lập tức dùng vẻ mặt không chịu nổi tên ngốc để nhìn hắn.

"Ngoại trừ Bích Nhu còn ai vào đây? Cô ta là hộ giáp của Nguyệt Thoái đúng chứ? Đầu óc của cậu bình thường rốt cuộc có đang hoạt động không đấy?"

Ờ ha! Tôi quên mất! Nói đến, chuyện Bích Nhu không phải người này rõ ràng rất ghê rợn! Ở chung lâu như vậy, tôi vẫn luôn cho rằng cô ta là một cô gái bình thường! Có khả năng là bởi vì đối với tôi mà nói chuyện của cô ta không quan trọng lắm, bằng không làm sao lại quên sạch sẽ như vậy...

"Vậy cậu liên lạc cô ta trước thử xem? Mặc dù không biết đi đâu rồi, nhưng máy thông tin tà chú hẳn là vẫn có thể dùng đi."

Máy thông tin phù chú là máy thông tin phù chú, máy thông tin tà chú là cái quái gì vậy, chắc không phải là bị đổi dưới bối cảnh Lạc Nguyệt chứ?

"Tôi mới không có lưu cách liên lạc với cái cô đó, cậu liên lạc đi."

Không ngờ Chu Sa từ chối cái rụp, Phạm Thống tức thì ngạc nhiên.

Đây là làm sao? Giữa cậu với Bích Nhu có hiềm khích sâu đến thế? Rõ ràng quen biết còn coi người ta như người xa lạ?

"Cậu thích cô ta như vậy?"

"Ai thích cô ta! Tôi mới không muốn có quá nhiều qua lại với tình địch, mặc dù sẽ không bởi vì giao tình mà mềm lòng, nhưng tôi cũng ghét người kiểu đó."

Cậu như vậy không đúng đâu! Tục ngữ nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cậu nên thân cận tình địch nhiều hơn, làm chị em tốt với cô ta, từ trong miệng moi ra tình báo hữu dụng, chờ đến khi đại sự sẵn sàng rồi một cước đá văng cô ta? Hay là cậu muốn quang minh lỗi lạc phân thắng thua? Nhưng tôi cảm thấy Nguyệt Thoái hình như thích tình địch của cậu hơn đấy nhỉ? Cậu thật sự không muốn giở chút thủ đoạn âm hiểm sao?

Nói là nói như thế, người ta có chịu làm chị em tốt với đồng

bóng hay không tôi cũng không biết, quên đi, coi như tôi chưa từng nói.

"Không thích cô ta vẫn có thể gạt đi yêu ghét tìm cô ta bỏ đá xuống giếng, cậu cũng rất không đơn giản."

Tôi là nói tìm cô ta giúp đỡ. Tìm cô ta bỏ đá xuống giếng... là bảo cô ta đi ám sát Nguyệt Thoái sao? Quá thần bí rồi.

"Bởi vì tôi phát hiện cô ta không phải người, vậy thì không có gì cần đề phòng, giữa Nguyệt Thoái với cô ta căn bản không khả năng."

Bạn Chu Sa à, suy nghĩ của cậu quá ngây thơ rồi, cậu cũng có thể cho rằng Nguyệt Thoái với đồng bóng như cậu là có khả năng, cậu ấy với hộ giáp của cậu ấy thì có gì không thể? Không nhìn thấy cậu ấy với Thiên La Viêm cũng ái muội đến thế, cho dù có tình yêu vượt chủng tộc tôi cũng không bất ngờ đâu!

"Mặc dù hiếm khi có cơ hội tăng tiến tình cảm như thế này, không muốn chia cho người khác lắm, nhưng chỉ dựa vào một mình tôi thì không quá có khả năng cứu được Nguyệt Thoái ra, đành miễn cưỡng rủ các cậu thôi."

... Thật là cảm tạ lòng bao dung của cậu? Cậu thật là có khí độ? Vì đại sự không câu nệ tiểu tiết?

Cậu thẳng thừng nói ra như vậy có được không? Như vậy thật sự được không?

"Cậu mau liên lạc Bích Nhu, đừng lãng phí thời gian nữa. Nói đến, chờ thời gian lâu một chút, cao tầng của Đông Phương Thành có khi sẽ nghĩ đến việc tra rõ quan hệ cá nhân của Nguyệt Thoái, lúc đó chúng ta cũng sẽ gặp phiền phức, không bằng thừa dịp bọn họ vẫn chưa nghĩ đến, mau chóng tốc chiến tốc quyết."

Chỗ Chu Sa chỉ ra Phạm Thống vẫn chưa nghĩ đến, không khỏi

có loại cảm giác một lời đánh thức người trong mộng.

Nhưng... vì sao biến thành cậu đang phát hiệu lệnh hả? Còn nữa, muốn người có chướng ngại ngôn ngữ như tôi phụ trách giao thiệp với liên lạc, cậu liệu có quá không biết phân phối công việc không đấy?

Trong lòng lẩm bẩm thì lẩm bẩm, Phạm Thống vẫn là thành thực lấy ra máy thông tin phù chú, thử liên lạc với Bích Nhu.

Bích Nhu hiện giờ không biết tung tích nơi đâu, hẳn là đã tìm chỗ ẩn thân, không có biện pháp quang minh chính đại trở về tiếp tục giả trang thành cư dân tân sinh của Đông Phương Thành, Phạm Thống cũng không chắc cô liệu có nhận cuộc gọi này hay không, dù sao thì thân phận của cô bộc lộ trước mặt nhiều cư dân Đông Phương Thành như vậy, đương nhiên cũng không thể đoán trước được người quen biết nghĩ thế nào.

May mà yêu cầu liên lạc được chấp nhận.

"Là... Phạm Thống sao?"

Giọng của Bích Nhu nghe có vẻ dè dặt, xem ra khi nhận cuộc gọi vẫn có mấy phần ngờ vực.

"Không phải."

Ồ! Sai lầm cấp thấp này rốt cuộc phải phạm mấy lần! Cô vì sao phải hỏi vấn đề này, dụ tôi nói ra đáp án đó! Thật muốn tức điên lên được!

"Nghe lên hẳn là Phạm Thống. Tìm tôi làm gì?"

Tốt lắm, cô còn nhớ tôi sẽ nói ngược. Tôi thật không biết nên buồn hay vui.

"Tôi với Chu Sa muốn cứu Nguyệt Thoái ra, chúng tôi cảm thấy

cô chắc cũng như vậy, cho nên muốn rủ cô đi chung, dù sao nhiều người tỉ lệ thất bại cao hơn."

Từ đảo ngược xuất hiện ở chỗ như vậy, ít nhất dễ giải nghĩa hơn, nhưng lời nói xui xẻo này vẫn khiến Phạm Thống khó chịu.

"Ơ? Các cậu..."

Giọng của Bích Nhu nghe lên rất kinh ngạc, cô chưa nói xong câu này đã rơi vào im lặng, như là đang suy nghĩ cái gì.

"Các cậu... bây giờ đang ở trong túc xá sao?"

Phạm Thống chờ một hồi, mới chờ được cô hỏi một câu.

"Ừ."

Vì sợ nói nhiều sẽ biến thành nói ngược, hắn dứt khoát chỉ ừ một tiếng.

"Để tôi đi tìm các cậu vậy, dùng máy thông tin phù chú không tiện."

Hả? Cái gì không tiện? Chẳng lẽ cô đang ở nơi kỳ quái sao?

Phạm Thống mặc dù nghi hoặc trong lòng, vẫn là đồng ý, sau đó hắn liền kết thúc cuộc gọi.

"Thế nào?"

Thấy hắn bỏ máy thông tin phù chú xuống, Chu Sa lập tức hỏi tình huống.

"Bích Nhu nói không muốn qua đây hai chuyến."

... Ừm, không muốn qua hai chuyến, cho nên qua một chuyến, giải thích như vậy vẫn được chứ?

"Cách cậu biểu đạt có thể đừng lủng củng như vậy được không?"

Chu Sa trước giờ vẫn rất không ưa cái miệng của hắn, hắn cũng hiểu được điều này.

Cậu cho rằng tôi không muốn sao! Tôi cũng rất muốn có một cái miệng có thể nói chuyện bình thường! Cậu thật sự rất đáng ghét đấy --

Mà Bích Nhu nói muốn qua, cũng khiến Phạm Thống có chút khó hiểu.

Tình huống bây giờ của cô ta có thể quang minh chính đại đi vào cửa chính sao? Hay là cô ta biết biến hình? Nếu đã không phải người, có khi cũng có thể biến ra dáng vẻ khác?

Nghĩ như vậy, hắn không khỏi nổi lên một chút mong đợi đối với biến hình của Bích Nhu, đáng tiếc cuối cùng khiến hắn thất vọng rồi.

Khi nghe thấy tiếng "cốc cốc cốc", bọn họ nhất thời vẫn cho rằng có người gõ cửa, sau khi mở cửa phát hiện không có, mới phát hiện hướng không đúng, phải là bên cửa sổ.

Nhìn sơ, thì ra là con Tiêu Ba của Bích Nhu đang gõ cửa sổ.

... Cô muốn đến thì đến, còn phái con chim đến dò đường là thế nào? Suýt nữa tưởng là chơi khăm, thiệt tình...

Phạm Thống sau khi mở cửa sổ, con chim màu đen này liền hết sức ung dung tự tại mà bay vào, khiến trong lòng hắn có chút sợ hãi.

Ngươi muốn vào cũng không sao, nhưng ngàn vạn lần đừng biến về nguyên hình trong phòng bọn ta! Nếu làm banh chỗ ở của bọn ta, ta nhất định sẽ bắt chủ nhân ngươi đền!

Mà sau khi tiểu điểu bay vào, Bích Nhu cũng xuất hiện ở ngoài cửa sổ, có lẽ là từ phía dưới bay lên.

Bởi vì cửa sổ không được lớn cho lắm, cô vừa lại không biết biến lớn biến nhỏ như con thú cưng của mình, muốn đi vào từ cửa sổ còn bị kẹt, tốn một chút công sức, chờ đến khi thành công tiến vào phòng, Chu Sa còn trào phúng một câu.

"Béo quá hả?"

Bạn Chu Sa, cậu thật sự rất bất thiện với Bích Nhu, cho dù đã cảm thấy cô ta không thể làm tình địch cũng không đổi thái độ.

"Mới không phải! Là do cửa sổ quá nhỏ!"

Mọi phụ nữ đều vô cùng để ý cái từ béo này, Bích Nhu cũng không ngoại lệ, lập tức biến sắc làm sáng tỏ, mặt khác còn căng thẳng nhìn xuống vóc dáng của mình, như là muốn kiểm tra chỗ nào có dư ra một miếng thịt.

Tôi nói nhé, cô chẳng phải hộ giáp sao? Vóc dáng hẳn là không có nguy cơ biến dạng đi?

"Tôi đi vào từ cửa sổ chưa từng có vấn đề mắc kẹt."

Chu Sa phát ngôn như vậy với vẻ mặt khinh thường.

Đó hẳn là do thân thủ cậu khỏe khoắn đi? Còn nữa, cậu từng vào bằng cửa sổ lúc nào? Cậu không dưng vào bằng cửa sổ làm gì? Cậu có biến thân thành thể nữ rồi từ cửa sổ vào không? Nếu cậu dùng thể nữ đi vào, bộ ngực nhất định sẽ bị kẹt đấy!

"Đừng thảo luận vấn đề có kẹt hay không nữa!"

Bích Nhu thẹn quá hóa giận, hiển nhiên đề tài này khiến cô rất không vui, chẳng qua đây đích xác không phải trọng điểm nên thảo luận.

"Không phải, đây rất quan trọng, từ từ thảo luận chuyện của Nguyệt Thoái đi."

Ôi, tôi chỉ là muốn nói câu xoa dịu, vì sao lại bị xoay thành ý hoàn toàn tương phản rồi?

"Vì sao quyết định phải đối mặt nói chuyện?"

Chu Sa bỏ qua lời của Phạm Thống, trực tiếp hỏi Bích Nhu.

"Dù sao chúng ta cũng là dùng máy thông tin phù chú của Đông Phương Thành, tôi lo bị nghe trộm, huống hồ máy chúng ta dùng còn là do Lăng Thị đại ca làm, cảm giác càng không an toàn rồi."

Nói như vậy cũng có lý. Cảm giác Lăng Thị đại nhân sẽ không đứng ở bên chúng tôi, cho dù cô trước kia gọi ngài ta đại ca đầy thân mặt, phần lớn cũng không có bao nhiên tình cảm tích lũy, bây giờ biết được thân phận của cô, cho dù không bắt cô cũng nên đề phòng cô, máy thông tin nếu như có thể nghe trộm, lấy được tin tức thì rất tiện lợi...

Nhưng, cô nếu cảm thấy sẽ bị nghe trộm, còn nói muốn tới tìm chúng tôi, hơn nữa cũng đã tới thật, cô không sợ Lăng Thị đại nhân canh chừng cô ở đây, làm một màn bắt quả tang... Hình như cũng không có tang vật, ừm, lại dùng sai thành ngữ rồi.

"Lo nội dung nói chuyện bị rò rỉ sao... Nhưng chúng ta cũng không có phương pháp liên hệ khác, thật là phiền."

Chu Sa sau khi nghe cô nói xong, lập tức nhíu mày. Nếu như không cùng nhau hành động, mà là chia nhau hành sự, vẫn là cần liên lạc lẫn nhau, tiện lợi nhất cũng chỉ có máy thông tin phù chú thôi.

"Trước hết đừng nói tới cái đó, các cậu... là nghiêm túc sao?"

Vấn đề đầu tiên Bích Nhu hỏi khi đến đây khiến bọn họ có

chút không kịp phản ứng.

"Các cậu đều là cư dân tân sinh của Đông Phương Thành, khác lập trường với tôi, cùng tôi đi cứu Englar, nghĩa là các cậu về sau sẽ không thể tiếp tục ở đây nữa, đây là hành vi phản bội Đông Phương Thành, sau khi đã làm thì không còn đường lui nữa, các cậu thật sự nguyện ý sao?"

Ố Ồ... Thì ra là cái vấn đề này. Sống ở Đông Phương Thành có gì tốt? Nếu có thể rời khỏi, bằng với thuận tiện trốn nợ, cầu còn không được! Xin để tôi bắt đầu lại đi! Cho tôi một cuộc sống tốt đẹp không nợ nần!

"Nếu như chúng tôi không tới tìm cô, một mình cô có dự định gì?"

Phạm Thống vẫn chưa dùng cái miệng hỏng của hắn để hỏi, Chu Sa đã hỏi trước.

"Tôi sẽ xác nhận an nguy của cậu ấy trước, rồi nghĩ biện pháp cứu cậu ấy ra. Cho dù rất khó làm được, tôi vẫn sẽ làm."

Lúc Bích Nhu trả lời như vậy, trong thần tình để lộ vẻ áy náy cùng kiên định.

"Vậy chúng ta phải thành công cứu được người rồi, cô có đối sách gì tiếp theo không?"

Đông Phương Thành nếu đã không thể ở nữa, mọi người chỉ có thể cùng nhau đi, muốn đi đâu, cũng là vấn đề rất quan trọng, Chu Sa đương nhiên phải hỏi một chút.

"Nếu có thể thành công đào thoát, chúng ta có thể đến Tây Phương Thành, trước hết tạm thời ở nhà tôi, hẳn là không có vấn đề gì."

Ồ... Đúng ha, cô là đến từ Lạc Nguyệt mà, cô ở Lạc Nguyệt có

nhà của mình? Cảm giác vẫn thật là vi diệu.

"Thân phận của cô chẳng phải cũng bộc lộ cho người của Lạc Nguyệt biết rồi sao? Trở về không có vấn đề?"

Chu Sa cảm giác kỳ quái mà hỏi vấn đề này, Bích Nhu thì lắc đầu.

"Lúc tôi ở Lạc Nguyệt lấy thân phận Nguyệt Bích Nhu hành động luôn luôn là che mặt, bọn họ không nhận ra tôi."

Làm sao có tầm nhìn xa như vậy? Tôi vẫn luôn cho rằng phụ nữ đẹp sẽ muốn để cho mọi người khen ngợi, cô vậy mà nỡ che lại?

"Nguyệt Thoái trước kia lúc làm thiếu đế cũng là che mặt, cô cũng là che mặt..."

Không ngờ Chu Sa vậy mà để ý chỗ kỳ quái, khiến người không biết nói gì.

Làm ơn, cậu ngay cả cái này cũng muốn so đo? Không ai lại muốn dùng che mặt để biểu đạt khái niệm đồ đôi được chưa?

"Nguyên nhân không giống nhau đâu, cho nên, các cậu thật sự xác định sao?"

Bích Nhu lại hỏi lần nữa, Chu Sa gần như không do dự đã đồng ý.

"Đương nhiên. Cư dân tân sinh vốn đã là đến từ thế giới khác, ở Đông Phương Thành cũng chẳng qua chỉ ở một chút thời gian, không có vấn đề trung thành gì, Nguyệt Thoái quan trọng hơn, hơn nữa, đổi quốc gia để ở thử xem, cũng rất mới mẻ."

Cậu căn bản là trong lòng vô tổ quốc chỉ có tình lang đi? Muốn tình yêu không muốn quốc gia? Nhưng đó cũng cần Nguyệt Thoái

chịu lấy thân báo đáp cậu mới được!

"Phạm Thống, vậy còn cậu?"

Lúc Bích Nhu hỏi hắn, Chu Sa cũng đồng thời quay đầu nhìn hắn. Bọn họ sẽ hỏi hắn có muốn nhập bọn hay không, thực sự khiến Phạm Thống có chút bất ngờ, bởi vì hắn căn bản không có năng lực gì dùng được, rủ hắn đi chung đơn giản là thêm phiền toái cho bọn họ.

Cho dù như vậy, hắn vẫn là gật đầu.

Làm loại chuyện này, kỳ thực lành ít dữ nhiều, nhưng hắn vẫn không muốn vắng mặt, chỉ cần có chỗ gì có thể giúp được, hắn đều muốn dốc hết sức làm thử xem.

"Tôi từng hứa với cậu ấy, sẽ cùng cậu ấy trở về."

Sau khi thân phận của Nguyệt Thoái bị vạch trần, rất nhiều sự việc vốn đã quên hoặc tưởng rằng không quan trọng, sau khi trải qua một đêm đầy hỗn loạn, cũng tái hiện lại lần nữa.

Mặc dù lúc đó, hắn vẫn không biết mình đã hứa cái gì, lúc đó, hắn cũng không biết trở về là chỉ về Tây Phương Thành.

Chẳng qua lúc này, ước định từng hứa cũng không phải trọng điểm.

Hắn chỉ là nghĩ, nếu như chẳng làm gì, có lẽ sẽ không còn nhìn thấy Nguyệt Thoái nữa.

Hắn chỉ là nghĩ... trước khi Nguyệt Thoái đi làm chuyện nguy hiểm như thế, thậm chí không có chào tạm biệt hắn.

◊◊◊◊

Nếu ba người đều đã xác định ý nguyện rồi, vậy thì tự nhiên nên tiến vào giai đoạn thảo luận cách làm, vì để tăng hiệu suất

giao tiếp, Phạm Thống cũng đi lấy giấy bút tới, quyết định có ý kiến gì cũng dùng viết, tránh cho lại tạo thành hiểu lầm.

Mặc dù ghi chữ không nhanh bằng nói, nhưng muốn chờ não người ta phiên dịch xong còn chưa chắc dịch đúng, không bằng viết luôn cho rồi.

"Chúng ta phải làm sao biết được tình trạng hiện giờ của cậu ấy đây?"

Đây là vấn đề đầu tiên cần xác nhận, nếu như có thể, tốt nhất cũng nghe ngóng một chút Tịch Anh định xử lý Nguyệt Thoái thế nào, sau đó tính toán bọn họ còn có bao nhiêu thời gian.

"Cho dù muốn lẻn vào, cũng phải biết vị trí xác thiết mới dễ làm, hơn nữa nếu bị phát hiện, canh giữ nhất định sẽ chặt chẽ hơn, cứu người sẽ càng khó."

Chu Sa vừa nói vừa trầm tư hình như hết sức khốn nhiễu.

Nếu như thật sự muốn lẻn vào điều tra, nhất định cũng là một người trong Chu Sa với Bích Nhu tiến hành, loại hoạt động thể lực khảo nghiệm thực lực này trước mắt hoàn toàn không liên quan tới Phạm Thống.

Lúc Bích Nhu nói giai cấp của cô ở Tây Phương Thành là hai đường chỉ vàng, Phạm Thống với Chu Sa đều giật mình.

Rõ ràng có thực lực cỡ đó, còn muốn người ta mang đi giết gà nhổ lông, trốn ở phía sau làm đội cổ vũ, Phạm Thống không biết nên nói cô ẩn giấu thân phận rất tốt, hay là mặt dày đến mức vô địch.

Chẳng qua cho dù cô mạnh hơn Chu Sa, nhưng dựa vào dáng vẻ đơn thuần vô tâm kia của cô, Chu Sa vẫn có thể âm thầm chỉnh đốn cô như thường...

Mà Bích Nhu cũng đã hỏi Chu Sa chuyện tự tiện rời khỏi quân đội liệu có bị truy tra hay không, Chu Sa thì biểu thị bởi vì sắp tới có khả năng sẽ không có dự định xuất binh, người nhiều như vậy căn bản sẽ không tra kỹ, có khả năng phải qua một thời gian mới phát hiện cậu đã chạy, điều này không cần lo lắng.

Nghe thấy cách nói này, Phạm Thống cũng không khỏi cảm thấy tuyệt vọng đối với quân kỷ của Đông Phương Thành.

Nói như vậy, những người ngoan ngoãn ở đó tiếp nhận huấn luyện quản thúc tập thể đều là những tên ngốc to đầu còn bị gạt?

Kỳ thực cũng không thể nói như vậy, dù sao Chu Sa cũng là ôm tâm lý chạy ra sẽ không trở về nữa, những cư dân tân sinh muốn tiếp tục ở lại Đông Phương Thành kia thế nhưng không thể làm như vậy.

"Cô với Nguyệt Thoái có phương pháp liên lạc đặc thù nào không? Như là khoảng cách gần có thể trực tiếp tiến hành nói chuyện tâm linh hay gì đó... Cô chẳng phải hộ giáp của cậu ấy sao?"

Vũ khí linh năng có thể tâm linh tương thông với chủ nhân, Chu Sa hẳn là đã nghĩ đến điều này, mới hỏi Bích Nhu như vậy.

Mặc dù nguyên lý của hộ giáp với vũ khí không giống nhau, mọi người đều không rõ lắm, chẳng qua Bích Nhu cũng có thể biến thành người rồi, cũng không thể không bằng vũ khí linh năng đi.

"Cái này..."

Bích Nhu bởi vì vấn đề này mà đỏ mặt, hình như có chút xấu hổ.

"Chiếu theo lý thuyết hẳn là có... nhưng thời gian chúng tôi ở cùng nhau trong quá khứ quá ít, vẫn chưa bồi dưỡng đến mức có thể tâm linh tương thông..."

A?

Cái gì? Cô nói cái gì? Vậy... cô là ở lúc cậu ấy mấy tuổi nhận cậu ấy làm chủ nhân, tôi không rõ lắm, nhưng các người làm chủ tớ ít nhất cũng trên năm năm rồi đi! Nguyệt Thoái cũng có thể tu thành khí hóa với Thiên La Viêm rồi, với cô lại ngay cả tâm linh tương thông cũng làm không được? Tôi với Puhahaha nói chuyện câu trước đá câu sau, cũng còn chưa đến một năm đã có thể nói chuyện tâm linh rồi kìa! Cô đang nói đùa đấy à!

"Thật xin lỗi..."

Có lẽ là bởi vì thiếu công năng đáng lý phải có này, Bích Nhu chột dạ xin lỗi.

Đối tượng cô nên xin lỗi là Nguyệt Thoái mới đúng đi? Cô rốt cuộc một mình chơi ở bên ngoài bao lâu mà không ở bên cạnh cậu ấy vậy hả?

"Vậy thì lại phải nghĩ biện pháp rồi, ít nhất cũng biết được vị trí của cậu ấy mới dễ cứu người... cô ngay cả cậu ấy ở đâu cũng cảm ứng không được sao?"

Giọng điệu nói chuyện của Chu Sa đã mang chút trách cứ, hiển nhiên lúc cậu hỏi đã dự liệu được đáp án.

"Không có cách nào... hơn nữa, cậu ấy dù sao cũng đã chết một lần, liên hệ coi như bị đứt rồi, phải tiếp xúc lần nữa mới có thể làm lại liên kết..."

Lấy cớ -- Lấy cớ -- Nguyệt Thoái gặp người không tốt rồi -- cô đừng kiếm thang đi xuống cho mình nữa --

"Chậc, chẳng lẽ thật sự phải dạ thám Thần Vương Điện?"

Chu Sa thoạt nhìn thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ cái phương pháp này, đây khiến da đầu Phạm Thống có chút tê dại.

Chuyện len lén lẻn vào Thần Vương Điện này, một lần đã rất nhiều rồi, trừ cái lần rớt vào đi cứu người thì không còn dư bao nhiêu hạn mức nữa, tăng thêm nữa không ổn lắm đi?

Thế là, hắn viết trên giấy mấy chữ "Có cần thăm dò ý Lạc Thị trước không", rồi đưa cho bọn họ xem.

"Lạc Thị? Không phải chết rồi sao?"

Chu Sa hiển nhiên chỉ quan tâm chuyện của Nguyệt Thoái, ngay cả tin tức Lạc Thị cũng không nghe ngóng một chút.

"Không có, cậu ấy được Englar hồi sinh rồi, cho nên hôm qua mới như vậy..."

Bích Nhu đang nói thì mắt đỏ lên, vẫn canh cánh trong lòng chuyện mình không có bảo vệ Nguyệt Thoái cho tốt.

Kỳ thực nghe cô gọi Englar, Phạm Thống với Chu Sa đều nghe không quen lắm, dù sao bọn họ trước giờ vẫn gọi Nguyệt Thoái, nhưng bọn họ không có ý định sửa chữa cô, dù sao, đó mới là tên thật của Nguyệt Thoái.

Ừ nhỉ, tôi cũng là trở về nghe một số tin đồn mới biết Nguyệt Thoái đã cứu Lạc Thị, bằng không cậu ấy làm sao có thể vì cầm cự không nổi mà té xỉu sau đó bị bắt làm tù binh? Di chứng yếu ớt sau khi dùng vương huyết cứu người thật đáng sợ, nhưng cũng không phải nói đừng cứu Lạc Thị thì tốt rồi, ôi... cậu không thể đánh xong rồi mới về cứu sao?

"Vậy, Phạm Thống, cậu dùng máy thông tin phù chú liên lạc lần nữa thử xem."

Chu Sa nâng cằm, lấy thái độ sai khiến bảo hắn làm.

Làm sao lại là tôi!... Được rồi, trong đây đích xác chỉ có tôi nói chuyện được với Lạc Thị, nhưng mà... Lạc Thị sau khi biết thân

phận của Nguyệt Thoái thì không biết nghĩ thế nào?

Mọi người chắc vẫn còn là bạn bè chứ? Chắc, chắc là vậy đi?

Phạm Thống đánh liều lấy máy thông tin phù chú ra, sau khi đưa ra yêu cầu liên lạc rồi chờ hồi ứng.

Chỉ là, vất vả chờ một hồi, cuộc gọi không có kết nối.

"Không phản ứng sao?"

Phạm Thống gật đầu trả lời vấn đề này.

Lạc Thị lúc trước bị người của Lạc Nguyệt bắt đi, máy thông tin trên người hẳn là bị lục mất rồi chăng? Từ lúc trở về đến giờ cũng mới một đêm, sau khi sống lại người cũng không biết thế nào, chỉ sợ cũng không rảnh chuẩn bị máy thông tin phù chú mới...

Nghĩ như vậy, hắn ghi xuống giấy mấy chữ "có khi vẫn còn đang nghỉ ngơi, về sau thử lần nữa xem sao".

Cái con Tiêu Ba mà sau khi vào phòng đã bắt đầu bay loạn kia, đột nhiên bay tới xông vào trong mực, sau khi chân dính một đống mực rồi lại đạp mấy dấu chân lên giấy của Phạm Thống, khiến hắn có loại cảm giác bùng lửa giận, may mà không có bởi thể nổi điên.

Trông chừng con chim ngu nhà cô cho tốt coi! Bích Nhu!

"Nếu như có thể nhờ Lạc Thị nghe ngóng, đích xác an toàn hơn nhiều, chỉ không biết cậu ấy có chịu giúp việc này không..."

Bích Nhu cầu mong chuyện có thể thuận lợi, Chu Sa thì kỳ quái mà nhìn cô.

"Cô chẳng phải còn có Âm Thị đại nhân à? Làm sao không đi nhờ Âm Thị đại nhân thử xem?"

Ồ! Vì sao lại là Âm Thị đại nhân! Tôi cảm thấy nhờ Âm Thị đại nhân làm việc cứ cảm giác không chắc chắn!

Nhưng lần trước ngài ta hứa Nguyệt Thoái sẽ không sao, cuối cũng cũng thật sự được vô tội thả ra... Tôi hình như không nên ôm thành kiến như vậy đối với ngài ta? Lúc đầu tôi còn ở trong lòng thề sau này sẽ không nói xấu Âm Thị đại nhân, kết quả cứ luôn phá vỡ lời thề --

Không được rồi, bây giờ chỉ cần nhắc đến Âm Thị đại nhân, tôi liền nghĩ đến giấc mộng ghê rợn ngu ngốc hi hi ha ha đuổi theo em đi tối hôm qua, mau cút ra khỏi đầu tôi --!

"Tôi... không biết nên làm sao đối diện với anh ấy... Dù sao, dù sao trước giờ không có nói rõ thân phận của tôi, giống như đang lừa anh ấy vậy, cũng không biết anh ấy nghĩ thế nào..."

Bích Nhu vừa nghe thấy tên của Âm Thị, liền có chút hoảng hốt, vẻ mặt bất an giống như đã làm gì sai, Phạm Thống cũng không biết nên nói cái gì.

Cho nên nói, cô vì sao phải vô thức lừa gạt cảm tình của người ta như vậy hả? Nên liệu đến cái ngày này từ sớm chứ? Hay là cô muốn chơi trò gia đình cả đời, hoặc là ngày nào đó đột nhiên biến mất, giả vờ thành chia tay trong hòa bình? Không phải như vậy chứ!

Sau đó... Cô sở dĩ không thể gả, là bởi vì cô không phải con người đi? Vậy vị hôn phu của cô thì lại là chuyện làm sao hả? Rõ ràng không phải người còn đính hôn với người khác, lại có chàng trai nào bị cô tàn hại rồi?

"Phạm Thống, Chu Sa, nếu như là các cậu sẽ nghĩ thế nào?"

Bích Nhu nghĩ tới nghĩ lui vẫn là rất bất an, không nhịn được hỏi ý kiến hai chàng trai trước mắt.

"Cũng chẳng làm sao, không có duyên thì tìm người trước đó."

Tôi là nói tìm người tiếp theo. Tiếp tục tìm người trước tơ vương tình cũ làm gì? A, quên phải viết rồi.

"Dám lừa gạt cảm tình của tôi, khiến tôi dốc một đống tâm huyết rồi mới phát hiện căn bản là một trò lừa, tôi nhất định sẽ băm vằm hắn thành ngàn mảnh, tự tay tiễn lên đường."

Chu Sa cũng rất phối hợp mà trả lời, chỉ là ánh mắt hung ác cùng ngữ khí đáng sợ khi trả lời khiến người không khỏi muốn lùi lại ba bước.

Này, cậu đừng hẹp hòi như vậy được không? Nguyệt Thoái cậu ấy hẳn là vẫn không có lừa gạt cảm tình của cậu đi? Dù sao cậu ấy trước giờ chưa từng chấp nhận cậu... Cho nên cậu chắc không phải nói cậu ấy nhỉ? Tôi thế nhưng không muốn thấy cậu với cậu ấy sau khi trở mặt rồi đi bóp cổ cậu ấy đâu --

"Phạm Thống, cậu thật là một chàng trai khoan dung, tôi trước kia nhìn lầm cậu rồi..."

Nói hay, nói hay... từ từ đã, trước kia nhìn lầm tôi là thế nào? Cô trước kia rốt cuộc coi tôi thành kẻ ăn mày hay gì vậy hả? Nói rõ coi nào!

"Chỉ là không có dũng khí trả thù mới quyết định như vậy đi?"

Chu Sa luôn tràn ngập khinh bỉ đối với Phạm Thống, lúc này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cậu vì sao coi thường người như thế chứ -- Trả thù có ý nghĩa gì, đây còn chưa đến cảnh giới thâm thù đại hận đi? Sao cậu không tự kiểm điểm tâm thái quá mức kịch liệt của mình một chút đây?

"Trước hết chờ xem tình huống của Lạc Thị đi, nếu như thật sự không được thì hỏi Âm Thị sau... Tôi thật sự rất lo anh ấy sẽ có

phản ứng gì đối với thân phận của tôi, hơn nữa anh ấy hình như có vẻ rất thân cận với nữ vương không phải sao? Chuyện lớn như vậy, luôn cảm thấy cơ suất giúp chúng ta rất thấp..."

Cô đừng chưa hỏi gì hết đã tự thiết tưởng một đống rồi! Như vậy sẽ hại chúng tôi cũng bắt đầu cảm thấy hi vọng mù mịt đấy!

"Tôi với Phạm Thống hẳn là nên trước hết ở đây xem tình huống làm sao, cô muốn ở đâu? Nếu như không dùng máy thông tin phù chú, chúng tôi làm sao liên lạc cô?"

Giường của Nguyệt Thoái chẳng phải trống sao, mặc dù khác biệt nam nữ, chẳng qua cô ta vừa lại không phải người, ở chung với chúng tôi cũng không sao đi?

Mặc dù tôi cảm thấy nếu thật quyết định như vậy, cậu sẽ tự mình đi ngủ ở tầng giữa của Nguyệt Thoái sau đó bảo Bích Nhu ngủ tầng dưới...

"À, tìm nơi ở tạm thời đối với tôi mà nói vẫn không thành vấn đề..."

Bích Nhu suy nghĩ xong rồi nói như vậy. Nghe cách nói của cô, Phạm Thống không nhịn được nghĩ sang hướng chiếm nhà dân hay gì đó.

"Nếu là liên lạc... Tôi cố định mỗi tối đều qua chỗ các cậu một chuyến vậy, tôi thấy tốt hơn là tôi để Tiêu Ba ở lại đây, thời gian khác nếu như muốn liên lạc tôi, thì viết dòng chữ để nó mang đến cho tôi."

Gì? Bồ câu đưa thư?

Khi Phạm Thống còn đang kinh ngạc vì kiểu cổ lỗ sĩ này, Chu Sa lại không hài lòng mở miệng.

"Con chim này chúng tôi không biết nuôi thế nào, chứ đừng nói

để nó nghe lời. Lỡ nó nổi hung tính thì làm sao? Suốt ngày ở trong phòng đụng tới đụng lui làm ồn người khác ngủ, sẽ quấy nhiễu sinh hoạt của tôi."

Chính thế! Lúc trước chạy tới mổ cửa sổ của chúng tôi, cô không biết Chu Sa có bao nhiêu muốn làm thịt nó đâu.

"Không đâu, Tiêu Ba rất ngoan, chỉ cần dịu dàng với nó một chút thì sẽ không có vấn đề, nó rất thông minh. Về đồ ăn, bởi vì nó cái gì cũng ăn, cho ăn lương thực công cộng là được rồi, cũng sẽ không tốn tiền."

Nó cái gì cũng ăn... Liệu có nửa đêm biến lớn thịt luôn chúng tôi không?

"..."

Chu Sa trừng vào Tiêu Ba, đúng lúc nó đậu trước mặt cậu, Tiêu Ba cũng bởi vì ánh nhìn đầy sát khí kia mà giật mình chuyển sang nhìn cậu, một người một chim đúng lúc mắt to trừng mắt nhỏ, chẳng qua, cho dù con chim nhỏ này là ma thú đến từ khu một Hư Không, vẫn là bị ánh mắt của Chu Sa dọa cho động đậy không được.

"Hừ, được thôi, chẳng qua chỉ là con chim ngu ngốc, tôi không tin dạy dỗ không được."

Ồ, nhìn nụ cười lạnh bên môi cậu ta. Bích Nhu cô nếu còn có phần nào yêu thương con chim ngốc này, thì mang nó đi đi, đừng để lại đây cho tên đồng bóng này ngược đãi.

"Ừ, vậy thời gian này thì nhờ các cậu chăm sóc nó rồi, nếu như muốn bảo nó mang thư cho tôi, thì đem giấy viết xong gấp lại bỏ vào miệng nó, chờ nó cắn rồi ném nó ra ngoài cửa sổ, nó sẽ tự bay đến tìm tôi."

Chờ đã! Đây là thủ pháp thô bạo gì vậy hả? Đây là thực

nghiệm mà ra sao? Còn nữa, nếu như nó bất cẩn nuốt mất tờ giấy thì làm sao? Chẳng lẽ muốn phanh ngực mổ bụng lấy đồ ra?

"Được. Vậy cô có thể từ cửa sổ leo ra rồi."

Chu Sa cậu có cần nói ra không? Chẳng qua, nói đến, Bích Nhu với thực lực hai đường chỉ vàng của cô thì không có phương pháp ra vào nào ảo một chút sao? Như là dùng ma pháp xuất hiện hay là xuyên tường mà ra gì gì đó... đều không có sao? Uổng công tôi chờ mong đến thế, cô vì sao phải làm cho bình thường như vậy hả?

"Nếu không phải Đông Phương Thành bây giờ quản chế nghiêm khắc, toàn thành đều thiết lập pháp trận cấm chỉ truyền tống, tôi mới không cần leo cửa sổ đây!"

Có lẽ là vừa rồi bị mắc kẹt cửa sổ, lòng tự tôn có chút tổn thương, lúc Bích Nhu nói lời này cả người đều tức hồng hộc.

"Cô có cần cân nhắc đưa chân ra trước không? Như vậy kẹt là hết cứu rồi, kéo cô một cái cũng sẽ biến thành ngã chổng vó."

Phạm Thống nhất thời mau miệng trực tiếp dùng miệng nói, đương nhiên lại sai mấy từ.

Tôi là nói nếu cho chân ra trước còn cứu được, đẩy cô một cái vẫn không đến nỗi biến thành ngã chổng vó!

"Mới không cần! Sẽ không kẹt nữa!"

Có khả năng là đề tài mắc kẹt cứ luôn châm chích trái tim pha lê của thiếu nữ, Bích Nhu ngay cả chào tạm biệt cũng không nói, liền trực tiếp nhanh chóng nhảy cửa sổ rời khỏi.

Lần này trái lại thật sự không có mắc kẹt. Bằng không Phạm Thống còn lo cô sẽ thẹn quá hóa giận mà trực tiếp hủy luôn cửa sổ của bọn họ.

"Vậy chúng ta..."

Khi trong phòng chỉ có mình với Chu Sa, Phạm Thống cảm thấy rất không tự nhiên, hắn trước giờ không biết nói chuyện với Chu Sa thế nào.

"Cậu làm chuyện cậu nên làm, duy trì sinh hoạt bình thường là được rồi, bằng không trái lại sẽ khả nghi. Lương thực công cộng trong thời gian này là cậu đi lãnh, tôi bây giờ là thân phận lính đào ngũ, không tiện xuất hiện trước mặt người khác."

A? Lại là tôi? Tôi làm sao biến thành tạp vụ rồi! Cái gì cũng bảo tôi làm, còn lấy giọng như chuyện hiển nhiên! Cậu ít nhất cũng thêm chữ làm ơn chứ?

Phạm Thống mặc dù trong lòng bất mãn, cũng không dám trực tiếp nói với Chu Sa, hắn cũng chỉ có thể tự an ủi mình, người không có gan có thể sống lâu một chút.

"Tôi phải ngủ bù đây, đừng làm ồn tôi. Nhớ đi lãnh bữa tối."

Câu "đừng làm ồn tôi" của Chu Sa là trừng vào Tiêu Ba đang cứng ngắc trên bàn không dám động đậy, con chim nhỏ đáng thương này giống như sắp sợ đến rụng lông rồi.

Nói đến, Chu Sa với Lăng Thị đại nhân rốt cuộc ai đáng sợ hơn đây?

Mà bởi vì Chu Sa ba bữa đều phải ăn, cho dù bản thân Phạm Thống không muốn ăn, cũng phải giúp cậu đi lãnh. Sau khi lĩnh ngộ được điều này, hắn lần nữa len lén than thở.

Loại vận mệnh như tạp dịch này, thực sự khiến tôi cảm khái vạn phần. Tôi sinh ra không phải mệnh làm đại sự sao? Tôi muốn khóc quá! Hơn nữa còn không thể khóc thật, bởi vì sẽ làm ồn Chu Sa ngủ... người nhát gan đến mức độ này, có lẽ cũng không có gì để nói nữa, chỉ hi vọng liệt tổ liệt tông đừng nhảy ra chỉ trích tôi,

bất luận là do quá nhát gan hay là Phạm gia bởi vì tôi chết mà tuyệt hậu...

"Phạm Thống..."

Có khả năng là bởi vì hắn đang chuyên tâm cảm thương cho vận mệnh của mình, khi tiếng của Puhahaha xuất hiện ở trong đầu của hắn, còn khiến hắn giật nảy mình.

"Làm gì vậy hả?"

Bởi vì có thể giao tiếp tâm lình, không sợ làm ồn Chu Sa, khi Phạm Thống nói chuyện với Puhahaha cảm thấy còn rất nhẹ nhõm, không có áp lực gì.

"Các ngươi... làm sao nghe lên lại muốn đi làm chuyện nguy hiểm vậy?"

"Ta cũng hết cách, đã làm bạn bè thì phải chấp nhận, Nguyệt Thoái nếu đã bị bắt đi, bọn ta đương nhiên phải nghĩ biện pháp giúp cậu ấy, chẳng lẽ ngươi cảm thấy bọn ta nên tuyệt giao?"

Người khôn giữ mình cắt đứt quan hệ, loại chuyện này Phạm Thống đương nhiên cũng không phải chưa từng nghĩ qua, nhưng khi đối tượng là Nguyệt Thoái, hắn thực sự làm không được.

Nếu người bị bắt là Bích Nhu hoặc Chu Sa, hắn có khả năng còn sẽ ôm suy nghĩ "đây cũng là chuyện hết cách, cái gì? Cứu người? Loại chuyện đó tôi nào làm được" vân vân, sau đó chỉ giúp đối phương cầu nguyện mấy câu là thôi.

Nhưng mà người xảy ra chuyện, có nguy hiểm là Nguyệt Thoái, Cho dù hắn vẫn chưa đi cứu người đã biết hi vọng mờ mịt, cũng phải thử rồi mới nói.

"Ta, ta mới không có thất đức như thế, nhưng các ngươi chỉ có ba người, nhìn làm sao cũng sẽ không thành công đi, đây là đi chịu

chết mà thôi!"

Bị Puhahaha trực tiếp nói ra hiện thực, trong lòng Phạm Thống vẫn thật sự phức tạp.

"Đúng vậy đúng vậy, bọn ta là lấy trứng chọi đá, thực lực chẳng ra làm sao như ta vậy mà vọng tưởng muốn đi cứu người, thực sự rất buồn cười."

"Bổn phất trần chỉ là quan tâm mấy câu, ngươi nói chuyện sao gay gắt thế?"

Puhahaha hình như có chút tức giận rồi, ngẫm kỹ lại, nó cũng không có ác ý gì, Phạm Thống gãi gãi đầu.

"Được rồi, là giọng điệu ta không tốt, tóm lại không cần ngăn cản ta nữa, nếu như bất cẩn hại ngươi mất chủ nhân, đó cũng chỉ có thể nói rất xin lỗi, dù sao bọn ta đã quyết định làm như vậy rồi."

"Rõ ràng gần như không có cơ hội thành công, bị bắt được là sẽ xong đời, ngươi vẫn muốn làm?"

Lúc hỏi vấn đề này, Puhahaha dường như tràn ngập nghi vấn, như là không hiểu vì sao lại có người ngốc như vậy.

"Ta không dễ gì mới hạ quyết tâm bất chấp vấn đề sống chết! Ngươi đừng cứ làm ảnh hưởng ta có được không! Có biện pháp gì đây, ai bảo lần nào xảy ra chuyện cũng là Nguyệt Thoái, có một số chuyện nếu không làm thì sẽ hối hận, bạn bè là lẫn nhau, ta không thể chỉ muốn được cậu ấy bảo vệ, lúc cậu ấy cần ta ta cũng nên bỏ ra gì đó!"

Sau khi hắn nói xong một chuỗi này, Puhahaha cả một hồi đều không có lên tiếng, lâu đến khiến Phạm Thống suýt nữa tưởng rằng nó đã ngủ rồi, hoặc là cảm thấy hắn quá ngây thơ không muốn ngó ngàng hắn nữa.

"... con người ngươi, thực sự là..."

Kết quả chờ rất lâu, chỉ chờ được mấy chữ không đầu không đuôi, khiến Phạm Thống hoàn toàn không lần được đầu mối.

Thực sự là? Thực sự là thế nào?

Bởi vì Puhahaha không có nói tiếp, Phạm Thống tự nhiên cũng không nhận được đáp án. Tiếp tục truy hỏi nói không chừng sẽ bị phớt lờ, đã có kinh nghiệm trước kia, hắn cảm thấy vẫn là an tĩnh ngậm miệng cho lành.

Dưới trạng thái không có chuyện gì để làm, Phạm Thống sau khi thở dài một hơi, liền bò về giường nằm sấp xuống, chỉ chờ đến bữa tối lại ra ngoài lãnh lương thực công cộng.

Sau đó hắn cũng đột nhiên ý thức được, ngày tháng tiếp tục ngủ ở phòng số bốn bốn bốn xui xẻo này hình như không còn nhiều nữa.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tiểu tổ giải cứu Nguyệt Thoái khẩn cấp thành lập! Mỗi một người đều có quyết tâm một đi không trở lại, sứ mệnh phải đạt bằng được!

... Đương nhiên, một đi không trở lại còn đỡ, ít nhất, ít nhất cũng phải để chúng tôi nhìn thấy Nguyệt Thoái chứ? Nếu như ngay cả Nguyệt Thoái cũng không nhìn thấy, nhiệm vụ đã trực tiếp bởi vì chết sạch toàn bộ mà thất bại, đó cũng quá ai thương rồi, hay là chúng tôi sau khi sa lưới có thể xin kẻ địch ban ân huệ, để chúng tôi nhìn thấy Nguyệt Thoái nói lời tạm biệt?

Tôi cảm thấy vẫn là đừng ôm quá nhiều kỳ vọng tốt hơn, cho dù con người ta nên có chí khí, không nên tự làm mình nhụt chí.

Huống hồ kỳ thực chúng tôi không chỉ có ba người! Chúng tôi

còn có một con chim nữa!... Mặc dù nhìn sơ chỉ là một con chim nhỏ, nhưng bản thể của nó thế nhưng rất lớn! Ít nhất cũng là sinh vật có thể sống ở khu một Hư Không, cho dù có thể vô tư ngủ trên mặt đất, cũng đã sống lâu như thế vẫn chưa bị ăn thịt đây!

Ngay cả tôi cũng muốn nói "đó thì lại làm sao" ... trên thực tế con chim này thoạt nhìn vừa ngu vừa dốt, không có năng lực chiến đấu, giới thiệu hư trương thanh thế như vậy đấy, cũng không có cảm giác được an ủi chút nào...

Nguyệt Thoái bị mang đi Thần Vương Điện, không biết bị đối xử ra sao? Tôi nghĩ cậu ấy hẳn là không quá có thể tự mình chạy ra ngoài, Đông Phương Thành vì để ngăn ngừa cậu ấy chạy trốn, nhất định sẽ động tay động chân lên người cậu ấy.

Mà đừng có chọn cắt gân tay gân chân đấy nhá! Đó thực sự là quá tàn nhẫn rồi! Làm phiền đối xử với tù binh nhân đạo một chút! Người ta tốt xấu gì cũng là một hoàng đế thân phận tôn quý!

A, chẳng qua, Nguyệt Thoái dù sao cũng là cư dân tân sinh, chết một lần xong là bất luận là thương gì cũng có thể trị khỏi... có khi lại bởi vì như vậy, bọn họ liền dứt khoát ngó lơ an toàn sinh mạng của tù binh, chết rồi lại chết chết rồi lại chết? Không --

Tôi cảm thấy với trí tưởng tượng phong phú của mình thực sự không nên có quá nhiều thời gian ngẩn ngơ suy nghĩ một mình. Mặc dù đã qua lâu như vậy, chuyện đến nước này căn bản đã thành định cục rồi, nhưng vẫn là cho phép tôi nói thêm một câu --

Tôi rõ ràng trong đầu tràn ngập huyễn tưởng, vì sao không có một tí tư chất thuật pháp nào vậy! Tưởng tượng thuần túy rốt cuộc là thứ gì! Chết tiệt!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7 + 5: Ác Mộng Triền Miên

"Chính bởi vì là hiện thực mà không phải mơ. Chính bởi vì..." -- Lạc Thị

Trong một vùng hỗn loạn đen trắng đan xen, cậu lại mơ thấy hắn.

Đó là một giấc mộng bi thương, hoặc là nói, là một giấc mộng tự hành hạ mình.

Cậu không biết vì sao mình cứ luôn lặp lại ác mộng như vậy, giống như mình không chịu bỏ qua cho bản thân, cảnh mộng đan xen giữa hiện thực và hư cấu, cũng chỉ có giày vò một mình cậu mà thôi.

Quá trình tử vong ban đầu, cậu đã mơ thấy vô số lần. Cho dù ở trong tuyệt vọng, cậu cũng không tỉnh lại được, chỉ có tiếng nói mớ đứt quãng thỉnh thoảng sẽ khiến người khác nghe thấy, mà cậu kỳ thực cũng không biết mình đang nói cái gì.

Có lẽ là bởi vì đã mặt đối mặt rồi, tận mắt nhìn thấy hắn rồi, giấc mộng lần này rõ rệt đến đầm đìa máu, rõ đến khiến cậu không thể né tránh.

Ác mộng trong quá khứ chỉ có âm thanh và xúc giác, mọi hình ảnh đều méo mó gần như không thành hình.

Nhưng giấc mộng lần này lại đã có thị giác.

Cậu trong mơ lại giống như lúc đó, mất đi mọi lực lượng. Cậu

yếu ớt ngã dưới chân Narsi, giãy dụa muốn vươn tay mò lấy kiếm của mình, lại bị đối phương đạp một cước lên bàn tay.

Lại giống như lúc đó, bất lực đối với vận mệnh của mình, mà cho dù cầu cứu, trong cung San Siro rộng lớn cũng sẽ không có bất cứ người nào đáp lại cậu.

"Ngươi đã không phải hoàng đế nữa, tay cũng không cần cầm kiếm, không bằng phế nó đi?"

Narsi từ trên cao nhìn xuống cậu, nụ cười tàn khốc phối hợp với giọng điệu của hắn, ngay tiếp đến chính là cơn đau đớn xông thẳng thần kinh, khiến cậu cắn chặt răng mới có thể không kêu ra tiếng.

Chỉ chẳng qua là một cảnh mộng giả tưởng mà thôi, cảm giác đau vậy mà chân thực đến thế.

"Dùng vẻ mặt như vậy nhìn ta làm gì, ngươi cho rằng ta sẽ bởi vì ngươi đau mà dừng tay sao?"

Âm thanh của hắn khi cười và khi giết chết cậu, hoàn toàn khác với âm thanh nghẹn ngào và run rẩy kia.

Cậu kỳ thực không hiểu lắm, mình vì sao phải tưởng tượng ra một Narsi như vậy để rồi hành hạ bản thân trong mơ.

Trong lòng cậu, Narsi đã là như vậy sao?

Cậu nhiều lần lấy cảnh mộng để ngược đãi chính mình, là nhằm nhắc nhở mình đừng quên mối hận đối với hắn sao?

Vì sao đây?

Vẫn chưa đủ à? Như thế này vẫn chưa đủ à?

Đế giày giẫm lên tay cậu đã được thu hồi, kế đến là đá mạnh vào bụng cậu.

Có thể mô phỏng ra đau đớn chân thực như vậy, có lẽ là bởi vì quá khứ ở trong một vùng bóng tối mất đi thị giác, những bạo hành này đều từng có người gây ra cho cậu.

Trong phòng tối mà những trưởng lão xử phạt cậu, những cái này cậu đều đã trải qua.

"Ngươi vì sao phải trở lại? Không nghĩ tới có lẽ lại sẽ rơi vào trong tay ta sao?"

Trong mơ những thứ truyền vào tai cậu toàn là những lời nói vô tình, có lúc, cậu cũng có xúc động muốn cầu xin cái huyễn ảnh này.

Đủ rồi chứ. Narsi, đừng tay đi...

Nhưng cậu trong mơ không thể phát ra tiếng. Cho dù thần tình chính là tố cáo không lời trực tiếp nhất, cậu vẫn là muốn dùng âm thanh của mình hỏi hắn một câu --

Vì sao?

Trong giấc mộng của cậu không thể nào để cho cậu hỏi, bởi vì cậu giả tưởng không ra câu trả lời của Narsi.

Mà cậu luôn không biết, rốt cuộc nên bảo Narsi dừng tay, hay là bảo mình ngừng lại.

Đây là Narsi được tạo ra từ trong lòng cậu, nhưng cậu lại không thể khống chế hắn.

Giấc mộng rõ ràng phải là nơi chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng chính là sẽ không có người cứu cậu.

Cậu rốt cuộc có thể mong đợi cái gì đây?

"Vì sao muốn giết ngươi, vì sao muốn làm hại ngươi?"

"Ngươi không cảm thấy mình quá ngu xuẩn khi hỏi ra câu này sao?"

Giống như là vì để trào phúng lời nói của cậu, âm thanh do Narsi nói ra cứ như là một lưỡi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim cậu.

Đúng vậy.

Chẳng lẽ cậu vậy mà vẫn còn muốn hung thủ giết cậu tìm cái cớ sao...?

Lúc Nguyệt Thoái tỉnh lại, mắt vẫn không thể nắm bắt chính xác xung quanh.

Cậu không phải tự nhiên tỉnh dậy, mà là bị người lấy nước hắt cho tỉnh. Mới đầu cậu vẫn không thể xác nhận đây là nơi nào, qua mấy giây nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, cậu mới phán đoán ra mình ở trong phòng lao.

Dáng vẻ cái giam lao này thoạt nhìn không giống chỗ nhốt lần trước, bởi vì sau khi hôn mê trên chiến trường, cậu không còn biết về sau đã xảy ra chuyện gì, vì sao mình lại ở trong lao, cậu thực sự không tài nào rõ được.

Thiên La Viêm đâu? Còn có Bích Nhu đâu?

Cậu có biết bao sợ hãi giấc mơ bị cầm tù trong tay Narsi trở thành sự thật, đến nỗi khi nhìn thấy ngục tốt vây xung quanh mặc phục sắc của Đông Phương Thành, cậu vậy mà cảm thấy thở phào.

Thì ra là rơi vào tay Đông Phương Thành... chỉ là, vì sao? Về sau thế nào rồi?

Nguyệt Thoái cảm thấy mình cần làm rõ tình huống, chẳng qua, bây giờ cậu là một tù nhân, đây là sự thực không cần tranh cãi, lực lượng của cậu cũng bị phong ấn đặc thù hạn chế, không

thể dựa vào năng lực của mình rời khỏi đây.

Mà tình huống tiếp đến cũng không cho cậu thời gian để suy nghĩ, bởi vì thứ đầu tiên cậu đối mặt chính là đám ngục tốt không mang hảo ý này.

"Thiếu đế Lạc Nguyệt thế mà cũng có ngày trở thành tù binh của Đông Phương Thành --"

"Vậy mà chạy đến chỗ bọn ta làm cư dân tân sinh, dễ dàng chết như vậy, xem ra cũng chẳng thế nào?"

Khi nghe thấy bọn họ chế giễu, Nguyệt Thoái còn ngẩn ra một chút, tiếp đến mới nhớ tới thân phận của mình đã phơi bày dưới ánh sáng.

Cư dân của Đông Phương Thành ghét người của Tây Phương Thành đến nỗi đã ăn sâu vào rễ, nếu như những hận ý này có đối tượng đại biểu, vậy thì cái đối tượng đại biểu đó chính là cậu -- Thiếu đế Tây Phương Thành - Englar.

Cậu kỳ thực cũng rất rõ đây có hàm ý gì. Cho dù cậu chưa từng bách hại bọn họ ở Đông Phương Thành, chuyện cậu làm dưới danh nghĩa thiếu đế cũng chẳng qua chính là tiêu diệt kẻ xâm lược, bảo vệ quốc gia của mình... nhưng những người này sẽ không dùng lý trí suy nghĩ những điều đó, cũng sẽ không cho cậu cơ hội biện giải.

Cậu nghĩ, có lẽ bọn họ sẽ động một vài khốc hình lên cậu, hoặc là cực lực sỉ nhục cậu bằng ngôn ngữ.

Khi người mình ghét không có lực chống trả mà xuất hiện trước mặt mình, rất nhiều người đều sẽ làm như vậy. Quá khứ cậu có lẽ vẫn không hiểu, nhưng bây giờ cậu coi như là hiểu triệt để rồi.

Cũng bởi vì hiểu điều này, cậu luôn hi vọng có thể nỗ lực

không để mình rơi vào hoàn cảnh đó... chỉ là, có lúc vẫn không thể nào khống chế tình huống.

Cậu lại phạm một lỗi quá khinh suất. Không tính toán gì đã xông ra như vậy, khiến bí mật của mình bộc lộ trước mặt mọi người, vừa lại không có cân nhắc đến tình trạng thân thể của mình, cuối cùng là rơi vào cảnh mặc người xâu xé.

Kết quả, có phải là cái gì cũng không làm được?

Không thể đột phá vòng bảo hộ giết Narsi, không thể dẹp yên cả sự tình...

Rõ ràng quyết định cho dù trả giá bằng sinh mạng, cũng phải giết chết kẻ đầu sỏ, nhưng vẫn buông tay ở một khắc cuối cùng.

Cứ luôn không biết phương pháp làm việc... cứ luôn không biết nên làm sao mới tốt.

"Này, cho rằng không lên tiếng là không sao à? Ngươi cho rằng bọn ta không dám động vào ngươi? Rốt cuộc có hiểu rõ hoàn cảnh của mình không hả?"

Ánh mắt của bốn, năm ngục tốt phát tán ác ý này khi nhìn cậu không chứa thiện ý, Nguyệt Thoái vẫn duy trì trầm mặc.

Cậu bất luận nói cái gì, làm gì đều sẽ kích động tâm tình của đối phương, vậy thì thà đừng có phản ứng gì hết còn đỡ hơn một chút.

Bọn họ muốn dùng bạo lực hay là cái gì cũng không sao cả, dù gì những cái đó trước kia cậu đã quá quen rồi.

Quen với việc làm mình trở nên vô cảm ở lúc chịu đau đớn, quen với việc coi như không có gì xảy ra, chỉ lặng lẽ tiếp nhận trị liệu.

Lúc đó, cậu ngay cả dùng vương huyết trị liệu mình cũng không được cho phép.

Ngục tốt lôi cánh tay của cậu kéo cậu khỏi mặt đất, tiếp đến hẳn là đau đớn rồi, lúc nào sẽ kết thúc đây?

Dù sao chỉ cần nhẫn nại, chờ bọn họ chán rồi, tự nhiên sẽ không tiếp tục.

Rất tiêu cực, nhưng cũng là kiểu ứng đối duy nhất mà cậu biết.

Chỉ là sự tình thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài dự liệu của cậu, chịu đựng đau đớn không bao lâu, hành vi của những ngục tốt liền bị một người đột nhiên xuất hiện quát mắng ngăn cản.

"Dừng tay! Các ngươi đang làm gì vậy?"

Người giận đùng đùng đi tới, vậy mà là Vi Thị.

Nguyệt Thoái kinh ngạc rút lại cái tay bị bọn họ túm lấy, xoa xoa chỗ vừa rồi bị ẩu đả, cho dù không rõ tình huống, nhưng hình như không phải bất lợi đối với cậu.

"Vi Thị đại nhân..."

Có lẽ là bình thường tích uy quá sâu, những ngục tốt thân là cư dân tân sinh này khi nhìn thấy Vi Thị xuất hiện, tất cả đều hoảng sợ không biết nên làm gì -- bởi vì bọn họ không cảm thấy mình có làm chuyện gì sai, nhưng vừa lại không dám dò hỏi Vi Thị.

Khi Vi Thị nghiêm mặt đi đến gần phòng lao, bọn họ thoạt nhìn đều đã muốn xin lỗi cầu xin tha thứ trước rồi, nhưng vừa không rõ nguyên nhân vừa không biết nên cầu xin từ đâu, khiến cho bầu không khí nhất thời có chút vi diệu.

"Công việc của các ngươi là cái gì?"

Vi Thị sau khi liếc bọn họ một cái, đầu tiên là lạnh lùng hỏi vấn đề như vậy, mà hắn cũng không chờ bọn họ trả lời đã tự mình nói tiếp.

"Bệ hạ ra lệnh cho các ngươi dụng hình sao? Bệ hạ từng cho các ngươi quyền như vậy?"

"Không có..."

Bọn họ khủng hoảng cúi thấp đầu, hình như vẫn không hiểu Vi Thị vì sao lại nổi nóng như vậy.

"Các ngươi có một chút cảm giác vinh dự nào khi nhậm chức ở Thần Vương Điện không? Không có bất cứ ai bắt các ngươi làm, các ngươi lại tự động thủ với một người không thể phản kháng, các ngươi rốt cuộc có biết chuyện mình nên làm là cái gì không?"

Bị hắn mắng như vậy, mấy tên ngục tốt mặc dù không có hoàn toàn phục, nhưng cũng có chút hổ thẹn, mỗi một người đều không biết nên nói cái gì mới tốt.

"Còn không mau ra ngoài làm chuyện các ngươi nên làm! Trước khi bệ hạ chưa ra lệnh, không cho phép động vào hắn! Nghe rõ chưa?"

Vi Thị sẽ không dễ dàng tha thứ cho lỗi lầm của người khác, không có truy cứu trách nhiệm đã rất hiếm có rồi, nghe hắn nói như vậy, những ngục tốt như lấy được ơn đại xá, vội vàng ra khỏi phòng lao đóng cửa lao lại, rồi liền rời khỏi đây.

Bởi vì Vi Thị không có đi theo, mà là dùng ánh mắt có chút phức tạp nhìn Nguyệt Thoái, cho nên, khi bốn mắt nhìn nhau, Nguyệt Thoái không nhịn được hỏi.

"Cảm ơn ngươi đã che chở, nhưng mà vì sao?"

Cậu đã khôi phục thân phận của thiếu đế Tây Phương Thành, tự nhiên cũng không cần thiết sử dụng kính xưng với Vi Thị. Mà sau khi nghe xong câu hỏi của cậu, sắc mặt Vi Thị tức thì trở nên có chút khó coi.

"Đây không phải che chở ngươi, mà là giữ gìn kỷ luật và lập trường của Đông Phương Thành!"

Biện giải của hắn khiến Nguyệt Thoái có chút mờ mịt. Nếu thật sự vì cái gọi là công bằng chính nghĩa, quang minh lỗi lạc, thì không nên thừa dịp cậu ngất xỉu mà bắt cậu vào đây mới đúng.

"Chẳng phải đã ám toán ta trước còn bắt ta vào trong lao sao..."

Mặc dù nói ra có khả năng sẽ đắc tội đối phương, nhưng Nguyệt Thoái trước giờ rất đơn thuần, cứ như thế bất tri bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Đó cũng không phải việc ta quản được!"

Vi Thị quả nhiên bị lời của cậu chọc trúng nội tâm, sau đó hình như cảm thấy mình có chút thất thố, sắc mặt bởi thế càng khó coi.

"Nếu không phải ngươi đã cứu Lạc Thị, ta mới chẳng buồn quản những chuyện này!"

Sau khi bỏ lại câu này, hắn lập tức cất bước rời khỏi, cũng không có liếc Nguyệt Thoái thêm một cái.

"Khoan đã..."

Sau khi Nguyệt Thoái kịp phản ứng, vội vàng muốn gọi hắn lại, nhưng chỉ nghe thấy tiếng cửa đóng nặng nề truyền tới, xem ra Vi Thị đã đi mất rồi.

Vốn muốn nghe thêm một chút tin tức của Lạc Thị, nhưng Vi Thị đã đi rồi, đó tự nhiên là hỏi không được.

Lạc Thị... không biết làm sao rồi?

Mặc dù lúc đó cậu tận mắt nhìn thấy Lạc Thị sống lại mới rời khỏi, nhưng cậu vẫn có chút lo lắng tình huống sau đó.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu lấy vương huyết cứu sống người sau khi trở thành cư dân tân sinh, hiệu quả liệu có như lúc còn sống, cậu cũng không thể khẳng định lắm.

Nếu hồi sinh có hậu di chứng gì, cậu cảm thấy mình nhất định sẽ buồn rầu tự trách.

Là bởi vì cậu không đủ quả quyết, kéo dài quá lâu, Đông Phương Thành và Tây Phương Thành mới khai chiến, Lạc Thị cũng bởi thế mất mạng.

Đây là trách nhiệm cậu phải gánh chịu.

Cho đến lúc này ở một mình, không có người quấy nhiễu, cậu mới có tâm tư nghĩ đến chuyện cũng rất quan trọng khác.

Ví dụ như Phạm Thống. Ví dụ như... người bạn cậu có được ở Đông Phương Thành.

Kỳ thực không đến mấy người, một bàn tay là có thể đếm hết. Quan hệ xã hội của cậu bất luận là khi còn sống hay sau khi chết, đều rất thiếu thốn.

Thân phận của cậu bọn họ nhất định đều biết rồi. Cùng ở trên cái chiến trường đó, căn bản cái gì cũng nhìn thấy rõ rồi đi.

Vậy thì, bọn họ sẽ nghĩ thế nào đây? Sẽ cư xử với cậu ra sao?

Nguyệt Thoái cảm thấy mình rất khó nghĩ sang hướng lạc quan. Cũng bởi vì như vậy, cậu mới trước sau không thể nói ra với bọn họ, sợ phản ứng trực tiếp nhất nhận được chính là bài xích cùng cự tuyệt.

Nhưng như vậy chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Sợ bị ghét, liền không dám cầu đáp án.

Không dám cầu đáp án, cho nên ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, khống chế tâm tư của mình, đừng đi sâu vào vấn đề này.

Nếu như bị ghét, nên làm sao mới tốt đây?

Ở trước mặt vấn đề này, cậu bàng hoàng bất lực.

Quen biết được bạn mới, quen biết được người có thể cùng chung sống, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn, đây đã trở thành lực lượng lớn nhất để cậu sống tiếp sau khi trở về cái thế giới này.

Lần đầu tiên nếm được niềm vui cuộc sống, lần đầu tiên có được hạnh phúc bình thường.

Nếu như mất đi sẽ thế nào đây?

Nếu như cậu buộc phải trở về lúc không có gì cả, nên làm thế nào mới tốt đây?

Cậu không thể tưởng tượng.

Bởi vì mệnh lệnh của Vi Thị, Nguyệt Thoái từ sau khi tỉnh lại qua một đêm đầu tiên ở trong lao vẫn còn tính là tự do an toàn.

Không có người khác tới làm phiền cậu nữa, đãi ngộ cũng ở phạm vi bình thường, ăn là ăn lương thực công cộng, còn cho cậu một cái chăn bông, ngoại trừ việc bị nhốt ở bên trong không thể ra ngoài đi lại thì không khác cuộc sống ở túc xá bao nhiêu -- ngay cả muốn tắm cũng có thể nhờ người mang cậu đi.

Chỉ là lúc tắm không thể đóng cửa, bên ngoài vẫn có người trông coi, cảm giác vẫn quai quái, cậu biết đây là vì để tránh cho cậu mượn cớ tắm rửa để âm thầm làm trò quỷ, nhưng loại cảm giác không có quyền riêng tư này thực sự không tốt lắm, đành cố

hết sức coi như người bên ngoài không tồn tại.

Lấy thân thể yếu ớt sau khi hồi sinh người khác để miễn cưỡng động dụng võ lực, còn kết hợp với Thiên La Viêm, quả nhiên là không thể không bỏ ra cái giá nào. Tay phải của cậu bây giờ chỉ còn lại năng lực làm những động tác đơn giản nhẹ nhàng, có thể nói là tạm thời bị phế rồi, không có khả năng cầm kiếm chiến đấu tiếp nữa... Ngoại trừ cậu miễn cưỡng mình lần nữa.

Mặc dù cậu cũng có thể cầm kiếm tay trái, chẳng qua, nếu như thật sự đụng phải trường hợp phải nghiêm túc vật lộn, tình huống như vậy vẫn là rất bất tiện.

Thương thế này thế nhưng phải nghỉ ngơi một hồi mới đỡ hơn, cậu cũng không thể nào biết thời gian xác thiết cần bao lâu.

Biện pháp nhanh nhất tự nhiên là tự sát, dựa vào lực lượng của ao nước để sống lại, thân thể mới đó tự nhiên sẽ không có những vấn đề này.

Chẳng qua cậu cũng không muốn làm như vậy. Cậu có nỗi căm ghét từ bản năng đối với cái chết, cho dù lấy lực lượng còn sót lại bây giờ đủ để giết chết chính mình, cậu cũng không muốn.

Dựa vào tử vong, mặc dù có thể thoát thân khỏi đây, nhưng ở đây không giống giam lao lần trước, hình như là lao ngục đặc thuộc Thần Vương Điện, bên trong chỉ nhốt một mình cậu, ngục tốt tuần tra sẽ rất nhanh chóng phát hiện chuyện cậu tự sát, chờ cậu sống lại từ ao nước nhất định sẽ có một đống người chờ bắt cậu, cộng thêm ao nước có hạn chế không thể sử dụng các loại năng lực, căn bản không có khả năng đào thoát.

Đưa cậu nhốt vào đây hẳn là chỉ thị của nữ vương, chỉ là đã qua một ngày rồi, cho đến khi đón buổi sáng ngày hôm sau, về phía Đông Phương Thành hình như vẫn không có bất cứ động tĩnh nào, không biết ý đồ khi đem nhốt cậu ở đây rốt cuộc là cái gì, cậu

thực sự phân tích không ra.

Nếu chỉ đơn thuần là muốn vương huyết, tiếp tục chấp hành nghi thức chú nhập vương huyết bị gián đoạn, đó còn dễ làm, cậu nguyện ý phối hợp, cũng không muốn đặt điều kiện gì, nhưng sự tình chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Nếu như muốn bàn chuyện hợp tác, thì sẽ không nhốt cậu ở trong lao, mặc dù cậu sẽ không so đo những cái này, nhưng cậu cũng biết, khi đối phương không có đối đãi theo lễ nghĩa, chính là không cho cậu địa vị ngang hàng, cho rằng có thể nắm giữ, quyết định mọi thứ của cậu.

Đây hiển nhiên không phải chuyện tốt, luôn là gặp phải tình huống thế này, cũng khiến tâm tình cậu sa sút.

Một mình ngồi trong phòng lao, từ song sắt nhìn ra cũng không có thứ gì có thể giết thời gian, cho dù muốn làm một chút tu luyện, với tâm tình phiền não hiện giờ cũng khó có bao nhiêu hiệu quả.

Trong lao tối tăm là an tĩnh. Ngục tốt rất ít khi đi đến gần chỗ cậu, phần lớn là nhìn từ xa, cảm thấy không có vấn đề thì sẽ không đến gần kiểm tra.

Bắt người tới lại không gặp mặt nói cho rõ, cảm giác bị nhốt ở đây không ai thăm hỏi, khiến Nguyệt Thoái cảm giác rất bức bối.

Thân thể của cậu vẫn yếu ớt, ngồi trong lao như thế này, lâu dần, không khỏi sản sinh một loại cảm giác mệt mỏi buồn ngủ.

Chỉ có nghỉ ngơi cũng không thể khiến tình trạng của cậu tốt hơn, còn phải ăn gì đó điều dưỡng mới được, nhưng ở đây đương nhiên là không thể, lương thực công cộng khiến cậu mất khẩu vị, cũng sẽ không có người đưa đồ ăn khác cho cậu.

Bởi vì mệt mà ngồi dựa tường nhắm mắt, khi phương xa có tiếng bước chân tới gần, cậu cũng không có để ý.

Cho đến khi tiếng bước chân kia dừng lại ở bên ngoài cửa lao, cộng với tiếng song sắt lạnh lẽo khi tay nắm lên, cậu mới mở mắt, đưa tầm nhìn ra ngoài.

Vừa nhìn thấy rõ người đứng ngoài cửa là ai, Nguyệt Thoái lập tức kinh hô ra tiếng.

"Lạc Thị!"

Tận mắt nhìn thấy người không sao, êm đẹp mà xuất hiện ở đây, cậu mới đầu đích xác là mừng rỡ, chỉ là sau khi cậu nhìn thấy thần tình trên mặt Lạc Thị, nỗi vui mừng kia cũng tắt ngúm theo đó, lạnh xuống trở lại.

Lạc Thị nhìn vẻ mặt của cậu, không còn chút bóng dáng mọi khi. Đó không phải vẻ mặt nhìn bạn bè, mà là dáng vẻ khi đối mặt với một kẻ địch xa lạ.

Từ trong mắt của cậu để lộ ra một loại sắc thái phức tạp đan xen giữa phẫn hận cùng khó có thể tin. Khi bị cậu nhìn chằm chằm như vậy, Nguyệt Thoái nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trầm mặc chịu đựng ánh nhìn của cậu.

Cho nên, quả nhiên không nên có mong đợi sao?"

"Vì cái gì..."

Ngoại trừ sắc mặt có hơi tái nhợt, cả người Lạc Thị thoạt nhìn cũng không có gì đáng ngại, nhưng tiếng nói chuyện của cậu lại hết sức yếu ớt, giống như cũng phản ánh tâm tình trong lòng cậu.

"Vì sao phải lừa gạt bọn ta? Cậu là thiếu đế của Lạc Nguyệt... Cái tên Englar đã giết ba mươi vạn sĩ binh Đông Phương Thành bọn ta..."

Lạc Thị chủ động mở miệng, nhưng mà vấn đề này Nguyệt Thoái vẫn không biết nên trả lời thế nào.

Nếu nói là lừa gạt, có lẽ quá nặng nề.

Cậu không phải cố ý tạo thành cục diện thế này... Cũng chưa từng hi vọng cái người kia bởi vì cậu không muốn lấy lại thân phận quá khứ mà bị tổn thương.

Cậu chỉ là muốn thoát khỏi cái thân phận kia mà sống, cho dù cuộc sống như vậy không thể lâu dài.

Cậu chỉ là muốn qua lại với người khác mà không mang những nỗi ám ảnh kia.

Cậu chỉ là muốn...

"Nếu như cậu là đến cầu chứng chuyện này... tôi không thể phủ nhận, tôi đích xác là cái người mà cậu nói."

Thừa nhận chuyện mình đã làm không cần dũng khí.

Chỉ cần tách biệt khỏi tình cảm, tường thuật sự thực là được rồi.

Không biết là không thể chấp nhận cái sự thật này hay là không thể chấp nhận sự bình tĩnh của cậu, giọng Lạc Thị khi chất vấn cậu cũng lớn hơn.

"Nhiều mạng người như thế, cậu làm sao làm ra được!"

Mỗi một con dân của Đông Phương Thành ở trong lòng Lạc Thị chắc hẳn đều rất quan trọng.

Trong những người đã bỏ mạng ở trận chiến tranh năm năm trước có khả năng cũng có người cậu quen biết, gọi ra được tên, từng nói chuyện.

So với đó...

Nguyệt Thoái nhìn cậu, trong lòng không biết nên có cảm giác

gì.

So với đó, thiếu đế của Tây Phương Thành đương nhiên chỉ là một hung thủ giết người máu lạnh vô tình.

"Tôi đương nhiên làm ra được."

Ở trong đây không có bất cứ hiểu lầm nào, cậu nghĩ.

Chỉ là khác giá trị quan mà thôi.

"Miễn là chuyện này cần có người đến làm. Do người nào làm đều như nhau, tôi là hoàng đế Tây Phương Thành, tôi nên bảo vệ thành dân của tôi không bị xâm phạm, lấy thủ đoạn trực tiếp nhất để đe dọa kẻ ngoại lai đến xâm lược, chỉ là như thế mà thôi."

Cậu không biết Lạc Thị hi vọng cậu trả lời cái gì, nhưng duy chỉ có chuyện này, cậu không thể xin lỗi.

Bởi vì đây đã không phải vấn đề đúng sai, mà là sự khác biệt lập trường.

Có lẽ cậu luôn có một ngày phải trả giá vì những chuyện mình làm, nhưng cậu sẽ không vì chuyện này mà nói xin lỗi.

Giống như ánh nhìn đối địch của Lạc Thị đối với cậu sau khi thân phận đã bị vạch trần, tính mạng của cư dân Đông Phương Thành sẽ không phải là trách nhiệm của cậu, cũng sẽ không phải là thứ mà cậu cần áy náy vì nó.

Bởi vì cậu là hoàng đế của Tây Phương Thành, mà người phát động trận chiến tranh tiến hành xâm lược năm đó là Đông Phương Thành, bọn họ đương nhiên cũng phải tự mình nuốt trái đắng của thất bại.

"..."

Lạc Thị cắn chặt răng, bàn tay nắm quá chặt cũng không nhịn

được run rẩy, dường như tìm không được lời đáp lại, cho nên mới không thể nói ra một chữ nào.

Thù hận trút lên người mình chưa từng có lần nào khiến cậu mệt mỏi như vậy.

Có phải là bởi vì người căm ghét cậu lần này là bạn của cậu?

Mà Lạc Thị nhìn chằm chằm cậu lâu như thế, chung cuộc cũng không nói thêm cái gì, bèn uất hận xoay người rời khỏi.

Hệt như không muốn nhìn cậu thêm dù chỉ một lần.

Tiếng bước chân đã đi xa không còn nghe thấy nữa. Nguyệt Thoái dựa trở lại vách tường, sau khi không còn tách biệt khỏi tình cảm, đau đớn giống như gai đâm lập tức từ trái tim lan tràn đến toàn thân.

Cậu ôm đầu gối, vùi mặt vào trong, giống như cho rằng giấu mặt vào trong cánh tay là có thể không cần nhìn thẳng vào cái thế giới này.

Sớm biết sẽ bị ghét. Sớm đã thiết tưởng đến cái ngày thân phận bị vạch trần, cậu có khả năng sẽ mất đi những ấm áp vốn có.

Nhưng khi chân chính gặp phải và thể hội, lại là nỗi khó chịu mà khi dự thiết khó có thể mô phỏng.

Khi sống lại ở ao nước Đông Phương Thành, cậu từng bởi vì lấy lại được thị giác mà cảm thấy mừng rỡ và mới mẻ. Có thể lần nữa dùng đôi mắt của mình nhìn mỗi một người bên cạnh, mỗi một cảnh vật sớm đã mơ hồ trong ký ức, đối với cậu mà nói, đây không chỉ là món quà bất ngờ có được, cũng là phép lạ mà cậu rất quý giá.

Nhưng giờ đây lại khiến cậu cảm thấy mọi thứ vui vẻ hình như đều đã biến đổi.

Cậu vậy mà hoài niệm lúc mình không thể dùng mắt nhìn vật... Cho dù lúc đó là bị bắt phải bỏ đi thị lực.

Nếu như cậu vẫn còn là thiếu đế mất đi ánh sáng mà phong bế bản thân kia, hôm nay trong lòng có lẽ sẽ không đau rồi đi.

Không cần nhìn thấy sự căm ghét và không thấu hiểu trong mắt Lạc Thị. Không cần nhìn thấy vẻ mặt của cậu, tự nhiên cũng sẽ không thể so sánh sự khác biệt trước và sau.

Nếu như cậu vẫn còn là Englar hồi đó...

Nguyệt Thoái cảm thấy mình không cách nào nghĩ tiếp được. Mặc dù cậu đã nghĩ rất nhiều.

Có lẽ không cần chờ đến khi thật sự đối mặt, đã có thể biết đáp án.

Có lẽ điều cậu cầu mong không phải là một khả năng nhỏ bé, mà là một tương lai căn bản sẽ không tới.

Đừng ghét tôi.

Cậu nghe thấy mình ở trong lòng nói như vậy. Khe khẽ, nho nhỏ.

Đừng ghét tôi...

Âm thanh đó trầm xuống.

Tình cảm là thứ không thể xác định vừa lại dễ dàng đánh vỡ như thế.

◊◊◊◊

Ký ức của cậu dừng lại ở thời khác sinh mệnh chấm dứt.

Hình ảnh cuối cùng trong ký ức là khuôn mặt sốt ruột của Âm

Thị. Ngay cả âm thanh cũng xa vời, khó có thể tàn lưu trong đầu cậu.

Sau đó bao vây cậu là một thế giới trắng như tuyết, đáng lẽ phải cảm thấy lạnh lẽo, nhưng lại không có bất cứ tri giác nào.

Cậu không biết điều đang chờ đợi mình là cái gì. Nên nói, lúc sinh mệnh kết thúc, cậu đã mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có thể cảm thấy mình giống như lục bình trôi nổi trong không gian không biết tên.

Có tiếc nuối hay tâm nguyện chưa hoàn thành nào hay không, cậu tất cả đều không biết.

Trong thời gian bị giam lỏng ở cung điện Tây Phương Thành, cậu trải qua những ngày không thấy ánh mặt trời, không cảm giác được dòng chảy thời gian. Không nhìn thấy được người, cuộc sống không có tự do khiến cậu gần như rơi vào trong tuyệt vọng, ngay cả ảo tưởng có người đến cứu cậu cũng không thể.

Cậu bị trói mang lên chiến trường trong lúc còn đang mù mờ ngỡ ngàng, ánh mặt trời đã lâu chưa thấy khiến cậu chói mắt, không bao lâu sau, chính là loạt công kích đoạt đi sinh mạng của cậu.

Cậu yếu đến ngay cả đau cũng kêu không ra, thậm chí cũng không kịp nhìn rõ người của Đông Phương Thành có phản ứng gì, cũng không kịp cảm nhận cái chết đến gần.

Trước khi chưa tiếp xúc đến "cái chết", cậu luôn cho rằng chuyện này rất xa vời với mình, cho dù thật sự xảy ra rồi, cũng không có bao nhiêu cảm giác chân thực.

Bởi vì sinh mệnh của cậu yếu ớt đến thế, mà quá trình quá nhanh chóng, khiến cậu không có đủ thời gian để ý thức.

Mẫu thân liệu có cứu ta không?

Trong lòng cậu thoáng nổi lên nghi vấn này, nhưng rất nhanh chóng đã không ôm hi vọng mà phủ định phán đoán đó.

Chắc không đâu.

Đây giống như là cảm giác tự định vị bản thân. Tịch Anh sẽ không tốn thời gian và công sức ở trên người cậu, cậu hiểu rõ điều này... luôn luôn hiểu rõ điều này.

Sự mất tích của cậu không thể không bị phát hiện, nhưng rốt cuộc có người để ý hay không, có ai đi ra tìm cậu hay không, cậu kỳ thực cũng không thể khẳng định.

Có ai chân chính quan tâm cậu không?

Rất lâu trước kia có lẽ có một người.

Cho dù biết Huy Thị do Tây Phương Thành phái tới nằm vùng, cậu vẫn khó có thể xóa sạch mọi thứ trước kia.

Cho dù bắt đầu bằng lừa dối, nhưng bên trong vẫn có rất nhiều là thật đi?

Chuyện Huy Thị đến từ Tây Phương Thành có lẽ sẽ khiến cậu hơi cảm thấy ngờ vực cùng dao động, nhưng vẫn không thay đổi được tư niệm cậu từng có, cũng không thể ngăn cản cậu đau buồn sau khi nghe thấy tin hắn chết.

Từ lúc cậu lần nữa mở mắt tỉnh lại, thế giới vốn sụp đổ một mảnh của cậu, kể cả phần của Huy Thị đã cùng nhau biến chất.

Nguyên nhân là Nguyệt Thoái.

Cái người rất giống Huy Thị kia.

◊◊◊◊

Lạc Thị là tỉnh lại vào buổi sáng, khi cậu phát hiện năm giác

quan trở về với mình, thử cử động tay, xác nhận có thể khống chế thân thể, điều đầu tiên cậu cảm thấy là nghi hoặc, khó hiểu và không thể tin được.

Cậu cho rằng mình sẽ không được cứu.

Mẫu thân sẽ không cứu ta -- cậu là cho rằng như vậy, nhưng cậu đã sống lại rồi, suy nghĩ này hình như là sai.

Mà nơi cậu tỉnh lại cũng không phải phòng của mình, không cần nhìn bày trí trong phòng để đoán, khi nhìn thấy Âm Thị đang ôm ngực ngồi ngủ gật bên cạnh, cậu liền biết được ở đây là Âm Thị các.

Xem ra là sau khi mang người về hắn vừa lại không yên tâm mà ở bên cạnh trông coi... Loại cảm giác được quan tâm này khiến cậu có chút không tự nhiên, nhưng cũng không cảm thấy bài xích.

Có lẽ là bởi vì động tĩnh khi ngồi dậy bị Âm Thị phát giác, Âm Thị lập tức tỉnh lại từ trạng thái ngủ gật, vừa nhìn thấy cậu không sao, lập tức vui vẻ xáp tới ôm lấy cậu.

"Tiểu Lạc Thị! Ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi! Không sao chứ? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?"

Âm Thị thiếu đầu óc mà vỗ vỗ nhéo nhéo người cậu, khiến Lạc Thị nhất thời có chút không biết nói gì. Nếu vẫn còn thương chưa khỏi, bị đụng chạm không biết nặng nhẹ như vậy đại khái sẽ làm thương thế càng nghiêm trọng đi.

Mặc dù cậu rất cảm tạ tình nghĩa Âm Thị trông chừng bên cạnh, nhưng ngẫm kỹ lại, nếu thật sự là thương tật, cho người thiếu thường thức như vậy chăm sóc có khi sẽ xảy ra án mạng.

Sau đó quần áo đầy máu của cậu vậy mà cũng chưa thay, nhìn chỗ rách và vết máu khô phía trên, là có thể tưởng tượng mình lúc đó mất máu có bao nhiêu nghiêm trọng, thật sự đã chết một lần.

"A, bọn ta đều bị dọa gần chết, ngươi làm sao lại bị người của Lạc Nguyệt bắt đi vậy hả? Gần đây đều không có tin tức của ngươi, bọn ta còn cho rằng ngươi bởi vì chuyện của Huy Thị mà giận dỗi không trở về, không ngờ vậy mà xảy ra loại chuyện này..."

Nếu như không ngăn cản hắn, hắn có khi sẽ tiếp tục nói không ngớt, Lạc Thị có dự cảm như vậy.

"Ta là ở bên ngoài doanh địa gặp phải thiếu đế Lạc Nguyệt mới bị bắt đi, những cái này đã không quan trọng nữa, bây giờ rốt cuộc là tình huống gì, về sau..."

"Thiếu đế Lạc Nguyệt? A, cái tên đó là giả đấy, rõ ràng là đồ giả còn dám động vào ngươi, thật quá đáng!"

Khi nghe sơ qua câu này, Lạc Thị vẫn chưa kịp phản ứng.

Đồ giả? Thiếu đế Lạc Nguyệt còn có giả?

"Cái gì mà đồ giả, ta làm sao nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì..."

"A, chính là gã đó không phải thiếu đế thật, cũng không biết hắn là ai, nếu không phải ngươi đã sống lại, ta thật muốn giết hắn thay ngươi báo thù."

Lời của Âm Thị cũng không biết là nói đùa hay là nghiêm túc, Lạc Thị nghe vậy đầy lòng nghi hoặc.

"Vì sao lại biết hắn là giả? Nếu như hắn là giả, vậy thật ở đâu? Xuất hiện rồi sao?"

"Hử? Thiếu đế thật, chính là tiểu Nguyệt mà."

Lúc Âm Thị trả lời cậu như vậy, cậu vẫn còn đang trong suy nghĩ "Âm Thị lại có vấn đề ở đâu nên nói lung tung rồi".

Người được hắn gọi là tiểu Nguyệt hắn là Nguyệt Thoái,

nhưng đột nhiên nói Nguyệt Thoái là thiếu đế Lạc Nguyệt, cũng quá quái lạ rồi đi?

Lúc mới vừa nghe thấy, cậu đích xác đem câu này thành nói đùa -- nhưng sau khi nghĩ kỹ hơn, cậu lại cảm thấy cười không nổi.

Nguyệt Thoái có một khuôn mặt trông rất giống Huy Thị, mà mặt của "thiếu đế giả" kia giống y như đúc với Huy Thị.

Cũng chính là nói, Nguyệt Thoái và tên thiếu đế giả kia, kỳ thực trông rất giống nhau.

Người không có quan hệ gì không nên có tướng mạo giống như vậy... Cậu cũng từng nghi vấn như thế, nhưng Nguyệt Thoái không có bất cứ trả lời nào đối với điều này, cậu chưa từng giải thích chuyện của mình, cũng không biện giải lai lịch khả nghi của mình.

Thiếu đế Lạc Nguyệt?

Gạt người đúng không?

"Ngươi nói Nguyệt Thoái là thiếu đế Lạc Nguyệt? Chứng cứ đâu?"

Không phát giác sắc mặt khi hỏi của Lạc Thị trở nên rất khó coi, Âm Thị chỉ lo nói tiếp.

"A, mặc dù ta cũng không hiểu lắm, chẳng qua cậu ta có thể sử dụng Thiên La Viêm hơn nữa mọi người đều nói là như vậy, Anh còn mang người về rồi, hẳn là không sai đi? Còn nữa, tiểu Nhu cô ấy cũng..."

Âm Thị nói đến đây, hình như bởi vì tâm tình phức tạp mà không nói tiếp, Lạc Thị đương nhiên không biết hắn đang nghĩ cái gì, nghe xong những cái này, cậu liền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Nếu như chỉ nghe cách nói của Âm Thị, cậu cảm thấy mình sợ rằng rất khó hiểu rõ tình huống, cảm giác chỉ sẽ càng ngày càng mơ hồ, vẫn là hỏi người khác tốt hơn, cậu muốn làm cho rõ đây là chuyện làm sao.

"Âm Thị, cảm ơn ngươi đã chăm sóc ta, ta phải trở về đây."

"Ơ? Tiểu Lạc Thị làm sao vội đi như thế? Thân thể của ngươi thật sự không có vấn đề sao? Ta chưa từng được hồi sinh, không biết hồi sinh với trị liệu có khác nhau hay không, ngươi thật sự không cần nghỉ ngơi ăn gì đó tẩm bổ một chút à"

Đối với vấn đề của Âm Thị, cậu chỉ là lắc đầu.

"Ta không sao, không cần lo cho ta."

Lạc Thị sau khi đứng lên xác thực không có chỗ nào đặc biệt không thoải mái, cho nên cậu quyết định trước hết về Lạc Thị Các thay đồ, tẩy rửa một chút rồi đi tìm người biết rõ tình huống để hỏi.

So với nghe ngóng tin tức trên đường, không bằng trực tiếp tìm người trong Thần Vương Điện hỏi --

Lăng Thị là nhân tuyển tốt nhất, chỉ cần hắn chịu trả lời vấn đề của cậu.

Lúc không có chuyện gì, Lăng Thị luôn luôn đều ở Lăng Thị Các đệ ngũ điện, khi sắp đi vào Lăng Thị Các, Lạc Thị nhìn Huy Thị Các cũng ở đệ ngũ điện và con đường dẫn đến đệ lục Điện nơi Tịch Anh ở, tức thì trong lòng cũng không biết xuất hiện tâm tình thế nào.

Nhưng cậu lựa chọn tạm thời quên đi những cảm thụ đó, tiến đến nơi cậu muốn đi.

"Cậu ta là xuất hiện trên chiến trường lúc hai quân giao chiến,

bất luận là thực lực cậu ta triển khai ra, hay là chuyện Thiên La Viêm và Aifrol xuất hiện kế đến, đều đủ chứng minh cho thân phận của cậu ta. Ta nghĩ, thân phận đích thực của cậu ta hẳn là đã không còn nghi ngờ gì nữa, đại khái chỉ có những tên ngu ngốc nào đó bên Lạc Nguyệt mới tiếp tục dao động thôi."

Nếu nói lời của của Âm Thị còn có mấy phần không đáng tin, vậy thì lời như vậy do Lăng Thị nói ra, gần như chính là không có nhầm nữa.

Cho dù cậu trên tình cảm không muốn tin, nhưng lý trí lại biết, nói không tin, cũng chỉ là tránh né mà thôi.

"Người hiện đang giữ ở địa lao Thần Vương Diện, muốn đi xem cậu ta không? Có lời gì, có thể nói trước mặt cậu ta, ngươi hẳn là biết đi xuống thế nào."

Lăng Thị nhàn nhạt nói với cậu như vậy, cậu là làm thế nào ra khỏi Lăng Thị Các, thực sự không có ấn tượng gì.

Nguyệt Thoái là làm sao bị bắt về, Lạc Thị cũng không có truy hỏi, đây không phải trọng điểm mà cậu muốn tập trung.

Địa lao của Thần Vương Điện muốn đi thế nào, cậu đương nhiên biết, không biết bị động cơ gì thúc giục, cậu thật sự đi về phía địa lao.

Sau khi lấy ra Thị Phù Ngọc Bội tiến hành đối chiếu thuật pháp, giải khai kết giới, cậu liền tiến vào địa lao.

Cậu biết sắc mặt của mình nhất định rất khó coi, cho nên toàn bộ thần tình của Nguyệt Thoái mới thoáng cái trở nên ảm đạm sau khi nhìn thấy cậu.

Nhưng cậu không khắc chế được tâm tình của mình, không thể khiến mình duy trì lãnh tĩnh.

Sự căm hận duy trì liên tục trong thời gian dài đối với tên thiếu đế chưa từng thấy mặt, ở trên nghi thức chú nhập vương huyết, hình như đã vì tình cảm đối với Huy Thị mà sản sinh mê hoặc.

Về sau, đối tượng mà cậu căm hận giả tưởng ra cứ như thế xuất hiện trước mặt cậu.

Lấy thân phận một người bạn cậu biết rõ.

Không, cậu thật sự biết rõ sao?

Cái người cậu quen biết rốt cuộc là ai?

Mà cái tên hoàng đế nước địch cực kỳ ác độc cậu tưởng tượng ra thì lại có dáng vẻ gì đây?

Cậu không thể dung hợp hai hình tượng khác nhau này cùng một chỗ, giống như không thể chấp nhận chuyện Nguyệt Thoái là Englar.

Va chạm ngôn ngữ là chuyện có thể dự kiến. Mọi thứ từ khi quen biết đến bây giờ dường như đều trở thành trò lừa có tâm cơ khác.

Huy Thị là thám tử của Tây Phương Thành, vậy thì bút ký của Huy Thị phải chăng cũng là đạo cụ tung hỏa mù? Phương châm của Tây Phương Thành, chẳng phải chính là phong ấn Trầm Nguyệt?

Chỉ là vì để làm dao động tín ngưỡng của cậu đối với Trầm Nguyệt, khiến cậu làm ra chuyện bất lợi đối với Trầm Nguyệt sao?

Cậu nên làm sao tin tưởng, và lại nên tin cái gì?

Dưới tình huống như vậy thực sự không thể nói chuyện đàng hoàng, bất luận đối phương lãnh tĩnh làm sao, chỉ cần bản thân

cậu không thể bình tâm tĩnh khí, thì sẽ không nghe lọt cái gì.

Cho nên cậu rời khỏi đó.

Rời khỏi đó... sau đó không biết mình có thể đi đâu.

Cậu vẫn luôn hi vọng mình sớm ngày trưởng thành, trưởng thành đủ để gánh vác thứ mình nên gánh vác.

Nhưng trên thực tế, cậu vẫn là một đứa trẻ.

Gánh vác không nổi sự vật mà cậu hi vọng mình có thể gánh vác, cũng không thể chịu đựng được những thị phi trắng đen sẽ đè sập cậu kia.

Thế là chỉ có thể bàng hoàng bất lực, không rõ điều mình muốn là cái gì.

Huy Thị. Huy Thị.

Cho dù hắn đã rời khỏi rồi, cho dù hắn đã chết rồi, cậu vẫn hi vọng ấn tượng mà cái người này để lại trong lòng cậu là ánh sáng và tốt đẹp.

Cậu không hiểu vì sao có nhiều sự thực muốn đến phá hoại cái tâm nguyện nho nhỏ này đến vậy, lại cũng không thể ngăn cản sự hoài nghi cùng vết thương đang khoách tán trong lòng.

Cho nên không thể thấu hiểu. Cho nên mới không thể trút ra.

Sau khi trở về Lạc Thị Các, cậu tự nhốt mình trong phòng, cho dù biết làm như vậy không có bất cứ ý nghĩa nào, một mình suy nghĩ chỉ sẽ rơi vào cương cục, cậu vẫn không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai trong lúc này.

Nhưng vào lúc này lại có người tới thăm, khiến cậu không thể không lấy tinh thần đối mặt.

Bởi vì người tới là Vi Thị, Vi Thị luôn thích bắt bẻ cậu từ những điều nhỏ nhặt, nếu cậu có chỗ nào biểu hiện không tốt, nhất định lại bị giáo huấn một trận.

Vi Thị khi nhìn thấy cậu mở cửa đi ra, thần sắc tỏ ra có chút cổ quái, chẳng qua không chờ cậu hỏi mục đích tới, khuôn mặt kia liền khôi phục dáng vẻ nghiêm túc bình thường.

"Lúc hành động đoàn thể đừng tùy tiện rời khỏi đội! Nhất là khi ở gần đó có người của kẻ địch, ngươi quá sơ ý rồi!"

Hắn vừa mở miệng quả nhiên vẫn là giáo huấn, đương tâm tình không tốt, Lạc Thị chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua vừa chát.

"Ta biết rồi. Là lỗi của ta."

Cậu không nên chạy loạn, không nên bị kẻ địch bắt đi, không nên bị lấy để làm mất mặt mũi Đông Phương Thành trên chiến trường.

Cậu cũng không nên đặt tình cảm sâu như thế đối với một người đã biến mất lâu như vậy, không nên mở lòng đối với một người thân phận bất minh, không nên tự mình làm rồi tự mình cảm thấy bị tổn thương.

Không nên không nên, tất cả đều không nên.

Khi cậu phát hiện mình khóc, muốn cúi đầu che dấu cũng không kịp nữa.

"Ngươi... chẳng qua nói ngươi một câu, làm sao thế này đã khóc rồi vậy!"

Vi Thị hình như cảm thấy kinh ngạc đối với sự phát triển của tình huống, đồng thời tay chân cũng trở nên luống cuống.

Thân là người kế thừa của Đông Phương Thành, đương nhiên

không thể tùy tiện khóc lóc.

Từ nhỏ đến lớn cậu đã nhẫn nhịn rất nhiều lần, nhưng khi nước mắt thật sự dâng trào, thì không có cách nào khống chế.

Có lúc không phải muốn kiên cường, là có thể làm được.

Ví dụ như lúc này.

Vi Thị ở trước mặt cậu cứng đờ một hồi, cậu vốn cho rằng hắn sẽ lần nữa nghiêm mặt mắng cậu yếu đuối, nhưng hắn lại không có.

Cậu cũng cảm thấy tình huống này rất ngượng ngùng, nhưng Vi Thị vừa lại không chủ động nói cáo từ, cho nên cậu chỉ đành tự mình xoay lưng qua, dùng tay lau mặt của mình, lấy lòng tự tôn đè nén, cố hết sức đừng phát ra tiếng.

Khi cậu chú ý thấy Vi Thị đi tới, khe khẽ xoa đầu của cậu, không có nói cái gì cả, cậu rốt cuộc không thể không khóc òa lên.

Vòng tay để cậu dựa vào khóc mặc dù có chút chần chừ, nhưng lại có sự ấm áp khiến người an tâm.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tiếp tục quái mộng hôm qua, giấc mộng hôm nay cũng không tốt hơn chỗ nào.

Màn đuổi bắt trên bãi cát kinh điển không có xuất hiện nữa tất nhiên là chuyện tốt, nhưng... mơ thấy Tiêu Ba không ngừng sinh sôi, cũng không tốt hơn chỗ nào đi?

Có một con chim ăn không ngồi rồi đã đủ lắm rồi, trong mơ chơi nguyên một dàn cũng kinh khủng quá đi! Chỉ là nghĩ đến một bữa cơm phải ăn bao nhiêu thức ăn tôi đã đau dạ dày rồi! Bộ nằm mơ là đang trừng phạt tôi à?

Mơ thấy một đống Tiêu Ba, bằng với mơ thấy một đống màu đen cứ luôn lúc nhúc! Tổng thể khiến người rất không thoải mái! Vì giấc mộng không biết gọi là gì này, tôi vẫn ráng buộc mình nửa đêm tỉnh dậy một lần, sau đó nằm xuống trở lại, xem liệu có mơ đỡ hơn chút nào không.

Kết quả của thực nghiệm... tôi cũng không nên nói tốt hay là không tốt.

Tôi mơ thấy Nguyệt Thoái, lúc tỉnh lại kỳ thực đã không nhớ chi tiết nữa.

Trong mơ chúng tôi không biết đang làm cái gì, hình như chỉ là sinh hoạt thường ngày, không có chỗ nào đặc biệt, nhưng Nguyệt Thoái cười rất vui vẻ, tôi cũng cảm thấy vui lây.

Lúc tỉnh dậy cảm thấy có mấy phần mất mát, bởi vì tôi bây giờ chẳng những không thấy được khuôn mặt tươi cười của Nguyệt Thoái, thậm chí ngay cả cậu ấy cũng không thấy được.

Tôi muốn thấy lại nụ cười vô tư lự đó lần nữa... từ trên mặt của cậu ấy.

Mà tôi giờ phút này cũng không biết nguyện vọng ấy có khả năng thực hiện hay không,

Giấc mơ này khiến tôi cảm thấy hơi buồn... Nhưng tôi cũng không thể nói với ai. Tôi nghĩ cái tên đặt bạn đời lên trên hết như Chu Sa sẽ không hiểu loại cảm giác này, Bích Nhu cái thứ hộ giáp không biết chịu trách nhiệm đã vậy còn phớt lờ Nguyệt Thoái cả mấy năm kia thì càng không phải đối tượng tốt để tâm sự...

Chẳng lẽ tôi chỉ có thể nói với một con chim không hiểu tiếng người?

Trời ơi, đây cũng quá tàn nhẫn rồi, lâu dần tôi sẽ mắc chứng trầm cảm mất, đây thế nhưng không phải phát triển tôi kỳ vọng!

Nguyệt Thoái bây giờ đang ở bên trong Thần Vương Điện, không biết đang làm gì nhỉ?

Tôi nghĩ bất luận thế nào, chắc hẳn không phải vui vẻ tươi cười.

Không thể lấy được tin tức của cậu ấy khiến tôi rất sốt ruột, sau khi ngồi trên giường nhìn lại giấc mộng vừa rồi, trong lòng tôi chỉ có một suy nghĩ.

Ôi... Lạc Thị, cậu lúc nào mới muốn làm lại một cái máy thông tin phù chú hả?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7 + 6: Viện Thủ

"Đôi khi con người ta luôn không biết mình đề xuất yêu cầu như thế nào." -- Lăng Thị

Trước khi vẫn chưa lấy được tin tức, hết thảy dựa theo ngày thường mà sinh hoạt --đây là thống nhất chung của mọi người hiện giờ, Phạm Thống tự nhiên cũng chỉ có thể tuân thủ.

Chẳng qua, trong thời gian chờ chiến, trường học vừa lại không mở lớp, Phạm Thống vẫn thật không biết sinh hoạt thường ngày của mình là cái gì.

Nếu như là trước kia, hắn còn có thể ở trong phòng dạy Nguyệt Thoái viết chữ, còn bây giờ... Chẳng lẽ phải ở trong phòng trừng mắt nhìn nhau với Chu Sa?

Không, tôi thà ra ngoài dạo phố vậy, tản bộ trên đường cũng là một trong những hoạt động thường ngày của tôi mà, mặc dù bình thường Nguyệt Thoái đều sẽ đi cùng tôi...

Cảm giác không có người đi chung thật cô đơn, hu hu.

Sau khi thoát khỏi tình huống ở chung một phòng với Chu Sa, Phạm Thống thở ra một hơi dài, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Ở một mình với người quá nghiêm túc, luôn sẽ có loại cảm giác bức bí, loại cảm giác này vẫn là để cho một con chim như Tiêu Ba hưởng thụ là được, tôi không có phúc hưởng đâu.

Bởi vì nhất thời nổi hứng, Phạm Thống cũng không có nơi nào muốn đến, dưới tình huống trên người không có tiền, nói là dạo phố, còn không bằng nói là đi bộ thể dục, hoàn cảnh đáng buồn như vậy hắn cũng chỉ có thể chấp nhận thôi.

Người đi trên đường không tính là nhiều, dù sao cũng có hơn một nửa đều là sĩ binh tiền trận, đang được tập trung huấn luyện quản lý. Phạm Thống không quá quen với cái cảm giác lạnh lẽo tiêu điều này, vốn muốn dùng cảm giác náo nhiệt để xoa dịu bất an trong lòng, nhưng mục đích này hiển nhiên không thể đạt thành.

Sau đó hắn cũng nghiệm được một điều.

Người trên đường không nhiều không phải trọng điểm, dù sao bất luận nhiều hay ít, đều sẽ khiến hắn đụng phải kẻ rảnh rỗi thích hóng chuyện như Mễ Trọng.

"Ố! Đây chẳng phải Phạm Thống sao? Lâu lắm không gặp rồi, ta đang nghĩ có cần đi thăm ngươi hay không đây!"

Lúc Mễ Trọng nhìn thấy hắn, rất nhanh chóng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ đầy giả tạo, sau đó bất chấp thái độ nhíu mày lùi lại của hắn, lập tức đuổi tới, thân thiết khoác vai hắn.

Bỏ tay ngươi ra, ta không có thân với ngươi đến thế! Ngươi muốn tìm ta nhất định không có chuyện tốt, cút mau!

"Nghe nói trên chiến trường đã xảy ra đại sự -- ngươi có tình báo hoặc tâm tình gì để cung cấp cho ta không?"

Tình báo thì cũng coi như thôi, tâm tình? Hỏi tâm tình ta làm gì?

Có lẽ là nhìn thấu nghi vấn trên mặt hắn, Mễ Trọng lại bổ sung một câu.

"Thân là bạn thân thiết của thiếu đế Lạc Nguyệt, ngươi không phát biểu một chút cảm tưởng đối với tình thế trước mắt sao? A, ngươi trước đó có biết thân phận của hắn không? Hay là ngươi cũng bị gạt suốt? Có cảm thấy sửng sốt ngạc nhiên không? Có cảm thấy bị lừa gạt không? Hay là cảm thấy rất sướng khi bất ngờ kết giao được đại nhân vật?"

... Mễ Trọng, ngươi vì sao không đi tìm người đem khâu cái miệng ngươi lại?

Phạm Thống bởi vì chuỗi câu hỏi như pháo liên thanh của Mễ Trọng mà mặt hơi co giựt, rất muốn đấm một phát cho lệch mặt hắn ra, để xem hắn còn có thể tiếp tục cười nhây được không.

"Ngươi đây là lời gì..."

"Hử? Rất thực tế mà! Ngươi không biết chuyện này là tin tức lớn nhất mấy ngày nay sao? Thiếu đế Lạc Nguyệt vậy mà trước đó sống lẫn trong chúng ta, mọi người có khả năng từng đi sát qua người hắn, thậm chí còn từng nói chuyện! Nghĩ đến ta từng bị hắn uy hiếp trên đường, ta đã cảm thấy rất khoái, đây bằng với có thêm một chuyện để nói, quý lắm đó nha! Các ngươi ở chung với nhau lại còn như hình với bóng, cảm tình tốt như thế nhất định có nhiều thứ hơn để nói đi? Ta sẽ không để ngươi thiệt thòi đâu, bật mí là kiếm được tiền đó!"

Tính cách chỉ biết mưu lợi của Mễ Trọng, Phạm Thống sớm đã triệt để hiểu rõ rồi, cho nên dù bực mình bởi vì lời hắn nói, Phạm Thống vẫn không thể thật sự phẫn nộ.

"Người ta hoàn cảnh rõ ràng, các ngươi còn ở đây cười trên tai họa đính hoa lên gấm..."

Tôi là nói hoàn cảnh chưa rõ các ngươi còn cười trên tai họa bỏ đá xuống giếng! Biến thành dở dở ương ương như vậy.

"Ồ, đã bị nữ vương bệ hạ anh minh của chúng ta bắt rồi, tự nhiên sẽ không có kết cục tốt đi? Englar thế nhưng là kẻ địch của chúng ta, ngươi chắc không phải vẫn còn tiếp tục coi hắn là bạn chứ?"

Mễ Trọng dùng vẻ mặt như nhìn dị loại nhìn hắn, hình như cảm thấy hắn không có hùa theo là sai lầm to lớn không bằng.

"Không cần ngươi quản! Cái gì mà sẽ không có kết cục tốt, đừng chúc phúc cậu ta nữa!"

"Nói hắn không có kết cục tốt còn bảo là chúc phúc? Ngươi đây là đang trào phúng sao?"

Mễ Trọng kỳ quái hỏi ngược lại, Phạm Thống thì khổ vì không nói rõ chuyện nguyền rủa cho Mễ Trọng, dứt khoát hừ một tiếng không giải thích.

"Chỉ là việc đến Đông Phương Thành chúng ta học kỹ nghệ của chúng ta này thôi đã không thể dễ dàng thả hắn đi như vậy rồi, trong lòng lão sư của Thuật Pháp Hiên nhất định rất hộc máu, ha ha ha."

Kỳ tài ngàn năm có một vậy mà là hoàng đế nước địch sao? Lấy lập trường của cư dân Đông Phương Thành mà nói, chỉ nghĩ vậy thôi đích xác rất hộc máu. Chẳng qua Nguyệt Thoái tổng cộng cũng chỉ học có thuật pháp đi? Phù chú không biết, võ thuật thì bản thân cậu ấy đã có thể mở lớp dạy rồi, Đông Phương Thành kỳ thực cũng chẳng lỗ mấy, cứ bỏ qua cho người ta có được không? Không thì để cậu ấy dạy các người ma pháp coi như biếu lại cũng được mà? Hay là các người căn bản không thèm học thứ của Lạc Nguyệt?

"Nhưng cậu ấy là muốn ngăn cản chiến tranh mà? Các ngươi vì sao phải phớt lờ ý tốt của cậu ấy?"

Thỉnh thoảng nói chuyện không bị đảo ngược, chuyện này đã không thể khiến Phạm Thống đơn thuần cảm thấy vui nữa, đặc biệt là ở lúc tâm tình sa sút như vậy.

"Ai biết hắn muốn làm cái gì? Ai da, người cũng đã rơi vào trong tay chúng ta rồi, tự nhiên cũng không cần chiến nữa, không đánh nhau đã đạt được mục đích, mọi người đều có thể tiếp tục sống, đây chẳng phải rất tốt sao?"

Tốt cái đầu ngươi! Mọi người đều rất tốt chỉ hi sinh một mình Nguyệt Thoái có phải không? Huống hồ bên Lạc Nguyệt còn chưa chắc ứng phó xong đây! Bọn họ cũng đã nâng đỡ một tên giả mạo giả vờ y như thật rồi không phải sao?

"Trước kia nữ vương bệ hạ rất sủng ái Huy Thị đại nhân, ngươi nói khuôn mặt kia của thiếu đế Lạc Nguyệt liệu có tác dụng khiến nữ vương bệ hạ chuyển dời tình cảm không? Nếu như có, vậy cũng không cần làm thiếu đế Lạc Nguyệt nữa, trực tiếp vào hậu cung của nữ vương là tốt rồi --"

Đây là đề tài hạ lưu gì vậy hả? Nữ vương bệ hạ sủng ái Huy Thị đại nhân, cũng không phải kiểu sủng ái đó đi? Chẳng phải là con nuôi của ngài ta sao?

Phạm Thống cảm thấy nếu tiếp tục trò chuyện với Mễ Trọng, chỉ sẽ làm ô nhiễm tâm linh vốn chẳng sạch sẽ cho mấy của mình, mặc dù hắn biết tâm linh của mình chẳng thuần khiết đến đâu, nhưng cũng không định mặc cho nó càng ngày càng ô uế.

"Chúng ta chung một chí hướng, nói thêm với ta đi."

Không! Ta là nói không chung đường không thể hợp tác, bớt nói chuyện với ta đi!

"Chậc chậc, Phạm Thống, nhìn không ra ngươi thì ra có hứng với đề tài này đấy?"

Mễ Trọng giống như đang thẩm định lại hắn một lần nữa, Phạm Thống thì cảm thấy tuyệt vọng đối với đề tài thế này.

Tôi tuyệt đối không có bởi vì nói sai mà phát hiện một con người khác của mình. Tuyệt đối không có!

"Chẳng qua, chốn công cộng vẫn là bớt nói những chuyện về nữ vương thì tốt hơn, ta thế nhưng không muốn bị xử tử đâu, có cơ hội chúng ta có thể từ từ trò chuyện, bây giờ vẫn là nói chuyện của Englar đi, ở Đông Phương Thành nói về thiếu đế Lạc Nguyệt sẽ không có người quản đâu, ngươi có thể nói tùy thích, tới đi --"

Nếu không phải hiện giờ quan hệ với Puhahaha vẫn chưa tốt hơn, Phạm Thống thật muốn nắm lấy Puhahaha sau đó ném ngự hỏa chú vào Mễ Trọng, tận mắt nhìn hắn biến thành than.

"Ta không muốn nói, tiếp tục làm phiền ta đi."

"Ngươi nói chuyện vẫn thật là trước sau mâu thuẫn, tức là muốn ta quấy rầy ngươi thêm ngươi mới chịu trả lời sao?"

Ai không thành thật không thẳng thắn như thế hả? Ta cũng đâu phải Lạc Thị.

"Nếu như có tình báo không tệ, ta sẽ chia cho ngươi phí tình báo, ta rất giữ chữ tín!"

Xin lỗi nhá, bây giờ tiền của Đông Phương Thành đã không thể thu hút ta rồi, ta dù sao cũng không thể ở đây bao lâu nữa, cho ta có nhiều tiền tệ Đông Phương Thành thì có ích gì? Cho dù có một vạn xâu tiền ta cũng chỉ có thể cầm quăng xuống rãnh nước thôi.

"Ngươi muốn làm loại điều tra này, còn không bằng đi phỏng vấn Âm Thị đại nhân khi phát hiện người yêu của mình là Aifrol thì có cảm tưởng gì, ngươi không cảm thấy đây cũng là đề tài rất tệ sao?"

Được thôi, nghiêm khắc mà nói, rất hay đảo thành rất tệ cũng coi như có lý. Thăm dò thế giới tình cảm của người ta thực sự không đạo đức lắm, tôi thuần túy chỉ là vì đánh lạc chú ý của Mễ Trọng khỏi người Nguyệt Thoái nên mới lôi Âm Thị đại nhân xuống nước.

"À, cái này tự nhiên có người chuyên đi phụ trách thăm dò, đó không phải phạm vi nghe ngóng của ta."

Mễ Trọng nhún vai, hiển nhiên thiếu hứng thú đối với việc này, đây khiến Phạm Thống có chút bất ngờ.

"Vì sao? Ta tưởng ngươi có một vài chuyện đều không nghe ngóng."

Tôi là nói ta tưởng ngươi chuyện gì cũng ôm sô hết. Không ngờ ngươi vậy mà còn sẽ lựa chọn tránh né một vài tin tức nào đó?

"Không có vì sao, đây nào có vì sao? Những tù binh phủ phục dưới sắc đẹp của Lăng Thị đại nhân, tất cả đều rất dị ứng đối với Âm Thị đại nhân, chuyện của Âm Thị đại nhân thế nào ta không quan tâm, chỉ nghe thấy tên của ngài ta, lỗ tai ta cũng ngứa."

Mễ Trọng xua tay biểu thị chuyện này không có gì để nói, Phạm Thống thì lần nữa sản sinh nghi vấn mới.

"Thái độ ngươi khác biệt thật ít, lúc nhìn thấy Âm Thị đại nhân chỉnh đốn Vi Thị tiểu nhân, ngươi chẳng phải cũng sùng kính một cách rất lạnh nhạt sao?"

Đó là chuyện xảy ra sau khi đại hội tỉ võ kết thúc có một lần gặp được Mễ Trọng trên đường, mà trong đoạn trên của Phạm Thống có đảo mấy từ, đã trở thành hiểu lầm vi diệu.

"Ủa? Ngươi quan sát thật tinh tế, vậy mà có thể nhìn ra sự phản đối ẩn giấu dưới lời khen không thật lòng của ta, là do ta quá không chú ý, không có che giấu tốt sao? Ai da."

... Cho nên, dù ngươi với Âm Thị đại nhân đều ghét Vi Thị đại nhân như nhau, cũng sẽ không bởi thế thay đổi thái độ đối với Âm Thị đại nhân phải không? Âm Thị đại nhân chẳng qua chỉ là thường thường đi chung với Lăng Thị đại nhân mà thôi, có cần phải như thế không?

Hơn nữa, chuyện tình ái của Âm Thị đại nhân bị đổ vỡ, vậy ngài ta có khi sẽ chuyển sang chỗ Lăng Thị đại nhân tìm kiếm an ủi chăng? Ngươi thật sự không quan tâm chút nào sao?

"Nói nhiều như vậy, Phạm Thống, ngươi rốt cuộc có muốn cung cấp một chút tin tức không đấy?"

Mễ Trọng không thích tốn nước miếng, nhưng Phạm Thống cũng không làm sao muốn cung cấp thứ hắn muốn cho hắn.

"Ngươi nếu như muốn một vài tin tức nhàm chán, sao không sang bên Lạc Nguyệt nghe ngóng?"

"Đó cũng quá khó rồi đi! Lưới tình báo lá cải của cư dân chúng ta không có lưu thông xa đến thế! Đến Lạc Nguyệt nghe ngóng, thế nhưng là chuyện phải mạo hiểm cả sinh mạng, nếu như là vì Lăng Thị đại nhân thì còn được, vì tin tức của Englar thì thôi đi."

Cho nên ngươi vẫn thật sự có thể vì Lăng Thị đại nhân đi chết à? Vậy nếu như Lăng Thị đại nhân muốn ngươi đi Lạc Nguyệt nghe ngóng tình báo thì sao? Ta cảm thấy Lăng Thị đại nhân nhất định rất có hứng thú đối với tình báo bên Lạc Nguyệt...

"Ngươi tốn nhiều thời gian như thế của ta, cũng phải lấy ra chút thành ý chứ?"

"Ngươi rốt cuộc không muốn nghe ngóng cái gì? Chiều cao cân nặng ba vòng ta tất cả đều biết."

"Ngươi tất cả đều biết? Các ngươi rốt cuộc là quan hệ gì? Bạn bè giữa nam giới với nhau lại biết những con số này của đối

phương sao! Phạm Thống, bám vào quý nhân cũng đừng quên ta đó!"

Ai thèm nhớ ngươi... Không, không đúng, ta là nói ta tất cả đều không biết! Ai lại đi biết những thứ đó chứ!

"Nếu như cảm thấy không muốn nghị luận chuyện thân phận của hắn, vậy thì tiết lộ một chút về quan hệ bạn bè khác giới của hắn cũng được à, lúc ở đại hội tỉ võ cái cô gái xinh đẹp bám dính lấy hắn ngươi nói là Chu Sa, nhưng vừa lại không nói cho ta phần sau, bằng không thừa dịp tiết lộ một chút đi? Nếu như viết ra một câu chuyện bi kịch sau khi thiếu đế Lạc Nguyệt đến Đông Phương Thành, cùng mỹ nữ Đông Phương Thành yêu đương, hắn là cũng rất được hoan nghênh!"

Đó là câu chuyện vớ vẩn gì vậy? Hơn nữa còn tự tiện quyết định là bi kịch? Ta cảm thấy Chu Sa cũng không thích hợp làm nữ chính bi kịch chút nào, ngươi nếu như đem cậu ta tạo thành loại hình tượng đó, chính là ngươi đã quá ngây thơ, cậu ta cũng đã làm ra tuyên ngôn vô tổ quốc rồi, ngươi cho rằng chỉ có mỗi vấn đề bối cảnh quốc gia là có thể ngăn cản cậu ta ở chung với Nguyệt Thoái sao? ... Nếu như cậu ta với Nguyệt Thoái thật sự là người yêu.

"Ngươi không bằng trực tiếp đi phỏng vấn người đương sự cho rồi, ta tin cậu ta nhất định không chịu nói rất ít."

"Ố ồ! Có thể phỏng vấn người đương sự đương nhiên tốt quá chứ! Ngươi muốn giúp ta giới thiệu sao?"

Mễ Trọng trực tiếp phớt lờ cái câu kỳ quái phía sau của hắn, lập tức nhiệt liệt nắm lấy tay của hắn, cứ như không thể chờ được.

"Nắm chặt vào, ta thế nhưng vẫn chưa đáp ứng ngươi."

Cái gì mà nắm chặt vào hảaaaa! Bỏ tay ra cảm ơn! Tôi không

có hứng cho một gã láu cá nắm tay đâu!

"Ặc, Phạm Thống, ngươi... chắc không phải muốn ta bán sắc để đổi lấy tình báo chứ! Ta không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng xảy ra ở trên người mình, đã vậy còn sai đối tượng, khó tránh khiến người không thoải mái..."

Đồng tính là ngươi mới đúng đi! Cái thứ suốt ngày lải nhải Lăng Thị đại nhân! Ta mới không phải! GAAAAA!

Mặt Phạm Thống xám xanh hất tay của Mễ Trọng ra, liền quyết định không muốn ngó ngàng hắn nữa trực tiếp bỏ đi.

"A, này! Chẳng qua chỉ là không đáp ứng ngươi, cũng không cần lập tức quay đầu bỏ đi chứ? Ngươi nếu như muốn thừa dịp Englar không ở đây, phát triển quan hệ bất thuần với đàn ông khác, ta cũng có thể giới thiệu đối tượng cho ngươi mà!"

Lời Mễ Trọng la lên trong khi đuổi theo phía sau khiến Phạm Thống suýt nữa hộc máu, không thể không quay đầu lại ngăn cản hắn.

"La nhỏ như vậy làm gì! Không muốn cho mọi người nghe thấy à!"

"Gì? Ngươi hi vọng chuyện này phát tán cho mọi người biết à? Không nói sớm, ta có thể giúp ngươi tuyên truyền, đây cũng là tin tức không tệ đâu, ha ha ha ha."

Không phải! Không phải a a a a! Nguyền rủa chết tiệt --!

Hiểu lầm này hình như lớn đến mức khiến Phạm Thống khó có thể làm sáng tỏ rồi, hắn vì thế cảm thấy đau đầu. Tuy nói ngày tháng ở Đông Phương Thành có khả năng không còn lại bao lâu nữa, nhưng lưu lại thứ tin đồn kỳ quái này, còn thuận tiện hủy hoại danh tiết thanh dự của Nguyệt Thoái, nhìn làm sao cũng không phải chuyện tốt.

"Vừa rồi ta nói đều không phải nghiêm túc, ngươi phải để trong lòng."

Phạm Thống tùy tiện bổ sung một câu thanh minh, hắn cũng cảm thấy một câu như vậy có lẽ sẽ không có tác dụng gì, đây chỉ là thêm để cho thấy mình đã làm hết sức, trên thực tế hắn đã nản lòng rồi.

"Ngươi nói xong một đống thứ chấn động sau đó mới nói là nói chơi, cũng đùa giỡn người ta quá trớn rồi đi?"

Mễ Trọng biểu đạt sự bất mãn của hắn, Phạm Thống thì vì để cầu bảo hiểm, lại bỏ thêm một câu.

"Nếu về sau bên ngoài có tin đồn kỳ quái lan truyền, ta sẽ bảo Nguyệt Thoái tìm ngươi tính sổ, ngươi liệu hồn đó."

May mà lúc nói lời uy hiếp cuối cùng cũng không bị đảo, chẳng qua, Mễ Trọng hoàn toàn không sợ cái uy hiếp này.

"Chậc, người cũng đã bị nữ vương bệ hạ bắt rồi, có khi căn bản không có ngày lấy lại được tự do, ai mà sợ chứ?"

Đừng nguyền rủa cậu ấy ra không được! Này! Chờ cậu ấy ra được ngươi sẽ hối hận cho mà coi!

"À, đúng rồi, Phạm Thống."

Mễ Trọng quấy lấy hắn lâu như thế, mới đột nhiên nhớ tới một chính sự cần nói cho hắn.

"Mặc dù là thời kỳ chiến tranh, nhưng nợ là vẫn phải trả, ta suýt nữa quên mất, sáng ngày mai đúng giờ đến Huyền Điện báo cáo đi, công việc tu thiện như thường lệ, có thù lao là hai xâu tiền."

Cái tin dữ này khiến Phạm Thống thoáng cái không thể lên

tiếng.

Không phải chứ? Lúc này còn muốn tôi đi làm nghĩa vụ? Cũng quá... nợ trả hay không trả căn bản đã chẳng hề gì nữa! Bất luận chuyện cứu Nguyệt Thoái thành công hay là thất bại, tôi đều sẽ không tiếp tục ở lại Đông Phương Thành nữa rồi!

"Quốc gia trưng triệu, không thể không đi, đừng muốn giả ngu, đến muộn sẽ bị trừ tiền, không đến sẽ bị xử lao dịch, nhìn sắc mặt ngươi khó coi như vậy nghĩ chắc hẳn là không muốn đi chứ gì? Đây không được đâu đấy."

Tâm sự của Phạm Thống hoàn toàn được ghi ở trên mặt, Mễ Trọng tốt bụng căn dặn hắn mấy câu, coi như là làm trọn trách nhiệm người hướng dẫn cho hắn.

"Được rồi, ngươi không cho ta tình báo, ta phải đi tìm người khác đây, tạm biệt."

Chỉ cần xác định đối phương không có giá trị lợi dụng, Mễ Trọng lượn rất nhanh, Phạm Thống cũng chẳng buồn nói tạm biệt với Mễ Trọng, hắn bây giờ đang ở trong tâm tình ai thương.

Bởi vì phải duy trì sinh hoạt thường ngày, cho nên nghĩa vụ này tôi vẫn phải đi làm...

Trong thời gian chiến tranh tu thiện Huyền Điện làm cái gì chứ! Chẳng lẽ ống thăm hỏng sẽ phun ra một đống huyết quang chi tai sao!

Nói như vậy, những huyết quang chi tai kia vẫn thật sự ứng nghiệm rồi... Vậy thì, "đồ ngốc" của tôi cũng là nghiêm túc?

Thật quá đáng! Quá đáng quá rồi! Càng đáng sợ chính là "chí tại tất đắc" của Chu Sa! Không, chẳng qua, nghĩ sang hướng tốt hơn, chỉ cần cậu ta không có từ bỏ Nguyệt Thoái, có phải là đại biểu hành động cứu người của chúng tôi sẽ thành công? Nếu như

người cứu không ra, cậu ta đắc kiểu gì chứ?

Phạm Thống một mặt suy nghĩ lung tung, mặt khác tiếp tục hành trình dạo phố nhàm chán của hắn, trong quá trình này, hắn cũng phát giác sinh hoạt ngày thường của mình thật là chẳng có gì thú vị, cuộc sống không phải đi học vừa lại không có việc đàng hoàng chính là như vậy, trong lòng hắn tràn đầy cảm khái.

Kỳ thực nếu như thật sự muốn nỗ lực tự học, hắn bây giờ hắn là nên đi luyện phù chú mới đúng. Chẳng qua không có Nguyệt Thoái ở bên, hắn đương nhiên không thể một mình đến khu một Hư Không, tuy nói luyện phù chú cũng chưa chắc phải đến nơi đó, nhưng thời kỳ chiến tranh, chạy ở bên ngoài vốn đã tương đối nguy hiểm, Phạm Thống suy nghĩ một chút, vẫn là xua đi ý niệm này.

Nếu thật sự muốn nâng cao thực lực, muốn giúp được Nguyệt Thoái, sẽ không liên lụy cậu ấy... Vẫn là chờ cứu được người ra rồi tính sau đi, huấn luyện trong mấy ngày ngắn ngủi, vừa lại không có người chỉ đạo, chỉ sợ rất khó có hiệu quả.

Chẳng qua thứ phù chú này, hắn vẫn thật không biết có thể tìm ai dạy mình.

Giả như bọn họ có thể trở ra toàn thân, đến Tây Phương Thành... Hắn nên đi đâu tìm người chỉ đạo mình thứ đồ của Đông Phương Thành?

Lúc đó hẳn là sẽ tuyệt duyên với người của Đông Phương Thành rồi, nghĩ đến điều này, Phạm Thống có chút đau đầu.

Lạc Thị nên làm sao đây?

Chúng tôi chung quy không thể yêu cầu vương tử của Đông Phương Thành đi cùng với chúng tôi chứ? Bất luận cậu ấy có chịu hay không, đây sẽ là vấn đề quốc tế đấy!

Chẳng lẽ sau này sẽ đoạn tuyệt qua lại với Lạc Thị sao? Mọi người đã làm bạn bè một hồi, giờ thành thế này cũng quá... quá khiến người khó có thể chấp nhận đi?

Hay là sau khi chúng tôi đi Lạc Nguyệt vẫn có thể âm thầm qua lại với cậu ấy? Đây có khả năng không? Nhưng nếu bị mẹ cậu ấy phát hiện, cậu ấy hẳn là sẽ gặp đen đủi đi? Sự tình làm sao khó làm như vậy...

Cứ như thế dạo phố hết mấy tiếng đồng hồ, cảm thấy mình chẳng làm được chuyện gì, Phạm Thống cuối cùng cũng ngoan ngoãn đi về túc xá.

Tuy nói chuyện phải đi làm nghĩa vụ này không liên quan tới Chu Sa, chẳng qua bọn họ bây giờ dù sao cũng là cùng chung một thuyền, để đồng bạn biết mình đi đâu là điều nên làm, cho nên hắn vẫn viết ra để nói cho Chu Sa.

"Lúc này mà cậu còn muốn cống hiến sức lực cho Đông Phương Thành?"

Chu Sa nhíu mày, tỏ vẻ cảm thấy đầu hắn có lỗ thủng.

Phạm Thống đành ghi xuống giấy "tôi có biện pháp gì, vô cớ bỏ việc, lỡ bọn họ tra tới cửa hoặc là dán mắt vào tôi, chúng ta trái lại sẽ phiền toái", rồi lấy cho Chu Sa xem.

"Hừ, cũng phải. Người mắc nợ chính là phiền phức."

Chu Sa hừ lạnh một tiếng, rồi không ngó ngàng Phạm Thống nữa, chuyển sang dạy dỗ con chim đang đứng thẳng tắp không dám động đậy trên bàn.

Này này, cái giọng xem thường người của cậu làm sao hả? Tôi mắc nợ cũng đâu phải tại tôi muốn! Đúng đấy, nợ chính là không có nhân quyền, không chết đến mắc nợ thì hay lắm sao?

Phạm Thống không thể xả ra nỗi uất ức trong ngực, chỉ cảm thấy tức thôi cũng đủ no rồi, căn bản không cần ăn bữa tối.

Mà buổi tối hắn lần nữa thử dùng máy thông tin phù chú liên lạc Lạc Thị, vẫn không có hồi ứng.

"Buổi sáng với chiều mai cậu thử lại xem, nếu như vẫn không có tin tức chúng ta sẽ không chờ nữa, trực tiếp bảo Bích Nhu đi hỏi Âm Thị đại nhân đi."

Mãi mà không liên lạc được với Lạc Thị cũng không phải cách, cho nên Chu Sa đã quyết định như vậy, dù sao, bọn họ không thể cứ chờ mãi như thế.

Có trời biết Nguyệt Thoái sẽ xảy ra chuyện gì trong thời gian chờ? Hành động cứu viện tự nhiên là càng sớm càng tốt, nói không chừng chờ mấy ngày là đã rất chết người rồi.

"Chu Sa, cậu cứ ở bên ngoài phòng, không làm cái gì hết sao?"

Tôi là nói, cậu là người đầu tiên mở miệng nói muốn cứu Nguyệt Thoái, làm sao cứ ở trong phòng suốt không làm gì cả? Cậu không có quen biết người nào giúp được sao?

"Tôi vừa không có người quen biết, lại còn là lính đào ngũ, trước khi kế hoạch cướp ngục vẫn chưa lập ra, đương nhiên cũng không thể làm cái gì."

Giọng điệu của Chu Sa lúc nào cũng như chuyện đương nhiên, đến mức khiến Phạm Thống có loại cảm giác vấn đề mình hỏi Chu Sa căn bản không nên hỏi, thực sự nên xin lỗi.

Đang yên đang lành vì sao muốn tôi xin lỗi? Cơm của cậu còn phải dựa vào tôi ra ngoài lấy giúp cậu, cậu cứ ở đây làm ông lớn, lại có thể nói một cách chính đáng như vậy, có thiên lý hay không!

"Nghỉ ngơi dưỡng sức, cậu có hiểu hay không? Vừa không có

việc gì vừa không có tiền như cậu còn muốn ra ngoài dạo phố, lãng phí thể lực, hiển nhiên hoàn toàn không có giác ngộ sắp làm chuyện nguy hiểm."

Có lẽ là chú ý thấy sự bất mãn trong ánh mắt Phạm Thống, Chu Sa lại bổ sung một câu, thuận tiện chế giễu hắn một phen.

Không việc không tiền còn muốn ra ngoài dạo phố... Cậu nhìn thấu triệt như thế làm gì! Khiến tôi cảm thấy giống như ở trước mắt cậu đều không có bí mật! Cảm giác rất tệ!

"Có lời gì cứ nói đi, cứ trừng mắt nhìn người như vậy, vừa lại không nói cái gì ra, thực sự rất không dứt khoát."

Chu Sa thậm chí còn gây hấn hắn, hoàn toàn không hiểu Phạm Thống có nỗi khổ khó nói.

Tôi nếu có thể muốn nói gì thì nói, cần gì vất vả như thế? Thời gian qua, tôi không biết bị cái bệnh ở miệng hại mấy lần, tôi cũng muốn nói cho thỏa thích lắm chứ! Nhưng hiện thực lại không cho phép mà!

Suy nghĩ một chút, Phạm Thống vẫn là quyết định cầm bút ghi xuống cái nghi vấn hắn đã để trong lòng rất lâu "nếu như cậu muốn ở cùng với Nguyệt Thoái, không cảm thấy nên lôi kéo bạn tốt của cậu ấy sao".

"Tôi còn tưởng cậu muốn nói cái gì, kết quả vậy mà là vấn đề nhàm chán này?"

Sau khi Chu Sa nhìn tờ giấy hắn đưa qua, cười phì một tiếng.

"So với muốn dựa vào tầng quan hệ "bạn của Nguyệt Thoái" này, cậu vì sao không tự mình biến thành dáng vẻ khiến người thuận mắt một chút?"

Cậu... thôi kệ, đàn ông tốt không so đo với đồng bóng... Tôi

cũng đã nhịn nhiều ngày như thế rồi, nhịn thêm lần này thì có là gì?

Đối thoại hôm nay hình như chỉ là lần nữa chứng thực hắn với Chu Sa không thể cư xử tốt với nhau mà thôi, đối với mối quan hệ trước sau không thể cải thiện này, Phạm Thống cũng không biết nên nói cái gì.

Thời gian tập hợp để tu thiện Huyền Điện là sáng sớm, Phạm Thống cảm thấy chọn thời gian này làm công thì rất không nhân đạo, một ngày rõ ràng có nhiều thời gian như thế để lựa chọn, không biết vì sao bọn họ cứ phải chọn lúc trời vừa tảng sáng.

Cái gọi là tu thiện, cũng chẳng qua là làm sạch bụi bặm, bổ sung ngói, chà bóng sàn nhà và tượng. Không phải công việc gì khó khăn, lại rất tốn nhiều thời gian, Phạm Thống làm một cách không cam tâm tình nguyện, nhưng dưới tình huống có người giám sát, hắn cũng không thể quang minh chính đại mà làm biếng.

Công việc hắn được phân phối là lau tượng của Trầm Nguyệt. Chỉ là lau thôi không đủ, còn phải lau cho thật bóng, tượng tấm gương lớn như vậy, khiến hắn trèo lên trèo xuống, đơn giản là khổ không sao kể xiết, mặc dù là công việc ai cũng có thể làm, nhưng trình độ làm khó người tuyệt đối là số một số hai.

Muốn làm cho đến khi người giám công hài lòng thế nhưng không dễ, dù sao cái pho tượng này cũng là một trong những thứ quan trọng nhất trong Huyền Điện, hắn ngay cả biểu hiện ra một chút bất kính hoặc mất kiên nhẫn thôi, cũng chỉ sợ sẽ gặp xui lớn, chờ đến khi hắn rốt cuộc làm cho tượng bóng đến có thể soi gương, thì cũng đã qua không biết bao nhiêu tiếng đồng hồ rồi.

Thật đáng ghét, một bức tượng mang tính đại biểu mà thôi, tự dưng làm cho to như thế làm gì? Hành hạ lao công sao?

Chẳng qua, do với người phụ trách tu chỉnh ống thăm, Phạm

Thống đã coi như may mắn rồi. Cái ống thăm đó không biết vận hành theo nguyên lý nào, hết sức nhân tính hóa, người lau ống thăm hơi mạnh tay một chút, ống thăm liền sẽ từ chỗ rút thăm phun ra một đống "chết đi" để công kích hắn, nếu không có bởi thế mà nhẹ tay hơn, ống thăm còn sẽ tiếp tục phun một số mảnh giấy nguyền rủa hoặc bí mật của người đương sự như "ế suốt đời", "trên mông có nốt ruồi đen", "từng bị sáu cô đá" vân vân, theo các phương diện mà nói, người làm công việc này sau khi làm xong trong lòng có khả năng sẽ để lại vết thương không thể xóa nhòa, Phạm Thống rất lấy làm mừng vì mình không có bị phân phối đến chức vụ này, nếu không thật không biết ống thăm sẽ phun ra cái gì nữa.

Bởi vì sáng sớm đã đến làm công, trong công việc vừa lại không có thời gian rỗi, kéo dài đến hiện tại, Phạm Thống mới rảnh trốn ở phía sau tượng Trầm Nguyệt dùng máy thông tin phù chú liên lạc Lạc Thị, mà lần này cũng vẫn không có hồi âm, không biết rốt cuộc Lạc Thị thật sự vẫn là chưa làm lại máy thông tin phù chú, hay là có nguyên nhân gì khiến hắn liên lạc không được.

Ôi, trời không theo lòng người, chẳng lẽ tôi phải đến thăm Thần Vương Điện, nói muốn tìm Lạc Thị? Đây cũng quá lớn lối rồi, chỉ sợ làm không được, cho nên... chúng tôi thật sự phải gửi gắm hi vọng vào Âm Thị đại nhân sao?

Đối với cô gái lừa gạt cảm tình của mình, Âm Thị đại nhân thật sự có khả năng khoan dung đến mức đó, hoàn toàn không so đo còn giúp chúng tôi sao?

Ôi ôi ôi... càng nghĩ càng không lạc quan... ủa?

Sau khi Phạm Thống cất máy thông tin phù chú rồi ló đầu ra, đột nhiên cảm thấy cái người đứng gần ống thăm có chút quen mắt, thu hút tầm nhìn của hắn.

Nhìn sơ, không phải Lạc Thị thì là ai?

Wow! Đi mòn gót giày tìm không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công! Lạc Thị làm sao lại ở đây? Muốn cầu thăm sao? Thật là, người thoạt nhìn vẫn êm đẹp mà, uổng cho tôi còn bởi vì liên lạc không được mà có chút lo lắng...

Nếu người đúng lúc ở đây, chuyện không thể chậm trễ, Phạm Thống liền quyết định đi qua tìm cậu nói chuyện.

"Lạc Thị --"

Khi hắn vừa gọi tên của đối phương vừa tiếp cận một cách tự nhiên, chú ý thấy ánh mắt dị thường xung quanh, hắn mới nhớ đến gần đó còn có rất nhiều cư dân tân sinh đang quét dọn, cho nên đành gượng gạo thêm xưng vị.

"-- đại nhân, ừm, khụ, làm sao không rảnh tới Huyền Điện? Tôi không muốn tìm cậu lại cứ luôn tìm được, xui là đụng cậu ở đây, có thể tìm nơi có người nói chuyện không?"

Lời phía sau là hắn nhỏ giọng nói, bởi thế không sợ bị người khác nghe thấy nội dung kỳ quái như vậy. Lạc Thị lúc nhìn thấy hắn thì ngẩn ra, sau đó cũng phán đoán đây không phải địa điểm tốt để nói chuyện, liền gật đầu, tỏ ý hắn đi theo.

Cho dù đang trong lao động, nhưng Phạm Thống là đi theo phía sau Lạc Thị, giám công tự nhiên cũng không dám có ý kiến gì, về phần có tìm cớ trừ tiền hắn hay không, đó thì lại là chuyện khác.

Sau khi Lạc Thị mang hắn đến một miếng đất trống phía sau Huyền Điện, liền dừng lại, sau đó bình đạm lên tiếng hỏi.

"Cậu tìm ta có chuyện sao? Phạm Thống."

"Đương nhiên không có! Tôi đã tìm cậu hai ngày rồi. Cậu không có làm lại một cái máy thông tin phù chú sao?"

Nghe thấy vấn đề này, Lạc Thị lắc đầu.

"Không có tâm tình xử lý những chuyện đó, qua một thời gian cần dùng rồi tính sau."

Không có tâm tình...? Chết rồi sống lại cho nên ghét thế giới sao? Không phải chứ?

"Tôi rất lo cho cậu, suýt nữa tưởng cậu thật sự chết rồi, may mà về sau không được sống lại, cứ nhận được tin tức của cậu hoài, hại tôi đều biết cậu ra sao rồi, lúc đó cậu biến mất khỏi doanh địa, chúng tôi cũng đã tìm cậu một hồi..."

Một chuỗi nói ngược này khiến Lạc Thị nghe xong có chút đau đầu, nhưng cậu miễn cưỡng vẫn là nghe hiểu, vẻ mặt cũng bởi thế dịu đi một chút.

"Cảm ơn, ta không sao nữa, không có nói với cậu một tiếng, để cậu lo lắng không yên, là ta suy nghĩ không chu toàn."

... Làm sao thẳng thắn như vậy? Cậu là Lạc Thị sao? Vào lúc này, cậu chẳng phải nên nói chuyện lắp bắp sau đó nói cũng đâu có chuyện gì toàn lo lắng vớ vẩn gì gì đó sao... cậu nói cảm ơn trực tiếp như vậy, khiến tôi có chút ngạc nhiên đó?

"Vậy... cậu không biết chuyện của Nguyệt Thoái sao?"

Phạm Thống cảm thấy, chuyện người ta bị bắt sang Tây Phương Thành, chỉ sợ sẽ không có hồi ức gì vui vẻ, hỏi xong có khả năng là đang sát muối vào vết thương, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết còn có thể quan tâm cái gì, dứt khoát vào thẳng vấn đề chính.

"Ta biết."

Hắn vừa hỏi cái vấn đề này, thần sắc của Lạc Thị liền lạnh xuống, nhìn thái độ này của Lạc Thị, Phạm Thống cũng đại khái

biết tình huống không ổn rồi.

"Chúng tôi rất phớt lờ cậu ấy, không biết tình hình cậu ấy ở Thần Vương Điện thế nào, cho nên đang nghĩ có thể nghe ngóng từ cậu hay không..."

Sau khi hắn đề xuất yêu cầu, Lạc Thị thì dùng ngữ khí sắc nhọn hỏi ngược lại hắn.

"Cậu không biết cậu ta là thiếu đế Lạc Nguyệt sao? Biết chuyện này, cậu chẳng lẽ không có bất cứ suy nghĩ nào?"

Phạm Thống đầu tiên là chớp mắt sau đó não mới bắt đầu vận chuyển.

A... thật gay go, Lạc Thị trước đó chỉ cần vừa nhắc đến Lạc Nguyệt đã thống hận ra mặt, tình thù quốc gia vẫn là chiếm thượng phong sao? Thật có nghiêm trọng như vậy à? Lần này làm sao mới tốt?

"Cậu ấy là kẻ địch của chúng ta mà, chẳng lẽ bởi vì thân phận của cậu ấy mà không cần xem xét cái gì đã trực tiếp coi cậu ấy là bạn sao?"

Sau khi đảo lộn như vậy nghe thật kỳ quái... liệu có càng chọc giận Lạc Thị không?

"Ta làm sao có thể làm bạn với hoàng đế của Lạc Nguyệt!"

Lời Lạc Thị thốt ra dưới tâm tình kích động vô cùng trực tiếp và cũng vô cùng tổn thương người khác. Mặc dù nghe thấy lời này không phải người đương sự, nhưng cũng đủ khiến Phạm Thống ngạc nhiên.

Mà Lạc Thị sau khi nói xong mới tỏ ra cảm thấy mình đã nói sai, nhưng cậu không có thu lại lời đã nói, chỉ lấy biểu tình hận hận duy trì trầm mặc.

Lời bật thốt ra, thường là lời thật lòng đi?

Phạm Thống coi như là biết Lạc Thị nghĩ thế nào rồi, không thể nói là tức giận, chỉ cảm thấy có chút thất vọng.

Hắn vốn cho rằng Lạc Thị có đủ lý tính một chút, đừng quá cực đoan, nhưng chuyện không như ý muốn, khiến người không biết làm sao.

Loại vấn đề trên chính trị và chiến tranh mang đến này, thực sự không phải nói hai ba câu là có thể hòa giải, hắn cũng không biết nên khuyên cậu thế nào, tóm lại, chuyện nhờ Lạc Thị hiệp trợ xem ra là không khả thi rồi.

"Nếu như cậu cho rằng như vậy, tôi cũng không thể nghe cái gì, nhưng ít nhất nói cho tôi tình trạng của Nguyệt Thoái bây giờ thế nào nhé? Cậu ấy bị thả trong lao hay là giam lỏng bên ngoài cung? Ngay cả cái này cũng không thể nghe sao?"

"Ta không biết! Ta không muốn quản chuyện này!"

Đáp trả của Lạc Thị cho thấy cậu căn bản không muốn đụng chạm vào vấn đề này, Phạm Thống rốt cuộc nhịn không được nói một câu.

"Cậu... ngay cả đi xem cậu ấy cũng không có sao? Cậu nếu như muốn gặp cậu ấy, hẳn là gặp không được đi?"

"Ta đã đi gặp cậu ta một lần, xác định chuyện này. Chỉ thế mà thôi."

Ngữ khí của Lạc Thị đã rất căng rồi, giống như muốn sớm kết thúc đàm thoại.

"Được rồi, vậy thì thôi, tôi không nên hỏi cậu. Đã quấy rầy cậu rồi, tôi không về đi công tác."

Phạm Thống nói xong mấy câu đó, lập tức xoay người trở về Huyền Điện, cho đến khi hắn rời khỏi mảnh đất trống này cũng phải mất một lúc, nhưng Lạc Thị đều không có gọi hắn lại.

Tôi cũng đã cố ý đi chậm rồi, cậu vẫn không gọi tôi lại! Làm sao lại sĩ diện như thế hả! Không thấy tôi không vui sao! Chẳng lẽ cậu ngay cả bạn bè khác cũng không cần nữa?

Sau khi trở về Huyền Điện, Phạm Thống vẫn còn mang tâm tình nửa ấm ức nửa buồn bực, không biết nên xem xét chuyện này thế nào.

Tôi cũng muốn nói tôi hiểu loại cảm giác này, nhưng tôi lại chính là không hiểu! Chuyện chưa từng trải qua, muốn tôi hiểu loại cảm giác đó thực sự quá khó! Một nơi mới ở chưa được một năm, đã muốn tôi đầy lòng yêu nước căm ghét người nước địch, cũng khó quá rồi! Tôi chính là không thể đồng cảm!

Muốn nói có thể lý giải hay không... Có khả năng cũng miễn miễn cưỡng cưỡng đi, nhưng tôi tương đối hi vọng Lạc Thị tỏ vẻ khó xử mà giải thích với tôi lập trường của vương tử rất khó, không thể giúp chúng tôi cái gì, mà không phải bài xích Nguyệt Thoái từ đáy lòng như vậy, làm sao lại thế đây...

Cũng bởi vì thái độ của Lạc Thị, chuyện bọn họ muốn mật mưu cướp ngục Phạm Thống cũng không nhắc tới. Cảm giác nói xong có khi lại sinh chuyện, lỡ đến lúc đó bị Lạc Thị bán đứng, đó nhất định rất không dễ chịu, còn không bằng ngay từ đầy đừng cho cậu cái cơ hội này thì hơn.

Công việc tu thiện Huyền Điện kết thúc vào buổi trưa, sau đó Phạm Thống tự nhiên là mau chóng trở về túc xá, lợi dụng bút viết để nói với Chu Sa chuyện này.

"Thế à, chỉ sợ đi từ Lạc Thị đại nhân là không thông rồi, vậy thì, chúng ta tìm Bích Nhu tới thảo luận bước tiếp theo đi."

Chu Sa cũng không có bởi thế hoảng hốt, chỉ nhàn nhạt nói như vậy, sau đó một tay bốc con Tiêu Ba đang ngủ ngon lành trên bàn lên.

"Cô ta lần trước nói cái này dùng làm sao?"

"Hơ..."

Phạm Thống nhìn chằm chằm vào con chim đang bị hoảng sợ, nỗ lực hồi ức.

"Hình như là... nhét tờ giấy đã viết sẵn vào trong bụng nó, rồi ném nó ra khỏi cửa sổ là được rồi."

Trời ơi, là miệng cơ, làm sao lại là bụng, tôi lấy giấy bút một lát, cậu chờ đó...

"À? Bụng sao?"

Chu Sa nghe xong, lập tức nhấc chủy thủ của mình lên, chuẩn bị khai đao mổ bụng của Tiêu Ba.

Không! Không phải đâu! Cậu đừng phản ứng nhanh như thế! Chuyện không hợp thường lý này cậu tốt xấu gì cũng phải nghi vấn một chút chứ! Làm sao tin nhanh như vậy? Kỳ thực cậu trong tiềm thức muốn làm như vậy từ rất lâu rồi?

"Cái gì chứ, thì ra là miệng, thật là chán."

Sau khi nhìn rõ tờ giấy Phạm Thống vội vàng mang đến, Chu Sa lẩm bẩm một câu, lúc này mới bỏ qua cho con chim đang kêu rất thảm thiết.

Sau khi để cho Tiêu Ba cắn mảnh giấy, Chu Sa quăng nó ra ngoài cửa sổ, lực đạo có hơi bạo lực, chẳng qua con chim này dù sao cũng là ma thú bắt được từ khu một Hư Không, Phạm Thống cảm thấy nó hẳn là vẫn có thể an toàn đến được chỗ Bích Nhu.

Quả nhiên không bao lâu sau, Bích Nhu đã lại mang Tiêu Ba đến gõ cửa sổ, trải qua mấy lần huấn luyện leo cửa sổ, động tác leo cửa sổ đi vào lần này của cô lưu loát hơn nhiều.

"Thế nào? Có tin tức gì mới sao?"

Vì sợ tờ giấy rơi xuống hoặc bị ngăn chặn, bọn họ chỉ ghi phía trên là "qua đây một chuyến", cho nên, Bích Nhu vừa qua đã hỏi vấn đề này đầu tiên.

"Lạc Thị đại nhân không chịu giúp, cho nên cô liên lạc Âm Thị đại nhân đi."

Chu Sa vừa nói như vậy, Bích Nhu tức thì lộ ra thần sắc khó xử.

"Ơ -- Thật sự cần sao?"

"Không thì thế nào? Ban đầu chẳng phải đã nói rồi? Không có biện pháp khác, cô chẳng lẽ không muốn cứu Nguyệt Thoái nữa sao?"

Thái độ của Chu Sa vẫn cường thế như thường, Phạm Thống thì lặng lẽ ở bên cạnh nhưng không lạc quan.

Mặc dù Âm Thị đại nhân là hi vọng cuối cùng, nhưng ngài ta cũng chưa chắc sẽ đáp ứng, đừng nói cứ như thể chỉ cần cầu là sẽ thành công...

"Được thôi, tôi hỏi thử xem..."

"Cô nên dùng mọi thủ đoạn dụ ngài ta đáp ứng., cho dù lừa ngài ta lần nữa cũng không sao."

Chu Sa! Cậu thật tà ác! Cậu như vậy có đúng không!

Mà lúc Bích Nhu lấy máy thông tin phù chú ra, thần tình có vẻ vẫn có chút cắn rứt lương tâm, chẳng qua cô cuối cùng vẫn hạ

quyết tâm đưa ra yêu liên lạc, cũng không bao lâu đã có hồi ứng.

"Tiểu Nhu? Em đang ở đâu? Ta rất lo cho em..."

Âm Thị vừa mở miệng đã nói một câu như vậy, khiến Bích Nhu suýt nữa xúc động trào nước mắt. Rõ ràng biết thân phận của cô rồi, vẫn có thể nói chuyện như vậy với cô, muốn nói trong lòng cô không có cảm giác, nhất định là gạt người.

"Em rất ổn, không có chuyện gì, em... em có thể nghe ngóng tình huống của Englar từ anh không?"

"A, tiểu Nguyệt? Hình như bị nhốt ở địa lao Thần Vương Điện, chẳng qua ta cũng vẫn chưa đi xem thực tế."

"Vậy anh biết nữ vương định làm gì cậu ấy không?"

"Ta không biết nữa... cái này có lẽ phải hỏi Lăng Thị, Anh cô ấy vẫn không có vẻ có động tĩnh."

Bởi vì cảm giác Âm Thị không có địch ý gì, Bích Nhu sau khi vùng vẫy một hồi rốt cuộc nói thỉnh cầu ra khỏi miệng.

"Âm Thị... em rất sợ nữ vương sẽ gây bất lợi với cậu ấy, em muốn cứu cậu ấy ra, đừng để cậu ấy tiếp tục ở trong lao, nhưng người ở trong Thần Vương Điện, chuyện này thực sự quá khó, em có thể nhờ anh giúp không?"

Sau khi Bích Nhu nói ra thỉnh cầu, Phạm Thống đang nghe bên cạnh cũng giật nảy mình.

Này này, cô cứ như thế trực tiếp nói ra luôn rồi? Cũng không loanh quanh thăm dò ý của ngài ta à? Lỡ bể kèo thì làm sao? Tôi cảm thấy nếu ngài ta nói với cô 'xin lỗi ta cùng lắm sẽ không nói ra chuyện này' thì cũng rất có khả năng!

"A? Nhưng mà..."

Âm Thị hình như bị giật mình, muốn nói nhưng lại thôi, Bích Nhu thì cấp thiết nói tiếp.

"Em không biết cậu ấy sẽ bị đối đãi như thế nào, nhưng luôn cảm thấy rất không lạc quan, giúp bọn em được không? Cậu ấy không có địch ý đối với Đông Phương Thành, nghi thức chú nhập vương huyết cậu ấy cũng sẽ không phản đối, người bọn em có thể nhờ chỉ có anh thôi..."

Âm Thị như là không biết trả lời thế nào mà rơi vào trầm mặc, Bích Nhu vừa lại chờ một hồi, mới bổ sung một câu.

"Nếu như thật sự không được, cũng xin anh đừng nói ra hoặc ngăn cản bọn em được không? Bất luận thế nào em cũng phải đi cứu cậu ấy, đây là trách nhiệm của em."

"A, em muốn xông vào Thần Vương Điện cứu người? Nhưng đây không thể nào thành công, kết giới của địa lao em vào không được đâu, nếu cường hành đột phá thì Anh sẽ biết, đối đầu với Anh em sẽ không có phần thắng --"

"Nhưng em không thể bởi vì như vậy đã từ bỏ cậu ấy! Em đã không ở bên cạnh cậu ấy rất nhiều lần rồi, cho nên, ít nhất một lần này nhất định phải..."

Bích Nhu nói đến đây, cũng bởi vì tâm tình kích động mà không nói tiếp được.

Lại qua một hồi nữa, cô mới nghe thấy tiếng của Âm Thị.

"Ta có thể hiểu. Nếu như chỉ có cứu tiểu Nguyệt ra... ta ngẫm thử biện pháp vậy."

Giọng nói trầm ổn của Âm Thị, rất nhiều lúc luôn là khiến người an tâm một cách khó tin.

"Ta cũng không muốn nhìn Anh lại làm những chuyện khiến

người khó chịu... Làm như vậy có lẽ là tốt. A, lúc ta nghĩ được biện pháp sẽ liên lạc với em sau, cũng dùng máy thông tin phù chú đi."

Sau khi hứa với cô sẽ trợ giúp, Âm Thị kết thúc cuộc gọi, về phần Bích Nhu vẫn còn ngây ngẩn nhìn máy thông tin phù chú, thoáng chốc vẫn không dám tin là thật.

"Lại thất bại rồi?"

Bọn họ chỉ nghe thấy lời Bích Nhu nói, cho nên Chu Sa mới phán định như vậy.

"Không, Âm Thị nói anh ấy chịu giúp chúng ta..."

Có lẽ là đáp án của Bích Nhu quá khiến người bất ngờ, Phạm Thống với Chu Sa đều trợn lớn mắt.

Làm sao lại có chuyển biến đột ngột như vậy? Chúng tôi có bỏ sót chuyện gì chăng? Tôi tưởng ngài ta cảm thấy cô rất phiền nên không ngó ngàng cô nữa, kết quả vậy mà là đồng ý? Đã xảy ra chuyện gì lúc chúng tôi không biết vậy! Quỷ dị quá đi!

"Không ngờ Âm Thị đại nhân dễ nói chuyện hơn tưởng tượng. Vậy ngài ta có nói muốn giúp thế nào không?"

Bích Nhu lắc đầu, chuyển đạt lại lời Âm Thị nói vừa rồi.

"Anh ấy hình như muốn suy nghĩ làm thế nào, anh ấy nói sẽ dùng máy thông tin phù chú liên lạc tôi sau."

Ặc? Đây liệu có phải là kế hoãn binh? Để chúng ta ngoan ngoãn chờ, kéo dài thời gian của chúng ta, rồi khi đến lúc thì sẽ không kịp cái gì nữa?

Tôi cũng biết Âm Thị đại nhân chịu giúp, tôi còn hoài nghi người ta như vậy, thật sự rất thiếu đạo đức, nhưng trên lý luận

chúng tôi hẳn là lập trường đối địch, không thể không có lòng phòng người --

"Không có một cái kỳ hạn sao? Chờ đợi như vậy thực sự rất khiến người bất an."

Chu Sa cũng nhíu mày, hình như cảm thấy không thỏa đáng lắm.

"Chúng ta cứ chờ mấy ngày trước xem? Nếu như vẫn không có tin tức gì thì liên lạc Âm Thị hỏi thử sau."

Bích Nhu vẫn là khuynh hướng tin tưởng Âm Thị, mà Phạm Thống với Chu Sa suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể đồng ý kiến nghị của cô, dù sao có Âm Thị giúp đỡ, tỷ lệ có thể cứu người ra vẫn cao hơn bọn họ tự mình làm bừa nhiều, chỉ cần Âm Thị thật sự là thật lòng muốn giúp bọn họ.

"Vậy thì, tôi vẫn để Tiêu Ba ở lại đây, có chuyện gì vẫn là dùng nó liên lạc tôi đi."

Phạm Thống cảm thấy khi Bích Nhu làm ra quyết định này, thân thể nhỏ bé của con chim đáng thương kia dường như run lên một cái.

Nói đến, công việc duy nhất mà Chu Sa không có sai hắn làm chính là chăm sóc con chim này, có khả năng là ở trong túc xá nhàm chán, nuôi Tiêu Ba đã trở thành lạc thú của Chu Sa, bây giờ cậu thậm chí có thể khiến nó ăn hết thức ăn trong vòng ba phút, Phạm Thống cũng không biết có nên nói cậu rất có thiên phú tuần thú sư hay không.

Mà chuyện chờ Âm Thị liên lạc, bọn họ vừa chờ như thế, chính là chờ hết ba ngày.

◊◊◊◊

Âm Thị phiền não lẩn quẩn hết ba mươi phút trước lối vào địa lao, nhưng hàng lông mày nhíu chặt vẫn không có giãn ra.

Hắn cũng không phải thật sự rất muốn vào, chỉ là vì chuyện phiền não mà nghĩ tới nghĩ lùi, bất tri bất giác đã đi đến đây, sau đó liền bắt đầu đi tới đi lui, không biết mình nên đi đâu.

Về phần Lăng Thị khi đến đây nhìn thấy hắn, không khỏi nghi hoặc.

"Âm, ngươi ở đây làm gì?"

Bởi vì quá tập trung vào phiền não trong lòng, Âm Thị không phát hiện có người tới gần, cho nên khi nghe thấy tiếng của Lăng Thị, hắn còn giật nảy mình một cái.

"A! Lăng Thị, ngươi dọa người à! Đột nhiên hiện ra làm gì?"

"Cái gì mà đột nhiên hiện ra... Ta thế nhưng là đi tới một cách rất bình thường. Ngươi ở đây làm gì? Ngươi muốn thăm ngục sao?"

"Ta --"

Phiền não của Âm Thị mặc dù có liên quan với cái người trong lao, nhưng hắn hiện tại kỳ thực không có bao nhiêu ý định thăm ngục, tức thì cảm thấy thừa nhận cũng không phải, không thừa nhận cũng không phải.

"Lăng Thị, Anh bắt tiểu Nguyệt rốt cuộc muốn làm gì vậy? Chi là nhốt cho vui sao? Nhiều ngày như vậy làm sao đều không có tin tức gì hết?"

Kết quả hắn quyết định đánh trống lảng, Lăng Thị trái lại cũng không có sinh nghi, rất tự nhiên mà trả lời.

"Ai nói? Ta bây giờ chính là muốn mang cậu ta đi gặp Anh, đây

là mệnh lệnh của Anh."

Nói xong, hắn cũng nhìn Âm Thị, căn dặn một câu.

"Ngươi cũng đừng gọi tiểu Nguyệt tiểu Nguyệt nữa, đó chỉ là cái tên giả, tên của cậu ta là Englar, cái tên này ngươi sớm đã nhớ rồi, muốn gọi hắn là không thành vấn đề đi?"

Nghe Lăng Thị nói như vậy, Âm Thị đờ đẫn mấy giây, sau đó liền thoáng bối rối mà lắc đầu.

"A, tên chỉ là dùng để xưng hô, nào có thật giả, giống như tiểu Nhu cũng vẫn là tiểu Nhu..."

Bởi vì Âm Thị nhắc đến Bích Nhu, thần tình của Lăng Thị tức thì trở nên không vui.

"Hiện giờ trò lừa đã bị vạch trần, ngươi vẫn chưa tỉnh táo sao? Tiểu Nhu? Từ đầu đến đuôi, cô ta rốt cuộc coi ngươi là gì?"

"Hửm? Cái gì mà coi là cái gì? Ngươi nói chuyện có thể đơn giản một chút không?"

"Ngươi chẳng lẽ không có một chút cảm giác bị lừa nào sao? Sau khi biết cô ta là Aifrol, ngươi vẫn cảm thấy chuyện cô ta ẩn giấu thân phận với ngươi không có bất cứ vấn đề nào?"

Lăng Thị hình như nổi giận, Âm Thị thì vẫn không hiểu hắn vì sao mà tức giận.

"Mặc dù có chút kinh ngạc, cũng cảm thấy trong lòng phức tạp, nhưng... lúc mọi người ở cùng nhau rất vui vẻ, cô ấy cũng không phải vì thăm dò tình báo gì mà tới, ngươi vì sao phải không vui?"

"Ta vì sao phải không vui?"

Lăng Thị cười lạnh một tiếng, dường như cảm thấy vấn đề này

rất trào phúng.

"Chúng ta không cần thảo luận vấn đề này. Nếu không muốn thăm ngục thì tránh ra, ta phải vào trong dẫn người rồi."

"A, vì sao không cần thảo luận? Nếu như không thảo luận thì sẽ không hiểu, vậy ngươi chẳng phải sẽ cứ mãi không vui..."

Âm Thị vẫn tỏ ra nghi hoặc, mà Lăng Thị đã mất đi kiên nhẫn để giải thích.

"Ta nghĩ đây cũng không quan trọng, nếu Bích Nhu là Aifrol cũng không sao."

Đầu óc đơn thuần của hắn hiển nhiên khó có thể liên kết hai đề tài này với nhau, mà Lăng Thị không chờ hắn nói tiếp, đã trực tiếp lấy ra thị phù ngọc bội thông qua kết giới rồi đi vào địa lao.

Tự dưng cãi nhau với anh em tốt, Âm Thị cảm thấy tâm tình có chút buồn bực, nhưng cũng không thể làm sao.

Nhớ tới thỉnh cầu của Bích Nhu và lời hứa của mình, hắn cảm thấy trước khi làm xong sự tình vẫn là đừng có quá nhiều tiếp xúc với Lăng Thị thì tốt hơn, tránh cho hắn mẫn cảm nhìn ra điều gì.

"Anh rốt cuộc muốn làm thế nào với tiểu Nguyệt đây?"

Nghĩ đến Tịch Anh ngay cả muốn gặp Nguyệt Thoái cũng không nói cho hắn biết, hoàn toàn bài trừ hắn ra ngoài chính vụ, trong lòng hắn vẫn có chút buồn.

Giống như người có thể tín nhiệm chỉ có Lăng Thị với Vi Thị vậy. Là bởi vì hắn không đáng tin cậy sao?

Âm Thị vừa lại trú chân ở lối vào địa lao một hồi, không lâu sau, Lăng Thị đã mang theo Nguyệt Thoái đi ra, mấy tên ngục tốt đi theo bên cạnh, giải người đi ở phía sau Lăng Thị, dưới tình

huống lấy kết giới phong ấn lực lượng của Nguyệt Thoái rồi lại dùng xiềng xích hạn chế hành động của cậu, còn có Lăng Thị trông coi, hẳn là rất an toàn.

Mặc dù nhìn thấy Âm Thị vẫn ở nguyên tại chỗ, nhưng Lăng Thị lần này không có lên tiếng bắt chuyện với hắn nữa, đây khiến Âm Thị cảm thấy giống như bị cố ý phớt lờ.

Sau khi nén lại cảm giác không thoải mái đó, hắn cũng nhìn Nguyệt Thoái một cái.

Nguyệt Thoái lặng lẽ đi theo bọn họ, ánh mắt của cậu xem ra hết sức trống rỗng, cả người thoạt nhìn không có một chút tinh thần nào, mặc dù dáng vẻ không thể nói là chật vật, nhưng cũng khiến người liếc mắt đã có thể nhìn ra cậu xảy ra vài vấn đề.

Âm Thị nghĩ đến sự lãnh khốc tăng dần theo thời gian của Tịch Anh, nghĩ đến Nguyệt Thoái không chút do dự cứu Lạc Thị, đồng thời cũng nghĩ rất nhiều rất nhiều những chuyện từ rất lâu trước kia.

Có lẽ là bởi vì bất đắc dĩ, hắn không thể không thở dài.

"Âm Thị đại nhân rốt cuộc đã liên lạc rồi sao?"

Hôm nay Bích Nhu vừa tới, đã nói cho bọn họ biết cái tin tức này, cũng khiến bọn họ phấn chấn tinh thần, vội vàng dò hỏi tường tận.

"Englar hình như bị nữ vương gọi đi gặp một lần, nhưng lại bị giải về trong lao rồi, lúc gặp mặt Âm Thị không ở đó, cho nên không rõ chi tiết... Nghe nói hỏi cái gì cũng không phản ứng, không biết làm sao nữa..."

Lúc Bích Nhu chuyển thuật, tỏ ra hết sức lo âu, nghe thấy tình trạng của Nguyệt Thoái không tốt, Phạm Thống với Chu Sa cũng đều lo lắng.

"Ngài ta có nói giúp thế nào không? Chúng ta lúc nào có thể hành động?"

Cho dù không tới mấy ngày, đối với bọn họ mà nói lại là một ngày như một năm, cho nên bọn họ rất quan tâm đến thời gian hành động.

"Âm Thị vẫn chưa có nói, hình như vẫn còn đang suy nghĩ cái gì... A."

Bích Nhu đang nói dở chừng, liền cầm lấy máy thông tin phù chú đột nhiên xuất hiện yêu cầu liên lạc, vừa vặn là Âm Thị.

"Âm Thị, thế nào, có quyết định rồi sao?"

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Phạm Thống với Chu Sa tự nhiên là an tĩnh chờ ở bên cạnh.

"A, ta nghĩ, ngày mai đi. Vào tối mai, mọi người hãy đến cửa bên hông Thần Vương Điện chờ ta, ta mang mọi người vào."

Bởi vì thời gian có chút ngoài dự liệu của Bích Nhu, cho nên cô thoảng ngẩn ra.

"Nhanh như thế?"

"Ừ, vẫn là đừng kéo dài nữa đi, ta nghĩ chắc là không có vấn đề, chẳng qua, ta chỉ có thể mang mọi người vào, giúp mọi người mang người ra, sau khi rời khỏi Thần Vương Điện, mọi người phải tự nghĩ biện pháp rồi."

"Bọn em... Không cần chuẩn bị gì hết sao? Chỉ cần đi qua là được rồi?"

"A, ta cũng không biết, muốn chuẩn bị cái gì mọi người chắc phải tự mình ngẫm nghĩ đi, chẳng qua, sau khi mang người ra, có khả năng sẽ rất nhanh chóng bị phát hiện, tốt nhất là rời khỏi càng

nhanh càng tốt."

Đối với việc cướp ngục cần chuẩn bị những gì, Âm Thị cũng không có mấy khái niệm, chẳng qua nếu đã có Âm Thị đi cùng, bọn họ hẳn là đi trộm người ra mà thôi, quá trình đại khái sẽ tương đối hòa bình.

"Được, vậy thì nhờ anh rồi..."

Tiếp đến Bích Nhu vừa lại hẹn thời gian cụ thể với Âm Thị, sau khi xác định mọi thứ, liền kết thúc cuộc gọi.

"Âm Thị bảo chúng ta tối ngày mai đến cửa bên hông Thần Vương Điện, anh ấy sẽ mang chúng ta vào cứu người."

"Ủa? Chậm vậy!"

Phản ứng của Phạm Thống giống với Bích Nhu, nhưng lại nói ngược, cho nên bị hai đồng bạn trừng mắt.

"Cậu muốn nhanh bao nhiêu? Ngay bây giờ chắc?"

Chu Sa trào phúng hắn một câu, còn thuận tiện bổ sung một chút.

"Nguyệt Thoái nếu là biết cậu nôn nóng muốn gặp cậu ấy như vậy, nhất định rất vui."

Phạm Thống ớn lạnh đối với nụ cười lạnh bên môi cậu.

Tôi làm sao cảm thấy lời này tràn ngập ghen ghét? Tôi chỉ chẳng qua là nói ngược, có cần phải thế không?

"Chúng ta ngày mai theo Âm Thị đi vào cứu người, ra ngoài đại khái là phải rời khỏi Đông Phương Thành rồi, tốt nhất là rời khỏi trước khi bọn họ vẫn chưa phát hiện, thế này an toàn hơn."

"Vậy thì chúng ta cứ thu thập những thứ cần mang trước đi."

Chu Sa sau khi nghe xong ý kiến của Bích Nhu rồi gật đầu, nói tiếp như vậy.

"Trên người mang hành lý đi vào rất kỳ quái, cũng có chút thu hút chú ý, đồ thu xong cứ để ở túc xá, lúc sắp đi thì nhanh chóng trở về một chuyến để lấy vậy."

Ồ -- Ngày mai chính là ngày lên đường đi xa -- không phải như vậy đi? Vậy, tôi có cái vấn đề, trước tiên không nói một nhóm người xách bao lớn bao nhỏ đến Thần Vương Điện có kỳ quái lắm không, tôi cảm thấy chỉ là một đám người được Âm Thị đại nhân dẫn vào Thần Vương Điện, đã rất kỳ quái rồi?

Âm Thị đại nhân ngài vì sao không dứt khoát tự mình mang Nguyệt Thoái ra, chúng tôi chờ ở cửa là được? Ngài chỉ là đơn thuần không nghĩ đến sao? Chắc không phải là muốn lừa chúng tôi đi vào làm cái gì chứ?

"Chỗ tôi không có cái gì cần mang cả, mang theo Tiêu Ba là được rồi, các cậu cần thu thập cái gì thì tự mình xem đi."

Lúc Bích Nhu nói như vậy, ánh mắt Phạm Thống nhìn cô tràn ngập hoài nghi.

Cô... trong những ngày sống ở Đông Phương Thành, rõ ràng ra phố mua sắm rất nhiều lần, chất một đống về túc xá không phải sao? Tôi vốn đã rất hoài nghi những thứ đó cô để ở đâu, bây giờ thái độ không cần mang đi gì cả này của cô, lại càng khiến tôi không hiểu cô mua để làm gì!

Ngay cả vật kỷ niệm Âm Thị đại nhân tặng cô cũng không có sao? Hay là ngài ta toàn tặng mấy thứ vớ vẩn? Cô chỉ ưng ý con Tiêu Ba này?

"Âm Thị đại nhân còn có căn dặn chuyện gì cần chú ý không?"

Sau khi Chu Sa hỏi vấn đề này, Bích Nhu lập tức lắc đầu.

"Không có, chỉ nói bảo chúng ta qua ở thời gian này vậy thôi."

Điều kiện đơn thuần như vậy, khiến Phạm Thống không khỏi lại suy nghĩ lung tung.

Cô xác định Âm Thị đại nhân thật sự muốn giúp chúng ta? Cô thật sự xác định đây không phải một cái bẫy sao? Có khi ngài ta đã lập sẵn cái bẫy chuẩn bị hốt trọn chúng ta?

Ngài ta có nói với cô "bất luận xảy ra chuyện gì vẫn là phải tin tưởng ta thích em" mấy lời như vậy không? Nếu như có vậy chúng ta đừng đi nữa! Khả năng là cái bẫy chắc phải tới tám mươi phần trăm!

Mà Phạm Thống nghĩ thì nghĩ, nhưng trước sau không có nói những lời này ra.

Cho dù nghi thần nghi quỷ sợ trúng kế, hắn vẫn không tìm được bất cứ lý do nào ngăn cản mình đánh cuộc xem có thể cứu được Nguyệt Thoái hay không.

"Hi vọng ngày mai mọi thứ đều có thể thuận lợi."

Bích Nhu khẽ cầu mong một câu như vậy, sau đó liền nhìn hướng Phạm Thống với Chu Sa, kiên định nói.

"Chúng ta nhất định phải thành công!"

"Nhất định phải thành công."

Chu Sa gật đầu, nói tiếp theo đó.

"Nhất định phải thất bại!"

Sau khi Phạm Thống nói ngược lần nữa, lập tức bị ly trà Chu Sa chọi ra trúng trán.

"Phạm Thống, vào lúc này cậu đừng nói chuyện nữa có được

không!"

Mặc dù bị Chu Sa giở bạo lực, nhưng nói ra lời không may này, Phạm Thống cũng chỉ đành lặng lẽ chấp nhận.

Tôi vẫn cảm thấy rất bất an -- trong thời gian chiến tranh thả vua phe địch đi, Âm Thị đại nhân là người thiếu đầu óc như vậy sao?

Bất luận thế nào, vẫn là tạm thời tin tưởng vậy, ôi.

"Lộ tuyến chúng ta đi Lạc Nguyệt phải quy hoạch làm sao? Chúng ta muốn qua thế nào?"

Vấn đề này đương nhiên là hỏi Bích Nhu, chỉ có cô rõ chuyện ở Tây Phương Thành hơn, lộ tuyến chạy trốn cũng là phải quy hoạch.

"Tôi nghĩ, ngày mai trước khi đến chỗ hẹn, đầu tiên ra ngoài thành làm một cái ma pháp trận truyền tống, đến lúc đó mang người qua là có thể trực tiếp khởi động, có điều để tránh khả nghi, chúng ta sẽ di động đến phụ cận Tây Phương Thành, quan sát tình huống một chút rồi vào thành sau."

Phương pháp Bích Nhu đề ra bọn họ đều không phản đối, ma pháp trận truyền tống nghe lên rất an toàn, lấy thực lực hai đường chỉ vàng của cô, muốn truyền tống bốn người một chim, đại khái cũng không phải chuyện khó.

"Ôi, sau khi rời khỏi Đông Phương Thành, có khi sẽ rất khó thấy lại Âm Thị, thật không nỡ."

Bích Nhu than thở một tiếng, tiếng cảm thán này tự nhiên là không thể được hai đồng bạn đồng cảm.

Nếu như có thể không còn gặp lại Âm Thị đại nhân, là đại biểu xa rời tai nạn, tôi cảm thấy cũng rất không tệ mà. Hơn nữa cô căn

bản chỉ là không nỡ bỏ khuôn mặt của ngài ta đi? Nếu thế giới này có máy ảnh, chụp một tấm làm lưu niệm là được rồi, còn có thể cất giữ bên mình tốt biết bao.

"Đàn ông bên Lạc Nguyệt chẳng lẽ không có ai tốt sao? Như Âm Thị đại nhân đáng để cho cô khắc ghi trong lòng như vậy?"

Đúng rồi đúng rồi, Chu Sa cái người cậu thích là đàn ông bên Lạc Nguyệt, cho nên cậu bất bình cho đàn ông bên Lạc Nguyệt đúng không?

"Không có người nào đẹp trai hơn Âm Thị! Tất cả bọn họ đều không có đẹp bằng Âm Thị!"

Xem ra tiêu chuẩn đàn ông tốt hay không đối với Bích Nhu mà nói là tướng mạo.

"Nguyệt Thoái thì sao?"

Chu Sa lạnh lùng hỏi.

Hỏi tới hỏi lui cậu rõ ràng chính là đang so đo chuyện của Nguyệt Thoái, nói thẳng ngay từ đầu chẳng phải là được rồi...

"E-Englar cậu ấy... cậu ấy vẫn chưa lớn!"

Bị hỏi đến Nguyệt Thoái thế nào, Bích Nhu vẫn là có chút xấu hổ, tạm ngừng nửa ngày mới thốt ra một đáp án như vậy.

Cũng chính là nói Âm Thị đại nhân là đàn ông, Nguyệt Thoái vẫn chỉ là một cậu nhóc? Nói đi thì nói lại cô là Aifrol... Tuổi ngài năm nay bao nhiêu ạ? Cô căn bản đối với Âm Thị đại nhân cũng là trâu già gặm cỏ non đi?

"Không có ánh mắt."

Chu Sa cũng không nói nhiều với cô, trực tiếp bỏ lại bốn chữ này rồi quay đầu đi không ngó ngàng cô nữa.

Mặc dù tôi cũng cảm thấy Nguyệt Thoái có tiền đồ hơn Âm Thị đại nhân nhiều, nhưng mỗi người mỗi khác, bạn Chu Sa à cậu cũng không cần phải phủ định toàn diện thẩm mỹ quan của người khác chứ...

◊◊◊◊

Sau khi thông báo cho Bích Nhu thời gian cứu người, Âm Thị ngồi trong phòng mình đã ngẩn ra rất lâu.

Ngày mai là thời cơ tốt để trộm Nguyệt Thoái ra, bởi vì Lăng Thị phải đi ra ngoài làm việc, sẽ không ở trong Thần Vương Điện, Vi Thị phần lớn cũng là nhốt mình trong Vi Thị Các xử lý chính vụ đã chậm trễ khá lâu, bởi vậy, nguy cơ bị bắt gặp vừa lại không thể lập tức chế trụ đối phương sẽ ít đi một chút, nếu thật muốn nói, hắn cũng không hi vọng động thủ với bất cứ người nào.

Nhưng Tịch Anh ở trong cung, biện pháp tốt nhất là để nàng bởi vì sử dụng vương huyết mà yếu ớt, ở lại trong phòng nghỉ ngơi, như vậy sẽ tránh được cơ hội xung đột chính diện, đồng thời cũng giảm đi tỉ lệ thất bại.

Nhưng, phải làm sao khiến nàng sử dụng vương huyết đây?

Trong lòng Âm Thị thật sự từng nghiêm túc nghĩ đến "A, có cần thừa dịp này giết chết Vi Thị cho rồi", nhưng mà hắn thực sự không chắc Tịch Anh liệu có dùng vương huyết cứu Vi Thị hay không.

Dù sao Lạc Thị nàng cũng đã không cứu rồi, tính quan trọng của Vi Thị có đủ để nàng sử dụng vương huyết hay không, Âm Thị không dám khẳng định.

Lỡ như không cứu, Vi Thị sẽ chết thật, đó thế nhưng không phải chuyện xin lỗi là xong, hơn nữa, hắn cũng không muốn thiếu nợ Vi Thị chút nào.

Nếu Lăng Thị bị thương, Tịch Anh sẽ không thể nào không dao động, chẳng qua lựa chọn này cũng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Âm Thị. Muốn khống chế ở trong phạm vi thương nhẹ quá khó, nếu thật sự trọng thương Lăng Thị, loại chuyện này hắn căn bản làm không được, ngay cả tưởng tượng cũng không thể.

Hắn đúng là đã hứa sẽ giúp, nhưng dù thế nào, đây cũng không đủ cấu thành động cơ cho hắn động thủ với người anh em tốt của mình, bất luận làm sao hắn đều không muốn thương tổn Lăng Thị, cho nên...

Lựa chọn còn lại chỉ có --

Âm Thị rút ra kiếm gãy, nhắm chuẩn vào tay trái của mình.

Hắn biết, chỉ cần mình bị thương, Tịch Anh luôn luôn sẽ trị liệu cho hắn ngay từ giây phút đầu tiên.

Hắn vẫn luôn biết như vậy, cho nên cũng đã do dự lâu như thế, chỉ bởi vì đau đớn lương tâm.

Đây là đang lợi dụng sự quan tâm của Tịch Anh đối với hắn.

Lợi dụng quan tâm của nàng, sau đó làm ra hành vi bằng với phản bội nàng.

Hắn biết không nên làm như vậy, nhưng hắn cũng cảm thấy Nguyệt Thoái không nên tiếp tục ở lại đây.

Bởi vì hắn không biết người bị thù hận và ảo giác của quá khứ trói buộc như Tịch Anh sẽ làm ra chuyện gì. Bất luận là gì, đều sẽ không phải chuyện tốt.

Sau khi hạ quyết tâm, hắn rốt cuộc để cho kiếm gãy phát ra quang huy màu vàng.

Sau đó chém xuống tay trái của mình một cách quả quyết.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Chính là ngày mai! Ngày mai là có thể nhìn thấy Nguyệt Thoái!

Đồng thời ngày mai cũng phải chào tạm biệt Đông Phương Thành, chính thức trở thành di dân phi pháp của Lạc Nguyệt! Xưng hô cũng phải thay đổi mới được, sau này phải dùng Dạ Chỉ, Tây Phương Thành, bằng không bị người ta phát hiện chúng tôi là cư dân Đông Phương Thành, vậy thì đại sự không ổn rồi.

Đương nhiên điều kiện là chúng tôi có thể bình an rời khỏi Đông Phương Thành. Cứu người ra thật sự có đơn giản như thế sao? Như vậy chúng tôi hình như cái gì cũng không cần làm, đều là Âm Thị đại nhân làm, liệu có hơi thảnh thơi quá mức không?

Cho nên... chúng tôi rốt cuộc đi vào làm gì? Nguyệt Thoái cũng không nặng đến cần mấy người cùng vác đi? Mục đích chúng tôi cùng nhau tiến vào Thần Vương Điện là cho có cảm giác tham dự sao?

Quên đi, tôi không thể yêu cầu cái đầu của Âm Thị đại nhân suy xét nhiều như thế, đừng truy cứu vấn đề mang tính hợp lý nữa.

Chỉ là không ngờ Nguyệt Thoái vào tù hai lần, lần trước còn có thể tìm kiếm thủ pháp chính đáng để được vô tội phóng thích, lần này thì phải cướp ngục thật rồi... Hơn nữa hai lần đều là Âm Thị đại nhân giúp, Lạc Thị, người làm bạn như cậu có thoải mái được không?

Nói đến Lạc Thị... Chúng tôi ngày mai sẽ đi rồi, có nên chào tạm biệt cậu ấy một cái không đây?

Nhưng chúng tôi vừa lại không thể để cậu ấy biết chuyện chúng tôi muốn làm... cứ như vậy không từ mà biệt? Cứ như vậy sao?

Vấn đề lập trường thực sự khiến người không biết phải làm thế nào, để tôi bốc quẻ đi! Thần linh ơi, cầu xin ngài! Tạm thời trả lại cho con năng lực bói toán một lát thôi! Trải qua nhiều kích thích trong mấy ngày liên tục như thế, tôi suýt nữa cũng sắp quên bản nghiệp của mình là gì rồi, nếu còn không xem lại sẽ muộn mất, thời gian là sát thủ đáng sợ nhất!

Ngày mai đi Thần Vương Điện... nếu gặp phải Lăng Thị đại nhân thì làm sao đây? Gặp phải Vi Thị đại nhân, Âm Thị đại nhân còn có thể xử lý ngài ta, gặp phải Lăng Thị đại nhân hẳn là không được rồi đi?

Còn nữa, lỡ như thật sự bất hạnh đụng độ nữ vương bệ hạ thì sao?

Âm Thị đại nhân có khả năng vì chúng tôi mà giơ đao kiếm vào nữ vương không? Tôi không tin Bích Nhu có mị lực lớn như thế có thể khiến ngài ta làm đến mức đó, tôi không tin!

Ôi... Không biết sau khi đến Tây Phương Thành, máy thông tin phù chú còn có thể dùng không?

Mặc dù phần lớn là không thể dùng, nhưng tôi vẫn cảm thấy, nguyên lý của thứ này không giống với di động, không cần trạm phát sóng, biết đâu vẫn có khả năng vận hành bình thường, như vậy sau khi chúng tôi đến Tây Phương Thành liền có thể nói một tiếng xin lỗi với Lạc Thị, thuận tiện cũng báo tin bình an đi?

Cậu ấy sẽ có phản ứng thế nào đây? Liệu có cho rằng tôi đang nói đùa? Huống hồ, nếu là lời do tôi nói, sợ rằng cũng sẽ biến thành "Chúng tôi đã rời khỏi Tây Phương Thành rồi, bây giờ đang ở Đông Phương Thành", nghĩ thôi đã có chút bất lực.

A, còn một điều. Từ nay trở đi thì không cần nhìn thấy Mễ Trọng nữa! Thật tốt quá! Yoho!

Chỉ cần rời khỏi Đông Phương Thành cuộc sống của tôi đã có thể thoát ly đen trắng trở nên đầy màu sắc -- từ lúc nào biến thành như vậy? Tôi thật là tệ khi suy nghĩ như thế, chúng tôi không phải là bức bất đắc dĩ mới phải rời khỏi sao?

Đời người ấy à, luôn tràn ngập những điều bất ngờ, hơn nữa tai nạn bất ngờ nhiều hơn niềm vui bất ngờ. Gào thét đòi đổi vận cũng vô dụng, cho nên tôi vẫn là vui vẻ chấp nhận sự thực rằng mình bị Đông Phương Thành truy nã đi, cuộc sống kích thích như vậy, lão bách tính bình thường nào có được chứ!

... Mặc dù nếu như có thể, tôi cũng không muốn có đâu.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7 +7: Mộng Kiếm Huy

"Chưa từng có người dạy tôi kiên cường." -- Nguyệt Thoái

"Làm sao lại đả thương đến mình đây?"

Nhìn vết thương trên tay trái Âm Thị đang dần dần khép miệng trong ánh sáng chữa lành, Tịch Anh cũng không khỏi phải quở hắn một câu.

"A... không cẩn thận mà."

Âm Thị dùng tay phải không bị thương gãi đầu của mình, bởi vì không giỏi nói dối, hắn chỉ có thể cố hết sức tránh nói quá nhiều.

"Vào lúc này ngươi làm sao có thể bị thương? Tự mình cẩn thận hơn đi, chúng ta vẫn còn đang trong trạng thái chiến tranh với Lạc Nguyệt."

Tịch Anh luôn luôn xem hắn rất quan trọng, bất luận là lúc nào.

Đối với lời nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể gật đầu, rút lại tay trái đã lành, sau đó an tĩnh ra khỏi phòng của nàng.

◊◊◊◊

Trước khi đến chỗ hẹn hôm nay, Phạm Thống, Chu Sa và Bích Nhu còn vì vấn nhàm chán là đề đến sớm, đến đúng giờ hay đến muộn mà phiền não một hồi, theo lý thuyết hắn là chỉ có hai lựa chọn đến sớm với đến đúng giờ, nhưng đề tài không biết vì sao đã

chuyển sang đến muộn một chút rồi?

"Chúng ta nếu đi, Âm Thị đại nhân vẫn chưa tới, vậy có khả năng sẽ có phiền toái đi?"

Chu Sa cảm thấy lỡ như Âm Thị đại nhân vẫn chưa xuất hiện, bọn họ lại đụng phải sĩ binh tuần tra ở cửa bên hông Thần Vương Điện, có lẽ sẽ bị chất vấn, chẳng qua Bích Nhu cảm thấy đây không phải lý do để đến muộn một chút.

"Nếu đã nhờ người ta giúp đỡ, đến muộn rất bất lịch sự đi? Như vậy sẽ rất ngại với Âm Thị."

Phạm Thống cũng nghiêng về phía Bích Nhu, đây xác thực là phép lịch sự cơ bản.

"Âm Thị đại nhân trước kia hẹn với cô, đều đến đúng giờ hay là đến muộn?"

Chu Sa đột nhiên mổ xẻ vấn đề này, đề tài chính là bắt đầu lệch lạc từ đây.

"Anh ấy đương nhiên không đến đúng giờ! Thường thường đến muộn! Có lúc căn bản quên luôn có hẹn!"

Vừa nhắc đến chuyện hẹn hò, Bích Nhu liền nghiến răng nghiến lợi, có lẽ là bị chọc trúng chỗ đau, cả người đều phát bực.

"Chậc, ngài ta căn bản không để cô trong lòng đi?"

Chu Sa không chút lưu tình bình luận.

"Tôi cũng không biết... Hơn nữa anh ấy chẳng có một chút tế bào lãng mạn nào, lần nào hẹn hò cũng nói muốn đi bắt ma thú! Thỉnh thoảng nói hóng gió gì đó, vậy mà cũng là cưỡi ma thú! Ngồi trên người thú cưỡi chạy nhảy tưng tưng đó, tôi ngay cả muốn giữ tóc đừng rơi rụng lung tung cũng không được! Vì sao không thể

làm chuyện có không khí hơn đây?"

Toàn bộ oán hận tích lũy từ những cuộc hẹn hò trong quá khứ được bạo phát, Chu Sa thì tiếp tục nói mát.

"Ồ, đàn ông như vậy vẫn là đá cho sớm đi."

Đề tài này hiển nhiên không có đất cho Phạm Thống xen vào, nhưng hắn cảm thấy cảnh tượng trước mắt thực sự có chút kỳ diệu.

Chu Sa à... Cậu có thể đừng dùng tư thái thể nam để đàm luận với người ta về bạn trai người ta không? Tôi cảm thấy cho dù không phải bạn thân thiết, đây cũng nên để cho hai đứa con gái trò chuyện thì thích hợp hơn đi?

"Cô từ trước tới nay chính vì khuôn mặt này mà nhẫn nhịn nhiều như thế?"

"Tôi chính là thích mặt của anh ấy! Còn cách nào chứ!"

Cô có thể nông cạn hơn được không -- Đừng chỉ nhìn mỗi mặt người như vậy! Đàn ông chủ yếu là nội hàm! Nội hàm! Cũng chính là thứ Âm Thị đại nhân không có, cảm ơn!

"Chỉ cần mặt là được, cái khác đều không hề gì?"

Đối mặt với vấn đề của Chu Sa, Bích Nhu cũng không có đáp phải ngay lập tức.

"Âm Thị cũng không phải chỉ có cái mặt! Anh ấy còn có thực lực nữa!"

Dù sao cũng là người trong lòng mình, phàn nàn thì phàn nàn, Bích Nhu vẫn nỗ lực muốn tìm ra ưu điểm của Âm Thị để nói đỡ cho hắn.

"Đều là đàn ông, cô chọn Lăng Thị đại nhân, điểm số tổng thể

tuyệt đối ưu tú hơn nhiều."

Đề tài tiến hành đến đây, Phạm Thống đã từ bất đắc dĩ ban đầu chuyển sang thắc mắc rồi.

Bây giờ là thế nào? Biến thành đại hội bình phẩm đàn ông tốt rồi? Chúng ta chẳng phải là muốn đi làm chính sự sao? Các người còn nhớ Nguyệt Thoái không?

"Lăng Thị đại ca? Anh, anh ấy hẳn là không phải thật sự thích tôi, chỉ là chọc tôi cho vui thôi, các cậu hiểu lầm rồi."

Nghe xong Bích Nhu làm sáng tỏ, Phạm Thống cũng ù ù cạc cạc.

A? Tôi thấy ngài ta rất có ý giành phụ nữ của bạn bè mà không phải sao? Không phải nghiêm túc sao?... Chẳng qua nói đến cũng không sai, nếu như Âm Thị đại nhân không có quan hệ với cô, Lăng Thị đại nhân căn bản sẽ không chú ý cô, đây thật là tâm lý phức tạp.

"Phải không? Nhưng tôi cảm thấy Lăng Thị đại nhân bởi vì phổ biến được đàn ông chào đón, trong lòng nhất định rất buồn bực, nếu có một cô gái "chân chính" biểu đạt ý ái mộ đối với ngài ta, ngài ta hẳn là sẽ rất vui và sẽ cân nhắc cẩn thận chăng?"

Cách nói của Chu Sa cũng có lý của nó, nhưng cậu đặc biệt nhấn mạnh vào "hai chữ" nào đó, khiến Phạm Thống cảm thấy cậu lại là đang âm thầm trào phúng Bích Nhu.

Được rồi được rồi, chúng ta đều đã biết Bích Nhu không phải người rồi, cậu đến bây giờ còn nói mấy lời này, thực sự rất là không phúc hậu đó, hơn nữa, cậu cũng làm gì có lập trường trào phúng người ta không phải con gái chân chính cơ chứ, bản thân cậu chẳng lẽ là phải sao?

"Hm... nếu Lăng Thị đại ca có khuôn mặt của Âm Thị, chính là

hoàn mỹ vô khuyết rồi, thật đáng tiếc..."

Bích Nhu vậy mà vẫn nghiêm túc cân nhắc mấy chuyện thoát khỏi lẽ thường, Phạm Thống sắp cạn lời với cô rồi.

"Phần bên trong của Lăng Thị đại nhân phối hợp với bề ngoài của Âm Thị đại nhân? Nghe lên đích xác không tệ."

Chu Sa vậy mà cũng hùa theo gật đầu, Phạm Thống tức thì tròn mắt.

Này, này! Nguyệt Thoái thì sao! Cậu chẳng phải thích Nguyệt Thoái à! Vì sao bắt đầu cảm thấy đàn ông khác cũng không tệ? Vậy cậu có còn muốn đi cứu Nguyệt Thoái không hả? Các người đừng như vậy có được không!

"Khụ, khụ!"

Phạm Thống ra sức ho mấy tiếng, thử để cho cái tên 1/2 phụ nữ này tỉnh táo lại một chút.

"Chúng ta có cần xuất phát không? Nếu còn không xuất phát thì sẽ đến sớm thật đấy."

Tôi là nói chúng ta sắp muộn vì cuộc trò chuyện vô vị của các cậu rồi. Nguyệt Thoái còn đang chờ chúng ta đấy, các cậu rốt cuộc có một chút cảm giác căng thẳng nào không?

"A! Cũng phải, chúng ta mau đi thôi!"

Bích Nhu cuối cùng cũng có chút lòng bảo vệ chủ, sau khi phát hiện thời gian đã bất tri bất giác trôi mất một ít, liền quyết định lập tức xuất phát.

"Kết quả có cần đến muộn một chút hay không vẫn chưa quyết định đấy."

Chu Sa trong miệng phàn nàn, nhưng vẫn nhảy cửa sổ theo

Bích Nhu.

Còn chẳng phải tại các cậu khoái lạc đề!... Hơ, ừm, thì ra chúng ta là phải xuống từ cửa sổ sao? Thân phận mẫn cảm của các cậu thì không thể đi cửa chính, tôi có thể lý giải, nhưng người bình thường như tôi đi cửa chính hẳn là không sao chứ? Có thể chờ tôi đi xuống cầu thang rồi hội họp với các cậu sau không? Đây là tầng bốn đó! Hay là sau khi tôi nhảy xuống ai có thể đại phát từ bi đỡ tôi...? Nếu như sự tình vẫn chưa đi làm mà tôi đã té gãy chân, hẳn là không tốt lắm đâu nhỉ?

"Phạm Thống! Còn không mau xuống!"

Các cậu đi từ cửa sổ là vì muốn che tai mắt người khác đúng không? Bây giờ gọi lớn tiếng như vậy chẳng phải là uổng công rồi? Tôi thực sự không thể lý giải các cậu đang nghĩ cái gì, tôi quả nhiên chỉ là một người bình thường sao?

Vì nghĩ cho an toàn sinh mạng, Phạm Thống vẫn là từ bỏ nhảy cửa sổ mà chọn cầu thang, đương nhiên, sau khi xuống lầu hội họp, không tránh được lại bị Chu Sa chửi một trận.

"Phạm Thống, các ngươi vẫn thật sự muốn đi cứu người?"

Puhahaha vào lúc này lại đột nhiên tỉnh dậy, toát ra một câu như vậy, suýt nữa dọa chết người đang căng thẳng như Phạm Thống.

Lúc nào không tỉnh, tỉnh lại lúc này là muốn dọa ai?

"Chẳng phải sớm đã nói rồi à, dù sao bây giờ cũng phải đi qua rồi."

"Các ngươi muốn đi cứu người, làm sao nhìn lên giống như chuẩn bị đi dạo phố vậy?"

Bị Puhahaha hỏi như vậy, Phạm Thống vẫn thật không biết

nên trả lời ra sao.

"Ngươi là muốn nói có pháp bảo gia truyền hay giấu đáy hòm gì đều nên lấy ra hết sao? Nhưng bọn ta chính là không có những thứ đó, có thể thế nào?"

"Ơ, ngay cả hộ giáp cũng không có?"

Có chứ, chẳng phải đang đi theo một cái hộ giáp đó sao. Ông đây không có tiền mua hộ giáp, Chu Sa thì tôi không rõ, về phần Bích Nhu... Tôi vẫn thật chưa từng nghe nói hộ giáp mặc hộ giáp.

"Ta vừa lại không có tiền, hay là ngươi quen biết người bạn hộ giáp tự do nào chịu phục vụ miễn phí, cho dù nó là màu hồng ta cũng mặc."

Phạm Thống là nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn, nếu có hộ giáp miễn phí có thể nâng cao tỉ lệ sinh tồn của hắn, đó trái lại cũng không tệ, nhưng hắn cảm thấy tỷ lệ có được không cao lắm.

"Bổn phất trần mới không quen bạn bè hộ giáp nào đây, bổn phất trần cao quý như vậy, những kẻ kia không có mấy tên có thể xứng với ta."

Puhahaha luôn luôn rất kiêu ngạo, Phạm Thống biết. Nếu như loại trừ ngoại hình, nó xác định có vốn liếng để kiêu ngạo, chẳng qua lời này của nó vẫn là khiến mặt Phạm Thống co giựt.

Kết bạn cũng phải xem xét vấn đề xứng đôi, có quá nghiêm túc không? Cũng đâu phải kết hôn, nếu còn đòi môn đăng hộ đối, ngươi làm sao gả ra được? ... Nói đi thì nói lại, ngươi cũng đã chọn một chủ nhân không xứng, về sau lại hối hận rồi mà, thiệt tình...

Làm ơn đừng gia tăng gánh nặng nội tâm cho ta nữa! Loại thân phận của Nguyệt Thoái, ta nên làm sao để xứng với cậu ấy chứ! Ta vẫn còn muốn tiếp tục làm bạn với cậu ấy mà, đừng như vậy --

"Vậy ngươi cảm thấy cái hộ giáp bên kia có xứng không? Tóc vàng ấy. Cô ta hình như là pháp bào đó."

Phạm Thống không có ý giựt dây hoặc làm mai cho Puhahaha với Bích Nhu, hắn chỉ là muốn biết Puhahaha có bình luận gì với Bích Nhu.

"Hm... tạm được, coi như đạt chuẩn, nhưng vẫn không đủ tốt."

Oa! Ngay cả Aifrol ngươi cũng không để vào mắt! Mắt ngươi mọc trên đỉnh đầu sao?

"Nếu ngươi kén chọn như vậy, thì sẽ không có bạn đâu, già rồi chỉ có thể đóng bụi một mình trong xó."

"Hừ, ta đã đóng bụi trong xó rất nhiều năm rồi, ngươi không dọa được ta đâu."

Ồ, ngươi là nói ở trước khia gặp ta... Chẳng lẽ ngươi thích sống kiểu đó sao? Thật là kỳ quái.

Bởi vì bầu không khí đối thoại bây giờ vẫn khá ổn, Phạm Thống không khỏi lại nổi lên suy nghĩ nhờ Puhahaha hiệp trợ, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là từ bỏ.

Nếu như lại bị nó hoài nghi là có ý đồ mới nói chuyện với nó, vậy trái lại sẽ tạo thành phản hiệu quả.

"Muốn làm bạn với vũ khí, ít nhất cũng phải đỡ được công kích của vũ khí chứ, bằng không lỡ bất cẩn làm hỏng thì làm sao."

Puhahaha vẫn còn loanh quanh ở đề tài kết bạn với hộ giáp, Phạm Thống đã không còn hứng thú với đề tài này nữa, nhưng vẫn bởi vì lời nó nói mà nghi hoặc một chút.

Ngươi công kích bạn ngươi làm gì? Tự dưng làm hỏng bạn của ngươi, ý nghĩa nằm ở đâu? Chẳng lẽ tình bạn giữa vũ khí với hộ

giáp phải kiến lập dưới đánh đấu? Các ngươi không thể hòa bình mà pha trà, trò chuyện phiếm, chia sẻ một vài vấn đề giá trị bản thân với chuyện vui của chủ nhân là được rồi sao?

"Được thôi, vấn đề bạn bè chờ chúng ta an toàn rồi thảo luận sau, sắp đến rồi, không trò chuyện nữa."

"Ngươi chưa từng nghĩ có lẽ sẽ chết sao? Vì cái gì trông có vẻ không quan tâm như vậy?"

Hắn không biết Puhahaha là đơn thuần tò mò hay là đang quan tâm hắn, cho nên hắn cũng khó có thể quyết định trả lời vấn đề này thế nào.

"Đã nói không trò chuyện rồi, nếu như thuận lợi sống sót ta sẽ nói cho ngươi sau vậy."

Sau khi Phạm Thống trả lời qua quýt, Puhahaha cũng không có lên tiếng nữa.

Âm Thị hẹn bọn họ gặp mặt ở cửa bên hông Thần Vương Điện, về phần làm sao đến được cửa bên hông Thần Vương Điện, chính là chuyện bọn họ phải tự mình nghĩ biện pháp rồi.

Gần Thần Vương Điện thường sẽ không có ai qua lại, một khi đến gần, tự nhiên sẽ rất nổi bật, nếu khiến cho vệ binh chú ý, chỉ sợ cuối cùng vẫn là phải nhờ Âm Thị giải quyết, đây có khả năng sẽ tăng thêm một vài biến số, cũng là tình huống bọn họ không muốn thấy.

Muốn che giấu hành tung, Bích Nhu với Chu Sa đều có thể làm tốt, chỉ có người tay chân vụng về như Phạm Thống khó có thể phối hợp, đây ngoại trừ khiến hắn cảm thấy mình là gánh nặng, cũng khiến hắn càng nghi hoặc bọn họ vì sao chịu rủ hắn cùng đi cướp ngục.

Mặt Chu Sa nhăn nhó khi bị hắn hỏi vấn đề này, giống như

hắn đã hỏi vấn đề gì không nên hỏi.

"Còn chẳng phải bởi vì Nguyệt Thoái nhất định muốn nhìn thấy cậu nhất? Cậu nhất định muốn tôi phải nói ra lời khiến người khó chịu như thế sao?"

Hả?

Khiến người khó chịu... Ồ, cậu là muốn thừa nhận cậu rất khó chịu chuyện này đi? Cần gì phải thế, hơn nữa bản thân tôi cũng không dám khẳng định, có khi cậu ta muốn nhìn thấy Bích Nhu hơn, dù có thế nào thì người muốn nhìn thấy nhất chắc chắn không phải cậu, cậu mới sẽ không vui như vậy đi?

"Vượt qua con đường lớn này là có thể đến được cửa bên hông rồi, gần đấy hình như không có mấy ai, chúng ta mau qua đi."

Trước chính sự, thực sự không nên trò chuyện phiếm hoặc là suy nghĩ lung tung, thấy Bích Nhu hành động, Phạm Thống với Chu Sa cũng vội vàng đi theo.

Cuối cùng cũng đến được cửa hông dưới tình huống không có kinh động đến ai, xem như là bước thành công đầu tiên, bọn họ đều bởi thế thở phào một hơi.

Mặc dù muộn hơn thời gian hẹn một chút, nhưng bọn họ vẫn tới sớm hơn Âm Thị. Xem ra Âm Thị không có quan niệm thời gian quả nhiên không phải không có căn cứ, may mà không bao lâu sau Âm Thị cũng đã xuất hiện, bằng không bọn họ có khả năng phải vừa nơm nớp lo sợ mà quan sát xung quanh có vệ binh đi qua hay không, vừa bị động chờ đợi.

"A, xin lỗi, bị vài chuyện trì hoãn một chút, chúng ta đi thôi."

Âm Thị vừa xuất hiện liền nói như vậy, muốn bọn họ đi vào theo hắn, Chu Sa không nhịn được hỏi một câu.

"Âm Thị đại nhân, nếu như trước khi tiến vào địa lao gặp phải người khác, chúng ta nên làm sao đây?"

"Cái này à... nếu gặp phải vệ binh bình thường hay gì đó, cứ kệ bọn họ là được, nếu như gặp phải tiểu Lạc Thị vân vân... Hm, dù sao cứ giao cho ta xử lý, cho nên vẫn là đừng bận tâm."

Tóm lại bất luận gặp phải ai cũng đừng ngó ngàng người đó, chẳng trách ngài một câu cũng không nói rõ.

"Âm, Âm Thị."

Bởi vì rốt cuộc đã nhìn thấy người thật, Bích Nhu cuối cùng cũng cố lấy dũng khí tiến lên nói chuyện với hắn.

"Xin lỗi... em vẫn luôn giấu diếm thân phận của em, giấu chuyện em là Aifrol..."

Qua hôm nay có lẽ sẽ không còn thấy mặt nữa, cho nên, muốn xin lỗi cũng chỉ có bây giờ.

"A, cái này không sao đâu, bởi vì ta..."

Âm Thị nhìn Bích Nhu, nhưng không có nói cho xong câu này, sau một hồi tạm ngừng, hắn chuyển đề tài.

"Chúng ta vẫn là sớm qua bên đó đi, phải mang người ra trước khi trời tối."

Ô ô ô! Bích Nhu, tôi thực sự một chút cũng nhìn không ra ngài ta có tha thứ cho cô hay không! Cô thấy ngài ta gần như hoàn toàn không muốn đụng đến cái đề tài này! Chúng ta đi chuyến này liệu có rơi vào hung hiểm một đi không trở lại không đấy!

Cho dù trong lòng Phạm Thống tràn ngập bất an, hắn vẫn ngoan ngoãn đi vào theo, dù sao ngẫm kỹ lại, nếu như thật sự muốn bắt bọn họ, chỉ cần vừa gặp mặt lập tức chế trụ Bích Nhu,

hắn với chu Sa đại khái cũng không thể chống cự, không cần thiết đặc biệt dụ vào trong rồi mới bán bọn họ.

Trong lúc hành tẩu, Âm Thị một câu cũng không có nói, bọn họ chỉ có thể nghe tiếng bước chân của mình vang vọng ở trong hành lang Thần Vương Điện an tĩnh, cảm giác bầu không khí vô cùng trầm muộn.

Bình thường nghe thấy mấy lời ngu ngốc do Âm Thị nói, Phạm Thống đều sẽ không khỏi cười nhạo hắn ở trong lòng, nhưng so với kiểu không nói gì hiện giờ, hắn trái lại hi vọng Âm Thị có thể mở miệng, làm dịu cảm giác nặng nề này, chỉ đáng tiếc nguyện vọng của hắn thường không được thực hiện.

Trước khi đi đến địa lao, bọn họ gặp phải một vài người hầu linh tinh, chẳng qua những người đó sau khi nhìn thấy Âm Thị thì không có đi qua dò hỏi bất cứ vấn đề nào.

Cho đến khi tới bên ngoài cửa lao, mọi thứ đều vẫn tính là thuận lợi.

Âm Thị dừng lại ở phía trước kết giới trinh trắc, một mặt lấy ra thị phù ngọc bội của mình, mặt khác giải thích sơ với bọn họ.

"A, cửa lao cần phải dùng thị phù ngọc bội mới có thể mở ra, nếu các ngươi tự mình đến sẽ đụng chạm kết giới, đó rất nguy hiểm."

Thì ra là vậy, cho nên ngài mới muốn đi cùng chúng tôi à.

Nhưng... cho mượn thị phù ngọc bội một lát chẳng phải được rồi? Hắn là không có hạn chế chỉ cho bản nhân mới có thể sử dụng đi? Được thôi, tôi biết, ngài sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Bọn họ nhìn Âm Thị đặt thị phù ngọc bội ở trước đồ đằng kết giới đang phiêu phù, phía trên lóe qua ánh sáng đỏ, sau đó cửa lao liền mở ra.

"Ở đây chờ ta một lát."

Âm Thị khẽ giọng căn dặn một câu, sau đó hắn liền tự mình vào trước.

Hắn đi vào rồi đi ra không tốn bao nhiều thời gian, bọn họ chờ ở bên ngoài cũng không nghe thấy tiếng động nào, không rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.

"Các ngươi đi vào mang cậu ta ra đi, ta ở bên ngoài chờ các ngươi."

Âm Thị đưa chìa khóa cho Bích Nhu, Bích Nhu thì sau khi nhận lấy lại chuyển giao cho Chu Sa.

"Tôi cũng canh ở bên ngoài được rồi, Chu Sa, Phạm Thống, các cậu đi vào đi."

Chu Sa không có dị nghị gì đối với điều này, Phạm Thống thì tiếp tục lẩm bẩm trong lòng.

Cô là không có mặt mũi gặp Nguyệt Thoái, cảm thấy xấu hổ, hay là muốn nắm lấy cơ hội cuối cùng ở chung với Âm Thị đại nhân?

Bây giờ dù sao cũng là cứu Nguyệt Thoái quan trọng hơn, chẳng qua, Phạm Thống sau khi vào địa lao, vẫn là bởi vì ngục tốt nằm đầy đất mà ngẩn ra một chút.

Những người này hẳn là bị Âm Thị đánh ngất trong thời gian đi vào vừa rồi, sau khi hiểu rõ điều này, hắn đột nhiên bắt đầu lo cho Âm Thị.

Âm Thị đại nhân, ngài không cân nhắc việc giết người diệt khẩu, dùng sức mạnh phệ hồn xử lý những người này sao? Tục ngữ nói chết không đối chứng... chẳng qua như vậy thì lại có chút tàn nhẫn... Nhưng, nếu bị nữ vương bắt được ngài tự thả trọng

phạm, ngài sẽ thế nào đây? Có khi ngay cả Vi Thị đại nhân cũng có cái cớ để phán ngài tử hình rồi?

Không đúng, sau khi dùng thị phù ngọc bội để mở cửa là đã để lại chứng cứ rồi đi? Cũng chính là nói, kỳ thực bất luận thế nào về sau cũng sẽ bị phát hiện? Chẳng lẽ ngài thật sự đốc định mình có thể không việc gì?

Dưới tình huống đầu óc loạn cào cào, hắn đã bất giác đi theo Chu Sa đến trước cửa lao của Nguyệt Thoái, nghe Chu Sa gọi một tiếng tên của Nguyệt Thoái, Phạm Thống mới hồi thần.

Nguyệt Thoái đang ngồi dựa tường, cả người rất không có tinh thần mà cúi đầu ôm đầu gối, sau khi nghe thấy tiếng của Chu Sa, mới mù mờ ngẩng mặt lên, nhìn hướng bọn họ.

Chu Sa dùng chìa khóa mở cửa lao, mà ánh mắt vô thần của Nguyệt Thoái thì cho đến khi bọn họ vào trong lao mới tập trung lên người bọn họ, xem ra tình trạng tinh thần hình như không tốt lắm.

"Nguyệt Thoái, cậu vẫn ổn chứ? Có bị thương không? Có thể tự đi không?"

Bởi vì phản ứng đối với bên ngoài của cậu hình như chậm chạp hơn rất nhiều, Chu Sa vội vàng ghé đến phía trước cậu dò hỏi, Phạm Thống cũng xáp tới.

"Đi vào với chúng tôi đi, ở lại đây, Bích Nhu nói muốn mang chúng ta đến Đông Phương Thành."

Lời nói của Phạm Thống vẫn bị đảo đến cực đỉnh, Chu Sa trừng hắn một cái, nhưng không có nói cái gì.

"... Các cậu chẳng phải đã biết thân phận của tôi rồi sao?"

Nguyệt Thoái nhìn bọn họ, đột nhiên lặng lẽ chảy nước mắt.

"Tôi là hoàng đế của Tây Phương Thành. Tôi đã giết rất nhiều người. Cho dù như vậy... các cậu, vẫn là chịu làm bạn của tôi?"

Lúc cậu hỏi như vậy, dường như cũng không biết mình đang chảy nước mắt. Trạng thái tinh thần của cậu xem ra đã đến cực hạn, hệt như chỉ chịu một chút đả kích nữa thôi là sẽ sụp đổ.

Sau khi nghe thấy vấn đề của cậu, Chu Sa lập tức tiến lên dùng hai tay nắm lấy tay phải của cậu, trả lời không chút do dự.

"Cậu trước kia là người thế nào, đã làm chuyện gì, đối với tôi mà nói đều không có quan hệ."

Phạm Thống ngơ ngác nhìn Chu Sa, lúc này trong lòng chỉ có một suy nghĩ trớt quớt.

Tay chân cậu cũng mau lẹ quá! Thoáng cái đã chiếm mất vị trí tốt nhất! Đừng vội biểu hiện kéo gần khoảng cách như vậy được không?

Vào lúc này nếu như đi nắm tay trái của Nguyệt Thoái hình như sẽ biến thành cảnh tượng có chút khôi hài -- lúc Phạm Thống còn đang do dự, liền phát hiện Nguyệt Thoái nhìn mình, cho nên hắn đón lấy ánh mắt của cậu.

"Cho dù cậu là cái người đó, chúng ta cũng vẫn là bạn bè mà. Tôi đang không biết nên làm sao làm bạn với cậu đây, sợ cậu đuổi không kịp bước chân của tôi."

Câu cuối cùng bị đảo một cách vi diệu, không cấu thành chướng ngại phiên dịch, Nguyệt Thoái nhìn hai người bọn họ, vừa lại thoáng do dự và ngỡ ngàng mà nói tiếp.

"Nhưng tôi vẫn luôn là dáng vẻ này. Tôi của trước kia không có biến mất cũng không có thay đổi, luôn luôn tồn tại trên người tôi... Các cậu sẽ không ghét, cũng sẽ không sợ sao?"

Bởi vì tầm nhìn của Nguyệt Thoái bây giờ cố định trên người Phạm Thống, Chu Sa mặc dù hơi bất mãn, cũng đành chờ Phạm Thống bày tỏ thái độ trước.

"Nói làm sao đây... cậu là người bạn cuối cùng của tôi, bất luận là cậu trước kia, cậu bây giờ hay là cậu tương lai, tôi đều sẽ chấp nhận, cho dù đôi khi có chút đáng sợ, nhưng chúng ta là bạn mà."

Tôi là nói người đầu tiên! Người đầu tiên! Cái gì mà người cuối cúng, làm như thể tôi sau này sẽ không kết bạn nữa ấy!

Chẳng qua tôi cảm thấy tôi đã nói rất thành tâm thành ý rồi, ha ha ha, Chu Sa cậu chịu thua chưa, chịu thua chưa, oa ha ha ha --

"Ở thế giới ban đầu của tôi, giết ba, bốn trăm ngàn người cũng chẳng là gì, rất nhiều cường giả đều từng làm như vậy, cậu không cần để ý như thế."

Nếu Phạm Thống đã nói xong rồi, Chu Sa liền biểu đạt ý kiến của mình, chỉ là ý kiến này hình như hơi khác thường.

Này! Thế giới của cậu rốt cuộc có dạng gì vậy hả! Không chỉ người người đều là đồng bóng, còn có thể xảy ra đại đồ sát bất cứ lúc nào?

Bởi vì tình trạng tinh thần của Nguyệt Thoái bất ổn, ở trước mặt cậu Phạm Thống với Chu Sa cho dù có chút ý kiến với nhau, nhưng vẫn không có trực tiếp cãi vã.

Nghe xong lời của bọn họ, Nguyệt Thoái hình như thả lỏng trở lại, trong đôi mắt lam trong suốt cuối cùng cũng có một tia sắc thái, chẳng qua có lẽ là bởi vì căng thẳng và áp lực trong nhiều ngày liên tiếp, sau khi cậu nở một nụ cười rồi ngất đi.

"Nguyệt, Nguyệt Thoái!"

"Cậu ấy chắc chỉ là quá mệt thôi, chúng ta mang cậu ấy ra ngoài đi."

Chu Sa phán đoán như vậy, Phạm Thống cũng còn tính là tán đồng, chẳng qua khi hai người đồng thời vươn tay đi kéo Nguyệt Thoái, bọn họ lại trừng nhau một cái.

"Cái tên nhược giả như cậu tránh ra một bên, để tôi ẵm là được."

"Cậu lùn như vậy chắc không tiện đâu nhỉ? Cô em không cần nỗ lực như thế, tôi có thể mang cậu ấy ra."

Để cái gã có rắp tâm khác như Chu Sa phụ trách mang Nguyệt Thoái rời khỏi, Phạm Thống nghĩ làm sao cũng cảm thấy không tốt lắm, có loại cảm giác đưa dê vào miệng cọp, thân là bạn của Nguyệt Thoái, vẫn là nên bảo vệ cậu một chút.

"Tôi cũng có thể đánh ngất cậu ở đây, chờ Nguyệt Thoái tỉnh lại nói với cậu ấy cậu lâm trận bỏ chạy..."

Lời nói lạnh lùng của Chu Sa đã ẩn giấu ý uy hiếp, Phạm Thống bởi vì như vậy mà toát chút mồ hôi lạnh.

"Được thôi, chúng ta đừng lý trí để phân tích chuyện này, chuyện ai ẵm thì nên giao cho người hữu dụng nhất làm đi, cậu để hai tay tôi rảnh rỗi làm gì, tôi cũng sẽ không trở thành chiến lực đâu, lúc thật sự cần chiến đấu cậu vô dụng hơn đi, cho nên Nguyệt Thoái nên để tôi cõng --"

"Vậy mà nói mình là người hữu dụng nhất, thật là mặt dày. Hiếm khi có cơ hội tốt như thế, ai quan tâm phân tích thế nào?"

Chu Sa nói như vậy xong, liền đẩy Phạm Thống ra giành lấy Nguyệt Thoái rồi bế lên. Phạm Thống cảm thấy, trước khi Nguyệt Thoái tỉnh lại, cậu sợ rằng sẽ không buông tay.

Khi ra khỏi địa lao, Bích Nhu nhìn thấy bọn họ, cũng quan tâm hỏi mấy câu.

"Làm sao chậm như vậy? Englar vẫn ổn chứ?"

"Ngất đi rồi, người hẳn là không có vấn đề gì, có thể đi rồi."

Chu Sa giải thích sơ xong, Âm Thị cũng gật đầu, tiếp đến, chính là mang bọn họ rời khỏi Thần Vương Điện.

Muốn rời khỏi Thần Vương Điện, còn phải vượt qua mấy cái đại điện, đi ra từ cửa chính thì quá phô trương, bọn họ vẫn định đi từ cửa hông, cũng cầu nguyện có thể an toàn rời khỏi.

"Sau khi các ngươi ra ngoài, hãy rời khỏi nhanh nhất có thể đi, đừng nán lại nữa."

Như là sợ bọn họ thất bại ngay bước cuối cùng, trên đường đi đến cửa bên hông, Âm Thị lại căn dặn một lần nữa.

"Âm Thị, anh có muốn đi với bọn em không?"

Lúc này, Bích Nhu đột nhiên hỏi vấn đề như vậy.

"Ở lại đây, nếu chuyện bại lộ, anh cũng không quá an toàn chẳng phải sao? Có muốn dứt khoát..."

Cho dù đề nghị của Bích Nhu rất nghiêm túc, nhưng Âm Thị không chờ cô nói xong đã ngắt lời của cô.

"Không được, ta sẽ không rời khỏi. Anh sẽ tức giận, Lăng Thị cũng sẽ muốn giết ta."

... Ngài có chắc ngài ở lại bọn họ sẽ không tức giận với muốn giết ngài?

Sau khi lời mời cùng nhau chạy trốn bị từ chối, bọn họ liền tiếp tục tiến lên.

Nhưng mà, dù cho có hi vọng được thuận lợi làm sao, sự tình vẫn xuất hiện biến cố không ngờ.

"Âm Thị!"

Giọng nữ xé rách bầu không khí ngưng kết trong điện, ở khi đó, đặc biệt rõ rệt.

Đây là người bọn họ không hi vọng nhìn thấy nhất vào thời khắc này -- Cũng là chủ nhân của Thần Vương Điện nơi bọn họ đang đứng - Tịch Anh nữ vương.

Từ khuôn mặt tái nhợt và trường bào trắng thuần nàng mặc trên người, có thể đoán nàng vốn đang tĩnh dưỡng, sau khi phát hiện điều gì đó không đúng liền trực tiếp từ đệ ngũ điện chạy ra ngoài, đuổi theo bước chân rời khỏi của bọn họ.

Nhìn thấy đám người bọn họ, nhìn thấy Nguyệt Thoái đang hôn mê trong lòng Chu Sa, cộng với Âm Thị ở cùng chỗ với bọn họ, Tịch Anh không cần nghĩ nhiều, đã có thể hiểu chuyện gì xảy ra.

"Đây là ý của ngươi? Hành vi của ngươi, có xứng đáng với ta?"

Sau khi Tịch Anh xuất hiện, Phạm Thống, Chu Sa và Bích Nhu đều cứng đờ. Chiếu theo lý thuyết Tịch Anh vừa mới thi triển pháp thuật trị liệu lấy vương huyết làm môi giới, bây giờ hẳn là đang ở trạng thái yếu ớt, nhưng dưới tình huống bị đe dọa bởi tua rua màu đen thuần và thân phận người thống trị Đông Phương Thành của nàng, bọn họ vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Huống hồ, bọn họ cũng không biết chuyện nàng mới vì Âm Thị mà động dụng vương huyết.

Làm sao đây? Bây giờ là bức Âm Thị đại nhân công khai chọn đứng bên nào sao? Tỉ lệ chọn bên chúng tôi rất thấp đi? Chuyện này rốt cuộc phải giải quyết làm sao? Lần này chúng tôi còn đi được không?

Mắt thấy chuyện phát triển theo hướng gay go, trong lòng Phạm Thống thoáng cái trở nên hoảng loạn.

"Xin lỗi..."

Đối mặt với chỉ trích của Tịch Anh, sắc mặt Âm Thị khó coi mà nói xin lỗi, nhưng đây cũng không thể dập tắt lửa giận của Tịch Anh.

"Bắt bọn chúng lại!"

Nàng hiển nhiên không muốn nghe bất cứ giải thích nào, chỉ lấy giọng điệu không cho phép phản bác để hạ lệnh.

"Anh, đừng như vậy, để bọn họ đi đi..."

Âm Thị gian nan mà nói ra câu này, không có hành động theo lệnh.

"Ta nói bắt bọn chúng lại! Ngươi nghe không hiểu lời của ta sao! Ngươi là đang cầu tình vì ai? Vì cái tên mang huyết mạch Lạc Nguyệt mà ngươi sớm đã không còn quan hệ? Hay là vì người phụ nữ kia?"

Nhưng mà, cho dù có hạ mình, đối với yêu cầu của Âm Thị, Tịch Anh căn bản không thể nào đồng ý, khi tâm tình trở nên gay gắt, giọng của nàng cũng trở nên sắc bén nghiêm khắc.

"Đi mau."

Mắt thấy không thể nào thương lượng rồi, Âm Thị khe khẽ nói hai chữ này với bọn họ.

"Âm Thị, nhưng anh làm sao đây?"

Bích Nhu nắm lấy tay áo của Âm Thị, hiển nhiên không thể yên tâm cứ như vậy đào tẩu, mà thời cơ cũng đã vì chút do dự này mà tuột mất.

"Âm Thị!"

Lời nói và việc làm của hắn, Tịch Anh đều để trong mắt, mà nàng cũng đã đến cực hạn nhẫn nhịn.

"Anh, đừng..."

Từ trong mắt của Tịch Anh, Âm Thị giống như đọc hiểu điều gì đó, ngữ khí của hắn cũng bởi thế xuất hiện mấy phần khẩn cầu, thậm chí là bi thương.

"Skies!"

Khi cái tên này được Tịch Anh hô ra bằng âm thanh biến chất, mọi thứ kết thúc ở đây.

Âm Thị không thể nói ra bất cứ từ nào nữa, chỉ bởi vì trong khoảnh khắc cái tên đó được Tịch Anh gọi ra, hình thể cả người hắn sau khi thoáng cứng đờ, lập tức huyễn hóa thành đốm sáng, trong quá trình chuyển biến giống như huyễn thuật, hóa thành một lưỡi kiếm mỹ lệ toàn thân trắng tuyết lấp lánh hào quang, đáp lại lời kêu gọi của chủ nhân mình, trở về trong tay của Tịch Anh.

Skies?

Nguyệt nha nhận Skies?...

Sự thật bất ngờ chứng kiến được khiến bọn họ căn bản không kịp phản ứng, mà tay cầm kiếm của Tịch Anh cũng đã giơ cao, trên khuôn mặt nhìn vào bọn họ, xen lẫn sát khí nồng đậm và căm hận sâu sắc.

Thần kiếm giống như mảnh trăng vỡ kia không chút lưu tình chém xuống, đồng thời bạo phát ra ánh sáng bạc rực rỡ chói lòa.

Khi công kích đủ để hủy diệt bọn họ kia ập tới, Bích Nhu thân là nguyệt bào Aifrol cuối cùng cũng hồi thần, cô dang rộng hai tay

bảo vệ bọn họ, đón lấy một kiếm gần như trí mạng này.

"Bích Nhu!"

Ánh sáng bạc lạnh lẽo rạch qua thân thể mảnh khảnh của cô một cách tàn khốc, khiến cô bị bao phủ ở trong một vùng màu bạc đáng sợ, ngay sau tiếng kinh hô của Phạm Thống, Chu Sa rốt cuộc đã sử dụng năng lực của cậu, mang bọn họ rời khỏi đây.

Lấy thân thể ở trạng thái yếu ớt vung ra một kiếm đó, xác thực đã tốn cạn lực lượng còn sót lại của Tịch Anh, mà nàng cho dù thở hổn hển, nhưng vẫn kiên trì đứng vững, không muốn từ đây ngã xuống.

Skies nắm trong tay nàng vẫn đang phát sáng, lưỡi kiếm không nhiễm máu đó, cũng vẫn sáng trong gần như trong suốt.

"Ngươi không thể... phản bội ta..."

Sự căm hận vừa rồi, sau khi ở đây chỉ còn lại một mình nàng, biến thành nỗi chấp trứ mang phần mờ mịt.

"Ngươi cần phải... vĩnh viễn ở bên cạnh ta..."

Nàng không có nhìn kiếm trong tay mình, không có đề xuất yêu cầu giao tiếp bằng tâm linh với vũ khí của mình, chỉ là đối vào đại điện trống rỗng mà thì thầm như vậy.

Bởi vì từ rất lâu trước kia, kiếm của nàng đã quay lưng với nàng.

Bởi vì nàng chỉ còn lại khế ước chủ tớ để trói buộc mà thôi...

Sử dụng dịch chuyển tức thời dưới tình huống khẩn cấp, cộng thêm lại mang theo rất nhiều người, Chu Sa khó có thể chọn sẵn địa điểm, cho nên, sau khi định hình cảnh vật, bọn họ lập tức phát hiện mình vẫn đang ở trong Thần Vương Điện.

"Chết rồi..."

"Đây là Đệ Nhị Điện! Cách cửa chính xa hơn! Chúng ta đi cửa chính đi!"

Mặc dù nói ngược lại phát huy tác dụng, nhưng lần này Chu Sa không có so đo với Phạm Thống, bọn họ một người ẵm Nguyệt Thoái, một người đỡ Bích Nhu, liền chạy về phía cửa chính.

"Bích Nhu, thương thế của cô sao rồi?"

Bởi vì một kiếm chém lên người cô quá mức hãi nhân, bọn họ đều rất lo lắng cô liệu có tử vong ngay tại chỗ hay không, nhưng thân phận chân thực của cô dù sao cũng là hộ giáp, cho nên vẫn cầm cự được.

Vết thương không có chảy máu, nhưng đây không đại biểu không nghiêm trọng.

Cả người cô thoạt nhìn giống như sắp bốc hơi biến mất, ánh sáng bạc trí mạng đó vẫn đang phá hoại trên người cô, không có tán đi.

Cứ tiếp tục như vậy, Bích Nhu rốt cuộc có thể sống sót hay không, bọn họ cũng không dám chắc.

"Đừng lo..."

Sắc mặt của Bích Nhu tái nhợt, có thể nhìn ra cô đang nỗ lực đối kháng với sức mạnh phệ hồn xâm nhập vào người, chẳng qua lấy trạng thái đi cũng không vững của cô hiện giờ, sợ rằng không lạc quan lắm.

Cô cần nơi để chuyên tâm trị liệu thương thế, nhưng bọn họ bây giờ phải chạy khỏi Đông Phương Thành.

Dựa vào trạng thái thiếu hụt chiến lực lúc này, cái truyền tống

trận bên ngoài thành, dường như cách bọn họ rất xa xôi.

"Không ngờ Âm Thị đại nhân vậy mà cũng không phải người."

Chu Sa! Vào lúc này còn có thể nói những lời đó một cách lãnh tĩnh như vậy cũng chỉ có cậu thôi!

"..."

Bích Nhu cắn chặt đôi môi đã trắng bệch, như là không biết nên nói tiếp cái gì.

Hơ, nếu như không xét đến lập trường đối địch, cô và ngài ta đều không phải người, kỳ thực vẫn là có hi vọng nhỉ? Hay là vũ khí với hộ giáp không thể ở cùng nhau? Puhahaha nói hộ giáp phải đỡ được công kích của vũ khí mới có thể qua lại, cô tốt xấu gì cũng coi như là cầm cự được rồi, hẳn là đạt tiêu chuẩn rồi đi?

"Chúng ta phải mau lên một chút, đã kinh động nữ vương rồi, tiếp đến Đông Phương Thành chỉ sợ sẽ rất nhanh chóng xuất động nhân thủ đuổi bắt chúng ta, bây giờ..."

Lời nói cấp xúc của Bích Nhu nói được dở chừng đột nhiên dừng lại, chỉ bởi vì cái người đang đi về phía bọn họ ở đằng trước.

Sợi tóc màu trắng phiêu bồng bởi vì hắn dừng chân mà nhu hòa bay xuống vai hắn, trên dung nhan tú lệ nhìn không ra tâm tình, nhưng bọn họ vẫn đề cao cảnh giới.

"Lăng Thị đại ca..."

Bích Nhu vẫn dùng tiếng xưng hô này để gọi ra khỏi miệng, mang theo một loại tâm tình gần như tuyệt vọng.

Lăng Thị lãnh đạm nhìn cô một cái, sau đó nhẹ nhàng mở miệng.

"Các ngươi hẳn đã nhìn thấy chân thân của Âm Thị, vậy thì tự

nhiên cũng nên biết ta là "cái gì" rồi?"

Ba người bọn họ đều trầm mặc, nhưng trong lòng đều đã có chung một đáp án.

Tay trái tay phải bầu bạn ở bên cạnh nữ vương, chính là cặp thần khí mà Đông Phương Thành sở hữu.

Âm Thị là nguyệt nha nhận Skies, thân phận của Lăng Thị đương nhiên cũng quá rõ ràng.

Huyền trụ Thiên Huyễn Hoa.

Nhớ tới năng lực phòng ngự bất hợp lý của hắn, đây đã là đáp án duy nhất.

"Cho nên, các ngươi cũng nên biết, ta chỉ sẽ là kẻ địch của các ngươi."

Sự thực mà hắn bình tĩnh trần thuật khiến bọn họ đều trở nên căng thẳng.

Lăng Thị không có lấy ra vũ khí, nhưng đó là bởi vì hắn không cần.

Dưới tình huống thê thảm như vậy nghênh chiến một cao thủ tua rua màu đen xám, bất luận hắn là người hay là hộ giáp, đều chỉ sẽ có một kết quả đau đớn.

Phạm Thống vô cùng hi vọng Nguyệt Thoái có thể tỉnh lại, chẳng qua, Nguyệt Thoái cho dù thức tỉnh, dưới trạng thái năng lực bị phong ấn, cậu cũng không giúp được gì.

"Ngươi biết ngươi đã làm gì không? Aifrol."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lăng Thị hiện lên một tia cười lạnh, nụ cười đó khiến người không cảm giác được độ ấm.

"Xúi giục vũ khí phản bội chủ nhân mà hắn thề hiệu trung, khiến hắn thành toàn tâm nguyện hộ chủ của ngươi... Thật là ích kỉ, cho dù ngươi trước đó không biết thân phận của hắn."

Nghe thấy lời này, trên mặt Bích Nhu run lên một cái, hiển nhiên cũng không tìm được lời đáp trả.

Bọn họ phải trốn ra khỏi đây, phải rời khỏi Đông Phương Thành.

Nhưng Lăng Thị trước mặt có thể khiến công sức trước đó của bọn đều đổ bể.

Bọn họ không biết nên làm thế nào, cục thế này hình như đã là tử cục.

Nhưng mà, ngay tại lúc này, Lăng Thị mở miệng lần nữa.

"Nể tình duyên phận quá khứ, ta có thể để các ngươi rời khỏi đây. Bên cạnh đó, bất luận có thể được tha thứ hay không, đây dù sao cũng là hi vọng của hắn."

Khi Lăng Thị nói ra lời này, bọn họ vẫn không có bao nhiêu cảm giác chân thực, mấy giây sau, mới ý thức được hắn muốn thả bọn họ.

"Chẳng qua, sau khi ra khỏi Thần Vương Điện, các ngươi còn có thể đi bao xa đây? Sau khi nhận được mệnh lệnh của Anh ta sẽ không hạ thủ lưu tình nữa, tự lo liệu lấy đi."

Thời gian bọn họ giành được cũng không nhiều, nếu Lăng Thị đã nói không cản bọn họ, vậy bây giờ đã nên đi rồi -- nhưng lúc này, Lăng Thị lại đi đến trước mặt Phạm Thống.

"Để cho công bằng, thứ ngươi đã đánh mất, ta bây giờ sẽ trả cho ngươi."

"Ơ?"

Phạm Thống vẫn chưa hiểu được đây là ý gì, ngón tay trắng ngần của Lăng Thị đã điểm lên trán của hắn.

Khi văn trận của giải phong chi thuật khoách tán ra từ ngón tay của hắn, tháo gỡ thuật pháp phong ấn ký ức của cư dân tân sinh...

Ký ức khổng lồ và rối loạn trong chớp mắt bùng nổ trong đầu của Phạm Thống.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Chúng tôi chỉ là muốn đi cứu Nguyệt Thoái... nhưng làm sao lại xảy ra nhiều chuyện khiến người chấn động như vậy đây?

Tôi vốn cho rằng tình huống tồi tệ bình thường nhất là sự tình bị phát hiện, chúng tôi bị bắt hoặc là chạy khỏi Thần Vương Điện dưới truy sát của vệ binh, tình huống tồi tệ ác liệt nhất thì là chúng tôi bị Âm Thị đại nhân bán đứng, vừa đến Thần Vương Điện đã bị bao vây bắt giữ... Nhưng những chuyện này đều không có xảy ra, mà chuyện xảy ra thì càng khiến người chấn động.

Nếu như ở trước hôm nay, có người nói cho tôi Âm Thị đại nhân không phải là người, tôi có khả năng chỉ sẽ cho rằng đối phương đang nói Âm Thị đại nhân đầu óc quá chậm phát triển, quá bại não không giống người mà thôi.

Nếu như ở trước hôm nay, có người nói với tôi Âm Thị đại nhân là Skies, trước khi không biết Bích Nhu là Aifrol, tôi cũng chỉ sẽ cho rằng chứng vọng tưởng của đối phương phát tác, dù sao một người đang yên đang lành làm sao lại là một thanh kiếm đây?

Nhưng Bích Nhu cũng có thể là Aifrol rồi.

Bích Nhu vẫn chưa từng hiện ra nguyên hình trước mặt chúng

tôi, Âm Thị lại đã thật sự hóa thành một thanh kiếm.

Chuyện đến hôm nay tôi cũng không đi phát biểu cảm nghĩ hộ giáp trên người ngài ta làm sao không có rớt xuống -- bình thường hoạt động chạy nhảy đều nhẹ nhàng như thế, bộ hộ giáp đó biết đâu cũng chỉ là huyễn thuật trang trí đi? Chẳng trách Lăng Thị đại nhân lại mắng ngài ta là đồ ngốc, nào có vũ khí đi mặc hộ giáp? Nếu là tôi, nhìn thấy loại kiếm đó tôi nhất định sẽ không mua!

Sau đó ấy à, Lăng Thị đại nhân cũng không phải người! Làm sao tất cả đều không phải người vậy! Nguyệt Thoái! Ở thế giới này chúng ta thật cô đơn! Mọi người đều không phải người! Cho dù là Chu Sa, cậu ta cũng không phải người bình thường! Chúng ta chỉ có thể nương tựa vào nhau thôi sao!

Hôm nay có lẽ là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nữ vương gần đến thế, chẳng qua trong mắt nữ vương căn bản chỉ có Âm Thị đại nhân mà thôi.

Có khả năng còn thêm Bích Nhu làm chướng mắt?

Tôi sâu sắc cảm thấy giọng điệu của nữ vương khi nói chuyện với Âm Thị đại nhân là coi ngài ta thành người đàn ông mà không phải vũ khí của mình. Chẳng lẽ đẹp trai thì có nhiều phiền toái như vậy sao, chúng tôi nếu thật sự bị tóm được, Bích Nhu tuyệt đối sẽ bị băm thành vạn mảnh đi?

Chúng tôi vẫn không biết Nguyệt Thoái đã xảy ra chuyện gì, một đống tình huống đột ngột tự nhiên chạy ra làm mờ tiêu điểm... Các ngươi như vậy có đúng không!

Hơn nữa, khi Lăng Thị đại nhân nói muốn bỏ qua cho chúng tôi, tôi mới cảm thấy có thể đặt chú ý trở về Nguyệt Thoái, không ngờ Lăng Thị đại nhân đột nhiên lại tới làm bùng nổ đầu óc tôi!

Đột nhiên giải phong ký ức là thế nào hả!

Đầu của tôi sắp nổ tung rồi! Những cái này rốt cuộc là cái quái quỷ gì vậy chứ! Ai đó tốt bụng mau đến giải thích với tôi một cái nào! Đây, đây... đây không phải ký ức của tôi!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7 + 8: Phá Dạ Chi Không

"Phạm Thống, ngươi chẳng phải đã hứa với ta muốn giúp ta hoàn thành di nguyện..." -- Huy Thị

"Ai biết chuyện đó chứ! Đừng làm khó một kẻ bị bệnh mất trí nhớ có được không!" -- Phạm Thống

"Kết quả Trầm Nguyệt vẫn chưa phong ấn, Lạc Thị cũng sống không tốt..." -- Huy Thị

"Ta đã nói ta mất trí nhớ rồi, bằng không ngươi muốn thế nào! Tìm ta đòi mạng à! Có giỏi cứ sống lại tự mình xử lý đi! Ta đã sứt đầu mẻ trán rồi! Đồ khốn!" -- Phạm Thống

Khi ký ức vốn bị phong ấn bỗng chốc được giải phong toàn bộ, quá nhiều thông tin thoáng cái khuấy nát cả cái đầu Phạm Thống, khiến cả người hắn dường như tạm thời rút khỏi hiện thực, trở về thời diểm của những ký ức kia.

Ký ức hồi nhỏ lúc còn sống, gần như đều bởi vì tương đối nhạt nhẽo hoặc ấn tượng không sâu mà lóe qua rồi mất, chuyện cha hắn dạy hắn bói toán, phương pháp đoán mệnh sửa vận cùng với rèn luyện trong học tập, cũng sau khi nhìn qua một lần đều nhớ lại được hết -- dù sao đó cũng là năng lực vốn có của hắn, chỉ là bị phong ấn ký ức mà quên lãng, sau khi ký ức giải phong, liền rất tự nhiên mà trở về với hắn.

Sau giai đoạn đó, thứ hắn nhìn thấy là thông đạo Trầm Nguyệt khi mới đến thế giới này.

Lúc đó hắn vẫn không biết mình đã đến nơi nào, cũng không biết đó là tình huống ra sao, thậm chí còn tưởng mình đang nằm mơ.

Tiếp đến hắn ở trong thông đạo trắng xóa đó gặp gỡ một thanh niên.

Lấy hiểu biết ở hiện tại để nhìn ký ức quá khứ, Phạm Thống tự nhiên nhận ra đó là phục sức của Đông Phương Thành. Trải qua cuộc tẩy não tri thức của Đông Phương Thành từ trước đến nay, hắn biết thông đạo Trầm Nguyệt là nơi nghênh đón cư dân tân sinh thông sang Huyễn Thế, vậy mà lại có một cư dân nguyên sinh của Đông Phương Thành nằm ở đây, thực sự là một chuyện rất kỳ quái.

"Này... ngươi không khỏe sao?"

Phạm Thống lúc đó đương nhiên không biết những chuyện này, hắn thuần túy chỉ coi như trong mơ gặp một người xa lạ, sau đó đi tới quan tâm tình huống của hắn.

Thanh niên đó bị thương rất nặng, cho dù chưa từng học y, Phạm Thống cũng biết hắn đại khái sắp chết rồi, mà khi đối phương ngẩng đầu lên, gạt mái tóc đen để lộ ra khuôn mặt, Phạm Thống khi hồi tưởng đoạn ký ức này, trong lòng xác thực chấn động.

Khuôn mặt của thanh niên có bảy phần giống Nguyệt Thoái, chẳng qua tuổi chắc phải lớn hơn Nguyệt Thoái mấy tuổi, chỉ bằng những đầu mối này, hắn kỳ thực đã có thể đoán ra người này ra ai rồi.

Đương nhiên, là hắn lúc này đoán ra được, không phải hắn lúc đó.

"Cư dân... tân sinh?"

Sau khi phát hiện trước mặt có một người, thanh niên giống như thể tìm được thứ gì quý giá không bằng, thoáng cái đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay của hắn, khiến hắn giật nảy mình.

"Oa! Làm gì vậy!"

Đột nhiên bị người này nắm chặt như vậy, kinh hoảng cũng là đương nhiên, cộng thêm Phạm Thống lại giãy ra không được, sắc mặt tự nhiên là có chút khó coi.

"Ngươi làm ơn... ta chỉ có thể nhờ ngươi thôi, giúp ta..."

"Gì vậy chứ! Mình vì sao lại nằm mơ kỳ quái như vậy, đây rốt cuộc là tình huống gì!"

Thanh niên đó sau khi nghe hắn nói xong câu này, cười khổ một chút.

"Đây không phải mơ. Ở đây là Huyễn Thế, ngươi đến thế giới này, sẽ trở thành cư dân của thế giới này... cho dù không biết ngươi sẽ được bên nào mang đi, nhưng ta sợ rằng cũng không cầm cự được bao lâu nữa, xin ngươi đáp ứng ta vài thỉnh cầu được không?"

"Ngươi nói gì ta đều hiểu."

"Hả? Thế sao? Năng lực lý giải tốt thật, vậy thì, ngươi chịu nghe ta nói không?"

"Không muốn."

"Ngươi làm ơn..."

"Ta là nói không muốn."

Phạm Thống cứ như thế nhìn mình trong hồi ức bởi vì nguyền rủa mà không ngừng giỡn mặt với một người sắp chết, hơn nữa cái người này còn rất có khả năng là cái gã nào đó đã biến mất hai

năm, ký ức này khiến hắn dở khóc dở cười.

Lạc Thị nếu biết, có khi rất muốn giết tôi?

"Ta sẽ không tự dưng yêu cầu ngươi giúp ta... Nếu như ngươi đáp ứng ta, ta sẽ chuyển ký ức và năng lực của ta cho ngươi... Tương lai sống ở thế giới này, những cái đó có thể trở thành lực lượng bảo mệnh cho ngươi, đây đã là hồi báo lớn nhất ta có thể đem cho rồi, có thể đáp ứng ta không?"

Đối với tình hình liên tiếp nói ngược tạo thành hiểu lầm, Phạm Thống kỳ thực rất bất đắc dĩ. Hắn không có bài xích lắng nghe yêu cầu của đối phương, cũng không muốn cố ý vắt ép giá trị thặng dư từ một người sắp chết, toàn là họa do nói ngược.

Vì không muốn khiến đối phương chết không nhắm mắt, mặc dù không quá hiểu hắn đang nói cái gì, Phạm Thống vẫn là gật đầu.

Mà Phạm Thống khi nhìn đoạn ký ức này thì lặng lẽ nghĩ, báo ứng luôn là đến rất nhanh, căn cứ vào chuyện về sau chứng minh, hắn mới ra khỏi cái thông đạo này, Lạc Thị đã làm thịt hắn để báo thù chuyện hắn đùa giỡn cái người này rồi.

"Thật tốt quá..."

Thấy hắn đáp ứng, thanh niên tỏ vẻ như trút được gánh nặng, bàn tay nắm lấy cổ tay hắn lại chặt hơn.

Ngay tiếp đến năng lượng và ký ức thông qua tay hắn được đưa đến người Phạm Thống bằng một cách tương đối ôn hòa, dưới tình huống không có cưỡng chế mở ra, Phạm Thống không cần tiêu hóa nhiều thứ như thế trong chớp mắt, có thời gian từ từ làm sau là được.

Chẳng qua đột nhiên tiến triển đến bước này, cũng khiến Phạm Thống có chút sửng sốt.

Không phải nên nói xong di nguyện trước, chờ ta đáp ứng rồi cho ta thứ ngươi hứa sau sao? Cho trước rồi nói, ta vừa lại không thể trả cho ngươi, đây há chẳng phải là bán tống bán tháo?

Cho dù trong lòng có nghi vấn như vậy, nhưng Phạm Thống lúc đó dù sao cũng cho rằng đây chỉ là mơ, nên không có quá để ý những cái này.

"Tên của ta là Huy Thị."

"Hứa với ta... Phong ấn trầm nguyệt, chăm sóc Lạc Thị..."

"Còn nữa, nói với Narsi, xin lỗi..."

Đây là lời nói cuối cùng mà thanh niên kia để lại.

Bởi vì sau khi hắn nói xong những lời này, người liền biến mất giống như huyễn ảnh, Phạm Thống mới càng cảm thấy đây là mộng cảnh, cái thế giới của hắn, chưa từng có chuyện như vầy.

Nhưng mà ký ức Huy Thị cho hắn, sau khi ra khỏi thông đạo Trầm Nguyệt liền bị Lăng Thị phong ấn, hắn căn bản vẫn chưa kịp nghiên cứu, đã đánh mất đoạn ký ức này và phương pháp sử dụng những năng lực kia.

Bởi vì Lăng Thị đã phá trừ thuật phong ấn, ngay cả phong ấn an toàn của Huy Thị thi triển cũng bị giải trừ, những ký ức thuộc về Huy Thị tuôn lên ồ ạt, dưới tình huống lượng thông tin gần như bão hòa, đầu của Phạm Thống cũng đau đớn kịch liệt.

"A --!"

Khi Phạm Thống đau đớn ấn đầu khom người xuống, Lăng Thị đã lùi lại một đoạn, đồng thời cũng không ngó ngàng bọn họ nữa, trực tiếp đi vào trong Thần Vương Điện.

"Phạm Thống?"

Thấy trạng huống của hắn không đúng, Chu Sa lấy ra một tay để đỡ hắn.

"Phạm Thống, cậu vẫn ổn chứ? Chúng ta phải nắm chắc thời gian, Lăng Thị đại ca nhất định là đi gặp nữ vương rồi, trước lúc đó chúng ta phải chạy thoát khỏi đây... thoát khỏi Đông Phương Thành!"

Mặc dù thân chịu trọng thương, Bích Nhu cũng không có ý định dừng lại, bọn họ đã đánh cược toàn bộ mọi thứ của mình, bất luận hi vọng chạy trốn có bao nhiêu mong manh, vẫn là phải thử.

Cho dù đầu đau như muốn nổ tung vậy, Phạm Thống vẫn là gật đầu, sau khi lau mồ hôi lạnh trên trán, cùng bọn họ cấp tốc chạy về phía cửa chính Thần Vương Điện.

Cảnh vật mà thị giác hắn tiếp thu được là một mớ hỗn độn.

Bởi vì ký ức của Huy Thị đã triển khai ở trước mắt hắn.

"Cha của chúng ta chẳng phải hoàng đế sao?"

"Hoàng đế chẳng phải là người có quyền lực nhất, tài giỏi nhất Tây Phương Thành sao? Vì cái gì chúng ta phải chịu đối đãi như vậy?"

Trong ký ức của Huy Thị có một bóng dáng nhỏ bé mơ hồ, cứ luôn lấy âm thanh non nớt hỏi hắn vấn đề như vậy.

Đây không nên là phiền não của một đứa trẻ vào độ tuổi này, nhưng hoàn cảnh khiến cho nó tuyệt duyên với những vui chơi vô tư lự, nụ cười đáng lẽ phải thường xuyên xuất hiện trên mặt, cũng bị thay thế bởi thần tình căm hận.

"Cuộc sống của chúng ta chỉ có thể bị bọn họ bày bố?"

"Không có bất cứ biện pháp nào sao... Thật sự không có bất cứ

biện pháp nào sao?"

Thần thái cuối cùng mà bé trai đó để lại trong ký ức của Huy Thị, là một loại bi thương bất lực đối với hiện thực.

Mà Huy Thị cũng chỉ có thể xoa mái tóc vàng đẹp đẽ của bé trai đó, thử an ủi tâm tình của nó.

"Chúng ta chỉ có thể nhẫn nại."

"Anh sẽ trở về, chung quy có một ngày nhất định sẽ trở về... được không?"

Cho dù giọng của bản thân Huy Thị nghe lên cũng là một đứa trẻ, nhưng hắn vẫn là nỗ lực an ủi nó.

Đứa bé kia gật đầu, cắn chặt môi không có khóc.

Sau đó Huy Thị liền rời khỏi. Khi bước chân nặng nề chậm rãi đi xa, Huy Thị vẫn không nỡ mà quay đầu lại mấy bận, nhưng cũng chỉ có thế.

Phạm Thống không rõ lắm bọn họ có quan hệ gì, dù sao ký ức của Huy Thị chỉ có những thứ hắn nhìn thấy được, sẽ không có bất cứ giải thích nào.

Trong lúc chạy trốn mà trước mắt cứ luôn xuất hiện huyễn tượng, bất luận thế nào đều sẽ không phải một chuyện tốt, nhưng đây không phải điều Phạm Thống có thể khống chế vào giờ phút này.

Người nếu không nhìn rõ đường, không thấy thứ trước mắt, không nghi ngờ gì nữa chính là trạng huống rất nguy hiểm, Phạm Thống đỡ đầu của mình, rất muốn đè nén ký ức của Huy Thị, ít nhất đừng chạy ra ở lúc này, chẳng qua kết quả không lý tưởng lắm, dưới tình huống đi đường thôi cũng lảo đảo, gần như là Bích Nhu kéo tay hắn lôi hắn chạy.

"Đi bên này!"

Trong một mảnh hỗn loạn hắn nghe thấy tiếng của Chu Sa, sau đó, lại bị ảnh tượng trong ký ức nhấn chìm.

Sau khi đến Đông Phương Thành, cuộc sống không có chỗ dựa khi ngụy trang thành cư dân nguyên sinh, hoàn toàn khác với cuộc sống khi ở Tây Phương Thành.

Mặc dù cư dân nguyên sinh so với cư dân tân sinh luôn có nhiều ưu đãi hơn, nhưng cũng không đến mức nhàn nhã sung sướng ăn ngon mặc đẹp. Hắn lúc ở Tây Phương Thành mặc dù không tự do, nhưng cuộc sống vẫn ổn, cuộc sống ở Đông Phương Thành khiến hắn không quen, nhưng hắn đều nhẫn nại, định kỳ hồi báo trạng huống của mình.

Những ngày khốn khổ này ở trong ký ức của Huy Thị cũng rất bình đạm, gần như chỉ thoáng qua.

Màu sắc ký ức bắt đầu trở nên tươi sáng từ sau khi hắn được phong thưởng, được nữ vương nhận làm con nuôi.

Phạm Thống không thể tưởng tượng khi gặp được may mắn trời ban này, Huy Thị có tâm tình thế nào. Nhờ vào mắt của Huy Thị, hắn đã thấy Tịch Anh.

Ánh mắt Tịch Anh nhìn Huy Thị, hàm chứa một loại tình cảm phức tạp giống như hoài niệm. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Phạm Thống rất khó tưởng tượng nữ vương cũng có lúc dịu dàng như thế với người khác.

Mà khi Huy Thị lần đầu tiên gặp mặt Lạc Thị, Phạm Thống thực sự không nhịn được muốn bình luận mấy câu.

Lạc Thị... Cậu hồi nhỏ đáng yêu quá đi! Đáng yêu quá đi --! Mặc dù bây giờ vẫn còn rất đáng yêu, nhưng dù sao cũng đã cao lớn hơn rồi, vẫn không thể so với hồi nhỏ, làm sao lại có đứa trẻ

đáng yêu như thế! Mặc dù thoạt nhìn có chút địch ý, nhưng bộ dạng trừng mắt đó cứ như là động vật nhỏ đang trong cảnh giới! Tôi căn bản không phân biệt được cậu là em gái hay em trai!

Vừa cậy mạnh vừa thích sĩ diện, sau đó còn dùng khuôn mặt đáng yêu này làm những biểu cảm đó, nữ vương bệ hạ rốt cuộc có ánh mắt không hả? Làm sao chỉ quan tâm Huy Thị không quan tâm cậu?

Mặc dù Phạm Thống tự nhận mình không có tế bào biến thái, nhưng "tiểu" Lạc Thị trong ký ức Huy Thị vẫn là khiến hắn có loại cảm giác rất muốn đi qua nhéo mặt cậu bắt nạt cậu hoặc là chọc cậu, trẻ con muốn trông đáng yêu như thế thật không đơn giản.

Trong lúc này, Huy Thị vẫn tiếp tục định kỳ viết thư về Tây Phương Thành. Chiếu theo lý thuyết, Phạm Thống hẳn là xem không hiểu chữ của Tây Phương Thành, chẳng qua, bởi vì Huy Thị đã cho hắn "năng lực" của mình, cho nên những chữ đáng lý xem không hiểu, cũng trở nên rõ ràng sáng tỏ.

Trong những thư từ qua lại, Phạm Thống đại khái có thể biết được chuyện Tây Phương Thành muốn Huy Thị làm là cái gì.

Mới đầu là lấy được tình báo của Đông Phương Thành, về sau là yêu cầu hắn trộm pháp trận Trầm Nguyệt mà Đông Phương Thành cất giấu.

Pháp trận hình như là thứ mà hai bên mỗi bên giữ một nửa, mà nguyên nhân Tây Phương Thành muốn lấy một nửa pháp trận kia hình như là muốn tiến hành chuyện gì đối với Trầm Nguyệt.

Bởi vì ký ức không phải phần nào cũng rõ ràng, có cái lướt qua rất nhanh, Phạm Thống cũng khó có thể nhìn hết toàn bộ, cho nên chỉ là biết đại khái, chi tiết thế nhưng còn phải đợi lúc rảnh rỗi lục lọi ký ức rồi tính.

Mà thư tín cũng luôn chia thành hai bức, một bức là hồi báo với trưởng lão của Tây Phương Thành, một bức thì là viết cho "Narsi".

Đây là cái tên mà Huy Thị nhắc tới trong di nguyện, dựa vào giọng điệu trên thư để xem, người này hẳn là đứa em trai ở cố hương xa xôi của hắn, cũng chính là bé trai tóc vàng xuất hiện ban đầu.

Hắn hết ngày này qua ngày khác lấy đường dây bí mật để gửi thư, chỉ là, gần như không có thư hồi âm của Narsi.

Hình như là bởi vì bên Tây Phương Thành không cho phép.

Mặc dù thư hồi âm chỉ có mấy lần cứng nhắc như thế, Huy Thị vẫn không có ngừng viết thư. Dưới tình huống chia cắt với em trai trong thời gian dài, chỉ có thể dựa vào ấn tượng hồi nhỏ hời hợt và xa lạ mà dùng từ, theo Phạm Thống thấy, thực sự là chuyện rất khó chịu.

Hắn một mặt thân thiện với tất cả mọi người, mặt khác âm thầm thu thập tình báo của Trầm Nguyệt, vì nhiệm vụ của tổ quốc trao ban.

Khi nhìn hành vi và lời nói của Huy Thị, mặc dù không thể biết tâm tình của hắn, Phạm Thống lại cảm thấy dường như có thể cảm tri được nội tâm của hắn.

Hắn rất thích Đông Phương Thành.

Kỳ thực rất thích, rất thích cái nơi này.

Thân phận gián điệp khiến hắn có phần do dự vùng vẫy, hắn sẽ không tự chủ mà tránh né một vài thông tin nhận được, chỉ đưa một phần trong đó truyền về Tây Phương Thành, đó là bởi vì hắn phải có gì đó khai báo với những trưởng lão, để bảo vệ đứa em trai duy nhất.

Hắn ở Đông Phương Thành cũng đã có một đứa em trai hắn yêu thương, ánh mắt hoàn toàn tín nhiệm và ỷ lại của Lạc Thị chỉ sợ cũng khiến hắn gánh lấy áp lực rất lớn.

Lúc chiến tranh, hắn cũng ở Đông Phương Thành. Thời gian trải qua ở Đông Phương Thành đã còn dài hơn năm tháng sống ở Tây Phương Thành rồi.

Hắn rốt cuộc nên là một Thị của Đông Phương Thành, hay là một hoàng tử không có địa vị của Tây Phương Thành, đáp án của vấn đề này, hình như càng ngày càng khó khẳng định.

"Là ai? Đứng lại!"

Muốn từ cửa chính tháo chạy khỏi Thần Vương Điện thì không thể nào không gặp phải vệ binh, bọn họ bây giờ đương nhiên không thể phối hợp dừng lại để tiếp nhận tra hỏi, huống hồ, bọn họ thật sự có vấn đề, sẽ không hỏi một chút là được thả đi.

Đụng phải tình huống này, tự nhiên cũng chỉ có thể động thủ, Bích Nhu mặc dù bị thương, nhưng dùng chút ma pháp vẫn không thành vấn đề, hai tên vệ binh đằng trước bị ma pháp công kích do cô giơ tay phóng ra đánh ngã, Chu Sa cũng trước giao Nguyệt Thoái cho Phạm Thống, rồi sau đó tự mình rút chủy thủ ra ứng chiến.

Sớm đã nói với cậu để tôi ẵm cho, gặp phải chuyện cậu mới rảnh tay chiến đấu, cậu cứ không nghe...

Cho dù bây giờ đầu đau như búa bổ, Phạm Thống vẫn không nhịn được lẩm bẩm trong lòng.

Bích Nhu hình như bởi vì thương thế quá nặng, sau khi sử dụng ma pháp lúc đầu, sắc mặt liền tái nhợt ngồi phịch xuống đất, biến thành tình huống chỉ dựa vào mỗi Chu Sa ứng phó kẻ địch.

Vệ binh đương nhiên sẽ không bỏ qua cho người thoạt nhìn

tình trạng rõ ràng không tốt, mà Chu Sa sau khi nghênh chiến vệ binh phía trước thì không chú ý tình hình của Bích Nhu nữa, tự nhiên cũng không có quay đầu viện trợ.

Trong khi hình ảnh của hiện thực và hồi ức đan xen, nhìn thấy kiếm chém về phía mình, Phạm Thống vô thức vươn tay bẻ cổ tay của đối phương, sau khi dùng tay phải đoạt kiếm, lập tức lấy động tác lưu loát giết ngược lại kẻ địch.

Đó là kiếm thuật thuộc về Huy Thị.

Là thứ Huy Thị đã chết để lại.

"Đừng động đậy! Giao vũ khí của các ngươi ra, bằng không ta sẽ giết hắn!"

Ký ức thoáng cái lại bắt đầu nhảy, xuất hiện một kiếm khách Tây Phương Thành bắt giữ con tin. Lúc Huy Thị đuổi tới, nhìn thấy tình huống thích khách đang giằng co với Âm Thị.

Vũ khí Âm Thị mang trên người hắn cũng là một thanh kiếm hỏng, Phạm Thống thực sự không quá hiểu vì sao bản thân hắn rõ ràng là danh kiếm mà chúng vũ khí ngưỡng mộ ghen tị, đã vậy còn muốn mang kiếm, không biết là làm màu hay là ngu ngốc, hơn nữa nếu trong ký ức của Huy Thị đã có kiếm rồi, xem ra từ trước kia đến bây giờ, cũng không biết đã gãy mấy thanh.

Âm Thị trong ký ức của Huy Thị thoạt nhìn giống y như đúc với bây giờ. Không như Lạc Thị là một đứa trẻ, Vi Thị vẫn trẻ hơn bây giờ một chút, bề ngoài của Âm Thị với Lăng Thị căn bản không có thay đổi, ngoài ra Tịch Anh cũng vậy.

Nữ vương cũng vậy... Hm? Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân không phải người thì cũng coi như thôi, nữ vương... chung quy là người đi? Hay là, chuyện phụ nữ trang điểm xong căn bản nhìn không ra mấy tuổi là thật sao? Hoặc Đông Phương Thành có

bí phương bảo dưỡng gì, có thể khiến nữ vương mãi mãi thanh xuân?

Phạm Thống bất giác hoài nghi một số chuyện kỳ quái, cứ luôn nghi vấn ở chỗ này, cũng khiến hắn khó có thể dung nhập tình cảnh nghiêm túc.

"A, ngươi dù sao cũng chạy không thoát, vì sao không dứt khoát đầu hàng cho rồi?"

Âm Thị lấy ngón tay chống cằm, mặt đầy khó hiểu mà hỏi, thái độ ung dung như vậy cũng đã chọc giận tâm tình đối phương.

"Ném vũ khí xuống đất! Không cần mạng của con tin nữa sao?"

Mắt thấy vũ khí của thích khách đè xuống cổ con tin, Huy Thị chỉ có thể tháo kiếm của mình ném xuống đất, Âm Thị cũng làm động tác như vậy.

Tuy nói đã tháo gỡ vũ trang, vẫn còn thuật pháp với phù chú để dùng, nhưng hai cái đều cần một chút thời gian chuẩn bị, đủ để hắn lấy con tin uy hiếp bọn họ dừng lại -- có khả năng là thấy cứ thế này cũng không phải biện pháp, Huy Thị đã mở miệng.

"Thả con tin ra, bọn ta đảm bảo người thân của ngươi an toàn..."

Mà Huy Thị nói cũng chưa nói xong, Âm Thị đã ngắt lời hắn.

"A, không được đâu, phải nên nói, ngoan ngoãn đầu hàng, chúng ta có thể một đao giết chết hắn, nếu tổn thương con tin, sẽ khiến hắn chết không toàn thây mới đúng, ta ghét nhất người tạo ra phiền phức vừa lại nguy cập người yếu đuối vô tội, cho hắn chết."

Phạm Thống không biết Huy Thị có suy nghĩ gì, nhưng bản thân hắn cảm thấy vô cùng cạn lời.

Ngài như vậy ai sẽ ngoan ngoãn đầu hàng? Muốn lừa cũng nên lừa hắn thả con tin ra trước chứ? Ngài đã định hi sinh con tin rồi sao?

Mà vẫn chưa chờ phạm nhân làm ra cái gì, Âm Thị đã hành động trước.

Chỉ thấy lòng bàn tay của hắn bạo xuất một khúc kiếm lấp lánh quang huy, dưới khống chế lưu loát của hắn, chớp mắt đã gọt đứt kiếm của thích khách dùng để bắt giữ con tin, ngay sau đó đâm xuyên ngực của hắn.

Thời gian cả quá trình chưa đến hai giây, kẻ địch đã bị giải quyết bởi công thế bất ngờ không kịp phòng này.

"Âm Thị, đó là..."

Âm Thị một mặt nhặt kiếm trên đất lên, mặt khác ra hiệu "suỵt" với hắn.

"A, là bí mật đó, không thể nói cho ngươi, bằng không ta sẽ bị Lăng Thị đánh chết."

"Hơ..."

"Ủa! A! Thôi xong rồi!"

Âm Thị hình như đột nhiên nghĩ đến cái gì, cả người trở nên hoảng hốt.

"A A A! Ta vừa rồi là dùng ánh sáng vàng không phải ánh sáng bạc! Không tiêu diệt linh hồn của hắn! Như vậy há chẳng phải chỉ là đưa hắn về ao nước Lạc Nguyệt sống lại mà thôi! Thất bại!"

Cho dù ở trong hồi ức của Huy Thị, Phạm Thống cũng không thể tránh nhìn thấy cái ngu của Âm Thị.

Âm Thị đại nhân, ngài rốt cuộc ngốc mấy năm rồi? Ngài cứ

ngốc như vậy là có thể sao? Tôi không nên nói não ngài hỏng nữa, thân phận chân chính của ngài là Skies, cho nên căn bản không có não đi! Đúng không đúng không!

"Chuyện này... ta sẽ không nói cho Lăng Thị."

"A! Ờ ha! Đừng nói cho Lăng Thị là được rồi mà! Ha ha ha ha, được cứu rồi, Huy Thị ngươi thật thông minh!"

Là ngài xuẩn quá thì có --! Còn nữa, Huy Thị đại nhân, ngài đặc biệt nhớ đoạn này là ý gì hả? Ngài là bởi vì năng lực kỳ quái kia mà khắc sâu ấn tượng, bởi vì Âm Thị đại nhân làm trò cho nên ký ức vẫn còn mới mẻ, hay là bởi vì ngài ta thực sự xuẩn quá mức ngài nửa đêm nghĩ đến là buồn cười mới đặc biệt phát đoạn này cho tôi xem? Nói rõ xem nào!

Ký ức nhảy rất nhanh, nhanh đến Phạm Thống có lúc phản ứng không kịp. Hình như là bởi vì hoài nghi lòng trung thành của Huy Thị đối với Tây Phương Thành, trong lần hắn rời thành làm việc, bị người của Tây Phương Thành cưỡng bách mang về, Phạm Thống đoán, đây đại khái chính là nguyên nhân hắn mất tích.

Mặc dù trở về tổ quốc, nhưng hắn vẫn không có nhìn thấy Narsi. Có lẽ chuyện hắn bị mang về căn bản không có để cho người nhà của hắn biết, cũng hoặc là trưởng lão không cho phép bọn họ gặp mặt, tóm lại, hắn cứ như thế bị giam lỏng.

Không biết sau bao nhiêu lần giao thiệp, vì để đổi lấy tự do, Huy Thị bày tỏ hắn kỳ thực đã nhìn thấy pháp trận, mà từ khi bị mang về cho đến lúc đó cũng không biết đã qua bao lâu.

Bọn họ trong những cuộc bức hỏi liên tiếp yêu cầu hắn vẽ ra pháp trận, mỗi lần tiến hành từng chút một, sau đó Huy Thị tỏ vẻ ký ức có sai sót nên lại tiến hành sửa chữa, cứ quanh quanh quẩn quẩn như vậy hai năm, cho đến khi pháp trận hoàn thành, bọn họ liền muốn hắn cùng đi đến tế đàn Trầm Nguyệt để thử.

Trước khi đi, hắn thay phục sức Đông Phương Thành mà mình mặc vào cái ngày bị mang về.

Nhưng mà lần này đi lại là một chuyến không đường về.

Sau khi giải quyết vệ binh ở cửa, bọn họ cuối cùng cũng nghênh đón dư quang hoàng hôn bên ngoài. Chu Sa và Bích Nhu đều không có thời gian rảnh để hỏi thực lực đột nhiên xuất hiện của Phạm Thống là chuyện làm sao, bởi vì bây giờ điều quan trọng nhất không phải cái này.

Sau khi chạy xuống bậc thang cao của Thần Vương Điện, bọn họ đáng lý phải xông về phía cửa thành gần nhất, chẳng qua bây giờ người vẫn còn duy trì trạng huống tốt đẹp và có đủ lãnh tĩnh suy nghĩ, sợ rằng cũng chỉ còn lại một mình Chu Sa, vừa rồi xông ra cũng có chút không rõ trời nam đất bắc nữa, muốn thoáng cái muốn quyết định chạy hướng nào, vẫn thật là một chuyện khó khăn.

"Bây giờ làm sao đây? Pháp trận lập ở ngoài cửa đông, bây giờ cửa gần đây nhất hẳn là..."

Chu Sa hỏi ý kiến đồng bạn, Bích Nhu thì lắc đầu.

"Bọn họ sẽ không cho chúng ta cơ hội đó... trước khi chúng ta đến được tường thành, cổng thành đã đóng rồi, có lẽ tìm nơi để trốn trước..."

Bích Nhu yếu ớt nói, ý kiến này thì bị Chu Sa bác bỏ.

"Dù trốn bọn họ cũng sẽ lục soát khắp cả Đông Phương Thành đi? Bây giờ không chạy thì quá muộn rồi, các cậu vẫn là đến cửa thành xem thử xem, có lẽ có hi vọng."

"Chúng tôi? Vậy cậu thì sao?"

"Trở về lấy hành lý với con chim kia. Tôi sẽ đi tìm các cậu

nhanh thôi."

Chu Sa chỉ bỏ lại câu này, liền mau chóng chạy đi, Phạm Thống đang đau đầu vẫn nghe thấy câu này, khiến hắn ngạc nhiên không thôi.

Cũng đã là lúc nào rồi cậu còn muốn đi lấy hành lý? Còn nữa, cậu từ lúc nào quan tâm con chim kia như thế?

Người cũng đã chạy rồi, không kịp gọi cậu lại, bọn họ tự nhiên cũng không có cách nào, cuối cùng bọn họ đành quyết định trước hết mang theo Nguyệt Thoái vượt qua quảng trường trước Thần Vương Điện, rồi tiến về phía cửa đông.

Chỉ là trong quá trình này, bọn họ vừa lại gặp gỡ một người không muốn đụng phải ở lúc bấy giờ.

Khi kiếm quang trắng bạc từ trong tầm nhìn lóe lên rồi biến mất, hào quang chói mắt đó gần như khiến hắn cho rằng võng mạc của mình bị xé rách.

Đội ngũ áp giải Huy Thị tiến đến tế đàn Trầm Nguyệt sau khi bước vào kết giới tế đàn không lâu, đã gặp phải công kích của kẻ đến sau.

Bên tập kích bọn họ chỉ có một người, nhưng đủ khiến đội ngũ bọn họ gần như bị toàn diệt, thủ pháp giết người một kích lấy mạng tinh chuẩn đó, là phải có thực lực cao hơn đối phương rất nhiều mới làm được, mà Huy Thị sở dĩ trở thành người duy nhất còn đứng ở hiện trường, chỉ là bởi vì kẻ tập kích vẫn chưa động thủ với hắn mà thôi.

"Âm Thị..."

Lúc này, Huy Thị ắt hẳn biết rõ, Âm Thị không phải đến vì cứu hắn.

Bởi vì cảm giác áp bức ngưng kết không khí vẫn không có biến mất sau khi những người bên cạnh hắn chết sạch toàn bộ, mà là chuyển đến người Âm Thị.

"Huy Thị, Anh muốn ta đến giết ngươi."

Âm Thị không có giải thích gì thêm, chỉ là lấy thần tình bình đạm nói rõ mệnh lệnh của Tịch Anh.

"... Lộ tẩy rồi sao?"

Giọng trả lời của Huy Thị bình tĩnh dị thường, hình như cũng không có quá bất ngờ.

Khi hắn bị người của Tây Phương Thành mang đi, căn bản không có thời gian thu dọn chỗ ở của mình, để lại sơ hở là đương nhiên, Đông Phương Thành không thể không điều tra, như thế thân phận nằm vùng của hắn đương nhiên cũng giấu không được.

"Vì sao? Anh tốt với ngươi như vậy, ngươi vì sao muốn phản bội cô ấy? Cô ấy khó khăn lắm mới dần dần có được nụ cười, khó khăn lắm mới... ngươi cứ như thế giúp Lạc Nguyệt tiến hành kế hoạch phong ấn Trầm Nguyệt? Ngươi căn bản không biết đây đối với Anh sẽ có ảnh hưởng thế nào!"

Tình cảm của Âm Thị luôn rất thuần túy, bất luận là vui vẻ hay phẫn nộ, đều không có một tia tạp chất.

"Rất nhiều chuyện... ta không có lựa chọn. Nếu như có thể, ta cũng hi vọng mình chỉ là một cư dân nguyên sinh của Đông Phương Thành, không có bối cảnh khác, cũng không có âm mưu lừa gạt mà ở cùng với các ngươi..."

Lời nội tâm do Huy Thị nói ra mang theo tâm tình mà Âm Thị không thể hiểu được.

"Âm Thị, có lẽ có một ngày ngươi sẽ hiểu, rõ ràng không muốn

làm hại bất cứ người nào, nhưng vẫn phải đưa ra lựa chọn..."

Sau khi nghe xong lời của hắn, thần tình của Âm Thị cũng xuất hiện mấy phần đau khổ.

"Ta ghét loại chuyện này... ta rất ghét làm loại chuyện này, vì sao nhất định muốn ta làm, vì sao ngươi phải là kẻ địch cần diệt trừ, mà ta phải bị ra lệnh giết ngươi?"

Cho dù Âm Thị nói như vậy, hắn vẫn giơ kiếm lên.

"Ngươi vẫn là muốn giết ta sao?"

"Đây là mệnh lệnh của Anh! Ta không thể vi kháng, bất luận ta có ghét loại chuyện này hay không!"

Đôi mắt đỏ ngầu của hắn cuối cùng cũng đã bài trừ mọi do dự.

"Cho nên là... "không có lựa chọn" sao?"

Huy Thị lùi lại mấy bước, áp sát xoáy nước màu trắng bên cạnh tế đàn.

Dựa vào ký ức của Huy Thị, đây là nơi tế đàn Trầm nguyệt có thể kết nối với thông đạo Trầm Nguyệt.

"Có lẽ sau khi biết được tin ngươi chết, Anh lại sẽ hối hận, nhưng chỉ lệnh cô ấy ban ra không có cho ta bất cứ đường lui nào..."

Âm Thị nói xong, kiếm giơ lên, ánh sáng phệ hồn màu bạc lần nữa tỏa sáng.

"Nếu ta có thể tự mình lựa chọn, có lẽ ta sẽ thả ngươi đi. Chỉ đáng tiếc "khả năng" đó không tồn tại."

Trước khi hắn động thủ, Huy Thị cấp tốc di động bước chân, lao về phía điểm truyền tống kết nối với thông đạo Trầm Nguyệt,

nhưng mà trước khi hắn tiếp xúc đến lớp màng trắng đó, ánh sáng bạc bất chợt hiện lên.

Đau đớn như xé rách thân thể đến từ công kích của Âm Thị, ngọc bội của hắn rớt xuống trong cường quang mang tính hủy diệt đó, hắn thì ngã vào điểm truyền tống, trốn đến thông đạo Trầm Nguyệt trắng xóa kia.

Âm Thị không có đuổi theo. Bị ánh sáng phệ hồn đánh trúng chính diện, hắn không thể nào chạy thoát được tử vong.

Hắn ngay cả linh hồn cũng sẽ bị hủy diệt triệt để. Đây chính là sự báo thù của nữ vương Đông Phương Thành dành cho kẻ phản bội.

Không có khoan hồng, không có tha thứ, không cần giải thích hoặc lý do, cũng không để cho họ có bất cứ cơ hội chuộc tội nào.

Hắn ở trong đường hầm màu trắng cảm giác sinh mệnh đang trôi đi, cho dù môi trường này có công hiệu khiến thể xác của cư dân tân sinh sống lại, nhưng đối với người bị ánh sáng phệ hồn làm trọng thương, lại còn là cư dân nguyên sinh như hắn mà nói, vẫn là vô dụng.

Phạm Thống nhìn giây phút cuối cùng của sinh mạng hắn, nếm thứ cảm giác bất lực kia.

Cho đến khi thông qua ánh mắt của hắn, nhìn thấy chính mình xuất hiện ở trong thông đạo Trầm Nguyệt.

"Hứa với ta... phong ấn Trầm Nguyệt, chăm sóc Lạc Thị..."

"Còn có, nói với Narsi, xin lỗi..."

Di nguyện của Huy Thị lại vang lên một lần nữa ở trong đầu của Phạm Thống.

Hắn rốt cuộc có biết đây là chuyện có bao nhiêu khó làm không? Phạm Thống nghĩ.

Kiêm cố Đông Phương Thành lẫn Tây Phương Thành, ngay cả bản thân Huy Thị cũng không làm được.

Nhưng hắn lại cũng chỉ có thể đem tâm nguyện cuối cùng, ký thác ở trên một linh hồn hoàn toàn xa lạ.

Bất chấp người này có năng lực kế thừa ý chí của hắn, hoàn thành di nguyện của hắn hay không. Bởi vì người này đã là hi vọng duy nhất của hắn.

Loại chuyện này...

"Loại chuyện này... căn bản đã..."

Ký ức hắn là đã kết thúc rồi, nhưng Phạm Thống vẫn cảm thấy đầu mình đau đớn không thôi.

Đây là gánh nặng hắn vác không nổi.

Hắn không biết mình rốt cuộc nên làm sao hoàn hành kỳ nguyện cuối cùng của một người khác, mà hắn cũng không thể tìm lại được cái người đó, nói cho hắn mình không có biện pháp làm được.

Đau đầu còn sót lại có lẽ chỉ là ảo giác.

Mặc dù làm không được, nhưng hắn đã đáp ứng.

Hắn đã đáp ứng rồi.

Khi chuông cảnh báo của Đông Phương Thành vang lên, bọn họ biết nếu còn không chạy thì sẽ không kịp mất, cho dù lúc này cửa thành có khả năng đã nhận được mệnh lệnh mà đóng lại, bọn họ vẫn phải chạy về phía cửa Đông, xem có thể cố xông ra hay không.

Lúc này, Phạm Thống đột nhiên bị người gọi lại.

"Phạm Thống!"

Cảnh tượng trước mắt cuối cùng cũng đã ổn định, mà người đi về phía bọn họ là Lạc Thị.

"Các cậu ở đây làm gì... Các cậu cướp ngục?"

Lạc Thị cho dù không hiểu rõ tình huống, nhưng khi nhìn thấy Phạm Thống bế Nguyệt Thoái, cũng có thể hiểu đại khái.

Bởi vì phát hiện chuyện bọn họ làm, sắc mặt của cậu tức thì trở nên rất khó coi.

"Các cậu làm sao có thể làm loại chuyện này! Vậy mà muốn mang hoàng đế của Lạc Nguyệt ra khỏi Đông Phương Thành? Đây quá lắm rồi!"

"Nếu cậu cũng biết cậu ấy là hoàng đế của Dạ Chỉ, vậy thì không phải thuộc về Tây Phương Thành, có lý do gì để giữ cậu ấy lại? Đâu ra có cái gì quá đáng hay không?"

Dưới tình huống trải qua nhiều chuyện như vậy, Phạm Thống chỉ cảm thấy phiền muộn, ngay cả nói ngược cũng không muốn quản, hơn nữa, bây giờ bọn họ căn bản không có thời gian ở đây dây dưa với Lạc Thị.

"Chúng tôi phải đi rồi! Nếu như không có cơ hội sẽ giải thích với cậu sau, bây giờ không phải lúc nói chuyện."

Phạm Thống bế Nguyệt Thoái vẫn đang hôn mê, muốn mau chóng rời khỏi hiện trường với Bích Nhu, mà Lạc Thị lại chặn trước mặt bọn họ.

"Các cậu không thể đi! Để người ở lại, ta làm sao có thể để các cậu rời khỏi như vậy!"

Nhìn dáng vẻ thật sự muốn động thủ của cậu, nhớ lại lúc mọi người vẫn còn là quan hệ bạn bè đơn thuần, mỗi một người đều có thể tươi cười chung sống thoải mái với nhau, nhớ tới lúc Nguyệt Thoái lo lắng cho Lạc Thị, bất luận là nụ cười yếu ớt và miễn cưỡng sau khi sống lại từ ao nước, hay là chuyện cậu ấy sau khi nghe tin Lạc Thị chết lập tức chạy đi cứu người mà Bích Nhu kể...

Cho dù Huy Thị lúc lâm chung nhờ hắn chăm sóc Lạc Thị, Phạm Thống vẫn không nhịn được ở lúc này xông lên phía trước tát cậu một cái.

"Chúng tôi không làm như vậy chứ muốn làm thế nào! Chẳng lẽ trơ mắt nhìn cậu ấy chịu chết sao! Nếu như nữ vương muốn giết cậu ấy, cậu sẽ cứu cậu ấy à? Cậu căn bản cái gì cũng không quản! Cậu ấy rốt cuộc có lỗi gì với cậu? Mạng của cậu là cậu ấy cứu, nữ vưỡng không chịu dùng vương huyết vì cậu, cậu lại vẫn ở đây giữ gìn kỷ luật của Đông Phương Thành, bọn họ thật sự đáng như vậy?"

Lạc Thị bị cái tát này đánh cho ngẩn ra, mà sau khi nghe xong những lời rống giận của hắn, cậu mở to mắt.

"Vương huyết? ... Không phải mẫu thân...?"

Cậu lần nữa nhìn Nguyệt Thoái đang hôn mê, đột nhiên, hình như không biết nên nói cái gì nữa.

"Huy Thị trước khi chết còn lo lắng cho cậu, cậu thật sự cần hắn lo lắng sao? Nếu trong lòng chỉ có Đông Phương Thành, bất luận thế nào đều có thể tự mình sống tốt mà nhỉ?"

Mặc dù chỉ chẳng qua nói mấy câu, nhưng kỳ thực đã kéo không ít thời gian rồi, không chờ Lạc Thị phản ứng, Phạm Thống lập tức cùng Bích Nhu mang người cấp tốc rời khỏi, về phần Lạc Thị sẽ nghĩ thế nào, hắn bây giờ không có tâm tình bận tâm.

Sau khi vượt qua quảng trường phía trước Thần Vương Điện, cách cửa đông Thần Vương Điện vẫn rất xa xôi, dưới tình huống mang theo một người hôn mê bất tỉnh với một người thương tật, đội ngũ bọn họ muốn mau chóng tiến lên thực sự rất khó, trên đường đương nhiên cũng khiến một số cư dân dòm ngó nghị luận, nhưng bởi vì không rõ tình huống, trái lại không có người ngăn cản bọn họ.

Nửa đường Chu Sa đã trở lại tìm được bọn họ, cậu cũng mang đến tin tức không tốt.

"Cửa thành đóng rồi, toàn thành phong tỏa, chúng ta chỉ sợ phải nghĩ biện pháp xông ra."

Chu Sa chỉ có một mình hành động, tự nhiên rất nhanh, hành lý đã lấy rồi, thú cưng cũng đã mang theo, thậm chí còn chạy đi xem tình huống cửa thành, mà nghe thấy tình huống không lạc quan này, lòng bọn họ đương nhiên đã trầm lại trầm hơn.

"Bây giờ làm sao đây?"

Lúc trước Đông Phương Thành đã mở kết giới, toàn thành hạn chế sử dụng truyền tống thuật, muốn đánh phá cửa thành gì gì đó, hình như cũng hơi quá khoa trương, mà ngay lúc ấy, trước sau con đường này đột nhiên bị vệ binh xuất hiện nhanh chóng bao vây, khiến cho bọn họ không thể không giật mình dừng chân.

"Phát hiện mục tiêu rồi sao?"

Nhờ tình báo truyền tới từ máy thông tin phù chú, Lăng Thị mang theo bộ đội thuật pháp đang ở quảng trường trước Thần Vương Điện hạ chỉ thị.

"Ngoại trừ Englar, bắt sống không được thì xử trí tại chỗ."

Sau khi hắn nói xong mệnh lệnh, cũng chú ý thấy Lạc Thị đứng ngây ra gần đó với thần tình ngẩn ngơ. Nhiều người xuất hiện ở

đây như vậy, Lạc Thị tự nhiên không thể không biết, khi cậu xoay qua nhìn thấy Lăng Thị, trên mặt tức thì càng trắng bệch mấy phần.

"Lăng Thị, bây giờ là..."

"Bệ hạ bảo ta truy kích phạm nhân cướp ngục."

Lăng Thị giải thích mấy câu đơn giản với cậu.

"Trình tự ngươi hẳn là đều hiểu."

Lạc Thị không có trả lời hắn cái gì, chẳng qua lúc này, hồi báo truyền ra từ máy thông tin phù chú của Lăng Thị lại có chút kinh hoảng, xem ra là hiện trường bao vây đã xảy ra tình huống bất ngờ.

"Thì ra nguyên hình con chim này lớn như thế, trước kia chỉ thấy một lần, cũng sắp quên rồi."

Dưới tình huống không có đường lui, Chu Sa không biết từ đâu nghĩ ra, bóp mạnh cổ Tiêu Ba bức nó biến lớn, khôi phục nguyên hình ma thú ngay tại chỗ khiến mọi người hoảng sợ né tránh, lúc nó vỗ cánh còn hủy hoại mấy căn nhà bên cạnh.

Mặc dù leo lên lưng chim cho nó chở đi trốn, hình như có một chút tính xây dựng, chẳng qua sau khi leo lên thì thật không biết phải bám vào đâu, nắm lông vũ màu đen của nó thì lại sợ nắm mạnh quá giựt đứt, người sẽ té xuống, huống hồ bị nắm lông nó cũng sẽ đau, sau khi mấy người vụng về leo lên, Tiêu Ba liền kêu oai oái rất nhiều tiếng, xem ra rất muốn hất bọn họ xuống tự mình chạy trốn.

"Nếu không cho nắm lông vũ, thì cắm tay vào trong lưng ngươi."

Cho dù con chim nhỏ đã biến về hình thái ma thú, Chu Sa vẫn

không chút trở ngại mà tiến hành uy hiếp, thế là Tiêu Ba liền rụt cổ ngoan ngoãn, cuộc đào vong vốn nghiêm túc thảm liệt, không biết vì sao giống như lại trở nên buồn cười.

Chỉ là, cho dù bọn họ có công cụ phi hành, cũng không phải có thể thành công rời khỏi dễ dàng như vậy.

"Thế sao?"

Nghe xong báo cáo ở hiện trường, Lăng Thị lập tức chỉ huy bộ đội bên cạnh làm ra ứng đối.

"Lên không trung. Đánh rớt bọn chúng."

Căn dặn xong câu này, hắn liền giơ tay vẽ một đạo phù chú. Đường nét chú văn do tia sáng cấu thành, cấp tốc mở rộng ra ngoài hóa thành phù điểu quang tuyến màu vàng, quang huy sáng chói chiếu vào khuôn mặt mỹ lệ của hắn, khiến thần tĩnh lãnh đạm của hắn dường như cũng thêm một phần nghiêm túc.

Cưỡi lên phù điểu quang tuyến do phù chú huyễn hóa ra, hắn trực tiếp bay lên.

Nhìn ma thú màu đen bay ở chỗ không xa, tốc độ không tính là quá nhanh, hành động đầu tiên của Lăng Thị chính là để ném thị phù ngọc bội màu mực lên trên.

"Lăng Thị phù cấm lệnh, phạm vi Đông Phương Thành, cấm không!"

Theo sau lời nói của hắn, phù ấn của thị phù ngọc bội cũng xuất hiện và phóng đại, chiếu lên bầu trời, tàn dư của hoàng hôn thoáng cái biến sắc. Tầng mây và tiếng sấm được sản sinh dưới hiệu quả của chú thuật, hoàn toàn tập trung bao phủ bầu trời Đông Phương Thành, giống như có thể khiến người xúc phạm cấm lệnh chết dưới oanh kích bất cứ lúc nào.

Bản thân Lăng Thị là bài trừ ở ngoài cấm lệnh, bộ đội thuật pháp đã qua xử lý đặc thù, cũng không ở trong đối tượng bị hạn chế của thị phù ngọc bội, cho nên, sau khi cấm lệnh này hoàn thành, bầu trời bỗng chốc tối sầm cùng sấm chớp đan xen, tất cả đều nhằm vào mục tiêu duy nhất kia.

"Lăng Thị phù cấm lệnh?"

Dị biến quỷ quyệt trên trời, đám người Phạm Thống ở trên lưng chim không thể không chú ý thấy cái chú ấn phóng đại lơ lửng trên đỉnh trời đang tụ tập mây sấm dấy lên cuồng phong kia là biểu tượng thuộc về Lăng Thị, hệt như khắc xuống dấu ấn màu tím đỏ lên bầu trời đục ngầu, hào quang xoay quanh chú ấn thì sau khi phán định tiêu chuẩn, thích phóng ra lực lượng ngưng tụ.

Ngay tiếp đến, phát lôi điện chói lòa đầu tiên trực tiếp bổ xuống bọn họ.

Bị tập kích trên không, tránh là không thể, ngoại trừ vừa la hét hoảng hốt vừa phòng ngự bảo mệnh, bọn họ căn bản không thể làm bất kỳ chuyện gì khác.

"Bảo con chim này bình tĩnh một chút! Đừng vỗ cánh lung tung!"

Lời này của Chu Sa cũng không biết là nói với ai, mặc dù lưng của Tiêu Ba rất rộng, nhưng cứ hoảng loạn lung lay do bị kinh sợ như vậy, vẫn khiến bọn họ khó có thể giữ vững thân thể.

"Đây chẳng phải là điểm yếu của cậu sao? Mau lấy kẹo dỗ nó đi!"

Phạm Thống một mặt nói ngược, mặt khác nỗ lực muốn lục ký ức của Huy Thị tìm ra cách ứng đối, đạo lôi điện vừa rồi là do Tiêu Ba giật mình mất đi thăng bằng mới né được, tiếp đến thế nhưng sẽ không dễ như thế nữa.

Bay ở trên trời bị sét đánh, muốn động vật bình tĩnh để mau chóng bay ra khỏi đây thực sự rất khó, mà cũng đã bay đến độ cao này rồi, bây giờ muốn xuống cũng quá muộn, huống hồ xuống cũng chỉ là một con đường chết, ngoại trừ tiếp tục cầm cự ở phía trên, căn bản không có biện pháp khác.

Sau khi Lăng Thị cưỡi phù điểu bay lên không, xác định cấm lệnh có thể kiềm chế bọn họ, lập tức bắt đầu đan kết trận phù chú, giữa ngón tay khéo léo của hắn từng chuỗi chú văn sau khi được tích lũy và chồng chất sẽ trình hiện ra lực lượng tăng trưởng gấp bội lần.

Phù chú của hắn luôn luôn là được cấu thành bởi quang văn do ngón tay hắn vẽ qua không khí để lại, xiềng xích phù chú được kéo ra dưới động tác nhanh chóng của hắn, mỗi một sợi đều phát tán hào quang năng lượng, mỗi một câu chú văn tuôn ra đều bởi vì hắn chú nhập phù lực liên kết mà trở nên rắn chắc. Từ dòng khí phiêu phù do bão hòa linh lực xung quanh, liền có thể thấy được năng lượng mà cái kết trận này thu nạp có bao nhiêu cường đại.

Đây sẽ là công kích hoàn toàn không lưu thủ. Cho dù chỉ lệnh vừa mới truyền xuống là phải giữ lại Nguyệt Thoái, nhưng giờ phút này, hắn đã đem phương châm sửa thành toàn lực ngăn cản bọn họ đào tẩu, về phần chuỗi kết trận phù chú này sau khi đánh ra, tỷ lệ sống sót của người phía trên có thể được bao nhiêu, hắn cũng không quan tâm.

Nguyệt Thoái dù sao cũng là cư dân tân sinh, thật sự chết rồi, vẫn có thể sống lại từ ao nước.

Cho nên hủy diệt toàn bộ bọn họ, đối với Lăng Thị mà nói cũng không hề gì.

Lôi điện do cấm lệnh chế tạo ra, thuộc về phạm trù của thuật pháp và phù chú, điểm mạnh của Aifrol chính là phòng ngự ở phương diện này, cho nên khi hỗn loạn ban đầu qua đi, Bích Nhu

triển khai vòng bảo hộ như tấm lụa mỏng, những lôi điện nhe răng múa vuốt kia đều tiêu tan ở trên lớp màng mỏng đó, tạm thời không thể bức cận bọn họ.

Nhưng dưới tình huống trọng thương làm ra tầng bảo hộ này bảo vệ bọn họ, đã là cực hạn của Bích Nhu. Lăng Thị nhìn ra điều này, khi chú văn trong tay hắn triệt để kết hợp ra trận hình phức tạp, hắn lập tức đem pháp trận lơ lửng trước mặt mình đánh về phía mục tiêu trước mắt.

Khi pháp trận vừa xoay vòng vừa xông tới, tóc của hắn bởi vì gió được sản sinh mà bay lên, cho dù là trận võng to lớn phức tạp do rất rất nhiều phù chú tổ hợp thành như thế, dưới thao túng của hắn, vẫn không chút nghiêng lệch mà mang theo khí thế dũng mãnh nhắm chuẩn vào những người trên lưng chim.

Từ khi Lăng Thị đứng trên phù điểu, Lạc Thị vẫn luôn thất thần nhìn chằm chằm không trung, cậu run rẩy nhìn bầu trời âm u và chuyện sắp xảy ra -- đó là phù chú thế nào, trong lòng cậu biết rõ, bị kết trận phù chú đó đánh trúng, người phía trên căn bản không thể sống sót --

Toàn bộ bọn họ đều sẽ chết.

Toàn bộ đều sẽ chết.

"Đừng mà!"

Khi nhìn thấy Lăng Thị hoàn thành pháp trận công kích kia, khiến nó đánh về phía ma thú trên không trung, Lạc Thị vô thức mà hành động.

Phá trừ phong ấn, giải phóng pháp lực nhiều năm không sử dụng, động tác này ở giờ phút ấy làm lên thật trôi chảy không hề có chướng ngại, pháp lực chảy ra có cảm giác quen thuộc đã lâu, dựa vào niệm động ma pháp, chú văn được thành hình trong chớp

mắt khi cậu ném phù giấy ra.

Phù chú đã được nhu hợp phù lực và pháp lực lấy tốc độ thần tốc xé rách không khí, đánh trúng vào trung tâm kết trận chưa công kích đến mục tiêu, phù trận do Lăng Thị kết xuất thế nhưng bởi vì tấm giấy phù này mà gần như sụp đổ tan rã, tiếng nổ sản sinh khi va chạm giống như có thể chấn động cả Đông Phương Thành.

Nhưng mà, dù sao cũng chỉ là gần như sụp đổ, mà không phải chân chính tan rã.

Tàn thể của kết trận phù chú, vẫn lấy tốc độ không đổi ập về phía nhóm Phạm Thống, phối hợp với thuật công kích mà tập thể bộ đội thuật pháp thi triển, chú văn còn sót lại bắn ra ánh sáng vàng chói mắt, hệt như muốn thiêu hủy nổ tung ở khi va vào bọn họ -- ngay khi những người vây xem xung quanh đều cho rằng bọn họ sẽ bị sóng công thế này làm trọng thương, thì tình huống đột nhiên sản sinh biến hóa khiến người bất ngờ.

Trên lưng ma thú màu đen, từ bên hông của Phạm Thống, đột nhiên từ hư không huyễn hóa ra một thanh niên tóc trắng, ở thời khắc phát sinh va chạm, hắn nhẹ nhàng vươn tay ra.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng điểm một cái, mọi thuật pháp và phù chú đáng lẽ sẽ trực tiếp đánh vào bọn họ, toàn bộ đều biến mất không dấu vết.

Giống như bị hoàn nguyên phân giải, những thực thể ánh sáng tráng lệ kia, toàn bộ tan biến giống như huyễn ảnh, cái gì cũng không có tàn lưu.

Ngay tiếp đến, thanh niên mặt vô biểu tình mà giơ lòng bàn tay, thi phóng ra lực lượng làm cho cả không gian hơi chấn động, ở ngay trước mặt mọi người, cường hành đột phá kết giới hạn chế truyền tống của Đông Phương Thành, khiến toàn thể bọn họ biến

mất thoát khỏi vùng không vực này.

Công kích đáng lẽ phải trúng, lại hoàn toàn không phát huy hiệu dụng; kết giới phong tỏa toàn thành, vậy mà dễ dàng bị đánh vỡ; đáng lý sắp bắt được người, vậy mà để bọn họ chạy rồi -- Lăng Thị nhíu mày, bình tĩnh chấp nhận thất bại của mình sau đó cũng quay đầu nhìn Lạc Thị dưới đất một cái.

Lạc Thị nhìn chằm chằm vào tay của mình, như là hoàn toàn không thể vì bạn bè thoát khỏi khó khăn mà cảm thấy vui mừng.

Khi Tịch anh thiết lập phong ấn trên người cậu, đã cho cậu tự do tự mình lựa chọn thời cơ phá trừ.

Đó rõ ràng là khảo nghiệm đối với phẩm hạnh và nghị lực của cậu, là muốn cậu chặn đứng huyết thống thuộc về bên Tây Phương Thành...

Nhưng mà...

"Mẫu thân..."

Ta nên làm sao đây?

Ánh mắt của Lạc Thị trở nên ảm đạm, chỉ có thể bàng hoàng bất lực, không ngừng hỏi mình một vấn đề giống nhau.

Ta nên làm sao đây...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tự Thuật + Giới Thiệu Nhân Vật (Bản Huy Thị)

Thế là ta đã mặc quần áo của nó, quấn quanh đôi mắt của ta.

Cứ như thế coi mình là nó, từ cái phòng đã đánh mất nó, khóa lại mọi thứ của ta, thử thể hội mười một năm quá khứ của nó.

Dù sao thứ ta có thể cảm thụ được, có lẽ còn thua xa một phần ngàn.

Mới đầu...

Ta chính là muốn giết nó.

Trên cái thế giới này, có rất rất nhiều người, nằm mơ xuất thân cao quý, không cần bỏ ra nỗ lực đã tự nhiên ở trên mọi người.

Những người đó luôn là rơi vào trong vọng tưởng như vậy, vĩnh viễn chỉ nhìn thấy chỗ tốt, trên thực tế nếu không tự mình thể hội, họ sao biết được tư vị trong đó?

Ta và anh trai của ta, là hai đứa con trai của hoàng đế quốc gia này. Nếu như dựa theo cách nghĩ của những người đó, bọn ta hẳn là may mắn có được thân phận cao quý, từ nhỏ đã được người hầu hạ từng ly từng tí, ăn ngon mặc đẹp, chỉ việc chờ tiếp quản cái quốc gia này đi?

Nhưng cái gọi là cuộc sống yên bình vô lo, kỳ thực căn bản chưa từng tồn tại. Bọn ta từ khi sinh ra đã không được thừa nhận, không chỉ bởi vì một nửa huyết thống Dạ Chỉ từ mẫu thân trên

người bọn ta, cũng bởi vì phụ thân của ta -- cái người đáng lý được bọn ta gọi là phụ hoàng, hoàn toàn không có ý định để bọn ta kế thừa vương vị.

Bọn ta từ nhỏ từng thấy mặt ông ta một lần, lúc đó ông ta đã là một bệnh nhân thân thể yếu đuối. Ông ta nói với bọn ta lúc nhỏ rằng, không để bọn ta tiếp xúc hoàng quyền là vì muốn tốt cho bọn ta, hoàng cung chỉ là một cái lồng hoa mỹ, trở thành tân hoàng đế, chính là con chim bị cầm tù mới, chịu sự bày bố của những trưởng lão, không được tự do.

Chỉ là, ta chưa từng cảm thấy đây là vì tốt cho bọn ta.

Đi theo cái chết của ông ta, tân hoàng đế được đưa vào trong cung, mà bọn ta thân là con của tiên hoàng, cũng không thoát được cái vòng xoáy này.

Những trưởng lão đã chọn trúng anh trai ta, để anh ấy đến Dạ Chỉ xa xôi làm việc cho bọn họ... Mà ta chính là con tin bị giữ lại để bắt anh ấy nghe lời.

Về sau, ta cũng không còn gặp lại anh ấy nữa.

Nếu như phụ hoàng chọn một người trong bọn ta làm hoàng đế, liệu có phải sẽ không có chuyện như vậy xảy ra?

Hoàng đế là "tư sản" quan trọng của bọn họ, bọn họ không thể để hoàng đế mạo hiểm, mà anh em của hoàng đế... hẳn là cũng có thể ở lại cùng bầu bạn bên cạnh đi?

Bởi vì phụ hoàng không có chọn bọn ta, bọn ta liền trở thành những đứa trẻ vô dụng vừa lại có thân phận mẫn cảm.

Nếu không có biện pháp chứng minh mình hữu dụng, thì sẽ bị trừ khử. Anh trai của ta cũng là vì bọn ta, mới đồng ý nhận nhiệm vụ đó.

Ta luôn không ngừng mà nghĩ rằng, cái đứa trẻ được phụ hoàng chọn là người thế nào?

Nó có bao nhiên xuất sắc? Nó có bao nhiêu bản lĩnh? Nó có thể làm được gì? Có thể lôi những trưởng lão xuống khỏi vị trí hiện tại, tự mình nắm quyền không?

Nếu như nó không thể, vì sao chọn nó đây? Vì sao không thể chọn ta hoặc là anh trai? Vì sao?

Không ai có thể trả lời ta, mà ta cũng không thể đi hỏi bất cứ người nào.

Trở thành người đọc sách cho nó, coi như là một sự trùng hợp.

Có lẽ là cho rằng nên để cho ta có một chút hữu dụng khi ở lại trong hoàng cung, những trưởng lão muốn ta đi làm người đọc sách cho nó, thuận tiện giám thị nó, có bất cứ dị trạng nào, thì hồi báo với bọn họ.

Hồi báo hay không kỳ thực không sao cả. Đối với ta mà nói, nguyên nhân ta chấp nhận cái công việc này, chỉ là vì để tiếp xúc nó, tiếp xúc cái người mà ta đã từng nghĩ đến cả ngàn lần này, hi vọng nó chưa bao giờ tồn tại.

Englar.

Khi ta bước vào căn phòng mang khí tức u ám đó, ta vừa liếc mắt đã nhìn thấy cái đứa trẻ ngồi ngay ngắn trước bàn kia.

Tuổi của nó còn nhỏ hơn ta, dáng vẻ khi ngồi ở đó giống như là một con búp bê, nó biết ta đã đến, nhưng cũng không lên tiếng, bởi vì mảnh vải quấn quanh hai mắt nó, ta không thể nhìn thấy dung mạo hoàn chỉnh của nó, nhưng nửa khuôn mặt nó để lộ ra, thoạt nhìn trái lại có mấy phần giống ta.

Về sau ta mới biết, mắt của nó không nhìn thấy được.

Ta hỏi nó cần ta đọc sách gì, nó dùng âm thanh lí nhí trả lời ta, sau đó ta đọc sách cho nó nghe, nó không nói chuyện cũng không gật đầu, không có biểu thị bất cứ ý kiến nào, chỉ có ở lúc ta đọc xong hỏi nó, nó mới chọn thêm một quyển cho ta đọc.

Nó hết sức an tĩnh. Tĩnh một cách có hơi quá, nhưng lại không khiến người cảm giác không được tồn tại của nó.

Lúc đó ta nghĩ, nếu như nó biết lúc ta đọc chữ cho nó, trong lòng toàn là nghĩ ở đây giết chết nó liệu có thành công hay không, liệu nó có chú ý ta thêm một chút không?

Ta lúc ấy vẫn không biết rằng đi sâu vào tìm hiểu một người mà mình muốn giết, về sau sẽ trở thành một chuyện đáng sợ đến thế.

Từ sau khi nó làm quen với sự tồn tại của ta, những cuộc nói chuyện tiếp xúc của bọn ta đã nhiều hơn.

Cho dù nó không nói, ta vẫn nhìn ra được nó rất khát vọng muốn biết mọi thứ của thế giới này. Ta bảo nó dạy ta kiếm thuật, nó liền dạy mà không hề nghĩ ngợi, nó giống như vui lòng cho đi, giống như đây là ý nghĩa để nó sống tiếp, mà nó gần như không có bất cứ yêu cầu nào, nhưng cho dù như vậy, vẫn sẽ có một số chuyện không hợp ý của những trưởng lão, bọn họ dùng các loại hình phạt để hành hạ nó.

Ta đã mấy lần thấy tình trạng thê thảm của nó sau khi chịu hình. Có lẽ nó không phải không muốn đề kháng, chỉ là bất luận nó có thực lực cường đại cỡ nào, cũng bị vây khốn bởi tà chú mà những trưởng lão gây lên người nó, để hạn chế lực lượng của nó, mà vũ khí khế ước của nó, cũng không ở bên cạnh nó.

Khi ta lau chùi vết thương cho nó, thỉnh thoảng cởi băng vải quấn mắt nó, nó có lúc sẽ mở mắt, cho dù ta biết đôi mắt đó không thể nhìn thấy bất cứ sự vật nào, vẫn là sẽ bởi vì bộ dạng vô thần

ảm đạm đó mà trong lòng siết căng.

Ta thường xuyên nhìn thấy nó như vậy, tái nhợt và yếu đuối cùng vết thương chi chít.

Không phải là hoàng đế cao cao tại thượng gì, cũng không phải thiên tài nhỏ tuổi đã đạt được thực lực ba đường chỉ vàng gì, mà chỉ là một đứa trẻ mất đi ý nghĩa sống của mình mà thôi.

Chỉ là một đứa trẻ cười lên rất thẹn thùng, cho dù chỉ có một mình mình, cũng có thể ngồi cả ngày trước cánh cửa sổ duy nhất có được ánh sáng chiếu tới...

"Ngươi cứ luôn quay mặt ra ngoài làm gì? Cũng đâu có nhìn thấy."

"Narsi, ta chỉ là... đột nhiên có chút tưởng niệm, bầu trời của Tây Phương Thành."

"... Thế sao?"

"Ta đã quên bầu trời có màu sắc gì rồi. Chỉ là loáng thoáng còn chút xíu ấn tượng, trước kia ta hình như rất thích nhìn bầu trời, đó cũng là chuyện rất lâu trước kia rồi."

"Bầu trời giống như là màu mắt của ngươi."

"Thật không?"

"Có điều, ta không thích."

"... Ngươi không thích à..."

"So với đó, ta thích bầu trời sao ban đêm hơn. Nói với ngươi cái này làm gì, dù sao ngươi cũng không thấy được."

"Phải ha..."

Lần duy nhất nó tranh chấp với đám trưởng lão, là khi sĩ binh của Dạ Chỉ tới sát chân thành, mắt thấy thủ quân sắp cầm cự không nổi.

"Giải khai hạn chế của ta, để ta đi!"

Cho dù nó mới chỉ có mười tuổi, khí thế phán tán trong lúc nói chuyện khi đó, vẫn có cảm giác khiến người không thể phản bác.

"Các ngươi còn có lựa chọn gì tốt hơn sao? Đưa kiếm cho ta, hoặc là đi sai khiến những kiếm vệ mà các ngươi quản không được, sau đó nhìn Tây Phương Thành vong quốc?"

Những trưởng lão cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, cho dù bọn họ e sợ lực lượng của nó, nhưng nếu quốc gia không còn, vậy cũng không cần bàn tới cái gì nữa.

Chỉ là bọn họ cũng không giải trừ tà chú trên người nó, mà là để tà chú tạm thời đình chỉ vận hành, một khi hết ba tiếng đồng hồ, nó nếu như không có trở lại, tà chú liền sẽ cắn trả, mà lực lượng của nó đồng thời cũng sẽ bị cầm cố trở lại.

Khi ấy là ta đưa nó lên tường thành. Sau khi ta giao Thiên La Viêm được bọc ở trong vải cho nó, nó vuốt thân kiếm một cách yêu thương, trên khuôn mặt tú mỹ cũng hiếm khi xuất hiện một nét biểu cảm.

"Thiên La Viêm, chúng ta hãy cùng nhau chiến đấu, được không? Cho ta mượn lực lượng của ngươi, ta cần ngươi, hơn nữa... ta cũng rất nhớ ngươi..."

Thần kiếm trong tay nó hệt như đang đáp lại lời kêu gọi của nó, phát tán ra khí tức sáng rực, chính là Thiên La Viêm đã lựa chọn nó làm chủ nhân của mình, đối với thỉnh cầu của nó, Thiên La Viêm hình như hoàn toàn không có ý cự tuyệt.

"Englar, ngươi muốn làm thế nào?"

Từ trên tường thành nhìn xuống, có thể nhìn thấy chiến trường cách đó một đoạn. Đó kỳ thực đã rất gần cửa thành rồi, nếu còn bức cận, chính là kết giới hộ thành sẽ trực tiếp chịu xung kích.

"Chôn vùi bọn chúng."

Trong câu trả lời ngắn gọn của nó, có sự băng lãnh hiếm thấy.

"Chúng ta không có thời gian."

Chỉ có ba tiếng đồng hồ. Từng giây từng phút, đều rất quý giá.

Nói xong câu này, nó liền từ trên tường thành phi thân xuống, ta nhìn thấy chuôi kiếm của Thiên La Viêm vươn ra giống như thể sống, bám lên tay phải của nó, trong thoáng chốc đó ta xác thực đã rất kinh ngạc, hoa văn giống như dây leo là thuộc về Thiên La Viêm, chỉ là tái hiện lại trên người nó, đây là khí hóa, cho dù là cầm vũ khí cấp thấp, cũng ít có người có thể làm được.

Sau khi lấy cảm tri cực kỳ linh mẫn phán đoán phương vị của sĩ binh Dạ Chỉ, tiếng nhạc tang lễ từ một kiếm mó vung ra, cứ một lần chính là một vùng tang tóc.

Trong ba giờ đồng hồ, nó giết sạch ba mươi vạn đại quân của Dạ Chỉ, sau khi cố cầm cự trở về đến vương cung, thổ huyết ngã xuống đất.

Lúc đó nó nằm trên giường trọn một tháng, mà ta cũng xác thiết nghiệm ra một cái sự thật.

Ta không bằng nó.

Ta không bằng cái người này.

Cho dù cho ta có nhiều thời gian, ta cũng không thể sánh ngang với nó.

Cho nên, nó nên là hoàng đế sao?

Nó nên là hoàng đế sao?

Lúc ta hạ thủ giết nó, ta trước sau không hiểu mình mang tâm tình gì đối với nó.

Ta ở trong lòng nhớ lại quyết tâm luôn muốn trừ khử nó của ta, ta ở trong lòng lặp đi lặp lại cái tên của người anh đã chết của ta... Nói với chính mình, ta khát vọng sinh mệnh của nó, ta hi vọng nó từ nay chết đi, bởi vì nó luôn luôn là áp lực của ta, luôn luôn là ác mộng của ta, luôn luôn là tâm ma ngăn cả ta và anh trai có được hạnh phúc...

Mà một phương diện khác, ta cũng cảm thấy, nó vẫn là chết đi thì tốt hơn.

Nếu như nó cứ thế chết đi, có phải cũng coi như là có được tự do?

Cho dù đây đều là ta tự tiện nhận định, cho dù đây đều là cái cớ ta tự tìm cho mình.

Mà nó không tồn tại nữa, ta liền có thể có được hạnh phúc sao?

Đáp án là không thể nào.

"Ha ha ha ha... Không có máu của Englar, từ đầu đến đuôi đều chưa từng có cái thứ đó, các ngươi vẫn thật cho rằng sẽ có? Từ bỏ mà chờ Dạ Chỉ tuyên chiến đi! Lần này còn có ai sẽ cứu các ngươi? Ta trái lại muốn nhìn xem, lần này Tây Phương Thành có phải là sẽ thật sự diệt quốc hay không đây?"

Khi ta điên cuồng bật cười trước mặt đám trưởng lão, loại khoái cảm hủy diệt đó khiến ta gần như mất đi khống chế.

Vì ai mà thủ đây? Cái quốc gia này.

Vậy thì, phải chăng cứ dứt khoát vì ai bồi táng? Cái Tây Phương Thành đáng buồn cười này.

Bọn họ bị quản chế bởi ta, không làm gì được ta, tình huống như thế này thật là thú vị, thú vị đến mức khiến ta cười thật vui vẻ.

Nhưng sau khi ta trở về phòng của nó, mọi tâm tình liền trở nên trầm lặng.

Ta vuốt qua cái bàn mà nó từng dùng, cầm lấy ấn chương mà nó từng sờ rất lâu để xác nhận hình dạng, sau đó lại lặng lẽ dùng mảnh vải quấn lên mắt của mình, để thế giới của ta trở lại bóng tối.

Ngay từ lúc đầu, ta đã không nên đi nghiền ngẫm.

Nếu như thật sự có cái gì không nên, có lẽ điều không nên nhất chính là việc ta thử bước vào thế giới của nó, để rồi sau đó lại xóa đi tồn tại của nó...

Trở nên không còn gì cả.

"Nguyệt Thoái? Bây giờ gọi là Nguyệt Thoái sao?"

Nhìn thấy nó một lần nữa xuất hiện trước mặt ta, kỳ thực ta không có sợ hãi như tưởng tượng.

Căm hận của nó đối với ta, cho dù cách một đoạn, ta cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Ta biết nó sẽ đến tìm ta, có lẽ lần sau, nó sẽ lấy đi tính mạng của ta chăng?

Nhưng ta vẫn lặng lẽ chờ ở đây, không cảm thấy sợ hãi.

Nếu như ta chết trên tay nó, nó có phải cũng sẽ giống như ta, chỉ cần nhắm mắt là sẽ nhớ đến ta không nhỉ?

Có phải cũng sẽ giống như ta, ở trong không gian u bế này, nhìn thấy cái nào liền sẽ nhớ tới hồi ức đó?

Chắc là không đâu.

Người nó từng giết nhiều như vậy, thêm một mình ta, phần lớn cũng chỉ là một vết máu, một nụ cười lạnh.

Kỳ thực có một vài lời, lúc đó ta cũng không muốn nói như thế.

Ta không phải không thích màu sắc bầu trời, chỉ là không thích trong mắt nó lúc nào cũng trống rỗng u uất như thế.

Ta không phải không thích...

"Ta không hiểu, vì sao ta lúc nào cũng biểu đạt không ra, cuối cùng chỉ có chế tạo thương tổn."

"Ngươi cuối cùng cũng dùng đôi mắt của ngươi nhìn thẳng vào ta rồi, sự tịch mịch từng có bên trong, là ai đã gột đi đây?

Ta giờ đây chỉ có chờ đợi.

Trước khi ngươi tuyên phán, chỉ có chờ đợi.

◊◊◊◊

Giới thiệu nhân vật (Bản Huy Thị)

Phạm Thống:

Người cuối cùng ta gặp được trước khi chết, hắn là cư dân tân sinh. Hm, ta bây giờ đại khái chỉ là cát bụi trong không khí, ta cũng muốn ở trên trời lặng lẽ bảo vệ Lạc Thị, nhưng độ khó của nguyện vọng này hơi cao. Nếu ta lúc đó biết tên của hắn là Phạn Dũng, ta có khi sẽ thật sự phải nghiêm túc suy nghĩ có nên nhờ hắn chuyện quan trọng như vậy hay không, có điều mọi thứ đã quá

muộn rồi, hình như không còn cơ hội cứu vãn nữa? Câu "xin lỗi" mà ta nhờ hắn nói, hắn liệu có nói thành "đừng khách khí" hay không?

Lạc Thị:

Con trai của nữ vương Đông Phương Thành, một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, em trai trên danh nghĩa của ta. Nó từ nhỏ đã là một đứa trẻ thích tỏ ra mạnh mẽ, tính cách như vậy luôn khiến ta rất lo lắng. Nếu như nó có thể bỏ những gánh nặng kia xuống, lộ ra nhiều nụ cười đáng yêu hơn thì tốt biết bao nhỉ? Hơn nữa sau khi ta không còn, không biết liệu có ai bảo ban nó thả lỏng một chút... Có lẽ là bởi vì ta không có cơ hội yêu thương che chở em trai ruột của mình, ta mới đem phần quan tâm này dốc lên người nó? Nhưng hai người bọn họ chung cuộc vẫn là khác nhau, nhưng đều là vướng mắc của ta trên thế giới này.

Nguyệt Thoái:

Hả? Ngại quá, ta không quen.

Chu Sa:

Ta chỉ có thể giới thiệu người ta quen biết khi còn sống thôi, đừng làm khó ta nữa.

Bích Nhu:

Nếu như là "Nguyệt Bích Nhu" thì ta còn biết. Ở Tây Phương Thành, cái tên này là của một mỹ nữ che mặt rất có tiếng, về phần vì sao che mặt vẫn có thể được định nghĩa là mỹ nữ, ta cũng không rõ lắm, có khả năng là do cảm giác thần bí, cộng thêm vóc dáng đẹp đẽ, mọi người liền tự cho trí tượng tượng bay xa đi? Ta nghĩ dù đẹp làm sao cũng sẽ không bì được Lăng Thị đâu.

Mễ Trọng:

Cư dân tân sinh của Đông Phương Thành. Cá nhân ta không giỏi cho người khác từ hình dung tiêu cực lắm, nhưng theo ta biết, cư dân tân sinh bị hoa ngôn xảo ngữ của hắn lừa gạt rất nhiều, hắn với một số cư dân tân sinh hình như còn đã tổ thành một cái đoàn hóng hớt ngầm, rất sốt sắng nghe ngóng chuyện của cao tầng Đông Phương Thành... Có một lần vì muốn đổi lấy chuyện của Lạc Thị, ta đã lấy chuyện của Âm Thị đổi với hắn, hi vọng Âm Thị đừng để ý việc ta nói ra chuyện hắn lần trước phung phí tiền của Lăng Thị bị Lăng Thị phạt quỳ lên bàn tính. Ờ! Dù sao ta cũng đã chết rồi mà!

Lăng Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Trước khi được chọn làm Thị, ta đã biết hắn rồi, bởi vì nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của hắn ở Đông Phương Thành thực sự quá nổi tiếng. Mà sau khi trở thành đồng sự, ta phát hiện hắn là một người rất lãnh đạm, hành vi cử chỉ không có chút nữ tính nào, ngoại trừ cái gì cũng rất hiền tuệ này, trên cơ bản thật sự là một người đàn ông rất nam tính, tay của hắn thái rau xong vẫn trơn bóng mĩ lệ như thường, nhưng lại có người nói đây là bởi vì hắn cho dù bị dao cắt trúng ngón tay cũng sẽ không để lại dấu vết... Bởi vì ta đã chết, tin đồn này cũng không có cơ hội chứng thực nữa.

Âm Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Trên cơ bản, mọi người đều cảm thấy hắn là một người sờ không thấu, người ta nói kẻ trí giả ngu, cho nên trước khi quen biết hắn, ta luôn cho rằng hắn cố ý giả điên giả khùng, nhưng kỳ thực lòng dạ rất sâu con người rất thông minh... Kết quả sự thực chứng minh ta lầm to. Nếu như sau ba ngày quen biết Âm Thị vẫn cảm thấy hắn là đại trí giả ngu, vậy còn có thể tha thứ, dù sao hắn có thể hễ ba ngày là có một ngày làm trò cười ở Thần Vương Điện, hai ngày còn lại đều ở bên ngoài khoe cái ngu hoặc là kéo Lăng Thị đi bắt ma thú, chúng

ta nhìn không thấy, chẳng qua sau khi quen biết Âm Thị một tháng, nếu vẫn chưa nhận rõ được hắn thật sự chính là đơn thuần như vậy, có khả năng sẽ bị gắn nhãn thiếu hiểu biết rồi. Bình tâm mà luận, ta rất thích người như hắn, chỉ là có lúc hành vi cử chỉ của hắn sẽ khiến ta từ đau đầu đến đau dạ dày mà thôi...

Vi Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Ta luôn cảm thấy hắn làm việc rất nghiêm túc, chỉ là thái độ đối đãi cư dân tân sinh có hơi cực đoan. Hắn hình như cũng không thích ta cho lắm, đặc biệt là sau khi ta tiếp tay công việc chăm sóc Lạc Thị lúc sinh bệnh... Ta cho rằng hắn rất thiếu kiên nhẫn khi chăm sóc trẻ nhỏ, nhưng thoạt nhìn hình như không phải như vậy?

Huy Thị:

Ừ, ta cũng là một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Cuộc sống của ta rất mờ nhạt chẳng có gì hay để giới thiệu, hơn nữa ta cũng đã rất quen với cái tên này rồi, gần như sắp cho rằng mình là người của Đông Phương Thành... đáng tiếc, gián điệp chung cuộc vẫn là gián điệp, ôi.

Tịch Anh:

Nữ vương Đông Phương Thành. Cũng là mẹ nuôi của ta. Ta cảm thấy lúc người nhìn ta, hình như đều thông qua ta hoài niệm ai đó hoặc là nghĩ đến chuyện gì... không biết người vì sao lãnh đạm với Lạc Thị như vậy, mặc dù ta cảm niệm người đối tốt với ta, nhưng mỗi lần sự phân biệt đối xử này xuất hiện, ta luôn không biết nên làm sao đối mặt với khuôn mặt buồn bã mất mát của Lạc Thị.

Englar:

Hoàng đế Tây Phương Thành. Ta nghĩ tâm tình của ta đối với

cái người này có chút phức tạp. Phụ hoàng của ta không có truyền hoàng vị cho bọn ta, mà là chọn một đứa trẻ có thiên phú nhất trong tộc hệ để trao ban vương huyết, đây cũng khiến cho hoàn cảnh anh em bọn ta trở nên rất khó khăn... Ta biết không thể trách nó, mọi mệnh lệnh cũng là quyết định của đám trưởng lão, không liên quan với nó, kỳ thực nó cũng giống bọn ta, đều chỉ là con cờ bị lợi dụng đi?

Narsi:

Em trai ruột của ta. Vì để khống chế ta, những trưởng lão giữ nó ở lại cung San Siro làm con tin ràng buộc ta. Từ sau khi ta tám buổi bị đưa đi Đông Phương Thành, ta không còn gặp lại nó nữa, nó rốt cuộc sống hay chết, ta kỳ thực cũng không dám khẳng định. Mặc dù đã nói sẽ trở về bên cạnh nó, nhưng ta lại thất hứa rồi...

Yiye:

Quỷ Bài kiếm vệ của Tây Phương Thành. Nghe nói tính cách rất nghiêm khắc, tính tình rất nóng nảy, ghét nhất là người khác bàn luận về chiều cao và khuôn mặt baby của hắn. Nhưng người ta hình như đều có sở thích khiêu chiến nguy hiểm, cho nên ngay cả ta thân đang ở Đông Phương Thành cũng có thể nghe đồn hắn rất lùn lại có khuôn mặt em bé... Mặc dù như vậy, thực lực của hắn vẫn không thể coi thường. Nếu chọn hắn sớm một chút, chiến tranh năm năm trước, Đông Phương Thành cũng không đánh tới cửa Tây Phương Thành rồi đi?

Yameidie:

Hồng Tâm kiếm vệ của Tây Phương Thành. Ta nghe nói hắn là một người rất trung quân, ngoài ra thì không còn gì nữa. Có lẽ là ngoài đặc điểm trung quân này, đều không có chỗ gì khiến người cảm thấy đặc biệt cần nhắc tới.

Ojisa:

Hắc Đào kiếm vệ của Đông Phương Thành. Hắn là ma pháp kiếm vệ do phụ thân ta chọn ra, hồi nhỏ cũng từng nhìn thấy vài lần, nhưng không có để lại ấn tượng gì. Về sau nghe nói đến tin tức của hắn, là bởi vì hắn hình như tìm hoài không được đối tượng nên chưa kết hôn, tuổi càng ngày càng lớn rồi, mấy bà cô trong Tây Phương Thành có vẻ rất quan tâm, thật sự khiến người không biết nên nói cái gì.

Thiên La Viêm:

Hử? Đây chẳng phải là bội kiếm truyền từ đời này đến đời khác của hoàng đế Tây Phương Thành sao? Có cái gì để hỏi? Chỉ là thanh kiếm này đã mấy đời không chịu nhận chủ rồi, phụ hoàng của ta cũng không được nó thừa nhận, cho đến đời Englar mới khiến nó tuần phục, đại khái chỉ như vậy.

Tiêu Ba:

Đây hình như cũng là cái tên ta không quen biết... Rốt cuộc là cái gì vậy? Căn cứ vào cái tên này, ta đoán đây là một con chó? Kỳ thực ta đoán sai, mọi người cũng không thể làm gì ta, rốt cuộc nên vui hay là nên buồn đây, thật là tâm tình phức tạp.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 8: Tây Vực

◎Lời mở đầu của Phạm Thống

Chạy trốn là một chuyện rất mệt người, bất luận là một người chạy hay là cả một bọn cùng chạy.

Nhớ lúc tôi vừa mới bước vào Đông Phương Thành, trở thành cư dân tân sinh của Đông Phương Thành, căn bản không ngờ đến sẽ có một ngày trốn khỏi đây --

Người ta kết bạn với ai, thì sẽ có vận mệnh như vậy, nhưng tôi cũng không phải đang oán trách hoàn cảnh bây giờ, chỉ cảm thấy cuộc đời của tôi tràn ngập những điều bất ngờ, mà giờ đây tôi cũng đang bị kiệt sức vì căng thẳng, toàn thân trên dưới đầy mệt mỏi.

Suýt nữa đã bị Lăng Thị đại nhân giết rồi --

Nói sẽ không hạ thủ lưu tình, quả nhiên thật sự không hạ thủ lưu tình sao? Tôi rốt cuộc nên kính nể hay là kêu rên? Nói đi thì nói lại, mấy giây cuối cùng thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, tôi hình như cũng không có hoàn toàn nắm bắt cả quá trình, chỉ biết ánh sáng trắng bất chợt hiện lên, sau đó trước mặt tôi liền tối sầm... Đây thật sự không thể trách tôi! Tôi đã bởi vì ký ức của Huy Thị làm cho đau đầu rất lâu, cầm cự một hồi, lúc đó ngất đi chỉ là trùng hợp mà thôi! Mới không phải tại tôi vô dụng!

Trong hôn mê kỳ thực tôi cũng không phải hoàn toàn vô ý thức, trong đối thoại loáng thoáng nghe thấy, tôi đại khái biết, chúng tôi đã bình an rời khỏi Đông Phương Thành, sau đó đang

trên đường tiến về Lạc Nguyệt.

A a, tóm lại... hẳn là có thể an tâm rồi đi? Hẳn là... có thể thuận lợi ở Lạc Nguyệt -- cũng chính là Tây Phương Thành, bắt đầu cuộc sống mới -- cuộc sống không có nợ nần?

Sau đó cũng có thể đến một nơi không có người quen biết tôi để bắt đầu lại, thử xem có thể trưng cầu được bạn gái hay không? Nếu là Tây Phương Thành, có khả năng sẽ có rất nhiều phụ nữ tóc vàng xinh đẹp? Không biết bọn họ liệu có để ý vấn đề miệng của bạn trai luôn bị nói ngược hay không... Tôi thấy Nguyệt Thoái cũng không quá để ý rồi, nói không chừng phụ nữ của Tây Phương Thành sẽ giống cậu ấy, sẽ không so đo vấn đề này?

Để tôi kết thúc kiếp sống đơn thân đi! Làm ơn! Tôi trưng cầu bạn gái đến nay cũng chưa có lấy một chút kết quả! Đổi môi trường đổi tâm tình mới, tôi muốn tìm vợ!

Nhưng... chúng tôi đi Tây Phương Thành, chỉ sợ tạm thời cũng không thể trở thành cư dân hợp pháp?

Tên thiếu đế giả kia vẫn an ổn ngồi trên vị trí hoàng đế, khiến lập trường của thiếu đế chính quy như Nguyệt Thoái thì lại trở nên khó xử , chúng tôi... chắc không thể chỉ làm cư dân bình thường bình ổn qua ngày đâu nhỉ?

Chẳng lẽ đến Tây Phương Thành chỉ là mở đầu cho cuộc khổ nạn của chúng tôi?

A ha, a ha ha ha... vậy thì, tôi thấy tốt hơn vẫn là trước khi đối mặt với hiện thực, ngủ một giấc thật ngon, ngủ cho bất tỉnh nhân sự luôn cũng được...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 8 + 1: Bình Minh Sau Đêm Dài

"Mặc dù chúng ta đã rời khỏi Đông Phương Thành, nhưng vẫn sẽ có một ngày trở về!" -- Bích Nhu

"Cô đổi cái từ Đông Phương Thành thành Âm Thị đại nhân thì hợp hơn." -- Chu Sa.

"Bị Anh chém một kiếm vẫn không sợ, phụ nữ đúng là sinh vật khó hiểu..." -- Lăng Thị

"Kỳ thực tôi cảm thấy Lăng Thị đại nhân cũng rất dễ hiểu, cho nên vẫn có khả năng giới tính là nữ sao... Đúng đúng đúng! Tôi cái gì cũng có nói!" -- Phạm Thống

Một đêm hỗn loạn, đến bây giờ đã gần sắp kết thúc.

Mệnh lệnh truy kích đã được bãi bỏ, Đông Phương Thành cũng đã giải trừ trạng thái phong tỏa -- Dù sao mục tiêu mà nữ vương hạ lệnh muốn truy bắt đã biến mất khỏi Đông Phương Thành, hành động ngăn chặn đã thất bại rồi, việc nên làm tiếp theo, chính là ổn định lòng người, trả lại an ninh cho người dân trong thành.

Đương nhiên, chuyện xảy ra tối nay, trước khi Tịch Anh chưa căn dặn, cũng không thể truyền ra ngoài.

Lăng Thị từ không trung hạ xuống, sau đó thu hồi phù điểu, khi đi qua bên cạnh Lạc Thị lúc này mặt mày đang tái nhợt không còn hột máu, hắn không nói một câu nào với cậu.

Hành vi của Lạc Thị đương nhiên không thể được khen

thưởng, chỉ là, bất luận việc cậu ngăn cản công kích, hay là vì làm như thế mà phá trừ phong ấn trên người, Lăng Thị đều không cảm thấy mình cần thiết đặc biệt dừng lại để trách cứ cậu.

Bất luận là giải thích hay là ăn năn sau vụ việc, đó đều phải chờ đến khi Lạc Thị đối mặt với Tịch Anh rồi nói sau, mà sẽ bị trách mắng hay trừng phạt, cũng phải xem ý tứ của Tịch Anh, hắn chưa bao giờ can thiệp, tự nhiên cũng không cần ở lúc này lên tiếng mắng cậu trước.

Cho dù Lạc Thị không có ra tay, phù chú phức hợp kia của hắn dù có thể hoàn chỉnh đánh về phía mục tiêu trên hắc điểu, sợ rằng cũng khó có thể đạt được hiệu quả như dự liệu.

Thanh niên tóc trắng đột nhiên xuất hiện vào phút cuối đó khiến hắn rất để ý. Vô thanh vô tức tiêu giải cả cái phù trận và cường hành đột phá kết giới hạn chế Đông Phương Thành, năng lực truyền đưa ra ngoài cũng có thể nói là khiến người kinh hãi, hơn nữa căn cứ vào một vài manh mối trước đây, thân phận của thanh niên đó, hắn cũng đại khái đoán ra được.

Sau khi làm xong những xử lý cơ bản ở hiện trường, điều hắn làm tiếp đến, chính là về Thần Vương Điện báo cáo kết quả với Tịch Anh.

Hành lang của Thần Vương Điện luôn duy trì an tĩnh vốn có, cho đến khi hắn bước vào cư thất của Tịch Anh, mới nghe thấy tiếng nói chuyện gần như mất khống chế của Tịch Anh.

"Ngươi nói gì đi chứ! Ngươi cảm thấy ngươi không có bất cứ lời nào cần nói với ta sao?"

Sắc mặt Tịch Anh hết sức tái nhợt, ra tay dưới tình huống vừa mới động dụng vương huyết, vốn đã tạo thành gánh nặng không nhỏ đối với thân thể, chẳng qua cho dù bây giờ cần phải nghỉ ngơi nhưng nàng vẫn không có ý định tĩnh dưỡng, Âm Thị thì đứng

cách nàng một đoạn ở phía trước, môi mím chặt, không nói một lời.

Khi Lăng Thị vén tấm màn ra và tiến vào trong phòng, chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

"Đối với hành vi của ngươi, ngươi không có câu nào để nói sao!"

Âm Thanh bén nhọn của Tịch Anh cho thấy trạng thái tinh thần của nàng, Âm Thị thì không biết là thất thần hay là khó có thể đối mặt với nàng, trước sau không có nhìn vào nàng, cũng không phát ra chút âm thanh nào.

"Ngươi...!"

Dưới tình huống đồng thời bị ảnh hưởng bởi phẫn nộ và khó chịu, đối mặt với thái độ không có phản ứng của Âm Thị, Tịch Anh rốt cuộc không nhịn được giơ tay lên, một cơn gió sắc bén màu băng lam quét về phía hắn.

Âm Thị không định né tránh, phẫn nộ của Tịch Anh hầu hết là do hắn khơi lên, bất luận có giải thích hay không, hắn đều không có lập trường né tránh, chỉ có thể lãnh đủ, nhưng thái độ bị công kích vẫn không rên một tiếng của hắn cũng không thể khiến lửa giận của Tịch Anh nguôi ngoai, nàng động cổ tay, lại là một đạo kình phong chém về phía hắn, dường như muốn công kích cho đến khi hắn lên tiếng mới thôi.

Nhưng công kích lần này lại bị Lăng Thị xen vào giữa chặn lại, thân là Thiên Huyễn Hoa, kình khí chưa xuất toàn lực của Tịch Anh tự nhiên không thể gây ra bất cứ thương tổn trên người hắn, chỉ là y phục bị rách một lỗ hổng.

"Lăng Thị! Ngay cả ngươi cũng muốn phản bội ta sao!"

Dưới thịnh nộ, thần tình của Tịch Anh gần như méo mó, Lăng

Thị thì lắc đầu, chân phải quỳ xuống, bình tĩnh mở miệng.

"Anh, hắn chỉ là vũ khí, không phải hộ giáp, không chịu nổi bao nhiêu công kích, chúng ta đang ở trạng thái giao chiến với Lạc Nguyệt, đả thương hắn không có lợi cho ngươi, hi vọng ngươi có thể tạm hoãn truy cứu trách nhiệm, trước hết lấy thân mình làm trọng, những vấn đề này để sau đó hãy nói chuyện với hắn."

Cho dù đưa ra một vài lý do chính đáng, ý cầu tình vẫn là không cần nói cũng biết, Âm Thị đứng sau lưng hắn ngẩn ra một chút, nhưng vẫn không có mở miệng, Tịch Anh thì trầm mặc nhìn chằm chằm Lăng Thị một hồi, mới kiềm chế tâm tình và lạnh lùng hỏi.

"Kết quả truy kích thế nào?"

"Thất bại rồi."

Nhận được trả lời thế này, Tịch Anh rõ ràng không hài lòng, nhưng mà cho dù nàng muốn hỏi tiếp, sự khó chịu do hậu di chứng mang đến cho cơ thể, vẫn là khiến nàng sau khi cân nhắc, quyết định đi nghỉ ngơi trước.

"Để sau rồi hãy báo cáo với ta tình huống tường tận. Trong thời gian này không có sự cho phép của ta, Âm Thị không được rời khỏi Thần Vương Điện!"

Cấm túc là xử phạt tạm thời của nàng, vừa rồi trong cơn thịnh nộ không có cân nhắc, nhưng lời Lăng Thị nói, nàng vẫn có nghe thấy, xác thực cho dù Âm Thị đã giúp đỡ kẻ địch, cho dù nàng hoàn toàn không thể cảm thông đối với điều này, nàng vẫn không làm sao hi vọng Âm Thị bị thương.

Thẩm vấn kết thúc, Âm Thị ít nhất có thể trở về Âm Thị Các trước, Lăng Thị sau khi đưa Tịch Anh vào nội thất, thu xếp vài việc lặt vặt cho nàng xong, lúc đi ra đã không còn nhìn thấy bóng dáng

Âm Thị nữa.

Thế là sau khi rời khỏi chỗ ở của Tịch Anh, Lăng Thị đi về phía Âm Thị Các. Hắn không có lời muốn nói với Lạc Thị, không đại biểu hắn không có lời muốn nói với Âm Thị.

Các lối ra vào của Âm Thị Các luôn luôn có kết giới cấm chỉ thông hành, nhưng chỉ cần lần ra Âm Thị là vào bằng cửa nào, muốn thông hành trái lại cũng không khó.

Lúc hắn đẩy cửa nhìn thấy Âm Thị, Âm Thị vẫn là bộ dạng thất thần kia, nghe thấy tiếng bước chân của hắn cũng không có gọi hắn, giống như là đã bị đả kích rất lớn.

Âm Thị thậm chí không có biến hóa ra bộ khải giáp ảo ảnh mà hắn cảm thấy phối lên thú vị kia, chỉ là mặc y phục đơn bạc, ngồi ở bên trong phòng.

"Bọn họ đã đi rồi, ngươi còn bất an cái gì? Chẳng lẽ ngươi còn sẽ cảm thấy áy náy vì chuyện phản bội Anh?"

Lăng Thị vừa mở miệng, ngữ khí liền mang đậm trào phúng, Âm Thị nghe vậy run lên một cái, trả lời theo phản xạ.

"Ta chỉ là..."

Mở đầu xong, hắn nhất thời không nói tiếp được.

Hắn chỉ là không muốn chuyện giống như Huy Thị xảy ra lần nữa.

Hắn không thể vi phạm mệnh lệnh mà Tịch Anh đã truyền xuống, không cách nào để Huy Thị sống sót.

Những lời này hắn đều không cách nào nói ra khỏi miệng.

Không cách nào nói ra hắn chỉ là không muốn lại nhìn thấy người quen biết xảy ra bất trắc, không cách nào nói ra hắn chỉ là

không muốn tiếp tục nhìn thấy Tịch Anh càng ngày càng lãnh khốc, trải qua hết chuyện này đến chuyện khác, mất đi tính tình vốn có của mình.

Tâm tình muốn bảo vệ nàng vẫn luôn không đổi. Cho nên khi Bích Nhu muốn cứu Nguyệt Thoái, hắn cũng có thể hiểu được tâm tình đó.

Tâm tình muốn bảo vệ chủ nhân của mình...

"Chỉ là cái gì?"

Lăng Thị đang chờ hắn nói tiếp, nhưng hắn lại vờ như không nghe thấy, ánh mắt lại trở nên ảm đạm.

"Bất luận ngươi qua lại với bọn họ là đùa giỡn hay là nghiêm túc, làm đến mức phản bội chủ nhân, ngươi thật sự không cảm thấy cần xin lỗi?"

Thấy hắn không nói chuyện, Lăng Thị tiếp tục mang giọng điệu gai góc hỏi, Âm Thị thì như là không biết nên trả lời thế nào, thần tình dần dần tỏ ra bất lực.

"Tiểu Nhu..."

Dưới tình huống này còn nghe thấy tên hộ giáp của hoàng đế nước địch, Lăng Thị đương nhiên lập tức trở nên không vui, chẳng qua vẫn không chờ hắn phát tác, Âm Thị đã nói tiếp.

"Anh dùng ta chém tiểu Nhu một kiếm... Anh là dùng ánh sáng bạc, ta..."

Lưỡi kiếm của Skies, ánh sáng bạc tức là ánh sáng phệ hồn, ánh sáng vàng mới là hào quang phát tán bình thường.

Nghe sơ cái tin tức này, Lăng Thị cũng sững sờ.

Hắn không biết đối với Âm Thị mà nói, Bích Nhu -- cũng chính

là Aifrol, hẳn phải tính là cái gì đó.

Đông Phương Thành và Tây Phương Thành từng trao đổi vũ khí, đó đã là chuyện rất lâu trước kia rồi, trước đó, bọn họ cùng thuộc về một quốc gia, cũng là một cặp vũ khí và hộ giáp, cho dù sau khi ở Đông Phương Thành gặp gỡ nhau nhưng không nhận ra nhau, đại khái cho thấy ở quá khứ bọn họ cũng không mấy quen thuộc, nhưng quan hệ trước đây có lẽ vẫn tồn tại.

Khi hắn cảm nhận được lưỡi kiếm của mình xé rách thân thể của Aifrol... Đó sẽ là tâm tình thế nào đây?

Mục đích đến đây, rõ ràng là trách mắng hành vi giúp đỡ người ngoài của Âm Thị, nhưng nhìn Âm Thị như vậy, nghiền ngẫm cảm giác của hắn, Lăng Thị không khỏi lại mềm lòng.

"Cô ta sẽ không sao. Dù nói thế nào, cô ta cũng là Aifrol nổi tiếng với lực chữa lành mà không phải sao?"

Đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhành vỗ lên vai hắn, Lăng Thị an ủi hắn như vậy. Hắn nghĩ, có lẽ những lời này là thứ Âm Thị cần bây giờ.

"Cô ấy sẽ không có việc gì sao..."

Âm Thị ngẩng đầu nhìn hắn, dường như hi vọng hắn khẳng định lại lần nữa.

So với an nguy của Bích Nhu, Lăng Thị kỳ thực cảm thấy, Âm Thị nên để tâm vào Tịch Anh hoặc là Đông Phương Thành thì hơn.

Nhưng mà, hắn vẫn thuận theo ý tứ của Âm Thị, lặp lại câu này một lần nữa với hắn.

"Cô ta sẽ không sao đâu, Âm."

Đây rõ ràng là cam đoan chẳng hề có căn cứ, nhưng Âm Thị

vẫn bởi thế mà thoáng trấn định.

Có lẽ là bởi vì, hắn chỉ là muốn có người nói với hắn câu này... Cũng có lẽ là bởi vì, người nói câu này với hắn, là Lăng Thị mà hắn luôn luôn tin cậy.

Khi Phạm Thống dần dần tìm lại được tri giác, người vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Hỗn loạn và đau đầu do ký ức Huy Thị mang đến, hình như đã bình phục một chút, mặc dù thời gian hôn mê nằm mơ vẫn không đủ để hấp thu tiêu hóa toàn bộ những ký ức thuộc về người khác, nhưng ít nhất bây giờ miễn cưỡng ở trạng thái chung sống hòa bình, sau khi rên rỉ một tiếng, hắn chậm rãi tìm lại được cảm giác của chân tay, sau đó mở mắt.

Khi tiêu cự mới đầu vẫn chưa tốt, cảnh vật trước mắt vẫn còn có chút mơ hồ, khiến Phạm Thống suýt nữa hoài nghi mình có phải ở trên lưng chim bị sét đánh mà mù rồi hay không -- may thay mắt của hắn đã rất nhanh chóng khôi phục bình thường, hắn lúc này mới ngồi dậy.

Ô ô ô, giống như đã sống lại một lần nữa vậy... Ủa?

Nguyệt Thoái đâu? Bích Nhu với Chu Sa đâu? Còn có Tiêu Ba đâu? Đây, đây là nơi nào? Đây là chuyện làm sao? Một mình tôi bị bỏ lại ở nơi hoang vu dã ngoại rồi sao?

Khi Phạm Thống phát hiện mình nằm trơ trọi ở vùng hoang dã, cả người rất hoảng loạn, chẳng qua sau khi tầm nhìn của hắn quét một vòng xung quanh, hắn mới phát hiện ở đây không phải chỉ có một mình mình.

Ở chỗ không xa bên cạnh hắn, có một thanh niên tóc trắng đang ngồi ngáp. Thanh niên có khuôn mặt đoan chính thanh tú, thoạt nhìn có loại khí chất xuất trần, cảm giác rất giống tiên nhân trong các câu chuyện thần thoại, mà khi Phạm Thống nhìn hắn, nghi hoặc thân phận của đối phương thì thanh niên tóc trắng cũng

đã tỉnh lại.

"A... um, xin hỏi ta là ai vậy?"

Hỏi xong câu đầu tiên, Phạm Thống chỉ muốn tát cho mình một phát.

Tôi chỉ là đơn thuần muốn hỏi "ngươi là ai", vì sao cũng có thể bị nguyền rủa đảo cho giống như tôi mất trí nhớ vậy!

Sau khi nghe thấy vấn đề của hắn, thanh niên tóc trắng cũng ngớ ra, Phạm Thống đành hỏi lại lần nữa.

"Ta là muốn hỏi ngươi là ai, ta nhất định không quen ngươi..."

Tôi là nói ta hình như không quen ngươi. Mặc dù cái người này tôi xác thực chưa từng nhìn thấy, nhưng cũng không cần dùng "nhất định" để khẳng định như thế đi?

Nếu như vừa rồi là sửng sốt, bây giờ thanh niên trước mặt hắn chính xác là biểu hiện ra không vui rồi. Chẳng qua, không chờ hắn cau có nói ra cái gì, Phạm Thống đã bởi vì phát hiện mất một thứ quan trọng mà tru tréo lên.

"A! Puhahaha đâu! Um... ngươi có nhìn thấy hộ giáp của ta không? Là một cây lau!"

Ai lại lấy cây lau làm hộ giáp hả! Tôi là nói vũ khí phất trần của tôi cơ! Nguyền rủa loạn cái gì mà loạn, khốn kiếp!

"..."

Ánh mắt thanh niên tóc trắng nhìn hắn mới đầu là phức tạp, tiếp đến trở nên có chút lãnh đạm, cuối cùng trở nên rời rạc, hình như lại buồn ngủ rồi.

"Sớm biết vậy đã mặc kệ ngươi rồi, ngay cả bổn phất trần cũng nhận không ra, vô lương tâm, vẫn là ngủ thực tế hơn."

Nói xong, hắn không chờ Phạm Thống tiêu hóa tin tức trong lời nói của mình, đã buông đầu nhắm mắt thiếp đi trước rồi.

Hả? Hả hả hả hả?

"Ngươi, ngươi nghe cái gì! Ta rốt cuộc là ai! Đừng chậm như thế đã ngủ, nói cho mơ hồ trước rồi ngủ sau!"

Phạm Thống kích động bò dậy, xông qua túm lấy vai của thanh niên tóc trắng lắc mấy cái, thế là đối phương lại mất kiên nhẫn mà mở đôi mắt buồn ngủ, không làm sao cao hứng mà trừng vào hắn.

"Thực lực không tốt thì thôi, còn không có khẩu đức, không có khẩu đức thì thôi, đầu óc cũng không tốt, bổn phất trần ở ngay đây, Phạm Thống chết tiệt ngươi nghe không hiểu sao?"

Giọng điệu mắng người với tiếng nói chuyện đích xác rất giống Puhahaha, nhưng Phạm Thống vẫn rất khó tiếp thu chuyện này.

"Nhưng, Puhahaha là một cây lau mà! Làm sao lại biến thành quỷ!"

"Bổn phất trần không phải cây lau! Muốn biến thành quỷ ngươi tự đi mà biến!"

"Ờ ha, Âm Thị đại nhân vốn là một thanh kiếm, ngài ta cũng đã biến thành quỷ, cho nên... Puhahaha có thể biến thành người cũng là không có khả năng? Thì ra Puhahaha là thứ đồ dỏm đẳng cấp kém giống Skies sao?

Nói ngược xong, da đầu Phạm Thống liền tê dại, biết sự tình không ổn, quả nhiên, trong mắt của thanh niên tóc trắng lập tức bùng lên lửa giận, trên mặt cũng lộ ra vẻ bị sỉ nhục, nhưng cho dù bây giờ là hình người, có tay có chân, hắn vẫn không có trực tiếp ra tay đánh Phạm Thống, mà là tiếp tục dùng ngôn ngữ kháng nghị.

"Ai là đồ dỏm! Ngươi còn tiếp tục tơ tưởng vũ khí khác thử xem! Ta sau này sẽ không giúp ngươi nữa!"

Oan uổng! Hiểu lầm rồi! Ta nào có tơ tưởng Âm Thị đại nhân! Vũ khí vừa ngu ngốc vừa ồn ào như vậy ta mới không thèm! Ngươi cũng nhớ lại vấn đề nguyền rủa của ta một chút được không? Uổng cho ta vừa tỉnh lại không bao lâu đã nhớ đến ngươi, ngươi làm sao lại quên ta sẽ nói ngược!

Sau khi Phạm Thống nhăn nhó mặt suy nghĩ những lời này, Puhahaha trầm mặc, một hồi sau mới nhìn hắn trở lại.

"Ngươi cũng đã quên chúng ta tâm linh tương thông có thể trực tiếp nói chuyện nội tâm. Được thôi, nếu như ngươi không có vọng tưởng vũ khí khác, miễn cưỡng tha thứ cho ngươi."

Ủa? Tâm linh tương thông? Ờ ha! Ta làm sao quên mất? Cho nên gã này thật sự là Puhahaha? Lần này làm sao dễ nói chuyện vậy ta, chưa gì đã tin rồi? Chắc không phải vừa rồi hiểu lầm ta, mà da mặt lại mỏng không muốn xin lỗi, mới tự tìm cho mình cái thang đi xuống đi... A a a! Từ từ đã!

Phạm Thống đang nghĩ dở chừng, đột nhiên nhớ tới lời vừa rồi rõ ràng không có sử dụng tâm linh tương thông, Puhahaha lại nghe thấy được, sau đó ý thức được mình đang túm Puhahaha, cho nên trong lòng nghĩ cái gì, hắn đều có thể nghe thấy -- Chỉ là bây giờ mới rụt tay, cũng hơi quá muộn rồi.

"Phạm - Thống..."

Âm thanh nghiến răng nghiến lợi của Puhahaha dường như đang nói hắn không thể nhịn được nữa.

"Xin lỗi mà! Ngươi có thể nói với ta hai chút đã xảy ra chuyện gì trước không? Mọi người chạy đi đâu rồi? Ta bây giờ sáng tỏ rõ ràng, hoàn toàn hiểu được, đừng hòa thuận có được không?"

Ta là nói ta ù ù cạc cạc không hiểu gì hết, chúng ta có thể đừng cãi nhau... A, không đúng, nói chuyện làm gì chứ, vẫn là trực tiếp giao tiếp tâm linh đi!

Sau khi nghĩ thông điều này, Phạm Thống lập tức dùng giao tiếp tâm linh nói chuyện với Puhahaha.

"Chúng ta là làm sao thoát khỏi Đông Phương Thành vậy? Khúc cuối ta thực sự không có ấn tượng gì..."

"Còn chẳng phải bởi vì ngươi không biết tự lượng sức, rõ ràng không có bao nhiêu bản lĩnh, còn ráng xông vào cứu người, tình huống không ổn mà cũng chạy không thoát, bổn phất trần vừa lại không thể mất chủ nhân, đành giúp các ngươi rời khỏi."

Puhahaha không có chướng ngại ngôn ngữ giống Phạm Thống, có lẽ là dưới hình người, dùng miệng trả lời sẽ tiện hơn, cho nên sau khi nghe xong vấn đề mà Phạm Thống dùng giao tiếp tâm linh để hỏi, hắn liền trực tiếp mở miệng trả lời.

"Ngươi, ngươi thật đúng là phi thường, dưới tình huống đó, mọi người đều bó tay, ngươi vậy mà vẫn có biện pháp để cho chúng ta đào thoát an toàn..."

Phạm Thống ngoại trừ giật mình, cũng xác thực có chút kính nể, nghe ra sự bội phục trong ngữ khí của hắn, tâm tình của Puhahaha cũng tốt hơn không ít.

"Bổn phất trần lợi hại cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi, ngươi đến bây giờ mới biết sao? Hứ."

Qua những ngày chung sống với nhau, Phạm Thống ít nhiều cũng biết Puhahaha rất thích được tâng bốc, nhưng trước khi thành kiến của Puhahaha đối với hắn vẫn chưa giải trừ, tâng bốc quá trớn có khả năng sẽ bị hắn coi thành cố ý nịnh bợ, vẫn là vừa phải thì tốt hơn.

"Vậy thật là cảm ơn ngươi, ta còn tưởng ngươi thật sự không muốn quản ta nữa cơ."

Câu này của Phạm Thống cũng là lời thật lòng, Puhahaha thì sau khi nghe xong, thần tình trở nên có chút mất tự nhiên.

"Bổn phất trần chỉ là chưa từng thấy người nào ngu như ngươi, lại có thể vì bạn bè mà không thèm nghĩ cho an nguy của mình, mới có chút... cảm thấy ngươi có lẽ không có đáng chết như vậy mà thôi! Cho dù ta ra tay giúp ngươi, với ta có tha thứ cho ngươi hay không vẫn là hai chuyện khác nhau!"

Puhahaha ngoại trừ thích được khen ngợi, vụ da mặt mỏng này Phạm Thống cũng biết, lúc này tốt nhất đừng nói ra những lời có khả năng kích thích lòng tự tôn của hắn, cho nên Phạm Thống chuyển đề tài.

"Ta biết rồi... chẳng qua, thì ra ngươi có thể biến thành người, vậy làm sao đến bây giờ mới biến?"

"Hừ, biến thành người rất mệt, ta mới không thích biến thành người, chỉ chẳng qua biến thành người mới có thể tự mình thi triển thuật pháp phù chú, muốn ra tay thì phải biến thành người, sau đó bọn họ lại nhờ ta ở đây bảo vệ ngươi, ta mới duy trì hình người, chờ bọn họ trở về ta sẽ biến trở lại."

Chưa từng nghe nói có người thích làm phất trần hơn làm người, Phạm Thống ngẩn ra một chút, đồng thời cũng từ trong lời hắn nắm bắt được tin tức mình muốn.

"Ý ngươi là nói những người cùng chạy trốn với ta sao? Bọn họ đi đâu vậy?"

Hắn chỉ hỏi cái vấn đề này, nếu là bổ sung thêm câu "nói bảo vệ ta làm sao lại ngủ gật", Puhahaha có khi sẽ thẹn quá thành giận, vậy hắn khỏi cần hỏi cái gì nữa.

"Cưỡi con chim kia cùng nhau đi tìm đồ ăn rồi."

Puhahaha nói rất đơn giản, sau đó hắn suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu.

"Tên bạn tóc vàng kia của ngươi vẫn chưa tỉnh, nhưng cũng bị mang đi rồi."

Phạm Thống tức thì chịu một chút đả kích.

Bỏ tôi một mình ở đây là ý gì! Nếu Nguyệt Thoái cũng ở lại thì không nói làm gì, là chê tôi vướng tay vướng chân hay là trên lưng chim hết chỗ? Cứ như là bị ác ý quăng đi vậy!

Bị quăng ở đây cảm giác giống như tôi xảy ra chuyện gì cũng không sao cả -- Các cậu cảm thấy bộ dạng hời hợt này của Puhahaha rất đáng tin cậy sao?

"Nguyệt Thoái nếu chưa tỉnh, bọn họ mang cậu ấy đi làm gì?"

"Ta nói ta chỉ có nghĩa vụ trông chừng chủ nhân của mình."

Cuối cùng té ra là ngươi không phối hợp hả -- Phạm Thống thở phào, miễn cưỡng lấy cái cớ này an ủi mình không có bị bỏ rơi.

"Nói tới, thì ra tóc ngươi là màu trắng à?"

"Ngươi từng thấy lông phất trần nào không phải màu trắng sao?"

Puhahaha hình như có chút không vui, giống như cảm thấy đây là thường thức vậy.

... Ồ, thì ra lông là phần tóc? Đích xác chưa từng thấy phất trần lông đen, phất trần lông xanh, nếu thật sự có những màu đó, hẳn là do bị dơ rửa không sạch đi?... Thế thì cán là bộ phận nào? Thân thể sao? Có, có khác biệt trước sau không? Ví dụ như nắm ở giữa là eo? Vậy ta sau này có phải là cố gắng nắm ở giữa thì tốt

hơn không nhỉ! U oh!

"Vậy... nói như thế, lúc ta cầm ngươi có phải là nên cẩn thận chú ý những nơi nào không? Liệu có sờ trúng chỗ nào không thoải mái..."

Phạm Thống dè dặt hỏi, nhưng phản ứng của Puhahaha vẫn là rất lớn.

"Phạm Thống! Ngươi làm sao cứ thích nói mấy lời không biết xấu hổ này vậy!"

"Không có! Ta nào có --"

"Ta quả nhiên, quả nhiên không nên để cho ngươi biết! Cho dù ta có thể biến thành người, ta cũng sẽ không cân nhắc cái gì mà tương thông gì gì đó! Ngươi cút ra xa một chút!"

"Sớm đã nói với ngươi xác thịt tương thông là nói ngược của tinh thần tương thông rồi! Ta mới không thèm làm gì ngươi, ngươi cũng đâu phải mỹ nữ vóc dáng nóng bỏng!"

Nói đến đây, Puhahaha hình như đã không muốn nói chuyện tiếp với hắn nữa.

"Dù sao ngươi cũng đã tỉnh rồi, hẳn là có thể tự bảo vệ mình đi! Ta muốn nghỉ ngơi đây!"

Nói xong, thân thể của hắn đột nhiên huyễn hóa thành điểm sáng, thời gian không tới một giây, đã hoàn nguyên thành bộ dạng phất trần rơi xuống đất.

Bằng chứng thép từ người biến thành phất trần ở ngay trước mắt, lần này Phạm Thống đương nhiên cũng không thể hoài nghi thân phận của hắn nữa, nhưng bảo hắn tự bảo vệ mình, hắn vẫn thật có chút đau đầu.

Này -- mặc dù ký ức của Huy Thị đã giải phong rồi, nhưng ta vừa lại không có kiếm! Không có kiếm! Ngươi dạy ta làm sao dùng phất trần làm kiếm đi chứ! Huy Thị hắn không biết phù chú không biết thuật pháp, chỉ có kiếm thuật tốt, ngươi muốn ta làm sao đây!

Có thể thuận lợi sử dụng kiếm thuật hay không vẫn là vấn đề đây! Cánh tay vô dụng của ta ngay cả kiếm cũng cầm chưa được tốt nữa là --

Cho dù Phạm Thống có gào thét làm sao, thậm chí cầm lấy Puhahaha trực tiếp phàn nàn với hắn, cũng không nhận được hồi đáp, Puhahah như là đã quyết tâm muốn ngủ vậy, chỉ có tiếng ngáy đáp lại hắn, khiến hắn khá là bất đắc dĩ.

Cho nên, tôi phải ở nơi hoang vu dã ngoại này chờ bọn họ trở về? Có chắc bọn họ sẽ không lạc đường mà tìm không được tôi không? Hơn nữa bụng đúng là cũng đói rồi... Ôi ôi ôi ôi, trở về mau lên đi, chỉ có một mình cảm giác rất không an toàn --

Phạm Thống ngồi tại chỗ chờ hết hai tiếng đồng hồ, trên mặt đất rốt cuộc cũng xuất hiện bóng đen khổng lồ của Tiêu Ba.

Bởi vì chú ý thấy bóng đen, hắn mới ngẩng đầu nhìn lên trời, vốn định vẫy tay chào, nhưng nhìn thấy cảnh tượng Tiêu Ba trực tiếp đem con mồi ngậm trên miệng, thi thể động vật tươi mới vẫn không ngừng nhỏ máu, mặt Phạm Thống tức thì nhăn lại, lặng lẽ giả vờ như không thấy.

Chúng -- chúng ta trước khi thành công xâm nhập Tây Phương Thành, đều phải sống kiểu nguyên thủy man rợ này sao -- Đừng để tôi nhìn thấy thi thể nguyên hình của đồ ăn được không? Như vậy tôi sẽ nuốt không trôi!

Sau khi Tiêu Ba đáp xuống bình an, trong lúc để người trên lưng đi xuống, đồng thời cũng để thu hoạch trong miệng xuống đất, nhưng khi nó muốn trực tiếp cắn đi một miếng coi như phần

của mình, Chu Sa gõ đầu nó một cái.

"Ngươi biến nhỏ rồi ăn cho ta."

Giọng điệu lạnh lùng của cậu giống như đang chỉ trích thể tích nguyên bổn của nó ăn rất tốn cơm vậy, thế là, bị ánh mắt của cậu uy hiếp, Tiêu Ba đành ngoan ngoãn biến thành chim nhỏ, rồi đáng thương mà mổ đi một miếng thịt be bé, chạy sang bên cạnh ăn.

Chu Sa, tôi cảm thấy mấy người chúng ta cũng ăn không hết cả một con... Huống hồ, Bích Nhu là không ăn đúng chứ? Puhahaha cũng không cần ăn, cậu cho nó ăn thêm một chút thì có làm sao?

Phạm Thống có chút đồng tình cho cái con chim bị đối xử không tốt này, chẳng qua, hắn cũng không dám nói.

"Phạm Thống, cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi, mà đâu có bị thương rốt cuộc làm sao lại ngất đi?"

Chu Sa đầu tiên để cho Nguyệt Thoái còn đang ngủ say nằm xuống, sau đó mới nhìn Phạm Thống, hình như khá không hài lòng với chuyện hắn ngất xỉu trong lúc chạy trốn.

"Ủa? Phất trần của cậu biến trở lại rồi? Vốn còn định hỏi hắn thêm vài chuyện..."

Bích Nhu nhìn tới nhìn lui không thấy bóng dáng của Puhahaha, sau đó mới phát hiện phất trần Phạm Thống đang cầm trên tay. Ánh sáng màu bạc nhàn nhạt bao trùm chỗ bị thương của cô, bây giờ thoạt nhìn đã biến mất phần lớn, mặc dù sắc mặt cô vẫn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần hiển nhiên đã tốt hơn không ít.

Theo Phạm Thống thấy, một kích khi đó rõ ràng đã đủ để tạo thành thương tổn trí mạng, Bích Nhu lại vẫn có thể chậm rãi khôi phục, hắn chỉ có thể nói thế giới này chuyện lạ gì cũng có.

"Tôi đau đầu mà, đột nhiên phong ấn ký ức, chạy vào rất nhiều thứ rất dễ tiêu hóa, áp lực quá nhỏ, về sau tôi cũng không biết làm sao đã ngất xỉu."

Phạm Thống cũng chỉ có thể nói như vậy, chẳng qua, đối với cách nói chuyện của hắn, Chu Sa và Bích Nhu nghe xong đều có chút mệt mỏi.

"Vũ khí của cậu tinh thần tương thông với cậu, có thể mời hắn hóa thành hình người lần nữa, giúp cậu phiên dịch lời của cậu không?"

Hả? Làm sao có thể? Puhahaha lười lắm, muốn nhờ hắn chuyển lời còn không bằng tự tôi cầm bút ghi...

Đối với yêu cầu của Bích Nhu, Phạm Thống lắc đầu, Chu Sa thì miễn cưỡng lý giải lời hắn vừa mới nói, sau đó tỏ ra không vui.

"Chịu giúp cậu giải phong ký ức đã là may rồi, còn chê à? Lăng Thị đại nhân thế nhưng không có thuận tiện giải phong cho tôi."

Chậc chậc, đừng so đo như thế có được không? Không giúp cậu giải phong, có khi là bởi vì ký ức của cậu kỳ thực cũng không có thứ gì quan trọng, nếu là sau khi giải phong có được một đống ký ức cậu ở thế giới ban đầu ăn sạch sẽ hết đồng tộc song tính này đến đồng tộc song tính khác, cậu sẽ cảm thấy rất có ích và rất vui sao?

"Được rồi, nếu cậu đã tỉnh, vậy thì đi xử lý đồ ăn đi."

Chu Sa ngay tiếp đến liền chỉ vào thi thể động vật tươi mới kia, sai hắn bắt đầu làm việc. Chỉ là, đột nhiên bị phân phối công việc này, Phạm Thống nhất thời vẫn không kịp phản ứng.

"Tôi? Làm cái gì cơ?"

Tôi chưa từng tỏ ra mình giỏi bếp núp đi? Tôi ngay cả chén

cháo cũng nấu không xong, cậu muốn tôi xử lý thịt sống? Cậu thật sự muốn ăn sao?

"Ném cái hỏa chú gì đó nướng thịt đi chứ, bằng không ở đây cũng đâu có nguồn lửa, ăn làm sao hả?"

Chu Sa mất kiên nhẫn giải thích. Bản thân cậu không học thuật pháp với phù chú, tự nhiên không thể sinh lửa từ không khí, Nguyệt Thoái đang hôn mê, chuyện này cũng không tiện kêu người thương tích như Bích Nhu làm, cho nên đành tìm Phạm Thống.

"Lỡ nướng không cháy thì sao?"

Trên người Phạm Thống xác thực mang theo không ít giấy phù, muốn thành công làm ra ngự hỏa chú không phải chuyện khó, nhưng muốn khống chế ở uy lực thế nào, thịt nướng ra mới có thể ăn, cái này thì hắn không biết rồi.

"Nướng cháy thì cậu phụ trách đi bắt con khác làm lại."

Chu Sa hết sức kiên trì đối với ăn uống, tuy nói thứ khó ăn cậu cũng có thể bỏ vào miệng, nhưng thứ không thể ăn với thứ khó ăn thì khác, ăn đồ khét đúng là còn tệ hơn không ăn.

"Cậu bức bách một chuyên gia nấu nướng như vậy liệu có quá đáng lắm không!"

"Nguyên liệu là do chúng tôi vất vả săn về, cậu phụ trách nấu nướng, đây rất công bằng."

"Hoạt động đoàn thể là nên để cho mỗi người làm chuyện mình không thiện trường mới đúng!"

"Tôi đại khái biết cậu vốn muốn nói cái gì. Cho nên cậu thiện trường săn thú hơn sao? Có à?"

Hơ... Tôi đây đến bây giờ ngay cả gà cũng chưa từng giết...

mặc dù từng giết người, nhưng những cái đó là sự cố ngoài kiểm soát...

"Bất luận dùng phương pháp gì, cậu phụ trách nướng chín thịt là được."

Chu Sa kết luận bằng giọng điệu không cho phép phản bác, bởi vì đồ ăn không có quan hệ gì với Bích Nhu, trên cơ bản cô cũng đặt mình ở ngoài, không gia nhập cuộc thảo luận này.

Phạm Thống tức thì đối mặt với nan đề.

Lần này làm sao đây... Bằng không vẫn là hỏi Puhahaha cho rồi, cảm giác hắn thần thông quảng đại, nướng miếng thịt chắc cũng không thành vấn đề?

Ôm một tia hi vọng này đánh thức phất trần đang ngủ của hắn, đương nhiên hắn nhận được hồi ứng không được thân thiện cho lắm.

"Bổn phất trần chẳng phải từng nói ta là vũ khí không phải dụng cụ làm bếp, không biết nấu nướng rồi sao?"

Puhahaha cảm thấy phiền khi nói hai lần cùng một câu, nhất là còn dưới tình huống bị đánh thức.

"Ngươi lợi hại như vậy, chuyện nhỏ này làm sao có khả năng không biết làm, đừng khiêm tốn nữa! Nướng giúp miếng thịt đi nào, bọn ta đều rất muốn ăn mà!"

Chuyện đến nước này, Phạm Thống cũng chỉ có thể thử vỗ mông ngựa xem có tác dụng không.

"... Nếu chỉ là loại chuyện nhỏ này, ta cũng không đến nỗi nhỏ mọn giúp một cái cũng không chịu, được thôi."

Không ngờ thật sự hiệu nghiệm rồi. Xem ra chỉ số đơn thuần

của Puhahaha có khả năng còn cao hơn so với dự đoán ban đầu.

Thế là, Puhahaha lại từ phất trần biến thành hình người, Chu Sa với Bích Nhu không rõ hiệp nghị của bọn họ, đều không hiểu đây là chuyện làm sao, chẳng qua lúc này, Nguyệt Thoái đột nhiên phát ra một chút âm thanh, hình như sắp tỉnh rồi, chú ý của mọi người liền bị thu hút.

"Ta từ từ nướng thịt, không cần quản ta."

Puhahaha lúc này trái lại rất thiện giải nhân ý, biết bọn họ quan tâm tình trạng của Nguyệt Thoái, nói xong câu này hắn liền tự mình lặng lẽ đi nghiên cứu thịt sống bên kia.

Khi Nguyệt Thoái mở mắt, tầm nhìn vẫn còn chút mơ màng, chờ đến khi nhìn thấy rõ ba người vây quanh mình, cậu mới bật dậy giống như bị kinh hoảng.

"Oa!"

Kết cục chính là... tông thẳng vào trán của Phạm Thống.

"Ui..."

Nguyệt Thoái xoa đầu của mình, vừa mới tỉnh lại đã đụng một phát mạnh như thế, cậu cảm thấy mình chưa tỉnh táo đã muốn choáng váng.

"Đau sống tôi rồi, Nguyệt Thoái, cậu đột nhiên ngồi dậy làm gì vậy chứ!"

Phạm Thống coi như là kẻ bị hại trong vụ này, đau muốn rớt nước mắt, nhưng đây cũng là do hắn chọn vị trí không tốt.

"Xin, xin lỗi, tôi quá căng thẳng..."

Nghe thấy Phạm Thống nói đau, Nguyệt Thoái tức thì có hơi hoảng, vội vàng xoay sang hắn muốn xem xem có làm sao không,

sau khi xác nhận không có gì đáng ngại mới thở phào.

"Xem ra giống với trước kia mà, có vẻ không cần quá lo lắng."

Giọng điệu bình luận của Chu Sa tỏ ra có chút lãnh đạm, có lẽ là nhằm vào việc cậu quan tâm Phạm Thống quá mức.

"Englar, cậu... tôi..."

Khó khăn lắm mới có thể nói chuyện với Nguyệt Thoái lúc tỉnh táo, thần sắc Bích Nhu cũng có chút bối rối -- đối với những hành vi không hay của mình trước kia.

Cái tên thuộc về quá khứ này, cuối cùng cũng khơi dậy ký ức của Nguyệt Thoái, nhớ đến đủ mọi chuyện xảy ra sau khi đột nhập chiến trường, biểu tình của cậu cũng bởi thế mà bắt đầu cứng đờ, nhìn Phạm Thống, nhìn Chu Sa, rồi lại nhìn Bích Nhu, nhất thời không biết nên nói cái gì trước.

"Xin lỗi, tôi vẫn luôn không có nói cho các cậu thân phận ban đầu của tôi, hơn nữa bởi vì tôi, hại các cậu không thể không rời khỏi Đông Phương Thành..."

Cuối cùng, Nguyệt Thoái đầu tiên là cúi đầu nói xin lỗi, cậu hình như rất áy náy cũng rất để ý đối với việc thân phận của mình phá rối cuộc sống bình yên của bạn bè.

"Đây có cái gì để xin lỗi? Sống ở đâu chẳng phải cũng như nhau sao? Chúng tôi đã thống nhất rồi, cậu còn ray rứt cái gì?"

"Đúng vậy đúng vậy, rời khỏi Đông Phương Thành bằng với không cần trả nợ nữa, thế này đau khổ biết bao!"

Chu Sa với Phạm Thống mỗi người một câu an ủi cậu, Bích Nhu thì trước hết tới gần quan tâm tình trạng của cậu.

"Englar, cậu bây giờ có ổn không? Sau khi sử dụng vương

huyết lại còn động võ, có hậu di chứng gì không, hoặc là có chỗ nào không thoải mái?"

Bị hỏi vấn đề này, Nguyệt Thoái suy nghĩ một chút, liền thành thật trả lời.

"Tay phải tạm thời không thể dùng rồi, có khả năng phải qua điều dưỡng hoặc là trị liệu, dưới tình huống không bị trở ngại, chỉ có thể làm một vài động tác đơn giản, ngoài ra, ma pháp với thuật pháp đều bị phong trụ rồi, phải tìm một cao thủ giúp giải trừ hạn chế phong ấn..."

Nói đến đây, cậu đột nhiên ý thức được điều gì, đột nhiên lại tràn ngập căng thẳng.

"Mặc, mặc dù như vậy, tay trái của tôi vẫn có thể cầm kiếm đánh đấu! Nếu như cần thiết, cũng có thể miễn cưỡng sử dụng tay phải, gặp phải kẻ địch hoặc là dã thú, tôi vẫn có thể giúp được!"

Bộ dạng cực lực muốn cam đoan mình sẽ không trở thành gánh nặng kia của cậu, khiến ba người bọn họ đều hơi sửng sốt, Phạm Thống gãi gãi đầu, đại khái có thể hiểu tâm tư của cậu.

Nguyệt Thoái, cậu căng thẳng như vậy làm gì? Giống như rất muốn chứng minh mình vẫn có giá trị lợi dụng, tránh cho bị bỏ rơi, mọi người đều là bạn bè, chúng tôi vì để cứu cậu mới trốn ra ngoài, làm sao có thể bởi vì cậu bây giờ thiếu hụt chiến lực mà vứt bỏ cậu? Cậu nghĩ quá nhiều rồi đi?

"Englar, cậu đừng lo lắng chuyện chiến đấu, bọn tôi sẽ bảo vệ cậu, cậu chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được rồi, bất luận cậu tàn phế hay là biến thành phế nhân, tôi đều sẽ mang cậu về Tây Phương Thành!"

Bích Nhu dường như cảm thấy đau lòng sau khi nghe xong cậu nói như vậy, lập tức hùng hổ nói những lời này.

Ặc, Bích Nhu tiểu thư, Nguyệt Thoái bây giờ tay chân vẫn còn lành lặn, ít nhất có thể cử động có thể nói chuyện, cô không cần phải nói nghiêm trọng như thế đi? Cảm giác này không may mắn lắm đâu.

"Trước kia lúc cậu còn là thiếu đế, bọn họ là đối xử thế nào với cậu vậy? Cảm giác thật giống gia tộc chúng tôi."

Chu Sa cảm khái một câu, hình như có chút hoài niệm đối với thế giới ban đầu.

Gia tộc các cậu kỳ thực chẳng có lấy một chút tình cảm ấm áp nào đi! Trẻ con là công cụ sao! Cậu vậy mà còn có vẻ rất công nhận giá trị quan này nữa chứ!

Mà đối với một chuỗi sự tình này, Nguyệt Thoái cảm thấy mình hình như vẫn là nên thận trọng xác nhận lại một lần nữa, cho nên lại mở miệng.

"Tôi... thật sự không phải, thật sự không có cố ý lừa gạt, giấu diếm các cậu, tôi chỉ là không thể nói ra, hơn nữa đối với thân phận quá khứ, tôi cũng không muốn thừa nhận và đối mặt, tôi rất muốn thoát khỏi nỗi ám ảnh lúc còn sống để bắt đầu cuộc sống mới, nhưng... hình như vẫn là không có cách nào, nếu như có thể, tôi cũng hi vọng vĩnh viễn đừng để cho các cậu biết..."

Nguyệt Thoái càng nói, đầu cũng càng cúi thấp.

Khụ, hm, tôi cảm thấy cậu bây giờ vẫn rất hỗn loạn, cảm giác như không rõ mình đang nói cái gì, logic cũng không xuôi lắm... chẳng qua, những cái này kỳ thực đều không phải trọng điểm, cậu vì sao lại để ý như thế? Đâu cần phải nỗ lực nói rõ chuyển biến tâm lý của mình như vậy, chẳng lẽ...

"Có phải là bởi vì Lạc Thị không thể thông cảm, cho nên cậu rất sợ chúng tôi chấp nhận?"

Cho dù miệng của Phạm Thống lại tự động nói từ chối thành chấp nhận, nhưng trong mắt của Nguyệt Thoái vẫn xuất hiện mấy phần kinh hoảng, coi như là thừa nhận hắn nói trúng tâm sự của mình.

Ố ồ, tốn cả buổi té ra là bởi vì thân phận sau khi bị bộc lộ bị Lạc Thị ghét, trong lòng bị tổn thương, lúc chúng tôi đi tìm cậu, cậu mới tỏ ra sống dở chết dở như vậy? Cậu cũng kiên cường lên một chút có được không? Bạn bè mất rồi có thể kết bạn lại, trên thế giới nhiều người như vậy... Được thôi, tôi cũng không phải ý đó, tôi biết đây sẽ khiến cậu bị tổn thương, chỉ là không cần bởi vì chút đả kích này mà mất tự tin đến mức đó đi?

"Lạc Thị đại nhân? Lúc chúng ta sắp đào tẩu, cậu ta có ra tay giúp."

Lúc bọn họ vừa mới ra khỏi Thần Vương Điện, Chu Sa trở về túc xá lấy hành lý, cho nên không có chứng kiến cảnh Phạm Thống tranh chấp với Lạc Thị, cậu chỉ biết chuyện sau khi lên lưng chim, bởi thế mà khó hiểu đề xuất chuyện này.

"Cái gì?"

Nguyệt Thoái lúc đó đang hôn mê, tự nhiên sẽ không biết, Phạm Thống lúc đó đầu đau như muốn nức toác, căn bản không có biện pháp quan sát chuyện xảy ra xung quanh, lúc này nghe thấy Chu Sa nói như vậy, hai người bọn họ đều giật mình.

"Tôi xác thực nhìn thấy Lạc Thị đại nhân quăng một đạo phù chú đánh tan công kích của Lăng Thị đại nhân đánh về phía chúng ta, sau đó chúng ta liền thoát khỏi Đông Phương Thành."

Bích Nhu lúc ấy cũng đã dốc toàn lực để duy trì phòng hộ, không có chú ý, chẳng qua Chu Sa không cần thiết phải nói dối, bọn họ đều hiểu.

"Nói không chừng... cậu ấy chỉ không hi vọng Phạm Thống chết mà thôi."

Nguyệt Thoái nhìn Phạm Thống, lại cúi thấp đầu nói như vậy, hiển nhiên chẳng có chút tự tin nào.

Hoặc nên nói, không dám tùy tiện ôm kỳ vọng nữa.

"Trên thế giới này ngoại trừ cậu, còn có người không muốn Phạm Thống chết sao?"

Phát ngôn trực tiếp phớt lờ người đương sự đang ở bên cạnh này là từ trong miệng Chu Sa nói ra.

Này! Đồng bóng chết tiệt cậu đừng có quá đáng nhé! Cậu trắng trợn ám chỉ cậu hi vọng tôi chết đi như vậy mà được sao! Đừng nói như thể chỉ có Nguyệt Thoái mù rồi mới quan tâm đến tôi, cậu có phải là quên chúng ta bây giờ đang cùng trên một thuyền đúng không!

Phạm Thống tuy rất muốn chửi, nhưng xét đến ảnh hưởng của nguyền rủa, có khi nói ra toàn là khen, hắn đành bỏ đi suy nghĩ này.

"Phạm Thống mặc dù không được chào đón cho lắm, nhưng nhân duyên cũng không tệ như vậy đi...?"

Câu này của Bích Nhu rốt cuộc có phải là đang nói đỡ cho Phạm Thống hay không, còn phải chờ bàn bạc.

"Sai rồi, Nguyệt Thoái, um... các cậu sau này rốt cuộc nên xưng hô tôi như thế nào? Rốt cuộc muốn gọi là Englar hay là Nguyệt Thoái? Nếu đã biết tên về sau của tôi, mặc kệ hình như cũng quai quái?"

Phạm Thống cảm thấy tiếp tục nói đề tài Lạc Thị, có khả năng sẽ tạo thành khốn nhiễu cho Nguyệt Thoái, cậu vốn đã có chút hỗn

loạn rồi, vẫn là chuyển đề tài tốt hơn.

Chẳng qua lời nói ngược của hắn cũng khiến mọi người câm nín.

Vì sao lại biến thành tôi chứ! Tôi là muốn nói chúng tôi sau này xưng hô cậu thế nào... nói cứ như tôi đã đoạt thân phận thiếu đế Tây Phương Thành ấy!

"Hai cái tên này cậu mới không xứng dùng đây."

Chu Sa tiếp tục không chút lưu tình trào phúng hắn, Nguyệt Thoái thì bởi vì vấn đề xưng hô mà rơi vào phiền não tạm thời, chẳng qua, rất nhanh chóng, cậu vẫn đã làm quyết định.

"Các cậu... cứ tiếp tục gọi tôi là Nguyệt Thoái được rồi, mặc dù chỉ đặt bừa, nhưng đặt lại cái khác cũng không kịp nữa..."

Cũng chính là nói hai cái tên này cậu đều không thích lắm, nhưng tương đối ghét tên thật của cậu hơn chứ gì? Bởi vì thứ mà cái tên đó gánh vác sao?... Bích Nhu! Còn không mau sửa miệng! Đừng gọi cậu ấy là Englar nữa!

"Englar, cậu không thích tên ban đầu của mình sao? Trước kia, cuộc sống trước kia cũng không có thứ gì đáng để cậu lưu luyến sao?"

Nghe xong quyết định của cậu, Bích Nhu hình như có chút buồn, dưới thái độ mềm yếu này của cô, Nguyệt Thoái rất khó nhìn thẳng vào mắt cô.

"Cô muốn gọi làm sao cũng không hề gì, tôi cũng sẽ không để ý."

Tiếp đến thứ đánh vỡ bầu không khí kỳ dị này, là tiếng của Chu Sa.

"Tôi từ trước kia đã luôn rất muốn biết các cậu rốt cuộc có quan hệ gì, bây giờ tôi biết các cậu là quan hệ chủ nhân với hộ giáp rồi, cho nên, các cậu rốt cuộc có vướng mắc tình cảm gì?"

Ánh mắt Nguyệt Thoái nhìn Bích Nhu, người sáng mắt đều nhìn ra rất có vấn đề, Chu Sa đương nhiên cảm thấy được, mà vấn đề này cũng khiến Phạm Thống rất tò mò.

Ừ, tôi cũng rất muốn biết đáp án. Ai mà chả thích hóng chuyện, tôi tự nhiên cũng không phải ngoại lệ, tới đi, Nguyệt Thoái! Chuyện đến nước này, hẳn là cũng không có chuyện gì cần giấu chúng tôi đâu nhỉ?

"Chúng tôi..."

Nguyệt Thoái do dự mấy giây, sau khi mở miệng lại tiếp tục ngừng lại.

"Tôi..."

Cậu tạm ngừng cả buổi cũng nói không ra nguyên cớ, sau khi cúi đầu khổ não, cậu hỏi vấn đề khác trước.

"Các cậu... thật sự không có bất cứ cảm giác bài xích nào đối với việc tôi từng là hoàng đế Tây Phương Thành này sao?"

Nếu cậu đã muốn xác nhận mới có thể an tâm, bọn họ cũng không để ý nói lại lần nữa với cậu.

"Không có. Đối tượng tôi thích thân thế hiển hách, tôi cảm thấy như vậy rất tốt."

Chu Sa tỏ tình chẳng chút ngại ngùng.

"Chúng tôi đều là cư dân nguyên sinh, có mối thù nước hận nhà với cậu, không cần lo lắng nhiều như vậy, đừng nghĩ đến chuyện của Lạc Thị nữa, cậu ấy cũng không chịu ra tay giúp cậu

rồi, chẳng phải đại biểu cậu ấy vẫn là niệm tình cũ?"

Phạm Thống vẫn là miệng chó ói không ra ngà voi.

"Nhưng, cậu ấy ghét "thiếu đế Lạc Nguyệt" như vậy, cậu ấy đã căm hận tôi lâu như thế rồi --"

"Đó là bởi vì cậu ấy không quen biết cậu, không hiểu rõ cậu, cũng không biết nguyên nhân đằng sau, căm hận người xa lạ là một chuyện rất dễ, cũng không cần suy nghĩ tình cảm như vậy liệu có khiến đối phương tổn thương hay không, nhưng bây giờ thì khác... dù sao, trước mắt đây vẫn là chuyện chưa có lời giải, cậu đừng nghĩ nữa, ít nhất chúng tôi vẫn ở bên cạnh cậu mà."

Sau khi Phạm Thống nói xong đoạn này, ánh mắt Nguyệt Thoái nhìn hắn mang theo nghi hoặc.

"Phạm Thống, nguyền rủa của cậu trị khỏi rồi sao?"

"Tôi cũng không hi vọng chứ, trên thực tế chỉ là tôi thỉnh thoảng trúng xác suất một phần mười nói sai mà thôi."

Xem ra nguyền rủa đích xác vẫn chưa khỏi.

"Tóm lại, chúng tôi cũng không muốn tìm hiểu cậu, muốn hiểu lầm cậu, về phần tương lai của cậu, nói cho chúng tôi nghe đi."

Liên tiếp nói ngược khiến Phạm Thống có chút tuyệt vọng, nhưng hắn tin Nguyệt Thoái nghe hiểu.

"Ừ, nói cho chúng tôi quá khứ của cậu đi."

Chu Sa gật đầu, cậu trái lại cũng nghe hiểu lời của Phạm Thống.

Nguyệt Thoái vốn còn có chút do dự, nhưng lúc này Bích Nhu nắm lấy tay của cậu, giống như là lặng lẽ cổ vũ cậu nói ra vậy.

Nhìn ba con người chịu mạo hiểm cứu mình ra này, cậu hít một hơi, cuối cùng cũng bắt đầu hồi ức quá khứ,

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Mọi người đều bình an vô sự thật là tốt quá rồi, cả đoàn chúng tôi ngay cả con chim cũng không sao, có khả năng là tôi bình thường thắp hương vái phật đã có tác dụng, đồng thời cũng may mà tôi có một cây phất trần tốt.

A, tôi bây giờ kỳ thực vẫn nhìn không ra chúng tôi tương lai sẽ thế nào, chẳng qua trên mặt mọi người đều không có tướng tử, ít nhất có thể xác nhận không có nguy hiểm tính mạng, đây khiến tôi an tâm rất nhiều.

Không sai! Bởi vì Lăng Thị đại nhân đã trả lại ký ức cho tôi, cho nên tôi bây giờ ngoại trừ ký ức Huy Thị cho tôi, tôi cũng lấy lại được phần ký ức của mình, là một Phạm Thống hoàn chỉnh!

Nếu không phải miệng không thể nói ra lời muốn nói, không chừng tôi lại có thể mở tiệm xem bói kiếm tiền rồi! Bây giờ bốc quẻ xem tướng tôi đều không có vấn đề, trong lòng vững chắc hơn không ít!

Hơ, những điều tôi nói không bao gồm con chim kia. Tôi chưa học làm sao xem mệnh cho chim, vốn đã là sinh vật không cùng loại, đây cũng làm khó tôi quá rồi, vận mệnh của Tiêu Ba có khả năng phải tự nó cầu phúc nhiều hơn thôi.

Tôi tin, bất luận là thế giới ban đầu của tôi hay là cái thế giới này, đều sẽ không có người đi học làm thế nào xem tướng cho chim, học được kỹ năng này căn bản không kiếm được tiền mà! Chưa kể nói ra chim có nghe hiểu hay không, bạn nói xem chim có tự bay tới muốn tôi giúp nó xem tướng không? Có mới lạ! Xem tướng xong có trả tiền không? Có mới lạ! Ngậm mấy hòn đá mấy cọng cỏ là muốn xù tôi sao? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như

vậy!

Nói đến, tôi cũng muốn tìm dịp nào đó nói cho bọn họ chuyện ký ức của Huy Thị... chẳng qua, bây giờ hẳn là nên để cho Nguyệt Thoái kể chuyện của cậu ấy trước, phần tôi thì tạm thời nói sau cũng được.

Puhahaha rốt cuộc nướng thịt xong chưa? Làm sao chẳng có hương vị gì hết?

Ủa! Biến mất rồi! Đi đâu rồi vậy! Nướng thịt thôi mà cũng có thể nướng đến mất tích! Hơn nữa chúng tôi vẫn chưa có ai phát hiện!

Nhưng hắn vừa mới nói đừng quản hắn, cho nên... hắn lát nữa hắn là sẽ tự mình trở lại đi? A ha ha ha?

Không, không quản nữa, bây giờ nếu ngắt lời Nguyệt Thoái, có khi cậu ấy sẽ không kể nữa, chờ Nguyệt Thoái kể xong nếu như vẫn chưa xuất hiện thì tính sau... Thật là, làm cho tôi thấp thỏm trong lòng, muốn đi đâu làm sao cũng không nói một tiếng chứ!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 8 + 2: Kết Bạn Chỉ Cần Tìm Hiểu Một Nửa Cũng Được, Muốn Kết Hôn Xin Tìm

Chương 8 - 2: Kết bạn chỉ cần tìm hiểu một nửa cũng được, muốn kết hôn xin tìm hiểu tám phần

"A, vậy làm anh em tốt thì sao? Mười phần?" -- Âm Thị

"Vượt qua hai đẳng cấp, còn cao hơn kết hôn là thế nào?..." Nguyệt Thoái

"Đây chính là lý do ta cho tới bây giờ nhìn thấy rất nhiều người sẽ nói với hai người quá hiểu nhau rằng "mấy người kết hôn luôn đi cho rồi" sao?" -- Puhahaha

"Lúc tôi bốn tuổi được đưa vào cung San Siro, lúc đó, dưới mong muốn của hoàng đế Tây Phương Thành, trẻ con thuộc trực hệ và bàng hệ vương tộc đều được tiến hành bình chọn tư chất, hoàng đế muốn chọn ra một đứa trẻ có năng lực khiến Thiên La Viêm nhận chủ, bồi dưỡng ra một người kế thừa có thực lực mạnh mẽ chân chính."

Nguyệt Thoái sau khi chỉnh lý một chút, liền bắt đầu kể từ lúc sơ khởi nhất.

"Hoàng đế mắc căn bệnh vô phương cứu chữa, cho nên mới vội tìm người kế thừa, hoàng đế của Tây Phương Thành bị những trưởng lão khống chế cả mấy đời rồi, ông ta khát vọng đời kế tiếp có thể thoát khỏi hoàn cảnh như vậy, chỉ đáng tiếc... tôi cũng giống bọn họ."

Cậu nói đến đây, tự cười trào phúng, Chu Sa thì khó hiểu hỏi.

"Vô phương cứu chữa? Không thể dùng vương huyết trị liệu chính mình sao? Hoàng đế ban đầu vì sao lại bị những trưởng lão không chế?"

"Có thể dùng vương huyết trị liệu, chỉ là ông ta đã cảm thấy chán ngán đối với cuộc sống bị khống chế."

Lúc Nguyệt Thoái giải thích điều này, thần tình cũng tỏ ra buồn bã.

"Hoàng đế mấy đời trước xảy ra bất trắc, trước khi chết truyền vương huyết cho con thơ, phó thác cho trưởng lão khi đó, không ngờ trưởng lão nổi dị tâm, ý đồ khống chế tân đế non nớt và nắm trong tay vương huyết cùng vương quyền, mà bọn họ cũng đã làm được rồi."

Mấy chuyện đấu tranh quyền lực tăm tối này Phạm Thống nghe xong liền đau đầu, đối với người tự nhận là dân thường như hắn mà nói, những chuyện này nghe lên thực sự rất khó có cảm giác chân thực thấu hiểu, nhưng đây lại là chuyện xảy ra trên người bạn bè hắn.

Nếu đã không muốn chết, thì lại vì sao không dùng vương huyết cứu mình? A, đúng rồi, liệu có phải trong vòng một tháng đó đã cứu người? Như vậy thật là lỗ, cứu người khác xong, kết quả không cứu được mình... Đâu đúng nhỉ? Hạn chế một tháng chẳng phải là của hồi sinh sao? Trị liệu hẳn là không hạn chế số lần mới đúng -- Kỳ thực hoàng đế kia là bị mưu sát đi! Ông ta căn bản là bị bức giao ra lực lượng của vương huyết, truyền cho một đứa con ngốc nghếch còn nhỏ dại -- Ohhhh Tây Phương Thành thật đen tối! Tôi đột nhiên phát hiện mình rất có tài phân tích ở phương diện này, là như vậy sao?

"Dù gì cũng là chuyện lúc tôi còn rất nhỏ, rất nhiều chuyện tôi

không nhớ rõ lắm. Bao gồm người nhà ban đầu của tôi, tướng mạo hoàng đế tiền nhiệm, hình dáng kiến trúc đường phố Tây Phương Thành..."

Nói đến đây, Nguyệt Thoái lộ ra nụ cười thoáng bi thương, sau đó cậu lại nhớ tới mình bỏ sót một chuyện, vội vàng bổ sung.

"A, tôi quên nói, sau khi bị đưa vào Cung San Siro làm người kế thừa vương vị, bọn họ đã tước đoạt thị giác của tôi, để tôi mất đi ánh sáng, về sau tôi sở dĩ lấy mảnh vải che mắt là bởi vì mặt bị che phần lớn, lúc bọn họ để thế thân xuất hiện sẽ dễ lừa gạt hơn. Hơn nữa, để một thế thân hai mắt vẫn còn tốt giả vờ thành mù dù sao cũng không dễ, bọn họ cũng không muốn để cho ai biết hoàng đế của Tây Phương Thành là nhìn không thấy, che lại có thể coi như chỉ là muốn giấu dung mạo, sẽ không còn những vấn đề này nữa, mà tôi dù sao cũng không nhìn thấy gì, che vải đối với tôi mà nói cũng không gây ra khó khăn."

Sau khi cậu giải thích xong, Phạm Thống tức thì có chút nói không ra lời.

Mắt đang yên đang lành tự nhiên làm cho mù? Tàn hại trẻ em cũng không phải như vậy đi! Các người rốt cuộc có bao nhiêu ác độc hả! Các người có từng hỏi ý muốn của cậu ấy không?

"Khiến tôi mất đi thị giác, là vì để bồi dưỡng tư chất năng lực "tưởng tượng thuần túy" của tôi, bởi vì Thiên La Viêm là kiếm của Đông Phương Thành, lúc sử dụng phải dùng thuật pháp, hoàng đế chọn tôi chính là vì muốn một người có thể khiến Thiên La Viêm công nhận, do đó hết thảy đều lấy điểm này để xem xét, tôi đều có thể hiểu."

Biết bọn họ sẽ hỏi nguyên nhân, Nguyệt Thoái liền tự mình nói rõ, đồng thời còn nghĩ đến điều gì đó mà bật cười.

"Cho nên, kỳ thực tôi vốn đã biết thuật pháp, nhưng đều chỉ

biết một vài thuật pháp cao cấp, vừa khéo chết xong đến Đông Phương Thành, tình cờ có cơ hội tiếp xúc với thuật pháp cơ sở, loại cơ duyên này vẫn thật thú vị đây."

... Cậu vì sao còn cười ra được?

Phạm Thống lại lần nữa cảm thấy mình không hiểu Nguyệt Thoái.

"Tóm lại, sau khi hoàng đế tiền nhiệm chết, tôi liền trở thành hoàng đế tân nhiệm của Tây Phương Thành. Đám trưởng lão muốn khống chế tôi, nhưng cũng e ngại lực lượng càng ngày càng mạnh của tôi, bình thường trên người tôi luôn bị trói buộc bởi lớp lớp xiềng xích tà chú và ma pháp, phải nghe lời bọn họ, để tôi cứu người bọn họ muốn cứu, trị liệu người bọn họ muốn trị liệu..."

Nói đến đây, Nguyệt Thoái đột nhiên nhìn Phạm Thống, vẻ mặt cũng nhu hòa rất nhiều.

"Phạm Thống, cậu là người đầu tiên tôi dùng máu trị liệu xuất phát từ mong muốn bản thân đấy, trước đó bất luận tôi muốn xoa dịu đau đớn cho ai, chỉ cần những trưởng lão không đồng ý, tôi đều chỉ có thể nén lại tâm tình muốn giúp đỡ... có thể làm gì đó cho người bạn mình thích, thực sự là chuyện rất vui, dường như cũng có thể tìm lại được một chút bản thân và giá trị tồn tại, đối với tôi mà nói, đó kỳ thực là một chuyện rất đáng kỷ niệm."

Cậu là nói cái lần tôi bị sét đánh đúng không? Cho nên cái đó quả nhiên là vương huyết sao! Tôi cảm thấy tâm tình có chút phức tạp! Giết gà dùng dao mổ trâu! Hơn nữa tôi may mắn được vương huyết trị liệu, vậy mà căn bản không nhớ rõ quá trình với tình huống chi tiết, như vậy tôi sau này làm sao khoe với con cháu đời sau chứ!

Ôi, bạn gái còn chưa có, nghĩ tới đám con cháu căn bản không tồn tại làm gì...

Tóm lại may mà cậu vừa cứu Lạc Thị xong liền xông đi chiến trường, nếu trì hoãn một chút thời gian, như lần đó chờ đến khi hậu di chứng phát tác ra hết, chẳng phải sẽ biến thành trạng thái yếu ớt chỉ có thể nằm trên giường có thể bị mấy cư dân tân sinh bình thường bắt giữ sao...

"Khí hóa có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của vũ khí, vũ khí càng cao cấp càng khó tu thành, phản phệ cũng càng nghiêm trọng, mà tôi bởi vì đã tu thành khí hóa với Thiên La Viêm, thân thể liên đới bị tổn hại, mạng vốn không dài, chỉ là vẫn chưa chờ đến ngày cầm cự không nổi, tôi đã bị người sát hại khi thân thể đang ở trạng thái yếu ớt rồi."

Ohhh! Rốt cuộc! Cậu sắp nói đến tên hung thủ giết người kia rồi đi? Chính là tên thiếu đế giả kia đúng chứ?

"Narsi hắn... tôi..."

Không dễ gì mới nói đến đây, Nguyệt Thoái lại giống như hễ nhắc đến cái tên này thì không thể nói tiếp được, trái với sự bình thản vừa rồi, cả người rơi vào do dự đình trệ.

Lúc cậu dừng lại, bọn họ không có mở miệng thúc giục. Nếu như cậu cứ như thế không nói nữa, bọn họ cũng có thể thông cảm, bức cậu nhớ lại người đã giết mình, xác thực rất tàn nhẫn.

"Xin lỗi. Thói quen từ xưa đến nay, gặp phải chuyện đau khổ, tôi sẽ luôn tách khỏi trái tim và tri giác của mình, muốn bảo vệ mình khỏi chịu tổn thương, sau khi quen với trốn tránh, muốn chân chính đối mặt sẽ trở nên có chút khó khăn..."

Trên mặt cậu mang theo áy náy, nói như vậy giống như cảm thấy hổ thẹn đối với việc mình không thể bình tĩnh đối với cái người đó.

Loại chuyện này... cũng không phải lỗi của cậu đi? Hắn là lỗi

của người hại cậu biến thành thế này đi?

Nghe Nguyệt Thoái nói ra như vậy, Phạm Thống không khỏi cảm thấy buồn.

"Không có người trách cậu, cậu không cần xin lỗi."

Chu Sa nói với cậu như thế, Nguyệt Thoái sau khi trầm mặc một hồi rồi nói tiếp.

"Narsi... là em trai của Huy Thị. Bọn họ là con ruột của hoàng đế tiền nhiệm, bởi vì tôi, bọn họ mất đi địa vị vương tử, trưởng lão xem bọn họ là con cờ để lợi dụng, để Huy Thị đi Đông Phương Thành nằm vùng, Narsi thì ở lại Tây Phương Thành làm con tin kiềm chế hắn, Huy Thị sẽ báo cáo chi tiết cuộc sống của hắn ở Đông Phương Thành, vị trí cách mở cơ quan cũng bao gồm trong thư, cho nên lúc quét dọn lần trước, tôi mới muốn tìm thử xem có thứ gì không, chẳng qua quả nhiên vẫn là quá lớn mật, bị phát hiện là bình thường."

Ồ, thì ra là như vậy à? Cậu nghĩ quá nhiều rồi, tôi là bởi vì có được ký ức của Huy Thị, mới ở khi ấy vô thức nhìn chỗ đó, nếu không căn bản không có người chú ý đến hành động của cậu đâu.

"Huy Thị đại nhân mất tích vậy mà là thám tử của Tây Phương Thành? Vậy ngài ta bây giờ ở đâu?"

Chu Sa không biết gì về tình huống của Huy Thị, cho nên liền hỏi vấn đề này.

"Hắn... đã chết rồi."

Mặc dù chưa từng thấy Huy Thị, nhưng nói tới tin Huy Thị chết, trong giọng của Nguyệt Thoái vẫn lộ ra một chút cảm thương.

Ồ, cái này tôi biết, hắn chính là chết ở trước mặt tôi.

Phạm Thống bổ sung câu này trong lòng.

"Tôi cũng là trước khi bị giết mới nghe nói cái tin tức này, nhưng nếu là do Narsi nói, hắn là sẽ không sai..."

Thái độ để lộ ra trong ngôn ngữ của cậu, vẫn thoáng tồn tại tín nhiệm đối với Narsi, có lẽ bản thân cậu cũng không có phát giác, nhưng người nghe đều nhìn ra được.

Cậu vốn định tiếp tục giải thích, bởi vì Huy Thị chết, Narsi mới quyết định động thủ giết cậu, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy khó nói ra khỏi miệng.

Đó có khả năng chỉ là một xúc phát điểm. Chẳng lẽ nếu Huy Thị vẫn sống, hắn sẽ không giết cậu sao?

Nguyệt Thoái áp tay lên ngực, chậm rãi vuốt về phía cổ của mình.

Lúc đó, Narsi chính là dùng bàn tay lạnh lẽo run rẩy của hắn bóp cổ của cậu.

"Chỉ cần ngươi không tồn tại thì tốt rồi..."

Trong lúc thất thần, cậu dường như lại đặt mình vào trong bóng tối không thể nhìn thấy gì, trong khi chịu đựng ngạt thở cùng đau đớn, lại lần nữa nghe thấy câu này.

Cho dù cậu đã sống lại, nhưng vết thương này vẫn luôn còn mãi.

Mà cậu cũng vẫn luôn... không thể hỏi hắn "vì sao".

"Tôi thật ra cũng không rõ hắn nghĩ cái gì..."

Thừa nhận điều này cũng không khó khăn, chỉ là sau khi thừa nhận, cậu ít nhiều vẫn là sẽ cảm thấy buồn.

Vì sao chung sống với một người nhiều năm như thế, nhưng vẫn cảm thấy hắn xa lạ như vậy đây?

"Các cậu còn có gì muốn biết không?"

Như là không biết còn nên nói những cái nào, Nguyệt Thoái dứt khoát hỏi như vậy, để bọn họ đưa ra vấn đề.

"Rốt cuộc phải làm sao mới có thể mạnh như thế?"

Phạm Thống mau mồm mau miệng hỏi, câu này hiếm khi không bị đảo lộn, nhưng lại là câu hỏi chẳng có chút ý nghĩa nào.

"Cậu hỏi cậu ấy vì sao mạnh như thế, cứ giống như hỏi cá làm sao lại biết bơi vậy."

Trước khi Nguyệt Thoái trả lời Chu Sa đã cười nhạo hắn trước, Nguyệt Thoái bị so với cá thì cười khổ một chút.

"Thực lực của tôi là do đã hi sinh rất nhiều sự vật để đổi lấy, không đến mức bẩm sinh hoặc là bản năng, phải nỗ lực mới có thể đổi lấy thành quả, Phạm Thống cậu nếu là chịu mỗi ngày luyện một vạn tấm phù chú, lực khống chế nhất định sẽ có tiến bộ rất lớn."

Một... một vạn tấm? Nguyệt Thoái! Cậu tuyệt đối là ma quỷ!

"Có cần thiết, tôi chịu nổi loại khảo nghiệm này, tôi cảm thấy tôi vẫn là đừng dựa vào cậu bảo vệ thì tốt hơn."

Sau khi Phạm Thống nói ngược xong, lập tức lắc đầu lia lịa, rất sợ Nguyệt Thoái tưởng thật, mỗi ngày đều đốc thúc hắn luyện tập, vậy hắn sẽ ăn không tiêu mất.

"Còn nữa, bởi vì ký ức bị phong ấn, năng lực tôi có thêm không dùng được gì, chẳng qua chuyện này tốt hơn vẫn là để trước đó giải thích vậy."

Sau khi trải qua một cuộc tháo chạy đầy giật gân, hắn cảm thấy mọi người đều cần yên tĩnh nghỉ ngơi, một hơi tiêu hóa nhiều thông tin như vậy, sợ rằng cũng rất khó bình tâm phân tích, cho nên hắn vẫn là quyết định trước hết đừng nói đến chuyện của Huy Thị.

Đồng thời hắn cũng có chút quan tâm Puhahaha hồi nãy biến mất đã trở lại chưa, sau khi nghiêng mắt liếc qua, hắn giật mình phát hiện Puhahaha không biết từ lúc nào đã xuất hiện trở lại, vừa rồi rốt cuộc đi đâu, hắn thực sự rất tò mò.

Puhahaha, ngươi đang làm gì vậy? Chẳng phải đã nói muốn nướng thịt sao? Thi thể còn ở đó chưa xử lý kìa! Ngươi làm sao vừa xuất hiện đã ở đó ngủ gật, mấy cái bao bên cạnh ngươi là cái gì vậy hả?

Mặc dù nếu sử dụng giao tiếp tâm linh, với cự ly này hắn có thể trực tiếp hỏi Puhahaha, nhưng bên này vẫn chưa kết thúc đã đi quản bên đó, nhất tâm nhị dụng hình như không tốt lắm, Phạm Thống đành nén lòng tò mò, tiếp tục nghe thảo luận bên này.

"Lúc cậu bị nhốt, không có bị ai làm gì đi?"

Chu Sa hỏi một vấn đề tương đối không liên quan. Nghiêm khắc mà nói đích xác cũng là chuyện "quá khứ", nhưng không có quan hệ gì với Tây Phương Thành.

Cậu hỏi như vậy là thế nào? Cái gì gọi là không có bị ai làm gì? Cậu cảm thấy cậu ấy sẽ bị người ta làm gì?

Bây giờ thoạt nhìn tay chân lành lặn, hẳn là không có bị hình cầu tra tấn, ngoại trừ đây còn có thể có cái gì sao?... Đừng để tôi nhớ tới ngôn luận thu hậu cung của Mễ Trọng! Nữ vương hẳn là sẽ không làm gì cậu ấy đi? Chắc là không đâu nhỉ?

"Tôi ở trong lao được đối xử rất bình thường, may mà nhờ có

Vi Thị đại nhân."

Câu trả lời của Nguyệt Thoái trái lại khiến bọn họ bất ngờ.

"Vi Thị đại nhân?"

"Vi Thị? Cái tên Vi Thị mà Âm Thị thường mắng suốt đó sao?"

"Vi Thị đại nhân? Vi Thị đại nhân mà rất thích cư dân tân sinh và một lòng phản nghịch nữ vương kia?"

Ba người ba câu, rất minh hiển có thể nghe ra câu nào là của Phạm Thống nói.

"Đúng vậy, Vi Thị đại nhân hạ lệnh nghiêm cấm bọn họ động dụng tư hình, cho nên tôi mới có thể an ổn ở trong lao như thế..."

Sau khi có được đáp án khẳng định từ trong miệng Nguyệt Thoái, sắc mặt ba người đều có chút vi diệu, nhưng cũng không có hứng tiếp tục nghiên cứu Vi Thị là người thế nào.

"Englar, cậu là hoàng đế của Tây Phương Thành, bây giờ cũng đã rời khỏi Đông Phương Thành rồi, không cần thiết tiếp tục gọi đại nhân nữa!"

Bích Nhu ôm bất bình vì xưng hô tự hạ thấp thân phận của Nguyệt Thoái, Chu Sa cũng gật đầu tán đồng, đồng thời cũng hỏi một vấn đề khác.

"Cậu tiếp đến có dự định gì? Hành động của chúng ta hẳn đều lấy quyết định của cậu làm chủ."

Nói trắng ra, chính là "bây giờ Đông Phương Thành về không được rồi, cậu nếu như không muốn đi Tây Phương Thành, chúng tôi cũng nguyện ý lang thang với cậu", người ở đây cũng không có dị nghị, chỉ chờ Nguyệt Thoái trả lời.

"..."

Nguyệt Thoái hơi hé môi, hình như bởi vì vẫn chưa suy nghĩ mà khó có thể lập tức trả lời.

"Englar, về với tôi đi! Trước hết tất cả ở trong nhà tôi cũng không sao, nhà tôi rất lớn, cẩn thận một chút hẳn là sẽ không dẫn tới hoài nghi, trên an toàn cũng không có vấn đề, cậu có thể dưỡng thương, bọn họ có thể nghỉ ngơi, như vậy chẳng phải rất tốt sao?"

Thấy cậu không thể quyết định, Bích Nhu liều sốt ruột khuyên nhủ cậu.

Ủa? Ờ ha, Bích Nhu tốt xấu gì cũng nhận được hai đường chỉ vàng, vốn sống ở Tây Phương Thành, có nhà của mình cũng không kỳ quái... Cho nên Bích Nhu ở Tây Phương Thành rốt cuộc là thân phận gì? Chung quy không thể phô trương dùng danh nghĩa Aifrol mà sống chứ?

Phạm Thống đang suy đoán trong lòng, Nguyệt Thoái liền khổ não mở miệng.

"Kỳ thực bất luận là tình trạng tay phải hay là hạn chế trên người tôi, nếu như đừng gây ra phiền toái cho mọi người, chết xong sống lại là nhanh nhất, nhưng bây giờ chết rồi sẽ trở về ao nước của Đông Phương Thành, không có biện pháp làm như vậy..."

Đúng vậy, nếu chết trở về, chúng tôi nỗ lực trốn ra như vậy đã không còn ý nghĩa rồi... Ủa? Khoan, khoan đã, đây chẳng phải đại biểu...

"Không sai, cho nên cậu không thể chết. Không chỉ là cậu không thể chết, chúng tôi cũng không thể chết."

Lời này của Chu Sa minh hiển là nhằm vào Phạm Thống, cậu cũng xác thực lấy một loại ánh mắt uy hiếp nhìn Phạm Thống.

"Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đều không thể chết, cậu nếu là chết trở về Đông Phương Thành, chúng tôi sẽ không đi cứu cậu

đâu, đến lúc đó cậu tự mà lo."

Lời của cậu hết sức trực tiếp, mà Nguyệt Thoái cũng lộ ra vẻ lo lắng.

"Phạm Thống, phàm sự cẩn thận một chút, cứ coi mình là cư dân nguyên sinh đi."

Ơ -- Thật sự một lần cũng không thể chết sao? Đây liệu có khó quá không! Cho dù tôi bây giờ có ký ức kiếm thuật của Huy Thị, nhưng tương lai có khả năng phải đối đầu với cao thủ ba đường chỉ vàng của Tây Phương Thành đó! Lỡ có nguy hiểm, Puhahaha ngươi nhất định phải cứu ta đấy!

"Nếu cậu thật sự chết trở lại Đông Phương Thành, cậu... nhất định phải chờ tôi. Bất luận thế nào tôi cũng sẽ nghĩ cách lấy lại lực lượng cứu cậu, cho dù phải đoạt lại hoàng vị phát binh công phá Đông Phương Thành, tôi cũng sẽ đi làm."

Cái này... Nguyệt Thoái cậu làm sao đột nhiên cứng rắn như thế? Cậu như thế giống như đang nói cậu không tiếc để cho Lạc Thị hận cậu cả đời cũng muốn đến cứu tôi vậy? Tôi có nên bởi thế mà cảm thấy yên tâm không? Chuyện này vẫn chưa có thật sự xảy ra, đừng kích động, mau thu hồi hàn khí âm lãnh này về đi, tôi cũng không hi vọng mình biến thành thủ phạm khiến Đông Phương Thành vong quốc đâu...

"Vậy nếu như là tôi thì sao?"

Lúc Chu Sa hỏi vấn đề này có chút không vui, có lẽ là trước khi hỏi đã cảm thấy Nguyệt Thoái sẽ không vì cậu làm đến mức này.

"Còn tôi nữa?"

Bích Nhu cũng hỏi theo, Phạm Thống có chút cạn lời đối với cô.

Làm ơn, tiểu thư cô xen vô làm gì, cô bị nữ vương bệ hạ cầm Skies chém một kiếm cũng còn êm đẹp, trên thế giới căn bản không có người giết chết được cô đi? Huống hồ cô cũng đâu phải cư dân tân sinh, chết rồi cũng sẽ không từ ao nước nổi lên, đùa à?

"Các cậu sẽ không chết, tôi lo lắng cho Phạm Thống hơn..."

Nguyệt Thoái đối mặt với trận thế này, tức thì có chút chùn bước.

"Cái kết luận chúng tôi sẽ không chết này là làm sao suy ra?"

Chu Sa nhướn mày, hiển nhiên không làm sao hài lòng.

"Tôi sẽ không để các cậu chết."

Lần này, Nguyệt Thoái trả lời kiên định hơn nhiều, nhưng câu lẩm bẩm tiếp theo, khí thế lập tức vơi đi.

"Về phần Phạm Thống, tôi thực sự không dám chắc, A, lấy tình trạng hiện giờ của tôi, muốn bảo chứng như vậy có chút tự đại rồi, hm..."

Chờ một chút, Nguyệt Thoái lời này của cậu là ý gì hả! Tôi thoạt nhìn thật sự vừa yếu đuối vừa xui xẻo như thế sao! Tôi thoạt nhìn chính là dáng vẻ chẳng làm gì cả cũng sẽ có thiên thạch từ trên trời rơi xuống đập chết sao! Tôi cũng chẳng qua ở trước mặt cậu bị cửa của Âm Thị đại nhân tiêu diệt có một lần, còn có bị phù của mình ném nổ chết một lần, cậu không cần bởi vì như vậy đã mất lòng tin như thế đối với tôi chứ!

"Tôi mới sẽ không sống đây! Tôi sẽ chết đàng hoàng cho các cậu xem! Chết tiệt!"

Phạm Thống vốn định làm một tuyên bố có chí khí một chút, nhưng dưới đảo lộn của nguyền rủa, tức thì biến thành lời nói đầy nhụt chí.

"Kệ Phạm Thống đi, bụng hơi đói rồi, đồ ăn xử lý xong chưa vậy?"

Chu Sa nói xong, nhìn về phía Puhahaha, mọi người cũng nhìn qua theo cậu.

"Phạm Thống, đó là phất trần của cậu sao?"

Giọng Nguyệt Thoái khi hỏi mang theo mấy phần cả kinh, nhưng Phạm Thống còn kinh ngạc hơn cậu nhiều.

"Cậu làm sao biết hắn là Huoaoaoa! Cậu cũng chưa từng thấy hắn mà! Tôi cũng là đến hôm nay mới biết hắn có thể biến thành quỷ đó!"

Đủ rồi, nguyền rủa, ta cảnh cáo ngươi, đủ lắm rồi đó, còn để ta nói ra cái tên đáng buồn cười kia, coi chừng ta không bao giờ nói chuyện nữa để ngươi không còn lạc thú đảo chữ nữa.

"Hơ... tôi chỉ là đoán như vậy, dù sao tôi cũng biết vũ khí với hộ giáp có thể biến thành người..."

Ờ ha, bên cạnh cậu chẳng phải có hai ví dụ... nhưng đây vẫn có chút nói không thông nhỉ?

"Nói như thế, cậu trước kia từng nói Puhahaha là vũ khí rất tệ, cậu làm sao lại biết?"

Phạm Thống vừa mới hỏi xong câu này, đã bị một vật thể rắn chắc mềm mềm phang trúng đầu.

"Cho dù biết là nói ngược, vẫn không thể tha thứ."

Puhahaha tỉnh lúc nào không tỉnh, cứ nhằm ngay lúc đang nói xấu hắn thì tỉnh, đây đại khái cũng có thể tính là một trong những chuyện xui xéo của Phạm Thống.

Ngươi làm sao hẹp hòi như thế hả! Biết rõ là nói ngược còn

muốn so đo! Ngươi vừa rồi rốt cuộc lấy cái gì chọi ta... ủa, bánh, bánh bao? Đâu ra bánh bao! Bảo ngươi đi nướng thịt, biến đâu ra bánh bao! Cũng rớt xuống dính đất mất tiêu rồi! Đúng là phí của trời! Người ta lấy bánh bao thịt chọi chó là một đi không trở lại, ngươi cầm bánh bao thịt chọi ta, ta thế nhưng sẽ không nhặt lên ăn đâu!

Chẳng qua, lúc này cũng chỉ có Phạm Thống chú ý đến bánh bao mà thôi, Nguyệt Thoái vẫn là quyết định trả lời vấn đề Phạm Thống mới hỏi.

"Tôi và Thiên La Viêm đã lập khế ước, cũng luôn luôn là dùng tay phải cầm kiếm, cho nên, tay phải của tôi tàn lưu khí tức của Thiên La Viêm, đây cũng là nguyên nhân ở tiệm vũ khí tôi cầm vũ khí, đối phương đều sẽ la hét, nếu là Âm Thị đại... Âm Thị, bản thân hắn chính là Skies, tự nhiên không có vũ khí chịu nổi khí tức trên người hắn khi tiếp xúc trực tiếp... Phạm Thống cái lần cậu chết ở Âm Thị Các, tôi từng bất cẩn cầm Puhahaha lên, nhưng hắn lại không có phản ứng gì, vẫn ngủ yên ổn như thường, có thể không đếm xỉa tới khí tức của Thiên La Viêm, ít nhất cũng là vũ khí cùng giai cấp, bởi thế, hắn có thể biến thành người, cũng là rất dễ suy đoán."

Sau chuỗi giải thích của Nguyệt Thoái, Phạm Thống vẫn còn tính là nghe hiểu, nhưng sau khi logic này xoay một vòng trong đầu, hắn lập tức biến sắc.

Không phải chứ! Đây chẳng phải là nói --

Muốn ấn chứng suy nghĩ của mình, cách nhanh nhất chính là trực tiếp thử nghiệm, thế là Phạm Thống bất thình lình xoay sang Chu Sa, nhanh như chớp đoạt lấy chủy thủ trên người cậu.

"A -- buông tay! Buông tay! Cứu với -- Đừng chạm vào ta --!"

Tiếng kêu thảm thiết thê lương của chủy thủ bởi vì tiếp xúc

mà lập tức vang lên trong đầu hắn, đương nhiên cũng đồng thời la lên cho chủ nhân mình là Chu Sa nghe thấy.

"Cậu làm gì vậy hả!"

Chu Sa lập tức lấy động tác thô bạo giật lại chủy thủ khỏi tay hắn, thoáng căng thẳng kiếm tra trạng thái vũ khí của mình, cũng thuận tiện vỗ về tâm linh bị sốc của vũ khí.

"Không -- tôi vậy mà cũng biến thành chân sát đao rồi! Làm sao lại như vậy!"

Cái sự thật này khiến Phạm Thống chịu đả kích không nhỏ. Khí tức của Thiên La Viêm và Skies đều sẽ khiến vũ khí cấp thấp e ngại, nếu đẳng cấp của Puhahaha cũng xấp xỉ, từ đó suy ra, thân là chủ nhân của hắn, trên tay tự nhiên cũng sẽ có khí tức khiến vũ khí cấp thấp sợ hãi -- đây cũng đã gián tiếp chứng thực giá trị của Puhahaha.

"Sớm đã nói với ngươi sau khi có ta thì không thể có người khác rồi."

Puhahaha nhíu mày, cảm thấy hắn có vậy thôi mà cũng làm ầm lên.

"Ta tưởng rằng đó chỉ là phát ngôn hào phóng muốn chia sẻ của ngươi thôi!"

Ta là nói hẹp hòi với độc chiếm! AAA! Té ra là cảnh cáo rất thực tế sao?

"Phạm Thống, đừng quá tham lam, có một thanh vũ khí xịn tốt hơn cầm mười thanh vũ khí bình thường nhiều, hà tất ham của lạ muốn cầm loại vũ khí khác đây?"

Nguyệt Thoái ôn tồn khuyên hắn, nhưng ý tứ ẩn chứa trong lời nói của cậu khiến Phạm Thống cảm thấy cậu căn bản biết trọng

điểm nằm ở đâu.

Cậu cũng biết vấn đề nằm ở "chủng loại" vũ khí sao! Tôi đời này chẳng lẽ chỉ có thể cầm cây l -- phất trần? Tôi thật sự không có số mệnh cầm vũ khí bình thường một chút sao! Hay là tôi chỉ có thể cầm đồ hỏng giống Âm Thị đại nhân? Hoặc là vũ khí phệ hồn mà cư dân tân sinh rớ không tới?

"Tóm lại ngươi cho đến bây giờ vẫn có bất mãn với bổn phất trần!"

Lòng tự tôn mẫn cảm của Puhahaha hình như lại bị kích thích, Phạm Thống thấy vậy, vội vàng muốn làm sáng tỏ hiểu lầm... Cho dù kỳ thực không phải hiểu lầm.

"Ta chỉ là cảm thấy, đụng vào vũ khí khác đều sẽ khiến bọn chúng rên rỉ, giống như ta rất thân thiết vậy, cảm giác có hơi tốt mà, không phải đang trách ngươi đâu!"

Lần nói ngược này của Phạm Thống cũng thành công khiến mọi người nhìn hắn bằng ánh mắt dị dạng.

"Các cậu có vấn đề gì thì sang bên cạnh dùng giao tiếp tâm linh mà nói được không? Tôi đói bụng muốn ăn, Nguyệt Thoái cũng vậy."

Chu Sa cực kỳ lãnh đạm nói, không có hứng đối với chuyện trong nhà của Phạm Thống với vũ khí của hắn.

Cái gì mà Nguyệt Thoái cũng vậy... Cậu từ lúc nào có thể phát ngôn thay Nguyệt Thoái rồi thế? Mình đói thì đừng kéo luôn cả Nguyệt Thoái được không?

"Đồ ăn ở đây."

Nghe thấy bọn họ muốn dùng bữa, Puhahaha liền chỉ về phía mấy túi đồ vốn không tồn tại.

"Đây là...?"

Nguyên liệu vốn cần xử lý bị đặt ở bên cạnh, nhưng lại mọc thêm mấy cái túi không biết đâu ra, mọi người đều cảm thấy Puhahaha nên giải thích một chút.

"Nghĩ tới nghĩ lui muốn làm tốt chuyện chưa từng làm vẫn là quá khó, vũ khí phải nên có tự tôn, không nên xuống bếp, dù sao thứ các ngươi cần là đồ để ăn, cũng không nhất định phải ăn cái con đó, ta đi lấy đồ có sẵn còn nhanh hơn."

Thuyết minh của Puhahaha cũng không khó hiểu, nhưng mọi người vẫn có nghi hoặc chưa được tháo gỡ.

"Cho nên... những cái đó rốt cuộc đâu ra?"

Ngươi đừng nói ngươi vừa rồi đã trở về Đông Phương Thành một chuyến đấy nhá? Ngươi chắc không phải chỉ tốn chút thời gian đã âm thầm từ Đông Phương Thành trộm đồ ăn về nhá! Đây cũng quá khoa trương rồi, đây căn bản là chuyện mà chỉ có tồn tại vượt thường lý mới làm được!

Phạm Thống cảm thấy giải đáp mình nghĩ ra đã rất hoang đường rồi, không ngờ trả lời của Puhahaha còn muốn hoang đường hơn hắn nghĩ.

"Của Skies cho. Ta lấy từ hắn."

Skies, cũng chính là Âm Thị. Mấy người bọn họ đồng thời tiến hành chuyển đổi cái tên này ở trong đầu.

"Cái, cái gì --"

Ngươi không chỉ chạy về Đông Phương Thành mà còn chạy vào Thần Vương Điện! Sau đó ngươi chạy vào Thần Vương Điện vậy mà gặp được Âm Thị đại nhân, ngài ta còn tặng ngươi một đống đồ ăn! Đây rốt cuộc là tình huống không tưởng gì vậy!

"Ngươi đã gặp Âm Thị sao? Anh ấy vẫn khỏe chứ? Có bị nữ vương làm khó không?"

Nhắc đến Âm Thị, Bích Nhu lập tức trở nên lo lắng, lần này Nguyệt Thoái trái lại không có tỏ vẻ gì đối với sự quan tâm của cô, dù sao Âm Thị cũng đã giúp bọn họ rất nhiều, lo lắng cho tình hình của hắn cũng là nên.

"Ngươi trước hết nói rõ ngươi vì sao lại chạy đến Thần Vương Điện đi...?"

Phạm Thống cảm thấy hỏi chuyện thì phải nên làm rõ theo thứ tự trước sau, như vậy dễ hiểu hơn, mà so với Bích Nhu, Puhahaha hình như vẫn là cảm thấy chủ nhân của mình quan trọng hơn, cho nên hắn chọn trả lời vấn đề của Phạm Thống trước.

"Muốn trở về Đông Phương Thành nhất thời cũng nghĩ không ra chỗ nào tương đối ít người, nên ta đã chọn Thần Vương Điện, trong ấn tượng người không nhiều."

...

Ta không biết nên bình luận gì đối với suy nghĩ đơn giản của ngươi nữa, Puhahaha. Như vậy nghe lên hình như ta nên cười ầm ra tiếng đối với chuyện này, nhưng kỳ thực ta một chút cũng cười không nổi... Ngươi không hề nghĩ tới chỗ đó rất nguy hiểm sao! Hay là ngươi thật sự có tự tin đối với bản thân như thế, như đi vào chỗ không người?

"Ngươi vào Thần Vương Điện, cũng không có ai phát hiện?"

Chu Sa cũng cảm thấy đây rất khó có thể tưởng tượng, một khả năng là Puhahaha quá thần kỳ, một khả năng khác là cảnh bị của Thần Vương Điện quá yếu.

Bất luận là cái nào, cảm giác đều là đáp án khiến người không quá có thể dễ dàng chấp nhận.

"Có chứ, gặp phải Skies, bị hắn kéo đến chỗ hắn hỏi một đống vấn đề, ta nói với hắn là ta muốn tìm đồ ăn, hắn liền làm một đống tặng ta, cũng không cần tiền, đúng lúc giải quyết vấn đề."

Puhahaha kể lại rất ngắn gọn, chẳng qua, nghĩ tới hắn hẳn là cũng không có bị Âm Thị bám víu quá lâu, dù sao hắn cũng là đã trở về trong lúc bọn họ nói chuyện.

"Vậy... Âm thị vẫn ổn chứ?"

Vừa rồi hỏi không có nhận được đáp án, Bích Nhu đành hỏi lại lần nữa.

"Dáng vẻ không có tinh thần gì, chẳng qua, lúc ta sắp đi có đỡ hơn một chút."

Nghe lên hẳn là vẫn ổn, cũng còn có mức độ tự do nhất định, mọi người lúc này mới thoáng yên tâm.

Sau khi trốn ra khỏi Đông Phương Thành, bọn họ cũng muốn dùng máy thông tin phù chú liên lạc Âm Thị, nhưng làm sao cũng liên lạc không được -- đây là bởi vì máy thông tin phù chú của Âm Thị đã bị Tịch Anh phá hỏng rồi, bọn họ đương nhiên là không biết.

Ồ, cho nên nói, mấy cái túi này đều là đồ tốt mang ra từ Thần Vương Điện? Chúng ta không cần ăn thi thể dã thú không biết tên kia nữa? Mặc, mặc dù tình huống này có chút không tưởng, nhưng hình như là chuyện tốt hiếm có... Đây chính là cơm đưa tiễn sao? Sau khi đi Tây Phương Thành, có lẽ sẽ không ăn được đồ của Đông Phương Thành nữa rồi đi? Vừa nghĩ như vậy, có khi ngay cả thứ lương thực công cộng khó nuốt kia cũng sẽ trở nên khiến người hoài niệm?

"Hiệu suất của Thần Vương Điện cũng quá tốt rồi đi, trong thời gian ngắn như thế đã có thể làm ra nhiều đồ ăn như vậy..."

Chu Sa mở túi kiểm tra bên trong có món gì, vừa mở ra, hương vị liền bay ra ngoài, không chỉ Phạm Thống cảm thấy thèm thuồng, ngay cả Nguyệt Thoái cũng nhanh chóng cảm thấy đói.

"Chúng ta vẫn là ăn chậm một chút đi!"

Phạm Thống mặc dù nói ngược, nhưng lúc này mọi người đều có thể lý giải hắn muốn nói cái gì.

Sau khi đồ ăn được lấy ra khỏi túi, ba người lập tức bắt đầu ăn ngấu nghiến như hổ đói.

"Chờ các cậu ăn no, chúng ta sẽ đến Tây Phương Thành đi!"

Bích Nhu giống như sợ Nguyệt Thoái đổi ý, nhiều lần nhắc tới chuyện này.

"Chúng ta muốn đi thế nào? Cũng để cho Tiêu Ba chở chúng ta, dùng đi bộ?"

Đi bộ thì ngày nào mới tới! Tôi là nói dùng bay cơ!

Phạm Thống bực bội, sau đó quyết định giả vờ như không có chuyện gì tiếp tục gặm mỹ thực trên tay, phớt lờ ánh mắt khinh bỉ của Chu Sa, mà Tiêu Ba sau khi ăn xong miếng thịt vụn nho nhỏ kia, chờ không thấy mấy gã này chia cho chút đồ nấu chín, nghe xong đề nghị này thì run rẩy một chút, hình như có chút không vui.

"Puhahaha có phải là có thể dùng thuật pháp mang mọi người cùng di động không? Thế này hình như nhanh hơn?"

Bích Nhu đánh chủ ý lên người Puhahaha, tiết kiệm thời gian là điều tốt, an toàn thoải mái cũng là ưu điểm, ngồi trên lưng Tiêu Ba, cứ luôn bị cường phong thổi vào mặt làm cho không thoải mái lắm, nếu có thể chớp mắt đã đến nơi mong muốn, đó thực sự là một lựa chọn không tệ.

"Bổn phất trần không phải công cụ giao thông."

Puhahaha nhíu mày, cảm thấy không vui đối với việc Bích Nhu lấy mình thay thế cho công năng của Tiêu Ba.

Bởi vì hắn có tự tôn và kiêu ngạo của mình, lúc đụng chạm đến hai điều này, hắn sẽ không làm sao chịu giúp đỡ.

"Đây chỉ là việc dễ như nhấc chân, nếu như ngươi làm không được, cũng không phải chuyện nhỏ, cứ hẹp hòi chút đi mà."

Phạm Thống đang ăn nói chuyện không tiện đã vậy còn nói ngược nên hắn cuối cùng cũng bỏ cuộc, quyết định dùng giao tiếp tâm linh.

"Puhahaha giúp bọn ta lần nữa đi mà --"

"Không muốn, đi bộ cũng không phải là không thể tới."

Dưới trạng thái hình người, Puhahaha làm biếng dùng đối thoại tâm tinh để trả lời hắn, mọi người mặc dù đoán ra được bọn họ đang làm gì, nhưng cảm giác chỉ nghe thấy Puhahaha đáp lời vẫn là rất vi diệu.

"Nhưng nếu đến Tây Phương Thành sớm hơn, ổn định sớm hơn, ngươi cũng tiện nghỉ ngơi hơn mà, thậm chí bọn ta cũng không cần phiền não lương thực trên đường nữa, đến sớm một chút chẳng phải tốt hơn sao?"

Phạm Thống nỗ lực dùng tài ăn nói để thuyết phục Puhahaha, nhưng hắn cảm thấy đẳng cấp miệng lưỡi của mình kỳ thực không tính là cao, có thể đánh động được Puhahaha hay không, thì phải xem vận khí rồi.

"Đó đều là chuyện mà các ngươi cần phiền não, ta chỉ cần biến trở lại phất trần, thì không liên quan đến ta nữa."

Cho dù không biết Phạm Thống đã nói cái gì, chỉ nghe trả lời của Puhahaha, cũng có thể biết thương lượng không thuận lợi.

Mặc dù nghĩ nát óc muốn nghĩ ra lời lẽ thuyết phục mới, chẳng qua cảm giác vừa ăn vừa dùng não thực sự không ổn chút nào, thế là Phạm Thống nhún vai, bỏ cuộc.

"Chúng ta vẫn là ngoan ngoãn đi bộ thôi."

Không, xin dùng bay! Dùng bay!

"Chậc, vẫn là phải tiếp tục cưỡi chim à?"

Giọng điệu của Chu Sa để lộ bất mãn. Nếu Tiêu Ba có thể nói chuyện, không chừng sẽ muốn kháng nghị "làm cu li miễn phí cho còn chê" vân vân.

"Phạm Thống cầm phất trần có cầm chắc được không? Nếu như từ không trung rớt xuống thì làm sao?"

Này này! Đừng uy hiếp kích thích hắn như vậy!

"Ngươi... ngươi nếu để ta té xuống, ta sẽ tự đi lang thang một mình!"

Phản ứng của Puhahaha không nhỏ, nhìn hắn nhăn mặt nói ra câu này, Phạm Thống đại khái cũng hiểu đây thuộc về "chuyện không thể tha thứ" rồi.

"Đi bằng cách bay, từ từ đến cũng không tệ..."

Nguyệt Thoái nhỏ giọng lẩm bẩm một tiếng, trong lòng cậu vẫn là có chút muốn trốn tránh hiện thực, cảm thấy không muốn trở về cố hương nơi không có bao nhiêu hồi ức tốt đẹp nhanh như thế.

"Được thôi, vẫn là phải làm phiền Tiêu Ba rồi, nếu đã như vậy, tôi nói trước một chút, chúng ta phải hạ cánh ở chỗ cách Tây

Phương Thành một đoạn, sau đó mới đi bộ qua, tốt nhất là chọn nơi không có người, bằng không rất dễ khiến người chú ý, sau đó, tôi vào thành trước, các cậu nghĩ cách trà trộn vào trong cư dân tân sinh của Tây Phương Thành để vào thành, tránh cho bị phát hiện các cậu là do tôi mang về, vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn. Hm, trước đó, tôi bỏ ma pháp lên các cậu, ngụy trang ấn ký cư dân tân sinh của Đông Phương Thành thành của Tây Phương Thành, nhưng, dưới tình huống thân phận không thể bị kiểm nghiệm, tránh cho bị điều tra, cho dù chúng ta đã đến Tây Phương Thành, các cậu có khả năng không thể đăng ký làm cư dân tân sinh chính thức của Tây Phương Thành... đại khái là như vậy."

Đối với kế hoạch trở về Tây Phương Thành, Bích Nhu vẫn có động não sơ qua, chỉ là phen giải thích phải luôn mang theo ấn ký của Đông Phương Thành này, cũng khiến áp lực của Phạm Thống lớn hơn.

Cho dù đến được Tây Phương Thành cũng không thể giải thoát sao? Đây là hoàn cảnh bi ai gì vậy hả! Tội phạm truy nã quốc tế quả nhiên không có nhân quyền, tôi vẫn còn tưởng đến Tây Phương Thành đổi cái ấn ký, hạn chế không thể chết sẽ được giải trừ, không ngờ vậy mà không có chuyện này!

Nói là đả kích cũng không quá, rõ ràng bây giờ được ăn ngon, Phạm Thống vẫn cảm thấy trong miệng phát đắng.

"Cô ở Tây Phương Thành ngoài mặt rốt cuộc có thân phận gì?"

Chu Sa hỏi vấn đề này, trên thực tế, đây đích xác cần hỏi một chút.

"Hm... dù sao đến lúc đó các cậu sẽ biết thôi."

Bích Nhu không biết đang giả vờ thần bí cái gì, không có trực tiếp trả lời vấn đề này, Nguyệt Thoái thì đưa ánh mắt về phương xa.

"Thì ra cô cũng sẽ cảm thấy khó nói."

Ờ ha, Nguyệt Thoái vốn quen biết Bích Nhu mà, cho nên thân phận của Bích Nhu ở Tây Phương Thành, cậu đương nhiên là biết... Cô ta không chịu nói, cậu cứ thay thế cô ta nói cho chúng tôi đi mà! Cậu làm sao có thể hùa theo cô ta chứ!

"Đáng, đáng ghét! Tôi biết tự tiện chạy đến Đông Phương Thành là tôi không đúng, nhưng đó cũng là bởi vì --"

"Bởi vì muốn theo đuổi Âm Thị đại nhân."

Chu Sa cắt ngang lời Bích Nhu, giúp cô nói câu tiếp theo.

"Mới không phải như vậy! Đừng nói bừa!"

Âm thanh của Bích Nhu gần như là đang la hét rồi, đề tài này cũng không có tiếp tục.

Cho dù Âm Thị đại nhân không phải nguyên nhân chính, nhưng tôi nghĩ ngài ta ít nhất cũng chiếmm ba mươi phần trăm trở lên đi? Đừng nói với tôi cô đến Đông Phương Thành là để thăm dò tình báo địch, dựa vào biểu hiện bình thường của cô, độ đáng tin này ngay cả một phần trăm cũng không có.

"Vậy thì, trang phục thì sao? Chúng tôi mặc như vầy có vấn đề không?"

Chu Sa hỏi tiếp một vấn đề khác. Sau khi bọn bọ bắt đầu thảo luận những chuyện này, Puhahaha liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật rồi.

"Ồ, điều này không cần lo lắng, phục sức của Đông Phương Thành rất lưu hành ở Tây Phương Thành, cư dân mặc phục sức phương đông có không ít, Tây Phương Thành cũng có một vài khuôn mặt phương đông, các cậu sẽ không quá nổi bật, chỉ cần tháo tua rua là được rồi."

Thấy cô nói một cách nhẹ nhàng như vậy, Phạm Thống với Chu Sa cũng không nhịn được nhìn Nguyệt Thoái.

"Tên thiếu đế giả kia đã lộ mặt rồi đi, mặt của Nguyệt Thoái cũng sẽ không quá nổi bật sao?"

"Ơ... che một chút chắc là tốt hơn. Chẳng qua tự dưng lại đi che mặt, mọi người phần lớn sẽ cảm thấy rất khả nghi và sẽ nhìn thêm mấy cái, chỉ sợ cũng không ổn lắm, mặc dù người từng nhìn thấy gần hẳn là không nhiều, phần lớn cũng nhận không ra... Tóm lại cố gắng đừng ra ngoài đi?"

Xem ra Bích Nhu mặc dù đã suy nghĩ không ít chuyện tương quan, nhưng lại bỏ sót rất nhiều trọng điểm, trên cảm giác thực sự không làm sao đáng tin cậy.

"Trong tà chú có chú văn mang tính ám thị khiến người ngoài sẽ không chú ý đến tôi, lát nữa tôi dạy cô, rồi giúp tôi xử lý là được."

Nguyệt Thoái thở dài, tự đề xuất phương pháp giải quyết. Nếu không phải hiện giờ lực lượng của cậu bị phong ấn, có khả năng sẽ tự mình xử lý luôn cho rồi không cần nhờ Bích Nhu nữa.

"Tháo tua rua là một chuyện, chúng tôi đến Tây Phương Thành, không cần làm cái chỉ vàng gì đó ở trên người sao?"

Chu Sa tiếp tục hỏi một vấn đề khác, khiến Phạm Thống dùng ánh mắt dị dạng nhìn cậu.

Khẩu vị thật là lớn, chúng ta đi đến đó, lấy cái chỉ đồng là được rồi đi? Cậu vậy mà ngay từ đầu đã muốn chỉ vàng? Cao thủ chỉ vàng ở Tây Phương Thành hẳn là cũng không phải hàng đại trà, đột nhiên làm cái chỉ vàng trên người, cũng quá nổi bật rồi đi!

"Ồ, không sao đâu, Tây Phương Thành không bắt buộc phải đeo chỉ vàng chỉ bạc trên người, đem cất hoặc giấu đi đều được,

dù sao cũng có người thích ẩn giấu thực lực, có người thì quá tự ti, cho nên trên người các cậu không có thứ đó, mọi người cũng sẽ không sinh nghi."

... Cho nên, chúng tôi bây giờ phải sắm vai người ẩn giấu thực lực hoặc là quá tự ti sao? Ôi.

"Vậy thì... chắc là không còn vấn đế gì nữa?"

Trước mắt mọi người cũng nghĩ không ra vấn đề khác, cho nên liền nhất trí gật đầu.

"Vậy thì hãy lặp lại mục tiêu của chúng ta một lần nữa -- ai cũng không thể chết!"

... Kết quả, điều mà chúng tôi đã án định, vậy mà chỉ có cái mục tiêu này thôi à?

Đây rốt cuộc nên nói là tiêu cực hay là tích cực? Nhìn thì tiêu cực, nhưng lại rất khó làm được... chúng ta không thể có mục tiêu lớn hơn như là giúp Nguyệt Thoái đoạt lại hoàng vị gì đó sao?

"Đúng rồi, Skies có nhờ ta gửi lời."

Có lẽ là nghĩ đến chuyện này, Puhahaha lại tỉnh dậy. Nghe thấy Âm Thị có lời muốn nói cho bọn họ, mọi người đều an tĩnh chờ hắn nói tiếp.

"Hắn nói... Hắn nói cái gì ấy nhỉ..."

Puhahaha sau khi mở đầu, cả người trở nên mơ mơ hồ hồ, dường như có chút nhớ không nổi, đây khiến bọn họ thực sự có chút chán nản.

"Lời người khác nhờ ngươi chuyển, ngươi ít nhất cũng phải quên nhanh chút chứ!"

Đừng trừng tôi. Tôi muốn nói là nhớ lâu một chút, đừng như

vậy.

"Ta nhớ ra rồi, hắn nói... nếu có cơ hội, hãy cùng nhau đi bắt mèo tam thể lần nữa."

Khó khăn lắm Puhahaha mới tìm lại được ký ức, mà nói ra lại là một câu khiến mọi người cạn lời.

Âm Thị đại nhân, ngài quả nhiên là đồ ngốc sao?

"Âm Thị cũng quá tỉnh rồi đi?"

Khóe miệng Bích Nhu giựt một cái, khuôn mặt bởi vì lời nói không phù hợp với mong đợi này mà có chút vặn vẹo.

"Ngài ta chắc không phải là vũ khí bị làm hỏng chứ?"

Sau khi biết thân phân chân thực của Âm Thị, Chu Sa liền bắt đầu hoài nghi điều này rồi.

"Có lẽ tôi bắt đầu có thể lý giải Tây Phương Thành lúc đó vì sao lại muốn trao đổi vũ khí với Đông Phương Thành rồi."

Nguyệt Thoái cười khổ phát biểu cảm tưởng, đây có thể tính là lời tổn thương người mà cậu hiếm khi nói ra khỏi miệng.

"Cho nên Thiên La Viêm tương đối không bình thường? Chẳng phải là ý này sao? Vậy Đông Phương Thành vì sao không đổi?"

Phạm Thống lại quên chuyện quan tâm vũ khí khác sẽ khiến Puhahaha không vui mà hỏi cái vấn đề này.

"Thiên La Viêm..."

Nhắc đến cái tên này, Bích Nhu tức thì cứng đờ, rơi vào tình huống không thể nói tốt cho đối phương, vừa lại không dám nói xấu.

"Hồi đó Tây Phương Thành với Đông Phương Thành là lấy củng cố quan hệ hữu nghị láng giềng để làm lý do trao đổi vũ khí."

Nguyệt Thoái miễn cưỡng nở nụ cười, dùng lý do phía nhà nước để giải thích.

Tôi muốn nghe nguyên nhân chân chính cơ! Chân chính!

"Cung San Siro... Vẫn là phải đi đối mặt. Tôi không thể bỏ mặc Thiên La Viêm..."

Nguyên nhân cậu quyết định hành động dường như đều là bởi vì một vài vướng mắc không thể bỏ xuống.

Một vài vướng mắc mà đáng lẽ đã không còn liên quan đến cậu từ sau khi cậu chết đi.

"Nguyệt Thoái, cậu có cân nhắc làm gì đó cho mình không?"

Sau khi Phạm Thống hỏi vấn đề này, bầu không khí bởi vì Nguyệt Thoái đờ ra mà trở nên có chút ngưng trọng.

Ặc... tôi hỏi sai rồi sao?

"Lo ăn đi, đừng cứ hỏi mấy vấn đề thiếu suy nghĩ."

Chu Sa hừ lạnh một tiếng, nói xong câu đó, liền coi như vấn đề này đã kết thúc, Nguyệt Thoái hình như cũng không thể trả lời, mà duy trì trầm mặc.

Ôi, được thôi, ăn cơm, ăn cơm...

◊◊◊◊

Âm Thị Các đêm khuya có khách không phải chuyện gì hiếm thấy, nhất là dưới tình huống người khách này là Lăng Thị.

Chẳng qua, ở thời điểm này nhìn thấy Lăng Thị, Âm Thị ít

nhiều vẫn có chút bất ngờ với chột dạ -- mà sự tình quả nhiên cũng gần giống như hắn suy đoán.

"Đêm khuya còn kêu người đưa một đống đồ ăn đến chỗ ngươi... Sau đó không bao lâu đã biến mất toàn bộ? Ta làm sao không biết ngươi từ lúc nào cần ăn rồi?"

Lăng Thị tỏ rõ biết hắn đã làm chuyện có lỗi, mới đặc biệt đến đây xem xét, biểu tình của Âm Thị tùy theo lời hắn muốn nói mà biến tới biến lui, cuối cùng vẫn là chuyển sang bộ dạng khổ não nghĩ không ra cái cớ nào hay ho.

"A, chẳng qua chỉ là gọi một đống đồ ăn, có cái gì phải kinh ngạc..."

"Ngươi nếu như nói cho ta ngươi đã ăn hết toàn bộ, ta sẽ kinh ngạc cho ngươi xem."

Đây đương nhiên là chuyện không thể nào. Dưới tình huống hóa thành người, mặc dù có thể ăn, nhưng muốn hao phí thêm tinh lực để chuyển hóa đồ ăn rồi làm nó tiêu tán, để giả trang thành loài người, giả vờ ăn một chút còn được, lượng lớn như vậy, căn bản không có ai sẽ đặc biệt ăn để rước lấy phiền cho mình, cho dù là Âm Thị cũng không khoa trương đến mức đó.

"Ngươi... Nếu đã biết rõ trong bụng, vì sao không dứt khoát một chút, cứ phải nói chuyện vòng vo như vậy cho bằng được hả! Ta cũng không muốn nói dối kiếm cớ gạt ngươi đâu! Hơn nữa cũng gạt không được!"

Bị Lăng Thị dùng ánh mắt lãnh đạm đó nhìn chằm chằm, Âm Thị luôn cảm thấy toàn thân không thoải mái, không nhịn được kháng nghị.

"Cho nên ngươi cũng biết là chuyện không nên làm sao? Chuyện gì cũng ghi ở trên mặt, bây giờ tinh thần trái lại tốt hơn

nhiều rồi."

Lăng Thị liếc hắn một cái, rồi bình luận như vậy, giọng điệu vẫn mang chút trào phúng.

"... Mỗi lần có người quen biết chết đi, biến mất, ta luôn là sẽ rất buồn."

Sau khi do dự một hồi, Âm Thị mở miệng nói ra những lời không mấy liên quan tới đề tài hiện tại.

"Ta luôn hi vọng mọi người đều tốt đẹp, muốn gặp đều có thể gặp được, đừng tới tới đi đi, lần nào cũng bỏ lại ta, muốn quên cũng không thể quên..."

Từ khi được chế tạo ra đến bây giờ, hắn đã quen biết rất rất nhiều người, cũng nhiều lần mắt thấy, tai nghe bọn họ ly thế.

Có người là chết tự nhiên, có người là gặp bất trắc. Cho dù là cư dân tân sinh đáng lẽ có thể liên tục thay đổi thân thể sống tiếp, cũng thường bởi vì đủ loại nguyên nhân mà khó thoát khỏi số chết.

Lần nào hắn cũng rất buồn, cho dù chưa chắc có người biết.

Mặc dù số lượng những người có thể ghi nhớ, bỏ vào trong đầu không tính là nhiều, nhưng cũng bởi vì như vậy, mới cho thấy mỗi một người đều rất quan trọng.

"Âm, đó là chuyện không thể nào."

Trái ngược với biểu hiện để lộ ra tâm tình của hắn, thái độ của Lăng Thị khá lãnh tĩnh.

Vì sao cứ luôn nói những lời ngây ngô này đây?

Đối mặt với hiện thực bằng lý trí, thừa nhận đây là nguyện vọng không thể đạt thành, sau đó thực tế một chút, làm tốt chức

trách mà thân phận mình nên làm -- rõ ràng phải làm như vậy mới đúng.

Đây giống như là một loại trốn tránh không chín chắn, nhưng mà, Lăng Thị cũng khó có thể nói điều gì. Âm Thị chính là người như vậy, cũng bởi tính cách đơn thuần cùng sự quan tâm và tình cảm không hề che giấu như vậy đã thu hút người xung quanh.

"Dù sao... đồ ăn cũng đã đưa rồi, ta làm cũng đã làm rồi, ngươi muốn mắng thì mắng, tùy ngươi!"

Âm Thị có chút nhụt chí mà nói như vậy, Lăng Thị thì không thể làm gì khác ngoài thở dài.

"Ngươi có thể khôi phục tinh thần cũng là chuyện tốt, tiếp đến còn có rất nhiều chuyện phải đối mặt."

"Rất nhiều chuyện?"

"Ngươi chắc không quên chúng ta còn đang ở trạng thái giao chiến chứ? Ngươi cho rằng Anh sẽ cứ như vậy mà thôi sao?"

Nghe xong lời của Lăng Thị, Âm Thị đờ ra mấy giây, hình như có chút không thể chấp nhận cái tin tức này.

"Nhưng... biết rõ hoàng đế của Lạc Nguyệt là giả, vì sao vẫn phải tiếp tục tác chiến, nếu như bọn họ không đánh chúng ta, thì đừng chủ động đánh bọn họ chứ!"

"Ngươi nói với ta cũng vô dụng, cho dù đi nói với Anh, cô ấy cũng không nghe vào tai. Huống hồ, thiếu đế chân chính không có mặt, cũng là thời cơ tốt để khai chiến, tên giả mạo đó không có thực lực hủy diệt quân đội chúng ta, cho dù có, hắn thoạt nhìn cũng không giống như sẽ nỗ lực vì Lạc Nguyệt."

Âm Thị nghe những phân tích đó chỉ cảm thấy càng nghe càng phiền lòng, loại cảm giác bồn chồn này có lẽ là do không thể làm

được gì.

"Nhưng ít nhất... Anh vẫn chưa hạ mệnh lệnh đi?"

Tịch Anh vẫn chưa có bất cứ hành động nào, nhưng đây cũng chỉ là bởi vì chuyện mới xảy ra không bao lâu, chờ nàng sau khi ổn định tâm tình và bình tĩnh lại, mệnh lệnh tiếp tục tác chiến hắn là sẽ được ban bố thôi.

"Điều chúng ta cần làm, chỉ có chờ đợi."

Lăng Thị trả lời hắn như vậy. Đây xác thực là chuyện duy nhất hắn có thể làm bây giờ.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tôi cứ tưởng mình chỉ ngủ mấy tiếng, không ngờ kỳ thực tôi đã ngủ hơn một ngày.

Cũng chính là nói chúng tôi kỳ thực đã rời khỏi Đông Phương Thành hơn một ngày rồi, chúng tôi cũng đã hơn một ngày không ăn cơm, chẳng trách lại đói như vậy, tuyệt đối không phải lượng ăn của tôi nhiều hơn, cũng không phải bởi vì đồ ăn quá ngon, chỉ là do đói lâu mà thôi, hm.

Tiến về Tây Phương Thành hiệp trợ Nguyệt Thoái đoạt lại đế vị -- nghe lên là nhiệm vụ vinh quang tràn ngập chí khí, cho dù người đương sự hình như chẳng mấy hứng thú đối với chuyện này, nhưng tôi vẫn là vừa sợ vừa có chút mong chờ.

Nếu như thành công, chúng tôi chẳng phải chính là loại công thần hiệp trợ hoàng đế đăng cơ trên sách sử sao? Lập tức chẳng phải sẽ có vinh hoa phú quý hưởng không hết rồi? Hơn nữa Nguyệt Thoái cũng không giống loại người sẽ làm ra chuyện qua cầu rút ván vắt chanh bỏ vỏ, chỉ cần phục vị thành công, tôi liền có thể sống quãng đời tốt đẹp ở Tây Phương Thành --?

Nhưng, nhưng nếu như muốn luận công ban thưởng, vậy thì có lẽ không ổn rồi... Tôi ở trong hành động phục vị này, phần lớn chỉ là lâu la đi? Mặc dù tôi bây giờ ít nhiều có chút năng lực chiến đấu, nhưng tôi không thích cảm giác đi đằng trước trổ tài, thông thường loại người này chết nhanh nhất, trốn ở phía sau làm người khôn giữ mình mới là đúng, ẩn giấu thực lực chính là dành cho lúc mấu chốt cứu mạng... nói như vậy, tôi rốt cuộc có nên nói cho bọn họ chuyện của Huy Thị không? Làm sao có loại cảm giác càng để lâu càng khó nói vậy?

Nói đến, bởi vì Nguyệt Thoái không đủ tích cực, chúng tôi căn bản vẫn chưa có lập kế hoạch cặn kẽ gì. Bây giờ ở trên lưng Tiêu Ba, gió thổi làm tóc tôi cũng sắp thành tổ quạ rồi, nếu tôi bây giờ phớt lờ tiếng gió tập kích mặt mũi với lỗ tai để tiến hành suy nghĩ, thực sự rất khó hoàn thiện, chẳng qua tôi vẫn là tới phân tích thử xem?

Người đó gọi là cái gì nhỉ... à đúng, Narsi. Nhờ ký ức của Huy Thị, tôi mới nhớ cái tên này, bằng không vẫn là xưng hô thiếu đế giả tiện hơn... Tóm lại bên cạnh hắn hẳn là có ma pháp kiếm vệ với trưởng lão đi? Nếu như muốn lập chiến công, bỏ qua đám thị vệ hoàng cung, ít nhất phải tìm một người trong đó khiêu chiến quyết thắng thua mới được.

... Nếu nhớ không sai, trong ấn tượng, những ma pháp kiếm vệ từng nhìn thấy, không phải ba đường chỉ vàng thì cũng là hai đường chỉ vàng.

Huy Thị... hình như là tua rua màu đen nhạt. Không biết giai cấp của Đông Phương Thành nên làm sao so sánh với bên Tây Phương Thành, nhưng tôi luôn cảm thấy lấy tình huống trước mắt của tôi, muốn đơn thuần dựa vào kiếm thuật mà tôi vẫn chưa nắm chắc của Huy Thị để quyết đấu với cao thủ ba đường chỉ vàng hoặc hai đường chỉ vàng, sợ rằng có ba mươi cái mạng cũng không đủ cho tôi chết.

Vậy thì, trưởng lão thì sao? Không biết thực lực của những trưởng lão thế nào?

Đặt hi vọng vào trưởng lão, hình như cũng không phải lựa chọn thông minh... Bọn họ cũng có thể khống chế hành động của Nguyệt Thoái rồi, ắt hẳn cũng sẽ không phải nhân vật đơn giản, như vậy xem ra tiền đồ của tôi thật đáng lo, muốn lập công tích cũng quá khó rồi.

Được thôi, tạm thời không quy tôi làm chiến lực, chúng tôi xem ra... người có thể tác chiến hiện giờ trong chúng tôi có Bích Nhu, Chu Sa...

... Hết rồi?

Hết, hết rồi! Đây là tình huống gì! Đây căn bản thua chắc rồi! Chu Sa mặc dù không tính là yếu, nhưng so với loại thực lực đỉnh cấp kia thì quá yếu! Hai đường chỉ vàng của Bích Nhu cũng không tính là kém, nhưng hai đường chỉ vàng thì không đánh lại ba đường chỉ vàng! Dưới so sánh, bên thiếu đế giả kia là đội hình hoa lệ cỡ nào! Puhahaha thì lại không chịu giúp chiến đấu, vậy thì, trừ khi Nguyệt Thoái khôi phục, bằng không chúng tôi căn bản không có phần thắng mà!

Sự tình còn chưa bắt đầu, đã nhận được kết luận không có phần thắng, làm sao lại tuyệt vọng như vậy đây! Nếu Nguyệt Thoái có thể khôi phục thực lực, mấy người bọn họ cũng chẳng là gì đi? Nếu như muốn lấy phương thức đơn giản nhất để đạt được thắng lợi, đương nhiên là dành phần chiến đấu cho người có thể giành được thắng lợi trong chớp mắt, mà không phải để cho kẻ cần phải triển đấu rất lâu cũng chưa chắc sẽ thắng thượng trận, cho nên... Nguyệt Thoái nếu khôi phục thì bằng với việc một mình cậu ấy gánh hết, nếu không khôi phục, chúng tôi sẽ chờ chết, thành công hay không căn bản tùy thuộc vào Nguyệt Thoái sao! Như vậy ý nghĩa tồn tại của chúng tôi là cái gì hả!

Như vậy là không được! Như vậy căn bản là chết chắc rồi! Nhất định phải nghĩ ra một kế đột phá... Tiêu Ba ngươi đừng đột nhiên xoay chín mươi độ như thế chứ! Suýt nữa hại ta té xuống! A... suy nghĩ tôi khó khăn lắm mới dựng lên được cũng bị phá rối rồi, làm gì thế!

Quên đi, nếu động não không phải điểm mạnh của tôi, vậy tôi vẫn là ngoan ngoãn thả rông đầu óc, chờ xem đồng bạn có nghĩ ra biện pháp giải quyết gì hay không vậy...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 8 + 3: Tây Phương Thành

"Đầu tiên nên tìm một hướng dẫn viên giỏi, tiếp theo quy hoạch sẵn hành trình, sau đó là có thể làm một chuyến du lịch tìm hiểu Tây Phương Thành rồi!" -- Bích Nhu

"Đoàn phí nếu là cô bỏ ra, tôi không có ý kiến." -- Chu Sa

"Có thể đổi thành mỹ thực chi lữ không?" -- Phạm Thống

"Khoan khoan, Thiên La Viêm đâu? Narsi đâu? Thế, thế này thật sự có được không!" -- Nguyệt Thoái

Có lúc cậu cũng sẽ nghĩ như vậy -- có lẽ là trong ký ức thiếu yếu tố hình ảnh, cho nên cậu mới xa lạ với Tây Phương Thành như thế, không tìm được chút cảm giác quen thuộc thân thiết nào.

Hoặc là bởi vì, ở đó vốn không có mấy người thân thiết với cậu, cậu vừa lại nhiều năm sinh hoạt ở trong không gian nhỏ hẹp phạm vi không lớn, nên cũng không có nhận thức và hòa nhập cái hoàn cảnh đó đi?

Rõ ràng đó là quốc gia của cậu.

Rõ ràng cậu cũng từng gánh vác chức tránh bảo vệ nơi đó, từng vì bảo vệ người ở đó khỏi bị xâm nhiễu, nhưng lại không có cảm giác quy thuộc đối với mảnh đất ấy.

Địa vị, thân phận kỳ thực không phải thứ cậu muốn lấy lại hoặc cảm thấy thuộc về mình và cần phải lấy về.

Cậu gần như đã có điều mình muốn rồi, tất cả mọi thứ có

được sau khi sống lại, cậu đều rất quý trọng cũng rất thỏa mãn, chỉ là...

Luôn có một vài sự vật không buông bỏ được. Hi vọng có thể thích ứng, nhưng không tài nào làm được.

Cho đến bây giờ, cậu vẫn thường nằm mơ.

Ngoại trừ cảnh bị giết, có lúc... cũng sẽ mơ thấy một vài chuyện vẫn còn nhớ và vô thức hoài niệm

Mà khi đối tượng của hai loại mộng cảnh này là cùng một người, cậu thực sự cũng không biết xử sự thế nào.

"Trong các chủng loại vật tư trao đổi thông qua dường dây nội bộ hoặc là bí mật, người giàu có ở Tây Phương Thành đặc biệt thích quả mật của Dạ Chỉ sản xuất, rất nhiều sản phẩm của Dạ Chỉ bởi vì không dễ có được, giá cả thường lên rất cao, như là lông lục kê có thể thấy khắp nơi của Dạ Chỉ, giá cả bán ra ở Tây Phương Thành có khả năng sẽ cao gấp mười..."

Bởi vì mắt nhìn không thấy, cậu không thể tự đọc sách, Narsi được phái đến bên cạnh cậu, tác dụng chủ yếu chính là đọc sách cho cậu nghe, hành vi nghe đọc thế này đã là một phần trong sinh hoạt thường ngày, ít nhất cậu đã cảm thấy quen với nó -- bất luận là giọng nói đơn điệu bằng phẳng của Narsi hay là bên cạnh có một người.

Có điều, cho dù là sách đọc cho một đứa trẻ như cậu nghe, cũng không phải là những câu truyện cổ tích ấm áp sáng sủa gì, loại sách đó sẽ không được đặt ở trong thư phòng của cậu. Nếu như cậu không có yêu cầu đặc biệt, Narsi thường tùy tiện chọn một cuốn đọc, như cuốn du ký hôm nay chính là của Narsi chọn, đúng lúc nói đến một vài chuyện tương quan đến mậu dịch, đối với sách Narsi chọn cậu cũng không có ý kiến gì, chỉ an tĩnh lắng nghe, thỉnh thoảng thuận miệng đề xuất một vài vấn đề.

"Quả mật? Đó là..."

"Một lại trái cây."

Trả lời của Narsi chẳng khác nào không trả lời.

"Đại khái có dáng vẻ thế nào đây? Hình dạng, màu sắc, mùi vị khi ăn..."

"Ngươi biết những cái này có ích gì không?"

Lúc Narsi nói chuyện với cậu, đôi khi xuất hiện loại thái độ mất kiên nhẫn, mang chút khó chịu này.

Thế là cậu không nói chuyện nữa. Không phải tức giận, chỉ là không biết nên trả lời ra sao, thậm chí cũng không biết có nên mời hắn tiếp tục đọc hay không.

Lát sau, cậu nghe thấy tiếng sách được đặt lên bàn, trong lòng suy đoán Narsi có phải là sắp rời khỏi không muốn đọc nữa, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân tới gần, sau đó, Narsi nắm lấy tay trái của cậu.

Ngón tay của đối phương vẽ một cái hình ở lòng bàn tay của cậu, chậm rãi, không hề vội vàng. Sau khi vẽ xong, Narsi mới mở miệng.

"Quả mật đại khái lớn cỡ đó, hiểu chưa?"

"A... ừ."

Cậu ngây ngẩn gật đầu, tiếp theo liền bởi vì cảm thấy Narsi hình như sinh ra một chút kiên nhẫn, cho nên không nhịn được hỏi vấn đề khác.

"Vậy ăn lên có vị thế nào nhỉ?"

Kỳ thực cậu cũng không phải rất muốn biết, chỉ là bất luận đã

quen với cô độc thế nào, có lúc cậu vẫn muốn đối thoại với người khác.

"Ta cũng chưa từng ăn, làm sao biết được?"

Narsi lập tức lại mất kiên nhẫn, thuận tay cầm sách lên, dựa vào thuyết minh trong sách trả lời cậu.

"Trong sách chỉ có viết vị rất ngọt, vậy thôi."

"Vậy lông lục kê ngươi đã sờ qua chưa?"

"Đương nhiên chưa từng sờ, đó là đồ của Dạ Chỉ giống quả mật."

"Ngươi không thích đồ của Dạ Chỉ sao...?"

"Ta thích hay không, đều là chuyện của ta."

Bởi vì Narsi tỏ thái độ "không liên quan đến ngươi", Nguyệt Thoái cũng không hỏi tiếp nữa.

"Vậy, cứ tiếp tục đi."

Cậu mặc dù là hoàng đế Tây Phương Thành, chẳng qua, trong cái cung này đại khái không có ai e sợ hoặc là tôn kính cậu.

Mọi người đều rõ cậu chỉ là một vật chứa vương huyết không có quyền lực, không thể tự mình làm chủ.

Bao gồm bản thân cậu cũng hết sức rõ điều này.

Điều cậu muốn cũng không phải sự tôn kính nể sợ của mọi người, thậm chí cũng không phải quyền lực hay tự do.

Cậu lúc đó ấy à... Rốt cuộc muốn cái gì đây?

Mấy ngày sau chuyện quả mật, buổi sáng ngày nọ, cậu giống

như mọi khi tiến vào thư phòng, lại ở trên bàn sờ thấy một vật mà hôm qua không có.

Trên bàn trước giờ đều bằng phẳng, không bày biện vật phẩm gì, đột nhiên ở chỗ cậu quen để tay có thêm một vật thể tròn tròn, cậu đương nhiên sẽ phát hiện, bởi vì tò mò, cậu cầm thứ đó lên sờ sờ, mặt ngoài trơn bóng mang theo một chút cảm giác ẩm ướt, còn có mùi hương thoang thoảng.

Có lẽ là đồ ăn, ngửi lên có vẻ rất ngon. Cậu nghĩ như vậy.

Nhưng chỗ này vì sao lại có đồ ăn đây?

Người có thể ra vào thư phòng, sau đó có khả năng đặt thứ này ở đây vừa lại không giải thích, cậu nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy chỉ có một người, thế là, khi Narsi xuất hiện, cậu liền mở miệng hỏi hắn.

"Narsi, đây là cái gì?"

"Quả mật đó."

Giọng trả lời của Narsi có chút không vui, nghe lên hình như không quá sẵn lòng trả lời cái vấn đề này.

"Quả mật? Vì sao lại để ở đây?"

"Chẳng phải là cho ngươi ăn sao? Ngươi không phải muốn biết ăn lên có vị gì à?"

Đồ là do hắn đặt ở đó, nhưng hắn lại giống như không làm sao chịu thừa nhận chuyện này.

Lời của Narsi khiến cậu ngẩn ra một chút, cậu chưa từng gặp chuyện này, không quá quen với nó, cũng không biết phản ứng thế nào.

Lúc này mà tiếp tục hỏi "cái này chẳng phải rất đắt sao",

"ngươi làm thế nào có tiền mua, ngươi là làm sao có được" vân vân, hình như cũng không đúng lắm, cho nên, cậu lựa chọn thành thực cúi đầu nói cảm ơn.

"Cảm ơn."

Bởi vì đây đại khái xem như là thứ đầu tiên được người khác tặng cho, cho dù không biết đối phương đang nghĩ cái gì, nhưng cậu cảm thấy, đây miễn cưỡng có thể coi như là món quà, cho nên liền bỏ vào túi, định cất kỹ.

"Cất vào làm gì? Ăn đi!"

Người đọc sách dám sử dụng câu mệnh lệnh đối với hoàng đế, trong lịch sử Tây Phương Thành chắc chắng có mấy người, mà Narsi tuyệt đối là một trong số đó.

"Đồ ăn chính là để ăn, ngươi gầy quá rồi, nên ăn nhiều một chút."

Cái gọi là gầy hay không gầy, bởi vì nhìn không thấy, không có đối tượng so sánh, cậu luôn luôn không rõ lắm, cho nên sau khi Narsi nói ra câu này, cậu chỉ là hơi bối rối mà nghiêng đầu.

"Ta ăn hay không ăn, chẳng phải đều như nhau sao? Nếu như đến mức thân thể yếu ớt, xuất hiện nguy hiểm, những trưởng lão sẽ trút thuốc dinh dưỡng cho ta, cho nên... hẳn là không sao đi?"

Có lẽ là bởi vì trường kỳ sống ở dưới loại giáo dục không bình thường kia, cậu lúc đó có thể dễ dàng nói ra những lời lạnh nhạt như thế đối với chính mình như vậy, cũng là như chuyện đương nhiên.

Thân thể của cậu không phải thuộc về mình, cho nên cậu không cần quan tâm, cũng không cần vì nó làm thêm cái gì.

Ý nghĩa tồn tại của cậu là vì cái quốc gia này, cậu lấy kiểu sinh

hoạt như vậy sống đến bây giờ, cho nên, sinh mệnh của cậu là do người cần cậu sống nghĩ cách duy trì, xảy ra vấn đề những người kia sẽ tự nghĩ cách làm cho ổn thỏa, cậu chẳng cần lo lắng chút nào, chỉ cần tiếp nhận mọi chuyện bằng một cách thờ ơ, như vậy đối với cậu mà nói cũng nhẹ nhàng hơn.

Cho đến khoảnh khắc sắp chết cậu mới hiểu, những suy nghĩ này đều là sai.

Cậu luôn là ngăn cách trái tim ở bên ngoài, hờ hững đối với mọi thứ của mình, cảm thấy chán chường đối với những chuyện này, dường như cảm thấy chết lúc nào cũng không sao cả -- rõ ràng là sinh mệnh của mình, lại cảm thấy không liên quan đến mình.

Nhưng mà trên thực tế, cậu lại khát vọng được sống tiếp.

Ở lúc hít không được không khí, ý thức dần dần rời xa, cậu mới biết mình không muốn chết đi đến thế, thậm chí phát giác mình nguyện dùng bất cứ điều kiện gì để đổi lấy cơ hội sống.

Chán ngán với cuộc sống ban đầu, là bởi vì cuộc sống đó là sai lầm.

Cậu không nên từ bỏ sinh mệnh của mình, mà là nên nỗ lực thay đổi hoàn cảnh sống, đó là điều cậu rõ ràng nên nỗ lực vì mình, nhưng lại không có làm.

Chỉ là lúc đó, mọi thứ đã không còn kịp nữa rồi.

"Không ăn thì trả cho ta, muốn chết đói là lựa chọn của ngươi."

Sau khi nghe xong lời của cậu Narsi lộ rõ tức giận, cậu lúc đó cũng không hiểu đối phương vì sao lại nổi nóng, mặc dù trong lòng có chút không nỡ, nhưng cậu vẫn là lấy quả mật ra, xòe bàn tay chuẩn bị trả về.

Lúc lấy lại quả mật từ trên tay cậu, Narsi một câu cũng không nói thêm.

Narsi chủ động lấy đồ cho cậu, cũng chỉ có một lần đó mà thôi, về sau cũng không có nữa.

"Nguyệt Thoái, sắp đến rồi, Bích Nhu nói chúng ta phải chuẩn bị đáp xuống rồi."

Chu Sa và Phạm Thống đều cảm thấy hết sức bội phục đối với việc Nguyệt Thoái ở trên lưng chim đang lao vun vút mà vẫn có thể ngủ, dưới tình huống không có người đặc biệt giữ cậu, cậu mặc dù đang ngủ, nhưng cũng không có vẻ sắp rớt xuống, đây gần như có thể nói là tài năng đặc thù rồi, trong cả đoàn thể, phần lớn cũng chỉ có cậu làm được mà thôi.

"Ủa, tôi ngủ thiếp đi rồi sao..."

Nguyệt Thoái mới bị đánh thức, vẫn còn có chút không rõ tình huống, dường như không biết mình đang ở đâu.

"Đúng thế, cậu có phải là hăng hái quá không, trước đó mới tỉnh táo lâu như vậy, bây giờ lại ngủ."

Bệnh nói ngược của Phạm Thống đang liên tục phát tác, sau khi nghe riết, bây giờ trên cơ bản mọi người đều tương đối có thể hiểu hắn đang nói cái gì rồi.

"Thật ngại quá, tôi bất giác đã thiếp đi mất..."

Sau khi Nguyệt Thoái ngượng ngùng nói xong câu này, lại bổ sung một câu.

"Lần sau... nếu như tôi ngủ trong lúc bên cạnh có người thì đánh thức tôi dậy đi, may mà hôm nay nằm mơ tương đối ôn hòa, các cậu quên tôi từng nói lúc tôi ngủ có khả năng sẽ làm một số chuyện không thể khống chế sao? Nhất là khi đang bay, lỡ cắm tay

vào trong lưng của Tiêu Ba, thì quá có lỗi với Tiêu Ba rồi..."

"..."

Cậu dùng thần tình áy náy và giọng ôn hòa để nói ra lời này, thực sự khiến người không biết nên trả lời cậu cái gì mới tốt. Nếu thật sự xảy ra loại chuyện đó, bọn họ trái lại có thể lý giải vì sao cậu ngủ mà vẫn sẽ không té xuống chim... Tay cũng đã cắm vào lưng chim rồi, hẳn là cũng không dễ rút ra như thế đi.

"A, chẳng qua lực lượng của tôi bây giờ đã bị phong ấn, cho nên chắc là vẫn ổn, sẽ không xảy ra loại chuyện đó đâu, tôi suýt nữa quên mất."

Nguyệt Thoái đang nói, đột nhiên nhớ tới chuyện năng lực mình bị phong ấn, nhưng kiểu nói "chắc là" vẫn ổn của cậu vẫn khiến Phạm Thống cảm thấy rất không thể yên tâm.

"Ít nhất hiệu lực của vương huyết vẫn còn đi? Cắm một lần cậu cứ giúp nó trị liệu một lần, chết không được."

Phát ngôn của Chu Sa khá máu lạnh.

"Này, có cái kiểu cắm rồi lại cắm, cắm rồi lại cắm, cắm hoài cắm mãi như vậy sao? Cậu đối xử với con chim này tệ một chút có được không?"

Mặt Phạm Thống co giật nói ra như vậy, hắn cuối cùng cũng phát xuất lương tâm nói giúp Tiêu Ba rồi.

"Nhưng trị liệu của vương huyết cũng có thời gian mệt mỏi, trong vòng một thời gian sau khi tiếp thu trị liệu, lặp lại trị liệu có khả năng sẽ vô hiệu đó. Huống hồ tôi mới cứu Lạc Thị chưa được mấy ngày, một tháng chỉ có thể dùng hồi sinh một lần, trong thời gian đó hiệu lực trị liệu cũng sẽ bị ảnh hưởng..."

Nguyệt Thoái cũng không lập tức phủ nhận cậu sẽ không

nhiều lần tái phạm, chỉ là thoáng bối rối giải thích vấn đề sử dụng vương huyết, đây khiến lông măng trên đầu Tiêu Ba dựng cả lên.

"Đừng nói cái này nữa, chúng ta sắp đáp xuống rồi... sau khi đáp xuống, cứ tiến hành như đã nói nhé! Tôi ở Tây Phương Thành chờ các cậu."

Bích Nhu không quá yên tâm mà căn dặn một lần nữa, cũng xác nhận lại với bọn họ vị trí của Tây Phương Thành, sợ bọn họ lạc đường lại trở về Đông Phương Thành mất.

"Chúng tôi vẫn chưa chuẩn bị xong."

Phạm Thống muốn nói hẳn là "chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi", có điều Nguyệt Thoái lúc này lại có chút muốn phụ họa lời nói sai của hắn.

"Đúng vậy..."

Từ khu vực mà bọn họ sắp đáp xuống chỉ cần đi thêm mấy khu là có thể đến được Tây Phương Thành rồi.

Nguyệt Thoái thực sự không thể nói mình đã chuẩn bị tốt tâm lý. Trên thực tế cậu vẫn cảm thấy có chút bàng hoàng bất lực, dường như đều là bởi vì bạn bè bên cạnh thúc đẩy, cậu mới đáp ứng hành động.

Nếu như tiêu cực như vậy chẳng phải sẽ giống trước kia sao?

Cậu trước khi chết nói cho mình phải thay đổi, đến nay đã nỗ lực được bao nhiêu đây?

Sau khi khe khẽ lắc đầu, Nguyệt Thoái muốn mình tạm thời đừng nghĩ đến những chuyện sẽ tạo thành áp lực này nữa.

Hoàn cảnh bây giờ đã không phải hoàn cảnh lúc đó nữa. Cứ thuận theo tự nhiên thử xem, có lẽ...

Mặc dù trong lòng không tính là kiên định, nhưng cậu vẫn quyết định đi theo con đường này.

Sẽ không có vấn đề. Chỉ cần mọi người đều ở cùng nhau.

"Oaaaa --!"

"Con chim chết dịch! Ai bảo ngươi lao xuống!"

... Chắc là sẽ không có vấn đề.

◊◊◊◊

"Nhớ từ nay trở đi phải nói ngôn ngữ của Tây Phương Thành, đừng để lộ sơ hở."

Thói quen từ xưa đến nay nhất thời muốn thay đổi, vẫn thật sự có chút khó khăn, chẳng qua, bọn họ bởi vì là cư dân tân sinh, có năng lực nói được ngôn ngữ của cả hai nước, đã là may mắn lắm rồi, về phần vấn đề nói ngôn ngữ nước nào, thì chỉ có thể tự chú ý nhiều hơn thôi.

Bọn họ bây giờ đã dần dần đi đến nơi có người, đương nhiên trước khi Bích Nhu rời khỏi đã nhờ cô thi triển ám thị khiến người không chú ý đến dung mạo của Nguyệt Thoái rồi, gương mặt đông phương ở Tây Phương Thành dù sao cũng tính là thiểu số, ba người bọn họ lại đều mặc phục sức đông phương, khi đi chung vẫn là có chút nổi bật, chẳng qua, những người qua đường này đại khái chỉ là liếc nhìn thêm mấy giây thôi, người tập trung chú ý cũng không nhiều.

Nhưng mà loại tình huống này đã xuất hiện thay đổi khi bọn họ tiến vào khu tiếp theo.

"... Chu Sa, cậu vì sao đột nhiên biến thành con gái?"

Nguyệt Thoái vừa nhìn thấy Chu Sa biến thành thể nữ liền có

chút căng thẳng, cậu mặc dù muốn cố gắng lấy giọng bình tĩnh hỏi, nhưng hiển nhiên không làm sao thành công.

"Tôi chỉ là muốn để cho thành phần đội ngũ chúng ta thoạt nhìn bình thường một chút, thế này sẽ đỡ gây chú ý hơn."

Chu Sa vừa vuốt tóc vừa giải thích, nhưng giải thích của cô chẳng có chút thuyết phục nào.

Đồng bóng, đừng trợn mắt nói dối có được không? Cô làm như không nhìn thấy mọi thứ xung quanh sao? Cô có phát hiện sau khi cô biến thân thành bộ dạng mỹ nữ vóc người nóng bỏng như hiện giờ, ánh mắt từ bốn phía tụ tập lại ít nhất đã tăng thêm gấp ba, thời gian nán lại cũng không biết đã tăng thêm bao nhiêu giây! Cô không biết lực sát thương của mỹ nữ là rất cao sao? Huống hồ, ba thằng con trai đi chung với nhau có chỗ nào không bình thường! Căn bản là quan niệm của cô có vấn đề đi!

Phạm Thống ở trong lòng mắng một đống, mà Nguyệt Thoái cũng có nghi vấn tương tự.

"Ba đứa con trai đi chung với nhau, có chỗ nào không bình thường sao? Tôi thấy ở đây rất nhiều người đều như vậy mà."

"Đó là đoàn thể thiếu hụt mị lực không tìm được nữ đồng hành."

Nhận định của Chu Sa không chỉ chủ quan, còn mang tính công kích quá trớn.

... Vậy thì sao? Cô biến thành thể nữ chỉ bởi vì muốn đề cao giá trị cho chúng ta à? Tranh giành cái này có ý nghĩa gì? Chỉ sẽ nâng cao tỉ lệ xảy ra phân tranh đi?

"Vậy... thì có làm sao?"

Nguyệt Thoái hoàn toàn không thể lý giải logic của Chu Sa.

"Như vậy cảm giác rất tệ. Hơn nữa sẽ có con gái đi qua bắt chuyện yêu cầu gia nhập."

Vấn đề này Chu Sa trả lời một cách rất lưu loát, thế là Nguyệt Thoái lại nhìn sang bên cạnh, dường như khó có thể tiếp tục nói chuyện với cô.

"Nguyệt Thoái, để tôi khoác tay cậu nhé?"

Chu Sa sau khi biến thành thể nữ, luôn là sẽ thuận thế đề xuất một số yêu cầu khiến Nguyệt Thoái cảm thấy bối rối.

Này, cho nên cô bây giờ là muốn thế nào? Cô muốn tự tiện đổi thành phần đội ngũ thành "một cặp tình nhân với một con kỳ đà" sao? Cô rốt cuộc muốn bài xích tôi đến mức độ nào mới cam tâm? Đừng hiếp người quá đáng! Tôi thế nhưng là có Puhahaha bảo kê đấy!

"Đừng, như vậy quá gây chú ý."

Nguyệt Thoái lập tức từ chối, ở phương diện này da mặt cậu luôn luôn rất mỏng.

Cho nên ở một góc không có ai thấy là được sao... Nguyệt Thoái, nếu cậu không nói cho rõ, sẽ dẫn đến hiểu lầm, cậu biết Chu Sa luôn là rất thích luồn lách sơ hở, lần trước cậu chẳng phải đã bởi vì nhất thời lỡ lời mà bị cô ta đuổi chạy khắp phòng, suýt nữa bị vồ ngã sao, làm sao vẫn không biết ghi nhớ bài học?

"Dù sao thì cũng không có người nhận ra chúng ta, hà tất gì câu cẩn như thế?"

Mặc dù bị từ chối, Chu Sa vẫn không có ý từ bỏ, tiếp tục cắn chặt không buông.

"Cho dù ở nơi không có người nhận ra chúng ta, hành vi cử chỉ cũng phải khống chế!"

Nguyệt Thoái tỏ thái độ sẽ không bởi vì vài ba câu của đối phương mà thay đổi tâm ý, thế là, khuyên bảo của Chu Sa đã chuyển sang hướng khác.

"Vậy thì cứ nghĩ thành ngụy trang đơn giản đi mà, chuyện cậu đào thoát khỏi Đông Phương Thành, có khi Tây Phương Thành cũng có tình báo nội tuyến, nếu ngay cả số người giới tính của đồng bọn đều nắm được, bọn họ sẽ tiến hành lọc người vào thành, tôi biến thành nữ là có thể xáo trộn nghe nhìn, đúng chứ?"

Chậc chậc, dụ dỗ chính diện không thành, liền bắt đầu đi đường vòng sao? Mặc dù nghe lên hình như có mấy phần đạo lý, nhưng nếu như muốn bài trừ khả năng bị chú ý, ba người chúng ta trực tiếp tách ra vào thành chẳng phải tốt hơn?

"Nếu như muốn xáo trộn nghe nhìn ở lúc vào thành, chúng ta dứt khoát tách ra vào thành thì hữu hiệu hơn chứ?"

Đầu óc của Nguyệt Thoái vẫn tỉnh táo, không có bị mắc lừa một cách chóng vách.

"Mặc dù như vậy, chúng ta vẫn là phải đến nhà Bích Nhu, cô ta nếu như là người có quyền có thế, trở về vào thời điểm này, trong nhà lại còn chiêu đãi ba người khách phù hợp đặc trưng, rất khó không bị hoài nghi đi?"

Sau khi nghe xong thuyết phục của Chu Sa, Nguyệt Thoái nhíu mày.

"Đích xác là như vậy..."

"Tây Phương Thành sẽ đoán cậu mang theo mấy đồng bạn trở về, chỉ có một mình Aifrol là nữ, bề ngoài cũng đã để bọn họ nhìn thấy ở trên chiến trường hôm đó rồi, cũng chính là nói, bọn họ hẳn là không ngờ bên cạnh cậu có một bạn đồng hành nữ, giả vờ là cặp đôi thân mật thì sẽ đỡ bị bọn họ liệt thành mục tiêu điều tra

hơn, có đúng không?"

Đương nhiên không đúng. Lấy điều kiện của Nguyệt Thoái mà nói quen đại một cô gái nào đó bên đường rủ đi chung thì có gì khó! Chỉ cần cậu ấy không có cái miệng giống tôi, căn bản dễ như trở bàn tay... Ôi! Tôi vì sao phải tự đâm vào chỗ đau của mình chứ!

"Hình như... cũng có lý."

Nguyệt Thoái mặt lộ do dự, có chút chần chừ khi trả lời như vậy.

Phạm Thống suýt nữa bị nước miếng của mình làm sặc.

Cậu chờ một chút cho tôi! Đã mấy tuổi rồi còn dễ bị gạt như vậy sao? Lòng người hiểm ác! Suy nghĩ thật kỹ rồi hãy làm, đến lúc đó đừng trách tôi không có nhắc nhở cậu!... Tôi vẫn thật sự chưa có nhắc cậu, tôi chỉ toàn hò hét trong lòng mà thôi, thật gay go... vấn đề là lúc này mà làm hỏng chuyện tốt của Chu Sa, cô ta nhất định sẽ không để yên... lạ quá, tôi cũng đã có thực lực của Huy Thị rồi, cũng chính là giai cấp tua rua màu đen nhạt, tôi còn sợ Chu Sa làm gì?

"Chứ gì nữa, cho nên --"

"Cho, cho dù có một chút đạo lý, cũng không cần thực hành triệt để như thế! Tôi làm không được! Tuyệt đối làm không được!"

Thấy Chu Sa cười áp sát về phía mình, Nguyệt Thoái vẫn là hoảng sợ né tránh, dựa vào tính cách của cậu, nếu không có huấn luyện đàng hoàng, muốn ngụy trang thành tình nhân với người khác, đó đích xác là chuyện không có khả năng lắm.

"Cậu chỉ cần ngoan ngoãn đứng yên để tôi làm gì tùy thích là được rồi, đây rất khó sao?"

"Ục khụ! Khụ, khụ khụ khụ khụ..."

Lần này Phạm Thống thật sự bị nước miếng của mình làm sặc rồi.

Đây là phát ngôn mang tính siêu xâm lược gì vậy hả! Còn nghe tiếp được à! May mà con chim kia sau khi biến nhỏ đã được Bích Nhu thuận tiện mang đi rồi, bằng không há chẳng phải là có thêm một tâm linh thuần khiết bị dấy bẩn! Puhahaha ngươi không nghe thấy cái gì hết đúng không? Lúc tên đồng bóng kia nói chuyện ngươi tốt nhất là bịt tai lại!

Bởi vì hắn bây giờ không có cầm Puhahaha, Puhahaha tự nhiên là nghe không thấy tiếng lải nhải trong lòng hắn, từ việc phất trần không có phản ứng để xem, có khả năng đang ngủ say, đây coi như là tình huống không tệ.

"Rất khó sao..."

Nguyệt Thoái vẫn nhíu mày, hình như rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, ngay cả Phạm Thống bị sặc nước miếng cậu cũng không để ý.

Nếu ngay cả phản ứng cũng không được có, đương nhiên rất khó, đó không phải chuyện mà đàn ông bình thường làm được, mặc dù tôi cũng không biết cậu có thuộc phạm vi đàn ông bình thường hay không, nhưng theo tôi thấy, cậu vẫn là đừng lạc lối thì tốt hơn... Đừng nghiêm túc ở lúc này! Cô ta căn bản chỉ là muốn thị uy khi nhìn thấy Bích Nhu mà thôi đi? Mau tỉnh lại!

"Không được, tôi cảm thấy vẫn là không được."

Cầu nguyện của Phạm Thống có khả năng đã sản sinh chút hiệu quả, Nguyệt Thoái nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là lắc đầu.

"Cậu chưa thử làm sao biết không được?"

Giọng của Chu Sa nghe lên có chút thất vọng, Nguyệt Thoái thì trả lời một cách dị thường nghiêm túc.

"Tôi dùng tưởng tượng đã biết không được rồi."

Ha ha ha, cô thua rồi đi. Người ta vì để luyện tưởng tượng thuần túy mà đã hi sinh đôi mắt, đẳng cấp rất cao.

Đứng bên cạnh len lén cười trên nỗi đau của người khác gần như đã biến thành sở thích của Phạm Thống rồi, mặc dù cái sở thích này không thế nói là tốt, nhưng cũng không trở ngại đến người khác, cho nên hắn vẫn coi loại hành vi này là lạc thú nho nhỏ thầm kín của mình và chẳng buồn tự kiểm điểm.

"Khụ, sắp đến Đông Phương Thành rồi, thấy được cửa thành rồi, các cậu đừng ồn nữa."

Phạm Thống thử để cho bọn họ chú ý chuyện trước mắt, bởi vì hắn nói Tây Phương Thành thành Đông Phương Thành, xác thực cũng đạt được hiệu quả hù dọa.

"Dọa tôi giật mình, tôi còn tưởng chúng ta thật sự đi sai rồi."

Nguyệt Thoái vẫn còn hãi hùng mà nói như vậy.

... Nói như vậy, chứng tỏ cậu không có tự tin gì đối với nhận biết đường đúng không?

Sau khi đi gần hơn một chút, cửa thành của Tây Phương Thành đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tường thành dày chắc, là đặc sắc chung của hai tòa thành, tường thành của Tây Phương Thành lấy đá màu trắng làm chủ thể, tạo ra một loại cảm giác vững chãi trang nghiêm, phong cách tổng thể đương nhiên là khác với Đông Phương Thành, cư dân tới tới lui lui bên trong cũng phần nhiều là tóc vàng mắt xanh, Nguyệt Thoái ở đây sẽ không trở nên đặc biệt nổi bật, đương nhiên, đây là

dưới tình huống dung mạo có che phủ ám thị.

Vệ binh xếp thành một hàng chỉnh tề ở cửa thành, từ cách ăn mặc chỉn chu và tư thế, có thể thấy tính nghiêm khắc và trật tự của Tây Phương Thành -- đứng ở vị trí có thể nhìn thấy rõ cả cửa thành, mỗi người bọn họ đều có cảm khái riêng của mình.

"Tôi vẫn thật chưa từng thấy cửa thành của Tây Phương Thành, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đấy."

Thân là hoàng đế Tây Phương Thành, lúc nói ra câu này, trong lòng Nguyệt Thoái có chút phức tạp, đầu tiên không nói đến việc cậu sau khi lên làm hoàng đế, cơ hội ra khỏi thành không có mấy lần, chỉ là chuyện bị tước đoạt thị giác này thôi đã đủ cấu thành nguyên nhân rất lớn cho việc cậu chưa từng nhìn thấy cửa thành.

"Bây giờ bắt đầu nhìn, cũng vẫn chưa muộn."

Chu Sa đương nhiên sẽ không có bất cứ cảm xúc nào đối với Tây Phương Thành, chỉ chẳng qua coi như là đang xác nhận nơi sắp sửa sinh sống mà thôi.

"Thật là không kỳ quái..."

Khác với bọn họ, một mình Phạm Thống bị vây trong một loại nghi hoặc không thể nói ra với người khác.

Chữ viết của Đông Phương Thành trùng hợp là chữ mà tôi dùng, chữ của Tây Phương Thành vì sao không phải Anh văn đây? Căn cứ vào thường lý suy đoán, chữ trên cửa thành chắc hẳn là Tây Phương Thành, chẳng qua lại là chữ mà tôi hoàn toàn không nhận thức! Khả năng đọc Anh văn của tôi vốn đã đủ tệ lắm rồi, bây giờ còn biến thành trạng thái mù chữ, cũng quá cảm thương rồi đi? A, kỳ thực từ khi khẩu ngữ không phải Anh văn tôi đã nên phát hiện rồi... Đáng ghét, nếu đã có một cái trùng hợp, vì sao không thể để cho hai cái trùng hợp luôn!

Đến môi trường mới, lại phải biến thành mù chữ, đây cũng là khảo nghiệm của trời cao sao? Ông trời liệu có quá xem trọng tôi không hả! Đừng đánh giá tôi cao như thế có được không! Tôi sẽ không thành tài đâu, đừng rèn luyện tôi nữa!

Ủa ủa, chờ một chút, trong ký ức của Huy Thị rõ ràng đã học chữ của Tây Phương Thành rồi mà nhỉ? Lúc ở trong ký ức của hắn tôi có thể đọc được thư, lúc đó đầu đau quá nên cũng không ý thức được đó không phải Anh văn... thử, thử gọi ra hấp thu thử xem...

Ohhhhh! Tôi xem hiểu rồi! Ông trời vẫn là có chiếu cố tôi! Thật tốt quá! Có ưu thế ngữ văn của hai nước! Tôi rốt cuộc cũng có chỗ thắng bọn họ rồi! Chết tiệt, trong lòng tôi bây giờ rất kích động, cảm xúc dâng trào!

... Nhưng, vì sao trên cửa thành Tây Phương Thành không phải ghi Tây Phương Thành, mà là "Trở thành một phần tử của nơi đây, là tương đương với thề hiệu trung hoàng đế, mọi thứ của bổn quốc đều thuộc về hoàng đế"?

Đây cứ như là viết một đống quảng cáo hay ho trên thương phẩm, sau đó dùng chữ nho nhỏ ghi ở góc "sản phẩm này có thể sẽ có hiệu quả khác nhau tùy người sử dụng", sặc mùi lừa đảo mà! Tây Phương Thành toàn là ngay từ đầu đã gạt cư dân tân sinh xem không hiểu chữ như vậy sao! Tôi có nên mừng vì tôi mới đầu không có bị cướp sang Tây Phương Thành không!

"Nguyệt Thoái, thì ra hoàng đế Tây Phương Thành còn cởi mở hơn nữ vương Đông Phương Thành, vậy mà quang minh chính đại ở trên cửa thành ghi mọi thứ đều không thuộc về hoàng đế."

Phạm Thống cảm thán phát biểu một câu, hơn nữa, dòng chữ này căn bản là giả, hoàng đế Tây Phương Thành mất đi thực quyền đã lâu lắm rồi, đây thế nhưng là từ trong miệng Nguyệt Thoái chứng thực.

"A? Cậu nói cái gì?"

Nguyệt Thoái không hiểu gì cả nhìn hắn.

"Ủa, cậu không nghe hiểu lời của tôi sao? Tôi là nói chữ viết dưới cửa thành."

Hơn nữa còn sử dụng văn pháp khá cổ đây, may mà năng lực ngữ văn của Huy Thị vẫn không tệ, mặc dù từ nhỏ đã rời khỏi Tây Phương Thành, nhưng vẫn hiểu những cái này.

"... Xin lỗi, tôi xem không hiểu. Tôi chưa từng nói sao? Bởi vì đôi mắt, tôi cũng không thể học chữ, chữ của Tây Phương Thành đối với tôi mà nói vẫn là hoàn toàn xa lạ."

Nguyệt Thoái lấy thần tình có chút khốn nhiễu mà khe khẽ trả lời, thoạt nhìn dường như có chút tự ti.

... Hả? Nhưng, cậu chẳng phải hoàng đế Tây Phương Thành sao, à không, tôi hiểu rồi, mắt không thấy gì đích xác không thể tập chữ, đây... cho nên cậu bây giờ xem hiểu được chữ của Đông Phương Thành, trái lại xem không hiểu chữ của Tây Phương Thành? Đây là tình huống buồn cười gì vậy? Thật là khiến người muốn khóc quá!

"Nguyệt Thoái xem không hiểu có thể đoán ra được, nhưng cậu vì sao xem hiểu?"

Chu Sa nhướn mày, rất nhanh chóng đề xuất nghi vấn.

Ối! Sơ hở rồi!

Kỳ thực đây đích xác là chuyện sớm muộn cũng phải nói cho các cậu, nhưng vừa lại có chút ly kỳ, chúng ta nhất định phải nói ở cửa thành sao? Hay là chờ ổn định xong rồi hãy nói nhé?

"Tôi cảm thấy vẫn là đến nơi tìm không được giấy bút rồi nói,

sẽ bất tiện hơn."

Phạm Thống nói như vậy còn tính là hợp lý, cũng được bọn họ chấp nhận, lần nào cũng phải phân tích từ nào trong lời Phạm Thống nói ra bị ngược, dưới tình huống phải nghe rất nhiều giải thích, thế nhưng là rất mệt người.

"Vậy thì, chúng ta vào thành trước thôi."

Bọn họ bây giờ đang ngụy trang thành cư dân tân sinh Tây Phương Thành, có thể ngẩng đầu ưỡn ngực từ cửa chính vào thành, nghĩ đến người ở đây hẳn là cũng không có bản sự khám phá ấn ký của bọn họ có vấn đề, cho nên trực tiếp đi vào là được rồi, không cần chột dạ.

Chẳng qua, phàm sự luôn có cái ngoài ý muốn, mà nhóm người bọn họ chính là loại người thường thường gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Khi bọn họ đến gần cửa thành, đang muốn bước vào, những vệ binh đột nhiên bởi vì một người nào đó từ trong đi ra mà tập thể hành lễ một cách chỉnh tề.

"Hm, quả nhiên là Yiye huấn luyện có khác, ngay cả kính lễ cũng chỉnh tề như vậy..."

Người vừa cảm thán vừa từ trong cửa thành đi ra, là Yameidie.

Nguyệt Thoái sững sờ, Chu Sa dừng lại theo, Phạm Thống cũng thoáng cái đờ đẫn.

Làm... làm sao lại khéo như thế hả? Bây giờ làm sao đây? Giả vờ như không có chuyện gì mà vào thành? Nhưng, cư dân tân sinh bình thường nhìn thấy ma pháp kiếm vệ không cần chào hỏi sao? Dù nói thế nào chúng tôi cũng từng gặp mặt hắn mấy lần, mặt của Nguyệt Thoái có che phủ ám thị, chúng tôi thế nhưng không có! Chung quy không thể còn chưa vào thành đã bị tóm gọn chứ!

Hay là bây giờ lập tức xoay người đào tẩu? Nhưng, động tác như vậy thì quá khả nghi rồi, nhất định sẽ bị đuổi theo đi! Tôi có thể mong đợi hắn không nhận ra tôi với Chu Sa sao? A, Chu Sa bây giờ là thể nữ, vẫn có khả năng nhận không ra, nhưng tôi căn bản không có gì thay đổi! Trừ phi mức độ não tàn của hắn ngang ngửa Âm Thị đại nhân, nếu không --

So với khủng hoảng của Phạm Thống, Nguyệt Thoái và Chu Sa trái lại rất trấn định, chẳng qua theo Phạm Thống thấy, Chu Sa là gặp phải chuyện gì cũng tỉnh bơ như thường, còn Nguyệt Thoái, thuần túy là đơ rồi chưa kịp phản ứng mà thôi.

"Đứng gác vất vả rồi, hôm nay chắc cũng không có gì bất thường nhỉ?"

Yameidie đầu tiên là nói một câu với vệ binh tiếp đến liền tùy ý nhìn sang phụ cận.

Không! Đừng nhìn qua đây!

"Thời kỳ chiến tranh làm sao lại có cư dân tân sinh cấp thấp ở ngoài thành... Ủa?"

Yameidie đầu tiên chú ý đến thân phận cư dân tân sinh của bọn họ, sau khi tập trung nhìn, hắn tức thì trợn tròn mắt.

"Các... các ngươi..."

Xong đời rồi! Quả nhiên bị nhận ra rồi sao! Tôi rốt cuộc nên vui vì người ta nhận ra được tôi dù chỉ thấy mặt mấy lần, hay là nên lo lắng cho quẫn cảnh hiện tại hả!

Ánh mắt Yameidie mới đầu là dừng ở người Phạm Thống, hiển nhiên nhận ra hắn hẳn là cư dân tân sinh của Đông Phương Thành rồi, tiếp theo hắn dường như liên tưởng đến cái gì đó trong đầu, lập tức dời tầm nhìn sang bên Nguyệt Thoái, sau đó cố định trên người cậu.

Đừng nói ngươi nhìn thấu ám thị che phủ rồi nhé! Hắn là không có đi? Tà chú Bích Nhu thi triển hẳn là không có vô dụng như thế chứ? Tôi cũng sắp túa mồ hôi lạnh rồi, đừng dọa người như vậy mà!

Phạm Thống mặc dù hi vọng Yameidie dứt khoát mau lẹ một chút, nhưng cả người Yameidie lại thất thần, bọn họ căn bản không đoán được hắn đang nghĩ cái gì.

Hiện trường tức thì biến thành trạng thái không có ai lên tiếng. Loại an tĩnh quỷ dị này khiến người cảm thấy không thoải mái, mỗi người có tâm tư của riêng mình, cho đến khi vệ binh vừa rồi được Yameidie hỏi chuyện do dự mở miệng.

"Đại nhân, bọn họ có vấn đề gì sao?"

Phản ứng của song phương đều kỳ quái như thế, vệ binh sẽ cho rằng như vậy cũng là bình thường.

Yameidie vẫn chưa trả lời, một âm thanh quen thuộc khác đã xen vào.

"Các ngươi làm sao vẫn còn ở đây?"

Ồ! Bích Nhu cô cuối cùng cũng xuất hiện rồi! Vẫn biết phải ra cứu chúng tôi sao? Chẳng qua lời thoại này... là diễn màn nào hả! Trước đó vừa lại không có diễn tập, rất khó phụ họa đi?

Bích Nhu kịp thời xuất hiện, lúc này cô đã thay một bộ y phục hoàn toàn khác, cũng mang theo mặt nạ che phủ nửa khuôn mặt trên, mà kiểu dáng bộ quần áo kia thì khiến Phạm Thống tròn mắt, nhìn Bích Nhu rồi lại nhìn Yameidie, nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Nguyệt Bích Nhu?"

Yameidie cuối cùng cũng đưa ánh mắt rời khỏi Nguyệt Thoái,

nhìn hướng Bích Nhu, thần tình còn có mấy phần khó hiểu.

"Bọn họ là do ta phái ra ngoài làm việc, ngươi tìm bọn họ có chuyện gì không?"

Thái độ nói chuyện của Bích Nhu rất tự nhiên, giống như sự việc thật sự là như thế, Yameidie thì mang theo một loại biểu tình "làm sao có thể", tạm ngừng mấy giây mới trả lời.

"... Cô hôm nay vừa mới trở về, có vẻ đã rất bận rồi nhỉ?"

Ôi thôi! Tôi cảm thấy hắn căn bản đã biết rõ trong bụng! Hắn nhất định đã nhìn thấu cái gì rồi đi! Nếu cô đã tới rồi, chúng ta có thể diệt khẩu hắn ở cửa thành trước không? Tiên hạ thủ vi cường!

Trong lòng Phạm Thống hò hét lung tung vô trật tự, nhưng diệt khẩu gì gì đó, cũng chỉ là nói cho vui, hắn kỳ thực không thích làm loại chuyện này lắm, bởi thế, hắn còn đặc biệt làm ồn Puhahaha đang ngủ..

"Puhahaha, tỉnh dậy một chút! Lát nữa nếu như có chuyện, ngươi có thể mang bọn ta đào tẩu không!"

"Hử?... Phạm Thống, ngươi làm sao lại phải chạy? Ngươi làm sao yếu đến thế hả?"

Nghe lên vẫn thật giống như " Phạn Dũng! Ngươi làm sao lại phải chạy! Ngươi làm sao yếu đến thế hả?"... Đây cũng không phải điều ta muốn được không, đánh không lại thì chạy chứ gì nữa, đây không phải là chân lý của thế gian sao?

"Tóm lại -- tóm lại, rốt cuộc có được hay không!"

"Khi nào sắp chết rồi hãy kêu ta."

Puhahaha nói xong câu này, liền tranh thủ ngủ không thèm ngó ngàng hắn nữa.

... Ta cảm thấy ngủ là ưu tiên hàng đầu trong lòng ngươi.

Sau khi bất đắc dĩ xác nhận điều này, Phạm Thống đành chờ xem sự tình phát triển.

"Ta vừa mới về đương nhiên có rất nhiều chuyện cần xử lý, chẳng lẽ còn cần báo bị với ngươi?"

Bích Nhu trợn to mắt, không khách khí nói. Hình tượng của cô ở Tây Phương Thành hình như không giống ở Đông Phương Thành lắm.

Mỗi một người phụ nữ đều có rất nhiều bộ mặt à? Phạm Thống lặng lẽ nghĩ.

"Cô vô cớ mất tích, chểnh mảng chức thủ lâu như vậy, bây giờ trở về nên báo bị với bệ hạ trước mới --"

Yameidie lấy giọng bất mãn nói được dở chừng, đột nhiên dừng lại, sau đó quay mặt đi.

"Mà thôi, ta còn có chuyện, đi trước đây."

Hắn cáo biệt cũng rất đột ngột, mọi người đều không hiểu hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì, nhưng nếu hắn đã muốn đi, ở đây cũng không có người cản hắn.

Hình như đã vượt qua nguy cơ rồi...?

"Còn ngẩn ra đó làm gì? Mau đi theo."

Dù sao ở đây vẫn còn có người khác, lúc Bích Nhu nói chuyện với bọn họ, ngữ khí duy trì kiểu bề trên. Sau khi trải qua phen hú hồn vừa rồi, Phạm Thống vẫn còn có chút hồn vía lên mây, dọc đường cư dân tân sinh nhìn thấy Bích Nhu thì hành lễ chào hỏi, hắn cũng ngơ ngơ ngác ngác chẳng nghe lọt cái gì, cho đến khi bọn họ đến được dinh thự khí phái của Bích Nhu, Phạm Thống mới hồi

thần lại. Dinh thự của Bích Nhu không bất minh như cửa thành Tây Phương Thành, phía trên rõ rành rành mà ghi một từ đủ để thuyết minh thân phận chủ nhân --

Phủ kiếm vệ.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Cho nên... thân phận ngoài mặt của Bích Nhu ở Tây Phương Thành kỳ thực là Toản Thạch kiếm vệ chưa từng xuất hiện kia sao? Làm sao mọi người đều có thân phận chân thực hiển hách? Tôi chẳng có gì hết vậy! Còn nữa, công chức thì ra có thể làm như vậy sao? Vô cớ bỏ chức lâu như thế, vậy mà vẫn không bị miễn chức? Có công việc nào tốt như thế hay không, có tiền lương nào dễ kiếm như thế hay không, người so với người đúng là tức chết người --

Nói tới tôi cũng tính là gặp may mắn rồi, bất luận là ở bên nào cũng có quyền quý chiếu cố, kỳ thực... tôi hình như nên biết đủ?

Tóm lại, Bích Nhu có tiền có thế, cho nên chúng tôi ít nhất có thể ăn ngon mặc tốt ngủ yên đi?

Ngoại trừ có chút khó có thể tin, kỳ thực đây là tin tức tốt, đây đại biểu ma pháp kiếm vệ chúng tôi cần ứng phó bớt đi một người rồi, chiến lực bên thiếu đế giả đã giảm một!

Nhưng vì sao không thể giảm người lợi hại hơn đây... Số còn lại bên bọn họ gần như đều là ba đường chỉ vàng... trước khi muốn tác chiến, thì nên làm tốt quy hoạch toàn diện, mới có thể bất khả chiến bại.

Mặc dù người có cuộc sống tràn ngập thất bại như tôi nói câu này, hình như có chút thiếu lực thuyết phục, nhưng tôi cảm thấy đây là một câu nói rất thực tế, thỉnh thoảng chúng ta cũng nên thực hành một chút.

Người ta nói cầm tặc tiên cầm vương, nếu như dùng thân phận ma pháp kiếm vệ của Bích nhu làm yểm hộ, không biết chúng tôi có thể trà trộn vào vương cung, nhảy qua mấy ma pháp kiếm vệ còn lại, trực tiếp xử đẹp thiếu đế giả là đại công cáo thành? Nếu giả chết rồi, vậy mấy kẻ hiệu trung nhầm người cũng hết kịch để diễn rồi đi, tôi cảm thấy đây là một chủ ý tốt, hẳn là so với quang minh chính đại đối quyết thì có phần thắng hơn, đôi khi cũng cần hèn hạ, không biết bọn họ có hiểu cái đạo lý này không...

Trong mấy đồng bạn, tôi chỉ có thể khẳng định Chu Sa hiểu cái đạo lý này. Nghĩ như vậy vẫn thật có chút bi ai, chẳng lẽ người có thể đồng cảm với tâm linh ô uế của tôi chỉ có tên đồng bóng kia sao? Ôi, tôi chỉ có thể nói con người ta lớn lên rồi thì không thể tiếp tục đơn thuần nữa, nhớ năm đó, tôi cũng là một đứa trẻ ngu ngốc tin tưởng trên thế giới đều là người tốt đây, con người ta vẫn là phải từng vỡ mộng mới bắt đầu trưởng thành, như tôi đây chính là bởi vì hàng xóm lấy một xâu kẹo mười viên giá bán 20 nguyên để bán cho tôi 1 viên năm đồng, sau khi phát hiện chân tướng tôi mới bắt đầu hoài nghi bản tính con người --

Được rồi, vất vả bôn ba đến bây giờ, có thể xin cái giường nghỉ ngơi đàng hoàng chưa?

Hơ, còn phải nói rõ chuyện của Huy Thị nữa? Tôi cũng quên mất... thật là chẳng tha cho ai cả, đã hứa sẽ giúp hoàn thành di nguyện, lấy ký ức với năng lực của người ta xong đúng là phiền toái, hi vọng sau này sẽ không gặp phải loại chuyện này nữa, chỉ là phần của Huy Thị tôi đã không chắc có thể hoàn thành rồi, nếu còn thêm của người khác, tôi đời này sợ rằng thật sự phải nợ dài dài...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 8+4: Biết Người Biết Ta, Trăm Trận Trăm Thắng

"Nếu như đây là thật, ta đánh với Âm Thị một trăm lần thì nên thắng cả trăm lần mới đúng, nhưng trên thực tế lại không có chuyện này." -- Lăng Thị

"Nếu như đây là thật, tên Mễ Trọng kia chắc có thể đánh thắng rất nhiều người đi?" -- Chu Sa

"Thôi, thôi xong, vậy có khả năng không cần đánh đã trực tiếp thua rồi..." -- Nguyệt Thoái

"Rốt cuộc là ai không hiểu ai hơn?" -- Narsi

Sau khi đón người vào phủ, Bích Nhu trực tiếp mang bọn họ vào thính phòng phía trong, sau khi để cho tất cả người hầu lùi xuống, cô lập tức lấy mặt nạ ra cho thoáng.

"Phù, mệt quá, cứ dùng cái thân phận này xuất hiện là như vậy, cảm giác thật gò bó."

Ở đây đã không còn người ngoài, bọn họ muốn hỏi cái gì tự nhiên cũng có thể hỏi.

"Bích Nhu, cô là Tam Giác kiếm vệ?"

May mà còn chưa tam giác long (khủng long ba sừng), cái miệng khó quản này đúng là... Nguyền rủa vậy mà còn biết toản thạch là hình con rô của bài Poker? Tôi còn tưởng nói ngược của toản thạch là bùn hay gì đó cơ. (Toản thạch = kim cương)

"Là toản thạch -- không, không đúng, cậu lại đang nói ngược,

thật là, suýt nữa bị lừa."

Bị lừa thì có làm sao? Chẳng qua là đính chính thêm một lần mà thôi, cũng không tốn bao nhiêu nước miếng đi?

"Vô trách nhiệm như thế vậy mà vẫn có thể ở địa vị cao, cô là dựa vào quan hệ để có được chức vị đi?"

Chu Sa vừa mở miệng đã chẳng nể mặt chút nào, Bích Nhu không khỏi nóng mặt.

"Tôi ít nhất có thực lực của ma pháp kiếm vệ, mới, mới không phải dựa vào quan hệ có được, tôi tốt xấu gì cũng có tham gia thi tuyển chọn, cho nên đám người trong cung không biết tôi là Aifrol, điều này các cậu có thể yên tâm."

Đối với chức vụ của Bích Nhu, Phạm Thống đã không muốn phát biểu bất cứ cảm tưởng nào nữa, lúc này mà còn bỏ đá xuống giếng có khi sẽ khiến đối phương thẹn quá thành giận, nói tốt gì lại có khả năng biến thành lời khó nghe, giữ im lặng mới là cách giữ mình.

"Ở nhà tôi thì có thể an tâm, người hầu không nhiều, đều là người của mình không cần sợ bọn họ sẽ cáo mật."

Đều là người của mình... Vậy cô vì sao bảo bọn họ ra ngoài?

Logic này có chút mâu thuẫn, a, được thôi, tôi thà coi như cô cảm thấy ít người thì thoải mái hơn vậy.

"Dọc đường các cậu tới đây vẫn thuận lợi chứ? Làm sao lại đụng độ Yameidie ở cửa, còn hại tôi căng thẳng."

Mọi người vừa ngồi xuống, Bích Nhu liền vội vàng xác nhận sau khi chia tay đã xảy ra chuyện gì, sau khi Chu Sa nói sơ qua xong, sắc mặt cô trở nên nghiêm túc.

"Xem ra vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn, nếu bị để ý thì phiền rồi, gã đó rất ủng hộ hoàng đế, nhưng lại không phân biệt thật giả, thực sự rất gay go."

Trong bốn người ở đây, người tương đối hiểu biết Yameidie có khả năng chỉ có Bích Nhu thôi, còn hoàng đế chân không ra khỏi cửa như Nguyệt Thoái, trước kia thậm chí còn chưa từng gặp ma pháp kiếm vệ.

"Phạm Thống, cậu bây giờ có thể giải thích chuyện cậu đọc hiểu chữ Tây Phương Thành chưa?"

Bạn Chu Sa à, cô thật đúng là truy cùng đuổi tận, cảm tạ cô liên tục nhắc nhở, tôi muốn quên cũng chẳng được.

Bởi vì phải giải thích, Phạm Thống bèn xin Bích Nhu giấy và bút. Tây Phương Thành đương nhiên không có bút lông, nhưng dùng bút cứng chấm mực ghi chữ, Phạm Thống trái lại cũng không phải không thiện trường, sau khi tốn cả một trang giấy, hắn cuối cùng cũng kể lại đại khái sự tình, sau đó đưa cho mọi người truyền nhau đọc.

"Phạm Thống, cậu là cố ý chỉ ghi cho Bích Nhu xem mới dùng chữ của Tây Phương Thành sao?"

Chu Sa cầm lấy nhìn, lập tức lạnh mặt nhìn hắn. Cô với Nguyệt Thoái đều không hiểu chữ của Tây Phương Thành, dùng chữ của Tây Phương Thành thuyết minh, đích xác chỉ có Bích Nhu xem hiểu.

A! Chết rồi! Nhất định là bị Huy Thị ám! Thật là, Huy Thị rõ ràng ở Đông Phương Thành lâu năm hơn, vì sao muốn hại tôi vô thức viết bằng chữ Tây Phương Thành chứ!

"Bên trong có bí mật gì không thể cho chúng tôi xem sao?"

Nguyệt Thoái cũng cảm thấy mình giống như bị gạt ra ngoài,

dù sao, cậu vừa mới nói mình xem không hiểu chữ Tây Phương Thành chưa được bao lâu.

Không phải! Không phải đâu! Đừng hiểu lầm!

Phạm Thống bức bất đắc dĩ, đành phải ở trong lúc Bích Nhu đang đọc tờ giấy kia, lại rút thêm một tờ khác, dùng chữ Đông Phương Thành thuyết minh ngọn nguồn.

Chẳng qua, hắn vừa ghi xong, Bích Nhu cũng xem xong rồi, thế là hắn đành đưa tờ giấy kia ra lần nữa, sau đó an tĩnh chờ Bích Nhu thuyết minh tình huống với bọn họ.

"Huy Thị... cậu đã gặp Huy Thị? Cho nên, hắn thật sự chết rồi?"

Giọng điệu của Nguyệt Thoái cho thấy cậu hình như không quá hi vọng đây là thật, Phạm Thống thì bất đắc dĩ gật đầu.

"Tôi chẳng phải chưa ghi sao, chính là như vậy."

Con người rất kỳ quái, cứ thích đề xuất nghi vấn đối với chuyện đã được ghi ra, rõ ràng đã viết rất rõ, vẫn phải hỏi một lần nữa, nhận được chính miệng xác nhận mới tin, Phạm Thống cảm thấy như vậy còn rất mệt.

"Cậu có được năng lực với ký ức của Huy Thị, cho nên cậu bây giờ há chẳng phải có thực lực tua rua màu đen nhạt?"

Chu Sa tương đối chú ý phần này, cô không mấy hứng thú đối với Huy Thị.

"Chiếu theo lý thuyết hẳn đúng là như vậy."

"Thật không? Phạm Thống, chúng ta tìm chỗ nào trống thử xem."

Vốn còn đang tập trung vào tung tích của Huy Thị, Nguyệt

Thoái lúc này lập tức trở nên hưng phấn, nghĩ tới Huy Thị cũng không phải người cậu quen biết, cho nên ở trong lòng cậu hoàn toàn không sánh bằng chuyện liên quan tới Phạm Thống.

"Thử... thử xem? Cậu muốn làm gì, cậu muốn thử thế nào hả?"

Phạm Thống vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra thần tình hoảng sợ, chỉ cần nghĩ đến những ma thú bậc cao chết dưới tay Nguyệt Thoái, hắn đã cảm thấy đau dạ dày.

"Chỉ là xem chiêu thức mà thôi, tôi cũng có thể dạy cậu cách sử dụng kiếm thuật cụ thể với làm thế nào cải tiến, Bích Nhu, ở đây có chỗ nào trống để hoạt động không?"

"Có chứ, nhà tôi có phòng luyện tập, tôi mang các cậu qua nhé."

Bích Nhu đang muốn dẫn đường, Chu Sa lại có ý kiến khác.

"Tôi không có hứng thú gì đối với kiếm thuật của Phạm Thống, tôi muốn tắm rửa thay đồ, có quần áo sạch sẽ không."

"À... tôi lấy đồ của tôi cho cô vậy, tôi sẽ nhờ người dẫn cô đến phòng tắm, lát nữa lại lấy quần áo qua cho cô."

Bích Nhu mặc dù cũng muốn đích thân chiêu đãi từng người khách một, nhưng vì không biết phân thân, vẫn là phải theo thứ tự trước sau.

Chu Sa không có ý kiến gì đối với sắp xếp này, thế là, bọn họ liền tách ra hành động.

Trong nhà của một ma pháp kiếm vệ, kiếm dùng để luyện tập có thể nói là vật phẩm thường trực, cho dù Bích Nhu gần như chưa bao giờ bước qua phòng luyện tập nhà mình, nhưng những thứ này vẫn là được chuẩn bị sẵn, hôm nay đúng lúc có thể lấy sử dụng.

Đối với Phạm Thống và Nguyệt Thoái mà nói, như vậy rất tiện, đáng tiếc trước khi bắt đầu, Phạm Thống vẫn phải trải qua một cuộc nói chuyện có chút gian khổ.

"Phạm Thống! Ngươi vậy mà không dùng ta, muốn đi dùng thứ đồ nát đó!"

Giọng điệu của Puhahaha tỏ ra rất tức giận, hoàn toàn không thể chấp nhận chủ nhân của mình muốn vứt bỏ mình mà đi dùng thứ thậm chí không đáng gọi là vũ khí hỏng.

"Puhahaha, ngươi bình tĩnh một chút, bọn ta chỉ là muốn luyện tập, để tránh bị ngộ thương, đương nhiên không nên dùng vũ khí có hỏa lực cường đại..."

"Cho dù là luyện tập cũng phải dốc toàn lực đối phó! Lấy cớ! Ngươi chính là thích lấy cớ!"

Này này, ngươi có quá nghiêm túc không đấy? Nếu như hai người đều dốc toàn lực, người chết sẽ là ta đó! Đừng hãm hại chủ nhân của ngươi, ngoan một chút nào, nghe lời một chút thôi!

"Nếu như không muốn dùng ta, mua ta làm gì!"

Chờ một chút, làm sao nhảy đến đề tài nghiêm túc như vậy rồi? Hơn nữa, nguyên nhân lúc đó mua ngươi ngươi chẳng phải cũng đã biết, chính là ta bị Lạc Thị chơi xấu, ngươi nhất định phải nhắc lại chuyện cũ đau lòng này sao? Bản thân ngươi chẳng phải cũng rất ghét đoạn này?

Nguyệt Thoái vẫn còn ở bên cạnh chờ bọn họ nói chuyện xong, Phạm Thống đành tiếp tục nỗ lực.

"Um... chúng ta không cần đàm luận cái này đi? Chủ yếu là bây giờ cần luyện kiếm thuật, nếu đã là kiếm thuật, thì phải dùng kiếm mới luyện được chứ, đây cũng là chuyện hết cách, ngươi cứ thông cảm chút đi mà."

"Ngươi xem thường ta!"

"Từ từ đã, đây có liên quan gì tới xem thường?"

Phạm Thống cảm thấy đau đầu cực kỳ, đối luyện với Nguyệt Thoái vốn đã đau đầu rồi, bây giờ Puhahaha còn không chịu nói lý, hắn chừng như không biết phải làm thế nào mới ổn.

"Ta thật sự không có bất cứ bất mãn nào với ngươi, ta chỉ là bây giờ cần dùng kiếm mà thôi, ngươi đừng nghĩ quá nhiều..."

"Thật sự như vậy sao?"

Trong giọng điệu của Puhahaha mang đậm hoài nghi, có lẽ là bởi vì đã bị đùa giỡn quá nhiều lần.

"Thật mà! Ta lấy nhân cách của ta đảm bảo với ngươi!"

Chỉ là không biết nhân cách của ta bây giờ còn đáng mấy đồng mà thôi.

Sau khi Phạm Thống nói xong câu này, Puhahaha đang bị hắn đặt ở trên bàn giờ phút này đột nhiên lóe sáng, dáng vẻ mà Phạm Thống nhìn thấy đã thay đổi, hắn không khỏi dụi mắt, dụi lại, dụi nữa...

"Ngươi chắc không đến nỗi lại muốn kiếm cái cớ gì để không dùng rồi chứ?"

Trong giọng của Puhahaha vẫn còn mang chút không xác định, nhưng đó đã không phải trọng điểm mà Phạm Thống bây giờ chú ý.

Hắn đã biến thành một thanh kiếm

"--"

Phạm Thống suýt nữa quên mất giao tiếp tinh thần mà trực

tiếp dùng miệng của mình kêu lên, chẳng qua bởi vì quá mức chấn động, đầu óc trống rỗng, cho nên cho dù hắn há hốc miệng, vẫn không thốt ra tiếng nào.

Bích Nhu đã đi đưa quần áo cho Chu Sa rồi, không nhìn thấy màn này, Nguyệt Thoái may mắn trở thành người chứng kiến, cậu cũng hết sức kinh ngạc.

"Phạm Thống... vũ khí của cậu thật là khiến người tràn ngập bất ngờ đó."

Vũ khí có thể chuyển đổi hình thái bản thân, ngay cả nghe cũng chưa từng được nghe, hơn nữa thoạt nhìn hình như là "thật sự" biến thành một thanh kiếm, mà không phải ảo giác.

Từ phần lông mềm mại với phần cán cứng ban đầu phải làm thế nào chuyển hóa thành kiếm thể, sự chuyển đổi vật chất này khiến người hoàn toàn không thể lý giải, nghĩ làm sao cũng không thể nghĩ ra một cái định luật hợp lý, nhưng thế giới này vốn đã tràn ngập điều khó tin, thành phần cấu tạo của phất trần phải làm thế nào biến thành kiếm, tốt hơn vẫn là đừng tranh luận quá nhiều.

"Ngươi ngươi ngươi... ngươi vậy mà có thể biến thành kiếm?"

Làm sao không nói sớm! Vì sao không nói sớm hả! Hại ta còn tưởng ta phải cầm phất trần cả đời mà đau khổ biết bao lâu --

"Ngươi chắc sẽ không muốn nói ngươi thích tạo hình giống Skies hay là Thiên La Viêm chứ? Mặc dù không phải làm không được, nhưng ngươi nếu nói ra những lời đó, bổn phất trần sẽ tức giận đấy, cảnh cáo ngươi trước."

Puhahaha hiếm khi tốt bụng nhắc nhở Phạm Thống coi chừng bãi mìn của mình, nhưng cũng có thể là bản thân hắn không muốn tiếp tục tức giận nữa thôi.

Ngươi bây giờ rõ ràng là một thanh kiếm, còn bổn phất trần cái nỗi gì! Chẳng ăn nhập tí nào! Chẳng qua, ta rốt cuộc không biết trúng phải vận may cứt chó gì mà mua được một thanh vũ khí vạn năng? Giá cả hồi đó thật sự quá rẻ! Cho dù là năm vạn xâu tiền chỉ sợ cũng đáng, năm vạn xâu tiền nếu có thể mua được vũ khí xấp xỉ cỡ Thiên La Viêm, Skies, nhất định sẽ có một đống người tranh nhau mua! Rất nhiều người không phải không có tiền, chỉ là mua không được đồ tốt!

"Vì sao không trả lời ta, ngươi rốt cuộc nghĩ thế nào?"

Puhahaha phàn nàn xong, Phạm Thống lúc này mới phát hiện hắn bởi vì đang suy nghĩ nên không có dùng giao tiếp tinh thần trả lời Puhahaha, thế là vội vàng bù đắp.

"Xin, xin lỗi, ta chỉ là quá kinh ngạc thôi..."

"Kinh ngạc cái gì? Trước kia chẳng phải đã dùng rồi?"

Cái gì mà từng dùng? Ai từng dùng với ngươi?... A! Chẳng lẽ là lúc ngươi rút kí ức của ta... chẳng trách trên thi thể có vết thương sắc ngọt! Thì ra ngươi là rút ký ức của Huy Thị, sau đó lại biến thành kiếm, kết quả lúc ta tỉnh lại căn bản chẳng thấy được gì! Ngươi có cần biến trở lại nhanh như thế không! Hại ta hiểu lầm ngươi mãi đến bây giờ!

Bất luận làm sao, vấn đề thoạt nhìn đã được giải quyết hết rồi, cho nên Phạm Thống liền cầm thanh kiếm trông rất bình thường trước mặt. Puhahaha đại khái không thích cái kiểu đẹp đẽ xinh xắn cho lắm, cho dù biến thành kiếm, cũng không đặc biệt biến mình thành hoa lệ một chút, bề ngoài hết sức bình thường.

"Các cậu xong rồi? Có thể bắt đầu chưa?"

Nguyệt Thoái thấy hắn cầm vũ khí, liền đoán như vậy, Phạm Thống đánh liều gật đầu, sau đó Nguyệt Thoái cũng dùng tay trái

không bị thương, chọn đại một thanh kiếm luyện tập rồi cầm lên.

"Được, vậy chúng ta tới đi."

Không biết vì sao, nụ cười có thể nói là tràn trề hứng trí kia của Nguyệt Thoái rõ ràng rất đẹp mắt, nhưng lại khiến Phạm Thống không rét mà run.

Bích Nhu sau khi lấy quần áo cho Chu Sa rồi lại đi bận bịu một số việc trong nhà mới trở lại, cho nên, khi cô trở lại, bên này đã kết thúc rồi.

So với vẻ thản nhiên của Nguyệt Thoái, Phạm Thống tỏ ra có chút chật vật, mặc dù chỉ là kiếm dùng trong luyện tập không có độ sắc bén đáng nói, cộng thêm Nguyệt Thoái căn bản không dùng kình lực gì, nhưng quần áo của Phạm Thống vẫn là rách vài chỗ, chỉ là, ít nhất không có bị thương, lấy kết quả mà nói, vẫn là không tệ.

"Huy Thị thật sự đã đưa hết năng lực cho cậu rồi, ngay cả nội kình cũng có thể dùng, nếu cậu bình thường cũng có thể vận dụng bất cứ lúc nào, như vậy tuyệt đối sẽ có trợ giúp rất lớn đối với phòng thân."

Nguyệt Thoái đã bỏ kiếm xuống, bắt đầu phân tích giảng giải, Phạm Thống thì vẫn còn trong trạng thái kiệt sức sau khi sử dụng năng lực mình chưa quen, mà Puhahaha phán định bầu không khí chiến đấu ở hiện trường đã tiêu tan, cho nên liền làm quyết định.

"Phạm Thống, đã kết thúc rồi đúng không? Vậy ta biến trở lại đây."

Puhahaha nói xong, cũng không chờ hắn đáp lại đã tự mình biến về dáng vẻ ban đầu rồi.

Nhìn phất trần trên tay, Phạm Thống không biết phải nói gì.

Ngươi... ngươi thích làm phất trần như thế sao? Ngươi không cảm thấy tạo hình của vũ khí khác đẹp hơn chút nào à? Mặc dù lấy chủng loại của mình để kiêu ngạo cũng không thể nói không đúng...

"Cho nên... tôi dùng vẫn không được sao?"

Tôi là muốn hỏi kiếm thuật của tôi vẫn dùng được sao... Từ trong miệng Nguyệt Thoái nói ra nhất định là chuẩn, tôi muốn biết với trình độ của tôi, lỡ như kiếm thuật của Huy Thị vào trong tay tôi trở nên chẳng ra làm sao, vậy hắn có khả năng sẽ chết không nhắm mắt đi?

"Vẫn không tệ, Huy Thị đích xác có trình độ tua rua màu đen nhạt, tôi nghĩ cậu chỉ cần làm quen thêm vài lần là có thể phát huy ra thực lực nên có rồi."

Khi Nguyệt Thoái nói đến sự vật mình quen thuộc, thần thái sẽ khác với bình thường, dáng vẻ ung dung tự tin để lộ ra một cách tự nhiên đó khác xa với thiếu niên hàm súc hướng nội thường ngày.

Hm, Nguyệt Thoái, tốt hơn là cậu cứ luôn duy trì dáng vẻ này, khí trường cả người tỏa ra cũng khác rồi kìa, bình thường khí trường khá ảm đạm, cũng dễ thu hút thứ không tốt, lấy ánh mắt chuyên nghiệp của tôi để xem, cậu phải thay đổi từ trong ra ngoài, vận số mới có thể thay đổi theo.

"Nguyệt Thoái, tôi cảm thấy thần thái bây giờ của cậu rất tệ."

Phạm Thống nghĩ đến cái gì là thuận miệng nói ra, Nguyệt Thoái thì bởi vì đề tài thay đổi đột ngột mà ngẩn ra một chút.

"Hả?"

"Tôi là nói, như bây giờ rất tệ, không còn sợ sợ sệt sệt, có cảm giác tỏa sáng, cậu nên dùng thái độ này nói chuyện với Chu Sa thử

xem, tôi cảm thấy thế này sẽ có thể kiến lập quan hệ bất bình đẳng hơn."

Tôi làm biếng giải thích rồi, cậu cứ nghe hiểu là được. Nếu như là dáng vẻ hiện giờ, có khi sẽ lấn át khí thế của Chu Sa, không thấy rất động lòng sao? Trước kia tôi cũng từng nói như vậy, cậu không chịu cân nhắc chút nào, lần này ít nhất thử xem đi mà.

"Hm, thật sự là như vậy sao?"

Nguyệt Thoái vẫn còn đang hoài nghi, đúng lúc nói đến người thì người đến, Chu Sa tắm xong cũng đã xuất hiện.

"Chu Sa, cô xong rồi à? Quần áo mặc được không?"

Bích Nhu bắt chuyện với Chu Sa trước, nghe xong vấn đề cô hỏi, Chu Sa nhíu mày.

"Ngực chật quá."

...

Đừng, đừng trực tiếp để chúng tôi biết chênh lệch vòng ngực của các cô như vậy chứ! Nghĩ đến bên cạnh có con trai đi -- a, tôi quên mất cô là đồng bóng, căn bản không có cố kỵ gì.

Sau khi nghe xong cảm tưởng của Chu Sa, nụ cười của Bích Nhu có chút cứng đờ, phần lớn phụ nữ đại khái đều không thể phớt lờ loại chuyện này, mà Nguyệt Thoái thì là loại người nghe không hiểu, Phạm Thống dứt khoát thấp giọng tiếp tục cổ xúy chuyện vừa rồi.

"Thật đúng lúc. Người cũng đã đi rồi, cậu cứ thử dùng thái độ vừa rồi nói gì đó với cô ta đi?"

Hắn thuần túy chỉ là muốn nhìn xem sẽ có hiệu quả gì, Nguyệt Thoái cũng không có bài xích kiến nghị này, sau khi suy nghĩ mấy

giây, cậu nhìn Chu Sa, nở nụ cười một cách tự nhiên.

"Chu Sa, cô mặc như vậy rất đẹp."

Ủa? Chờ một chút, tôi không phải bảo cậu khen cô ta...

Mà Chu Sa sau khi cùng cậu mắt đối mắt, mặt đối mặt nghe xong cậu nói câu này, vậy mà đỏ mặt khác hẳn thái độ thường ngày.

-- Tôi đã nhìn thấy kỳ cảnh trăm năm có một rồi sao! Cái tên đồng bóng suốt ngày muốn sàm sỡ ăn tươi nuốt sống người ta như cô vậy mà cũng sẽ lộ ra biểu tình e thẹn ngại ngùng chỉ có ở thiếu nữ! Chuyện đến nước này ai mà tin được! Nhìn biểu hiện không ngừng săn đón trước kia của cô để xem thì chẳng có chút thuyết phục nào!

Phạm Thống cảm thấy biểu tình của mình bây giờ nhất định rất giống nhìn thấy quỷ, Nguyệt Thoái cũng bởi vì hiệu quả không ngờ này mà hoảng hốt quay đầu chất vấn Phạm Thống.

"Phạm Thống! Đây không giống như cậu nói!"

Mặc dù ngữ khí có hơi nặng, nhưng cậu vẫn nhớ phải nói nhỏ.

"Tôi chỉ là bảo cậu nói mấy câu với cô ta, không có bảo cậu khen cô ta!"

Oan uổng quá, đó là lỗi của tôi, khen một thiếu nữ xinh đẹp khi vừa mới tắm xong, rõ ràng chính là có ý với cô ta đi? Còn nữa, cậu lại làm hỏng hình tượng rồi! Trấn định! Khôi phục dáng vẻ ung dung tự tin vừa rồi, bằng không sẽ không trấn trụ được cọp cái đâu!

"Quần áo tôi chọn đương nhiên là đẹp mà."

Bích Nhu tránh né vấn đề vòng ngực, lái đề tài sang hướng

quần áo.

"Đúng thế đúng thế, quần áo thật là xấu."

Phạm Thống muốn giúp chuyển đề tài, nhưng dưới hiệu quả của nói ngược giống như là đang phản bác lời của Bích Nhu vậy.

Đáng giận, tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận dáng vẻ đỏ mặt khiến người có chút động lòng! Ôi, đàn ông thật là đáng buồn, thường thường bị biểu tượng đẹp đẽ làm cho xúc động, như vậy là không được... Nguyệt Thoái, cậu nếu thật có cái ý đó, tôi có thể giúp các cậu xem bát tự miễn phí đấy -- Chẳng qua tôi thấy cậu phần lớn cũng không biết ngày giờ mình sinh ra, coi như tôi chưa nói đi.

"Nguyệt Thoái --"

Chu Sa mới mở miệng gọi tên, Nguyệt Thoái đã lập tức ngắt lời của cô.

"Chúng tôi! Mới, mới luyện kiếm xong cũng đổ mồ hôi, cảm thấy có chút không thoải mái lắm, cho nên cũng muốn tắm một cái!"

Này này, họa mình gây ra không định gánh sao? Cậu còn tính là đàn ông không đấy?

"Phòng tắm sao? Trong phòng tôi chuẩn bị cho các cậu đều có, trên đường tới đây cũng đã chỉ phòng cho các cậu rồi..."

Bích Nhu chu đáo trả lời, Nguyệt Thoái lập tức túm lấy tay của Phạm Thống trốn khỏi hiện trường.

"Vậy chúng tôi đi tắm trước đây, cảm ơn!"

Cậu muốn đi tắm túm lấy tôi làm gì? Vì sao tắm cũng phải túm lấy tôi đi chung hả! Chúng ta cũng không cần phải tắm chung đi!

Này!

Phạm Thống tất nhiên không quá cam nguyện bị kéo đi, nhưng giờ phút này hắn cũng không có khả năng rút tay mình lại, chỉ đành chấp nhận số phận.

Chu Sa bị bỏ lại thì nhướn mày, chờ sau khi Nguyệt Thoái với Phạm Thống đi rồi, cô nhìn Bích Nhu, khóe miệng nhếch lên.

"Phòng của Nguyệt Thoái ở đâu?"

Rõ ràng thực lực của đối phương ngay cả chỉ vàng cũng còn chưa tới, Bích Nhu lại cảm thấy mình rơi vào trong tuyệt cảnh có bán đứng chủ hay không.

◊◊◊◊

Sau khi rời khỏi phòng luyện tập, Phạm Thống với Nguyệt Thoái vẫn là tách ra về phòng mình, tắm mặc dù là cái cớ để đào tẩu, nhưng lúc này cũng thật sự cần, Nguyệt Thoái sau khi tắm xong, mới phát giác chưa xin Bích Nhu quần áo.

Mặc lại quần áo đã cởi ra cũng không có gì không thể, dù sao bên trong đã thay là được, trái lại cũng không đến mức không chịu nổi, chỉ là -- khi cậu mở cửa bước ra khỏi phòng tắm, phát hiện đối tượng mình muốn tránh né đã ngồi ngay ở bên giường, loại khủng hoảng đó thật là khó có thể diễn tả bằng lời.

"Chu Sa, cô làm sao lại ở đây?"

Nguyệt Thoái miễn cưỡng khắc chế xúc động muốn chạy về phòng tắm khóa cửa, nỗ lực tỏ ra bình tĩnh. Phạm Thống nói như vậy mới sẽ không dễ dàng bị nuốt chửng, cậu mặc dù bán tín bán nghi, cũng chỉ có thể thử xem rồi tính.

"Tôi lấy đồ cho cậu."

Chu Sa bình tĩnh trả lời, Nguyệt Thoái thì trở nên khó hiểu.

"Đồ?"

Phản ứng đầu tiên của cậu là quần áo. Nếu là Bích Nhu bảo Chu Sa mang quần áo tới cho cậu, cậu cảm thấy đây căn bản là một loại hãm hại, hả hê trên tai họa người khác, có khả năng phải nói chuyện đàng hoàng một phen.

Chẳng qua, bên tay của Chu Sa thoạt nhìn không có thứ nào giống như là quần áo, thứ chứa trong cái túi nhỏ kia hẳn là không phải. Bởi vì tò mò, Chu Sa vẫy tay với cậu, cậu liền ngoan ngoãn đi qua ngồi xuống bên cạnh cô.

"Này, cho cậu, đồ của cậu."

Chu Sa từ trong cái túi nhỏ đó lấy ra một vật phẩm cho cậu, sau khi cậu thấy rõ là cái gì, Nguyệt Thoái tức thì cảm thấy trong lòng tuôn lên một loại tình cảm không biết tên.

"A, là cái này..."

Cậu vươn tay nhận lấy, tình cảm phức tạp bỗng chốc tuôn trào trong lòng, khiến cậu không biết phải nói gì.

Là kính vạn hoa của cậu, kính vạn hoa mà Phạm Thống tặng cậu vào dịp năm mới.

"Chúng ta vội vội vàng vàng chạy khỏi Đông Phương Thành, không kịp để cậu thu thập hành lý, tôi chạy về cũng chỉ kịp quơ lấy vài thứ, tôi thấy cái này đối với cậu mà nói hình như rất quan trọng, cho nên..."

Khi Chu Sa đang nói, Nguyệt Thoái chỉ lặng lẽ lắng nghe, sau đó gật đầu.

Cậu đúng là rất coi trọng vật này. Món quà đầu tiên của người

bạn đầu tiên tặng, vật phẩm thần kỳ mà chỉ cần xoay một cái là có thể biến ra các loại hình thù rực rỡ... Vốn tưởng đã cứ thế bỏ lại ở Đông Phương Thành rồi, không ngờ có thể lấy lại được, đây cũng tính là một niềm vui bất ngờ.

Nhìn chằm chằm vào kính vạn hoa, cậu cũng hồi ức lại quãng thời gian ngắn ngủi khi ở Đông Phương Thành, còn có bầu trời sao khi cùng mọi người đón năm mới. Dường như tất cả vẫn là chuyện không lâu trước, nhưng đã không còn khả năng thể nghiệm lại những ngày yên ả vô lo đó nữa, nỗi cảm thương này có lẽ chỉ có bản thân cậu mới hiểu được, mà cái kính vạn hoa này cũng tượng trưng cho quãng thời gian quý giá đó của cậu.

"Cảm ơn cô, Chu Sa."

Lời cảm ơn cậu nói ra là xuất phát từ nội tâm. Khi phát hiện vật phẩm mang tính kỷ niệm gì cũng không thể mang đi, cậu đã từng ủ rũ, Chu Sa giao kính vạn hoa cho cậu, thứ cậu nhận được kỳ thực không chỉ là thứ này, mà trong hành động đó còn bao gồm cả sự quan tâm chăm sóc đối với cậu.

Chính bởi vì hiểu điều này, trái tim cậu mới bị thứ cảm động vô danh này lấp đầy. Tình cảm bị xúc động trong thoáng chốc khiến cậu không biết nên biểu đạt lòng biết ơn của mình thế nào, đối mặt với khuôn mặt mỹ lệ của Chu Sa, cậu không khỏi vươn tay chạm vào cánh tay của cô, rồi thuận hướng trượt đến vai.

Lúc nói không nên lời, luôn là sẽ xuất hiện nỗi thúc dục muốn làm cái gì đó, cậu kỳ thực cũng ngơ ngác không biết tiếp đến nên làm gì, chỉ là làm theo suy nghĩ nội tâm.

"Tôi..."

Chỉ là, khi cậu vẫn đang do dự có nên đến gần hay không, cũng còn chưa trưng cầu đồng ý, cửa phòng đã đột nhiên bị mở ra.

"Englar, tôi mang quần áo tới, cậu thích phục sức đông phương hay là ... ủa?"

Người đi vào phòng là Bích Nhu với Phạm Thống, khi bọn họ vẫn chưa nhìn rõ khoảng cách quá sát của hai người trong phòng là chuyện làm sao, Nguyệt Thoái đã lấy tốc độ nhanh như điện xẹt đứng lên.

Nghĩ thôi cũng biết, dũng khí khó khăn lắm mới nảy sinh ra của thiếu niên cũng bốc hơi sạch sẽ trong chớp mắt.

"Phạm Thống cũng tắm xong rồi, nhanh thật."

Bộ dạng hoảng loạn nhưng vẫn cố ra vẻ như không có chuyện gì của Nguyệt Thoái thực sự là đầy rẫy sơ hở.

Chu Sa thì lườm bọn họ một cái xong thì tràn ngập không vui.

"Chậc, lại là Phạm Thống."

Phạm Thống bị chỉ đích danh thì tỏ ra vô tội.

Bây giờ lại là thế nào? Nằm thôi... không, đi ngang qua thôi cũng bị trúng đạn sao? Tôi đã làm hỏng chuyện tốt của các cậu à? Không, giữa các cậu có khả năng có chuyện tốt sao? Nguyệt Thoái chắc sẽ không tắm xong đi ra là đổi tính chứ? Cho dù thật sự làm hỏng chuyện tốt của các cậu, Bích Nhu cũng có phần, vì sao chỉ trách tôi?

"Chúng tôi cùng nhau qua xem thử tình hình, thuận tiện nhắc nhở các cậu sắp đến lúc dùng bữa rồi, nhớ đến phòng ăn, Englar, ở đây có mấy bộ quần áo, cậu chọn thử xem đi."

Bích Nhu trải quần áo lên giường để Nguyệt Thoái chọn, Nguyệt Thoái nhìn tới nhìn lui, mặt tỏ vẻ khó xử.

"... Vẫn là phục sức đông phương tốt hơn, bộ này giống tôi hay

mặc hơn..."

"Cậu thích phục sức của Đông Phương Thành hơn à? Vì sao? Quần áo của Tây Phương Thành cũng có cái mặc lên rất thoải mái mà."

Bích Nhu không hiểu lý do cậu chọn như vậy, cho nên hỏi một câu.

"Tôi trước kia nhìn không thấy, quần áo đều là người hầu mặc giúp, quần áo của Tây Phương Thành tôi không biết mặc thế nào, quần áo của Đông Phương Thành tôi cũng chỉ biết mặc loại này..."

Nguyệt Thoái xấu hổ nói ra lý do, đây vẫn thật là nguyên nhân mọi người chưa từng nghĩ tới.

Tôi còn tưởng quần áo của Tây Phương Thành cậu nhắm mắt cũng biết mặc cơ! Không ngờ trước kia vậy mà là để cho người khác phục vụ mặc quần áo?

Phạm Thống vẫn có ấn tượng sâu sắc đối với chuyện bị hỏi làm thế nào mặc quần áo khi vừa mới gặp Nguyệt Thoái lần đầu, xem ra Nguyệt Thoái trở về Tây Phương Thành, cái gì cũng phải học lại từ đầu.

"Vậy thì không có chuyện gì nữa, thay xong quần áo rồi đến phòng ăn đi, chúng tôi ở phòng ăn chờ cậu."

Lần này Bích Nhu không có ở lại dẫn đường giúp bọn họ nữa, phòng ăn ở đâu, tùy tiện hỏi người trong phủ cũng biết.

Đối với việc phải bỏ lại Nguyệt Thoái ở một mình với Chu Sa, Phạm Thống ít nhiều vẫn có chút lo lắng, nhưng lần này Nguyệt Thoái không có nhìn hắn bằng ánh mắt cầu cứu, cho nên hắn liền thoáng nghi hoặc mà đi theo Bích Nhu.

"... Bầu không khí tốt đẹp bị phá hoại rồi."

Trong phòng chỉ còn lại Nguyệt Thoái với mình, Chu Sa liền lên tiếng ai oán, cơ hội tốt như vừa rồi thực sự rất khó chờ được, mà Nguyệt Thoái cũng chỉ cười gượng một chút.

"Chu Sa, tôi muốn thay quần áo..."

Chu Sa bây giờ dù sao cũng là thể nữ, Nguyệt Thoái rất khó phớt lờ ánh mắt của cô mà trực tiếp thay đồ trước mặt cô.

"Thế này đã muốn đuổi tôi ra ngoài rồi?"

Âm thanh của Chu Sa mang theo ủy khuất, Nguyệt Thoái tức thì có chút lúng túng.

"Đó là..."

"Tôi vốn còn tưởng sẽ được hôn --"

"Tôi, tôi không có! Tôi không có muốn làm chuyện đó, cô hiểu lầm rồi!"

Vẻ trấn định cố tỏ ra đã bởi vì một câu như vậy mà triệt để sụp đổ, Nguyệt Thoái vội vàng phủ nhận ý đồ mình từng có, cảm thấy mặt như muốn bốc cháy.

"Bằng không cậu vốn định làm gì?"

Chu Sa chớp đôi mắt linh động của mình, chờ đợi Nguyệt Thoái trả lời.

"... Tôi vào phòng tắm thay đồ."

Nếu nhất thời nửa khắc vẫn không mời được người ra, Nguyệt Thoái chỉ đành nhượng bộ, chọn cách giải quyết khác.

"Cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi đấy, Nguyệt Thoái."

"Tôi cũng không biết đáp án đâu!"

Nhìn bóng Nguyệt Thoái túm lấy quần áo trốn vào phòng tắm, mặc dù không có câu trả lời lý tưởng, nhưng Chu Sa vẫn bất giác nở nụ cười.

◊◊◊◊

Từ khi đến Huyễn Thế, Phạm Thống nhiều lần phát giác mình là một người có năng lực thích ứng hoàn cảnh rất mạnh.

Ví dụ như có người sẽ quen giường quen gối, đổi sang nơi khác thì ngủ không được, hắn từng cho rằng mình là loại người này, nhưng trải qua chứng thực, hắn hoàn toàn không có vấn đề đó. Có người sẽ kén chủng loại đồ ăn và cách nấu nướng, hoặc phong cách nêm nếm, nhưng đối với hắn mà nói, chỉ cần là đồ ăn ngon thì sẽ không có bất cứ vấn đề nào, món ăn đặc sắc của các nơi hắn đều rất có hứng thú -- chỉ cần được ăn.

Đương nhiên hắn cũng có món ăn ưa thích, chỉ là ăn không được món đặc biệt thích cũng sẽ không chết, hắn cảm thấy mình sống như vậy rất tiện, bữa ăn trước mắt khá là khiến người hài lòng.

A -- con người ta quả nhiên sẽ cảm thấy hạnh phúc khi được ăn mỹ thực, bất luận có bao nhiêu phiền não với áp lực, chỉ cần vừa ăn những thứ ngon lành, những chuyện đó cảm giác lên giống như chẳng làm sao nghiêm trọng nữa, dưới so sánh, ở Đông Phương Thành lúc chỉ có lương thực công cộng để ăn, cuộc sống hàng ngày dường như đều không có gì đáng để chờ mong cũng không có gì đáng để hi vọng...

Chẳng qua bữa ăn này vẫn thật là thịnh soạn, để nhiều món như thế chúng tôi căn bản ăn không hết, hm, bất luận Bích Nhu hẹp hòi hay là hào phóng, ít nhất có thể khẳng định cô sẽ không để cho Nguyệt Thoái ăn không ngon, chúng tôi đi theo Nguyệt Thoái đương nhiên là được hưởng sái, ha ha ha ha.

Đồ ăn mà lúc trước Puhahaha cuỗm ra từ Thần Vương Điện đương nhiên cũng rất ngon, nhưng đang trong lúc chạy trốn cũng khó tránh ăn mất mùi vị, bây giờ là ngồi trong phòng ăn sáng sủa rộng rãi, cảm giác đương nhiên sẽ khác, Phạm Thống cảm thấy cảm giác thèm ăn tăng lên rồi, mặc dù như vậy, khi mọi người đều ăn no, trên mặt bàn vẫn còn lại một đống.

"Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ đến khắp nơi nghe ngóng, tìm hiểu tình huống hiện tại trong thành, các cậu có thể ở trong phủ tự do hoạt động, chẳng qua cố gắng đừng ra ngoài."

Khi mọi người đang uống trà nghỉ ngơi sau khi ăn, Bích Nhu nói với bọn họ như vậy. Phạm Thống không khỏi gãi đầu, đề xuất nghi vấn.

"Mục tiêu với hướng đi trước mắt của chúng ta rốt cuộc đã quyết định chưa?"

"Chẳng phải chính là chém tên hung thủ giết người kia, trợ giúp Englar đoạt lại hoàng vị sao? Đây còn có cái gì để hỏi?"

Bích Nhu tỏ ra dáng vẻ như chuyện đương nhiên, thuận tiện còn nhìn hướng Nguyệt Thoái trưng cầu phụ họa.

Nguyệt Thoái sau khi thoáng đờ ra, miễn cưỡng gật đầu.

"Cho nên, tôi đi trinh sát tình hình địch, các cậu ở trong nhà đi, tay phải của Englar chẳng phải cần tĩnh dưỡng sao? Nhân dịp này nghỉ ngơi cho tốt đi, Phạm Thống với Chu Sa có hoạt động gì đặc biệt muốn làm không?"

Mặc dù thả người ở trong nhà, Bích Nhu vẫn là muốn tìm hiểu bọn họ sẽ tiến hành hoạt động gì.

"Rèn luyện võ kỹ."

Chu Sa trả lời một đáp án rất thực tế. Lấy tính cách của cô mà

nói, độ đáng tin của đáp án này rất cao.

"Ờ... tăng cường tu luyện phù chú với làm quen kiếm thuật đi."

Khi Phạm Thống nói ra câu này, mọi người không hẹn mà cùng lấy ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Làm, làm gì vậy! Tôi hiếm khi không nói ngược, các cậu cũng không cần nhìn tôi như vậy chứ!

"Phạm Thống, kỳ thực câu này của cậu là nói ngược đi?"

Người đầu tiên đề xuất nghi vấn là Bích Nhu, Phạm Thống tức thì không biết nên có vẻ mặt thế nào.

"Cái gì chứ! Các cậu vì sao đều không tin tôi! Tôi cũng không muốn giúp Nguyệt Thoái mà! Nếu như tôi vẫn còn là loại trình độ gà mờ đó, căn bản cái gì cũng giúp được, giống như chỉ là được mang theo làm vật may mắn, cảm giác như vậy rất là tốt!"

Lời nói ngược của tôi vẫn khiến người tuyệt vọng như mọi khi, loại luân hồi này rốt cuộc lúc nào mới đình chỉ hả...

"Nhìn không ra gã ham ăn làm biếng như cậu cũng muốn giúp."

Chu Sa đại khái gần như chưa từng cho Phạm Thống đánh giá tích cực, Nguyệt Thoái thì hiển nhiên có chút vui vẻ.

"Có để trong lòng là tốt lắm rồi, kỳ thực cũng không cần thật sự giúp tôi gì đâu, chỉ cần có lòng như vậy là đủ rồi, chẳng qua, tăng tiến thực lực của mình là chuyện nên làm, có thiên phú với cơ duyên mà lại bỏ mặc không ngó tới thì sẽ lãng phí."

Ohhhh! Nguyệt Thoái, cậu quả nhiên rất tốt với tôi, nhưng thế này sẽ khiến tôi càng hổ thẹn!

"Nhưng ở đây là Tây Phương Thành, cậu muốn tu phù chú, chẳng phải chỉ có thể tự tu? Sợ rằng tìm không được người dạy

cậu đâu."

Ưu lự của Bích Nhu, Phạm Thống cũng từng nghĩ tới. Nếu như là thuật pháp, còn có thể thỉnh giáo Nguyệt Thoái, còn phù chú... Ở đây sợ rằng thật sự không có ai để chỉ điểm rồi.

"Không sao, tôi sẽ không tự mình nỗ lực."

Hừ, nguyền rủa ngươi cứ tiếp tục ám ta đi, ta đã không còn vì chút sai lầm nhỏ này mà thất thố hoặc kích động nữa rồi.

"Phạm Thống, ngươi muốn luyện phù chú à?"

Lúc này đột nhiên nghe thấy Puhahaha nói chuyện, đúng là khiến người giật nảy mình.

"Đúng vậy, ném cùng lúc hai tấm phù, trước đó đã có chút hiệu quả rồi, ta muốn để cho độ ổn định cao một chút, đáng tiếc ở đây là Tây Phương Thành, muốn học phù chú cao cấp một chút cũng không biết có thể đi đâu học..."

"Phạm Thống, ngươi nếu như muốn học phù chú, ta có thể làm lão sư của ngươi đấy."

Ồ, thế à, cảm ơn nhé... Từ từ đã, ngươi nói cái gì!

Phạm Thống kích động cầm Puhahaha lên, khiến cho ba người vốn đang nhìn chằm chằm vào hắn đều không quá hiểu là chuyện làm sao.

"Phạm Thống, ngươi cầm mạnh như thế làm gì, sẽ không thoải mái..."

"Ta chỉ là cảm thấy tràn trề hi vọng đối với tương lai có thể trở thành đại sư phù chú của ta! Puhahaha trình độ phù chú của ngươi nhất định siêu mạnh đi? Nếu có ngươi dạy tu hành của ta đã có hi vọng rồi!"

"Hứ, nói vậy còn nghe được, bổn phất trần cảm thấy vẫn không tệ."

"Vậy thì nhờ ngươi rồi!"

Sau khi đạt thành hiệp nghi, Phạm Thống hưng phấn báo tin tức này với đồng bạn bên cạnh.

"Tôi có học sinh rồi!"

Lão sư cơ! Là lão sư! Lát nữa Puhahaha lại làm mình làm mẩy, tôi sẽ ăn không tiêu mất...

"Đột nhiên đâu ra lão sư... A, chắc không phải là chỉ Puhahaha chứ?"

Nguyệt Thoái hỏi được dở chừng đã tự mình nghĩ đến đáp án, Phạm Thống cũng vội vàng gật đầu.

"Thuật pháp của cậu cũng là do Thiên La Viêm dạy đi? Cho nên tôi nghĩ để cho Puhahaha dạy hẳn là rất có vấn đề."

Tôi là nói không vấn đề. Ít nhất tôi nhìn không ra thuật pháp của Nguyệt Thoái có bất cứ vấn đề nào.

"Không có vấn đề sao... kỳ thực cũng..."

Ánh mắt muốn nói như lại thôi của Nguyệt Thoái lướt qua, thấy thái độ này của cậu, Phạm Thống không khỏi cảm thấy căng thẳng.

"Cứ cảm thấy nghe lên không bảo hiểm lắm."

Bích Nhu cũng lộ ra biểu tình lo âu.

"Cậu xác định phương pháp sử dụng phù chú của phất trần tương thông với loài người? Cậu xác định cậu thật sự lĩnh ngộ cảm giác mà hắn dạy cậu?"

Chu Sa lại ở bên cạnh bỏ đá xuống giếng, mà Phạm Thống cũng xác thực bị hòn đá này chọi trúng.

A! Đừng thoáng cái đã hủy diệt lòng tin với nguyện cảnh mà tôi vừa mới dựng lên! Các cậu đả kích một thanh niên tốt lập chí tiến thủ như vậy sao? Không thể nói lời cổ vũ nào à --

"Tôi đột nhiên nghĩ đến một điểm!"

Bích Nhu hình như chợt nảy ra ý tưởng gì đó, cứ như thế gác lại đề tài Phạm Thống muốn học phù chú với Puhahaha.

"Đi gặp kẻ địch của chúng ta ở cự ly gần, hẳn là sẽ giúp ích cho việc tìm hiểu tình hình địch, không bằng các cậu giả vờ làm tùy tùng của tôi, đi cùng tôi vào cung gặp tên thiếu đế giả kia đi!"

... Hả? Cái gì?

Đâu ra chủ ý này vậy? Đừng nghiêm túc như thế chứ! Thưa cô!

◎Lời bạt của Phạm Thống

A a a ha ha ha ha ha.

Hm, tôi nhất định phải dùng tiếng cười cổ quái này để làm lời mở đầu sao? Cảm giác lên giống như tôi rất thiểu năng vậy, hình tượng vẫn là phải duy trì, cho dù miệng chữa không khỏi, cũng phải bận tâm đến khí chất một chút, bớt nói chuyện một chút không chừng vẫn có vốn liếng để thu hút phụ nữ, tôi nhất định phải lên kế hoạch lâu dài, vì nghĩ cho hạnh phúc tương lai của mình...

Chúng tôi thật sự vẫn còn có tương lai sao? Dưới kế hoạch hữu dũng vô mưu của Bích Nhu, chúng tôi thật sự vẫn có thể có tương lai sao? Cứ như thế không chút chuẩn bị mà chạy đến đại bản doanh của kẻ địch, căn bản là cho người ta tóm gọn đi? Kỳ

thực chúng tôi đi vào rồi là đừng hòng ra nữa? Tôi không muốn đâu!

Cô rốt cuộc dựa vào lý do nào mà cảm thấy đây là chủ ý hay... Tôi không thể lý giải suy nghĩ của cô! Hay là cô cảm thấy cô dù sao cũng là hộ giáp giết không chết, cho dù tình huống có hiểm nguy làm sao, cô cũng có thể thừa sức mang theo chủ nhân bỏ trốn, về phần người khác thế nào cũng chẳng hề gì -- là vậy à? Mau nói cho tôi là như vậy à! Nói cho rõ để tôi quyết định chúng ta có cần giải tán đường ai nấy đi hay không!

Chết tiệt, tôi biết chúng tôi căn bản không có khả năng giải tán, không quen đất sống, ở đây không có người dựa dẫm, chạy ra ngoài tôi có thể đi đâu đây, cứ như là đã ký giấy bán thân cho Bích Nhu vậy, sau đó lại bị trút đầy đồ ăn ngon lành, kế hoạch nuôi heo, nuôi heo béo xong là có thể làm thịt, sau đó... Không, tôi tốt hơn vẫn là đình chỉ những suy nghĩ lung tung vô nghĩa này lại, đây không giúp ích được gì đối với hoàn cảnh hiện tại --

Mặc dù tôi xác thực có chút hứng thú đối với việc tham quan hoàng cung Tây Phương Thành, nhưng cũng không phải kiểu trốn trốn tránh này được không? Nếu như có thể, tôi vẫn là muốn cùng với Nguyệt Thoái khi đã khôi phục thân phận hoàng đế cùng nhau đi vào một cách vinh quang, như vậy tôi còn có thể kiêu ngạo khoe với người khác tôi đã đến hoàng cung Đông Phương Thành lẫn Tây Phương Thành rồi... Nhưng có điều, ngẫm kỹ lại, tôi hình như cũng không có ai để khoe, huống hồ với cái miệng của tôi thì có thể nói với ai đây? Mễ Trọng sao?

Ồ, không, cũng đã đến Tây Phương Thành rồi, đừng nghĩ tới cái người khiến tôi không thoải mái kia nữa, đều tại đề nghị của Bích Nhu quá kinh khủng, hại tôi ngay cả chuyện trước đó bị Nguyệt Thoái dùng kiếm không hề có kình lực nốc ao cũng không thể để ý nữa...

Nói tóm lại, cô nương xin ngài hãy thương xót, đề nghị này cứ

coi như chưa từng nói có được không?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 8 + 5: Khế Ước Bán Thân Không Thể Ký Lung Tung, Hôn Ước Cũng Không Thể

Chương 5: Khế ước bán thân không thể ký lung tung, hôn ước cũng không thể đính bừa.

"Ta thật không thể đòi hỏi một tên mù có ánh mắt chọn phụ nữ." -- Narsi

"Xin lỗi..." -- Nguyệt Thoái

"Cậu xin lỗi cái gì! Vì sao phải xin lỗi! Lập trường của cậu đâu! Còn lập trường của tôi nữa!" -- Bích Nhu

Lúc Bích Nhu đề xuất kiến nghị này thì tất nhiên là rất hưng phấn, nhưng sau khi cô nói ra, bầu không khí của cả phòng ăn liền lạnh đi.

"Hả? Làm sao vậy? Các cậu vì sao đều không nói chuyện?"

Cô hỏi ra câu này cho thấy cô hiển nhiên không phát hiện vấn đề nằm ở đâu, Nguyệt Thoái là người có địa vị phát ngôn nhất ở đây đành lên tiếng.

"Như vậy... chắc không ổn lắm đâu nhỉ?"

"Ơ? Vì sao? Tôi cảm thấy hẳn là rất thú vị mà!"

Chỉ bởi vì rất thú vị sao! Chỉ là bởi vì rất thú vị sao! Chỉ bởi vì rất thú vị là có thể bất chấp vấn đề an toàn của chúng tôi sao? Cô có phải là ở chung với Âm Thị đại nhân lâu quá nên đầu óc cũng bị ngài ta lây rồi! Gần mực thì đen, cô làm ơn đi tìm một người có

đầu óc bình thường để gần gũi được không!

Không đúng, vũ khí hộ giáp sau khi biến thành hình người, rốt cuộc có khí quan với não hay không, thực sự là câu đố không thể giải, có lẽ tôi nên hạ thấp tiêu chuẩn, xin cô tìm người có não ở chung được không? Cho dù tôi trước kia cũng từng có suy nghĩ ngu xuẩn để cô mang chúng tôi vào vương cung tập kích thiếu đế giả, nhưng đó trên cơ bản là tôi nghĩ cho vui thôi, mà cô lại thật sự nói ra khỏi miệng -- hơn nữa chúng ta cũng không phải đi tập kích, chỉ là muốn xem thử mà thôi?

Phạm Thống cảm thấy cả người đều mệt mỏi, rất muốn trực tiếp nằm gục lên bàn.

"Rốt cuộc là chỗ nào thú vị..."

Nguyệt Thoái khốn khổ nhìn sang bên cạnh, hình như có khó thể dùng lời cứng rắn để tạt nước lạnh vào cô.

"Dù sao thì tôi trở về cũng phải đi báo bị một tiếng với "thiếu đế", nói rõ vừa qua đã đi đâu, các cậu cứ thuận tiện vào cung theo tôi đi!"

Bích Nhu không có bởi thế đã bỏ cuộc, như là từ trong lòng cảm thấy làm như vậy rất hay ho.

"Tôi cảm thấy rất thú vị."

Không ngờ Chu Sa vậy mà cũng bổ sung một câu như vậy.

Chu Sa, cô đang nghĩ cái gì? Cô làm sao có thể tán đồng lời của Bích Nhu? Hay là phụ nữ có chung quan điểm ở phương diện nào đó? Nếu như cô bây giờ biến trở lại thể nam, liệu có lập tức bài xích lời mình đã nói không?

Phạm Thống cảm thấy mình đã không thể lý giải cái thế giới này với người bên cạnh nữa rồi, hắn cũng cảm thấy bỏ cuộc việc

lý giải có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn.

"Có ai có thể giải thích với tôi chỗ nào thú vị không?"

Nguyệt Thoái rầu rĩ hỏi, đồng thời phiêu mắt về phía Phạm Thống.

Đừng nhìn tôi! Nhìn tôi làm gì, cũng không phải tôi nói thú vị, ở đây ngoại trừ cậu, thì chỉ có tôi cảm thấy không thú vị thôi, cậu làm sao có thể chờ mong tôi có cách nào giải thích cho cậu nghe! Tôi với cậu là cùng một phe, đang chờ bọn họ nói cho rõ đây!

"Quan sát kẻ địch là chuyện nên làm, nếu như có thể có cơ hội lấy thân phận không nổi bật từ bên ngoài quan sát tư thái bình thường, tôi cảm thấy không thể bỏ qua."

Chu Sa cuối cùng cũng giải thích, hình như có vẻ rất để ý kẻ địch này.

Làm sao, cô tích cực muốn phục thù cho Nguyệt Thoái như thế à? Khổ chủ còn chưa nói chuyện đây.

"Quan sát hắn? Cô có hứng thú với hắn?"

Cách Nguyệt Thoái đi vào vấn đề có chút vi diệu, Chu Sa cũng gật đầu.

"Đích xác có chút hứng thú, rất muốn tận mắt nhìn thử xem."

Hứng thú của cô rốt cuộc từ đâu ra? Vì sao nghe lên không giống như muốn giúp người phục thù?

"Cô rốt cuộc dựa vào mục đích gì muốn quan sát hắn, không, cô rốt cuộc muốn coi hắn thành cái gì?"

Vấn đề này của Nguyệt Thoái vẫn rất kỳ quái, Chu Sa thì trả lời không chút do dự.

"Chẳng phải chính là tồn tại giống như Phạm Thống sao?"

Từ từ đã! Câu này nghĩa là gì hả! Tôi với tên sát nhân điên cuồng đó có điểm chung gì giống nhau? Đây là sự sỉ nhục nghiêm trọng! Hắn đã giết Nguyệt Thoái, còn tôi suýt nữa bị Nguyệt Thoái giết, rốt cuộc chỗ nào giống! Giống nhau đều là nam sao!

A... tên kia hình như là em trai của Huy Thị. Nói như vậy, Huy Thị còn dặn tôi nói xin lỗi với hắn... Tôi vì sao phải nói xin lỗi với hắn chứ! Tôi chỉ muốn bảo hắn đi chết đi không được sao! Thoạt nhìn là một cái di nguyện dễ hoàn thành nhất, nhưng lại khiến người hoàn toàn không muốn đi làm, làm sao lại khó giải quyết đến thế --

"Chỗ nào giống chứ? Gã đó ít nhất trông rất đẹp trai."

Câu này của Bích Nhu chẳng an ủi được Phạm Thống chút nào.

Tôi không nên ôm bất cứ hi vọng nào đối với người trông mặt đặt tên như cô. Ở trong mắt của cô sự khác nhau mang tính quyết định giữa tôi với tên thiếu đế giả kia vậy mà chỉ có cái mặt sao? Hơn nữa tôi còn kém hơn hắn! Sao mà tôi chịu được!

"Rõ ràng hoàn toàn không giống, đừng lấy hai người bọn họ so sánh..."

Lời của Nguyệt Thoái cuối cùng cũng khiến Phạm Thống thuận tai một chút, chỉ là âm thanh của cậu có chút yếu ớt.

Tôi cảm thấy cậu nên dùng giọng kiên định có phách lực hơn để nhấn mạnh sự khác nhau giữa tôi với hắn, lúc nên cường thế thì nên cường thế chứ!

"Được rồi, dù sao chúng ta ngày mai cứ cùng nhau đi đi, mọi người cứ coi như đi chơi là được, thả lỏng nào."

Cho dù Bích Nhu nói có nhẹ nhàng, Phạm Thống cũng khó mà

thả lỏng, Nguyệt Thoái cũng tỏ ra khó xử, nhưng cậu chung cuộc không có nói cái gì, Bích Nhu liền coi như cậu âm thầm cho phép rồi, tiếp đến, mọi người liền giải tán, trở về phòng đi ngủ.

Thôi kệ, sự tình làm sao cũng được, trước hết ngủ xong đêm nay rồi tính. Cái giường mềm mại ơi ta tới đây! Hôm nay cuối cùng cũng không cần ngủ ngoài trời hoặc là trên lưng chim nữa! Ngủ cũng là một trong những chuyện hạnh phúc nhất đời người, Yahoo!

Nguyệt Thoái làm sao sau khi mở cửa phòng mình thì cứ đứng đực ở cửa vậy? Trong miệng còn lẩm bẩm gì đó... "Không có giường tầng"? Cậu hoài niệm cái giường nhỏ hẹp khó ngủ đó đến thế? Có cần phải vậy không?

"Phạm Thống..."

Này này này, đừng nhìn qua đây, cậu muốn làm gì? Tôi thế nhưng đã quyết định độc chiếm cái giường lớn kia rồi! Đừng hòng làm tôi dao động!

"Cậu... bây giờ có buồn ngủ không?"

Hả?

Đây trái lại là đề tài ngoài dự liệu của tôi, cái mở đầu này, tiếp đến sẽ hỏi cái gì đây?

"Vẫn ổn."

"Tôi bây giờ không buồn ngủ, cậu nếu như rảnh rỗi, tôi có thể nhờ cậu một chuyện không?"

Nói năng thận trọng như vậy... lại có chuyện gì nữa à?

"Không được, đừng nói."

Tôi là muốn cậu nói thử xem, chuyện đến tận bây giờ, cậu còn

có chuyện gì cần nhờ tôi...

"Mỗi ngày vào lúc trước khi ngủ... có thể dạy tôi viết chữ không?"

Gì? Viết chữ gì?

Nhìn Phạm Thống trưng bộ mặt không hiểu, Nguyệt Thoái đành giải thích thêm.

"Chính là, chữ viết của Tây Phương Thành... Tôi đều xem không hiểu cũng không biết viết, như vậy là không ổn, tôi cảm thấy tốt hơn vẫn là sớm ngày học được, đương nhiên tôi cũng biết cần thời gian... nếu như cảm thấy phiền thì từ chối tôi cũng không sao, tôi nghĩ tôi sớm muộn gì vẫn có cơ hội học."

Woa, nếu tôi dạy hoàng đế Tây Phương Thành viết chữ của Tây Phương Thành! Vậy tôi há chẳng phải là thành lão sư của hoàng đế? Mặc dù trước kia từng dạy chữ của Đông Phương Thành rồi -- làm sao ở Đông Phương Thành học viết chữ, đến Tây Phương Thành vẫn là học viết chữ hả?

"Không vấn đề, chẳng nhẹ nhàng chút nào, cậu nghĩ nhiều rồi."

Nói chuyện bị ngược vẫn là khiến Phạm Thống có chút ảo não, chẳng qua dùng hành động thuyết minh là được rồi, hắn lập tức mở cửa từ trong phòng lấy ra giấy dư mà Bích Nhu cho hắn, tiếp đến liền định vào phòng của Nguyệt Thoái dạy cậu chữ của Tây Phương Thành.

"Các cậu không ngủ là muốn làm gì?"

Chu Sa vì để lấy quần áo thay nên đến phòng Bích Nhu một chuyến, trên đường trở lại đúng lúc đi ngang qua đây, liền nhíu mày hỏi hai người đang định vào phòng.

"Phạm Thống muốn dạy tôi chữ của Tây Phương Thành."

Vấn đề này không có gì không thể trả lời, Nguyệt Thoái lập tức cho cô đáp án.

"Các cậu chắc không phải lại muốn nằm sấp trên giường luyện chữ đấy nhé?"

Có lẽ là chuyện trước kia để lại ấn trượng quá sâu sắc, thần tình của Chu Sa mang chút ngờ vực.

Điên à! Có bàn ai lại muốn ở trên giường viết chữ! Hơn nữa lần đó là Nguyệt Thoái không hiểu tôi đang nói cái gì mới tạo thành hiểu lầm được không! Đừng cho rằng đó là chuyện thường tình! Nói cứ như chúng tôi thích viết chữ trên giường lắm ấy...

"Phạm Thống, trên giường dùng bút cứng ghi chữ thật sự có chút khó viết..."

Nguyệt Thoái vậy mà còn tỏ ra khó xử nhìn hắn, giống như đang khéo léo khuyên hắn đừng chọn giường vậy.

Vì sao cậu cũng hiểu lầm tôi thích viết chữ trên giường hả! Nhân cách của tôi rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì để khiến các cậu hiểu lầm như vậy --

"Chúng tôi có muốn ở trên giường viết chữ, bàn bất tiện hơn nhiều, vì sao phải dùng bàn?"

GAHHH! Cho dù biết bọn họ có thể nghe ra đây là nói ngược, cảm giác chính tai nghe thấy mình nói ra muốn viết chữ trên giường vẫn là rất tồi tệ!

"Chu Sa, chúc ngủ ngon."

Nguyệt Thoái cố nở nụ cười chúc ngủ ngon với Chu Sa, đẩy Phạm Thống vào trong phòng, sau đó liền đóng cửa, hẳn là không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

"Ôi, nói lúc nào cũng rất tốt, cảm giác tâm tình thật tuyệt, vẫn là nói nhiều một chút tốt hơn, không có chuyện gì cũng phải nói chuyện."

Trong một đoạn đảo nhiều từ như vậy thật là khiến tôi không biết nên nói cái gì...

"Đừng vì chuyện nguyền rủa mà ủ rũ, Phạm Thống. Nếu như bởi vì sợ nói sai mà không nói, vậy cậu chẳng phải chỉ có thể nói chuyện với Puhahaha thôi sao? Cho dù nói ngược cũng không hề gì, tôi đều sẽ nghe kỹ."

Nguyệt Thoái rất nỗ lực an ủi hắn, hắn suy nghĩ một lát, mới cảm thấy được xoa dịu đôi chút.

Cũng phải, đây chẳng phải cũng giống như sợ tai nạn xe nên không ra ngoài sao? Mặc dù nếu lấy tai nạn xe làm ví dụ, tỷ lệ tôi xảy ra tai nạn là chín mươi phần trăm, vẫn là đừng ra ngoài tốt hơn, nhưng nếu như tôi cứ im lặng, nguyền rủa vĩnh viễn sẽ không được giải trừ, rốt cuộc phải nói bao nhiêu câu mới đủ hả?

"Nếu không có chuyện gì thì bắt đầu đi, hm, tốt hơn là kết thúc bằng hai chữ Nguyệt Thoái này, mặc dù đây hẳn không tính là chữ của Đông Phương Thành, nhưng trong văn tự của Tây Phương Thành cũng có chữ thay thế..."

Phạm Thống vốn đã không rành lắm về việc ngữ văn nên bắt đầu dạy từ đâu, trước kia lúc ở Đông Phương Thành hắn chỉ là tùy hứng dạy bừa, bây giờ đương nhiên cũng sẽ không thay đổi.

"Ồ, chân à..." (Chữ "nguyệt" với "thoái" ghép lại thành chữ "thối" nghĩa là cái chân)

Nguyệt Thoái hơi thất thần sau khi nghe xong lời Phạm Thống nói.

"Cái gì?"

Phạm Thống không nghe rõ cậu nói cái gì, cho nên hỏi một câu.

"Không có gì, vậy bắt đầu đi, ôi."

Nếu đã không có gì, vậy cậu thở dài làm chi hả? Cậu nếu như trong học tập có thắc mắc thì nên nói ra chứ?

Phạm Thống cứ như thế ôm chút nghi hoặc, bắt đầu dạy cậu chữ của Tây Phương Thành.

◊◊◊◊

Sống hai mươi mấy năm mới phát hiện mình gần như không có bạn bè gì, đây là một chuyện rất đau buồn, Yameidie giờ phút này đang thể nghiệm tâm tình đó.

Mặc dù cũng không đến mức "sống uổng", chẳng qua, khi muốn thương lượng sự tình thì luôn bất tri bất giác chạy đến nhà của Yiye, đến đây mới nhớ đối phương đã tuyên bố không muốn quản hắn nữa, nhưng lâm thời muốn nghĩ ra một đối tượng khác để thảo luận, hắn lại phát hiện mình nghĩ không ra -- cũng bởi thế, hắn bây giờ mới đứng ở cửa nhà người ta, kiểm điểm lại tình huống kết bạn và quan hệ xã hội trong hai mươi mấy năm qua, mà dưới tiền đề hắn không coi việc trong lòng chỉ có hoàng đế, vì trung quân mà có thể bỏ ra mọi thứ là vấn đề, tự nhiên sẽ không kiểm điểm ra cái gì, đáng tiếc ở đây cũng không có người có thể nhắc nhở hắn.

Yiye bây giờ đã từ chức rồi, chữ phủ kiếm vệ ở cửa vẫn chưa bị lấy xuống, địa vị của hắn hình như vẫn cao cao tại thượng như cũ, không có người dám đến trêu chọc hắn, lấy gia sản hiện có của hắn, không cần đặc biệt đi đâu nhậm chức, cũng có thể sống rất tốt, người hầu vẫn mời được như thường, bởi thế, cái tên lính gác cửa lâu năm kia vẫn còn đứng đó.

Cho dù không nhận ra Hồng Tâm kiếm vệ, Yameidie cũng đã đến đây biết bao nhiêu lần rồi, lính gác cửa muốn không nhận ra cũng khó, tình huống khách cứ lẩn quẩn rất lâu ở cửa lại không đến gần này khá là quỷ dị, cho nên sau khi thông báo cho Yiye, hắn liền đi qua mời Yameidie tiến vào.

Sau khi Yameidie mang tâm tình phức tạp đi vào nhà, lập tức nhìn thấy Yiye rõ ràng đang không vui ở trong đại sảnh, thế là hắn ngây ngẩn lên tiếng hỏi.

"Yiye, ngươi mời ta vào làm gì?"

"Là ai lẩn quẩn bốn mươi lăm phút ở cửa nhà người ta không chịu rời khỏi hả! Vừa đi vào còn hỏi như vậy, là ta nên hỏi ngươi muốn làm cái gì mới đúng!"

Yiye lập tức nổi khùng sau khi hắn mở miệng hỏi xong vấn đề đầu tiên, bất luận là dưới tình huống gì, Yameidie hình như đều có thể dễ dàng chọc giận hắn.

"Bởi vì ta tưởng ngươi mặc kệ ta rồi, cho nên không biết có nên đến thăm hay không --"

Yameidie thử giải thích hành động kỳ quái của mình, Yiye thì không có kiên nhẫn nghe hết đã trực tiếp ngắt lời hắn.

"Cái gọi là có tới thăm hay không của ngươi chỉ khác ở chỗ có nhờ người thông báo muốn đến thăm hay không sao! Muốn do dự thì không biết ở nhà mà do dự à! Qua thẳng đây rồi mới ở cửa nhà người ta do dự, ngươi coi đây là quảng trường công cộng sao? Nhìn chướng cả mắt!"

Sau khi Yiye mở đầu bằng một tràng mắng chửi, Yameidie vậy mà còn nghiêm túc nghiên cứu với hắn.

"Cái gọi là chướng mắt, cũng phải nhìn thấy rồi mới tính chứ, ngươi chẳng phải ở trong nhà sao? Vậy ta phiền não loanh quanh

ở bên ngoài ngươi đáng lẽ không nhìn thấy mới đúng..."

"Đủ rồi! Có lời gì mau nói, ngươi rốt cuộc đến làm gì?"

Ít nhất Yiye còn chịu nghe hắn nói chuyện, Yameidie lúc này mới nhớ tới mục đích ban đầu, vội vàng nói.

"Yiye, Nguyệt Bích Nhu về rồi."

"Vậy thì làm sao? Ngươi cuống cái gì? Bộ ngươi nợ tiền cô ta à?"

Yiye không có chút hứng thú nào đối với tin tức này, một ma pháp kiếm vệ trở về, không tính là tin tức gì lớn.

"Không phải, cô ta chứa chấp mấy cư dân tân sinh, ta cảm thấy bọn họ hẳn là từ Dạ Chỉ tới, một người trong đó ta có ấn tượng, còn có một người trên mặt có ám thị làm cho nhìn không rõ dung mạo, ta đang nghĩ, ta đang nghĩ, hắn liệu có phải là --"

"Là?"

Yiye cười lạnh một tiếng, dường như chuyện này cũng không khiến hắn thấy hứng thú.

"Đây có gì để phiền não sao, ngươi muốn trung thực với tên thiếu đế kia, cư dân Dạ Chỉ trà trộn vào Tây Phương Thành, ngươi cứ thành thật báo cho hắn biết là được rồi, xem phải đem binh bao vây hay là làm sao, đều phụng theo ý của hắn? Nghe theo mệnh lệnh của hắn là được rồi, như vậy chẳng phải rất nhẹ nhàng sao? Có cái gì để khổ não?"

Sau khi nghe xong lời của Yiye, Yameidie bỗng chốc im bặt, thoáng mang hỗn loạn mà nói tiếp.

"Nhưng, ta..."

"Ngươi không rõ người nào là thật, cho nên không biết làm thế

nào? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta sẽ biết sao? Ta nói ngươi làm thế nào, ngươi sẽ hành động theo lời ta nói?"

Vấn đề của Yiye khiến Yameidie không biết trả lời thế nào. Có lẽ hắn chỉ là muốn tìm người để nói ra chuyện này, cũng không cảm thấy như vậy là có thể tìm ra hướng hành động của mình, nhưng loại hành vi gần như làm nũng đó vốn đã không thích hợp tìm đối tượng này để tiến hành.

"Rõ ràng đã hoài nghi hắn rồi không phải sao? Hừ, bọn họ sớm muộn sẽ đối đầu, đến lúc đó ngươi cứ tiếp tục đắn đo đi."

Hắn dường như đã quyết định đặt mình ra ngoài, khoanh tay đứng nhìn mọi chuyện, sau đó cười nhạo những kẻ trong cục.

"Sự tình bất luận biến thành thế nào, ngươi thật sự không quan tâm sao?"

Yameidie mặc dù lập trường đã rất hỗn loạn, nhưng vẫn rất không tán đồng đối với thái độ của Yiye.

"Ta không có hứng làm một tên ngốc xen lẫn trong đó, bị người đùa giỡn là một trong những chuyện ta ghét nhất, một tên vua vô năng đến nỗi bị người xử lý cũng không có giá trị khiến ta chủ động đi theo, huống hồ, ta đã không còn là ma pháp kiếm vệ nữa, ngươi chắc sẽ không quên chuyện này chứ?"

Yiye lấy giọng thù ghét để trả lời cái vấn đề này, theo như cách hắn nói, hắn căn bản đã nhận định ai là thật rồi, chỉ là cho dù như vậy, hắn cũng không muốn làm gì hết.

"Còn chuyện gì sao?"

Giọng mất kiên nhẫn của hắn cho thấy ý tứ đuổi người, Yameidie sau khi tạm ngừng một chút rồi ủ rũ lắc đầu.

Nếu đã không có chuyện gì, hắn đương nhiên bị mời ra, Yiye

không bảo hắn cút đi đã là rất khách khí rồi, khi rời khỏi phủ của Yiye, phiền não trong lòng Yameidie cũng chẳng vơi đi chút nào.

Nếu như hắn là thần tử trung thành của vị bệ hạ kia, hắn đã nên đến cung San Siro thông báo khi vừa mới phát hiện nhân vật khả nghi, để phía cung đình có đủ thời gian để thương thảo đối sách...

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn thực sự không thể coi đây là hành vi đương nhiên để làm không chút do dự.

Cho dù đi tiếp xúc với thiếu niên được Nguyệt Bích Nhu thu lưu, hắn cũng không thể thoát khỏi nỗi hoang mang này.

Cuối cùng, hắn phát hiện mình có lẽ cũng chỉ có thể giống như Yiye, không làm gì cả, cứ như thế chờ biến động sắp đến của Tây Phương Thành.

◊◊◊◊

Lúc ăn sáng, trên bàn ăn là một bầu không khí áp lực, Phạm Thống hoàn toàn có thể cảm giác ra được.

À, đúng rồi, chúng tôi hôm nay sắp đi đại bản doanh của quân địch, chẳng qua cũng không cần sặc mùi tử khí như vậy đi? Nguyệt Thoái, tôi đang nói cậu đó, bầu không khí không tốt cũng là từ chỗ cậu phát tán ra, tối qua ngủ không ngon à?

Nghĩ đến tối qua lúc dạy chữ được một hồi, đột nhiên muốn hỏi Nguyệt Thoái có chữ nào muốn học hay không, nhìn bộ dạng theo phản xạ muốn trả lời cái gì đó nhưng đột nhiên khựng lại của Nguyệt Thoái, Phạm Thống đã cảm thấy cậu đang nặng nề tâm sự.

Cậu rốt cuộc còn có chuyện gì không thể nói hả? Một mình giấu nhẹm trong lòng, rõ ràng không dễ chịu, vì sao lại không chịu nói chứ? Ngay cả việc không biết chữ của quốc gia mình, không

biết mặc quần áo quốc gia mình cũng nói ra được, còn có chuyện gì khó hé răng hơn sao?

Phạm Thống không sao hiểu được, đồng thời cũng vì khí áp thấp liên tục lan ra từ chỗ Nguyệt Thoái mà thở dài.

"Chờ mọi người ăn xong, các cậu hãy thay y phục tùy tùng xuất phát với tôi đi!"

Tinh thần của Bích Nhu rất tốt, hoàn toàn không có lưu ý đến bộ dạng bất bình thường của chủ nhân mình.

Các cậu không có tâm linh tương thông quả nhiên là thật. Dựa vào tình hình vừa không ăn ý vừa không chu đáo này, dù qua mười mấy hai mươi năm nữa chắc cũng chả có hi vọng? Huống hồ Nguyệt Thoái vừa lại không mặc hộ giáp, căn bản không có cơ hội đến gần gia tăng tiếp xúc, các cậu như vậy có ổn không?

Phạm Thống một mặt nghĩ những vấn đề này mặt khác vừa ăn bữa sáng vì bầu không khí mà trở nên có chút khó nuốt, may thay, bữa ăn này đã kết thúc rất nhanh chóng.

Nếu thả một mình Nguyệt Thoái đi thay đồ, cậu có khả năng sẽ kẹt ở bên trong nghiên cứu quần áo mặc thế nào mà lề mề không xuất hiện, công việc hiệp trợ thay đồ này liền bị Chu Sa cướp lấy, sau khi cô biến thành thể nam, Nguyệt Thoái cũng không tìm được lý do để từ chối, đành ỡm ờ bị cậu kéo đi thay đồ.

Y phục tùy tùng của ba người đều là cùng một kiểu dáng, đương nhiên, cũng để cho bọn họ che mặt, may mà Bích Nhu vốn đã mang mặt nạ, mang theo ba tùy tùng che mặt cũng sẽ không có bao nhiêu kỳ quái, sau khi làm tốt chuẩn bị, Bích Nhu liền mang theo bọn họ ra ngoài.

Phạm Thống quyết định trước hết dùng tâm tình bình thản để quan sát đường phố Tây Phương Thành, dù sao thì tiếp đến có khả

năng sẽ sống ở đây, tìm hiểu hoàn cảnh nơi ở tương lai vẫn là điều cần thiết.

Tây Phương Thành không có những ngã tư đường rõ rệt như ở Đông Phương Thành, chẳng qua vẫn là có những đại lộ chủ yếu, những con đường khác thì được khoách triển kéo dài từ đại lộ, cảm giác giống như những nhánh cây mở rộng, cũng có mấy phần mỹ cảm.

Phủ kiếm vệ của Bích Nhu nằm ở góc phía Đông Nam Tây Phương Thành, cung San Siro thì nằm ở vị trí chính Tây, một vài kiến trúc hoặc công trình tương đối lớn trên dọc đường, Phạm Thống đều rất muốn hỏi là cái gì, dù sao không phải ở bên ngoài kiến trúc nào cũng viết ra rõ ràng -- có điều ở đây người có thể trả lời những vấn đề của hắn sợ rằng cũng chỉ có Bích Nhu, mà bọn họ bây giờ đang sắm vai tùy tùng của Bích Nhu, đương nhiên không thể tùy tiện mở miệng trò chuyện với chủ nhân.

Cho nên, Phạm Thống chỉ có thể nén lại lòng tò mò của mình mà lặng lẽ tiến lên.

Đi trên đường gần như đều là cư dân nguyên sinh, cho nên Tây Phương Thành cũng giống Đông Phương Thành, vì chiến tranh mà tập trung cư dân tân sinh để huấn luyện quản chế sao?

Phạm Thống bây giờ sở dĩ có thể thản nhiên quan sát người xung quanh như thế là bởi vì trước khi hắn ra khỏi cửa đã bói sơ qua lành dữ rồi, ít nhất không có xuất hiện dấu hiệu đại hung gì đặc biệt xấu, bởi thế hắn phán định chuyến này hẳn là vẫn an toàn, hắn rất có lòng tin đối với bổn nghiệp của mình.

Một cái thành lớn như thế đương nhiên không thể hoàn toàn dựa vào đi bộ, bọn họ hành tiến thông qua điểm truyền tống liên thông nội thành, sau khi ra khỏi điểm truyền tống gần cung San Siro nhất, chỉ cần đi một một đoạn là có thể tới nơi muốn đến.

"Cung San Siro đã ở ngay trước mặt rồi, hăng hái lên nào."

Bích Nhu lên tiếng nhắc nhở, nghe thấy giọng của cô, Phạm Thống cũng ngẩng đầu nhìn phía trước.

Ohhh, đã đến rồi à? Cung San Siro đã ở ngay trước... mặt... rồi?

Trong khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn thấy tòa cung điện hoa mỹ ở phía trước, cả người Phạm Thống dường như hóa đá.

Đây, đây là nơi khủng bố gì vậy! Tràn ngập oán khí âm trầm! Đây căn bản là một cung điện tai ương đến cực điểm đi! Rốt cuộc đã có mấy người chết oan ở bên trong hả? Nguyệt Thoái cậu khi còn sống toàn ở nơi này sao? Chẳng trách cậu lại không khỏe mạnh! Chẳng trách cậu lại chết sớm!... Chẳng qua, bị giết chết hình như không nên tính lên đầu tòa nhà này... Nhưng cậu cho dù không bị giết, cũng không sống lâu được! Trời ơi, hoàng cung thật đáng sợ! Hoàng cung đều là như vậy sao? Sau khi lấy lại ký ức với năng lực tôi không có cơ hội nhìn tình hình của Thần Vương Điện, có khi cũng tệ như vầy? Âm khí đã đến mức này rồi căn bản khó có thể tịnh hóa sạch sẽ, lúc cậu ở bên trong, thật sự không cảm thấy không khí nó là lạ sao?

Sự khủng hoảng trong lòng Phạm Thống dưới tình huống hắn không có nói ra nên cũng không ai phát hiện, Chu Sa không có hứng thú gì đặc biệt với hoàng cung của Tây Phương Thành, Nguyệt Thoái thì hơi cảm khái nhìn nhà cũ nơi mình sống từ nhỏ đến lớn lại gần như chưa từng tận mắt nhìn thấy cũng không biết có dáng vẻ thế nào, mọi người có thể nói là mỗi người mang tâm tình khác nhau đối mặt với tòa cung điện này.

"Vậy thì đi thôi!"

Chờ một chút! Từ từ đã! Có thể cho tôi một ít thời gian để tôi làm cái bùa hộ thân không! Tôi không muốn trực tiếp đối mặt với

xung kích của những oán khí kia đâu! A, không đúng, trên người tôi căn bản không có vật liệu để làm, cũng không biết Tây Phương Thành có bán những thứ cần cho làm bùa hộ thân không... vậy ít nhất để tôi vẽ tấm bùa bình an đi! Thuận tiện vẽ cho Nguyệt Thoái một cái --

A, quên mất, chúng tôi là cư dân tân sinh... cũng chính là nói, nghiêm khắc mà nói chúng tôi đã là người chết rồi, trái lại cũng không cần sợ những oán khí kia. Thị vệ với người hầu bên trong chắc cũng hầu hết là cư dân tân sinh đi? Cho nên sẽ không thường thường xảy ra chuyện, cho dù xảy ra chuyện, bởi vì cư dân tân sinh có thể hồi sinh sống lại, mọi người cũng sẽ không quá để ý...

Nhưng hoàng đế đám vợ con của mình nhất định là cư dân nguyên sinh! Đó chẳng phải đại biểu trong cả hoàng cũng chỉ có cả nhà hoàng đế lãnh chịu những oán khí này để rồi sau đó gặp đen đủi sao! Hoàng cung rốt cuộc là xây cho ai ở hả! Lẫn lộn hết rồi!

Chẳng qua vừa nghĩ như thế, vậy chúng tôi có khi chẳng cần làm gì cứ việc mặc kệ, cái tên Narsi kia cũng sẽ phải bỏ mạng thôi? Vậy thì vui vẻ cả làng đi? Không cần tận tay giết người, đã có thể khiến kẻ địch tử vong, đây thật là một chuyện tốt... Nhưng không biết Nguyệt Thoái nghĩ thế nào? Cậu ấy liệu có muốn tự tay động thủ hay không?

Khi Phạm Thống còn đang bị hoàn cảnh tồi tệ của cung San Siro xung kích và suy nghĩ một số chuyện, Bích Nhu đã mang theo bọn họ đi giao thiệp với thủ vệ cửa cung rồi.

Lấy thân phận ma pháp kiếm vệ, muốn vào cung không khó, không cần thông báo đã có thể trực tiếp cho đi, dù sao thì bên trong cũng có một số nơi quản chế ra vào và có người khác trông coi, đó không nằm trong chức trách của thủ vệ cửa chính.

Bọn họ theo sau Bích Nhu tiến vào cung điện xa lạ, vừa đi vào, Phạm Thống đã nhíu mày.

Ohhhh... Tôi vẫn cảm thấy không thoải mái! Đây thật là hoàn cảnh rất thích hợp để mơ ác mộng! Buổi tối có tỷ lệ rất cao sẽ bị bóng đè đi! Tôi rốt cuộc có cần nói với Nguyệt Thoái không? Nói nhà cũ của cậu rất không lành, không thích hợp cho người ở...

Phạm Thống vừa nghĩ vừa nhìn về phía Nguyệt Thoái, tức thì phát hiện bước chân của Nguyệt Thoái có chút do dự, hình như càng đi càng chậm, khi Phạm Thống đang muốn gọi cậu, liền "nhìn thấy" trên người Nguyệt Thoái tràn ra vài tia hắc khí đủ để khiến hoàn cảnh trở nên xám trắng.

Oaa! Nguyệt Thoái cậu làm sao vậy! Đây là cái gì... cái lực lượng lĩnh vực chất biến kia sao? Trời ơi! Vậy mà hoàn toàn đè bẹp âm khí của cung San Siro rồi, cậu rốt cuộc có bao nhiêu khủng bố vậy hả! Tôi không biết bình luận thế nào nữa, đây... nên nói là vòng bảo hộ phòng thân sao? Có luồng thù hận này cậu căn bản là bách độc bất xâm rồi, không có thứ gì thắng được khí của cậu, nhưng thế này không tốt lắm đi? Cậu lại nghĩ đến cái gì vậy?

"Tôi..."

Nguyệt Thoái rốt cuộc triệt để dừng lại, cũng thoáng giảm bớt khí tức đáng sợ mà vừa rồi Phạm Thống nhìn thấy, cho nên khi Bích Nhu với Chu Sa nhìn cậu thì không có nhìn thấy những hắc khí kia.

"Tôi nghĩ, tôi vẫn là đừng đi vào thì tốt hơn."

Ơ? Đã vào cung rồi cậu mới đánh trống lùi? Nhưng trạng thái tinh thần của cậu đúng là không ổn lắm, vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đúng không? Tôi cũng ủng hộ cậu đừng đi nữa, lỡ như bạo phát, sự tình sẽ rất khó đây.

"Ủa? Vì sao? Cũng đã vào rồi --"

Bích Nhu mới đầu còn muốn khuyên cậu, chẳng qua, ánh mắt

của Nguyệt Thoái lập tức khiến cô không thể tiếp tục nói.

"Thả lỏng tâm tình chút đi."

Chu Sa vươn tay xoa vai của Nguyệt Thoái, Bích Nhu vừa rồi bị hù dọa lúc này mới hồi thần lại.

"Tôi biết rồi, nhưng một mình cậu trở về cũng rất kỳ quái, không bằng đợi một chút, chúng tôi đi vào, cậu ở bên ngoài chờ nhé? Nếu chỉ nghe thấy âm thanh... chắc cũng không sao chứ?"

Mặc dù xung quanh không có người, Bích Nhu vẫn là nhỏ giọng nói chuyện, Nguyệt Thoái cũng gật đầu, coi như là đồng ý đề nghị này.

Cung điện nơi hoàng đế cư trụ đương nhiên không thể nhỏ đến đâu, bọn họ muốn gặp hoàng đế, thì phải biết hoàng đế ở chỗ nào trước.

Hỏi Nguyệt Thoái lúc trước ở đâu, cậu chắc hẳn cũng rất xa lạ, còn không bằng trực tiếp hỏi người trong cung nhanh hơn.

Vốn tưởng tìm được chỗ là có thể thấy được người rồi, không ngờ ở bên ngoài thư phòng hoàng đế, bọn họ vẫn là gặp chút trở ngại.

"Ngươi nói cái gì?"

Trong lúc Bích Nhu giao thiệp, Phạm Thống vốn là đang thất thần mà chờ ở bên cạnh, nhưng âm thanh cao vút vào âm lượng lớn của Bích Nhu vẫn là nhanh chóng thu hút chú ý của hắn.

"Bệ hạ căn dặn không gặp bất cứ người nào, xin ngài thông cảm."

Thủ vệ bên ngoài thư phòng lặp lại lời vừa mới nói, Bích Nhu đương nhiên hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả này.

"Bất cứ người nào? Hắn vẫn là có gặp người khác đi? Ngay cả ma pháp kiếm vệ cũng không gặp? Vì sao?"

Khụ, Bích nhu, thái độ của cô có chút không giống với bề tôi của người ta cho lắm, mặc dù cô bây giờ chỉ là đối mặt với một thủ vệ cỏn con, nhưng đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, với thái độ hùng hổ hăm dọa như vậy thì chẳng thấy cô có một tí kính trọng nào đối với thiếu đế, như vậy có được không? Mặc dù hắn là kẻ địch, nhưng trên biểu hiện cô vẫn phải coi hắn là hoàng đế!

"Bệ hạ chính là căn dặn như vậy, ngài không thể đi vào..."

A, tôi có thể hiểu cảm giác của anh bạn, con người ta khi đối mặt với một bà chằn, thường vô thức muốn đào tẩu, đôi khi loại đối tượng kiểu này không thể nói lý. Huống hồ bà chằn này còn là ma pháp kiếm vệ địa vị rất cao, không đắc tội nổi, anh bạn cũng thật đáng thương, loại nhiệm vụ này rất khó làm, người nào cũng sẽ hỏi bạn vì sao thiếu đế không tiếp khách, làm dữ cũng là làm dữ với bạn, những rõ ràng đây không phải do bạn quyết định, bạn thật xui xẻo...

"Người khác không gặp thì thôi, ta là vị hôn thê của bệ hạ, là hoàng hậu tương lai, ngươi dựa vào cái gì ngăn ta ở đây! Để ta vào!"

Theo sau lời nói giận dữ của Bích Nhu, đầu của Phạm Thống tức thì đứng máy.

Của, của bệ hạ... Tôi suýt nữa quên mất chuyện vị hôn thê này rồi, cho nên vị hôn phu của cô là hoàng đế Tây Phương Thành? Nghĩ cũng biết không phải Narsi đúng chứ? Là Nguyệt Thoái sao? Cho nên vậy mà là Nguyệt Thoái sao --

Giờ phút này Phạm Thống thực sự vô cùng muốn quay đầu nhìn vẻ mặt của Nguyệt Thoái, hắn tin Chu Sa cũng rất muốn nhìn Nguyệt Thoái, chỉ là bọn họ nếu như cùng dùng ánh mắt lạ thường

nhìn Nguyệt Thoái, vậy biểu hiệu cũng quá kỳ quái rồi, cho nên hắn đành tự nói với mình che mặt rồi cũng không nhìn thấy vẻ mặt, sau đó nhẫn nhịn nỗi thôi thúc này.

Sau cùng cậu với Âm Thị đại nhân té ra là có mối thù cướp vợ --? Rốt cuộc vì sao lại có cái hôn ước này, cậu giải thích rõ xem nào! Cậu rõ ràng biết Bích Nhu là hộ giáp của cậu đi? Cậu vậy mà đính hôn với hộ giáp của mình? Hai người các cậu rốt cuộc là làm thế nào, Puhahaha cũng biết là không được, không, quên đi, tôi chưa nói gì hết...

"Xin ngài trở về đi, bệ hạ đã dặn..."

Thủ vệ, tôi cảm thấy anh bạn càng ngày càng đáng thương rồi. Anh bạn cũng chỉ có được căn dặn một câu này đi? Thiếu đế vì sao không gặp người, anh bạn làm sao có thể biết nguyên nhân đây, cho dù biết, hắn không nói có thể nói, anh bạn cũng không dám nói đi, tôi nhìn cái kiểu của tên thiếu đế kia đã biết hắn nhất định rất khó chiều, anh bạn làm chức vị nào bao lâu rồi? Thật là khổ.

"Ngươi tránh ra!"

Này này, Bích Nhu, cô tính xông vào à? Như vậy ổn không? Cô bây giờ rốt cuộc đang diễn vai nào hả? Vị bên trong thế nhưng là một kẻ hỉ nộ vô thường đấy?

"Xin ngài đừng như vậy! Ngài không thể đi vào --"

Tôi cảm thấy trong lòng tôi sắp có loại cảm giác bây giờ đang diễn là vở kịch nào rồi, chúng tôi rốt cuộc đến để làm gì hả? Ở đây là hiện trường ma pháp kiếm vệ bức bách thủ vệ cung đình sao? Hơn nữa Bích Nhu lại mang danh vị hôn thê của hoàng đế, cảm giác cứ như là màn hoàng hậu nương nương chạy đến tẩm cung của hoàng đế bắt gian thường chiếu trong tv -- chúng ta chỉ là âm thầm đến thăm dò tình hình địch thôi mà không phải sao?

"Đủ rồi. Cho cô ta vào, thật ồn ào."

Cuộc tranh chấp giống như trò hề này cuối cùng cũng chấm dứt sau khi âm thanh lãnh ngạo này truyền ra.

Nhận được cho phép từ chính miệng "thiếu đế", thủ vệ không kiên trì nữa, đi sang bên cạnh nhường đường. Nguyệt Thoái sau khi nghe thấy âm thanh liền rơi vào cứng đờ, giờ phút này tự nhiên là ở lại bên ngoài không đi theo, Chu Sa hình như cũng có ý ở lại cùng cậu, thế là, người đi vào với Bích Nhu chỉ có Phạm Thống do còn mấy phần tò mò thôi.

Ánh sáng trong thư phòng không tính là dồi dào, nhưng cũng không đến mức u ám, sở dĩ không đủ sáng chủ yếu là do chỉ có một cái cửa sổ trong phòng được ánh sáng chiếu vào, những cửa sổ khác đều bị rèm che phủ.

Narsi ngồi ở kế cánh cửa sổ đang chiếu sáng kia, tay dựa bên cạnh chống cằm, dùng ánh mắt nhàm chán khinh thường để nhìn qua.

"Thế nào? Cô kiên trì muốn gặp mặt ta như vậy, có chuyện gì quan trọng sao? Vị hôn thê thân ái của ta?"

Oa, thật sự trông rất giống... Nên nói trông rất giống Huy Thị, và có loại cảm giác giống như Nguyệt Thoái lớn hơn một cỡ vậy, hm. Nói tới rõ ràng không phải song sinh, vì sao có thể giống tới vậy? Hay là nguyên sinh cư dân của thế giới này, chỉ cần có quan hệ anh em thì sẽ rất giống nhau?

"Ta trở về Tây Phương Thành, đương nhiên nên đến gặp ngươi, ngươi không cho rằng như vậy sao?"

Đối mặt với giọng điệu gây hấn của Narsi, trả lời của Bích Nhu cũng khó có thể tốt được đến đâu.

Tiểu thư, tạm thời bất luận có phải hoàng đế hay không, thái

độ của cô cũng thiếu sự ngọt ngào dịu dàng đối với vị hôn phu... Cô chẳng phải rất biết diễn trò sao? Mang kỹ thuật diễn của cô ra sử dụng xem nào --

Phạm Thống lặng lẽ nghĩ. May mà hắn chỉ là vai tùy tùng, hoàn toàn không cần nói chuyện, chỉ cần ở bên cạnh quan sát là được rồi.

"Ta xác thực không cho rằng như vậy."

Narsi mỉm cười, nói ra lời thoại không nể mặt chút nào.

"Ngươi --"

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn nào! Còn nữa cô ngay từ đầu đã không dùng kính xưng với hắn đó, như vậy được không?

"Con gái hống hách vô lễ như vậy, hồi đó ta thật không biết đầu óc hỏng hóc chỗ nào mới chọn ngươi làm vị hôn thê."

Narsi hờ hững liếc Bích Nhu một cái, lập tức cảm thấy nhàm chán mà nhìn sang chỗ khác.

Ngươi sỉ nhục cô ta như vậy được không? Ngươi thật sự không sợ cô ta nổi giận, sợi dây nào đó trong đầu đứt cái phựt thì sẽ làm ra chuyện rất đáng sợ à? Cho dù ngươi tự tin không bị làm thịt, nhưng bị cào mặt hay gì đó hẳn cũng rất mất mặt đi?

Sau đó... âm lượng trong đây, bên ngoài hẳn là vẫn nghe thấy được, Nguyệt Thoái, tôi thật sự rất muốn biết cậu bây giờ có vẻ mặt gì, vị hôn thê này là do cậu chọn đúng chứ?

"Nếu như không phải ngươi từ chối gặp người mà không có lý do, ta cũng sẽ không tức giận như vậy!"

Bị nói thành hung bạo, có lẽ không một cô gái nào không để ý, chẳng qua Bích Nhu bất luận là phẫn nộ hay là lãnh tĩnh, thái độ

Narsi đối với cô cũng sẽ không có bao nhiêu thay đổi.

"Cái gì mà vị hôn thê với không phải vị hôn thê, thứ đó ta chẳng buồn để ý, chẳng qua ngươi nếu đã xuất hiện ở đây, ta trái lại nghĩ đến một chuyện có thể đàm."

Trong khi nói, bên môi Narsi nhếch lên một nụ cười không mang thiện ý, lần này hắn trái lại nhìn thẳng vào Bích Nhu rồi, chỉ là ánh mắt mang mấy phần khinh thường với chế nhạo kia đương nhiên sẽ không khiến người cảm thấy thoải mái.

"Giải trừ hôn ước đi, ta cũng không muốn cưới một cô gái lớn tuổi hơn ta, ý ngươi thế nào, thưa - chị?"

Câu, câu cấm, tuổi của phụ nữ, um... Nhưng, chỉ là gọi chị vẫn còn tính là sáng suốt, ngươi có gan gọi dì thử xem? Có khi Bích Nhu cũng có thể ban cho ngươi nguyền rủa giống như ta, thảm giống như ta, đến lúc đó xem ngươi còn cười nổi không, nếu trên thế giới có một kẻ cũng bị nguyền rủa giống vậy, trong lòng tôi cũng sẽ cân bằng hơn một chút, Bích Nhu, mau nguyền rủa hắn!

"Chuyện này không phải điều ngươi có thể quyết định! Cái đồ bất lịch sự --"

Bích Nhu nổi nóng gào được dở chừng mới nhớ phải coi đối phương là thiếu đế chân chính, đành khựng lại giữa chừng.

"Cho nên ta chẳng phải đang thương lượng với ngươi sao? Ta không thích ngươi, ngươi cũng ghét ta, hoặc là..."

Narsi vừa nói vừa đi tới, sau khi dừng lại trước mặt Bích Nhu, bất thình lình vươn ngón tay nâng cằm của Bích Nhu lên.

"Ngươi có cái gì tốt, không bằng chúng ta bây giờ thử xem?"

Lần này người tận mắt nhìn thấy trên người Nguyệt Thoái toát ra hắc khí là Chu Sa, nếu như là Phạm Thống, cảm giác được loại

khí tức đó chỉ sợ tránh còn không kịp, nhưng Chu Sa biết phản ứng trong lòng Nguyệt Thoái là đến từ hai người nào đó bên trong, cho nên chỉ nhíu mày, suy nghĩ có cần đánh lạc hướng chú ý của cậu hay không.

Mà phương pháp đánh lạc chú ý mà Chu Sa nghĩ được, đều là liệu pháp gây sốc như là túm lấy hôn hay gì đó, nếu Nguyệt Thoái biết cậu đang định làm gì, sợ rằng sẽ hoàn toàn không thể chú ý tình huống bên trong nữa.

"Đùa cái gì vậy! Ai muốn thử cái gì với ngươi! Giữa chúng ta căn bản không có cái gì để nói, cáo từ!"

Bích Nhu kích động dùng lực phủi tay của Narsi ra, lập tức quyết định rời khỏi.

A? Chỉ như vậy? Nói chưa được mấy câu mà? Đã nói muốn quan sát kẻ địch thăm dò tình hình, như vầy rốt cuộc quan sát thăm dò được cái gì chứ, hắn tùy tiện kích động cô mấy câu, cô đã không chịu được rồi?

Phạm Thống cảm thấy ngạc nhiên vì cuộc gặp mặt kết thúc quá chóng vánh này, mặc dù cũng không có chỗ cho hắn xen miệng.

"Ồ? Chẳng phải muốn báo cáo thời gian qua ngươi đã đi đâu sao? Ngươi rốt cuộc đến làm gì? Đặc biệt đến tìm vị hôn phu cãi nhau?"

Trong lời nói của Narsi vẫn mang đậm trào phúng, dường như chính là cố ý chọc người tức giận.

"Ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa!"

Bích Nhu giống như cảm thấy tiếp tục ở chung một không gian hít thở không khí giống nhau với hắn thì rất khó chịu, kéo Phạm Thống một cái rồi liền trực tiếp ra khỏi cửa thư phòng.

Nhìn thấy hai người bọn họ đi ra, Nguyệt Thoái với Chu Sa đều duy trì an tĩnh, mặc dù bốn người bọn họ đại khái đều rất có nhiều lời muốn nói, nhưng chỗ này không phải địa điểm thích hợp, chút năng lực phán đoán này bọn họ vẫn là có.

"Chúng ta về thôi!"

Bích Nhu vừa ra ngoài đã tức hồng hộc mà nói với Nguyệt Thoái và Chu Sa như vậy, chờ đến khi ở gần không còn ai khác, cô chắc hẳn là muốn xả giận một phen.

Mà khi bọn họ vẫn chưa cất bước rời khỏi, cửa thư phòng lại được mở ra.

"Bệ hạ."

Thủ vệ canh cửa nhìn thấy Narsi đi ra, vội vàng hành lễ, Narsi thì không thèm nhìn đám người Bích Nhu một cái, liền rời khỏi theo một hướng khác, hình như chỉ là muốn đi nơi khác mà thôi, không phải đặc biệt đi ra tiễn khách hoặc là mời ở lại.

Cho dù chỉ là nhìn một cái, Nguyệt Thoái giống như vẫn là bị ảnh hưởng, cho đến khi Chu Sa nhéo cậu, cậu mới hồi thần di chuyển theo.

Ít nhất không có rắc rối gì, bốn người đi vào, bốn người đi ra, kết quả không tính là xấu, Phạm Thống tự an ủi mình như vậy.

Lấy lập trường của hắn mà nói, có thể càng sớm rời khỏi cái nơi từ trường không tốt này đương nhiên càng tốt, chờ đến khi ra khỏi cung San Siro, hắn lập tức ra sức hít thở không khi tươi mới, cảm giác ở bên ngoài thật là tốt hơn nhiều.

"Tức chết tôi rồi! Cái gã suồng sã đó! Hắn coi người khác là đồ ngốc sao? Tôi cảm thấy mình bị trêu chọc! Toàn thân đều không thoải mái!"

Vừa đi vào con hẻm không có ai, Bích Nhu giậm mạnh chân, giống như muốn xả mọi khó chịu lên bụi đất.

Lạ thật, tôi tưởng cô thích được trai đẹp trêu chọc, hắn trông cũng đâu tệ? Muốn nói suồng sã, tôi cảm thấy Âm Thị đại nhân cũng chẳng tốt đến đâu mà? Sao lúc ngài ta nói mấy lời buồn nôn mặt cô trông say sưa đến thế, đây là phân biệt đối xử à?

"Tôi cảm thấy mình muốn biết cái vụ hôn ước kia là thế nào hơn?"

Bởi vì đã rời khỏi cung San Siro, trên người Nguyệt Thoái lại có ám thị bảo vệ dung mạo khỏi bị chú ý, ba "tùy tùng" bọn họ đã lấy đồ che mặt xuống rồi, cho nên lúc Chu Sa nói lời này, mọi người đều có thể nhìn thấy thần tình ngoài cười nhưng trong không cười trên mặt cậu.

A, làm sao cũng được, hai người các cậu có thể đừng chọc Chu Sa tức giận không? Tôi cảm thấy đây là một trong những điều kiện tiên quyết để duy trì hòa bình trong đoàn thể. Tình cảm phức tạp rối rắm của các cậu đừng lôi tôi vào có được không, tôi chỉ là người qua đường vô tội thôi mà.

"Đó là do Englar đề xuất."

Bích Nhu đường như vì tự bảo vệ cho mình mà giũ sạch quan hệ.

"Tôi? Nhưng đó là bởi vì cô --"

Nguyệt Thoái trợn to mắt, lập tức cảm thấy khó có thể tiếp tục nói, nên tỏ ra có chút ảo não.

Rốt cuộc là thế nào? Nói rõ coi?

"Các cậu nói tới nói lui đều không nói đến trọng điểm, các cậu thật sự muốn kết hôn?"

Chu Sa nhíu mày, không vui lắm mà tiếp tục hỏi, Phạm Thống tin rằng nếu cậu không nhận được đáp án hài lòng, nhất định sẽ nổi khùng, bây giờ chỉ là sự yên tĩnh trước bão tố thôi.

Hm, nếu là tôi khốn khổ theo đuổi một cô gái, mà cô ta cái gì cũng không nói rõ, vừa lại giống như đang dần dần chấp nhận tôi, sau đó tôi vì cô ta vào sinh ra tử từ bỏ cả quốc gia để rồi phát hiện cô ta vậy mà sớm đã có vị hôn phu, đã định trước là vợ của người ta, vậy -- đích xác rất là tồi tệ, nghĩ làm sao cũng muốn phát điên.

"Chúng tôi mới không có muốn kết hôn!"

Bích Nhu ngay lập tức phủ định.

"... Chúng tôi đích xác không có muốn kết hôn."

Nguyệt Thoái không có phản bác lời của Bích Nhu, nhưng ánh mắt nhìn cô lại có chút cổ quái.

"Muốn kết hôn vì sao không đính hôn?"

Phạm Thống rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi một câu, cũng đương nhiên bị đảo ngược.

Các cậu cứ khai ra hết đi, hôm nay không nói cho rõ, Chu Sa sẽ không bỏ qua cho các cậu đâu, các cậu chắc là cũng nhìn ra chứ?

Dưới sự "quan tâm" của hai đồng bạn, Nguyệt Thoái với Bích Nhu cuối cùng cũng đứt đứt quãng quãng giải thích nguyên nhân hồi đó.

Sau khi kết hợp lời của song phương, đại khái câu chuyện là thế này:

"Englar -- mấy gã kia thật phiền toái, đã nói không có hứng với bọn họ rồi, mà vẫn cứ bám lấy tôi, ghét chết đi được!"

Aifrol bình thường đều ở bên ngoài tự do sinh hoạt, thỉnh

thoảng mới ghé thăm chủ nhân một lần, bởi vì gặp phiền phức trong sinh hoạt nên than vãn với chủ nhân non trẻ.

"Hm... không bằng, cô cứ nói cô là vị hôn thê của tôi, có lẽ bọn họ sẽ rút lui?"

Thiếu niên bình thường không có mấy cơ hội tiếp cận với đối tượng thân thiện với mình, dưới tình huống mong muốn giải quyết vấn đề cho đối phương, cậu nỗ lực nghĩ ra cái phương pháp này.

"Ồ! Nghe lên không tệ chút nào! Nhưng đám trưởng lão có đồng ý không?"

Aifrol nghe thấy phương pháp này, lập tức mắt sáng lên.

"Chỉ là dùng để cho cô không bị đeo bám, cũng không phải thật sự muốn kết hôn, hẳn là không sao đi..."

Thiếu niên mặc dù không thể làm chủ bao nhiêu chuyện của mình, nhưng vẫn không muốn để cô thất vọng.

"Ai da, Englar cậu đáng yêu như vậy, sau này lớn lên nhất định cũng rất đẹp trai, cho dù thật sự gả cho cậu cũng không hề gì!"

Aifrol vừa nói vừa ôm chầm chủ nhân một cái, còn hôn lên cái má non nớt của thiếu niên, sau đó hoàn toàn mặc kệ khuôn mặt đỏ bừng và tâm tình phức tạp của thiếu niên, cứ như thế rời khỏi phòng của cậu...

Này! Bích Nhu cô thật là! Sau khi đùa giỡn trái tim thiếu niên thuần khiết xong còn không chịu trách nhiệm hả! Cô là nói đùa, nhưng cô làm sao biết đối phương sẽ không tưởng thật --

Phạm Thống sau khi nghe xong nguồn gốc hôn ước của bọn họ, cảm thấy có vô hạn đồng cảm đối với Nguyệt Thoái bị lừa gạt cảm tình.

Chẳng qua tôi cảm thấy muốn cô chịu trách nhiệm với Nguyệt Thoái cũng chỉ là làm lỡ cả đời cậu ta mà thôi, cô tốt hơn là mau thả tự do cho cậu ấy, để cậu ấy có thể đi tìm đối tượng mới đi... Hm, đổi thành Chu Sa? Tôi phải nói, vận phụ nữ của cậu thật sự chẳng ra làm sao cả...

"Cho nên, đám trưởng lão thật sự dễ dãi đến thế, trực tiếp đáp ứng luôn?"

Sau khi Chu Sa hỏi vấn đề này, Nguyệt Thoái cúi thấp đầu.

"... Phạt ba ngày cấm bế mà thôi."

Có đáng không? Vì một vị hôn thê giả, có đáng không? Cậu hẳn là biết rõ sẽ bị những trưởng lão mất nhân tính kia phạt đi? Cậu rốt cuộc có cần thiết hi sinh mình để thành toàn cho một cô gái không yêu cậu không!

"Biết đề xuất hôn ước làm biện pháp giải quyết, cũng thật là hiếm lạ."

Chu Sa không nóng không lạnh mà nói xong, Nguyệt Thoái liền vội giải thích.

"Đó chỉ là bởi vì quan hệ của vũ khí, hộ giáp với chủ nhân cũng gần như là bạn đời, tôi mới liên tưởng tới mà!"

Nghe thấy kiểu nói của Nguyệt Thoái, Phạm Thống lập tức rùng mình nhìn Puhahaha ở bên hông.

Đừng nói ra lời đáng sợ như thế được không! Cái gì mà gần như là bạn đời! Như vậy sau này ai mà muốn tìm vũ khí cùng giới tính?

Nhưng nói như vậy, cậu há chẳng phải có hai cô vợ đẹp? Đây thì lại khiến người cảm thấy cậu tốt số, vậy thì nữ vương Tịch Anh cũng bằng với có hai gã đẹp trai bầu bạn? Không, Lăng Thị đại

nhân nghiêm khắc mà nói thì nghiêng về mỹ nữ hơn...

Được thôi, nếu như cậu coi Bích Nhu thành vợ cậu, vậy tôi chỉ có thể nói tôi thật bội phục cậu, nhìn vợ mình cắm sừng trước mặt mình, lại không có đối chọi với Âm Thị đại nhân, cậu thật là một người chín chắn thấu tình đạt lý...

"Chu Sa, cậu chẳng phải có hứng thú với tên hoàng đế giả kia sao? Tại sao không có đi vào?"

Bích Nhu đại khái là cảm thấy đề tài cứ xoay quanh chuyện này thì không hay lắm, cho nên hỏi vấn đề khác.

"Tôi chỉ là muốn biết phản ứng của Nguyệt Thoái khi đối diện hắn mà thôi, cái đó quan trọng hơn.

Chu Sa cũng trả lời rất dứt khoát, không có né tránh.

Tóm lại cậu chỉ là muốn quan sát người Nguyệt Thoái để ý chứ gì? Cậu như vậy liệu có trông chừng chặt quá không? Đó chỉ là kẻ thù mà cậu ấy oán hận, không cần thiết như vậy đi?

"Vậy thì, sau chuyến quan sát này, các cậu cảm thấy có tổn thất gì không?"

Tôi là nói có thu hoạch gì không, có - thu - hoạch - gì - không -? Chúng ta không phải đi chơi đi? Hôm nay các cậu rốt cuộc nhận được gì? Mau nói với tôi để tôi biết một chút với, bởi vì tôi cảm thấy mình hình như uổng công đi rồi...

"Có! Tôi cảm thấy tôi bị thiệt rồi!"

Bích Nhu lại nhất thời coi nói ngược của Phạm Thống là thật rồi.

"Tôi cảm thấy biết được không ít chuyện bất ngờ, coi như là nhờ có một chuyến này."

Chu Sa rõ ràng là nói chuyện hôn ước.

"Tôi vốn đã cảm thấy không nên đến..."

Xem ra Nguyệt Thoái cũng cảm thấy không có thu hoạch gì, về phần có tổn thất hay không thì không biết.

"Vậy... bạn bè gặp cũng đã gặp rồi, bước tiếp theo của chúng ta là gì?"

Tôi là nói kẻ địch cơ, chúng ta rốt cuộc có việc nào khả thi để chuẩn bị nghênh địch không?

"Tôi sẽ đi nghe ngóng tin tức trong thành, xem xem có tình báo gì để lợi dụng hay không, vừa mới trở về, cũng không có thời gian để tìm hiểu tình thế, các cậu cứ theo như đã nói lúc trước, ở nhà tôi tu hành đi?"

Bích Nhu trái lại quyết định rất nhanh chóng, mặc dù Phạm Thống cảm thấy cô hình như không đáng tin cậy lắm, nhưng bởi vì nhất thời cũng không đề xuất được ý kiến tốt hơn, nên cũng chỉ có thể gật đầu.

"Bích Nhu, ở Tây Phương Thành có thể kiếm được bút lông không?"

Vào lúc này, Nguyệt Thoái đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Bút lông? Hẳn là không khó, ở Tây Phương Thành có một vài cửa tiệm nhập đồ của Đông Phương Thành, mặc dù không biết là làm sao có được... Tôi nghĩ bút lông chắc cũng có thể tìm được, cậu muốn cái này làm gì?"

Sau khi Bích Nhu trả lời xong, cũng nổi tò mò truy hỏi.

"Nếu như có thể, thuận tiện chuẩn bị giúp tôi cả nghiên mài mực... Ở Đông Phương Thành luyện chữ lâu như thế rồi, cũng đã

quen cầm bút lông, đột nhiên muốn đổi thành bút cứng, thực sự không tiện lắm, vì để cho luyện chữ Tây Phương Thành thuận lợi hơn, tôi nghĩ vẫn là dùng bút lông đi. Phạm thống, được không?"

"..."

Tôi thật sự không biết nên nói cái gì với cậu nữa. Chẳng lẽ cậu định cả đời không dùng bút cứng của Tây Phương Thành sao --? Cầm công cụ viết chữ của Đông Phương Thành để học chữ của Tây Phương Thành, cứ dở dở ương ương thế nào ấy! Cậu là hoàng đế Tây Phương Thành đó!

Ôi, thôi kệ, cũng chỉ là chuyện nhỏ, huống hồ dạy dỗ người khác không phải sở trường của tôi, cậu thích thế nào thì cứ thế đó đi...

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tôi cảm thấy chúng tôi là người sắp làm đại sự -- đúng chứ? Hẳn là không có người nào không công nhận đi? Vậy tôi nói tiếp. Người làm đại sự khi muốn tiến hành bất cứ chuyện gì đều phải quy hoạch thật kỹ trước mới đúng, làm từng bước một mới là thượng sách, hứng cái gì làm cái đó chỉ sẽ tự làm rối đội hình, phải tránh phải tránh.

Đúng rồi, tôi chính là đang nói chuyện hôm nay. Rõ ràng là loạn quá rồi đi?

Tôi biết đã muộn rồi, nhưng -- từ trước khi chưa đi, tôi đã nghi ngờ rồi! Bây giờ chẳng qua chỉ là chứng thực chuyện này đích xác rất tồi tệ mà thôi, hơn nữa còn nhìn không ra rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Hơn nữa Chu Sa, cậu lại đang trông chờ cái gì vậy? Chờ mong Nguyệt Thoái với Narsi gặp mặt sẽ có thể tóe lửa sao? Nếu thật sự tóe ra thứ gì đó cậu cũng sẽ không vui đi? Tôi cảm thấy loại hứng

thú này rất là ác liệt, đừng dụ người bị hại đi dặp hung thủ giết người có được không?

Bích Nhu như cô hẳn nên gọi là trộm gà không được còn mất nắm thóc đi... A, mất cả vợ lẫn binh cũng rất phù hợp nhỉ? Dù sao cũng chính là tự gieo gió gặt bão. Đạo hạnh của cô so với tên hung thủ giết người kia còn hơi quá non, nếu không thể làm được tới mức che giấu hỉ nộ, thì đừng đi tự rước lấy nhục, chúng tôi còn phải giả vờ không nhìn thấy cô mất mặt, như vậy mệt lắm đó.

Còn nữa Nguyệt Thoái à, chuyện hôn ước này, nếu không phải Bích Nhu lỡ miệng, cậu chắc sẽ không định vĩnh viễn không nói với chúng tôi chứ? Cậu vội vã giải thích với Chu Sa như vậy thì lại là vì sao, cậu lo bị cậu ta hiểu lầm? Quan hệ giữa các cậu bây giờ rốt cuộc thế nào rồi, tôi là người đang ở trong sương mù, càng nhìn càng không rõ! Nếu như thật sự muốn tránh khỏi sự đeo bám của cậu ta, lấy Bích Nhu làm lá chắn, để cô ta chịu chết là được rồi mà, dù sao thì cô ta cũng có lỗi trước nên không có quyền từ chối, không lợi dụng một chút cũng tiếc quá đi chứ?

Ở trong tình huống rối rắm như vậy, tôi cảm thấy mình thật dư thừa... A ha ha ha, đây nhất định chỉ là ảo giác đi?

Sau khi lấy được bút lông, tiến triển tôi dạy Nguyệt Thoái luyện chữ tương đối nhanh hơn một chút, chẳng qua dùng bút của Đông Phương Thành ghi chữ của Tây Phương Thành, vẫn là khiến tôi cảm thấy kỳ cục làm sao đó.

Tôi thuận tiện hỏi Nguyệt Thoái vì sao Huy Thị với Narsi lại giống nhau như thế, nhưng lại bị đáp trả bằng ánh mắt như đang nhìn động vật hiếm lạ.

Cậu ấy nói chỉ cần là cùng cha mẹ sinh ra đương nhiên đều sẽ rất giống nhau... Nhưng đây là quy tắc của thế giới các cậu! Cũng không phải của tôi! Tôi nào biết chứ! Vì sao nhìn tôi bằng ánh mắt như thể tôi chưa từng nghe qua thì lạ lắm không bằng! Chỉ cần là

cùng cha mẹ sinh ra đều sẽ rất giống nhau, vậy nếu như là chị gái em trai thì sao? Cũng giống nhau à? Đó há chẳng phải là bi kịch? Nếu không phải biết Lăng Thị đại nhân không phải người, tôi còn hoài nghi ngài ta là giống chị gái hay em gái của ngài ta cơ! Năng lực gen di truyền của Huyễn Thế cũng quá khủng bố rồi đi? Phải không có biến dị tổ hợp gì mới giống nhau mà không phải sao? Nguyệt Thoái rõ ràng không phải anh em ruột với Huy Thị, chỉ có quan hệ huyết thống khá xa, như vậy cũng có thể giống bảy tám phần, đời kế tiếp trong nhà căn bản đều như là cùng một khuôn đúc ra, cảnh tượng tụ tập lại chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy quái dị!

Sau đó Nguyệt Thoái giải thích tiếp, bởi vì cư dân nguyên sinh khó sinh, tỉ lệ sinh khó cũng cao, chỉ dòng dõi nhà vua có thể cưới nhiều vợ mới tương đối có nhiều con cái một chút, người khác đều rất ít có anh chị em, phần lớn cư dân nguyên sinh đều là con một, ngay cả anh em họ hàng cũng chưa chắc có, dần dà mọi người có khả năng cũng quên mất chuyện này.

... So với chấp nhận cái nguyên nhân này, sau đó tiếp nhận chuyện mọi người lúc nhìn thấy Narsi và lúc nhìn thấy cậu thì không nghĩ đến các cậu khả năng là người thân hoặc là anh em của Huy Thị, tôi thà cho rằng mọi người đều rất ngốc không nghĩ được nhiều, nếu như mọi người đều không biết anh em có quan hệ huyết thống đều sẽ giống nhau, vậy cậu còn nhìn tôi bằng ánh mắt như thể tôi rất thiếu hiểu biết đó để làm gì! Cậu đây chẳng phải là tự mâu thuẫn rồi sao!

Tối hôm đó tôi bỏ chút thời gian thăm dò ký ức của Huy Thị. Narsi trong ký ức của Huy Thị đã rất mơ hồ rồi, dù sao thì chuyện cũng đã lâu, lại chỉ sống chung có mấy năm.

Nhưng thư gửi về Tây Phương Thành, thỉnh thoảng cũng nhận được thư hồi âm của Narsi, đó đại khái là thứ duy nhất có thể để lại ấn tượng cho Huy Thị đối với đứa em trai này rồi.

Cho nên, rốt cuộc là...?

Chẳng qua, thư mà muốn đưa đến chỗ Huy Thị hẳn cũng đã trải qua kiểm tra, không thể ghi cái gì thật lòng đi?

Bất luận thế nào, hắn đã giết Nguyệt Thoái là sự thật, con người hắn rốt cuộc ra sao, đó không phải chuyện tôi nên đi quản, quá bao đồng chỉ sẽ sinh thêm chuyện... cho dù Nguyệt Thoái có khả năng rất muốn biết con người hắn thế nào, đó cũng không liên quan đến tôi! Narsi thoạt nhìn có vẻ rất đáng ghét! Nhìn ngang nhìn dọc đều như vậy! Huống hồ hắn còn hại chết Lạc Thị nữa!

Tôi quyết định tôi không muốn nghĩ đến chuyện của hắn nữa, tôi buồn ngủ rồi.

Ngày mai sẽ bắt đầu để cho Puhahaha dạy tôi phù chú, nói thật tôi xác thực có chút bất an, rốt cuộc... sẽ thế nào đây?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 8 + 6: Cho Dù Đang Tiến Hành Đại Nghiệp Mưu Phản, Vẫn Phải Trải Qua

Chương 6: Cho dù đang tiến hành đại nghiệp mưu phản, vẫn phải trải qua sinh hoạt thường ngày

"Sinh hoạt cần cân bằng, ví dụ như yêu đương hay gì đó." -- Chu Sa

"Cô đến Tây Phương Thành muốn tìm đối tượng yêu đương sao...?" -- Nguyệt Thoái

"Cậu rốt cuộc là sợ hãi, đả kích hay là thở phào, nể tình tôi hỏi ra vấn đề này một cách trọn vẹn, có thể nói cho rõ không?" -- Phạm Thống

Cuộc sống mà mỗi ngày thức dậy là có đồ ăn ngon, đối với Phạm Thống mà nói, đã là vô cùng hạnh phúc rồi.

Chỉ là điều này thôi đã khiến cho cuộc sống ở Tây Phương Thành tốt hơn Đông Phương Thành rất nhiều!

Chỉ dùng đồ ăn để đoán định, tâm thái thực sự cần phải uốn nắn, chẳng qua bởi vì hắn không có nói ra, đương nhiên cũng sẽ không bị ai mắng, hắn chỉ cần một mình đắc chí ở trước bàn ăn là được rồi, trên cơ bản sẽ không có ai quản hắn.

"Vậy thì, tôi sẽ theo như hôm qua đã nói là ra ngoài nghe ngóng tin tức!"

Công tác Bích Nhu phụ trách là một việc không thể nhìn ra có

nghiêm túc làm hay không. Nhưng mà chuyện này cũng chỉ có cô mới thích hợp đi làm, cho nên cũng chỉ có thể giao cho cô thôi.

"Nguyệt Thoái, cậu định làm gì vậy?"

Chu Sa mới sáng sớm ngủ dậy lại biến thành thể nữ rồi, sau khi Bích Nhu nói xong dự định của mình, Chu Sa liền quan tâm hành trình của Nguyệt Thoái.

"Tôi chỉ cần ngồi ở trong phòng là có thể qua ngày rồi..."

Nguyệt Thoái nói như thể lãng phí thời gian cũng chẳng là gì to tát đối với cậu, đây có lẽ là bởi vì cậu đã quen với việc ngồi thẫn thờ suốt cả ngày khi còn ở cung San Siro lúc trước.

"So với ngồi không còn không bằng đi với tôi..."

Chu Sa lẩm bẩm trong miệng, Nguyệt Thoái trái lại không có lập tức từ chối, mà là tò mò hỏi một câu.

"Hôm nay cô muốn làm gì vậy?"

"Tôi đang nghĩ, không biết có thể đến trường của Tây Phương Thành để học hay không? Trong thời gian chiến tranh trường học có mở không?"

Đã đến Tây Phương Thành, Chu Sa vẫn muốn làm học sinh, chẳng qua Phạm Thống thực sự không biết cô có gì để học.

Lúc cô ở Đông Phương Thành, thuật pháp với phù chú đều không có học, theo tôi thấy, ma pháp với tà chú của Tây Phương Thành cũng gần như vậy đi? Cho nên cô muốn học kiếm thuật sao? Vũ khí của cô lại không phải kiếm.

"Trong thời gian chiến tranh, trường học của Tây Phương Thành chỉ có bộ phận cư dân nguyên sinh tiếp tục dạy và học thôi, chẳng qua muốn tham dự cũng được, ở đây không phân chia

phòng học của cư dân tân sinh với cư dân nguyên sinh nghiêm khắc như Đông Phương Thành."

Dù sao thời gian Bích Nhu ở Tây Phương Thành cũng lâu hơn ở Đông Phương Thành rất nhiều, chút thường thức cơ bản này vẫn là có.

"Trong thời gian chiến tranh, trong trường học xuất hiện cư dân tân sinh sẽ không rất bình thường sao?"

Tôi là nói sẽ không rất kỳ quái sao... . Từ lời của Dừng Tay tiên sinh nói hôm nhìn thấy chúng tôi, đã có thể biết trong thời gian chiến tranh của Tây Phương Thành hẳn là không có cư dân tân sinh lang thang nhàn rỗi đi?

"Hm -- dùng thân phận của tôi xác nhận là được! Nếu như thật sự muốn đi học, thì giao cho tôi xử lý đi!"

Bích Nhu khá là nhiệt tình trong việc hiệp trợ, thế là Chu Sa liền chuyển sang Nguyệt Thoái.

"Thế nào? Đi tham dự với tôi không?"

Cô rủ cậu ấy làm gì? Ba kỹ thuật của Tây Phương Thành, cậu ấy đã nhuần nhuyễn lắm rồi đi? Nghe cũng uổng công nghe, cậu ấy đi làm lão sư còn được.

"Ồ... cũng được."

Nguyệt Thoái đôi khi làm ra chuyện khiến người khác không ngờ, chẳng hạn như câu trả lời này.

Cậu vì sao lại đồng ý! Cậu vì sao lại đồng ý hả --! Cậu căn bản vẫn chưa tỉnh ngủ đúng không! Nếu vẫn chưa tỉnh ngủ, thì đi ngủ một giấc rồi tính sau! Đừng ở lúc đầu óc không tỉnh táo làm ra quyết định sẽ khiến cậu hối hận, đây là kinh nghiệm hai mươi mấy năm cuộc đời của tôi đấy!

"Englar, cậu ở Tây Phương Thành còn có thứ gì cần học sao...?"

Bích Nhu hình như cũng cảm thấy có chút không tưởng, không khỏi hỏi ra vấn đề này.

"Đích xác không có gì cần học... tôi, tôi chỉ là muốn hướng tới cuộc sống trường học, tôi thích cảm giác sinh hoạt thường ngày bình thường đó, tôi... mà thôi, tôi tốt hơn vẫn là đừng đi."

Nguyệt Thoái ban đầu còn cố gắng giải thích động cơ muốn đi học của mình, nhưng càng giải thích hình như càng căng thẳng, cũng cảm thấy hình như rất khó được lý giải, cuối cùng rầu rĩ dứt khoát nói lời từ bỏ.

Cậu, cậu đừng có kích thích nước mắt người khác như vậy! Cậu cứ luôn tỏ ra vô cùng hứng thú vui vẻ đối với những chuyện chúng tôi cảm thấy rất bình thường nhạt nhẽo, làm như thế chúng tôi sẽ không nhịn được tưởng tượng cậu trước kia rốt cuộc có bao nhiêu đáng thương, sau đó bầu không khí sẽ trở nên đầy thương cảm! Tầm mắt của cậu phải mở rộng một chút, cậu đã tự do rồi, có thể xông xáo khắp nơi trên thế giới, rõ ràng có thể sống cuộc đời thú vị hơn, vì sao phải cố chấp làm một học sinh vậy hả!

"Cũng đâu có ai phản đối, cậu vì sao phải tự rút lui chứ? Đi tham dự với tôi đi, cậu rõ ràng có hứng thú mà không phải sao?"

Chu Sa thế nhưng không định cứ như thế từ bỏ, Nguyệt Thoái cũng không có trực tiếp từ chối, cảm giác cậu chỉ là cần một chút ủng hộ để củng cố dũng khí thôi, Chu Sa đương nhiên là rất sẵn lòng cổ xúy.

"Nếu như cậu thật sự muốn đi xem trường học của Tây Phương Thành, cũng không có gì không thể, vậy tôi đi thu xếp trước cho các cậu nhé? Phạm Thống thì sao?"

Bích Nhu trực tiếp coi như Nguyệt Thoái muốn đi rồi, thế là cô

cũng thuận tiện hỏi ý của Phạm Thống.

"Tôi không muốn luyện phù chú, cho tôi mượn chỗ luyện tập là được rồi, có điều ở trong nhà liệu có chút an toàn không?"

Phạm Thống không muốn học một đống để rồi chẳng chuyên cái nào, nếu đã quyết định luyện phù chú, hắn muốn dồn hết thời gian vào phù chú, không muốn nghe thấy Tây Phương Thành có mở khóa là đi theo.

"Ý! Cậu muốn luyện phù chú nhưng ngàn vạn lần đừng đốt nhà tôi đó!"

Nghe xong lời Phạm Thống nói, Bích Nhu lập tức căng thẳng, nhà cháy thì tổn thất vẫn không đến nỗi, nhưng lâm thời muốn tìm nơi ở thì phiền rồi.

Tôi cũng không muốn, tôi cũng không muốn luyện cái ngự hỏa chú mà đốt luôn nhà của cô, cho nên rốt cuộc phải làm sao đây? Bên ngoài có sân bãi nào không?

"Mặc dù bên ngoài có đất trống, nhưng người qua đường đi qua đều nhìn thấy được, nếu bị phát hiện cậu đang luyện phù chú, có khả năng không bảo hiểm lắm..."

Bích Nhu thoạt nhìn cũng có vẻ rất bối rối. Đích xác, trong nhà ma pháp kiếm vệ có người đang luyện phù chú, nghĩ làm sao cũng có chỗ nào quai quái.

"Phạm Thống, bằng không chúng ta vẫn là đi khu một Hư Không luyện đi?"

Puhahaha đột nhiên tự hóa thành hình người, vừa mở miệng đã là một câu khiến mặt Phạm Thống co giật.

Đùa, đùa đấy à! Lúc trước có thể đi, là bởi vì có Nguyệt Thoái làm vệ sĩ! Cho dù ngươi sẽ bảo vệ ta, cho dù ngươi có thực lực bảo

vệ ta, bộ dạng hời hợt của ngươi cũng khiến người cảm thấy rất không đáng tin cậy!

"Các cậu... muốn đi khu một Hư Không? Nhưng..."

Nguyệt Thoái vừa nghe, lập tức bắt đầu lo lắng cho Phạm Thống.

"Chỗ đó dù sao cũng có tính nguy hiểm nhất định, hay là tôi cũng đi cùng các cậu, không, không đúng, tôi bây giờ không có lực lượng..."

Đúng đấy, cậu bây giờ cũng không thể bảo vệ tôi, may mà cậu tự nhớ tới rồi. Hơn nữa cậu mới vừa đồng ý với Chu Sa đi học cùng cô ta, chưa đến một phút đã sửa miệng rồi, cậu như vậy khúc mắc của Chu Sa với tôi sẽ lớn đấy...

"Ký ức của Phạm Thống cũng đã giải phong rồi, cho dù không dùng được phù chú, cũng còn có kiếm thuật mà."

Puhahaha chẳng hề bất an mà nói, rất có tự tin đối với Phạm Thống.

Ngươi... ngươi đây là ý gì? Cho nên ngươi hoàn toàn không định bảo vệ ta, gặp phải ma thú cũng muốn ta tự ứng phó, mang kiếm thuật của Huy Thị ra, đánh không lại thì thôi, ngươi sẽ không nhúng tay can thiệp? Ngươi như vậy có tàn nhẫn quá không!

"Huy Thị là tua rua mà đen nhạt đúng chứ? Tua rua màu đen nhạt... ở khu một Hư Không an toàn không?"

Bích Nhu một mặt hỏi, mặt khác quay đầu muốn tìm đối tượng thích hợp để hỏi, cuối cùng tầm nhìn của cô dừng ở trên người Tiêu Ba bên cạnh cái bàn, con chim này cũng rất có linh tính mà lắc đầu.

Ngươi xem! Ma thú của khu một Hư Không cũng biểu thị tua

rua màu đen nhạt không thể tung tăng đi ở khu một Hư Không rồi! Cho dù chỗ đó không phải lĩnh địa Đông Phương Thành mà là lĩnh vực vô chủ, vẫn là có khả năng sẽ gặp phải nhóm Âm Thị đại nhân đi? Lăng Thị đại nhân thế nhưng sẽ không bỏ qua cho chúng ta, ta phản đối chủ ý này!

"Bằng không... khu hai Hư Không?"

... Nhất định phải có Hư Không sao?

Phạm Thống không biết nên bình luận tình huống bây giờ thế nào nữa.

"Tiêu Ba, vậy khu hai Hư Không thì sao? Tua rua màu đen nhạt có an toàn ở khu hai Hư Không không?"

Bích Nhu dứt khoát hỏi Tiêu Ba luôn, mà Tiêu Ba lần này nghiêng nghiêng đầu, do dự một chút.

"Tiêu Ba do dự rồi kìa, lần này không có trực tiếp lắc đầu, khu hai Hư Không dù sao cũng không có nguy hiểm như khu một, biết đâu có thể?"

"Không được, chỉ cần không phải nơi an toàn tuyệt đối, thì không thể để cho Phạm Thống đi."

Lời nói của Nguyệt Thoái dị thường kiên định, dường như nơi Phạm Thống đi chỉ cần có một tí xíu nguy hiểm, cậu tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Làm ơn, Nguyệt Thoái, trên thế giới này căn bản không có nơi tuyệt đối an toàn, nơi nào có thể tuyệt đối đảm bảo cho an toàn của tôi? Bên cạnh cậu sao? Vậy cũng phải cần cậu khôi phục lực lượng trước đã... Chẳng qua tôi phải làm sáng tỏ một điều, tôi nghĩ vậy thôi chứ tuyệt đối không đại biểu tôi muốn đi khu hai Hư Không, tôi chỉ là bẩm sinh thích phàn nàn mà thôi...

"Phạm Thống cũng không phải bông hoa trong nhà kính."

Puhahaha nhíu mày, hiển nhiên có chút ý kiến đối với lời của Nguyệt Thoái.

Đúng đấy đúng đấy... Ta đương nhiên không phải bông hoa trong nhà kính, câu này ta cũng đã nghĩ tới từ sớm rồi, nói ra khỏi miệng vẫn sẽ biến thành thùng cơm trong tủ đá đi? Đủ lắm rồi.

"Phạm Thống..."

Nguyệt Thoái mới mở đầu, đã quay mặt đi, tự lẩm bẩm nửa câu sau.

"Có khả năng... còn dễ chết hơn bông hoa trong nhà kính."

...

Nguyệt Thoái cậu nói vậy là ý gì... làm bạn bè một hồi, cậu chính là coi tôi như vậy sao? Ở trong lòng cậu tôi thật sự chịu không nổi một kích, thậm chí còn sẽ tự mình vẫy gọi tai ương? Cậu rốt cuộc mất lòng tin đối với tỉ lệ sống sót của tôi đến cỡ nào hả! Tôi rõ ràng vẫn chưa chết hơn mười lần mà! Chết tiệt!

"Vậy thì đi khu hai Tư Nguyên!"

Phạm Thống nhất thời dưới giận dỗi làm ra quyết định tiến về khu hai Hư Không, có điều nói ra lại bị ngược.

"Lấy bối cảnh chạy trốn của chúng ta hiện giờ, đi khu hai Tư Nguyên còn nguy hiểm hơn khu hai Hư Không đi? Khu hai Hư Không ít nhất vẫn là vùng đất vô chủ, khu hai Tư Nguyên thế nhưng là lĩnh thổ của Đông Phương Thành đấy."

Chu Sa ở bên cạnh mỉa mai, rõ ràng cô biết đây là địa danh đã bị đảo ngược.

Đúng vậy, tôi biết rồi, nếu bị Lăng Thị đại nhân bắt được, sẽ

chết còn nhanh hơn bất cứ thứ gì.

"Phạm Thống lần trước chịu một phát nổ của bổn phất trần vẫn cầm cự mấy giây mới chết cơ."

Phản ứng của Puhahaha chậm nửa nhịp, vẫn còn đang nghiên cứu đề tài trước đó.

Ngươi nói như vậy là muốn biểu đạt cái gì? Cầm cự mấy giây bộ giỏi lắm à? Hơn nữa nghiêm khắc mà nói vụ nổ đó xem như là ta tự làm mình nổ đi? Từ lúc nào tính là do ngươi rồi?

"Ngươi làm sao có thể nhắc tới chuyện hại chết chủ nhân một cách bình thản như thế...?"

Trong ánh mắt Nguyệt Thoái nhìn Puhahaha tràn ngập sự khó có thể tin, theo Phạm Thống thấy, sự khó có thể tin này có tỷ lệ rất cao sẽ chuyển sang phẫn nộ sau khi Puhahaha trả lời câu kế tiếp.

Không --! Đừng chọc Nguyệt Thoái tức giận! Mặc dù trước đó tôi cũng đề xướng đừng chọc Chu Sa tức giận, nhưng đó là bởi vì Chu Sa rất dễ tức giận, tôi mới nói đi nói lại! Trên thực tế mấy tên không thường tức giận như Nguyệt Thoái một khi điên lên thì càng khủng bố! Cho dù cậu ta bây giờ đã mất đi phần lớn lực lượng, tôi cảm thấy có khi vẫn đủ sức phá sập cái nhà này! Cho dù phá không sập cái nhà, hủy một cây phất trần cũng là chuyện nhỏ!

"A ha ha ha! Dù sao tôi cũng phải về nhà luyện phù chú đây! Tôi sẽ không tự mình đi tìm chỗ, các cậu cần lo lắng!"

Dưới tình huống này, tốt nhất là ở lúc Puhahaha vẫn chưa kịp nói thì mau chóng mang người rời khỏi, Phạm Thống cũng đã thực sự làm như vậy, mặc dù Puhahaha bây giờ là hình người, không thể dễ dàng túm lên rồi chạy, nhưng bởi vì Puhahaha không có biến thành hình người triệt để, thể trọng vẫn giống trạng thái khi là phất trần, cho nên sau khi túm lấy cứ việc kéo đi chạy ra ngoài

giống như thả diều vẫn là không vấn đề, Phạm Thống cứ như thế làm lơ tiếng gọi hoảng hốt phía sau của Nguyệt Thoái, cùng với Puhahaha chuồn ra khỏi nhà của Bích Nhu.

Từ trong phủ kiếm vệ chạy trối chết, thoạt nhìn giống như đã làm chuyện gì xấu vậy, tiếp tục nán lại cửa cũng không tốt lắm, Ahhhh, Puhahaha, mau mang ta đi đến nơi luyện tập phù chú đi -- khu một Hư Không khu hai Hư Không gì đó đều được, đại đi --

"Được thôi, không vấn đề."

Bởi vì đang ở trạng thái tay bị nắm, Puhahaha nghe thấy điều hắn nghĩ trong lòng, thế là, chỉ trong nháy mắt, cảnh vật trước mặt Phạm Thống đã thay đổi.

Chờ, chờ một chút! Sao mà nhanh vậy! Bầu trời thâm trầm u ám với đất đai hoang vu này... cho nên ở đây thật sự là...?

"Ừ, ta đã chọn khu hai Hư Không."

Puhahaha hết sức lãnh tĩnh nói cho hắn biết địa danh, hoàn toàn phớt lờ bầy ma thú xung quanh đang bị kinh động bởi hai người khách ngoại lai.

"Được rồi, chúng ta luyện tập đi."

Luyện... luyện? Luyện tập cái gì? Điều đầu tiên nên làm hiện giờ là tác chiến sinh tồn đi! Ngươi là muốn ta luyện tập cái này sao --

Phạm Thống đã quá mức khủng hoảng ngay cả gầm rú gào thét cũng gào không ra, nhất là lúc hắn phán định mắt của ma thú bên cạnh đã lộ hung quang.

"Puhahaha! Ngươi không cảm thấy chúng ta cần giải quyết những sinh vật an toàn xung quanh trước mới có thể kết thúc sao!"

Sau khi hắn không dễ gì tìm lại được giọng nói vì căng thẳng mà biến chất của mình, chuyện đầu tiên chính là tìm kiếm viện trợ từ Puhahaha.

Những loài thú này trông như sẽ nhào lên làm thịt ta bất cứ lúc nào!

"À, ờ ha, cũng phải."

Puhahaha gật đầu, tán đồng ý kiến của hắn, hắn vốn cho rằng Puhahaha sẽ tự mình động thủ, không ngờ chưa kịp thở phào, Puhahaha đã... chủ động biến thành một thanh kiếm.

"Phù chú của ngươi vẫn chưa được, vậy thì dùng kiếm giải quyết đi. Hm, nếu ngươi muốn ném phù chú, mặc dù ta bây giờ là kiếm, nhưng vẫn có hiệu quả tăng cường... nhưng ta sợ ngươi lại bất cẩn tự nổ chết mình, vẫn là thôi đi."

Nhìn thanh kiếm lơ lửng đang chờ hắn nắm lấy ở trước mặt, tay Phạm Thống run rẩy -- có lẽ ngay cả thân thể cũng đang run rẩy.

Kết quả... ngươi vẫn là muốn ta tự giải quyết sao --!

"QUÀOOOOO --"

Nghe thấy tiếng ma thú gầm rống, Phạm Thống cũng không còn lựa chọn nào khác đành nắm lấy thanh kiếm trước mặt để chiến đấu sinh tồn.

Hơn nữa đáng buồn là, bởi vì do nắm Puhahaha, hắn ngay cả oán trách chửi rủa trong lòng cũng không được...

◊◊◊◊

"Phạm Thống thật sự không sao chứ..."

Cho dù đã lên đường tiến về trường học Tây Phương Thành

với Chu Sa, Nguyệt Thoái vẫn lo lắng cho tình huống của Phạm Thống.

"Chẳng phải nói có thực lực của tua rua màu đen nhạt sao? Còn lo lắng cái gì?"

Chu Sa nói rất nhẹ nhàng, đây đại khái là bởi vì cô căn bản không quan tâm sống chết của Phạm Thống.

Dưới uy năng kiếm vệ của Bích Nhu, bọn họ căn bản ngay lập tức đã có được tư cách đến trường tham dự, về phần tham dự môn nào, bọn họ định đến lúc đó rồi quyết định sau, Bích Nhu nói trong đại sảnh trường có thời gian biểu của các khóa học, tiến độ của khóa học và con người của lão sư có thể nghe ngóng từ cô gái văn phòng, nghe lên trường học của Tây Phương Thành rất thân thiết, đương nhiên... cũng có khả năng là bởi vì bọn họ là học sinh do Toản Thạch kiếm vệ đã đánh tiếng trước, mới sẽ có loại đãi ngộ này.

"Nếu hoàng hôn vẫn chưa về, tôi nhất định phải đi tìm cậu ta...."

"Phạm Thống sẽ không bỏ lỡ thời gian ăn cơm, nếu như bỏ lỡ bữa trưa, thì không có khả năng không về ăn bữa tối."

Chu Sa phán định như vậy. Chẳng qua đó là dưới điều kiện Phạm Thống còn mạng trở về ăn tối.

Tây Phương Thành cũng không phải thành thị vuông vuông vắn vắn như Đông Phương Thành, phần khoách trương về phía đông bắc chính là nơi trường học Tây Phương Thành tọa lạc. Diện tích cả trường học với toàn bộ kiến trúc vật đều khá là hùng vĩ, nhưng bởi vì một số quy định bất thành văn, độ cao và kích thước vẫn không có vượt quá cung San Siro.

"Vì sao... Vì sao trường học của Tây Phương Thành là màu

đen?"

Nguyệt Thoái có ấn tượng không tệ đối với bố cục kiến thiết của trường học Đông Phương Thành, mà đối với việc sắp tận mắt nhìn thấy trường học của quốc gia mình, cậu vẫn ôm mấy phần mong đợi.

Chỉ là trường học với tông màu tối trước mắt -- hoặc là nói chủ yếu do màu đen kết cấu mà thành này, dường như chỉ cần nhìn thôi đã thấy nặng nề, hiển nhiên không phù hợp với mong đợi của cậu tí nào... Không, thậm chí nên nói, khiến cậu chịu đả kích rất lớn mới đúng.

"Vì sao không phải màu sắc tươi sáng đẹp đẽ hơn một chút? Rõ ràng là trường học, xây thành cái dạng này, cứ như là hình ảnh sau khi tôi chất biến, thế này ai muốn bước vào..."

Dưới đả kích này, thân hình đơn bạc của thiếu niên dường như lung lay sắp đổ, suýt nữa muốn ngã nhào.

"Tôi không biết cậu có huyễn tưởng gì đối với trường học, chẳng qua nếu không thích, thì cướp lại ngôi hoàng đế, đập đi xây lại là được rồi? Còn có thể làm một phen cải cách toàn bộ những kiến trúc ngứa mắt ở Tây Phương Thành, như vậy chẳng phải là tốt hơn sao?"

Đồng bạn của thiếu niên thì lấy giọng điệu hời hợt mà nêu lên kiến nghị rất là bừa bãi.

"Thế sao..."

Bởi vì đồng bạn chuyên môn nói ngược thường hay cắt ngang đề tài kia không ở đây, thiếu niên dường như bị mê hoặc bởi những lời nói này, sắp sửa lầm đường lạc lối.

"Đúng vậy, cho nên cậu phải tích cực một chút đi? Đây đều là vì để có thể làm bất cứ điều gì mình muốn sau khi có được quyền

thế."

Phát ngôn không chịu trách nhiệm của đồng bạn vẫn tiếp tục.

"Nói không sai, trường học của Tây Phương Thành, trường học của quốc gia tôi, làm sao có thể như thế này, sau khi đoạt lại đế vị chuyện đầu tiên chính là xây lại trường học...! Không thể chịu được, thực sự..."

"Bạn học này, các cậu không đi vào sao? Chắn hết cửa rồi."

Âm thanh của học sinh xa lạ phía sau cuối cùng cũng khiến Nguyệt Thoái tỉnh táo lại, vội vàng nhường đường để người đi qua.

"Mình rốt cuộc nghĩ cái gì vậy, làm sao có thể bởi vì lý do kỳ quái như vậy đã... đây là tâm thái không chính đáng, phải sửa chữa mới được..."

Nguyệt Thoái lẩm nhẩm một mình, Chu Sa cũng không tiếp tục xúi giục.

"Chúng ta trước hết vào xem muốn học cái gì đi?"

Đây dù sao cũng là mục đích của bọn họ tới đây, cho nên Nguyệt Thoái gật đầu.

Thời khóa biểu hôm nay của trường được đặt ở vị trí nổi bật nhất, vừa đi vào là có thể nhìn thấy, khóa biểu của mọi lớp học trong một ngày đều được liệt ở đây, nghĩ cũng biết tấm bảng này cũng không thể nhỏ đến đâu, chỉ là muốn tìm ra lớp nào là dành cho người mới vào, đã đủ khiến người hoa mắt rối loạn rất lâu.

"Chu Sa, cô muốn học loại khóa trình nào đây?"

Ngoài kiếm thuật, tà chú, ma pháp, còn có một số khóa kỳ quái mà Nguyệt Thoái không rõ nội dung cho lắm như là khóa phụ đạo

tâm lý hoặc là giúp đỡ tìm kiếm nguyện vọng tương lai, rối loạn định dạng giới vân vân. Bất luận làm sao, trước tiên phải tỏa định một cái phạm vi, thu hẹp lựa chọn mới đúng.

Chu Sa còn chả thèm nhìn những khóa trình kiểu như phụ đạo tâm lý kia, thứ cô hứng thú luôn luôn là những cái hữu dụng thực tế trong chiến đấu, đương nhiên tâm lý chiến cũng có tác dụng nhất định trong chiến đấu, nhưng đối với cô mà nói, đặc biệt đi học thứ đó còn không bằng trực tiếp dùng thực lực giải quyết đối phương, sức thu hút của giở thủ đoạn thực sự không cao, cho dù muốn học cũng không phải bây giờ.

"Tà chú hình như rất thú vị, tốt hơn là nghe thử lớp tà chú."

Cô nhanh chóng chọn được mục tiêu, nhưng Nguyệt Thoái sau khi nghe xong lại hơi rùng mình.

"Không cân nhắc ma pháp với kiếm thuật một chút sao?"

"Tôi không muốn học kiếm thuật, tôi không phải cầm kiếm. Nếu là ma pháp, cảm giác giống như thuật pháp, tôi cảm thấy tà chú có vẻ thích hợp với tôi hơn."

Bộ dạng cứ như là muốn ám toán người của Chu Sa khiến Nguyệt Thoái không khỏi nhìn sang hướng khác, lẩm bẩm một câu "tôi cảm thấy cô nếu học được tôi sẽ rất nguy hiểm" gì gì đó.

"Nếu đã quyết định là tà chú, thì chọn lớp cho người mới học đi."

Xem ra là Nguyệt Thoái không thay đổi được quyết định của cô rồi, đành cùng cô bắt đầu chọn lão sư.

Bích Nhu từng nói có thể nghe ngóng từ cô gái văn phòng, vì để tránh gặp phải lão sư tồi, trình tự này tốt hơn hết vẫn là phải làm một chút.

"Hm -- Nếu là tà chú, mỗi lão sư đều có sở trường của mình, loại nguyền rủa, loại trói buộc, loại lĩnh vực, còn có các chủng loại khác, các cậu muốn học phương diện nào hơn?"

Ở trên phân loại tà chú, Chu Sa hoàn toàn là người ngoài nghề, khi cô gái văn phòng dùng giọng nói ngọt ngào hỏi như vậy, cô nhíu mày, vẫn thật không biết nên trả lời cái gì.

Bởi thế, cô nhìn Nguyệt Thoái người tương đối hiểu những cái này hơn, hi vọng cậu giải thích kỹ.

"Hơ... loại nguyền rủa lúc phát tác thì tương đối đau, loại trói buộc lúc phát tác thì tương đối khó chịu, bình thường không có cảm giác quá mạnh, loại lĩnh vực lúc phát động thì rất không thoải mái, những loại khác thì tương đối hiếm, chẳng qua tôi cũng gần như đã thử qua hết rồi, đại khái là như thế, cô còn muốn biết gì không?"

Giải thích của Nguyệt Thoái khiến người có chút không biết nói gì.

"Tôi cảm thấy nghe lên có chút chung chung."

Cho dù giải thích như vậy khiến người không biết phải nói gì, cái người không thể nói gì kia tuyệt đối không phải là Chu Sa, thế là, Nguyệt Thoái đành đổi phương pháp giải thích.

"Được thôi, loại nguyền rủa lúc phát tác có khả năng sẽ đau đến đứng không nổi, có điều trải qua xong thì không sao nữa, loại trói buộc sau khi phát tác sẽ nằm trên giường ba bốn ngày, loại lĩnh vực có chút giống loại nguyền rủa, mọi cảm giác sau khi giải trừ gần như đều sẽ không tàn lưu, chỉ là nguyền rủa nghiêng về công kích, cho nên sẽ rất đau, lĩnh vực thì nghiêng về tính phụ trợ, cho nên chủ yếu là không thoải mái."

Lần thuyết minh này càng khiến người không biết phải nói gì,

loại giải thích đầy từng trải và còn rất phong phú này ngay cả cô gái văn phòng nghe xong cũng tròn mắt.

"Cậu bạn này, cậu đã thử hết rồi?"

Nguyệt Thoái có chút không biết phải ứng đối thế nào đối với loại ánh mắt "cậu có khuynh hướng tự ngược sao" kia.

"Tôi chỉ là tình cờ đều gặp phải mà thôi..."

Đó là chuyện trước kia lúc còn làm thiếu đế ở cung San Siro, cậu tự nhiên chỉ có thể lấp liếm cho qua.

"Loại nguyền rủa hay là loại trói buộc đây...?"

Chu Sa hình như tương đối động lòng với hai chủng loại này hơn, mà lý do cô động lòng đối với loại trói buộc là cái gì, Nguyệt Thoái chẳng muốn biết chút nào.

"Quên đi, vẫn là đi nghe thử lớp của loại nguyền rủa vậy."

Cũng lý do đó, Nguyệt Thoái thực sự không muốn biết cái "quên đi" của cô rốt cuộc là quên đi cái gì.

"Nếu là loại nguyền rủa, lớp dành cho người mới vào hôm nay có --"

Cô gái văn phòng sau khi nhận được trả lời của Chu Sa, liền nhiệt tình giới thiệu khóa trình với lão sư, mặc dù trên khóa biểu có rất nhiều lão sư mở lớp, nhưng bên trong lại có rất nhiều là không được tiến cử, nhìn thấy loại kết quả này, bọn họ cũng không thể không thừa nhận việc tìm kiếm trợ giúp là đúng đắn.

Cuối cùng Chu Sa đã chọn xong thời gian với lão sư, bởi vì còn một lát nữa mới bắt đầu vào học, bọn họ liền đi dạo ở trong trường học trước.

"Không phải màu đen thì cũng là màu trắng với màu xám..."

Kiến trúc vật của khoa kiếm thuật, khoa tà chú với khoa ma pháp đều khiến Nguyệt Thoái thất vọng hết lần này tới lần khác, cậu vẫn là thích những màu sắc ấm áp ôn hòa hoặc là tươi sáng hơn, nhưng những kiến trúc ở đây lại toàn là cái dạng này.

"Hi vọng có thể nghe hiểu được khóa trình, không biết tôi có tuệ căn hay không. Nguyệt Thoái, tà chú có cần tư chất gì không?"

Điều Chu Sa bây giờ đang quan tâm là khóa trình sắp sửa học, kế bên có người rất tiện để hỏi, cô đương nhiên sẽ không bỏ qua.

"Tôi không biết nữa, tôi học được rất nhanh."

Chỉ là có lúc, hỏi một thiên tài loại vấn đề này, rất hiếm khi nhận được đáp án mình cần.

"Nếu như có thể học được thì tốt rồi, tôi cũng hi vọng có thể biết thêm mấy loại kỹ năng."

Lúc Chu Sa nói câu này, thần tình là rất nghiêm túc, Nguyệt Thoái nhìn cô, thấp giọng nói một câu.

"... Tôi cũng có thể dạy cô."

"Ơ?"

Chu Sa chớp mắt, dường như không nghe rõ, thế là Nguyệt Thoái nói lại lần nữa.

"Nếu trên lớp có chỗ không hiểu, sau khi trở về tôi có thể dạy cô. Mặc dù tôi nói chưa chắc dễ hiểu."

Hiếm khi được cậu chủ động, Chu Sa có chút bất ngờ, chẳng qua cô vẫn chưa kịp mừng rỡ hoặc là cảm động, Nguyệt Thoái lại bổ sung một câu sát phong cảnh.

"A, nhưng buổi tối Phạm Thống muốn dạy tôi viết chữ, cho nên có khả năng phải tìm thời gian rảnh rỗi nào khác."

Chỉ một câu vô tình như thế lại khiến dục vọng rủa chết Phạm Thống của Chu Sa tăng lên một cấp bậc.

◊◊◊◊

Vào buổi trưa lúc Nguyệt Thoái với Chu Sa về nhà Bích Nhu ăn cơm, Phạm Thống cũng không có xuất hiện, thế là ở khóa buổi chiều Nguyệt Thoái đã bắt đầu nhấp nhỏm, dù sao thì bây giờ máy thông tin phù chú của Đông Phương Thành cũng không thể sử dụng nữa, dưới tình huống hoàn toàn quên mất hỏi Bích Nhu máy thông tin của Tây Phương Thành, bọn họ không liên lạc được Phạm Thống.

Chẳng qua khi bọn họ trở về ăn tối, Phạm Thống đã ngồi ăn ở trước bàn rồi, có lẽ là do buổi trưa không ăn, một mình hắn ăn rất nhiều và còn rất nhanh, hơn nữa không chờ bọn họ trở về đã tự mình bắt đầu dùng bữa, nhưng nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắn bọn họ nhất thời cũng không thể nói lời chỉ trích.

Phạm Thống đương nhiên cũng phát hiện bọn họ tiến vào, trước đó, hắn đã khiến Bích Nhu câm nín đứng nhìn rất lâu rồi, nhưng hắn cũng không để ý, chỉ lo ăn cơm của mình.

"Phạm Thống, cậu ít nhất cũng đi chỉnh đốn vẻ ngoài một chút rồi mới ăn cơm chứ..."

Sau khi thời gian há mồm trợn mắt kết thúc, Bích Nhu cuối cùng cũng do dự nói ra câu này, không ngờ cô vừa mới nói xong, phạm Thống liền giống như được bật chốt, thoáng cái nước mắt đã rơi đầy mặt.

"Không, không cần phải khóc chứ! Tôi cũng đâu có nói cái gì nặng lời!"

"Tôi chỉ là cảm thấy... Xui xẻo còn chết trở về ăn bữa cơm này, thực sự cảm động quá đi mất, chết rồi thật là tốt, trời cao quả

nhiên vẫn tàn nhẫn, cho nên tôi nhất thời không kiềm chế được --"

"Cậu hôm nay rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì vậy --!"

Sau khi một đống hỗn loạn qua đi, mọi người cuối cùng cũng ngồi xuống bắt đầu dùng bữa, Phạm Thống cũng hơi khôi phục bình thường một chút.

Phù, sau khi ăn xong một đống lại còn khóc xong một trận, cảm giác giống như đã vứt bỏ lòng tự tôn tiến đến một cảnh giới mới, con người quả nhiên vẫn là cần giải tỏa kịp thời, như vậy mới khỏe mạnh được.

Phạm Thống hù dọa mọi người xong thì trên cơ bản đã ăn no rồi, bây giờ đang vỗ bụng nghỉ ngơi bên cạnh.

Các cậu vì sao đều dùng ánh mắt dị thường đó nhìn tôi? Tôi chẳng qua cũng chỉ là đầu tóc hơi rối, quần áo cháy mấy mảng, trên người còn có vết máu khô mà thôi! Tôi biết trông tôi có vẻ rất giống như vừa trở về sau kiếp nạn, nhưng tôi cũng không có thiếu tay thiếu chân, cũng còn yên lành mà... có khả năng không lành lặn lắm, ít nhất còn sống, các cậu chẳng lẽ không thể dùng ánh mắt vui mừng hoặc là tán dương để nhìn tôi sao?

"Phạm Thống, cậu không sao chứ? Cần trị liệu không?"

Nhìn bề ngoài của Phạm Thống, Nguyệt Thoái căn bản không thể phán định hắn có bị thương hay không, vẫn là trực tiếp hỏi cho nhanh.

"À, đương nhiên không thể không sứt mẻ gì, chẳng qua vận khí lần này tương đối tốt, chỉ bị vài vết thương nặng, có nguy hiểm tính mạng, mặc dù tôi không sợ đau, nhưng như vầy đã cần trị liệu thì hình như quá lãng phí, mặc kệ tôi cũng không sao."

Tôi là muốn nói thương nhẹ cơ... Còn nữa, tôi rất sợ đau, tôi trước giờ chưa từng không sợ đau, ủa? Sao đang nói tầm nhìn biến

thành màu đỏ rồi?... Ohhh, chắc là do gãi đầu làm rách vết thương đã ngưng kết, máu từ trên đầu chảy xuống, chút xíu máu này tôi không sợ! Tôi thế nhưng là người đã từng trải! Làm sao có thể bởi vì chút máu từ đầu mình chảy xuống đã choáng váng lung lay đây!

"Phạm Thống, cậu rốt cuộc là thương nhẹ hay là thương nặng!"

Nguyệt Thoái đã phân không ra câu này có phải là nói ngược hay không, máu tươi từ trên trán bạn mình chảy xuống hình như có chút kích thích đến thiếu niên có tâm linh mỏng manh này.

"Đáng lẽ là bị thương nhẹ, nhưng bởi vì có Puhahaha, cho nên biến thành trọng thương."

Ui da! Puhahaha ngươi đừng ở dưới quần áo dùng cán đánh ta chứ! Ta là nói nhờ phù chú bảo hộ của ngươi, cho nên ít nhất ta vẫn có thể bị thương nhẹ trở về, ta thật sự không có ý vu hãm ngươi!

"Cậu viết ra có được không?"

Chu Sa đã mất kiên nhẫn mà yêu cầu như vậy.

Trước khi cô yêu cầu, phải cho tôi giấy bút trước đã... Chẳng lẽ cô muốn tôi viết huyết thư ở trên bàn sao?

"Tôi cũng biết một ít ma pháp y liệu đơn giản, thì không cần phải làm phiền Englar nữa rồi đi?"

Bích Nhu dù sao cũng không ăn nên rất rảnh rỗi, lập tức đi qua trị liệu giúp Phạm Thống.

"Phạm Thống... thế thì, hôm nay cậu luyện phù chú thế nào rồi?"

Nếu vết thương hình như có vẻ không đáng ngại, Nguyệt Thoái

liền quan tâm vấn đề khác.

"... Đã luyện... không ít."

Suốt cả ngày, thứ đã luyện không ít căn bản là kiếm thuật! Chết tiệt! Hơn nữa còn không được ăn cơm trưa! Lúc giữa trưa tôi hẳn là đang triền đấu với con quái vật màu lục có vằn đi? Thật là khó nhằn, hi vọng lần sau đừng gặp phải đồng loại của nó... Không, không đúng! Từ mai trở đi tôi có thể đừng đi khu hai Hư Không nữa được không!

"Cậu thật sự chạy đi khu hai Hư Không?"

Chu Sa hiển nhiên không cho rằng Phạm Thống đi đến nơi nguy hiểm đó còn về được, nhưng vết máu trên người hắn lại rất chân thực, khiến cô có chút bán tín bán nghi.

"Đương nhiên! Tôi thế nhưng là từ khu hai Tư Nguyên trở về đấy!"

Đừng khu hai Tư Nguyên nữa! Nói cứ như thương trên người tôi là bị lục kê cắn vậy! Làm gì có chuyện buồn cười đó?

"Thật không yên tâm, rốt cuộc có nên đi theo xem thử hay không..."

Nguyệt Thoái cảm thấy mới một ngày không nhìn thấy Phạm Thống, hắn đã tự xảy ra rất nhiều chuyện, cứ bỏ mặc hắn như vậy, thực sự khiến người không yên tâm.

"Cậu phải đi học với tôi chứ."

Chu Sa lập tức biểu đạt bất mãn, xem ra cô không có hứng đi tới khu hai Hư Không.

Tôi ngày mai thật sự không có muốn đi khu hai Hư Không có được không? Tôi sẽ thương lượng với Puhahaha, các cậu đừng coi

như tôi tiếp đến đều sẽ đi khu hai Hư Không luyện tập nữa --

"Hay là... Phạm Thống cậu có muốn đi học với chúng tôi không?"

Sau khi Nguyệt Thoái khó xử đề nghị như vậy, Chu Sa thoạt nhìn không vui khi có thêm một con kỳ đà, Phạm Thống cũng lắc đầu.

"Tôi không luyện phù chú, hôm nay luyện quá nhiều rồi."

Hôm nay căn bản không luyện được mới đúng! Ặc, nói đến còn phải giải quyết vấn đề giấy phù...

Vết thương trên đầu đã được Bích Nhu cầm máu, bây giờ Bích Nhu đang dùng ma pháp trị liệu những tiểu thương khác trên người hắn, Phạm Thống thuận tiện hỏi cô một câu.

"Bích Nhu, ở Đông Phương Thành mua được giấy phù dành cho luyện tập không?"

Làm ơn, Đông Phương Thành ngay cả mua cũng không cần mua, trực tiếp lĩnh là được, tôi thật sự chán cuộc sống liên tục tự phản bác lời mình như thế này lắm rồi.

"Hm... nếu là giấy phù có lẽ còn kiếm được, còn loại dành cho luyện tập thì có chút khó. Thứ đó ở đây có vẻ không có thị trường cho mấy, nên không có ai đi lấy để bán."

Bích Nhu tỏ vẻ bối rối trả lời, trả lời của cô cũng khiến Phạm Thống bối rối.

Nguy rồi, tôi phải dùng giấy phù chân chính để luyện phù chú? Đầu tiên không nói đến vấn đề lãng phí, súng thật đạn thật như thế này tôi cảm thấy rất nguy hiểm! Cho dù không cầm Puhahaha, phù chú chỉ có uy lực nguyên bản, nhưng vẫn có thể khiến tôi chết rất khó coi đi? Lần, lần này phải lấy mạng ra để luyện tập sao?

Vấn đề này kỳ thực có chút nghiêm trọng, nhưng Phạm Thống cũng chỉ có thể mang bộ mặt tái nhợt, không có thảo luận với mọi người.

"Giấy phù bình thường có được không?"

Sống ở đây ăn đồ của người ta dùng đồ của người ta, đã vậy còn làm phiền người ta đi lo liệu thứ mình cần, cho nên khi Bích Nhu hỏi như vậy, Phạm Thống thực sự không tiện nói không được.

"Không được."

Nhưng hắn không tiện là một chuyện nói lại là một chuyện khác, lời nói ra bị đảo ngược thì lại là một chuyện khác nữa.

"Rốt cuộc là được hay là không được... Thật là, cậu về phòng rửa mặt chải đầu, lấy giấy bút ra rồi nói tiếp!"

Đối với kiểu nói chuyện cứ phải đoán ý trong lời nói đối phương, Bích Nhu nhanh chóng mất kiên nhẫn, Phạm Thống dù sao cũng đã ăn xong, liền sờ sờ mũi làm theo lời cô nói.

Sau khi về phòng, hắn trước tiên từ trong tủ áo lấy đồ để thay, chẳng qua khi hắn sắp vào phòng tắm, Puhahaha dùng giao tiếp tinh thần gọi hắn lại.

"Phạm Thống, Phạm Thống."

"Gì vậy?"

"Ngươi muốn đi tắm đúng không, thuận tiện giúp bổn phất trần tẩy rửa một chút."

Puhahaha đột nhiên đề xuất yêu cầu này, khiến Phạm Thống câm nín một lát.

"Ngươi cần tẩy rửa sao? Lông trắng tinh mà, cũng đâu có dơ..."

"Cái gì mà không dơ! Lúc biến thành kiếm có bị dơ! Ngươi muốn giả ngu sao, rõ ràng đã cắt vào thân thể của nhiều quái vật buồn nôn như thế, có xanh xanh có đỏ đỏ! Ngươi phải chịu trách nhiệm, tuyệt đối phải giúp ta tẩy rửa một chút!"

Chịu trách nhiệm cái gì chứ, nếu ngươi chịu ra tay giải quyết toàn bộ những mãnh thú kia, ta còn cần ngươi làm vũ khí để đi vật lộn tính mạng à, bây giờ lại còn bị ngươi phàn nàn làm bẩn thân thể của ngươi sao?

"Ngươi không biết biến thành người tự tắm à? Vì sao nhất định phải bắt ta phục vụ ngươi?"

"Bổn phất trần cung cấp thân thể cho ngươi sử dụng, ngươi phụ trách phụ trách làm sạch sau khi sự việc xong xuôi, ta cảm thấy đây là chuyện rất công bằng."

Ta cảm thấy nghe nó quai quái chỗ nào ấy. Còn nữa, loại tình huống đó, căn bản là ngươi bức ta sử dụng đi? Ta cảm thấy chẳng công bằng chút nào! Ta bị bức sử dụng ngươi đi chém giết, sau đó mệt muốn chết còn phải thanh tẩy giúp ngươi... Cái số vất vả gì đây?

"Nếu như không biết ngươi có thể biến thành người thì thôi, bây giờ biết ngươi có thể biến thành người, còn muốn tắm chung với ngươi, cảm giác thực sự quai quái..."

Nếu ngươi là nữ ta sẽ không nói lời nào mà lập tức túm ngươi vào phòng tắm, nhưng ngươi lại không phải... Nhân duyên tốt đẹp của ta rốt cuộc ở đâu?

"Ta bây giờ là phất trần không phải người, ta không hiểu vấn đề ở đâu."

"Ta sẽ bị ngươi nhìn sạch trơn!"

"Cũng không phải chưa từng thấy, nhìn một lần với nhìn trăm

lần có khác biệt gì sao? Bổn phất trần không có hứng với thân thể của ngươi, ngươi yên tâm đi."

Ta vì sao phải bị ngươi giáo huấn bằng giọng khinh bỉ này! Đây là làm sao!

"Hơn nữa ngươi không biết mặc đồ trước rồi thanh tẩy cho ta sao? Tự muốn cởi cho bổn phất trần xem, không biết xấu hổ."

Ta chưa kịp nói gì ngươi đã càng nói càng khó nghe rồi! Đừng cho rằng ta sẽ tiếp tục nhẫn nhịn! Coi chừng ta cố ý bỏ thêm mực vào trong chất tẩy! Nhuộm ngươi thành lông xanh để xem ngươi còn huênh hoang nổi không --

"Phạm Thống, nước dùng để thanh tẩy phải dùng nước ấm, tốt nhất là hơi nguội, nước nóng sẽ làm hại lông của ta, lạnh thì ta không thích."

Ngươi cũng thật kén chọn! Được tắm là tốt lắm rồi, rốt cuộc ai mới là chủ nhân!

Trong lòng Phạm Thống lẩm bẩm thì cứ lẩm bẩm, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi đổ nước ấm, điều chỉnh nhiệt độ nước, rồi cầm Puhahaha đi thanh tẩy.

... Không, đây đã không phải là số vất vả nữa, đây căn bản là kiếp tôi tớ đi? Tôi rốt cuộc... Tôi rốt cuộc đã nợ phất trần này cái gì? Puhahaha ngươi có ngày sinh tháng đẻ không? Nếu có thì cho ta có được không? Ta nên triệt để nghiên cứu quan hệ mệnh cách giữa chúng ta, ta phải tìm cho ra nguyên nhân mới được! Chết cũng phải biết làm sao chết!

"Phạm Thống, ngươi tập trung một chút có được không? Đừng cho rằng rửa qua quýt là xong, phải triệt để sạch sẽ, ta rất là thích sạch sẽ đấy nhé."

Bắt bẻ thì tự mà rửa -- đồ khốn --

Sau khi công việc thanh tẩy phất trần kết thúc, Phạm Thống cũng tắm xong, sau đó là đến lúc dạy Nguyệt Thoái viết chữ.

Hôm nay bất luận nói từ phương diện nào đều có thể nói là một ngày rất phong phú của Phạm Thống.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Mẹ ơi, con đường làm cao thủ thật là gian nan, con có thể đổi ý không, con có thể từ bỏ không?

Ngẫm kỹ lại, tôi rõ ràng vốn là một người bình thường mà không phải sao? Đều là sự tình tự tìm đến tôi, tôi thế nhưng chưa từng có ý gây chuyện sinh sự để mình bị cuốn vào! Rốt cuộc vì sao mọi chuyện đều xảy đến với tôi? Kết bạn sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của mình sao?

Như hôm nay, tôi đã trở thành dũng sĩ sống sót trở về từ khu hai Hư Không.

Nếu là mấy tháng trước... Không, cho dù là năm ngày trước, đây cũng là chuyện mà tôi hoàn toàn không dám tưởng tượng, cuộc sống của tôi rốt cuộc đã bắt đầu gấp khúc từ đâu? Đây rốt cuộc có tính là tiến đến hướng mà tôi hi vọng?

Chẳng qua trọng điểm là, tôi hôm nay gần như không luyện được phù chú! Bị truy sát, chạy trốn, bức bất đắc dĩ phải cầm kiếm phản kích... Tất cả những gì ngày hôm nay tôi làm gần như chính là chiến đấu sinh tồn như vậy mà thôi! Đây hẳn không phải là mục đích ban đầu của tôi đi? Điều tôi mong muốn đáng lẽ là đến một không gian an toàn an tĩnh không có ai để chuyên tâm luyện phù chú, vì sao lại biến thành thế này đây?

Loại hoàn cảnh mà chưa kịp tĩnh tâm lấy ra phù chú đã có một con ma thú chạy ra đó hoàn toàn chính là đang bức tôi làm quen với kiếm thuật của Huy Thị mà! Nhưng nghề nghiệp lý tưởng của

tôi là phù chú sư, không phải kiếm sĩ cần thể lực! Tôi tin nếu như sau này muốn sinh tồn ở Tây Phương Thành, nghề nghiệp hiếm có như phù chú sư nhất định sẽ đắt giá hơn cái nghề kiếm sĩ mà ở đâu cũng thấy này, huống hồ tôi sẽ là phù chú sư được hoàng đế công nhận, có thể ngồi một cách ngay ngắn, hẳn là cũng không cần lo bị bài xích!

Vì tương lai tươi sáng mà tôi ảo tưởng ra, tôi nên nỗ lực luyện phù chú, vì thế tôi không nên đến một nơi chỉ có thể luyện được kiếm thuật với thể lực đúng chứ! Ngày mai không cần phải đi khu hai Hư Không nữa đúng không!

Puhahaha vậy mà nói với tôi, tính nguy hiểm của khu một Hư Không cao là bởi vì ma thú nguy hiểm, tính nguy hiểm của khu hai Hư Không cao thì là bởi vì số lượng ma thú phổ thông quá nhiều... Nếu ngươi đã biết như vậy, vì sao không dứt khoát mang ta đến khu một Hư Không cho rồi! May ra chọn được nơi không có ma thú để luyện phù chú!

Nhưng... may mắn là thứ hình như rất ít khi xảy đến với tôi...

Hôm nay còn nghe nói Chu Sa bắt đầu học tà chú rồi, Nguyệt Thoái có vẻ còn muốn dành thời gian dạy cậu ta... Tôi cảm thấy đây thật không phải tin tức gì tốt, Nguyệt Thoái, cậu không sợ cậu ta rủa chết tôi sao?

Nếu phù chú không dễ gì mới luyện được chút thành tích lại bị Chu Sa nguyền rủa mà chết, tôi làm sao mà chịu nổi?

Ôi, còn phải tìm địa điểm khác làm nơi luyện tập mới được. Hơn nữa luyện tập bằng giấy phù chân chính, rốt cuộc sẽ có tình huống gì nữa đây... Tôi chắc sẽ không thật sự phải nhờ vương huyết của Nguyệt Thoái cứu chữa đi? Ngàn vạn lần đừng nhá --

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 8+7: Kiếm Vệ Mạnh Nhất... Đã Từ Chức

"Ôi, gần đây bị nhốt trong Thần Vương Điện, thật là chán, lão già giúp ta tìm vài trò vui đi, chúng ta cùng đi chọc Vi Thị chết tiệt ha?" -- Âm Thị

"Ngươi quả nhiên không có kiểm điểm sao..." -- Lăng Thị

"Tên Âm Thị đáng chết kia lúc nào mới có thể ra ngoài hả! Ta muốn sống yên tĩnh!" -- Vi Thị

"Vi Thị, đây chắc không phải là phát ngôn công khai lần đầu tiên không có che tên của ngươi đi...?" -- Lạc Thị

Thời gian ở Tây Phương Thành chớp mắt đã qua nửa tháng rồi.

Trong nửa tháng này, Phạm Thống duy trì luyện tập phù chú mà hắn không biết đi đâu tiến hành, Nguyệt thoái với Chu Sa tiếc tục đi học, Bích Nhu cũng liên tục ra ngoài nghe ngóng tin tức, tiến độ của mỗi người chỉ có bản thân mình rõ, dù sao cũng thường là gặp nhau ở lúc ăn cơm, nếu không có cố ý tụ tập lại mở họp thì trên cơ bản cũng không có cơ hội gì để tìm hiểu tình huống của nhau.

Nhưng vào lúc ăn tối hôm nay, Bích Nhu đứng ở trước bàn ăn đối mặt với bọn họ, trông như có đại sự gì muốn nói -- Đây hình như đang tuyên bố bọn họ cuối cùng cũng nên làm gì đó rồi.

"Trải qua nửa tháng không ngừng nỗ lực nghe ngóng chọn lọc tin tức, tôi đã chỉnh lý ra mấy tình báo tương đối hữu dụng, chúng

ta cùng nhau thảo luận xem bước tiếp theo làm thế nào đi!"

Phạm Thống duy trì tình trạng nhét đồ ăn vào trong miệng, cùng Nguyệt Thoái với Chu Sa nhìn vào cô.

Thì ra cô thật sự có đi nghe ngóng tình báo à? Lấy hiểu biết trước đây của tôi với cô, tôi còn tưởng cô lấy danh nghĩa muốn nghe ngóng tình báo, nhưng ra ngoài là chạy đi dạo phố mua đồ... Tôi quả nhiên có thành kiến đối với cô sao?

"Nói ra thử đi."

Chu Sa hờ hững nói như vậy.

Giọng điệu giống như cấp trên này là làm sao...? Nguyệt Thoái là chủ nhân của Bích Nhu, nhưng cô không phải đi?

"Hm... đầu tiên là, chiến sự giữa Tây Phương Thành với Đông Phương Thành hình như lại sắp tiếp tục tiến hành rồi, nghỉ chiến nửa tháng, có lẽ là do mỗi bên cần xử lý vấn đề trong nước, bây giờ có vẻ lại sắp khai chiến lần nữa."

Hả? Lại sắp khai chiến? Chiến hoài vậy? Tên thiếu đế giả kia dám chắc có thể khống chế cục diện như vậy sao? Hắn bây giờ căn bản còn chưa giải quyết nỗi lo bên trong đi, hơn nữa sĩ binh của Tây Phương Thành thật sự tin hắn là hàng thật sao?

"Sắp khai chiến? Vì sao?"

Tin tức này khiến Nguyệt Thoái chú ý, cậu tỏ ra có chút chấn động.

"Lần này hình như là do Đông Phương Thành khởi đầu, tôi cũng không rõ nguyên nhân lắm..."

Há? Đông Phương Thành khởi đầu?

Không rõ nguyên nhân cũng là bình thường, nếu thông báo

tuyên chiến của Đông Phương Thành lại là kiểu trịnh thượng kia, ai nhìn ra lý do chân chính chứ?

"Do Đông Phương Thành khởi đầu? Vì sao, bọn họ rõ ràng đã biết Narsi không có vương huyết --"

Nguyệt Thoái không thể lý giải nguyên nhân Tịch Anh tiếp tục phát động chiến tranh. Vốn là bởi vì nghi thức chú nhập vương huyết đổ bể, nhằm bức thiếu đế gật đầu đồng ý phối hợp nên mới phát động chiến tranh, mọi người đều cho rằng như vậy.

"Có khi cảm thấy sau khi cậu chạy trốn thì cũng là đi Tây Phương Thành, vì thế muốn bức cậu ra mặt? Nếu như Tây Phương Thành lại chiến bại, đối diện với xâm lược của Đông Phương Thành, cũng chỉ có thể mau chóng tìm cho ra cậu để tránh diệt quốc chăng?"

Phát ngôn của Chu Sa lần nào cũng mang tính bừa bãi không chịu trách nhiệm, những lời này cũng khiến Nguyệt Thoái cảm nhận được không ít áp lực.

"Làm sao có thể..."

Việc này chưa cần thảo luận vội, Bích Nhu muốn nói cho xong tin tức khác rồi tính sau.

"Tin tức thứ hai là, những trưởng lão hình như bị cầm tù rồi, bọn họ đã một thời gian không lộ diện, căn cứ vào kết quả nỗ lực nghe ngóng của tôi, hẳn là tên hàng giả khốn kiếp kia sách động đoạt quyền, những trưởng lão bị hắn đoạt được, cho nên trở thành tù nhân rồi đi?"

"Ơ?"

Có thể thấy Nguyệt Thoái cũng rất để ý tin tức này, liên tục hai tin tức đều là vấn đề cậu khá chú ý.

"Những trưởng lão... như vậy sao?"

Cậu hình như không biết nên biểu hiện tâm tình gì. Dựa vào cách nói trước đó của cậu, cuộc sống của cậu ở cung San Siro đều bị quản chế bởi mấy tên trưởng lão kia, những nhục hình kia hẳn cũng đều là do những trưởng lão hạ lệnh hoặc là chấp hành, tương đương với cả người bị bọn họ khống chế, không có tự do, cũng chính là nói, những trưởng lão cũng là đối tượng cậu nên căm hận mới phải.

Nhưng nhìn vẻ mặt hiện tại của cậu hình như cũng không có đơn thuần bởi vì tin tức này mà vui vẻ. Chẳng qua, Phạm Thống dù sao cũng đã bỏ cuộc tìm hiểu đủ loại tâm tình phức tạp của cậu rồi, trái lại cũng không quá muốn biết suy nghĩ lúc này của cậu.

"Đây không phải là chuyện hả lòng hả dạ sao? Cậu vì sao có vẻ không vui lắm?"

Phạm Thống không hỏi, không đại biểu Chu Sa sẽ không hỏi, mà sau khi Chu Sa hỏi xong, Nguyệt Thoái tỏ ra bối rối.

"Tôi không biết phải nghĩ chuyện này thế nào. Rất phức tạp."

Tôi cũng biết cậu rất phức tạp. Cậu luôn luôn rất phức tạp. Nói đến, thực lực của Narsi hẳn là không mạnh bằng cậu nhỉ? Làm sao người ta có thể đoạt quyền, cậu lại không được hả? Phải chăng thái độ của cậu đối với cuộc sống mình quá tiêu cực rồi, căn bản không có nghiêm túc làm điều gì đó? Mặc đù tình huống của hai người các cậu hình như không giống nhau lắm, không thể lấy so sánh...

"Tin tức cuối cùng là tin tức rất quan trọng!"

Bích Nhu nghiêm túc tuyên bố như vậy.

Ơ? Từ từ đã, đã là tin tức cuối cùng rồi? Chỉ có ba tin tức sao? Lấy đường dây của Toản Thạch kiếm vệ như cô, nghe ngóng hết

nửa tháng chỉ có ba tin tức cần phải cho chúng tôi biết, nghĩa là vậy phải không? Có phải hơi quá ít không! Hay là Tây Phương Thành thật sự không có chuyện gì đáng nhắc tới? Nhưng nghe ngóng ba tin tức này cần tốn đến nửa tháng?

"Quỷ Bài kiếm vệ đã từ bỏ chức vụ ma pháp kiếm vệ, tôi nghĩ hắn hẳn là có bất mãn đối với tên hàng giả kia, cho nên mới không muốn tiếp tục làm việc cho hắn chăng? Tôi cảm thấy hắn là đối tượng chúng ta có thể lôi kéo, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng vẫn là nên đi gặp hắn một lần thử xem, các cậu cảm thấy thế nào?"

Ố ồ? Tìm kiếm đồng bạn chịu ủng hộ Nguyệt Thoái, phải không? Đề nghị này nghe lên có tính xây dựng hơn lần gặp Narsi nhiều, nhưng như vậy có nghĩa là chúng ta phải bộc lộ thân phận của chúng ta, để đối phương biết Nguyệt Thoái bây giờ đang ở Tây Phương Thành, vậy... lỡ đặt cược nhầm thì sao? Lỡ trong lòng hắn vẫn là hướng về Narsi, chỉ là giận dỗi từ quan về nhà, căn bản không có khả năng ủng hộ chúng ta, chúng ta đến lúc đó làm sao đây? Giao thiệp không thành, vì để bảo vệ mình, đành trực tiếp diệt khẩu hắn sao?

Muốn diệt khẩu cũng phải có bản sự diệt khẩu mới được! Quỷ Bài kiếm vệ, là tên lùn kia đúng chứ? Hắn thế nhưng là ba đường chỉ vàng -- cũng chính là đẳng cấp giống với Nguyệt Thoái đó! Lỡ hắn trở mặt vô tình trực tiếp đối phó chúng ta, chúng ta có biện pháp tự cứu không?

"Quỷ Bài kiếm vệ là tên nào?"

Chu Sa không thể đối chiếu người với danh hiệu, cho nên hỏi vấn đề này.

"Cái tên cao nhất."

Phạm Thống nhất thời nhanh mồm nhanh miệng trả lời,

đương nhiên nói ra bị ngược.

"Đừng nghe Phạm Thống nói, là cái tên lùn nhất."

Bích Nhu lập tức làm sáng tỏ lầm lẫn này.

Này! Tôi chỉ là tốt bụng muốn giải đáp giùm mà thôi, thái độ của cô vì sao không thân thiện như thế hả!

"Tóm lại... là cái tên mạnh nhất."

Cách bình luận của Nguyệt Thoái không giống bọn họ lắm, mà cậu vừa nói ra khỏi miệng, Phạm Thống liền trợn lớn mắt.

Cái gì? Tôi vốn còn ôm hi vọng định nói cho dù là ba đường chỉ vàng, bên trong cũng có ba đường chỉ vàng mạnh với ba đường chỉ vàng yếu, nhưng cậu lại nói hắn là người mạnh nhất trong ma pháp kiếm vệ? Hắn rõ ràng có một khuôn mặt baby trẻ trung, lại mạnh hơn ông chú kia sao! Vậy lỡ như giao thiệp thất bại, chúng ta thật sự có đường sống không? Tôi cảm thấy tên tóc vàng kia thoạt nhìn có vẻ thân thiện hơn, chúng ta có cần đổi mục tiêu thử xem không!

"Hắn là tên mạnh nhất sao? Còn mạnh hơn cái tên kiếm vệ tuổi hơi lớn kia?"

Chu Sa hiển nhiên có chút bán tín bán nghi đối với câu này, dù sao cũng là ba đường chỉ vàng, mọi người sẽ luôn cảm thấy nếu có chênh lệch mười mấy hai chục năm, hẳn là cái người lớn tuổi hơn chiếm thượng phong mới đúng.

"A, Quỷ Bài kiếm vệ bình thường đều là cho kiếm vệ thực lực mạnh nhất đảm đương, đây là thông lệ từ trước tới nay của Tây Phương Thành, mặc dù Hắc Đào kiếm vệ Ojisa chẳng mấy khi ra tay, rất khó phán đoán thực lực của hắn, nhưng Quỷ Bài kiếm vệ Yiye là người mạnh nhất trong năm kiếm vệ, đây là điều mà ở Tây Phương Thành ai cũng biết."

Thì ra là vậy sao?

"Danh diệu của Ngũ Thị đều có tiêu chuẩn bình chọn với ý nghĩa tượng trưng cho họ sao?"

Tôi là muốn hỏi năm kiếm vệ, tự phiên dịch một chút, cảm ơn. Nói đến thứ mang tính thường thức này, có khi lục lại ký ức của Huy Thị cũng có? Nhưng tôi bây giờ làm biếng lục, làm ơn trực tiếp nói cho tôi đi.

"Ừ -- tôi cũng rất tò mò tên của Ngũ Thị là làm sao đặt, chẳng qua cậu bây giờ nhắc tới cái này làm gì?"

Bích Nhu cô cứ tiếp tục giả ngu đi! Ai đang hỏi Ngũ Thị chứ!

"Nguyệt Thoái, cậu hẳn là nghe không hiểu vấn đề của tôi đi?"

Sau khi Phạm Thống chuyển sang cầu trợ Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

"Tôi biết cậu là muốn hỏi tiêu chuẩn bình chọn với ý nghĩa tượng trưng cho năm ma pháp kiếm vệ... Nhưng tôi chưa từng tìm hiểu tư liệu ở phương diện này, cho nên vẫn là nhờ Bích Nhu trả lời cậu đi."

Này... cậu như vậy... cậu căn bản là hoàng đế không đạt chuẩn! Ngay cả thần tử cận vệ của mình là làm sao chọn ra cũng không biết! Mặc dù có khả năng cũng không phải cậu chọn, nhưng cậu làm sao có thể không quan tâm gì hết vậy! Cậu chưa từng nghĩ tới liên hệ với người ngoài, bồi dưỡng một chút nhân lực cho mình để thoát khỏi cái lồng kia sao? Nhân sinh quan của cậu rốt cuộc xảy ra vấn đề chỗ nào hả!

"Là như thế à? Tôi nhất thời không kịp phản ứng lời cậu nói lại bị đảo ngược, vậy tôi sẽ nói sơ một chút, ban đầu khi sáng lập năm chức danh ma pháp kiếm vệ, theo lý tưởng là thế này --"

Bích Nhu nói xong liền dựa vào thứ tự nghĩ đến mà bắt đầu giảng giải.

"Quỷ Bài kiếm vệ phải là người mạnh nhất, bởi vì hắn phụ trách diệt trừ mọi kẻ có chướng ngại cho hoàng đế; Hồng Tâm kiếm vệ phải có lòng trung thành không thể nghi ngờ, nguyện ý dâng hiến mọi thứ cho hoàng đế, trách nhiệm chủ yếu của hắn là bảo vệ an toàn thân thể của hoàng đế; Hắc Đào kiếm vệ phải có một cái đầu lạnh, hắn phải chỉ ra khiếm khuyết của hoàng đế, và hiệp trợ hoàng đế sửa chữa; Toản Thạch kiếm vệ phải có lực quan sát tinh tế, tác dụng là thay hoàng đế tiếp xúc mọi người, tìm hiểu tình huống trong nước. Cuối cùng chính là Mai Hoa kiếm vệ, Mai Hoa kiếm vệ tương đối không có gì đặc biệt, đại khái là công việc của mỗi kiếm vệ đều có thể tìm hắn hiệp trợ, trên danh nghĩa mặc dù cũng là ma pháp kiếm vệ, nhưng trên thực tế hắn xem như là trợ thủ của bốn kiếm vệ."

Ồ -- Như vậy nghe lên còn rất rõ ràng. Cũng chính là nói, người chúng ta sắp đi gặp là kẻ phụ trách thay hoàng đế quét sạch mọi chướng ngại... Vậy thì tỷ lệ chúng ta bị coi thành chướng ngại cần diệt trừ cũng không thấp đi? Hay là nói hắn đã từ chức rồi, cho nên không cần lo lắng hắn sẽ tiếp tục vì cái gã trong cung thi hành nghĩa vụ của Quỷ Bài kiếm vệ?

"Chỉ là, những cái này đều là tiêu chuẩn lý tưởng ban đầu, những kiếm vệ được chọn về sau chưa chắc người nào cũng phù hợp, cũng chưa chắc đều chấp hành công việc như vậy, dù sao cũng có hoàng đế cảm thấy ma pháp kiếm vệ chỉ cần ma pháp với kiếm thuật tốt là được rồi, có hoàng đế lại cảm thấy ma pháp kiếm vệ chỉ cần bảo vệ mình, kết giới bảo hộ mà năm kiếm vệ có thể liên hợp thi triển ra cũng là được nghiên cứu phát triển dưới yêu cầu của loại hoàng đế đó, đến bây giờ tiêu chuẩn còn lại chỉ có Quỷ Bài kiếm vệ phải là mạnh nhất cộng với Hồng Tâm kiếm vệ quan trọng nhất là trung thành thôi."

Nghe lên có chút cảm thương. Hơn nữa tôi cảm thấy lòng trung thành của Hồng Tâm kiếm vệ còn bị lợi dụng theo hướng khác rồi? Nhổ lông gà tính là cái gì? Đây là đang thử lòng trung thành sao?

"Vậy thì, năm kiếm vệ hiện giờ đại khái là làm những gì?"

Chu Sa cảm thấy tò mò đối với tình huống chức vụ của ma pháp kiếm vệ hiện nay, Bích Nhu liền thuyết minh tiếp.

"Theo như tôi biết, trước kia Yiye chủ yếu phụ trách luyện binh, đội thủ vệ trong thành là do hắn huấn luyện, Yameidie đại khái đều đang làm những nhiệm vụ kỳ quái mà tên hàng giả kia giao cho, Ojisa hầu như đều ở bên cạnh hàng giả, không biết làm gì, tôi... khụ, trước kia đại khái là thỉnh thoảng đi thông đạo Trầm Nguyệt phụ giúp cướp người, còn Mai Hoa kiếm vệ, hình như cũng rảnh rỗi, hơn nữa tên đó trước kia bị Âm Thị dùng lực phệ hồn đả thương cho nên từ chức, về sau cái tên được tạm thời chọn ra thì lại có tố chất thực lực không tốt lắm, hình như còn đang nghiên cứu có cần tìm người khác hay không, có khả năng sẽ lại tổ chức hội bình chọn đi..."

Còn muốn chọn lại? Nguyệt Thoái cậu có muốn đi đăng ký luôn không?

"Bảo Phạm Thống đi ứng cử, biết đâu có thể nằm vùng."

Chu Sa uống ngụm trà, sau đó nói như vậy.

Cái gì! Vì sao là tôi! Có chỗ nào sai rồi đi! Đầu tiên không nói vấn đề thực lực, chỉ cần cho Dừng Tay tiên sinh nhìn thấy một cái chẳng phải là đổ sông đổ bể rồi sao!

"Phạm Thống... chắc không được đâu?"

Nguyệt Thoái có chút tròn mắt mà phun ra một câu này, dù sao cậu chính là cảm thấy Phạm Thống không nên đi làm bất cứ công

việc nguy hiểm nào.

"Phạm Thống căn bản không biết ma pháp! Thế này không thể trúng tuyển đâu!"

Bích Nhu chỉ ra một cái trọng điểm, ma pháp kiếm vệ không chỉ là kiếm thuật phải tốt, ma pháp cũng phải bỏ công sức.

"Đúng thế, Phạm Thống không biết ma pháp, không được."

Nguyệt Thoái khe khẽ vỗ ngực, hình như thở phào một hơi.

Cái thần thái "may mà tìm được một lý do chính đáng có thể ngăn cản chuyện này" của cậu là thế nào, Nguyệt Thoái? Cậu không tín nhiệm năng lực của tôi đến thế sao -- Mặc dù tôi cũng không tín nhiệm mình cho lắm...

"Khụ, vậy thì tiếp tục đề tài vừa rồi của chúng ta nhé? Tôi cảm thấy chúng ta nên đi tìm Yiye làm đồng bạn, các cậu cảm thấy thế nào?"

Mọi người đều duy trì trầm mặc.

"Ngoại trừ kiếm hắn làm đồng bạn, còn có một vấn đề cần giải quyết gấp! Hạn chế trên người Englar cần tìm cao thủ giúp giải trừ phong ấn không phải sao? Tôi cảm thấy nếu như là Quỷ Bài kiếm vệ, nói không chừng có biện pháp? Muốn đoạt lại đế vị, trạng thái bây giờ của chúng ta là không làm được, chúng ta phải làm gì đó mới được chứ?"

Ờ ha! Quên mất! Còn có vấn đề của Nguyệt Thoái! A -- Cái này thì phiền rồi, đây đích xác là vấn đề nhất định phải giải quyết, mệt não quá...

"Englar, ý của cậu thế nào?"

Nguyệt Thoái mới là người nên tỏ thái độ, chuyện bọn họ làm,

bọn họ vì sao ở đây, nguyên nhân chủ yếu nằm ở cậu.

Đã cho cậu nửa tháng để chuẩn bị tâm lý rồi, cậu cũng nên suy xét rõ rồi chứ? Mau làm cái quyết định đi nào.

"Vậy thì... thử xem đi."

Cho dù thái độ không có kiên định lắm, nhưng ít nhất cậu đã biểu đạt ra ý nguyện.

"Ừ, vậy tôi lát nữa sẽ đi đề xuất thỉnh cầu tới thăm, nhà của Yiye có hơi xa, không ở trong thành, đi đi về về cần chút thời gian."

A? Không ở trong thành? Ma pháp kiếm vệ vậy mà không ở trong thành sao? ... không, chờ một chút, cô có cần tích cực như vậy không? Chúng ta nghĩ đối sách trước rồi nói sau! Chẳng lẽ cứ xông thẳng nhà người ta như vậy? Không chuẩn bị gì hết sao?

"Tôi tưởng cư dân bình thường đều ở trong thành?"

Chu Sa cũng cảm thấy rất kỳ quái, tình huống bên Đông Phương Thành, mỗi lĩnh địa đúng là đều có một vài làng mạc nhỏ, nhưng đều là nơi sinh sống của những cư dân tương đối vất vả, người có địa vị cao như ma pháp kiếm vệ đáng lý ở trong thành mới phải.

"Chắc là tính cách của hắn khá lầm lì, không thích nơi nhiều người? Tôi cũng không rõ nguyên nhân. Phủ kiếm vệ của hắn nằm ở một gò đất ngoài thành, chẳng qua ít nhất ở cùng một khu với Tây Phương Thành."

Những cái đó đều không hề gì, quan trọng là chúng ta không nên ngu ngốc tự mình đưa tới cửa như vậy! Biện pháp dự phòng đâu? Phương án rút lui đâu?

"Nếu kết quả thương lượng rất thuận lợi thì làm sao?"

Phạm Thống rốt cuộc không nhịn được tự mình mở miệng hỏi.

"Cậu là nói không thuận lợi sao?"

Bích Nhu xác nhận một câu, Phạm Thống vội vàng gật đầu, sau đó hỏi tiếp.

"Lỡ hắn tin chúng ta, nguyện ý trở thành đồng bạn của chúng ta, sau đó muốn trực tiếp bắt chúng ta đưa đến cho Narsi, chúng ta phải ứng đối thế nào?"

Tôi là nói hắn không tin chúng ta, không chịu trở thành đồng bạn của chúng ta. Các cậu đừng nói chưa cân nhắc vấn đề này nhé? Các cậu cảm thấy tên lùn đó là đối tượng có thể dễ dàng thuyết phục sao?

"Xin lỗi, tôi không giỏi lập kế hoạch, trước giờ toàn là đi tới đâu tính tới đó."

Sau khi nghe xong, Nguyệt Thoái vậy mà xin lỗi, có khi cậu thật sự không nghĩ tới vấn đề này.

Cho nên cậu hành sự mới bừa bãi như thế sao...? Trước khi cậu quyết định làm ơn ngẫm nghĩ hậu quả với đường lui được không? Cậu cũng đâu phải đồ ngốc, động não một chút hẳn là không khó đi?

"Hm... tôi nghĩ có khả năng, chắc là vẫn chạy thoát được đi? Phạm Thống cậu không cần bi quan như vậy đâu."

Đối với vấn đề của Phạm Thống, Bích Nhu cũng chỉ bất an một chút, sau đó nhanh chóng quyết định phó mặc cho số phận.

Không phải tôi bi quan, là cô quá lạc quan đi...?

"Tôi về phòng trước một chuyến."

Chu Sa vẫn chưa phát ngôn, nhưng Phạm Thống không có

hứng muốn biết cô sẽ nói ra cái gì, hắn cảm thấy vẫn là về phòng an tĩnh bói xem vận thế của chuyến này, ít nhất đối với năng lực đoán số của mình, hắn vẫn có mấy phần tin tưởng.

Cho dù thiếu một vài khí cụ, bói toán không thể tính là rất hoàn toàn, nhưng lấy năng lực cơ bản của hắn thì vẫn có thể vận hành, tốn chút thời gian, hắn không biết nên phản ứng thế nào đối với kết quả bói ra.

Mông mông lung lung, làm sao gần đây thường thường là thế này?

Lần nào cũng chỉ có thể phán đoán không có điềm hung mãnh liệt, cho nên hắn là không vấn đề, nhưng như vậy rất bức bối... Lúc nào mới có thể được một cái điềm lành rõ rệt? Nửa tháng nay tôi mỗi ngày đều xem bói trước khi ra ngoài, cũng chưa từng nhìn thấy dấu hiệu tốt, ôi...

Bởi vì bây giờ đang ở nhà Bích Nhu, ăn uống chi tiêu đều tính lên Bích Nhu, không có nhu cầu tiền bạc gì, cho nên Phạm Thống cũng không định bày hàng xem bói ở Tây Phương Thành. Huống hồ, bây giờ mỗi ngày luyện phù chú thôi cũng còn không kịp, lấy đâu ra thời gian làm chuyện dư thừa.

Thỉnh cầu viếng thăm của Bích Nhu nhanh chóng được đưa đi, tiếp đến, chính là thấp thỏm bất an chờ đợi hồi đáp của Yiye.

Thư thăm viếng, Yiye trước giờ không tự mình xem.

Hắn rất căm ghét xã giao, cũng không hề nhiệt tình đi chiêu đãi một số khách vừa xa lạ vừa phiền toái, thăm viếng bình thường hắn sẽ từ chối gặp mặt, quản sự trong nhà sẽ phụ trách chọn lọc thư thăm viếng, cảm thấy cái nào cần hắn xem qua, mới sẽ đưa đến tay hắn.

Hôm đó khi nhìn thấy thư thăm viếng này ở trên bàn, Yiye

nhất thời cũng không biết nên nói là bất ngờ hay là trong dự liệu.

Người gửi thư là Toản Thạch kiếm vệ Nguyệt Bích Nhu. Bởi vì trước đó đã nghe Yameidie nói một số chuyện rồi, mục đích đằng sau yêu cầu viếng thăm này hắn nghĩ hắn cũng đoán ra được.

Về phần gặp hay là không gặp, hắn kỳ thực cũng không có suy nghĩ bao lâu.

"Đã quá lâu không có chuyện gì khiến người cảm thấy thú vị rồi."

Nhìn tên ghi trên thư mời, Yiye lúc này đang nghĩ tới người nào đó ẩn phía sau cái tên này.

"Mặc dù rất phiền, chẳng qua cứ gặp mặt đi."

◊◊◊◊

Nhận được cho phép, chuyện đám người Phạm Thống cần làm tự nhiên chính là chỉnh trang xuất phát.

Nếu đã định ngửa bài với Yiye, ám thị khiến người nhìn không rõ dung mạo của Nguyệt Thoái cũng có thể tạm thời giải trừ, dù sao đi đến đó, loại mánh khóe này cũng sẽ bị nhìn thấu, không bằng ngay từ đầu đừng làm như vậy, sẽ quang minh lỗi lạc hơn một chút.

Trước khi đi, Nguyệt Thoái với Bích Nhu trao đổi một vài tiểu tiết, Phạm Thống thì ở trạng thái thất thần, đại khái vẫn không quá có thể chấp nhận sự thật rằng hôm nay sắp đến nhà Yiye.

A ha, a ha ha ha, Nguyệt Thoái đã giải trừ ám thị, cũng chính là nói chúng tôi vừa đối mặt là sẽ có ngay đáp án rồi sao? Tôi cảm thấy đây rất kích thích, thật sự phải chuẩn bị sẵn tâm lý, tốt nhất cách gần cửa một chút, để tiện chạy trốn...

"Được rồi, chúng ta xuất phát thôi."

Sau khi Bích Nhu nói câu này, Phạm Thống gần như đều duy trì tình trạng ngẩn ngơ mà đi theo, khi hồi thần, đã là lúc đối mặt với tòa nhà trên gò đất, khiến cho hắn cảm thấy "đi cũng hơi quá nhanh rồi".

Sau khi báo bị với thủ vệ cửa, liền có người đến mang bọn họ đi vào. Kiến trúc nơi Yiye ở nhô cao, có xà nhà cao vút, khác với căn nhà tương đối rộng và phẳng của Bích Nhu, cảm giác ở đây càng giống như là thành bảo của Tây Phương Thành. Chỉ là Phạm Thống đang ở trong tâm trạng căng thẳng đau dạ dày, khó có thể quan sát kỹ ngôi nhà này, hắn bây giờ thực sự không biết nên hi vọng Yiye sớm xuất hiện hay là đừng xuất hiện, nhưng hắn cũng hiểu, tránh né hiện thực không phải phương pháp tốt để giải quyết vấn đề.

"Thiếu gia đang ở bên trong chờ các ngài."

Người hầu mang bọn họ đến cửa vào sảnh chính và cung kính cho biết như vậy, có vẻ không có ý định đi vào cùng bọn họ.

Cũng đã đến đây rồi, tự nhiên cũng không có lý do lùi bước, Bích Nhu đi ở trước nhất, cô không chút do dự tiến vào sau khi người hầu mở cửa, bọn họ cũng theo sau đi vào.

Chàng trai ngồi ở trong sảnh chính, nhìn sơ chỉ là một thiếu niên tuấn tú có một mái tóc trắng mềm mại, nhưng mà cảm giác mà đôi mắt sắc bén kia để lộ ra, cũng không phải thứ mà một thiếu niên bình thường có được.

Phạm Thống bây giờ cũng có thể cảm nhận được tính nguy hiểm rồi, Yiye rất trực tiếp cho hắn cảm giác nguy hiểm, về phần có địch ý hay không, ít nhất hắn vẫn không có minh hiển cảm nhận được.

Chủ nhân nghênh đón khách, theo lý thuyết nên bắt chuyện chào hỏi hoặc là nói vài câu xã giao, nhưng hắn chỉ là liếc qua bọn họ một cái, cười lạnh một tiếng, khiến người đoán không ra hắn muốn nói cái gì.

"Ta sẽ không nói "chào mừng ghé thăm"."

Khả năng nhận biết người của Yiye tất nhiên rất kém, nhưng khuôn mặt vô cùng giống người hắn ghét kia, hắn vẫn là nhận ra được, đây chỉ là chứng thực cho suy đoán của hắn mà thôi, hắn không hề tỏ ra kinh ngạc, thậm chí vừa mở miệng đã nói như vậy.

"Sở dĩ đồng ý gặp các ngươi, chẳng qua chỉ là nhàm chán thôi, có chuyện gì có thể khiến ta hứng thú thì nói ra thử xem, về phần mấy lời khách sáo thì khỏi cần."

Mặc dù mở đầu không tính là khách khí, nhưng ít nhất không tính là hoàn toàn bài xích hoặc tóe lửa, khiến Phạm Thống thoáng an tâm, mà người phụ trách giải thích mục đích đến, là Bích Nhu.

Trong quá trình thuyết minh ngắn gọn tình huống bên mình, ánh mắt mang chút mất kiên nhẫn cùng bất mãn của Yiye vẫn không có thay đổi, mặc dù không lần được tâm tư của hắn, Bích Nhu vẫn cố gắng tới cùng nói ra câu quan trọng nhất.

"Bọn ta hi vọng ngươi có thể trợ giúp bọn ta, trở thành trợ lực của bọn ta, nếu như ngươi không muốn quản những chuyện này, hi vọng ít nhất có thể nhờ ngươi xem giúp có thể giải trừ hạn chế lực lượng trên người Englar hay không..."

Cô nói tới đây, Yiye đều chỉ là lặng lẽ lắng nghe, không có ngắt lời của cô, nhưng sau khi cô đề xuất lời mời làm đồng bạn, hắn cũng không có nhìn thẳng cô trả lời thỉnh cầu này, mà là lấy một loại ánh mắt không hài lòng liếc về Nguyệt Thoái phía sau.

"Muốn nhờ người khác giúp đỡ, không biết tự mình mở miệng

sao?"

A... Tôi cảm thấy câu này không khách khí lắm đâu, tuy nói từ trước tới nay thái độ tên lùn biểu hiện ra, theo ấn tượng lúc trước của tôi mà nói, xác thực cũng chưa từng khách khí, nhưng người bình thường không nên dùng giọng điệu này nói chuyện với hoàng đế đi? Nếu như hắn không làm sao tôn trọng Nguyệt Thoái, chẳng phải đại biểu chúng tôi không có nhiều khả năng thu được trợ giúp của hắn?

Phạm Thống một mặt ở trong lòng suy đoán ý nghĩ của Yiye, mặt khác tiến hành suy nghĩ như vậy. Mà Nguyệt Thoái bị Yiye nhìn thẳng, thì dường như không biết nên trả lời thế nào.

Này, Nguyệt Thoái, nếu cậu không nói gì đó, chắc hắn sẽ tức giận đi?

Phạm Thống vừa mới nghĩ như vậy, Yiye đã lạnh lùng nói tiếp.

"Ta không cảm thấy ta có lý do gì buộc phải giúp các ngươi."

"Ơ? Nhưng mặc cho tên giả mạo kia tiếp tục làm thiếu đế, đây căn bản là chuyện không thể chấp nhận mà?"

Bích Nhu vừa nghe Yiye nói như thế đã cuống rồi, nếu không thể có được ủng hộ và trợ giúp của Yiye, hoàn cảnh của Nguyệt Thoái thật sự rất khó xử.

"Không có bất cứ chứng minh nào. Chỉ bằng vào mấy câu này, đã muốn ta tin hắn là thật sao? Chuyện không có đơn giản như vậy đi?"

Hắn nói thì nói như thế, nhưng cũng không có bắt Nguyệt Thoái sử dụng năng lực vương huyết ngay tại chỗ giống như lúc chất vấn Narsi.

"Ta..."

Bích Nhu thực sự rất muốn nói ra "thân là Aifrol ta chính là chứng minh", nhưng dưới tình huống không biết đối phương có thể trở thành đồng bạn hay không, cô không nên dễ dàng tiết lộ thân phận, đây cũng là chuyện mà Nguyệt Thoái trước khi đến đây đã bàn bạc với cô.

"Chẳng qua, ta có thể cân nhắc cái đề nghị này, đổi lại, ta có yêu cầu của ta."

Vốn Yiye có vẻ đã muốn từ chối lời mời của bọn họ rồi, không ngờ hắn đột nhiên bổ sung một câu như vậy.

Mà câu này hắn là nhìn vào Nguyệt Thoái mà nói.

"Yêu cầu gì?"

Đến bây giờ nếu vẫn không lên tiếng nào thì cũng hơi quá đáng, Nguyệt Thoái cuối cùng cũng thuận theo hắn mà hỏi.

"Ta thay ngươi giải trừ hạn chế trong ba phút, cầm kiếm lên, chiến thắng ta."

Yêu cầu của Yiye hết sức đơn giản, trong ngữ khí của hắn cũng mang theo tự tin đối với thực lực bản thân, hiển nhiên hắn cũng không cảm thấy mình sẽ dễ dàng bại trận.

Hắn dường như chỉ là truy cầu một trận tỷ thí với cường giả -- nếu như người trước mắt là hàng thật.

"Không được! Tay phải của Englar vẫn còn đang trong thời gian hồi phục! Hơn nữa nếu như có sự cố trong lúc chiến đấu vậy thì làm sao đây?"

Bích Nhu là người đầu tiên nhảy ra phản đối, thực lực ba đường chỉ vàng của Yiye thế nhưng không phải trưng cho đẹp, cô rất lo lắng Nguyệt Thoái sẽ bị thương trong lúc so đấu.

"Ta chỉ có cúi đầu xưng thần với cường giả. Ta không cho phép đứng ở trên ta là một tên phế vật không có thực lực."

Yiye đứng lên đồng thời cười lạnh nói ra lời như vậy.

"Ai quản ngươi có phải thiếu đế thật hay không, muốn ta phục tùng, thì lấy lực lượng chiến thắng ta. Cho dù ngươi không phải hàng thật, chỉ cần ngươi đủ mạnh, nâng đỡ ngươi làm hoàng đế cũng không hề gì -- dù sao ta khó chịu với cái tên trong cung từ lâu lắm rồi."

Từ trên người hắn, có thể cảm giác được chiến ý rõ rệt, ý chí chiến đấu như vậy hình như đã bị hắn đè nén rất lâu rồi, tìm kiếm đối thủ tốt luôn luôn là bản năng của hắn, nếu như cái người tự đưa đến cửa này khiến hắn thất vọng, hắn sẽ không bỏ ra bất cứ thứ gì vì cậu -- cho dù cậu là Englar.

Dù sao thì hắn bây giờ đã không còn là ma pháp kiếm vệ nữa. Hắn đã vứt bỏ thụ huân, trở lại làm người tự do.

"Thế nào? Không dám tiếp nhận sao? Cái gọi là ba đường chỉ vàng của ngươi chẳng lẽ là phải cộng thêm Thiên La Viêm để tính?"

Lời nói của Yiye tràn ngập gây hấn, Bích Nhu vốn còn muốn nói thêm gì đó, Nguyệt Thoái lại tiến lên một bước ngăn cản cô.

"Ta chấp nhận."

Lần này âm thanh của cậu bình ổn mà kiên định, không mang do dự như lúc trước.

"A? Nhưng mà, Englar --"

Bởi vì thân phận của Bích Nhu không tiện bộc lộ, Nguyệt Thoái tự nhiên không thể mặc Aifrol để tiến hành so đấu, hiện giờ Thiên La Viêm cũng không ở bên tay cậu, thứ cậu có chỉ là thực lực bản

thân mà thôi.

"Kỳ thực tôi cũng từng nghĩ, tôi có lẽ thật sự rất vô dụng. Bị những trưởng lão khống chế hơn mười năm, thậm chí chỉ có lực lượng vẫn bị ám toán, chết một cách không cam tâm như thế... Tôi thiếu rất nhiều năng lực mà hoàng đế cần có, thì lại làm sao có thể thuyết phục người khác trợ giúp vô điều kiện một kẻ vô năng như tôi? Cho dù tôi cũng không phải trở về vì muốn làm hoàng đế, nhưng tôi cần làm một số chuyện nên làm, lấy lại kiếm của tôi, như thế tôi phải nên tự làm gì đó."

Cậu nói đến đây tạm ngừng một chút, mới nói tiếp.

"Ngoại trừ lực lượng tôi sở hữu, còn có các cậu những người nguyện ý cùng tôi trở về đây, tôi có lẽ chẳng có cái gì. Tôi biết làm như vậy cũng không thể đại biểu điều gì hoặc là chứng minh giá trị của mình, có điều lực lượng là một trong những thứ ít ỏi mà tôi có thể sử dụng, tôi cảm thấy tôi không có đạo lý từ chối tránh né."

Nói xong, cậu đón lấy ánh mắt của Yiye, trong đôi mắt lam là một mảnh trầm tĩnh, cũng không có vì cuộc chiến sắp tới mà sản sinh bất cứ phản ứng nào, dường như đây chỉ là một chuyện mà cậu thường trải qua.

"Ánh mắt không tệ, vậy thì đi theo ta nào."

Yiye gật đầu, lần đầu tiên có lời khen. Bọn họ đương nhiên không thể trực tiếp đánh ở đại sảnh, Yiye từng là Quỷ Bài kiếm vệ, trong nhà tự nhiên có nơi thích hợp để tỷ võ, sau khi ra hiệu bọn họ đi theo, Yiye liền đi đến một hành lang khác, chuẩn bị tiến đến nơi sắp cử hành chiến đấu.

Nguyệt Thoái nếu đã quyết định rồi, Bích Nhu, Chu Sa với Phạm Thống cũng chỉ có thể đi theo cậu. Trên đường hành tiến, Phạm Thống ít nhiều vẫn có chút bất an.

"Nguyệt Thoái, đánh thua được không?"

Nguyền rủa chết tiệt đừng trù ẻo nữa có được không?

"Tôi sẽ thắng."

Nhìn bóng lưng Yiye đi ở phía trước, Nguyệt Thoái khẽ trả lời, giống như là tuyên bố đối với kết quả chiến đấu, hoặc là dự báo.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 8 - Tự Thuật + Giới Thiệu Nhân Vật

Tự thuật - Ojisa

"Ma pháp kiếm vệ, rốt cuộc là làm gì?"

"Ma pháp kiếm vệ đáng lý phải bảo vệ hoàng đế, chính là loại người như ngươi sao?"

Hoàng đế của quốc gia này, từ rất lâu trước kia đã điên rồi.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn là ở trên nghi thức thụ huân Hắc Đào kiếm vệ. Cho dù hoàng đế chỉ là vật chứa vương huyết bị trưởng lão khống chế, nhưng trong một vài trường hợp chính thức bọn họ vẫn là sẽ để hắn xuất hiện, cho dù đây kỳ thực không có ý nghĩa gì. Đối với hoàng đế không có quyền lực mà nói thì không có ý nghĩa gì, đối với ta mà nói, cũng chẳng mấy quan trọng.

"Ngươi có sẵn lòng lấy tên ngươi mà thề sẽ hiệu trung với hoàng đế của ngươi, xứng đáng với vinh diệu ma pháp kiếm vệ, bảo vệ chính thống của Tây Phương Thành không?"

Khi ta gập gối cúi đầu quỳ xuống, âm thanh nhẹ nhàng khe khẽ của hoàng đế vang lên ở phía trước ta. Đây là quá trình mà nghi thức thụ huân phải trải qua, trước khi đến đây, ta đã rất rõ rồi.

"Ta sẵn lòng."

Điều ta cần làm cũng chỉ là đọc lời thoại công thức hóa này. Không cần do dự, không cần suy nghĩ, bởi vì biết rõ lời thề này không có một chút giá trị nào, ta sẽ không bởi thế mà chịu trách

nhiệm, cũng sẽ không bởi vì như vậy mà cắn rứt lương tâm.

Đây chỉ là một cái nghi thức mang tính tượng trưng để ta có được chức vị ma pháp kiếm vệ mà thôi, người ở trong điện đều biết, cái gọi là Hắc Đào kiếm vệ, đối tượng hiệp trợ không phải hoàng đế mà là trưởng lão.

Kẻ đồng phạm phụ thuộc vào trưởng lão mà có được quyền lực, khiến hoàng đế trở thành chim trong lồng.

Sau khi ta tuyên thệ, hoàng đế hẳn là phải đỡ ta lên, sau đó giao huân chương tượng trưng cho Hắc Đào kiếm vệ lên tay ta -- Đôi tay không mấy hồng hào đó đúng là đã đỡ ta lên, chẳng qua khi hắn lấy huân chương từ trong cái khay mà người hầu bưng bên cạnh, trên khuôn mặt trắng bệch của hắn nhìn ta lại nở một nụ cười khiến người không biết hình dung thế nào.

"Ngươi nói dối."

Khi nghe thấy câu này, kỳ thực ta vẫn có chút không kịp phản ứng.

"Rốt cuộc còn có ai sẽ nói thật ở trước mặt ta? Ta là hoàng đế của Tây Phương Thành? Ta là hoàng đế của Tây Phương Thành sao? Ngươi sẽ hiệu trung ta, bảo vệ ta, thuận theo mọi yêu cầu của ta? Ngươi có không?"

Ngươi chẳng qua chỉ là một hoàng đế không có thực quyền. Ngươi nên để cho nghi thức này được hoàn thành thuận lợi, mà không phải nhiễu loạn nghi thức, hỏi những câu hỏi mà ngươi biết rõ trong bụng -- ta nhìn vào mắt của hắn, trong lòng nghĩ như vậy.

Nhưng đây cũng là lời không thể nói ra khỏi miệng. Ở trường hợp công khai hoàng đế chung cuộc vẫn là đại biểu cho mặt mũi của Tây Phương Thành, cho dù ở đây kỳ thực không có mấy người là không biết tình huống của cung San Siro.

"Ngài đương nhiên là hoàng đế của Tây Phương Thành, mà ma pháp kiếm vệ của ngài đương nhiên cũng nên thuận theo mọi yêu cầu của ngài, trở thành người bảo hộ trung thành của ngài."

Ta làm một câu trả lời mà "ma pháp kiếm vệ" nên có, hoàng đế thì sau khi nghe xong câu này, siết chặt huân chương trong tay.

"Tất cả mọi người đều đang gạt ta. Tất cả mọi người đều chỉ biết hứa mà không thể thực hiện. Tất cả mọi người đều cười nhạo sau lưng ta, rõ ràng chỉ là một con rối, lại cho rằng mình là vua ư...?"

Tay siết quá chặt bị cạnh bén của huân chương đâm thương, "vương huyết" thứ vô cùng quý giá đối với cư dân Tây Phương Thành cứ như thế nhỏ xuống từ kẽ ngón tay của hắn.

"Bệ hạ, ngài mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi."

"Bệ hạ, mời..."

Cử chỉ rối loạn của hoàng đế khiến người bên cạnh đi tới cắt ngang nghi thức, không khỏi phân bua mà mang hắn đi.

Qua hai ngày sau huân chương vẫn là được đưa đến tay ta, vết máu phía trên đã được tẩy sạch...

Nhưng mà mọi thứ chỉ là cái bắt đầu.

Sự kiềm nén trong thời gian dài sẽ bóp méo tinh thần của một người như thế nào, ta cũng không rõ, cũng không có hứng biết.

Chỉ là khi có một ví dụ sống sờ sờ xuất hiện trước mặt ta, ta lại không thể không chú ý, không thể không biết.

"Bệ hạ, đây là người muốn nhờ ngài cứu trị lần này."

Hiệu quả trị liệu của vương huyết vượt xa mọi loại linh dược, tất cả những ai thương nặng bệnh nặng đều sẽ khao khát có được

ân huệ của vương huyết, trị liệu dù sao cũng không có hạn chế chỉ được một lần một tháng giống như hồi sinh, tất cả đối tượng mà trưởng lão muốn thi ân, đều sẽ được đưa đến phòng của hoàng đế, để hắn nhỏ máu trị liệu.

Người dẫn đường thường là ta, lần nào ta cũng chỉ lặng lẽ nhìn, chẳng qua bắt đầu từ ngày hôm nay, tình huống lại xuất hiện thay đổi.

Người phụ nữ trẻ tuổi bị thương nặng đến nỗi giống như sẽ mất đi sinh mạng bất cứ lúc nào được đặt ở trước mặt hoàng đế, trông đã sắp biến thành một cỗ thi thể rồi, chồng của cô ta nhìn hoàng đế bằng ánh mắt cấp thiết, nhưng vẫn không chờ được bất cứ biểu hiện nào của hoàng đế.

"Bệ hạ, xin ngài lấy vương huyết chữa trị người bị thương."

Ta lại lên tiếng lần nữa, sau đó, hoàng đế nhìn về phía ta.

"Chết rồi tính sau."

Giọng của hắn hờ hững, giống như hắn hoàn toàn không biết đây là một câu nói có bao nhiêu tàn khốc đối với người nhà của người bị thương.

"Bệ hạ?..."

Trên mặt chàng trai hi vọng vợ mình có thể được cứu tràn ngập sửng sốt, hiển nhiên không hiểu hoàng đế vì sao lại nói như vậy.

"Ta muốn nghỉ ngơi, không có tâm tình, khiêng ra ngoài."

Hoàng đế chỉ đơn giản căn dặn như vậy, sau đó mỉm cười.

"Hm -- Lúc ngủ nói không chừng người đã chết rồi nhỉ? Có điều chỉ có thể dùng hồi sinh một lần một tháng, những trưởng lão

không biết có đáp ứng không đây? Về sau nếu như có người quan trọng hơn chết rồi thì làm sao? Chắc là không được đi?"

"Xin ngài đừng ngang ngạnh nữa."

Hoàng đế không hề động lòng đối với đau đớn của người bị thương, dùng một loại thái độ bất chấp tất cả mà nói tiếp.

"Chỉ cần ta không muốn, các ngươi có thể bức bách ta thế nào? Uy hiếp? Dụ dỗ? Đã vô dụng rồi. Các ngươi có thể vắt sạch máu khỏi thân thể này, chỉ cần không phải do ta sử dụng, đều không có công hiệu trị liệu, ai cũng không thể miễn cưỡng ta làm chuyện ta không muốn, ta là hoàng đế của quốc gia này, đây là các ngươi nói... đúng chứ?"

Khi ta đang tiêu hóa đây phải chăng là đại biểu hoàng đế từ nay về sau sẽ không muốn sử dụng năng lực trị liệu nữa, hoàng đề chuyển sang chàng trai đang run rẩy kia, lại mở miệng.

"Đây là một trò chơi rất thú vị, quỳ xuống cầu xin ta đi, trước khi vợ của ngươi chết -- hm, sau khi chết cũng còn sáu tiếng đồng hồ, ngươi còn có nhiều thời gian như thế để khiến ta thay đổi tâm ý, nói câu nào có thể đánh động ta thử xem, ngươi chẳng phải không muốn cô ta chết sao?"

Mặc dù hắn nói như thể sự tình còn đường xoay chuyển, nhưng từ trong ánh mắt tràn ngập khinh miệt của hắn, ta có thể thấy hắn tuyệt đối sẽ không thay đổi tâm ý.

"Bệ hạ, cầu xin ngài cứu cô ấy, cầu xin ngài --"

Ta lui ra khỏi phòng đi báo cho những trưởng lão chuyện này, biết được hoàng đế không nghe lời, bọn họ xác thực đã nổi giận, chỉ là bọn họ cũng không có bất cứ phương pháp nào đủ để bắt hoàng đế cứu người.

Bọn họ tuyệt đối không phải không dám dùng hình với hoàng

đế, chỉ là bất luận hành hạ làm sao, hoàng đế vẫn là cười một cách điên cuồng, hoàn toàn không có ý định đáp ứng.

"Các ngươi đã không thể bức ta làm gì nữa rồi, ta ngay cả chết cũng không quan tâm, còn có gì có thể uy hiếp được ta?"

"Dùng hình thì có làm sao? Chỉ là ta cũng sẽ không lấy vương huyết trị liệu chính mình, hành hạ chết ta xong, các ngươi gánh nổi trách nhiệm không? Các ngươi dám không?"

Bọn họ không làm gì được hắn. Chàng trai nhìn vợ mình tắt thở, giọng cũng khàn đi vì cầu xin, hoàng đế cũng chỉ mỉm cười nhìn thi thể dần dần lạnh lẽo, cho đến khi qua thời gian có thể hồi sinh, rồi để cho người đưa bọn họ ra ngoài.

Thứ người bên ngoài nhìn thấy có lẽ là sự tàn nhẫn vô tình của hắn, nhưng ở trong mắt của ta lại không giống như vậy.

Ta không rõ sự tuyệt vọng sâu như thế từ đâu mà tới.

Sự tuyệt vọng sẽ khiến người run rẩy đó giống như một cái vực thẳm -- Bức người đến mức độ này, phải chăng là có gì đó đã sai rồi?

Khi thân thể của hoàng đế bởi vì trọng bệnh mà suy yếu nhanh chóng, những trưởng lão bình luận nên lập ai trong hai đứa con trai của hắn làm hoàng đế, để dễ khống chế -- nhưng mà, yêu cầu của hoàng đế lại khiến kế hoạch của bọn họ không thể thực hành.

Từ trong tất cả những đứa trẻ mang dòng máu vương thất chọn ra một đứa có thiên phú nhất, để kế thừa vương huyết và hoàng vị... Đây nghe lên là một chủ ý ngông cuồng, nhưng dưới tình huống Đông Phương Thành mở rộng quốc lực tạo thành sức ép, bọn họ đích xác cần một hoàng đế có thể sử dụng Thiên La Viêm.

Chỉ là quyết định như vậy, khiến ta không thể không bối rối.

"Con của ngài thì sao? Ngài định để cho con của ngài..."

"Con của ta?"

Hoàng đế cười lạnh lặp lại một lần nữa, sau đó nói.

"Chẳng thế nào cả. Chỉ cần không làm hoàng đế, cái gì cũng được, thích đưa đi đâu thì đưa đến đó, sống hay là chết đều không hề gì, bọn chúng trông như thế nào ta cũng không nhớ được, việc gì phải quản chúng sẽ ra sao?"

"Thần hiểu rồi."

"Chẳng qua, ngươi vì sao lại quan tâm con của ta sẽ thế nào? Ma pháp kiếm vệ của ta... Nói muốn hiệu trung ta, thuận theo mọi yêu cầu của ta, bảo vệ chính thống của Tây Phương Thành... Cho nên thế nào? Ngươi muốn thay ta bảo vệ con trai của ta sao? Ngươi?"

Giọng điệu của hoàng đế tràn ngập khinh thường, mà ta vẫn như xưa làm ra trả lời mà ta nên làm.

"Thần sẽ làm."

Sau khi ta trả lời như vậy, hoàng đế cười phụt một tiếng.

"Ojisa, lời hứa của ngươi đáng giá bao nhiêu tiền?"

Mỗi lần ứng đáp chính là một lần nói dối.

Lần nói dối nào ta cũng chưa từng để trong lòng, giống như lần này.

Sau khi tân hoàng lên ngôi, thời gian ta vào cung ít hơn quá khứ rất nhiều.

Đứa trẻ được chọn làm hoàng đế sẽ trải qua cuộc sống thế nào, đối với ta mà nói, cũng là chuyện không liên quan đến ta. Đối

tượng mà ta báo cáo vẫn là những trưởng lão kia, những ma pháp kiếm vệ khác cũng không có giao thiệp gì với ta.

Đôi khi ta đi tìm trưởng lão sẽ gặp phải tình huống có người khác ở bên trong, bọn họ sẽ không để ý ta nghe thấy bên trong đang nói cái gì, cho nên ta chưa từng tránh né.

"Hôm nay tình trạng của Englar thế nào?"

"Mọi thứ bình thường."

Trong trả lời kia mang theo giọng thiếu niên lạnh nhạt, đối với ta mà nói thì rất xa lạ.

"Đi nói cho nó không được nghỉ ngơi, đốc thúc nó luyện kiếm! Ngươi ở bên cạnh giám thị, có tình huống gì thì hồi báo cho bọn ta."

"Vâng."

Sau khi cửa được mở ra, thiếu niên tóc vàng từ bên trong đi ra, khi đi qua bên cạnh hoàn toàn phớt lờ tồn tại của ta.

Dựa vào ấn tượng ít ỏi, ta nhận ra cậu ta là con thứ của tiên hoàng... Thế là, ta đi vào khai báo chuyện cần khai báo với những trưởng lão, lập tức chuẩn bị rời cung về phủ, nhưng khi ta đi qua hoa viên, lại nhìn thấy thiếu niên kia.

Thiếu niên trông có vẻ thờ ơ ngồi ở một góc hoa viên, thoạt nhìn không có chuyện gì cần làm, theo lý thuyết đáng lẽ không phải như vậy, cho nên ta đi qua.

"Ngươi làm sao lại ở đây?"

Đôi mắt màu lam của thiếu niên liếc về phía ta, hờ hững hỏi ngược lại.

"Liên quan gì đến ngươi?"

"Ngươi nên đi đến chỗ bệ hạ, đốc thúc người luyện kiếm."

Ít nhất từ lời vừa rồi nghe lên là như vậy, Ta biết hoàng đế đã có thực lực ba đường chỉ vàng, căn bản không cần khổ luyện thêm gì, dặn dò của trưởng lão chẳng qua là muốn nó không được rảnh rỗi thôi, nhưng cái đối tượng được dặn giám thị hoàng đế này lại không có đi làm theo mệnh lệnh của trưởng lão.

"Ta cứ không muốn đi, ngươi muốn làm gì? Trở về méc trưởng lão sao?"

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, ánh mắt quăng lên người ta trở nên sắc bén.

"... Không cần thiết như vậy."

Ta cũng không thích quản nhiều chuyện cho lắm.

Loại khí chất sắc bén của thiếu niên khiến ta dường như nhớ tới phụ thân của cậu ta, nói không ra loại cảm giác đó là gì.

"Thế sao? Ta còn tưởng Hắc Đào kiếm vệ là bộ hạ trung thành của những trưởng lão đây, ta cảm thấy đây chắc không phải hiểu lầm chứ?"

Đối mặt với nghi vấn đầy gân hấn của thiếu niên, hồi đáp của ta vẫn là tự lừa mình dối người.

"Ma pháp kiếm vệ là thuộc về bệ hạ, đối tượng hiệu trung nên là hoàng đế."

Nụ cười mang theo trào phúng trên mặt thiếu niên không có tiêu tan, cậu ta nhìn chằm chằm vào thụ huân của ta, cười mở miệng.

"Ma pháp kiếm vệ, rốt cuộc là làm gì?"

Ta vẫn chưa trả lời, cậu ta đã nói tiếp.

"Chức trách nghĩa vụ gì gì đó đều biết, nhưng khi làm lại là một chuyện khác. Ma pháp kiếm vệ đáng lý phải bảo vệ hoàng đế, chính là loại người như ngươi sao?"

Cậu ta hoàn toàn không cần đáp án của ta, tự mình nói hết, rồi chuyển đề tài.

"Ngươi nói mình nên hiệu trung hoàng đế, lại không muốn làm, ta đáp ứng trưởng lão đi giám sát, cũng chưa chắc nhất định phải làm đi? Đến từ đâu thì trở về đó, bớt tới làm phiền ta."

Thiếu niên rõ ràng chỉ là người đọc sách cho hoàng đế, ở trong cung không tính là có thân phận địa vị gì, thái độ giọng điệu nói chuyện lại tràn ngập cao ngạo.

Lúc đó ta thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn thấy cậu ta, cậu ta phớt lờ tất cả mọi người, nhìn không ra có thứ gì để ý, cũng nhìn không ra trong lòng đang nghĩ cái gì.

Mà lần kế khi ta tiếp xúc với cậu ta, đã là một cục diện không thể vãn hồi.

Trên mặt đất vốn sạch sẽ lại bị nhuộm đỏ bằng một lượng lớn máu màu đỏ thẫm, vết máu gần sắp khô đó đến từ hoàng đế thiếu niên đang nằm ngã trên đất, sớm đã không còn khí tức, mà hung thủ đang bị ấn quỳ xuống, đầu buông thấp khiến cho khuôn mặt bị mái tóc che phủ, nhìn không thấy vẻ mặt của cậu ta.

Hoàng đế chết rồi. Bị người đọc sách bầu bạn bên cạnh giết. Chuyện xảy ra một thời gian mới bị phát hiện, khi những trưởng lão đi vào, chỉ nhìn thấy thiếu niên an tĩnh ngồi ở bên cạnh thi thể, cho dù chấn động, cũng không thể thay đổi sự thật đã xảy ra.

"Ngươi vì sao làm như vậy! Ngươi điên rồi sao! Nó là hoàng đế sở hữu vương huyết, không một người nào có thể thay thế, ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì!"

Thiếu niên hành hung chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt trống rỗng chậm rãi tập trung lại, sau đó cậu ta nở nụ cười méo mó trên khuôn mặt cứng nhắc.

"Như vậy, không phải rất tốt sao? Không còn là của các ngươi nữa, các ngươi cũng không cần nghĩ phải khống chế nó như thế nào, nó cũng không cần làm gì vì ai nữa, tất cả đều chết hết đi, giết luôn cả ta đi, cái gì cũng không còn, Tây Phương Thành sẽ chỉ còn lại những trưởng lão vĩ đại với ma pháp kiếm vệ trung thành, cảnh tượng tốt đẹp biết bao nhiêu?"

Một trưởng lão trong đó tát cậu ta một cái, khiến mặt cậu ta lệch sang một bên, đây chỉ là xả giận, cũng không thể thay đổi điều gì, mọi người đều rất rõ.

Tầm nhìn của thiếu niên nắm bắt được bóng dáng của ta, bất giác cùng tầm nhìn của ta giao nhau. Sự tuyệt vọng của tiên hoàng giống như tái hiện lại trên người cậu ta, cho dù cậu ta không phải hoàng đế, cho dù cậu ta không có bị đẩy lên cái vị trí mất tự do kia...

"Mang nó xuống!"

Thiếu niên bị kéo lên, điều chờ đợi cậu ta có thể dự kiến là một tương lai đen tối.

"Từ từ đã."

Giống như bị ma xui quỷ khiến, ta tiến lên một bước, ngăn cản chuyện tiếp theo xảy ra.

"Giữ nó lại, còn có chỗ dùng, chúng ta không thể để người dân biết chúng ta đã mất đi hoàng đế, nghi thức chú nhập vương huyết sắp đến, nó phải sắm vai hoàng đế của chúng ta, an ổn lòng người. Dù sao trước kia cũng đã từng làm thế thân, hẳn là đã quen rồi, so với giết nó, không bằng ngẫm xem nó có giá trị lợi dụng gì."

Ánh mắt thiếu niên nhìn vào ta mang theo hoài nghi, nhíu mày, hình như đang phân tích dụng ý của ta.

"Cho dù che giấu được một thời gian, nhưng cuối cùng nghi thức chú nhập vương huyết vẫn là không thể chấp hành! Chuyện này rốt cuộc nên..."

"Ta có máu của Englar."

Không biết dựa vào lý do gì, thần sắc muốn chết trong mắt thiếu niên đã lui đi, cậu ta bình tĩnh nói ra như vậy.

"Trước khi hắn chết, ta đã bảo tồn máu, đương nhiên, để ở đâu thì ta sẽ không nói cho các ngươi."

Tạm thời bất luận nghi thức chú nhập vương huyết có thể tiến hành dưới tình huống chỉ có máu không có hoàng đế phối hợp hay không, đây đã là hi vọng cuối cùng của bọn họ rồi.

Đương nhiên cũng có khả năng thiếu niên hư trương thanh thế, chỉ là cậu ta không phải đồ ngốc, bọn họ cũng cho rằng thiếu niên biết tính nghiêm trọng của việc mất đi vương huyết dẫn tới nghi thức thất bại, cho nên trước khi động thủ làm hoàng đế tử vong đã để lại đường lui, độ đáng tin của cách nói này rất cao. Nhưng thực tế là bởi vì những trưởng lão đánh giá sai trình độ lệch lạc của thiếu niên, cho đến không lâu sau, bọn họ mới hiểu.

Đề án để cho thiếu niên tạm thay thiếu đế cứ như thế được tiếp nạp, thiếu niên cũng chấp nhận sắp xếp này, mà ta đương nhiên cần đi theo bên cạnh thiếu niên, tránh cho cậu ta lại làm ra chuyện gì đáng sợ.

"Ngươi vì sao muốn cứu ta?"

Ngày đầu tiên ở riêng với thiếu niên, cậu ta đã lạnh nhạt hỏi vấn đề như vậy.

Ta không trả lời được, cho nên duy trì trầm mặc.

"Chắc không phải nhất thời hứng lên chứ?"

Thiếu niên đã thay quần áo xa hoa của hoàng đế, làm nổi bật thái độ cao ngạo của cậu ta, mà ta vẫn không trả lời vấn đề của này, chỉ cho trả lời không quá liên quan.

"Ta là ma pháp kiếm vệ của ngài, bất luận lúc nào cũng sẽ đứng ở bên ngài."

Ta có thể cảm thấy được sự giả tạo của ta, thiếu niên đương nhiên cũng cảm thấy từ trong lời nói của ta tìm không ra nửa phần chân thành.

"Ồ -- Thế sao? Hoàng đế Tây Phương Thành cuối cùng cũng có một ma pháp kiếm vệ hiệu trung hắn? Sợ rằng ngay cả mấy đời tiên đế liên tiếp trước đó cũng muốn mừng phát khóc rồi nhỉ?"

"..."

Ta không đáp lời cậu ta, cậu ta dường như cảm thấy phản ứng như vậy rất nhàm chán, nhưng cậu ta vẫn tiếp tục nói lời mình muốn nói.

"Tóm lại, ngươi sẽ giúp ta, đúng không? Là lý do gì ta không biết, nhưng chỉ cần điều này là xác định, cái khác trái lại cũng không sao cả."

"Ta sẽ đứng ở bên ngài, ngài có thể an tâm."

Ta xác thực không có lý do phải hiệu trung trưởng lão, nếu quá khứ là vì để có được quyền lực, sau khi sở hữu nhiều năm như vậy, cũng sớm đã chán ngán rồi.

"Hắc Đào kiếm vệ cuối cùng cũng muốn hiệu trung hoàng đế, thật là khiến người vui mừng. Chẳng qua, ta cũng không phải

hoàng đế chân chính mà? Ngươi rốt cuộc có vấn đề chỗ nào vậy?"

Ta vẫn là ngậm miệng không trả lời.

Nếu nói vốn cho rằng không có lương tâm trách nhiệm, lại bởi vì tiếp xúc được loại tuyệt vọng ăn mòn nội tâm đến cùng cực kia mà cảm thấy đau đớn... Đó rốt cuộc có thể nói thế nào cho rõ đây?

"Ngươi thật sự muốn đứng ở bên ta? Thế giới hủy diệt cũng không hề gì sao?"

Thiếu niên hỏi vấn đề này. Đây là chuyện ta xác thực không làm sao để ý, bất luận cậu ta có phải nói đùa hay không.

"Huy Thị thì sao! Ngươi coi Huy Thị thành cái gì rồi!"

"Tiên hoàng giao phó con của người ta cho. Chuyện của Huy Thị, ta rất xin lỗi."

Rõ ràng mọi lời hứa đều chỉ là nói dối không thật lòng, ta vẫn lấy lời hứa lúc trước để làm lý do. Tiên hoàng chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi, ta cũng chẳng qua là trả lời cho có, chưa từng nghĩ phải thật sự làm gì đó, Huy Thị chết rồi, ta đương nhiên sẽ không có bất cứ cảm giác nào.

Thiếu niên sau khi trút giận xong đã nhanh chóng từ hoang mang chuyển sang trấn định, lần nào cũng là như vậy, cho nên chỉ cần nói một vài lời bình ổn không kích thích cậu ta là được rồi...

"Ojisa, người như ngươi nhất định là bẩm sinh thiếu cái gì đó, đúng là có bệnh."

Khi thiếu niên phản cảm nói với ta như vậy, ta xác thực lại một lần nữa cứng họng.

Kỳ thực từ trước kia đến bây giờ, ta chưa từng đi lên con đường đúng đắn.

Trước giờ đều là một ma pháp kiếm vệ không xứng đáng, bao nhiêu năm qua cũng là sống như vậy.

Vốn tưởng sẽ nhìn thấy một thế giới tiến về ngày tận cùng, nhưng mà hoàng đế sở hữu vương huyết lại đã trở về, mà thiếu niên định thế nào, ta vẫn nhìn không thấu.

"Chỉ có ngươi biết rõ ta là giả mạo, vẫn không phản bội, chờ đến khi hàng thật xuất hiện trước mặt ngươi, ngươi định đối diện hắn thế nào đây? "Hắc Đào kiếm vệ của hoàng đế Tây Phương Thành"?"

Thiếu niên cứ thích hỏi ta những vấn đề rất khó trả lời, giải sầu cho tâm tình nhàm chán của mình.

"Nếu như hắn thật sự hỏi ta vì sao ủng hộ ngài, ta tự nhiên sẽ nghĩ ra đáp án trả lời."

Chỉ là lý do lúc đó có phải là nói dối hay không đây?

Ta không biết. Có lẽ luôn có một ngày sẽ biết chăng.

Hết tập 8.

◊◊◊◊

Giới thiệu nhân vật (Bản Vi Thị)

Phạm Thống:

Một tên cư dân tân sinh rất thân cận Lạc Thị. Đến Đông Phương Thành mặc dù còn chưa đầy một năm, nhưng cũng đã mấy tháng rồi, lại vẫn là tua rua màu lục cỏ, cho thấy không có gì đặc thù, không phải một nhân tài, ta sớm đã nói với Lạc Thị không nên tùy tiện tiếp cận với bình dân thấp kém, đó chỉ sẽ hạ thấp giá trị của mình, mà nó cứ không nghe, bây giờ tên đó còn phản bội nữ vương trốn khỏi Đông Phương Thành rồi, cuối cùng người bị tổn

thương còn chẳng phải bản thân Lạc Thị sao? Cư dân tân sinh đáng hận.

Lạc Thị:

Người kế thừa của nữ vương bệ hạ, một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Khi ta vừa mới vào Thần Vương Điện, nó vẫn chỉ có một tuổi, hoàn toàn chỉ là một sinh vật nhỏ bé không thể tự sinh tồn, nữ vương bệ hạ tôn quý đương nhiên sẽ không đích thân chăm sóc nó, loại chuyện này vốn nên giao cho thị nữ làm. Chẳng qua Lăng Thị không quan tâm nó, Âm Thị thì thô lỗ giống như có thể bất cẩn bóp chết mấy con động vật nhỏ bất cứ lúc nào, thị nữ phụ trách chăm sóc nó cảm giác cũng chỉ là làm trọn nghĩa vụ mà thôi, không có để tâm, cho nên ta đã... Ta thật sự chỉ là lo người kế thừa duy nhất của Đông Phương Thành còn chưa lớn lên đã chết mà thôi! Huống hồ nó lớn đến bây giờ luôn luôn đều rất không đáng yêu! Hơn nữa càng ngày càng không đáng yêu -- nhưng... trẻ con vẫn là phải dạy dỗ cho tốt mới được... May mà nó đã sống lại rồi, người kế thừa của Đông Phương Thành rất là quan trọng...

Nguyệt Thoái:

Rõ ràng ở ngay dưới mắt ta, ta vậy mà không phát hiện hắn là thiếu đế Lạc Nguyệt! Đây là vết nhơ trong đời ta! Chẳng qua, thiếu đế Lạc Nguyệt vậy mà mai phục đến Đông Phương Thành bọn ta rồi, đây rốt cuộc là âm mưu gì? Lúc trước phái Huy Thị thâm nhập đã quá lắm rồi, lần này vậy mà đích thân thiếu đế tự đến? Lạc Nguyệt xảy ra vấn đề gì rồi sao? Lừa gạt tình cảm của Lạc Thị như vậy vui lắm à -- nể tình hắn đã cứu Lạc Thị, ta có thể bớt so đo một chút, nhưng Lạc Thị chết cũng là do người bên Lạc Nguyệt hại! Chưa xử lý xong vấn đề trong nước làm liên lụy Đông Phương Thành bọn ta, vẫn là không thể tha thứ!

Chu Sa:

Ta rất bận, ta cũng không phải cư dân tân sinh nào cũng biết.

Theo các loại số liệu hiển thị, cư dân tân sinh đa số không có giá trị để nhận biết.

Bích Nhu:

Hừ, ta vốn tưởng cô ta là cư dân tân sinh, kết quả không ngờ đến lại là gian tế của Lạc Nguyệt. Âm Thị đi chung với loại phụ nữ này, bị gạt là đáng đời, tên đần không có não như hắn tự nhiên sẽ không có mắt nhìn người, đều là do hắn tự làm tự chịu, ta chẳng đồng tình hắn chút nào. Chẳng qua, lúc trên chiến trường nghe thấy Aifrol rốt cuộc là...? Aifrol chẳng phải là hộ giáp của thiếu đế Lạc Nguyệt sao? Nhưng người phụ nữ này là người mà? Khỉ thật, nếu mắt có thể nhìn rõ một chút thì tốt rồi, chắc phải nên thay mắt kính mới thôi...

Mễ Trọng:

Cư dân tân sinh sống lâu năm ở Đông Phương Thành. Hắn là một kẻ rất đáng ghét, lại rất giảo hoạt không có lỗi lầm minh hiển nào để bắt, bằng không ta sớm đã phán hắn tử hình rồi, tin rằng nữ vương bệ hạ anh minh cơ trí nhất định cũng tán thành quyết định này, người này không chỉ làm xấu đi phong khí của Đông Phương Thành, còn tiến hành buôn bán các loại tình báo phi pháp, không thể tha thứ được, luôn sẽ có một ngày ta tìm được chứng cứ! Ta mua tình báo từ hắn cũng chỉ là vì tìm chứng cứ mà thôi!

Lăng Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Nếu như nói Âm Thị là tên lỗ mãng thô kệch, Lăng Thị chính là tiểu nhân hèn hạ âm hiểm nên chém ngàn đao chân chính! Ta cảm thấy hắn nhất định biết gì đó, không, hắn căn bản cái gì cũng biết, nụ cười âm hiểm thường thường hiện trên môi kia khiến người rất không thoải mái -- Lúc nào cũng đang nghĩ các loại quỷ kế ám toán ta! Rõ ràng chỉ là một tên yêu nghiệt mê hoặc nữ vương bệ hạ! Hơn nữa hắn rốt cuộc ngứa mắt ta chỗ nào, cứ luôn âm thầm chống đối ta!

Âm Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành, một tên xuẩn tài không giúp ích được gì cho vận hành của Thần Vương Điện. Ta thật sự cảm thấy hắn nên bị xóa tên khỏi Thị, hắn rốt cuộc đã làm chuyện gì nên làm! Suốt ngày chỉ biết làm loạn, còn bất kính đối với nữ vương bệ hạ, đã làm một đống chuyện nên trị tội lại nhiều lần được nữ vương bệ hạ khoan hồng! Toàn thân hắn từ trên xuống dưới chỗ có thể được người khen ngợi cũng chỉ có cái mặt đẹp trai đáng hận với thực lực bất hợp lý kia thôi đi? Cứ luôn ở chỗ ta nhìn thấy mà ngược đãi động vật nhỏ đi lạc khỏi nhà ta, nhất định là thông đồng với Lăng Thị biểu diễn cho ta xem!

Vi Thị:

Ta cũng là một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Lúc ta vào Thần Vương Điện, Âm Thị với Lăng Thị đã ở đó rồi, giống như yêu quái không biết già vậy, mà ta mấy năm nay nỗ lực làm chính sự, hết lòng hết sức bỏ ra mọi thứ nhằm để cho Đông Phương Thành tốt hơn, so với những kẻ mang danh Thị nào đó, ta cảm thấy ta vô cùng xứng đáng với chức vị của ta, về phần làn sóng chống đối ở dân gian, hiển nhiên đều là do những cư dân tân sinh không hiểu đạo lý tạo thành, về sau ắt vẫn phải tiếp tục thanh trừng!

Huy Thị:

Một trong Ngũ Thị Đông Phương Thành. Chẳng qua hắn là gián điệp của Lạc Nguyệt, cũng không xứng mang danh hiệu Ngũ Thị, chỉ là nữ vương bệ hạ không chịu công khai chuyện này, để hắn vẫn bảo toàn một chút danh dự... ta nghĩ đây cũng là nghĩ cho Đông Phương Thành đi, truyền ra ngoài vẫn là có chút không dễ nghe, đồ cái tên vong ân phụ nghĩa.

Tịch Anh:

Nữ vương Đông Phương Thành. Nữ vương bệ hạ là người ta

mơ ước đi theo, tư thái lãnh khốc cao ngạo của ngài sâu sắc thu hút ta, ta cảm thấy vương giả chính là nên có khí thế như vậy, mà bóng dáng đoan trang mỹ lệ ấy cũng làm tôn lên khí chất cao quý của ngài, Đông Phương Thành có thể có nữ vương như vậy, thật là vinh hạnh của Đông Phương Thành; so với đó, hoàng đế của Lạc Nguyệt thì tệ hơn nhiều, hoàn toàn không thể so với nữ vương bệ hạ của bọn ta.

Englar:

Hoàng đế của Tây Phương Thành. Chẳng phải là cái tên cư dân tân sinh vừa mới nhắc đến sao! Không cần thiết phải nói lại lần nữa chứ!

Narsi:

Căn cứ vào chuyện xảy ra trên chiến trường, cái tên này hẳn là tên thật của thiếu đế giả mạo kia đi? Loại cặn bã này nên xuống địa ngục! Vậy mà công khai sát hại người kế thừa của Đông Phương Thành bọn ta! Nghi thức chú nhập vương huyết cũng là do hắn phá hoại, căn bản chiến tranh gì đó đều là do hắn làm ra, điều ước năm mới sang năm ta phải đổi sang rủa chết hắn!

Yiye:

Quỷ Bài kiếm vệ của Lạc Nguyệt. Mặc dù trên chính trị cần điều tra tư liệu của những người này, nhưng ta không có cảm tưởng gì đặc biệt, hơn nữa... Ta không muốn khen ngợi kẻ địch, nhưng ta dù có yêu nước cách mấy, cũng không thể nói tố chất của Ngũ Thị bọn ta cao hơn.

Yameidie:

Hồng Tâm kiếm vệ của Lạc Nguyệt. Ta không có hứng thú với chó săn của thiếu đế Lạc Nguyệt, cứ vậy đi.

Ojisa:

Hắc Đào kiếm vệ của Lạc Nguyệt. Ta cho rằng hắn nhất định cũng là đồng phạm của tên vua giả kia, những người này đều mất hết lương tri rồi!

Thiên La Viêm:

Bội kiếm của thiếu đế Lạc Nguyệt. Nhắc đến cái tên này, ta hình như vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ của nữ vương bệ hạ cầm Skies, không biết có bao nhiêu oai hùng đây...

Tiêu Ba:

Cái tên Âm Thị đầu óc có vấn đề kia nói đây chỉ là một con mèo tam thể, ta bảo trì thái độ hoài nghi nghiêm trọng.

Puhahaha:

Tiếng cười khó hiểu này là sao? Bộ cố ý viết ra để cười nhạo ta à? Kín đáo một chút cho ta! Ta mà phát hiện ai làm nhất định sẽ phán tử hình!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 9: Hối Ảnh

◎Lời mở đầu của Phạm Thống

Ôi, tôi rõ ràng là tỉnh táo đối mặt với tất cả mọi chuyện từ sau khi đến Tây Phương Thành, nhưng làm sao vẫn cảm thấy đầu óc mơ hồ tràn ngập hỗn loạn đây?

Tôi cảm thấy sau khi đến đây, chúng tôi hình như chưa làm gì cả -- nên nói, chưa làm chuyện nên làm. Bích Nhu suốt ngày ra ngoài tán dóc, nói cho hoa mỹ là điều tra tin tức; Chu Sa suốt ngày kéo Nguyệt Thoái đi hẹn hò, mỹ hóa là đi học; Nguyệt Thoái suốt ngày cùng Chu Sa đến trường học hẹn hò, mỹ hóa là rảnh rỗi ra ngoài hóng gió...

Được thôi, có khi bọn họ thật sự đang nghe ngóng tin tức, thật sự có đi học, thật sự muốn ra ngoài hóng gió, hết thảy là tôi hẹp hòi chỉ giỏi ngờ vực, dù sao bản thân tôi cũng tuyên bố muốn luyện phù chú, kết quả tốn hết nửa thời gian ở khu hai Hư Không cho quái thú đuổi chơi... Nhưng tình huống này có cải thiện! Đã có cải thiện rồi! Chuyện đặc huấn này chính là phải giấu mọi người len lén tiến hành, như vậy chờ đến khi tôi có tiến bộ nhảy vọt mọi người mới giật mình được chứ!

... Chẳng qua, dù có nhảy vọt làm sao, đời này chỉ sợ cũng không thể vượt qua Nguyệt Thoái, thậm chí đi sóng vai thôi cũng có khi là vấn đề rất lớn, tôi rốt cuộc phải làm sao mới có thể ngẩng đầu lên được, không cần người khác bảo vệ? Mặc dù dựa vào người khác bảo vệ thì đơn giản hơn và cũng sung sướng hơn, nhưng đó khác với cảm giác sung sướng khi mình tự bảo vệ

mình...

Tóm lại, đại nghiệp đoạt lại vương vị của chúng tôi cuối cùng cũng đã triển khai bước đầu tiên, mặc dù tôi có cảm giác mình đứng ở ngoài.

Cho dù chúng tôi bây giờ rất nghiêm túc làm chuyện đứng đắn, tôi vẫn không khỏi phải suy nghĩ một vài chuyện linh tinh, như là phủ Quỷ Bài Kiếm Vệ... chỗ ngồi trong cái sảnh đường này, cảm giác cứ như được thiết kế đặc biệt dành cho người lùn? Dựa vào thiết kế bậc thang để nâng cao chỗ ngồi, mới có thể tạo cảm giác chênh lệch từ trên cao nhìn xuống, bằng không khi hắn đứng lên một cách đầy khí phách lại lùn hơn người ta cả khúc, khí thế tạo ra sẽ mất sạch, đó thế nhưng là chuyện rất cảm thương đây.

Hm -- Nguyệt Thoái hiện giờ đã đáp ứng yêu cầu tỷ võ với tên lùn, tôi phải nên vì cậu ta mà căng thẳng một chút mới đúng, nhưng... Dù sao cũng không phải là quyết đấu đến chết mới thôi, có lẽ cũng có thể xem một cách bình thường đi? Huống hồ, cậu ấy cũng đã nói cậu ấy sẽ thắng rồi, vậy tôi càng không có lý do lo lắng nữa, ngoan ngoãn đi theo xem kịch là được rồi, mặc dù tình huống như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy chúng tôi giống như rất dư thừa, rốt cuộc là đến Tây Phương Thành để làm gì, nhưng nếu tôi thật sự hỏi ra vấn đề như vậy, Nguyệt Thoái đại khái sẽ trả lời "bởi vì có các cậu, tôi mới có can đảm làm những chuyện này" vân vân, tiếp đến sẽ diễn biến thành bộ phim tình bạn thanh xuân cảm động lòng người... Tôi cảm thấy nổi hết da gà, cho nên vẫn là...

Vẫn là để tôi trưng hôn như thường lệ đi!

Phạm Thống cư dân tân sinh Đông Phương Thành, hiện đang nhập tịch Tây Phương Thành, hm, sẽ có một ngày lấy được tư cách cư dân hợp pháp. Gia thế trong sạch, không có nợ cũng không có tiền án, nghiêm túc trách nhiệm và còn dịu dàng chu đáo, ngoại trừ cái miệng có chút tật nhỏ, bên cạnh có cây phất trần hay ghen, trên cơ bản là sự lựa chọn bạn không được bỏ qua, để lỡ cơ hội

lần này, lần sau chưa chắc đã còn, có cô gái bình thường độc thân nào muốn cân nhắc một chút không? Chúng ta có thể bắt đầu từ hẹn hò trước, bất luận là sinh nhật, lễ tình nhân, kỉ niệm kết hôn hay là ngày kỷ niệm hẹn hò, cho dù tôi thấy rất nhàm chán, tôi cũng sẽ nhớ tặng hoa tặng quà! Hãy mau nhìn xem có một chàng trai tốt đang thành tâm trưng hôn ở đây nè!

Ôi, tôi mệt rồi. Cảm giác giống như gào cho không khí nghe này là chuyện làm sao? Trưng không được thì trưng không được đi, dù sao lần này trưng không được còn có lần sau, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu, tôi muốn có bạn gái cơ --!

A! Phù, lần này tay không có cầm cán của Puhahaha, may ghê. Bằng không nếu những lời này bị hắn nghe thấy, vậy sẽ mất mặt khỏi biết nói gì luôn quá...

= = = = = = = =

Lần trước chưa chú thích lần này chú thích bù (thật ra bây giờ tớ mới hiểu nghĩa của 5 cái tên này, a ha ha....)

Danh hiệu của 5 ma pháp kiếm vệ là lấy từ hình vẽ trên bài tây:

Quỷ bài: là jocker hay còn gọi là con phăng teo ấy.

Hồng Tâm: cơ

Toản Thạch: rô (kim cương/ hình thoi: cho nên lần trước Phạm Thống mới nói ngược thành "tam giác")

Mai Hoa: chuồn

Hắc Đào: Bích

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 9+1: Nghĩ Thái

"Tôi hồi đó sở dĩ cường hãn là bởi vì tôi không có gì để sợ. Mà hiện tại..." -- Nguyệt Thoái

"Hiện tại cậu sợ Chu Sa!" -- Phạm Thống

"Hiện tại cậu luôn là lo lắng Phạm Thống có chết mất lúc nào hay không." -- Chu Sa

"Ơ -- Đây là hỏi đáp nhanh thi ai trả lời trước sao? Nhưng tôi nghĩ không ra đáp án tốt hơn." -- Bích Nhu

"... Cho dù bên cạnh ngươi chỉ có đám bộ hạ quái lạ này, ta cũng sẽ không tội nghiệp ngươi mà nương tay đâu, Englar." -- Yiye

Phủ Quỷ Bài Kiếm Vệ được xây độc lập ở bên ngoài Tây Phương Thành, không bị hạn chế bởi địa phương nên diện tích bố cục tổng thế lớn hơn nhiều so với phủ Toản Thạch Kiếm Vệ của Bích Nhu.

Cho nên bọn họ chỉ là để Yiye dẫn từ đại sảnh đến sân luyện võ cũng đi hết mười phút.

"Này, Bích Nhu, mấy người không phải lĩnh tiền lương khác nhau sao? Sao mà nhà người ta nhỏ hơn nhà cô nhiều vậy?"

Đi hết mười phút xong, Phạm Thống không nhịn được thấp giọng hỏi một câu phá hoại không khí với Bích Nhu, đương nhiên, nói ra lại bị ngược.

"Nhà tôi là mới được xây! Trong thành vốn đã rất đầy rồi,

đương nhiên không có bao nhiêu chỗ để tôi dùng! Huống hồ người ta còn có gia nghiệp tổ thượng, cả đời không làm việc cũng không lo ăn mặc!"

Ư... Tôi là nhỏ giọng hỏi cô, cô trả lời cũng quá lớn tiếng quá kích động rồi đi? Như vậy người ta còn phải giả vờ không nghe thấy, xấu hổ lắm đó...

"Phạm Thống, chúng ta là đến làm chuyện đứng đắn, cậu ở đó nghiên cứu kết cấu nhà người ta làm gì?"

Bích Nhu không nói chuyện nữa, nhưng Chu Sa lại tiếp tục cái đề tài này.

Tôi nào có... tôi mới không có nghiên cứu kết cấu nhà người ta! Tôi chỉ là đơn thuần cảm thán nhà tên lùn thật là to, rõ ràng người thấp bé lại ở một mình còn chọn thiết kế cao, cảm giác có chút lãng phí không gian, tôi vừa không có nghiên cứu khí trường của nhà hắn, cũng không nhìn kỹ có thứ gì không sạch sẽ hay không! Thậm chí cũng không phán nhà xây như vậy có ổn hay không, động đất liệu có sập hay không vân vân, nói cứ như tôi chẳng thèm quan tâm Nguyệt Thoái mà toàn quan tâm nhà cửa vậy, nghe xong thật chẳng thoải mái!

"Giữa chúng ta không có hiểu lầm cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi, tôi thấy vẫn là tiếp tục đề tài này đi."

Không, tôi là nói hiểu lầm giữa chúng ta đã là chuyện muôn thuở rồi, đề tài này đã có thể kết thúc! Cảm ơn!

"Bây giờ không phải lúc tiếp tục đề tài này đi?"

Ánh mắt của Chu Sa tỏ ra rất lãnh đạm.

"Tôi đương nhiên biết! Cho nên cậu đừng cố ý làm như không biết tôi sẽ nói chuyện bình thường!"

Phạm Thống có chút tuyệt vọng khi đề tài rơi vào tình huống kỳ diệu này, lúc Nguyệt Thoái nhìn về phía bọn họ, vẻ mặt cũng có chút bối rối, trông như đang nói "các cậu để tôi bồi dưỡng một chút tâm tình thi đấu được không"... sau đó, Yiye phía trước cũng dừng chân, quét mắt về phía Phạm Thống với Chu Sa, mang chút không vui.

"Cô gái bên kia là Toản Thạch Kiếm Vệ, vậy thì, hai người này thì lại là ai?"

Câu này rất có ý "đồng bạn đứng ở bên cạnh người tự xưng thiếu đế, phải luôn có chút địa vị", đáng tiếc... bọn họ chỉ là người bình thường mà thôi.

"Bạn của ta."

Nguyệt Thoái trả lời vấn đề này, Phạm Thống tức thì thở phào một hơi.

Nếu như muốn tôi tự giới thiệu, cũng chỉ có thể giới thiệu cái thân phận "cư dân tân sinh của Đông Phương Thành" này thôi, nói ra có khi còn sẽ biến thành cư dân nguyên sinh của Tây Phương Thành, chúng tôi vẫn còn chưa quen biết, không thể làm cho tên lùn hiểu chướng ngại ngôn ngữ của tôi, để tôi trả lời chỉ tổ khiến mọi người lúng túng.

"Chúng ta phải nói là quan hệ thử hẹn hò."

Có điều, Nguyệt Thoái trả lời xong, Chu Sa như còn chê không đủ, lại bổ sung một câu như thế.

Khi Yiye lấy ánh mắt kinh ngạc đánh giá Chu Sa, dường như đang nỗ lực phân tích giới tính của cậu, Nguyệt Thoái đã vội vàng làm sáng tỏ.

"Không có chuyện này! Chúng ta mau bắt đầu đi!"

Để né tránh giải thích vấn đề tình cảm, Nguyệt Thoái dị thường tích cực mà thúc dục chuyện thi đấu, Chu Sa cũng chỉ lầm bầm một câu "phủ nhận thật là dữ dội" rồi cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

So với cuộc sống riêng tư của Nguyệt Thoái, Yiye có hứng với đánh một trận với cậu hơn, cho nên, hắn liền mang bọn họ đi qua cánh cửa cuối cùng, tiến đến sân luyện võ của mình.

Cái gọi là sân luyện võ là một bãi đất ngoài trời, phạm vi bãi đất lớn một cách có chút xa xỉ như cái nhà của hắn vậy, chỉ là đối với Yiye mà nói, độ lớn này là cần thiết, sở dĩ làm thành bãi đất ngoài trời, cũng là bởi vì tỷ lệ bị quét trúng gây hư hỏng của đồ vật trong sân rất cao, còn không bằng đừng xây cái gì hết, tránh cho mỗi lần bị hủy đều phải xây lại.

Từ vết tích ở mặt đất với xung quanh để xem, tần suất sử dụng sân luyện võ hắn là rất cao, bên phải đã để sẵn mấy kệ vũ khí, chủng loại không ít, chẳng qua, trên cơ bản chủ yếu vẫn là kiếm.

Giống như hít không khí ở sân luyện võ sẽ khiến tâm tình tốt lên, sắc mặt của Yiye sau khi đến đây cũng dễ coi hơn rất nhiều, hắn xem xét tình huống sân bãi, sau khi cảm thấy không vấn đề liền chuyển sang Nguyệt Thoái.

"Vũ khí ở đây ngươi có thể tự do lựa chọn, ta sẽ sử dụng vũ khí của mình."

Nghe hắn nói như vậy, Bích Nhu tức thì không nhịn được kháng nghị.

"Đây không công bằng! Vũ khí phù hợp với Englar không ở bên cạnh, vũ khí ở đây cũng không có tốt bằng của ngươi đi? Nếu như vậy..."

"Vũ khí đẳng cấp tương đương ở đây không phải không có, ta thế nhưng không có hứng cố ý đẩy đối thủ vào điều kiện bất lợi, chỉ là không muốn đổi vũ khí khác làm trói tay trói chân thi triển không ra thôi."

Yiye lạnh lùng trả lời xong, vẫn là nhìn Nguyệt Thoái.

"Ý ngươi thế nào?"

"Chỉ cần không phải Thiên La Viêm, cầm kiếm gì cũng như nhau, cho ta một thanh kém nhất là được."

Sau khi Nguyệt Thoái nói như thế, chú ý thấy sắc mặt của Yiye thoáng cái trở nên rất khó coi, vội vàng bổ sung trước khi hắn mở miệng.

"Ta không có ý xem thường trận thi đấu này, chỉ là bất luận kiếm gì, tiếp xúc đến khí tức vũ khí tàn lưu trên tay phải ta đều sẽ biến thành vũ khí hỏng, cho nên, cho ta kiếm tốt cũng là lãng phí mà thôi."

Nghe xong giải thích của cậu, Yiye hình như có chút ngạc nhiên, Bích Nhu thì mở miệng.

"Englar! Cậu muốn dùng tay phải? Nhưng tay phải của cậu chẳng phải vẫn chưa lành sao?"

Kỳ thực trước đó Nguyệt Thoái cũng từng thử dùng vương huyết trị liệu tay phải của mình, nhưng cậu phát hiện dưới tình huống hạn chế của Đông Phương Thành hạ trên người chưa được giải, hiệu lực của vương huyết cũng sẽ bị ảnh hưởng, cho nên muốn trị liệu vẫn là nên chờ hạn chế được giải trừ rồi tính sau.

Về phần nhờ Yiye giúp cậu tạm thời giải trừ hạn chế, để cậu thử dùng vương huyết xem có thể trị lành tay phải hay không, sau đó nghỉ ngơi một ngày chờ hậu di chứng đi qua rồi đánh sau... Cậu chỉ là muốn mau chóng giải quyết chuyện này, chưa từng nghĩ đến

cái biện pháp đó.

"Nếu ráng một chút thì vẫn được... tay trái không phải tay thuận, nếu dùng tay trái, tôi cảm thấy..."

Nguyệt Thoái nói đến đây tạm ngừng một chút, mọi người vốn tưởng cậu sẽ nói "cảm thấy không tôn trọng đối thủ" hay gì đó, không ngờ cậu cười khổ nói ra lại không phải câu này.

"Tôi cảm thấy, tôi có khả năng không có nắm chắc."

Nếu như Phạm Thống vừa rồi còn ôm tâm tình rất muốn cầm đồ ăn vặt để vừa ăn vừa xem, vậy thì bây giờ chính là triệt để căng thẳng rồi.

Không, không có nắm chắc? Cậu liếc mắt một cái đã biết? Cũng đúng, lúc trước ở đại hội tỉ võ cậu cũng liếc mắt một cái là biết... Cho nên tên lùn này rốt cuộc có bao nhiêu mạnh! Khiến cậu nhất định phải dùng tay phải của mình! Nhưng tình trạng tay phải không tốt mà! Tay phải không tốt thật sự mạnh hơn tay trái sao?

Bởi vì lo lắng, Phạm Thống cũng sáp tới, thì thầm với Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, thật sự được không? Cầm kiếm không hỏng, vẫn là mạnh hơn một chút đi? Có cần cho cậu mượn Puhahaha không? Hắn tốt xấu gì cũng có vẻ rất yếu, còn có thể biến thành kiếm, hơn nữa bị cậu cầm cũng sẽ không bị hỏng."

Bây giờ không phải lúc đòi hỏi công bằng với đối phương, tôi cũng biết dùng Puhahaha là rất ăn gian, có điều chúng tôi phải thắng trận thi đấu này đi? Cho nên vẫn là gia tăng một chút phần thắng thì tốt hơn chứ? Lỡ đánh thua thì làm sao, chúng tôi phải có được tên lùn làm đồng bạn!

"Cầm Puhahaha? Nhưng... hắn có chịu không?"

Nguyệt Thoái ngẩn ra mấy giây, sau đó hỏi một vấn đề rất thực tế.

"Ặc... Cậu chờ hai lát, tôi hỏi hắn xem."

Đây đích xác là cần nói chuyện, cho nên Phạm Thống liền cầm Puhahaha lên hỏi.

"Puhahaha, có chuyện hỏi ngươi một chút."

"Khò khò... khò khò..."

Vì sao lại là đang ngủ! Vì sao lần nào cũng đang ngủ! Ngươi rốt cuộc có lúc không ngủ hay không! Puhahaha!

Bởi vì tay nắm cán phất trần, Puhahaha cũng nghe thấy tiếng hò hét trong lòng Phạm Thống, lúc này mới tỉnh lại.

"Phạm Thống, ngươi làm sao cứ thích làm ồn ta ngủ..."

Không! Rõ ràng là ngươi không lúc nào là không ngủ, bất luận ta tìm ngươi lúc nào cũng là đang ngủ!

"Hm -- Hình như cũng có lý, cho nên ngươi vì sao phải làm ồn ta, đừng làm ồn ta nữa chẳng phải là hết chuyện sao..."

Sau khi phát hiện Puhahaha có thể đối thoại với hò hét trong nội tâm mình, Phạm Thống mới phát giác mình lại làm chuyện ngu xuẩn, lặng lẽ cắm Puhahaha trở lại bên hông, sau đó dùng giao tiếp tâm linh để đối thoại.

"Puhahaha, ngươi có thể biến thành kiếm, sau đó cho Nguyệt Thoái mượn dùng một lát không?"

"Không muốn."

Puhahaha từ chối khá là quyết đoán dứt khoát.

"Sao lại từ chối nhanh như vậy chứ! Có một lát thôi mà! Chỉ cần một lần là được rồi!"

"Thèm vào, hắn cũng đâu phải chủ nhân của bổn phất trần."

Đây... ý là ngươi chỉ chịu cho ta cầm? Có cần thiết phải vậy không?

"Nhưng, hiếm khi có cơ hội cho cao thủ sử dụng, chẳng lẽ không tốt sao?"

"Lòng tự tôn của bổn phất trần rất cao, còn lâu mới cho người ngoài dùng, Phạm Thống nếu ngươi đưa ta cho người khác dùng, ta sẽ tuyệt giao với ngươi."

Cái gọi là tuyệt giao, trình độ nghiêm túc không biết có bao nhiêu, đương nhiên, Phạm Thống cũng không dám thử.

"Phạm Thống ngươi vì sao phải tốt với hắn như thế? Vậy mà còn muốn cho hắn mượn bổn phất trần để dùng... A, đúng rồi, bổn phất trần suýt nữa quên mất, ngươi còn chưa nói cho ta vì sao có thể sẽ chết nhưng vẫn muốn đi cứu hắn, ngươi nói nếu thuận lợi sống sót sẽ trả lời cho ta, bổn phất trần giúp các ngươi thoát khỏi vòng vây có một nửa nguyên nhân cũng là bởi vì muốn nghe đáp án đó, mau giao đáp án đã hứa đây."

Lúc đang thương lượng, đột nhiên bị kéo khỏi đề tài ban đầu, Phạm Thống hơi ngẩn ra, nhất thời vẫn không nhớ tới là chuyện nào, sau đó Yiye đã mất kiên nhẫn mà lên tiếng.

"Các ngươi thảo luận vấn đề vũ khí xong chưa? Còn muốn bao lâu nữa mới có thể quyết định?"

Phạm Thống vốn là người không có kiên nhẫn, nhìn tình huống này, muốn mau chóng giải quyết vấn đề của Puhahaha sau đó thuyết phục hắn, chỉ sợ là chuyện bất khả thi, Phạm Thống đành ủ rũ bỏ cuộc.

"Nguyệt Thoái, xin lỗi, hắn đồng ý."

Mặc dù không đồng ý bị nguyền rủa đảo thành đồng ý, nhưng chỉ cần nhìn thái độ của Phạm Thống, Nguyệt Thoái cũng có thể hiểu ý của hắn.

"Ừ. Đưa đại một thanh kiếm cho ta đi."

Sau khi Nguyệt Thoái biểu thị như vậy, Yiye không nói cái gì, liền trực tiếp từ kệ vũ khí rút ra một thanh ném cho cậu.

"Phạm Thống, đáp án của vấn đề đâu? Làm sao lại không trả lời?"

Mắt thấy thi đấu sắp bắt đầu, Phạm Thống hiện giờ thực sự không có tâm tình ngó ngàng Puhahaha.

"Chờ đánh xong rồi nói, đánh xong ta xem ngươi hỏi cái gì sau..."

"Ngươi làm sao có thể khất nợ, chẳng lẽ muốn bổn phất trần biến thành người bức hỏi ngươi mới chịu nói sao?"

"Không không không! Đừng biến thành người ở chỗ này! Tên lùn đối diện hiện giờ vẫn chưa phải đồng bạn, có một vài bí mật vẫn không thể để hắn biết được! Ta không có muốn khất, chỉ là bảo ngươi chờ thôi! Ngươi cũng không muốn ta ở lúc đầu óc không rõ mà tùy tiện trả lời chứ? Bây giờ thật sự không thích hợp!"

Vũ khí có thể biến thành người loại chuyện kinh khủng này Phạm Thống phán đoán phần lớn mọi người đều không biết, mặc dù trên chiến trường Thiên La Viêm coi như đã từng công khai biến ra, Bích Nhu cũng từng được Nguyệt Thoái gọi là Aifrol, chỉ là chưa chắc mọi người đều hiểu rõ đó là chuyện làm sao, cho nên Phạm Thống cảm thấy vẫn là giấu trước tốt hơn.

Huống hồ... Một cư dân tân sinh bình thường như hắn, trên người vậy mà mang theo vũ khí hãi nhân như vậy, hắn cho rằng có của cải thì không nên để lộ, tốt hơn vẫn là đừng khoe ra thu hút chú ý, tránh cho sinh mạng gặp nguy hiểm.

"Hừ, bổn phất trần cho ngươi trì hoãn lần cuối cùng, nếu còn không giao ra đáp án, xem ta xử lý ngươi làm sao."

Uy hiếp của Puhahaha nghe ở trong tai Phạm Thống thật ra cũng chẳng có tính uy hiếp gì.

Ta cũng rất muốn biết ngươi sẽ xử lý ta làm sao, không, phải nên nói, ta cảm thấy tò mò vũ khí có thể xử lý chủ nhân làm sao...

Sau khi nén lại suy nghĩ nhàm chán này, Phạm Thống lại đặt chú ý vào Nguyệt Thoái với Yiye.

◊◊◊◊

Trước khi bắt đầu đánh, chuyện phải làm trước tiên chính là giúp Nguyệt Thoái tạm thời giải trừ hạn chế trên người.

Từ dáng vẻ nhíu mày khi Yiye kiểm tra tình huống của Nguyệt Thoái, có thể thấy hạn chế lực lượng do Đông Phương Thành đặt ra khá là hóc búa, nhưng sau khi nghiên cứu một hồi hắn vẫn đã ra tay, chỉ thấy mấy chuỗi chú văn màu tím đen lóe lên từ lòng bàn tay và xoay quanh bàn tay của hắn, cho đến khi cả chuỗi chú văn hoàn thiện, mới phút chốc ùa về phía Nguyệt Thoái, biến mất ở trên người cậu.

"Ta dùng tà chú để áp chế, như ta đã nói, đại khái chỉ có thể áp chế ba mươi phút. Bất luận kết quả thi đấu là gì, muốn hoàn toàn giải trừ hạn chế, không phải chuyện ta làm được, ta không có nghiên cứu nhiều đối với phù chú của Dạ Chỉ, phần này có thể phải cầu trợ người khác."

Đây xem như là một tin tức không tốt. Muốn tìm được người

giỏi phù chú ở Tây Phương Thành, có khả năng là chuyện rất khó, ngay cả Huy Thị với Nguyệt Thoái từng ở Đông Phương Thành cũng học phù chú không tốt, bởi thế có thể biết tính đặc thù của phù chú, hình như rất khó để người của Tây Phương Thành hấp thu.

"Không cần cố kỵ ảnh hưởng do xuất chiêu tạo thành, sân bãi hư hại cũng không sao."

Ý của Yiye là muốn Nguyệt Thoái đừng lưu thủ, triển khai toàn lực, nhưng phản ứng của Phạm Thống khi nghe câu này lại không giống người khác lắm.

Chờ một chút, nếu như các người muốn đánh hết sức ở đây, chúng tôi... vẫn là đừng xem chiến đi? Chúng tôi có thể né xa một chút không? Bị dư ba quét trúng, chết trở về Đông Phương Thành là chuyện nhỏ, lỡ các người dốc sạch lực phệ hồn, chúng tôi xui xẻo bị ánh sáng đó đánh chết, rốt cuộc tìm ai đòi mạng hả?

Mặc dù tôi biết, trong những câu chuyện theo chủ nghĩa anh hùng rất khoa trương kia, bất luận là rừng mưa súng đạn kiểu gì, nổ ở cự ly gần như thế, phe chính nghĩa của nhân vật chính vẫn là không chút sứt mẻ, miệng thì nói "trên người ta còn gánh vác hi vọng của hàng ngàn hàng vạn người và sứ mệnh quang minh, đạn của ngươi làm sao có thể đánh trúng ta được" vân vân, nhưng -- đó là tình tiết câu chuyện! Hiện thực làm gì có chuyện này! Tôi vẫn sẽ trúng đạn, hoặc là nên nói lấy trình độ xui xẻo của tôi, tôi tuyệt đối sẽ trúng đạn! Để tôi bảo trì cự ly an toàn đi, làm ơn!

"Bích Nhu, chúng ta có thể đi ăn mừng không?"

Tôi là nói tị nạn cơ! Cũng không phải thấy đỏ là mừng được không! Tôi thế nhưng không có rút trúng huyết quang chi tai!

"Nghe không hiểu cậu nói cái gì..."

Có lẽ câu nói ngược này hơi khó lý giải, ánh mắt Bích Nhu nhìn hắn mang theo nghi hoặc.

"Ý của tôi là, nếu bọn họ dốc hết thủy lực, chúng ta có phải là đến gần một chút thì tốt hơn không?"

Ôi, dốc hết hỏa lực, tránh xa một chút... tôi thật sự bất lực rồi.

"Cậu không muốn xem chiến?"

Chu Sa nhíu mày chất vấn hắn, Bích Nhu thì muốn hắn không cần lo lắng.

"Tôi sẽ phụ trách an toàn của các cậu, công kích lan đến chúng ta tôi sẽ hóa giải."

Ồ... thế à. Như vậy hình như an tâm hơn một chút. Puhahaha ngươi ít nhiều cũng phải học đi chứ? Aifrol người ta cũng chịu bảo vệ người ngoài chủ nhân, ngươi làm sao không chịu cho người ngoài chủ nhân dùng một chút đây?

"Công kích của hai người bọn họ, cô chặn được không?"

Lần này Chu Sa mở miệng nghi vấn là tính năng của Aifrol.

"Chỉ là dư ba mà thôi, đương nhiên chặn được! Đừng quá coi thường tôi!"

Vấn đề này kích thích đến tôn nghiêm của hộ giáp như Bích Nhu, cho nên lúc cô trả lời cũng tỏ ra có chút bực tức.

Công kích lần trước nữ vương cầm Skies vung ra, cô ta cũng chặn được rồi, tôi nghĩ hẳn là không có vấn đề gì... đi...? Từ từ đã, lần đó trông như là lấy mạng ra chặn, mặc dù về sau cũng không có chết, nhưng... thật sự không có vấn đề sao?

"Cô cũng không cần quá miễn cưỡng, nếu làm không được chúng tôi vẫn có thể tự né."

Chu Sa hình như cũng nhớ tới chuyện xảy ra ở Thần Vương Điện, cậu thế nhưng không muốn nhìn Bích Nhu vì chặn công kích mà lại bị trọng thương.

"Cho dù đầm đìa máu tươi, tan thành từng mảnh, tôi cũng sẽ tự lành! Tôi nói không có vấn đề là không có vấn đề!"

Phạm Thống không biết nên nói cô hiếu thắng hay là lòng tự tôn cao, ít nhất lời này ở trong tai hắn khá là có vấn đề.

Cảnh tượng máu tươi đầm đìa, tan thành từng mảnh có thể đừng để cho chúng tôi nhìn thấy không? Như vậy giống như chúng tôi bức cô chết cũng phải bảo vệ chúng tôi vậy, tôi không muốn gánh lấy loại cảm giác tội ác trên trời rơi xuống đó! Chẳng trách Nguyệt Thoái không thích mặc cô đánh nhau, năm đó cậu ấy mới mấy tuổi, muốn cậu ấy nhìn dáng vẻ chết rồi lại sống sống rồi lại chết này của cô, áp lực tâm lý chắc hẳn rất lớn.

Khi bọn họ đứng ở rìa sân thảo luận những đề tài vô bổ này, hai người ở giữa cũng chuẩn bị bắt đầu rồi.

Sau khi tà chú nhập thể, hiệu quả áp chế hạn chế xuất hiện ngay lập tức. Nguyệt Thoái cảm giác lực lượng quen thuộc của mình trở về người, chỉ là hậu di chứng do tiến hành khí hóa với Thiên La Viêm dưới trạng thái yếu ớt lúc trước tạo thành vẫn còn tồn tại trên cánh tay phải của cậu, vung tay phải một chút, cảm giác mệt mỏi khó có thể phớt lờ đó khiến cậu xác nhận mình vẫn ở tình trạng không tốt.

Cho dù như vậy, cậu vẫn quyết định lấy tay phải cầm kiếm. Cảm giác chiến đấu sắp đến khiến tâm tình cậu dần dần bình tĩnh, dường như khiến cậu nhớ tới quá khứ -- lúc cậu vẫn còn ở cung San Siro, cũng là như thế này.

Trong thế giới tối tăm tịch mịch, chỉ có lúc sát cánh với kiếm mới có thể khiến cậu cảm thấy bình yên.

Khi tu luyện cậu có thể quên đi mọi chuyện, buông thả bản thân, một lòng một ý đặt mình trong đó, sẽ không chú ý thời gian trôi qua, sẽ không suy nghĩ mình đã bao lâu không nói chuyện với người khác, cũng không cần dựa vào ký ức từng có để tưởng tượng bộ dạng thế giới xung quanh.

Cậu kỳ thực ghét tưởng tượng. Bởi vì cậu chỉ có thể tưởng tượng, cậu mất đi năng lực tự mình tiếp xúc, thể nghiệm và nhìn thấy chân chính, chỉ có thể huyễn tưởng mà thôi. Cậu luôn nghĩ, đây là hoàn cảnh bất lực biết bao nhiêu, mà cậu ở quá khứ đã tê dại đến nỗi không hiểu được đau buồn.

Bây giờ cậu đã không cần dựa và huyễn tưởng để chống đỡ thế giới của mình nữa, đồng bạn đứng ở phía sau cậu là chân chực, đối thủ ở trước mặt cậu cũng là chân thực. Sau khi rút kiếm, lực chú ý của cậu tập trung toàn bộ lên người Yiye, Yiye cũng như vậy, cuộc giằng co ngắn ngủi chỉ là để tìm kiếm một thời cơ ra tay tốt.

Bọn không không chỉ so đấu kiếm thuật, bởi vì thứ có thể sử dụng là tất cả năng lực.

So với tính nôn nóng của Yiye, Nguyệt Thoái không tỏ ra một chút nóng vội nào. Cho dù biết giải trừ hạn chế chỉ có ba mươi phút, cậu vẫn có kiên nhẫn chờ đợi đối thủ ra tay trước.

Kèm theo hào quang màu tím đỏ xoay quanh kiếm của Yiye, không khí trong sân cũng xuất hiện thay đổi rõ rệt, loại cảm giác gay gắt căng thẳng đó là thứ không cho phép phớt lờ, dường như ngay từ đầu đã định lấy ra thực lực chân chính, phương châm công kích mà Yiye áp dụng hiển nhiên hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian.

Nếu lấy kiếm để làm thủ đoạn công kích, chuyện đầu tiên phải làm chính là kéo ngắn khoảng cách, khi thân hình Yiye biến mất ở chỗ ban đầu, Nguyệt Thoái cũng vung tay phải của mình, động tác

đó trông bình thường, nhưng góc độ với vị trí lại đúng lúc chặn được kiếm của Yiye.

Chỉ là thời gian hai thanh kiếm tiếp xúc ngắn đến chỉ để lại tàn ảnh kiếm quang cùng tiếng va chạm lanh lảnh, ngay sau đó tách ra phòng thủ, đan xen với tiếng chàng kích của kim loại, hiện giờ là đang khảo nghiệm phản ứng và tốc độ của lẫn nhau, mà mỗi phần kình khí văng ra trong lần đỡ kiếm này đều để lại những đường ngấn sắc bén trên mặt đất, bụi đất tung lên gần như che lấp tầm nhìn.

Nhìn... nhìn không...

Đứng ở bên cạnh xem chiến, trong lòng Phạm Thống có ai thương mờ nhạt.

Nhìn không thấy gì hết -- Không, nghiêm khắc mà nói, nếu cố gắng nhìn, vẫn có thể đuổi kịp tốc độ, nhưng mà -- nếu cứ luôn trợn to mắt, tập trung tinh thần, ngay cả mí mắt cũng không thể chớp, vậy cũng mệt bỏ xừ!

Trước kia xem chiến, nếu như nhìn không rõ, ít nhất vẫn có thể hỏi Nguyệt Thoái bên cạnh về tình huống chiến đấu, nhưng lần này Nguyệt Thoái là một trong hai người đang giao chiến, Phạm Thống đương nhiên không còn ai để hỏi, hắn không cảm thấy hỏi Chu Sa là một chủ ý tốt, hỏi Bích Nhu cũng chẳng tốt hơn đến đâu.

Ôi, tên lùn quả nhiên rất mạnh, nhớ lại lúc ở khu một Hư Không, một kiếm của Nguyệt Thoái đã có thể làm thịt một con ma thú, bây giờ không biết phải mấy kiếm nữa, tên lùn vẫn có vẻ là ngang tài ngang sức với cậu ấy... Ồ, kiếm quang cũng thật chói, tôi nghiêm túc cảm thấy quan sát loại chiến đấu này sẽ khiến mắt tôi quá tải, rất hại mắt! Chẳng lẽ muốn tôi nhắm mắt? Nếu như xoay người qua thì có vẻ rất không ủng hộ Nguyệt Thoái... hoặc là nhìn ra góc nghỉ ngơi một lát?

Do dự và vùng vẫy trong lòng Phạm Thống vẫn chưa có cái kết, chiến huống trong sân đã tiến triển đến giai đoạn tiếp theo.

Mỗi khi gặp được đối thủ đáng chiến một trận, Yiye sẽ cảm nhận được một loại hưng phấn khát cầu chiến thắng, nếu như phát hiện đối thủ có tính đặc thù nào đó không thể vượt qua, cảm giác hưng phấn này thậm chí còn có thể chuyển sang mừng như điên.

Tâm tình mừng rỡ như điên sở dĩ được sản sinh, nằm ở đối phương là một đối tượng đáng giết, nhưng trận thi đấu hôm nay hắn lại phải áp ức, khắc chế xúc động của mình, cho dù là đối thủ hiếm có, lại chú định hắn không thể thỏa mãn.

Đoán trước được điều này là một chuyện rất bức bối, cho dù như vậy, hắn vẫn cảm thấy không nên bỏ qua cơ hội này, cho dù chiến đấu dưới tình huống lãnh tĩnh, hắn cũng muốn bức ra cực hạn của đối phương, để biết chênh lệch thực lực của lẫn nhau.

Lấy tình huống trước mắt, Yiye vẫn không thể phán định mình rốt cuộc mạnh hơn hay là yếu hơn, nhưng mà mức độ chiến đấu này không đủ làm hắn hài lòng, muốn khiến cho đối thủ lấy tư thái mạnh hơn để hồi kích, thì phải để cho công kích của mình hung mãnh hơn mới được.

Ma pháp kiếm vệ, ý nghĩa như tên, ngoại trừ kiếm thuật, ma pháp tự nhiên cũng là hạng mạnh, đưa ma pháp vào trong chiến đấu, xác thực cũng có uy lực nâng cao công kích, chỉ là ma pháp luôn luôn bị Yiye coi như phụ trợ, hắn vẫn là nghiêng về lấy kiếm thủ thắng, đây cũng là cố chấp nho nhỏ của cá nhân hắn.

Sau khi quyết định, ma lực đưa ra từ trong thân thể Yiye khiến một kiếm hắn bổ xuống đột ngột trở nên trở nên sắc bén gấp bội lần, đột kích này trái lại cũng không có làm rối bước chân của Nguyệt Thoái, chỉ là kiếm của cậu bị chấn khiến cho rụt lại một chút, nhưng vẫn kịp thời bù đắp sơ hở.

Chỉ có người trong chiến cục mới có thể chân chính thể hội sự cường hãn của đối thủ, cộng với cảm giác rét run khi chỉ cần lùi một bước, một sai sót thôi là sẽ bị lưỡi kiếm tàn nhẫn gọt đứt tay chân.

Nguyệt Thoái chưa từng sợ chiến, cũng gần như chưa từng cảm nhận được áp lực khi sinh mạng chịu uy hiếp trong chiến đấu, nhưng lần này lại không thể không cẩn thận ứng đối.

Cậu hiện giờ không có tình trạng thân thể hoàn mỹ, cũng không có Thiên La Viêm, mặc dù những cái này có thể dùng phương pháp khác để bù đắp, chẳng qua cậu vẫn muốn thử dưới tình huống này, mình có thể chiến đấu đến mức độ nào.

Sau khi Yiye khoách đại phạm vi quét kiếm, cậu đổi lại thủ nhiều hơn công, dường như bị chèn ép, kiếm trên tay không thể chi viện thêm cho cậu, cũng không có để cậu phát động công hiệu thuật pháp, cố sử dụng tay phải chưa khôi phục, dưới chấn động của liên hoàn công phòng, thậm chí vận dụng kình khí cũng dần dần trở nên khó khăn, vì để xoay chuyển cục thế, dựa vào sức gió sản sinh khi hai kiếm va chạm để kéo giãn khoảng cách, sau đó nhảy lên không trung.

Làm như vậy chỉ là muốn tạm lấy hơi -- Chỉ là, Yiye cũng không cho cậu cơ hội này.

Lấy ma pháp duy trì đứng trong không trung, không phải chỉ Nguyệt Thoái mới biết, cho dù cậu đang lơ lửng ở giữa không trung, Yiye cũng vẫn có thể lập tức truy kích.

Vấn đề ở tay phải khiến cậu cảm thấy lực bất tòng tâm, nhưng công thế của Yiye đã rất cấp bách, khi cậu muốn giơ kiếm chặn, lại xuất hiện đình trệ ngoài ý muốn, khiến cậu không thể chuẩn xác đưa kiếm đến vị trí mong muốn, sai sót này là không nên phạm phải, một phát trọng kích lên thân kiếm khiến tay của cậu tê rần, Yiye thuận thế chém một kiếm tiếp theo, vậy mà khiến kiếm của

cậu trượt khỏi tay.

"...!"

Mất đi vũ khí không còn nghi ngờ gì nữa là bằng với rơi vào trong tình huống vô cùng bất lợi, tầm nhìn của cậu vô thức đuổi theo thanh kiếm bị sức lực mạnh mẽ của Yiye đánh rớt, muốn nó trở về trong tay mình, nhưng mà trận chiến vẫn đang tiến hành, công kích ập đến bên hông xác thực đã trúng cậu, khiến cả người cậu rơi xuống đất.

Dưới cảm giác đau choáng ngợp thần kinh, cậu chỉ kịp ổn định thân hình của mình, giảm va chạm khi tiếp đất, để mình không đến nỗi đập thẳng xuống mặt đất. Vốn cho rằng đợt công kích tiếp theo sẽ ập tới ngay sau đó, nhưng cảm giác đau lần hai trong dự tưởng lại không có đến.

"Chỉ như thế mà thôi sao?"

Yiye đình trệ ở không trung, chuyển kiếm về tư thế cầm kiếm bình thường. Vừa rồi khi đánh rơi Nguyệt Thoái, hắn xoay ngược thân kiếm, sử dụng chuôi kiếm, chỉ là, mặc dù không có làm Nguyệt Thoái trọng thương khiến trận chiến không thể tiếp tục, nhưng ánh mắt hắn nhìn Nguyệt Thoái lại hết sức lạnh nhạt, hình như đã không còn hứng đánh tiếp nữa.

"Thiếu đế thiên tài ngàn năm có một, ba đường chỉ vàng trẻ nhất lịch sử, lấy sức một người bảo vệ Tây Phương Thành... chỉ như thế mà thôi?"

Trong ngữ khí của hắn không biết là kèm theo thất vọng hay là miệt thị, mà động tác của hắn cũng đã nói rõ, đối thủ như vậy, ngay cả giá trị để hắn nghiêm túc đánh cho xong cũng không có.

Kết, kết thúc rồi sao? Nguyệt Thoái đã bại rồi? Bọn họ đã phán định không cần thiết đánh tiếp nữa?

Phạm Thống mở to mắt, có chút không dám tin kết quả như vậy. Ở trong lòng hắn Nguyệt Thoái là bất bại, vậy mà lại bị Yiye đánh gục, thật khiến người không biết có tâm tình thế nào.

Tên lùn có mạnh như thế sao! Vậy, vậy bây giờ... tiếp theo nên làm sao đây? Hắn sẽ đuổi chúng ta ra ngoài sao? Hay là bắt trói chúng ta giao cho Narsi? Nguyệt Thoái cậu làm sao vậy, thực lực của cậu không chỉ như vậy đi? Mau lấy ra để hắn tâm phục khẩu phục đi nào!

Hắn nhìn thần sắc của hai đồng bạn bên cạnh, Bích Nhu mím chặt môi, Chu Sa nhíu mày, xem ra mọi người đều cảm thấy không lạc quan lắm.

Mặc dù không thể đánh bại Yiye, khiến Phạm Thống rất sốc, nhưng so với đó, ít nhất Nguyệt Thoái không bị thương, đây hình như là chuyện đáng để mừng...

Bọn họ đứng ở ngoài sân không có quyền quyết định. Người có thể quyết định trận chiến này có kết thúc ở đây hay không, chung cuộc vẫn là Nguyệt Thoái với Yiye.

Nguyệt Thoái đè cánh tay phải, nhìn kiếm rơi ở chỗ xa, lời Yiye nói cậu đương nhiên đã nghe thấy, mà đối mặt với vấn đề này, cậu chỉ là ngẩn ngơ.

Có lẽ chỉ như thế phán đoán, đối với cậu mà nói cũng không công bằng, không có vũ khí xứng tay, không có tình trạng thân thể lành lặn, đều sẽ mang đến ảnh hưởng lớn... Ít nhất, là không thể thắng được Yiye, nếu như chỉ có như vậy.

Cậu rơi vào hạ phong, không phải bởi vì vũ khí của Yiye ưu tú hơn thanh cho cậu mượn. Thứ Yiye dùng để áp chế cậu là thực lực bản thân hắn, mặc dù thanh kiếm kia cũng không kém, nhưng vẫn không xứng với Yiye, không thể sản sinh hiệu quả cộng hưởng, trở thành phụ trợ hữu hiệu.

Muốn thắng Yiye, như bây giờ là không đủ.

Cậu cảm giác luồng u ám khó có thể đè nén trong linh hồn tràn ra ngoài, chậm rãi lan ra ngoài thân thể của cậu, tẩy sạch sắc thái hoàn cảnh xung quanh -- đây là lĩnh vực của cậu, có thể cho cậu ưu thế cực đại, nhưng đây không phải lực lượng của bản thân cậu.

Đây là năng lực chất biến, giống như là năng lực Narsi ban cho cậu, cậu không nên, cũng không muốn dựa vào năng lực như vậy đánh thắng Yiye, hơn nữa, khiến căm hận tràn lan trong thân tâm của mình, cậu chỉ sợ đến cuối cùng sẽ mất khống chế, khiến cậu triệt để bị thống trị bởi ý thức giết chóc.

Cậu phải sử dụng thứ của mình. Thứ mà cậu đã hi sinh hết thảy để lấy được trong thời gian mười một năm dài đằng đẵng kia.

Không phải không có Thiên La Viêm là không được, mà là Thiên La Viêm đã trở thành "thực lực" thuộc sở hữu của cậu, thứ cậu đã dùng nỗ lực mà người khác không thể tưởng tượng để lấy được -- là một phần thực lực đã dung nhập vào thân thể của cậu.

Sau khi Yiye từ không trung hạ xuống, nhìn khí tức lĩnh vực trên người Nguyệt Thoái khoách tán ra rồi lại tán đi, giống như cảm thấy cậu đã mất đi chiến ý, nhưng hắn vẫn đá kiếm trên mặt đất đến bên cạnh Nguyệt Thoái, sau đó mở miệng.

"Cầm lấy kiếm của ngươi, đối mặt với đối thủ của ngươi, tay phải không được thì dùng tay trái, ngươi chẳng lẽ ngay cả chuyện mình thiện trường cũng làm không được sao?"

Yiye không có trực tiếp tuyên bố chiến đấu chấm dứt, không biết đối với bọn họ mà nói có tính là chuyện tốt hay không, mà Nguyệt Thoái cũng xác thực đứng lên, chỉ là, cậu không có vươn tay chạm vào thanh kiếm trên mặt đất.

"Ngươi không cầm kiếm?"

Nhìn hành động của cậu, Yiye nhíu mày.

"Không, ta chỉ là muốn đổi thanh khác. Ta nghĩ, đây mới là sự tôn trọng đối với ngươi."

Sau khi Nguyệt Thoái nói như thế xong, vươn tay ra, vẫn là tay phải của cậu, mà trên tay phải trống không của cậu cũng ở lúc này xuất hiện biến hóa kịch liệt mà mắt thường có thể thấy.

Nếu nói lúc tay của cậu cầm Thiên La Viêm, xuất hiện những đường kim loại lan ra từ chuôi kiếm bám vào cánh tay của cậu, quá trình kết hợp này được gọi là khí hóa, vậy thì, tình huống sản sinh trên tay phải cậu hiện giờ, có lẽ giống như với nghịch khí hóa...

Văn sức kim loại vậy mà sinh trưởng từ trên làn da, nhanh chóng lan ngược xuống lòng bàn tay của cậu, những đường lấp lánh có thể nhìn thấy đó trông có cảm giác trong suốt mờ ảo, khi phủ lên lòng bàn tay của cậu, tia sáng bộc phát từ trong tay cậu thoáng chốc vươn dài và định hình, hóa thành một thanh kiếm mà bọn họ đều từng nhìn thấy, nhưng cũng tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây.

Hình kiếm bán trong suốt hệt như không phải thực thể kia bất ngờ chính là Tứ Huyền Kiếm Thiên La Viêm.

Không thấy cậu làm ra động tác gì, bốn đường dây ánh sáng bằng phù văn của Thiên La Viêm tự động huyễn hóa ra ba đường, mà sau khi quang huyền hiện hình bắt đầu xoay quanh thân kiếm, mang đến cảm giác áp bức tựa như đức vua quang lâm, cũng tuyên bố mức độ chân thực của thanh kiếm này.

"Nghĩ thái...! Không chỉ là khí hóa, vậy mà còn tu thành nghĩ thái!"

Vẻ mặt của Yiye đã hoàn toàn khác với vừa rồi, hắn như là

đang nhìn vào một cái kỳ tích gần như không thể tồn tại trên thế giới, tầm nhìn hoàn toàn khắc ở trên thanh "Thiên La Viêm" kia, tay cũng trở nên hơi run rẩy.

Nếu nói đó là một loại cảnh giới nằm mơ mới có được, còn không bằng nói cho dù biết, cũng không có người dám si tâm vọng tưởng, dù sao "khí hóa" đã là mục tiêu cực kỳ gian nan rồi, hơn thế nữa là "nghĩ thái", mọi người căn bản không cho rằng có người tu được thành công.

Mà ví dụ thành công giờ phút này đang ở ngay trước mắt hắn. Thiếu niên gần mười lăm tuổi bị Đông Phương Thành xem như quái vật này...

"Ta sẽ đáp lại mong đợi của ngươi, triển lộ mọi sự vật ta sở hữu, sau đó, chiến thắng ngươi."

Dưới tình huống tay phải không tốt, lại tiến hành nghĩ thái, kỳ thực sẽ khiến thân thể của cậu đã tuyết còn thêm sương, nhưng cậu không thể nhận thua ở đây.

Nếu chỉ có thực lực mới có thể khiến người này công nhận cậu, vậy chuyện duy nhất cậu có thể làm chỉ có đánh bại hắn ở đây.

Không có đáp án khác.

◎Lời bạt của Phạm Thống.

Sự tình phát triển có chút... Hm, ngoài dự tính?

Tôi vốn cho rằng sau khi trải qua một loạt chuyện gây sốc như Nguyệt Thoái là thiếu đế, Bích Nhu không phải người, Âm Thị đại nhân không phải người, Lăng Thị đại nhân cũng không phải người, sau đó Puhahaha lại có thể biến thành người, tôi vậy mà biến thành tay sát đao vân vân, đã không còn chuyện nào có thể dọa được tôi nữa, nhưng sự thực chứng minh, tôi hình như đã hơi quá

ngây thơ.

Ai đến nói cho tôi thanh Thiên La Viêm kia rốt cuộc là ở đâu biến ra?

Nếu như tôi không nhầm, Thiên La Viêm hẳn là ở trong cung San Siro đi? Còn ở bên cạnh Narsi, đúng chứ?

Nguyệt Thoái trên người cậu rốt cuộc còn bao nhiêu bất ngờ để cho chúng tôi phát hiện hả!

Tóm lại, tên lùn đã nói ra một danh từ chuyên môn mà tôi chưa từng nghe qua, tôi nghĩ hẳn là một thuật ngữ rất chuyên nghiệp đi, mà bây giờ bọn họ lại sắp vào hiệp hai rồi, cũng không ai rảnh rỗi dừng lại giảng giải một chút với chúng tôi "nghĩ thái" là cái gì, vào lúc này, con người ta chỉ có thể tự lập tự cường, may mà tôi còn có hướng dẫn viên là Huy Thị, không hiểu cái gì thì cứ lục ký ức của hắn, công năng này cũng tiện ghê, ha ha ha ha.

Tôi không thể không nói, Huy Thị biết thật không ít thứ, còn nhiều hơn sách giáo khoa của Đông Phương Thành, loại cảm giác tra một chút là có ngay đáp án này vẫn không tệ. Cái gọi là nghĩ thái, đại khái chính là một cái giai đoạn tiến giai tiếp theo sau khi hoàn toàn khí hóa với vũ khí, tuy nói khí hóa bình thường được cho là cảnh giới cuối cùng, nhưng đó là cảnh giới cuối cùng của "phát huy ra hiệu quả cao nhất của vũ khí".

Dựa vào sự đồng hóa và quen thuộc được sản sinh sau thời gian dài dung hợp với vũ khí, để mô phỏng tính năng uy lực của vũ khí, sử dụng khí tức vũ khí tàn lưu trên người, từ hư không mô phỏng ra một thanh vũ khí giống y như đúc -- đại khái chính là như vậy, cũng chính là nói, thanh Thiên La Viêm trên tay Nguyệt Thoái hiện giờ có tính năng gần như hàng thật... Đây... đây rốt cuộc là khái niệm gì vậy?

Vũ khí mạnh như thế vậy mà có thể mô phỏng ra để sử dụng?

Mặc dù hình như sẽ đại thương nguyên khí, có hạn chế thời gian, nhưng Nguyệt Thoái, cậu ngay cả dáng vẻ mô phỏng ra cũng là hình thái khí hóa, cậu rốt cuộc có còn là người không hả?

Đều là người, cậu vì sao có thể làm được nhiều chuyện người khác không làm được như vậy? Đây thật sự chỉ cần nỗ lực là có thể đạt thành sao? Cậu gạt ai hả?

Nói đi thì nói lại... Tôi cũng là đến hôm này mới biết tên lùn thật sự rất mạnh, Quỷ Bài Kiếm Vệ danh bất hư truyền, đây rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Tôi nghĩ hẳn là chuyện tốt? Dù sao Nguyệt Thoái cũng đã nói sẽ đánh bại hắn rồi, chỉ cần đánh bại hắn, hắn sẽ chịu thương lượng với chúng tôi và trở thành đồng bọn của chúng tôi?

Tôi thấy hắn mặc dù rất kiêu ngạo, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn bất thiện mà, rõ ràng có thể chém Nguyệt Thoái bị thương, nhưng lại chỉ dùng chuôi kiếm đánh, còn tưởng sẽ đuổi chúng tôi ra ngoài, nhưng cũng không thật sự làm như vậy...

Chẳng qua, tình thế bây giờ... Loại tình huống bởi vì quá mức nghiêm túc mà dần chuyển sang sát khí này là sao?

Nhất huyền chấn kỳ tâm, nhị huyền đoạt ý chí, tam huyền phá kỳ thể, tứ huyền tang kỳ hồn, Nguyệt Thoái cậu bây giờ mở tam huyền, cậu muốn giết hắn sao? Cho dù cậu biết tứ huyền là lực phệ hồn, cho nên không mở đến tứ huyền, nhưng hắn là cư dân nguyên sinh đó? Cậu có phải quên điều này rồi không? Nếu cậu giết hắn, hắn sẽ không sống lại được đâu đấy?

Tên lùn bên kia cũng vậy, là bởi vì phát hiện đối thủ hiếm có, nên quá hưng phấn rồi sao? Sát khí của ngươi căn bản còn mạnh hơn Nguyệt Thoái nữa! Các ngươi cứ như thế phát triển thành quyết đấu không chết không nghỉ rồi à? Thế này mà đúng sao! Có ai tới ngăn cản một chút không --!

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 9+2: Một Cái Nhà Nếu Như Có Thiếu Gia Thì Nhất Định Có Lão Gia

"Lão gia là cái gì? Ta chỉ biết có lão già." -- Âm Thị

"Trên cơ bản ngươi không cần biết nhiều như thế." -- Lăng Thị

"Làm lão già lâu cũng sẽ không biến thành lão gia, nhưng làm lão gia lâu thì sẽ biến thành lão già, không, rõ ràng cũng không có làm lâu lắm, ôi." -- Loveson (艾拉桑: Ngả Lạp Tang)

"Mặc dù thế này hình như rất thất lễ, chẳng qua, ngài là...?" -- Nguyệt Thoái

"Englar, cậu cứ luôn miễn cưỡng bản thân như vậy..."

Nhìn thấy Nguyệt Thoái dùng nghĩ thái, sắc mặt của Bích Nhu trở nên khó coi hơn không ít, thân là pháp bào, cô tự nhiên rất rõ tinh lực hao phí và cái giá phải trả cho nghĩ thái, cho nên thần sắc của cô mới đanh lại như vậy.

Mặc dù cô đang lo lắng cho Nguyệt Thoái, nhưng khi Phạm Thống nhìn cô vẫn là không nhịn được lẩm bẩm mấy câu trong lòng.

Tôi càng ngày càng cảm thấy cô nên tự kiểm điểm rồi. Không chỉ là khí hóa, thậm chí còn nghĩ thái nữa kìa! Nguyệt Thoái có thể đạt tới cảnh giới nghĩ thái với Thiên La Viêm, mà cô lại ngay cả giao tiếp tâm linh cũng không có! Quá khứ cô thật vô trách nhiệm khiến người tuyệt vọng vô cùng! Nếu như có ăn năn, bây giờ hãy bù đắp cho đàng hoàng lại đi, thật là...

"Phạm Thống, Phạm Thống."

Phạm Thống đang lẩm bẩm dở chừng trong lòng, đột nhiên lại nghe thấy tiếng Puhahaha gọi hắn.

"Chuyện gì?"

"Ta đột nhiên nghĩ tới, ngươi cứ luôn nói xác thịt tương thông, chắc không phải là nói khí hóa chứ?"

Gì mà đột nhiên nghĩ tới... Ngươi là nhìn thấy nghĩ thái cho nên xúc phát linh cảm sao? Xác thịt tương thông thuần túy chỉ là nói ngược của tinh thần tương thông mà thôi, không có ý tứ thâm ảo như thế, ngươi đừng tự mình nghĩ quá nhiều có được không, dựa vào sở thích và kiên trì đối với ngoại hình của ngươi, chúng ta nếu tu thành khí hóa, ngươi chắc chắn là để ta dung hợp với phất trần, đúng là cuộc hợp thể đầy ác mộng! Ta sớm đã nghĩ tới vấn đề này rồi, dù sao chỉ cần ngươi vẫn còn là phất trần, chuyện khí hóa này coi như miễn bàn!

"Ngươi biết miệng của ta bị nguyền rủa, xác thịt tương thông chỉ là nói ngược của tinh thần tương thông, không phải nói khí hóa."

Phạm Thống không có hứng với đề tài này lắm nên trả lời khá là dửng dưng, bây giờ chuyện quan trọng hơn là xem chiến, mà không phải tán dóc với Puhahaha.

"Vậy ngươi có muốn tu khí hóa không?"

Puhahaha vậy mà cứ thế thuận đà nhắc đến, Phạm Thống ngẩn ra một chút, theo phản xạ mà cự tuyệt.

"Không muốn!"

Chắc là do hắn cự tuyệt quá trực tiếp quá dứt khoát, Puhahaha lập tức nổi cáu.

"Phạm Thống ngươi làm sao vẫn không cầu tiến như vậy! Luôn không muốn tăng cường thực lực của mình! Bạn ngươi cũng đã có thể nghĩ thái rồi kìa! Ngươi làm sao có thể thua kém hắn!"

Chờ một chút, hiện giờ đề tài phát triển theo hướng này là sao? Liên quan gì đến Nguyệt Thoái? Ta làm sao... Ta làm sao có thể thua kém cậu ấy? Ta đương nhiên có thể thua kém cậu ấy! Ta thua kém cậu ấy là chuyện hiển nhiên đi! Yêu cầu của ngươi cũng làm khó người khác quá đấy, cậu ta dùng phương thức không biết có bao nhiêu biến thái để rèn luyện, cũng tốn rất nhiều năm mới có thành tựu hiện giờ! Ngươi lại yêu cầu ta học cấp tốc không đến một năm? Ngươi có đánh giá ta cao quá không đấy!

"Ngươi vì sao muốn so sánh phế tài với thiên tài chứ, yêu cầu ta như vậy rất không công bằng!"

"Phạm Thống ngươi phế tài chỗ nào, chẳng phải cũng là tua rua màu đen nhạt sao, ngươi đừng cho rằng cố ý nói mình rất nát là có thể che giấu sự thực ngươi không cầu tiến."

"Đó là thực lực của Huy Thị! Nào phải của ta!"

Sau khi Phạm Thống có chút tan vỡ mà gào lên với Puhahaha xong, đột nhiên cảm thấy một luồng gió đáng sợ ập tới, khi hắn ý thức được đó là dư ba của sức kiếm, Bích Nhu đúng lúc nhanh tay lẹ mắt hóa giải nó.

Ặc... bắt đầu rồi sao? Chuyện ngộ thương mà tôi lo lắng cuối cùng cũng đến rồi sao? Dư ba đẳng cấp tam huyền Thiên La Viêm --!

"Này, cô thật sự không vấn đề chứ?"

Cho dù không bị đánh trúng, Chu Sa vẫn có thể cảm giác dư ba quét đến rìa sân khá là khủng bố, cũng không phải cậu không tín nhiệm Bích Nhu, chỉ là hoàn toàn chưa xác nhận đã lấy sinh mạng

tin tưởng cô... Bọn họ hình như vẫn chưa thân quen đến thế.

"Đương nhiên không vấn đề! Đã nói chỉ là dư ba mà thôi!"

Bích Nhu một mặt không vui mà trả lời, mặt khác triển khai vòng bảo hộ làm tiêu tan toàn bộ dư ba của tam huyền lan đến rìa sân, bởi vì phạm vi công kích của Thiên La Viêm khá lớn, tỉ lệ lan đến bọn họ cao hơn nhiều so với sức kiếm của Yiye, nhưng may mà dư ba quét đến gần như đều là của bên Nguyệt Thoái, khi ngăn chặn công kích đến từ Yiye, Bích Nhu rõ ràng vất vả hơn, dù sao cô thiện trường là phòng ngự loại pháp thuật, mà không phải phòng ngự vật lý.

"Dù sao cũng đã là của ngươi rồi, ngươi nên truy cầu tiến bộ chứ! Phạm Thống ngươi làm sao có thể thỏa mãn với hiện trạng!"

Puhahaha vẫn chưa có ý định kết thúc đề tài vừa rồi, Phạm Thống căn bản không thể quan sát tử tế chiến huống dưới tình huống có người cứ luôn làm ồn bên tai.

Đừng nói chuyện với ta nữa, Puhahaha, bọn họ đã đánh rồi kìa! Ta đã bỏ lỡ rất nhiều quá trình với cảnh quay rồi... Ohhhh! Chiêu vừa rồi thật hung hiểm! Các người sao vậy hả, đánh thành như vậy cũng quá đáng sợ rồi đi! Các người là ưu tiên lấy mạng đối phương nên không thèm bảo lưu gì hết sao? Đừng như vậy, Nguyệt Thoái cậu khắc chế lại một chút, hãy ngẫm lại huyết quang chi tai! Đống huyết quang chi tai đầy ắp kia kìa! Có khi cậu vẫn chưa dùng hết phần năm nay đâu! ... Ooaa!

Một luồng sức mạnh sắc bén chém thẳng đến trước mặt khiến Phạm Thống giật nảy mình, may mà hắn phản ứng nhanh, nhào sang bên cạnh, bằng không đạo kình khí vừa rồi đã có thể tiễn hắn về quê.

"A, ngại quá, Phạm Thống, vừa rồi để sót -"

Bích Nhu cuống quýt xin lỗi, khiến Phạm Thống không biết trả lời cô cái gì.

Này... Là ai vỗ ngực mình cam đoan không có vấn đề! Là ai hả! Bây giờ xảy ra vấn đề nói xin lỗi là muốn xong à! Tôi thế nhưng là suýt chết đó! Cô căn bản chẳng đáng tin chút nào mà -- Oaaa!

Mắt thấy lại là một đạo kiếm khí xé gió lao thẳng tới, Phạm Thống khủng hoảng không biết có nên lăn một vòng né ra hay không, mà lúc này, đột nhiên một bàn tay từ bên cạnh hắn vươn ra, dễ dàng hóa giải đạo công kích kia.

"Phạm Thống ngươi thật vô dụng, có công kích thì né nhanh một chút được không?"

Tay phải của Puhahaha đặt trên vai hắn, thu hồi tay trái vừa rồi thi pháp đồng thời cũng phàn nàn, trông có vẻ là vì để phụ giúp tiêu trừ dư ba mà biến thành hình người, hơn nữa vừa rồi mới nói hắn không phải phế tài, bây giờ lại nói hắn vô dụng.

"Ngươi -- chẳng phải kêu ngươi phải biến thành quỷ --"

Phạm Thống dưới kinh hãi, không nhịn được lại dùng miệng nói chuyện, Puhahaha nghe vậy lập trức trừng hắn.

"Phạm Thống ngươi đừng nói chuyện với ta! Dùng giao tiếp tâm linh! Ngươi cho rằng bổn phất trần thích biến thành người à, bổn phất trần cũng là bởi vì ngươi quá không dùng được mới đành phải miễn cưỡng giúp ngươi đấy!"

Puhahaha, ngươi vậy mà kêu ta im miệng, đây cũng quá tổn thương rồi đi? Nhưng... ngươi hẳn là đáng tin cậy hơn Bích Nhu nhiều? A... Ngươi sao lại khoác lên vai ta! Đừng nghe lén trong lòng ta nghĩ cái gì!

Bởi vì thân thể có tiếp xúc, suy nghĩ của Phạm Thống cũng để cho Puhahaha nghe thấy, hắn tức thì hậm hực bỏ tay mình ra, sau

đó tiện tay mở kết giới.

"Ở yên bên trong kết giới của bổn phất trần, hoặc là bỏ mạng, tự chọn một cái, hừ. Phạm Thống ngươi mặc dù rất ngu, ít nhất cũng chọn được chứ."

Giọng điệu xem thường người khác của ngươi là sao, thoáng cái nói ta không được thua kém Nguyệt Thoái, thoáng cái lại chê ta như vậy, tiêu chuẩn chênh lệch quá nhiều sẽ khiến ta khó thích ứng lắm đấy.

"Phạm Thống, cậu rõ ràng có đồ để dùng, còn để cho pháp bào của người khác đỡ giúp cậu làm gì?"

Chu Sa khinh thường trào phúng một câu, đây khiến Phạm Thống nhất thời có chút không biết nói gì.

Lời gì vậy, Puhahaha là vũ khí, là vũ khí đó! Hắn không phải hộ giáp! Cậu nói như vậy mà nghe được sao!

Nghĩ thì nghĩ, Phạm Thống vẫn không muốn chết, lập tức quyết định bỏ qua vấn đề da mặt, trốn ở bên trong vòng bảo hộ của vũ khí mình. Bích Nhu với Chu Sa đương nhiên cũng đều nhìn thấy hành động của bọn họ, chẳng qua Bích Nhu đang bận tiêu giải cho bên đó, Chu Sa đại khái là thà tự mình né cũng không muốn cầu trợ Phạm Thống, cho nên bọn họ cũng không có lại gần.

"Puhahaha, ngươi nếu đã làm xong kết giới rồi, vậy mau biến trở lại đi chứ?"

Yiye đang tập trung chiến đấu, vẫn chưa phát hiện tình huống bên này, bởi thế bây giờ biến trở về vẫn còn được, nếu bị hắn nhìn thấy, Phạm Thống cảm thấy sẽ có không ít phiền toái.

"Phải duy trì hình người mới có thể duy trì kết giới, là do ta thi triển chứ có phải do ngươi đâu, huống hồ bổn phất trần muốn biến về thì sẽ biến về, còn cần ngươi quản à, ngươi có ý kiến gì

đối với hình người của bổn phất trần sao?"

Puhahaha hình như rất thích chống đối Phạm Thống, rõ ràng nói duy trì hình người rất mệt, nói thích làm phất trần hơn đều là hắn nói, bây giờ lại làm mình làm mẩy không chịu biến về phất trần, Phạm Thống thật không làm gì được hắn.

"Không có ý kiến. Ta còn có thể có ý kiến gì? Dù sao ngươi có làm gì cũng sẽ không từ đực biến thành cái, nếu có thể đổi, Lăng Thị đại nhân sớm đã chỉnh lại tướng mạo của mình rồi..."

"Ngươi muốn tu khí hóa với vũ khí nữ?"

Ánh mắt của Puhahaha thoáng cái trở nên hung dữ.

"Không phải vấn đề này! Đừng nghiên cứu khí hóa nữa! Ta nói, nếu ngươi đã mở kết giới rồi, có cần phóng to một chút không, để Bích Nhu với Chu Sa cũng trốn vào?"

Phạm Thống vẫn ít nhiều có chút lương tâm, cho dù bình thường mọi người luôn cười nhạo trào phúng hắn, nhưng dù sao cũng vẫn là đồng bạn, chỉ có mỗi mình mình an nhàn mà trốn, hắn cảm thấy hình như có chút ích kỷ, cho nên đề xuất yêu cầu như vậy.

"Bổn phất trần mặc kệ người ngoài chủ nhân."

Nói cứ như ngươi quan tâm ta lắm ấy, nhưng ngươi rõ ràng rất hung dữ lại còn đầy khinh thường ta!

"Ngươi không thể châm chước một chút sao, ngươi đỡ còn muốn tốt hơn cái hộ giáp bên kia, loại kỹ thuật thuần thục ưu tú này cũng để bọn họ kiến thức một chút chứ?"

Muốn khiến cho Puhahaha phá vỡ nguyên tắc, chính là phải thêm một chút nịnh nọt đúng lúc đúng chỗ, Phạm Thống đang nỗ lực canh đúng chừng mực, hắn cảm thấy mình hình như càng ngày

càng tâm đắc rồi.

"... Hừ, bổn phất trần rất ưu tú cũng không cần để cho nhiều người như thế biết, Phạm Thống ngươi không nâng cao thực lực của mình, chỉ muốn khoe khoang vũ khí, tâm thái này rất xấu, bổn phất trần khinh bỉ ngươi. Chẳng qua nếu ngươi cũng đã nói như thế rồi, thì chiếu cố bọn họ một chút vậy, bổn phất trần vẫn sẽ làm chuyện tốt."

Puhahaha vừa nói một cách không cam nguyện lắm, vừa vươn tay quẹt quẹt, cũng thiết lập kết giới ở chỗ Bích Nhu với Chu Sa, làm như cho dù đồng ý giúp cũng không muốn kêu người ta chen qua đây.

Phạm Thống thì câm nín trước lời nói của hắn.

Ta chẳng qua chỉ là từ chối tu khí hóa mà thôi, vẫn là có đang luyện phù chú -- với kiếm thuật mà! Từ đâu mà nói không nâng cao thực lực của mình! Ngươi muốn đáp ứng thì đáp ứng, cứ phải sỉ vả ta mấy câu trước là thế nào! Khinh bỉ ta cái gì, khinh bỉ lời khen nói một đường nghĩ một nẻo của ta là rất mặt dày vô sỉ sao!

Đối thoại phát triển đến mức độ này, Phạm Thống đã không biết nên tuyệt vọng hay là bất đắc dĩ nữa, có khi là cả hai, cảm giác trộn lẫn với nhau khá là khó có thể diễn tả bằng lời.

Chẳng qua dưới kết giới bảo vệ của Puhahaha, hắn cuối cùng cũng có thể không cần phí sức lo lắng cho an toàn tính mạng của mình nữa, có thể tìm hiểu tình huống chiến đấu một cách đàng hoàng rồi.

Đương nhiên, nếu Puhahaha có thể an tĩnh một chút thì tốt hơn...

Có lẽ giống như Phạm Thống cảm thấy -- hai người đang chiến đấu dường như đều muốn giết chết đối phương mà tiến hành công

kích không nương tay.

Mô phỏng ra Thiên La Viêm chỉ là khiến lực lượng của Nguyệt Thoái tăng lên một cái mức độ, cũng chưa khôi phục đến trạng thái hoàn toàn, dưới điều kiện như vậy, thực lực của đôi bên không có chênh lệch quá lớn, vậy thì muốn lấy được thắng lợi, không phải là chuyện dễ dàng, cũng không phải lúc có thể khống chế ra tay mạnh yếu.

Kiếm kình được nhu hợp bởi thuật pháp, ma pháp và tà chú nhiều lần đụng độ với nhau, bọn họ không rảnh bận tâm dư kình khoách tán ra, dưới tình huống khát cầu chiến thắng càng ngày càng cường thịnh, trong mắt bọn họ đều chỉ có đối thủ, cảm giác đau khi va chạm chính diện cũng bị bỏ qua dưới tình huống thần kinh hiếu chiến đang vận hành một cách cực đoan.

Cho dù trên người xuất hiện những vết thương lớn nhỏ khác nhau, mỗi một kiếm bọn họ vung ra vẫn không có vẻ gì là thu thế. Thông qua nguy hiểm và đau đớn bức bản thân tới cực hạn, vắt ép ra lực lượng mạnh hơn từ thân thể, cho dù kết cục sẽ là lưỡng bại câu thương, cũng không có người nào muốn dừng lại ở đây.

Đây gần như đã không thể ngăn cản được nữa, trước khi một người trong đó bị trọng thương hoặc đánh mất tính mạng. Kiểu chiến đấu bất chấp sống chết của Nguyệt Thoái với Yiye khiến người vây xem căng thẳng sốt ruột, nhưng cũng không nhúng tay vào được.

Nhưng mà chiến đấu sẽ không kéo dài quá lâu, phát ra kình khí với mức độ cao như thế, chỉ sợ khó có thể duy trì lâu dài, hơn nữa chỉ cần đến ba mươi phút, tà chú áp chế hạn chế mất hiệu lực, Nguyệt Thoái sẽ mất đi năng lực chiến đấu, đó tự nhiên cũng đánh không nổi nữa.

Nhưng đối với Nguyệt Thoái mà nói, đây cũng đại biểu nếu cậu không thể đánh bại Yiye trong thời hạn thì cũng có nghĩa là

cậu thua rồi.

Tam huyền đang vận chuyển với tốc độ cao ở xung quanh Thiên La Viêm nghĩ thái, cường độ âm chấn đã là trạng thái dù là dư ba tán xạ ra cũng hết sức khủng khiếp, kiếm của Yiye mặc dù có thể tìm được lỗ hổng trong làn sóng chấn động dày đặc để đến gần cậu, nhưng kiếm ở dưới hoàn cảnh đáng sợ này bị chấn động đến nỗi hệt như đang gào thét, tay của hắn cũng khó có thể vung kiếm một cách linh hoạt, lỗ hổng cố gắng phá ra cũng bị dập tắt trong chớp mắt, công kích trở nên cực kỳ khó nhọc, vũ khí của hắn cũng gần sắp bị hủy diệt.

Nguyệt Thoái quét ngang một kiếm, kiếm khí từ chính diện ập tới xen lẫn làn sóng xâm thực được kiến cấu bởi thuật pháp, chồng chất thành ba lớp, kình khí hộ thân của Yiye chắn được một lớp là vỡ nát, lớp thứ hai bị hắn dùng kình lực lấy cứng chọi cứng để chống chọi, mà lớp thứ ba chưa kịp phòng ngự, hắn chỉ có thể thay đổi tư thế và góc độ thân thể để làm bảo hộ cơ bản, sau khi tránh được một nửa, vẫn phải lãnh chịu nửa còn lại.

Nội thương không nhẹ khiến Yiye rên một tiếng, nhưng hắn vẫn phớt lờ thương thế này, trực tiếp nhẫn nhịn, cho dù chịu đựng đau đớn vẫn không khỏi muốn cười, bởi vì nỗi vui sướng khi đắm chìm trong chiến đấu -- mà đối thủ trước mắt có cường độ mà hắn truy cầu.

Bị thương cũng không hề gì, chỉ cần không phải không thể động đậy, hắn sẽ tiếp tục chiến, hắn thích cảm giác làm bạn với nguy hiểm chết người, vào sinh ra tử này, cũng luôn muốn có một đối thủ có thể khiến hắn dốc cạn tuyệt chiêu, hắn chỉ là bị thương, vẫn chưa ngã xuống, cho nên thắng thua cũng chưa định, dưới tình huống hắn biết người này dưới trạng thái lành lặn sẽ còn mạnh hơn bây giờ, hắn không khỏi cảm thấy dâng trào cảm giác chờ mong cùng hưng phấn, hận không thể moi ra toàn bộ của cậu, kiến thức được cường độ như thế, cũng đích thân thể nghiệm loại

cảm giác áp bức đó có thể mang đến cho hắn sự sợ hãi run rẩy ra sao.

Hắn cũng không có bị Nguyệt Thoái áp chế toàn diện, kiếm khí sắc bén từ mũi kiếm của hắn bắn ra cũng để lại hết vết thương này đến vết thương khác trên người Nguyệt Thoái, mức độ bị thương của bọn họ đều đang nặng thêm, cảm quan lại bởi thế mà càng thêm nhạy bén rõ rệt, hắn nghĩ, hắn thích cảm giác chiến đấu với cường giả đến thế chính là bởi vì có thể ở trong chiến đấu quan sát tiến hóa của mình.

Trong lúc giao thủ qua lại, hắn hưởng thụ quá trình này, chỉ là dưới uy áp của Thiên La Viêm, thanh kiếm sớm đã chịu áp lực quá lớn cũng không chịu nổi nữa, đột nhiên phát ra một âm thanh lanh lảnh lạc loài trong lúc chiến đấu, cứ như thế bị hủy ở dưới âm chấn.

Tình huống đột phát này khiến Yiye có chút trở tay không kịp, trong giao chiến đầy nguy hiểm cũng không cho phép hắn sản sinh bất cứ suy nghĩ nào, hắn lấy thân kiếm đã hỏng ngăn chặn sóng công kích tiếp theo của Nguyệt Thoái, thanh kiếm bầu bạn nhiều năm của hắn lập tức bị gãy, nhắm chuẩn tích tắc này, Nguyệt Thoái dường như muốn lợi dụng cơ hội đó để giành được thắng lợi, công kích liên hoàn gần như phát ra cùng một lúc.

Yiye cắn răng, định lấy phương thức gia tăng vận chuyển kình khí để ứng phó nguy cơ lần này, nhưng ngay lúc ấy, đột nhiên có một âm thanh xen vào trong bầu không khí căng thẳng đó, truyền vào trong tai hắn.

"Yiye -- ngươi làm sao lại lấy mạng ra đùa, ngươi đang làm gì vậy hả --!"

Âm thanh gần kề đó đại biểu khoảng cách của đối phương cũng đến gần rồi, Yiye mở to mắt, thần sắc kịch biến, phút chốc làm ra phán đoán, thay đổi quyết định, sau khi bỏ kiếm, hai tay thu

lại bảo vệ phần đầu, chỉ muốn làm giảm phạm vi ảnh hưởng của dư ba do đợt công kích này sản sinh đến thấp nhất.

Nguyệt Thoái sau khi nhìn thấy hành động dị thường của hắn, dưới tình thế cấp bách đã triệt bỏ sức mạnh, có điều một nửa công thế đã phát ra không thể hoàn toàn triệt tiêu, vẫn có một phần đánh lên người Yiye, bọn họ vốn từ mặt đất đánh đến không trung, Yiye sau khi lãnh đợt công kích này liền bị quăng xuống mặt đất, Nguyệt Thoái có chút không hiểu là tình huống gì, sau khi cũng hạ xuống, cậu lúc này mới chú ý thấy người đàn ông chạy đến bên cạnh Yiye.

Đám người Phạm Thống bên cạnh cũng bởi vì sự tình quá đột ngột nên không kịp ngăn cản hắn, bây giờ người cũng đã qua rồi, trận đấu cũng đã dừng lại, tự nhiên cũng không cần thiết ngăn cản nữa.

"Yiye, ngươi vẫn ổn chứ?"

Người đàn ông không thèm nhìn tình huống đã trực tiếp xông vào sân này có một mái tóc vàng rực rỡ, có dáng người cao vút và khuôn mặt anh tuấn, tuổi bề ngoài khoảng chừng ba mươi mấy, không biết có lai lịch gì. Còn Yiye sau khi tự chống mình dậy khỏi mặt đất rồi ói ra một ngụm máu, hắn cũng bất chấp kiểm tra thương thế đã hung dữ trừng qua, chửi ầm lên.

"Lão già chết tiệt! Ông có mắt hay không! Ông cho rằng với thực lực nát bét của mình thì có thể đi ngang đi dọc? Bọn ta đang quyết đấu ông xông qua là muốn tự sát sao, muốn đầu thai sớm không biết nói trước à!"

Dáng vẻ hung dữ của hắn biểu đạt đầy đủ sự phẫn nộ của hắn, dường như hận không thể xé nát cái người trước mắt, chẳng qua lời nói với hành vi của hắn là hai chuyện khác nhau hoàn toàn, quyết định lãnh đủ công kích vào khúc cuối kia rõ ràng là vì không muốn để cho đối phương bị ảnh hưởng bởi chiến đấu, tất cả

những người ở đây đều nhìn thấy.

"Ta vội vội vàng vàng về nhà một chuyến đã nghe nói ngươi lại làm chuyện nguy hiểm, đương nhiên phải qua đây tìm hiểu chứ!"

"Ông vì sao không chết ở bên ngoài vĩnh viễn đừng trở về nữa! Mất tích lâu như thế còn về làm gì!"

"Đương nhiên là bởi vì nghe nói ngươi từ bỏ ma pháp kiếm vệ! Yiye, ngươi làm sao lại từ chức? Ta khó khăn lắm mới nuôi ra được một Quỷ Bài kiếm vệ, ngươi cứ như thế từ bỏ, tâm linh mỏng manh của papa làm sao chịu nổi đây!"

Một từ mấu chốt nào đó trong lời nói của người đàn ông đã kích thích đến thần kinh thính giác của mọi người, Yiye vẫn chưa tiếp lời, một người hầu hoảng hốt chạy vào lại xen miệng vô.

"Thiếu, thiếu gia! Xin lỗi! Chúng tôi thực sự không cản được lão gia --"

Xin lỗi sau khi mọi chuyện đã xong xuôi đối với Yiye mà nói căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, cho nên hắn cũng chỉ có nhăn nhó trả lời một chữ.

"Cút!"

Sau khi nghe xong những đàm thoại này, thân phận của người đàn ông cũng gần như rõ ràng rồi.

"Cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, đức tính thô lỗ thô bạo của ngươi vì sao vẫn không thể sửa đổi đây, hơn nữa còn cứ luôn nói với người khác ông già trong nhà đã không còn nữa, kết quả khiến một đống người hiểu lầm ta đã chết rồi, ta chỉ chẳng qua là rời khỏi nhà mà thôi, tuổi của ta cũng chưa già đến đâu, có cần thiết phải nói thành vậy không..."

Người đàn ông giống như bị tổn thương đến tâm linh, đau

buồn mà lắc đầu, che mặt nói ra lời như vậy.

"Không thể phù hợp với mong đợi của ngài thật là khiến người tiếc nuối, phụ - thân - đại - nhân."

Yiye gần như là co giựt khóe miệng, nghiến răng nghiến lợi mà nói ra câu này, cũng khiến mọi người cuối cùng cũng xác nhận người đàn ông là ai.

... Phụ thân?

◎Lời bạt của Phạm Thống

Phụ thân! Vậy mà là phụ thân! Gạt ai hả! Tôi rốt cuộc nên kinh ngạc vì một mét chín sinh ra một mét sáu, hay là kinh ngạc tên lùn đã hai mươi lăm tuổi mà vẫn có thể mọc ra khuôn mặt đánh lừa thế giới như vậy! Không, còn có một nghi điểm nữa! Tên lùn đã hai mươi lăm tuổi, cha hắn lại trông có vẻ như ba mươi mấy tuổi, cho dù được bảo dưỡng tốt cũng không đúng! Mấy tuổi sinh hả! Mấy tuổi!

Gen của Huyễn Thế rốt cuộc là chuyện làm sao, tên lùn kia cha của ngươi nhìn sơ cũng cỡ mét chín, ngươi vì sao lại lùn thế hả? Suốt ngày ở trong nhà đối mặt với ông bố vừa cao vừa đẹp trai như vậy chẳng phải rất xót xa sao? Ta cũng muốn gạt nước mắt đồng tình cho ngươi rồi -- Không, bây giờ chẳng phải lúc hành động theo cảm tính, cho nên... papa xuất hiện rồi, sau đó thì sao?

Cha ngươi là ủng hộ thiếu đế sao? Ủng hộ người nào? Đây có ảnh hưởng đến lập trường của ngươi không? Còn nữa, ngươi với Nguyệt Thoái từ lúc nào biến thành quyết đấu rồi, bọn ta làm sao đều không biết? Làm ơn đừng cố mà đòi đánh cho xong! Nguyệt Thoái cậu cũng vậy, thấy được thì thu đi!

Giữa chừng chạy ra một ông bố, rốt cuộc có phải chuyện tốt hay không... biến cố đột nhiên xảy ra này khiến người đau đầu quá

đi mất, a, còn có một vấn đề.

Tên lùn ngươi cũng tên là Yiye rồi... vậy thì cha ngươi, tên là gì đây?

Tên của người thân hẳn là sẽ có chút liên quan đi? Nhất là cha con. Cho nên ông ta chắc không phải cũng có cái tên rất ba chấm chứ? Giống như tôi tên Phạm Thống, cha tôi tên Phạm Trì vậy, nói đến đây, trước kia những ai nghe nói tên của cha con chúng tôi xong cũng thường thốt lên "thật kinh điển, vậy mẹ cậu chắc không phải tên Phạm Uyển chứ" vân vân, người nói như vậy thật là không có thường thức, làm ơn, mẹ tôi làm sao có thể họ Phạm chứ! Bà ấy tên Ngả Uyển Cung cơ!

Ôi, đáng tiếc mỗi lần tôi đính chính xong đổi lại là một trận cười ầm ầm. Nghe nói năm đó cha mẹ tôi kết hôn, trên thiệp cưới ghi là Phạn Thi yêu Oản Công (cái muỗng yêu cái chén), cặp vợ chồng này thật nhàn rỗi lấy tên mình ra đùa, có thể tự mua vui như vậy, tôi cũng phục bọn họ luôn rồi, nhưng cũng có khả năng là chủ ý tồi tệ của ông già tôi, người lấy gà theo gà lấy chó theo chó như mẹ tôi cũng cứ như thế thuận theo ông ấy...

Tôi rốt cuộc nên cảm thấy thê lương, hay là mừng vì suy nghĩ và sự hài hước của mình gần với cấp độ của người bình thường hơn đây?

A, nguy, nguy rồi, chiến đấu đã đình chỉ, bọn họ sẽ mau chóng chú ý đến bên này, Puhahaha ngươi mau biến trở lại đi chứ!

Chú thích:

Loveson: 艾拉桑 [Ai la sang] từ này là phiên âm của "I love son"

Nghe cái tên thôi chắc mọi người đủ hiểu rồi nhỉ, ha ha...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 9 + 3: Ở Nhà Người Ta Cứ Coi Như Là Nhà Mình Đi, Không Sao Đâu

"Không sao à...?" -- Yameidie

"Không sao." -- Chu Sa

"Không sao giả?" -- Phạm Thống

"Không sao đâu, đương nhiên không sao." -- Lovesun

"Có sao!" -- Yiye

Sau khi Phạm Thống tỉnh lại từ trong trạng thái đờ đẫn, liền căng thẳng nhìn sang Puhahaha.

"Puhahaha! Mau biến trở lại! Đừng để bọn họ nhìn thấy ngươi!"

Đối với hoảng hốt của hắn, Puhahaha có vẻ không tán đồng lắm.

"Bọn họ thật sự không chú ý thấy sao? Có khi bọn họ đã nhìn thấy rồi, đột nhiên biến mất mới kỳ quái đi?"

Hắn vừa phản bác như vậy, Phạm Thống cũng không dám khẳng định nữa.

Hm... Rốt cuộc có nhìn thấy hay không? Đây...

Mà ở bên kia, Bích Nhu với Chu Sa cũng bắt đầu thảo luận về nhân vật đột nhiên xuất hiện này.

"Cha của Quỷ Bài Kiếm Vệ? Bích Nhu, cô có tin tức không?"

"À, cái này tôi không có đặc biệt điều tra, tôi bây giờ chỉ nhớ... Nhà bọn họ hẳn là phân nhánh xa của hoàng thất đi? Chỉ không biết là huyết thống bên cha hay bên mẹ thôi."

Bọn họ trái lại cũng không có muốn nhận được tình báo của người này lắm, chẳng qua Phạm Thống nghe xong có chút để ý.

Phân nhánh xa của hoàng thất? Đâu đúng nhỉ? Tên lùn không có khuôn mặt giống Huy Thị Nguyệt Thoái với Narsi mà? Cùng cha mẹ sinh là giống nhau y như đúc, có chút huyết thống cho dùng không giống bảy tám phần như Nguyệt Thoái, ít nhất cũng giống ba bốn phần đi, đây chẳng phải là quy củ của Huyễn Thế sao? Tên lùn ngay cả tóc vàng cũng không có... chẳng lẽ là con riêng?

Sau khi cha con bọn họ tiến hành xong mấy câu đối thoại chẳng chút ấm áp nào này, người đàn ông mới giống như chợt nghĩ đến điều gì, chuyển sang Nguyệt Thoái.

"Các ngươi là bạn của Yiye sao?"

Câu đầu tiên hắn nói ra khiến Phạm Thống không biết nên có cảm tưởng thế nào.

Ngài từ đâu cảm thấy chúng tôi giống bạn bè của tên lùn? Đánh đánh giết giết như vậy chẳng lẽ là cách kết bạn đặc biệt của hắn?

Nguyệt Thoái bị hỏi vấn đề này, ngẩn ra một chút, còn Yiye vẫn còn ngồi trên mặt đất không thể đứng lên thì nghiêm giọng kháng nghị.

"Lão già chết tiệt ông đừng tự suy diễn bậy! Mới không phải! Bọn họ là khách của ta!"

Ồ? Thì ra chúng tôi vẫn còn tính là khách à, ít nhất đây vẫn

tính là một định vị thân thiện...

"Cái gì? Ngươi chẳng phải cứ thích mang bạn bè về nhà đánh nhau sao? Bây giờ ngay cả khách không quen đến viếng thăm, ngươi cũng ra tay với người ta?"

Người đàn ông tỏ ra kinh hãi, không chờ Yiye kịp nói chuyện, đã mang vẻ mặt áy náy nói với Nguyệt Thoái.

"Thật là ngại quá, Yiye nhà ta cứ hay làm loạn như vậy, ta là Loveson, cha của nó, không biết xưng hô cậu thế nào?"

Nguyệt Thoái nhìn hắn, rồi lại nhìn Yiye đang ngồi trên mặt đất hình như đã bỏ cuộc nói chuyện với Loveson, suy nghĩ một chút, thu lại Thiên La Viêm nghĩ thái, sau đó rầu rĩ mở miệng.

"Englar."

Nụ cười trên mặt Loveson thoáng cái ngưng đọng.

Ồ, phản ứng này có chút vi diệu đây. Phạm Thống đang nghĩ như vậy, Loveson đã hỏi lại lần nữa.

"Xin lỗi, ta hình như chưa có nghe rõ, có thể nói lại lần nữa không..."

"Tên của tôi là Englar, Loveson tiên sinh."

Lần này, nụ cười của Loveson đóng băng hoàn toàn, chờ đến khi hắn xoay đầu nhìn sang Yiye, vẻ mặt đóng băng liền triệt để vỡ vụn.

"Yiyeeeeee -- ngươi giải thích một chút đây là chuyện làm sao hả --!"

Yiye tỏ ra chẳng buồn nói chuyện với cha mình, sau khi lấy khăn tay lau vết máu bên môi, liền lạnh nhạt mở miệng.

"Chẳng phải là thiếu đế Tây Phương Thành sao? Lão già chết tiệt ông không rõ?"

"Ta là nói bọn họ là aiiiiiiii! Thật sự là vậy sao? Thật sự là vậy sao? Người ở đây đều là những ai, ngươi mau nói cho rõ --"

Nhìn bộ dạng chấn động đan xen với tâm tình không thể tiếp thụ và sắp phát cuồng của hắn, Yiye dứt khoát giơ tay lên lần lượt chỉ vào Nguyệt Thoái, Bích Nhu, Phạm Thống, Chu Sa, cuối cùng ngón tay dừng ở trên người Puhahaha.

"Englar, đi cùng hắn là Toản Thạch Kiếm Vệ, người qua đường, bạn trai hắn... ai? Đâu ra vậy? Vừa rồi có năm người sao? Ủa?"

Mặc dù năng lực nhận người của Yiye vô cùng kém, nhưng số người ít nhất vẫn có chút ấn tượng, đột nhiên lòi ra thêm một người, khiến hắn không thể không hoài nghi trí nhớ của mình, chẳng qua hắn mới nói xong những cái này, Loveson đã hét ầm lên.

"Bạn trai hắn? Bạn trai của ai? Là bạn trai của người qua đường hay là bạn trai của Englar hả! Đây rất quan trọng! Mau nói cho ta --!"

Này! Chờ một chút! Các người đừng mặc định tôi là người qua đường có được không! Tôi biết tôi rất không khí, nhưng các người như vậy không cảm thấy quá thất lễ sao! Có điều vị papa này điểm ông để ý cũng quá kỳ quái rồi đi! Đầu tiên là nên bị sốc cho dù không phải hoàng đế xuất hiện ở nhà mình, ít nhất cũng nên giống con trai mình cảm thấy nghi hoặc vì đột nhiên xuất hiện thêm một người khách trong nhà chứ! Đi để ý bạn trai người ta làm gì, quan trọng chỗ nào hả!

"Ông không biết tự hỏi hắn sao! Ta làm sao biết được!"

Yiye cũng có chút thẹn quá hóa giận, dưới tình huống nộ hỏa

công tâm suýt chút nữa hộc ra ngụm máu.

"Đều không phải đâu..."

Nguyệt Thoái có chút u ám mà tự lẩm bẩm trả lời vấn đề này, nhưng cặp cha con kia hiển nhiên không có nghe vào tai.

"Yiye, ngươi vì sao không chịu trả lời vấn đề của papa một cách đàng hoàng? Cảm tình giữa cha con chúng ta đã xảy ra vấn đề gì?"

Trái với kích động vừa rồi, Loveson đổi sang vẻ lo lắng nhìn Yiye.

"Ông -- khụ! Khụ..."

Yiye một câu cũng chưa nói xong đã ho ra máu.

"Này bà mẹ kia ơi, ông không cảm thấy nên phớt lờ thương thế của con gái mình trước sao? Tôi cảm thấy hắn giống như sắp không được rồi."

Phạm Thống không nhìn được nữa mà lên tiếng, và lời của hắn thành công thu hút sát ý của Yiye lên người mình.

Oan uổng quá, đây là nói ngược tác quái, ta là vì tốt cho ngươi đấy, tên lùn.

"Hử? Hắn là không sao đi? Nhớ hồi đó ta từ vách đá rơi xuống khe núi, té gãy mười mấy đoạn xương, chẳng phải vẫn cười nói hùng hùng hổ hổ à, Yiye hắn là không đến nỗi thế này đã không chịu được."

Đầu óc của Loveson không biết làm bằng gì, vậy mà nghe hiểu nói ngược của Phạm Thống, không có đề xuất bất cứ nghi vấn nào.

"Đó là lúc ông té xuống không biết xoay tròn thế nào, hai nắm tay tiếp đất, mười mấy đoạn gãy đó đều là xương ngón tay được

không!"

Yiye bực bội bóc mẽ cha mình, Loveson cũng không cảm thấy đây có cái gì.

Đây... rốt cuộc là té thế nào hả? Có động tác khó như tuyển thủ nhảy cầu không? Ý nghĩa của cái này là?

"Cho nên... Yiye, thương thế của ngươi rốt cuộc có nặng hay không? Ta thấy tinh thần của ngươi vẫn còn rất tốt, chẳng lẽ ngươi là đang miễn cưỡng bản thân? Cho papa xem nào, xoa một chút là không đau nữa..."

"Cút!"

"Ngại gì chứ, papa cũng đâu phải người ngoài..."

"Ông tránh sang một bên cho tôi! Lão già chết tiệt!"

"Yiye, ngươi vì sao không chút nào cảm thấy gọi ta như vậy sẽ khiến ta đau lòng đây, con trai đáng yêu giống như thiên sứ trong lý tưởng của ta rốt cuộc đi đâu mất rồi, ta rõ ràng đã dạy hết những gì nên dạy cho ngươi, vì sao tính cách lại lệch lạc..."

"Muốn tìm thiên sứ không biết lên thiên đường sao? Bảo ông cút!"

"Ngươi rõ ràng cũng rất nhớ papa đi, cứ việc nói ra, ta biết hết."

"Ông biết cái con khỉ á!"

Bọn họ như nơi không người mà cãi nhau đến đây, đột nhiên bên cạnh "bịch" một tiếng, mọi người đều thuận theo nhìn qua, mới phát hiện Nguyệt Thoái ngất xỉu rồi.

Nguyệt, Nguyệt Thoái! Làm sao vậy? A, chẳng lẽ là nghĩ thái...

"En -- bệ hạ! Bệ hạ người đừng chết mà! Yiye ngươi làm sao vậy, biết rõ đó là ai còn đánh nhau với ngài ấy, ngươi rốt cuộc vì sao đi làm Quỷ Bài Kiếm Vệ hả?"

Loveson đứng gần nhất một mặt kinh hoảng mà bế Nguyệt Thoái lên, mặt khác lấy ánh mắt chỉ trích nhìn hướng Yiye, Yiye hình như lại bị kích thích lửa giận.

"Chẳng phải đều là bởi vì ông sao!"

"Cái gì? Bởi vì ta? Ta làm sao chưa từng nghe nói? Chờ một chút, vậy ngươi vì sao muốn từ chức? Ta vẫn chưa rõ điểm này..."

"Vì bản thân ta!"

Yiye rống câu này xong rồi đứng bật dậy, sau đó không đếm xỉa thương thế cần lập tức trị liệu trên người, nhìn cũng không nhìn bọn họ, liền tự mình rời khỏi theo một hướng khác.

Đi, đi mất rồi, còn đang nhỏ máu kìa, thật sự không sao chứ? Thương thế đó... Tên lùn có thể tự chữa? Tôi cảm thấy như thế này hình như có vẻ tan rã trong bất hòa, hắn thậm chí ngay cả Puhahaha là từ đâu ra cũng không truy cứu nữa, cái này...

"Yiye!"

Loveson nhìn hắn đi mất, tức thì cũng cuống lên, vội vàng ba bước cũng gom thành hai bước, ẵm Nguyệt Thoái chạy đến trước mặt đám người Phạm Thống.

"Các ngươi... là người của bệ hạ đi, có thể làm phiền các ngươi chiếu cố ngài ấy không? Ta sẽ lát nữa sẽ sắp xếp phòng cho các ngươi, có cần gì cứ nói cho người hầu là được rồi, ngay cả ly trà cũng không có, xin lượng thứ vì chiêu đãi không chu toàn, ta sẽ đến chào hỏi sau, các ngươi đừng có rời khỏi đấy!"

Sau khi hắn giao Nguyệt Thoái cho Phạm Thống, liền bước

nhanh đuổi theo Yiye, cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh, bọn họ thực sự rất khó phản ứng đối với phát triển thế này.

"Tình trạng của Nguyệt Thoái thế nào?"

Chu Sa đương nhiên là quan tâm Nguyệt Thoái, cậu đến gần tìm hiểu tình huống, đối tượng hỏi thì là Bích Nhu.

"Hơ... trong chiến đấu không có bị trọng thương gì, cho nên thứ chân chính tạo thành thương tổn, chỉ sợ là do miễn cưỡng động dụng tay phải chưa lành, lại còn sử dụng năng lực nghĩ thái gây tiêu hao lớn cho bản thân và tổn hại cũng rất lớn chăng? Không điều tức được, nội thương cũ cộng thêm nội thương mới, tôi thấy chờ Englar tỉnh lại rồi hỏi tình trạng cậu ấy sau."

Ồ, cô mặc dù ngay cả tâm linh tương thông với Nguyệt Thoái cũng không có, nhưng trái lại vẫn nói rất rõ ràng đâu ra đó mà, vậy... chúng ta có thể làm gì? Cái gì cũng không thể làm?

"Phạm Thống, ta mệt rồi, phải ngủ thôi, chán quá đi mất, khò khò --"

Puhahaha phán định đã không còn náo nhiệt để xem, lập tức đánh cái ngáp biến trở lại phất trần, tự động treo trở lại bên hông của Phạm Thống.

Ngươi... ngươi có phải quên cái gì rồi không? Trước đó ngươi dồn dập đòi ta đáp án của vấn đề gì đó cho bằng được, chẳng lẽ là giả sao!

Mặc dù Phạm Thống rất muốn giải quyết chuyện này, nhưng hắn vẫn là muốn chờ bình ổn rồi nói sau, bọn họ có thể giúp Nguyệt Thoái trị liệu ngoại thương trên da trước, sau đó giúp cậu thay y phục mới, mà những chuyện này làm trong nhà người ta dù sao cũng không tiện lắm.

"Chúng ta có nên trở về trước, để cho Nguyệt Thoái điều

dưỡng thân thể, cũng chờ tên cao kều kia dưỡng hỏng thương rồi đến chào hỏi sau không? Cũng không phải có nơi để đi, cứ thế ở lại cũng rất bình thường đi?"

Nào, để tôi phiên dịch một chút. "Chúng ta có cần trở về trước, để Nguyệt Thoái điều dưỡng thân thể, cũng chờ tên lùn dưỡng lành thương rồi qua chào hỏi sau không? Cũng không phải không có nơi để đi, cứ như thể ở lại cũng rất kỳ quái đi?"... Cho nên nói, tôi thật không thích mở miệng nói chuyện, các cậu có nghe hiểu lời tôi nói không?

"Hm... Tóm lại chính là về nhà tôi trước đúng không?"

Bích Nhu hoàn toàn không có ý vật lộn với một chuỗi nói ngược kia, trực tiếp nhặt cái phần mình nghe hiểu.

"Xác thực trở về tiện hơn, mặc dù chính sự vẫn chưa làm xong, nhưng Nguyệt Thoái cũng ngất đi rồi, bây giờ cũng không thích hợp thảo luận những cái này."

Chu Sa hiếm khi tán đồng ý của Phạm Thống, tóm lại, ba người bọn họ đã thống nhất ý kiến về nhà trước, liền dọc theo đường lúc tới để trở về cửa chính.

Chỉ là, đường về nhà gặp phải trở ngại ở cửa chính.

"Xin, xin các ngài ở lại có được không? Lão gia đã dặn phải giữ các ngài ở lại, chúng tôi có thể lập tức mang các ngài đến nơi nghỉ ngơi, cần cái gì chúng tôi đều sẽ chuẩn bị!"

Một nữ hầu mang vẻ khủng hoảng chặn ở trước của chính, cứ như sợ bọn họ chạy mất vậy, lấy giọng run rẩy sợ hãi nói như thế.

"Chúng tôi chỉ là muốn trở về trước, ngày sau lại tới thăm..."

Bích Nhu thử nói chuyện bằng lý trí với cô, nhưng nữ hầu lập tức ra sức lắc đầu, nước mắt cũng sắp trào ra rồi.

"Cầu xin các ngài đừng rời khỏi! Lão gia đã dặn phải giữ các ngài lại, lát nữa nếu phát hiện các ngài đi rồi, lão gia sợ rằng sẽ chịu không nổi đả kích mà phát cuồng đó!"

Đả kích? Đây có cái gì để đả kích? Sau đó phát cuồng... Giống như vừa rồi sao? Vậy cũng vẫn ổn đi? Có cái gì đáng sợ à? Cùng lắm là hơi phiền chút, tôi thấy ông ta cũng không giống một chủ nhân tàn bạo, chắc cũng sẽ không gào khóc đòi đi treo cổ, cho nên, chuyện ông ta phát cuồng này có nghiêm trọng lắm không?

"Phát cuồng sẽ thế nào?"

Chu Sa hiển nhiên cũng có chút tò mò, liền hỏi vấn đề này.

"Lão gia nếu là phát cuồng, thì sẽ đi làm phiền thiếu gia, tâm tình của thiếu gia đã rất không tốt rồi, còn bị lão gia làm phiền, toàn bộ chúng tôi nhất định hết đường sống! Cầu xin các ngài ở lại, cứu chúng tôi với --"

Ba người bọn họ đều có chút không biết nên nói cái gì.

Ồ, cho nên đại ma vương nhà các người vẫn là thiếu gia mà, thiếu gia nổi nóng thì sẽ không thật sự khai đao với lão gia, chỉ có thể chửi mắng ngoài miệng, vậy thì chỗ xả tay chính là những người hầu vô tội xui xẻo rồi? Hết đường sống có khi là thật, các người đại khái đều là cư dân tân sinh, chết một cái cũng có thể sống lại từ ao nước, tên lùn căn bản sẽ không hạ thủ lưu tình đi? Nói tới vẫn còn chưa nhìn thấy ao nước của Tây Phương Thành trông như thế nào, không biết Tây Phương Thành có hệ thống tử vong mắc nợ ghê gớm như ở Đông Phương Thành không... nói đến, công việc tổn thọ này các người rốt cuộc có nỗi khổ gì mà vẫn cứ tiếp tục làm không từ chức hả? Mấy người có bệnh --

"Bất luận các ngài cần cái gì chúng tôi đều sẽ chuẩn bị! Xin để cho chúng tôi chiêu đãi các ngài!"

Cô hầu nữ chặn cửa sau khi gào xong câu này bằng giọng khủng hoảng tuyệt vọng, tất cả người hầu đứng xếp hàng ở gần cửa chính lập tức đồng loạt cúi rạp người chín mươi độ, chỉ thiếu mỗi việc quỳ xuống cầu xin thôi.

"... Chúng ta tốt hơn vẫn là ở lại nhé?"

Bị người ta thỉnh cầu bằng cả tính mạng thế này, Bích Nhu cũng không tàn nhẫn từ chối được, hơn nữa bọn họ kỳ thực cũng không có lý do bắt buộc phải về nhà, trước hết ở lại đây hẳn là cũng không có cái gì không được.

"Nếu như chiêu đãi chu đáo đương nhiên là không hề gì."

Chu sa rất không khách khí, hoàn toàn không cảm thấy ngại ngùng.

"Được thôi, chúng tôi ở lại, xin chuẩn bị phòng giúp chúng tôi, sau đó đưa nguyên một bộ bảo dưỡng tới, bọn tôi cần nước nóng nhiệt độ vừa đủ, khăn sạch với băng vải, đồ dùng y liệu có gì lấy hết qua đây, thuận tiện mau chóng làm một bộ quần áo giống y như đúc giúp cậu ấy."

"Đồ bảo dưỡng đưa tới hai phần, tôi cũng cần, ngoài ra còn cần sách liên quan tới tà chú, ngày mai tốt nhất là còn có thể chuẩn bị công cụ giao thông tới trường học Tây Phương Thành, sau đó, tối nay muốn ăn mấy món thịt nào ngon ngon."

Bích Nhu với Chu Sa hai người cứ như thế nhảy qua ý kiến của Phạm Thống, trực tiếp quyết định ở lại, thậm chí cứ như chủ nhà mà thỏa sức yêu cầu, khiến Phạm Thống trợn mắt líu lưỡi.

Các cậu rốt cuộc dựa vào lý do gì ở lại! Chẳng lẽ không phải bởi vì đồng tình với bọn họ và không muốn hại bọn họ chết sao? Vì sao có thể vừa mở miệng đã làm ra yêu cầu thái quá như vậy! Đúng là thừa dịp cháy nhà mà hôi của mà!

"Được, không có vấn đề, vị tiên sinh này có cần gì không?"

Không dễ gì cầu được quý khách tôn quý ở lại, nữ hầu giống như cảm thấy những yêu cầu kia dù có bao nhiêu lôi thôi cũng không sao cả, đồng thời vì chu đáo nên cũng dò hỏi Phạm Thống một chút, dù sao hắn cũng là khách.

"Tôi...?"

Hm, đây hình như... hình như là một cơ hội tốt để hưởng thụ đãi ngộ năm sao? Có được cơ hội yêu cầu tùy thích, tha hồ sai bảo người khác như thế này hình như cũng không nhiều đâu, tôi muốn cứ như thế trơ mắt bỏ qua? Tôi có phải là nên gạt bớt lương tâm để yêu cầu một chút không đây?

Nhưng tôi cũng không có nhu cầu đặc biệt gì, chỉ cần cơm ngon, giường êm, trên cơ bản không có vấn đề gì nữa đi, chẳng lẽ tôi còn có thể nhờ bọn họ tìm bạn gái cho tôi sao?

Cho dù tôi thật sự không biết ngượng, nói ra khỏi miệng cũng sẽ biến thành bạn trai! Bằng không cũng là kẻ địch nữ hay gì đó đại loại! Tôi thấy tốt hơn vẫn là đừng, tôi rất biết thỏa mãn -- À! Đúng rồi!

"Vậy thì giúp tôi chuẩn bị bút lông, giấy bình thường với giấy phù luyện tập dùng cho phù chú đi, làm phiền rồi."

Phạm Thống đang cảm động vì mình thành công nói ra một câu không bị đảo ngược, Chu Sa liền dùng ánh mắt khinh thường nhìn qua.

"Cậu cũng thật mặt dày, vậy mà yêu cầu người ta những thứ khó khăn như thế."

"Đúng vậy đấy, Phạm Thống, cậu chẳng nghĩ cho bọn họ gì hết."

Bích Nhu cũng rầy hắn, giống như cảm thấy hắn rất quá đáng.

Cái, cái gì chứ! Các cậu vì sao không biết tự kiểm điểm đã chỉ trích tôi! Tôi yêu cầu ít như vậy! Hơn nữa đây chỉ là thứ cần dùng cho sinh hoạt bình thường mà! Tôi muốn luyện phù chú, sau khi Nguyệt Thoái tỉnh lại có khi cũng muốn tiếp tục dạy cậu ấy viết chữ, những cái này đều là cần thiết!... Từ từ đã, muốn lấy được đồ của Đông Phương Thành hình như không dễ, lúc trước Bích Nhu cũng nói giấy phù dành cho luyện tập khó kiếm hơn, hỏi tôi dùng loại bình thường có được không... Tôi chắc không phải thật sự đã nêu yêu cầu gì đày đọa người ta chứ? Thôi rồi...

"Không, không đâu! Chúng tôi nhất định thề chết hoàn thành căn dặn của các ngài, xin an tâm ở lại! Chúc các ngài ở lại vui vẻ!"

Nữ hầu lo sợ lại xuất hiện điều bất trắc, vội vàng cam đoan, tránh cho khách lại đổi ý muốn đi mất, cô đại khái đã quá cẳng thẳng đến mức nói năng lộn xộn rồi.

"Mau mắn một chút."

Bích Nhu gật đầu, dặn thêm một câu này.

"Bằng không bọn tôi sẽ về đấy."

Chu Sa thậm chí còn bổ sung uy hiếp.

Tôi nhìn làm sao cũng là các cậu quá đáng hơn! Không chỉ quá đáng còn không có tự giác!

Phạm Thống cũng chỉ có thể hò hét trong lòng mà thôi, chuyện ở lại đã định, thế là bọn họ liền mang theo Nguyệt Thoái đang hôn mê đi theo người hầu đến phòng của mình.

◊◊◊◊

Lấy diện tích của nhà Yiye, phòng khách trống đương nhiên

rất nhiều, sắp xếp bốn phòng cho bọn họ là không có vấn đề gì, Nguyệt Thoái vẫn chưa tỉnh mặc dù có lẽ cần người chăm sóc, nhưng đây cũng ủy thác cho người hầu là được rồi, chờ đến khi vào phòng chỉ còn lại một mình mình, Phạm Thống đột nhiên không biết có nên có cảm thấy trống rỗng sau khi sống sót hay không.

Không, nghiêm khắc mà nói đây cũng không phải chỉ còn lại một mình hắn.

"Phạm Thống, Phạm Thống, ngươi hôm nay rảnh rỗi đúng không? Chúng ta sắp đi khu hai Hư Không luyện phù chú chưa?"

Sau khi vào phòng, Puhahaha đột nhiên tỉnh lại, vừa mở miệng đã muốn hắn vào sinh ra tử, khiến hắn cảm thấy bất lực.

"Ta nghĩ hôm nay cứ nghỉ ngơi một ngày đi... so với chuyện này, ngươi không cảm thấy ngươi nên quan tâm một chuyện khác sao?"

"Hử? Chuyện gì vậy? Phạm Thống ngươi đừng ra vẻ huyền bí, ngươi cho rằng ta dễ gạt như vậy sao?"

Ai đang gạt ngươi hả! Thật là --

"Ngươi chẳng phải muốn hỏi ta đáp án của vấn đề nào đó sao? Nếu ngay cả ngươi cũng không nhớ, ta sao biết là vấn đề nào chứ!"

Được Phạm Thống nhắc nhở, Puhahaha cuối cùng cũng nhớ lại rồi.

"Ô, ờ ha! Chính là cái đó, cái mà trước khi chúng ta sắp xuất phát đi Thần Vương Điện, ta hỏi ngươi vì sao biết rõ nguy hiểm như vậy, có khả năng sẽ chết, nhưng vẫn muốn đi? Bởi vì trông Phạm Thống ngươi rõ ràng không phải loại người đó, ta không hiểu ngươi vì sao lại đột nhiên đổi tính chạy đi cứu người."

... Ngươi muốn hỏi thì hỏi đàng hoàng, thêm nhiều từ hình dung tiêu cực như thế làm gì? Ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Muốn cãi nhau chắc?

Tất nhiên trong lòng Phạm Thống bởi vì lời nói trên mà sản sinh rất nhiều bất mãn, nhưng hắn cũng không muốn cãi nhau với Puhahaha, chỉ có thể cố hết sức nuốt giận trả lời.

"Ta cảm thấy ngươi hẳn là có hiểu lầm rất lớn với ta, sự thực chứng minh ta rõ ràng là người sẵn sàng vì bạn bè mà xông pha nguy hiểm, đây thuần túy là hiểu lầm của bản thân ngươi đi?"

Kỳ thực... nếu thật muốn nói, những đặc chất chết tiệt này hình như khá đúng với tôi, nhưng nói khó nghe như vậy, tôi làm sao có thể thừa nhận đây!

"Xông pha nguy hiểm cũng cách bất chấp sinh mệnh rất xa đi, Phạm Thống ngươi cũng không giống loại người đó chút nào."

"... Nếu không ta rốt cuộc giống loại người nào?"

"Chính là loại người tham sống sợ chết, nhát gan sợ phiền phức, ham ăn biếng làm sống cẩu thả."

Puhahaha ngươi nhớ đó cho ta! Ngươi căn bản là muốn mắng ta đi! Mục đích ngươi hỏi vấn đề này căn bản là muốn sỉ nhục ta đi!

"Cho nên Phạm Thống ngươi vì sao lại bất chấp an toàn sinh mạng của mình đi cứu người đây? Ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?"

"Ngươi tò mò cái vấn đề này như vậy, là bởi vì bản thân ngươi làm không được cho nên không thể tưởng tượng sao..."

Phạm Thống bất lực hỏi ngược lại một câu, âm thanh của Puhahaha thì tràn ngập nghi hoặc.

"Làm không được? Bổn phất trần không cần suy nghĩ cái này, mấy loại chuyện như là có khả năng hi sinh bản thân vẫn muốn đi cứu người này, sẽ không xảy ra với bổn phất trần, bổn phất trần nếu như muốn cứu người, nhất định sẽ dễ dàng đơn giản, chỉ là có muốn cứu hay không mà thôi."

... Độ đáng tin trong lời ngươi nói có mấy phần đây? Nghe lên ngươi hình như rất tự kiêu, nhưng có khi là thật... Nếu ngươi đã giỏi đến thế, vì sao cứ không chịu ra tay giúp đỡ hả, ngươi thật hẹp hòi!

"Vậy ngươi cứ coi như ta nhất thời bị máu nóng xông lên não được không?"

"Hm -- Nếu là Phạm Thống, đích xác có khả năng đây, đầu óc chưa suy nghĩ đã hành động."

Ê! Đủ rồi đó! Ê!

"Nhưng bổn phất trần ở trước khi ngươi đi chịu chết đã lên tiếng nhắc nhở ngươi rồi mà, hỏi hết lần này đến lần khác, lúc ngươi quyết định cũng hỏi, lúc sắp đi cũng hỏi, thế mà ngươi vẫn chưa tỉnh táo?"

Puhahaha tiếp tục dây dưa không chịu thôi, giống như chỉ cần đáp án không được thỏa mãn, hắn sẽ không chấp nhận.

Bị hắn bức bách như vậy, Phạm Thống cũng chỉ đành bình tĩnh lại suy nghĩ thật kỹ động cơ của mình rồi.

Muốn trả lời vấn đề này một cách nghiêm túc, luôn là sẽ khiến hắn không nhịn được muốn thở dài. Muốn suy nghĩ loại chuyện nghiêm túc kia một cách nghiêm chỉnh, thực sự là một chuyện rất mệt, suy nghĩ một chút, hắn mới miễn cưỡng lần ra chút đầu mối, giải thích suy nghĩ của mình với Puhahaha.

"Puhahaha, ta cảm thấy... mặc dù ta thường thường là người

rất ích kỷ, thường thường lấy mình làm ưu tiên, luôn nghĩ cho bản thân, nhưng ta nghĩ, bất luận là một kẻ thế nào, nhất định đều có chuyện mà bọn họ cảm thấy rất quan trọng, không làm không được, trước khi đối mặt, có lẽ bản thân mình cũng không phải rất rõ, mà khi chân chính đối mặt rồi ngươi mới cảm thấy ngươi phải lựa chọn như vậy."

Ồ, Puhahaha hiếm khi an tĩnh nghe tôi nói chuyện, không có ngắt lời đây, chắc không phải là ngủ rồi chứ?

Có điều rõ ràng là lời nghiêm túc, phía trước lại dùng Puhahaha làm mở đầu, luôn có một loại cảm giác nghiêm túc không nổi, tôi cảm thấy tâm tình thật phức tạp.

"Hừ, nghe lên là đang nói, ngươi cũng không biết vì sao mà."

Sau khi nghe hắn nói xong, giọng điệu của Puhahaha vẫn không hài lòng lắm, nhưng cũng không có hùng hổ truy hỏi nữa.

"Vốn đã không phải chuyện nào cũng nhất định có đáp án minh xác mà! Tiếp xúc với mọi người nhiều hơn, thể nghiệm đời người nhiều hơn, ngươi dần dần sẽ hiểu thôi!"

"Bổn phất trần vừa lại không phải người, muốn thể nghiệm đời người làm sao?"

"Vậy ngươi cứ biến thành người á! Không thấy Âm Thị đại nhân Lăng Thị đại nhân với Bích Nhu bọn họ thích thú thể nghiệm đời người như thế sao! Làm quan chơi đùa đánh trận cướp ngục! Rất nhiều chuyện biến thành người mới có thể làm! Mặc dù ta cũng không cổ vũ ngươi làm loạn như thế..."

Phạm Thống dùng giao tiếp tinh thần nói được dở chừng với hắn, liền bối rối mà gãi đầu, có chút không biết nên nói tiếp thế nào.

"Bổn phất trần cảm thấy làm phất trần cũng không có gì không

tốt, dù sao có chuyện không hiểu hỏi ngươi sau là được rồi."

Biến thành người thể nghiệm đời người, đối với Puhahaha mà nói hình như không có lực hấp dẫn cho mấy, hắn gần như không làm sao do dự đã đáp lại.

Ngươi nhất định phải như vậy sao? Chuyện không hiểu đều hỏi ta? Như vậy đời này của ta là phải liên tục trả lời một đống vấn đề khó có thể nói rõ cho ngươi? Ngươi có thể thử tự mình đi tìm đáp án không hả --

Hắn nghĩ thì nghĩ, nhưng cũng không thể nói ra với Puhahaha, dù sao đề tài cũng gần như kết thúc rồi, hắn liền quyết định đi xem thử tình hình của Nguyệt Thoái.

Bước tiếp theo của bọn họ muốn đi thế nào, thì phải chờ Nguyệt Thoái tỉnh lại mới có thể quyết định.

◊◊◊◊

Nguyệt Thoái qua trọn một ngày mới tỉnh lại, cho dù tỉnh táo, thoạt nhìn vẫn có vẻ rất mệt, Phạm Thống, Bích Nhu với Chu Sa đều sau khi nghe nói cậu tỉnh lại, ngay lập tức đi qua xem cậu, điều bọn họ quan tâm nhất đương nhiên là tình hình thân thể hiện giờ của cậu.

"Englar, cậu có ổn không? Thương ở tay vẫn chưa khỏi đã sử dụng nghĩ thái, liệu có hơi quá miễn cưỡng không?"

Bích Nhu cầm tay của Nguyệt Thoái, lo lắng nhìn cậu. Theo Phạm Thống thấy, hắn cảm thấy ánh mắt của Chu Sa hiển nhiên cho rằng tay của Bích Nhu khá chướng mắt, chỉ là cũng không có lập trường đề xuất kháng nghị.

"Vẫn ổn, không có nguy hiểm sinh mạng, chỉ là căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, tình huống ban đầu cộng thêm thương tổn do nghĩ thái tạo thành, vương huyết không thể hoàn toàn trị lành,

nếu như chỉ có thương tổn do khí hóa, có lẽ dùng vương huyết vẫn có thể trị khỏi tám phần, như bây giờ... cho dù tạm thời áp chế hạn chế, sử dụng vương huyết, đại khái cũng chỉ có thể khôi phục một nửa đi, dù sao cũng liên kết đến linh hồn..."

Nguyệt Thoái nói đến đây, Phạm Thống liền kêu lên.

"Ơ! Khí hóa với nghĩ thái đều trị liệu đến linh hồn, tạo thành hậu di chứng ngay cả vương huyết cũng trị không khỏi sao? Vậy há chẳng phải là thứ căn bản không thể dùng, dùng rồi cứ như là đang đùa với mạng sống vậy!"

Tôi là nói tổn thương đến linh hồn... Đây rất nghiêm trọng! Linh hồn là căn bản của cư dân tân sinh! Nếu hồn bay phách tán, thì không thể sống lại từ ao nước nữa!

"Hm... nên nói như thế này, tình trạng hiện giờ, nếu như sử dụng vương huyết xong nghỉ dưỡng một hai tháng, vẫn có thể khôi phục. Dưới trạng thái bình thường, khí hóa hoặc nghĩ thái chỉ sẽ làm giảm mạnh tinh lực của thân thể, nhưng dưới trạng thái đã sử dụng vương huyết, linh hồn sẽ rất yếu ớt, mà ở lúc linh hồn yếu ớt thì khó có thể tiếp nhận tác dụng phụ của khí hóa hoặc nghĩ thái, sẽ dẫn đến "linh hồn mệt mỏi", thời gian kéo dài sử dụng càng lâu, thời gian linh hồn mệt mỏi càng dài, nếu như dưới tình huống linh hồn mệt mỏi lại sử dụng khí hóa hoặc nghĩ thái, cường độ của tác dụng phụ sẽ tăng gấp bội, tiến sâu vào trạng thái linh hồn mệt mỏi, giả như không khắc chế, vượt qua khỏi phạm vi linh hồn mệt mỏi, sẽ tổn thương linh hồn. Vương huyết mặc dù cũng có hiệu quả trị liệu đối với tổn thương và mệt mỏi của linh hồn, nhưng phần còn lại vẫn là phải dựa vào thời gian hóa giải."

Sau một chuỗi giải thích dài của Nguyệt Thoái, thần tình lo âu của Bích Nhu vẫn không đổi, Chu Sa hình như đang trầm tư tiêu hóa, Phạm Thống thì mắt đờ đẫn, có chút khó có thể xử lý những tin tức này.

Ồ... Chờ một chút trước đã, cho nên theo thứ tự... đầu tiên hẳn là, linh hồn có yếu ớt hay không, đúng chứ? Linh hồn nếu như bình thường, bất luận hao tổn bao nhiêu tinh lực, đều không tổn thương đến linh hồn, chỉ cần một giọt vương huyết là có thể tung tăng chạy nhảy?

Sau đó vừa sử dụng vương huyết xong, linh hồn rất yếu ớt, lúc này hao tổn lượng lớn tinh lực sẽ xuất hiện một cái trạng thái gọi là "linh hồn mệt mỏi", mà mệt mỏi có thể dựa vào thời gian khôi phục, nếu như sử dụng vương huyết, có thể khiến thời gian khôi phục này ngắn hơn?

Sau đó là dưới tiền đề "linh hồn mệt mỏi" vẫn chưa lui đi, lần nữa hao tổn lượng lớn tinh lực, sẽ sản sinh "linh hồn mệt mỏi cao độ", thời gian cần để khôi phục kéo dài gấp bội, hơn nữa ở trong trạng thái "linh hồn mệt mỏi" hao tổn lượng lớn tinh lực quá lâu, không chỉ sẽ linh hồn mệt mỏi cao độ, còn sẽ tổn thương linh hồn... Đại khái là vậy đi? Nhưng vừa lại nói vương huyết cũng có hiệu quả trị liệu, cho nên tổn thương linh hồn cũng có thể trị, chỉ là không thể hoàn toàn trị khỏi?

Khi Phạm Thống đang nỗ lực quy nạp chỉnh lý, để cho những lời này trở nên dễ hiểu một chút, Chu Sa tò mò đặt câu hỏi.

"Nói như vậy, thông qua ao nước sống lại cũng vô dụng?"

"Không, dưới tình huống vẫn chưa tiến vào linh hồn mệt mỏi cao độ, thông qua ao nước có thể trực tiếp trị khỏi, nhưng tổn thương linh hồn thì không được, chỉ có trực tiếp lấy vương huyết trị liệu mới có hiệu quả, tôi cũng không biết vì sao."

"Tổn thương linh hồn có thể dùng vương huyết trị? Hình như chưa từng nghe nói, vậy thì, bị vũ khí phệ hồn sát thương, cũng được cứu rồi?"

Nguyệt Thoái gật đầu, sau đó vừa lại lắc đầu, lúng túng suy

nghĩ một lát, mới làm ra trả lời.

"Trên thực tế chỉ có người sở hữu vương huyết mới rõ những chuyện này hơn, chưa từng nghe nói cũng rất bình thường. Có cứu được hay không phải xem mức độ bị thương, ở mức độ nào đó trở lên, thì không có khả năng hoàn toàn trị khỏi, sẽ để lại hậu di chứng, mặc dù thời gian dài có thể khiến tình trạng hậu di chứng giảm nhẹ, nhưng thời gian cần thực sự quá lâu... hơn nữa nếu như bị vũ khí phệ hồn giết chết, thì gần như không có khả năng sống lại rồi."

Người người đều có lòng tò mò, Chu Sa có, Phạm Thống cũng có.

"Thời gian cần quá ngắn? Đại khái ngắn bao nhiêu?"

Lâu bao nhiêu cơ, cảm ơn.

"Nếu tổn thương linh hồn, có khả năng cần một trăm năm đi?"

Một trăm năm!

Trời ơi! Đó căn bản chỉ có cư dân tân sinh mới có khả năng cầm cự đến ngày khôi phục! Nếu là cư dân nguyên sinh, thì bằng với trực tiếp tuyên phán tử hình rồi đi? Cả đời đều phải sống với hậu di chứng! A, không, chờ đã, tuổi thọ bình quân của cư dân nguyên sinh ở thế giới này là bao lâu hả...?

"Nguyệt Thoái, cư dân tân sinh của Huyễn Thế có thể chết bao lâu?"

... Đã chết rồi còn bận tâm chết bao lâu... Không, đây không phải trọng điểm, nói lên chúng ta ở đây bao lâu bằng với chết bao lâu đi?

"Cậu là nói cư dân nguyên sinh của Huyễn Thế có thể sống bao lâu sao... Nếu như không có bất trắc, cũng xấp xỉ một trăm năm

rồi."

Ồ, vẫn còn tính là sống thọ, cũng chính là nói, nếu như vừa sinh ra linh hồn đã bị thương, sau khi được vương huyết trị liệu, vẫn có khả năng khôi phục thành một người bình thường vào phút chót trước khi tắt thở! Ít nhất có cái thời gian minh xác, không tuyệt vọng giống như nguyền rủa của tôi --

"Người Huyễn Thế các cậu làm sao đoản mệnh như vậy?"

Chu Sa nghe xong, phản ứng vậy mà là nhíu mày nghi vấn điều này.

Gì? Một trăm năm cậu còn chê đoản mệnh? Thế giới ban đầu của cậu là thế nào, người người đều vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế sao?

"Mệnh không dài cũng không còn cách nào khác, xác thực là hơi đoản mệnh."

Bích Nhu phụ họa ý kiến của Chu Sa, khiến Phạm Thống càng thêm câm nín.

Aifrol gần như bất tử bất diệt như cô đừng nói mỉa mai kiểu này được không? Nếu so với cô, ai cũng đoản mệnh đi?

"Chẳng qua, dù sao Englar cậu bây giờ đã là cư dân tân sinh rồi, đương nhiên sẽ không đoản mệnh giống cư dân nguyên sinh, thời gian chúng ta ở cùng nhau có thể lâu dài hơn đây --"

Bích Nhu thiếu suy nghĩ mà bổ sung một câu hoàn toàn không an ủi được Nguyệt Thoái, chỉ thấy khuôn mặt Nguyệt Thoái đang ngồi trên giường hơi hơi co giật, cười khan "hơ hơ" mấy tiếng, rồi không muốn ngó ngàng cô nữa.

Ôi, người ta rất để ý chuyện mình bị giết, cô làm sao không biết phải xem sắc mặt một chút đây...

Mà vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị gõ mấy cái, người hầu mở cửa, sau đó dè dặt mở miệng.

"Mấy vị khách, thật ngại quá, thiếu gia nghe nói vị khách hôn mê đã tỉnh rồi, lập tức muốn qua thăm, báo trước cho các ngài một tiếng..."

A? Không phải mời bọn tôi qua, mà là muốn tự mình tới? Lần này không làm giá nữa? Chẳng lẽ là đã công nhận Nguyệt Thoái, cuối cùng cũng chịu khách khí hơn, làm chút lễ mạo bên ngoài đối với hoàng đế sao?

Nếu đến thì qua nhanh một chút đi, lát nữa Puhahaha lại muốn kéo tôi đi khu hai Hư Không huấn luyện rồi, dù sao cũng không thể làm biếng liên tiếp hai ngày, làm biếng thành tính sẽ uể oải...

"Tránh ra. Đừng cản đường."

Người hầu vừa mới nói xong, phía sau đã truyền đến giọng nói băng lãnh trầm thấp của Yiye.

Oa! Cái lập tức này cũng quá nhanh rồi đi! Cũng không cần nhanh như thế đâu, đã bị thương đừng đi nhanh như vậy! Chúng tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý gì hết!

Người hầu ở đây đại khái đều rất sợ "thiếu gia" hỉ nộ vô thường này, vừa nhìn thấy Yiye xuất hiện, lập tức hoảng hồn cáo lui, thế là Yiye liền trực tiếp bước vào cửa đang mở để vào phòng, hình như cảm thấy ở trong nhà mình không cần thiết giữ bí mật đàm thoại, cho nên sau khi vào cũng không thuận tay khép cửa.

Khí sắc của Yiye mặc dù không tốt lắm, nhưng đã qua trị liệu cơ bản, cũng đã nghỉ ngơi một ngày, thoạt nhìn vẫn tốt hơn lúc rời khỏi hôm qua rất nhiều. Bởi vì hắn ăn mặc chỉnh tề, bọn họ cũng nhìn không ra phía dưới có băng bó hay không, tình trạng vết thương thế nào, trên thực tế, cho dù gãy xương sườn vẫn chưa

nối, hắn chỉ sợ cũng cố đứng thẳng, vì lòng tự tôn mà ra vẻ.

Bởi vì hắn rất nóng tính, mọi người cũng không quen thuộc với hắn, dưới tình huống không muốn lỡ miệng chọc giận hắn, mọi người đều lựa chọn im lặng, lặng lẽ xem diễn biến.

Sau khi Yiye tự kéo ghế ngồi xuống, lập tức lấy ánh mắt không vui quét về phía Bích Nhu, Phạm Thống với Chu Sa, giống như chê bọn họ ở lại đây rất vướng víu, chẳng qua, Bích Nhu thân là Toản Thạch Kiếm Vệ vốn đã cần thiết ở lại nghe bọn họ thảo luận và thương nghị, Phạm Thống với Chu Sa thì coi như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, Nguyệt Thoái cũng không biết là ngu thật hay giả ngu, không có bất cứ ra hiệu nào muốn bọn họ tránh đi, cuối cùng, Yiye đành phớt lờ đám ruồi bu này, tự mình mở miệng.

Hắn lần này qua đây, theo lý thuyết là đến thăm hỏi tình trạng của Nguyệt Thoái, đồng thời thảo luận vấn đề lập trường cộng với có chịu giúp hay không, chỉ là, câu đầu tiên hắn mở miệng nói ra lại ngoài dự liệu của mọi người.

"Ngươi... tu luyện vũ khí, rốt cuộc tu đến trình độ nào rồi?"

Sau khi Yiye hỏi ra vấn đề này, Phạm Thống không khỏi nhíu mày.

Này này, tên lùn, trước hết không bắt bẻ ngươi vẫn không dùng kính xưng với hoàng đế, nghe thấy người ta tỉnh lại, vội vàng qua đây, vậy mà cũng không quan tâm tình trạng thân thể của người ta trước, đã hỏi loại vấn đề không quan trọng này? Dù sao ngươi bại thì cũng đã bại rồi, hỏi thêm những cái này có cần thiết không? Hay là chỉ muốn để cho mình chết rõ ràng hơn một chút?

Mà cho dù không quá hiểu Yiye hỏi cái này làm gì, Nguyệt Thoái vẫn hào phóng trả lời.

"Hm... "cộng cảm"."

... Từ từ đã, không phải nghĩ thái?

Nghĩ, nghĩ thái vẫn không phải cực hạn của cậu sao! Sao lại đột nhiên mọc ra một cái danh từ chuyên môn chưa từng nghe qua rồi! Thì ra sau nghĩ thái còn có cảnh giới khác? Từ điển Huy Thị đâu mau để tôi tra một chút! Cộng cảm là cái gì vậy?

Cộng cảm cộng cảm cộng cảm -- vì sao! Vì sao không tra được tư liệu tương quan! Ngay cả Huy Thị cũng không biết sao? Thì ra từ điển Huy Thị cũng không phải vạn năng! A -- Nguyệt Thoái, vậy cậu cũng không cần thành thực nói ra như vậy chứ! Tên lùn vẫn chưa tỏ thái độ, cậu cứ như thế vạch trần thực lực của mình sao?

Phạm Thống đang bởi vì tìm không được giải thích tương quan mà ảo não, Yiye đã trợn to mắt, khó có thể tin mà lẩm bẩm.

"Cộng cảm... đó thật sự là thứ có người tu thành...?"

Huy Thị, ngươi trốn đi cho rồi! Ngươi không biết, tên lùn kia lại biết! Ngươi như vậy mà được sao!

Ở trong lòng phàn nàn một người chết, kỳ thực cũng vô dụng. Nguyệt Thoái thì bởi vì thấy Yiye giống như chịu đả kích lớn, cho nên lên tiếng an ủi mấy câu.

"Mặc dù không dễ, nhưng cũng không phải không thể, tâm giao với vũ khí là rất quan trọng."

Ố ồ, đại sư muốn giảng giải kinh nghiệm sao?

Mặc dù nói lúc trước một mực cự tuyệt luyện khí hóa, nhưng Phạm Thống vẫn tập trung lắng nghe lời Nguyệt Thoái, cảm thấy biết đâu sẽ có ích.

"Tâm giao?"

Yiye nhíu mày, hiển nhiên cần thuyết minh nhiều hơn.

"Đơn giản mà nói... Hắn là bắt đầu từ quan tâm vũ khí chăng? Đi nghiền ngẫm tâm tư họ, cũng mở lòng của mình, giữa cả hai không có bất cứ bí mật gì, tin tưởng lẫn nhau vô điều kiện, để họ trở thành tồn tại hiểu rõ lòng ngươi nhất, mà ngươi cũng chỉ cần một cử chỉ thôi đã có thể biết họ nghĩ thế nào, sẽ làm ra sao, hiểu rõ tất tần tật của họ, đây là cơ sở của hợp nhất, lên trên chính là khí hóa, nghĩ thái, kéo dài kinh nghiệm như vậy, áp súc mọi quá trình, có thể chớp mắt đồng hóa và đạt đến cộng cảm."

... Nguyệt Thoái à, như vậy nghe lên, tôi vẫn không hiểu cộng cảm rốt cuộc là cái gì. Chẳng qua, kỳ thực cũng không có gì cần tìm hiểu, tôi với Puhahaha căn bản ngay cả khí hóa cũng không thể rồi mà, giữa cả hai không có bí mật, độ khó cũng quá cao rồi đi? Hơn nữa, hắn căn bản chẳng tín nhiệm tôi chút nào, cho dù tôi chịu phơi bày hết thảy với hắn thử tìm hiểu hắn, hắn cũng chỉ sẽ nói tôi không biết xấu hổ rồi một chưởng đánh bay tôi.

Có điều nói như vậy, tu thành khí hóa với Skies, có khả năng là bài tập khó nhất lịch sử? Nếu như ai có thể có thể thấu suốt cái đầu có bệnh của Âm Thị đại nhân, cái người đó... phần lớn cũng không phải người đi?

"Loại chuyện đó cả đời cũng làm không được."

Nghe Nguyệt Thoái nói xong, Yiye liền cứng mặt trả lời như vậy, giống như cảm thấy ngay cả thử cũng không cần, không biết con người hắn bẩm sinh không biết dịu dàng chu đáo, hay là cảm thấy bài xích đối với việc không có bí mật với vũ khí. Hắn không vui, đó cũng là chuyện của hắn, Nguyệt Thoái tiếp theo liền tạ lỗi chuyện trước đó.

"Trong trận đấu lúc trước... ta đã hủy kiếm của ngươi, rất xin lỗi."

Nguyệt Thoái cho rằng vũ khí chuyên thuộc là thứ rất quan trọng đối với người đương sự, bởi vì canh cánh trong lòng chuyện

này, cộng thêm cậu lại ngủ hết một ngày, căn bản cũng đã bỏ lỡ thời cơ bù đắp gì đó cho thanh kiếm kia rồi, bằng không nếu là phẩm giai vũ khí đủ cao, dùng vương huyết nói không chừng có thể phục hồi, giống như trị liệu người vậy.

"Vũ khí hư tổn trong chiến đấu, không trách ai được. Ta đến đây, còn có chuyện khác muốn hỏi ngươi."

Yiye thoạt nhìn không có ý trách tội cậu, nói xong câu này, hắn liền nhìn chằm chằm vào Nguyệt Thoái hỏi.

"Giúp ngươi đoạt lại hoàng vị rất dễ, nhưng ta thấy ngươi cũng sống rất tốt, có lý do gì bắt buộc phải trở về làm hoàng đế sao?"

Rất... dễ? Tên lùn, vì sao vào trong miệng ngươi, là có thể trở nên giống như rất đơn giản vậy?

"Ta xác thực không làm sao muốn trở về làm hoàng đế, chỉ là rất nhiều chuyện chỉ có như vậy mới có thể giải quyết."

Nguyệt Thoái! Cậu đừng thành thật như vậy! Nhờ người ta giúp cậu phục vị, vừa lại nói mình không cam tâm tình nguyệt, như vậy chẳng phải sẽ gây phản cảm sao? Nếu hắn nổi giận quyết định cắt đứt với cậu thì làm sao?

"Chuyện mà khôi phục thân phận hoàng đế mới có thể làm?"

Âm thanh lãnh đạm của Yiye có thêm mấy phần trào phúng.

"Giống như là lấy lại kiếm của ngươi, hoặc là đi đối diện với nghi thức chú nhập vương huyết mà ngươi vốn muốn né tránh, để cho những người bạn cư dân tân sinh của ngươi có thể tiếp tục sống vân vân sao?"

Tên lùn, ngươi nói chuyện có cần gay gắt như vậy không, bọn ta có đắc tội gì với ngươi sao? Con người ta đều có tư tâm, muốn

cứu bạn của mình thì ngại đến ngươi à?

"Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy nghi thức chú nhập vương huyết rất quan trọng sao? Vì sao ngươi hình như có vẻ không vui lắm?"

Bích Nhu xen vào một câu, Yiye hừ một tiếng.

"Tự nhiên rất quan trọng, chỉ là cảm thấy bất mãn đối với việc hắn bỏ mặc hàng giả làm loạn, đến bây giờ mới muốn ra đối mặt thôi. Nếu như không muốn chịu trách nhiệm thì từ đầu đến đuôi đừng xuất hiện, không làm lơ được thì ra sớm một chút, bởi vì kéo dài thời gian, sẽ làm lỡ biết bao nhiêu chuyện chứ?"

Nguyệt Thoái bị hắn la rầy như vậy, thần tình tức thì xuất hiện thay đổi có chút vi diệu.

"Ngươi hi vọng... nghi thức chú nhập vương huyết bắt đầu lại sao?"

Mọi người đều bị vấn đề này của cậu làm cho có chút khó hiểu, Yiye cũng mang chút mất kiên nhẫn.

"Đó là đương nhiên đi! Đây hẳn là hi vọng phổ biến của mọi người trong Huyễn Thế không phải sao?"

"..."

Nguyệt Thoái sau khi nhận được trả lời này, đột nhiên trở nên an tĩnh, mọi người cũng bị phản ứng này của cậu làm cho ù ù cạc cạc, không hiểu cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

"Ta xác thực rất hi vọng bạn của ta có thể sống tiếp, rất hi vọng mọi người đều có thể sống tiếp, duy trì cuộc sống thế này đừng thay đổi, chỉ là..."

Cậu nói đến đây không có nói tiếp, như là đang do dự gì đó...

mà vào lúc này, Yiye đột nhiên hung mãnh trừng vào cửa.

Người nào đó vốn đang len la lén lút dòm trộn lập tức rụt lại.

"... Ta đi xử lý gia phụ một lát, chuyện có giúp ngươi hay không, ngươi nếu như có gì muốn nói thì nghĩ cho kỹ trước đi, ngày mai nói tiếp."

Yiye nói xong, liền trực tiếp đứng dậy, bước nhanh ra ngoài, kết quả có vẻ như đàm thoại hôm nay hình như cũng không lấy được trọng điểm gì.

Xử lý một lát sao... Cha của tên lùn, ngài tự cầu phúc vậy, bảo trọng nhé.

Phạm Thống không mấy hứng thú đối với chuyện nhà của người khác, nếu bọn họ đã ở trong nhà của người ta, tốt nhất cũng đừng quản quá nhiều thì tốt hơn.

"Tôi muốn nghỉ ngơi thêm một lát, một mình suy nghĩ vài chuyện, mọi người đi làm chuyện của mình nhé?"

Yiye vừa mới đi, Nguyệt Thoái đã biểu thị như vậy, bởi vì cậu trông có vẻ nặng nề tâm sự, dường như có gì phiền não, cứ như vậy bỏ mặc một mình cậu, ba người bọn họ kỳ thực cũng không yên tâm lắm.

"Englar, có chuyện gì có thể thương lượng với chúng tôi mà."

Bích Nhu luôn hi vọng dựa vào quan tâm để bù đắp sơ sót trước kia.

"Đúng vậy đúng vậy, mọi người cùng nhau nghĩ, nói không chừng vấn đề sẽ không thể giải quyết."

Phạm Thống vẫn nói ngược như xưa.

"Bất luận thế nào cũng được, tóm lại cậu đừng phiền não một

mình nữa nhé?"

Chu Sa rất không quen nhìn Nguyệt Thoái đi vào ngõ cụt. Chỉ là, sau khi bọn họ nói xong, Nguyệt Thoái vẫn là lắc đầu.

"Tôi cần thanh lọc suy nghĩ của mình, để tôi an tĩnh một mình đi, xin các cậu đó."

Cậu cũng đã nói như vậy rồi, mọi người cũng khó có thể ở lại tiếp tục yêu cầu cậu mở miệng, chỉ có thể ôm lo lắng rời khỏi.

◊◊◊◊

"Phạm Thống, ngươi cuối cùng cũng muốn tiếp tục tu luyện rồi?"

Vừa rời khỏi phòng của Nguyệt Thoái, Puhahaha liền hỏi hắn một câu như thế, nói cứ như hắn đã bỏ bê nhiều ngày vậy.

"Ta cũng chẳng qua chỉ là không đi một ngày, ngươi có cần phải thế không..."

Nếu như muốn để cho đàm thoại thuận lợi, tốt nhất đừng quá nghiêm túc đối với lời Puhahaha nói, Phạm Thống cho rằng như vậy.

"Mới một ngày à? Ta làm sao cảm thấy ta đã ngủ rất lâu?"

"Cảm giác thời gian của ngươi quá kém rồi! Thời gian tỉnh của ngươi làm ơn lâu một chút có được không!"

Phạm Thống cảm thấy mình đã không có yêu cầu Puhahaha quá nhiều rồi, nhưng đôi khi đủ loại tình huống khiến hắn tuyệt vọng.

"Hm... nói tới lúc ngươi luyện tập đều không đủ kích thích, có lúc ta cũng ngủ mất."

...

Cũng chính là nói, lúc ta cầm ngươi khi là kiếm chém ma thú đột nhiên chạy ra, ngươi có khả năng là đang ngủ? Như vậy ngươi cũng ngủ được?

"Nói tới, ngươi rõ ràng biết làm kết giới phòng ngự, thì giúp ta làm một cái, để ta ở bên trong luyện phù chú, không được sao?"

Phù chú mà người hầu của Yiye vất vả đi kiếm đã được đưa đến tay hắn, quả nhiên không có loại dành cho luyện tập, vì thế mà người hầu còn khủng hoảng xin lỗi, Phạm Thống vừa lại bởi vì nói ngược mà cứ luôn nói ra "có vấn đề", "tôi rất để ý" vân vân, suýt nữa khiến người ta khóc lóc cầu xin tha thứ... Tóm lại chuyện này cũng khiến hắn thấy rằng, trước khi vị lão gia kia mở miệng, bọn họ muốn rời khỏi nhà Yiye chỉ sợ không dễ cho lắm.

"Bổn phất trần chẳng phải đã nói biến thành người mới có thể thi pháp sao? Vậy rất phiền."

Ngươi trước kia khi đang là phất trần cũng có thể ngăn cản Lăng Thị đại nhân đọc não của ta mà, hay đó là công năng khác?

"Cứ vì chủ nhân mà chịu phiền toái một chút đi!"

"Phạm Thống ngươi không được làm biếng không có tiền đồ như vậy, cứ luôn muốn lợi dụng vũ khí của mình, là không đúng."

Đừng bắt đầu thuyết giáo nữa!

"Nhưng có ma thú quấy rối, ta không thể luyện phù chú một cách hẳn hoi, như vậy hiệu quả cũng không tốt! Ta cảm thấy ta đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi!"

"Đây không cấu thành lý do cho ngươi làm biếng muốn bổn phất trần giúp, không thuyết phục được bổn phất trần."

Nói đến đây, Phạm Thống cũng bỏ cuộc tiếp tục thuyết phục hắn, chỉ đành ảo não gãi đầu.

"Puhahaha, ta lúc nào mới có thể thi chú mà không cần đọc tên phù chú? Giống như Lăng Thị đại nhân vậy, rốt cuộc có khả năng không?"

"Tu khí hóa ấy."

"Cái... ta là đang hỏi tiến triển phù chú, có quan hệ gì với khí hóa chứ!"

"Phạm Thống ngươi làm sao ngu như thế hả, Thiên Huyễn Hoa cũng đâu phải người, khác nguyên lý cấu tạo, cho nên hắn mới có thể thi chú mà không cần đọc tên phù chú, ngươi muốn làm được chuyện mà khí cụ mới có thể làm, thì phải khiến cho bản thân mình trở thành khí cụ, cho nên chỉ có cái lựa chọn khí hóa này thôi, vì sao nhất định phải nói rõ ra như thế ngươi mới hiểu?"

Puhahaha không vui mà giải thích xong một chuỗi này, giống như chê hắn làm lãng phí nước bọt, nghe xong giải thuyết như vậy, đả kích mà Phạm Thống chịu không phải lớn bình thường.

Tôi cả đời này...chỉ có thể chọn giữa đọc sai phù chú và hợp thể với phất trần thôi sao? Không còn đường khác nữa? Chỉ như thế không còn lựa chọn khác nữa?

"Phạm Thống ngươi không muốn tu khí hóa đến thế sao!"

Puhahaha mặc dù bây giờ không đọc được tâm của hắn, nhưng từ biểu hiện đột nhiên im lặng của hắn, cũng có thể đoán hắn nghĩ gì.

"Cho dù, cho dù ta đồng ý, chúng ta cũng tu không ra! Những điều kiện khí hóa mà hôm nay Nguyệt Thoái nói, ta nhìn ngang nhìn dọc đều cảm thấy chúng ta làm không được! Cái gì mà tín nhiệm lẫn nhau, trải bày tất cả không có bí mật, loại chuyện này

chẳng lẽ ngươi làm được sao!"

Phạm Thống bị dồn cho quýnh lên, dứt khoát nói ra phần ngờ vực trong lòng, không ngờ Puhahaha vậy mà không thể tán đồng, còn phì cười một tiếng.

"Bổn phất trần quang minh ngay thẳng, không có bí mật gì cũng không có tư tưởng đáng xấu hổ, ai như Phạm Thống ngươi trong đầu nhất định chứa toàn những thứ dơ bẩn."

"Chỉ bằng thành kiến của ngươi đối với ta, chúng ta đã khó có thể tin cậy lẫn nhau rồi đi!"

Cãi nhau vì loại chuyện này, nghĩ làm sao cũng cảm thấy rất ngu xuẩn, chẳng qua Puhahaha lại ở lúc này sản sinh điểm chung với hắn.

"Uh, nói cũng phải, ta làm sao lại muốn ngươi tu khí hóa đây, với bộ dạng của ngươi, bổn phất trần làm sao có thể an tâm giao thân thể cho ngươi dung hợp, đây đúng là cái bẫy đáng sợ, may mà ta tỉnh táo lại rồi."

Không biết vì sao, Puhahaha luôn là có khả năng nói ra lời khiến người phẫn nộ như vậy, mặt của Phạm Thống hơi co giật, rất muốn thi hành bạo lực với phất trần thân yêu của hắn, nhưng bất luận là bây giờ hay là tương lai, đều vẫn có rất nhiều chuyện phải cầu trợ hắn, cho nên Phạm Thống chung cuộc chỉ có thể nuốt giận.

"Tốt lắm, vậy thì đừng nhắc tới khí hóa nữa, chúng ta đi tu luyện phù chú, không giúp ta làm kết giới thì thôi, ta tự nỗ lực là được rồi chứ?"

Khỉ thật, người sống ở thế giới này vẫn phải tự lập tự cường, muốn dựa dẫm người khác, tôn nghiêm sẽ bị chà đạp, vô dục tắc cương, vô dục tắc cương! Phạm Thống! (Vô dục tắc cương: ý nói

không có tham vọng thì có thể làm mình trở nên mạnh mẽ)

Cảm giác tự hô hào này thật tệ, tôi đã sắp có thể tự đối thoại với mình, thậm chí sắp có thể đối thoại với nguyền rủa của mình rồi sao... Tôi như vậy thật sự mà được sao? Tôi...

Phạm Thống cảm thấy mình hình như sắp rơi vào vực thẳm tối tăm nào đó rồi, vội vàng ngăn cản mình tiếp tục suy nghĩ trước khi rơi xuống.

"Ừ, vậy bổn phất trần biến thành người mang ngươi qua, sau đó muốn ngủ, Phạm Thống ngươi không được bởi vì không có ai giám thị mà làm biếng đấy."

Người ta mong con trai thành rồng, mong con gái thành phượng, ngươi là mong chủ nhân thành tài sao...

Nhìn Puhahaha biến thành hình người bắt đầu thi triển pháp thuật di động không gian, Phạm Thống cũng chỉ có thể cầu mong chuyến tu luyện hôm nay có thể thuận lợi.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tôi luôn cảm thấy quan hệ cha con với lối sống của nhà tên lùn đều có chút phức tạp, là tôi nghĩ quá nhiều sao?

Lão gia của cái nhà này trường kỳ vân du ở bên ngoài, thiếu gia của cái nhà này một mình quán xuyến... Cho nên, cái nhà này rốt cuộc lời nói của ai có trọng lượng hơn? Chúng tôi nên nghe lão gia hay là nghe thiếu gia? Dưới tình huống chưa rõ những chuyện này, chúng tôi tiếp tục ở lại như vậy thì có vấn đề không?

Nói đến tên lùn kia cũng thật là bình tĩnh đối với chuyện vũ khí bị hỏng, đối với hắn mà nói, vũ khí tốt chỉ là đồ tiêu hao sao? Hắn là cũng đã bầu bạn nhiều năm rồi đi, làm sao vô cảm như thế, hay là thanh đó không phải vũ khí linh năng, không có linh trí?

May mà Puhahaha không phải hàng rẻ dễ hỏng, nếu hắn bị hỏng, tôi thật không biết nên làm sao nữa, mặc dù ngoài miệng luôn nói không muốn cầm cây lau, nhưng tôi vẫn không hi vọng hắn xảy ra chuyện.

Mỗi lần Nguyệt Thoái ấp a ấp úng, là đại biểu cậu ấy có tâm sự, mà nói thật chưa lần này tôi đoán được cậu ấy đang phiền não cái gì, tôi cảm thấy cậu ấy có lẽ đã tạo quá nhiều áp lực cho mình rồi, có lẽ là do tính tình và cách xử lý từ xưa đến giờ nhất thời không thể thay đổi đi?

Buổi tối lúc dạy cậu ấy viết chữ thì hỏi sau vậy, tìm cách xem cậu ta có chịu nói hay không.

Khi mọi chuyện còn chờ quyết định, thì sẽ thường cảm thấy mệt mỏi trong lòng ...

Tu luyện ở khu hai Hư Không hôm nay vẫn là tiến hành làm thịt ma thú.

Thẳng thắn mà nói, người ngay cả con gà cũng chưa từng giết như tôi giờ đây vậy mà có thể thành thạo cầm kiếm biến từ phất trần giải phẫu từng con mãnh thú hung ác, đây thật là chuyện tôi trước đó nghĩ cũng chưa từng nghĩ, cho dù động tác sử kiếm của tôi chẳng mấy ưu mỹ, lúc bị dọa vẫn sẽ lấy tư thế hết sức chật vật khó coi để né tránh, nhưng tôi vẫn có giải quyết tốt bọn chúng, mặc dù thời gian với chiêu số cần dùng có lẽ là bởi vì tôi không quen mà có hơi nhiều, nhưng hắn là sẽ càng ngày càng tiến bộ!

... Có điều, tôi là đến luyện phù chú mà, kiếm thuật của tôi càng ngày càng tiến bộ... ý nghĩa rốt cuộc ở đâu?

Kiếm thuật dù luyện có tốt, cũng không bằng tên lùn với Nguyệt Thoái, cái này tôi sớm đã phân tích qua rồi, tôi luyện phù chú vẫn là có tiền đồ hơn, để tôi luyện phù chú có được không? Mặc dù vấn đề nguyền rủa không thể giải quyết, nhưng vẫn có thể

dựa vào cách một lần ném hai tấm phù để bù đắp mà --!

Có lẽ là do tôi một lòng một ý muốn luyện phù chú không muốn luyện kiếm thuật đã chọc đến vong linh của Huy Thị, trong lúc không có ma thú đến làm loạn, khi tôi luyện trung đẳng phù chú thì bị một còn thú đột nhiên xông ra làm giật mình, lại nổ trúng mình.

Trong khoảnh khắc bị thiểm quang chú nổ trúng, dường như kéo dài như cả đời, tôi thậm chí ở bờ bên kia sông nhìn thấy Huy Thị tươi cười vẫy tay với tôi, vẫy tay không hiệu quả vậy mà còn tự nhảy qua sông muốn lôi tôi qua sông... Di nguyện của ngươi ta bây giờ một cái cũng chưa làm được! Đừng như vậy! Ta nói đừng như vậy!

Nói đi thì nói lại loại cảnh tượng này vì sao tôi không phải nhìn thấy ông hoặc cha mà là Huy Thị đây? Oán niệm của gã này rốt cuộc có bao nhiêu mạnh? Đừng bởi vì ta từng nghĩ không muốn giúp ngươi nói xin lỗi với Narsi mà muốn bóp chết ta có được không, ta thề ta sẽ nói giúp ngươi nhưng có bổ sung, như là "xin lỗi, đi chết đi" hoặc là "Mau nói xin lỗi với Nguyệt Thoái" vân vân, dù sao bên trong có từ xin lỗi là được rồi chứ? Đừng so đo quá nhiều.

Thiểm quang chú xem như là chú khiến người thoáng chốc mất đi ánh sáng giống như bị mù, Âm Thị đại nhân với Bích Nhu ở chung một chỗ sẽ tự nhiên sản sinh hiệu quả của loại chú này, tóm lại... nó trình hiện rất chân thực. Không chỉ sẽ mù, bị trực tiếp đánh trúng còn sẽ cảm thấy thê lương, trái tim co thắt, xuất hiện cảm giác đau không muốn sống, may mà chỉ là cảm giác mà thôi, tôi không có chết... Cho dù đời này không cưới được vợ, không kiếm được bạn gái, tôi cũng sẽ không chết, ha ha ha ha ha ha...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 9 + 4: Quyết Định

"Nói là không có lựa chọn, nhưng bây giờ cũng đã không ai có thể bắt buộc được ngươi, Englar." -- Huy Thị

Buổi tối trở về nhà Yiye, Phạm Thống vẫn nhếch nhác như xưa.

Ở khu hai Hư Không, muốn khiến mình sạch sẽ khoan khoái không đến nỗi chật vật trở về, thực sự là một chuyện không dễ, ít nhất hắn bây giờ vẫn không có bản lĩnh như vậy.

Lúc ăn cơm, Yiye với Lovesun đều không có xuất hiện, theo lý thuyết chủ nhân nên tiếp khách dùng bữa, nhưng bọn họ lại không nhìn thấy hai vị chủ nhân đáng lẽ phải xuất hiện, chỉ có đồ ăn nóng sốt chờ bọn họ.

Đối với bọn họ mà nói, thế này cũng đỡ phiền hơn, chủ nhân có đích thân tiếp đãi hay không, ở đây không có người để ý, về phần vì sao bỏ mặc bọn họ tự mình ăn cơm, bọn họ cũng làm biếng tìm hiểu, dùng bữa xong liền tự về phòng mình, rất là nhẹ nhõm.

Nguyệt Thoái không có đặc biệt yêu cầu tối nay tập chữ, chẳng qua mỗi tối dạy chữ đã là thói quen, bởi thế, thời gian rảnh vào buổi tối, Phạm Thống lại mang theo công cụ viết chữ đến phòng của Nguyệt Thoái.

"Nguyệt Thoái, đóng cửa, để tôi ra ngoài --"

Phạm Thống gõ cửa xong hô lên như vậy, hắn cảm thấy hết

sức bất đắc dĩ.

Mau mở cửa để tôi vào. Cậu chắc sẽ không nói hôm nay không tập chữ, muốn suy nghĩ thật kỹ đề tài đời người chứ? Nếu như cần tôi có thể bói một quẻ cho cậu, xin hãy sử dụng chuyên môn của tôi nhiều hơn.

"Vào đi."

Không ngờ Nguyệt Thoái trái lại không có từ chối hắn, rất nhanh chóng mở cửa để hắn vào, đây khiến Phạm Thống có chút lấy làm lạ.

"Phạm Thống, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Vừa vào trong phòng, Nguyệt Thoái đã biểu thị trước như vậy, Phạm Thống cũng bởi thế mà lại giật mình.

Ồ... Cậu cuối cùng cũng nghĩ thông rồi, không định tiếp tục một mình đi vào ngõ cụt nữa, muốn tìm người trò chuyện?

Nếu Nguyệt Thoái đã nói như vậy rồi, Phạm Thống cũng không có lý do không đáp ứng, lập tức ngồi xuống bên cạnh bàn, chuẩn bị nghe xem cậu muốn nói gì.

"Tôi hôm nay... lúc ở một mình trong phòng, cứ mải nghĩ, Huyễn Thế không có Trầm Nguyệt, không biết sẽ thế nào."

Nguyệt Thoái mở đầu bằng lời như vậy, Phạm Thống không rõ lắm cậu muốn nói đến đề tài ra sao.

Mải nghĩ cái này? Nghĩ cái này làm gì? Chẳng phải chính là thế giới không có cư dân tân sinh, số người thưa thớt sao?

"Tôi đến đây để tìm kiếm trợ giúp, hi vọng lấy lại địa vị hoàng đế... Nhưng, cũng không phải vì chấp hành nghi thức chú nhập vương huyết."

Ừ ừ, tôi biết chứ, cậu chẳng phải là muốn bắt đầu lại nghi thức chú nhập vương huyết... chờ đã, tôi nghe thấy gì vậy? Nguyệt Thoái cậu không bị nguyền rủa chứ? Làm sao đột nhiên nói ngược vậy?

"Ặc, tôi có nghe đúng không, ý vừa rồi của cậu là, cậu muốn khởi động nghi thức thâu xuất vương huyết?"

Lại hỏi ngược rồi -- mà chắc là nghe hiểu chứ? Mau giải đáp nghi hoặc cho tôi với, miệng tôi không được, đừng nói bây giờ ngay cả lỗ tai cũng không được nhé? Nếu như nguyền rủa còn sẽ ác hóa, làm cho tôi nghe lời người ta nói cũng sẽ tự động đảo ngược, vậy tôi thật không biết nên làm sao nữa.

"Tôi muốn lấy lại thân phận hoàng đế, là bởi vì tôi muốn lấy được điều kiện đàm phán với Đông Phương Thành, để bọn họ cung cấp nửa pháp trận kia của Trầm Nguyệt... sau đó, đến tế đàn Trầm Nguyệt, làm cho rõ sự tình là thế nào."

Sau khi Nguyệt Thoái hít sâu một hơi, nhìn Phạm Thống nói tiếp.

"Trước khi chưa xác nhận rõ, tôi cho rằng... nghi thức chú nhập vương huyết không nên cử hành. Bởi vì đó chỉ là cho cư dân tân sinh một cái hi vọng phù phiếm, trên thực tế chúng ta rất có khả năng cần phong ấn Trầm Nguyệt, chỉ cần làm như vậy, hiệu quả của ao nước cũng sẽ biến mất, cho dù trước đó đã cử hành nghi thức cũng như vậy. Tôi muốn nói với cậu là... Cậu có thể thông cảm, chấp nhận quyết định như vậy không?"

Phạm Thống sững sờ nhìn chằm chằm vào cậu, đầu óc phút chốc trở nên trống rỗng.

Đây ý là sinh mệnh của bọn họ dù có nhiều thế nào cũng chỉ còn lại mười năm, đây ý là hệ thống cư dân tân sinh sẽ tan rã toàn bộ.

"... Vì sao?"

Sau khi hắn đờ đẫn rất lâu, cuối cùng hỏi ra câu này.

Chuyện phong ấn Trầm Nguyệt này, trong những ngày qua gần như bị hắn quăng ra sau đầu rồi, lúc mới tìm được bút ký của Huy Thị, bọn họ cũng từng nghiêm túc thảo luận đề tài này với Lạc Thị, đối với việc nên làm thế nào, Lạc Thị khó có thể làm ra kết luận...

Mà vấn đề Lạc Thị không trả lời được khi đó, Nguyệt Thoái đã có quyết định.

"Phạm Thống, cậu từng nói Huy Thị đã đưa ký ức cho cậu, cậu đã xem điều tra liên quan đến Trầm Nguyệt chưa?"

Chưa có, bây giờ xem còn kịp không?

"Tốc độ cư dân tân sinh gia tăng quá nhanh, dưới tình huống số người không thể bành trướng vô hạn, quá khứ, Tây Phương Thành với Đông Phương Thành luôn là lấy chiến tranh để sàng lọc, giảm bớt hàng loạt cư dân tân sinh hiện có. Đây gần như là chuyện cứ cách mấy chục năm là sẽ chấp hành, cho dù cư dân tân sinh chậm rãi gia tăng, nhưng bởi vì cư dân tân sinh gần như bất diệt, thời gian lâu dần vẫn sẽ tạo thành vấn đề thiếu hụt tư nguyên."

Đột nhiên tiến triển đến đề tài tàn khốc như vậy, Phạm Thống có chút không kịp phản ứng, bởi vì Nguyệt Thoái có vẻ vẫn chưa nói hết, hắn liền ngoan ngoãn ngậm miệng chờ cậu nói tiếp.

"Mà Trầm Nguyệt... lại xảy ra tình huống, không ngừng thu hút sinh hồn qua thế giới này. Người còn sống bị mang đến thế giới xa lạ này, không làm sao về được, sau đó bị đưa lên chiến trường hủy diệt..."

Nguyệt Thoái nói đến đây, thần tình chuyển sang đau khổ, nhưng cậu vẫn tiếp tục nói lời cậu muốn nói.

"Tôi đương nhiên hi vọng các cậu có thể tiếp tục sống. Tôi hi vọng mọi người có thể luôn luôn vui vẻ cùng nhau. Nhưng đây rốt cuộc là xây dựng ở trên hi sinh của bao nhiêu người đây? Chấp hành nghi thức chú nhập vương huyết, giả vờ không biết những chuyện này, lúc tôi lên chiến trường ngăn cản chiến tranh, tôi cũng từng suy nghĩ làm như vậy... Nhưng thời gian qua tôi nghĩ rồi lại nghĩ, tôi chung cuộc vẫn không thể ích kỷ đến cuối..."

Phạm Thống dần dần hiểu rõ điều Nguyệt Thoái muốn biểu đạt, nhưng mà hắn vẫn khó có thể lên tiếng nói gì đó.

Muốn dõng dạc nói mình nguyện ý ung dung chịu chết, đối với hắn mà nói vẫn quá khó.

"Phạm Thống, cậu nói cậu đã lấy lại được ký ức của mình, vậy cậu nhớ mình ở thế giới ban đầu là làm sao chết không?"

Nguyệt Thoái đột nhiên hỏi vấn đề này, khiến cho Phạm Thống chớp mắt.

Sau đó hắn lắc đầu.

Không nhớ, không có ấn tượng gì.

"Cậu có từng nghĩ, có lẽ cậu cũng là sinh hồn? Cậu là người đang còn sống êm đẹp, lại bị lôi tới thế giới này, mà nếu như không tra rõ mọi thứ, thì sẽ có rất nhiều rất nhiều người cũng gặp chuyện như vậy."

Phen suy luận này khiến Phạm Thống có loại cảm giác bị sét đánh trúng.

Từ từ đã! Tôi kỳ thực không có chết? Tôi chỉ là bị Trầm Nguyệt kéo tới? Bắt đến đây bị phong ấn ký ức, gặp phải nguy hiểm sinh mạng, chết rồi sống lại, còn bị làm cu li miễn phí, tất cả là bởi vì tôi xui xẻo bị Trầm Nguyệt kéo tới?

"Có lẽ tôi căn bản không nên hi vọng cậu thông cảm cho quyết định của tôi, nhưng ít nhất tôi muốn để cậu biết trước, sau đó xin lỗi cậu."

Nguyệt Thoái trong lúc nói, đầu cũng cúi thấp xuống.

"Bởi vì tôi... khiến cậu sau khi mất đi cuộc sống vốn có, ngay cả sinh mạng ở thế giới này cũng không thể kéo dài..."

Bạn của hắn nói những lời nặng nề như vậy với hắn, tràn đầy áy náy và day dứt, lại không hề nói làm ra quyết định như vậy, bản thân cậu cũng sẽ chết.

Đó là hi sinh mà cậu sẵn sàng đối mặt, còn xin lỗi của cậu, thì bởi vì cậu bất luận thế nào cũng sẽ không thay đổi tâm ý, không thể vì bạn bè quý giá mà ích kỷ lần này.

Không biết dựa vào tâm tình gì, Phạm Thông đưa tay vỗ vai của Nguyệt Thoái.

Sau đó khi Nguyệt Thoái hoài nghi ngẩng đầu nhìn, hắn để mình nở nụ cười cổ vũ cậu.

"Sự tình chưa chắc lạc quan như thế mà, nói không chừng chúng ta vẫn có thể điều chỉnh tình huống của Trầm Nguyệt, để nó khôi phục bình thường chăng?"

Hắn là muốn Nguyệt Thoái đừng quá bi quan, Nguyệt Thoái cũng nghe ra được.

"Nhưng phong ấn Trầm Nguyệt là rất có khả năng..."

"Nếu như thật sự diễn biến thành tình huống đó, tôi cũng sẽ không trách cậu."

Sau khi hắn nói ra câu này, loại cảm giác âm u trên người Nguyệt Thoái cuối cùng cũng tan bớt một chút, mặc dù không đến

mức như trút được gánh nặng, nhưng ít nhất đã tốt hơn nhiều.

"Giữa bạn bè phải nói cảm ơn, nói xin lỗi thì không được rồi."

-- "Giữa bạn bè đừng nói xin lỗi, nói cảm ơn là được rồi" -- mặc dù lời nói bị đảo, nhưng bất ngờ lại phù hợp bản ý của hắn.

Nhìn Nguyệt Thoái có lại tinh thần, trong lòng Phạm Thống cũng không khỏi cảm khái.

Phần lớn người đều là sinh vật tham sống sợ chết, tôi đương nhiên cũng không ngoại lệ, mặc dù biết rõ sẽ hại đến rất nhiều người vô tội, chỉ cần có thể tiếp tục sống, tôi vẫn là sẽ gạt bỏ lương tâm làm ra quyết định bất chấp người khác đi?

Tâm tình đơn thuần chỉ muốn tiếp tục sống cũng không có không đúng. Phạm Thống sâu sắc cảm thấy như vậy.

Mà muốn để cho bạn mình đừng tự trách bản thân nữa, không muốn bức bách bạn mình, cho nên nói dối giả vờ không để ý, cũng không có không đúng đi.

"Tôi cũng muốn tìm cơ hội nói rõ với Chu Sa."

Dù sao trong những người bên cạnh, ngoại trừ Phạm Thống, chỉ có Chu Sa là cư dân tân sinh, Nguyệt Thoái cảm thấy cũng nên để cậu biết chuyện liên quan mật thiết với mình này mới đúng.

"Không cần đâu! Cậu quên cậu còn nợ cậu ta hai yêu cầu sao! Lỡ cậu ta nói với cậu chỉ còn lại mười năm để sống thôi, bắt cậu gả cho cậu ta, cậu làm sao đây hả!"

Tôi là nói bắt cậu cưới cậu ta! Dưới loại tình huống này tôi cảm thấy cậu căn bản không thể cự tuyệt đi!

"Nhưng mà... cố ý giấu diếm hình như rất..."

Nguyệt Thoái trở nên do dự, hình như cũng có chút ớn lạnh

đối với tình huống giả thiết của Phạm Thống, nhưng vừa lại cảm thấy giấu diếm không nói sẽ cắn rứt lương tâm.

"Coi như là bí mật lớn giữa chúng ta là được rồi! Cư dân tân sinh hàng ngàn hàng vạn, cậu cũng không thể nói xin lỗi với từng người một, bớt đi một Chu Sa cũng khác rất nhiều! Cậu tốt nhất cũng đừng thành thật nói với tên lùn, nếu như cậu thật sự rất muốn làm chuyện này, thì phải bất chấp thối đoạn! Lấy lại vị trí hoàng đế trước cũng không muộn, nghe hiểu không?"

"Bất chấp thối đoạn..." (bất chấp thủ đoạn)

Mặc dù biết là nói ngược, thần tình của Nguyệt Thoái vẫn có chút phức tạp, thậm chí che mặt.

"Được thôi, cậu cũng nghe mơ hồ như thế rồi, tôi sẽ coi như cậu chưa nghe thấy vậy."

Phạm Thống như đưa đám mà nói, mỗi lần nói ngược ra cái gì đó tồi tệ, hắn luôn là sẽ cảm thấy làm sao cũng được.

"Vậy ít nhất... sau khi đoạt lại đế vị vẫn là phải nói cho bọn họ."

Giấu diếm đồng bạn sẽ luôn khiến Nguyệt Thoái cắn rứt lương tâm, đặc biệt còn là đồng bạn sắp cùng vào sinh ra tử.

"Vậy nếu như bọn họ đồng ý?"

"Đồng ý thì tốt."

"Câu vừa rồi là bình thường đấy!"

"A, xin lỗi, là nói ngược à... nếu thật sự không đồng ý, tôi cũng không biết nên làm sao, Phạm Thống, làm sao đây?"

Nguyệt Thoái nghĩ tới nghĩ lui lại bắt đầu khổ não, Phạm Thống thực sự không biết nên nói cái gì.

Um... thật ra tôi cũng không ủng hộ lắm đâu, tôi dù sao vẫn không muốn chết, nếu như tôi khóc lóc nói với cậu tôi không muốn chết, cậu có thay đổi chủ ý không? Cậu bây giờ thoạt nhìn có vẻ ý chí không kiên định lắm, tôi cầu xin thử xem biết đâu có hi vọng?

"Tôi nào biết làm sao, trước khi cậu quyết định cũng nên nghĩ đến hậu quả tuyệt vời nhất chứ? Chỉ cần cậu chưa chuẩn bị tốt tâm lý, vậy thì có vấn đề rồi."

Phạm Thống tự cho rằng đã rất nỗ lực an ủi rồi, nhưng muốn giảm thấp cảm giác tội ác của Nguyệt Thoái, hình như vẫn không đủ, hắn đành vắt cạn óc nghĩ thêm gì để nói.

"Tôi cảm thấy, đừng cho rằng là cậu hại mọi người không thể tiếp tục sống. Mỗi một cư dân tân sinh đều đến từ thế giới khác nhau, cứ coi như là đến đây kéo dài một đoạn sinh mệnh, tẩy sạch u ám của linh hồn, xoa dịu thương đau khi còn sống, mà cậu chỉ là để linh hồn của bọn họ được tự do, sẽ không bị hủy diệt trên chiến trường, cũng sẽ không bị vây khốn mãi ở đây, thuận theo tự nhiên, để kẻ chết an nghỉ, đến được đây giống như là một giấc mơ, đây kỳ thực cũng có thể coi là chuyện tốt nữa kìa!"

Một đoạn dài như vậy không bị đảo ngược, bản thân Phạm Thống còn chưa kịp cảm động, Nguyệt Thoái đã nói trước.

"Phạm Thống, cậu hình như khi nói mấy lời đạo lý tương đối dài đều sẽ đúng lúc nói bình thường đó, thật thần kỳ."

... Cậu nói như vậy, làm tụt hết cả hứng rồi.

"Cho nên cậu vẫn là kiên trì đừng nói cho Chu Sa? Nếu như Chu Sa thật sự muốn cậu gả cho cậu ta thì sao?"

Đến lúc đó nhớ phát thiệp mời cho tôi đấy, tôi sẽ đi ăn ké nhưng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ phong bì, bởi vì nhìn làm sao cũng không giống chuyện mừng mà.

"Cưới thì không nói, nếu cậu ta thật sự muốn tôi gả, tôi rốt cuộc nên làm sao mới tốt..."

Nguyệt Thoái tái nhợt trả lời như vậy, Phạm Thống nghe xong suýt sặc nước miếng.

Cậu cũng nghĩ nhiều quá! Vậy mà còn nghĩ sâu xa như vậy! Chẳng qua cái câu "cưới thì không nói" là thế nào? Cậu cũng không bài xích cưới cậu ta sao? Cậu vậy mà thật sự có thể chấp nhận đồng bóng?

"Nhưng cậu chẳng phải không có hôn ước với Bích Nhu? Mặc dù hoàng đế hẳn là có thể tam phu tứ thiếp..."

Tôi là nói tam thê tứ thiếp. Làm như thể hoàng đế là song tính luyến vậy...

"Tôi không có muốn kết hôn với cô ấy, tôi đã nói rồi, thật đấy!"

Sau khi Nguyệt Thoái xấu hổ phủ nhận, lại rơi vào trầm mặc, không biết lại nghĩ đến gì rồi.

"Nói đến... Nguyệt Thoái, chỉ cần Yiye từ chối giúp chúng ta, cậu sẽ phải đối mặt với Narsi rồi đi, cậu định làm thế nào? Thật sự không vấn đề sao? Sẽ không mất khống chế chứ?"

Lần này đồng ý bị đảo thành từ chối rồi... Uổng cho tôi còn sợ tên lùn lại biến thành cao kều mà đặc biệt gọi tên của hắn đây...

"Tôi sẽ đi đối diện với hắn, đây là điều tôi nên làm."

Lần trả lời này của Nguyệt Thoái không có do dự bao lâu.

"Hắn là nỗi ám ảnh vẫn luôn tồn tại trong lòng tôi... Tôi chung cuộc vẫn phải nhìn thẳng, sau đó bước qua, bất luận có bao nhiêu khó khăn."

Tôi nghĩ đây thật sự rất khó khăn. Hận ý của cậu đối với hắn

có thể khiến cậu mất đi ý thức, lúc đó cậu sẽ biến thành hung khí giết người đáng sợ, hận đến chất biến, nỗi ám ảnh như vậy rốt cuộc nên làm sao bước qua...

"Cậu sẽ giết hắn báo ân sao?"

Tôi muốn vả miệng mình, đừng ai cản tôi. Ui, đau quá!

"Phạm Thống, cậu vì sao muốn vả miệng mình?"

"Bởi vì lời nói ngược vừa rồi khiến tôi rất muốn khen thưởng mình. Tóm lại, cậu muốn giết hắn sao?"

Tôi là nói trừng phạt cơ... ôi.

"Giữa chúng tôi tất phải có một cái kết thúc."

Nguyệt Thoái trả lời như vậy. Về phần cái kết thúc kia liệu có phải là kết thúc bằng cái chết của Narsi hay không, cậu không có nói rõ.

"Lúc đó ở trên chiến trường, cậu hình như có vẻ rất không muốn giết hắn, tôi tưởng cậu yêu hắn đến mức muốn mạng của hắn, cho nên rốt cuộc có phải thế không?"

Không --! Đừng đảo ngược thành kinh khủng như vậy! Tôi vốn định nói là cậu hình như rất muốn giết hắn, hận hắn đến mức muốn mạng của hắn! Đảo thành như vậy tôi chịu sao thấu, Nguyệt Thoái chịu sao thấu!

"Tôi..."

Nguyệt Thoái hình như nhất thời chưa kịp lĩnh ngộ mà sửng sốt, Phạm Thống cũng khó có thể phân biệt nguyên nhân cậu đờ đẫn là bởi vì lời nói ngược này quá kinh khủng, hay chưa nghe ra đây là nói ngược.

"Tôi là hỏi cậu có yêu hắn không, không phải hỏi cậu có hận

hắn không, cậu chắc là nghe ra chứ!"

Càng tô càng đen, thật tuyệt vọng! Tuyệt vọng quá đi! Tôi vẫn là cầm bút viết chữ cho lành, nhất là lúc hỏi loại vấn đề sau khi đảo ngược sẽ trở nên rất đáng xấu hổ này!

"Tôi đương nhiên là hận hắn. Có lẽ còn hận hắn hơn tôi tưởng tượng. Tôi muốn để hắn đích thân nếm mùi tử vong, những cái này hắn là đều không cần nghi ngờ."

Ư... Nguyệt Thoái, khí trường của cậu lại trở nên lạnh lẽo rồi! Chúng ta không thể nói chuyện này một cách hòa bình hơn sao? Không, nhắc đến đề tài này căn bản là tôi sai ngay từ đầu rồi đi! Đề tài Narsi tuyệt đối là bãi mìn của cậu!

"Nguyệt, Nguyệt Thoái, cậu bây giờ thật đáng sợ, nếu đã muốn để hắn sống, thì để hắn sống đi, tôi hiểu rồi, mau quên hắn đi, chúng ta học chữ thôi."

Tôi là nói Narsi thì cứ để hắn đi chết đi, tôi hoàn toàn không có ý kiến, tôi cũng tuyệt đối sẽ không xin cậu năm giây trước khi hắn chết để tôi nói xin lỗi giúp Huy Thị! Cứ để cho hắn tương thân tương ái với kiếm của cậu đi! Tôi không muốn can dự vào bầu không khí với không gian chán sống đó, tôi thật sự không muốn chết!

"Phạm Thống, cậu hi vọng tôi giết chết hắn như vậy sao...?"

Nguyệt Thoái mặc dù đã rút bỏ khí tức khủng bố kia, nhưng vẫn có chút để ý động cơ Phạm Thống hỏi chuyện này.

"À, bởi vì con trai tôi nói, đối với kẻ địch thì phải tâm ngoan thủ lạt, tuyệt đối không được cho hắn để lại di ngôn gì hoặc là cơ hội gọi cứu binh, không có dứt khoát giải quyết hắn có thể sẽ tạo thành hậu quả không thể cứu vãn, tóm lại tôi chỉ là đang giúp cậu kiên định quyết tâm mà thôi."

Cái này, lời phía sau đều rất bình thường, không bị đảo ngược, nhưng xưng hô phía trước...

"Phạm Thống, cậu có con trai? Cậu từng kết hôn rồi?"

Nguyệt Thoái kinh hãi nhìn hắn, giống như hôm nay mới quen biết hắn vậy, Phạm Thống vội vàng lắc đầu.

"Không phải! Là mẹ tôi cơ!"

Lại sai rồi chết tiệt! Là cha tôi! Cha tôi nói --

"Tôi đã không muốn biết là ai của cậu nữa..."

Nguyệt Thoái hình như cảm thấy mệt mỏi đối với nói ngược liên tiếp như vậy, quyết định không tìm hiểu xưng hô kia là gì nữa.

Ôi... Cho dù là Nguyệt Thoái, cũng sẽ cảm thấy mệt với kiểu nói ngược của tôi sao?

"Ngày mai tôi sẽ nói chuyện đàng hoàng với Yiye dưới điều kiện không tiết lộ quyết định, hôm nay cứ như vậy đi."

Chỉ như vậy? Không dạy chữ nữa à? Cậu mệt rồi sao? Được thôi, cậu thích là được.

Nếu đã không còn chuyện gì làm, Phạm Thống liền về phòng mình định đi ngủ, chẳng qua, đề tài tối nay đã làm tăng thêm rất nhiều phiền não cho hắn, nằm ở trên giường, hắn cũng hiếm khi không thể chợp mắt.

Loại tâm tình giống như bị tuyên phán mắc chứng bệnh vô phương cứu chữa, chỉ có thể sống thêm mười năm này rốt cuộc nên nói thế nào đây?

Hơn nữa cũng không có đối tượng để kể khổ, bởi vì phải giấu người khác, vừa lại không muốn gây áp lực cho Nguyệt Thoái...

"Puhahaha, nếu như ngày nào đó ta thật sự chết rồi, ngươi có vui không?"

Phạm Thống cảm thấy mình thật sự rất nhàm chán khi chỉ vì muốn tìm đối tượng nói chuyện mà đặt câu hỏi này với Puhahaha, đã vậy còn nói ngược.

Không dùng giao tiếp tinh thần, Puhahaha lúc đang ngủ cũng không dễ dàng nghe thấy, cho nên vấn đề này của hắn, tự nhiên cũng không có được đáp án.

Cuối cùng là làm sao ngủ, hắn cũng không nhớ nữa.

◎Lời bạt của Phạm Thống

"Con trai, con phải kiên cường đối mặt với chuyện tử vong, đây là quá trình mà mỗi một sinh mạng đều phải trải qua, sớm học được cách xem nhẹ chuyện này, là mấu chốt để con trưởng thành khôn lớn" -- Nhớ năm đó, lúc một con cá tôi nuôi chết đi, cha tôi nói với tôi như vậy.

Lúc đó tôi nói với cha tôi, tôi rõ ràng vẫn còn là một đứa trẻ, vì sao phải trưởng thành sớm như vậy, nhận rõ cái gọi là hiện thực tàn khốc?

Sau đó cha tôi trả lời tôi rằng: "Bởi vì con nếu không xử lý xong con cá đó rồi qua ăn cơm, đồ ăn sẽ nguội mất."

Tôi khi ấy thật không biết nên lĩnh ngộ hiện thực tàn khốc từ sự biến mất của sinh mệnh, hay là thể hội thái độ nên có của người lớn khi đối mặt với sự tình từ việc cha tôi quan tâm chuyện ăn cơm hơn...

Chẳng qua, nhìn người khác chết, với biết mình sắp chết, hiển nhiên là hai chuyện khác nhau.

Mình sắp chết mà vẫn có thể dửng dưng, đó căn bản là đã siêu

thoát thế tục tiến đến một cảnh giới khác đi?

Nếu như ở Huyễn Thế không phải bị vũ khí phệ hồn chém chết, vậy linh hồn sẽ đi đâu đây?

Sẽ trở về thế giới ban đầu sao? Hay là cứ như thế phiêu đãng ở đây?

Chắc không phải lại rơi vào một thế giới linh hồn khác để tiếp tục xui xẻo chứ?

Tôi cảm thấy tôi cứ mải nghĩ những chuyện này mới ngủ không được... phải thanh trừ tạp niệm mới dễ ngủ, vừa lại không có chuyện cần làm, thức đêm làm gì? Tự tìm phiền não để rồi ngủ không được, nghĩ làm sao cũng là chuyện rất ngu xuẩn.

Cho nên tôi phải ngủ đây. Hi vọng đừng mơ thấy thứ gì kỳ quái, chúc ngủ ngon.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 9+5: Chọn Bạn Bè Với Cha Cho Cẩn Thận, Nếu Như Có Thể Chọn

"Bất luận là chọn bạn hay là cha, đừng chọn Âm Thị đại nhân là được." -- Phạm Thống

"Chiếp chiếp chiếp. (Các ngươi lúc nào mới chịu phóng sinh ta) chiếp chiếp chiếp. (Ta nhớ bạn bè với cha của ta quá)" -- Tiêu Ba

Khi ở trong mơ, thỉnh thoảng cũng có thể rất tỉnh táo, Phạm Thống bây giờ chính là tình huống này.

Nhìn dòng sông với bờ bên kia quen thuộc mà buổi chiều mới vừa nhìn thấy, Phạm Thống cảm thấy lòng tê tái, chừng như không biết nên nói cái gì.

Vì sao phải tiếp tục cảnh tượng sau khi bị thiểm quang chú nổ trúng! Vì sao cứ phải là giấc mơ đáng ghét này --! Cho dù thật sự muốn phong ấn Trầm Nguyệt, tôi cũng còn có mười năm để sống, đừng cứ để tôi nhìn thấy thứ này hoài -- A, bên kia cái người đang chèo thuyền qua đây lại là ...!

"Phạm Thống, lên thuyền đi lên thuyền đi, ta đón ngươi qua, đừng khách khí."

Huy Thị cười tươi rói bỏ mái chèo xuống, tiếp theo ung dung đi về phía Phạm Thống.

"Ngươi đứng lại cho ta! Trước hết không nói ngươi vì sao muốn đón ta qua như vậy, tại sao ngươi có thể vượt sông sang bên này chứ! Ngươi rõ ràng đã chết rồi mà không phải sao!"

Trong mơ không có chướng ngại ngôn ngữ, không biết có tính là may mắn hay không. Huy Thị sau khi nghe xong lời của hắn, nhún vai xòe tay một cách vô tội.

"Ngươi không đi qua ta đành phải qua bắt ngươi thôi, ở đây chẳng có ai quen biết, tịch mịch quá đi, ôi, cho dù là Âm Thị tới cũng tốt, chẳng có ai ở cùng ta, ta thật là một mỹ thiếu niên bạc mệnh đáng thương."

Đừng dùng khuôn mặt có bảy phần giống Nguyệt Thoái nói kiểu như vậy! Hơn nữa ngươi là đang tự luyến đấy à? Nếu nhớ không sai lúc ngươi chết cũng mười chín rồi đi! Ai mỹ thiếu niên với ngươi!

"Ngay cả Âm Thị đại nhân ngươi cũng chấp nhận? Ngươi chọn người cũng phải có phẩm vị một chút chứ!"

"A, ta thích mọi người ở Đông Phương Thành, cảm tạ chỉ giáo."

Đừng dùng lời nói không có thành ý này để nói cho có lệ!

"Qua đây nào, Phạm Thống, đừng xa cách như vậy, khách khí với ta làm gì đây --"

Huy Thị đang nói, liền túm lấy tay của hắn, lấy sức lực thô bạo mà bề ngoài nhìn không ra để lôi hắn đến bờ sông.

"Không -- dừng tay! Ngươi lôi ta qua sông, di nguyện của ngươi thì thế nào, ngươi chỉ có nhờ mỗi mình ta, bây giờ ta một cái cũng chưa hoàn thành!"

Phạm Thống nỗ lực muốn tìm ra một câu nói có thể thuyết phục đối phương ngừng hành vi đáng sợ này lại, mà câu này không đạt được hiệu quả hắn muốn, chỉ khiến nụ cười của Huy Thị trở nên đầy ẩn ý.

"Lúc đó mãi mà không đáp ứng di nguyện của ta, giỡn mặt ông

đây vui lắm sao, hử?"

"Lúc đó ta còn tưởng đó chỉ là một giấc mơ cơ!"

"Ta cũng chỉ là tưởng ngươi hoàn toàn nắm rõ tình huống nghe hiểu được hết mà thôi, ai da."

"Đừng lôi ta qua nữa, mặc kệ di nguyện của ngươi cũng không hề gì sao!"

"Dù gì thì ngươi cũng làm không được mà, ngươi có cái nào làm được không? Ngoan ngoãn đi với ta đi, Phạm Thống, nghe lời."

"Đừng màaaaaaa ta không muốn qua sông mau buông tay --!"

"Chẳng đáng sợ chút nào đâu, thả lỏng nào, a ha ha ha ha --"

Biết rõ chỉ là một giấc mộng lại không thể tỉnh dậy, Phạm Thống cảm thấy hết thảy điều này thật là khiến người cạn lời đến cực điểm.

"Ngươi từ từ cho ta! Tính cách của ngươi vì sao lại khác như thế hả! Hình tượng anh trai tốt đâu! Huy Thị được cư dân Đông Phương Thành yêu quý trong miệng mọi người đâu!"

"Ngươi đang nói cái gì thế, ta tưởng ngươi nhìn thấy hết ký ức của ta rồi, như là ta cùng với Âm Thị ở trong phòng chơi trò sắm vai nhân vật xấu, rủ nhau đi bắt mèo tam thể, hoặc là len lén vẽ rùa lên mặt Vi Thị đang ngủ trưa vân vân, ta tưởng ngươi nhìn thấy hết rồi mà? Cho nên ta mới không thèm bảo lưu trước mặt ngươi, dù sao thứ hình tượng này một khi đã vỡ, thì không cần thiết giấu đầu hở đuôi nữa, ngươi nói có đúng không?"

"Cho nên đây mới là bản tính của ngươi sao! Ngươi nếu còn không buông tay ta sẽ méc hai đứa em trai của ngươi đấy!"

"Ta làm sao sẽ cho ngươi cơ hội trở về méc tội chứ, Phạm

Thống ngươi thật là, huống hồ ô miệt một người chết chỉ sẽ bị ghét thêm thôi, đừng nói nhiều như vậy nữa, đi thôi lên thuyền thôi lên thuyền thôi --"

"Không --!"

Ai mau đánh thức tôi với! Đạp dậy cũng được! Tôi không muốn ở chung với tên Huy Thị đáng sợ này nữa đâu! Mau làm cho tôi thoát khỏi mộng cảnh, mau đến cứu tôi!

"Phạm Thống, ngươi cho dù gào rách cổ hỏng cũng không có người đến cứu ngươi đâu, từ bỏ đi, để chúng ta vui vẻ ra khơi, vĩnh viễn không quay lại."

"Người chết thì an nghỉ cho ta đừng tác quái nữa! Ta trở về sẽ đi tìm di thể của ngươi để làm phép mỗi năm thắp hương cúng bái! Buông tay --"

"A, vậy, bằng không, ta có ý này, ngươi muốn nghe thử không?"

Huy Thị như là đột nhiên nảy lên ý tưởng gì đó, nói với Phạm Thống như vậy.

"... Ta cảm thấy nghe xong nhất định không sẽ có chuyện tốt, ta có thể đừng nghe không? Ngươi buông tay là được, đừng nói nữa."

"Nhưng ta rất muốn nói, cứ để ta nói đi. Không bằng ta để ngươi tự mình lên thuyền sang bờ bên kia, hoặc là trực tiếp đẩy ngươi xuống sông mặc kệ ngươi sống chết, sau đó ta thay thế ngươi ở lại đây, chúng ta trao đổi một lát, ngươi cảm thấy thế nào? Là một chủ ý tuyệt diệu, không phải sao?"

Huy Thị nói trong khi vẫn đang túm lấy tay hắn, nụ cười trên mặt cũng càng quỷ dị.

"Chỗ nào tuyệt diệu! Loại chuyện này mà được sao! Làm gì có chuyện ta đồng ý! Ngươi cái đồ ốc mượn hồn chiếm cứ đầu óc ta, rốt cuộc muốn làm gì!"

"Ta nếu còn sống trở về, hẳn là sẽ có rất nhiều người vui mừng, dù sao ta cũng không sống lỗi chẳng mấy ai nhớ nhung như ngươi, cứ coi như là hành thiện tích đức, ta giúp ngươi đáp ứng trước vậy."

"Ta nào có sống lỗi! Ta chỉ là bất hạnh có một cái miệng bị nguyền rủa thôi! Ngươi dựa vào cái gì giúp ta đáp ứng chứ, này!"

Phạm Thống cảm thấy mình sắp tuyệt vọng rồi, Huy Thị khiến người đổ vỡ như vậy thật không biết là làm sao sinh ra từ trong mộng của hắn.

Rõ ràng tôi biết đây là mơ, vì sao vẫn không thể tự làm chủ giấc mơ của mình vậy! Huy Thị, mau biến mất! Mau biến mất đi! Tối nay chuyện ta nên phiền não phải là chuyện Nguyệt Thoái nói cậu ấy muốn phong ấn Trầm Nguyệt, không phải ở đây dây dưa với ngươi! Ngươi muốn nhập mộng thì đi nhập của Lạc Thị hoặc là Narsi ấy, bọn họ nhất định sẽ rất vui, cầu xin ngươi đổi đối tượng giùm đi --

"Tạm thời cứ coi như phương pháp ngươi nói là khả thi, ngươi cũng bình tĩnh lại nghĩ cho kỹ một chút đi! Ta nghĩ, ngươi ra ngoài cũng là dùng thân thể của ta, trước hết không nói có dễ nhìn hay không, tình huống mười câu nói ra có chín câu bị đảo ngược này, ngươi thật sự có thể chấp nhận sao! Dùng thân thể này sống sẽ rất đau khổ đấy! Mau từ bỏ suy nghĩ ngu xuẩn đó của ngươi!"

Nói thật, thứ bị nguyền rủa hẳn là linh hồn mà không phải thân thể, chẳng qua mục đích bây giờ của tôi là để cho Huy Thị tha cho tôi, đương nhiên không cần nói rõ với hắn.

"Ngươi nghĩ quá nhiều rồi. Một người đẹp trai hay không, hấp

dẫn hay không, quan trọng là khí chất xây dựng về sau, cho dù không có khuôn mặt đẹp đẽ trời sinh, dùng của ngươi cũng không có gì không được, còn nguyền rủa ấy à, so với sống lại, vấn đề nho nhỏ kia đã là gì? Huống hồ dựa vào tính cách của ta, nói ngược cũng chỉ là làm tăng thêm lạc thú cho cuộc sống của ta thôi, hoàn toàn không cấu thành khó khăn, Phạm Thống."

Ý ngươi là ngươi có thể vừa nói ngược vừa lấy làm vui thích? Ngươi rốt cuộc có vấn đề ở đâu hả!

"Phạm Thống, sự hi sinh vì tập thể của ngươi, ta vĩnh viễn khó quên, ở đây đặc biệt cảm ơn ngươi hào phóng quyên góp, bọn ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ngươi."

Giọng điệu nói chuyện dịu dàng của Huy Thị giống như muốn tạo ra một bầu không khí tưởng niệm cảm động, nhưng Phạm Thống không thể nào dung nhập.

"Chờ đã cho ta! Ta hi sinh bản thân thành toàn được cái gì! Chẳng phải chỉ có thành toàn cho mỗi mình ngươi sao! Dựa vào cái gì ngươi có thể xem là một tập thể chứ! Ta thèm vào, ngươi mau đi đầu thai, bằng không thì đi tìm người khác!"

"Ta sẽ kế thừa ý chí của ngươi mà sống tiếp, yên tâm giao thân thể cho ta đi, chúc ngươi an nghỉ."

"Ngươi đừng hoàn toàn không nghe ta nói chứ! Còn nữa ta căn bản ngay cả di nguyện cũng chưa nói mà! Ngươi cho dù muốn cướp thân thể cũng không định làm cái gì cho ta đúng không --!"

"Phạm Thống ngươi chẳng phải cũng đang khất nợ ta sao? Chẳng qua mọi người đều nói con người ta rất tốt, ta cũng cảm thấy như vậy, ngươi chắc cũng cảm thấy như thế, cho nên không cần lo lắng, của ngươi chính là của ta, ta sẽ thay thế ngươi sống thật tốt."

"Ta từ lúc nào nói ta cảm thấy như vậy! Ngươi căn bản chỉ là tự thấy mình tốt đẹp mà thôi!"

"A ha ha ha ha ha ha, ngươi xem nước sông trong chưa kìa, có đột nhiên nảy sinh cảm giác muốn nhảy xuống không? Ha ha ha ha ha..."

"Không! Đừng! Dừng lại --"

Tiếng kêu thảm thiết thê lương bị đứt đoạn là bởi vì hắn đã mở mắt.

Phạm Thống vừa tỉnh lại, đầu tiên cảm thấy trên mặt đau rát, phát hiện cả người mình toàn mồ hôi lạnh, sau đó nhìn thấy khuôn mặt lãnh đạm của Chu Sa.

"Cuối cùng cũng tỉnh rồi? Tát hai cái mới tỉnh, ngủ say thật đấy."

Ồ, thì ra là tiểu đệ đệ Chu Sa đánh thức tôi sao? Tôi... nên cảm tạ cậu đã cứu tôi một mạng? Nhưng đó chỉ là mơ, cũng không phải thật sự bị đẩy xuống là hết trở về được nữa đi? Cậu đánh thức người dậy có cần phải tát người ta không? Cậu muốn đánh mặt tôi từ lâu rồi?

"Tôi đang có một giấc mộng đẹp không tỉnh lại được, may mà có người gọi tôi thức dậy, chỉ là hai cái tát này cũng hơi nhẹ quá, khiến tôi rất khó cảm tạ cậu..."

Nói ngược kiểu này nghe lên có mùi cuồng ngược đãi. Còn nữa, đó tuyệt đối không phải mộng đẹp gì. Là ác mộng! Trăm phần trăm là ác mộng! Đại khái có thể xếp vào top ba đời này có chết cũng không muốn mơ thấy lần hai hoặc đoạn kế tiếp, có thể khiến tôi ghét tới mức độ đó, cũng coi như ngươi lợi hại, Huy Thị!...

... Nói tới, cái "cùng với Âm Thị ở trong phòng chơi trò sắm vai nhân vật xấu, rủ nhau đi bắt mèo tam thể, hoặc len lén vẽ rùa lên

mặt Vi Thị đang ngủ trưa"... là thật sao? Rốt cuộc là tôi ở trong mơ bóp méo hắn, hay đây là chuyện thật sự tồn tại, tôi chỉ là moi ra từ trong ký ức của Huy Thị mà thôi? Có cần lục lọi kí ức kiểm tra ngay bây giờ không, xem xem phải chăng chính xác? Nếu như không có chuyện này, tôi cũng trả lại trong sạch cho Huy Thị?

Nhưng loại ký ức này không có từ khóa đặc biệt để tra, tìm sẽ rất phiền... Dù sao người cũng đã chết rồi, cứ để cho sự tình trở thành bí mật vĩnh viễn, đừng truy cứu nữa là được...?

"Mộng đẹp đúng không? Tôi nghe cậu cứ ở đó "Huy Thị đừng", "Huy Thị mau dừng lại", thật không biết là mộng đẹp kiểu gì."

Ánh mắt của Chu Sa lãnh đạm đến cực điểm, Phạm Thống cũng nhất thời không biết nói gì.

Thì ra tôi sẽ nói mớ sao? Vậy mà còn bị nghe thấy rồi, tôi rốt cuộc nên nói may mà người nghe thấy là Chu Sa vốn đã có thành kiến với tôi, hay là mặc niệm vì hình tượng tiêu cực của mình ở trong lòng Chu Sa đã càng thêm sâu? Huy Thị, ngươi muốn khiến cuộc sống của ta trở thành thế nào mới hài lòng?

"Làm khách trong nhà người ta còn ngủ tới trưa, cậu thật là không có gia giáo."

Thấy hắn không lên tiếng, Chu Sa lại lạnh lùng bổ sung một câu.

Này, đến lượt cậu thuyết giáo tôi sao? Thì ra cậu còn biết mình đang làm khách nhà người ta? Tôi tưởng cậu với Bích Nhu đều coi mình thành chủ nhân rồi, sai bảo người hầu của người ta lão luyện lắm cơ mà?

"Buổi sáng Yiye có tới, cũng nói chuyện xong với Nguyệt Thoái rồi, hắn nói dưỡng thương trước, chờ thương lành thì bắt tay tiến hành chuyện đoạt vị, trước mắt hắn có thể coi như là đồng bạn,

tiến hành rất thuận lợi."

Thế à, kết đồng minh rồi?

"Nguyệt Thoái làm sao thuyết phục hắn vậy? Cậu ấy có nghe ra lý do gì để đối phương bài xích không?"

"... Cậu là muốn hỏi Nguyệt Thoái đã nói lý do gì để đối phương tán thành sao?"

Chu Sa nhíu mày xác nhận một lần nữa, Phạm Thống thì gật đầu.

"Không có."

"... Hả?"

"Buổi sáng lúc hắn tới, Nguyệt Thoái chỉ nói, mình kỳ thực đã mất đi tư cách hoàng đế từ giây phút chết đi rồi, xử lý xong chuyện nên xử lý, chỉ cần mang một nhân tuyển thích hợp đến trước mặt cậu ấy, cậu ấy sẽ nguyện ý truyền lại vương huyết. Nói xin lỗi xong, Yiye liền nổi nóng, bầu không khí hết sức căng thẳng, sau đó Nguyệt Thoái lại áy náy nói thêm mấy câu, nói muốn mang chúng ta cáo từ, sắc mặt Yiye trở nên khá là khó coi, trầm mặc rất lâu mới nói ra kết luận vừa rồi tôi nói cho cậu, tiếp đến là rời khỏi."

Hiếm khi Chu Sa chịu kiên nhẫn tốn nhiều nước bọt như thế để kể lại sự tình với hắn, Nhưng Phạm Thống sau khi nghe xong, đầu óc vẫn không vận chuyển được.

Tôi cảm thấy đây vẫn là tan rã trong bất hòa mà? Mặc dù kết luận đúng là tên lùn quyết định giúp Nguyệt Thoái, nhưng mấu chốt để hắn quyết định rốt cuộc là gì? Hay là hắn vốn đã rất muốn giúp, chỉ là hi vọng Nguyệt Thoái cho hắn một lý do đầy đủ, bằng không hắn sẽ khó xử? Tôi bị lẫn lộn hết rồi!

"Nguyệt Thoái nói muốn gọi cậu ăn cơm trưa chung, người hầu không dám gọi cậu quá thô bạo, tôi mới qua đây, cậu rốt cuộc đã tỉnh táo chưa? Mau đi rửa mặt."

Kiên nhẫn mà Chu Sa chịu cho hắn, hiển nhiên vô cùng ít ỏi, trên thực tế Phạm Thống đúng là cũng đói rồi, liền ngoan ngoãn rời giường tiến hành chuyện nên làm.

Ba ngày tiếp theo, bọn họ vẫn ở trong nhà của Yiye, trải qua cuộc sống gần như không có mấy ai quấy rầy. Nguyệt Thoái nghỉ dưỡng, Chu Sa tự đi học, Bích Nhu không biết làm gì, tóm lại là sống rất tốt, Phạm Thống thì vẫn ngày ngày lên khu hai Hư Không vật lộn sống chết.

Yiye mãi mà không có xuất hiện nữa, không biết là để cho bọn họ chuyên tâm dưỡng thương hay là đang bực bội, mà dựa vào thái độ của người hầu để xem, cái lão gia mà chỉ xuất hiện vội vã hôm thi đấu rồi không có xuất hiện nữa kia vẫn là hi vọng bọn họ ở lại đây đừng đi, bọn họ đành phải tiếp tục "tiếp thu ý tốt", ở trong nhà người ta làm ông lớn.

Phạm Thống đại khái là ở lúc ăn ba bữa cơm với trước khi ngủ sẽ nhìn thấy Nguyệt Thoái, mà ba ngày qua, hắn phát hiện nụ cười của Nguyệt Thoái càng ngày càng miễn cưỡng, còn thỉnh thoảng âm thầm ngó qua ngó lại, dáng vẻ bồn chồn đó khiến người rất để ý, cho nên hắn liền hỏi.

"Nguyệt Thoái, cậu đang làm gì vậy?"

Nguyệt Thoái vừa mới xiên miếng thịt lên đang chuẩn bị cắn một miếng, sau khi nghe thấy Phạm Thống hỏi, lộ ra vẻ mặt có chút bối rối.

"Tôi cảm thấy... Hình như thường thường có người đang nhìn lén tôi, cứ luôn có cảm giác bị nhìn lén."

Hả?

"Ai chứ, người hầu nào đó không thích cậu? Hay là tên cao kều kia?"

Từ hôm nay trở đi, những lúc nói chuyện riêng tư tôi gọi hắn là Yiye thì tốt hơn, mặc dù tôi rất dị ứng với cái tên này, nhưng thỉnh thoảng cứ xuất hiện cao kều thật sự không hay cho lắm.

"Hắn là đều không phải, nếu là Yiye, sẽ không dễ phát hiện như vậy, còn người hầu, không nên chỉ có nhìn chằm chằm vào tôi..."

"À... vậy thì chỉ còn lại, mẹ của Yiye?"

Cha hắn cơ. Có cần tôi gọi tắt thành Yidie luôn không? (Yiye Hán Việt là "Y Da", còn Yidie là "Y Đa", mà từ "đa" có nghĩa là cha)

"Tôi cũng nghĩ như vậy, mặc dù, mặc dù thật sự rất dễ phát hiện, nhưng cũng không thể bắt người ta ra, như vậy hình như rất không lễ phép..."

Nguyệt Thoái bối rối lẩm bẩm, loại cảm giác cứ bị nhìn lén này, chắc hẳn chẳng có ai thích.

"Phạm Thống, vì sao... ông ấy cứ quan sát tôi hoài vậy?"

Nếu như có lời gì muốn nói, trực tiếp qua đây là được rồi, lén la lén lút như vậy, đích xác là quan sát không sai.

"Có khi ông ta là người ủng hộ cuồng nhiệt của nữ vương? Như vậy ông ta kiên trì giữ chúng ta lại cũng có thể giải thích rồi, cái hôm ông ta biết cậu là Englar phản ứng chẳng phải rất bình thản sao?"

Tôi nghĩ nói ngược với mức độ này cậu nhất định nghe hiểu, tôi không giải thích nữa.

"Giống, giống như kiểu Mễ Trọng đối với Lăng Thị đại nhân sao?"

Nguyệt Thoái nghe xong lời của Phạm Thống, sắc mặt lập tức tái nhợt, thoáng kinh hoảng mà hỏi như vậy.

"Cái này à... có khi chỉ là một loại biểu hiện nghi quân phản quốc của người ta, có một số người thường không biết làm sao biểu đạt hận ý mà, tôi nghĩ cậu vẫn là đừng để ý quá, cứ bình thường là được."

Nhìn tôi nói cứ như thể người ta giữ Nguyệt Thoái lại là vì để tìm cơ hội tóm gọn chúng tôi sau đó kể công với Narsi vậy... Nếu như thế mà vẫn có thể không để ý, vậy cũng rất thần.

Dù sao đây chỉ là quá mức nhiệt thành đi? Nghe nói Dừng Tay tiên sinh cũng là như vậy, đây ít nhất vẫn ở trong phạm vi có thể chấp nhận, nếu so sánh với loại biến thái như Mễ Trọng, bọn họ cũng quá đáng thương rồi. Nguyệt Thoái cậu có thể thừa dịp bây giờ thích ứng một chút, sau này khi cậu khôi phục thân phận hoàng đế, bên cạnh lúc nào cũng sẽ có một kẻ đi theo, cho dù cậu nói với hắn "Yameidie, đừng đi theo ta", hắn có khi cũng sẽ không nghe, những bộ phim kia thường đều như vậy, lúc nhân vật chính la lên "Yameidie", thông thường sẽ không có người vì thế mà dừng tay... tư tưởng của tôi lại lệch đi đâu rồi. (Yameidie là phiên âm của từ yamete, trong tiếng Nhật có nghĩa là dừnggg ~~ lạiiii ~~ <3)

"Nhất cử nhất động đều bị quan tâm, cảm thấy thật không thoải mái..."

"Cậu trước kia chẳng phải cũng như vậy sao? Cậu là nữ vương, cậu phải làm quen."

Tôi là nói lúc cậu là thiếu đế, không phải bị giam cầm sao, đó cũng là bị người quan tâm nhất cử nhất động, hay bởi vì lúc đó

mắt cậu nhìn không thấy cho nên không có cảm giác mãnh liệt như vậy?

"Tôi thích loại cuộc sống ẩn thân trong đoàn người không bị chú ý hơn."

Nguyệt Thoái ai oán biểu đạt chí hướng của mình, Phạm Thống cũng không biết nên nói cậu thiếu chí lớn hay là làm sao nữa.

"Trừ phi cậu ẩn cư nơi biển sâu, nếu không nguyện vọng của cậu đời sau có lẽ không quá có thể thực hiện."

Núi sâu cơ! Biển sâu mà ở được à! Tóm lại cho dù cậu không cân nhắc đến thân phận của mình, cũng phải có chút tự giác đối với khuôn mặt chói mắt của cậu chứ! Sau đó tôi là nói đời này, cho dù năng lực bói toán của tôi có mạnh cỡ nào, muốn bói được đời sau, tôi vẫn là làm không được.

"Tôi cũng biết, cho nên tôi chỉ là nói thôi... Còn có một điều, đối tượng mà vị Loveson tiên sinh kia chú ý hình như không chỉ là tôi, tôi thỉnh thoảng cũng phát hiện ông ta nhìn Chu Sa, rốt cuộc là vì sao đây?"

Nhìn Chu Sa? Tên đồng bóng Chu Sa kia ở đây gần như đều duy trì trạng thái thể nam, một chút cũng không đẹp đẽ bổ mắt, có cái gì để nhìn?... A! Tôi biết rồi!

"Cậu phải suy nghĩ dưới góc độ tâm lý của nhân vật thần dân căm hận hoàng đế, nhất định là bởi vì Chu Sa ngày đó bị nói là bạn trai của cậu, ông ta mới phớt lờ cậu ta chăng? So với đó tôi chỉ là người qua đường, không có giá trị quan sát, ha ha ha ha..."

Phạm Thống trong lúc nói còn trào phúng mình, trào phúng xong vừa lại cảm thấy có chút đau buồn, thật không biết mình rốt cuộc đang làm gì.

"Nhưng đó rõ ràng là hiểu lầm, tôi hôm đó cũng có làm sáng tỏ..."

Nguyệt Thoái nói một cách rất tủi thân, lúc đó Yiye với Loveson hình như cãi nhau đang hăng, cho nên căn bản không có nghe lọt lời cậu nói.

Ôi, cha con người ta lúc đó đang cãi nhau như chốn không người, cậu vừa lại nói nhỏ như vậy, bọn họ nào có thể chú ý đến cậu chứ.

"Cậu nếu như thật sự chịu không được thì trực tiếp đi tìm đối phương nói chuyện, hoặc là nói cho Yiye, bảo hắn phóng túng hành vi của mẹ hắn một chút, con người ta đều không thể giao tiếp mà."

"So với việc phải đi nói về chuyện này, đây hình như không còn rắc rối như thế nữa."

Nguyệt Thoái hình như rất không muốn tiến hành loại giao lưu xã hội xấu hổ đó, hoàn toàn muốn né tránh.

"Bằng không, cậu cũng có thể bảo Chu Sa đi nói, tôi tin cậu ta hoàn toàn không thể đảm nhiệm loại nhiệm vụ này, cậu ta trước giờ chưa từng có vấn đề mặt dày."

Ôi, để tôi nói xấu Chu Sa một chút bộ sẽ chết à, nguyền rủa đáng ghét.

"Ơ? Nhờ người khác? Như vậy được không?"

"Nghe thấy cậu gặp rắc rối này, cậu ta nhất định rất sẵn lòng hãm hại, không cần lo cậu ta sẽ chấp nhận."

Vừa rồi bị mắng liền đảo ngược lời ta để ta biến thành đang nói xấu cậu ta à? Thế này ý nghĩa ở đâu?

"Cho dù cậu ta chịu giúp, tôi vẫn cảm thấy đi nói loại chuyện này rất xấu hổ, thôi quên đi."

Người đương sự bị nhìn trộm cũng đã nói như vậy rồi, Phạm Thống cũng tùy cậu, kẻ bị hại quyết định nhẫn nhịn, tội của phạm nhân vừa lại không quá nghiêm trọng, vậy đích xác không cần thiết xen vào quá nhiều.

Chỉ là, tối hôm đó khi bọn họ đang tụ tập tại phòng của Nguyệt Thoái để thảo luận, vấn đề này hình như đã được giải quyết bằng một cách thô bạo... Hình như.

"Cứ luẩn quẩn ở cửa phòng người ta làm gì! Lúc nào cũng lén la lén lút, nhìn rất khó chịu!"

Đầu tiên, bọn họ nghe thấy tiếng quát tháo của Yiye ngoài cửa, tiếp đến cửa được mở ra, Loveson cũng bị quăng vào, Yiye quăng xong còn không quên đóng cửa lại, thế là, bọn họ chỉ có thể câm nín nhìn cái kẻ bị quăng vào phòng kia.

"A... ha ha, thật là ngại quá, cũng đã nhiều ngày như vậy rồi, thân là chủ nhân ta cũng không có đến thăm hỏi tiếp đãi, thực sự hổ thẹn, các ngươi ở đây có quen không? Có cái gì cảm thấy không tốt cần cải tiến chỗ nào không?"

Người cũng đã bị quăng vào rồi, bây giờ bỏ chạy cũng quá kỳ quái, Loveson đành đánh liều nói chuyện với bọn họ, dưới loại tình huống này, nên thuận theo lời hắn, cho hắn bậc thang đi xuống mới phải, đáng tiếc người đầu tiên mở miệng nói chuyện là Chu Sa lại thiếu loại thần kinh phản ứng này.

"Ông thật sự muốn chiêu đãi chúng tôi sao? Bắt chúng tôi ở lại bằng được, rồi lại không lộ diện, rốt cuộc có ý đồ gì?"

Nguyệt Thoái với Bích Nhu đang ở trạng thái đờ đẫn, Phạm Thống thì có chút đau đầu đối với phát triển hiện tại.

Chu Sa, cậu đừng thẩm vấn ông ta nữa, nhìn tính cách khoa trương vừa lại dễ kích động của ông ta, lỡ bất cẩn hỏi ra chuyện chúng ta không nên biết thì làm sao? Biết quá nhiều thế nhưng sẽ bị diệt khẩu. Mà nói tới tên lùn ngươi làm sao yên tâm để cha ngươi lại ở một mình với bọn ta? Ngươi không sợ ông ta nói lung tung nói luôn cả chuyện xấu hồi nhỏ của ngươi?

"Ta đương nhiên là thật lòng muốn giữ các ngươi ở lại! A A... Bởi vì ta không có hiện thân, cho nên có vẻ rất khả nghi sao? Nhưng ta thật sự không phải người khả nghi, có lẽ -- có lẽ chỉ là tốn quá nhiều thời gian xử lý tình cảm dâng trào trong lòng ta, xin đừng để ý ta cũng không sao!"

Cái gì mà tình cảm dâng trào... Ông quả nhiên là người ủng hộ cuồng nhiệt của thiếu đế sao? Loveson tiên sinh? Ngài như vậy, muốn chúng tôi không để ý thực sự rất khó...

"Nghe nói, nghe nói Yiye muốn hợp tác với các ngươi, ta cảm thấy đây thật là một tin tức tốt, ta cũng cảm thấy rất vui mừng đối với phát triển như vậy, a, Yiye nhà ta mặc dù có chút thô bạo, nhưng nó thật ra là một đứa trẻ ngoan, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn..."

Ồ, đề tài lại chuyển đến tên lùn rồi. Chỉ giáo nhiều hơn cái gì chứ? Phụ thân đến chào hỏi sau đó nói giống như thể giao phó con trai không bằng, sẽ khiến tôi cảm thấy rất không thoải mái!

"Lúc trước Yiye hình như không được lễ phép lắm đối với bệ hạ, đây có lẽ là do ta không có làm trọn trách nhiệm của phụ thân, không dạy dỗ tốt, bệ hạ có thể trách mắng ta không sao cả, hi vọng, hi vọng sau này mọi người có thể đối xử tốt với nhau, ta ta ta thật lòng mong đợi có một ngày gia đình hòa thuận vui vẻ --"

Ông bố này ơi, tôi nghĩ ngài thao tâm quá nhiều rồi, đầu tiên không nói đến muốn đối xử tốt với nhau thì cần tên lùn kia phối hợp hơn mới đúng, cái gọi là gia đình hòa thuận vui vẻ là chuyện

làm sao hả? Hơn nữa ngài nói chuyện cũng nói quá nhanh rồi đi? Hoàn toàn không có chỗ xen vào! Còn nữa, rõ ràng là nói chuyện với Nguyệt Thoái, vì sao mắt cứ luôn nhìn sàn nhà, xin ngài nhìn cậu nói chuyện cho đàng hoàng đi, những lời này nên dùng thái độ thành khẩn để nói không phải sao?

"Vậy thì cứ như thế rồi, cảm tạ các ngươi nguyện ý nghe ta nói xong những điều này, nếu có cơ hội có lẽ có thể cùng nhau ăn tối hoặc là, hoặc là, không, không có gì, xin coi như ta chưa từng nói, chúc các ngươi ở lại vui vẻ, ta đi trước không quấy rầy các ngươi nữa ha ha ha..."

Này này! Ngài cuồng loạn tự biên tự diễn xong là muốn chạy rồi sao! Đây liệu có nhanh quá không!

"Xin, xin chờ một chút, xin dừng bước!"

Loveson vốn đã mở cửa định lấy tốc độ cực hạn chạy điên cuồng rời khỏi, lại bởi vì Nguyệt Thoái gọi một tiếng như vậy mà đứng hình.

Hm... mặc dù tôi cảm thấy nói xong một chuỗi rồi chạy như ông ta có hơi quai quái, nhưng ông ta muốn đi thì để cho ông ta đi đi, Nguyệt Thoái cậu gọi ông ta lại làm gì vậy?

"Ngài nếu như tiện, không biết có thể ở lại trò chuyện không? Chúng tôi đều không rõ chuyện của Yiye lắm, nếu đã muốn trở thành đồng bạn, tự nhiên hi vọng có thể giảm thiếu ma sát, tôi hi vọng có thể hiểu thêm về anh ta..."

Nguyệt Thoái thành tâm thành ý nói những lời này, nhưng Phạm Thống sâu sắc cảm thấy cậu đã nhầm đối tượng.

Hôm đó mặc dù nhìn cha con cư xử với nhau chỉ có mấy phút ngắn ngủi, nhưng dựa vào ấn tượng sâu sắc kia, tôi dám đoán định ông bố này cũng không có hiểu rõ con trai của ông ta lắm a a a! So

với đó có khả năng con trai ông ta còn hiểu ông ta hơn! Cậu hỏi ông ta liệu có phải là một cái quyết định sai lầm không! Nguyệt Thoái!

"Cái này... đương nhiên không vấn đề! Chuyện của Yiye hỏi ta là đúng rồi! Các ngươi muốn biết cái gì?"

Dường như rất thích khi nói đến chuyện của con trai, Loveson nghe xong lời của Nguyệt Thoái, lập tức quành lại ngồi xuống.

Ôi, từ bề ngoài xem ra, ít nhất là một người tốt tính cách cởi mở, Nguyệt Thoái cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi, giao lưu làm quen với ông ta một chút, hẳn là cũng không có chỗ gì xấu... Ủa?"

Nhìn, nhìn sai rồi sao? Vì sao giữa các người lại có một loại... duyên phận giống như cắt cũng cắt không đứt? Loveson thoạt nhìn vừa lơ mơ vừa thiếu đầu óc, nhưng lại bất ngờ có tồn tại mang tính mấu chốt gì đó, sẽ là một nhân vật rất quan trọng sao? Năng lực của tôi không đủ nên không thể nhìn quá thấu triệt, đây rốt cuộc là?

"Ngài nguyện ý trò chuyện với chúng tôi thì thật là tốt quá, vậy... có thể nói với chúng tôi tính cách của anh ta trước không?"

Mặc dù người này mấy ngày trước còn liên tục nhìn lén cậu, nhưng Nguyệt Thoái cảm thấy cảm giác mặt đối mặt bây giờ, đối phương không giống có ác ý gì, cũng không giống có mưu đồ bất lương gì, cho nên cậu liền yên tâm cầu trợ hắn.

"Ồ ồ, tính cách của Yiye sao... Nó là một đứa trẻ vừa đơn thuần vừa chu đáo."

... Đứa trẻ vừa đơn thuần vừa chu đáo?

Phạm Thống cảm thấy mắt của mình chắc chắn đang mở rất to, dù sao, đây cũng là một từ hình dung mà dùng ở trên người Yiye sẽ khiến người cảm thấy rất khó tin.

"Trong những năm bọn ta ở chung, nó luôn luôn muốn cái gì đều sẽ biểu lộ ở trên mặt, rất thẳng thắn đúng không? Đã hai mươi lăm tuổi rồi vẫn không khác mấy hồi đó, mặt cũng không làm sao thay đổi, vẫn đáng yêu như cũ, nếu như có khuyết điểm gì, có lẽ chính là thiếu kiên nhẫn và đôi khi không có lễ phép lắm mà thôi, tóm lại thật là một đứa con trai tốt khiến người kiêu ngạo --"

Vẻ mặt say sưa của loveson cho thấy niềm vui của hắn, có thể thấy hắn là người cha thuộc kiểu có cơ hội là muốn khoe con trai mình, nhưng độ đáng tin khi nói ra có bao nhiêu thì cứ tạm để đó.

"Nhớ hồi ấy lần đầu tiên gặp mặt, nó cũng mang bộ dạng thiếu kiên nhẫn này, lúc ấy nó vẫn còn là học sinh, thật khiến người hoài niệm, bất tri bất giác đã nhiều năm qua như thế rồi..."

"Lần đầu tiên gặp mặt?"

Bích Nhu không nhịn được cắt ngang, bởi vì câu này thực sự quá khiến người nghi hoặc.

"Hử? Ta chưa có nói sao? Ta là cha nuôi của nó, ta là ở năm nó mười lăm tuổi nhận nuôi nó."

Ơ -- thì ra là cha nuôi! Thì ra không có quan hệ huyết thống! Không nói sớm! Chẳng trách từ chiều cao đến tính cách đều khác một trời một vực! Hại tôi còn khốn đốn vì vấn đề gen di truyền rất lâu, kết quả vấn đề này căn bản không tồn tại mà! Đột biến gen quả nhiên không có khả năng vô hạn, chậc!

Như vậy, vấn đề ngài quá trẻ cũng đã được giải quyết rồi nhỉ? Vốn cảm thấy thoạt nhìn chẳng qua ba mươi mấy tuổi lại có con trai hai mươi lăm tuổi, không phải đặc biệt kết hôn sớm thì cũng là có thuật trú nhan, kết quả cũng không phải như vậy.

"Thì ra các người không phải cha con ruột..."

Nguyệt Thoái chớp mắt, mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng

vẫn rất bình tĩnh chấp nhận sự thật này.

"Đúng thế, không thể biết Yiye lúc nhỏ trông như thế nào, ta cũng cảm thấy rất tiếc nuối đây, chỉ có thể ít nhiều từ trong miệng Yameidie moi ra một chút, cảm giác thật trống rỗng --"

Trong lời nói của ngài lại xuất hiện một cái tên khiến người để ý rồi. Dừng Tay tiên sinh biết chuyện hồi nhỏ của tên lùn? Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên sao?

Bởi vì Loveson hình như rất có hứng nói về con trai với người khác, không cần chờ bọn họ hỏi, hắn đã tự mình nói một đống, cho nên bọn họ cũng không cần suy nghĩ phải làm sao hỏi ra tình báo mình cần, tóm lại cứ an tĩnh nghe hắn nói xong trước là được.

"Mặc dù ta nói nó thiếu kiên nhẫn, nhưng nó vẫn là một đứa trẻ nghe lời, dặn dò chuyện gì xong mặc dù cứ luôn phàn nàn, nhưng vẫn sẽ hoàn thành tốt, chỉ đáng tiếc mười lăm tuổi sớm đã qua tuổi bám cha rồi, đều tại bọn ta gặp nhau quá muộn, không thể nhận nuôi nó từ nhỏ, để ta cảm thụ một chút cảm giác khi con trai ỷ lại phụ thân..."

Vị phụ thân này, tôi cảm thấy... người như con trai ngài, cho dù là lúc nhỏ cũng vẫn tự lập tự cường, mộng tưởng để con trai làm nũng của ngài, chỉ sợ đời này cũng không có hi vọng trở thành sự thật đi?

"Con trai ưu tú khiến ta lấy làm kiêu ngạo, nhưng nó yêu kiếm thuật hơn cha nó, đây có chút tổn thương lòng ta, mỗi lần rủ nó làm một vài hoạt động giải trí thường ngày, nó liền tỏ ra khó xử, giống như rất không muốn ở cùng papa, giống như ra ngoài chơi với papa mất mặt lắm vậy, con cái lớn rồi chính là như thế, mỗi đêm nhớ tới, ta luôn cảm thấy rất buồn đây."

Nguyệt Thoái là muốn tìm hiểu chuyện của hắn, ngài có thể đừng đang nói lại rơi vào trong tâm tình xám xịt của mình không?

"Cho nên... hắn không có hứng thú với chuyện nào ngoài kiếm thuật?"

Bích Nhu có thể tìm được trọng điểm này trong chuỗi thoại trên, còn đúng lúc tìm được cơ hội xen miệng hỏi, có thể xem là rất giỏi rồi, Loveson thì sau khi nghe xong câu hỏi rồi nghiêng đầu suy nghĩ.

"So với nói là không có hứng thú, không bằng nói chuyện có hứng thú nhất chính là kiếm thuật với nâng cao thực lực đi? Ôi ôi, người trẻ tuổi nên có hứng với nhiều thứ tốt đẹp hơn mới đúng, ta vẫn hi vọng khi còn sống có thể nhìn thấy con dâu hoặc là cháu xuất hiện, chẳng lẽ thật sự phải đến lúc ta già rồi mới có khả năng sao..."

Không, nếu dựa vào tình huống bây giờ xem ra, chờ ông già rồi cũng không thể. Trên thế giới này quả nhiên không chỉ mình tôi có vấn đề tìm không được đối tượng, đàn ông chỉ cần có cái khuyết điểm trí mạng là đủ rồi, tôi thì là cái miệng, còn tên lùn thì chính là chiều cao, nhưng... tên lùn chỉ sợ không phải tìm không được đối tượng, mà là không muốn tìm đối tượng mới đúng đi?

"Vậy ông biết hắn suy nghĩ thế nào về hoàng đế không?"

Chu Sa hoàn toàn bỏ qua lẩm bẩm độc thoại của loveson, trực tiếp hỏi vấn đề cậu muốn hỏi.

Oa, có thể thẳng thừng như vậy, cậu cũng thật không đơn giản đâu, hơn nữa còn không dùng kính xưng với trưởng bối, tôi có nên nói thật không hổ là cậu không?

"Ồ, cái này..."

Sau khi Loveson chuyển tầm nhìn đến người Chu Sa, đột nhiên cứng đờ một chút, sau đó nở nụ cười dè dặt, lấy giọng cẩn thận tiếp tục nói chuyện.

"Trước khi nói cái này, ta có thể thỉnh giáo... quan hệ của hai vị không? Cậu với bệ hạ."

Tới rồi tới rồi! Quả nhiên rất để ý sao? Gần giống như tôi đoán, không xác nhận chuyện này, ngài buổi tối ngủ cũng không yên đi? Nguyệt Thoái, tôi chờ cậu làm sao xử lý cái vấn đề này, lâm trận ứng biến xử lý nguy cơ là năng lực mà kẻ thượng vị phải rèn luyện đấy.

"Vấn đề đã trả lời không cần thiết trả lời lại lần nữa."

Chu Sa gạt tóc, làm biếng nói lại đáp án.

"--"

Nguyệt Thoái đang định nói cái gì đó, nhưng vẫn chưa nghĩ xong lời thoại, Loveson đã cấp thiết truy hỏi.

"Vậy, vậy ta có thể xin hỏi giới tính của ngươi không? Mặc dù đây hình như rất thất lễ, nhưng ta thật sự rất muốn biết đáp án!"

"Bây giờ là nam."

Chu Sa cuối cùng cũng trả lời hắn, đáp án cho hắn cũng hết sức chính xác, chỉ là đáp án này quá ngắn ngủn, Loveson hiển nhiên khó có thể lĩnh hội.

"Nam...! Thật sự là nam..."

Ngài có cần thiết chấn động đến thế không? Cũng suýt hóa đá rồi. Tôi không phải muốn nói giúp Chu Sa, nhưng, nếu ngài cũng đã biết hỏi giới tính là rất thất lễ, hỏi xong còn phản ứng như vậy, không cảm thấy quá bất lịch sự sao?

"Tôi bây giờ có chỗ nào nhìn không giống nam? Ông có ý kiến gì sao?"

Chu Sa cũng bởi vì phản ứng của hắn mà giọng điệu trở nên

bất thiện, nhưng Loveson hoàn toàn không có cảm giác được cậu không vui.

"Ta chỉ là... lúc đó... rõ ràng nghe nói bệ hạ có vị hôn thê, không phải hôn phu..."

Này, đây là hai chuyện khác nhau được không? Hơn nữa cho dù Chu Sa là nam, cho dù cậu ta thật sự đính hôn với Nguyệt Thoái, ngài cũng không nên tự tiện định vị Nguyệt Thoái thành cái người bị cưới chứ?

"A, vị hôn thê là tôi, không phải Chu Sa, ngài nhầm rồi."

Bích Nhu tốt bụng đính chính sai lầm này, Loveson lúc này mới bừng tỉnh.

"Ờ ha! Lúc đó nghe nói chính là Toản Thạch Kiếm Vệ, ta làm sao không nhớ! Nhưng bây giờ rốt cuộc là? Giải trừ hôn ước? Yêu người khác? Bất chấp nam nữ? Mở rộng hậu cung?"

Những suy đoán này cũng thái quá rồi đi! Ngài rốt cuộc vì sao quan tâm vấn đề tình cảm của hoàng đế người ta đến thế? Đây là chuyện trong nhà của người ta đi? Thần tử hỏi nhiều như thế đã rất kỳ quái, huống hồ là cha của thần tử, làm người đừng hóng chuyện như vậy.

"Tôi không muốn đàm luận đề tài này nữa, có thể dừng ở đây không?"

Chu Sa không vui, Loveson không cảm thấy, nhưng Nguyệt Thoái không vui, Loveson lập tức chú ý thấy rồi.

"Thật, thật xin lỗi, bởi vì quá quan tâm, bất cẩn hình như có chút vượt quá mức rồi..."

Hắn nói xong câu này liền an tĩnh trở lại, bầu không khí tức thì có chút lạnh lẽo.

Đây... cục diện đột nhiên nguội lạnh này là chuyện làm sao? Vì sao lại đột nhiên cứng ngắc như vậy? Ai đó lên tiếng đánh vỡ trầm mặc cứu vãn một chút với? Các người đều không định mở miệng sao? Chắc không phải chỉ có tôi cảm thấy như thế này rất bối rối chứ?

"Chúng ta có cần trở lại đề tài vừa rồi không? Yiye nghĩ thế nào đối với nữ vương, chẳng phải vẫn chưa nói đến sao?"

Làm sao lại nữ vương rồi! Rốt cuộc thiếu đế phải biến thành nữ vương mấy lần! Mấy lần!

"Ủa? Nữ vương? Vừa rồi là đang nói nữ vương Dạ Chỉ sao?"

Loveson không biết gì về nguyền rủa nói ngược của Phạm Thống, cho nên có chút không rõ tình huống.

"Không, cậu ta là nói thiếu đế."

Chu Sa lãnh đạm làm sáng tỏ.

"Nhưng ta vừa rồi nghe thấy cậu ta nói nữ vương mà, ta chắc là không có nghe sai chứ?"

Đừng truy cứu nhiều như vậy! Chu Sa đã nói với ông là thiếu đế rồi, ông còn lăn tăn lời tôi nói làm gì!

Phạm Thống rất sợ vừa mở miệng lại nói ngược ra cái gì không thể cứu vãn, đành ngậm chặt miệng, thế là Chu Sa lại lấy giọng càng lãnh đạm đáp lại một câu.

"Đó khẳng định là vì đầu óc với miệng cậu ta không thể ăn khớp, cho nên nói sai. Bây giờ hỏi chuyện của nữ vương Dạ Chỉ làm gì, điều chúng tôi muốn biết là cách nhìn của Yiye đối với thiếu đế."

... Không giúp tôi giải thích một chút thì thôi, còn lên tiếng ô

miệt tôi, tôi vì sao lại có đồng bạn như vậy chứ... Nguyệt Thoái, cậu cũng giúp tôi biện giải mấy câu với, hay là mọi người đều cảm thấy thuyết minh vấn đề chướng ngại ngôn ngữ của tôi với người khác là một chuyện rất phiền phức?

"Là như vậy sao? Được thôi... Yiye có suy nghĩ gì đối với bệ hạ à? Bọn ta rất ít khi bàn đến đề tài liên quan đến bệ hạ, ta cũng không rõ lắm, chẳng qua, Quỷ Bài Kiếm Vệ là tự nó chủ động nói muốn đi thi, đối với bệ hạ, ta nghĩ nó hẳn là không đến nỗi ghét đi...? A, nhưng nó lần trước lại nói là vì ta mới đi thi, rốt cuộc..."

Loveson mang chút bảo lưu khi nói, dường như hắn cũng không khẳng định lắm đối với chuyện này.

Kỳ thực ngài căn bản không hiểu con trai của ngài đi, ngài có thể thành thật nói ra, như vậy chúng tôi cũng không cần lãng phí thời gian hỏi ngài nữa.

"Ma pháp kiếm vệ của Tây Phương Thành là phải thi?"

Chu Sa nhíu mày, người thích hợp trả lời vấn đề này hẳn là Bích Nhu với Loveson. Nguyệt Thoái mặc dù là hoàng đế, nhưng cậu hình như không rõ lắm đối với một vài tri thức cơ bản nào đó của quốc gia mình.

"So với nói là dùng cách thi, không bằng nói là chọn ra nhân tài thích hợp nhất dưới một chuỗi thẩm hạch, đương nhiên, phần thực lực gần như là vòng quan trọng nhất, mỗi một hạng mục đều phải ganh đua cao thấp với người cạnh tranh khác. Nếu như là dưới tình huống bình thường, cuối cùng chọn ai vẫn là lấy ý kiến của hoàng đế làm chủ, hoàng đế cũng có quyền tăng giảm hoặc là chỉnh sửa hạng mục thi đấu, nhưng trước kia đều là trưởng lão chuyên quyền... đại khái cũng không phải Englar chủ tuyển."

Bích Nhu chủ động thuyết minh, Loveson vậy mà cũng gật đầu theo.

"Thì ra là như vậy, ta cũng không hiểu nó làm sao thi đậu đây, nghe lên quả nhiên không dễ dàng, con trai ta quả nhiên rất ưu tú, ha ha ha."

Ông rốt cuộc có quan tâm con trai của mình hay không! Ông thật sự thương hắn sao!

"À, lúc hắn đi thi, là khi chiến tranh lần trước bạo phát, Quỷ Bài Kiếm Vệ ban đầu đã chết trong khi làm nhiệm vụ, bởi vì rất thiếu người, cuộc tuyển chọn không có qua nhiều thủ tục như thế, đương nhiên cũng không đến mức trực tiếp ứng tuyển là có thể đậu, nhưng trong thời gian chiến tranh lại muốn tự nguyện ứng tuyển Quỷ Bài Kiếm Vệ, chỉ có thể nói là rất có dũng khí không sợ chết."

Bích Nhu lại bổ sung điều này. Trận chiến tranh hồi đó, Đông Phương Thành chiếm ưu thế tuyệt đối, gánh vác chức vụ Quỷ Bài Kiếm Vệ vào lúc này, thật sự là tự tìm cái chết.

Có khi tên lùn rất thích khoái cảm khi đi ở trên bờ vực sống chết, đây cũng là có khả năng đi?

Ôi, tôi cũng có vấn đề muốn hỏi, nhưng mở miệng lại sợ bị đảo ngược, rốt cuộc có nên hỏi không?... Quên đi, thử xem.

"Sau khi Yiye đảm nhiệm thuật pháp kiếm vệ, hắn là sẽ tiếp xúc được rất nhiều chuyện liên quan đến hoàng đế, mấy năm qua hắn đều không có trò chuyện với ngài về cảm tưởng hoặc phiền não trong công việc?"

Lần này hoàng đế không bị đảo thành nữ vương rồi kìa... nhưng thuật pháp kiếm vệ... thuật pháp kiếm vệ rốt cuộc là cái gì? Hi vọng ông ta đừng đề xuất nghi vấn nữa...

"Cái này à, nói lên thật là có chút xấu hổ, ta nhiều năm ở bên ngoài, không thường trở về, mỗi lần viết thư về nhà hỏi Yiye có

nhớ papa không, có muốn ta về nhà hay không, nó đều hồi âm nói với ta "miễn đi", "về hay không là chuyện của ông, ông cho rằng tôi quan tâm chắc?"... cho nên... ta nếu đã không có về nhà, đương nhiên cũng không có gặp mặt nó, không có cơ hội gì để trò chuyện nó có suy nghĩ về công việc của mình..."

Hai cha con các người là đang giận dỗi cái gì chứ! Ngài muốn trở về thăm con trai thì cứ về, viết thư hỏi làm gì, kệ hắn có hoan nghênh hay không, đây là nhà của ai chứ! Về phần tên lùn kia rốt cuộc là thật sự không hi vọng ngài trở về hay là mạnh miệng, tôi không thể phán đoán rồi, nghe xong lời này thật là khiến người mệt mỏi.

"Bằng không, nếu bệ hạ thật sự muốn biết, ta bây giờ đi trò chuyện với nó?"

Loveson giống như chợt nảy ra cái gì đó, đột nhiên đề xuất kiến nghị như vậy, từ vẻ mặt của hắn xem ra, hắn hiển nhiên cảm thấy đây là một chủ ý hay.

Nguyệt Thoái sau khi nghe xong sắc mặt có chút cứng đờ, như là không biết nên hồi ứng thế nào, Phạm Thống cũng âm thầm lắc đầu.

Tôi cảm thấy ngài bây giờ đi hỏi hắn, tuyệt đối sẽ để lộ sơ hở rất lớn, con người ngài thoạt nhìn mồm miệng thật sự không được kín lắm, nếu bị tên lùn phát hiện chúng tôi đang thám thính suy nghĩ của hắn, còn lợi dụng cha hắn, chuyện này thế nhưng sẽ phức tạp rồi, vẫn là đừng làm tốt hơn.

"Không sao, không cần phiền ngài như vậy, đừng đặc biệt đi hỏi."

Bởi vì cho rằng làm như vậy rất không ổn, Nguyệt Thoái cố lấy dũng khí từ chối đề nghị hăng hái của loveson.

"Hử? Đi trò chuyện với con trai về tâm sự của nó, có cái gì là phiền đâu, thật sự không phiền chút nào, không cần khách khí, nếu như cần ta giúp cứ việc mở miệng!"

"Ơ, không, thật sự không cần đâu..."

Loveson hình như là coi từ chối khéo thành khách khí rồi, Nguyệt Thoái nhất thời cũng không biết nên làm sao nói rõ.

May mà vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên -- nữ hầu tới truyền lời mang đến tin tức của Yiye.

"Thật ngại quá, thiếu gia căn dặn -- A, lão gia, ngài ở đây à?"

Nữ hầu giật mình khi phát hiện Loveson, Loveson thì xua tay muốn cô đừng để ý.

"Không cần đa lễ, Yiye đã dặn cái gì?"

"Thiếu gia mời khách cùng ăn bữa tối, để tiện thương lượng sự tình."

"Cái gì? Ta thì sao? Vậy còn ta? Không có mời ta sao?"

Loveson cấp thiết hỏi, nữ hầu tức thì tỏ ra lúng túng.

"Thiếu, thiếu gia không có căn dặn phần này, có lẽ là bỏ sót..."

Loveson lập tức lộ ra vẻ mặt như trời long đất lở.

"Bất luận có phải bỏ sót hay không đều như nhau cả! Con trai của ta gạt ta ra ngoài! Lớn rồi liền chê papa vướng víu, bữa tối cũng không nghĩ đến papa, papa ta làm sao chịu nổi chứ --"

A, thôi được rồi, thôi được rồi -- thật sự. Chẳng phải chính là bởi vì papa thành sự không đủ bại sự có thừa sao? Chẳng phải chính là bởi vì papa quá dong dài vừa lại phiền hà, cho nên lúc đàm chính sự tốt nhất đừng có papa xuất hiện? Ngài lần trước vừa

xuất hiện chính là hủy đi quyết đấu của hắn, lần này lại xuất hiện là muốn hủy cuộc đời của hắn sao? Ngài làm ơn có chút tự giác đi!

"Lão gia, xin đừng kích động, cũng xin đừng đi tìm thiếu gia lý luận, đều là tôi không tốt, không nên nói cho ngài..."

Phản ứng của Loveson khiến nữ hầu cũng hoảng, vội vàng an ủi hắn -- bọn họ hình như đều quên bên cạnh có bốn người ngoài đang nhìn.

"Nhưng! Chuyện nghiêm trọng như vậy ta chẳng lẽ không nên nói chuyện với nó? Trong mắt nó không có papa nữa à!"

"Tuyệt đối không có chuyện này, lão gia!"

"Nó cũng đã lấy hành động biểu thị suy nghĩ của nó rồi! Ta rốt cuộc đã làm sai cái gì --"

Dựa vào tính cách của ngài... mười năm qua có khả năng đã làm sai không ít chuyện đi, thật may mà tên lùn khoan hồng độ lượng tha thứ cho ngài.

"Làm sao cũng được, xin giúp chúng tôi chuyển đạt chúng tôi nhận được tin tức sẽ đến đúng giờ được không?"

Nguyệt Thoái, ánh mắt của cậu trông như đã bỏ cuộc rồi! Cậu dùng âm lượng với giọng điệu bình thường như vậy nói chuyện, hai người bọn họ thật sự có thể nghe thấy sao?

"Được ạ, tôi hiểu rồi!"

Có điều bọn họ vẫn nghe thấy thật, sau khi nữ hầu căng thẳng trả lời, Loveson cũng ý thức được gần đó còn có người khác.

"Thật là ngại quá, ta thất thố rồi... Ta chỉ có lúc gặp phải chuyện liên quan tới con trai mới như vậy, bình thường ta vẫn là rất bình thường, xin tin ta!"

Có tin ngài hay không kỳ thực cũng không mấy khác biệt, không có bao nhiêu quan hệ, ngài bây giờ mới cố gắng cứu vãn hình tượng, đã quá muộn rồi.

"Hm... tôi có thể hiểu."

Nguyệt Thoái gật đầu, chấp nhận giải thích của hắn, có khả năng là nhớ tới gì đó mà đồng cảm.

... Cậu là nhớ tới Narsi sao? Lần nào chỉ cần gặp phải chuyện liên quan tới Narsi, cậu sẽ trở nên rất đáng sợ, mặc dù một cái là yêu một cái là hận, nhưng đều là để ý giống nhau, cho nên có thể so sánh đi?

"Bệ hạ ngài cũng như ta, gặp phải chuyện của người nào đó thì đặc biệt kích động?"

Loveson tiên sinh, giọng điệu hưng phấn mừng rỡ giống như gặp bạn cũ ở nơi tha hương của ngài là thế nào, đây đáng để vui mừng sao? Tôi không thể lý giải suy nghĩ của kẻ ủng hộ hoàng đế cuồng nhiệt nữa rồi!

"Đúng vậy, mặc dù cũng không thể nói là chuyện gì tốt."

Nguyệt Thoái cười khổ, không giải thích gì thêm.

"Thế sao? Ta cảm thấy có nơi để gửi gắm tâm linh cũng rất tốt mà, nếu như đánh mất những sự vật này, trái lại sẽ cảm thấy rất trống rỗng đây."

Loveson gãi đầu nói như vậy, Nguyệt Thoái thì bởi vì tình huống không giống nên không tiếp lời.

Kẻ bàng quan như Phạm Thống không biết phải nói gì.

Người ta là hận, ngài không hiểu thì đừng nói bừa a a a! Lấy đối tượng căm hận để làm nơi gửi gắm tâm linh cũng quá đáng

buồn rồi! Ai mà thèm chứ!

"Hơ hơ, làm sao đây, rốt cuộc bữa tối ta có nên đi qua không, Yiye không có mời ta, nếu mình còn cố đi thì sẽ bị ghét, nhưng không đi thì lại không cam tâm, làm sao đây làm sao đây..."

Loveson chẳng qua cũng chỉ tỉnh táo được một lát, tâm tư lại trở về với con trai rồi, mọi người cũng không biết nên nói hắn thế nào mới phải.

"Ngài vẫn là đừng đi vậy."

Chu Sa tỏ rõ không hoan nghênh hắn.

"Ngài cũng có thể đi hỏi Yiye thử xem?"

Bích Nhu làm ra đề nghị khiến sắc mặt nữ hầu thoáng cái tái nhợt, xem ra cặp cha con này chỉ cần gặp mặt, thì sẽ bạo phát ra chuyện đáng sợ.

Dù sao Yiye cũng là chủ nhân, bữa tối cũng là của hắn mời, bọn họ không có quyền giúp hắn quyết định có tăng thêm một thành viên hay không, cho nên Nguyệt Thoái chỉ có thể duy trì im lặng, Phạm Thống thì bởi vì cái miệng, nói ít sai ít, không nói không sai.

Dùng dằng hết nửa buổi, Loveson mới rời khỏi phòng của Nguyệt Thoái, sau khi hắn đi rồi, mọi người đều có một loại cảm giác mệt mỏi đến kỳ lạ.

"Cứ cảm thấy Yiye cũng rất vất vả đây."

Bích Nhu cảm thán một câu như vậy, Chu Sa không có phản ứng gì, Nguyệt Thoái lại cúi thấp đầu.

"Kỳ thực cảm thấy có chút ngưỡng mộ đây."

Vừa nói ra lời này, ba người còn lại đều nhìn về phía cậu.

Cậu vừa rồi có phải đã nói cái gì rất kinh người không? Cậu thiếu tình thương đến thế sao? Chúng tôi có thể cho cậu mà! Đừng như vậy!

"Nguyệt Thoái, nếu tịch mịch có thể tìm tôi mà."

Chu Sa hết sức hào phóng mà bày tỏ, Nguyệt Thoái thì lập tức lắc đầu giải thích.

"Không, không phải đâu! Tôi là nói... cảm giác tình thân chăng, cảm giác được người thân quan tâm chăm sóc... tôi không có cơ hội thể nghiệm."

Cậu đang nói thì trở nên tịch mịch, đề tài nặng nề này, thực sự cũng khiến người không biết an ủi cậu thế nào.

Nguy rồi... trước hết không nói cậu sau này có kết hôn hay không, cư dân tân sinh có thể sinh con hay không cũng vẫn là ẩn số đây! Lát nữa tra trong bách khoa Huy Thị có hay không... Tóm lại, vậy cậu chẳng phải không thể có người thân chung dòng máu rồi sao? Cho dù cư dân tân sinh có thể sinh, nếu cậu thật sự cưới Chu Sa, thứ đồng bóng kia cũng không biết có sinh được hay không! Bích Nhu thì căn bản ngay cả sinh cũng không được!

Ồ không, nếu như họ hàng xa cũng tính, trên thế giới này cậu vẫn còn lại một máu mủ duy nhất... chính là Narsi. Mà có điều hắn lại là kẻ thù lớn nhất của cậu, hung thủ giết hại cậu, cậu còn muốn giết hắn phục thù -- Tôi, tôi thật không biết nên nói cái gì mới tốt. Vận mệnh của cậu thực sự thảm quá rồi, thế giới này rốt cuộc vì sao lại như vậy, tôi thật sự -- Nghĩ không thấu!

"Thứ đó có cái gì để ngưỡng mộ, tôi chưa từng muốn loại thứ đó."

Chu Sa dùng một giọng khá khinh thường nói ra như vậy, Phạm Thống thoáng chốc cứng họng với cậu.

Vậy mà là "loại thứ đó" sao? Cậu gọi người thân như vậy à? Tôi thật không hiểu cái thế giới của các người! Đương nhiên tôi cũng không có rất muốn hiểu!

"..."

Nguyệt Thoái hơi hé miệng, ngây ngẩn nhìn Chu Sa người tỏ ra khinh thường không thèm nhìn người thân, rồi nhìn sang Bích Nhu thân phận là hộ giáp, chiếu theo lý thuyết sẽ không có người thân gì, cuối cùng mới nhìn sang Phạm Thống.

"Phạm Thống, cảm giác có cha mẹ như thế nào? Cảm giác gia đình... giống như thế nào đây?"

Làm sao cậu nhìn tới nhìn lui cuối cùng đối tượng có thể hỏi chỉ có tôi sao... Thình lình hỏi tôi loại vấn đề này, vẫn thật không biết trả lời thế nào nữa, bởi vì đó đối với tôi mà nói là những sự vật rất bình thường, sẽ không đi suy nghĩ, thứ gia đình này, lúc cậu còn nhỏ chưa vào cung San Siro cũng là từng có đi, hay là nhỏ quá không nhớ được?

"Cảm giác gia đình, chính là một nơi không có người chờ cậu ra đi."

Là "nơi có người chờ cậu trở về", cảm ơn. Không có người chờ cậu ra đi, rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì chứ.

"Cũng sắp đến bữa tối rồi, chúng ta vẫn là chuẩn bị một chút đi."

Chuyện trước mắt vẫn là quan trọng hơn, thế là bọn họ liền bỏ đề tài này xuống, đi chuẩn bị bữa tối hiệp đàm sắp đến.

◊◊◊◊

Buổi tối khi ngồi vào bàn ăn, mặc dù bọn họ không có đến muộn, đi cũng tính là sớm rồi, nhưng khi đến nơi vẫn nhìn thấy

một Yiye đang mất kiên nhẫn, cộng với... cha của hắn.

Từ tình huống và bố trí chỗ ngồi ở hiện trường, bọn họ đã có thể thoáng chốc hiểu ra, nguyên nhân Yiye mất kiên nhẫn không phải bọn họ để hắn chờ quá lâu, mà là bởi vì bọn họ để hắn chờ quá lâu dưới tình huống có một ông bố liên tục lải nhải ở bên cạnh.

"Thật ngại quá, chờ lâu rồi sao?"

Nguyệt Thoái cảm thấy mình vẫn nên thể hiện gì đó, cho nên mang giọng áy náy nói một câu.

"Không đâu không đâu! Mời ngồi mời ngồi!"

Yiye vẫn chưa mở miệng, Loveson đã cướp lời, nhìn hắn xuất hiện ở đây, mọi người không khỏi có loại cảm giác "kết quả vẫn là đến rồi", "hơ hơ, kết quả... kết quả vẫn là đến rồi mà", có lẽ cũng thêm chút mệt mỏi.

Sau khi người đến đủ, món ăn liền bắt đầu được bưng lên, trong lúc đó Yiye đều không có mở miệng nói bất cứ một câu nào, trên bàn ăn chỉ có tiếng nói của một mình Loveson, nội dung đại khái là "cái này ngon quá Yiye ngươi ăn nhiều một chút", "Nghe nói ăn cái này sẽ phát triển chiều cao, ngươi đừng kén chọn", "Ha ha, mọi người ăn có vui không? Nếu như chưa no thì nhất định phải nói đấy nhé" vân vân, không biết vì sao, mọi người giống như đều mất một nửa tinh lực trong khi vẫn chưa bắt đầu đàm chính sự.

Chờ đến khi dùng bữa xong, dụng cụ được người hầu dọn đi, Yiye điều chỉnh tư thế bởi vì lúc dùng bữa quá ngay ngắn mà cứng đờ, định bắt đầu đề tài.

"Về chuyện hiệp trợ bệ hạ phục vị, ta đã làm một vài suy xét, bây giờ nói cho các ngươi bước tiến hành theo ý của ta."

Có lẽ là bởi vì có Loveson ở đây, Yiye cuối cùng cũng bớt một

chút cao ngạo khi nói chuyện, sau khi hắn mở đầu bằng lời như vậy, rồi nói tiếp.

"Bên cạnh ngụy đế bây giờ không có mấy cao thủ dùng được, chúng ta phải đối phó chỉ có Ojisa, Yameidie với bản thân ngụy đế, ngoài ra xử lý thêm vệ binh của cung San Siro, chỉ thế mà thôi."

Hắn nói xong phần này, đám người Nguyệt Thoái cái gì cũng chưa hỏi, Loveson đã mở miệng trước.

"Ủa? Yiye, còn có trưởng lão thì sao?"

"Phụ thân đại nhân, thông tin của ngài lỗi thời rồi, những trưởng lão kia đã trúng kế của ngụy đế bị cầm tù hạ ngục, không có tự do đáng nói, đương nhiên cũng không cấu thành chướng ngại, ngài mặc dù mới trở về, tin tức trong nước ít nhiều cũng nên nghe ngóng một chút chứ?"

Yiye hừ lạnh một tiếng rồi trả lời.

Tên lùn, ta cảm thấy ngươi vẫn là dùng giọng điệu thô lỗ kia nói chuyện với cha ngươi thì hơn, ta nghe thuận tai hơn nhiều, bây giờ cái giọng điệu cung kính ngoài mặt này nghe nó đâm chọc làm sao ấy...

"Loại, loại tin tức nội bộ mà đám quyền cao chức trọng mới biết kia, ta là phải đi đâu nghe ngóng chứ?"

Ngài có thể nghe ngóng từ con trai ngài mà, đây chẳng phải đúng lúc là đường dây tình báo hiện hành sao?

"Tôi bây giờ thế nhưng là ma pháp kiếm vệ đã từ chức, vẫn có thể nghe ngóng được những tin tức này như thường."

"Trước mặt khách, Yiye ngươi phải cho papa chút mặt mũi chứ!"

"Tôi cảm thấy tôi đã cố hết sức rồi, phụ thân đại nhân."

Ta dường như có thể nghe thấy tiếng ngươi nghiến răng đấy, tên lùn.

"Còn nữa, ngươi muốn làm gì Yameidie? Hắn là bạn tốt lớn lên cùng ngươi, ngươi không thể xử lý hắn!"

"Tôi chính là muốn xử lý hắn! Lão già chết tiệt ông đừng lắm miệng nữa! Phiền chết đi được!"

Nói chưa được mấy câu đã mất khống chế là không được, thế này chẳng phải uổng cho ngươi nãy giờ khốn khổ nhẫn nại sao? Phải nuốt giận, cần phải nhịn được đến cuối mới đúng...

"Papa nuôi ngươi nhiều năm như vậy, cũng chỉ nói mấy câu thôi ngươi đã nổi nóng..."

Love lại bắt đầu lộ ra ánh mắt ai thương rồi, từ góc độ kẻ bàng quan để xem, cặp cha con này hình như nhiều năm đều ở dưới tình huống không thể giao tiếp, mà vẫn có thể bình an vô sự đến bây giờ, cũng thật không dễ dàng.

"Để bọn tôi thảo luận chính sự, ông có thể nghe, nhưng đừng có ý kiến!"

Đây hẳn là nhượng bộ lớn nhất của Yiye rồi, Loveson lúc này mới miễn cưỡng an tĩnh, để hắn tiếp tục nói quy hoạch sau đó.

"Tóm lại, lấy chiến lực của chúng ta và đội hình của đối phương, chúng ta không cần bày mưu tính kế gì, trực tiếp cường hành đột phá là được rồi, ngoài ra, phần có thể xử lý trước thì làm trước, cũng chính là phần Yameidie này."

Tên lùn, papa ngươi lại có vẻ rất muốn mở miệng rồi, ngươi cũng không để ông ta nói chỉ sợ ông ta sẽ nghẹn chết mất.

"Ngươi nói xử lý Hồng Tâm Kiếm Vệ trước... là định xử lý thế nào đây?"

Nguyệt Thoái đương nhiên phải hỏi vấn đề này, Yiye cũng không thèm ra vẻ thần bí, trực tiếp cho đáp án.

"Hẹn cái tên đần ngoan cố kia đến đây, nếu khuyên không nghe, thì dùng bạo lực giải quyết hắn, nhốt ở nhà ta tránh cho vướng víu."

A... hả? Ngươi đây là muốn lợi dụng tình cảm giữa các ngươi để dụ hắn tới, sau đó chờ hắn phát hiện là cái bẫy thì đã không kịp nữa, ngươi cứ như thể xử đẹp hắn, để hắn hối hận vì chọn bạn không cẩn thận?

"Yiye! Papa không có dạy ngươi như vậy!"

Loveson cuối cùng vẫn là không nhịn được kêu lên, tỏ ra vẻ "con trai ta từ lúc nào trở nên xấu như thế mà ta không biết".

"... Bằng không ngài cảm thấy nên làm thế nào?"

Yiye dùng giọng khá là lãnh đạm dò hỏi ý kiến của Loveson, Loveson thoáng suy nghĩ mấy giây.

"Chúng ta đương nhiên là có thể hẹn hắn đến uống trà trò chuyện, nhưng không thể miễn cưỡng hắn làm chuyện hắn không muốn! Cần phải ngồi gần nói chuyện khuyên nhủ hắn, chẳng qua nếu hắn không hợp tác, chúng ta vẫn là nên thả hắn trở về chứ?"

Yiye thoạt nhìn có vẻ rất muốn trừng mắt, mặc dù như vậy, hắn vẫn nhẫn nại tiếp tục đối thoại với Loveson.

"Cho dù sau khi thả hắn đi, hắn có khả năng sẽ nguy hại đến bệ hạ? Phụ thân đại nhân với tên ngu đó hợp nhau đến thế, hợp đến mức ngài không tiếc để cho bệ hạ rơi vào hiểm cảnh?"

Lời này của hắn khiến Loveson ngẩn ra, Phạm Thống thì cảm thấy người bên mình bị bơ liên tục, rõ ràng đáng lẽ là người chủ yếu trong buổi họp, lại giống như đến xem kịch vậy.

Đơn giản mà nói chính là bảo phụ thân sùng bái thiếu đế kia của ngươi chọn một người giữa Dừng Tay tiên sinh với Nguyệt Thoái, đây thật là một lựa chọn khó khăn, chẳng qua tôi thực sự không làm sao quan tâm, muốn ngáp quá, oáp.

"Ya-Yameidie không phải loại người đó! Chúng ta khuyên bảo cho tốt hắn vẫn sẽ nghe! Hắn với ngươi quen nhau lâu như thế rồi, dù sao uống trà xong vẫn có thể pha tiếp, dùng cả ngày thuyết phục hắn, ta nghĩ hắn là --"

"Tôi cảm thấy vẫn là chờ hắn vừa bước vào thì khỏi cần nói nhiều trực tiếp bắt trói ném vào tầng hầm cho đến khi chuyện của chúng ta tiến hành xong thì nhanh gọn hơn."

Nhất định là nghe thấy từ "cả ngày" kia đã mệt rồi đi? Tôi hiểu.

"Yiye! Ngươi phải cho bạn của ngươi một cơ hội chứ!"

"Tôi sẽ, chỉ cần ngài dừng dài dòng nữa."

Trông có vẻ Loveson đã bại trận rồi, kết cục của Yameidie đáng lo đây.

"Vệ binh cung đình chỉ là vấn đề nhỏ, còn lại chính là Ojisa với ngụy đế. Khỏi cần trông mong thuyết phục được Ojisa, hắn nhìn làm sao cũng đang là cấu kết với ngụy đế, chỉ là, về hạn chế trên người bệ hạ, có lẽ có thể hỏi xem hắn có biện pháp giải hay không, cho nên, vẫn không thể giết chết hắn."

Giết, giết chết hắn? Ngươi là lấy tiền đề "theo lý thuyết nên giết chết" để cân nhắc sao? Cũng phải, đây coi như là soán vị mưu phản rồi, nếu là loại phim cổ trang đó, thế nhưng là trọng tội tru

di cửu tộc, lấy tử hình làm tiền đề cũng có đạo lý, chỉ là tôi chưa từng tiếp xúc loại chuyện này, nhất thời vẫn chưa tiêu hóa xong đi...

Nhưng tôi vừa lại cứ luôn cổ xúy Nguyệt Thoái giết Narsi... sự tình hình như cũng không có đơn giản như "giết chết đối tượng căm hận là mình có thể khôi phục bình thường", rốt cuộc nên nói làm sao đây?

"Thực lực của ngụy đế không tới ba đường chỉ vàng, không đáng sợ, việc duy nhất tương đối phiền là phần Thiên La Viêm, hắn có thể sử dụng Thiên La Viêm, đây có lẽ là do Ojisa hiệp trợ hắn tiến hành, mặc dù hắn đại khái dùng không được tứ huyền, nhưng vẫn có tính uy hiếp..."

Yiye nói đến đây thì tạm ngừng, Nguyệt Thoái lập tức tiếp lời.

"Narsi giao cho ta xử lý là được, đến lúc đó làm phiền ngươi giúp ta giải trừ hạn chế ba mươi phút."

Cậu tích cực như vậy, cũng là ở trong dự liệu của mọi người, cho dù cậu trước đó từng muốn trốn tránh đối mặt với Narsi, nhưng khi thật sự cần xử lý chuyện này, cậu vẫn cảm thấy đây không phải chuyện nên giao cho người khác đi làm.

Đối với yêu cầu của cậu, Yiye chỉ gật đầu, không có phản đối, loại chuyện ân oán cá nhân này, hắn cũng cảm thấy nên cho đương sự cơ hội xử lý.

"Vậy thì, chờ sau khi linh hồn mệt mỏi của ngài khôi phục, chúng ta liền có thể đi gặp tên giả mạo trong cung rồi, tĩnh tâm nghỉ ngơi đến lúc đó đi, mấy ngày này ta sẽ hẹn Yameidie qua đây trước, ngài muốn có mặt không?"

Hm? Nguyệt Thoái có thể không có mặt sao? Ý của lời này là, Nguyệt Thoái nếu như từ chối lộ mặt, một mình ngươi sẽ thuyết

phục Dừng Tay tiên sinh, để hắn cảm thấy ngươi chỉ nói suông không lấy được chứng minh, như vậy cũng không hề gì? Hay là ngươi cho rằng Dừng Tay tiên sinh đã cố chấp đến mức hết thuốc cứu rồi, Nguyệt Thoái có xuất hiện hay không cũng không thuyết phục được hắn, cho nên mới hỏi như vậy?

"Tùy ngươi thấy cái nào tiện hơn, ta đều không hề gì."

Nguyệt Thoái vừa trả lời xong, Bích Nhu đã bổ sung một vấn đề.

"Mấy ngày này đã muốn tìm Hồng Tâm kiếm vệ tới? Nhưng thương của ngươi khỏi rồi à? Lỡ phát triển thành cục diện phải động thủ thì sao?"

Vấn đề này khiến Yiye phụt cười ra tiếng, hắn hình như cảm thấy đây là lo lắng vô vị.

"Cái tên đần Yameidie kia chẳng qua là hai đường chỉ vàng, ta cho dù đứt một tay vẫn có thể áp chế hắn, thương hiện giờ căn bản không đáng ngại, huống hồ, nếu thật sự phải động thủ, Toản Thạch Kiếm vệ cũng hai đường chỉ vàng như ngươi là để trưng cho đẹp sao?"

"Nếu hắn bắt cha ngươi làm con tin?"

Chu Sa cũng không quen Yameidie, đối phương có làm như thế không, cậu không biết, cậu chỉ là đề xuất một khả năng.

"Phụ thân đại nhân, lúc Yameidie tới, làm phiền ngài trốn ở trong phòng đừng xuất hiện."

Yiye nghe xong vấn đề này, lập tức lấy ánh mắt hết sức lãnh đạm quét về phía Loveson, lạnh lùng căn dặn câu này.

"Cái gì? Ta đã lâu lắm không nhìn thấy Yameidie rồi, muốn ôn chuyện với hắn!"

"Sau này có đầy cơ hội. Bất luận là thuyết phục thành công để hắn đừng cản trở chúng ta, hay là thuyết phục thất bại bắt trói hắn quăng xuống tầng hầm, ngài đều có rất nhiều thời gian có thể ôn chuyện với hắn."

"Yiye, đừng quăng xuống tầng hầm! Tầng hầm rất nhiều bụi! Ít nhất cũng phải chuẩn bị một phòng dành cho khách, đối đãi thật tốt..."

"Nếu như đàm phán đổ vỡ, hắn chính là tù binh của chúng ta, không phải đại gia mời tới để chiêu đãi!"

"Ngươi có cần thiết phải tuyệt tình với người bạn lâu nhất của ngươi như thế không?"

"Cái tên óc heo kia sớm đã nên chịu chút đả kích để tỉnh táo rồi! Chỉ cần nghĩ đến hắn có thể vì một câu của tên giả mạo kia đã đi nhảy lầu, ta đã muốn nổi nóng!"

"Chờ đã! Cái gì mà nhảy lầu hả! Papa lại nghe nhầm cái gì sao? Người trẻ tuổi bây giờ rốt cuộc đều làm sao vậy?"

Ha ha... lại nữa rồi, cha con các người lại bơ chúng tôi rồi, tình huống này nhiều lần tái diễn, thật sự có thể được không? Nguyệt Thoái, cậu nghĩ thế nào? Cậu vẫn là cảm thấy loại "tình cảm cha con" một khi gây lộn là trong mắt chỉ có nhau này là rất đáng ngưỡng mộ?

"Ngoài ra, chuyện thiếu đế chân chính muốn phục vị, để xem là muốn che giấu tai mắt người khác hay là giương cờ đánh trống đều được, tùy ý của ngài, dù sao chúng ta cho dù công kích chính diện cũng không có lý do thua, có muốn để cho bọn họ chuẩn bị tâm lý hay không đều được."

Cuộc tranh cãi giữa Yiye sau khi đến đoạn dừng, hắn lần nữa nghiêm mặt nói đến một chuyện khác, nhưng Nguyệt Thoái nhất

thời có vẻ không thể cho ra quyết định.

Nếu như nhất định sẽ thắng, vậy chúng ta cứ giương cờ đánh trống đưa Nguyệt Thoái trở về làm hoàng đế một cách đầy hoành tráng, Narsi cũng có thể mất sạch mặt mũi, chết không nhắm mắt, như vậy chẳng phải rất tốt sao? Nguyệt Thoái, cậu do dự cái gì?

"... Không cần giương cờ đánh trống làm cho mọi người đều biết, ta không thích như vậy."

Thái độ của Nguyệt Thoái, xem ra là muốn để cho sóng gió hoàng đế thật giả này lặng lẽ đi qua, tốt nhất là người ngoài đều đừng biết.

"Này này, Nguyệt Thoái, cậu chẳng lẽ muốn để cho mọi người cho rằng hoàng đế chưa từng đổi, vẫn luôn là cùng một người? Đây có được không? Như vậy chẳng phải những chuyện tốt hắn làm lúc trước mọi người đều sẽ cho rằng là do cậu làm? Cậu như vậy là hưởng công giúp hắn đấy!"

Phạm Thống không khỏi lên tiếng, đương nhiên cũng đã nói ngược.

"Ủa? Hoàng đế giả đã làm chuyện tốt gì sao?"

Loveson vẫn ở trạng thái tin tức không linh thông, chẳng qua đây cũng không thể trách hắn, Narsi đã làm chuyện tốt gì, sáu người ngồi ở đây đều chưa từng nghe qua.

"Không phải, đây chỉ là bản thân Phạm Thống cậu ta... có chướng ngại ngôn ngữ ..."

Nguyệt Thoái cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng giải thích giúp Phạm Thống, chỉ là cậu vừa nói như vậy, Loveson lại bắt đầu kêu réo, tiếp đến chính là một cuộc giải thích đầy mệt mỏi, buổi thảo luận đáng lẽ rất nghiêm túc này đã kết thúc trong việc thuyết minh nguyền rủa của Phạm Thống.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Ôi, ăn cơm thôi cũng mệt như thế, rốt cuộc là làm sao đây...

Chúng tôi lại có thêm nhận thức sâu hơn về ba của tên lùn rồi, tôi cũng khó có thể bình luận đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Người vừa nhiệt tình vừa phiền toái như vậy tôi cảm thấy vẫn là giữ khoảng cách xã giao thì tốt hơn -- Làm quen xong lỡ đâu hắn cứ luôn chạy đến chỗ chúng tôi thì làm sao! Lỗ tai không được yên tình cũng rất phiền! Vừa lại không thể đắc tội. Nếu chúng tôi cũng có thể giống như tên lùn quát tháo cha hắn, vậy còn đơn giản hơn, nhưng chúng tôi dù sao vẫn là khách, vẫn phải tôn trọng lão gia --

Lòng vòng hết nửa ngày, kết quả người chúng tôi phải ứng phó trước tiên là Dừng Tay tiên sinh... dựa vào thế trận này, tôi nghĩ hắn là dễ như trở bàn tay, không cần tốn công sức đi?

Nếu thật sự diễn biến thành cục diện nhốt vào tầng hầm, tôi cũng mong muốn thấy điều đó xảy ra, mặc dù tôi với Dừng Tay tiên sinh không có thâm thù đại hận gì, chẳng qua dựa vào lập trường đồng bạn, nếu hắn không chịu đầu hàng, vậy thì kẻ địch của Nguyệt Thoái chính là kẻ địch của tôi, ai còn quản kẻ địch sẽ gặp phải đối đãi thế nào đây, ha ha ha ha.

Cho dù bữa tối có hơi bị oanh tạc tinh thần, nhưng đây cũng khiến tôi sau khi trở về thiếp đi rất nhanh, ngủ ngon cả một đêm. Đây vẫn là thu hoạch bất ngờ, tôi vốn còn lo hôm nay lại mơ thấy Huy Thị, may mà không có, nếu lại mơ thấy thì gay go, chạy được một lần chạy không được lần thứ hai, tôi thế nhưng không muốn thật sự bị hắn lôi xuống sông không về được nữa, oan hồi mau tán đi --

Nếu như Huy Thị có thể từ nay về sau đừng xuất hiện nữa thì tốt. Đừng bởi vì nghe thấy chúng tôi sắp đi tìm em trai hắn tính sổ mà đột nhiên bốc ra! Ta hoàn toàn không muốn nhìn thấy ngươi

nữa! Từ khi ở thông đạo Trầm Nguyệt gặp được ngươi bị ngươi gửi gắm di ngôn, cuộc sống của ta đã không có chuyện tốt rồi!

Ngày hôm sau tỉnh lại Nguyệt Thoái còn phàn nàn với tôi vì hôm qua tìm tôi tập chữ kết quả phát hiện tôi đã ngủ rồi... Nói đến, gần đây bởi vì ra sức luyện phù chú, tôi cũng ít dạy Nguyệt Thoái viết chữ hơn, điều này có lẽ cần kiểm điểm một chút, con người ta muốn chu toàn mọi mặt thật là khó...

Có lẽ là bởi vì đã thả lỏng một ngày, qua một đêm Huy Thị vậy mà lại tới nữa a a a a a! Chẳng phải đã nói đừng gặp nữa sao! Vì sao cứ bám riết không buông!

Hơn nữa hắn lần này còn mang dây thừng tới, xoay xoay mấy vòng liền quăng trúng tôi, khóa cổ tôi lại rồi vui vẻ lôi tôi đến bờ sông -- ngay cả đạo cụ cũng chuẩn bị hết rồi! Đây có quá đáng không! Tôi ngay cả sinh ra con dao để chém đứt dây thừng cũng làm không được, đây rốt cuộc là giấc mơ của ai!

Sau khi tốn cả một đêm với tên Huy Thị vô lương tâm kia, cuối cùng tôi giật mình tỉnh lại trong tiếng kêu thảm... Cái nhà của tên lùn rõ ràng trông rất bình thường, tôi vừa lại không ngủ ở nơi quỷ quái như cung San Siro, vì cớ gì liên tục bị bóng đè?

Mặc dù nhìn không thấy, nhưng không đại biểu không có, tôi thấy vẫn là tìm lúc thích hợp làm phép trừ tà vậy, tôi thế nhưng không muốn liên tục nghe thấy tiếng Huy Thị văng vẳng bên tai "bắt được ngươi rồi Phạm Thống"... cái gì mà bắt được ta rồi, là muốn ta đổi sang làm quỷ sao! Đã mấy tuổi rồi bớt ấu trĩ chút đi! Đừng chơi trò này nữa! Ngươi khiến ta rất suy sụp!

Ban ngày vất vả ban đêm cũng không thể nghỉ ngơi cho tốt, thực sự khiến tôi mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác, cho nên... Dừng Tay tiên sinh thì giao cho bọn họ ứng phó, tôi phải đi luyện phù chú của tôi, mọi người cố lên nhé, a ha ha ha...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 9 + 6: Vĩnh Dạ

"Ta đã không biết đêm tối của ta đến bao giờ mới chấm dứt..." -- Lạc Thị

"Làm chuyện mà bản thân ngươi cảm thấy chính xác đi, ít nhất, đừng để cho mình về sau hối hận." -- Lăng Thị

Khi tia nắng ban mai tỏa xuống Đông Phương Thành, ánh sáng rực rỡ đó khiến người khó có thể nhìn thẳng, sáng đến nỗi dường như không thể mở mắt.

Vi Thị thường thức dậy vào sáng sớm khi mà rất nhiều người vẫn còn đang say trong giấc mộng. Sau khi lấy tầm nhìn mơ hồ tìm được mắt kính của mình để đeo lên, tiếp đến chính là bắt đầu một ngày làm việc bình thường của hắn.

Cho dù ở trong thời gian chiến tranh, vẫn có chính sự cần xử lý, cho dù quốc gia trút lượng lớn nhân lực vào trong chiến tranh thì vẫn phải duy trì vận hành của Đông Phương Thành, đây là chuyện không cần nghi vấn, có thể chia lo sẻ nhọc vì nữ vương bệ hạ, hắn luôn luôn coi đó sứ mệnh vinh quang.

Ngoại trừ mệnh lệnh của Tịch Anh, chính vụ chính là ưu tiên hàng đầu, đây là thứ tự mà hắn từ trước tới nay luôn nói cho mình phải để trong lòng, chỉ là chuyện phiền lòng gần đây hình như cứ hết chuyện này lại đến chuyện khác, khiến hắn khó có thể tập trung xử lý chuyện nên xử lý, cả người cũng trở nên thấp thỏm bực bội, suy nghĩ thường xuyên bị gián đoạn.

Ở trong hàng đống chuyện rối bời này chỉ có một điều duy

nhất đáng mừng là Tịch Anh hình như đã phấn chấn trở lại, cuối cùng cũng phá vỡ trạng thái khóa mình trong phòng, ra mặt làm ra chỉ thị mới, nhưng mà mệnh lệnh khởi động lại chiến tranh lại khiến người khó hiểu, không cách nào biết được trong lòng nữ vương rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Vi Thị khi nhận được mệnh lệnh của Tịch Anh, chưa từng có bất cứ ngờ vực nào, nhưng lần này hắn không nhịn được dò hỏi nguyên nhân, lại cũng không nhận được câu trả lời đủ rõ ràng.

"Lạc Nguyệt chưa trả giá vì sự vô lễ của bọn chúng, không phải sao?"

Lúc đó, Tịch Anh chỉ lấy đôi mắt lạnh lùng tối như mực nhìn vào hắn, dùng giọng nói lạnh băng nói ra câu như vậy, còn về mục đích bức thiếu đế Lạc Nguyệt giao ra vương huyết mà chiến tranh trước đó tuyên bố thì không nhắc đến một chữ.

Đúng là vậy, nếu như mục đích chỉ có vương huyết, bọn họ không nên ở lúc này tiếp tục khai chiến, tên thiếu đế trên biểu hiện của Tây Phương Thành không có vương huyết, thiếu đế thật có vương huyết thì không rõ tung tích, cho dù đánh thắng, bọn họ cũng không lấy được gì.

Hắn từ trong thái độ lãnh khốc của nữ vương nhìn không ra bất cứ mục đích minh xác nào, dường như đây chỉ là một quyết định theo cảm xúc, dường như nàng đã không còn để ý bất cứ chuyện gì nữa -- bao gồm mạng người thương vong do khai chiến tạo thành.

Ý chí của nữ vương chính là lập trường của Đông Phương Thành, không còn nghi ngờ gì nữa, cho dù mọi người không biết mình vì sao mà chiến, mọi người vẫn là phải chiến.

Tịch Anh ra mặt chỉ có căn dặn chuyện này mà thôi, phương hướng và đường lối còn lại là do hắn và Lăng Thị phải cùng nhau

xử lý, Âm Thị bình thường vốn đã không quản, cho dù bây giờ bị cấm túc ở trong Thần Vương Điện, vẫn là không quản, về phần người còn lại trong Ngũ Thị...

Vi Thị lại lấy mắt kính xuống, xoa bên hông trán, cảm giác mệt mỏi cứ luôn đi kèm với đau đầu, đây cũng tính là một cái bệnh cũ rồi.

Chỉnh lý xong thứ nên chỉnh lý, chăm sóc xong sinh vật cần chăm sóc, sau khi dùng nước sạch rửa mặt để đổi lấy tỉnh táo, nhìn thời gian cũng đến lúc rồi, hắn liền bê tài liệu mà tối qua đặt ở trên bàn định hôm nay xử lý lên rồi ra khỏi nơi ở, tiến đến Lăng Thị Các.

Loại chuyện này có thể không cần đích thân chạy một chuyến, thật ra liệt kê chuyện cần bàn giao lên tờ giấy ghi chú rồi để cho người hầu đưa đi cùng với tài liệu là được rồi, sở dĩ phải tự mình chạy qua một chuyến, tự nhiên là có mục đích khác.

Từ Đệ Tứ Điện đi tới Đệ Ngũ Điện, không cần tốn quá nhiều thời gian, đôi khi công sự vẫn là đối mặt thảo luận sẽ rõ ràng hơn... Vi Thị một mặt kiếm đủ loại lý do để thuyết phục mình, cố coi như mình không phải vì hỏi chuyện khác mà đi qua, đó chỉ là thuận tiện thôi... Nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là tự lừa mình dối người, cho dù hắn bao nhiêu năm qua đều làm như vậy.

Kiểu kết giới của Lăng Thị Các hắn coi như là quen thuộc, mặc dù số lần không tính là thường xuyên, nhưng trong Thần Vương Điện ngoại trừ Đệ Lục Điện nơi Tịch Anh ở, thì nơi hắn thường chạy đến nhất chính là Lăng Thị Các ở Đệ Ngũ Điện, dù sao quan hệ xã hội của hắn đại khái chỉ có "công vụ cần đi tìm Lăng Thị thương nghị" như vậy mà thôi, cũng chính là nói, mặc dù không nhiều, nhưng so với đi nơi khác tìm người khác, đã coi như là nhiều rồi.

Nơi Ngũ Thị ở, ngoại trừ người lỗ mãng hời hợt không thèm

suy xét các loại nhân tố như Âm Thị ra, kết giới của mọi người đều để lại đường dành cho thông hành, đi vào sau đó gõ cửa xin đối phương tháo kết giới thiết lập trên cửa là được, nếu như ngay cả đường cũng không có để lại, thì đại biểu đối phương không muốn bị quấy rầy, đây là nhận thức ngầm trong Thần Vương Điện.

Đi đến bên ngoài Lăng Thị Các, Vi Thị liền nhìn thấy rõ vết tích thông đạo của Lăng Thị để lại, dựa theo đường có thể thông hành để đi vào, đến được nơi Lăng Thị bình thường hay ở, hắn gõ cửa.

"Lăng Thị, ta là Vi Thị, có thể vào không?"

Sau khi kết giới trên cửa biến mất trong yên lặng, tiếng của Lăng Thị cũng vang lên từ bên trong.

"Vào đi."

Lăng Thị đã quá quen với việc Vi Thị tới tìm hắn chính là vì công vụ rồi, chẳng qua sau khi nhìn thấy Vi Thị bê tài liệu đi vào, môi của hắn vẫn nhếch thành một độ cong mà Vi Thị cảm thấy chướng mắt.

"Chuyện hôm nay chắc hẳn rất quan trọng, bằng không ngươi cũng sẽ không đích thân chạy một chuyến?"

Ở phương diện nào đó mà nói, Vi Thị cảm thấy Lăng Thị rất ác liệt, như là khi hắn cười nói ra câu này cũng không phải bởi vì thật sự hắn tưởng rằng có công văn gì rất quan trọng, mà là nhìn thấu Vi Thị rồi cố ý chế nhạo.

Trong xương cốt rõ ràng chính là một người đàn ông tính cách có chút ác liệt, nhưng bởi vì khuôn mặt kia, cười lên khiến người cảm thấy vẻ đẹp lấn át phần ác ôn, cho nên Vi Thị luôn cảm thấy hắn là một yêu nghiệt trong ngoài không đồng nhất.

Cho dù bẩm sinh có một khuôn mặt nữ tính, hắn vẫn là đàn ông, trông ra sao có lẽ không thể trách hắn, nhưng lợi dụng tướng

mạo để đảm nhiệm việc hầu hạ bên cạnh nữ vương, thì không thể tha thứ -- suy nghĩ này ở trong đầu của Vi Thị không biết đã tới ngàn lần chưa.

Cho dù như vậy, Vi Thị vẫn phải làm việc chung với hắn, có một vài chuyện vẫn phải nghe ngóng từ hắn.

"Chẳng qua là một vài thảo luận như thường lệ thôi, chỉ là đối mặt nói sẽ tiện hơn."

Vi Thị đanh mặt, lãnh đạm biện giải như vậy, Lăng Thị nghe xong cũng không nói thêm cái gì, chỉ đưa phần mình đã xử lý, cảm thấy cần thảo luận để trao đổi với hắn, hai người liền ở tại chỗ xem thứ của đối phương đưa cho.

"Vi Thị, cũng đã là thời gian chiến tranh, thì đừng tăng thêm điều khoản đàn áp cư dân tân sinh gì nữa, ta biết ngươi muốn chặn đứng lính đào ngũ, nhưng nếu sửa điều khoản một cách quá đáng, sẽ bị dội ngược nghiêm trọng, đó không phải chuyện đùa."

Sau khi Lăng Thị lật mấy tờ giấy, liền đề xuất kiến nghị đối với vấn đề đã nhìn thấy, Vi Thị thì nhíu mày phản bác.

"Đây là vì để đảm bảo thuận lợi cho tiền tuyến với hậu cần! Bệ hạ khăng khăng khai chiến, chúng ta nên để cho chiến tranh có thể tiến hành thuận lợi --"

"Khăng khăng sao? Ngươi đã dùng một từ rất thú vị đấy."

"Đó là --"

Bởi vì đã nói lời không thích hợp, Vi Thị thoáng cái xanh mặt, Lăng Thị cũng duy trì tác phong mọi khi, giúp hắn nói tiếp.

"Đó là -- buột miệng?"

"Không phải! Chỉ là nói nhầm!"

"Thế sao? Ta còn tưởng ngươi kỳ thực không tán đồng quyết định khai chiến đây."

"Ta làm sao có thể nghi ngờ quyết định của bệ hạ!"

"Vậy thì, nếu Anh định truy cứu tội hiệp trợ kẻ địch của Lạc Thị, muốn lấy tội danh thông địch phản quốc để xử hình nó thì sao?"

Cho dù biết không có chuyện này, sắc mặt của Vi Thị vẫn bởi vì một câu đơn giản của Lăng Thị mà trở nên khó coi vô cùng.

"... Tình huống bây giờ của Lạc Thị thế nào?"

Tốn rất nhiều sức lực, hắn mới rặn ra một câu này, bộ dạng Lăng Thị thì giống như "nếu ta không tạo cho ngươi cơ hội thuận thế hỏi đến, ngươi phải chăng sẽ vì sĩ diện mà chết cũng vĩnh viễn không mở miệng", không nặng không nhẹ mà trả lời.

"Nó không sao, Anh không phạt gì nó, ngươi cũng biết."

Không biết có phải là do tâm tư đặt ở chuyện khác mà không buồn bận tâm, hay là có lý do đặc thù gì, Tịch Anh đích xác không có làm ra trừng phạt minh xác nào đối với hành vi ngăn cản Lăng Thị của Lạc Thị. Chỉ là dáng vẻ thất hồn lạc phách của Lạc Thị hôm xảy ra chuyện, về sau lại giam mình ở trong Lạc Thị Các không ra ngoài, đương nhiên sẽ khiến người lo lắng, mà Vi Thị lại làm không được loại chuyện xông vào tìm hiểu này, cho nên chỉ có thể dò hỏi người có khả năng tiếp xúc với Lạc Thị hơn.

"Vậy nó vì sao không ra ngoài? Thân là người kế thừa vương vị của Đông Phương Thành, chui ở trong vỏ trốn tránh như vậy, thực sự là quá..."

Vi Thị vốn định nói là "quá không ra làm sao", nhưng lời đến cổ họng lại bị kẹt, không thể lưu loát nói ra.

Một mặt cảm thấy thân là vương trữ, chịu áp lực lớn hơn người khác, đòi hỏi tiêu chuẩn của cậu phải cao hơn người khác là chuyện bình thường, nhưng mà mặt khác lại cảm thấy Lạc Thị dù sao cũng vẫn còn là một đứa trẻ, bị đối xử với tiêu chuẩn nghiêm ngặt như vậy, hình như hơi quá cực nhọc.

Trước khi nhìn thấy Lạc Thị, hắn đều có thể nói lời giáo huấn một cách rất trôi chảy, cho đến khi trước đó Lạc Thị xảy ra sự cố, suýt nữa thật sự nhắm mắt chết đi, hắn mới giật mình nhận ra chuyện nào đó.

Cảm thấy cậu nên nỗ lực thêm, nên làm tốt hơn, lại bỏ quên cậu đã rất lâu không có cười một cách vui vẻ rồi.

Lúc cậu vẫn còn đang sống êm đẹp, thứ để lại cho cậu đều chỉ có đốc thúc và những lời dặn dò nghiêm khắc, thiếu sự quan tâm và ấm áp.

Trên thực tế cậu xác thực đã mất đi sinh mệnh ở tuổi mười mấy, trước đó, cậu thậm chí ngay cả những lời khen ngợi cũng ít khi nhận được.

Vi Thị không biết khi nghĩ đến những cái này, loại cảm giác chua xót khó chịu kia là cái gì. Giống như hồi ấy nhìn đứa bé ngay cả nói chuyện cũng chưa biết ở trong căn phòng trống rỗng bởi vì đau bệnh yếu ớt mà khóc nức nở, nhưng cũng không có bất cứ người thân cận nào bầu bạn với nó ở khi nó cần người quan tâm... Không nên là như vậy sao? Vậy thì khó khăn lắm mới sống lại trở về, phải chăng có những chuyện cần phải thay đổi?

Bởi vì không có người chú ý thấy, bởi vì không có người dành ra điều gì vì nó, cho nó cái nó cần, cho nên Vi Thị mới đi làm.

Nếu như không có ai làm, ít nhất mình có thể làm gì đó, cho dù chỉ là chuyện rất rất nhỏ cũng tốt -- Nếu chỉ là chuyện rất rất nhỏ, vậy thì chính là chuyện sẽ không quá phiền toái, không phải

chuyện cực nhọc cần tốn thời gian, cũng không cần đặc biệt lao tâm lao lực, chỉ là rảnh rỗi cho nên thuận tiện mà thôi, không có quan hệ.

Quan tâm trẻ con của Đông Phương Thành giống như quan tâm tương lai của Đông Phương Thành, thân là một quan chính vụ ưu tú, đây đương nhiên là chuyện nên chủ động suy nghĩ và làm được.

Trẻ con sinh bệnh cần giữ ấm, liền vươn tay để nó nắm, xoa đầu của nó, đừng để nó cảm thấy tịch mịch.

Nhưng hắn thực sự đã không biết Lạc Thị bây giờ cần cái gì.

"Muốn mắng nó thì trực tiếp đến chỗ nó chứ, Vi Thị."

Lăng Thị vẫn lãnh tĩnh đặt mình ra ngoài mọi việc, hắn rõ ràng biết Lạc Thị Các bây giờ bị kết giới của chính Lạc Thị phong kín, mà vẫn có thể nói ra lời này.

Kết giới được phủ một cách triệt để dường như cũng hiển hiện ra nội tâm của Lạc Thị, chỉ là, cậu không thể trốn ở bên trong cả đời.

"Kết giới chỗ của nó giăng thành như vậy... nó nếu như cứ không ra, vậy ăn cái gì chứ!"

Vi Thị nghĩ cả một buổi vậy mà lại hỏi ra vấn đề ở phương diện ăn uống, Lăng Thị có chút không biết nói gì.

"Lúc ta đi qua chỉ đạo nó phù chú, sẽ tiện thể mang đồ cho nó ăn."

"Đây chẳng phải khiến nó càng không cần ra ngoài sao?"

"Nó sẽ ra nhanh thôi, bởi vì không lâu nữa ta cũng sẽ không qua nữa."

Vi Thị nhất thời vẫn có chút không thể lĩnh ngộ ý của câu này, chẳng qua, Lăng Thị cũng không giải thích.

"Nó không phải đứa trẻ yếu đuối như vậy, chuyện ngươi muốn hỏi đã hỏi xong rồi chứ? Vấn đề tài liệu vẫn là cần giải quyết, làm phiền trở về với công vụ, Vi Thị."

"... Không cần ngươi nhắc nhở."

Vi Thị khi nói chuyện với Lăng Thị, thường thường vô thức nghiến răng nghiến lợi, hắn cũng không phải chưa từng phát hiện, nhưng bất luận phát giác bao nhiêu lần, hắn đều không định cải thiện.

Bởi vì đây nhất định là tại Lăng Thị quá khó ưa, nhất định là vậy.

◊◊◊◊

Rất lâu trước kia, hắn còn nhớ, hắn lúc đó vẫn có thể trực tiếp đẩy cửa đi vào, hắn trước giờ chưa từng nhớ chỗ ở của Tịch Anh có cái thứ gọi là cửa, hoặc là nên nói chưa từng ý thức được.

Đến bây giờ, hắn đã phải chờ đợi ở trước cửa. Có lúc cửa không mở chính là không mở, không phải bên trong không có người, chỉ là đối phương không muốn gặp hắn mà thôi.

Hắn dần dần nhớ được đường vân trên cửa, dần dần nhớ được màu sắc của cửa, hắn kỳ thực không hề muốn nhớ những thứ này, chỉ là trong lúc chờ ngoài cửa, hắn cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã từ chối hắn, tùy theo thời gian trôi đi mà dần dần tuyệt vọng, sau đó một chút cũng không hiểu vì sao sự tình lại trở nên thế này.

Liên tục chờ bốn ngày ở đây, hôm nay cửa cuối cùng cũng đã mở, nhìn thấy bóng người phía sau cửa, Âm Thị lập tức tỏ ra mừng rỡ.

"Anh..."

"Ngươi cứ qua đây làm gì? Về đi. Ngươi căn bản không có chuyện gì quan trọng cần bẩm báo với ta, không phải sao?"

Sắc mặt không có trang điểm của Tịch Anh tỏ ra tái nhợt, khi nói chuyện với hắn, trong lời nói hoàn toàn là sự lãnh đạm xa cách.

Âm Thị giống như đột nhiên không biết nên trả lời cái gì, cứ như thế mặt đối mặt, thần thái trong ánh mắt hắn dần dần ảm đạm, thần tình cũng chuyển sang ưu thương.

"Chẳng lẽ... ta đã chỉ có ở lúc bị thương mới gặp được ngươi thôi sao?"

Câu nói đột ngột của hắn khiến cho vẻ mặt Tịch Anh xuất hiện mấy phần dao động, trầm mặc một hồi, mới mở miệng lần nữa.

"Ngươi rốt cuộc có chuyện gì? Ta không muốn nhìn thấy ngươi, có lời thì mau nói."

Âm Thị ít nhiều bởi vì câu "ta không muốn nhìn thấy ngươi" mà cảm thấy có chút tổn thương, nhưng hắn sợ Tịch Anh đổi ý lại đóng cửa, cho nên vẫn là ngoan ngoãn đi vào chủ đề.

"A, ta chỉ là muốn hỏi ngươi, vì sao phải khai chiến? Bây giờ tên hoàng đế giả kia không có vương huyết mà, hơn nữa, thiếu đế thật hẳn là cũng sẽ nguyện ý, nói không chừng sau khi tìm được người hiệp thương một chút là có thể tiến hành nghi thức chú nhập vương huyết rồi, không cần đánh trận đi..."

Hắn đơn thuần muốn nói cái gì là nói cái đó, gần như bỏ qua sự thật rằng người là do hắn thả đi.

"Nghi thức chú nhập vương huyết đã chẳng là gì nữa. Ta muốn khai chiến thì khai chiến, để cho con dân của ta đòi lại tôn nghiêm

cho ta, đây có cái gì không đúng?"

Tịch Anh nhanh chóng trả lời hắn, mà đáp án của nàng khiến Âm Thị cả kinh.

"Cái gì? Sao lại chẳng là gì? Hơn nữa, với tình thế bây giờ, cũng chưa chắc sẽ đánh thắng đi?"

"Những cái đó đều chẳng hề gì nữa. Cái gì mà nghi thức chú nhập vương huyết, cái gì mà cư dân tân sinh với cư dân nguyên sinh, ta chán ngấy rồi!"

"Ơ? Vì sao --"

"Ta đã chán ngấy việc các ngươi không thay đổi, nhất là ngươi vĩnh viễn không thay đổi!"

Khi Tịch Anh nhìn hắn như vậy, giống như căm ghét mà nói như thế, cả người Âm Thị sững sờ.

"Hết thảy mọi thứ... không còn ý nghĩa tiếp tục nữa. Cư dân nguyên sinh, cư dân tân sinh, Trầm Nguyệt... ta đã..."

Khi nàng đang nói, bởi vì kích động mà trở nên thất thần, lúc này Âm Thị cuối cùng cũng phản ứng lại được, mạnh mẽ túm lấy tay của nàng.

"Đừng nói lời như vậy! Bọn ta, bọn ta mặc dù luôn luôn đều là như thế này, nhưng bọn ta đều ở bên cạnh ngươi, cho dù ngươi cảm thấy chán ghét, ta cũng không biết nên làm sao thay đổi!"

Giống như là sợ nàng lại nói ra những lời tuyệt vọng, Âm Thị không chờ Tịch Anh trả lời, đã cấp thiết nói tiếp.

"Ngươi nói ghét bọn ta chưa từng thay đổi, nhưng ta trái lại hi vọng ngươi chưa từng thay đổi. Lúc ngươi cần bọn ta, bọn ta sẽ luôn luôn ở đây, như vậy... không được sao?"

Tịch Anh nhìn hắn, mở to mắt.

Âm Thị luôn là lấy ánh mắt thẳng thắn như vậy nhìn vào nàng.

Đây là kiếm của nàng. Thanh kiếm nói muốn bảo vệ nàng, vĩnh viễn vĩnh viễn bầu bạn bên cạnh nàng,

Chính là kiếm của nàng.

"..."

Nàng an tĩnh không nói nửa câu, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng của Âm Thị bởi thế mà chặt hơn.

"Anh..."

"Ta biết rồi."

Sau khi vùng khỏi tay của hắn, Tịch Anh bình tĩnh nói như vậy.

"Nếu như Lạc Nguyệt cũng có ý định đình chiến, vậy thì cứ đình chiến. Chúng ta xác thực có thể chờ, thì chờ cho đến khi thiếu đế chân chính ra mặt đi, mang theo khẩu dụ của ta nói cho Lăng Thị với Vi Thị."

Nhận được cho phép của nàng, Âm Thị hiển nhiên rất vui vẻ, trên khuôn mặt tuấn mỹ lập tức xuất hiện nụ cười, tâm tình của hắn luôn dễ thấy như vậy -- Tịch Anh không bao giờ biết được đây có tính là một chuyện tốt hay không.

"A, quá tốt rồi! Ngươi đồng ý thì tốt! Nhất định không có vấn đề, vậy ta đi trước báo cho bọn họ đây!"

Âm Thị dường như cho rằng đây là một kết quả tốt đáng chúc mừng, sau khi nàng gật đầu, liền vui vẻ rời khỏi.

Thế là Tịch Anh lại đóng chặt cửa lần nữa, trở về trong căn phòng u ám.

"... Là bởi vì ngươi hi vọng như thế."

Thì thầm nho nhỏ, cũng không biết là nói cho ai nghe.

"Là bởi vì ngươi muốn ta sống tiếp..."

Nàng không biết bao nhiêu lần mình từng sản sinh suy nghĩ từ bỏ tất cả, mỗi một lần đều là bởi vì một người mà dập tắt.

Rõ ràng đã giữ lại đứa con của người thị nữ tình cảm giống như chị em hồi đó, rõ ràng quyết định muốn trao lại vương vị, muốn đình chỉ hết thảy những thứ khiến người chán chường tuyệt vọng này --

Nhưng khi nàng ở trên chiến trường nhìn thấy thi thể của Lạc Thị thì đã từng đổi ý một lần, vừa rồi lại đổi ý lần nữa.

"Nè, Tịch Anh, chúng ta cứ thế này, giống như bữa tiệc vĩnh viễn không chấm dứt, chẳng phải cũng rất tốt?"

"Đây thế nhưng là của ta ban cho ngươi. Là của ta ban cho ngươi. Ngươi cả đời này cũng không thể quên, đến chết cũng không thể quên --"

Giọng nói êm dịu của thiếu nữ dường như lại vang lên ở bên tai nàng.

Đã đủ rồi.

Rốt cuộc nên lấy cái gì để làm chỗ dựa tâm linh, để chịu đựng những cái này?

"Ngươi cứ thử xem đi, thử xem làm thế nào kiên định quyết tâm của ngươi. Nhưng ta tin ngươi làm không được, chẳng phải chính là bởi vì ngươi muốn sống tiếp đến thế, ngươi sợ hãi cái

chết đến thế, bây giờ ngươi mới sẽ đứng ở đây?"

"Kỳ thực ta không ghét ngươi đâu, Anh. Nếu như không có ngươi, ta thật không biết sẽ nhàm chán cỡ nào, nhàm chán đến phát cuồng cũng là có khả năng, kỳ thực bây giờ đã có một chút rồi đúng không? Nói như vậy, ta phải chăng thật nên cảm tạ hồi ấy lừa gạt ngươi --"

Nàng ra sức bịt tai của mình, không muốn nghe tiếp nữa.

Nhưng tiếng nói của thiếu nữ là hồi âm trong ký ức, cho dù bịt tai cũng vô ích.

"Ta nguyện như ánh trăng chìm về tây, lao đến bên cạnh ngươi..."

"Nữ vương của Đông Phương Thành ơi, nào có ai có được kết cục tốt với người của Tây Phương Thành?"

"Cái người trước kia cũng vậy, ngươi bây giờ cũng vậy, loài người luôn không ngừng lặp lại vết xe đổ, người này còn ngu xuẩn hơn người kia, đều cho rằng mình có thể nắm bắt mọi thứ..."

Nàng muốn dùng ý chí đè nén ma âm không ngừng vang lên trong đầu.

Nhưng mà từ trước kia đến bây giờ, chưa từng có thành công.

"Ta là nữ vương của Đông Phương Thành..."

Đây là sự thực mà nàng bất luận mở mắt hay nhắm mắt đều sẽ không quên.

"Ta sẽ không chịu yếu thế... vĩnh viễn sẽ không chịu yếu thế."

Nếu như có thể, nàng cũng rất hi vọng vào lúc này, có ai đó bầu bạn, để tâm linh của nàng ổn định bình yên.

Nhưng Thiên Huyễn Hoa của nàng cái gì cũng có thể giúp nàng, chỉ duy nhất chuyện này không giúp được gì, mà Skies của nàng, nàng thà rằng hắn vĩnh viễn đừng biết.

◊◊◊◊

"Lạc Thị."

Mấy ngày này khi vào Lạc Thị Các, Lăng Thị thường thường là nhìn thấy bóng lưng của thiếu niên.

Cho dù cả ngày như đang yên tĩnh ngồi suy nghĩ, mái tóc đen đẹp đẽ của thiếu niên vẫn được cột gọn gàng, không có bởi vì nỗi lòng hoang mang hoặc tự ghét bản thân mà quên chỉnh lý mình -- đây có lẽ là do thói quen đi.

"Phần dạy ngươi hôm qua, đã không còn vấn đề khi vận dụng rồi sao?"

"... Ừ."

Lạc Thị đưa lưng vào hắn gật đầu, giấy phù rơi lả tả xung quanh có lẽ là bị gió từ cửa sổ thổi vào làm bay tán loạn, mà cậu cũng không buồn thu dọn.

"Vậy thì, ta cũng không có gì để dạy ngươi nữa."

"Ừ."

Lạc Thị lại đáp một tiếng, hẳn là nghe thấy rồi, hình như cũng không cảm thấy đặc biệt ngạc nhiên.

"Cuộc thi thăng cấp muốn bao giờ tiến hành đây? Mặc dù chỉ là trình tự bề ngoài, nhưng vẫn cần làm."

Lăng Thị thuận miệng hỏi, mặt khác để đồ ăn xuống, câu trả lời của Lạc Thị cũng rất dứt khoát.

"Tùy tiện, xin giúp ta sắp xếp một chút đi, cảm ơn."

"Được. Không có chuyện gì thì ta đi trước đây, Vi Thị nói không thể mang đồ ăn cho ngươi, bằng không ngươi sẽ cứ luôn trốn ở bên trong không ra ngoài, cho nên ta về sau sẽ không mang đồ ăn cho ngươi, tự ngươi gọi người đưa đồ ăn đến đi."

Lời nói của Lăng Thị khiến cho Lạc Thị hơi sửng sốt, chẳng qua không chờ cậu phản ứng để dò hỏi, đối phương đã rời khỏi.

Phong ấn bị chính cậu đánh vỡ, cũng không được thi gia lần nữa.

Hôm đó cậu ôm tâm tình phải chịu trừng phạt đi thỉnh tội với Tịch Anh, nhưng Tịch Anh chỉ liếc cậu một cái, hờ hững nói câu "ta hiểu cả rồi, lui xuống đi" rồi không nói chuyện với cậu nữa, dường như đã thể hiện rõ sự thất vọng của nàng đối với cậu, ngay cả lời cậu nói cũng không muốn nghe.

Cậu không biết mình nên lấy lập trường gì, thái độ gì để đặt chân ở Thần Vương Điện. Cậu không biết mình dựa vào cái gì mang chức vị Thị này, cậu càng ngày càng không biết.

Có một số chuyện cho dù mới đầu mơ hồ, cuối cũng vẫn phải cho ra kết quả.

Liếc tua rua màu đỏ tươi được cậu đặt ở trên bàn, tay phải của cậu tùy ý nắm lên một tấm giấy phù trên mặt đất, trong lúc trút pháp lực, giấy phù cũng sáng lên dấu ấn của phù văn.

Sau đó cậu ném đạo phù chú pháp lực chỉ thuộc về riêng cậu ra ngoài cánh cửa đang mở rộng --

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tôi mặc dù không muốn nghĩ như vậy, nhưng tôi cảm thấy... chỉ cần tôi một ngày không giúp Huy Thị hoàn thành di nguyện,

hắn sẽ liên tục quấy rầy tôi.

Đây rốt cuộc là nghiệt duyên gì, tôi cũng không muốn bình luận. Nhưng lúc mới lấy lại ký ức, đến Tây Phương Thành, rõ ràng cũng không có như thế này mà, chẳng lẽ kỳ thực người như tôi cũng sẽ có áy náy đối với một kẻ không quen biết, tùy theo thời gian tăng trưởng mà sẽ tạo ra một tên Huy Thị tới đòi nợ tôi?

Đương nhiên hắn cũng không phải tối nào cũng xuất hiện, chẳng qua mỗi lần xuất hiện đều rất tươi sáng, hơn nữa lần nào cũng có chiêu trò mới, lời thoại gần như đều không lặp lại, cảm giác đây là một giấc mộng có tính tiến triển và liên tục, như vậy rất đáng sợ!

Sau dây thừng, hắn lại lấy ra roi.

Tôi không thể không nói... Huy Thị, ngươi như vậy thật sự khiến người rất không vui! Khiến người rất không vui đấy!

Được rồi! Ta biết ngươi cũng không có nghĩa vụ làm ta vui, ta biết! Ngươi muốn lấy lòng cũng chỉ sẽ lấy lòng hai đứa em trai kia của ngươi, ta chính là không có đáng yêu như vậy, sao nào! Cứ đùa giỡn ta như thế thì vui lắm à! Cái gì gọi là "không biết bơi? Ao nước hồi sinh nhiều lần như thế vẫn chưa học được à? Cho dù như vậy cũng đừng sợ, chúng ta có thuyền đây, Phạm Thống ngươi đúng là một người hài hước hóm hỉnh"?

Đây đã không phải vấn đề thuyền hay không nữa, ngươi làm ơn có lương tâm một chút đi, đừng một mặt nói mình thiện trường kiếm thuật nên dùng roi không thuận tay vì thế xin thông cảm, mặt khác lấy tốc độ mà loài người không nên có để thi chạy ngắn một trăm mét với ta!

Người ta nói mộng cảnh đều là tương phản, tôi cũng rất hi vọng như vậy, thật đấy, siêu cấp hi vọng, lần sau đừng sinh ra hung khí khác nữa! Nói đi thì nói lại, vì sao mấy kẻ cứ dây dưa

không dứt với tôi đều không phải mỹ nữ, mà toàn mấy gã kỳ quái không vậy...

Sợi dây nhân duyên số đào hoa của tôi thật ra đã bị cắt đứt từ lúc nào tôi không biết rồi đi? Không phải tôi bi quan, chỉ là cho đến bây giờ thực sự là...

Sau đó, hôm nay khi lục túi đồ, kiếm được máy thông tin phù chú mà lâu lắm không sử dụng.

Đông Phương Thành... bây giờ thế nào rồi? Lạc Thị bây giờ sống ra sao đây?

Mặc dù chúng tôi đã rời khỏi Đông Phương Thành, bây giờ thân đang ở đây, chỉ là có một vài thứ vẫn không thể nói cắt đứt là cắt đứt...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 9+7: Nhớ Lúc Ở Cùng Nhau

"Cho dù là trong bất hạnh ngập tràn, cũng sẽ có một vài tin tức tốt, có lẽ là cảm giác như vậy đi?" -- Bích Nhu

"Thật sự là tin tức tốt sao?" -- Chu Sa

"Khò khò, vào lúc này có phải là cần nói chúc mừng lão gia, chúc mừng phu nhân không?" -- Puhahaha

"Phu nhân ở đâu! Ngươi nghe ai nói!" -- Phạm Thống

Thời gian Yiye hẹn Yameidie đến nhà là vào buổi chiều, lấy cớ "gần đây bị bóng đè nên rất mệt", "tôi không quen Dừng Tay tiên sinh, cũng không muốn nhìn thấy cảnh xung đột nảy lửa" vân vân, Phạm Thống vẫn như thường lệ ra ngoài luyện phù chú của hắn, hắn cảm thấy trở về nghe kết quả sau là được, nếu đã nắm chắc chín phần mười, vậy thì không cần thiết có mặt lãng phí thời gian.

Dựa vào các loại nguyên nhân, nơi hắn luyện tập cũng từ khu hai Hư Không đổi sang khu một Hư Không, sau những ngày chiến đấu hăng hái với ma thú dày đặc ở khu hai Hư Không, hắn cảm thấy tốt hơn vẫn là di chuyển trận địa bất chấp nguy hiểm bị ma thú cao đẳng ở khu một Hư Không vồ được, sự thực chứng minh, khu một Hư Không thông thoáng hơn nhiều, loại cảm giác có đủ thời gian thở dốc để luyện tập cho đàng hoàng này vẫn là không tệ.

"Thiểm quang chú!"

Tiến độ gần đây của Phạm Thống là luyện thiểm quang chú

với ám ảnh chú, bởi vì miệng của hắn sẽ nói ra đặc tính trái ngược, nếu như muốn luyện cách sử phù một lần trút hai loại phù lực, thì chỉ có thể học những cái sau khi đảo ngược cũng có phù chú đối ứng, đây hạn chế rất nhiều cho việc học tập của hắn, cũng khiến hắn hết sức khổ não.

Phạm Thống trong tiềm thức có bài xích đối với thiểm quang chú, cho nên lúc luyện tập luôn là muốn niệm ám ảnh chú, nhưng đặc tính của nguyền rủa sẽ dẫn đến tình huống thế này...

"Thiểm quang chú!"

"Thiểm quang chú!"

"Thiểm quang chú..."

Không -- làm sao toàn là thiểm quang chú vậy hả! Tôi nên ở trong lòng nghĩ thiểm quang chú mới đúng, như vậy mới biến thành ám ảnh chú! Nhưng tôi không quản được cái đầu mình!

"Phạm Thống, ngươi thật thích luyện thiểm quang chú..."

Bởi vì không cần phải dùng kiếm, Puhahaha trước mắt là trạng thái phất trần, hắn lấy giọng buồn ngủ nói như vậy ở trong đầu Phạm Thống.

"Ta nào có! Ta mới không có! Chết tiệt... vì sao cứ có cảm giác mệt mỏi không thể nào tiến bộ vậy hả, ta không luyện tập nữa!"

Phạm Thống sau khi kích động trả lại Puhahaha một câu, dứt khoát ngồi xuống tại chỗ, ảo não buông vũ khí với phù chú của hắn ra, cảm thấy không muốn luyện tập nữa.

"Phạm Thống, ngươi nóng nẩy cái gì chứ?"

Thấy vậy, Puhahaha biến thành hình người, tỏ vẻ nghi hoặc nhìn hắn, hình như không hiểu hắn vì sao đột nhiên phản ứng như

vậy.

"Ta cảm thấy loại cảm giác tương lai không có hi vọng gì này rất bức bối, mặc dù ta gần như có thể nắm được bí quyết một lần thâu nhập hai loại phù lực rồi, nhưng lần nào cũng phải thử nghiệm tên phù chú hô ra sẽ là cái nào, đây khiến người cảm thấy rất bực bội! Không phải cái ta muốn dùng, mà là cái tương phản, nhưng công hiệu hoàn toàn không giống, có khi còn làm giật mình, phù chú có thể sử dụng cũng chỉ giới hạn trong những cái có phù chú đối ứng, vì sao lại khó khăn như thế hả!"

Phạm Thống cũng biết mình đang nổi nóng vô cớ, nhưng cảm giác uất ức tràn lan vẫn là cần được xả, hắn cũng không biết có thể nói với ai, nghĩ tới nghĩ lui hình như cũng chỉ có thể mở miệng với Puhahaha... mặc dù, lần nào nói với Puhahaha xong, cuối cùng toàn là bản thân hắn bị nội thương.

"Chẳng phải là do nguyền rủa nói ngược của ngươi sao?"

Puhahaha tỏ vẻ "cái này ngươi chẳng phải sớm đã biết rồi", Phạm Thống nhất thời cũng không biết nên nói tiếp với hắn thế nào.

... Phàn nàn với Puhahaha hắn là đàn gảy tai trâu đi, hắn là vậy đi, chẳng ân cần chút nào, chẳng hiểu tâm tình của tôi gì hết, càng phàn nàn chỉ sẽ càng uất ức mà thôi, tôi có cần thiết phải tự gây phiền cho mình như vậy không?

"Quên đi, nói với ngươi ngươi cũng không hiểu đâu..."

Phạm Thống lấy giao tiếp tinh thần gửi câu này đi, định kết thúc đề tài ở đây, chẳng qua Puhahaha lại nhíu mày.

"Giận dỗi cái gì chứ? Muốn nói lại không nói, ngươi làm sao phiền quá vậy."

Ta không nói cũng không được sao! Rốt cuộc là ai phiền phức

hả!

"Chỉ cần vấn đề nguyền rủa tồn tại, và không thể không niệm chú để sử dụng phù chú, ta liền cảm thấy tiền đồ đen tối! Chỉ đơn giản như vậy thôi!"

"Ngươi bởi vì như vậy đã không muốn luyện nữa? Rốt cuộc lúc nào mới tiến bộ được?"

"... Ta chỉ là hôm nay không muốn luyện mà thôi, sau này vẫn là sẽ luyện."

Cho dù không thể trở thành cao thủ đỉnh cao, luyện đến mức có năng lực tự bảo vệ mình vẫn là cần thiết, mặc dù hắn bây giờ đã được tính là có năng lực tự bảo vệ rồi, nhưng vẫn còn có không gian tinh tiến.

A a, chẳng lẽ tôi thật sự chỉ có thể đi theo hướng kiếm thuật? Tôi không muốn dùng đồ của Huy Thị hoài đâu!

"Kỳ thực cũng không phải không có biện pháp khác..."

Nghe hắn nói như vậy, Puhahaha nhíu mày, giọng điệu hơi thả lỏng.

Hả? Biện pháp gì?

"Phù chú bình thường là dùng phù lực phát động, phù lực phải đối ứng với phù chú, đồng thời kết hợp với gọi tên mới có thể phát huy hiệu quả, nhưng nếu như trộn lẫn pháp lực phụ trợ, thì có thể bớt đi thủ tục gọi tên này, tỉ lệ hỗn hợp nắm bắt càng tốt, thì có thể làm được càng nhiều chuyện mà phù lực bình thường làm không được."

Lời Puhahaha đột nhiên nói ra, hiển nhiên là thứ Phạm Thống không thể lý giải.

"Cái gì mà pháp lực? Thứ gì gì đó, ta làm sao chưa từng nghe ngươi nói đến?"

Phạm Thống chỉ chú ý đến mỗi việc có thể không cần niệm chú, Puhahaha lườm hắn một cái.

"Pháp lực chính là lực lượng cần thiết để sử dụng ma pháp của Tây Phương Thành đấy."

Thì ra là như vậy! Pháp lực! ... Từ từ đã, cho nên tôi phải vì phù chú mà đi học ma pháp? Đây là hiện tượng kỳ quái gì vậy? Hơn nữa ma pháp học làm sao chứ? Ma pháp học có dễ lắm không? Nếu như chặn tôi ở ngoài cửa giống như thuật pháp, chẳng phải...! Đừng cho tôi hi vọng rồi lại khiến tôi tuyệt vọng chứ!

"Ngươi chẳng phải có ký ức với năng lực của ai đó sao, hắn hình như là người của Tây Phương Thành? Hắn có biết ma pháp không? Nếu biết thì lấy ra dùng đi, dù sao chỉ cần pháp lực mà thôi, cái đó rất cơ sở."

Đúng rồi! Huy Thị rốt cuộc có biết thứ của Tây Phương Thành không? Kiếm thuật cũng tính là của Tây Phương Thành mà, có khi hắn cũng biết tà chú?

Phạm Thống hỏa tốc lục lọi ký ức của Huy Thị ở trong đầu, tuy nói Huy Thị rời khỏi Tây Phương Thành khi còn nhỏ, nhưng cũng có khả năng từng học ma pháp cơ sở, ôm hi vọng như vậy, hắn cảm thấy mình vừa mong chờ vừa lại sợ bị tổn thương.

Không có? Không tìm được? Không -- chẳng lẽ thật sự không có sao! Ta không tin! Ngươi làm sao có thể chưa từng học ma pháp, đây nhất định là gạt ta!

Hắn dường như nhìn thấy Huy Thị đứng ở trước mặt mình không mang một chút áy náy nói rằng "ai da, Phạm Thống, thật là ngại quá, muốn lấy năng lực của ta cũng là có điều kiện, kiếm

thuật ngay từ đầu đã cho ngươi rồi, vấn đề tri thức cũng đều để cho ngươi tra tìm rồi, nhưng phần còn lại phải hoàn thành di nguyện của ta mới có thể mở ra, hoàn thành một cái di nguyện là có thể lấy thêm một phần năng lực của ta, ngươi nói có tuyệt không" đại loại như vậy...

... Hẳn là không thể nào có loại điều kiện này đi, nói như thế, phương pháp Huy Thị dùng để di chuyển ký ức với năng lực của mình là gì, có lẽ tôi nên tìm hiểu một chút?

"Nhìn vẻ mặt của ngươi, chắc không phải là chưa từng học nhé?"

Puhahaha ở bên cạnh quan sát nhất cử nhất động của Phạm Thống, suy đoán ra kết luận này, cũng bất hạnh mà trúng sự thực.

"Puhahaha, muốn chuyển ký ức với năng lực của mình cho một người khác, là dùng cách gì vậy? Đây là phạm vi của thuật pháp hay là phù chú sao?"

Đơn giản mà nói tôi chính là vẫn còn ôm hi vọng! Huy Thị cách ngươi dùng để di chuyển ký ức với năng lực, là thuộc năng lực của Tây Phương Thành đi! Ta không tin ngươi chưa từng học ma pháp!

"Đó là một loại tà chú cao cấp, nếu muốn di chuyển cả năng lực thì sẽ làm tan rã thể xác và đánh tan hồn phách của mình, đóng dấu lên người đối phương, thuật pháp với phù chú không làm được loại chuyện này."

Puhahaha kỳ thực cũng rất bác học hiểu biết nhiều, Phạm Thống bắt đầu suy nghĩ hắn ở trên một số tri thức chuyên nghiệp ít thấy liệu có dùng tốt hơn đại bách khoa Huy Thị hay không.

Cho nên Huy Thị ngươi rõ ràng biết tà chú cao cấp mà! Tà chú cũng biết rồi, không lý nào không học ma pháp chứ...? A, ngươi là

bị Âm Thị đại nhân dùng ánh sáng phệ hồn chém trúng... chẳng lẽ năng lực ma pháp với tà chú đều bởi vì linh hồn bị tổn thương cho nên di chuyển không qua?

Có điều, đóng dấu trên người ta là làm thế nào... Cho nên thật sự có hồn đi qua sao? Cái gã buổi tối là thật sao! Mẹ ơi! Ba ơi! Con muốn trừ tà! Con cần an thần!

"Vẻ mặt của ngươi vì sao tuyệt vọng như vậy, chưa từng học thì thôi, ngươi không biết học bây giờ à?"

Điểm mù.

Ờ ha, tôi cũng không phải chỉ có thể dùng thứ Huy Thị từng học, tự tôi học là được rồi mà a a a! Vừa rồi cũng đang cân nhắc vấn đề này, làm sao vừa nghĩ đến Huy Thị là quên mất! Vậy tôi chuyện tôi bây giờ phải làm chính là bồi dưỡng ra pháp lực...

"Puhahaha, ngươi biết làm thế nào bồi dưỡng pháp lực không?"

Vấn đề này của Phạm Thống khiến Puhahaha lại lộ ra ánh mắt khinh bỉ hắn.

"Ngươi không biết đến lớp học sao?"

... Ý là bảo ta đi học chung với Chu Sa sao? Nghĩ thôi đã không vui rồi...

"Ngươi chắc không phải lại nói ngươi không muốn nỗ lực chứ?"

Ánh mắt Puhahaha nhìn Phạm Thống càng ngày càng lãnh đạm rồi, Phạm Thống vội vàng làm sáng tỏ.

"Sao có thể! Chỉ cần có phương pháp ta sẽ đi thử, ngươi cũng không nói sớm cho ta!"

Nghe hắn nói như vậy, Puhahaha trừng mắt không nói cái gì, sau đó nhanh chóng lại chuyển thành dáng vẻ buồn ngủ.

"Bổn phất trần phải biến trở về đi ngủ đây, Phạm Thống ngươi tự sinh tự diệt đi."

Nói xong, hắn chớp mắt đã chuyển đổi về hình thái phất trần, xem ra là ngủ khò khò rồi.

Vì sao là tự sinh tự diệt hả! Ít nhất cũng nói là tự cầu phúc chứ! Ngươi có lời gì cứ nói thẳng đi!

Phạm Thống cảm thấy mỗi lần nói chuyện xong với Puhahaha, không phải bực tức thì cũng là bất đắc dĩ. Nếu bây giờ đã có một hướng khác, vậy thì chuyện luyện phù cũng nên chờ vấn đề pháp lực sáng tỏ rồi tiếp tục, suy nghĩ một chút, hắn liền quyết định về nhà Yiye sớm hơn.

Hắn cũng có luyện tập phù chú dùng để truyền tống, dù sao đây cũng là một phù chú rất thực dụng, tay cầm Puhahaha, hiệu năng của phù chú sẽ tăng gấp bội, từ khu một Hư Không trực tiếp truyền về nhà Yiye cũng không phải chuyện làm không được, chỉ cần hắn có thể chuẩn xác đọc ra ba chữ truyền tống chú.

Làm sao đây? Puhahaha đã biến trở lại rồi, lúc này còn làm phiền hắn, muốn hắn biến lại hình người một lần nữa mang tôi về, hắn chắc là sẽ không vui đi?

Chẳng qua truyền tống chú nếu là đọc sai, sẽ bị đảo thành thâu phản chú, bởi vì không có cái chú này, phù chú sẽ không khởi động, cùng lắm chỉ là lãng phí giấy phù mà thôi, tổn thất không lớn.

Cho nên hắn vẫn là lặng lẽ ném mấy tấm truyền tống chú, tự đưa mình trở về.

Đây rốt cuộc là tự lập tự cường hay là nhân nhượng vũ khí,

Phạm Thống cũng nói không được.

◊◊◊◊

Có lẽ là do về sớm, khi Phạm Thống bước vào phòng khách, chuyện trong phòng vẫn chưa kết thúc.

"Không được đâu! Không thể ném xuống tầng hầm! Yiye!"

"Lão già chết tiệt ông tránh ra cho tôi! Rốt cuộc ai mới là con trai ông! Ông cứ nói thẳng hắn là con rơi của ông ở bên ngoài đi!"

Oaa, đề tài thật dữ dội, bây giờ là sao? Đánh ngất rồi cũng trói lại rồi, đang chờ quyết định ném đi đâu à?

"Ta, ta mới không có con rơi ở bên ngoài! Yameidie lớn bằng ngươi mà! Ta nào có thể trẻ như thế đã sinh con!"

Cứ tiếp tục lạc đề như vậy được không? Tôi nghĩ hắn là không ổn lắm đi.

"Lão già chết tiệt, ông còn không tránh ra là muốn bị ném xuống tầng hầm luôn sao!"

"Yiye! Yameidie cũng chưa có từ chối, ngươi căn bản chưa để hắn suy nghĩ đã đánh ngất hắn rồi!"

"Tôi vốn đã quyết định chỉ cần hắn do dự là đánh ngất hắn!"

Đúng thật là nghiêm khắc, tôi rốt cuộc có nên đến gần hiện trường xảy ra chuyện không?... Quên đi, vẫn là đi vào xem vậy.

Phạm Thống ôm suy nghĩ muốn xem kết quả mà bước vào phòng khách, Yiye đang tranh cãi với Loveson không biết có chú ý đến bóng dáng của hắn không, chẳng qua, cho dù có chú ý thấy, chỉ sợ cũng không để ý.

Nguyệt Thoái đang đứng bên cạnh thì trái lại chú ý thấy hắn

xuất hiện, ánh mắt rã rời lúc này mới tập trung lên người hắn, lên tiếng bắt chuyện.

"Phạm Thống, cậu về rồi à."

"Đúng vậy, tôi ra ngoài rồi."

Ôi, nguyền rủa thật là phiền.

"Các cậu rút lui thế nào rồi?"

Cho dù tôi chỉ hỏi một câu thừa thãi cũng đừng như vậy có được không, tôi là muốn hỏi tiến hành thế nào rồi.

"Như cậu thấy đấy."

Giọng của Nguyệt Thoái mang chút mệt mỏi, trong thời gian ở nhà Yiye, toàn thể bọn họ đều có cảm giác như vậy.

"Bệ hạ! Xin ngăn cản Yiye làm ra loại bạo hành này với bạn bè!"

Bởi vì dựa vào sức một mình mình hình như khó có thể khuyên can con trai, Loveson đành cầu viện trợ từ bên ngoài.

"Nói cho cùng thì chính là bởi vì ông không có tuân thủ ước định chờ ở trong phòng đừng đi ra!"

Yiye nổi giận chỉ trích Loveson ra ngoài gây cản trở, lúc này, Nguyệt Thoái cũng nói một câu.

"Đúng là không cần nhốt vào tầng hầm đi, nếu là bạn bè, vẫn là đối xử tốt với hắn một chút..."

Tốt quá rồi, Nguyệt Thoái cậu vẫn là người rất tốt mà, như vậy ít nhất tôi không cần lo lắng sẽ có một ngày tôi bởi vì khác lập trường mà bị cậu nhốt vào tầng hầm hay gì đó?

"Đúng vậy đấy, Yiye, ngươi thả hắn trở về đi, hắn vừa rồi chẳng phải còn nói đồ ăn được tặng trong nhà sắp quá hạn phải mau chóng ăn hết sao, ngươi nhốt hắn lại, chờ hắn trở về đồ ăn chẳng phải sẽ thiu hết? Như vậy sẽ cảm thấy rất đau lòng!"

Bất luận vì sao muốn thả hắn trở về, lý do đều không nên là cái này đi! Lòng đồng tình của ngài có tràn lan quá không!

"So với thả hắn trở về, không bằng bây giờ đuổi ông ra ngoài!"

Ặc, ta tin tên lùn ngươi khi tức đến cực hạn chuyện gì cũng làm ra được, nhưng cho dù là cha nuôi, làm như vậy có lẽ cũng không tốt lắm đâu.

"Nếu như ngươi không muốn nhìn thấy ta đến vậy, papa sau này sẽ không trở về nữa cho rồi..."

Ngài tủi thân cái gì chứ, tôi cảm thấy tên lùn sở dĩ có một đầu tóc trắng, có khi không phải bẩm sinh, mà là bị ngài làm phiền đến bạc đầu đi?

"--"

Lúc Yiye nắm chặt tay, loại âm thanh bẻ khớp đó cũng truyền ra rõ rệt.

Ồ, tên lùn, ngươi nếu có nội thương gì, bây giờ phần lớn cũng tái phát rồi.

"Yiye, bằng không, chúng ta gọi hắn tỉnh dậy trước, ngươi chờ hắn làm kết luận rồi tính sau?"

Loveson dùng giọng thương nghị đề xuất kiến nghị này, nếu hắn đã kiên trì như vậy, Yiye cũng chỉ có thể nhượng bộ, đáp ứng với sắc mặt khó coi.

Này, các người đánh ngất người ta như vậy, rồi quyết định gọi

người ta dậy, đây có được không? Như vậy thật sự không có vấn đề?

Bởi vì đã đáp ứng Loveson, Yiye bèn đỡ Yameidie lên ghế, sau đó hết sức dứt khoát mà tát hắn tỉnh dậy.

Ngươi với Chu Sa có dây mơ rễ má gì không! Các người rốt cuộc nghĩ gì khi tát người ta dậy kiểu đó!

Yameidie sau khi bị tát một cái cũng đau quá tỉnh dậy, vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy Yiye, hắn có chút không rõ bây giờ là tình huống gì.

"Ơ... Yiye, ta...?"

"Ngươi vừa rồi ngất xỉu, bây giờ chúng ta có thể tiếp tục đề tài hồi nãy."

Yiye mặt không đổi sắc mà trả lời hắn như vậy, tuy đây cũng là sự thực đã được lượt bớt, nhưng Phạm Thống vẫn có loại cảm giác không biết nói gì.

"Ta đã ngất xỉu? Ta vì sao lại ngất xỉu? Đầu hình như có chút đau..."

Yameidie mở to mắt, hình như muốn làm rõ đầu đuôi sự tình, Yiye thì dùng một câu cắt ngang nghi hoặc của hắn.

"Ngươi xui xẻo bị đèn treo lâu năm chưa sửa rớt xuống đập trúng đầu cho nên mới ngất xỉu, chỉ vậy thôi."

Đèn... đèn treo lâu năm chưa sửa rớt xuống? Đèn treo đích xác là ở trên đầu Dừng Tay tiên sinh, nhưng lời nói dối này cũng quá hư cấu rồi đi! Tên lùn ngươi vì sao có thể thuận miệng nói dối mà không thèm soạn trước như vậy!

"Nhưng đèn treo vẫn còn ở bên trên..."

Yameidie hiển nhiên cũng còn chút lý trí, không ngừng chỉ ra nghi điểm.

"Trước khi ngươi tỉnh lại bọn ta đã treo nó lại rồi, có lẽ còn sẽ rớt xuống nữa, chẳng qua đó là ngươi xui xẻo, không phải chuyện của ta."

Tên lùn ngươi nói như vậy mà nghe được sao! Cho dù treo đèn thật sự nhanh như thế, Dừng Tay tiên sinh không có sứt đầu mẻ trán thì lại là chuyện làm sao? Ngươi dự cáo đèn treo có khả năng còn sẽ rớt xuống, ý là ngươi vẫn có khả năng đánh ngất hắn lần nữa sao!

"Đèn treo... vẫn là đừng rớt xuống nữa đi."

Nguyệt Thoái không khỏi phải phát biểu ý kiến, có lẽ là cảm thấy cục diện quỷ dị này có chút thảm không nỡ nhìn.

"Các ngươi đang đánh đố cái gì à?"

Loveson hoàn toàn không có tiến nhập tình huống.

"Ngài nếu còn mở miệng nói một câu, đèn treo sẽ rớt xuống, phụ thân đại nhân."

Yiye cố gắng duy trì biểu hiện có giáo dục mà mỉm cười ưu nhã với Loveson, nhưng rất đáng tiếc, nụ cười này hết sức méo mó.

Vì nghĩ cho an toàn thân thể của Yameidie, Loveson cũng chỉ có nghe lời mà yên lặng.

"Yiye, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy..."

Yameidie thoạt nhìn khá là bất đắc dĩ, cho dù lời nói dối của Yiye dễ vạch trần như vậy, hắn cũng không có gan trực tiếp nói ra.

Nhưng ít nhất hắn không tin vụ đèn treo, đây đại biểu hắn vẫn

chưa ngốc đến mức hết thuốc cứu.

"Cái đó đã không quan trọng nữa. Ngươi bây giờ trả lời ta, ngươi rốt cuộc muốn đứng ở bên nào, ngươi rốt cuộc chọn làm thế nào?"

Yiye mất kiên nhẫn mà phất tay, đưa đề tài trở về chuyện ban đầu.

Ngươi... cứ như thế tự tiện gạt phăng chuyện đánh ngất người ta rồi? Dừng Tay tiên sinh ngươi cũng không có ý kiến? Ngươi rốt cuộc đã làm bạn với tên bạo chúa nào thế?

"Ta..."

"Ta nói trước cho ngươi, ngươi nếu là muốn đi giúp cái tên giả mạo kia, ta lập tức xử lý ngươi ngay tại đây."

Yiye lần này dứt khoát nói thẳng, ngay cả uy hiếp trần trụi cũng nói ra, xem ra là hoàn toàn không muốn nhận được trả lời không thích.

Ngươi rốt cuộc là muốn biết đáp án thật lòng của hắn, hay chỉ cần uy hiếp hắn đừng tới cản trở? Hắn chỉ cần cự tuyệt ngươi là lập tức chết ngay, phần lớn người đều sẽ luyến tiếc mạng nhỏ đi -- Đừng nói với ta thật sự có loại đồ ngốc trung quân ái quốc đó nhé, cho dù có cũng phải đúng đối tượng được không!

"Ta... bởi vì cũng không biết làm thế nào, cho nên... ta nghĩ ta hẳn sẽ không can thiệp hành động của các ngươi, nhưng, nhưng, các ngươi muốn giết bệ -- vị trong cung sao?"

Kết luận của Yameidie hẳn là vẫn ở trong phạm vi chấp nhận của Yiye, chẳng qua đột nhiên hỏi chuyện này, vẫn là khiến người cảm thấy thái độ của hắn rất vi diệu.

"Hắn tên là Narsi."

Để tránh cho bọn họ không biết nên làm sao xưng hô, Nguyệt Thoái hờ hững bổ sung thuyết minh.

"Lạ ghê, ngươi đến bây giờ vẫn không thể khẳng định ai là thật sao? Hay là theo hàng giả lâu nên cũng nảy sinh cảm tình rồi?"

Giọng điệu cười lạnh nói chuyện của Yiye mang đầy trào phúng, Yameidie cũng không biết trả lời thế nào mà ngẩn ra ở đó.

"Yiye, Yameidie nếu như không muốn giết hắn thì đừng giết mà..."

Loveson nhỏ giọng nói một câu, Yiye lập tức trừng vào hắn.

"Lão già chết tiệt, ông không biết bệ hạ là làm sao chết?"

Vấn đề đột ngột của Yiye khiến Loveson đơ ra mấy giây rồi mới la toáng lên.

"Chết? Cái gì chết? Bệnh tim của ta sẽ phát tác đấy! Yiye ngươi đừng nói đùa!"

"Ông nhìn không ra hắn là cư dân tân sinh sao?"

"Đó, đó không phải ấn ký thiết lập để che giấu tai mắt người khác sao!"

"Che giấu tai mắt người khác vì sao phải thiết lập ấn ký của Dạ Chỉ?"

"Chẳng phải là làm lộn sao?"

"..."

Yiye không biết rốt cuộc nên nói cha hắn quá ngây thơ, hay là thật sự tin phen suy luận này, cuối cùng hắn chỉ có thể chuyển sang người đương sự để cầu chứng.

"Đúng là vậy không?"

"... Ta xác thực đã chết rồi, bây giờ là cư dân tân sinh."

Còn phải tự nhấn mạnh loại chuyện này, thực sự khiến người rất bất đắc dĩ, Nguyệt Thoái bây giờ đang rất bất đắc dĩ.

"Không --! Làm sao lại chết! Là ai giết hả!"

Loveson hiển nhiên không thể chấp nhận và tiêu hóa tin tức này, Nguyệt Thoái chỉ có thể lấy giọng có chút đơ để tiếp tục trả lời.

"Chính... Narsi."

Phạm Thống ở bên cạnh nhìn cậu, nhất thời cũng không biết nên đồng tình hay là cảm thán.

Tốt quá rồi, cậu đã quen rồi đây, lúc nhắc đến Narsi sẽ không biến thành hình thái tràn ngập oán hận nữa rồi nhỉ?

Làm quen chuyện này liệu có chút bi ai không? Quen rồi thật sự có tốt không?

"Quá lắm rồi, làm sao có thể...! Nhất định phải bắm hắn ra vạn mảnh đòi lại công đạo cho bệ hạ!"

Lập trường của Loveson đột nhiên nghịch chuyển, nghe thấy tin tức như vậy, Yameidie hình như cũng không thể đề xuất yêu cầu bỏ qua cho Narsi nữa, cau mày nhăn trán mà trầm mặc.

"Ngươi rốt cuộc có lý do gì để nói giúp cho cái tên kia? Hoàng đế ngươi tôn kính thế nhưng là bị hắn ám toán rồi kìa?"

Yiye vẫn rất không vui đối với thái độ này của Yameidie, phải hỏi ra lý do cho bằng được.

"Vốn ta chỉ là không cảm thấy hắn là người xấu như vậy...

Nhưng có lẽ ta sai rồi đi, hết sức xin lỗi, bệ hạ."

Tiếng "bệ hạ" này gọi ra, ít nhiều cũng đại biểu hắn đã thừa nhận thân phận của Nguyệt Thoái, bất luận trong lòng hắn có hi vọng đây là sự thật hay không.

"Ta tưởng ngươi sẽ đánh chết cũng không chịu chấp nhận đây, não chết cũng có ngày hoạt động được?"

Yiye nhíu mày, hỏi ra vấn đề này, Yameidie thì xoa xoa cái đầu vẫn còn hơi đau, đồng thời trả lời hắn.

"Bởi vì, chuyện lớn như vậy, ngươi không thể gạt ta!"

Tiên sinh! Hắn vừa rồi trợn mắt nói dối gạt ngươi là bị đèn treo đập trúng đấy! ... Được tôi, đó không tính là chuyện lớn gì, cho nên chuyện nhỏ gạt ngươi, chuyện lớn sẽ không gạt ngươi, hay là ngươi căn bản không phát giác hắn đã gạt ngươi?

"Cho nên ngươi căn bản vẫn là không có dùng đầu của mình suy nghĩ sao...?"

Khuôn mặt co giật của Yiye dường như là điềm báo cho cơn thịnh nộ của hắn.

"Phạm Thống, chúng ta tốt hơn là rời khỏi đây trước."

Nguyệt Thoái có lẽ cũng đã mệt đến mất đi kiên nhẫn, trước khi đợt xung đột tiếp theo phát sinh vội vàng nói với Phạm Thống như vậy, sau đó quyết đoán kéo hắn rời khỏi.

"Ủa, chúng ta tự rời khỏi như vậy không tốt sao..."

Phạm Thống cảm thấy vẫn là nên trưng cầu ý kiến của người ở đây một chút rồi đi sau thì tốt hơn, chẳng qua Nguyệt Thoái cũng đã túm hắn ra ngoài rồi, bây giờ suy nghĩ cái này cũng đã quá muộn.

"Đích xác là không phải phép lắm, nhưng tôi cảm thấy không muốn ở lại nữa."

Nguyệt Thoái thở dài, nói xong cũng cảm thấy có chút không thích đáng.

"Tôi nghĩ, tôi cũng không quen có đồng bạn... hoặc là cảm giác có bộ hạ đi. Tôi không phải một người sẽ khiến người khác muốn đi theo, tôi luôn là hành động một mình..."

"Nếu biết mọi người hành động cùng nhau không tốt, vậy thì thay đổi một chút, một mình hành động lâu dần sẽ thành thói quen đi? Cậu trước kia cũng là bởi vì không có người giúp cậu, mới dần dần quen với loại trạng thái này."

Tôi là bảo cậu hành động chung với mọi người, tôi biết cảm giác có bộ hạ, sai sử người khác làm việc, có khả năng sẽ có chút kỳ cục, nhưng... cậu chính là hoàng đế mà! Cậu chính là hoàng đế đáng lý có một đống thủ hạ mà! Nếu cậu không quen loại chuyện này thì làm sao đây!

"Có lúc tôi rất hi vọng hết thảy có thể mau chóng kết thúc. Tôi hi vọng có thể được giải thoát khỏi những áp lực này, cũng hi vọng sớm trừ bỏ nỗi ám ảnh trong lòng tôi..."

"Cậu hi vọng đi giết Narsi muộn một chút à?"

Tôi là nói sớm một chút. Căm hận của cậu đối với hắn đã lớn đến mức không muốn để hắn sống thêm một ngày rồi sao?

"Chỉ cần giết chết hắn, tôi sẽ không còn do dự nữa."

Nguyệt Thoái trả lời vấn đề này rất nhanh và quyết liệt, sau đó lại mím môi.

"Cũng sẽ không bởi thế mà bối rối nữa."

Bối rối?

Cái gọi là bối rối là thế nào, Phạm Thống cũng không có hỏi, cũng khó có thể suy đoán.

Yameidie không có bị đánh ngất nhốt lại, mà là bình an về nhà, kết quả như vậy ít nhất là hòa bình, mà ngày thứ hai Nguyệt Thoái liền đề xuất yêu cầu tiến hành càng sớm càng tốt với Yiye, mặc dù chuyện dưỡng thương không vội được, nhưng bọn họ cũng thay đổi thái độ chậm rãi chờ đợi trước đó, bắt đầu phối hợp một số ma pháp trị liệu, thậm chí là để cho Yiye giúp Nguyệt Thoái tạm thời giải trừ hạn chế, lấy vương huyết trị liệu.

Vốn định chờ cho đến khi mệt mỏi linh hồn cũng khôi phục rồi tiến đến cung San Siro, chẳng qua, sự thay đổi của tình thế lại khiến bọn họ không thể không lập tức áp dụng hành động.

"Hiệp nghị đình chiến."

Yiye mang theo tin tức mới nhận được trở về, sắc mặt không dễ coi cho lắm.

"Dạ Chỉ đột nhiên thay đổi chủ ý, lại muốn đình chiến rồi... Nếu như đình chiến thực hiện, quân đội từ tiền tuyến trở về, sẽ có thêm rất nhiều phiền toái. Cho dù cường giả đủ để xoay chuyển cục diện không tồn tại, nhưng thêm mấy kẻ có thực lực vẫn sẽ tạo thành ảnh hưởng, tốt hơn là đừng nên động vào."

Ý kiến của Yiye bọn họ cũng không phản đối, nhưng Bích Nhu vẫn là tò mò hỏi thêm một câu.

"Ta không có điều tra được rõ lắm, nhưng, người trong quân đội tụ tập lại, thì có lực lượng uy hiếp đến chúng ta sao?"

"Không phải vấn đề này."

Ánh mắt Yiye nhìn bọn họ khá lãnh đạm.

"Bọn họ là nhân tài quốc gia, nếu giết toàn bộ hoặc là làm trọng thương, về sau nếu còn có chiến tranh với Dạ Chỉ thì đánh trận kiểu gì?"

Không ngờ hắn suy xét đến vấn đề ở phương diện này, Nguyệt Thoái mở to mắt, Chu Sa gật đầu, Phạm Thống cũng có chút bất ngờ.

Tên lùn ngươi không phải chỉ biết đánh đánh giết giết, còn biết giữ vốn nữa à! Nói như vậy cũng có lý, người của mình tự tàn sát xong, nguyên khí đại thương, chung cuộc vẫn là không tốt đi?

"Lo ngại này rất thực tế, giảm thiểu thương vong cũng là nên, hành động sớm hết sức có thể đi."

Sau khi Nguyệt Thoái làm ra quyết định, mọi người cũng không có dị nghị, Yiye liền nói tiếp.

"Ta sẽ đi hỏi Yameidie có muốn giúp xử lý thủ vệ trong cung hay không, xác định chính sách giữ chân bọn họ, phần này có lẽ cần một hai ngày, nhanh nhất là ba ngày sau liền có thể tiến hành kế hoạch của chúng ta, ngươi cảm thấy thế nào?"

Yiye hình như chỉ có ở trước mặt ông bố phiền chết người kia mới sử dụng kính xưng với Nguyệt Thoái, lúc khác đều rất tùy tiện, chẳng qua Nguyệt Thoái cũng không để ý điều này, cậu có lẽ còn cảm thấy rất không thoải mái khi được tôn xưng.

"Vậy chúng ta cứ ba ngày sau xuất phát đi."

Nguyệt Thoái gần như không do dự đã xác nhận, có lẽ giống như cậu nói, cậu thật lòng hi vọng có thể gia tốc giải quyết những chuyện này.

Xử lý xong còn có khép lại mọi thứ trong quá khứ của cậu.

"Puhahaha, pháp lực rốt cuộc nên tu thế nào hả --"

"Bổn phất trần không biết loài người là làm sao tu, ồn chết đi được."

"Nhưng sắp khai chiến rồi ta không tiện vào Tây Phương Thành đến trường học nghe giảng --"

Hôm đó trở về, Phạm Thống là vốn định làm cho rõ chuyện ma pháp, nhưng chỉ là trì hoãn mấy ngày, liền đột nhiên nổ ra tin tức ba ngày sau sắp đánh nhau, lần này đương nhiên càng không vào được Tây Phương Thành, chỉ còn ba ngày mà thôi, nếu xảy ra chuyện gì thì hắn không thể phụ trách.

"Vậy ngươi đánh xong rồi đi, đừng làm ồn bổn phất trần ngủ."

Puhahaha xem ra hoàn toàn không có ý nguyện dạy hắn, vào lúc này mà chạy đi hỏi Nguyệt Thoái học ma pháp như thế nào, cảm giác thật thiếu đầu óc.

Phạm Thống cảm thấy, Nguyệt Thoái nên cần thời gian an tĩnh một mình, để đối mặt với chuyện ba ngày sau, chỉ nhìn cậu không chạy tới nhờ hắn dạy chữ đã có thể biết rồi.

Cho nên tôi vẫn là không giúp được sao... ôi, tình hình phù chú hiện giờ chắc cũng tạm dùng được, chỉ là mọi chuyện đều giao cho bọn họ đi? Tôi với Chu Sa hắn là chỉ đi cho vui.

Được chia chung một nhóm với Chu Sa, khiến Phạm Thống có loại cảm giác bất đắc dĩ, mặc dù đây cũng là chuyện hết cách, nhưng muốn thay đổi loại tình huống này, chỉ sợ vẫn cần hắn nỗ lực nhiều hơn.

◊◊◊◊

Sau khi liên lạc Yameidie, bố trí xong việc cướp cung, Yiye liền thông báo những chuyện này cho Nguyệt Thoái.

Một mình Nguyệt Thoái ngồi ở bên ngoài căn nhà hóng gió,

nghe xong tin tức cũng chỉ gật đầu nói cảm ơn, bởi vì không có chuyện khác, Yiye nói xong chuyện nên nói rồi tự rời khỏi, nhưng đi được dở chừng, hắn vừa lại không khỏi liếc về cái góc nào đó, sau đó cực kỳ mất kiên nhẫn mà đi qua bên ấy.

"Phụ thân đại nhân, ngài rốt cuộc còn muốn trốn ở trong góc nhìn lén người ta bao lâu nữa?"

Loveson đang trốn dưới bóng căn nhà bởi vì bị Yiye phát hiện mà giật mình, lắp ba lắp bắp bắt đầu giải thích.

"Không phải đâu, Yiye, ta chỉ là... bởi vì ngày mai các ngươi sắp phải đi... tóm lại, cho nên..."

Nhìn hắn ngay cả một câu cũng nói đứt đứt quãng quãng, không có chỉnh chu, Yiye càng mất kiên nhẫn.

"Ngài không thể quang minh chính đại một chút sao! Muốn nói chuyện với hắn thì cứ đi qua! Một gã đàn ông mà cứ õng a õng ẹo thật là buồn nôn, đã nói mấy lần rồi!"

Sau khi bị con trai của mình mắng như vậy, Loveson vẫn tỏ ra rụt rụt rè rè.

"Nhưng, ta lo ngươi sẽ để ý... ta cảm thấy ngươi hình như rất để ý, đúng, ngươi nhất định sẽ để ý..."

"Tôi phải để ý cái gì chứ! Nếu như ngài không có dũng khí, tôi đứng ở đây nhìn ngài đi qua nói chuyện với hắn, coi như là đi với ngài được chưa! Căng thẳng cái gì không biết! Muốn đi thì mau đi! Rõ ràng rất muốn nói chuyện với hắn không phải sao!"

Sau khi bị Yiye thô lỗ đẩy một phát, Loveson lại cứng đờ một hồi, lúc này mới lấy can đảm đi về phía Nguyệt Thoái.

"Ừm... bệ hạ, ngài có một mình sao? Nếu như không để ý, ta có thể ngồi xuống trò chuyện với ngài không?"

Bởi vì căng thẳng, Loveson cảm giác cách mình bắt chuyện cũng có vẻ rất kỳ quái, mặc dù hắn rất muốn cố hết sức thả lỏng tự nhiên. Nhưng khi ánh mắt mang theo nghi hoặc cùng do dự của Nguyệt Thoái phiêu qua, hắn cảm thấy mình căn bản ngay cả nói chuyện cho tốt cũng rất khó khăn.

"Được chứ, mời ngồi."

Dưới phần lớn tình huống, Nguyệt Thoái không giỏi từ chối người khác cho lắm, dù sao cũng không rõ mục đích của đối phương, cho nên cậu vẫn là lịch sự mời đối phương ngồi xuống.

"Ngài có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Chờ Loveson ngồi xuống bên cạnh cậu, Nguyệt Thoái liền mở miệng dò hỏi, đây khiến cho Loveson lập tức tiến vào trạng thái nói năng lộn xộn.

"Cũng cũng cũng không có cái gì! Kỳ thực ta đã quên ta vốn định nói cái gì rồi! Tóm lại ta đại khái là... ờm..."

Nếu cứ tiếp tục vô dụng như vậy, Yiye đang chờ ở đằng sau có khi sẽ không nhịn được xông qua đánh hắn. Nghĩ đến điều này, Loveson mới miễn cưỡng trấn định lại.

"Vậy... bệ hạ ngày mai phải đi hoàng cung rồi, hi vọng mọi thứ thuận lợi, bình an trở về, ta sẽ ở trong nhà cầu nguyện."

Đây chỉ là một lời chúc rất bình thường, bởi thế Nguyệt Thoái gật đầu.

"Cảm ơn."

"Chuyện, chuyện nên làm thôi! Không phải chuyện gì cần cảm ơn, a, ờ ừm..."

Loveson mỗi lần xuất hiện, luôn có vẻ luống ca luống cuống.

Nguyệt Thoái cảm thấy hắn thoạt nhìn vẫn không muốn đi, nhưng hình như tìm không được cớ ở lại, muốn nỗ lực tìm ra một cái đề tài, nhưng cũng không thành công lắm.

Sự luống cuống của hắn giống như sắp chuyển sang ảo não đối với bản thân rồi. Nguyệt Thoái cũng không hiểu hắn bây giờ có tâm tình thế nào, và vì sao cứ luôn để ý mình, chẳng qua hiếm khi lần này không có tiếp tục nhìn lén, mà là đi tới trước mặt cậu trò chuyện rồi, cậu cho rằng, có lẽ vẫn có thể tìm hiểu thử xem.

"Nếu như còn có gì muốn nói với tôi, trực tiếp nói cho tôi cũng không sao, bất luận là ý kiến, chỗ nào không được hoặc là bất cứ suy nghĩ gì..."

"Ơ? Không phải, cái đó..."

Trên mặt của Loveson đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó chuyển sang muốn nói nhưng lại thôi, một lúc lâu sau, hắn mới thoáng mang vẻ cảm thương mở miệng lần nữa.

"Có lẽ chỉ là... bởi vì xa lạ và bỡ ngỡ, vừa lại không biết làm sao để nói đến một vài chuyện khó mà nói rõ được... Ta vốn cho rằng ngài vẫn sống rất tốt, nhưng không ngờ ngài... A, có phải là đừng nhắc tới thì tốt hơn không?"

Thái độ của hắn mang vẻ dè dặt, hình như cũng sợ nhắc đến chuyện Nguyệt Thoái tử vong, sẽ động chạm đến vết thương trong lòng cậu.

"Nhắc đến chuyện này, kỳ thực đã không hề gì nữa."

Giọng điệu bình thản của Nguyệt Thoái cho thấy cậu đã hơi khống chế được tâm tình của mình.

"Lúc nghe nói đến chuyện này, ta cảm thấy rất buồn... Ta rất muốn trò chuyện với ngài, nhưng vừa lại không biết có thể trò chuyện cái gì..."

Vẻ mặt mang theo mâu thuẫn và lúng túng của hắn khiến Nguyệt Thoái nghi hoặc.

"Vì sao đây?"

"Bởi vì hình như rất thất lễ, rất đột ngột, hơn nữa cũng... không dễ được chấp nhận, ta là nghĩ như vậy."

Từ cách nói mơ hồ của Loveson, Nguyệt Thoái không quá có thể hiểu hắn muốn biểu đạt cái gì.

"Cứ việc nói những gì trong lòng muốn nói, không sao mà? Tôi không ngại nghe ngài nói về chuyện của ngài hoặc là chuyện của Yiye, ngài không cần lo lắng suy nghĩ nhiều như vậy."

Nếu chỉ là đơn thuần lắng nghe, Nguyệt Thoái cảm thấy mình hẳn là không có vấn đề gì. So với một mình ngồi ở đây một cách bế tắc, nếu có người muốn kể chuyện cho cậu nghe, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

"Thật sao? Ngài nguyện ý lắng nghe sao? Ta..."

Loveson tạm ngừng, dừng lại điều chỉnh suy nghĩ, sau đó mới bắt đầu tâm sự.

"Cư dân nguyên sinh của Huyễn Thế... muốn có con là chuyện rất không dễ. Mặc dù người làm cha như ta có lẽ làm không được tốt lắm, nhưng ta vẫn rất thích cảm giác gia đình, Yiye là một đứa con trai tốt, giữa bọn ta có thể có duyên phận cha con, cũng là một chuyện đáng mừng."

Giống như ban đầu đã nói, mặc dù nghe không ra hắn muốn nói về cái gì, Nguyệt Thoái vẫn lặng lẽ nghe hắn nói tiếp.

"Thật ra... rất lâu trước kia, ta từng kết hôn, có một đứa con trai. Nó là đứa con duy nhất trong nhà, bọn ta vẫn luôn mong đợi nó sinh ra, từ lần đầu tiên bế nó lên, ta đã hi vọng có thể dắt tay

nó, cho đến khi nó lớn lên."

Nói đến đây, Loveson nở nụ cười rất dịu dàng, đó chắc hẳn là một hồi ức rất ấm áp.

"Trong ký ức nó rất nhỏ bé, rất an tĩnh và cũng rất đáng yêu, gần như không hay lên tiếng, lúc ngủ lăn xuống gầm giường tỉnh lại cũng không khóc, thường thường phải lật khắp nhà mới biết nó đang ở đâu, đến khi ba tuổi, mới phát ra một chút âm thanh giống như là "papa".

Khi nhắc đến con trai, thần tình mềm mại trên mặt hắn khiến Nguyệt Thoái hơi xuất thần, mà Loveson cũng tiếp tục nói.

"Nó trông có vẻ ngờ nghệt, chẳng qua ta cảm thấy thế này cũng không sao, trước khi nó lớn lên, ta đều muốn bảo vệ nó ở trong lòng, ta chỉ cần nó lớn lên khỏe mạnh là được, lúc có tâm sự có thể nói với ta, lúc có phiền não có thể thảo luận với ta, khi gặp phải vấn đề giải quyết không được, để ta giúp nó cùng nghĩ biện pháp..."

Nụ cười ôn hòa của Loveson dần dần thu lại, chẳng qua hắn vẫn nói tiếp.

"Ta có lẽ cũng chỉ là rất hoài niệm quãng thời gian vừa về đến nhà liền nhìn thấy con trai của mình, gọi tên của nó, nó liền sẽ chập chững chạy tới, cười rụt rè nhào vào trong lòng ta."

Hắn nói đến đây thì dừng lại, hình như không định tiếp tục nói.

Từ đây nghe lên, cộng thêm về sau lại nhận nuôi Yiye, hẳn là đã xảy ra chuyện gì đi.

"Đứa trẻ đó... về sao làm sao rồi?"

Mặc dù không biết vấn đề này có thể hỏi hay không, nhưng

Nguyệt Thoái vẫn là hỏi ra khỏi miệng.

Cậu nghĩ, đây nhất định là một chuyện rất quan trọng.

"Về sau... ta không còn có thể biết được chuyện của nó nữa."

Loveson cúi thấp đầu trả lời như vậy, nhưng đây là một đáp án khiến người nghe không hiểu.

"Ơ?"

"... Chuyện xảy ra trên người nó, nó đã sống như thế nào, về sau ta không còn có thể biết được nữa, ta cũng không thể gặp mặt nó nữa."

Lúc Loveson nói những lời này, bầu không khí vây quanh hắn là đau khổ và bi thương, sau đó, hắn nói ra đoạn cuối cùng của câu chuyện.

"Bởi vì vào năm nó bốn tuổi, hoàng đế của Tây Phương Thành hạ lệnh khiến tất cả những đứa trẻ thuộc thân tộc hoàng thất nhập cung, con trai của ta sau khi bị mang đi, thì không còn được đưa về nữa."

Khi nghe thấy lời này, Nguyệt Thoái nhất thời vẫn không thể lĩnh hội ý trong lời nói.

"Bọn họ chỉ nói cho ta, tài năng thiên phú của nó đã được chọn, mà nó sắp được bồi dưỡng làm chủ nhân của Thiên La Viêm trở thành thiếu đế của Tây Phương Thành, không còn quan hệ gì với ta nữa."

Nói đến đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã hết sức rõ ràng rồi.

Nguyệt Thoái sững sờ nhìn cái người vốn chỉ cảm thấy kỳ quái và xa lạ này -- nhìn người có mái tóc vàng mắt xanh giống cậu...

Là cha của cậu.

Loveson khó khăn lắm mới nói xong những lời này, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt thất thần kinh ngạc của Nguyệt Thoái, nỗi hoảng loạn sợ bị bài xích từ trong xương cốt lập tức lại phát tác.

"A a ha ha ha ha! Cái đó, ta đã nói cái gì cũng không cần để ý! Coi như chưa nghe thấy gì hết là được! Thật xin lỗi đã nói với ngài những chuyện kỳ cục này, ta đi trước không quấy rầy ngài nữa --"

"Chờ..."

Nguyệt Thoái vẫn chưa kịp gọi hắn lại, hắn đã chạy bay ra ngoài -- chẳng qua, chạy được dở chừng thì bị người nãy giờ nghiêm mặt đứng nghe trong góc là Yiye túm lại, giữ chặt không cho hắn chạy.

"Phụ thân đại nhân, đã nói ra hết rồi không phải rất tốt sao? Chạy cái gì mà chạy? Lời đã nói ra còn có thể không tính? Ông trở lại đi đối mặt cho tôi! Lão già ngu ngốc!"

Nhìn khuôn mặt từ bình tĩnh đến phẫn nộ nổi nóng của Yiye, Loveson cười gượng mấy tiếng, nhưng đánh chết cũng không dám quay đầu nhìn Nguyệt Thoái.

"Ơ hơ, ơ hơ hơ hơ, Yiye ngươi vẫn là tức giận rồi kìa, ngươi còn nói ngươi không để ý."

"Tôi sớm đã biết rồi, muốn để ý thì sớm đã để ý rồi! Ông quản tôi có để ý hay không, cút trở lại đi đối mặt với con trai ông!"

"Không, đừng như thế, với người kỳ quái như papa thì bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy bối rối đi, thà không nhận còn hơn, ta cảm thấy nó nhất định sẽ nghĩ như vậy, huống hồ chỉ là lời nói đơn phương ai sẽ tin..."

"Ông cũng biết bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy bối rối à!"

"A, Yiye ngươi đừng thẳng thừng biểu hiện mình ghét papa như vậy chứ, ngươi biết rõ papa sẽ đau lòng..."

"Ông muốn tự trở lại hay là bị tôi ném cho lăn trở lại?"

"Đây --"

"Không cần nói gì nữa, tôi hiểu rồi."

"Không! Dừng tay! Đừng túm ta lên ném! Ta tự đi trở lại! Tự đi trở lại!"

Nhìn ông bố thiếu dứt khoát nhà mình cuối cùng cũng bị bức quay lại đối mặt, Yiye khoanh tay trước ngực, mày vẫn nhíu, không biết nên có cảm giác gì.

Người đàn ông đi về phía thiếu niên, dáng vẻ đứng trước mặt cậu thoạt nhìn vẫn có chút hoảng hốt với vụng về, thiếu niên dường như cũng không biết nên xử lý tình huống này thế nào, mà tỏ ra lúng túng.

Hai tên ngốc. Thật không hổ là cha con. Yiye không khỏi bình luận như vậy ở trong lòng.

Chỉ là khi thiếu niên nắm lấy tay của người đàn ông, giống như đang tìm kiếm những hồi ức chung, trong sắc hoàng hôn rực rỡ, nụ cười của bọn họ thoạt nhìn cũng khiến người ấm áp trong lòng.

Bất luận có phải là mang theo một tia bất đắc dĩ, hay là cảm thấy không thích hợp với mình, Yiye vẫn bởi vì cảnh này mà nở nụ cười mờ nhạt.

Đêm trước đoạt cung, Phạm Thống vốn cho rằng mọi người đều muốn tĩnh tâm nghỉ ngơi, không ngờ Nguyệt Thoái lại đến tìm hắn.

Nhìn bộ dạng có chút vui vẻ vừa lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu của cậu, Phạm Thống thực sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Bây giờ là sao? Cậu ngày mai sắp đi giết Narsi rồi, bây giờ lại tỏ ra vừa vui vẻ vừa phức tạp, cảm giác rất không phù hợp với tâm tình mà cậu nên có!

"Phạm Thống, tôi... tôi có ba rồi."

Câu đầu tiên Nguyệt Thoái hào hứng nói ra sau khi đi vào khiến Phạm Thống hoàn toàn không lần được đầu mối.

"Cái... cái gì mà mẹ? Ai?"

"Chính là... Loveson tiên sinh."

Hả?

"Ông ta nhận cậu làm con nuôi?"

"Không phải, ông ấy chính là cha ruột của tôi, tôi cũng là hôm nay mới biết chuyện này..."

Cha ruột.

Chờ, chờ một chút, cái gì với cái gì vậy, ruột ở đâu ra -- nói như vậy Nguyệt Thoái trước khi bị bắt đi làm hoàng đế đúng là có người nhà của mình không sai, nhưng... thì ra là Loveson tiên sinh sao! Đây -- thật sự là tin tức tốt sao? Có ông bố như vậy đáng cho cậu vui vẻ như thế? Tôi làm sao cảm thấy kỳ thực có chút bi kịch vậy!

"Ồ, đừng buồn, vậy mẹ cậu đâu?"

Tôi là muốn nói chúc mừng... mặc dù nói đừng buồn kỳ thực cũng không sai! Làm sao lại rối rắm như vậy, tôi cũng sắp chảy nước mắt rồi!

"Mẹ... tôi vẫn chưa có hỏi, bởi vì quá kinh ngạc cho nên..."

Nguyệt Thoái lúc này mới nhớ một gia đình bình thường hình như nên có nhân vật người mẹ, chẳng qua, dù sao cậu cũng đã lạc khỏi cuộc sống bình thường với gia đình bình thường rất lâu rồi, Phạm Thống không trách cậu.

"Nghe lên là một tin tức xấu, cậu cuối cùng cũng không có nhà rồi, như vậy cậu không cần hâm mộ những đứa trẻ không có nhà kia nữa."

Tôi thật muốn vả mình hai cái. Nguyệt Thoái, tôi cảm thấy khi cậu muốn chia sẻ niềm vui, tốt nhất đừng tìm tôi, bởi vì miệng của tôi sẽ khiến cậu rất mất hứng đấy...

"Ừ ừ, tôi rất vui, mặc dù ngày mai sắp... nhưng tôi vẫn rất vui."

Nguyệt Thoái hoàn toàn phớt lời nói ngược của Phạm Thống, công năng tự động phiên dịch hình như đã được mở đến cao nhất rồi.

"Cảm giác giống như từng cho rằng mình không có gì cả, nhưng dần dần lấy được một chút hạnh phúc, sau đó có lại được một vài sự vật quan trọng từng mất..."

Đó rất tốt mà, tôi cũng cảm thấy vui cho cậu, thật đấy.

"Phạm Thống, tôi có ba rồi đó."

"Tôi không biết, cậu vừa rồi chưa có nói."

"Chờ những chuyện này kết thúc, tôi nhất định phải giới thiệu các cậu cho ông ấy làm quen..."

"Không được, không được, đó rất có vấn đề."

Thế là, mặc dù là đêm trước đoạt cung, lại trải qua trong bầu

không khí hòa bình ấm áp này.

◊◊◊◊

"Còn có vấn đề gì không? Nếu chuẩn bị ổn thỏa rồi, chúng ta phải xuất phát thôi."

Buổi sáng ngày kế, sau khi mọi người tụ tập ở đại sảnh, Yiye liền hỏi một câu như vậy.

Tuy phán định tính nguy hiểm không cao, nhưng cũng không phải chuyện có thể xem nhẹ quá mức, mỗi một người đều trải qua phán đoán có năng lực tự bảo vệ mới tham dự, nếu như đi theo còn trở thành gánh nặng cần người bảo vệ, vậy thà đừng đi.

Chu Sa mặc dù thực lực tổng thể không cao, chẳng qua muốn tự bảo vệ, dựa vào thân pháp linh xảo thì không có vấn đề, Phạm Thống mặc dù thoạt nhìn không đáng tin cậy, nhưng cùng lắm cũng có thể dựa vào kiếm thuật đột phá vòng vây, cho dù đi đến cung San Siro chưa chắc có thể giúp được gì, bọn họ vẫn không muốn chờ đợi ở nơi an toàn.

"Englar, con nhất định, nhất định phải trở về đấy, ta còn có rất nhiều lời muốn nói với con, còn có rất nhiều chuyện muốn tìm hiểu, ngàn vạn lần đừng quá miễn cưỡng mình."

Cặp cha con mới nhận nhau hôm qua này đang diễn vở lưu luyến không nỡ rời xa, may mà bởi vì giữa lẫn nhau có khoảng cách hơn mười năm, vẫn chưa chân chính quen thuộc, cho nên cảnh lưu luyến này không có kéo dài quá lâu.

"Vâng ạ, con nghĩ hẳn là sẽ không có gì ngoài ý muốn, xin ngài an tâm."

Tạm biệt Loveson xong, Nguyệt Thoái chuyển sang đồng bạn của cậu.

"Chúng ta đi thôi, Phạm Thống, Chu Sa, Bích Nhu, còn có Yiye... ca ca."

Cậu thuận theo vị trí đồng bạn đứng mà nhìn sang, đồng thời gọi tên, khi gọi đến Yiye, có chút mất tự nhiên mà tạm ngừng một chút, sau đó đột nhiên bổ sung thêm một cái xưng hô có chút thần bí, tức thì khiến Yiye trở thành tiêu điểm chú ý.

Thình lình mọi người nghe thấy một âm thanh lạc lõng, không phải tiếng dây thần kinh của Yiye bị đứt, mà là hiệu ứng âm thanh khi hắn bóp nát thanh kiếm dự bị.

"Sửa lại xưng hô của ngươi, bệ hạ."

Âm điệu lẫm liệt đến có chút khủng bố của Yiye khiến nhiệt độ trong đại sảnh giảm xuống mấy độ, gọi người ta là bệ hạ lại sử dụng câu mệnh lệnh không cho phép phản đối, thực sự khiến người không biết bình luận làm sao.

Nguyệt Thoái thoáng bối rối nhìn sang Loveson, hình như muốn tìm kiếm ý kiến của hắn, chẳng qua Loveson cũng chưa kịp phản ứng, cho nên Nguyệt Thoái sau khi do dự mấy giây, dựa vào phán đoán của mình để sửa chữa.

"Ca ca?"

Hướng sửa chữa hiển nhiên hoàn toàn sai lầm.

Khuôn mặt nhăn nhó của Yiye cho thấy hắn sắp bạo phát, khi người hầu xung quanh muốn đào thoát khỏi hiện trường để bảo toàn mạng sống, hắn quăng thanh kiếm bị phá hoại do kình khí từ lòng bàn tay hắn bộc phát xuống đất, tiếp theo gào lên.

"Gọi tên là được! Ngươi có quan hệ gì với lão già chết tiệt kia đều không liên quan tới ta! Các ngươi! Đi lấy kiếm mới qua đây!"

"Vâng, vâng ạ! Thiếu gia!"

"Yiye, ngươi thẹn thùng cái gì chứ, gọi ca ca thì có gì không tốt sao, papa của các ngươi đều là ta mà..."

"Lão già chết tiệt ông câm miệng! Đưa tiễn đã kết thúc ông có thể cút rồi!"

Kiếm mới còn chưa đưa tới, Yiye đã bước ra khỏi cửa nhà trước tiên, giống như không thể chịu đựng bầu không khí ấm áp một cách đáng sợ này một giây phút nào nữa.

"Ồ, Nguyệt Thoái, cậu không chỉ có mẹ, còn có chị nữa rồi kìa."

Phạm Thống lấy giọng cảm thán nói ngược một câu nếu để Yiye nghe thấy tuyệt đối sẽ bị giết.

Nhìn bóng lưng bước nhanh ra ngoài của Yiye, Nguyệt Thoái nghĩ.

Đám mây đen trong lòng có lẽ vẫn sẽ có một ngày tán đi bằng cách nào đó.

Cho dù không thể trực tiếp gạt bỏ, nhưng vẫn có thể dùng ánh sáng làm cho bốc hơi đi?

Chỉ là...

"Narsi..."

Cậu khe khẽ thì thầm gọi tên nỗi ám ảnh bao trùm cậu.

Sắp sửa nhìn thấy hắn rồi.

Cảm giác quẩn quanh cậu giống như là bầu trời sắp mưa đầy âm u.

Biết rõ là không thể nào trời quang mây tạnh... nhưng đến hôm nay, vẫn...

◎Lời bạt của Phạm Thống

Nguyệt Thoái cuối cùng cũng có người thân rồi, đây hẳn là chuyện tốt, vậy thì Huy Thị, buổi tối ngươi có thể tha cho ta không? Nể tình tin tức tốt hiếm khi có được, ngươi cứ tạm thời đừng lộ diện được không?

Lần này cũng quá lắm rồi! Mới đầu mơ thấy Mễ Trọng, tôi còn tưởng chỉ là giấc mộng nhàn chán đơn thuần mà thôi, kết quả Mễ Trọng vậy mà lột da mặt biến thành Huy Thị, cái quỷ gì vậy hả!

Tiếp theo Huy Thị liền bắt đầu nói bởi vì hắn đã đem hết lực lượng cho tôi rồi, nên bắt đầu nếm thử cuộc sống sa đọa vô năng không xu dính túi cho Đông Phương Thành nuôi, bởi thế còn đặt cái tên đồng âm với mễ trùng (sâu gạo), về sau bắt đầu chuyên tâm theo đuổi Lăng Thị đại nhân, bị Âm Thị đại nhân chà đạp, cảm thấy cuộc sống như vậy cũng rất thú vị, còn hỏi tôi có ngạc nhiên không, hoàn toàn không ngờ đến đi...

Ta cũng mém tin rồi! Chẳng qua ngươi chắc sẽ không bệnh đến mức này, hơn nữa ngươi rõ ràng đã chết! Linh hồn cũng tán lạc trên người ta rồi, nào có khả năng biến thành Mễ Trọng!

Có khi chỉ là giấc mơ do đầu óc tôi nghĩ lung tung ra... Đây đại biểu tôi đã ghét Huy Thị đến mức liên kết cùng một chỗ với Mễ Trọng rồi sao? Đây rốt cuộc...

Tóm lại, cứ ù ù cạc cạc lâu như thế, chúng tôi cuối cũng cũng phải đi làm chính sự rồi.

Nói cho oai vậy thôi, thật ra tôi chỉ là đi theo cho có.

Ôi, Nguyệt Thoái lúc đầu cũng nói rồi, "cùng tôi trở về"... trở về chân chính, hẳn không phải chỉ là Tây Phương Thành, mà là cung San Siro đi?

Bằng không, bước vào hoàn cảnh nguyền rủa hung hiểm đó,

tôi vẫn không sẵn lòng lắm -- Hm, tên lùn là cư dân nguyên sinh, nhưng chúng tôi chỉ đi một lát, không làm phép hộ thân tiêu tai giải ách cho hắn chắc cũng không sao đi?

Narsi ở trong đó lâu như thế cũng vẫn chưa chết, hẳn là không có vấn đề đâu, ha ha ha ha...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 9 + 8: Chỉ Vì Ngươi Là Nỗi Ám Ảnh Quấn Sâu Trong Lòng Ta

"Hận là vì yêu mà ra sao? Nói cho ta, Narsi..." -- Nguyệt Thoái

Từ tiến vào Tây Phương Thành cho đến bước vào cung San Siro, hết thảy đều hết sức thuận lợi.

Bởi vì Yiye dù sao cũng đã từ chức, ban bố mệnh lệnh trở nên không còn danh chính ngôn thuận, cho nên việc điều động thủ vệ cung đình, hạn chế hành động của bọn họ, để bọn họ tạm thời không thể chấp hành chức vụ của mình là do Yameidie phụ trách đi làm.

Mặc dù ngoài miệng rêu rao "như vậy thật âm hiểm thật hèn hạ", "ta vẫn hi vọng quang minh chính đại hơn", nhưng Yameidie vẫn ngoan ngoãn đi hoàn thành nhiệm vụ, bởi thế khi bọn họ đến được cung San Siro, chỉ có bị thủ vệ cửa cung ngăn trở -- dù sao, bọn họ chỉ là để cho Yameidie giảm thiểu thủ vệ đến thấp nhất, mà không phải loại trừ toàn bộ, những phần tương đối khó dự liệu khống chế hơn, thì để cho bọn họ tự xử lý.

Lấy đánh ngất thay thế giết chết, xâm nhập cung San Siro trong lúc phòng bị mỏng manh, gần như không gặp bất cứ vấn đề nào. Hành động không cần làm lớn, chỉ cần giải quyết mọi thứ trong thời gian ngắn nhất, lặng lẽ hoàn thành mục đích là được rồi. Một thắng lợi nhanh chóng và xác thực -- đối với bọn họ mà nói, chính là kết quả tốt nhất.

Chẳng qua, sự dị thường trong cung cũng không phải dễ lấp liếm đến thế, tốn một hai ngày để chuẩn bị bố trí, muốn hoàn toàn

không bị phát giác, chỉ có thể cầu mong vận khí tốt một chút, mà vận khí của bọn họ hiển nhiên không có tốt đến mức độ đó.

Bị phát hiện dị trạng kỳ thực vẫn ở trong phạm vi có thể chấp nhận, chỉ cần người đừng chạy mất là được, mà căn cứ vào hồi báo của Yameidie, Narsi cũng không có rời khỏi hoàng cung, vậy thì kế hoạch không đến nỗi xảy ra vấn đề.

Mặc dù cái gọi là kế hoạch của bọn họ, cũng chỉ là đem người trừ khử, lấy lại Thiên La Viêm và vị trí hoàng đế.

Hỏi ra Narsi ở đâu cũng không khó, cho dù không hỏi, muốn tìm được người cũng rất dễ, hắn tựa hồ ở trong thư phòng như mọi khi, thế là hướng di chuyển của bọn họ liền tiến về bên trong cung điện.

Cho dù là ở trong bầu không khí căng thẳng nghiêm túc như vậy, Phạm Thống vẫn là cảm thấy thất thần.

Ôi ôi ôi... Thứ không sạch sẽ trong cung San Siro vẫn dày đặc như thường, không ít đi một chút nào, người nhìn không thấy thật là hạnh phúc, không cần phân tâm sợ hãi như tôi...

"Bên Narsi... để một mình tôi đi."

Hành tiến được một nửa, Nguyệt Thoái đề xuất yêu cầu như vậy, trước đó cậu cũng đã nói tương tự, chẳng qua từ lời bây giờ xem ra, cậu như là cũng không hi vọng có người đứng xem.

"Nếu trong vòng ba mươi phút không có tin tức, ta sẽ đi tìm ngươi."

Yiye không có bất cứ ý kiến nào đối với điều này, giống như đơn thuần là một thần tử phục tùng hoàng đế. Sau khi tiện tay đưa tà chú áp chế hạn chế vào trong thân thể Nguyệt Thoái, hắn hờ hững căn dặn một câu như vậy.

"Cậu thật sự muốn đi một mình?"

Chu Sa nhíu mày hỏi một câu, đây cũng là vấn đề Phạm Thống muốn hỏi.

Đúng thế, làm sao đột nhiên không cần người đi cùng nữa, cậu chẳng phải là bởi vì khó đối mặt một mình nên mới luôn trốn tránh sao? Không sợ lỡ đâu lại mất khống chế làm loạn à?

Chẳng qua nếu thật sự mất khống chế, cùng lắm cũng chỉ là khiến Narsi chết không toàn thây mà thôi, gần đó không có người khác, sẽ không liên lụy người vô tội, nói như vậy, để cậu đi một mình trái lại là tốt?

"Ừ."

Nguyệt Thoái một câu cũng không nói rõ, chỉ gật đầu biểu thị quyết định của mình.

Vậy... ý là muốn chúng tôi đi theo tên lùn? Tôi cảm thấy đi theo tên cuồng chiến đấu này cũng rất nguy hiểm, nhưng cậu cũng đã nói như vậy rồi... A!

Bóng người xuất hiện ở phía trước khiến bọn họ dừng chân.

Trong những kẻ địch cần xử lý, Ojisa chính là một trong số đó, bình thường mặt hắn gần như đều vô cảm, giờ phút này trên mặt cũng khiến người lần không rõ tâm tư như mọi khi, chẳng qua từ thái độ của hắn để xem, hắn xác thực không phải vì đầu hàng mà tới.

"Ojisa, đối với một trận chiến không có phần thắng, ngươi vẫn cố chấp không chịu tỉnh ngộ sao?"

Người mở miệng trước là Yiye, hắn vẫn không thể nào biết được lý do Ojisa giúp Narsi là gì.

"Ta biết không có phần thắng, nhưng ta cũng sẽ không bởi thế mà lâm trận trở giáo."

"Trở giáo? Hoàng đế chân chính ở đây, thân là ma pháp kiếm vệ, "chuyện chính xác" nên làm vậy mà bị ngươi nói là trở giáo? Ngươi với cái tên ngốc Yameidie kia đều phân không rõ ai là thật sao?"

Yiye cười lạnh chất vấn, cho dù hắn nói như vậy, Ojisa vẫn không hề dao động.

"Ngay từ đầu ta đã biết rồi. Cho nên, trước giờ chưa từng có vấn đề nhận rõ hay không."

A? Ngươi ngay từ đầu đã... ngươi cái đồ --

Ojisa vừa nói xong, Phạm Thống vẫn đang ở trong quá trình chuyển đổi tâm tình, Nguyệt Thoái trước khi Yiye kịp nói đã lạnh lẽo mở miệng.

"Ngươi ngay từ đầu đã biết, lại vẫn đi theo bên cạnh hắn làm đồng lõa?"

Bởi vì Nguyệt Thoái đã lên tiếng, ánh mắt của Ojisa cũng chuyển đến người cậu.

"Bên cạnh ngài có rất nhiều người, nhưng bên cạnh hắn, ngoại trừ ta thì đã không còn ai khác."

Này! Ngươi nói cái gì thế hả! Nếu như hắn bị cô lập cũng là do chính hắn gây ra đi, đây không cấu thành cái cớ để ngươi bất trung với Nguyệt Thoái!

"Vậy thì ngươi bây giờ đến đây, là muốn tuyên chiến sao?"

Mới đầu bọn họ đã nói, trước hết đừng giết Ojisa, nói không chừng ở phương diện giải trừ hạn chế hắn có thể giúp được,

nhưng nhìn giọng điệu càng ngày càng lạnh của Nguyệt Thoái, Phạm Thống cảm thấy cậu có khi sẽ làm thịt người ngay tại chỗ.

"Ta chỉ là muốn xin ngài cho hắn một con đường sống."

Khi Ojisa nói ra câu này, mọi người đều có chút bất ngờ, chẳng qua câu này lại khiến cho khí tức xung quanh Nguyệt Thoái càng thêm đáng sợ.

Ngươi đừng nói nữa! Còn nói nữa Nguyệt Thoái lại muốn biến thành oán quỷ mất! Tình thân dù có ấm áp cách mấy cũng không thể tẩy sạch mặt tối của cậu ta đâu --

"Lý do của yêu cầu này là gì? Bởi vì ta bây giờ trông có vẻ sống rất tốt sao? Cho dù thoạt nhìn giống nhau, đây vẫn không phải thân thể ban đầu của ta! Bởi vì cái thân thể trọng thương mà chết kia đã bị các ngươi xử lý rồi, là có thể coi như mọi thứ đều chưa từng xảy ra sao?"

Sau khi Nguyệt Thoái phẫn nộ nói xong những lời này, ngay sau đó rút kiếm ra, trông có vẻ là giao thiệp đổ vỡ muốn trực tiếp đánh luôn rồi, nhưng mà Yiye lại tiến lên một bước, chặn cậu lại khi cậu sắp sửa ra tay.

"Yiye, ngươi muốn làm gì?"

Nguyệt Thoái đang gần như bị phẫn nộ xui khiến, bởi vì hành động này của Yiye mà cảm thấy khó hiểu, Yiye thì nở nụ cười hiếu chiến, cũng rút kiếm của hắn ra.

"Vì ngài loại bỏ chướng ngại thôi, hoàng đế của ta."

Vào lúc này Phạm Thống cũng làm biếng ở trong lòng mỉa mai hắn đã từ chức, tóm lại vẫn là đừng nói chuyện tốt hơn.

"Ngài chắc là có chuyện quan trọng hơn cần làm đi? Không phải chuyện gì cũng cần ngài đích thân động thủ, kẻ đứng ở trước

mặt ngài, chắn đường của ngài, ta sẽ loại bỏ toàn bộ cho ngài, chỉ còn lại hai mươi lăm phút thôi, ngài cứ qua trước đi."

Chuỗi thoại lấy Nguyệt Thoái vi tôn của Yiye dường như là cố ý nói cho Ojisa nghe. Thời gian áp chế hạn chế quý giá, xác thực không thích hợp lãng phí thêm.

"Yiye, ngươi không có vấn đề chứ?"

Mặc dù Yiye chủ động xung phong, nhưng Nguyệt Thoái ít nhiều vẫn có chút không yên tâm.

"Ta sẽ xử lý kẻ địch trong vòng hai mươi lăm phút, rồi đi hội họp với ngài."

Cuồng vọng của Yiye luôn luôn đến từ lòng tự tin của hắn, nghe hắn nói như vậy, Nguyệt Thoái bèn chấp nhận cách làm của hắn, rời khỏi đội trước đi về phía cung điện.

Lúc Nguyệt Thoái muốn rời khỏi, Ojisa vốn định ngăn cản, nhưng hắn vừa hành động, xung quanh lập tức bị kình phí của Yiye phóng ra bao vây, chặn kín mọi đường đi của hắn.

"Đối thủ của ngươi ở đây, nếu đã không chịu đầu hàng, vậy thì làm kẻ địch để ta đánh cho sướng đi!"

Thái độ của hắn cho thấy hắn hoàn toàn không hi vọng đồng bạn nhúng tay, đối với điều này mọi người cũng không có ý kiến, tranh giành kẻ địch với người hừng hực chiến ý như Yiye, giống như giành con mồi với mãnh thú hung ác vậy, tuyệt đối không phải hành động sáng suốt.

"Đều là ba đường chỉ vàng, tuổi tác chênh lệch nhiều như vậy, kinh nghiệm hẳn là cũng chênh nhau rất nhiều đi, thật sự không cần giúp?"

Chu Sa ở phía sau hỏi Bích Nhu, như là hoài nghi cô không ra

tay là vì lười.

"Không cần đâu, mặc dù tôi chưa từng nhìn thấy Ojisa ra tay, nhưng trước đó tôi đã nghe ngóng được tình báo chi tiết hơn."

Bích Nhu tỏ vẻ mọi người cứ việc an tâm mà nói như vậy.

"Yiye có thể trở thành Quỷ Bài Kiếm Vệ, thế nhưng không phải bởi vì Ojisa không chịu lên làm nên mới lên làm."

Đối mặt với công kích chủ động của Yiye, Ojisa tự nhiên cũng sẽ không khoanh tay chịu trói, Phạm Thống nhìn một vùng kiếm quang kia, rồi lại nhìn hướng Nguyệt Thoái rời khỏi, nói cho mình đừng lo lắng vô vị.

Quẻ bói sáng nay là kết quả tốt, không sao đâu, mọi thứ đều sẽ thuận lợi.

Tôi tin công lực bói toán của tôi không có thụt lùi! Tôi nói không sao chính là không sao! Mau chiếm được cung San Siro, chúng ta liền có thể tiến hành làm phép trừ tà rồi, Oh Yeah!

◊◊◊◊

Chạy băng băng ở trên hành lang trắng, cảm giác chân giẫm lên nền đá, mỗi một góc, đều có hồi ức vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Thứ mà lỗ tai nghe thấy chỉ còn lại âm thanh tịch mịch do bước chân mang đến.

Tùy theo mỗi bước chân đến gần cái nơi đó, cảm giác quen thuộc cũng càng ngày càng rõ rệt. Vốn cho rằng không có thị giác thì sẽ không để lại ký ức, nhưng đâu biết rằng khi chân chính trở về một mình, lại ngay cả không khí ở đây cũng cảm thấy hoài niệm.

Cậu không biết hoài niệm này là tốt hay xấu, chỉ là năm tháng

từng trải qua ở đây đã để lại vết khắc không thể xóa nhòa trong đời cậu, rõ ràng là không thích, nhưng vẫn không thay đổi được những ngày quá khứ, cũng không làm mờ được nỗi ám ảnh trong lòng khi bị nhốt ở cái không gian này.

Đường tiến đến thư phòng, trong mười một năm dài đằng đẵng kia, cậu rốt cuộc từng đi qua mấy lần đây?

Đến đây một lần nữa, không chỉ là vì lấy lại sự vật quan trọng đã mất, cũng là vì chém đứt mối căm hận của cậu.

Chỉ có trừ khử căn nguyên ác mộng, cậu mới có thể không tiếp tục giày vò mình nữa.

Phương pháp trừ khử hắn chỉ có một cách.

Đó là trở lại hiện thực, gặp gỡ hắn trong hiện thực, mà không phải cứ luôn khóa ở trong giấc mơ có hắn xuất hiện.

Phía sau cánh cửa thư phòng, chính là hiện thực mà cậu tìm kiếm và nên đi đối mặt.

Trong ký ức của cậu không tồn tại dáng vẻ mình lấy tay đẩy cánh cửa này ra, mà cậu cũng không thể nói rõ, những khiếm khuyết ký ức được tạo thành do không có thị giác này rốt cuộc có tính là một loại tiếc nuối hay không.

Trong tiềm thức cậu không muốn biết những cái này đối với cậu mà nói rốt cuộc có quan trọng hay không -- cậu đã xác định những sự vật quan trọng đối với mình, cũng không chút hoài nghi cậu cần những cái này, cậu nghĩ như vậy đã đủ rồi, cậu cũng không cần suy tư những tiếc nuối do sự vật khác tạo thành nữa.

Cho dù đó có lẽ hết sức quan trọng đối với quá khứ của cậu.

Cậu không biết mình đang lâm vào tâm tình có bao nhiêu phức tạp, chỉ là, chỉ cần đi vào, nhìn thấy hắn, cậu sẽ biết.

Cậu sẽ biết thôi.

Bàn tay đè trên cửa bất giác ấn mạnh, ở khoảnh khắc cửa mở ra, điều Nguyệt Thoái nhìn thấy đầu tiên là tia sáng lan rộng theo khe cửa, mà sau khi cậu ngẩng đầu, dường như có thứ gì đó bừng sáng, lại không minh xác như cậu mong đợi.

"Englar."

Narsi xác thực ở ngay đây. Đứng ở bên cạnh cửa sổ sáng ngời, hắn thoạt nhìn giống như đang cố ý chờ đợi cậu vậy.

Khi hắn gọi tên của cậu, âm thanh vẫn như xưa. Trong ký ức tối tăm không có ánh sáng, thứ tươi sáng nhất chính là âm thanh, cậu liên kết âm thanh đã khắc sâu trong ký ức trước khi chết của mình cùng với người trước mắt, sau đó, cũng gọi ra tên của hắn.

"Narsi..."

Lực lượng chất biến không thể khắc chế gần như tuôn ra toàn bộ cùng với chuỗi ký ức, cậu cảm giác được khí tức màu đen tràn ra từ mình, mà sắc thái từ mắt cậu nhìn ra cũng không còn rõ nét.

Không cần gương soi, Nguyệt Thoái cũng có thể biết bộ dạng bây giờ của mình. Thị giác do một bên mắt đen cùng một bên mắt trắng kiến cấu ra và hình ảnh méo mó gợn sóng do căm hận huyễn hóa, đây là chứng minh cho việc cậu từng tử vong, sự tuyệt vọng này cũng là do người trước mặt mang đến cho cậu.

Đến tận đây, đi tới trước mặt hắn, hắn là có rất nhiều lời muốn chính miệng hỏi hắn, chỉ là, Narsi hình như cũng không muốn cho cậu cơ hội hỏi, trực tiếp cầm Thiên La Viêm, bày tư thế ứng chiến.

"Ngươi trở về đây, hẳn là muốn ta trả giá đi? Vậy thì cứ động thủ, đặt dấu chấm hết."

Thiên La Viêm ở trên tay của hắn, bị lớp lớp tà chú trói buộc, nhằm trấn trụ ý chí của kiếm, mới có thể cho hắn sử dụng.

Nguyệt Thoái ngẩn ngơ nhìn Thiên La Viêm, rồi đưa tầm nhìn trở lại người hắn. Narsi luôn luôn không thích trả lời câu hỏi, hắn không thích giải thích bất cứ chuyện gì, nhưng có chuyện ngoại trừ hỏi hắn, Nguyệt Thoái cũng không biết có thể đi đâu hỏi ai nữa.

"Ngươi đã giết ta, vậy có từng nghĩ đến hậu quả? Thế giới mất đi vương huyết, ngươi có từng nghĩ sẽ là thế nào không?"

Nghe xong câu hỏi của cậu, Narsi lạnh lùng cười, như là sớm đã nghĩ tới cậu sẽ hỏi chuyện gì rồi.

"Ta biết. Không có vương huyết, tuổi thọ của cư dân tân sinh chỉ còn lại mười năm, cho nên cư dân tân sinh đến huyễn thế đều giống như tiến vào tử vong mãn tính. Trầm Nguyệt không ngừng thu hút vong hồn và sinh hồn đến đây, tất cả mọi người đều bị tuyên phán giờ chết rõ ràng, vậy là Huyễn Thế cuối cùng sẽ trở thành một thế giới tiến đến tử vong, giống như hủy diệt, cả thế giới đều sẽ tràn ngập vong linh tuyệt vọng muốn làm gì tùy thích, đây chẳng phải rất tuyệt sao?"

Cậu chưa từng nghĩ đến có người sẽ nói ra lời như thế, chưa từng nghĩ đến sẽ có người dưới tình huống thần trí tỉnh táo lại cố ý khiến cho thế giới đi về hướng hủy diệt.

"Bởi vì Huy Thị chết rồi, cho nên bất chấp mọi thứ sao?"

"Không phải như vậy."

Vốn cho rằng Huy Thị là nguyên nhân của tất cả, nhưng hắn lại một mực phủ nhận.

Nguyệt Thoái đang trong tâm tình nôn nóng phẫn nộ, đã không muốn tiếp tục truy cứu nguyên nhân nữa, cậu chỉ hỏi một câu cuối

cùng trong lúc giơ kiếm lên.

"Vậy thì, ngươi vì sao muốn giết Lạc Thị! Ngươi rõ ràng biết cậu ta là đứa em trai mà Huy Thị coi trọng!"

Khuôn mặt vốn còn duy trì bình tĩnh của Narsi sau khi nghe thấy vấn đề này, thoáng cái trở nên vặn vẹo.

"Đứa em trai mà Huy Thị coi trọng? Vậy thì đi xuống với anh ta đi! Huy Thị chết rồi, nó còn sống để làm gì!"

Khi Narsi cầm Thiên La Viêm khởi động trạng thái nhất huyền, vung về phía cậu, Nguyệt Thoái có thể cảm nhận được hận ý xen lẫn trong đó.

Tình cảm đó dường như là nhằm vào cậu, rốt cuộc là vì sao, cậu đến bây giờ vẫn không thể nào hiểu được.

"Sau khi ngươi nắm quyền lực làm tất cả những chuyện này, như vậy vui lắm sao?"

Không muốn trực tiếp đụng độ âm chấn của Thiên La Viêm, Nguyệt Thoái né tránh công kích của Narsi.

Đối mặt với cái người mà cậu chưa từng hiểu rõ này, cậu thật sự không biết nên làm thế nào tưởng tượng dòng suy nghĩ của hắn.

"Trong thời gian ngươi không ở đây, là những ngày vui vẻ nhất đời ta!"

Narsi gào lên như thế với cậu, không biết có bao nhiêu phần thật lòng, Nguyệt Thoái bởi vì trong tích tắc thất thần này mà bị âm ba của Thiên La Viêm sượt qua cổ.

Đau đớn gọi lại thần trí của cậu, cậu nhìn người trước mắt, trước khi căm hận chất biến kiểm soát cậu, cậu nở nụ cười mang

tính đáp trả.

"Thế sao? Trùng hợp thật, ta cũng vậy."

Cậu nhìn thấy thần tình của Narsi xuất hiện thay đổi, ma cậu cũng từ bỏ việc nói chuyện với hắn, đem lĩnh vực chất biến khoách tán ra, đồng thời giơ kiếm của mình, phòng ngự nghênh kích.

Mọi thứ nhìn từ thị giới trắng đen đều trút bỏ sắc thái.

Dùng thị giác trôi nổi méo mó để nhìn vào quan hệ giữa bọn họ, thực là không còn gì thích hợp hơn nữa đi?

"Ngươi nói thêm một vài chuyện khác đi. Chuyện của ngươi, hoặc là chuyện bên ngoài đều được."

"Được thôi, ngươi dạy ta một chiêu, ta sẽ nói cho ngươi một chuyện mà ngươi chưa từng nghe."

Khuôn mặt tương tự lẫn nhau, và từng chiêu từng thức mà hắn học của cậu trong những lần đối luyện trước đây.

Giống như soi gương vậy, giống nhau đến thế, nhưng lại hoàn toàn không giống.

"Narsi, ngươi vì sao cứ luôn thiếu kiên nhẫn như vậy..."

"Ngươi đã là người ta khiến ta tốn nhiều kiên nhẫn nhất rồi, rốt cuộc có ý thức được không hả?"

Chấn động phát tán ra từ trong xung kích, thoáng chốc khiến cái bàn duy nhất trong thư phòng triệt để vỡ nát.

Cậu ở trong cái phòng này sẽ không có bất cứ hồi ức tàn lưu từ thị giác nào, chỉ vì bọn họ gặp gỡ nhau sau khi cậu đã mất đi ánh sáng.

"Hm... Ngươi tới rồi à? Ta thiếp đi mất, thật ngại quá, cứ để ngươi chờ..."

"Ta là người đọc sách của ngươi, tự nhiên chỉ có ta chờ ngươi, luôn luôn đều là như vậy."

Đối với mọi cảnh vật nhìn thấy, cậu đều không có cảm giác.

Chỉ là, nếu cậu nhắm mắt, cậu liền có thể biết ngay, bây giờ thứ bị dư kình quét cho vỡ nát là thứ gì.

Từng sự vật mang theo hồi ức mà cậu lần mò cảm nhận suốt mười một năm ở trong căn phòng này.

Dường như sắp bị chôn vùi ở đây cùng với người trước mắt.

"Cho nên... ngươi đừng vùng vẫy nữa, cứ thế chết nhanh lên có được không?"

"Ngươi rõ ràng nhìn không thấy ta, cứ trợn mắt như vậy cũng nhìn không thấy ta, đừng làm như có thể nhìn thấy ta hiện giờ, nhắm mắt để mọi thứ kết thúc đi!"

"Cầu xin ngươi... Englar..."

Cậu nhớ tất cả những chuyện không nên nhớ.

Khi đang ngạt thở sắp chết, rốt cuộc có thật sự nghe thấy hay không, kỳ thực cũng không xác định nữa.

Những lời nói như là vô cớ gây rối nghẹn ngào cầu xin cậu chết đi.

Có lẽ chính là bởi vì toàn bộ đều nhớ được, cậu mới nhiều lần do dự.

Bàn tay bóp lấy cổ của cậu đến cuối cùng cũng không có buông ra. Cho dù cảm thấy quá trình khó có thể chịu đựng, hắn vẫn là

giữ chặt âm thanh của cậu, cho đến khi cướp đi sinh mệnh của cậu.

"Vết thương đau lắm không? ... Ôi."

"Cố gắng để cho mình ngủ đi, ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ đỡ hơn."

"Đừng miễn cưỡng bản thân nữa. Quan tâm mình một chút đi..."

Giống như có thể từ mỗi một sự vật nhớ tới bóng dáng của mình, bên cạnh bóng dáng của quá khứ, cũng luôn luôn tồn tại một người khác.

Cái người đang ở trước mặt cậu, cầm kiếm giao chiến với cậu.

Cậu có thể cứ như thế chiến thắng hắn, kết liễu tính mạng của hắn, khiến hắn cũng giống như mình lúc đó bị hắn tự tay giết chết, nằm trên mặt đất lạnh lẽo, dần dần mất đi độ ấm.

-- Sau đó thì sao?

Mất đi thị giác, cậu giỏi về tưởng tượng, mô phỏng mọi sự vật cảnh huống.

Chỉ là trong hết giấc mơ này đến giấc mơ khác, cảnh tượng bước qua thi thể của Narsi, cậu chưa từng cũng không bao giờ muốn thấy.

"Ư...!"

Cường hành thúc đẩy Thiên La Viêm tiến hành chiến đấu vừa rồi, hình như đã là cực hạn của Narsi.

Đây vốn không phải vũ khí của hắn, khí lực cần dùng để thúc đẩy quang huyền và lực lượng phản thệ của thân kiếm, đã đủ khiến hắn mất đi năng lực chiến đấu.

Khi Narsi bởi vì không thể tiếp tục vung vũ khí mà dừng công kích lùi về bên tường, Nguyệt Thoái cũng thu thế ngừng lại.

"... Vì sao dừng lại?"

"Thiên La Viêm không phải vũ khí ngươi có thể dùng, buông tay đi."

"Muốn ta buông tay chẳng phải rất đơn giản sao? Phương pháp trực tiếp nhất, ngươi chẳng lẽ không biết?"

Lời nói sắc nhọn của Narsi mang đậm trào phúng. Đúng vậy, giết hắn, hoặc là chặt tay hắn để hắn đau đớn -- Đây chính là cách đơn giản nhất.

Đừng nghĩ cái gì hết, giết chết hắn là được rồi.

Nguyệt Thoái vươn tay ra, dựa vào cảm ứng với vũ khí, thông qua lực lượng tinh thần kêu gọi kiếm của cậu hiện giờ đang bị nắm trên tay Narsi.

Mặc dù có thể bức ra quang huyền lần nữa, Narsi cũng không thể đánh thắng cậu.

Không thể cầm kiếm của cậu, đánh thắng cậu.

"A..."

Nguyệt Thoái dùng khế ước kêu gọi, thúc giục Thiên La Viêm chấn vỡ tà chú quấn quanh thân kiếm, cục diện bỗng chốc khó có thể kiểm soát khiến Narsi mở to mắt -- Mà Thiên La Viêm sau khi vùng ra khỏi trói buộc huyễn hóa ra thân ảnh chuyện đầu tiên làm chính là đem mọi khuất nhục cùng phẫn hận trút vào lòng bàn tay đang tỏa ánh sáng bạc, vừa xoay người lại ánh sáng bén nhọn cứ như thế đâm xuyên ngực của Narsi.

Đừng nghĩ cái gì hết, giết chết hắn là được.

Nếu như có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi.

"Đừng!"

Khi sợi dây sắc bén do thiếu nữ giơ tay thao túng sắp chém về phía thân thể kẻ thù lần nữa, chủ nhân của nàng bỗng nhiên hô lên một câu như vậy, chặn đứng hành động của nàng.

Khi nhìn về phía Nguyệt Thoái, trong mắt Thiên La Viêm mang theo sửng sốt và hoang mang, như là không hiểu vì sao cậu không để nàng động thủ, nhưng sau khi nhìn thấy thần tình của Nguyệt Thoái, nàng liền lặng lẽ lui ra, đem chuyện còn lại giao cho Nguyệt Thoái quyết định.

Mặc dù công kích thứ hai của Thiên La Viêm không có chân chính chém lên người Narsi, nhưng một phát xen lẫn ánh sáng phệ hồn đâm xuyên ngực hắn vừa rồi, đã có thể nói là vết thương trí mạng.

Ngồi dựa vào tường, Narsi nhẫn nhịn đau đớn xé da xé thịt do trọng thương mang tới, ánh sáng phệ hồn từ vết thương phá hoại thân thể, cũng khiến cho ánh mắt của hắn bắt đầu tan rã.

Không làm gì cả, hắn cũng sẽ chết. Không cần giơ tay giết hắn, không cần nhiễm máu của hắn, hắn sẽ chết.

Nguyệt Thoái đứng cách một đoạn nhìn hắn, một câu cũng nói không ra.

Thời gian của cậu không nhiều, cho nên, cậu vẫn là di chuyển bước chân, đi đến bên cạnh Narsi.

Nhẹ nhàng ngồi xuống nhìn vào hắn, sau đó mở miệng.

"Narsi... Ta rốt cuộc đã làm gì, khiến ngươi hận ta sâu như vậy?"

"... Ngươi không có làm gì cả."

Sau khi Narsi ngẩng mặt nhìn cậu, đột nhiên lộ ra thần tình cậu khó có thể hình dung.

"Vì sao... ngươi không làm gì hết?"

Đó dường như là sự giao hòa giữa bi thương và tĩnh mịch, khiến cậu từ trên cái người này lần đầu tiên nhìn thấy sự tuyệt vọng bằng đôi mắt của mình.

"Ngươi hẳn là biết bọn ta sắp tới. Vì sao không chạy trốn?"

Cậu hỏi hắn hết vấn đề này đến vấn đề khác, nhưng cũng không biết mình muốn nhận được đáp án ra sao.

Không còn là do cậu tưởng tượng nữa, mà là Narsi chính miệng nói ra...

"Ta vẫn luôn ở đây chờ ngươi... Chờ đợi kết cục thích hợp với ta."

Narsi giống như là muốn cười, nhưng lại cười không nổi.

"Có thể lần nữa nhìn thấy ngươi dù đã chết, có thể nhìn thấy hết thảy đều đã khác, cho dù cuối cùng không phải do ngươi chém đứt nút thắt này... Cũng đã là một giấc mộng không có tiếc nuối rồi đi?"

Từ đôi mắt trắng và đen nhìn ra, bất luận nhìn cái gì, đều không thể cảm thấy mỹ lệ.

Sắc thải ảm đạm mà xám trắng, trải khắp căn phòng đầy hỗn độn này.

Muốn nhìn thấy màu sắc ấm áp của ánh nắng từ nơi cửa sổ vỡ nát, nhưng chỉ có thể thấy được màu trắng nhợt lạnh lẽo.

Mọi thứ trong hồi ức không có một sự vật nào được cậu mỹ hóa, tất cả đều là dáng vẻ chân thực nhất.

Cậu chưa từng nghe thấy âm thanh này nói xin lỗi với cậu, nhưng đó kỳ thực cũng không phải thứ cậu muốn.

Khi cậu rạch ngón tay mình, đem ánh sáng trị liệu do vương huyết hóa ra tụ tập lên người Narsi, Narsi sửng sốt nhìn cậu, nhìn tia sáng trắng nhu hòa trút vào thân thể của mình, bù đắp vết thương đã bị lực phệ hồn xâm thực.

"Ngươi rõ ràng biết là vô ích..."

"Không thử thì làm sao biết chứ!"

Công hiệu trị liệu của vương huyết dù có thần kỳ, cũng không có cách nào cứu được người bị ánh sáng phệ hồn làm trọng thương, khiến nó lành lặn như ban đầu -- Cậu đều biết.

Nhưng cậu chỉ có thể làm như vậy. Chỉ có thể làm như thế thôi.

"Cho dù ngươi lấy mạng ra bồi thường, cũng không thể tính là đôi bên không thiếu nợ nhau, ngươi không thể cứ như vậy chết đi!"

Hắc khí quanh quẩn xung quanh cậu dần dần bị cậu nạp vào trong người, nén trở lại thân thể.

"Ta sẽ tha thứ cho ngươi..."

Trong trạng thái ánh sáng trị liệu vẫn đang tiếp tục, Nguyệt Thoái run rẩy ôm lấy Narsi.

"Cho dù phải tốn thời gian rất dài rất dài, ta vẫn sẽ tha thứ cho ngươi..."

Đôi mắt của thiếu niên đã khôi phục màu lam, dưới khát vọng

từ ý niệm trong lòng cậu.

"Cho nên..."

Cậu không biết nên nói tiếp thế nào.

Bởi vì đang ôm hắn, cậu không nhìn thấy vẻ mặt của Narsi, chỉ có thể nghe thấy lời hắn khe khẽ nói ra sau khi im lặng một hồi.

"Englar, cho dù ta như vậy, ngươi vẫn muốn cứu sao?"

Cậu vốn cho rằng mình sẽ tìm không ra lời đáp lại, nhưng lúc này, suy nghĩ trong lòng cậu lại hiện lên rõ rệt.

"Có lẽ ta không chỉ là cứu ngươi, cũng là vì cứu bản thân ta."

Quá khứ không phải là thứ có thể chém đứt. Không phải là thứ có thể chém đứt...

Trước kia bọn họ cũng từng gần gũi như hiện tại, cho dù giờ đây sớm đã không như trước kia.

"Vì sao... rõ ràng là ánh sáng ấm áp như vậy, ta lại cảm thấy rất khó chịu, rất đau khổ đây..."

Narsi thì thầm những lời này, mặc dù muốn thẳng thắn chấp nhận, hình như cũng không có bất cứ lập trường nào.

Nhưng bất luận ra sao, đây là quyết định của Nguyệt Thoái.

Hắn sẽ chấp nhận quyết định của cậu -- đây là ước định từ trước, cho dù trong kết cục hắn dự thiết không có trường hợp này.

Cho dù đã qua thời gian rất dài rất dài hắn vẫn không thể được tha thứ, cho dù hắn cảm thấy thời gian không đủ để khiến đối phương tha thứ cho mình...

Hắn ôm trở lại thiếu niên đang ôm lấy hắn, ở trong căn phòng

đầy hồi ức vỡ vụn này.

Nếu như có thứ gì không thể lấy cái chết để kết thúc, vậy có lẽ chính là loại cảm giác hiện giờ.

"Nếu muốn làm hoàng đế, thì nói chota. Nhường cho ngươi thì có làm sao, vì sao không nói cho ta? Vì sao, phải lấy cách này..."

"Đó không phải thứ ta muốn. Không phải bởi vì hoàng vị, không phải bởi vì Huy Thị, từ đầu đến đuôi chỉ là bởi vì..."

Hắn kỳ thực rất không thích trả lời "vì sao". Từ nhỏ đến lớn, hắn đã trả lời cậu quá nhiều vấn đề.

Thay vào đó, hắn cũng rất ít hỏi "vì sao" với người khác.

Trước khi mí mắt nhắm lại vì mệt mỏi, hắn quyết định không muốn đi nghiên cứu nguyên nhân nữa.

Chuyện không hiểu thì cứ không hiểu đi.

Chuyện không cưỡng cầu được cũng cứ thuận theo tự nhiên đi.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 9 - Tự Thuật

Tự thuật: Thiên La Viêm

Nếu như Huyễn Thế có tồn tại gì đó không hạn chế tuổi thọ giống như cư dân tân sinh, vậy thì, nhất định chính là "khí cụ" được ban cho "linh hồn" rồi.

Chỉ cần bản thể không bị thương tổn khó có thể chịu đựng, tuổi thọ của bọn ta gần như có thể nói là vô cùng vô tận.

Từ lâu thật lâu trước kia, ta từng là kiếm thuộc về nữ vương Đông Phương Thành. Thời gian ta ở đó kém xa thời gian trải qua ở Tây Phương Thành, chẳng qua, bất luận là vùng đất nào, ta đều không thể sản sinh tình cảm gì sâu đậm, vũ khí vĩnh viễn chỉ trung với chủ nhân mà mình công nhận, ý thức quốc gia, cố hương, chỉ là những thứ nhàm chán và không có ý nghĩa.

Ba chuyện ta coi làm tôn chỉ, là tôn nghiêm, chiến đấu và kiên cường. Thỏa hiệp với tình huống là trái với tính cách của ta, khi nữ vương của Đông Phương Thành đáp ứng yêu cầu của Tây Phương Thành đề xuất, lấy trao đổi vũ khí làm phương pháp ngoại giao hữu nghị, ta kỳ thực cũng không ôm hi vọng đối với việc hoàng đế Tây Phương Thành có thể có mấy người có đủ tố chất làm chủ nhân của ta.

Trước kia ở Đông Phương Thành, ta chưa từng giao lưu với hộ giáp của nữ vương, cho dù cùng phục vụ một chủ nhân, vũ khí với hộ giáp là thiên địch, đó vẫn là đạo lý bất biến, không cần thiết qua lại. Sau khi đến Tây Phương Thành, cách làm của ta vẫn không

thay đổi, hành vi bất luận hoàng đế như thế nào cũng đều nhận chủ của pháp bào Tây Phương Thành, xem ở trong mắt ta rất không có nguyên tắc, chỉ là, dưới tình huống không có chủ nhân sẽ không có đất dụng võ, sau khi kiên trì mấy trăm năm, ta cuối cùng cũng thử cho một vài tên hoàng đế nhìn không vừa mắt cơ hội -- mà cuối cùng ta cũng đã rõ, đây là quyết định sai lầm.

Buổi tối năm đó, ta vĩnh viễn sẽ không quên.

Khí tức giết chóc đi cùng với tiếng hò hét kinh hoảng của thị vệ. Người đàn ông tóc đen toàn thân máu tanh xâm nhập hoàng cung kia phán tán ra quang huy đặc hữu của vũ khí, từ cách ra tay và công kích không góc chết cũng không có sơ hở của hắn, ta đã có thể nhìn ra hắn không phải loài người.

Hắn chém giết mọi thị vệ hộ vệ hoàng cung cố gắng ngăn cản hắn, đi đến đại điện nơi hoàng đế ở, khi đôi mắt đỏ rực của hắn nhìn sang đây, "chủ nhân" của ta gần như đánh mất năng lực đứng thẳng, căn bản không có dũng khí đối diện hắn.

"Ở đâu?"

Hắn hiển nhiên nhìn ra người đang ngồi co quắp ở đây là hoàng đế, ánh sáng bạc từ lòng bàn tay hắn bắn ra sượt qua bên cạnh hoàng đế, chọc thủng một rãnh sâu trên vách tường.

"Người làm hại Anh, em trai của ngươi, đang ở đâu?"

Chủ nhân của ta đã sợ đến mức ngay cả nói cũng không nổi, sợ hãi sát khí đáng sợ đang lan tràn trong phòng.

"Cầm lấy kiếm của ngươi nghênh chiến đi chứ! Kẻ địch cũng xông tới tận trong cung rồi, ngươi đang làm gì vậy hả!"

"Ta không làm được... loại kẻ địch này, làm sao có thể chiến đấu với hắn! Sẽ chết đấy!"

"Ngươi cái đồ phế vật! Ngươi muốn không chiến mà hàng sao? Ta thế nhưng không phải trang sức để ngươi đeo cho đẹp, trốn tránh thế này ngươi có mặt mũi sống tiếp sao?"

Bất luận ta thông qua giao tiếp tâm linh gào hét với hắn làm sao, hắn vẫn không có dũng khí rút kiếm ứng địch, chỉ run rẩy nhìn người đàn ông chuyển tầm nhìn tới đứa em trai đúng lúc cũng đang ở đây, nhìn ánh sáng hủy diệt bùng lên từ lòng bàn tay đối phương quét về phía em trai hắn, phá hoại triệt để linh hồn của con mồi.

Bị phẫn nộ xui khiến hóa thành hình người, ta đã không muốn liếc chủ nhân thêm một cái nào, ta chỉ biết nên tiêu diệt kẻ xâm nhập, nên để đối phương trả giá -- Nhưng mà ta cũng chỉ chuẩn xác đả thương hắn ở lần tập kích chớp nhoáng đầu tiên, hắn sau khi phán đoán tình thế bất lợi, lập tức rút lui, truy kích của ta không thể khiến hắn chết ngay tại chỗ, chung cuộc vẫn để hắn sống sót rút lui.

Từ sau khi chuyện đó xảy ra, ta cũng không bao giờ dễ dàng nhận chủ nữa.

Người không có tư cách làm chủ nhân của ta, đến chết cũng sẽ không có tư cách.

Cho dù bọn họ e sợ ta dưới tình huống không có chủ nhân sẽ khó có thể khống chế, vì thế dùng phong ấn tà chú tước đoạt tự do của ta, ta vẫn không bởi vậy mà khuất phục.

Ta thà bị bế tỏa trong cung, cũng không muốn cống hiến cho hoàng đế vô năng.

Dựa vào cái thân phận hoàng đế này mà muốn có được lực lượng của ta? Đây vĩnh viễn chỉ sẽ là vọng tưởng của bọn họ, vĩnh viễn cũng đừng mơ thành sự thật.

Dường như cảm thấy sốt ruột đối với hiện trạng, sau khi mấy tên hoàng đế tiếp xúc ta bị ta từ chối, hoàng đế lần này, khác với những người trước.

Vào cái ngày hoàng đế hiện nhiệm triệu tới tất cả con cái trong thân tộc hoàng thất để chọn người kế thừa, ta cũng ở đó, bọn họ như là muốn kiểm tra phản ứng của ta, dùng để quyết định nhân tuyển.

Cách làm này mặc dù khiến ta phản cảm, ta cũng tỉ mỉ nhìn qua mỗi một đứa trẻ.

Đứa trẻ kia thu hút ánh mắt của ta là bởi vì tư chất thuật pháp của cậu bé rất tốt. Bầu không khí vây quanh cậu chan chứa một loại cảm giác thuần túy và trong sạch, ta nghĩ, cậu nhất định là một đứa trẻ rất hạnh phúc, một gia đình ấm áp tràn ngập yêu thương, mới có thể bảo bọc một đứa bé như vậy.

Chỉ cần có tư chất như vậy, cậu sẽ có thể dễ dàng tiến tới thuật pháp cấp cao, cậu có thể khiến những thứ không thể diễn tả bằng lời xuất hiện nhờ vào tưởng tượng, khiến tính năng vũ khí của ta phát huy hoàn chỉnh.

Nhưng ta cũng chỉ có liếc cậu ta một cái mà thôi, không biểu thị gì cả.

Bởi vì cậu quá sạch sẽ, không thích hợp triêm nhiễm giết chóc và máu tanh. Cậu không nên cầm vũ khí lao vào cuộc chiến đẫm máu với người khác, đoạt đi tính mạng của họ, nơi thích hợp với cậu là sân vườn sáng sủa cùng với những người hiền lành, một thế giới giống như cổ tích.

Nhưng mà một tháng sau, lại chính là đứa trẻ này được đưa đến trước mặt ta.

Englar.

Bị tước đoạt thị giác, mất đi nụ cười, mà vẫn an tĩnh ngoan ngoãn --

An tĩnh cứ như đã cách tuyệt năm giác quan, từ bỏ mọi thứ của mình.

Ta sẽ không làm trái quyết định của mình, nếu ta đã nhận định cậu có đủ thiên phú, ta sẽ nhận cậu làm chủ nhân. Thực tế ta cũng đã làm như vậy, sau khi trao đổi tên nhận chủ, cánh tay mảnh khảnh cầm lấy chuôi kiếm của cậu thử cầm kiếm lên, có điều chỉ mới bốn tuổi, thực sự làm không được động tác này, cuối cùng cậu ủ rũ buông đầu ngồi xuống, ôm lấy ta cùng với vỏ kiếm rồi dựa vào tường thiếp đi.

Cùng nhau giao tâm không mang mục đích cùng nghĩ ngợi như vậy cứ như thế kéo dài một năm hai năm.

Bọn ta thông qua tiếp xúc để chia sẻ sắc thái loang lổ trong mỗi một giấc mơ, dựa vào giấc mơ cùng thị giác của ta để cho cậu "nhìn thấy".

Dưới tình huống giữa lẫn nhau không tồn tại bất cứ giấu diếm nào, tâm thần cộng thông tiến triển rất nhanh chóng, không đến ba năm, cậu đã có thể khí hóa với ta, chưa đầy năm năm, cậu đã có thể mô phỏng dáng vẻ của ta.

Hết thảy điều này không phải không có cái giá. Mà sau khi những trưởng lão e ngại lực lượng càng ngày càng đáng sợ của cậu, đã quyết định chia tách bọn ta, dưới tình huống không cần thiết tuyệt đối không để bọn ta gặp mặt, về sau, ta khó có cơ hội lắng nghe nỗi tịch mịch trong lòng cậu nữa.

Mặc dù cũng nhận cậu làm chủ, nhưng Aifrol lại chẳng biết gì về chuyện của cậu.

Cô ta không thường ở trong cung, không thường bầu bạn bên

cạnh cậu, thỉnh thoảng gặp cậu cũng là vì một vài chuyện nhỏ không quan trọng, ta cảm thấy phẫn nộ đối với thái độ này, nhưng Englar luôn là nở nụ cười ôn hòa bao dung cô ta.

"Aifrol không biết gì cả, cứ để cô ấy tự do đi."

"Xin lỗi, khiến ngươi bị khóa ở trong cung như vậy, bị ta liên lụy..."

Ta chưa từng sợ chịu khổ, cho nên ta nói cho cậu, đối với ta mà nói những chuyện này đều không hề gì.

Nếu ta có thể từng giây từng phút ở bên cạnh cậu thì tốt rồi.

Nếu là như vậy, ta cũng không đến nỗi ở khi cậu bị người sát hại, cho dù trong lòng có cảm ứng, nhưng vẫn bị khóa trong phòng, bất lực mà gào thét đến khi hồn ấn của khế ước bởi vì cái chết của cậu mà nhạt đi.

Ta từng cho rằng, bản chất của căm hận, ở trên mỗi một người đều như nhau.

Hận không thể chặt đối phương ra vạn mảnh, hận không thể tự tay kết liễu tính mạng của đối phương, chỉ có uống cạn máu tươi của kẻ thù, mới có thể tẩy xóa nỗi nhục mà đối phương gây ra cho mình.

Ta từng cho rằng hắn là như vậy.

Giết chủ nhân của ta, tên hung thủ cho người lấy tà chú bức ta duy trì hình kiếm để hắn sử dụng, ta cho rằng giết hắn trăm lần cũng không đủ giải hận, hắn đáng dùng sinh mạng để chuộc tội, ai cũng không cần hắn sám hối.

Khi ta rót ánh sáng phệ hồn vào lòng bàn tay chọc xuyên thân thể của hắn, phản ứng tâm tình của Englar thông qua liên hệ tâm linh truyền đạt tới, khiến ta giật mình phát giác mình hình như sai

rồi.

Sai không phải hành vi báo thù của ta, sai là ta không có lý giải nội tâm của cậu, hiểu lầm cậu muốn kết quả thế nào.

Tâm tư từ trên người cậu truyền đến bởi vì ta sát thương cái người kia mà vỡ vụn rối bời, dần dần kết thành một nỗi đau đớn không thể phớt lờ, khiến ta trầm mặc.

Lấy tư duy vũ khí đi suy đoán trái tim loài người, có lẽ vẫn rất khó khăn.

Cho dù bọn ta biết mọi sự của nhau, ta vẫn cảm thấy sửng sốt đối với kết quả.

Englar cứu vãn tính mạng của cái người kia, dường như chuyện này, ở trong khoảnh khắc ấy, quan trọng hơn hết thảy mọi thứ.

Tình cảm để lộ ra từ nội tâm cậu, ta chỉ có thể lặng lẽ đứng ở bên cạnh thể hội.

Có lẽ cậu vẫn giống với khi ta lần đầu nhìn thấy cậu, không thích hợp giết chóc, không thích hợp cầm kiếm đoạt đi sinh mệnh người khác.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của ta, cậu có lẽ cũng là chủ nhân ta ấn tượng sâu sắc nhất và phục vụ lâu nhất.

Dù sao cậu cũng đã trở thành cư dân tân sinh gần như bất diệt, điều ta nên làm, chính là trở thành lực lượng của cậu ở khi cậu cần ta.

Trái tim từng cứng rắn, liệu có bởi vì tiếp xúc loài người mà trở nên mềm mại?

Trong lòng ta không có đáp án. Ít nhất, đây không phải vấn đề

mà ta bây giờ có thể trả lời.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 9 - Ngoại Truyện

Thương bạch vãn ca

(Bài ca buồn)

Thiếu niên luôn nghĩ rằng, nếu chưa từng có được, vì sao lại có cảm giác mất mát?

-- Nhật chi tế --

(Ngày u ám? Chắc thế :">)

Ở đây chưa từng có ánh sáng, chưa từng có.

Bất luận là đối với ta, hay là đối với hắn mà nói.

Không có chuyện gì có kết cục đã định sẵn. Người kia là nói như vậy -- có điều, thiếu niên chưa từng cho rằng như vậy.

Rất nhiều chuyện ngay từ đầu đã được định sẵn rồi. Như là cậu tất nhiên bị mang đến đây, tất nhiên bị giữ lại, tất nhiên chết vào độ tuổi còn trẻ, và tất nhiên không được người kia yêu thích.

Có rất nhiều tất nhiên, cũng sẽ không có một cái ngẫu nhiên nào xoay chuyển hiện thực.

Đây có lẽ chỉ là tư tưởng của thiếu niên nhằm để cho mình sống dễ dàng một chút, để mình tin rằng vận mệnh không thể chống đối. Sau đó cậu liền có thể đối mặt với mọi thứ một cách tê liệt, bình tĩnh nghênh đón cái gọi là kết cục sớm đã được định sẵn.

Nhưng mà cậu từng dự thiết cái người kia sẽ không thích cậu, từng dự thiết cái người kia sẽ căm hận cậu, nhưng lại không ngờ cái người đó lại chính tay giết cậu.

Rõ ràng sớm đã tuyệt vọng rồi, nhưng vẫn vô thức vùng vẫy.

Rõ ràng quyết định thản nhiên chấp nhận cái chết của mình, nhưng vẫn không muốn chết đi ở đây.

Giống như nỗi bất cam được kích lên từ trong tuyệt vọng tù đọng, căm hận bản thân không có lực xoay chuyển mọi việc mà khát vọng sống tiếp.

Thiếu niên không biết đây là vì sao. Đáp án từng tìm được lại trở nên mơ hồ lần nữa.

Sống tiếp cũng chỉ là tiếp tục cuộc đời như con rối không có tự do, không phải vậy sao?

Sống tiếp, cũng sẽ không có bất cứ ánh sáng và hi vọng nào.

Có lẽ thiếu niên có thể nói, chết đi sẽ không còn gặp lại được cái người kia nữa.

Nhưng cho dù cậu sống, cũng nhìn không thấy hắn, không phải vậy sao?

-- Vị minh chi mộng --

(giấc mộng chưa rõ)

Ta chưa từng nghĩ đến tương lai của chúng ta.

Thời gian của ngươi giống như đứng lại, mà thời gian của ta, cũng trôi qua khi đang nhìn vào ngươi.

Tiến vào trong phòng giống như mọi khi, tùy ý chọn một quyển sách giống như mọi khi, ngồi xuống, bắt đầu đọc.

Hắn trên danh nghĩa là người đọc sách của cậu, đến đây là muốn đọc sách cho cậu nghe. Englar gần như không có ý kiến gì đối với sách hắn chọn, thỉnh thoảng đặt câu hỏi cũng là bởi vì tò mò vẩn vơ, dường như có nhận được đáp án hay không đều không quan trọng.

Lúc Englar ngủ, hắn sẽ lặng lẽ chờ cậu tự tỉnh dậy mới bắt đầu. Hắn quen với chờ đợi, có lẽ cũng trở nên giỏi về chờ đợi rồi -- Cho dù hắn kỳ thực cũng không thích chờ đợi.

Chuyện gì cũng không thể làm, cái gọi là chờ đợi.

Khoanh tay đứng nhìn bên cạnh, khoanh tay bất lực mà nhìn. Cho dù không muốn tiếp xúc vẫn là phải nhìn thấy, cho dù muốn làm gì cũng có hạn.

Bởi vì hắn chỉ là người đọc sách của cậu.

Không có thực lực ba đường chỉ vàng, cũng không có nắm quyền lực.

"Narsi..."

Âm thanh của Englar luôn rất nhỏ bé.

Mỗi khi đưa mắt nhìn cậu, hắn luôn nhớ tới mình hi vọng cậu chết đi.

Mới đầu chỉ là đơn thuần, cái gì cũng chưa từng tìm hiểu, thì hi vọng cậu không tồn tại...

"Đoạn vừa rồi không có nghe rõ... có thể đọc lại lần nữa không?"

Hắn đã quá quen với việc cậu thường thường thất thần, lập tức hỏi rõ đoạn nào, liền trực tiếp đọc lại, không nói gì thừa thãi.

Chuỗi ngày đọc sách và lắng nghe này có lẽ đối với bọn họ mà

nói, là một loại bình yên nhất ở trong cung San Siro.

Thiếu đế của Tây Phương Thành, là công cụ để bảo tồn vương huyết.

Đây là một sự thực tuy không được nói rõ nhưng không cần hoài nghi. Mỗi khi có đối tượng cần hồi sinh hoặc là trị liệu được đưa đến đây thông qua trao đổi lợi ích giữa trưởng lão, chuyện Englar duy nhất cần làm chính là rạch da của mình nhỏ xuống vương huyết quý giá, tiến hành nghi thức hồi sinh hoặc trị liệu.

Không từ chối, cũng không hỏi bất cứ lý do nào.

Hắn nhìn động tác cứu người đầy máy móc của cậu, hết lần này đến lần khác.

Giống như là nghĩa vụ sống -- mà cho dù cậu nghe lời như vậy, vẫn sẽ có đủ thứ chuyện lặt vặt không hợp ý người, trưởng lão - những người khống chế tự do của cậu sẽ không chút lưu tình trách phạt.

Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Englar, Englar đã là một đứa trẻ sẽ không cất tiếng khóc rồi.

Từ tình huống tay chân bất tự chủ co rút run rẩy, có thể biết dây thần kinh nhận biết đau đớn đang bị tàn phá dữ dội bởi tà chú, nhưng đứa trẻ ngã trên mặt đất sẽ không phát ra bất cứ âm thanh nào, cùng lắm là tiếng hít khí kịch liệt, hoặc là tiếng rên khẽ như bị trọng kích.

Hắn không biết cậu vì sao lại trơ trơ như vậy, dần dần mới hiểu được, đây là cách ly tâm linh được rèn ra dưới đau đớn không thể chịu đựng trong thời gian dài.

Bởi vì trốn không được, nên chỉ đành để mình vô cảm.

Coi như cách ly ra sẽ không đau, sẽ không có cảm giác, bất

luận mồ hôi có ướt đẫm vạt áo, hay gập người vì co giật, chỉ cần coi như thân thể không phải của mình, là có thể gạt bản thân để dễ sống hơn một chút.

Nhưng khi nhìn Englar, hắn không làm được những điều này.

Hết lần này tới lần khác nhìn cậu chịu đựng đau khổ hành hạ.

Hết lần này đến lần khác không nhịn được chăm sóc cậu, nhưng có lúc lại vô biểu tình mà nói không quan tâm...

Hắn nghĩ, hắn không biết nên làm thế nào đối tốt với người khác, làm thế nào yêu người khác, có lẽ là bởi vì chưa từng có người tốt với hắn. Không có mẫu hình để mô phỏng học tập, không biết nên làm sao.

Hắn cũng nghĩ, hắn vô thức đi quan tâm Englar, lại không có cách nào thay đổi cậu, có lẽ là bởi vì hắn không biết cậu cần cái gì.

Cũng có lẽ hắn kỳ thực biết, chỉ là dưới tình huống mọi thứ đều chẳng có chút đơn giản thuần túy nào, cái gì cũng chỉ có thể đè nén.

Nhưng hắn vẫn hi vọng cậu không tồn tại, vẫn hi vọng cậu chết đi.

Để hắn không cần nhìn cậu chịu mọi hành hạ, cũng không cần nhìn thấy dáng vẻ hoàn toàn bỏ mặc bản thân của cậu, khiến hắn khó có thể hô hấp.

Hắn không có cách nào nói cho Englar, mỗi một lần nhìn những hình phạt cậu lãnh chịu, hắn đều sẽ cảm thấy rất đau rất đau.

Hắn không cách tuyệt được cảm quan và tâm linh của mình, những tà chú đày đọa cùng xiềng xích nặng nề, giống như cũng đang ở trên người hắn, khiến hắn sản sinh ảo giác đồng cảm.

Thế là hắn không thay đổi mong mỏi muốn cậu chết đi, nhưng nguyên nhân ban đầu sớm đã xáo trộn.

Cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, mọi thứ cũng sẽ không tốt hơn.

Vĩnh viễn chỉ có thể lẩn quẩn chìm đắm ở trong cái không gian bức bí này, lấy chờ đợi để đổi lấy bóng tối.

"Narsi, có chuyện gì thú vị để kể không...?

Mỗi khi hình phạt kết thúc, Englar nằm ở trên giường, luôn là giương đôi mắt không có sắc thái nhìn hắn và hỏi như vậy.

"Có chứ. Dựa vào ước định của chúng ta, ta kể cho ngươi một chuyện, ngươi sẽ dạy ta một chiêu, mau chóng khỏe lại là có thể trao đổi rồi, ngươi tự xem mà làm đi."

Sau khi hắn trả lời như vậy, Englar lộ ra thần tình có chút do dự.

"Không thể khất trước sao..."

"Không thể."

Mỗi lần từ chối người khác hắn đều từ chối rất dứt khoát.

Kể chuyện cho Englar chỉ là chuyện nhỏ, mà hắn từ chối như vậy, cũng chỉ là hi vọng đối phương có thể kiên trì thêm một chút.

Đừng lần nào cũng bỏ cuộc nhanh như thế. Đừng lần nào cũng từ bỏ.

Đừng tỏ ra không hề gì đối với mọi chuyện...

"Được thôi."

Nhưng Englar vẫn là chỉ nói một câu như vậy, rồi không có mở miệng yêu cầu nữa.

Tuyệt vọng bao phủ tâm linh rốt cuộc là từ đâu mà tới?

Hắn hi vọng cậu thay đổi, nhưng lại hoàn toàn không biết phương pháp.

Mà hết thảy những điều này khiến người không thể chịu đựng.

Không thể chịu đựng.

-- Vị minh chi mộng --

Cái người đó không cần ta.

Bởi vì không cần ta, có phải là cũng có thể rời khỏi ta bất cứ lúc nào?

Trong giấc mộng của cậu tồn tại rất nhiều sự vật cậu không thể sở hữu.

Những thứ đáng lẽ mở mắt là có thể nhìn thấy như bầu trời xanh giống màu mắt của cậu.

Và không gian tự do khoáng đạt sáng ngời.

Cùng sắc thái rực rỡ tươi đẹp, khuôn mặt mỉm cười đầy quan tâm.

Cậu trong mơ có thân thể khỏe mạnh và hoàn hảo, cậu trong mơ có thể nở nụ cười không mang góc khuất.

Trong mơ, không có cái người kia.

Chỉ bởi vì cậu trong mơ không phải thiếu đế Englar, chỉ là một thiếu niên bình thường lớn lên trong gia đình bình thường, không cần sống nhờ hiệp trợ của người khác...

Không phải thiếu đế, bên cạnh cậu tự nhiên sẽ không có cái người kia bầu bạn.

"... Narsi?"

Lúc bình thường không luyện kiếm, không cần tu hành tà chú ma pháp, cậu luôn là ở trong thư phòng, dần dần giống như đã biến thư phòng thành phòng của mình.

Chuyện gì cũng không làm, đôi khi sẽ ngủ thiếp đi.

Mà lúc cậu tỉnh lại, cho dù vẫn là sẽ làm động tác mở mắt ra, nhưng động tác này không có ý nghĩa đối với cậu.

Cho dù mở mắt nhưng vẫn ở trong bóng tối.

Chỉ là, thói quen nhiều năm khiến cậu biết rằng khi mình tỉnh lại không cần xác nhận, Narsi cũng sẽ ở đây chờ.

Cậu nghe thấy đối phương khẽ thở dài, tiếp đến là tiếng lật sách.

"Tiếp tục từ chỗ hôm qua nhé, nếu không có ý kiến ta sẽ bắt đầu đây."

Chỉ cần hôm đó không có chuyện gì đặc biệt, Narsi sẽ đến đây đọc sách cho cậu nghe.

Kỳ thực bất luận Narsi đọc sách nào, đối với cậu đều không hề gì, cậu chỉ là muốn nghe thấy tiếng của hắn.

Cho dù âm thanh của Narsi bình thường gần như đều không mang tình cảm, nhưng cậu vẫn là thích giọng của hắn.

Cậu không biết đó có phải là một loại cảm giác bình yên hay không, ở lúc lắng nghe tiếng của Narsi.

Chuyện không nên đi nhớ, lâu dần sẽ bị gác lại ở một góc ký ức, sẽ bị lờ đi giống như quên lãng. Giá trị tồn tại của cậu chính là bởi vì được cần. Bởi vì Tây Phương Thành cần cậu, cần vương huyết của cậu hoặc là thực lực của cậu -- Ít nhất là bởi vì, tạm

thời vẫn không có người có thể thay thế cậu.

Cậu phải biết mình được cần, dường như thế này mới có thể an tâm, an tâm sống ở đây... ở cái nơi này, chiếm hữu một khoảng đất nho nhỏ.

Cậu hữu dụng. Hoặc là nói, có thể được lợi dụng.

Cho dù lâu dần, những chuyện này hình như cũng đã không hề gì nữa. Biết mình là bởi vì cái gì mà được cần, giống như cảm thấy mình ngoại trừ cung cấp những lợi ích này, thì cũng không có tác dụng khác nữa.

Luôn luôn là người khác cần cậu, mà không phải bản thân cậu. Cậu không cần mình.

Khát vọng từng có trong lòng đều đã bị chôn sâu.

Khát vọng duy nhất chính là làm trọn nghĩa vụ trách nhiệm của mình -- trách nhiệm nghĩa vụ của một công cụ. Nhưng cái người duy nhất không cần cậu kia, đã phủ định tư tưởng sinh tồn của cậu.

"Ngươi nên quan tâm bản thân hơn một chút, đừng bỏ mặc bản thân..."

Lời Narsi nói với cậu, sẽ không lặp lại quá ba lần.

Hắn ghét làm những chuyện vô ích, cho nên bình thường nói mấy lần đều vô ích, hắn sẽ không nói nữa.

"Vì sao... nhất định phải quan tâm đây?"

Cậu nghĩ mình không thể nào hiểu được.

Vì sao khi Narsi nói những lời này, phải để lộ ra ngữ khí đau khổ như vậy.

Cuộc sống hiện tại cũng không có gì không tốt, chẳng qua là không có gì tốt mà thôi.

Đã quen rồi, cũng không phải không thể chịu đựng, vậy thì không cần phải thay đổi.

Vì sao phải quan tâm bản thân đây?

Vì sao... Narsi muốn bảo cậu quan tâm mình đây?

Phần lớn thời gian, Narsi sẽ chăm sóc cậu, chỉ là cậu đôi lúc vẫn có thể cảm giác thấy hận ý Narsi trút lên người mình.

Mới đầu, giống như là địch ý, cậu không đần độn đến mức không chút phát giác.

Chỉ là, thời gian cũng đã từ từ trôi qua như vậy.

Cũng đã qua lâu như vậy rồi. Ít nhất đối với cậu mà nói là rất lâu.

Liệu có khả năng thích cậu một chút xíu hay không?

Cậu không rõ trái tim đáng lý giống như một vũng nước tù đọng của mình làm thế nào có thể sinh ra mong đợi như vậy.

Rõ ràng chỉ cần mang thân phận thiếu đế, cậu liền không dám tin ai sẽ thật lòng đối tốt với mình.

Nhưng cậu vẫn không khỏi suy nghĩ, chỉ cần một chút xíu là được.

Chỉ cần một chút xíu thích cậu, một chút xíu thôi.

Bởi vì Narsi không cần cậu. Nếu như không cần cậu, vậy thì chỉ có thích cậu, Narsi mới có thể tiếp tục ở lại bên cạnh cậu.

Cho dù những chuyện này thông thường cũng là do trưởng lão

quyết định, bọn họ không thể làm chủ...

Khi cậu từ tường thành nhảy xuống, chuẩn bị nghênh đón chiến trường không xa, yêu cầu khí hóa khiến thân kiếm của Thiên La Viêm kết hợp với cánh tay của cậu, nhờ vào dung hợp này, cậu vốn nhìn không thấy, giờ phút này cũng giống như đã sản sinh hình ảnh thị giác mơ hồ.

Chỉ có lúc khí hóa với Thiên La Viêm, cậu có thể có được thị giác ở mức độ thấp trong thời gian ngắn ngủi, không liên quan tới mắt của cậu, bởi thế cũng không bị ảnh hưởng của miếng vải quấn quanh mắt. Tầm nhìn này cho dù không một chút rõ ràng, cũng đã đủ quý giá.

Đánh lui địch trong ba tiếng đồng hồ, chẳng dư dật một chút nào. Nhưng mà dưới tình huống khẩn bách như vậy, cậu vẫn là rất muốn xoay người nhìn lại tường thành.

Cậu biết Narsi ở đó. Cậu biết sau khi hắn đưa cậu lên tường thành, vẫn cứ đứng ở đó nhìn, không có trở về.

Cậu chưa từng biết tướng mạo của Narsi, cũng không biết trên mặt của hắn có thần tình gì, cho nên cậu trước giờ không thể tưởng tượng dáng vẻ của hắn, không thể mô phỏng hắn ở trong đầu.

Cho dù khao khát quay đầu nhìn hắn một cái đến thế, nhưng vẫn là bị e ngại và sợ hãi lấn át.

Cậu không muốn nhìn thấy sự căm hận nhằm vào cậu trên mặt Narsi.

Cậu không thể đối mặt với khả năng như vậy.

Cho nên cuối cùng cậu vẫn đưa lưng vào hắn, đi chấp hành việc mà cậu nên làm, là bảo vệ cái quốc gia này.

Cậu nghĩ, ít nhất cậu biết Narsi ở ngay sau lưng cậu, đang nhìn vào cậu.

Cho dù cậu không có gì để e sợ, cũng không cần từ đáy lòng sinh ra dũng khí, nhưng... khi cậu đang xóa sổ sinh mệnh của nhiều người như thế, nhận ra rằng ít nhất có một người là người cậu chân chính muốn bảo vệ, đó có lẽ có thể khiến cậu dễ chịu hơn.

-- Tâm chi vị ngữ --

(Lời trong lòng)

Hoàng cung này không thuộc về ta.

Nhưng khi lên làm hoàng đế, cậu cũng không thể sở hữu.

Tháng này là Englar lần thứ hai phát tác.

Cái gọi là phát tác, chính là quá trình khí tức sắc bén của vũ khí sau khi khí hóa quanh quẩn trong người phá hoại thân thể.

Cho dù Thiên La Viêm không có ý làm hại chủ nhân của mình, nhưng khi thân thể kết hợp với vũ khí, vẫn không tránh được bị tổn thương, đặc biệt là thao túng vũ khí cấp cao như vậy, lực phá hoại để lại hết sức kinh người, sau mỗi lần sử dụng tích lũy lại, cuối cùng sẽ khiến thân thể của Englar không thể chịu nổi nữa.

Hắn nhìn máu Englar hộc ra, nhìn cậu yếu ớt nằm ở trên giường, không biết loại chuyện này còn phải lặp lại bao nhiêu lần.

Ngày phát tác lặp lại càng ngày càng gần, lặp lại đến mức thân thể đầy rẫy vết thương của cậu cũng không thể trị liệu được nữa.

Đau lắm sao?

Vấn đề ngu xuẩn này, hắn đã không còn hỏi nữa.

Kiếm khí chạy lung tung trong cơ thể, đau đớn đó nghĩ thôi cũng biết.

Hơn nữa hắn hỏi rồi, Englar cũng chỉ nói với hắn không có cảm giác.

Nếu là trước khi phát tác đúng lúc đã trị liệu người trưởng lão muốn cậu trị liệu, vậy thì lúc phát tác, cậu chỉ có thể chịu đựng mọi đau đớn dưới trạng thái yếu ớt, cho đến khi hiệu lực trị liệu của vương huyết khôi phục, mới có thể tự liệu thương dưới sự cho phép của trưởng lão.

Dưới tình huống giữ lại tính mạng của Englar là điều kiện thấp nhất, thì người khác vĩnh viễn được ưu tiên.

Ao nước duy trì mệnh mạch Huyễn Thế... cư dân Tây Phương Thành mong muốn được bảo vệ, những người lần lượt khiến Englar cắt máu cứu chữa, ở trong mắt của hắn, dần dần biến thành quái vật không thể tha thứ.

Thế giới giống như ký sinh ở trên người thiếu niên này, gặm rỉa máu thịt của cậu, để tiếp tục tồn tại.

Hi sinh một mình Englar, nhờ vào đó để cho bọn họ có được hạnh phúc.

Vì sao, có thể làm như vậy đây?

Hắn không cách nào thấu hiểu chuyện như vậy, làm sao cũng không thể. Khi Englar coi như không mà chịu đựng, an tĩnh chấp nhận hết thảy, cảm giác cứa vào tim hắn càng ngày càng sâu, càng ngày càng đau.

Những người dựa dẫm Englar mà được cứu.

Những người không hề biết những chuyện này, cười thật vui vẻ dưới ánh nắng.

Bất luận là cư dân nguyên sinh hay là cư dân tân sinh, hắn cảm thấy hủy diệt toàn bộ cũng không sao cả.

Nhìn Englar lặng lẽ để hắn lau vết máu bên môi, bóng tối và sự vặn vẹo trong lòng hắn cứ thế lan tràn.

Hắn ở lại đây, đáng lẽ là muốn chờ anh trai duy nhất trở về.

Nhưng, đã qua lâu như vậy rồi... Đã qua lâu như vậy rồi. Lâu đến hắn gần như đã không còn ôm bất cứ mong đợi nào, lâu đến hắn cũng không còn biết tồn tại của anh trai đã hạn chế tư tưởng trong lòng hắn, hay là sự hỗn loạn của hắn khiến cho hắn không thể thích ứng.

Hắn muốn thiếu niên này chết đi, chết ngay bây giờ.

Để cậu được giải thoát khỏi trói buộc bất hợp lý này, khiến khuôn mặt căn bản không thể nở nụ cười của cậu chân chính không bao giờ có thể biểu hiện bất cứ biểu cảm nào nữa.

Mà tồn tại của anh trai giống như là một cái ràng buộc, khiến hắn không thể thực hành suy nghĩ này.

Hắn cảm thấy người toàn thế giới đều đang lợi dụng Englar, dựa dẫm vào cậu để sinh tồn, nhưng bản thân hắn chẳng lẽ lại không phải?

Để cho vương huyết đoạn tuyệt, bản thân hắn có thế nào cũng chẳng hề gì, thế giới có ra sao cũng chẳng hề gì, nhưng còn anh trai hắn?

Hắn không thể nói mình quan tâm, hay là không quan tâm.

Hắn càng ngày càng không rõ mình là vì sao ở lại đây, hắn chỉ muốn để cho mọi thứ kết thúc.

"Narsi..."

Có lúc, Englar sẽ gọi tên của hắn trong lúc đang đau đớn.

Phần lớn là không hàm chứa ý nghĩa.

Cậu chỉ là vô thức gọi người bên cạnh, cũng không phải muốn nói chuyện với hắn, hoặc là muốn hắn làm gì đó.

Mà hắn xác thực cũng không thể làm gì.

Cứ như vậy nhìn Englar, biết rõ không thể giảm bớt đau đớn trên người cậu, hắn vẫn không tự chủ mà cúi người ôm lấy cậu.

"Cố để cho mình ngủ đi, ngủ một giấc tỉnh lại sẽ đỡ hơn một chút..."

Hắn biết nói như vậy là đang tự lừa mình dối người.

Làm sao có thể ngủ được đây? Căn bản không thể nào.

Mà cứ ôm cậu như vậy, hắn cũng phát hiện, cho dù hắn hi vọng thiếu niên chết đi như thế, nhưng vô cùng sợ hãi thiếu niên ở lúc hắn không biết mà lặng lẽ tắt thở.

-- Vị ngữ chi tâm --

(Nỗi lòng chưa nói)

Không chỉ là bởi vì bên cạnh ta chỉ có hắn.

Ẩn sâu trong lòng, tâm tình ngay cả ta cũng không hiểu, nhất định không chỉ là bởi vì như vậy.

Thân thể của cậu càng ngày càng không tốt, cậu có khả năng không thể sống lâu hơn nữa -- Những cái này cậu đều biết.

Trong thời gian thân thể khỏe mạnh hữu hạn, cậu vẫn hi vọng có thể ở cùng với Narsi, cậu chỉ có một chút xíu hi vọng như vậy, trái lại cũng không khó đạt thành, Narsi vốn đã thường thường ở

bên cạnh cậu.

Cậu vẫn là duy trì dạy kiếm chiêu cho Narsi, mặc dù bởi vì thân thể, cơ hội này đã giảm thiểu rất nhiều, nhưng chỉ cần rảnh rỗi cậu vẫn sẽ làm, cậu cho rằng trở nên mạnh hơn là điều Narsi muốn.

Từ không khí lưu động, cậu có thể phán đoán động tác với vị trí của Narsi, sau đó đối chiêu với hắn. Kỳ thực động võ đối với cậu mà nói thì có chút vất vả, chẳng qua cậu luôn luôn miễn cưỡng bản thân, bất luận là dưới tình huống nào.

Tốc độ học tập của Narsi không chậm, sau khi cậu làm mẫu xong, Narsi đã có thể lĩnh hội rất nhanh chóng, mặc dù lúc cậu tự học vẫn là nhanh hơn Narsi một chút, nhưng cậu cũng biết, tình huống của mình không thể so sánh với người bình thường.

Chỉ là, lấy thân thể yếu ớt gánh trên lưng tà chú và xiềng xích, muốn khống chế kiếm một cách chính xác, thì có lẽ vẫn là hơi quá khó, ngẫu nhiên thất thần một cái, cậu liền cảm giác được mũi kiếm rạch lên da của đối phương, mùi máu phiêu tán ra.

Một lần lỡ tay của cậu đã ngộ thương Narsi.

"Narsi! Có làm sao không?"

Kinh hoảng khiến cậu cũng khó có thể tưởng tượng, bởi vì nhìn không thấy, cậu không thể lập tức biết mình đã tạo ra vết thương thế nào, trong bóng tối đầu óc cậu đã lướt qua vô vàn khả năng, mỗi một cái đều đủ khiến cho cậu kinh hoảng thất thố.

"Không sao, bị thương cánh tay mà thôi."

Âm thanh của Narsi vẫn lãnh tĩnh, từ xúc cảm trên kiếm xem ra đúng là không có khả năng trọng thương, cậu chỉ là quá sợ làm hắn bị thương, mới nghiêm trọng hóa mọi chuyện.

Rốt cuộc từ lúc nào, hắn trở nên quan trọng như thế đối với cậu?

Nhưng cho dù hắn quan trọng như thế đối với cậu, cậu vẫn không có ở lúc phát giác mình ngộ thương hắn mà quyết định lấy vương huyết trị liệu cho hắn.

Tư tưởng giống như đã bị cầm cố, khiến cậu dưới tình huống không được trưởng lão cho phép, liền không dám tự tiện sử dụng năng lực của mình.

Cho dù đây là máu của cậu, đáng lẽ phải do ý muốn tự do của cậu để sử dụng.

"Ta trở về tự băng bó, thương ở tay phải, xem ra hắn là không thể tiếp tục rồi, trước hết cứ vậy đi."

Cậu cảm giác không ra tâm tình của Narsi, chỉ có thể tự suy đoán hắn có tức giận hay không.

Cậu không muốn bị ghét, bất luận thế nào cũng không muốn bị cái người này ghét...

"Đã nói ta tự mình đi băng bó là được, ngươi đi theo làm gì?"

Narsi dừng chân, bất đắc dĩ nói như thế với cậu.

Không thể nói ra bất luận hắn muốn đi đâu, cậu đều muốn đi theo hắn, cũng nói không ra cậu lo lắng cho vết thương của hắn, bất luận là vết thương nhẹ làm sao cũng vậy.

Bởi vì sợ bị hắn dùng giọng trào phúng hỏi: Vì sao?

Sợ hắn khinh thường đối với tình cảm đơn thuần của cậu.

Sợ hắn cười nhạo cậu, nói cậu chỉ vì bên cạnh chỉ có một người nên tự nhiên sản sinh ỷ lại.

"Chỉ là một vết cắt, không chết được đâu, không cần đi theo xem, dù sao ngươi cũng nhìn không thấy."

Trong lời nói của Narsi, vẫn thỉnh thoảng xuất hiện ác ý đối với cậu.

Khiến cậu cảm thấy mình bị ghét, nhưng vừa lại không dám xác nhận.

Có lẽ vốn đã nên như vậy đi.

Rất lâu trước kia, cậu đã nhận định bất cứ người nào cũng không thể cho cậu hi vọng...

Cho dù là người này, cũng không thể.

Trong đau đớn khi kiếm khí bá đạo đang xé rách thân thể, cậu vẫn quen với việc bỏ mặc bản thân, cái gì cũng không đi cảm giác.

Cậu nghĩ mình hi vọng chết đi, nhưng lại không thể như mong muốn.

Lý do không thể chết có rất nhiều rất nhiều, nhưng nguyên nhân hi vọng có thể sống tiếp chân chính và rõ ràng nhất có lẽ chỉ có một cái.

Vương huyết không thể đoạn tuyệt, nếu như cậu thật sự sắp chết rồi, những trưởng lão chắc chắn sẽ chọn ra hoàng đế kế nhiệm, để cậu truyền vương huyết cho cái người đó.

Người đó sẽ là ai đây?

Liệu có khả năng... chính là Narsi hay không?

Narsi nếu như lên làm hoàng đế, liệu có phải cũng sẽ mất đi tự do giống như cậu, mất đi mọi thứ, chịu đựng sự hành hạ vô biên?

Đến lúc đó người đã chết như cậu đương nhiên sẽ không biết

được, nhưng cậu sợ những chuyện đó có khả năng thành sự thật.

Sống lâu thêm một chút vậy, cầm cự thêm chút nữa vậy.

Cho dù sống không có vui vẻ, sống không có mục tiêu cũng không có ánh sáng, cậu vẫn muốn tự mình gánh vác -- sự khốn khổ khi làm hoàng đế, đừng để đau đớn này chuyển đến cái người kia.

Sẽ không có người thích cậu cũng được, sẽ không có người cho cậu ấm áp cũng được.

Tâm tình này không thể được lý giải thấu hiểu, cũng được.

-- Nguyệt chi toái --

(Mảnh trăng vỡ)

Ta nguyện dùng tay của ta kết thúc đau khổ này.

Cho dù cái giá là hình phạt vạn kiếp bất phục...

Sự tình vì sao lại đi đến bước này, thiếu niên cũng không biết mình rốt cuộc là rõ ràng hay là một mảnh mơ hồ. (Thiếu niên này là Narsi nha)

Thiếu niên cầm kiếm làm trọng thương cái người sớm chiều ở chung với mình mười một năm, bóp lấy cổ của cậu, ấn cậu xuống đất.

Hết thảy đều giống như điều thiếu niên ban đầu muốn làm, hắn sẽ giết chết cậu, không có bất cứ khó khăn nào, thuận lợi như thế. Vậy vì sao hắn lại nghe thấy tiếng nghẹn ngào khóc lóc của mình đây?

Thiếu niên nghĩ, cái khó có lẽ không phải là tìm được một thời cơ hạ thủ, hoặc là làm tê liệt năng lực chiến đấu của cậu một cách gọn gàng, đảm bảo hành động sẽ không thất bại.

Khó là ở dưới tình huống đối phương vẫn lấy lực lượng nhỏ bé vùng vẫy, mình vẫn phải giữ vững ý chí, cho dù có đau đớn cũng không buông đôi tay bóp ở trên cổ của cậu.

Như vậy đối với cậu mà nói là tốt nhất sao?

Thiếu niên đã hỏi mình vô số lần, cuối cùng vẫn là lựa chọn như vậy.

Chỉ cần cậu chết ở đây, thì không thể có khả năng thay đổi nữa.

Không có khả năng cười, không có khả năng khóc, cũng không có khả năng có được hạnh phúc.

Nhưng thiếu niên vẫn là vươn tay bóp chết mọi khả năng giữa bọn họ.

Tuyệt vọng là được chất đống dần dần trong thời gian dài, đến hôm nay, đã không có chỗ cho hi vọng trở lại.

Thiếu niên đã không thể tin tưởng nữa.

Thế là bọn họ cuối cùng cũng đi đến kết cục tất nhiên, hệt như đã quyết định ngay từ đầu.

Nếu như cậu từng nói thích hắn, hắn phải chăng sẽ không giết cậu? Thiếu niên vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 9 - Giới Thiệu Nhân Vật

Giới Thiệu nhân vật (bản Puhahaha)

Phạm Thống:

Nghe nói là chủ nhân của bổn phất trần. Mặc dù lẽ ra là chuyện rất khẳng định, nhưng bổn phất trần thực sự có rất nhiều chuyện không hài lòng, hết sức xem thường đối với hắn, cây lau cây lau gọi hoài không biết gọi bao lâu, tuyệt đối không phải bởi vì nói ngược hay gì gì đó, tóm lại hắn chính là coi bổn phất trần thành cây lau, đồ không biết xem hàng lại còn không cầu tiến, rõ ràng thiên phú phù chú không tệ lại cứ luôn dùng kiếm trong thời gian luyện tập, miệng lưỡi trơn trượt còn cứ luôn lợi dụng bổn phất trần, ta tuyệt đối là đã chọn sai chủ nhân, nhưng bây giờ cũng không kịp rồi, đành tạm thời nhẫn nhịn... vấn đề là cư dân tân sinh có thể sống rất lâu, bổn phất trần vừa lại không thể mặc kệ để ai đó tiêu diệt hắn, thế này bọn ta sợ rằng phải chung sống cả đời... Ta rốt cuộc vì sao lại bỏ lỡ cả đời như vậy đây, cho dù Phạm Thống cỏ vẻ rất quan tâm ta, nhưng hắn cũng rất quan tâm bạn bè hắn, nói tới nói lui địa vị bổn phất trần chẳng phải xấp xỉ với bạn bè hắn sao, có lúc còn muốn bán bổn phất trần, thật là... càng nghĩ càng tức còn không bằng ngủ cho rồi.

Lạc Thị:

Bổn phất trần không rõ hắn là ai, hình như là bạn của Phạm Thống. Nói tới bổn phất trần sở dĩ kết nghiệt duyên với Phạm Thống cũng là do hắn hại, chính là hắn mang Phạm Thống đi mua vũ khí, chọn tới chọn lui chọn đến bổn phất trần, không thích mà

lại không nói rõ, lừa gạt cảm tình của bổn phất trần, phí chuộc thân còn chỉ cho hai trăm xâu tiền, ta có cảm giác bị phỉ báng, vốn cũng không chấp nhặt những cái này, nhưng sau khi phát hiện hết thảy đều là một trò lừa thì lại khác, đây gọi là hùa nhau lừa gạt, đồng lõa! Nếu cho bổn phất trần cơ hội nữa, bổn phất trần nhất định sẽ không đồng ý bán thân, nằm ở đó tích bụi thì tích bụi, chỉ vì ham có người giúp ta chải lông rửa lông liền bất chấp tự tôn là không đúng, hừ!

Nguyệt Thoái:

Dù sao cũng là bạn của Phạm Thống. Cái tên Phạm Thống sống lỗi kia cũng không có mấy người bạn, chỉ hai người mà thôi, bổn phất trần rất là rõ. Tóm lại, bạn bè của Phạm Thống hình như đều mạnh hơn hắn, mặc dù bổn phất trần cũng không muốn nói Phạm Thống là trèo cao hay là không xứng với người ta gì gì đâu, chẳng qua đó cũng là bởi vì đây chính là sự thật không cần nhắc lại. Bởi vì cảm giác hắn rất đáng sợ, đôi khi có hơi dữ với bổn phất trần, cho nên bổn phất trần không thích hắn lắm, dù sao cái tên bạn đó của Phạm Thống cũng chẳng có cái gì tốt cả, có mặt mũi có thực lực nhưng không có nhân phẩm.

Chu Sa:

Người đi cùng với Phạm Thống, nghiêm khắc mà nói hắn là không phải bạn của Phạm Thống. Kỳ thực mới đầu bổn phất trần cứ tưởng là hai người cơ, kết quả vậy mà cùng là một người, tóm lại bên cạnh Phạm Thống vừa chẳng có thứ gì tốt, vừa rất kỳ quái, trai gái đều có thể cùng tồn tại trong một thân thể, bổn phất trần cảm thấy không thoải mái lắm, mặc dù bổn phất trần đôi khi cũng có tấm lòng rộng lớn có thể bao dung những tồn tại dị đoan trên thế giới, nhưng hắn dìm Phạm Thống còn thấp hơn cả bổn phất trần, cho nên bổn phất trần cũng chẳng làm sao thích hắn được.

Bích Nhu:

Cũng đi cùng với Phạm Thống, chẳng qua cô ta không phải người, là hộ giáp. Hm... bổn phất trần cảm thấy cô ta cứ luôn phớt lờ Phạm Thống, mặc dù cô ta là hộ giáp của Thoái gì kia, phớt lờ sinh vật ngoài chủ nhân cũng là chuyện thường tình, nhưng cô ta cũng thường thường phớt lờ chủ nhân mà nhiệt tình với Skies, bổn phất trần không hiểu tiêu chuẩn của cô ta ở đâu, nghe Phạm Thống nói cô ta thích một loại sinh vật gọi là soái ca, cũng chính là nam giới có tướng mạo anh tuấn, từ đây suy ra, có nghĩa là Phạm Thống không đủ đẹp trai tới mức được chú ý, vấn đề là chủ nhân kia của cô ta chẳng phải cũng bị phớt lờ như thường sao, bổn phất trần nhìn không ra có liên quan gì tới tướng mạo, huống hồ Phạm Thống trông cũng được mà.

Mễ Trọng:

Một gã ở Đông Phương Thành. Bổn phất trần không rõ hắn rốt cuộc có phải là bạn của Phạm Thống hay không, Phạm Thống khi nhìn thấy hắn thì sắc mặt sẽ rất khó coi, nhưng bọn họ gặp nhau rồi thì lại có rất nhiều chuyện để nói... Nếu như là ta, nói một câu với đối tượng mình ghét đã ngại nhiều rồi, hình như Phạm Thống cũng không thích nói chuyện với cái tên Trư gì đó mà, cho nên Phạm Thống vì sao thường thường tán dóc với hắn đây? Cho dù ghét ra mặt cũng phải trò chuyện với hắn? Phạm Thống vì sao khó hiểu như vậy? Ta thấy bất luận lâu cỡ nào, bọn ta vẫn là rất khó khí hóa đi.

Lăng Thị:

Thiên Huyễn Hoa. Bởi vì tiếp xúc với Phạm Thống không nhiều lắm, bổn phất trần ngay cả hắn là nam hay nữ cũng không rõ, chẳng qua đây cũng không mấy quan trọng, chỉ là một gã hộ giáp chẳng liên quan gì mà thôi, bất luận hắn là giáp trụ hay là pháp bào đều không có quan hệ gì với Phạm Thống... Nhưng Phạm Thống vẫn chưa có hộ giáp, khó đảm bảo hắn sẽ không tìm hộ giáp tới để khiến bổn phất trần thêm phiền lòng, rõ ràng có bổn

phất trần là đủ rồi, hắn căn bản không tìm được hộ giáp nào xứng với bổn phất trần đâu, hi vọng hắn sớm ngày nghĩ thông điều này, bằng không bổn phất trần đành phải đánh thủng hộ giáp hắn tìm tới cho hắn xem, để hắn biết bọn họ không đủ trình.

Âm Thị:

Skies. Hm -- nhắc đến hắn tâm tình rất phức tạp, hắn hình như là kẻ duy nhất hiểu được giá trị của bổn phất trần, nhưng có điều lại là loại kiếm sáng chói hoa lệ mà Phạm Thống thích, bổn phất trần với vũ khí khác được tính là đối thủ cạnh tranh, Phạm Thống thì lại đứng núi này trông núi nọ, ta đương nhiên rất khó có ấn tượng tốt đối với Skies, cho dù hắn hòa nhã thân thiện đối với bổn phất trần, nhiều lần bày tỏ yêu thích, bổn phất trần cũng sẽ không bởi thế đã cho hắn sắc mặt tốt, bổn phất trần không phải đồ ngốc dễ dụ như vậy.

Vi Thị:

Bổn phất trần -- hm... thật sự -- không tài nào nhớ ra hắn là ai. Mặc dù Phạm Thống hình như từng nhắc đến hắn lúc nói chuyện với người khác... rốt cuộc có nhắc đến không? Bổn phất trần thường hay ngủ, muốn sản sinh ấn tượng với người mà Phạm Thống chẳng mấy gặp phải này thì thực sự rất khó, về phần hắn là tốt hay xấu, nếu đã không có ấn tượng cũng không thể bình luận -- nhưng nếu đã không phải người bên cạnh Phạm Thống, vậy có khi là một người tốt bình thường cũng không chừng.

Huy Thị:

Hình như là cái người bên trong Phạm Thống. Bổn phất trần ở những lúc nhàm chán không có đang ngủ, cũng sẽ lục lọi ký ức của hắn ra xem, muốn xem ký ức của Phạm Thống thì phải được Phạm Thống đồng ý, nhưng ký ức của người chết ghi ở trong đầu Phạm Thống thì không có vấn đề này, cho nên bổn phất trần yên tâm mà xem. Chỉ là... nhìn ký ức của tên này, ta chỉ có thể nói thật là một

kẻ không biết xấu hổ, cứ luôn cùng với Skies chơi những trò khiến người mất mặt, khuôn mặt em trai ruột của mình chỉ nhớ mang máng, em trai nuôi xinh đẹp ở Đông Phương Thành thì nhớ vô cùng rõ ràng, Phạm Thống đã đủ tệ hại rồi còn lấy được ký ức của người tệ hại như thế, bổn phất trần vô cùng lo lắng cho tương lai của Phạm Thống...

Tịch Anh:

Nghe nói là nữ vương của Đông Phương Thành. Chính là chủ nhân của Skies với Thiên Huyễn Hoa kia, bổn phất trần cảm thấy đây cũng không quá quan trọng. Cô ta thoạt nhìn tương đối giống một chủ nhân tốt xem trọng vũ khí, lấy chủ nhân của nhà mình so sánh với chủ nhân nhà người ta, chỉ sẽ tức chết mà thôi, vẫn là đừng nghĩ tới cái này tốt hơn, Phạm Thống thật đáng ghét.

Englar:

Chính là người bạn kia của Phạm Thống mà, một người có hai cái tên, gây ra khó khăn rất lớn cho bổn phất trần, mặc dù bổn phất trần cũng không có nhớ, nhưng vẫn phải phàn nàn một chút.

Narsi:

Hm, em trai ruột của cái người bên trong Phạm Thống, chính là kẻ mà khuôn mặt ở bên trong ký ức của hắn đã mơ hồ đến ta chỉ biết hắn tóc vàng. Ta cảm thấy cái người kia nói một câu xin lỗi với em trai hắn cũng là nên, nếu là bổn phất trần thì còn lâu mới tha thứ cho hắn, chẳng qua vì sao muốn Phạm Thống nói giúp hắn chứ? Chả hiểu ra sao cả.

Yiye:

Người có tư cách làm chủ nhân bổn phất trần. Nếu như thật sự muốn chọn chủ nhân, bổn phất trần cảm thấy vẫn là chọn loại người vừa dứt khoát cứng rắn vừa có thực lực này thì tốt hơn,

cũng sẽ không ở trong bụng phỉ báng ta, sẽ không khẩu phật tâm xà giả tạo giống Phạm Thống, cũng sẽ không yêu cầu một đống chuyện mà vũ khí căn bản không nên làm như là nướng thịt, vận chuyển truyền tống vân vân -- nhưng hắn hình như không có quan tâm vũ khí của hắn lắm, mặc dù cũng có khả năng là do thanh vũ khí kia không đủ tốt, nhưng như vậy vẫn là sẽ khiến người có chút thất vọng, dù sao cũng không thể đổi chủ, bổn phất trần chỉ nói vậy thôi.

Yameidie:

Tóc vàng nhiều quá, bổn phất trần bắt đầu nhận không ra ai với ai nữa, chẳng qua đây hẳn là cái tên bị đèn treo đập trúng đi, hm, không ấn tượng... À, nếu phải nói gì đó, Phạm Thống phản ứng rất mạnh đối với tên của hắn, hoàn toàn không thể hiểu vì sao.

Ojisa:

Bổn phất trần thật sự không muốn cố gắng nhớ lại nhiều người không liên quan như vậy, bổn phất trần bây giờ muốn ngủ.

Thiên La Viêm:

Chính là kiếm của tên Thoái gì kia mà, dù sao Phạm Thống cũng là thích loại vũ khí trông uy phong kia, hơn nữa còn có vẻ thích vũ khí nữ hơn, cái tên Phạm Thống biến thái chết tiệt này.

Tiêu Ba:

Một con sinh vật có thể biến to biến nhỏ. Bổn phất trần trước kia lúc ngủ ở túc xá, nó từng tò mò đến mổ vào cán của ta, rất không có lễ phép, nhưng mà lại không muốn biến thành người giáo huấn nó, dù sao cũng đều là tại Phạm Thống không mang ta ra ngoài, ta ghi nhớ hết.

Puhahaha:

Hình như là bổn phất trần. Bổn phất trần cũng có chút do dự, bởi vì mọi người đều gọi ta như vậy, nhưng âm thật ra không chuẩn lắm, có hơi lệch một chút, nghe lên không giống tên của bổn phất trần lắm... là do giọng nói của loài người có vấn đề sao? Tóm lại... lúc phát ra cái âm này chính là đang gọi bổn phất trần, muốn đính chính thì rất phiền, bổn phất trần chẳng buồn so đo với đám phàm phu tục tử này, bổn phất trần là một phất trần tốt vừa vĩ đại vừa tài giỏi.

Loveson:

Bổn phất trần cảm thấy hắn thật ồn. Vì sao có người lại còn ồn ào hơn cả Phạm Thống? Bởi vì như vậy, bổn phất trần tốt bụng dạy Phạm Thống cấm âm phù, nhưng Phạm Thống cũng không dám dùng với hắn, cái tên nhát gan Phạm Thống này, uổng phí một phen khổ tâm của bổn phất trần, sẽ có một ngày tính sổ với hắn, đáng ghét.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 10: Phá Dạ

◎ Lời mở đầu của Phạm Thống

Có lẽ là bởi vì cuối cùng cũng bắt đầu làm chính sự, tôi cảm thấy mọi thứ có vẻ trọn vẹn hơn, tương đối có tiến triển rồi -- Mặc dù những chính sự đó, hình như đều không phải do tôi phụ trách hoặc là phụ giúp tiến hành.

Ngày nào cũng không tìm được nơi tu luyện, thực lực lại bởi vì cái miệng mà khó thấy được tiến bộ rõ rệt, loại cảm giác đó thật chẳng trọn vẹn chút nào, hơn nữa còn sẽ có cảm giác dở dở ương ương giống như cổ họng bị nghẹn cái gì ấy, cho nên, sau khi chúng tôi có thể chính thức chỉnh trang xuất phát, thu phục tên lùn sau đó đối phó Dừng Tay tiên sinh, rồi tiến về cung San Siro, chiếu theo lý thuyết hẳn là một phát triển tốt.

Chỉ khi Nguyệt Thoái lấy lại thân phận hoàng đế, chúng tôi mới có thể đường đường chính chính sinh sống ở Tây Phương Thành, không cần trốn trốn tránh tránh như một tên đào phạm nữa!

Có thân phận cư dân hợp pháp là rất quan trọng! Nếu như cứ mãi làm dân nhập cư trái phép, loại thân phận không quang minh chính đại này cũng sẽ trở ngại cho việc kiếm bạn gái với định cư mất thôi!

Rất nhiều người cho rằng có nỗi khổ khi có bí mật không thể nói ra là một chuyện rất có sức hút, nhưng trên thực tế làm gì có chuyện này! Có một đống chuyện không thể nói cho đối phương,

đối phương chỉ sẽ cảm thấy không có cảm giác an toàn đi? Trên thế giới này chả có lắm phụ nữ theo đuổi cảm giác kích thích như vậy đâu, tôi tin đối với phần lớn mọi người mà nói thì muốn an cư lạc nghiệp hơn, tìm một bạn trai đáng tin thành thật vừa lại có gia thế trong sạch, nói như vậy, nếu như tôi cứ mãi là tội phạm truy nã đến từ Đông Phương Thành, chẳng phải càng khó theo đuổi phụ nữ rồi sao!

Đúng rồi! Chỉ nhìn việc tôi đến Tây Phương Thành đã một thời gian mà vẫn chưa có qua lại với bất cứ cô nàng nào đã biết rồi!

Để bảo hiểm, tôi căn bản không thể ra ngoài đi lung tung, mỗi ngày ngoại trừ chạy đến khu hai Hư Không, thì cũng là khu một Hư Không, chẳng lẽ bảo tôi hẹn hò với ma thú cái? Nếu như đi học, ít nhất còn có cơ hội làm quen người khác, nhưng -- ngay lúc tôi quyết định muốn bồi dưỡng pháp lực, bọn họ liền nói muốn đi đánh hoàng cung.

... Mẹ ơi, nói cho con, rốt cuộc làm thế nào mới có thể kiếm được bạn gái? Con đã giảm thấp tiêu chuẩn rất nhiều lần rồi, mẹ lúc đó là làm sao chọn trúng ba con? Con kém ba con chỗ nào? Chỉ vì cái miệng này không được sao?

Cứ liên tục cố gắng nhiều lần như thế cảm thấy có chút tuyệt vọng, đơn giản một chút vậy, tôi họ Phạm, tên Thống, chân thành tìm kiếm cô gái nào dịu dàng đủ tuổi kết hôn làm bạn với tôi, nếu được xin...

Tình huống bây giờ, rốt cuộc là mời liên hệ phủ Bích Nhu, phủ Yiye hay là cung San Siro?

Quên đi, có duyên ắt sẽ gặp, tôi vẫn là nên nghiêm túc quan tâm tình huống bây giờ, mặc dù khí tức âm trầm trong cung San Siro rất cản trở sự tập trung của tôi.

Một mình Nguyệt Thoái đi tìm Narsi, không biết thế nào rồi?

Tôi cũng không biết có nên nói cố lên làm thịt hắn đi hay không, sợ tôi nói xong, oán linh của Huy Thị buổi tối lại tới quấy rầy tôi, đó thì chẳng vui chút nào đâu... Ta thật sự sẽ nói xin lỗi với Narsi giùm ngươi mà, Huy Thị! Nhất định! Ta nhất định sẽ làm được!

Có điều là nói trước mộ của hắn, như vậy được không?

Không được cũng không kịp rồi, bây giờ chắc là mọi thứ đều đã kết thúc rồi đi -- a ha ha ha.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 10 + 1: Dĩ Hòa Vi Quý

"Lấy tha thứ thay thế phục thù? Cái tên đần độn nhân từ nào nói thế?" -- Chu Sa

"Chính là cái gã mà cậu muốn cưới về nhà làm vợ." -- Phạm Thống

Chiến đấu giữa ma pháp kiếm vệ -- bình thường mà nói thì sẽ không mấy có cơ hội xảy ra, cho dù xảy ra, thông thường cũng là lấy giao lưu hữu thiện làm mục đích, sẽ không quá mức cực kỳ nguy hiểm-- nhưng tình huống bây giờ hiển nhiên không giống vậy.

Chỉ cần có cơ hội có thể đấu với cao thủ, Yiye luôn cảm thấy máu huyết toàn thân trở nên sục sôi vì hưng phấn, đương nhiên, cuộc chiến hắn mong muốn tuyệt đối sẽ không tới lúc là dừng, bước qua thi thể của cao thủ lấy được kinh nghiệm giao thủ cho bản thân, luôn luôn là chuyện hắn khát vọng nhất.

Không có nương tay, cuộc chiến lấy cái chết của mình hoặc đối thủ để kết thúc, mới là chiến đấu chân chính. Đây là chuẩn tắc mà hắn tín phụng, mặc dù rất nhiều lúc, hắn đều không thể không nhượng bộ.

Cái người trước mắt không thể giết chết. Chẳng qua cho dù như vậy, có thể đánh một trận cũng tốt, cho dù Ojisa thoạt nhìn chẳng muốn đánh tiếp với hắn chút nào, hắn vẫn lấy công thế bức người buộc đối phương không có cơ hội thu tay.

Bích Nhu cũng ở hiện trường, cô hiển nhiên không hề muốn

nhúng tay. Chu Sa hình như muốn đi tìm Nguyệt Thoái hơn, nhưng lại ngại vì Nguyệt Thoái đã nói muốn đi một mình nên không thể đi theo, Phạm Thống thì không chút căng thẳng mà ngáp một cái.

Thẳng thắn mà nói, bởi vì hôm nay dậy hơi sớm, bây giờ vừa lại không biết làm gì cũng không có chuyện kích thích, Phạm Thống liền cảm thấy có chút buồn ngủ, chỉ là, khi hắn muốn chợp mắt một lát, tiếng của Puhahaha liền vang lên trong đầu hắn.

"Phạm Thống! Ngươi cầu tiến một chút có được không! Người ta cũng đang ở trước mặt ngươi đánh cho ngươi xem rồi, ngươi nên nghiêm túc quan sát một chút để tăng trưởng kinh nghiệm chứ!"

Phất trần nhà hắn rất hay tức giận, Phạm Thống sớm đã quen rồi, bây giờ hắn chỉ cảm thấy ngạc nhiên vì Puhahaha không có đang ngủ mà thôi.

"Ngươi chẳng phải cũng thường ngủ gà ngủ gật, vì sao ta thì không được..."

"Đó là do bổn phất trần đã không còn gì để học, sớm đã công thành viên mãn, mới có tư cách ngủ được chưa, Phạm Thống trình độ ngươi mới bao nhiêu đã vọng tưởng so sánh với bổn phất trần, không có mắt thì chớ đã vậy còn không cần mặt mũi."

Puhahaha mỗi lần mắng người đều mắng rất khó nghe, điều này... Phạm Thống cũng quen rồi, nhưng hắn vẫn không khỏi ở trong lòng phản bác.

Rõ ràng còn có rất nhiều để học, như là nhân tình thế thái, làm bếp nấu cơm chẳng hạn, căn bản là ngươi làm biếng thì có, nếu ngươi cái gì cũng biết rồi, biến thành phất trần gia sự vạn năng, thì tốt biết bao nhiêu nhỉ? Vậy ta ra ngoài cũng không cần lo nữa... mặc dù ngươi cũng chưa chắc chịu làm trâu làm ngựa cho ta đến mức đó.

"Dù sao ngươi cũng nên nghiên cứu người ta đánh thế nào! Cho dù ở trong mắt bổn phất trần, bọn họ cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng Phạm Thống ngươi thì lại càng kém, cho nên nghiên cứu một chút cũng có ích mà, ngươi còn làm biếng thì bổn phất trần cũng nhìn hết nổi."

Nếu ngươi không nhìn nổi thì có thể ngủ mà... Bình thường chẳng phải đều ngủ sao, vì cái gì bây giờ đặc biệt có tinh thần trông chừng ta vậy hả?

Lúc con người ta muốn ngủ, còn bị bức lên tinh thần tập trung quan sát cuộc chiến khiến người hoa cả mắt, thực sự là một chuyện rất đau khổ, có điều, dù sao thì phất trần nhà mình cũng đã mở miệng vàng ngọc rồi, còn cố ý ngủ gật không thèm nể mặt, Puahahaha mà thật sự giận dỗi, người đau đầu cũng là mình -- Bởi thế, Phạm Thống đành dụi mắt, cố gắng nghiêm túc nghiên cứu cuộc đấu giữa Yiye và Ojisa.

Toàn thân Yiye luôn mang đến một loại cảm giác sắc bén mạnh mẽ đến cực đoan, khí thế khi xuất kiếm chiến đấu cũng bộc lộ sự sắc sảo, không hề che giấu, dưới so sánh, kiếm của Ojisa thì có vẻ trầm ổn chặt chẽ hơn, hệt như một tấm lưới kín mít, đây dựng lên một bức tường phòng ngự vững chãi.

Chỉ là khi đối phó với công kích hung mãnh của Yiye, phòng ngự thuần túy thì không đủ, phòng thủ dù có dày chắc cũng không đỡ nổi những nhát chém liên tục không ngừng nghỉ, không tìm cơ hội công kích, thì chỉ có nước thất bại, mà dưới giao thủ dồn dập nhanh chóng như vậy, hắn cũng khó có thể tìm được cơ hội phản chế, đây khiến hắn nhíu mày.

"Yiye, dừng tay, ta không có ý giao chiến với ngươi."

"Ngươi chẳng phải đã tỏ rõ thái độ của ngươi là địch không phải bạn mà? Vậy thì chúng ta tự nhiên có đầy đủ lý do giao chiến."

Bộ dạng Yiye cho thấy hắn chẳng muốn dừng tay chút nào, Phạm Thống cũng không biết có nên vỗ tay khen ngợi hắn hay không.

Đúng đúng đúng, đừng cho người xấu cơ hội nói chuyện, làm tốt lắm, không biết Nguyệt Thoái có thể làm tốt như thế hay không?

"Ta đánh không lại ngươi, trận chiến này không có bất cứ ý nghĩa nào."

Ojisa hết sức bình tĩnh dùng lý trí phân tích, đồng thời cũng không có dừng động tác chống đỡ, tránh cho chỉ nói vài câu mà trên người có thêm lỗ thủng to bự.

"Đương nhiên có ý nghĩa, lấy ra bản lĩnh của ngươi để sống sót đi chứ, ta thế nhưng sẽ không thu kiếm, nếu không muốn bị giết thì để ta thỏa mãn, ngươi cho rằng giơ hai tay đầu hàng là có thể tránh được một kiếp sao? Ta nếu chém một cánh tay của ngươi, ngươi cũng sẽ không chết, vậy thì bệ hạ liệu có nhỏ máu liệu thương cho ngươi hay không đây?"

Yiye tỏ rõ thái độ muốn dùng triền đấu để vượt qua hai mươi lăm phút này, hoàn toàn không có chỗ cho giao thiệp đàm phán.

Phạm Thống căn bản không thể hiểu vì sao lại có người thích vận động thân thể kịch liệt như vậy.

Này tên lùn, ngươi cho dù muốn giữ chân hắn vừa lại không muốn nghe hắn nói chuyện, cũng có thể chấp nhận đầu hàng của hắn rồi đánh ngất hắn mà, lãng phí thể lực như vậy thú vị lắm sao? Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút chẳng phải rất tốt à? Đừng thích đánh nhau như vậy, cũng không phải đám con nít!

Hơn nữa có vẻ như không chơi hết hai mươi lăm phút thì ngươi vẫn không định kết thúc... Chúng ta cũng không cần thật sự

chờ ở đây hai mươi lăm phút chứ? Cho kẻ địch một chút tôn nghiêm đi! Ta nghĩ, mau xử lý hắn, sau đó chúng ta đi tìm Nguyệt Thoái, đây có lẽ là lựa chọn tốt hơn? Có khi Nguyệt Thoái kỳ thực vẫn cần trợ giúp, có khi chúng ta tới muộn một chút thôi, chủ thể của cung San Siro sẽ bị nổ tung mất!

Ojisa hình như cảm thấy nói cái gì với Yiye cũng vô dụng, đành tập trung ứng chiến, tránh cho "đao kiếm không có mắt" dẫn đến thảm kịch không thể cứu vãn.

Nếu bọn họ đã quyết định tiếp tục đánh, Phạm Thống cũng chỉ có thể tiếp tục bất đắc dĩ mà nhìn, quan sát cao thủ đánh đấu rốt cuộc có giúp ích cho thực lực bản thân hay không, hắn cũng nói không được, nhưng Puhahaha muốn hắn nhìn, hắn đành ngoan ngoãn nhìn, tránh cho lát nữa lại có cớ bị ăn chửi.

Ô ô, một kiếm này của tên lùn vừa nhanh vừa ác, dứt khoát gọn gàng, ô ô ô, ông chú vậy mà thật sự chặn được rồi, ô ô tiếp theo lại, ô ô...

Tôi... ngay cả tốc độ bình luận trong lòng cũng không kịp tốc độ đánh đấu của bọn họ...

Nhận ra điều này, Phạm Thống không biết nên nói cảm thương hay là sao nữa, muốn theo kịp tốc độ thật không dễ dàng.

"Này, Puhahaha, ta có đang xem, nhưng mà... ta nhìn xong một chiêu, vẫn chưa kịp nghĩ ngợi hoặc thể ngộ điều gì, bọn họ đã tới chiêu kế tiếp rồi, như vậy rốt cuộc có ích gì đây?"

"Pho pho - o -"

...

Vậy mà lại ngủ rồi... có nhanh quá không? Cà ràm xong là bỏ mặc ta luôn sao? Như vậy mà được à?

"Puhahaha, này, dậy đi..."

"... Phạm Thống ngươi phiền quá đấy! Không biết trước hết ghi nhớ trong đầu rồi chờ kết thúc lấy ra xem lại thể nghiệm à!"

Trước hết ... ghi nhớ trong... đầu?

Đầu của Phạm Thống thoáng đình trệ, ngay sau đó rất muốn đem phất trần của hắn bóp cho tỉnh.

Ai làm được chuyện đó chứ! Ta là người không phải máy móc! Cũng không phải thiên tài liếc cái không quên gì kia! Thế giới này cũng không có máy ảnh!

Kháng nghị cái này với một cây phất trần đang đòi ngủ, hẳn là không có ý nghĩa gì, Phạm Thống cảm nhận được điều này, cũng chỉ đành tiếp tục cái được cái không mà nhìn tiếp.

Ôi, tên lùn, ông chú kia né ngươi cũng thật bất đắc dĩ, thoạt nhìn đúng là không giống như thừa sức ứng phó, ta tin tên lùn ngươi mạnh hơn rồi, nếu ngươi cũng biết mình mạnh hơn, vậy thì bức người ta đánh để làm gì đây? So chiêu với đối thủ không bằng mình, như vậy cũng vui được?

"Bích Nhu, liệu có phải bởi vì cao thủ bên cạnh chúng ta đều quá yếu, cho nên thoạt nhìn giống như người khác đều chẳng ra làm sao không?"

Tôi là nói quá mạnh. Ông chú kia thế nhưng là ba đường chỉ vàng lão luyện, theo lý thuyết hẳn là không chỉ như vậy đi, hay là bởi vì hắn không buồn chiến đấu cho nên thoạt nhìn không có vẻ rất mạnh?

"À, Ojisa hắn thiện trường ẩn nấp với đánh lén hơn, cho nên khi bộc lộ chỗ của bản thân, đường đường chính chính chiến đấu như thế này, đối với hắn mà nói thì tương đối bất lợi, ngoài ra, tà chú cao đẳng mà hắn thiện trường cũng không có cơ hội sử dụng

dưới công thế của Yiye, chỉ là lấy kiếm chiến đấu, khí thế tự nhiên sẽ kém hơn."

Bích Nhu trả lời vấn đề của Phạm Thống dựa vào tình báo cô nghe ngóng được, Phạm Thống tức thì cũng không biết nên nói cái gì.

Trong lời của cô hình như có mùi phỉ báng, là ảo giác của tôi sao? Hay là cô kỳ thực cũng không có ác ý, chỉ là rất đơn thuần mở miệng, liền có thể nói một cách sặc mùi khinh thường người ta? Nếu nói như vậy, giống như ông chú là một tiểu nhân rất âm hiểm mờ ám không quang minh chính đại vậy, mặc dù tôi cũng không định nói giúp hắn, chẳng qua cảm giác thật sự rất kỳ diệu...

"Cô có ý kiến gì đối với người thiện trường ẩn nấp sao?"

Chu Sa nhướn mày, hiển nhiên có chút không vui, dù sao cậu cũng thuộc loại hình này.

"Hử? Đâu có ý kiến gì chứ? Mặc dù có chút âm hiểm, nhưng chỉ cần là người của chúng ta thì chẳng sao cả."

Bích Nhu tiếp tục sự thiếu suy nghĩ và nhanh mồm nhanh miệng của mình, Phạm Thống không biết có nên bội phục cô hay không.

Có thể trả lời như vậy, cô rốt cuộc là rộng lượng hay là...? Tôi có nên nói cô thật không đơn giản không? Cũng đúng thôi, các người cũng có thể bao dung đồng bạn liên tục nói sai như tôi, mấy chuyện vặt vẫn như là thiện trường đánh lén này thì đã là gì?

Tôi vì sao lại tự chế nhạo mình rồi vậy... Mọi người mỉa mai trào phúng tôi đã rất buồn rồi, mình lại còn tự xem thường mình, chẳng phải là càng đau buồn sao?

Sau khi cốc đầu mình, Phạm Thống quyết định phấn chấn một chút, đưa chú ý trở lại cuộc chiến của Yiye và Ojisa.

Hai mươi lăm phút kỳ thực không dài, thời gian qua rất nhanh, bởi vì thời gian ước định sắp đến rồi, chiến đấu cũng coi như đi đến kết thúc.

Phạm Thống rất hoài nghi người lao vào chiến đấu như Yiye liệu có chú ý đến đã qua bao lâu, muốn phân tâm để phỏng chừng thời gian hình như không dễ lắm, nếu hắn đánh đến quên thời gian thì không hay rồi -- may mà chuyện này không có xảy ra.

Dưới tình huống Ojisa không có lòng dạ nào để ứng chiến, gần như hoàn toàn bị áp chế, Yiye lúc này lập tức phát động tà chú mà hắn đã lặng lẽ chuẩn bị ngay từ đầu trận chiến.

Hào quang màu tím đen ám trên kiếm Yiye, khoách triển ra một biểu tượng kỳ dị, khi Ojisa nhìn thấy biểu tượng đó, trên mặt hơi lộ ra kinh ngạc, hắn hình như thoáng do dự, sau đó chọn cách buông kiếm mà đứng, không làm bất cứ đề kháng nào nữa.

Phản ứng của Ojisa khiến Yiye nhíu mày, nhưng hắn không có bởi thế mà thu hồi tà chú, vẫn ngưng tụ hoàn chỉnh chú thể, không chút lưu tình khiến nó ập về phía Ojisa, khiến cho dòng chú màu đen bất tường xuyên vào thân thể của hắn, cho đến khi dung hợp với xương máu hắn.

Đây đại khái không phải một cái tà chú mang tính công kích, Ojisa sau khi lãnh chịu đạo chú văn này, không có hôn mê cũng không có ngã xuống, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, mà sau khi thi chú thành công, Yiye mặc dù không công kích hắn nữa, nhưng vẻ mặt cũng không được vui cho lắm.

"Ngươi có ý gì? Cứ như thế chấp nhận, một chút phản kháng cũng không có?"

Cho dù sử dụng cái tà chú này ở trên người Ojisa, là chuyện mà bản thân Yiye vốn đã quyết định, nhưng đạt được mục đích dưới tình huống đối phương không có ý phản kháng, vẫn là khiến

hắn có loại cảm giác không thoải mái.

"Ta nếu như không chấp nhận, thì chính là chết, không phải vậy sao? Nếu như có lựa chọn có thể sống sót, đó tự nhiên chính là lựa chọn duy nhất của ta."

Ojisa trả lời khá là bình tĩnh, dường như đều đã qua phân tích lợi và hại rồi, Yiye cũng bởi vì như vậy mà tỏ vẻ chán ghét.

"Lão tặc, ở lúc ngươi quyết định đứng ở bên ngụy đế, chẳng phải đã nên bất chấp sống chết rồi sao?"

"Đó là tính toán xấu nhất. Ta nghĩ, các ngươi vẫn là có rất nhiều chuyện cần ta hiệp trợ."

Nhìn dáng vẻ không chút sợ hãi của hắn, Yiye cắn răng, dường như rất muốn chém hắn ngay tại chỗ, nhưng trước khi hắn bóp bể kiếm trong tay, vẫn là tìm lại được lý trí, thành thực cắm kiếm về trong vỏ.

"Đi! Chúng ta có thể đi tìm bệ hạ rồi."

Yiye cương quyết nói câu này xong, Bích Nhu liền nghi hoặc hỏi.

"Há? Vậy hắn thì sao? Giải quyết xong rồi?"

"Giải quyết rồi. Hắn bây giờ không có tính uy hiếp."

Bảo chứng của Yiye theo lý thuyết là đáng tin, nhưng Bích Nhu vẫn rất muốn biết rõ một chút, vừa rồi cô không có nhìn rõ cái tà chú kia, cho nên căn bản không biết là giải quyết như thế nào.

"Là làm thế nào vậy? Bây giờ rốt cuộc là tình huống gì?"

Mặc dù Phạm Thống cũng rất muốn tìm hiểu tường tận, nhưng hắn vẫn là không hài lòng đối với Bích Nhu.

Này này, vừa rồi lúc tên lùn phóng chiêu, cô rốt cuộc có nghiêm chỉnh xem không? Loại hành vi không nghiêm chỉnh, sau khi bỏ lỡ lại muốn người ta giải thích cho cô, hình như không đáng học tập cho lắm? Hay là cô muốn nói cô đường đường là một hộ giáp đã sống không biết bao lâu, ngay cả một cái tà chú cũng không nhận ra?

"Đơn giản mà nói, hắn bây giờ đã là nô lệ của ta, chính là như vậy."

Yiye làm biếng nói nhiều, chỉ giải thích như thế, liền dẫn đầu đi về phía bên kia hoàng cung.

... Cái gì mà nô lệ?

Cái, cái gì mà nô lệ? Tên lùn kia ngươi vừa rồi rốt cuộc đã làm gì? Tà chú vừa rồi của ngươi là cái quỷ gì vậy! Không! Đừng cung cấp loại thông tin này cho ta! Lỡ buổi tối cái tên Huy Thị trong mơ kia sẽ lấy để dùng với ta thì làm sao! Ta không muốn đâuuuuu--

"Cho nên là tà chú trói buộc sao..."

Bích Nhu lẩm nhẩm một câu, xem ra cũng không định nói rõ với bọn họ mà liền đuổi theo. Bởi vì đội ngũ đã di động rồi, bọn họ tạm thời cũng chỉ có thể đi theo rồi tính.

Ồ ồ... Ông chú vừa rồi còn cầm kiếm đối đầu với chúng tôi, bây giờ lại tiến vào trong đội ngũ, cùng tiến lên với chúng tôi... Cảm giác này thật là vi diệu, biến địch thành bạn cũng không có nhanh như vậy chứ, quả nhiên là tà ma ngoại đạo gì đó mới có thể xác lập quan hệ đồng minh chóng vánh như vậy sao, hm...

Khi nhóm ngươi tiến đến chỗ Nguyệt Thoái, Yiye cũng lấy ra máy thông tin để liên hệ. Nguyên lý cũng tương tự máy thông tin phù chú của Đông Phương Thành, máy thông tin ma pháp của Tây Phương Thành cũng có công năng như vậy, cho nên, nội dung bọn

họ nói chuyện, ngoại trừ Ojisa, mọi người đều nghe được.

"Bệ hạ, bên ngươi xử lý thế nào rồi?"

Nói chuyện qua máy thông tin, Yiye mặc dù vẫn sử dụng xưng hô "bệ hạ", không thất lễ đến mức gọi thẳng tên, chỉ là bỏ mất kính xưng, có lẽ là xem tâm tình quyết định, khá là tùy tính.

"... Hơ..."

Nguyệt Thoái không có lập tức trả lời, hơn nữa âm thanh phát ra còn hết sức do dự, loại phản ứng cổ quái này khiến bọn họ đều nghi hoặc.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Yiye nhíu mày lại hỏi một câu, đồng thời cũng tăng tốc.

"Kỳ thực cũng... um, ta..."

"Rốt cuộc thế nào rồi?"

Âm thanh của Yiye lạnh xuống còn khoảng mười độ, đây hẳn là biểu hiện mất kiên nhẫn.

Nguyệt Thoái, thái độ ấp a ấp úng muốn nói nhưng lại thôi của cậu là làm sao? Đừng nói là đáng lẽ ăn chắc rồi nhưng vẫn để người chạy nhé? Cậu thất thủ rồi sao?

Trong lòng Phạm Thống đầy khó hiểu, mọi người cũng rất muốn biết tình huống trong thư phòng rốt cuộc là gì.

"Không có gì, tôi không sao, hm... các cậu có thể đừng qua đây không?"

Đây là yêu cầu vô lý gì vậy hả! Nguyệt Thoái! Chẳng phải đã nói thời gian vừa đến là tập hợp sao! Cậu bây giờ thế nhưng đang ở trạng thái bất lợi vì lực lượng lại bị hạn chế rồi mà? Vì sao

muốn chúng tôi đừng đi qua, chỗ đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

"Bọn ta sẽ đi qua ngay bây giờ, đã sắp đến rồi."

Yiye hình như định trực tiếp phớt lờ yêu cầu của Nguyệt Thoái. Trên thực tế mọi người đều hết sức nhất trí, hoàn toàn không định dừng chân, loại tâm tình này có lẽ là ngạc nhiên, nghi hoặc và lo lắng trộn lẫn với nhau, mà nghe hắn nói như vậy, Nguyệt Thoái cũng hoảng lên.

"Ơ? Đừng, đừng đi vào! Bây giờ..."

"Bây giờ thế nào?"

Lần này là Chu Sa giành hỏi trước, cậu cũng không nhịn được rồi.

"Bây giờ... có hơi bận, ít nhất, ít nhất cho tôi thêm một chút thời gian, tôi..."

Cậu rốt cuộc đang làm gì hả! Nói rõ xem nào!

"Hai mươi lăm phút đã qua rồi, bệ hạ."

Yiye nói xong câu này, đúng lúc cũng đã mang theo bọn họ đến được cửa thư phòng, hắn rất dứt khoát đạp mạnh một cái, trực tiếp đạp toang cửa thư phòng.

Tình cảnh trong thư phòng, hình như có hơi vượt ngoài phạm vi lý giải của bọn họ.

Từ sự bừa bãi của hiện trường để xem, hẳn là đã tiến hành chiến đấu, mà vết máu trên mặt đất cũng cho thấy có người bị thương... Nhưng Narsi ngồi ở bên tường chưa chết thì cũng không nói làm gì, vậy mà còn yếu ớt dựa vào Nguyệt Thoái, lúc cửa phòng bị đạp ra hắn mới nhíu mày lạnh nhạt thu tay lại, bằng không ban đầu hai người hình như là đang ở trạng thái ôm nhau.

Nguyệt Thoái... đây là tình huống gì? Đầu của tôi vì sao hoàn toàn vận chuyển không được? Kỳ thực tôi đang nằm mơ sao? Các người... các người vì sao lại... các người không phải kẻ thù sao? Tôi hiểu lầm quan hệ của các người rồi? Hử? Cô gái đứng ở góc hình như từng thấy ở đâu, nhất thời nhớ không ra -- Tóm lại, có người ở bên cạnh nhìn, các cậu vẫn có thể ôm chặt như vậy? Cậu còn không nỡ buông tay sao?

Phát hiện mọi người đã vào rồi, Nguyệt Thoái cũng có chút xấu hổ với lúng túng, cậu buông Narsi ra rồi quay đầu lại, sau đó cũng không biết nên nói cái gì.

"Bây giờ là làm sao rồi, ngươi có cần giải thích một chút không?"

Yiye trông như muốn lãnh tĩnh nghe thử giải thích của Nguyệt Thoái, chẳng qua từ vẻ mặt nhăn nhó của hắn vẫn có thể nhìn ra hắn sắp nổi khùng tới nơi.

"Chúng tôi... quyết định làm lành rồi, cho nên chính là thế này."

Nguyệt Thoái mặc dù bởi vì vẻ mặt của Yiye mà có chút chần chừ, nhưng vẫn ngắn gọn nói ra kết luận.

Hả?

Làm lành? Đã thế này rồi còn làm lành được à? Vậy chuyện cậu bị hắn giết thì làm sao đây? Chuyện Lạc Thị bị hắn giết thì lại làm sao đây?

"Làm lành cái gì chứ! Giải quyết hắn!"

Yiye nghe xong lời cậu nói quả nhiên lập tức phát cáu, hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả như vậy.

Đúng thế! Mau giải quyết hắn đi! Đây là sao chứ, quá không

tưởng rồi!

"Không thể giải quyết hắn!"

Nguyệt Thoái lập tức lắc đầu bác bỏ, hoàn toàn không cân nhắc việc động thủ trừ bỏ Narsi.

Ồ, tôi cảm thấy ánh mắt Chu Sa nhìn Narsi trở nên nguy hiểm rồi kìa, tôi cảm thấy cậu ta có thể chuyển loại ánh mắt này khỏi người tôi, thực sự là chuyện tốt hiếm có nhỉ?...

"Giết vua, đoạt vị, dấy lên chiến tranh, thế này còn không cần chết, vậy trên thế giới có ai đáng chết!"

Yiye dường như rất muốn trực tiếp cầm kiếm thay trời hành đạo, thay quân chủ đầu óc không tỉnh táo của mình giết chết người đáng chết, dù sao Nguyệt Thoái bây giờ đã qua thời gian giải trừ hạn chế, cũng không ngăn được hắn.

"Tôi biết... tôi cũng biết hắn đã làm rất nhiều chuyện khiến người không thể tha thứ, nhưng mà..."

Bị Yiye bức hỏi như vậy, Nguyệt Thoái cũng không cho ra được lý do có thể khiến người tin phục, nhưng mà sau khi tạm ngừng một hồi, cậu vẫn lấy ngữ khí buồn bã nói lời cậu muốn nói.

"Tôi vẫn là hi vọng hắn sống, bất luận nguyện vọng này có phải là rất ngang bướng hay không. Chỉ cần cho tôi một chút xíu lý do là được, tôi muốn tha thứ cho hắn, bất luận tìm cho mình lý do gì đều muốn tha thứ cho hắn..."

Cậu nói xong những lời này, hiện trường tức thì im phăng phắc, không có người nói chuyện. Narsi thân là người đương sự cũng duy trì trầm mặc, ánh mắt nhìn mặt đất, không biết đang nghĩ cái gì.

Ồ, loại tình huống này... chúng ta rốt cuộc có cần phát biểu ý

kiến hay không đây? Chung quy phải có người thỏa hiệp, Nguyệt Thoái thoạt nhìn là không định thỏa hiệp rồi, vậy thì tên lùn ngươi có thể bức hoàng đế nhà mình thỏa hiệp sao? Người ở đây có thể biểu quyết để hắn chết hay không? Thiểu số phục tùng đa số mà? Nếu như bỏ phiếu, tôi tin ở đây sẽ có ba phiếu trở lên muốn hắn chết, chẳng qua... nếu thật sự chết rồi, Nguyệt Thoái hình như sẽ rất đau lòng? Thế này làm sao đây?

"..."

Phạm Thống cảm thấy mình gần như có thể nghe thấy tiếng Yiye nghiến rằng, qua mấy giây, Yiye mới mặt cười nhưng trong không cười mà mở miệng.

"Ngài thích là được, bệ hạ."

Nhận được đồng ý không cam tâm tình nguyện của Yiye, Nguyệt Thoái thở phào, tiếp đến liền nhìn hướng Ojisa bên cạnh.

"Hắn...? Các cậu xử lý như thế nào?"

"Tỏa luyện chi chú, ta đã thi với hắn."

Sau khi Yiye nói xong danh từ chuyên ngành này, Nguyệt Thoái liền như hiểu rõ mà gật đầu.

"Ồ, là tỏa luyện chi chú à..."

Này, những người trong nghề các cậu đừng chỉ lo nói mấy từ chuyên môn này, không có ai muốn giải thích đây rốt cuộc là thứ gì sao?

"Nguyệt Thoái, đây là chú gì? Cậu hình như cũng có vẻ rất quen thuộc."

Có Chu Sa ở đây có cái chỗ tốt, chính là cậu ta thường thường chủ động hỏi một số chuyện mà người khác cũng muốn biết --

Phạm Thống sâu sắc cảm thấy như vậy.

"Đúng vậy, sử dụng, phản phệ với phát tác tôi đều rất quen thuộc, tôi... không nhắc đến nữa."

Nguyệt Thoái nói được dở chừng mới ý thức được mình đang mở đầu một cái đề tài tệ hại, cho nên ngừng lại giữa chừng.

"Nói như vậy, bỏ qua cho hắn thì được, nhưng ngươi cũng nên thi cho hắn cái tỏa luyện chi chú chứ?"

Yiye hừ lạnh một tiếng, bất mãn chỉ về phía Narsi.

"Hả? Làm sao có thể!"

Nguyệt Thoái lại ngay cả do dự cũng không có đã biến sắc phản đối.

"Ngươi chẳng làm xử lý gì cả đã muốn giữ lại cái tên gây họa này sao!"

Yiye hiển nhiên cho rằng Nguyệt Thoái đối xử quá tốt với Narsi, chỉ là sự phẫn nộ của hắn vẫn không thể thay đổi quyết định của Nguyệt Thoái.

"Tôi cũng không phải muốn hắn làm nô lệ mới hi vọng hắn sống! Ojisa thì thôi, Narsi không được!"

Đủ rồi đấy, các người ở đó nô lệ tới nô lệ lui, tóm lại cái chú này sau khi thi hành đối phương sẽ phải làm nô lệ của cậu đúng không? Đây vậy mà là định nghĩa mọi người đều công nhận? Cái quỷ gì vậy chứ? Cho nên Nguyệt Thoái cậu trước kia đã từng bị thi rồi, quá khứ của hoàng đế như cậu rốt cuộc còn có bao chuyện chuyện thảm chưa bị chúng tôi phát hiện?

"Về phần Ojisa, ngài có ý kiến khác không? Mặc dù hắn đã không còn tính uy hiếp nữa, nhưng nếu như ngài muốn hắn chết,

vẫn có thể giết không vấn đề."

Từ ánh mắt như tro tàn của Yiye có thể nhìn ra, hắn như là bỏ cuộc bàn luận vấn đề của Narsi, quyết định trực tiếp ngó lơ, nếu đã như thế, vậy cũng phải quyết định phần Ojisa.

Tên lùn, ngươi hình như ở lúc tức tối đến cực điểm sẽ sử dụng kính xưng đấy, nhưng đây cũng chỉ xảy ra dưới tình huống cái thân phận nào đó của đối phương cao hơn ngươi...

"Nếu ngươi cảm thấy giữ lại có lợi hơn, vậy thì giữ lại đi, bằng không chúng ta lâm thời cũng rất khó tìm một người ba đường chỉ vàng làm ma pháp kiếm vệ."

Về phần Ojisa, Nguyệt Thoái cũng quyết định rất nhanh chóng, đây đại khái là bởi vì cậu chẳng mấy quan tâm chuyện của người này, cảm thấy làm sao cũng được.

"Vậy tiếp theo...?"

Bích Nhu dò hỏi trình tự trước sau, đây hẳn là nên hỏi Yiye sẽ rõ hơn.

"Còn có một số chuyện lặt vặt cần xử lý, để bệ hạ với ta là được, những người khác thì tùy ý đi!"

Ý của Yiye là sự tình cũng xử lý gần hết rồi, đã có thể giải tán, thế là Phạm Thống cũng càng không biết mình là đến làm gì nữa.

Tôi với Chu Sa, còn có Bích Nhu, hình như thật sự chỉ là đến tham quan? Sau đó thoáng cái là kết thúc? Có nên nói cuộc chiến đoạt cung này quá đơn giản? Nhưng nếu như là tác chiến rất khó khăn, thì càng không có chỗ cho chúng tôi giúp ích được gì rồi?

"Ơ? Tôi cũng phải đi?... Được thôi, vậy..."

Bị Yiye chỉ đích danh, Nguyệt Thoái nhăn mặt có chút ai oán,

nhưng nói làm sao đây cũng là chuyện liên quan mật thiết với cậu, đặt mình ra ngoài thì làm sao coi được, giữ lại Narsi đã là yêu cầu vô lý rồi, nếu bây giờ còn từ chối, hình như cũng hơi quá đáng.

Khi cậu đưa tầm nhìn trở lại Narsi, đang do dự không biết nên nói với hắn cái gì, Narsi đã tự mở miệng.

"Ta trở về dưỡng thương, có chuyện tới tìm ta sau đi."

Cho dù được vương huyết trị liệu, nhưng thân thể bị lực phệ hồn làm trọng thương thì không thể lành ngay như vậy, Narsi tự mình chống tường muốn đứng lên, nhưng động tác này có chút vất vả đối với hắn, cho dù người khác có khả năng nhìn không ra.

Rất nhiều lúc, không thích hợp sĩ diện, cho nên sau khi hắn im lặng một hồi, liền nhìn hướng Ojisa.

"Ojisa, đỡ ta về."

Hắn nói câu này cứ như thể là chuyện đương nhiên, giống như hắn vẫn là hoàng đế cao cao tại thượng, mà ma pháp kiếm vệ chính là nên nghe lời của hắn vậy -- mà Ojisa cũng xác thực đi đến bên cạnh hắn, lặng lẽ để hắn sai khiến, bọn họ giống như không có gì để nói với người khác, cứ như thế rời đi trước.

Này... ông chú, ngươi rốt cuộc là ma pháp kiếm vệ của ai? Rõ ràng hai người các ngươi là kẻ bại trận đi? Vì sao thái độ còn có thể không thèm đếm xỉa người khác như vậy chứ?

Sau khi Nguyệt Thoái hồi thần từ trạng thái thất thần, mới đột nhiên nghĩ đến một chuyện, mà kêu một tiếng.

"A, đúng rồi đúng rồi, um..."

Cũng không thấy cậu vẫy tay với cô gái trong góc, đối phương đã tự mình đi qua, đây đại khái là nhờ giao tiếp tâm linh.

"Cô ấy là Thiên La Viêm, ngoại trừ Bích Nhu đã quen biết, cũng vẫn chưa chính thức giới thiệu với các cậu..."

Thiên La Viêm hình người thực thể hóa, là một cô gái xinh xắn rạng rỡ, nét anh khí giữa hàng lông mày và khí chất phát tán trên người, khiến cô mang đến cảm giác trưởng thành hơn bề ngoài rất nhiều, khi ánh mắt cô quét về phía mọi người, hết sức lãnh đạm, nhất là ánh mắt nhìn Bích Nhu, đó chừng như có thể dùng bất thiện để hình dung.

Ồ, cho nên cảm giác hình như từng thấy ở đâu... là lúc ở trên chiến trường thoáng liếc thấy từ đằng xa? Chết tiệt thật, Nguyệt Thoái bên cạnh cậu toàn là người đẹp không, được người đẹp bao vây, thật khiến người hâm mộ muốn chết.

"Thiên La Viêm? Cho nên thật sự có vũ khí có thể biến thành người?"

Yiye trong thời gian qua gần như chưa từng nhìn thấy Puhahaha, bọn họ cũng không thảo luận chuyện liên quan đến vũ khí, cho nên hắn đến bây giờ mới biết chuyện này. Cho dù lúc đó trên chiến trường cũng có nhìn thấy, nhưng dù sao cũng không rõ lắm, hơn nữa lúc đó dáng vẻ mô phỏng ra chỉ là dạng bán trong suốt, bây giờ nhìn thấy thực thể rõ mồn một như vậy, hắn mới kinh ngạc hỏi vấn đề này.

"Đúng vậy, vũ khí cao giai đến trình độ nhất định mới có thể... Thiên La Viêm, bọn họ là bạn của ta."

Lời Nguyệt Thoái nói với Thiên La Viêm, là đang ám chỉ cô lên tiếng chào hỏi, bằng không tràng diện sẽ có chút ngượng ngùng, chỉ là Thiên La Viêm trước giờ không giỏi xã giao với người khác, sau khi nhíu mày chỉ nhìn hướng Bích Nhu.

"Cho dù ngươi mang Englar trở về rồi, đánh giá của ta với ngươi vẫn là điểm âm."

Oa! Vừa mở miệng đã... đã... không nể mặt như thế? Quan hệ giữa vũ khí với hộ giáp của Tây Phương Thành thật là tệ, hoàn toàn khác với Đông Phương Thành!

"Ta, ta cũng đang rất nỗ lực bù đắp..."

Bích Nhu thoạt nhìn có chút sợ Thiên La Viêm, cô rụt vai một cái, âm thanh trả lời rất nhỏ tiếng.

"Ta giới thiệu từng người một cho cô làm quen nhé?"

Nguyệt Thoái có lẽ là cảm thấy Thiên La Viêm đối chọi Bích Nhu như vậy thì không tốt lắm, liền thử dẫn dắt chú ý của cô.

"Không cần đâu, Englar, ngươi đi xử lý chuyện các ngươi nên xử lý đi, vũ khí làm quen thêm người ngoài chủ nhân cũng không có bất cứ ý nghĩa nào."

Cho dù đối tượng là chủ nhân của mình, Thiên La Viêm cũng chưa chắc nể mặt, cô không có chút hứng thú nào đối với tồn tại "bạn của chủ nhân" này, mọi người cũng nhìn ra được.

"Thật là không giống a Pu nhà tôi..."

Tôi là nói thật giống. Cho nên... chỉ để ý chủ nhân là thái độ bình thường của vũ khí sao? Vậy Âm Thị đại nhân thì nói làm sao đây? Còn đồ hộ vệ thì sao?

"Vì sao nhiều tình địch chướng mắt như thế?"

Chu Sa có vẻ chẳng làm sao thuận mắt khi nhìn Thiên La Viêm, dù gì tất cả những ai có khả năng cản trở cậu tìm bạn đời, cậu bài xích toàn bộ, Phạm Thống sớm đã lĩnh giáo.

Ôi, đằng nào tình địch của cậu cũng chẳng thiếu, đừng để ý như thế nữa.

"Vũ khí tốt biết bao..."

Yiye nhìn Thiên La Viêm đến nỗi mắt cũng đăm đăm.

Ánh mắt của tên lùn nguy hiểm quá a a a! Thèm muốn một thanh vũ khí tốt có thể tăng tiến thực lực của mình đến thế sao? Nhưng người ta là hoa đã có chủ rồi! Ngươi chung quy không thể cướp kiếm của Nguyệt Thoái chứ!

"Nếu đã như thế, vậy chúng ta đi xử lý chuyện còn lại thôi, Thiên La Viêm, cô muốn đi cùng không?"

Mắt thấy tràng diện có chút gượng gạo, Nguyệt Thoái đành kéo trở lại chính sự, thuận tiện hỏi ý nguyện của Thiên La Viêm.

"Ngươi đi đâu, ta sẽ đi đó."

Trả lời của Thiên La Viêm không biết có nên nói là rất có tinh thần vũ khí hay không.

Ố ồ! Loại phát ngôn này! Cảm giác giống như thật sự có một chân vậy! Tuy nói vũ khí được chủ nhân mang theo bên người cùng nhau hành động, câu này hình như cũng không có gì không đúng, nhưng Thiên La Viêm bây giờ không phải kiếm mà là mỹ nữ, cho nên khiến người rất có không gian tưởng tượng!

"Phạm Thống, lúc nghĩ chuyện dơ bẩn đừng nắm cán của bổn phất trần, sẽ gặp ác mộng, đáng ghét."

...

Xin lỗi.

Phạm Thống lặng lẽ thả lỏng bàn tay hay hành động vô thức của mình, đồng thời cũng nguyền rủa hành vi ngu xuẩn của mình.

"Đi thôi, đầu tiên đi tập hợp với Yameidie."

Yiye nói như vậy, Nguyệt Thoái không có ý kiến, Bích Nhu cũng không tích cực muốn đi theo.

"Vậy ta mang bọn họ về nhà ngươi trước nhé."

"Tùy ngươi."

Cho nên chúng tôi đã sắp phải về nhà rồi? Sắp về nhà đối mặt với ông bác rất phiền kia, sau đó, sau đó bị quấn lấy bức hỏi tường tận sao?

Con trai ông đã làm lành như ban đầu với cái tên khốn giết cậu ta rồi, ra sức bảo vệ tính mạng của hắn, còn kìm lòng không đậu mà ôm ấp với hắn... Mấy lời này tôi làm sao nói ra khỏi miệng được đây! Nói ra xong còn sẽ bị đảo ngược thành ân đoạn nghĩa tuyệt với người tốt đã cứu cậu ta nữa kia!

"Phạm Thống! Ngươi rốt cuộc muốn nắm cán của ta mấy lần! Ngươi nếu như nhất định phải như vậy thì đi mà mua cây gậy ấy, bổn phất trần không phải để cho ngươi cầm chơi!"

...

Ta...

Phạm Thống nhìn tay phải phạm tội của mình, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

"Phạm Thống, đừng ngẩn ra nữa, mau lên nào."

Tiếng thúc giục của Bích Nhu vang lên bên tai, lúc này mà rớt khỏi đội thì không hay, cho nên hắn liền tạm thời bỏ qua kiểm điểm, tăng tốc đi qua.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Tốt lắm tốt lắm, hành trình đoạt cung thuận lợi giống như chúng tôi tưởng tượng, thậm chí... có khả năng còn muốn thuận lợi hơn tưởng tượng?

Thuận lợi đến mức này, đã vượt ngoài phạm vi lý giải của tôi

rồi, tôi cảm thấy dường như chẳng tốn chút hơi sức nào đã khiến kẻ giả mạo mất cả người lẫn tài sản -- Ồ, nói như vậy hình như có chút không thích hợp? Nhưng đây là cảm tưởng thật lòng của tôi, tôi cho rằng vẫn là rất có giá trị tham khảo.

Giữ lại hai người không nên giữ lại, tự nhiên nên có biện pháp xử lý tương ứng, ông chú thì không nói, tiếp tục giữ lại làm Hắc Đào Kiếm Vệ cũng còn dùng được, Narsi... rốt cuộc nên định vị thành cái gì? Tây Phương Thành chung quy không thể có hai hoàng đế chứ? Rốt cuộc nên cho hắn một chức vị khác, hay là giấu hắn đi coi như không có cái người này?

Tóm lại Nguyệt Thoái không định đưa hắn ra giải thích với mọi người về thân phận giả mạo của hắn, về phần rốt cuộc nên xử lý thế nào, bởi vì vết thương do Thiên La Viêm gây ra của Narsi cần phải dưỡng một thời gian, chuyện này hình như cũng không vội, bọn họ liền quyết định bắt tay làm chuyện khác.

Chuyện cần xử lý trong cung San Siro cũng không khó, nhưng lại có chút phiền toái, tên lùn nói Nguyệt Thoái muốn trở lại làm hoàng đế thì nên tìm hiểu những chuyện đó, cho nên áp tải cậu ấy xử lý từng cái, quá trình tường tận tôi không rõ lắm, chẳng qua bởi vì Nguyệt Thoái rất bận, cũng không rảnh rỗi đi thăm Narsi... Ở phương diện nào đó mà nói, có khả năng cũng là bởi vì cậu ta vẫn không biết nên làm sao đối mặt với hắn? Dù sao cũng là người trước kia một lòng muốn giết mà, đột nhiên làm lành, muốn chuyển sang trạng thái vui vẻ hòa thuận, có lẽ không dễ đi? Huống hồ Nguyệt Thoái trước kia mắt nhìn không thấy, bây giờ nhìn thấy rồi, khuôn mặt của Narsi đối với cậu ấy mà nói phần lớn cũng rất mới mẻ -- giống như một người xa lạ, ha ha ha ha ha...

Kỳ thực những cái này đều không phải chuyện tôi nên quan tâm, nên nói những chuyện này đều không phải điều tôi quan tâm, tôi tương đối quan tâm là... cái tên ác linh Huy Thị cứ hai ba ngày lại vào trong mộng của tôi quấy rối --

Narsi không có chết, Huy Thị liền cứ luôn thúc giục tôi đi nói xin lỗi giúp hắn, giục một lần không được thì giục hai lần, giục hai lần vô dụng thì giục ba lần, có thấy phiền không hả!

Gần đây Huy Thị vẫn rất có tính công kích, hắn giống là một nhân vật trong mơ có thể tự phát triển trí năng, chẳng qua, khi tôi nhất thời bực quá mà nói rằng có thể cho hắn mượn thân thể, để hắn tự đi nói xin lỗi với Narsi, hắn lại mang thần sắc vi diệu mà từ chối... Gì vậy chứ, Huy Thị, đó thế nhưng là em trai ruột của ngươi, ngươi vậy mà không muốn đối mặt với hắn như thế sao? Hay là đề nghị cướp thân thể của ta trước kia của ngươi chỉ là nói đùa, trên thực tế căn bản làm không được?

... Tôi vậy mà coi cái gã trong mơ thành người thật sự tồn tại, còn nghiêm chỉnh nghiên cứu hành vi lý do của hắn như thế, tôi phải chăng cũng bệnh không nhẹ đâu...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 10 + 2: Mong Muốn Thuần Túy

"Englar, trong nhiều người như vậy nếu như nhất định phải cưới một người, cậu sẽ chọn ai?" -- Bích Nhu

"Chọn con gái! Làm ơn chọn con gái! Trái tim papa không chịu nổi kích thích đâu!" -- Loveson

"Nhưng nghe nói trong những đối tượng có khả năng, nếu là nữ thì không phải người, là người thì đều không phải nữ." -- Yiye

Cuộc sống trước khi đoạt cung với sau khi đoạt cung đối với Phạm Thống mà nói, hình như không có gì khác biệt.

Bọn họ vẫn là ở trong nhà Yiye, không có dọn đến cung San Siro -- trên thực tế, cho dù có thể dọn, Phạm Thống cũng không muốn dọn. Bởi vì hết thảy vẫn tiến hành trong âm thầm, Chu Sa cũng duy trì đi học, Phạm Thống thì chuẩn bị bắt đầu nghiên cứu pháp lực cần bồi dưỡng như thế nào.

Mặc dù trực tiếp đi học lớp cơ sở là xong, nhưng Phạm Thống vẫn muốn xuống tay từ bạn bè bên cạnh trước, vậy thì Nguyệt Thoái tự nhiên là đối tượng hỏi thăm tốt nhất, chỉ cần cậu rảnh rỗi.

"Nguyệt Thoái, pháp lực của thuật pháp phải làm thế nào bồi dưỡng?"

Muốn nắm được thời gian rảnh rỗi của Nguyệt Thoái không khó, nhưng muốn làm sao dùng miệng của mình hỏi ra vấn đề chính xác thì không đơn giản hơn.

Cuộc sống đầy bận rộn khiến Nguyệt Thoái hiện giờ thực sự không còn tế bào não để tự động chuyển đổi nói ngược, cho nên vấn đề này của Phạm Thống chỉ đổi lấy ánh mắt ngơ ngác từ cậu.

Tức chết mất! Chết tiệt! Viết ra luôn cho rồi!

Sau khi Nguyệt Thoái cuối cùng cũng hiểu hắn muốn hỏi là "pháp lực của ma pháp", nghiêng đầu suy nghĩ một lát, mới nghi hoặc nhìn hướng Phạm Thống.

"Phạm Thống, cậu làm sao đột nhiên muốn học ma pháp vậy? Chắc không phải do phù chú gặp trở ngại nên muốn chuyển sang đường khác đấy chứ? Cũng mới mấy tháng, thiếu nghị lực như vậy là không được đâu."

Nguyệt Thoái mới bắt đầu đã hoài nghi động cơ của hắn, đây khiến hắn cảm thấy có chút đau buồn.

"Không phải! Tôi là vì muốn để cho phù chú tệ hơn, hạ xuống một bậc mới muốn bồi dưỡng pháp lực! Đây là phương pháp Puhahaha cung cấp cho tôi, tôi không có muốn từ bỏ tà chú, chỉ là bây giờ cậu cũng không giúp tôi được gì, khiến tôi cảm thấy mình hình như rất hữu dụng, như vậy không được!"

Phạm Thống còn chưa phản ứng đối với nói ngược của mình, Nguyệt Thoái đã trực tiếp đưa giấy bút cho hắn.

"Phạm Thống... vẫn là viết ra đi, gần đây có hơi mệt, thế này rõ ràng hơn..."

... Tôi dường như có thể cảm giác thấy sự mệt mỏi tuôn ra từ trong lòng cậu. Tôi viết ra hết là được chứ gì...

Phạm Thống ít nhiều sản sinh chút tuyệt vọng đối với miệng của mình. Sau khi hắn dùng bút viết xong lý do, Nguyệt Thoái lúc này mới hiểu.

"Dùng pháp lực thúc đẩy phù chú? Thì ra còn có phương pháp này à? Chỉ đáng tiếc tôi không có chút tài năng phù chú nào, bằng không đã có thể chơi thử rồi đây."

Tài năng của cậu đã đủ nhiều rồi, thiếu một hai cái cũng chẳng làm sao đâu.

"Người của Tây Phương Thành, theo lý thuyết vừa sinh ra trên người đã mang pháp lực..."

Cái gì? Cái gì! Đây là đặc quyền của cư dân nguyên sinh mang huyết thống Tây Phương Thành sao! Cậu tiếp theo chẳng lẽ muốn nói không có huyết thống của Tây Phương Thành thì miễn bàn sao!

Phạm Thống đang kêu thảm trong lòng, chẳng qua, sự thật chứng minh hắn nghĩ nhiều rồi.

"Nhưng cư dân tân sinh thì không có, cho nên tự nhiên có biện pháp để cho cư dân tân sinh từ không mà có. Pháp lực là thứ cần bồi dưỡng dần dần mới dần dần gia tăng, người có tài năng hơn có thể bồi dưỡng ra nhiều pháp lực hơn trong cùng một thời gian, ma pháp là một thứ nếu dùng sạch pháp lực thì sẽ không dùng được, tôi nghĩ đối với phù chú thì cũng như vậy, cậu bây giờ mới bắt đầu bồi dưỡng, trong thời gian ngắn mức độ pháp lực của mỗi ngày đại khái cũng chỉ để cho cậu ném mấy tấm phù chú mà thôi đi."

Ồ... như vậy à? Giống như lúc chơi game, thăng cấp xong trị số pháp lực lớn nhất mới tăng lên... mà tôi bắt đầu từ cấp không, muốn đánh trùm cuối mà sẽ không cạn thanh pháp lực, còn cần phấn đấu rất lâu?

Thế là Phạm Thống viết xuống hai câu hỏi "người bình thường bồi dưỡng một tháng pháp lực có thể ném phù mấy lần" với "tôi phải làm sao biết năng lực bồi dưỡng pháp lực của tôi có tốt hay không, có kiểm tra được không", để Nguyệt Thoái trả lời.

"Tôi cũng không rõ sử dụng một tấm phù chú cần bao nhiêu pháp lực, vấn đề này có lẽ hơi khó trả lời, chẳng qua nếu là ma pháp cơ sở, một người bồi dưỡng một tháng pháp lực hẳn là có thể dùng hai, ba lần đi."

Hai, ba lần... giả như lượng cần thiết của ma pháp cơ sở tương đương với phù chú cấp thấp, vậy tôi sau khi tu một tháng có thể ném một ngày hai, ba tấm ngự hỏa chú một ngày... a ha?

Cũng không phải hoàn toàn bế tắc! Dù sao tôi có Puhahaha, cầm Puhahaha, tôi có thể liên tục ném ra ba tấm phù chú cấp thấp -- Không, như vậy vẫn không thể đánh lâu dài! Gặp phải cao thủ vẫn chết như thường! Muốn ném liên tục ba tấm ngự hỏa chú, tôi bây giờ cũng làm được đấy thôi! Một lần ném hai tấm phù là được rồi mà! Tôi cần không phải cái nàyy --

"Về phần bồi dưỡng năng lực của pháp lực, tôi bây giờ có thể giúp cậu kiểm tra, muốn không?"

Vốn đang định cầm bút viết câu hỏi "vậy bồi dưỡng hai tháng pháp lực, là sẽ gấp đôi một tháng sao? Hay không phải tính như vậy?", sau khi nghe Nguyệt Thoái nói như thế, Phạm Thống liền gật đầu.

Từ cách nói của Nguyệt Thoái nghe lên, pháp lực hẳn là ai cũng có thể bồi dưỡng đi, không yêu cầu quá cao như thuật pháp -- đúng chứ? Tôi cùng lắm là bị phán định còn chậm hơn người bình thường, hẳn là không đến nỗi tuyên bố tôi hoàn toàn không có khả năng bồi dưỡng pháp lực đi!

Phạm Thống một mặt chích thuốc dự phòng cho mình, mặt khác lo âu kết quả kiểm tra, Nguyệt Thoái thì nắm lấy tay của hắn.

"A, tôi không cần làm gì sao?"

Phạm Thống vẫn là dùng miệng mình hỏi, may mà vấn đề này

cũng không thể sai quá xa.

"Thả lỏng, giao thân thể cho tôi là được rồi."

... Nghe lên quai quái thế nào ấy? Quên đi, mặc kệ nó, không cần làm cái gì đúng không, cái này đơn giản.

Hắn cảm giác thấy hình như có một dòng khí từ lòng bàn tay chảy vào, đó hẳn là thứ Nguyệt Thoái phóng ra để kiểm tra, không bao lâu sau, Nguyệt Thoái đã tỏ ra ngạc nhiên.

"Ơ?"

Ơ cái gì! Chắc không phải thật sự vô vọng chứ! Không --!

"Phạm Thống, cậu..."

Vẻ mặt do dự của cậu là sao! Cậu sắp phán tôi tử hình rồi à! Đừng nói!

"Chẳng lẽ... là thiên tài ma pháp?"

... Ơ?

Tôi vừa rồi hình như đã nghe từ gì đó khó có thể tin... chờ một chút, cậu vừa rồi đã nói cái gì? Cậu có thể nói lại lần nữa không? Không thể nào dùng ở trên người tôi đi! Cái từ đó!

"Bởi vì, pháp lực tôi đưa ra đều bị cậu thu nạp, đây đại biểu cậu là một vật chứa rất tốt, hay nên nói năng lực tiếp thu thích ứng của thân thể rất mạnh nhỉ? Thứ vốn không thuộc cơ thể cũng có thể tiếp thụ bất chấp vô số khó khăn, đây thật sự là thể chất hiếm có đấy."

Kỳ quái, Nguyệt Thoái cậu là đang khen tôi đi? Vì sao nghe lên cảm giác lại vi diệu như vậy đây? Giống như có ngoại lực gì xâm nhập tôi cũng chấp nhận hết vậy, thân thể của tôi không có tiết tháo như vậy sao?

"Thế này biết đâu có thể rất thuận lợi đấy! Phạm Thống, bắt đầu từ hôm nay đi, lần này nhất định có thể trở nên mạnh mẽ!"

Nguyệt Thoái ở lúc Phạm Thống có cơ hội tăng tiến thực lực, luôn là còn vui hơn cả bản thân hắn, chẳng qua cách dùng từ của cậu vẫn khiến mặt Phạm Thống co giật, nội tâm bất đắc dĩ.

Cái gọi là "lần này" là ý gì hả? Là đang nói nỗ lực trước đó của tôi đều vô ích sao? Tôi cũng có mạnh hơn đấy chứ! Không chỉ là kiếm thuật được kế thừa, kỹ xảo ném hai tấm phù cũng xác thực có lên tay mà!

"Tôi bây giờ sẽ dạy cậu cách bồi dưỡng pháp lực nhé, tốt nhất là làm quen đến mức ngủ cũng có thể vận hành. Mặc dù cậu chủ yếu muốn lấy để sử dụng phù chú, nhưng cậu nếu muốn học ma pháp, cũng có thể cân nhắc đi học, nói không chừng ma pháp cũng có thể học rất tốt đấy."

Đang ngủ cũng phải vận hành cũng quá mệt rồi đi, a, từ từ đã...

"Cậu chẳng phải nói tôi là phế vật, vậy ma pháp theo lý thuyết cũng có thể học rất tệ, làm sao lại dùng giọng không xác định đó?"

Phạm Thống vừa nói xong đoạn này, liền không khỏi nhìn sang giấy bút, muốn cầm lấy viết lại vấn đề này, may mà Nguyệt Thoái hình như bởi vì tinh thần trở nên tốt hơn, năng lực phiên dịch cũng đã khôi phục một chút, trực tiếp trả lời hắn.

"Hả? À, đó là tôi vừa rồi nói không rõ lắm, năng lực bồi dưỡng pháp lực với năng lực sử dụng ma pháp là tách biệt, có lẽ cũng gần như năng lực vẽ phù và sử phù."

Thế à... chuyện đến nước này tôi cũng sẽ không thất vọng hoặc là kêu thảm nữa, ít nhất tôi vẫn có năng lực bồi dưỡng pháp lực, nên tự biết đủ rồi, không ham gì nữa.

Bây giờ nỗ lực bồi dưỡng pháp lực là được! Sau đó đi thỉnh giáo Puhahaha phải làm thế nào thâu nhập pháp lực vào phù chú để ứng dụng...! Ủa?

Suy nghĩ của Phạm Thống thoáng khựng lại.

Lấy pháp lực sử dụng ma pháp cũng chưa biết có được hay không, đã muốn trực tiếp nhảy sang đi sử dụng phù chú... chuyện lắt léo như thế, thật sự có được không? Thật sự có khả năng thành công không? Đây...

"Mặt cậu sao lại khó coi rồi vậy? Học tập thì đừng nghĩ quá nhiều, cứ đơn thuần không tạp niệm mà học là được, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn."

Bởi vì tâm tình Phạm Thống luôn được viết trên mặt, Nguyệt Thoái liếc mắt đã nhìn ra hắn lại đang phiền não vài chuyện không đâu.

"Không được, không được, cậu nói đều không đúng, cứ theo như cậu nói đi."

Tôi đã quen với việc câu trước đá câu sau do nói ngược tạo ra rồi, ha ha ha ha...

"Vậy thì hãy --"

Nguyệt Thoái tích cực nói được dở chừng, đột nhiên ngáp một cái.

"Hm... Phạm Thống, hôm nay mệt quá, tôi buồn ngủ rồi, chúng ta vẫn là ngày mai bắt đầu nhé...?"

"Không sao, chúng ta vĩnh viễn có ngày hôm qua."

Tôi là nói ngày mai. Chuyện này rốt cuộc nên nói gấp hay là không gấp đây? Có lẽ trễ một hai ngày cũng chẳng khác mấy, chắc

vậy.

"Đừng nói giống như thể tôi cứ luôn trì hoãn mà... Bằng không dạy xong rồi ngủ."

A? Tôi không có cái ý đó, sao lại là tự cậu cắn rứt lương tâm rồi?

Phạm Thống nghĩ thì nghĩ, nhưng cũng lười giải thích, thế là, Nguyệt Thoái liền chuẩn bị bắt đầu giảng giải phương thức bồi dưỡng pháp lực của cư dân tân sinh cho hắn.

"Có điều Nguyệt Thoái à, cậu chẳng phải cư dân tân sinh sao? Vì sao cậu lại biết cách tu luyện của cư dân nguyên sinh vậy?"

Chuyện đến nước này mọi người đều biết nguyền rủa của tôi rất trớt quớt, tôi sẽ không tự vả miệng đâu.

"À, trong sách Narsi trước kia đọc cho tôi nghe có viết, tôi đã ghi nhớ, cho nên không có vấn đề."

Lúc Nguyệt Thoái trả lời hắn như vậy, trên mặt hoàn toàn không có bất cứ thần tình khác thường nào.

Chúng ta hết sức tự nhiên mà nhắc đến Narsi rồi... Cậu cuối cùng cũng có thể bình tĩnh nhắc đến cái tên này, sẽ không phát tán ra khí tức cực kỳ khủng bố kia nữa, đây hẳn là chuyện tốt đi?

Phạm Thống một mặt nghĩ với tâm tình vi diệu, mặt khác cũng mơ mơ hồ hồ mà nghe Nguyệt Thoái giảng giải. Xem ra chỉ nghe qua nội dung viết trên sách, có khả năng vẫn rất có vấn đề, giải thích đến lần thứ ba Phạm Thống vẫn nghe không hiểu, đây khiến Nguyệt Thoái cảm thấy có chút bế tắc.

"Tôi trực tiếp dùng pháp lực của tôi giúp cậu tạo nền tảng, như vậy có thể lướt qua bước đầu tiên từ không thành có..."

Có loại phương pháp này? Làm sao không nói sớm chứ! Cho nên dù cậu đang bị hạn chế, pháp lực vẫn có thể dùng? Đây thật là quá tốt rồi.

Còn phần tự tu luyện, bồi dưỡng pháp lực về sau thì Phạm Thống cuối cũng vẫn là nghe hiểu, mà sau khi dạy xong những cái này, Nguyệt Thoái hình như không còn buồn ngủ nữa, cậu đổi sang vẻ đầy lo âu và bất an hỏi vấn đề khác.

"Phạm Thống, chuyện trong cung chúng tôi xử lý gần xong rồi, tiếp theo chính là đàm phán với Đông Phương Thành... trước đó, tôi nên nói cho mọi người quyết định của tôi, chính là về việc Trầm Nguyệt..."

Ồ -- Mới đầu là tự cậu đòi nói với mọi người mà, bây giờ cậu cũng bắt đầu cảm thấy khó hé răng rồi sao, vốn là vậy, nào có dễ nói ra đến thế, nếu như cảm thấy nói không ra, tiếp tục giấu cũng có sao đâu.

"Tôi rốt cuộc nên nói thế nào thì tốt hơn? Cứ cảm thấy càng nghĩ càng ngủ không được."

"Cậu gọi mọi người tụ tập lại, sau đó nghe vào hết toàn bộ là được."

Tôi là bảo cậu nói ra hết toàn bộ... dù sao thì đêm dài lắm mộng, còn không bằng nói sớm, nói hơi xong rồi chờ đợi phán quyết, như vậy rất tốt, chẳng phải sao?

Nguyệt Thoái không có trả lời câu này của hắn, mà là thở dài một hơi, Phạm Thống nhìn cậu, bèn tiếp tục hỏi.

"Cậu muốn nói cho con chó nào biết vậy?"

... Tôi có thể coi như lời này không phải tôi nói không? Nguyền rủa đảo ngược thật là tùy tính, bình thường mà nói thì tỷ lệ xuất hiện quỷ hẳn là cao hơn cái khác rất nhiều mà, dù gì, dù gì cũng sẽ

không xuất hiện người...

"Phạm Thống, lần này nói ngược tệ thật đấy."

Nguyệt Thoái nhíu mày kháng nghị, Phạm Thống cũng chỉ có thể gãi đầu, không biết nên trả lời cái gì.

"Tôi nghĩ... đối tượng cần nói đại khái là Chu Sa, Bích Nhu, Yiye ca ca với... Narsi đi."

Sau khi cậu do dự một hồi đã cho ra danh sách như vậy. Phạm Thống đầu tiên là thắc mắc vấn đề nào đó.

"A? Không có Skies? Cũng không có mẹ cậu?"

Oa... Nói ngược lần nầy thật là -- tôi nghĩ tôi sẽ có một ngày có thể nói ngược đến đỉnh điểm --

"... Thiên La Viêm tâm linh tương thông với tôi, vốn đã không dấu được cô ấy, cô ấy sớm đã biết rồi, về phần cha tôi... Tôi nghĩ ông ấy tuyệt đối sẽ không chấp nhận đi, để tránh cho ông ấy khóc lóc làm ầm ĩ, vẫn là đừng để ông ấy biết tốt hơn."

Nguyệt Thoái trước đó tạm ngừng là đang lý giải câu nói ngược của Phạm Thống, mà câu trả lời cậu nói ra dưới vẻ mặt bối rối cũng khiến Phạm Thống rất muốn vỗ tay.

Thật tốt quá, cậu hiểu cha cậu rất rõ mà! Nếu là biết con trai mình không dễ gì nhận lại được vậy mà có khả năng chọn phong ấn Trầm Nguyệt, khiến cho chỉ còn lại mười năm tuổi thọ, ông ta khẳng định một khóc hai làm ầm ĩ ba treo cổ tự tử!

"Đúng rồi, cậu từ lúc nào bắt đầu gọi Yiye đệ đệ vậy?"

Ặc... cái này à, cậu chắc biết đây là nói ngược đi? Nghe nói tên lùn là hai mươi lăm tuổi đúng không, vậy tôi còn không đủ để gọi hắn là đệ đệ, mặc dù hắn trông như thế kia...

"Phạm Thống, nói đến, cậu rốt cuộc mấy tuổi vậy?"

Nguyệt Thoái mở to mắt hỏi vấn đề này.

Cậu cũng không cần bởi vì tôi nói sai một câu, đã đột nhiên bắt đầu nghi vấn tuổi tác của tôi chứ...

"Tôi á, nếu cũng tính luôn trước khi đến Huyễn Thế, xấp xỉ bốn mươi hai..."

Ai bốn mươi hai chứ! Ai! Nguyền rủa này đầu tiên là ô miệt tôi có con trai, bây giờ lại nói bậy tôi bốn mươi hai tuổi!

"Nếu như thật sự bốn mươi hai, bảo dưỡng còn tốt hơn cả Yiye ca ca đấy."

Nguyệt Thoái vô tư nói ra câu này, Phạm Thống tức thì không biết nói gì.

Yiye ca ca của cậu... Tuyệt đối không có đặc biệt bảo dưỡng đi. Theo tôi thấy, hắn có khả nằng thà cho mình bẩm sinh hơi già, cũng đừng như bây giờ.

"Chúng ta đã rất gần vấn đề ban đầu rồi đi?"

Tôi là nói đã rất xa. Mau nói cho tôi cậu từ lúc nào bắt đầu gọi Yiye ca ca thuận miệng như vậy, tôi tưởng cậu sáng hôm đó chỉ là nhất thời nổi hứng, kết quả cậu là nghiêm túc à?

"Vấn đề ban đầu là cái gì thế?"

Nguyệt Thoái hoàn toàn quên sạch sành sanh.

"Chẳng phải là cậu từ lúc nào bắt đầu gọi Yiye tỷ tỷ sao!"

Sặc, a a, ha ha ha ha. Chúng ta thử đánh cược xem khả năng lần sau biến thành muội muội không? Kỳ thực đây thật sự chẳng buồn cười chút nào.

"Bởi vì gọi rất thuận miệng, hơn nữa không có quan hệ huyết thống mà trực tiếp gọi ca ca cũng quai quái, cho nên gọi như vậy."

Không, tôi không phải đang hỏi cậu vì sao muốn gọi hắn như vậy, cậu là từ lúc nào bắt đầu gọi tự nhiên như thế! Tên lùn không phản đối gì hết sao? Cậu trước mặt hắn cũng là gọi như vậy?

"Đúng là phải mau xử lý thì hơn, nhưng nếu như một lần nói cho tất cả mọi người, mọi người cùng nhau phản đối, vậy áp lực rất lớn..."

Cho nên đây? Cậu muốn nói chuyện với từng người một sao? Áp lực chia ra nhiều lần thì đỡ hơn? Bởi vì mấy người về sau thì đã quen rồi?

"Cậu muốn làm sao cũng không được, tôi sẽ không ủng hộ cậu."

Nếu tôi là Nguyệt Thoái, nhất định sẽ dùng ánh mắt hết sức lãnh đạm nhìn sang, sau đó nói "lúc này còn nghe thấy nói ngược tàn khốc như vậy thật là cảm ơn cậu nhé" vân vân...

"Được, vậy thì ngày mai sẽ... Hm, bắt đầu từ Yiye ca ca đi!"

Cậu... chọn tên lùn làm mục tiêu đầu tiên, rốt cuộc là bởi vì hắn dễ ứng phó nhất, hay là bởi vì hắn khó nuốt nhất? Hoặc là cậu chả nghĩ gì hết cứ quyết định như thế?

"Sau đó là Bích Nhu, Chu Sa, cuối cùng là Narsi, hm."

Quyết định xong thứ tự nhanh thế rồi cơ à? Chỉ cần đẩy cậu một cái, vẫn là rất nhanh mà. Chẳng qua tôi vẫn muốn biết, trong đây rốt cuộc có ai có thể khiến cậu thay đổi tâm ý hay không? Mà này, tôi vẫn hi vọng đừng phong ấn Trầm Nguyệt nữa, tôi muốn sống tiếp, chỉ là nói không ra...

Về phần những cuộc hẹn riêng này của Nguyệt Thoái rốt cuộc

sẽ diễn ra thế nào, Phạm Thống cũng không có cơ hội gì để biết, đối với hắn mà nói, so với đi cùng hoặc là nghe ngóng sau đó, còn không bằng bồi đắp thêm thực lực của mình.

◊◊◊◊

"Ồ... Phạm Thống ngươi đã luyện ra pháp lực rồi à? Ra vậy."

Phản ứng của Puhahaha đối với chuyện này có thể nói là siêu lãnh đạm.

"Ngươi làm sao hờ hững như vậy hả? Không cảm thấy vui cho ta chút nào sao?"

Thành quả khó khăn lắm mới lấy được, Phạm Thống đương nhiên vẫn hi vọng có người khen ngợi, nhưng phất trần của hắn chẳng bao giờ hiểu lòng chủ nhân.

"Đây chẳng phải là chuyện nên làm sao? Bổn phất trần cảm thấy bình thường."

... Phải rồi phải rồi, với cây phất trần vĩ đại như ngươi ta kể công gì chứ.

Mặc dù cảm thấy có hơi mất hứng, nhưng lấy được khen ngợi cũng không phải chuyện quan trọng nhất, Phạm Thống vẫn là tranh thủ thời gian Puhahaha còn tỉnh, vội hỏi vấn đề hắn muốn hỏi.

"Puhahaha, vậy... pháp lực làm thế nào dùng trên phù chú, ngươi có thể dạy ta chưa?"

"Loại chuyện tự nhiên giống như hít thở đó vì sao còn muốn bổn phất trần dạy."

Lời nói của Puhahaha vẫn nồng nặc khinh bỉ.

Tự, tự nhiên giống như hít thở? Một cây phất trần ngay cả lỗ

mũi cũng không có như ngươi còn đòi hít thở gì với ta! Tự nhiên chỗ nào!

"Em đây tư chất ngu si, anh cứ đại phát từ bi dạy em một chút nhé?"

Dưới mắt ngoại trừ Puhahaha, hắn cũng không có người khác để cầu trợ, cho nên hắn chỉ có thể hạ mình, xem xem có thể khiến Puhahaha mở miệng vàng hay không.

"Hừ, chính xác mà nói chính là trộn lẫn pháp lực vào trong phù lực để thúc đẩy, tỷ lệ trộn phải tự dựa vào cảm giác của mình, nếu như làm không được thì chồng chất pháp lực lên phù lực mà sử dụng, như vậy hiệu quả sẽ kém hơn trộn lẫn một chút, nhưng ngươi cũng chỉ là không muốn niệm chú mà thôi, cho dù uy lực của phù chú kém hơn, cũng không ảnh hưởng công năng này."

Có nghe nhưng không hiểu.

Trộn lẫn còn miễn cưỡng hiểu được, giống như ngoáy đường vào trong nước đi? Nhưng chồng lên là ý gì hả? Không khuấy cũng không để cho bọn chúng dung hợp sao? Dù sao cũng vào bụng hết?

Lúc nghe không hiểu, trực tiếp thực nghiệm xem thử là biết, Phạm Thống nghĩ như vậy.

Tôi vẫn còn rất tò mò cái gì mà phù lực với pháp lực bình thường là tồn tại ở đâu trong thân thể. Vừa lại không có khí quan đặc biệt để chứa đựng, vậy rốt cuộc ở đâu chứ? Lượng tồn trữ càng ngày càng nhiều, thân thể sẽ không nổ tung sao? Nghiêm túc suy nghĩ những cái này quả nhiên đại biểu tôi là một ngươi không có duyên với tưởng tượng thuần túy?

Sau khi chấm dứt suy nghĩ lung tung, Phạm Thống thở dài. Hắn bây giờ đang mượn sân luyện võ của Yiye, dù sao cũng chỉ là muốn ném phù chú kiểm tra thử xem hiệu quả dùng pháp lực thôi,

không cần đặc biệt chạy đến chỗ xa như khu một Hư Không.

Được, vậy thì vẫn là dùng ngự hỏa chú để thực nghiệm...

Phạm Thống dùng ngón tay kẹp phù chú đã viết sẵn, thử thể nghiệm cảm giác phù lực và pháp lực đồng thời chảy đến lòng bàn tay, sau khi cảm thụ mấy lần lặp đi lặp lại, hắn liền quyết định ném thử một tấm phù.

Trong khoảnh khắc ném phù chú ra, hắn suýt nữa theo phản xạ hô ngự hỏa chú, trước khi hô ra mới nhớ đây không phải huấn luyện niệm chú, cho nên nuốt ngược xuống.

Bởi vì tình hình vừa luống cuống vừa không quen thuộc này, lần đầu thử nghiệm không có thành công, phù chú nổ tung ở chỗ rất gần hắn, đây khiến hắn mở to mắt.

Puhahaha, ngươi làm sao không có nói thất bại sẽ phát nổ! May mà ta không có cầm ngươi, bằng không ta đã bị nổ văng về Đông Phương Thành mất rồi! Muốn chết à!

Vì sao tôi phải luyện toàn mấy thứ nguy hiểm không vậy? Lần trước ném hai tấm phù cũng vậy... căn bản luyện cái gì cũng sẽ phát nổ mà!

"Puhahaha, ngươi không nói với ta nếu dung hợp pháp lực thất bại sẽ phát nổ! Nguy hiểm lắm đó!"

Phạm Thống sau khi thoát khỏi cõi chết không nhịn được phàn nàn với Puhahaha bên cạnh, hắn cảm thấy không nói không được.

"À, Phạm Thống ngươi có thể luyện chung với kiểu một lần ném hai loại phù giống trước kia, như vậy có thể mạnh hơn một chút."

"Ngươi căn bản đã bỏ qua vấn đề của ta! Ngươi chưa có trả lời đấy!"

"Dù sao thì đều sẽ phát nổ, luyện chung, muốn nổ cũng cùng nổ."

"Ngươi dựa vào logic gì nói như vậy! Thoáng cái tăng cả đống khả năng phát nổ như vậy mà được à! Ta chết rồi ngươi cũng dửng dưng như thế!"

"Làm gì mà chết, Phạm Thống ngươi chỉ luyện phù chú nhỏ, cũng không cầm bổn phất trần."

Ý là ta cầm ngươi luyện, ngươi mới bởi vì khả năng chết người mà cảnh cáo ta sao... đây là phù chú bình thường, không phải phù chú dùng cho luyện tập đâu đó, nổ gần một chút cũng sẽ bị thương, tay bị nổ thêm mấy lần chẳng phải nát bét sao, bảo ai liệu thương giúp ta bây giờ? Nguyệt Thoái sao?

Bởi vì Puhahaha đã tỏ rõ mình không sai, Phạm Thống cũng làm biếng đôi co với hắn, cái gì mà một lần ném hai loại phù, chờ pháp lực của hắn dung hợp ổn định rồi tính sau.

Cứ run run rẩy rẩy như vậy mà ném phù, suốt một ngày, Phạm Thống cảm thấy mình hình như khó có thể nắm được bí quyết dung hợp pháp lực với phù lực, dù sao pháp lực cũng mới bồi dưỡng ra chưa được bao lâu, học vận dụng phù lực cũng mới một năm, muốn kết hợp hai cái với nhau hình như chướng ngại có hơi lớn.

Dưới bất đắc dĩ, hắn đành thử cách "chồng lên" mà Puhahaha nói, cách làm này khá thô thiển, nhưng tương đối đơn giản hơn nhiều, ném vài tấm là có cảm giác lên tay rồi, hắn nghĩ, sử dụng phương pháp này trước có lẽ sẽ phù hợp với mình hơn, nếu như luyện lên tay, là có thể cân nhắc tới việc ném hai loại phù rồi.

Tiến triển này khiến Phạm Thống lúc ăn tối cũng hí ha hí hửng, nhưng mà, khi Nguyệt Thoái với Yiye từ bên ngoài trở về, sắc mặt hai người lại không dễ coi lắm, lúc ngồi vào bàn, mọi

người đều có thể cảm giác thấy loại không khí nặng nề đó.

Hm, làm sao lại thế này, chẳng lẽ... Nguyệt Thoái cậu đã nói rồi? Về chuyện phong ấn Trầm Nguyệt ấy?

Lúc Phạm Thống còn đang suy đoán ở trong lòng, Bích Nhu, Chu Sa với Loveson đã lần lượt hỏi.

"Trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Đã xảy ra chuyện gì? Về chẳng nói gì hết?"

"Sao vậy sao vậy? Có chuyện gì mau nói với papa nào!"

Theo lý thuyết không có chuyện gì không thể nói với bọn họ, Nguyệt Thoái nhìn Yiye, sau đó tự mình mở miệng nói rõ.

"Chúng tôi đã nghiên cứu với Ojisa rồi, hạn chế trên người tôi, Ojisa cũng không có biện pháp giúp tôi giải trừ."

Đây xác thực là một tình huống khiến người phát rầu, giả như phải cần Tịch Anh động thủ mới có thể giải, vậy bằng với việc bọn họ bị đối phương bắt thóp, để cho Yiye kiềm chế hạn chế cũng chỉ có ba mươi phút, thời gian này căn bản chẳng đủ dùng cho rất nhiều trường hợp.

"Ơ... Dễ giải như thế thật sao? Vậy làm thế nào đây?"

Vấn đề mồm miệng của Phạm Thống, Yiye đã biết được từ trong miệng người khác rồi, bây giờ nghe hắn nói như thế, cũng chỉ trừng hắn một cái sau đó bơ hắn mà thôi, đây khiến tâm tình Phạm Thống có chút phức tạp.

Tôi rốt cuộc nên ai oán vì bị trừng, hay là cảm niệm vì với tính tình nóng nảy của tên lùn vậy mà không có nổi nóng khi biết rõ tôi sẽ nói ngược?

"Đây có phải là rất xấu hay không? Chẳng qua thật ra papa chỉ

cần các con đều khỏe mạnh, cái khác trái lại đều không sao cả..."

Phát ngôn của Loveson cũng bị Yiye bơ triệt để, hắn hiển nhiên làm biếng giảng giải với ông ta vấn đề quốc tình như là vị trí hoàng đế có khả năng sẽ không vững gì gì đó, trực tiếp nói luôn cách xử lý trong lúc bấy giờ.

"Trước mắt đã phái người đi tìm kiếm người Tây Phương Thành kiêm tu luyện phù chú Dạ Chỉ rồi, nhưng muốn tìm được người cao minh hơn, khả năng sẽ không cao, cư dân nguyên sinh của Tây Phương Thành vốn có chướng ngại bẩm sinh đối với phù chú, cư dân tân sinh nếu như không có đường dây cũng không học được thứ đó."

Đâu chỉ là khả năng không cao, căn bản đã rất tuyệt vọng mà!

"Bất luận thế nào, vẫn hi vọng có thể giải được hạn chế..."

Phạm Thống từ trong lòng nói ra một câu như vậy, lần này không có bị đảo ngược, mà vào lúc ấy, tiếng của Puhahaha vang lên trong đầu hắn.

"Giải không được đâu, đó là hạn chế dùng vương huyết làm chất dẫn, cho nên cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu năng của vương huyết, các ngươi dễ gì giải được, không thể đâu."

Puhahaha nói lời này đáng lẽ khiến người rất tức giận, nhưng Phạm Thống bởi vì đột nhiên được nhắc nhở, nhất thời cũng chưa kịp phản ứng đối với thái độ hả hê này.

Cao thủ tinh thông phù chú? Chẳng phải ở ngay đây sao?

"Puhahaha, ngươi có thể giải hạn chế này không? Ngươi có thể giải đúng chứ?"

"Trên đời này nào có chuyện làm khó được bổn phất trần."

Quá tốt rồi! Đây chẳng phải có hi vọng rồi sao! Đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công!

"Làm sao không nói sớm chứ, vậy ngươi giải giúp Nguyệt Thoái đi!"

"Vì sao phải giúp hắn giải? Bổn phất trần thèm vào."

Ặc... xem ra phải tốn chút công sức.

"Vậy... phải làm sao ngươi mới chịu?"

Vì muốn cho Nguyệt Thoái thoát khỏi hạn chế, Phạm Thống cảm thấy bất luận thế nào cũng phải thuyết phục Puhahaha đồng ý chuyện này. Chỉ là, muốn khiến hắn đổi ý, có lẽ không dễ lắm.

"Phạm Thống ngươi vì sao tích cực muốn thuyết phục ta như vậy? Để người xung quanh yếu một chút, mình sẽ tương đối mạnh hơn, chẳng lẽ không phải như vậy sao? Ngươi nên thấy vui khi hắn không giải được hạn chế mới đúng."

Này này, sao nói như vậy được, cậu ấy là bạn của ta đó! Ta làm sao có thể hèn mọn như vậy!

"Bạn bè gặp nạn, đương nhiên phải dốc sức giúp đỡ cậu ấy chứ! Ngươi cũng nên học sơ cách làm người, tìm hiểu lòng người một chút có được không..."

"Bổn phất trần sớm đã nói, làm phất trần tự tại hơn hình người."

"Làm người chẳng lẽ thật sự không có bất cứ ưu điểm nào?"

Phạm Thống không nhịn được hỏi một vấn đề như vậy, lần này Puhahaha trái lại không có lập tức trả lời, hình như đang nghiêm túc suy nghĩ.

"Hm... nếu làm người, công kích Phạm Thống tiện hơn, còn

nữa, tóc sẽ dài hơn, bổn phất trần rất thích."

... Cho nên phần lông phía trước phất trần quả nhiên là tóc của ngươi sao?

Nhận được kết luận như vậy, Phạm Thống không biết nên có cảm tưởng thế nào, luôn cảm thấy tâm tình âm thầm có chút phức tạp.

"Ngươi thích mái tóc dài của mình à?"

"Đúng thế, hất lên rất là vui, cho dù cuộc sống nhàm chán, ít nhất vẫn có chút tiêu khiển này."

Rảnh rỗi hất đuôi ngựa của mình cũng tính là tiêu khiển?

Ngươi có từng hất sao? Sao ta chưa từng thấy?

"Ngươi từng làm động tác hất tóc này sao? Sao ta chẳng có ấn tượng gì nhỉ?"

"Không có ấn tượng là chuyện của nhà ngươi."

Chuyện của nhà ta. Nhà ta chẳng phải nhà ngươi à.

Chúng ta nên mau chóng thoát khỏi đề tài này, đừng lạc đề nữa, đúng, trọng điểm bây giờ là giải trừ hạn chế...

"Tóm lại nói cho ta làm sao ngươi mới chịu đồng ý hả!"

"Bổn phất trần chẳng thiếu cái gì hết, không cần nói điều kiện."

"Ta có thể mang ngươi đi chọn tinh dầu thơm dùng để gội đầu nè!"

Puhahaha đột nhiên an tĩnh mấy giây.

"Cái, cái gì mà tinh dầu thơm dùng để gội đầu, nói rõ một chút."

"Chính là thứ mà loài người dùng để gội đầu đấy, có đủ mọi hương vị, ngửi lên tâm tình sẽ rất tốt, loại cao cấp một chút còn có thể khiến lông tóc mềm mượt đàn hồi, Bích Nhu cũng đang dùng, ngươi chưa từng dùng đúng không!"

"Bộ hộ giáp kia cũng đâu có lông dùng đồ tốt như thế làm gì!"

Ố ồ, rất có phản ứng mà, không uổng công tôi cứ như là đang quảng cáo chào hàng vậy, đây thực sự không phải sở trường của tôi mà.

"Thế nào, có muốn cân nhắc thử không? Giơ tay giúp một cái là có thể đổi lấy thứ ngươi chưa từng dùng lần nào nè."

"..."

Puhahaha không lên tiếng, hình như vẫn không quá cam tâm mắc câu như vậy.

"Việc giúp người lại còn có lợi cho mình, có cần thiết suy nghĩ lâu như thế không?"

"Bổn phất trần không muốn giúp hắn, hm --"

"Hả? Giữa các ngươi hẳn là không có khúc mắc gì quá nghiêm trọng đi...?"

"Hừ."

Nhìn bộ dạng này, đại khái là không muốn trả lời, Phạm Thống cũng không làm gì được hắn, đành tiếp tục xúi giục.

"Ngươi là hi vọng duy nhất của bọn ta rồi! Nếu Tây Phương Thành không lấy được ưu thế, hoàn cảnh của chúng ta sẽ rất hiểm ác, ta chỉ muốn tìm nơi để an tâm định cư, ngươi có chút ý thức

đồng bạn cung cấp một chút lực lượng của mình đi mà --"

Phạm Thống nói hết nước hết cái nói đến khi mọi người ăn xong bữa tối, Puhahaha mới không quá tình nguyện đồng ý.

"Được thôi, bổn phất trần phá lệ giúp đỡ một lần, ngươi đừng lải nhải nữa, ta muốn ngủ."

"Ohhh! Được, ngươi chịu là tốt rồi, mời ngủ đi!"

"... Phạm Thống ngươi đừng quên tinh dầu thơm gội đầu đã nói. Bổn phất trần không phải giúp miễn phí đâu đấy."

Kết quả vẫn là rất để ý mồi câu mà, thật là.

"Không vấn đề! Một khi làm xong chuyện ta lập tức mang ngươi đi mua!"

"Vậy chúng ta bây giờ đi tìm tên lông vàng kia ngay."

Gì? Ngươi chẳng phải muốn ngủ sao? Sao, sao lại đột nhiên tích cực như vậy?

Đương nhiên, sự tình có thể được giải quyết sớm cũng tốt, cho nên Phạm Thống cũng không phản đối ý kiến này.

Bây giờ đi gõ cửa phòng Nguyệt Thoái hẳn là cũng không có gì không được, tốt, cứ làm như thế đi.

Phạm Thống ăn vội vàng mấy miếng đã rời khỏi chỗ đi tìm Nguyệt Thoái, vào thời gian này Nguyệt Thoái hẳn là ở trong phòng mình, thông thường Nguyệt Thoái sau khi cùng trở về với Yiye thì sẽ không ra ngoài nữa, hôm nay xem như là về sớm, có lẽ là do ít việc.

Lúc Nguyệt Thoái mở cửa nhìn thấy Phạm Thống, hình như có chút bất ngờ, bởi vì Phạm Thống không thường chủ động tìm cậu, bình thường đều là cậu đến phòng Phạm Thống tìm người.

"Hử? Phạm Thống, cậu rất hiếm khi tìm tôi, có chuyện gì à?"

Bởi vì Nguyệt Thoái nghĩ không ra lý do Phạm Thống đến tìm mình, đành mở miệng hỏi hắn.

"À, tôi mang Puhahaha đến giúp cậu gia tăng hạn chế."

Giải trừ hạn chế được chưa? Cảm ơn.

Nguyệt Thoái nghe thấy tin tức này, đầu tiên là khựng lại một lát, cho thấy có chút sửng sốt, tiếp đến mới để cho Phạm Thống vào phòng.

Lạ quá, sao trông có vẻ không vui lắm vậy...?

Vào phòng đóng cửa xong, Puhahaha rất dứt khoát hiện thân, không thèm chào hỏi gì đã bắt đầu làm phép.

Chỉ thấy hắn hờ hững phất tay, giống như là đang làm xác nhận, hạn chế quấn quanh Nguyệt Thoái lập tức hiện ra dưới trạng thái tơ đỏ, tiếp đến, ánh sáng nhẹ quanh ngón tay hắn khoách tán lên người Nguyệt Thoái, dần dần hóa trừ toàn bộ những sợi tơ đỏ kia, quá trình đơn giản một cách khó tin.

"Được rồi, Phạm Thống ngươi đừng quên lời hứa của mình."

Puhahaha giống như cảm thấy Phạm Thống rất dễ nuốt lời, cho nên trước khi biến trở về phất trần vẫn không quên căn dặn một câu như vậy.

"Ờ ờ, vẫn chưa giải xong à?"

"Đã giải xong rồi! Phạm Thống ngươi lại nói ngược!"

Puhahaha kháng nghị xong, liền xoay sang Nguyệt Thoái trừng vào cậu, Nguyệt Thoái không hiểu gì hết cho nên nhìn lại hắn.

"Cảm ơn bổn phất trần đi chứ, mặc dù là Phạm Thống cầu xin,

nhưng người chịu ơn vẫn là ngươi đó, mau cảm ơn."

"Cảm... cảm ơn."

Nguyệt Thoái có chút không kịp phản ứng, nhưng vẫn nói cảm ơn, Puhahaha lúc này mới hài lòng biến trở lại phất trần, Phạm Thống cũng cười gượng một tiếng.

"Tôi về trước một chuyến, lát nữa lại qua tìm tôi."

"Ờ, được."

"... Tôi là nói cậu lát nữa qua tìm tôi sau."

Sau khi đảo ngược hai lần liên tục, Nguyệt Thoái cuối cùng cũng giải mã thành công.

"Cậu lát sau muốn tới nữa sao? Không có gì, tôi vẫn chưa buồn ngủ."

Thế là, Phạm Thống về phòng trước để Puhahaha trở lại phòng mình, rồi tìm Nguyệt Thoái lần nữa. Bởi vì hắn cảm thấy chuyện mình muốn hỏi, vẫn là đừng cho Puhahaha nghe thấy tốt hơn.

Vừa trở lại phòng của Nguyệt Thoái, Phạm Thống nhanh chóng đặt câu hỏi.

"Nguyệt Thoái, vì sao giải trừ hạn chế xong, cậu lại trông có vẻ không buồn lắm? Hơn nữa cậu hình như cũng không có ngạc nhiên khi Puhahaha có thể giải chú?"

Tôi là nói cậu có vẻ không vui lắm, giải quyết phiền não trong lòng, hẳn là phải rất mừng mới đúng, phản ứng của cậu rất không bình thường đấy, rốt cuộc vì sao vậy?

"Sau khi giải quyết chuyện của Narsi, tôi bình tĩnh lại suy nghĩ, đã từng đoán Puhahaha có khả năng có năng lực giải chú rồi, cậu không mang hắn tới, một khả năng là cậu không nghĩ tới, một khả

năng là cậu không thuyết phục được hắn, tôi cảm thấy hai cái này... có lẽ đều không xấu."

Sau khi Nguyệt Thoái bình tĩnh nói như vậy xong, Phạm Thống tức thì trợn to mắt.

Há? Gì mà đều không xấu? Cậu đang nói cái chi?

"Tôi mặc dù đã hạ quyết tâm, nhưng vẫn có chút muốn trốn tránh. Rõ ràng đã giành được hạnh phúc mà quá khứ không thể nào có, lại vẫn muốn chính tay kết thúc nó... có lúc tôi cảm thấy thuận theo tự nhiên, tuân theo vận mệnh cũng là một lựa chọn, hạn chế không được giải trừ, có lẽ tôi có thể thuyết phục mình, để cho nữ vương của Đông Phương Thành làm ra quyết định, rồi sau đó coi như ưu thế ở trong tay ngài ta, nếu như ngài ta yêu cầu tiến hành nghi thức chú nhập vương huyết, tôi cũng chỉ có thể phối hợp... nếu như hết thảy đều không có biện pháp."

Phạm Thống tốn chút thời gian tiêu hóa đoạn trên, chờ hắn tiêu hóa xong, gần như muốn thưởng mình hai bạt tai.

Sau cả buổi té ra cậu hối hận rồi sao! Cái tên thiếu quyết đoán này! AAA tôi vì sao phải bảo Puhahaha giải chú giúp cậu! Duy trì tình huống như vậy cậu sẽ cuốn theo chiều gió không nghịch thiên mà đi nữa? Sớm biết vậy, sớm biết vậy --

"Hôm nay tôi đã nói với Yiye ca ca rồi, sắc mặt anh ấy mặc dù rất khó coi, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe tôi nói xong, sau đó cả một hồi không có nói chuyện."

Khi Nguyệt Thoái nhắc đến chuyện xảy ra hôm nay, thần tình vẫn bình tĩnh như cũ.

"Anh ấy không có nói với tôi là tán thành hay phản đối, tôi cũng không biết có thể lấy được ủng hộ của anh ấy hay không... thậm chí cũng không biết, rốt cuộc mình hi vọng được ủng hộ hay

là phản đối đi?"

Cậu vừa nói vừa thở dài, sắc mặt cuối cùng cũng trở nên buồn bã.

"Chuyện rõ ràng nên làm vẫn là phải đi làm, tôi vì sao còn phải mâu thuẫn như vậy? Tôi ghét mình như thế này..."

Bầu không khí nặng nề! Ghét nhất là bầu không khí nặng nề! Chuyện lớn như vậy sẽ do dự bất quyết, kỳ thực vẫn coi như là bình thường, cậu không cần nghiêm khắc với mình như thế đâu!

"Vậy... chuyện không đau lòng thì đừng nghĩ đến nữa, tạm thời ném ra sau đầu, ngẫm nghĩ một vài chuyện trước mắt không thực tế vậy."

Chỉ cần bầu không khí quai quái, Phạm Thống liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, đang muốn tìm mọi cách đánh lạc chú ý của đối phương, đánh vỡ bầu không khí trầm muộn, Nguyệt Thoái xác thực cũng bởi vì lời hắn nói mà nở nụ cười, nhưng lời tiếp theo cậu nói ra cho thấy cậu vẫn chưa bò ra khỏi vũng bùn.

"Phạm Thống, cậu luôn có thể vô tư lạc quan đối với mọi chuyện, thật là khiến người hâm mộ đây."

Cậu hâm mộ cái gì, hâm mộ cái búa á -- cứ bỏ trống đầu óc đừng nhạy cảm tinh tế như thế, hâm mộ thì bắt chước làm theo đi, cậu chẳng phải rất thông minh sao!

"Tôi sẽ dốc sức quán triệt suy nghĩ của mình, đừng chần chừ do dự nữa. Ngày mai tiếp tục hẹn Bích Nhu để nói vậy... Hm, dứt khoát nhờ Thiên La Viêm nói với cô ấy luôn, nếu không hình như sẽ có chút phiền toái."

Trong lúc Nguyệt Thoái nói như vậy, có lẽ là dùng đầu của mình tưởng tượng cảnh Bích Nhu gào khóc không ngưng nghỉ, sau đó cảm thấy rất nan giải đi, có điều lập tức quyết định chuyện

phiền toái đó giao cho vũ khí của mình xử lý thay, cách làm này thật là khiến Phạm Thống không biết nên nói cái gì.

"Cậu cố xuống nhé."

"Thì ra nói ngược của cố lên còn có kiểu cố xuống này à..."

Đừng cảm thán vì chuyện này, sau đó cảm thấy kinh ngạc được không? Cậu như vậy làm tôi cảm thấy rất phức tạp, thật sự rất phức tạp.

◊◊◊◊

Chuyện bảo Thiên La Viêm đi nói cho Bích Nhu, Nguyệt Thoái cũng đã làm thật, nghe nói Thiên La Viêm chỉ trở lại nói với cậu rằng "đã xử lý xong", cũng không nói gì khác, sau đó Phạm Thống liền suốt ngày nhìn thấy Bích Nhu lấy ánh mắt ai oán nhìn Nguyệt Thoái, loại tình huống vi diệu này, khiến Phạm Thống thấy vậy rất không biết phải nói gì.

"Bích Nhu sợ Skies sao? Quan hệ giữa bọn họ rốt cuộc sao vậy?"

Lúc Phạm Thống hỏi Nguyệt Thoái, cũng như thường lệ đảo Thiên La Viêm thành Skies.

"Tôi nghĩ cô ấy hẳn là có hơi sợ Thiên La Viêm đi... hm, rất nhiều người đều sợ Thiên La Viêm, có lẽ là bởi vì khí tức lăng lệ của vũ khí chăng?"

Nguyệt Thoái nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó trả lời như vậy, Phạm Thống thì cảm thấy cậu hoàn toàn không có nắm được trọng điểm của vấn đề.

Không liên quan mấy đến khí tức của vũ khí đi... Âm Thị đại nhân cũng là vũ khí cao giai, chẳng phải vẫn rất gần gũi như thường? Đây hẳn là vấn đề tính cách cá nhân không dễ thân cận

mới đúng, rõ ràng là bởi vì cô ta rất hung dữ rất khó gần mà? Đừng bởi vì quan hệ cậu với cô ta thân mật mà phớt lờ tính cách cô ta có được không?

"Tiếp theo chính là Chu Sa rồi, người này còn nan giải hơn người nọ..."

Nguyệt Thoái gãi đầu, cậu ngày nào cũng khổ não không thôi.

Thì ra cậu là dựa vào độ khó giải quyết để sắp xếp à? Cho nên người khó khăn nhất là Narsi?

Phạm Thống mới đang nghĩ chuyện này, Nguyệt Thoái đã nói tiếp.

"Phạm Thống, cậu cùng tôi đi đối mặt với Narsi có được không?"

Phạm Thống vừa nghe thấy câu này, khuôn mặt tức thì co giật.

Có nhầm không đấy? Đây là chiêu nào hả? Hắn có đáng sợ như thế sao? Nghiêm khắc mà nói, cậu đáng sợ hơn hắn mới đúng chứ! Vậy mà còn phải tìm bạn để củng cố can đảm mới dám đi, là hắn nợ cậu hay là cậu nợ hắn vậy hả!

"Hôm trước đi?"

Nghĩ thì nghĩ, Phạm Thống cũng không có lập tức từ chối, dù sao thì lời Huy Thị muốn hắn nói với Narsi, hắn vẫn chưa có truyền đạt, mặc dù rất không muốn truyền đạt, nhưng nếu đúng lúc có cái cơ hội này, thuận đường làm một chút có lẽ cũng tốt.

"Hơ? Cậu là nói hôm sau sao? Không, đừng nhanh như vậy! Tôi vẫn chưa chuẩn bị xong, chờ thêm mấy ngày nữa đi!"

Nguyệt Thoái sau khi nghe hắn hỏi xong, lập tức hoảng hốt xua tay, đây khiến Phạm Thống lại cạn lời một lần nữa.

Cậu chẳng phải một ngày hẹn một người sao? Ngày mai là Chu Sa, hôm sau Narsi, chẳng lẽ không phải như vậy? Vậy mà còn chê quá nhanh, cậu có phải là căn bản không muốn đối mặt hắn không thế? Vậy cậu giữ người ta lại làm gì, chém hắn một kiếm chẳng phải gọn gàng dứt khoát hơn?

"Phạm Thống, cho nên... cậu rốt cuộc có đi cùng tôi được không?"

"Được rồi được rồi, dù sao tôi cũng không có lời muốn nói với hắn."

"... Cậu rốt cuộc là có lời muốn nói với hắn, hay là không có lời muốn nói với hắn vậy?"

Nguyệt Thoái lộ ra ánh mắt hoài nghi. Bởi vì theo như bình thường, lời của Phạm Thống tám chín phần mười là nói ngược, vậy thì chính là có lời muốn nói với hắn mới đúng, nhưng Phạm Thống có lời gì để nói với Narsi, cậu thực sự nghĩ không ra.

"Là Huy Thị ra lệnh! Tôi cũng có muốn đâu! Tôi thật không biết câm miệng thế nào, hơn nữa tôi rất quen thuộc Narsi, ngay bản thân Huy Thị cũng rất quen thuộc Narsi không được có!"

Phạm Thống vừa nói xong, cũng còn chưa biết trào phúng mình thế nào, Nguyệt Thoái đã do dự mở miệng.

"Cậu là nói ... "Là Huy Thị nhờ, tôi cũng có muốn đâu, tôi thật không biết mở miệng thế nào, hơn nữa tôi không quen Narsi, ngay cả bản thân Huy Thị cũng không quen Narsi có được không"... như vậy à?"

Wow! Năng lực phiên dịch của cậu tiến bộ ghê! Tôi có nên nói cậu không uổng là một đứa trẻ có thể tu thành nghĩ thái cộng cảm với vũ khí không? Mặc dù tôi vẫn không biết cái cộng cảm kia rốt cuộc nghĩa là sao...

Thấy Phạm Thống nhanh chóng gật đầu, Nguyệt Thoái lại suy nghĩ một chút mới nói tiếp.

"Bằng không, đúng lúc có cơ hội mà, thuận tiện giới thiệu các cậu làm quen, mọi người cùng làm bạn..."

... Làm bạn? Cậu nói ai? Tôi với Narsi sao? Đối diện với khuôn mặt giống Huy Thị hơn chín mươi lăm phần trăm kia sao, cậu nói đây có khả năng à? Cái tên Huy Thị cầm dây thừng chụp cổ tôi lôi tôi qua bên kia sông á? Tôi với em trai hắn cũng không có gì để nói đi, huống hồ thằng em trai kia còn đã giết cậu? Cậu không để ý không đại biểu mọi người đều không để ý!

"Vì sao mặt cậu giống như nuốt phải cái gì khó ăn lắm vậy, Narsi có gì không tốt sao?"

Phạm Thống còn chưa khủng hoảng xong, Nguyệt Thoái lập tức quăng một vấn đề khiến người càng tuyệt vọng.

Cậu rốt cuộc hi vọng tôi trả lời cái gì! Tôi có thể trả lời cái gì chứ! Narsi có gì không tốt, đến Huy Thị cũng không biết, cái người chưa từng nói câu nào với hắn như tôi nào biết được!

"Hắn có gì tốt tôi làm sao lại không biết! Cậu vì sao phải hỏi bằng giọng điệu như thể bà mẹ đang hỏi con trai mình có vấn đề gì vậy hả!"

Phạm Thống cuối cùng chịu không nổi nói ra lời trong lòng, đương nhiên, câu đầu tiên bị đảo.

"Có, có à?"

Nguyệt Thoái tỏ ra có chút sửng sốt, như là không biết phản ứng thế nào, Phạm Thống liền thừa dịp kết thúc đề tài này.

"Được rồi, dù sao cậu hôm nào không muốn đi, tôi sẽ không đi với cậu, thế này được rồi chứ?"

"Ừ... cũng đến giờ hẹn đi hoàng cung với Yiye ca ca rồi, trước hết cứ vậy đi."

Đúng lúc này Nguyệt Thoái cũng chú ý đến thời gian, đã hẹn với Yiye thì không thể đến muộn, Phạm Thống mới nhờ đó thoát thân được.

"Kẻ địch ấy à, đâu phải với ai cũng làm được..."

Sau khi Nguyệt Thoái đi rồi, Phạm Thống tự lầm bầm phàn nàn một câu.

Ôi, là bạn bè cơ. Kẻ địch chỉ cần có lòng thì ai chẳng làm được?

"Kẻ địch đâu phải với ai cũng làm được? Phải đủ tư cách mới được!"

Nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Phạm Thống, Puhahaha phát biểu một câu ý kiến cá nhân.

Ta biết rồi. Làm chủ nhân của ngươi, làm bạn bè của ngươi, làm kẻ địch của ngươi đều phải đủ tư cách, ta bây giờ biết rồi...

◊◊◊◊

"Nói là chuyện rất quan trọng, tôi còn tưởng có bất ngờ gì đáng mong đợi, kết quả vậy mà là thứ tin tức khiến người vui không nổi này?"

Được Nguyệt Thoái hẹn ra nói chuyện, Chu Sa sau khi lặng lẽ nghe xong lời cậu nói, thần tình không có gì thay đổi, nhưng giọng điệu hiển nhiên không được vui.

Cũng may mà Chu Sa bây giờ là hình thái nam, Nguyệt Thoái mới có thể bình tĩnh nói xong lời muốn nói, cậu luôn cảm thấy căng thẳng khi đối mặt với hình thái nữ của Chu Sa, nếu đối tượng

nói chuyện là Chu Sa hình thái nữ, chắc sẽ không thuận lợi như thế này đâu.

Chỉ là, bị Chu Sa nhíu mày hỏi như vậy, Nguyệt Thoái tức thì lại không biết nên trả lời thế nào nữa.

"Tôi... chỉ là đơn thuần muốn nói cho các cậu chuyện này mà thôi, tôi cảm thấy rất có lỗi."

Lúc nói với Yiye và Bích Nhu, một người là cư dân nguyên sinh người kia là hộ giáp, cậu tương đối không cần thiết nói xin lỗi với đối phương, dù sao, phong ấn Trầm Nguyệt chỉ ảnh hưởng cư dân tân sinh, bọn họ sẽ không bởi thế mà chết.

Mặc dù nói rộng ra, sẽ ảnh hưởng tới cả thế giới, nhưng ít nhất sẽ không gây ra cái chết trực tiếp. Cho nên cậu xin lỗi với Phạm Thống, xin lỗi với Chu Sa, cũng vì mình có thể bởi thế chết đi mà cảm thấy áy náy với mọi người.

Cùng một chuyện mà nói nhiều lần như vậy, đã không còn hồi hộp mãnh liệt như lần đầu thổ lộ nữa, chẳng qua, Chu Sa biểu hiện bình tĩnh như vậy, cậu trái lại cảm thấy bất ngờ.

Chu Sa nhìn chằm chằm vào cậu, cũng không nói gì thừa thãi, trực tiếp giơ ngón tay.

"Nếu như không sai, cậu còn nợ tôi hai yêu cầu."

Cậu vừa mở miệng nhắc đến cái này, không khỏi khiến trong lòng Nguyệt Thoái cả kinh.

Lời Phạm Thống hù dọa cậu lúc đó, cậu vẫn còn nhớ, lỡ Chu Sa thật sự yêu cầu kết hôn, cậu vẫn thật không biết nên làm sao.

"Cậu bây giờ muốn yêu cầu sao?"

Nguyệt Thoái luôn cảm thấy Chu Sa bây giờ yêu cầu sẽ không

có chuyện gì tốt, nhưng dù sao cũng đã hứa, nên không thể không nghe.

"Đúng. Yêu cầu thứ hai của tôi là, cậu không thể chết."

Không ngờ, Chu Sa không đề xuất muốn kết hôn, cũng không đòi cậu thay đổi quyết định này, mà là yêu cầu như thế.

"Ơ..."

Nguyệt Thoái bởi vì có chút bất ngờ, cho nên tạm ngừng một lát mới khó xử hồi ứng.

"Nhưng cái này có lẽ sẽ hơi khó, lỡ diễn biến thành cục thế không thể không phong ấn Trầm Nguyệt, vậy thì hết cách..."

"Tôi mặc kệ! Cho dù phải dùng hai yêu cầu còn lại cũng bất chấp, tóm lại cậu không thể chết! Vì một đống người xa lạ mà từ bỏ tính mạng của mình, loại chuyện này thực sự quá ngu xuẩn! Người của thế giới khác ra sao, liên quan gì đến chúng ta, Trầm Nguyệt có vấn đề thì sửa nó lại, cậu nhất định phải sống mới được!"

Dường như sự bình tĩnh vừa rồi chỉ là giả tượng, tình cảm đột nhiên trở nên kịch liệt của Chu Sa cho thấy cậu không phải không quan tâm, cũng không phải giống như đặt mình ra ngoài không đếm xỉa tới.

"Nếu như sửa không được thì sao?"

Yêu cầu của Chu Sa rất nặng nề, Nguyệt Thoái cũng không muốn hứa ẩu chuyện mình làm không được.

"Sửa không được, cậu cứ nhỏ máu xuống, tiến hành cái nghi thức chú nhập vương huyết gì kia, quên những cái không liên quan đến cậu đi, sinh hồn của thế giới khác! Điều tra nguyên nhân, cố gắng xoay chuyển, đã là làm quá đủ cho bọn họ rồi, không việc gì

phải đưa tính mạng mình vào, cậu có nghe hiểu không đó? Cậu cho rằng cậu là thánh nhân hay là anh hùng trong truyền thuyết sao? Đây căn bản là một loại tử tế ngu xuẩn!"

Phạm Thống không có giáo huấn cậu như vậy, Yiye cũng không có. Bích Nhu không có khóc lóc cầu xin cậu đừng làm như thế, Thiên La Viêm cũng chỉ lặng lẽ ở bên cạnh cậu.

Cậu đờ đẫn một hồi, cuối cùng nói ra một câu thế này.

"Vậy thì, có lẽ cậu bởi thế có thể phát hiện ánh mắt chọn đối tượng của mình không tốt lắm..."

Câu này của cậu khiến Chu Sa hung dữ trừng qua.

"Cậu muốn tôi bây giờ biến thành thể nữ cưỡng hôn cậu không?"

"Không cần đâu, cảm ơn."

Mặt Nguyệt Thoái nóng lên, vội vàng từ chối, tuy nói là do cậu lạc đề trước, coi như là tự làm tự chịu, nhưng cậu vẫn cố né tránh hậu quả tự làm tự chịu.

"Mau đáp ứng yêu cầu của tôi, không được chết."

Chu Sa không chút nào muốn để cho Nguyệt Thoái cứ như thế lấp liếm yêu cầu của mình, nhanh chóng quành lại chuyện chính.

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà!"

"Vậy... vì sao là bảo tôi không được chết? Còn cậu thì sao?"

"Con đường phục sinh của cư dân tân sinh nếu như bị đứt đoạn, còn chẳng phải sẽ chết chung sao?"

"Nói như vậy cũng không sai..."

"Đừng lạc đề nữa, mau hứa đi, mau lên chứ!"

Dưới thái độ nôn nóng của Chu Sa, Nguyệt Thoái cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu.

"Được, được thôi..."

Cho dù cậu không biết mình có làm được không, nhưng để Chu Sa an tâm trước đã mới là quan trọng -- ngay khi đó cậu có suy nghĩ như vậy.

"Tôi cảm thấy ngữ khí của cậu nghe lên chẳng có thành ý gì cả. Nếu bị tôi phát hiện cậu nói dối, coi chừng tôi bắt Phạm Thống đi huyết tế, đừng cho rằng hắn có thực lực của Huy Thị thì tôi sẽ không bắt được hắn, hừ."

Chu Sa coi như là tạm thời chấp nhận, chẳng qua, lời uy hiếp từ trong miệng cậu nói ra, vẫn là khiến Nguyệt Thoái cứng đờ một lát.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Dựa vào thời gian để xem, Nguyệt Thoái hẳn là đang hẹn với Chu Sa... bọn họ hẹn nhau là chuyện của bọn họ, vì sao tôi đột nhiên cảm thấy sống lưng ớn lạnh vậy? Thứ hàn ý từ trong xương cốt này rốt cuộc là thế nào?

Căn cứ vào sự tâm đắc trong nhiều năm bói toán của tôi, tôi nhất định là bị ác niệm không tốt gì đó bao phủ, lúc này thực sự nên làm phép cho mình, xu cát tị hung, chỉ là ác niệm tới quá đột ngột, mà đi cũng nhanh, chưa chờ tôi khu tà, đã biến mất rồi, tôi chỉ có thể suy nghĩ có nên dò tìm nguyên nhân hay không, nhưng tiềm thức cảm thấy đừng biết tốt hơn, đây thực sự là... rất phức tạp.

Bởi vì sắp tới có khả năng sẽ bị Nguyệt Thoái túm đi gặp Narsi, bởi thế tôi ngoài lúc bồi dưỡng pháp lực, cũng ráng tranh thủ lục lọi ký ức của Huy Thị, thử từ trong đó moi ra một chút thông tin của Narsi, để tìm hiểu sơ trước khi gặp mặt.

Mà kết quả sau khi tôi tiêu tốn tâm sức tìm tòi ký ức Huy Thị, tôi chỉ có thể nói... Huy Thị, cái đồ lòng lang dạ sói, tư liệu của Narsi chỉ có chút xíu vậy sao! Hết rồi à! Ngoại trừ những bức thư ta từng xem gần như hết rồi sao? Không chỉ là chuyện lúc nhỏ, ngay cả thư từ cũng gần như mơ hồ! Không có mấy bức rõ ràng! Ngươi rốt cuộc có bao nhiêu không muốn nhớ tới, có bao nhiêu không muốn nghĩ lại!

Tôi cảm thấy rất tuyệt vọng đối với Huy Thị, mặc dù đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai -- Không, đã không phải vấn đề này rồi đi, ngươi khóa chặt tình báo của em trai ngươi, là có bao nhiêu không muốn đối mặt với những chuyện liên quan tới hắn hả, ngươi có thể giải thích một chút không?

Sau đó, giống như đang trốn tránh hiện thực vậy, Huy Thị liên tục ba ngày không xuất hiện trong mơ của tôi.

Ngươi chẳng phải thích quấy rầy ta khiến ta mơ ác mộng lắm mà! Bây giờ chạy đi đâu rồi! Ra đối mặt đi chứ! Nói rõ ràng xem nào! Ta không tin ngươi có trái tim pha lê dễ vỡ đâu, này!

Khi lục lọi ký ức của Huy Thị còn bất ngờ nhìn thấy một vài thứ không nên nhìn thấy... Tôi không muốn nhìn thấy mấy thứ này! Tôi không có sở thích dòm ngó chuyện riêng hoặc chơi khăm người ta! Tôi không có!

Tình báo liên quan tới Narsi rốt cuộc ở đâu! Rốt cuộc có hay không! Mau lăn ra nào --

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 10 + 3: Vu Quy

"Sau khi trở về Tây Phương Thành đã trì hoãn rất lâu mới tìm Narsi để kết thúc mọi chuyện, kết thúc xong lại mãi đến bây giờ cũng vẫn chưa đủ dũng khí đi thăm, hm." -- Nguyệt Thoái

"Chắc là sẽ không đến đâu." -- Narsi

"Cả đời hắn chắc chỉ toàn chờ đợi cậu? Cuộc sống của hắn rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì vậy, Nguyệt Thoái?" -- Phạm Thống

Đó là chuyện khi cậu mới lên làm hoàng đế.

Bị mang khỏi người thân, đến với một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ và lạnh lẽo, lại còn bị tước đoạt thị giác -- dưới tình huống cực độ bất an không có ai hay sự vật nào có thể dựa dẫm, cậu thỉnh thoảng cũng muốn trốn khỏi những người lớn lạnh lùng kia, tìm một nơi an tĩnh để trốn vào.

Làm như thế cũng chỉ là bởi vì cậu lúc đó vẫn chưa thể nghiệm sự thật rằng trốn tránh chỉ sẽ gặp phải chuyện càng thảm.

Cậu không có cách nào lấy được cảm giác an toàn mà mình cần, cũng thường bởi vì nhớ nhà mà khóc lóc, mặc dù trốn vẫn sẽ bị tìm được, nhưng cậu vẫn ôm tâm tình sợ bị phát hiện, tìm một nơi ôm gối ngồi xuống, hi vọng bóng dáng nho nhỏ của mình có thể nấp ở cái góc này một chút xíu nữa thôi.

Hôm nay thời tiết thế nào, cậu nhìn không thấy, mình trốn ở nơi ra sao, cậu cũng nhìn không thấy.

Khi trời bắt đầu mưa, giọt mưa dần dần nặng hạt thấm ướt thân mình cậu, cậu vẫn ngồi ở đó không đi.

Thân thể ướt mưa rất lạnh rất khó chịu, thế là cậu lại cảm thấy muốn khóc, dù sao thì ở đây chỉ có một mình cậu, cứ việc khóc cũng không sao.

Dưới hoàn cảnh ướt lạnh như vậy khiến cậu mê man yếu ớt sắp khép mắt lại. Giữa mông lung một âm thanh vang lên bên tai cậu.

"Em là... Englar?"

Cậu vô thức muốn lắc đầu, nói mình không phải, lúc đó cậu chỉ nghĩ mình bị tìm thấy rồi, nhất định lại bị một phen đánh mắng, chẳng qua, phủ nhận cũng vô dụng, đây chỉ sẽ là một lời nói dối vụng về.

"Vì sao lại ở đây thế?"

Âm thanh đó nghe lên rất dịu dàng, thứ mà cậu đã lâu chưa từng tiếp xúc. Cậu không có trả lời vấn đề này, chỉ không ngừng lắc đầu, như là muốn biểu thị mình không muốn trở về, vừa lại như không biết mình muốn làm gì.

Mưa dần dần ngừng lại, người đó ngồi xuống bên cạnh cậu, từ âm thanh nghe lên, chắc cũng là một đứa trẻ. Đối phương câu có câu không mà dụ cậu mở miệng, bởi vì là một người xa lạ, cậu cũng khó có thể thả lỏng cảnh giác trò chuyện với đối phương.

"Ngày tháng anh ở lại đây đã không còn nhiều nữa, em thế nhưng còn phải ở đây rất lâu."

Cậu nghe thấy câu này mới ngẩng đầu lên, trong lòng chỉ nghĩ thật là tốt, cậu cũng muốn rời khỏi đây, lại không làm được.

"Em cảm thấy, vận mệnh có thể nắm ở trong tay mình không?

Englar."

Đối với cậu lúc đó mà nói, vấn đề thế này quá khó khăn, cho nên cậu vẫn là tiếp tục lắc đầu.

"Nếu như có thể tự quyết định chuyện của mình, thì tốt biết bao."

Trong ngữ khí của âm thanh dịu dàng đó dường như có mấy phần bất đắc dĩ, thế là cậu mở miệng.

"Em muốn về nhà. Em không muốn ở lại đây..."

"Luôn sẽ có một lý do, khiến em buộc phải chấp nhận chuyện mình không muốn chấp nhận. Cho dù em không sợ bọn họ, và cảm thấy mình có làm sao cũng chẳng hề gì, nhưng nếu như bọn họ giam người thân của em uy hiếp em, em thì lại có thể lựa chọn thế nào đây?"

Cậu không biết cái người đó lớn hơn cậu mấy tuổi, nhưng lời từ trong miệng người đó nói ra, lại khiến cậu cảm thấy thật phức tạp.

"Đừng bắt ba em..."

"Không có người sẽ bởi vì em nói đừng, thì sẽ từ bỏ."

"Bọn họ đã bắt ba của anh sao?"

Sau khi cậu hỏi như vậy, đối phương khựng lại mấy giây rồi mới trầm trầm nói tiếp.

"Có lẽ là người còn quan trọng hơn cả ba nữa."

Cậu không hiểu có ai lại quan trọng hơn ba mình, cho nên cũng không biết tiếp tục thế nào.

"Anh có một đứa em trai, nó cũng ở trong cung..."

Đối phương nhắc đến chuyện của mình, chỉ nói hai câu là ngừng lại.

"Có lẽ các em sẽ có cơ hội gặp mặt, nếu như có thể chung sống hòa thuận thì tốt rồi."

Lời nói như thế, cậu hết thảy không biết trả lời thế nào, cuối cùng, cậu hỏi vấn đề khác.

"Anh rời khỏi đây để đi đâu? Lúc nào trở lại?"

Cậu nhìn không thấy vẻ mặt đối phương.

"Đến nơi xa thật xa... có lẽ không còn có thể trở về nữa."

Khi Nguyệt Thoái tỉnh lại vào buổi sáng, vẫn còn bị vây trong tâm tình vi diệu "thì ra mình từng nói chuyện với Huy Thị".

Vốn đã không còn nhớ nữa, chỉ là cảnh mơ lại lật ra ký ức đã phai nhạt, đây mới khiến cậu nhớ tới.

Người đó hẳn là Huy Thị không sai, mặc dù từng nói chuyện cũng không đại biểu có tình cảm, nhưng vào lúc này lại mơ thấy chuyện cũ năm xưa, luôn khiến người cảm thấy tâm tình phức tạp.

"Cho nên trọng điểm là... phải chung sống hòa thuận sao?"

Có được kết luận này, Nguyệt Thoái lại cảm thấy Huy Thị cũng không phải anh trai cậu, không cần thiết nghe lời của hắn, chẳng qua, cậu vốn đã muốn chung sống hòa thuận với Narsi, chỉ là chưa đi "chung sống" mà thôi.

Rất đúng lúc, hôm nay đã có một cơ hội không thể tránh bức cậu đối mặt -- Cơ hội này có thể coi như là Yiye ban cho, sáng sớm hắn đã qua tìm cậu, thông báo một chuyện.

"Trong địa lao không tìm được trưởng lão... ngươi đi tìm cái tên đang dưỡng thân thể kia hỏi thử xem."

Bọn họ xử lý sự vụ trong ngoài hết cả buổi, cuối cùng cũng đến lượt xử lý vấn đề đám trưởng lão, nhưng Yiye đến địa lao tìm một lượt lại không thấy những người đáng lý đang bị cầm tù bí mật kia, bèn phản ánh vấn đề này cho Nguyệt Thoái, muốn cậu phụ trách hỏi ra kết quả.

"Hm? Loại chuyện này hỏi Ojisa là biết ngay thôi, anh đã dùng tỏa luyện chi chú với hắn rồi, hắn cũng không thể không trả lời anh..."

Nguyệt Thoái ngơ ngác hỏi như vậy, Yiye thì lập tức trầm mặt.

"Ta chính là muốn ngươi đi hỏi hắn! Một nửa pháp trận mà Tây Phương Thành nắm giữ đang ở đó, những ngày qua hắn rốt cuộc đã làm chuyện gì cần thu dọn, hỏi rõ toàn bộ cho ta! Cho dù Ojisa có lẽ biết hết, ngươi cũng phải đi đối mặt với hắn! Chính ngươi đòi giữ người lại, vậy thì phải xử lý cho tốt!"

Cậu thoáng cái bị khí thế của Yiye chấn trụ, có loại cảm giác không thể đùn đẩy.

"Anh làm sao biết em vẫn chưa đi tìm hắn..."

Phát ngôn đầy chột dạ của Nguyệt Thoái khiến Yiye triệt để cạn lời với cậu, một hồi sau, hắn mới kéo khóe miệng nói tiếp một câu.

"Thế thì, ngươi hôm nay có thể đi rồi, bệ hạ thân ái của ta."

Bị hắn dùng vẻ mặt này nhìn chằm chằm, Nguyệt Thoái thực sự khó có thể tìm được cái cớ nào nữa, đành sờ sờ mũi đi tìm Phạm Thống.

Rủ bạn để lấy can đảm là cần thiết, huống hồ Phạm Thống cũng đã nói sẽ đi cùng cậu rồi, không rủ thì uổng.

"Ồ -- Cậu cuối cùng cũng không đi rồi à?"

Phạm Thống dụi mắt, vừa nghe Nguyệt Thoái nói mục đích tới, phản ứng trực tiếp chính là một câu như vậy.

Tôi là nói cậu cuối cùng cũng muốn đi. Thế nào, đột nhiên thông suốt rồi? Cảm thấy thanh xuân vô thường nên phải nắm cho chắc, không nên lãng phí, sớm ngày đối mặt mới là thượng sách rồi sao? Hm, tôi quả nhiên vẫn chưa tỉnh ngủ, đầu óc không rõ mới nghĩ linh tinh nhiều như vậy...

"Yiye ca ca nói muốn tôi đi tìm Narsi hỏi chuyện, hết cách rồi, cho nên chuẩn bị đi, đến gặp Narsi thôi."

Nguyệt Thoái nói sơ qua nguyên nhân hậu quả, Phạm Thống thì lần nữa nghi vấn đối với cái xưng hô kia.

"Cậu ở sau lưng hắn thật sự cũng gọi hắn như vậy sao?"

"Chẳng phải đã gọi cho cậu nghe rồi?"

"Không phải nói ngược, không phải nói ngược đâu!"

"À... ở trước mặt anh ấy sao? Gần đây sắc mặt anh ấy rất âm trầm, hôm nay lại còn có vẻ rất bực bội, tôi không dám gọi chọc giận anh ấy nữa."

Thì ra vẫn biết sẽ chọc giận tên lùn sao... tôi đã nghĩ làm sao có thể mà, tên lùn nào sẽ dễ dàng chấp nhận cái xưng hô này chứ...

"Cậu rõ ràng biết sẽ trêu vui hắn, vì sao còn muốn gọi như thế?"

"Trêu... à, chọc giận? Bởi vì gọi riết anh ấy nói không chừng sẽ có ngày chấp nhận mà, không gọi thì sẽ không có, tôi mới không muốn bỏ cuộc như vậy."

Cái gì mà không muốn bỏ cuộc, cậu tịch mịch lâu rồi, nên

người thân thêm được người nào hay người đó, cho dù không có quan hệ huyết thống cũng không hề gì? Người ta không muốn làm anh cậu, cậu tội gì miễn cưỡng người ta, nếu muốn tìm ai cho có anh có em thì cũng đổi đối tượng đi, tôi thấy Dừng Tay tiên sinh còn thích hợp hơn, tên lùn chẳng phải cũng đã tỏ rõ không muốn rồi sao?

"Phạm Thống, chúng ta đi thăm Narsi, có phải nên mang gì đó không? Tặng đồ ăn được không? Nhưng hắn hẳn là không thiếu đồ ăn, vậy tôi rốt cuộc nên mang cái gì đi đây, hoa à? Đi tay không hình như không phải phép lắm, hơn nữa, hơn nữa tôi lại lâu như thế mới đi..."

Chuẩn bị trước khi đi, cũng gây bối rối cho Nguyệt Thoái, mà cứ để cậu tiếp tục bối rối, hôm nay sợ rằng lại dùng dằng hết ngày, vậy cũng khỏi cần đi nữa.

"Không có lòng là được, mới cần quà cáp làm hình thức."

Ặc, tôi là nói chỉ cần có lòng không cần quà cáp, bị đảo ngược cũng chẳng phải chuyện của tôi.

"Không được, hai tay trống không thì cũng gượng gạo lắm, nhất định phải tặng cái gì đó --"

"Cậu cứ tặng đại thứ hắn ghét là được."

Narsi, ta không phải cố ý hãm hại ngươi.

"--"

Phạm Thống vừa nói xong câu này, Nguyệt Thoái lập tức biến sắc, sau đó lại buông đầu xuống, cả người ủ rũ như hoàn toàn mất đi tinh thần.

"Tôi căn bản không biết hắn thích cái gì..."

Há! Đây chính là vấn đề của cậu, tôi thế nhưng giúp không được, cậu có lẽ cần phải kiểm điểm một chút đi, chung sống nhiều năm như thế, ngay cả một thứ hắn thích cũng nghĩ không ra, các cậu rốt cuộc là xa lạ hay là thân mật đây?

"Đoán thử xem, ví dụ như lông hải kê hay gì đó?"

Tôi là nói lông lục kê. Hắn chẳng phải từng bảo ma pháp kiếm vệ đi nhổ lông gà sao, tôi đến bây giờ vẫn không hiểu dụng ý của hắn, làm sao lại dở hơi như vậy chứ.

"Vì sao tôi không hiểu hắn như vậy đây..."

Cả người Nguyệt Thoái đã rơi vào vực thẳm tối tăm, hoàn toàn không nghe thấy Phạm Thống nói cái gì nữa.

Này, phấn chấn một chút nào, đừng rơi vào thế giới tuyệt vọng của mình rồi đi không ra, bây giờ không phải lúc!

"Làm sao cũng không được, tóm lại chúng ta trực tiếp đi qua, sau khi đi ra cậu sẽ không nghĩ ít như thế nữa!"

Phạm Thống túm lấy vai của Nguyệt Thoái lắc lắc, thấy khuyên vô dụng, dứt khoát trực tiếp kéo cậu ra khỏi cửa.

Mặc dù kéo người ra khỏi cửa rồi, tiến về cung San Siro cũng không có vấn đề gì, chẳng qua, cung San Siro lớn như vậy, phòng nhiều như thế, Phạm Thống thật không biết Narsi đang tĩnh dưỡng ở phòng nào.

Hỏi người trong cung không biết có hỏi được hay không -- Nhưng muốn dùng cái mồm này của hắn há miệng hỏi, bản thân vốn đã là cái tai nạn, cộng thêm âm khí khiến người không thoải mái trong cung San Siro, Phạm Thống cảm thấy không muốn ở lại đây thêm một giây nào, nhưng bọn họ lại có nhiệm vụ phải hoàn thành, không thể bỏ đi theo tâm trạng.

"Nguyệt Thoái, cậu dẫn dưỡng đi, cậu chắc là biết phòng của Narsi ở đâu chứ?"

Lần này Phạm Thống không nói ngược, lại khiến Nguyệt Thoái cực kỳ chấn động.

"Cậu làm sao biết tôi ngay cả hắn ở đâu cũng không biết!"

... Ai biết chớ, câu vừa rồi không phải nói ngược, cậu đừng phản ứng quá độ, như vậy khiến người khác mệt lắm...

Còn nữa, cậu vì sao không biết hả! Nói cứ như hắn rất quan trọng với cậu, quan trọng tới nỗi giết cậu cũng chả sao vậy, kết quả lại một hỏi ba không biết!

"Không, không sao, đừng hoảng, hỏi Yiye ca ca nhất định là biết."

Nguyệt Thoái vừa nói vừa lấy ra máy thông tin hình huy chương của mình, dứt khoát liên lạc Yiye.

Vì sao cậu không biết, tên lùn lại biết hả... Hắn rõ ràng là người thờ ơ với chuyện của Narsi đi?

"Yiye ca ca..."

"Gọi cái rắm á! Nghe không hiểu tiếng người à! Làm gì? Lại có chuyện gì nữa!"

Hình như là cảm thấy liên lạc nhóm nhanh hơn, Nguyệt Thoái dùng kiểu này, cho nên tiếng rống tức giận của Yiye, Phạm Thống hoàn toàn nghe thấy được.

Cậu gọi hắn như vậy, hắn quả nhiên sẽ tức giận... Đối với người thuộc tác phong trường phái cứng ngắc như tên lùn mà nói, tôi cảm thấy cậu gọi như vậy căn bản là một loại công kích tinh thần.

"Hơ, anh có biết Narsi nghỉ dưỡng ở đâu không?"

Nguyệt Thoái tiếp tục ngu ngốc mà hỏi vấn đế sẽ khiến người phẫn nộ, Phạm Thống có thể dự đoán được âm thanh càng tức tối của Yiye sau đó.

"Đây là vấn đề nên hỏi ta sao! Tự sang bên Đông cung mà tìm! Ta chỉ tới đó có một lần, ai nhớ là gian nào!"

Ồ, đáng tiếc chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện, tôi vốn nghĩ không biết có thể nghe thấy tiếng đứt dây thần kinh hay không đây...

"À, bệ hạ, sau khi đi vào từ cửa chính quẹo phải thì chính là gian thứ ba, thần cũng đã qua đó rồi."

Trong kênh truyền đến chỉ đạo nhiệt tình của Yameidie, thì ra hắn cũng đang mở máy thông tin.

Có thể nhớ rõ như vậy, Dừng Tay tiên sinh chắc không phải chỉ có "đi qua", mà là đã đi rất nhiều lần hoặc đi hàng ngày chăng?...

"Ủa? Mọi người đều đã đi rồi sao? Chỉ có tôi vẫn chưa đi à?"

Biết được mình là người chậm nhất, Nguyệt Thoái tức thì khóc không ra nước mắt.

Mà này, thời gian đã qua lâu lắm rồi đó, nếu như có ai chậm như vậy, lê lết đến bây giờ vẫn chưa đi, tám phần là không muốn đi rồi, ví dụ như cậu.

"Biết rồi còn không mau đi! Đừng hỏi mấy vấn đề tào lao quấy nhiễu người khác nữa!"

"Chờ, chờ một chút, Yiye ca ca, đi thăm bệnh mang theo cái gì thì tốt..."

"Ngươi nếu không có óc thì tự gói mình lại đem tặng cho rồi, câm miệng!"

Wow, thật hung mãnh và chính xác, nhưng... Làm như vậy chắc là không được đâu nhỉ?

"Bệ hạ, thần bất luận tặng cái gì cậu ta đều không nhận, đều trả lại toàn bộ, có lẽ thật sự không cần mang cái gì đâu..."

Dừng Tay tiên sinh ngươi đã tặng những cái gì! Mau dừng tay! Ngươi không dưng tặng một đống đồ cho chủ trước là muốn làm sao? Chưa kể ông chủ này còn là đồ giả mạo ngươi nhận nhầm nữa!

"Vì thế nên tặng gì đó thử xem mới được sao..."

Nguyệt Thoái thất thần lẩm bẩm.

Cậu lại đang nghĩ gì vậy, Nguyệt Thoái? Cậu muốn thí nghiệm lát nữa hắn có trả lại quà của cậu hay không, dựa vào đó để biết trong lòng hắn cậu với Dừng Tay tiên sinh có gì khác biệt?

"Tôi chung quy không thể tặng những cái nhất định sẽ bị trả về, Phạm Thống, cậu giúp tôi nghĩ một chút có được không?"

Được thì được, nhưng cậu có thể tắt máy thông tin trước được không? Không cần thiết nói chuyện cho cả nhà nghe, cảm ơn.

Sau khi Phạm Thống chỉ chỉ trỏ trỏ quơ tay một hồi với máy thông tin, Nguyệt Thoái lúc này mới hiểu, ngoan ngoãn tắt máy thông tin ma pháp đi.

"Khụ, thông thường thăm bệnh tặng trái cây hoặc hoa thì bất bình thường hơn, nếu không muốn quá thông thường, chọn một loại tặng là được rồi."

"Mua bao nhiêu mới đủ?"

Nguyệt Thoái lập tức hỏi một vấn đề khiến Phạm Thống xoắn não.

Mua bao nhiêu mới đủ? Cậu muốn mua bao nhiêu? Mấy cái phép xã giao này cũng không phải càng nhiều càng tốt đi?...

"A, nếu như vậy tay sẽ cầm không đủ..."

Cậu rốt cuộc muốn mua bao nhiêu! Mau dừng tay! Tôi sẽ không cho cậu mượn tay đâu, tỉnh táo lại cho tôi!

Cuối cùng Nguyệt Thoái vẫn là quyết định mua trái cây với hoa tươi mỗi thứ một ít, dưới khuyên can tích cực của Phạm Thống, bọn họ cuối cùng cũng mang theo hoa quả với số lượng nhiều hơn bình thường một chút, đến phòng của Narsi.

◊◊◊◊

Nhìn bộ dạng Nguyệt Thoái ngẩn ngơ đứng trước cửa phòng, Phạm Thống cảm thấy mình rất muốn về nhà.

Đừng nói ngay cả cửa cũng bắt tôi gõ giùm nhé? Nguyệt Thoái...

May mà Nguyệt Thoái sau khi ngẩn ra một hồi cuối cùng cũng lấy can đảm gõ cửa, chẳng qua cậu gõ cửa xong, bên trong lại không có bất cứ hồi ứng nào, đây khiến lá gan không dễ gì mọc ra của cậu lại teo đi không ít.

"Phạm Thống, vì sao không có trả lời, làm sao đây?"

Nhìn bộ dạng hoảng hốt của Nguyệt Thoái, Phạm Thống thực sự không nhịn nổi.

Đừng cái gì cũng hỏi tôi! Tôi có phải mẹ cậu đâu!

"Gõ thêm hai lần, nhẹ tay một chút."

Gõ một lần thôi! Rồi gõ mạnh một chút! Có khi là chưa nghe thấy!

Có lẽ là do căng thẳng, lần này Nguyệt Thoái gõ mạnh hơn, cho nên cũng có tiếng Narsi vọng ra.

"Vào đi."

Hử? Nghe giọng có hơi khàn, đang ngủ à?

Cửa cũng đã gõ rồi, người ta cũng đã mở miệng rồi, Nguyệt Thoái cho dù còn muốn chần chừ cũng không có đường lui, thế là bọn họ mở cửa phòng đi vào bên trong.

"Ojisa, ta chẳng phải đã nói đừng đến sớm như vậy, ta muốn ngủ, ngươi muốn lấy cái gì thì tự vào là được, gõ cửa làm gì..."

Khi bọn họ đi vào phòng, Narsi đang ở trên giường chống người ngồi dậy, xoa trán của mình, rõ ràng là vừa bị đánh thức, mà khi hắn vừa bực bội phàn nàn vừa nhìn qua, trong khoảnh khắc tầm nhìn nắm bắt được bóng dáng Nguyệt Thoái, câu đang nói dở chừng cũng ngừng lại vì ngạc nhiên.

Ồ, ngượng ngùng.

Phạm Thống cảm thấy không khí trong phòng hình như có hơi lạnh, sau khi nhận lầm, hai người bọn họ hình như đều không biết nên mở miệng tiếp lời thế nào.

Cứ tiếp tục thế này chắc hóa đá mất, Nguyệt Thoái, mau nói cậu là đến thăm hắn đi chứ!

"Làm sao là ngươi?"

How are you... không, không đúng, Narsi ngươi mở miệng trước làm gì, hơn nữa vừa mở miệng đã quăng ngay một câu khiến người bối rối như thế.

"Vì sao là Ojisa?"

Không -- cậu đừng dùng câu hỏi để trả lời! Mấy người như vậy làm tôi mệt mỏi quá, đừng thế mà --

"Ojisa ngày nào cũng tới kiếm đồ, ta đương nhiên tưởng là hắn, ngươi mới là kỳ lạ đấy!"

Narsi mang vẻ mặt vừa chẳng hiểu sao vừa bực tức nhìn Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái thì không cam tâm tiếp tục hỏi vấn đề khác.

"Yameidie chẳng phải cũng thường tới mà? Sao không tưởng là hắn?"

Cho nên... Cậu cũng phát hiện chuyện Yameidie thường lui tới từ đối thoại vừa rồi sao? Chẳng qua, tôi không hiểu cậu bây giờ sao lại chấp nhất chuyện vì sao là Ojisa...

"Yameidie chỉ cần nói một lần ta không thích là sẽ tự nhớ, cho nên thời gian này hắn sẽ không xuất hiện!"

... Dừng Tay tiên sinh, ngươi rốt cuộc... hm, thật là một tôi tớ ưu tú, hm.

Tranh chấp mấy câu này xong, Nguyệt Thoái bắt đầu đuối, tầm nhìn chuyển sang nơi khác, hình như cảm thấy không tự nhiên.

"Thế... cho nên, ngươi vẫn còn muốn nghỉ ngơi sao? Vậy bọn ta về trước đây..."

Từ từ đã! Nhiệm vụ Yiye ca ca của cậu đã căn dặn đâu? Làm cho xong đi chứ! Đừng có trốn tránh!

"... Ngươi rốt cuộc là đến làm gì?"

Narsi cũng cạn lời, không chửi thẳng như Yiye, không biết nên nói là có giáo dục hay là không còn hơi sức đó.

"À, ta, bọn ta đến thăm ngươi."

Nguyệt Thoái giống như cuối cùng cũng tìm được điểm đột phá, vội vàng đi tới cái bàn nhỏ bên cạnh giường, đặt cái túi lớn lên trên.

"Bên trong có trái cây cho ngươi..."

Cậu nói rất chậm, như đang dè dặt kiểm tra phản ứng của Narsi.

"Ta không cần --"

Narsi từ chối dở chừng, nhìn thấy sắc mặt của Nguyệt Thoái, mới cố bẻ lại.

"Biết rồi, để đó đi."

Ố ồ! Không có từ chối kìa! Nguyệt Thoái, cậu vui chưa?

"Còn, còn có hoa cho ngươi."

Nguyệt Thoái từ một cái túi khác lấy ra bó hoa tươi đắt tiền dù đã bị Phạm Thống cắt giảm rất nhiều lần nhưng vẫn rất bự, sau đó đưa cho Narsi.

Này! Mớ hoa đó tìm cái bình hoa cắm vào là được, cậu muốn khiến người ta khốn đốn cỡ nào mới chịu hả!

Narsi sau khi nhìn thấy bó hoa to đùng đó, khuôn mặt tuấn mỹ âm thầm giật giật, tâm tình phức tạp "thứ quỷ quái gì đây", "nhất định phải nhận cái này sao", "rốt cuộc có cần trở mặt không" vân vân ghi đầy trong đôi mắt, rất là mâu thuẫn và xung đột.

Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn bất chấp vươn tay nhận lấy, và cũng mở miệng.

"Cảm ơn..."

Từ kẽ răng phun ra hai chữ này có lẽ đã tốn cạn tinh thần thể lực của hắn, hắn trông như rất muốn ngã về giường quên đi mọi thứ.

A... nói làm sao đây, mặc dù tôi cảm thấy hắn có chút đáng thương, nhưng bởi vì khuôn mặt kia có độ giống Huy Thị quá cao, không khỏi nghĩ thành Huy Thị , khiến người có chút hả hê...

"Đồ ta đã nhận, ngươi về được rồi."

Narsi như cảm thấy mình cần yên tĩnh một lát, thuận tiện xử lý bó hoa khiến hắn cực kỳ khó ở này, hoàn toàn không muốn tiếp tục nói chuyện nữa mà lên tiếng đuổi người.

"Ơ? Chúng ta vẫn chưa nói lời nào, ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi..."

Nguyệt Thoái vừa nói vừa bất giác chuyển tầm nhìn.

Nhìn hắn mà nói được không, lúc nói chuyện phải nhìn vào đối phương chứ, thế này cảm giác rất thiếu thành ý!

"Ngươi vì sao cứ nhìn sang bên cạnh?"

Narsi nhíu mày hỏi.

Cậu xem đi, người ta cũng cảm thấy kỳ lạ rồi, còn không cải tiến?

"Ta... vẫn chưa quen nhìn mặt của ngươi... trước, trước kia chưa từng nhìn thấy, lúc trước cũng mới nhìn một vài lần, cho nên cảm giác có hơi xa lạ..."

A? Cái mồm quạ đen của tôi vậy mà thành sự thật rồi? Vậy cậu không bằng bịt mắt lại, không nhìn được là thấy quen thôi.

"... Vậy thì, ngươi có chuyện gì muốn hỏi ta?"

Ánh mắt của Narsi biểu lộ trọn vẹn tin tức "ta mệt rồi", "mặc kệ ngươi, ngươi muốn nhìn mặt người khác nói chuyện với ta cũng chả sao, nói cho mau để ta còn nghỉ ngơi" vân vân, uể oải trả lời.

"Yiye ca ca muốn ta đến hỏi..."

"Yiye ca ca?"

A ha ha ha, vẻ mặt không dám tin thứ mình vừa nghe thấy của Narsi thật kinh điển, ặc, hỏng bét, tôi lại coi hắn thành Huy Thị rồi, thế này thật không tốt lắm.

Mà Nguyệt Thoái này có phải cậu quên cái gì rồi không? Từ nãy đến giờ, cậu hình như chưa giới thiệu cho chúng tôi làm quen... thái độ coi tôi thành tùy tùng này mà được à? Đầu óc cậu làm ơn vận hành bình thường cho tôi nhờ.

"Ừ, papa của Yiye ca ca là cha ruột của ta, cho nên Yiye là anh trai ta, mấy chuyện này ta vẫn chưa nói với ngươi, có thật là nhiều chuyện --"

Nguyệt Thoái vừa mới định bắt đầu đề tài này, liền tự phát giác thứ để nói quá nhiều, cứ thế mà nói, chính sự sợ rằng sẽ miễn luôn, cho nên cậu chỉ có thể kiềm chế xúc động, chặn đứng lời nói của mình giữa chừng.

"Bây, bây giờ mà nói những chuyện đó chắc phải nói rất lâu, hôm nào có cơ hội sẽ nói với ngươi sau vậy."

Nhìn cậu tự bắt đầu rồi lại tự cắt ngang, thái độ có chút ngượng ngùng, Narsi cũng khẽ gật đầu.

"Không sao."

Giọng của hắn đã dịu lại.

"Chúng ta còn có rất nhiều thời gian... chỉ cần ngươi vẫn muốn nói chuyện với ta."

... Hừ? Tôi làm sao thoáng cái cảm thấy bầu không khí tốt thế? Đây lại thế nào rồi?

Nếu không có chỗ xen vào, tôi liệu có nên tránh đi trước? Tôi tránh đi trước thì tốt hơn nhỉ? Di nguyện gì đó của Huy Thị chẳng quan trọng chút nào, đổi hôm khác nói thậm chí sang năm nói sau cũng được mà?

"Ta làm sao lại không muốn nói chuyện với ngươi, ta nghĩ... có lẽ chúng ta nên bắt đầu lại, mà đây chắc cần thời gian."

Bởi vì tổn thương từng gây ra vẫn còn, không phải trong thời gian ngắn là có thể san lấp, cho nên muốn nói chuyện tự nhiên với nhau có lẽ còn hơi khó khăn, nhưng cho dù như vậy, Nguyệt Thoái vẫn hi vọng có ngày đó, hi vọng quan hệ giữa bọn họ có thể trở nên hòa thuận và ấm áp.

Đánh vỡ bầu không khí nhẹ nhàng này là một câu nói của Narsi.

"Mà nói tới, Englar, người này là ai?"

Nguyệt Thoái... Narsi còn chú ý đến tôi sớm hơn cả cậu đấy...

Phạm Thống không khỏi cảm thấy đau thương.

Kỳ thực hắn đã để ý tôi từ lâu rồi đi? Hắn hẳn là chỉ muốn nói chuyện với cậu, bên cạnh lại có một người đang nghe, cảm giác không thoải mái, vào phòng đến giờ đã lâu như vậy rồi, thực sự không thể không hỏi.

"A, cậu ấy là bạn của ta, đi thăm ngươi cùng với ta, cậu ấy tên là Phạm Thống."

Nguyệt Thoái vội vàng làm giới thiệu cơ bản, vào lúc này, Phạm Thống cảm thấy mình nên chào hỏi, nhưng khổ nỗi nguyền rủa nói ngược, hắn chỉ có thể liếc mắt với Nguyệt Thoái, hi vọng cậu thuyết minh giùm một cái.

Muốn thần giao cách cảm hiểu được ý của Phạm Thống thì quá khó, Nguyệt Thoái chỉ có thể bối rối nhìn Narsi.

"Narsi, ngươi có giấy với bút lông không?"

Á không! Không cần dùng bút lông cũng được! Bút cứng tôi cũng biết viết, đừng yêu cầu khó người ta như vậy!

"Bút lông...?"

Narsi hiển nhiên không thể xử lý thông tin như vậy, hắn hoàn toàn không hiểu đề tài sao lại lái sang đây.

Hắn chắc đang cảm thấy bọn họ không biết đang đánh đố cái gì, sau đó trong lòng xuất hiện vô số dấu hỏi...

"Nguyệt Thoái, bút đặc biệt là được rồi, cậu bảo người ta đi đâu tìm nghiên với mực chứ!"

Phạm Thống đành ghé tai Nguyệt Thoái thì thầm to nhỏ, đồng thời cầu nguyện Nguyệt Thoái đừng vì ở trước mặt Narsi mà đầu óc chết máy nghe không hiểu.

"Nếu đã như vậy, cậu rốt cuộc muốn tôi làm gì thì nói thẳng luôn?"

Wow, cậu vậy mà yêu cầu như thế, năng lực phiên dịch của cậu có đáng tin không đấy?

"Cậu giúp tôi giải thích với hắn chuyện tôi có thể nói bình thường?"

"Các, các cậu vừa mới quen biết, đã muốn đi sâu như vậy rồi?"

Cái gì mà đi sâu chứ, đây là chuyện nhất định phải làm nếu muốn chung sống không khúc mắc với nhau! Đừng nghĩ như vậy chỉ vì tôi quen biết cậu một thời gian lâu mới giải thích, tôi đã nếm được quả đắng rồi! Có thể nghiệm chứng từ Puhahaha!

"Bằng không câu xin lỗi mà Huy Thị nhờ nói giúp, cậu nói với Narsi giúp tôi, tôi sợ vừa mở miệng là nói ngược ra câu gì đó rất hay."

Không dễ gì đoạn trước nói không sai gì cả, vì sao đoạn sau phải phá đám chứ? Trên đời này có câu nào đảo ngược thành hay ho đâu? Chỉ có rất tệ hại thôi!

Nguyệt Thoái nghe xong lời Phạm Thống nói, chớp chớp mắt chả biết có hiểu hay không, tiếp đến xoay đầu lại đối mặt với Narsi.

"Xin lỗi."

Ơ? Chỉ thế thôi sao? Đây, đây hình như cũng quai quái?

"Ngươi tự dưng xin lỗi cái gì?"

Narsi sắp sửa bỏ cuộc tìm hiểu rồi, Phạm Thống nhìn khóe môi co giật của hắn là biết.

"Thôi kệ, thôi kệ, các cậu cứ nói chuyện vớ vẩn của mấy cậu trước đi, chuyện này dù sao cũng rất quan trọng, chúng ta khi nào bận nói sau."

"Ờ..."

Thế là, Nguyệt Thoái cuối cùng cũng trở lại đề tài, mặc dù Narsi đã chẳng làm sao muốn nghe nữa.

"Narsi... Yiye ca ca nói anh ấy không tìm được những trưởng lão ở địa lao, ngươi mang bọn họ đi đâu rồi?"

Nhìn vẻ mặt của Narsi để đoán, "Yiye ca ca" này hắn vẫn chưa nghe quen, nhưng hắn vẫn trả lời vấn đề của Nguyệt Thoái.

"Giết hết rồi."

Narsi trả lời với giọng điệu rất bình thản, nhưng lại khiến Nguyệt Thoái với Phạm Thống đều giật mình.

Giết, giết hết rồi? Ta có nên nói ngươi làm tốt lắm không? Đây cũng quá dứt khoát rồi đi?... Chẳng qua ngươi ngay cả Lạc Thị vô oán vô thù cũng xuống tay được, có lẽ là ta không nên đánh giá thấp tâm tính của ngươi?

"Làm sao có thể... Ta cho rằng ngươi vẫn sẽ giữ lại bọn họ một thời gian..."

"Đúng là đã giữ lại một thời gian, nhưng vì trong lòng phiền muộn nên xử lý rồi."

Vì trong lòng phiền muộn--! Nguyệt Thoái, sớm bảo cậu tìm hắn cho sớm mà! Mặc dù những trưởng lão kia đúng là rất đáng chết...

"Ơ -- Nhưng, một nửa pháp trận của Trầm Nguyệt chỉ bọn họ mới biết đặt ở đâu mà không phải sao?"

Điều Nguyệt Thoái thốt lên đầu tiên vậy mà là vấn đề này, ít nhất đại biểu cậu vẫn có để chính sự trong lòng.

"Ta cũng biết. Dù sao thì chuyện muốn hỏi, ta đều sẽ moi ra từ trong miệng bọn họ."

Narsi trái lại cũng không phải giết người một cách thiếu suy nghĩ, Nguyệt Thoái bèn do dự hỏi tiếp.

"Vậy thì... ở đâu vậy?"

"Đốt rồi."

"Hả?"

Hả?

Trong lòng Phạm Thống kêu lên cùng một tiếng với Nguyệt Thoái.

Đốt rồi nghĩa là chúng ta có thể không cần phong ấn Trầm Nguyệt nữa rồi sao? Vạn tuế -- không, từ từ đã, đó hẳn là thứ rất quan trong đi? Cứ như thế đốt đi có được không? Rốt cuộc vì sao lại...

"Bởi vì tâm tình không tốt, nên đốt rồi."

Đáp án của Narsi vẫn rất có cá tính... có lẽ nên nói là ngang ngược.

"Làm sao lại như vậy, đốt rồi chẳng phải sẽ không còn nữa sao?"

Nguyệt Thoái lần này đã muốn khóc rồi, Narsi thì vươn tay chỉ vào đầu của mình.

"Vẫn còn. Ở trong đầu của ta."

-- Đốt thì cứ việc đốt! Ngươi còn ghi nhớ nó làm gì! Đừng sao chép ra, đừng như vậy mà, mau cho Nguyệt Thoái cái cớ để cậu ấy không thể ngăn cản đường sống của bọn ta đi mà!

"Vậy... ngươi tìm lúc nào mặc tả nó ra?"

Tôi cảm thấy dưới tình huống này, Narsi phải nở nụ cười tà ác, nói "cầu xin ta đi" hay đại loại, hình như rất thích hợp... nói không chừng còn thích hợp hơn Huy Thị! Mặc dù khuôn mặt này rất đẹp, nhưng tôi thật sự cho rằng rất phù hợp với bộ mặt người xấu...

"Ngươi muốn làm gì?"

Narsi nhíu mày, như nhạy bén phát giác được gì đó, mới hỏi vấn đề này.

"Đó vốn là thứ rất quan trọng, giữ lại một phần cũng là nên mà... A, ngươi lúc trước đã đốt rồi? Vậy, vậy ngươi còn muốn ta giết ngươi! Ngươi chết rồi thì sẽ không còn ai biết nội dung pháp trận nữa rồi sao?"

Nguyệt Thoái đang kiếm lý do, đột nhiên nghĩ đến gì đó mà biến sắc, Narsi trái lại cũng không phủ nhận.

"Không có ai biết cũng không có gì không tốt. Trên đó có thứ gì hữu ích sao?"

Hỏi, hỏi thừa! Mọi người đều chưa nhìn bao giờ làm sao biết phía trên có thứ gì hữu ích chứ!

"Trầm Nguyệt có thể tiếp tục duy trì vận hành là tốt rồi, nghi thức chú nhập vương huyết tiến hành thế nào, mọi người cũng biết rồi, không cần phần pháp trận kia chắc cũng chẳng hề gì."

"Nhưng... hm, ngươi rốt cuộc vì sao phải đặc biệt tìm ra phần pháp trận kia để rồi đốt đi?"

Nguyệt Thoái ấp a ấp úng một hồi, nghĩ suốt một buổi, cuối cùng lại trở về vấn đề này.

"Chẳng phải đã nói tâm tình không tốt --"

"Ta cảm thấy ngươi hình như là cố ý hỏi ra từ trong miệng trưởng lão, rồi đặc biệt đi tìm để đốt, nào có ai tâm tình không tốt lại có lòng đi làm nhiều chuyện như vậy?"

Nguyệt Thoái vừa hỏi như thế, sắc mặt Narsi lại trở nên âm trầm hơn, rồi tiếp đến trầm mặc một lát.

"Ta đúng là cố ý tìm ra thứ kia để đốt, rồi diệt khẩu bọn họ,

không được sao?"

A? Đây không phải là vấn đề được hay không được nhỉ? Ngươi vì sao có thể nói một cách tỉnh bơ lại còn không thèm giải thích như thế?

"Ngươi, ngươi vì sao -- chủ trương của Tây Phương Thành chẳng phải là điều tra rõ Trầm Nguyệt, sau đó nghiên cứu liệu có cần phong ấn Trầm Nguyệt hay không sao..."

Thái độ tỉnh bơ của Narsi khiến cho Nguyệt Thoái sửng sốt và cũng có chút không biết nói gì, thật sự không biết nên hỏi từ đâu.

"Bởi vì ngươi bây giờ là cư dân tân sinh."

Narsi cúi thấp đầu, âm thanh rầu rĩ, nhưng lại rất kiên định.

"Mọi nhân tố không ổn định có thể gây trở ngại cho cư dân tân sinh tiếp tục tồn tại đều biến mất hết là tốt rồi, mấy thứ sinh hồn gì đó, hoàn toàn không cần xem xét, những cái đó không quan trọng chút nào."

Ồ... Narsi chắc là cũng đã xem báo cáo của Huy Thị rồi? cho nên hắn biết vấn đề của Trầm Nguyệt, sau đó định coi như không thấy? Thật là có lực hành động...

"Không phải nói như thế đi, làm sao có thể..."

"Thế giới này nợ ngươi."

Lúc Narsi nói câu này, đôi mắt lam của hắn dường như thâm trầm theo tâm tình u ám của hắn.

"Thứ ngươi bỏ ra cho mọi người vẫn chưa đủ nhiều sao? Người của thế giới khác, cũng tính là trách nhiệm của ngươi sao?"

Đây là một vấn đề sắc bén và nặng nề, Nguyệt Thoái có lẽ vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, đột nhiên bị hỏi như vậy, tức thì không

thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

"Ta không biết ngươi muốn làm gì, nếu như cần pháp trận của Trầm Nguyệt, ta chép lại một phần cho ngươi cũng không vấn đề, chỉ là, phía trên sẽ không có phần phong ấn."

Hm, tôi cảm thấy thái độ hắn hơi cứng rắn, nhưng dụng ý vẫn là vì tốt cho cậu, Nguyệt Thoái. Giả như thiếu pháp trận, phong ấn Trầm Nguyệt không thể làm được, vậy thì không có bất cứ ai có thể bức cậu, buộc cậu đi làm... Cho dù là bản thân cậu cũng không được.

Đây chẳng phải là tình huống đúng như cậu mong đợi sao?

"Narsi."

Nguyệt Thoái gọi tên của hắn, sau đó mang vẻ phức tạp nói tiếp.

"Ngươi lại muốn... quyết định thay ta sao?"

Cậu không nặng không nhẹ mà hỏi vấn đề này, nhưng lại khiến sắc mặt Narsi xuất hiện thay đổi không nhỏ.

"Thật ra không có gì là quyết định tốt hơn đối với ta, ta chỉ hi vọng mình gánh vác hậu quả sau khi làm quyết định... Đừng thay ta làm chuyện ta không làm được nữa, được không?"

Narsi nhìn cậu, mím môi, muốn nói gì đó nhưng một câu cũng nói không ra.

"Vì sao ngươi cứ luôn phải làm những chuyện đau khổ? Chỉ bởi vì những chuyện này chỉ có ngươi mới làm được?"

Cuối cùng hắn chất vấn như vậy, chỉ chờ Nguyệt Thoái cho hắn câu trả lời.

"Bởi vì có một số chuyện ta nhất định phải xác nhận, ta muốn

biết tình huống Trầm Nguyệt bây giờ rốt cuộc là gì. Ta không thể cứ bỏ qua mà không tìm hiểu như thế, có một số vấn đề khiến ta... rất để ý."

Đáp án Nguyệt Thoái cho ra lại không quá giống lúc giải thích với Phạm Thống, Phạm Thống hơi chần chừ.

Cậu bây giờ lại nói cái gì đây? Vấn đề gì? Tôi làm sao chưa từng nghe nói?

Narsi tâm tình của ngươi bây giờ thế nào? Lúc ngươi muốn cậu ấy chết, cậu ấy muốn sống, mà khi ngươi muốn cậu ấy sống, cậu ấy lại tự không muốn sống nữa, hm -- đây thật là bi kịch.

"... Ta rốt cuộc có thể giúp ngươi làm gì?"

Giọng của Narsi xen lẫn cay đắng, mà cay đắng này lại bởi vì thái độ tích cực dị thường của Nguyệt Thoái mà biến dạng.

"Có! Rất là nhiều chuyện! Ta cần ngươi!"

Đột nhiên bị nắm tay một cách nồng nhiệt, Narsi hoàn toàn không biết phản ứng thế nào, bầu không khí nhất thời lại trở về cảm giác cạn lời giống như lúc mới bắt đầu tặng hoa tặng trái cây.

"Narsi, đừng nói như vậy, không có ngươi ta làm sao đây --"

"Ta sẽ viết pháp trận ra cho ngươi... nếu như ngươi kiên trì... nếu không còn gì nữa vậy ta nghỉ ngơi đây, các ngươi có thể về trước không..."

A ha ha ha, Nguyệt Thoái, hắn chắc hẳn mệt thật rồi, tinh thần có vẻ đầy uể oải, thật ra tôi cũng rất mệt, từ đầu đến đuôi gần như bị gạt sang bên cạnh, cũng đã đặc biệt đến một chuyến rồi, vẫn không thể hoàn thành di nguyện của Huy Thị, tôi có nên chuẩn bị sẵn một tờ thuyết minh viết bằng chữ Tây Phương Thành, ghi rõ tiền nhân hậu quả rồi đưa qua không nhỉ? Đây có lẽ là ý hay?

Sau đó tuyệt đối đừng đi chung với Nguyệt Thoái nữa, chỉ sẽ làm lỡ chuyện!

"À, Yiye ca ca còn muốn ta hỏi, ngươi có làm chuyện gì cần thu dọn không? Bọn ta gần đây bận ra bận vào xử lý mấy chuyện lớn chuyện nhỏ..."

"Đi hỏi Ojisa, ta không muốn nói nhiều."

Tôi thấy cậu đừng làm khó hắn nữa, dù sao Yiye ca ca của cậu muốn cậu tới hỏi cũng chỉ là vì muốn cậu tới gặp hắn mà thôi, làm khó người bệnh không phải hảo hán đâu, chuyện còn lại đi hỏi ông chú kia đi, hắn đã làm chuyện xấu gì, vì là đồng bọn của hắn, ông chú kia đương nhiên biết rõ nhất.

"Được thôi, vậy... thân thể của ngươi bây giờ thế nào rồi? Có chỗ nào khó chịu không? Có di chứng gì không?"

Theo lý thuyết cũng đã đến lúc nên đi rồi, Nguyệt Thoái lại ráng bồi thêm một vấn đề.

Nguyệt Thoái! Cậu vì sao đến cuối cùng mới hỏi vấn đề nên hỏi đầu tiên hả! Cậu rốt cuộc có biết thứ tự nói chuyện lúc thăm bệnh không!

"Ta bây giờ rất muốn nghỉ ngơi ngủ tiếp..."

Narsi chỉ có thể biểu đạt mình muốn ở một mình, lần này Nguyệt Thoái cuối cùng cũng nghe hiểu tiếng người.

"Ừ... Bọn ta không quấy rầy ngươi nữa, trước hết cứ vậy đi."

Mục đích viếng thăm hôm nay đã coi như đạt thành, Nguyệt Thoái liền kéo theo Phạm Thống cáo từ, đi trái lại rất nhanh.

"Phù, thế này có thể ăn nói với Yiye ca ca rồi, gặp Narsi cũng không khó khăn như tưởng tượng, thật là tốt quá."

Nguyệt Thoái như là đã trút bỏ tảng đá lớn trong lòng, trông tâm tình có vẻ rất tốt, Phạm Thống lại không làm được chuyện gì, chỉ muốn thở dài.

"Gặp mặt có gì dễ đáng nói chứ?"

"Có một vài chướng ngại tâm lý mà... ảnh hưởng của chất biến vẫn tồn tại, mặc dù đã phai nhạt rất nhiều, chẳng qua vẫn phải tốn chút tinh thần để khắc chế."

Chờ đã! Cậu nói cái gì! Cậu là nói cậu vừa rồi thật ra có khả năng biến thành trạng thái đen đen trắng trắng kia sao! Cậu cứ như quả bom nổ chậm vậy! Tôi thấy cậu sau này vẫn là đừng đi gặp hắn thì tốt hơn chăng?

"Dù sao hắn cũng trông rất không giống cậu, cậu cứ coi như là mặt của mình mà làm quen chút đi..."

"Giống chỗ nào chứ! Hoàn toàn khác nhau mà! Tôi nhìn đã cảm thấy khác hoàn toàn!"

Nguyệt Thoái kháng nghị rất nhanh và trực tiếp, Phạm Thống cũng chẳng buồn phản bác cậu.

Đúng thế đúng thế, dựa vào khác biệt tuổi tác và khí chất thì cảm giác không giống lắm, hắn đúng hơn là giống Huy Thị...

"Cậu lại lấy máy thông tin phù chú ra làm gì?"

Ài, là máy thông tin ma pháp. Máy thông tin phù chú... hoài niệm ghê.

"Liên lạc Yiye ca ca."

Nguyệt Thoái vừa nói vừa đưa yêu cầu liên lạc.

"Nếu vấn đề còn lại phải hỏi Ojisa, vậy nhờ Yiye ca ca đi hỏi là được rồi, tôi không muốn nói chuyện với Ojisa."

... Tôi có thể hỏi một chút cậu vì sao không muốn nói chuyện với hắn không? Là bởi vì hắn trước kia biết rõ cậu mới là hàng thật lại không quy thuận, hay là vì lý do ấu trĩ nào khác?

Phạm Thống nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có rỗi hơi hỏi ra thật, còn chuyện tìm lúc nào đi gặp Narsi, hắn cũng định để sau rồi tính.

Khi Narsi nghe thấy tiếng mở cửa, theo phản xạ nhìn về phía cửa, chờ đến khi đối phương vào trong phòng, hắn mới nhíu mày.

"Lần này thật sự là ngươi à?"

Ojisa chưa kịp phản ứng, chẳng qua cũng không buồn thắc mắc thái độ của hắn, chỉ đưa tầm nhìn vào thứ chói mắt nhất trong phòng.

"Bó hoa đó là?"

"... Ngươi không nhìn thấy gì hết."

Narsi lại cảm thấy đau đầu rồi.

"Không cần xử lý sao?"

Nghe hắn hỏi như vậy, Narsi vẫn thật không biết trả lời thế nào.

Nếu như là của Yameidie tặng, trực tiếp xử lý cũng không sao, nhưng vấn đề nằm ở chỗ hoa này là do cái người khó nhằn nào đó tặng...

Nói đến nếu là của Yameidie tặng, hắn đã từ chối nhận ngay từ đầu rồi, hoa sẽ không xuất hiện ở đây, bây giờ nhận cũng đã nhận rồi, lại quăng đi, nếu bị biết được --

"... Kiếm cái bình cắm vào, để ở bên ngoài, đừng để ta nhìn thấy."

Mang tâm tình chỉ cần đừng ở chung một phòng, cảm giác chắc sẽ tốt hơn nhiều, Narsi đã hạ chỉ thị như thế.

Chẳng qua đặt ở bên ngoài, gần như cũng bằng với lấy bó hoa tươi đẹp này tiếp đãi tất cả những người khách đến thăm -- chỉ hai điều đáng mừng có lẽ là hoa không sống được mấy ngày và khách cũng chẳng mấy người chăng?

◊◊◊◊

Thiếu đế chính quy trở về, theo lý thuyết nên cử hành một nghi lễ long trọng, hoành tráng đón chủ Tây Phương Thành về cung, có điều bản thân thiếu đế cũng không có ý định công bố cái tên giả mạo kia cho mọi người đánh phạt, cái gọi là nghi thức long trọng đương nhiên cũng không được cử hành.

Cho dù như vậy, bọn họ vẫn lặng lẽ cử hành một buổi lễ đơn giản ở trong cung, cho dù không để cho người của toàn Tây Phương Thành biết chân tướng đằng sau, ít nhất cũng phải để một số người nòng cốt biết sơ tình huống, không thể chẳng làm gì hết mà cứ âm thầm cho qua như vậy.

Đây đại khái là lần đầu tiên Nguyệt Thoái mở mắt thể hội được sắp xếp mà hoàng đế nên có. Chẳng qua, nói là nên có, kỳ thực cũng chỉ là một nghi thức chính quy cỡ nhỏ, sau khi thay quần áo Tây Phương Thành, cảm giác cả người cậu cũng trở nên khác.

Narsi mặc dù được xếp chỗ ở bên hông, nhưng không có giới thiệu công khai, cũng không an bài cho hắn chức vị gì, quan hệ có chút ái muội không rõ, huống hồ vẫn có người nhận ra hắn là thiếu đế được bộc lộ công khai trước kia, có điều không biết bọn họ sẽ âm thầm bàn tán thế nào thôi.

"Thật là, sao không kêu hắn đi làm Mai Hoa Kiếm Vệ luôn cho rồi? Kiếm thuật với ma pháp của hắn chắc cũng không phải không

được đi?"

Phạm Thống, Chu Sa với Loveson đều là người tham dự nghi lễ, nói trắng ra là người qua đường, dù sao đại điện cung San Siro rất rộng rãi, đứng thêm mấy người cũng không chật, bọn họ liền chạy qua góp vui.

Nhưng mà trường hợp nghiêm trang phải giữ im lặng, cũng không có náo nhiệt gì đáng nói, giờ phút này tiếng lẩm bẩm của Chu Sa cũng rất nhỏ. Người vây xem muốn thảo luận cũng không hề gì, nhưng thảo luận cho mọi người đều nghe thấy, đó thì có chút không ổn.

"Chúng ta sao lại không biết bọn họ nghĩ thế nào."

Chúng ta làm sao biết chứ. Nguyền rủa ngươi có rảnh quá không, đừng tùy tùy tiện tiện để ta nói mấy câu cao thâm khó lường như vậy được không?

Nói đến, Narsi nếu trở thành Mai Hoa Kiếm Vệ thật, vậy há chẳng phải ngang hàng với ông chú, thậm chí ông chú còn là tiền bối của hắn... nghĩ làm sao cũng cảm thấy rất vi diệu.

"Ồ, Englar mặc phục trang chính thức trông thật anh tuấn cao lớn, ta cảm động quá --"

Loveson hiển nhiên không chung đề tài với bọn họ, chỉ lo nhìn Nguyệt Thoái đang ngồi trên vương tọa, dường như có phần cảm khái con nhà mình trưởng thành rồi.

Anh tuấn... cao lớn? Đây... có lẽ còn phải thêm mấy năm nữa đi? Nếu lấy tuổi mà nói thì Nguyệt Thoái không có lùn lắm, chẳng qua cách cao lớn hình như... từ từ đã, cậu ta căn bản sẽ không lớn lên mà! Trừ phi đi ao nước sống lại để cho thân thể lớn lên, bằng không sẽ cứ mãi thế này -- thôi kệ, lão gia ngài vui là được, chúng tôi không bình luận nữa, nếu như cảm động đến mức rưng rưng

nước mắt cần khăn tay thì nói một tiếng, tôi giúp ngài hỏi Chu Sa xem có không.

"Cũng đến lúc có thể kết hôn rồi."

Chu Sa không có bất cứ ý kiến nào đối với từ anh tuấn cao lớn, chỉ gật đầu hờ hững nói một câu như vậy.

"Kết kết kết kết kết hôn sao! Cái, cái này..."

Loveson đến bây giờ vẫn không biết Chu Sa có thể biến thành con gái, nhưng biết rồi có khi còn sẽ hoảng sợ hơn.

Yên tâm đi, papa ơi, con trai ngài có lẽ phải cần người cầm dao đe dọa cậu ấy mới cân nhắc chuyện kết hôn... tôi gọi papa làm gì? Thật là, vẫn chưa tỉnh ngủ sao? Ôi ôi, nghi thức mau cử hành cho xong để chúng tôi về nhà đi, khí trường của cung San Siro khiến người chẳng muốn ở lâu chút nào.

Nghi thức hôm nay cụ thể mà nói, chỉ là tuyên bố thiếu đế lấy lại quyền thống trị và liệt kê hành vi vượt quyền của trưởng lão, đồng thời công khai chuyện những trưởng lão đã bị xử hình, và cũng do Nguyệt Thoái tuyên bố hướng xử lý chiến sự về sau, tổng thể tiến triển rất thuận lợi, mà trước khi nghi thức kết thúc, trái lại đã chen vào một đoạn mà trước đó không có nói.

Khi Yiye được chỉ đích danh vào trong điện, thần tình tỏ ra có chút bất ngờ, Nguyệt Thoái thì từ chỗ ngồi bên trên đi xuống, cầm trong tay huy chương thụ huân vốn thuộc về Yiye mà trước đó đòi từ chỗ Yameidie.

"Yiye... nhận lại tấm huân chương này được không? Trở về làm Quỷ Bài Kiếm Vệ, một lần nữa trở thành kiếm của ta, vì ta dẹp bỏ mọi chướng ngại phía trước ta..."

Nguyệt Thoái do dự nói ra những lời này, ít nhiều có ý cầu khẩn bên trong, hi vọng hắn đừng từ chối.

Yiye đương nhiên là nghe ra. Đây cũng bằng với việc muốn hắn đưa ra câu trả lời đối với chuyện phong ấn Trầm Nguyệt -- ủng hộ cậu, ở bên cạnh cậu, hoặc là rời khỏi.

Đây cũng không phải một vấn đề không cần suy nghĩ đã có thể cho ra trả lời.

Cho dù hắn lựa chọn không giúp, không trở thành trợ lực của cậu, sự tình cũng chưa chắc không thể thành, ước định ban đầu của bọn họ, cũng chỉ đến khi hiệp trợ cậu đoạt lại đế vị.

Hắn biết thiếu niên cũng không phải thật sự cần lực lượng của hắn, chỉ là hi vọng mỗi một người cậu coi trọng đều có thể đứng bên cạnh mình, cũng chính bởi nguyện vọng thuần túy như vậy khiến hắn chỉ có thở dài.

Khi thiếu niên dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, khao khát câu trả lời của hắn, điều hắn cần cân nhắc đã không phải là lập trường phong ấn Trầm Nguyệt hay chuyện cư dân tân sinh... điều hắn cần cân nhắc chỉ còn lại là có muốn nguyện ý ở lại vì cậu hay không.

Sau khi im lặng một hồi, Yiye dùng động tác khá thô lỗ giật lấy tâm huy chương trên tay Nguyệt Thoái, sau đó tuân theo lễ tiết cần có khi thụ huân mà quỳ một gối xuống.

Sau khi Nguyệt Thoái từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng, liền nói ra lời mình nên nói.

"Ngươi có sẵn lòng lấy tên ngươi thề sẽ trung thành với hoàng đế của ngươi, gánh vác vinh diệu của ma pháp kiếm vệ, bảo vệ chính thống của Tây Phương Thành không?"

Cậu hỏi xong những lời này, mà sau đó là tiếng đáp của Yiye.

"Ta sẵn lòng."

Lúc cậu đỡ Yiye lên, khó có thể diễn tả tâm tình vui vẻ cảm

động ấy.

Sự tín nhiệm và phó thác do cậu tự tay trao ban và lời thề đối với cậu, tượng trưng cho việc hắn nguyện ý trở thành lực lượng ủng hộ cậu.

Tiếng vỗ tay trên điện nối tiếp nhau vang lên, mà vào lúc này, Yameidie cũng chen tới.

"Bệ hạ, cái này... mừng ngài về cung, thần mang theo lễ vật muốn tặng cho ngài."

"Lễ vật?"

Nguyệt Thoái khó hiểu nhìn thứ hắn cầm trên tay.

"Đây là gối đầu mà trước kia đi Dạ Chỉ nhổ lông lục kê để làm, hi vọng ngài sẽ thích."

"..."

Nguyệt Thoái câm nín nhận lấy cái gối, rồi quay đầu nhìn Narsi bên kia, quả nhiên nhìn thấy mặt Narsi đen sì.

Lúc này mà nói ra "cũng đâu phải ta bảo ngươi đi nhổ", "ngươi có phải tặng sai người rồi không" vân vân cũng không có ý nghĩa gì, chẳng qua muốn nói hai chữ cảm ơn vẫn là rất khó nói, Narsi thì bởi vì nhớ tới lời mình từng nói lúc Yameidie dâng lông gà lên hồi đó mà quay mặt đi, trái lại là Yiye rất dứt khoát cuộn nắm đấm nện xuống đầu Yameidie.

"Đồ bề tôi ngu ngốc! Tặng hoàng đế gối đầu là muốn làm gì hả! Cái đồ thiểu năng này!"

"Đau quá! Nhưng, nhưng đây vốn là nhổ cho bệ hạ, để lại thì tiếc..."

"Không biết lấy về nhà mình mà ngủ sao! Trường hợp gì mà

làm cái trò này!"

"Đừng ồn nữa, ta nhận là được, ta sẽ giúp ngươi chuyển giao cho Narsi..."

"Này! Ta đã từ chối nhận rồi, đừng chuyển giao cho ta! Đừng cho rằng qua tay ngươi là ta sẽ nhận!"

Cuộc cãi nhau ấu trĩ này ngay cả Narsi cũng gia nhập chiến cục, cuối cùng là Ojisa tỉnh rụi đi ra thông báo cho mọi người nghi thức đã kết thúc, làm phiền tự động rời khỏi, người xem kịch ở hiện trường mới không thể không giải tán.

"Ý nghĩa của việc tặng con trai nhà ta gối đầu là...?"

Loveson hình như đã rơi vào phiền não mới.

"Chúng ta đi thôi."

Chu Sa không muốn nhìn tiếp nữa.

"Ừ."

Phạm Thống nghiêm túc gật đầu. Về phần Bích Nhu lấy thân phận Toản Thạch Kiếm vệ tham dự thì không thể chuồn nhanh như bọn họ, đó cũng là chuyện của cô.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Thật đáng vui mừng! Nguyệt Thoái cuối cùng cũng đã trở lại thân phận hoàng đế, cũng đoạt được quyền thống trị rồi! Liệu có nên mở tiệc chúc mừng một chút không -- mặc dù cuối cùng cả nghi thức loạn cào cào, ôi, lông gà gì chứ, hại tôi lại nhớ tới hồi ức giết gà nhổ lông chẳng mấy vui vẻ trước kia, Dừng Tay tiên sinh, nếu ngươi biết bệ hạ các ngươi cũng từng tự tay nhổ mấy cọng, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Trong ngoài Tây Phương Thành hẳn là xử lý xong xuôi rồi, tiếp

đến chính là phải đối mặt với Đông Phương Thành rồi đi? Lạc Thị về sau rốt cuộc thế nào, tôi vẫn rất lo lắng, có điều ở xa đây quá muốn quan tâm cũng không được...

Cái tên ác linh Huy Thị đã trốn tránh rất lâu kia tối nay cuối cùng cũng đã xuất hiện. Tôi nói điều này tuyệt đối không phải bởi vì tôi nhớ hắn, chỉ là cảm thấy bất lực trước hành vi chơi trò mất tích của hắn.

Nếu đã xuất hiện, tôi đương nhiên phải hỏi chuyện liên quan tới em trai ruột của hắn, chỉ là hắn cứ nói tránh nói né, cuối cùng lấy vải nhét luôn vào miệng tôi, còn nói cái gì mà "hóng hớt chuyện nhà người ta là rất vô duyên, Phạm Thống ngươi học gương xấu của ai vậy hả, nào, câm miệng lại, mặc dù ngươi nói chuyện vui đấy, nhưng hỏi toàn những vấn đề chẳng vui chút nào", đúng là tức chết đi được!

Vì sao tôi không thể ở trong mơ thắng được Huy Thị? Đây thật vô lý! Chết tiệt, nếu như trong mơ cũng có thể mang theo Puhahaha thì hay rồi, tôi không tin hắn có thể nhìn người ta mà tỉnh bơ bắt nạt chủ nhân người ta.

... Có điều, cái tên miệng lưỡi giảo hoạt như Huy Thị này có khi thật có thể thuyết phục được Puhahaha khoanh tay đứng nhìn... Muốn chiến thắng Huy Thị, vẫn phải thắng miệng lưỡi của hắn trước sao? Đây là tình huống bi thảm gì vậy?

Tóm lại, tôi cảm thấy... thứ bám chặt lấy cuộc đời tôi ngoại trừ nguyền rủa nói ngược giờ còn có thêm một tên Huy Thị, hơn nữa đây hắn không phải ảo giác, tôi rốt cuộc nên làm sao đây?

Vào lúc này tôi thật sự cần một trí giả chỉ điểm dẫn lối, nói cho tôi nên làm thế nào, lúc ba tôi chưa chết tôi cũng hỏi ông ấy, mặc dù chưa chắc sẽ nhận được một đáp án hợp ý, nhưng ít nhất có đáp án tham khảo.

Uh -- ba tôi từng nói, khi gặp phải chuyện không thể chống cự, thì hãy coi mình như một khúc gỗ trôi trên dòng nước... nhưng, thế này liệu có tiêu cực quá không? Tôi nhất định phải để câu này trở thành chuẩn tắc hành sự của tôi sao?

Cần phải hậu sinh khả úy mới đúng!... Mặc dù như vậy, vấn đề trước mắt cũng không phải tôi có cần làm khúc gỗ hay không, khúc gỗ tôi đây mà có phản ứng, Huy Thị trái lại còn cảm thấy vui hơn, đúng không?...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 10 + 4: Gặp Lại

Nếu như là cái gã Âm Thị kia, thà đừng gặp còn hơn." -- Yameidie

"Âm Thị rốt cuộc là cái tên chém không đứt tay, hay là cái tên mà kiếm của hắn có thể kéo dài?" -- Yiye

"Dựa theo cách ghi nhớ người của Yiye ca ca, vậy mình là cái gì đây..." -- Nguyệt Thoái

"Thì là một đứa em gái phiền chết người chứ gì nữa?" -- Phạm Thống

Sau khi đại sự trong nước ổn định, tiếp đến là phải thương lượng vấn đề liên quan tới Đông Phương Thành rồi. Bất luận là trạng thái giao chiến ban đầu hay là cần pháp trận Trầm Nguyệt, đều là chuyện phải giải quyết, đúng lúc Đông Phương Thành cũng đã đưa ra hiệp nghị đình chiến, đây là một thời cơ tốt để mở lại đàm phán.

Bởi vì đối phương đề nghị đình chiến, nên Tây Phương Thành yêu cầu bên mình cung cấp nơi chốn, để Đông Phương Thành phái đại biểu tới thương đàm, bây giờ Đông Phương Thành cũng đã cho danh sách, vậy thì, đương nhiên cần mở họp thảo luận xử lý thế nào, dù sao thì bọn họ cũng phải liệt kê danh sách tham dự cho Đông Phương Thành, song phương đều đồng ý xác nhận, đàm phán mới có thể chính thức tiến hành.

"Chúng ta phải chốt danh sách tham dự, dù sao người bên Dạ Chỉ cũng chỉ có Lạc Thị, Âm Thị, Lăng Thị với Vi Thị, cho nên

người tham dự bên chúng ta cũng không nên vượt hơn bốn người, nếu không, đối phương có lẽ sẽ không chấp nhận."

Yiye cần phải nhìn vào tư liệu mới đọc ra được có những người nào, trên thực tế hắn cũng không biết ai với ai, về phần thuyết minh thân phận đối phương, sợ rằng vẫn là phải giao cho người khác mới được.

"Nữ vương Dạ Chỉ không có đích thân đi qua, cho nên hoàng đế chúng ta cũng không thể ra mặt, đây là vấn đề đồng đẳng thân phận."

Câu phát ngôn đầu tiên của Yameidie nhằm vào điểm này, Nguyệt Thoái chớp mắt một cách vô tội.

"Cái gì? Ta không thể đi sao?"

"Đúng, ngươi bị loại đầu tiên, tiếp tục."

Yiye cũng đồng ý với ý kiến này, Nguyệt Thoái trước hết đành im lặng, nghe tiếp rồi tính sau.

"Đối phương trên biểu hiện phái tới bốn Thị, nhưng một người trong đó được tính là vương tử của Dạ Chỉ, chúng ta cũng phải đưa người có thân phận địa vị cao đi, mới sẽ không thất lễ."

Ojisa thuyết minh tiếp điểm này, sau đó mọi người xoay mặt nhìn nhau.

"Chúng ta đâu ra người có thân phận cao quý chứ?"

Yiye nhíu mày, hoàn toàn nghĩ không ra được ai.

"Nếu là người thân của bệ hạ, vậy chẳng phải là ngươi sao? Yiye."

Lời của Yameidie khiến Yiye quăng ánh mắt "đầu óc cần cải tạo" vào Yameidie.

"Không có quan hệ huyết thống! Đây cũng không tính là em trai ta!"

"Muốn quan hệ huyết thống? Bằng không, mời bác trai đi?"

Chủ ý của hắn vậy mà đánh tới Loveson rồi, Yiye đương nhiên cảm thấy phẫn nộ đối với đề nghị ngu ngốc này.

"Bảo lão già đó đi, bộ không muốn đàm phán nữa sao! Đàm phán được dở chừng đã quên mất lập trường với mục đích phe ta, bắt đầu nghĩ cho kẻ địch thì có! Ngươi dùng não suy nghĩ rồi mới phát ngôn cho ta!"

May mà Yiye ở trong hội nghị vẫn duy trì lãnh tĩnh, không có trực tiếp dùng nắm đấm, bằng không thành viên tham gia có khả năng sẽ mất đi một người -- mặc dù đây cũng chưa chắc là chuyện xấu.

"Cái gã bên kia! Đừng ở đó ngủ gật! Đang trong hội nghị mà coi được à!"

Yiye khoan dung cho phát ngôn vô não của Yameidie, không đại biểu hắn sẽ khoan dung cho những chuyện khác luôn, Phạm Thống đang ngồi ngủ gục trong góc đương nhiên là đối tượng rất dễ bị giận lây.

Bị ăn một phát đạn tầm xa, Phạm Thống đã tỉnh lại, tiếp tục không biết sống chết mà ngáp, đồng thời cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Tôi biết ngủ trong hội nghị rất bất lịch sự... Nhưng các người thảo luận chuyện quốc gia đại sự, vì sao tôi nhất định phải ngồi nghe bên cạnh chứ? Rốt cuộc liên quan gì đến tôi?

"Đúng là người không làm được chuyện lớn..."

Bích Nhu lắc đầu thở dài, câu cảm thán này khá là chói tai.

Này này, này -- vừa vừa phải phải thôi nhé, mấy người ngồi ở đây nào là hoàng đế nào là quan to, tôi rốt cuộc vì sao phải cùng bàn với mấy người, hơn nữa tôi chắc cũng chỉ là đến nghe, căn bản không có quyền phát ngôn đi! Thật là, vì sao Nguyệt Thoái nhất định bắt tôi tới! Chu Sa cũng không cần tới! Phân biệt đối xử!

"Phạm Thống, phấn chấn lên nào, hội nghị kết thúc là có bữa tối ngon lành rồi."

Nguyệt Thoái thiện ý nói với hắn như vậy, nhưng lời này vẫn rất có vấn đề.

Cậu khích lệ kiểu gì thế hả! Cứ như thể chỉ cần có đồ ăn là có thể an ủi tôi không bằng! Vì sao là cái giọng dỗ trẻ con này, các người coi tôi là cái gì! Tôi cũng không phải bởi vì không có đồ ăn mới buồn ngủ! Tôi không có chút hứng thú nào đối với mấy chuyện chính trị giữa các nước với nhau, một - chút - cũng - không - có!

"Nói đến vương tử, Tây Phương Thành chẳng phải cũng có vương tử đó sao?"

Thiên La Viêm lạnh lùng mở miệng, ở đây trái lại có mấy người không nhớ tới là ai, Nguyệt Thoái thì mặt trở nên biến sắc khó coi.

"Cô là nói... Narsi sao? Nhưng, thân thể Narsi vẫn chưa khỏe..."

Ồ? Thì ra là nói Narsi? Ờ ha, hắn hình như là con ruột của tiên hoàng... Nhưng hoàng đế cũng đã đổi người rồi, như vậy cũng tính là vương tử?

"Đây không tính là vấn đề, ít nhất có thể xuống giường nói chuyện cũng sẽ không đột nhiên ngất xỉu chứ?"

Yiye gõ bàn, hình như cảm thấy lý do phản đối của Nguyệt Thoái không đủ cụ thể.

Đúng vậy, đàm phán cũng chỉ là ngồi đó nói chuyện mà thôi, chỉ cần không giống một cô công chúa yếu ớt, nếu đầu óc tỉnh táo tinh thần sung túc, chắc vẫn có thể tham dự? Cho dù không biết nói chuyện, cung cấp một bình hoa tượng trưng cho thân phận cũng không phải không được mà.

"Nhưng mà, lúc trước là do Narsi gây xích mích, người của Đông Phương Thành nhìn thấy hắn liệu có vui không..."

Nguyệt Thoái kiên trì ý kiến phản đối, thế là Yiye mất kiên nhẫn nhíu mày.

"Vậy thì bảo hắn xin lỗi! Xin lỗi chuyện lần đó trước rồi bắt đầu sau!"

"Không ổn. Đàm phán vẫn chưa bắt đầu đã hạ mình trước, khí thế sẽ kém hơn cả khúc, đây không được."

Người phản đối lần này là Ojisa, Yiye trừng hắn một cái.

Ồ, tóm lại mà nói lúc thay mặt cho quốc gia thì có sai cũng không được xin lỗi, cần phải tự tin hùng hổ hơn nữa mọi người còn phải đồng thanh nhất trí phụ họa đúng không? Tôi cảm thấy như vậy khó ưa lắm đấy, không thể chân thành một chút, quang minh lỗi lạc mà nói chuyện sao? Được thôi, tôi đã nói tôi không hiểu chính trị mà...

"Nhân tuyển cứ quyết định là Narsi, không xin lỗi thì không xin lỗi, có dị nghị gì không?"

Chuyện liên quan đến tôn nghiêm quốc gia, Yiye bỏ ý định bảo Narsi xin lỗi, chẳng qua Nguyện Thoái vẫn còn lăn tăn.

"Bọn họ thật sự sẽ không tức giận khi nhìn thấy Narsi sao... Lạc Thị cũng có tới đấy."

Để kẻ bị hại trực tiếp gặp mặt kẻ hãm hại? Thật không phải ý

hay. Tôi cũng cảm thấy Narsi lộ diện sẽ chọc cho đối phương không vui đâu, nhưng các cậu cũng không tìm được vương tử thứ hai rồi... Ôi, làm sao phiền quá vậy.

"Chúng ta hết moi ra được nhân tuyển thứ hai rồi, dù gì khả năng Dạ Chỉ đồng ý cung cấp pháp trận, cùng phong ấn Trầm Nguyệt cũng không cao mà không phải sao?"

Câu này của Yiye trái lại được người ngồi ở đây công nhận. Ngay từ đầu Đông Phương Thành đã giữ lập trường tiến hành nghi thức chú nhập vương huyết rồi, bây giờ yêu cầu đình chiến, chắc chắn cũng là bởi vì biết hoàng đế đã thay đổi, việc bàn bạc nghi thức chú nhập vương huyết hẳn là khả thi, vậy thì không dễ gì thuyết phục bọn họ đồng ý điều tra Trầm Nguyệt, nếu như có vấn đề thì phong ấn.

Mà Đông Phương Thành có lẽ cho rằng Tây Phương Thành cũng chịu phối hợp nghi thức chú nhập vương huyết, dù sao bọn họ cũng không thể đoán được Nguyệt Thoái thân là cư dân tân sinh vậy mà sẽ có suy nghĩ bất chấp tính mạng mình để phong ấn Trầm Nguyệt.

"Cho nên, chọn người để thuyết phục bọn họ sẽ càng quan trọng, chúng ta cũng phải tìm ra luận điểm có thể thuyết phục bọn họ..."

Bích Nhu vẫn hi vọng có thể đạt thành mục đích một cách thuận lợi hòa bình, dù sao đây cũng là hi vọng của Nguyệt Thoái, cho nên cô cũng muốn góp một phần tâm lực.

"Ta cho rằng nên dự thiết đàm phán sẽ thất bại, sau đó quyết định thủ đoạn ứng phó với thất bại, rồi hãy quyết định nhân tuyển, nếu như bệ hạ sẽ không thỏa hiệp với đối phương, một khi đổ vỡ sẽ đối mặt với vũ lực, vậy thì ba người còn lại phải là người khống chế được cục diện, đồng thời vì để ổn thỏa, chúng ta cần bố trí người mai phục ở bên ngoài."

Nghe phen ngôn luận này của Ojisa, mọi người đều sửng sốt, có mấy người bắt đầu trầm tư, Phạm Thống thì âm thầm cảm thấy tê dại da đầu.

Đâu ra ông chú âm hiểm này vậy! Sáng không được thì chơi tối! Cho nên nếu nói không được thì muốn dùng vũ lực bức bọn họ sao? Ít nhất Lạc Thị với Âm Thị đại nhân là người quen, Âm Thị đại nhân còn giúp Nguyệt Thoái đào thoát khỏi Đông Phương Thành, chúng ta thật sự phải làm thế với bọn họ?

"Chúng ta vì sao phải làm như thế chứ?"

Bích Nhu về mặt tình cảm có chút không thể chấp nhận chuyện như vậy, người đề xuất kiến nghị này là Ojisa thì mặt vô biểu cảm mà tiến hành giải thích ngắn gọn.

"Dưới tình huống không thể khiến đối phương cam tâm tình nguyệt thỏa hiệp, chỉ có thể dùng cách bức bách, chúng ta với Dạ Chỉ ắt sẽ phải đối mặt với chiến tranh lần nữa, tiên phát chế nhân giảm thiểu điều kiện có lợi của bọn họ là điều nên làm, tuyệt đối không thể để kiếm và hộ giáp của nữ vương trở về bên cạnh ngài ta."

Thân phận chân thực của Âm Thị với Lăng Thị đã được Nguyệt Thoái nói cho bọn họ từ lúc hội nghị mới bắt đầu rồi, chẳng qua cho dù không cân nhắc đến điều này, trước hết chế trụ hai cao thủ có khả năng trở thành chiến lực Đông Phương Thành, cũng là chuyện nên làm khi ở lập trường nước địch.

Chết tiệt thật, làm người không thể phúc hậu một chút sao? Ông chú ngươi đừng làm hư Nguyệt Thoái! Như vậy lương tâm của bọn ta làm sao chịu nổi!

Phạm Thống ảo não gãi đầu mình, nhưng lại không thể mở miệng ngăn cản. Phương án này liệu có được thực hành hay không, quyền quyết định cũng không phải ở hắn.

"Đúng là như vậy, mặc dù thắng không đẹp đẽ gì, nhưng cho kẻ địch chuẩn bị đầy đủ chỉ sẽ gây tiêu hao cho quốc lực chúng ta, đây là chuyện không thể không cân nhắc."

Giọng điệu của Yiye mặc dù mang phần bất mãn, nhưng vẫn công nhận lời nói của Ojisa.

"Nếu đoạt được ưu thế của Dạ Chỉ có thể khiến bọn họ thức thời đầu hàng, đỡ khỏi chiến tranh, đó trái lại cũng là một chuyện tốt."

Yameidie gật đầu, coi như là tán đồng.

Ơ? Các người thật sự không có một ai muốn nghi vấn sao? Đừng như thế mà! Đừng để cho kế hoạch âm hiểm này thông qua chứ?

Phạm Thống cảm thấy cứ thế này rất không ổn, nhưng cũng chỉ có thể nhìn Nguyệt Thoái, quan sát vẻ mặt của cậu.

Bích Nhu không có nói chuyện, hẳn là cũng đang chờ ý kiến của Nguyệt Thoái. Nguyệt Thoái khó xử một hồi, mới miễn cưỡng lên tiếng.

"Chúng ta chỉ là muốn giữ người lại, không có muốn lấy tính mạng bọn họ, cũng không muốn làm hại bọn họ đúng không?"

Nguyệt, Nguyệt Thoái! Cậu thật sự định làm như vậy sao?

"Phần này sẽ dựa theo ý của bệ hạ."

Ojisa không nói sẽ không làm, chỉ nói dựa theo chỉ thị của Nguyệt Thoái, cũng chính là nếu cần thiết, vẫn có thể sẽ làm.

"Vậy thì, trong ba người trước hết cứ thêm Thiên La Viêm, bọn ta tâm linh tương thông, việc trao đổi liên lạc tình huống bên trong, tiến hành mai phục sẽ tiện hơn."

Nguyệt Thoái nhanh chóng làm quyết định, lãnh đạm hạ chỉ thị, phần này bọn họ đều không có dị nghị gì, thực lực ba đường chỉ vàng của Thiên La Viêm, bất luận là tự bảo vệ hay là hiệp trợ chế phục kẻ địch, hẳn là đều dùng được.

Phạm Thống trợn mắt đơ người đối với phát triển như vậy, chỉ là hắn đơ thì kệ hắn, hội nghị vẫn tiếp tục tiến hành.

"Hai người còn lại, luôn phải có người có thể đàm phán thương lượng tốt đẹp với đối phương, để tôi đi đi, chúng ta vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ việc giải quyết trong hòa bình mà?"

Bích Nhu thoáng ủ rũ nói như vậy, Ojisa liếc cô một cái rồi nhanh chóng đề xuất ý kiến phản đối.

"Dùng tình cảm không có ý nghĩa. Giới hạn đàm phán của người bên Dạ Chỉ nhất định là của nữ vương Dạ Chỉ đưa ra, cho dù đối phương bị lay động, đơn phương hứa hẹn, nhưng nếu nữ vương của bọn họ không đồng ý thì cũng vô dụng, chúng ta chỉ cần nói rõ lập trường và quan hệ lợi hại với bọn họ, đề xuất yêu cầu của chúng ta, nhiệm vụ này ai cũng có thể làm được."

Ngươi! Ông chú ngươi ngay từ đầu đã không định đàm phán đàng hoàng, chỉ muốn đem đàm phán làm mồi nhử, dụ bọn họ tới, rồi làm một mẻ hốt gọn đúng không! Làm sao có thể như vậy được! Nguyệt Thoái cậu ở đó lẩm bẩm "ai nói ai cũng có thể làm được, Phạm Thống đâu có được" là ý gì hả, đừng có len lén móc mỉa miệng của tôi chứ!

"Ai nói! Chỉ cần Âm Thị đồng ý, ta tin anh ấy có thể thuyết phục nữ vương!"

Bích Nhu kháng nghị xong, Yameidie liền nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái.

"Cô vì sao có thể chắc chắn như vậy?"

"Đây là trực giác của người phụ nữ!"

Trực giác của người phụ nữ... nhưng, cô có phải người đâu... Được rồi, tôi tin sức ảnh hưởng của Âm Thị đại nhân đối với nữ vương Tịch Anh thật sự không nhỏ, nhưng loại chuyện trọng đại này, nữ vương có thể nghe ngài ta sao? Huống hồ Âm Thị đại nhân rất có khả năng bất cẩn buột miệng nói là do cô thuyết phục ngài ta, vậy khả năng đồng ý của nữ vương sẽ giảm mạnh rồi...

"Có tư tình cũng là một vấn đề, nếu thật sự đến mức phải động thủ, khó đảm bảo cô sẽ không bởi vì tư tình mà phóng túng đối phương, cố ý nương tay hoặc gây trở ngại."

Lời Ojisa nói ra chẳng ưa được chút nào, đồng thời cũng chẳng thèm nể mặt đối phương, Bích Nhu lập tức nổi nóng.

"Ngươi nói cái gì!"

Ặc... lời ông chú nói mặc dù khó nghe, nhưng tôi thật sự cảm thấy cô rất có khả năng mềm lòng đấy, đối mặt với khuôn mặt của Âm Thị đại nhân, cô xuống tay nổi không? Đặc biệt là cô còn nợ nhân tình ngài ta? Mặc dù tôi cũng không biết rốt cuộc là cố ý phóng túng tốt hơn, hay là thẳng tay đánh sấp mặt bọn họ thì tốt hơn...

"Nếu là Aifrol, cái gì cũng có thể xảy ra, không phải đã vì thanh kiếm đó mà đi bụi sang Dạ Chỉ sao?"

Thiên La Viêm ném cho Bích Nhu ánh mắt cực khinh thường, lời nói cũng mang đậm trào phúng, chuyện này đúng là rất không vẻ vang, Bích Nhu nhất thời cũng không có lời nào để nói.

"Ta cũng đâu biết anh ta là... chỉ là bởi vì... cô, cô chẳng lẽ không có bất cứ cảm tình nào với Lăng Thị sao? Lúc cô còn ở Đông Phương Thành, chẳng phải cũng phục vụ cùng một chủ nhân với Thiên Huyễn Hoa?"

Đối với vấn đề mang theo hoài nghi của Bích Nhu đưa ra, Thiên La Viêm không hề phản ứng.

"Ta không hề có tiếp xúc với hắn, không có giao lưu, ngay cả nói chuyện một câu cũng không có, thì đâu ra cảm tình?"

"Ngươi vậy mà hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với hắn?"

Nghe xong lời Thiên La Viêm nói, người đầu tiên tỏ ra ngạc nhiên trái lại là Nguyệt Thoái.

"Ta vì sao phải có tiếp xúc với hắn? Ta không có hứng với hắn, hắn cũng không có hứng với ta, sống yên ổn với nhau là được."

"Ta chỉ cảm thấy ở phương diện nào đó mà nói tính cách các ngươi hình như rất giống, hắn là có thể chung sống rất tốt với nhau..."

Phạm Thống sâu sắc tán đồng với câu này.

Đúng thế đúng thế, tôi cũng cho rằng như vậy, hai người mỗi khi nghiêm túc lên đều đằng đằng sát khí, làm người ta cảm thấy thật đáng sợ, tôi vốn còn muốn nói không hổ đều là từ Đông Phương Thành, nhưng xem ra giữa hai người hình như đều không có quan hệ gì? Nhưng Âm Thị đại nhân với Bích Nhu cũng rất giống mà, về suy nghĩ đều có mặt ngu ngốc, lúc bắn tim cũng bất chấp xấu hổ... hm, làm sao đều không phải từ hình dung gì tốt?

"Vũ khí với hộ giáp thế bất lưỡng lập."

Sắc mặt của Thiên La Viêm trở nên lạnh hơn vừa rồi một phần, rõ ràng nàng không chỉ thiếu hứng thú với loài người, đối với vũ khí hộ giáp cũng thiếu hứng thú như vậy, thần thái của nàng cho thấy nàng cũng không thích đề tài này.

"Chúng ta trở lại nghị đề ban đầu đi, trước hết không nói nhân tuyển, ý của bệ hạ là muốn bắt sống, vấn đề là... độ khó của bắt

sống hẳn rất cao, nếu không có biện pháp, thì có buộc phải làm bọn họ bị thương hay không?"

Yameidie thử đưa bầu không khí hội nghị trở về dáng vẻ ban đầu, mà hắn vừa đề xuất vấn đề này, Nguyệt Thoái liền nhíu mày suy nghĩ.

Ohhhhh! Đúng đó! Gay go! Muốn bắt sống Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân, chắc không dễ đâu nhỉ? Nếu như còn muốn lông tóc nguyên vẹn, đó đúng là nhiệm vụ bất khả thi mà! Bọn họ cũng không thể ngoan ngoãn bó tay chịu trói, từ bỏ vùng vẫy, điều này ông chú ngươi nhất định đã nghĩ tới từ sớm rồi, chỉ là không nói đi? Ngươi ngay từ đầu đã muốn trọng thương bọn họ -- cái đồ ông chú bất lương --

Cảm quan của Phạm Thống đối với Ojisa liên tục phát triển theo hướng tiêu cực, kỳ thực hắn vốn đã không có hảo cảm gì đối với Ojisa rồi, dưới tình huống ấn tượng cơ sở không tốt, cũng rất dễ chỉ đi chú ý chỗ đáng ghét, sau đó càng ngày càng ghét đối phương.

"Chúng ta sẽ cố hết sức không làm hại bọn họ, chỉ là, để thuận tiện hơn, hi vọng bệ hạ có thể cho phép nếu sau khi phán định không thể an toàn bắt sống thì bất chấp việc làm hại đối phương cũng phải đạt được mục đích."

Ojisa chậm rãi nói ra lời như vậy, thần tình Nguyệt Thoái vẫn khó xử như cũ, nhưng sau khi trầm mặc một hồi, vẫn là gật đầu.

Cánh Âm Thị đại nhân tốt nhất là đừng đến! Đừng đến -- đừng đến nữa mà -- a a, tôi như vậy có được không? Lúc theo Nguyệt Thoái đến Tây Phương Thành, đã biết mình về sau chỉ có thể làm công dân hợp pháp của Tây Phương Thành, cũng chính là chỉ có thể cắt đứt với Đông Phương Thành, vậy thì lòng tôi không thể hướng về Đông Phương Thành, phải ưu tiên Tây Phương Thành mới đúng -- nhưng mà --

Nhưng sau khi đến Tây Phương Thành cũng không quen được bạn mới nào, cảm giác người Đông Phương Thành vẫn thân hơn -- làm sao lại như vậy! A! Tôi cứ luôn đi chung với đám quan cao quyền quý thì làm gì có bạn mới! Căn bản không thể nào mà! Đã vậy tôi lại không giỏi cái gì cũng không lấy ra được thực lực khiến người bội phục, quan cao quyền quý đương nhiên cũng sẽ không thích tôi... Đây là dạng tuần hoàn ác tính gì thế hả --

Rõ ràng mọi người đều đang nghiêm túc thảo luận quốc gia đại sự, Phạm Thống thân đang ở đây, nhưng lại một mình phiền não vấn đề quan hệ xã hội của hắn, nói không rành mấy cái này cũng đúng, đương nhiên, bản thân hắn cũng không quá hi vọng mình có thể hòa nhập hoàn cảnh này, thích ứng với những âm mưu quỷ kế kia.

"Cho nên chúng ta rốt cuộc muốn phái ai đi?"

Hôm nay nhất định phải quyết định cho xong chuyện này, đơn giản mà nói chính là quyết định hai trong số những người ở đây, đây không phải chuyện rút thăm là có thể quyết định, vẫn phải thảo luận đàng hoàng đến khi mọi người đồng ý mới được.

"Ba đường chỉ vàng, chọn một trong hai người đi, nếu đi hết bọn họ sẽ có cảnh giác, đánh hơi thấy tình huống không đúng."

Yiye vắt chân, hai tay khoanh ngực ngả người dựa vào ghế, đồng thời nói như vậy. Hắn có lẽ đã hơi mệt, mới điều chỉnh tư thế, hội nghị này đã tiến hành một lúc rồi, cảm thấy mệt cũng là bình thường.

Nếu như muốn ở giữa Yiye và Ojisa chọn một người tín nhiệm hơn, Nguyệt Thoái đương nhiên sẽ chọn Yiye, chỉ có điều đây là dưới điều kiện không xét đến tài năng đàm phán. Lấy sự kiêu ngạo thiếu kiên nhẫn của Yiye, muốn để hắn hiệp đàm chuyện gì đó với người nước địch một cách tốt đẹp, chỉ sợ là không có khả năng lắm.

"Chuyện mai phục thần thiện trường hơn, phần này có thể để thần an bài, so với bộc lộ ở trước mặt kẻ địch, để thần đi làm công việc giăng lưới hẳn là có hiệu suất hơn."

Nhưng mà cho dù Nguyệt Thoái muốn suy xét vấn đề tài ăn nói của Ojisa liệu có tốt hơn Yiye hay không, bản thân Ojisa hình như cũng không có ý nguyện tiến hành đàm phán tốt đẹp, trực tiếp xin mệnh lệnh với Nguyệt Thoái.

"... Cứ như thế vậy, để Yiye ca ca đi."

"Đã nói ngươi bao nhiêu lần đừng gọi như thế rồi!"

Trong chớp mắt trở thành tiêu điểm của mọi người, Yiye quả nhiên lại bởi vì xưng hô của Nguyệt Thoái mà thẹn quá hóa giận.

"Yiye, hiếm khi bệ hạ không chê chiều cao với mặt búp bê của ngươi, chịu gọi ngươi một tiếng ca ca, ngươi vì sao phải kháng cự như vậy đây..."

"Ngươi thật sự muốn chết lắm đúng không?"

Lùn à, cả phòng hội nghị đều ngập ngụa sát khí của ngươi rồi, ngươi khắc chế một chút, Dừng Tay tiên sinh chọc trúng nỗi đau của ngươi cũng không phải lần một lần hai rồi đi, chỉ đáng tiếc hắn không phải cư dân tân sinh, không thể để ngươi giết cho hả giận...

"Yiye ca ca, ta chưa từng để ý chiều cao với khuôn mặt của anh!"

Nguyệt Thoái hoảng hốt làm sáng tỏ, khiến Yiye càng tiến gần trạng thái phát cuồng.

"Ngươi cũng câm miệng cho ta! Phục vị chưa bao lâu đã muốn băng hà sao!"

Ôi... Nguyệt Thoái, cậu cũng phải liếc sắc mặt người ta rồi mới nói chuyện chứ, cậu như vậy chẳng phải là xát muối lên vết thương người ta sao? Tên lùn thật đáng thương, hai tên ngốc tóc vàng một lớn một nhỏ liên tục phát ngôn ngu xuẩn, nhưng lại không thể đâm cho mỗi tên một kiếm, dồn nén trong lòng lâu dần sẽ sinh bệnh đi?

Mà tên lùn hình như toàn bất lực với tóc vàng? Không biết có phải cũng hết cách với Narsi hay không?

"Cho nên, người cuối cùng là chọn một người giữa Yameidie với Bích Nhu sao?"

Nguyệt Thoái bị Yiye sạc một trận, cuối cùng cũng an phận quành về chính sự. Phạm Thống bây giờ đã không còn buồn ngủ nữa, nhưng cảm giác bất đắc dĩ vẫn còn tồn tại.

Các ngươi rốt cuộc rủ tôi tới làm gì? Được thôi, nghiêm khắc mà nói chỉ có Nguyệt Thoái rủ tôi... Tóm lại các ngươi cũng chả buồn cân nhắc để tôi đi, tuy tôi đúng là không có bất cứ tư cách nào đại biểu cho Tây Phương Thành, hơn nữa còn bởi vì cái miệng, sẽ là lựa chọn tệ hại nhất thế giới cho đàm phán, chẳng qua trạng thái được rủ tới nhưng lại bị phớt lờ vẫn là khiến người rất khó chịu!

"Chọn tôi đi! Bọn họ phái đến kiếm với hộ giáp, chúng ta cũng để kiếm với hộ giáp đi, chẳng phải là vừa vặn sao?"

Bích Nhu vẫn có vẻ rất muốn đi.

"Xin để thần đi! Thần nhất định sẽ bảo vệ Narsi điện hạ thật tốt, không để ngài ấy rớt nửa cọng tóc!"

Yameidie cũng rất tích cực, không muốn nhường cái cơ hội này một chút nào.

Narsi... bây giờ là dùng xưng hô điện hạ à? Tôi nên nói bừng

tỉnh hay là mù mờ đây? Dừng Tay tiên sinh ngươi cũng thật nhiệt tình quá, vì sao sau khi phát hiện hắn là đồ giả vẫn có thể trung thành như vậy, hắn đã kích phát ra máu thích bị ngược đãi trong ngươi sao?

"Yameidie, ngươi đúng là rất buồn nôn."

Yiye tỏ ra cực kỳ khinh bỉ, dường như không muốn thừa nhận người này là bạn của hắn.

"Buồn nôn chỗ nào? Ta từ đáy lòng muốn tận tâm tận lực hoàn thành nhiệm vụ mới nói như thế! Yiye ngươi vì sao không có lòng nhiệt thành phụng hiến tất cả cho bệ hạ gì vậy hả?"

Dừng Tay tiên sinh, lòng nhiệt thành phụng hiến tất cả gì chứ, ta cảm thấy đã quá mức rồi, quá mức lắm rồi, đối tượng ngươi bây giờ muốn phụng hiến rốt cuộc là bệ hạ nào? Đừng gạt ta nói ngươi là cảm nhận được tâm tình không muốn Narsi bị thương của Nguyệt Thoái nên mới tích cực như thế nhé, ai tin?

"Cái gọi là lòng phụng hiến không cần phải lúc nào cũng bô bô cái mồm!"

Yiye cũng nổi nóng đối với việc Yameidie chỉ trích hắn không đủ trung thành, đây thế nhưng là cái lên án khiến thần tử nào nghe xong cũng rất khó chịu, trừ phi hắn thật sự không có ý nghiêm túc cống hiến, vừa lại muốn tỏ ra mọi người đều biết.

"Ta đương nhiên biết phải thể hiện bằng hành động chứ! Ngươi cứ luôn quát tháo bệ hạ, còn lên tiếng dọa nạt uy hiếp, ta cảm thấy hành vi như vậy của ngươi thực sự không thỏa đáng, chẳng thèm nể mặt bệ hạ gì cả, cho dù bệ hạ gọi ngươi một tiếng ca ca, ngươi cũng không nên có hành vi du củ như vậy..."

Bản tính đế nô của Yameidie hình như sau khi đổi hoàng đế vẫn chẳng tém lại chút nào, trái lại đối tượng bảo vệ còn nhiều

thêm một người, cũng không biết Nguyệt Thoái có cảm tưởng thế nào.

"Đừng nói cái gì mà ca ca với chả ca ca nữa! Người còn nhắc tới nữa ta sẽ ủng hộ Bích Nhu tham dự! Ngươi cho rằng bệ hạ sẽ nghe lời ai, biết điều một chút cho ta!"

Yiye nổi giận đập bàn, lời nói ra lại là câu uy hiếp.

Ồ, lùn à, ngươi vừa không muốn người ta gọi ngươi ca ca, vừa lại lợi dụng ưu thế ca ca uy hiếp người khác câm miệng, ngươi như vậy... không hay lắm nhỉ?

"Yiye, ngươi phải hiểu tính quan trọng của công tư phân minh..."

"Englar! Bảo hắn câm miệng! Đừng để hắn đi nữa, Nguyệt Bích Nhu muốn đi như thế thì cứ cho cô ta cơ hội, đi với gã này ta nhất định sẽ đánh nhau với hắn trước!"

"Ồ, được. Yameidie, câm miệng."

Nguyệt Thoái vô cùng nghe lời, Yiye nói cái gì cậu liền làm theo cái đó.

"Ơ --"

Yameidie mặc dù rất muốn cãi lý, cũng rất muốn kêu rên khẩn cầu mấy câu, nhưng Nguyệt Thoái cũng đã chính miệng bắt hắn câm miệng rồi, nói nữa chính là làm trái mệnh lệnh, cho nên, mặc dù rất đau khổ khi không thể lên tiếng kháng nghị, nhưng hắn vẫn im miệng lại.

"Ohh, thật tốt quá, vậy thì quyết định là tôi rồi sao?"

Tự dưng được ngư ông đắc lợi, Bích Nhu hớn hở như muốn xoay vòng vòng tại chỗ, Nguyệt Thoái luôn cảm thấy cô thoạt nhìn

vẫn là không đáng tin cậy lắm, bởi thế trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, cậu nhìn Thiên La Viêm.

"Thiên La Viêm, vậy... nếu để Bích Nhu đi, các ngươi hẳn là sẽ không có quá nhiều va chạm chứ?"

Yiye nói mình sẽ đánh nhau với Yameidie trước, tương tự, vốn đã ghét Bích Nhu, Thiên La Viêm cũng rất có khả năng ngứa mắt với Bích Nhu mà làm ra chuyện gì đó, Nguyệt Thoái không thể không hỏi trước.

"Ta sẽ cố hết sức không làm chuyện kéo chân đó."

Câu trả lời của Thiên La Viêm khiến người cảm thấy rất khó an tâm, nàng chỉ nói cố hết sức, nhưng không đảm bảo nhất định sẽ không.

"Vậy... mọi người cảm thấy thế nào? Yiye ca ca ủng hộ Bích Nhu đi, Yameidie không cần hỏi nữa, a, vậy người còn lại vẫn chưa phát biểu ý kiến là..."

Nguyệt Thoái nhìn dọc theo người ngồi trong phòng hội nghị, đang nhìn thì nhìn thấy Phạm Thống.

"Phạm Thống, cậu có gì muốn nói không?"

Hả?

Phạm Thống chỉ vào mình, có chút không hiểu bây giờ là tình huống gì.

Cậu nhảy qua ông chú, chạy đến hỏi ý kiến của tôi? Đến bây giờ mới đột nhiên nghĩ đến hỏi ý kiến của tôi, bộ bất chợt nổi hứng sao?

"Tôi cảm thấy làm sao à, cậu chọn toàn người rất thích Narsi, thật gay go."

Các vị ngồi ở đây chắc là đều biết lời tôi nói ra có tỉ lệ rất cao sẽ biến thành nói ngược nhỉ... tôi là nói ghét, không phải thích, làm ơn đừng hiểu lầm, Thiên La Viêm cô đừng dùng ánh mắt giết người đó nhìn tôi! Tên lùn cũng vậy! Bích Nhu cô cũng -- cô chẳng phải đã quen rồi sao! Đừng như vậy mà!

"Đây nhất định là do người thích hắn rất ít, thật là một sự trùng hợp thú vị."

Yiye cười lạnh một tiếng, trong lúc nói chuyện cũng không vui mà thu hồi ánh mắt tràn ngập uy hiếp của mình.

Không, um, nếu như là lấy phân bố nhân khẩu của cái phòng này ra mà nói, kỳ thực người thích Narsi cũng không ít đâu! Chỉ là vừa khéo đều không tham dự mà thôi...

"Con người Narsi không xấu, các ngươi cũng có thể thử tìm hiểu hắn mà..."

Nguyệt Thoái muốn biện bác cho Narsi, đáng tiếc ba vị ở đây nghe không vô.

"Ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho hành động của hắn."

Thiên La Viêm nói rất cứng, ngữ khí oán độc đó đã nói rõ nỗi ghét cay ghét đắng của nàng đối với Narsi.

Ôi, Narsi, ngươi đã giết chủ nhân người ta, lại còn khiến người ta chịu nỗi nhục bị ép đổi chủ, đúng là đáng đời.

"Nếu hắn có thể chứng minh hắn là người hữu dụng, ta mới cân nhắc thay đổi đánh giá của ta."

Lời Yiye nói tương đối có không gian hòa hoãn, chỉ là hữu dụng trong mắt Yiye, cũng rất có độ khó.

"Cái gã suồng sã đó! Ai thèm tìm hiểu hắn chứ!"

Bích Nhu khó mà quên được chuyện mình bị trêu chọc, Nguyệt Thoái bất đắc dĩ nhìn cô.

"Hắn chỉ là chọc cô cho vui thôi..."

"Hắn vậy mà nói tôi có ánh mắt kém! Hắn vậy mà nói như thế! Còn mỉa mai tôi lớn tuổi!"

"Tuổi cô đúng là lớn hơn hắn rất nhiều ..."

Chính thế, gọi cô là chị còn khách khí chán, không gọi bác gái đã may rồi.

"Không phải vấn đề đó!"

Nguyệt Thoái đã tỏ rõ cậu ấy chẳng hiểu lòng con gái chút nào, cô vẫn là đừng dong dài với cậu ta nữa, chỉ uổng công mà thôi...

"Tóm lại, nhân tuyển cứ ấn định như vậy, bên Narsi, để Ojisa đi thông báo đi."

Giải quyết vấn đề này là chuyện tốt, chẳng qua Nguyệt Thoái lại một lần nữa né tránh cơ hội đi gặp Narsi. Tiến triển về sau cũng thuận lợi hơn rất nhiều, ngoại trừ chuyện mai phục còn phải nghiên cứu thêm với Ojisa, những cái khác đại khái đều đã ấn định.

"Hội nghị hôm nay đến đây kết thúc, giải tán trước đi."

Sau khi giải tán người có chuyện cần làm thì đi lo chuyện của mình, bởi vì Ojisa cần phải cân nhắc những cái khác trước rồi mới bàn bạc cụ thể với Nguyệt Thoái sau, Nguyệt Thoái liền quyết định cùng với Phạm Thống Bích Nhu rời khỏi cung San Siro trước.

Trên đường đồng hành, Phạm Thống không khỏi nghĩ đến nội dung hội nghị hôm nay, làm một chút xác nhận.

"Nguyệt Thoái, cậu thật sự muốn làm như vậy? Âm Thị đại

nhân cũng coi như đã từng hãm hại cậu..."

Tôi là nói từng trợ giúp cậu. Cho dù không báo ân, lấy oán báo đức thì cũng hơi quá...

"Tôi biết."

Âm thanh của Nguyệt Thoái rầu rĩ, làm ra quyết định này, bản thân cậu cũng rất không vui.

"Tôi cũng không thích như vậy, nhưng biết làm sao đây?"

Thấy cậu buồn, Bích Nhu cũng an ủi cậu mấy câu.

"Chuyện đến hôm nay, chúng ta cũng chỉ có thể cố hết sức không làm bọn họ bị thương thôi, ngẫm kỹ thì giữ người ở lại cũng không có gì không tốt... tôi nhất định phải cướp Âm Thị về từ chỗ nữ vương Dạ Chỉ! Huống hồ Âm Thị vốn cũng là từ Tây Phương Thành!"

Bích Nhu không an ủi còn được, vừa an ủi xong, Nguyệt Thoái trượt chân một cái, suýt nữa vấp té.

Nguyệt Thoái, cậu không sao chứ? Xém tí nữa ngã nhào rồi kìa. Cô ta muốn cướp đàn ông, cậu cứ vui theo cô ta là được rồi mà, dù sao thì cũng không có ai nghe thấy, mục đích của cậu sẽ không bị hiểu lầm, hẳn là không đến nỗi bị đồn khó nghe đâu...

"Còn nữa, các cậu nói tới nói lui, cũng không nói đến Lạc Thị với Vi Thị thì làm thế nào đây, tổng cộng bốn người, căn bản không thể thả đi với lông tóc thương tổn chứ?"

Tổn thương mấy sợi tóc của đối phương, sau đó để bọn họ chạy mất sao? Nghe, nghe lên thật kỳ cục...

"Lạc Thị với Vi Thị hẳn là dễ bắt hơn, cho nên không cần thảo luận đi? Nếu như dựa vào tư liệu trước kia, muốn bắt người tua

rua màu đỏ tươi như Lạc Thị thì sẽ không mấy khó khăn, màu tím đậm như Vi Thị thì phiền hơn một chút, nhưng người chúng ta muốn bảo đảm, không bao gồm hắn đi."

Bích Nhu nói kiến giải của mình, Nguyệt Thoái nghe xong, ngơ ngác hỏi cô.

"Vì sao không bao gồm hắn? Quan chấp chính hắn là rất quan trọng..."

"Hắn từng muốn phán cậu tử hình đó! Khi chân chính động thủ đương nhiên mặc kệ sống chết của hắn rồi!"

"Cô quên hắn từng giúp tôi ở trong lao rồi..."

"Bởi vì không thể bận tâm cả bốn người, cho nên người lựa chọn từ bỏ đương nhiên là hắn!"

Từ bỏ bắt sống, cũng không thể mặc kệ hắn để hắn gây vướng víu, vậy thì phải giải quyết hắn trước -- trọng thương hắn hoặc là giết chết hắn.

"Chúng ta vẫn chưa quyết định như vậy đi? Thảo luận với Yiye ca ca lần nữa xem sao đã."

Mặc dù thảo luận mấy chuyện này thì Ojisa mới là đối tượng thích hợp hơn, nhưng Nguyệt Thoái vẫn thà rằng thảo luận với Yiye.

"Quên đi, nếu đã không có chuyện gì, vậy tôi đi nghỉ ngơi trước..."

Không, tôi là nói đi học tập. Ôi, dù sao cũng chả quan trọng... Các cậu cũng đã thế rồi, vậy thì cứ thế đi, tôi mặc kệ, tất cả những cái này đều không phải chuyện của tôi, cường hóa thực lực của mình quan trọng hơn.

Phạm Thống sau khi thở dài một hơi, quyết định không xen vào, chỉ lo thân mình. Việc bồi dưỡng pháp lực của hắn vẫn đang trong tiến hành, đó đối với hắn mà nói mới là điều cấp bách nhất.

◊◊◊◊

Phát triển về sau, Phạm Thống đại khái toàn ngủ gật trong mỗi lần ngồi nghe bên cạnh, chỉ biết gián tiếp thông qua miệng người khác.

Nơi đàm phán được dựng bên ngoài Tây Phương Thành, dù sao thì lấy tình thế bây giờ giữa hai nước, không thể mời đối phương vào cung San Siro để bàn bạc, so với tìm địa điểm khác bên trong Tây Phương Thành, còn không bằng đặt nơi đàm phán ở ngoài thành, như vậy đối phương có lẽ sẽ cảm thấy an tâm hơn, bọn họ muốn mai phục cũng sẽ bởi vì địa phương rộng rãi mà tiện hơn.

Lúc nghe thấy cái lý luận này, phản ứng đầu tiên của Phạm Thống là "Địa phương rộng rãi chẳng phải liếc mắt một cái là biết hết có phục binh khác hay không sao? Trong thành có kiến trúc mới dễ trốn hơn chứ nhỉ?"

Chẳng qua bọn họ hình như muốn sau khi đàm phán bắt đầu mới bắt đầu hành động mai phục, lặng lẽ không để người bên trong phát giác, len lén đưa người tới -- đó là lĩnh vực thuộc về ma pháp, Phạm Thống mù tịt, nếu bọn họ cũng cảm thấy như vậy rất thỏa đáng không có vấn đề, vậy hắn đương nhiên cũng sẽ không có vấn đề gì.

Trước mắt ứng dụng pháp lực của hắn không tính là thuần thục, tốc độ tăng trưởng pháp lực thì lại rất khiến người hài lòng, sau khi tỷ lệ phát nổ giảm xuống thấp hơn một phần trăm, Phạm Thống liền bắt đầu thử phù chú đẳng cấp cao hơn một chút.

Mặc dù không thể kết hợp pháp lực vào trong phù lực để tăng cường hiệu năng, nhưng có thể không cần đọc phù chú đã là hiệu

quả rất tuyệt vời rồi, nhìn từng tấm phù chú từ trong tay mình được sử dụng thuận lợi, khó mà diễn tả được nỗi cảm động và cảm giác thành tựu trong lòng Phạm Thống, chỉ là, khi nhìn Puhahaha vừa nghịch tóc vừa hát ngâm nga một cách vui vẻ bên cạnh, hắn vẫn không khỏi sản sinh một loại cảm giác bất lực.

Gần đây thời gian Puhahaha biến thành người nhiều hơn không ít, hình như là dùng tinh dầu gội đầu xong cảm giác rất tốt, rất thích mùi hương với hiệu quả làm mượt tóc, liền cảm thấy biến thành người tóc vừa dài hơn vừa có thể đùa nghịch, chỉ có thể nói mục đích của hắn cực kỳ đơn thuần.

Chiếu theo lý thuyết, vũ khí nhà mình vui vẻ, làm chủ nhân như hắn cũng nên cảm thấy mừng, nhưng mà nhìn Puhahaha duy trì hình người cũng không có ngủ, lại toàn làm lơ người khác tự hí hửng một mình, Phạm Thống thực sự không biết mình nên có phản ứng thế nào.

Hát cái gì chứ, chưa từng thấy ngươi vui như vậy, chẳng qua là tóc được gội thơm tho mềm mượt, rốt cuộc có gì để thích thú? Vì chút chuyện như vậy đã vui vẻ như thế, cứ như là trẻ con ấy, thế sao lúc ta chia sẻ niềm vui phù chú tiến bộ thì ngươi toàn khinh thường ta?

Loại cảm giác bên cạnh rõ ràng có người, nhưng hoàn toàn không quan tâm chuyện mình làm, khiến Phạm Thống cảm thấy rất bức bối, cho dù hắn cứ nhìn chằm chằm Puhahaha như vậy, Puhahaha hình như cũng không hề có cảm giác, thế là, sau khi luyện được một lúc, hắn đành lên tiếng gọi phất trần của mình.

"Puhahaha..."

Puhahaha vẫn hoàn toàn không chú ý đến tồn tại của hắn, cũng không thèm liếc hắn lấy một cái.

"Puhahaha -- đừng cứ bơ ta như vậy!"

Âm thanh vô dụng, hắn đành dùng giao tiếp tâm linh, dù sao thì giao tiếp tâm linh cũng tiện hơn, lần này Puhahaha cuối cùng cũng có phản ứng.

"Làm gì? Muốn bổn phất trần dạy ngươi phù chú sao? Bổn phất trần bây giờ tâm tình tốt, có thể dạy ngươi phù chú thất truyền luôn, thế nào? Có muốn học không?"

Thật à? Tốt thế? Phù chú thất truyền nghe lên có vẻ rất ngầu, mau dạy cho ta!

Nghe thấy có đồ tốt, bất mãn vừa rồi của Phạm Thống ngay lập tức tan thành mây khói.

Tuyệt chiêu tuyệt chiêu tuyệt chiêu! Có tuyệt chiêu gì vừa ngầu vừa mạnh à? Cái loại mà ném ra một chiêu là xác định ấy! Mặc dù tôi biết thứ đó ném ra xong chắc cũng sẽ rút cạn tinh lực, tiếp đến sẽ không thể chiến đấu nữa, tôi cũng không thích sự vật mang tính đánh cược lắm, chẳng qua con người ta vẫn muốn sở hữu một vài chiêu thức có thể bảo mệnh mà!

Trong lòng Phạm Thống tràn ngập mong chờ, đáng tiếc thứ Puhahaha đưa ra cũng không phải thứ hắn muốn.

"Vậy thì đến học chú gà gáy đi!"

... Chú... gà gáy? Đó là cái gì?

"Có thể biến ra một con gà trống đánh thức ngươi dậy vào lúc ngươi muốn."

Có lẽ là nhìn thấy nghi hoặc trên mặt Phạm Thống, Puhahaha chủ động thuyết minh công năng của phù chú này.

Đây chẳng phải là chú báo thức sao? Đây, đây có cái gì hiếm lạ chứ! Ta cũng không có cần cái này lắm, ta muốn phù chú mang tính chiến đấu cơ!

"Cái mặt gì vậy, ngươi không thích à? Không thì chú gầm rú?"

Chú gầm rú? Lại cái gì nữa vậy?

"Chú gầm rú có thể biến ra một con dã thú màu đen gọi ngươi dậy vào lúc ngươi muốn."

Vì sao! Vì sao lại là đánh thức! Đây chẳng qua chỉ là chú báo thức vui nhộn thôi à! Chẳng lẽ cái gọi là phù chú thất truyền chính là phù chú chẳng ai thèm học sao! Bởi vì quá vô dụng nên mới thất truyền sao!

So với ở trong lòng bối rối, không bằng trực tiếp hỏi Puhahaha, cho nên Phạm Thống đã hỏi.

"Puhahaha, có phù chú nào thực dụng một chút không?"

"Cái này rất thực dụng mà, Phạm Thống ngươi kén chọn cái gì?"

Giá trị quan của Puhahaha hoàn toàn lệch tông với hắn.

Chỉ có kẻ ngủ suốt ngày ngủ không thèm dậy như ngươi mới cảm thấy thực dụng! Thì ra đây là phù chú ngươi giấu như của báu sao! Ta thật thiếu hiểu biết mới đi chê!

"Ý ta là, ta cần phù chú mang tính chiến đấu hơn..."

"Bằng không thì chú ngứa điên cuồng thì sao? Có thể khiến toàn thân kẻ địch phát ngứa."

Thứ phù chú buồn cười gì vậy? Thắng bởi loại phù chú này, cảnh tượng đó mà nhìn được sao? Mặc dù quang minh chính đại, nhưng lại có cảm giác thắng không đẹp, hơn nữa đối phương nếu như rất yêu mặt mũi, nói không chừng còn bị hắn ghi hận cả đời nữa thì sao?

"Ta muốn loại tuyệt chiêu khí thế vạn quân cơ! Kiểu như vừa

dùng một cái là có thể nổ banh một tòa thành ấy!"

Phạm Thống cuối cùng cũng nói ra luôn lời thật lòng, Puhahaha nghe xong lại đảo mắt khinh khỉnh.

"Phạm Thống ngươi nằm mơ giữa ban ngày à? Học thứ đó có ích gì, chỗ bổn phất trần còn có loại phù chú gọi không tỉnh có thể cách năm phút gọi lại một lần, xem ngươi có muốn không."

Đó chẳng qua là công năng nâng cấp của báo thức thôi! Ta không thèm, xin tập trung vào yêu cầu của ta -- từ từ đã, ngươi chỉ nói học rồi cũng vô ích, không nói không có loại chú này! Cho nên vẫn là có đi, mau dạy cho ta!

"Rốt cuộc có loại phù chú ta nói không, nếu có thì dạy cho ta cái đó đi!"

"Học thứ đó làm cái gì, Phạm Thống ngươi thật khó chiều, tốt bụng muốn dạy ngươi phù chú thực dụng mà ngươi lại không cần..."

Sau một hồi cò kè mặc cả, Phạm Thống cuối cùng chấp nhận học ba phù chú mà hắn cảm thấy vớ vẩn để đổi lấy một cái "phù chú tuyệt chiêu" hắn muốn, Puhahaha hình như thật sự rất muốn chào hàng những phù chú mà hắn cảm thấy rất hay ho kia nên mới khuyến mãi nhiều như vậy.

Dây dưa xong vấn đề phù chú, Phạm Thống trái suy phải nghĩ, cân nhắc mấy lần, mới thực hành suy nghĩ chợt nảy sinh hôm nay.

"Puhahaha, ta có thể nhờ ngươi một chuyện không?"

Hm... tôi nghĩ dùng thái độ thận trọng để nhờ vả cho lành vậy, nếu ta cũng đã dùng thái độ cẩn thận như thế mở miệng rồi, hi vọng ngươi cũng dùng thái độ cẩn thận đáp lại ta...

"Lại là chuyện gì nữa à?"

Puhahaha bất mãn ra mặt.

Giọng điệu cứ như "Phạm Thống chỉ mang đến phiền toái cho ta" của ngươi là sao hả! Đừng chưa nghe gì hết đã phán như đúng rồi có được không! Ê!

"Ta muốn đến chỗ đàm phán của Đông Phương Thành với Tây Phương Thành xem thử, nhưng không muốn bị bọn họ phát hiện, ngươi có biện pháp nào tốt không? Nếu như là ngươi, hẳn là có thể mang ta lẻn vào mà không kinh động bất cứ người nào đi?"

Suy đi nghĩ lại, Phạm Thống vẫn là cảm thấy không tự mình đến hiện trường đàm phán để tìm hiểu quá trình thì sẽ cảm thấy thấp thỏm trong lòng, bởi thế hắn mới đề xuất yêu cầu này với Puhahaha.

"Bổn phất trần đương nhiên làm được, nhưng ngươi muốn đi thì trực tiếp nhờ tên bạn tóc vàng kia của ngươi chẳng phải là được rồi, vừa đơn giản vừa tiện lợi."

Puhahaha không thể hiểu hắn vì sao muốn chọn cách phiền phức hơn như vậy, Phạm Thống cũng không biết nên thuyết minh từ đâu.

"Ta chỉ là quan tâm tình huống, trên thực tế ta cũng rất khó đối mặt với những người quen biết trước kia, quang minh chính đại đi vào lại chỉ là đứng nghe bên cạnh, lập trường rất bối rối, ta cảm thấy len lén lẻn vào thì tốt hơn, giúp ta đi mà."

Puhahaha trái lại cũng không có hoàn toàn không thể thương lượng, có lẽ là bởi vì hôm nay tâm tình không tệ, hắn không làm khó đã đồng ý.

"Được thôi, bổn phất trần sẽ dán một tấm chú lên trán của ngươi, đến lúc đó tự mà đi."

Dán chú ở trên trán? Hình như thường thấy trong phim cương

thi nhỉ?

"Ngươi không đi cùng với ta? Ngươi có chuyện gì khác sao?"

"Bổn phất trần muốn ngủ."

...

Đây căn bản là chuyện chẳng quan trong chút nào! Ban ngày ban mặt chỉ muốn ngủ!

"Nếu như là trạng thái phất trần, để ngươi mang theo ngủ thì không có vấn đề, nhưng muốn duy trì hiệu quả phù chú thì phải duy trì hình người, Phạm Thống ngươi lại không thể mang theo ta trong dạng người để hành động, còn không bằng tìm nơi ngủ thì thực tế hơn."

Phạm Thống cứng họng một hồi. Trước đây khi nói hình thái phất trần không thể duy trì thi pháp, hắn cũng từng nghĩ vì sao lúc ở Lăng Thị Các Puhahaha có thể vậc tác, sau khi hỏi thì Puhahaha giải thích là "chỉ có thể vận tác một ít công năng bảo vệ chủ nhân", xem ra phần lớn cũng tương tự như khi rút lấy ký ức kiếm thuật của Huy Thị, tóm lại, Puhahaha đã rất lợi hại rồi, nhưng vẫn có chuyện không cách nào làm được.

"Phù chú của ngươi có thể duy trì khoảng cách rất xa vẫn hữu dụng à?"

Nếu là như vậy, ta sẽ chấp nhận, ngươi cứ việc đi ngủ, cho dù không đi theo ta, ta cũng nhờ cậy được ngươi...

"Đó là đương nhiên, bổn phất trần mới sẽ không phạm loại sai lầm này."

Có bảo chứng của Puhahaha, Phạm Thống cũng an tâm hơn.

Tiếp đến chính là tiếp tục rèn luyện bản thân, và chờ ngày

đàm phán tới.

◊◊◊◊

Sân bãi đàm phán dựng ở bên ngoài Tây Phương Thành, dưới tình huống thời gian gấp rút, nên cũng không thể hoa lệ đến đâu, trái lại vì để mai phục đánh lén, trong lều có thêm vài vật liệu đặc thù, khiến người bên trong càng không dễ cảm giác được động tĩnh bên ngoài, giả như đàm phán có hi vọng thành công, người bên ngoài muốn rút lui cũng tiện hơn.

Được Puhahaha thi chú ẩn hình, khí tức trên người Phạm Thống đã được ẩn giấu rất triệt để, ngoại trừ hình thể không thể chuyển sang hư thể, thì gần như có thể nói là che giấu hoàn mỹ, chỉ cần hắn không đi đụng phải ai, thì sẽ không bị phát hiện, cho dù hắn không cố ý đi nhẹ nhàng, vẫn không có tiếng bước chân, khiến cho Phạm Thống tấm tắc mãi.

Trước khi đi đến địa điểm đàm phán, hắn nhìn cái lều dựng ở khu đất trống rộng rãi, trong lòng không khỏi sản sinh một loại cảm giác hoang đường "tầng lớp cấp cao của hai nước ở nơi thế này bàn đại sự thế giới thật không hài hòa".

Sau khi cẩn thận đi vào lều, Phạm Thống tìm một cái góc an trí cho mình. Nhân viên đại biểu Tây Phương Thành đã đến rồi, hình như bởi vì lần đàm phán này mang tính chất mật đàm, nên không quá chú trọng sắp xếp bày trí, mọi người chỉ ở đây chờ người của Đông Phương Thành tới, không có người hầu đi theo cũng không có khán thính giả.

Ố ồ... ẩn mật thế sao, đúng kiểu muốn giết người diệt khẩu thật à? Ngoài mặt nói âm thầm nghị hòa, không cho dân chúng biết, chờ kết quả ra rồi công khai, nhưng trên thực tế lại lập bẫy chờ người ta nhảy... Đông Phương Thành thật sự không hề hoài nghi bên trong có trá sao?

Trước khi người vẫn chưa đến đủ, Phạm Thống chỉ có thể chui trong cái góc này suy nghĩ lung tung, may mà hiệu quả phù chú của Puhahaha quá tốt, cho dù hắn muốn sốt ruột túm tóc, đi tới đi lui, cũng sẽ không có bất cứ người nào phát hiện hắn.

Đại biểu tham dự của Tây Phương Thành thì giống như hôm hội nghị đã nói, là Narsi, Yiye, Bích Nhu với Thiên La Viêm.

Khí sắc của Narsi thoạt nhìn không tốt lắm, chẳng qua vẫn phối hợp có mặt, y trang chỉnh tề che giấu tình trạng thân thể của hắn, khiến hắn thoạt nhìn không có quá mất tinh thần, bởi vì không phải giao cho hắn phụ trách tiến hành đàm phán, thể lực của hắn chỉ cần có thể ngồi ngay ngắn ở đây là đủ rồi.

Yiye vẫn mang bộ mặt nghiêm nghị như mọi khi, ngồi ở bên phải Narsi, Bích Nhu hôm nay không mang mặt nạ, bởi vì sắp gặp người quen, Thiên La Viêm thì xuất hiện với hình người, chỗ ngồi hình như là muốn "chọn người tương đối không đáng ghét" bởi thế ngồi ở vị trí cuối bên phải, bên trái là Yiye.

Tổ hợp này nhìn sơ không có gì không đúng, nhưng Phạm Thống lại cảm thấy rất bi thương.

Các người... trước khi khách tới, nói gì đó có được không? Mấy người các người vừa khéo chẳng nói chuyện gì với nhau! Không khí sắp đông cứng luôn rồi kìa! Lặng ngắt như tờ thế này còn ra cái gì nữa, mọi người đều cùng phe cơ mà?

Tuy hắn cảm thấy loại im lặng này rất khiến người bức bối, nhưng bọn họ có muốn nói chuyện hay không, cũng không phải chuyện hắn quản được.

Bàn dùng để đàm phán là bàn tròn, Phạm Thống cũng cảm thấy thiết kế như vậy rất kỳ quái.

Bộ không cảm thấy quai quái khi ngồi kế bên người nước địch

sao? Hay các người chỉ vì để lúc đánh nhau gần hơn cho dễ kiềm chế? Bàn tròn hẳn là hi vọng mọi chuyện viên mãn, giải quyết trong hòa bình, lại bị lấy để làm công cụ đánh nhau cho tiện, như vậy có đúng không?

"Đại biểu của Đông Phương Thành tới rồi."

Trong lúc Phạm Thống đang suy nghĩ, bên ngoài có người đi vào thông báo chuyện này.

"Mời bọn họ vào."

Narsi nhàn nhạt căn dặn xong, không lâu sau, người bên ngoài liền đi vào lều.

Khi bóng Lạc Thị, Âm Thị, Lăng Thị và Vi Thị xuất hiện ở trước mắt, Phạm Thống nhất thời cũng không biết nên cảm khái hay hoài niệm.

Thật có loại cảm giác đã lâu không gặp, những người bên Đông Phương Thành, lương thực công cộng khó nuốt, à, có thể tận mắt nhìn thấy Lạc Thị với Âm Thị đại nhân bình an vô sự, vẫn là ít nhiều khiến người yên tâm một chút... Ủa?

Khi ánh mắt của Phạm Thống nhìn qua chú ý thấy một thứ nho nhỏ nào đó, suy nghĩ của hắn đình chỉ vì ngạc nhiên.

Là một cái tua rua màu đen xám treo trên người của Lạc Thị.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Ơ ơ ơ ơ ơ ơ! Tôi nhìn nhầm rồi sao! Tôi mù màu rồi à! Đó là cái gì! Cái thứ không nên xuất hiện trên người Lạc Thị là cái gì --!

Hay, hay là cậu ta buồn buồn trao đổi tua rua với Lăng Thị đại nhân cho vui? Không... tua rua trên người Lăng Thị đại nhân vẫn là màu đen xám mà, đó rốt cuộc vì sao... Lạc Thị chẳng phải vẫn rất

để ý thực lực của mình không thể đột phá, giống như gặp phải chướng ngại sao? Có lý nào từ tua rua màu đỏ tươi đột nhiên đột phá nhảy mấy cấp liên tiếp trực tiếp biến thành tua rua màu đen xám!

Người ta nói sĩ biệt tam nhật quát mục tương khán (kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải dụi mắt mà nhìn), trước hết đừng nói tôi cứ luôn cảm thấy đó chỉ là nói chơi, cho dù có xảy ra thật, đây cũng quá khoa trương rồi! Mắt cũng sắp dụi đến đui luôn rồi!

Sắc mặt tên lùn âm trầm hơn rồi, Narsi nhíu mày, ánh mắt Thiên La Viêm cũng xuất hiện thay đổi... Chỉ có Bích Nhu vẫn hoàn toàn không phát giác chuyện này, tốt lắm, thật không hổ là Bích Nhu...

Ba tôi nói người gặp nguy không loạn không phải đại tướng thì là đồ ngu, trong phòng này cả hai loại đều có, hơn nữa cùng thuộc một phe, còn là phe của bên chúng tôi, đây thực sự là ... nên vui hay buồn?

Nếu đàm phán đổ vỡ mà đánh nhau, cản không được bọn họ, giữa hai nước lại sẽ khai chiến lần nữa đi?

Ặc, giả như chặn được thật, cũng chưa chắc sẽ không khai chiến, chỉ là phần thắng của Tây Phương Thành sẽ rất cao mà thôi, tôi rốt cuộc nên cầu mong làm sao đây...

Đây dù sao cũng không phải trường hợp chào hỏi ôn lại chuyện cũ, điều tôi có thể làm có lẽ vẫn chỉ có trốn ở đây quan sát...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 10 + 5: Nắm Được Nhược Điểm Của Kẻ Địch Là Có Thể Nắm Được

Chương 10 - 5: Nắm được nhược điểm của kẻ địch là có thể nắm được toàn cục... sao?

"Trong đời bổn phất trần không có nhược điểm, chỉ có ô điểm." -- Puhahaha

"Hừ, ngây thơ, cái gọi là nhược điểm cũng là phải thu thập tình báo, suy luận tới lui mới nắm được, đừng nói như thể dễ lắm." -- Lăng Thị

"Lão già, nhược điểm của ngươi là cái gì thế? Mau nói cho ta." -- Âm Thị

"Nhược điểm chính miệng nói ra thì ai tin được." -- Bích Nhu

"Ta hi vọng chủ nhân của ta bất khả xâm phạm, nhưng trên đời này hình như rất khó có người hoàn mỹ." -- Thiên La Viêm

Cánh người bên Đông Phương Thành từ ngoài tiến vào lều, lúc nhìn thấy bàn tròn cũng thoáng ngẩn ra, sau khi đối phương mời bọn họ ngồi xuống, Lạc Thị không nghĩ nhiều cứ thế ngồi xuống chỗ bên cạnh Bích Nhu trước, Vi Thị thuận theo ngồi kế bên cậu, khi Âm Thị kịp phản ứng, nhìn hai vị trí còn lại, đột nhiên bởi vì nhìn thấy Thiên La Viêm hình người mà biến sắc, vội vàng kéo Lăng Thị đang sắp sửa ngồi xuống, thì thầm nói chuyện.

"Lăng Thị, ngươi ngồi bên đó đi! Ta ngồi giữa ngươi với Vi Thị chết tiệt là được!"

Lăng Thị liếc hắn một cái, không hiểu hắn lại lên cơn gì nữa.

"Ta tưởng ngươi không muốn ngồi bên cạnh Vi Thị?"

"A, tên đó còn nhịn được! Ta không muốn ngồi bên cạnh cô gái kia, lúc trước ta từng bị cô ta chém trọng thương, sợ chết đi được, còn ám ảnh đây này!"

Danh sách Tây Phương Thành đưa cho Đông Phương Thành, Lăng Thị có xem qua, đối chiếu với người ở hiện trường, dễ dàng lọc ra được "cô gái kia" mà Âm Thị nói là ai.

"Ngươi từng bị Thiên La Viêm chém trọng thương? Ngươi đã giao phong với cô ta lúc nào?"

Trong ấn tượng của Lăng Thị không tồn tại chuyện như vậy, cho nên hắn nhíu mày.

"Có mà! Cái lúc mà một mình ta đánh thẳng tới cung San Siro ấy! Cô ta siêu dữ dằn, ta đến bây giờ cũng còn nhớ..."

Mặc dù bản thân Âm Thị không có tự giác, chẳng qua, thì thầm to nhỏ trước mặt người ta, kỳ thực là chuyện rất bất lịch sự, Yiye hừ lạnh một tiếng rồi mở miệng.

"Các ngươi có nghi ngờ gì cần thảo luận riêng như vậy sao? Hay là cảm thấy chỗ nào không thỏa đáng?"

Đàm phán còn chưa bắt đầu, bầu không khí đã không ổn lắm, đây không phải chuyện tốt, Vi Thị với Lạc Thị cũng nhìn sang bọn họ, liếc mắt ra hiệu muốn bọn họ mau ngồi xuống.

Nếu Âm Thị đã khăng khăng không chịu ngồi bên cạnh Thiên La Viêm, Lăng Thị đành phải ngồi thôi, sau khi bỏ qua sự việc nhỏ này, buổi thương đàm của hai bên liền chính thức bắt đầu.

Haiz, Âm Thị đại nhân, ngài làm sao vẫn tùy tiện dở chứng

không thèm nhìn trường hợp như thế, rỉ tai nhau trước mặt người ta như vậy chẳng hay đâu, hơn nữa có khi còn bị bọn họ nghe thấy hết nội dung, bị nghe thấy chắc là rất tệ?

Đang ẩn thân trốn trong góc, Phạm Thống cảm thấy cạn lời, mặc dù trong những lần ở chung với Âm Thị trước đây, hắn đã quá quen với cảm giác không biết nói gì này rồi.

Ít nhất... Người bên Đông Phương Thành nhìn thấy Narsi không có lập tức nổi giận, bởi vì đã từ danh sách biết được hắn sẽ tới, đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi? Hm... Ánh mắt Vi Thị đại nhân nhìn chòng chọc vào Narsi vẫn là có luồng sát khí, muốn khống chế tâm tình quả nhiên không dễ đến thế.

Sau khi hai bên làm lễ nghi giao tế cơ bản xong đã nhanh chóng tiến vào đề tài chính, Phạm Thống cũng căng thẳng theo.

"Bọn ta đại biểu nữ vương bệ hạ tới đây, muốn cùng quý quốc hiệp thương việc chấp hành nghi thức chú nhập vương huyết một lần nữa, nếu như quý quốc cũng nguyện ý xúc tiến chuyện này, chúng ta liệu có thể lấy việc tiến hành nghi thức làm tiền đề để hiệp thương?"

Điều đầu tiên Vi Thị làm là biểu minh và xác nhận lập trường. Lần đàm phán này sau khi qua bàn bạc đã thống nhất sử dụng ngôn ngữ của Đông Phương Thành, người đáp lại vấn đề này là Yiye, thân là người duy nhất chưa học ngôn ngữ Đông Phương Thành trong số các đại biểu, để cho có thể nói chuyện trong buổi đàm phán, hắn còn đặc biệt học bổ túc ngôn ngữ, giờ đây nghe thấy vấn đề này, hắn cũng rất dứt khoát thuyết minh điều kiện phe mình.

"Chúng ta không cách nào lấy việc tiến hành nghi thức làm tiền đề hiệp thương, Tây Phương Thành điều tra trạng huống của Trầm Nguyệt đã lâu, bởi vì phán định trạng thái Trầm Nguyệt bất thường, bên ta hi vọng quý quốc cung cấp hiệp trợ để điều tra sâu

hơn, nếu như cần thiết, có lẽ sẽ tiến hành phong ấn Trầm Nguyệt, phần này cần một nửa pháp trận mà quý quốc lưu giữ, đàm phán hôm nay chính là vi mục đích này mới mời chư vị đến đây."

Sau khi Yiye ngửa bài nói rõ tất cả, nhìn thấy đối phương biến sắc đúng như dự đoán, liệu có không gian giao thiệp hay không, bọn họ cũng không có một phần nắm chắc nào.

Cảm giác tên lùn phụ trách đối đàm thật là vi diệu, từ vẻ mặt xem ra, khả năng thuyết phục bọn họ thành công hình như không cao, vậy thì sắp đánh nhau sao... A!

Phạm Thống đang nghĩ được dở chừng, mới phát hiện có một chuyện rất gay go.

Bỏ xừ rồi! Nếu đánh nhau, chẳng phải lại có dư ba nguy hiểm chết người kia sao! Tôi trốn ở đây bọn họ chắc chả bận tâm đâu nhỉ? Vậy tôi há chẳng phải chết chắc rồi!

Đừng hoảng đừng hoảng, thả lỏng thả lỏng, chỉ, chỉ chẳng qua là làm cái kết giới phòng ngự thôi, mấy chuyện nhỏ này tôi sao lại không làm được cơ chứ, tôi tu luyện phù chú có thành quả, cho dù không dựa vào Puhahaha cũng có thể tự mình đỡ được...

... Tên lùn, cộng thêm Thiên La Viêm, còn Âm Thị đại nhân nữa, dư ba, đúng không?

Đỡ được không? Đỡ được thật không?

Nếu đỡ được chắc tôi có thể làm Thiên Huyễn Hoa luôn rồi? Tôi là người chứ có phải hộ giáp đâu! Dư ba đáng sợ lắm đấy!

Chẳng qua ít nhất không phải công kích chính diện, vẫn có hi vọng... Bây giờ gọi Puhahaha cứu mạng có còn kịp không!

"Trầm Nguyệt có chỗ gì cần điều tra?"

Dưới tình huống chủ trương của đối phương xung đột với phe mình, Vi Thị cho rằng vẫn phải làm rõ nguyên nhân trước, mới có thể thảo luận với người bên mình tiếp theo quyết định thế nào, nhưng mà hắn vừa hỏi xong, đối phương còn chưa trả lời, Âm Thị đã lấy thần tình khó coi xen miệng.

"Đông Phương Thành chỉ chấp nhận hiệp thương lấy nghi thức chú nhập vương huyết làm tiền đề, bất luận muốn nói điều kiện gì, nghi thức chú nhập vương huyết đều cần phải tiến hành!"

Hắn nói rất cứng, dường như ngay cả nguyên nhân cũng không muốn nghe, sự kiên trì này cho thấy hiệp thương không có khả năng đạt được đồng thuận.

Nhìn thấy tình huống này, Bích Nhu vội vàng mở miệng, muốn xoa dịu bầu không khí.

"Âm Thị, Trầm Nguyệt bây giờ có khả năng đang ở trạng thái thất thường, ngay cả sinh hồn của thế giới khác cũng hút tới, chúng ta cần ngăn cản sự thất thường này, cho nên muốn nghiên cứu pháp trận hoàn chỉnh --"

"Quyết định của Tây Phương Thành... là không tiếc phong ấn Trầm Nguyệt để ngăn cản sự gia tăng của sinh hồn?"

Bích Nhu nói được dở chừng, Lạc Thị đột nhiên lên tiếng cắt ngang.

Đối tượng mà cậu muốn hỏi câu này kỳ thực không phải Bích Nhu, mà là người nào đó không có xuất hiện ở đây.

Hiện giờ cái người đó không ở đây, cậu không khỏi đưa mắt về phía Narsi, sau khi phát giác tầm nhìn của cậu, Narsi không biết phản ứng thế nào nên tránh mặt đi.

"Đúng vậy."

Yiye gật đầu thừa nhận điều này. Đây là ý của Nguyệt Thoái, bọn họ cũng đã đồng ý.

"Vậy thì, không còn khả năng hiệp thương nữa rồi."

Âm Thị không có hỏi ý kiến của đồng bạn, đã tự động hạ kết luận này. Nghi thức chú nhập vương huyết và phong ấn Trầm Nguyệt, vốn đã là hai việc xung đột lẫn nhau, nếu song phương đều khăng khăng không nhượng bộ, đích xác không có bất cứ không gian hiệp nghị nào.

"Âm Thị! Đừng tự tiện kết luận, ý kiến của ngươi không thể đại biểu cả Đông Phương Thành! Chúng ta nên hỏi rõ tình huống, rồi trở về xin chỉ thị bệ hạ --"

Vi Thị không vui quay đầu kháng nghị, Âm Thị thì hoàn toàn nghe không vô.

"Quyết định của Anh sẽ không thay đổi! Cũng đừng đi lay động quyết định của cô ấy!"

"Âm Thị..."

Bích Nhu lại gọi lần nữa, thử tiến hành thuyết phục.

"Nói không chừng... kết quả điều tra là không cần phong ấn cũng không sao mà? Chúng tôi không có nói nhất định sẽ phong ấn, chỉ là nếu có vấn đề xử lý không được mới phong ấn, các người trước hết lấy pháp trận ra, để chúng ta có thể vào xem thử, nói không chừng chỉ là một lỗi nhỏ có thể điều chỉnh, vậy thì nghi thức chú nhập vương huyết cũng vẫn có thể tiến hành mà?"

Bích Nhu mềm dẻo nói, lời của cô có lẽ cũng là mong mỏi của cô. Cho dù Tây Phương Thành quyết định làm theo ý của Nguyệt Thoái, nhưng phần lớn người vẫn hi vọng đừng đi đến bước phong ấn.

Ohhhh... Đây chỉ sợ là cơ hội cuối cùng của các người rồi, nếu từ chối, các người sẽ phải đối mặt với vũ lực đã được mai phục từ sớm của Tây Phương Thành, các người làm ơn đừng từ chối, tôi không muốn nhìn mấy người đánh nhau, hơn nữa dư ba rất đáng sợ --!

Phạm Thống hò hét trong lòng, hắn cũng biết không có ai ngó ngàng hắn, nhưng vẫn muốn kêu la một chút trong đầu.

Sắc mặt của Âm Thị đại nhân trở nên có chút khó xử, rốt cuộc có niệm tình cũ hay không? Trước kia gọi tiểu Nhu tiểu Nhu thân thiện lắm mà, bây giờ ngài cứ nghe lời cô ta đi mà! Tránh đi huyết quang chi tai của ngài! Làm ơn!

Sau khi Bích Nhu nói xong những lời đó, trong lều liền an tĩnh. Lạc Thị trông như nghĩ tới điều gì đó, Âm Thị hình như đang vùng vẫy trong lựa chọn, Vi Thị trầm mặt chờ Âm Thị nói chuyện -- nhưng cuối cùng đánh vỡ im lặng lại là tiếng cười khẽ của Lăng Thị.

"Xác thực không có khả năng hiệp thương. Đàm phán hôm nay chỉ có đổ vỡ thôi."

"Ơ..."

Bích Nhu không hiểu nhìn sang Lăng Thị, Lăng Thị thì nở nụ cười nhạt mở miệng.

Đương nhiên đó tuyệt đối không phải nụ cười thân thiện.

"Chuyện Trầm Nguyệt thu hút sinh hồn, Đông Phương Thành từ rất lâu trước kia đã biết rồi, cũng vẫn chưa có tìm ra biện pháp sửa chữa, cái gọi là điều chỉnh một chút là có thể sửa được căn bản là chuyện không thể nào, mà lựa chọn Đông Phương Thành làm ra chính là kéo dài hiệu lực của ao nước, không đếm xỉa vấn đề sinh hồn. Đông Phương Thành lựa chọn mọi cư dân tân sinh ở

Huyễn Thế, Tây Phương Thành chọn hồn phách bị hút đến đây trong tương lai, lựa chọn đi ngược nhau, không có điểm chung, hoàn toàn không cần thiết đàm tiếp nữa đi?"

Chuyện Lăng Thị nói ra, Lạc Thị với Vi Thị đều chưa từng nghe, Âm Thị hình như cũng không biết, ba người đều ngạc nhiên nhìn hắn.

"Thu hút hồn phách của người sống đến thế giới này, các người có thể chấp nhận?"

Bích Nhu mở to mắt hỏi ra vấn đề này, Âm Thị vốn đang sửng sốt với ngỡ ngàng, nhưng không có tiếp tục do dự nữa.

"Chỉ có nghi thức chú nhập vương huyết là quan trọng nhất, chuyện khác đều chẳng hề gì."

Giọng điệu của hắn là khẳng định, giống như sự kiên trì vừa rồi của hắn đối với nghi thức chú nhập vương huyết.

"Ta có thể đại biểu nữ vương Đông Phương Thành từ chối đề nghị hiệp thương của các ngươi, đây là quyền lực ta được ban cho."

Lăng Thị tiếp lời Âm Thị, bình tĩnh làm ra kết luận chính thức, nói xong, hắn lại hờ hững hỏi lại một câu.

"So với hỏi bọn ta có thể chấp nhận hay không, ta trái lại muốn hỏi, rõ ràng hoàng đế của các ngươi là cư dân tân sinh, các ngươi vì sao có thể chấp nhận quyết định phong ấn Trầm Nguyệt này?"

Vấn đề sắc bén này đâm trúng tim của không ít người. Chỉ là, hiện tại đàm phán rạn nứt, bọn họ đã không cần trả lời.

Khi phán đoán mục đích không thể đạt thành bằng đối đàm, phương châm hành động của bọn họ liền chuyển sang giải quyết

bằng vũ lực đã nói từ trước, đương nhiên, cũng không cần thiết nói cho kẻ địch biết để bọn họ chuẩn bị tâm lý, lấy ám hiệu của Yiye làm chuẩn, bọn họ trực tiếp tấn công đối thủ bên kia bàn.

Trong nháy mắt đầu tiên của tập kích nếu không thể lấy được chiến quả, tiếp đến sẽ phiền hơn, kiếm của Yiye nhắm thẳng Vi Thị, những sợi âm huyền giương ra từ đầu ngón tay Thiên La Viêm thì quét về Âm Thị.

Phản ứng của đối phương cũng không chậm, hình như vốn đã dự liệu khả năng có động thủ, phù chú bảo hộ được mang trên người trước đó đã nổi tác dụng, phù chú vỡ vụn đổi lấy xoa dịu xung kích, bầu khí chiến đấu giương cung bạt kiếm cũng khiến toàn bộ bọn họ rời khỏi bàn tròn đã bị hủy hoại vì dư kình, tấn công và phòng thủ của song phương cũng không có bởi thế ngừng lại, trực tiếp trở thành một trận hỗn chiến.

"A, các ngươi đây là ý gì?"

Âm Thị vẫn còn chút sửng sốt, như không dám tin bọn họ sẽ làm ra loại chuyện này.

"Xin lỗi, Âm Thị..."

Bích Nhu cúi đầu, khó có thể đón nhận ánh mắt của hắn, cô đang liên kết các điểm ma pháp trận bố trí bên ngoài lều, chuẩn bị hóa nơi đây thành một cái lồng trói buộc.

"Âm, ứng chiến! Ngươi chắc đã nhìn ra địch ý của bọn họ rồi chứ? Đừng cố kỵ gì nữa, động thủ!"

Cảm ứng được áp bức đang dần dần gia tăng, ánh mắt Lăng Thị cũng chuyển sang khốc liệt, sau khi phân tâm chặn lại kiếm kình của Yiye chém xuống Vi Thị, thì đột nhiên một đợt âm chấn cực kỳ uy hiếp bủa tới, hắn không thể không tập trung tinh thần lên người đối thủ trước mắt, toàn lực ứng đối.

"Bó tay chịu trói đi, bọn ta sẽ không để các ngươi trở về Dạ Chỉ."

Trên dung nhan lãnh diễm của Thiên La Viêm mang theo sắc thái quyết liệt, phối hợp với lời nói lạnh lẽo, là những cú công kích càng ngày càng mạnh.

Lưỡi kiếm của nàng có lẽ có thể khiến bất cứ người nào sợ hãi, nhưng Lăng Thị chưa từng bởi vì hoàn cảnh mà tỏ ra e sợ, cho dù hiện giờ thân lâm địch trận, trên khuôn mặt mỹ lệ của hắn vẫn không hề thấy sự hoảng loạn, chỉ có ngạo nghễ và khinh miệt đối với lời của Thiên La Viêm.

"Trừ phi thiếu đế đích thân tới, nếu không muốn ngăn bọn ta, chỉ là vọng tưởng thôi."

Thứ Lăng Thị dùng để chặn công kích, vốn đều là những phù chú quang tuyến tiện tay vẽ ra, nhưng trước mặt âm huyền của Thiên La Viêm, thủ đoạn này không chịu nổi một kích, bây giờ đã không phải lúc có thể lưu thủ, hắn thay đổi tâm niệm, phương pháp phòng ngự cũng chuyển biến theo.

Vẫn đang trốn ở góc lều, tâm tình Phạm Thống có chút đau buồn cùng bất đắc dĩ.

Có bột mới gột nên hồ... phù chú mà tôi vẽ sẵn trước đó không nhiều lắm -- cho dù tôi ở đây lâm trận học được cách dùng khí viết phù, giấy phù trắng trên người tôi cũng không còn mấy tấm! Quá sơ ý rồi, đây tuyệt đối là quá sơ ý, mặc dù tôi miễn cưỡng có thể tự dùng phù chú chống đỡ dư ba, nhưng nếu ném hết phù chú, chẳng phải là hết múa may được gì sao --

Trong lúc Phạm Thống luống ca luống cuống tự bảo vệ mình, cũng không quên quan sát tình huống kịch chiến bên kia, hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ một vài câu đối thoại, sau khi nghe vào tai, hắn càng thêm bất đắc dĩ.

Lăng Thị đại nhân, ngài đừng nói gở, lát nữa người tới ngay thôi, chờ Nguyệt Thoái thật sự xuất hiện, chắc ngài cười không nổi đâu nhỉ?

Kế hoạch đánh lén ban đầu của Tây Phương Thành là trước tiên để cho Vi Thị mất đi chiến lực, rồi đả thương chủ lực công kích của đối phương là Âm Thị, nhưng khi phát hiện đoán sai thực lực của Lạc Thị, cũng không kịp sửa đổi kế hoạch nữa, cho dù như vậy, bọn họ vẫn không phải không có cơ hội, Thiên La Viêm kiềm chế Lăng Thị, đối phương coi như sẽ mất vòng bảo hộ cường đại nhất, ma pháp trận mà Bích Nhu đang chuẩn bị phát động cũng sẽ hủy hoại bản thể cái lều trong lúc phát động, lúc đó bố trí mai phục bên ngoài hẳn là cũng có thể phát huy tác dụng, muốn bắt bọn họ, sẽ không còn khó nữa.

Tương đối phiền là, phe địch sau khi mất đi Lăng Thị vẫn còn ba người, mặc dù Vi Thị coi như là gánh nặng, nhưng có Âm Thị với Lạc Thị bảo vệ hắn, so với đó, Yiye phải bảo vệ Bích Nhu đang vận chuyển ma pháp trận, còn phải bận tâm Narsi thực lực hơi kém lại còn đang ở trạng thái không tốt, nếu như đây không gọi là tình thế xấu, vậy có lẽ cũng là bởi vì cái tên Quỷ Bài kiếm vệ ngay cả một thanh vũ khí xứng tầm cũng không có này quá cường hãn.

Narsi ngay từ lúc xung đột mới bắt đầu, đã tự động lùi lại mấy bước, né tránh trung tâm giao chiến, Yiye cũng biết tình trạng của hắn, không có yêu cầu hắn gia nhập chiến đấu, cứ như thế để hắn ở phía sau, có lẽ cũng đã tận tình tận nghĩa rồi.

Mà Yiye một mình đối mặt kẻ địch, mục tiêu công kích ngay từ đầu cũng không có thay đổi. So với đối phó Âm Thị hoặc Lạc Thị, để cho người khác rảnh tay phụ giúp công kích, còn không bằng công kích Vi Thị, vì hắn không có biện pháp chống đỡ Yiye, khiến cho hai người kia vì viện hộ mà trói chân trói tay.

"Âm Thị, bên đó..."

Phù chú Lạc Thị ném ra mặc dù uy lực không cho phép coi thường, chỉ là mỗi lần trước khi ra tay, cậu luôn phải phiền não lần này cần ném phù chú phòng ngự hay là công kích.

"A! Tiểu Lạc Thị! Bên kia bên kia kìa!"

Âm Thị đương nhiên chủ yếu tiến hành công kích, chẳng qua hắn cũng không biết nên tấn công kẻ địch trước hay là lấy công kích hóa giải kiếm kình của kẻ địch trước.

"Vi Thị, lùi lại một chút..."

"Vi Thị chết tiệt! Lại gần đây một chút! Đứng xa như thế làm sao bảo vệ ngươi hả!"

Hợp tác của hai người thực sự kém ăn ý vô cùng.

"Ta không có nhờ ngươi bảo vệ! So với bị ngươi sai sử như vậy, ta thà hi sinh vì đất nước cho rồi!"

Mặt Vi Thị xám xanh gào lên giận dữ, cũng giống như Âm Thị ngứa mắt với hắn, đối với hắn mà nói nếu được người mình ghét bảo vệ, cũng là chuyện khiến lòng tự tôn rất khó chịu.

"A, tiểu Lạc Thị, Vi Thị chết tiệt nói hắn muốn hi sinh vì đất nước."

Âm Thị lấy giọng điệu thương lượng "không bằng thành toàn cho hắn đi" mà nói như vậy với Lạc Thị, tay còn thật sự tạm hoãn công thế, Lạc Thị một mặt rắc một nắm phù chú làm kết giới, một mặt quay đầu sang chửi mắng hắn.

"Hi sinh cái gì chứ! Ngươi không giúp thì đi giúp Lăng Thị, bọn ta không cần ngươi quản!"

"Ồ! Tiểu Lạc Thị mặc dù ngươi mạnh hơn rồi, nhưng chưa quen thuộc lực lượng, chắc vẫn không đánh lại tên lùn đâu nhỉ? Ta

chỉ nói đùa thôi, đừng tức giận đừng tức giận..."

Sau khi bị Lạc Thị nạt một trận, Âm Thị liền đàng hoàng nề nếp hơn kéo Vi Thị qua, tiến hành cái gọi là "bảo hộ gần" của hắn.

"Này! Âm Thị ngươi bỏ tay ra!"

"Ngươi muốn để cho tiểu Lạc Thị bảo vệ như thế sao? Vi Thị chết tiệt da mặt ngươi dày thật đấy."

Âm Thị một mặt kéo Vi Thị ra sau, một mặt hóa giải kình lực sắc bén bắn thẳng về phía Vi Thị, Lạc Thị thì tiếp tục nỗ lực phối hợp với hành động của Âm Thị để lấy được cơ hội công kích có lợi hơn, mặc dù đến tận bây giờ vẫn không có tiến triển gì.

Tôi rất nghiêm túc cảm thấy ý chí chiến đấu của tên lùn không có bởi vì tình huống lộn xộn này mà tước giảm, đúng là một chuyện rất khiến người kính nể, chẳng qua đối phương tự loạn trận cước vừa khéo là thời cơ tốt để ra tay, a... Phù chú lại giảm thiểu hai tấm rồi, a a a... tôi rốt cuộc là... Tình cảnh này, vì sao có chút cảm nhận được tâm tình của cô bé bán diêm đây? Nhưng tôi ném phù chú ra cũng không thể ước nguyện mà?

Nếu như không phải bị vấn đề thiếu phù chú gây khốn nhiễu, Phạm Thống hẳn là sẽ rất hào hứng vì mình có bản lĩnh bảo toàn bản thân khỏi dư kình khoách tán ra từ trong chiến đấu của những cao thủ này, nhưng lại bởi vì nguyên nhân ngớ ngẩn như thế mà vui không nổi, thực sự rất có cảm giác bị vận mệnh đùa giỡn.

Bích Nhu, cô muốn liên kết ma pháp trận đến lúc nào? Sắp xong chưa? Óa a a! Chỉ còn lại hai mươi mốt tấm thôi! Làm sao đây! Tôi có nên đào tẩu khỏi đây bây giờ không? Làm sao đây --

Cuộc chiến quá căng sẽ khiến người không thể suy nghĩ bởi vì tiết tấu quá nhanh, chỉ có thể dựa vào bản năng chiến đấu, tình huống hiện giờ của Lăng Thị chính là như vậy, rõ ràng lí trí bảo

nên nghĩ biện pháp thoát khỏi cương cục, cũng nên giải quyết Bích Nhu tránh khỏi ma pháp trận cô đang chuẩn bị để đảm bảo an toàn, nhưng mà, hết chấn kích này tới chấn kích khác ập tới, khiến hắn không cách nào phân tâm suy nghĩ đối sách.

Tư thái chiến đấu của Thiên La Viêm xác thực phù hợp với thân phận vũ khí của nàng, dáng người lẫm lệ đó làm cho mọi chiêu thức công kích đều rất điêu luyện, lưu loát, với nguyên thân là một thanh kiếm, nàng không cần trang bị bất cứ vũ khí nào, quang huyền vận chuyển trên tay chính là công kích thích hợp với nàng nhất.

Thân là hộ giáp, Lăng Thị bẩm sinh không thể nào thắng được vũ khí cấp bậc ngang hàng ở mặt công kích, điều hắn có thể làm chỉ có phòng thủ. Dưới trạng thái hình người hoàn toàn, bị hạn chế rất nhiều điều kiện, phòng ngự khó có thể làm được quá toàn diện, phù chú phối hợp sử dụng cũng không thể có cường độ vốn đó, cho nên, hắn phải từ bỏ trạng thái hiện tại, mới có thể mở ra năng lực của "Thiên Huyễn Hoa", mà thời cơ là mấu chốt rất quan trọng.

Cảm giác áp bức trong không trung đang gia tăng, Lăng Thị biết, đó là bởi vì nồng độ ma pháp càng ngày càng dày, hắn có thể cảm nhận được nguy cơ, nhưng dưới trạng thái không thể ngăn cản được địch, hắn quyết định đánh cược một phen, đem cái khoảnh khắc ma pháp trận khởi động làm thành điểm đột phá xoay chuyển thế cục.

Kẻ địch không đến mức tích cực liều chết tấn công, dường như chỉ cầu áp chế, giam chân đến thời gian nào đó, có thể đoán được bốn phía nhất định đã bố trí bẫy cùng viện binh, cho dù giũ được kẻ địch trước mắt rút khỏi lều, cũng chưa chắc rút lui thuận lợi.

Chấn kích va đập lên thân thể hắn dưới các góc độ, cho dù không gây ra chấn thương thực tế cho hắn, nhưng khi thân thể chống đỡ công kích như vậy, mỗi lần chịu đựng, đều là một lần

đau đớn như tê dại, khiến hắn cảm thấy tri giác bị bức gián đoạn, thân thể dường như không còn là của mình nữa.

Con ngươi nóng cháy vì chiến đấu của thiếu nữ vũ khí nhìn chằm chằm vào động tác của hắn, giống như muốn rình thời cơ đánh xuyên phòng ngự của hắn, liệt hắn trở thành chiến công của mình -- cảm giác áp bức nặng nề đó gần như khóa chặt mọi phía của hắn, khiến hắn không thi triển được.

Từ trong công thế dày đặc như vậy rút ra một chút tâm thần lặng lẽ liên hệ Âm Thị, yêu cầu hắn lát nữa phối hợp, đây đã là cực hạn của Lăng Thị rồi, may mà Âm Thị trả lời hắn không vấn đề, không có gây thêm loạn, vậy thì sự tình dự định làm hắn là có thể thành rồi.

So với áp lực của Lăng Thị, Thiên La Viêm không cảm giác được uy hiếp gì từ đối thủ trước mặt, hắn chỉ là hộ giáp, không phải vũ khí, vốn đã không thể lấn át được khí thế lăng lệ của nàng, ưu thế bẩm sinh khiến nàng có thể chiếm được thượng phong tuyệt đối trong trận chiến một chọi một, nhưng mà, dưới mệnh lệnh "cố hết sức bắt sống đừng để bọn họ bị thương", đối thủ này lại trở nên hết sức khó nhằn.

Lúc có thể phát huy uy lực lớn nhất của nàng, là trạng thái khí hóa với chủ nhân. Thuần túy tự chiến đấu, sẽ có phần năng lực không thể tùy ý sử xuất, mà kẻ địch của nàng là hộ giáp thiện trường phòng ngự, cho dù phòng ngự thiện trường nhất của Thiên Huyễn Hoa không thuộc loại công kích của nàng, nàng vẫn không thể khiến hắn mất đi năng lực chiến đấu, và cũng không đến mức trọng thương.

Nàng nhìn chằm chằm vào chàng trai có diện mạo còn muốn mỹ lệ hơn cả nữ giới, chỉ nhìn thấy thân phận hộ giáp và năng lực của hắn. Thiên La Viêm không cho rằng bọn họ có cách thoát khỏi khốn cảnh, chẳng qua so với đầu hàng một cách mềm yếu, kẻ địch chiến đấu đến giờ khắc cuối cùng xác thực cũng khiến nàng tán

thưởng hơn.

Điều khiển âm huyền rung lên âm ba mang lực sát thương kinh người, đây là cách công kích quen dùng của Thiên La Viêm, chấn âm chồng chéo được dệt bởi mười ngón tay của nàng, cấu thành khúc nhạc ẩn chứa lực lượng đáng sợ, rồi sau đó xung kích kia sẽ quét đến người Lăng Thị, nàng sẽ tăng nhanh tốc độ tiến kích, trước khi Lăng Thị tiếp nhận và hóa giải, thì bổ thêm một đợt, muốn đánh vỡ phòng ngự của hắn, chỉ là trước mắt đối phương đều chặn lại được.

Lòng hiếu thắng của nàng nhất thời được nhóm lửa, muốn bức hắn trở nên bất lực, nhưng mà bất luận tập kích từ góc độ nào, Lăng Thị rõ ràng trông như chặn không nổi, nhưng đều có thể hóa giải kịp thời vào phút cuối, chỉ để lại ảnh hưởng cực kỳ nhỏ bé.

Phải gia tăng hiệu lực của chấn âm, mới có thể đột phá phòng ngự tự thể của hắn, chẳng qua khi sức lực có thừa, không cần thiết kiên trì sát thương đối phương... Khi Thiên La Viêm đang suy nghĩ, bỗng nhiên ma lực dồi dào tuôn chảy trong lều, thuyết minh việc chuẩn bị ma pháp trận đã hoàn thành, ngay một thoáng sau, tường trận giống như móng vuốt sắc bén từ bốn phía dâng lên, phá hoại kết cấu của cả cái lều, cũng thổi bay lớp bạt phủ phía trên.

Mọi thứ hắn là sẽ kết thúc như thế.

Chờ đợi móng vuốt của trận thể phủ xuống, làm tê liệt hành động của bọn họ, sau đó viện binh mai phục bên ngoài liền có thể đi vào bắt con tin, đặt dấu chấm hết cho nhiệm vụ lần này.

Mới đầu khi phát giác pháp trận phát động, Thiên La Viêm triệt tiêu chiến ý, cảm thấy đã phân ra thắng thua, nhưng đột nhiên hào quang bùng nổ trong tầm nhìn của nàng, lại khiến nàng đại kinh thất sắc, lập tức làm ra phán đoán, cũng biến hóa hình thái bản thân.

Những đốm sáng màu lam khoách tán ra ngoài từ bản thể của Thiên Huyễn Hoa giống như một bức màn trời rực rỡ, mạnh mẽ đập lên móng vuốt đang bủa xuống của ma pháp trận, khiến nó vỡ tan, đồng thời, lưỡi dao ánh sáng màu vàng từ dải lam xuyên ra, cũng hóa thành vô số những đạo kiếm ảnh quen mắt chém về phía trước, chiến trường trong chớp mắt trở nên kịch liệt, khiến mọi người trở tay không kịp.

Uy lực thần kiếm của Skies khiến Yiye không thể không né tránh để bảo toàn bản thân, Bích Nhu mặc dù đang duy trì pháp trận không thể động đậy, nhưng cơ năng hộ giáp đủ để hấp thu tổn thương từ bên ngoài, mà vào lúc ấy, trong không gian vang lên âm chấn thê lương xé rách không khí từ Tứ Huyền Kiếm, toàn diện giáng xuống vòng bảo hộ huỳnh lam óng ánh, âm ba tán ra từ đợt phản kích không lưu thủ này ngay cả người không phải mục tiêu tấn công chủ yếu cũng cảm thấy đau đầu kịch liệt, đầu óc trống rỗng mấy giây.

Narsi đè tay lên ghế, gần như khuỵu xuống không thể đứng thẳng. Thân là người yếu nhất ở đây, dưới hoàn cảnh này hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng -- bất luận là sự khó chịu do thân thể chưa lành mang đến, hay là đau đớn khi âm chấn trút xuống đầu.

Hắn ngẩng đầu muốn xác nhận trạng huống hiện tại, nhưng sau khi thị giác tiếp xúc đến khung cảnh màu lam kia, thì không thể động đậy nữa.

Ảo ảnh thị giác của Thiên Huyễn Hoa hiện lên trước mắt, khi băng hàn thấu xương từ dưới chân luồn lên, trong một mảnh hỗn loạn, ảo ảnh do Thiên Huyễn Hoa tạo ra bắt lấy hắn, hắn ngay cả một âm thanh cũng không thể phát ra.

Rõ ràng cách rất xa, đối phương làm thế nào qua đây được?

Không thể cứ như thế bị bắt, cần phải...

Khi bóng dáng lạnh băng đó bao phủ lấy hắn, cả người hắn dường như bị vây trong một cái lồng khóa kín, tập kích bất ngờ này quá nhanh khiến hắn chưa kịp phản ứng đã bị phong tỏa khả năng phản ứng, tiếp đến hắn liền bị chuyển tới chính giữa chiến cục.

Hắn nghe thấy tiếng quát tháo, mọi âm thanh ban đầu bởi vì nhân thủ mai phục của Tây Phương Thành xuất hiện mà biến mất, sự chú ý của mọi người cũng theo đó tập trung vào phía sau hắn...

Đưa bàn tay lạnh lẽo bóp giữa cổ Narsi, Lăng Thị đưa mắt sang người đến lúc này mới hiện thân là Nguyệt Thoái, tận hưởng vẻ mặt kinh ngạc của cậu. Cho dù trán và cánh tay hắn đều bởi vì bị thương mà rỉ máu, giờ phút ấy, Lăng Thị vẫn phớt lờ vết thương tỏa hồn khí ngùn ngụt trên người, nở nụ cười không sợ hãi.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Con người ta tốt hơn là không nên chui vào hiểm cảnh, nhất là khi biết rõ sẽ có đánh nhau, dưới tình huống biết rõ chiến cục hiểm ác... còn đòi đến xem náo nhiệt, tôi rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

Con người ta nếu như muốn chui vào hiểm cảnh, cũng nên tự biết lấy mình, phải chuẩn bị nhiều biện pháp phòng ngừa một chút, ít nhất có thể bảo đảm bản thân an toàn, phải mang nhiều mấy thứ bảo mệnh một chút, không sợ không dùng tới, chỉ sợ không đủ dùng.

Nhưng... tôi căn bản là, cái gì cũng chưa chuẩn bị tốt, đã ngu ngốc chạy tới chịu chết rồi đi?

Kỹ năng bảo mệnh duy nhất của tôi chính là phù chú, trên người lại mang ít giấy phù như vậy, đây giống như trong nhà không có ai, ra ngoài còn không mang chìa khóa vậy, lúc làm việc hoàn toàn không dùng đến đầu óc gì cả! Tôi làm sao không nhớ

thuận tiện xin Puhahaha cái phù chú phòng ngự vô địch, biết đâu hắn có thật, vậy tôi cũng không cần ở đây vừa phiền não vừa run như cầy sấy!

Bây giờ nói cái gì cũng không kịp nữa, ảo não và xám hối cũng vô dụng, nghĩ biện pháp sống sót mới thực tế hơn.

Tôi vốn cho rằng ma pháp trận khởi động, hết thảy đã được định đoạt, không còn lo ngại gì nữa, nhưng...?

Ai nói cho tôi biết trong nháy mắt đó đã xảy ra chuyện gì?

Tôi cảm thấy toàn bộ là xung đột giữa lực lượng với lực lượng, uy áp của thần khí, còn có dòng khí đoạt mạng bộc phá ra sau khi va chạm nữa!

Lăng Thị đại nhân quả nhiên là loại người thà làm ngọc nát cũng không làm ngói lành sao? Âm Thị đại nhân ngài cũng ngăn cản ngài ta một chút với, đừng hùa theo ngài ta mà!

Không có ai bảo vệ tôi, tôi vừa rồi sợ hết hồn, trượt tay ném toàn bộ phù chú còn lại ra bố trận bảo mệnh rồi... Kết quả vậy mà tiêu sạch trơn không còn lại tấm nào!

Bây giờ hình như bình tĩnh lại rồi, các người chắc không đánh nữa đâu nhỉ? Trong tay tôi bây giờ nửa tấm phù chú cũng không còn, vô cùng thiếu cảm giác an toàn, tôi chẳng muốn cứ thế chết rồi trở lại Đông Phương Thành đâu! Các người làm ơn để lại cho tôi một con đường sống với!

A, khói mù sau vụ nổ cuối cùng cũng tản ra rồi, trước mắt rốt cuộc -- Ơ? Đó là...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 10 + 6: Huyền Sắc Tư Niệm

"Khi ngươi nói với ta "để xem đã, khó quá", kỳ thực đại biểu ngươi đã định giúp ta làm rồi, hm." -- Huy Thị

"Khi ngươi cho rằng ta nói với ngươi "để xem đã, khó quá" đại biểu ta đã định giúp ngươi làm, vậy có nghĩa là chúng ta cần nói chuyện mới đúng! Này! Đừng suy bậy theo ý mình muốn đã vậy còn ra vẻ hiểu ta lắm!" -- Phạm Thống

Trước và sau khi ma pháp trận vận tác, Phạm Thống ẩn thân ở trong lều thực sự có nỗi khổ nói không ra, khoan nói đến chuyện tiêu một phát hết sạch phù chú, hắn cũng bị đợt phản chấn làm cho đầu óc choáng váng, phải tốn một lúc mới cảm thấy hình ảnh trước mắt dần dần ổn định.

Sau khi xác nhận mình không có gì đáng ngại, chuyện đầu tiên hắn muốn làm đương nhiên là tìm hiểu tình huống hiện trường như thế nào, phục binh của Tây Phương Thành đã tới và bao vây toàn bộ khu vực, hắn nhanh chóng tìm được bóng dáng của Nguyệt Thoái ở không trung, cậu rất nổi bật khi lơ lửng cùng ma pháp sư, chỉ là, Phạm Thống không hiểu vì sao cậu lại tỏ ra nghiêm nghị như thế.

Nhưng khi thuận theo tầm nhìn, liếc thấy người bên Đông Phương Thành tụ tập lại, Phạm Thống nhanh chóng có được đáp án.

Lăng Thị đã biến trở lại hình người, trên thân vẫn còn dấu vết biến hóa, hai tay của hắn được phủ giáp trụ cứng rắn khi ở hình

thái Thiên Huyễn Hoa, bản thể hình như bởi vì hứng chịu công kích mang tính hủy diệt vừa rồi của Thiên La Viêm mà chịu thương không nhẹ, lúc này bàn tay phải biến hóa không hoàn toàn giống như được đúc bởi tinh thạch màu lam, đang bóp lấy cổ của Narsi, khiến cho cục diện đáng lẽ đã được định đoạt xuất hiện biến hóa đầy kịch tính.

Narsi? Bị bắt lúc nào vậy? Làm sao lại...

Sau khi Phạm Thống nhìn thấy cảnh này, đột nhiên cảm thấy đầu óc hỗn loạn, hắn cảm thấy muốn hỗn loạn cũng không đến lượt hắn hỗn loạn, nhưng loại cảm giác có gì đó khuấy động trong đầu lại rất thiết thực -- thiết thực một cách khó giải thích.

Tình trạng trong đầu gần như sắp diễn biến thành đau đớn khi ký ức giải phóng, giống như có lớp vỏ gì đó bị đánh vỡ, một thứ tâm tình u ám khó diễn tả dâng lên.

Thế là hắn rốt cuộc cũng biết được đó không phải phản ứng của hắn, mà là tâm tư của Huy Thị.

Thứ Huy Thị để lại cho hắn đáng lẽ là vật chết, hắn trước giờ chỉ có thể giống một kẻ đứng xem, quan sát những ký ức lộn xộn vô trật tự kia, nhưng vào lúc ấy, lần đầu tiên hắn cảm thụ được tình cảm của Huy Thị một cách rõ ràng.

Đau đớn như khắc sâu vào ngực, tựa hồ là chịu ảnh hưởng bởi linh hồn. Lúc đó Huy Thị lấy tà chú đánh tan hồn phách của mình, đưa vào trong thân thể hắn cùng với ký ức, có lẽ thật sự đã lưu tồn lại ý thức, Phạm Thống không có bởi vì cảm nhận được điều này mà cảm thấy sợ hãi, hiện giờ bị tâm tình của Huy Thị ảnh hưởng, hắn chỉ có thể cảm nhận tâm cảm của một người khác tràn ngập trong lòng, ngỡ ngàng nhìn phía trước, cái gì cũng không làm.

Nhìn thấy tình thế như vậy, Thiên La Viêm tự động bay đến bên cạnh Nguyệt Thoái, chuẩn bị hóa thành kiếm cho cậu sử dụng

bất cứ lúc nào, đối phương bắt được con tin, xử lý ra sao, tức thì biến thành một cái nan đề.

Dưới tình thế như vậy, bọn họ không nên biểu đạt thái độ coi trọng con tin, nếu khiến đối phương nhận thấy bọn họ quan tâm, chẳng khác nào bị hạn chế bởi đối phương, cho nên khi Ojisa vừa nhìn thấy rõ tình huống, liền mặt không biến sắc mà mở miệng.

"Bắt giữ người con không có địa vị của tiên hoàng cũng vô dụng, từ bỏ vũ trang đi, chư vị bên Dạ Chỉ."

Nếu như là Âm Thị, có lẽ sẽ bị lời nói này ảnh hưởng, nhưng người bắt con tin là Lăng Thị, nghe thấy nói như vậy, hắn chỉ cười lạnh một tiếng.

"Ngụy đế soán vị ở sau khi thiếu đế chân chính trở về vậy mà vẫn có thể sống yên ổn, con tin này có khả năng không quan trọng sao?"

Kỳ thực có quan trọng hay không, biểu hiện của Nguyệt Thoái khi nhìn thấy Narsi bị bắt giữ đã nói rõ hết thảy, căn bản đã không còn chỗ biện bác.

Dưới tình thế hoàng đế phe mình rõ ràng sẽ bởi vì con tin mà bị kẻ địch hạn chế, Yiye phán đoán xong, hành động mà hắn áp dụng cũng rất trực tiếp.

Một kiếm tàn nhẫn sắc bén được chém ra một cách cực kỳ hung mãnh, mục tiêu lại không phải bất cứ người nào của Đông Phương Thành, mà là ngực của Narsi -- giải quyết cái tồn tại khiến tình thế rơi vào nút thắt, đây là phương pháp hữu hiệu nhất, con tin nếu đã không thể được thả ra, vậy thì chỉ khi hắn biến mất, mới có thể làm cho Tây Phương Thành không cần cố kỵ điều gì.

Nhìn trường kiếm chém về phía mình, Narsi không động đậy được chỉ mở to mắt, trên thực tế hắn cũng chẳng làm được gì, có

điều, Lăng Thị đương nhiên không thể mặc cho hắn cứ thế bị giết.

Huyễn tượng sáng óng ánh của Thiên Huyễn Hoa chặn lại cú công kích này, Âm Thị bên cạnh cũng sẽ không nhìn kẻ địch đơn phương tiến công, có điều trước khi song phương giao chiến lần nữa, Nguyệt Thoái đã nghiêm giọng mở miệng.

"Yiye! Ngừng tay!"

Đây không phải thỉnh cầu mà là mệnh lệnh, nhìn kế hoạch gần như thành công lại thất bại vào phút chót, Yiye mặc dù không muốn, vẫn cắn răng ngừng lại công kích.

Vì để tiện phòng ngự, Lăng Thị đồng thời cũng đẩy Narsi cho Âm Thị, muốn hắn phụ trách bắt giữ, thế là Âm Thị phóng ra lưỡi kiếm màu vàng kê ở cổ Narsi, nhưng bị Lăng Thị trừng một cái.

"Dùng ánh sáng bạc!"

"Ơ? Dữ dằn thế? Hắn chẳng phải là cư dân nguyên sinh sao? Không cần dùng lực phệ hồn cũng giết chết được mà?"

"Thiếu đế đang ở ngay đây, không dùng lực phệ hồn, giết rồi cũng có thể lập tức hồi sinh, vậy có tính uy hiếp gì đáng nói?"

Bị Lăng Thị nói như vậy, Âm Thị chỉ có thể ngoan ngoãn chuyển thành lưỡi kiếm màu bạc. Dưới tình huống bị quân địch bao vây vẫn có thể thảnh thơi nói chuyện như vậy, cũng chỉ có thể nói bọn họ coi kẻ địch như không có thôi.

Lấy lực phệ hồn uy hiếp, ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn, chỉ cần bị chém một cái, là sẽ có hậu quả hết sức nghiêm trọng, Nguyệt Thoái hiển nhiên hoàn toàn không muốn nhìn thấy Narsi bị thương ở trước mặt cậu một lần nữa, suy nghĩ không bao lâu đã đề xuất yêu cầu.

"Thả con tin, ta sẽ để các ngươi an toàn trở về."

Cậu nói ra câu này cũng có nghĩa là từ bỏ cả kế hoạch rồi, nhưng mà Lăng Thị cũng không chịu nhượng bộ, giống như cảm thấy cái giá này không đủ thành ý.

"Quý quốc vừa mới ám toán bọn ta, giờ đây cam đoan của thiếu đế bệ hạ còn có bao nhiêu độ đáng tin đây? An toàn trở về, tự bọn ta cũng làm được, bảo bọn ta thả con tin, chỉ bằng lời hứa có hay không cũng chẳng sao này?"

Bởi vì bọn họ bắt giữ con tin mà hoàng đế nước địch không muốn hi sinh, khiến kẻ địch không thể manh động, có điều kiện này, muốn rời khỏi đây, xác thực không khó.

"Vậy các ngươi muốn thế nào?"

Yameidie cũng cảm thấy sốt ruột mà hỏi vấn đề này, câu trả lời của Lăng Thị cũng rất dứt khoát.

"Cứ cung tiễn bọn ta rời khỏi đi, chỉ là bọn ta sẽ không trả con tin cho các ngươi, đây là con bài đàm phán rất tốt, không phải sao?"

Nghe xong lời hắn nói, Yiye lập tức đen mặt phản đối.

"Làm sao có thể để các ngươi làm như vậy!"

"Ta cũng cảm thấy lão già thật âm hiểm..."

Âm Thị lẩm bẩm.

"Âm Thị bộ ngươi ngậm miệng thì chết à!"

Vi Thị đã hết nhịn nổi hắn rồi.

Âm Thị còn chưa kịp đáp trả, Lăng Thị đã hạ chỉ thị.

"Lạc Thị, cường hành đột phá đi, bọn họ có muốn ngăn cản hay không thì phải xem ý bọn họ rồi, về phần trong lúc đánh nhau

có bất cẩn khiến con tin bị thương hay không, đó thế nhưng không phải chuyện chúng ta cần phiền não."

Mặc dù ma pháp trận vốn định dùng để vây khốn bọn họ đã mất đi tác dụng khi Lăng Thị triển khai vòng bảo hộ, nhưng bốn phía vẫn còn ma pháp hạn chế cấm chỉ truyền tống dịch chuyển do cánh Tây Phương Thành thiết đặt, bây giờ điều Lăng Thị muốn Lạc Thị làm chính là phá giải hạn chế này, để bọn họ có thể truyền tống rời khỏi đây.

Mặc cho kẻ địch hành động, trơ mắt để bọn họ thong dong mà đi ngay trước mắt, thực sự là chuyện khó chấp nhận, nhưng mà trước khi kẻ địch hành động, hoàng đế của bọn họ lại im lặng không có chỉ thị, đây khiến bọn họ không biết có nên làm gì đó hay không, toàn thể nhân viên đều không dám tự chủ trương ngăn cản.

Phù chú Lạc Thị ném ra lấy một đường thẳng sắc lẹm mà đẹp đẽ xé toạc không khí, bắn thẳng về phía kết giới hạn chế bán trong suốt vây quanh bên ngoài.

Giấy phù đã được dung hợp pháp lực với phù lực bắt đầu tự bốc cháy giữa không trung, ngọn lửa trắng nóng rực cháy lên từ góc giấy giống như sao băng phóng lên bầu trời, cho đến khi nổ tung ở trên kết giới.

Kết giới hạn chế do nhiều ma pháp sư dựng lên cứ như thế bị đốt thủng một cái lỗ lớn đủ khiến cho kết giới tan rã, đốm lửa bắn ra sau khi phù chú nổ tung tạo nên vẻ đẹp lộng lẫy khó tả, chỉ là bọn họ không ai có tâm tình thưởng thức.

Cùng lúc kết giới bị phá hủy, truyền tống trận bằng thuật pháp do Lăng Thị lâm thời vẽ xuống cũng đã hoàn thành.

Năm người bao gồm Narsi đột ngột biến mất giữa lớp lớp vòng vây.

Mãi đến khi kẻ địch đã mang theo con tin rời khỏi, Nguyệt Thoái rốt cuộc cũng đã lên tiếng.

"Về cung. Suy nghĩ đối sách."

Sự trầm tĩnh không tầm thường của cậu cũng không phải bởi vì cậu thật sự lãnh tĩnh.

"Chỉnh đốn kiểm điểm một lần nữa... Ta muốn biết, vì sao chúng ta thiếu hụt tình báo của Dạ Chỉ như vậy, vì sao trước đó chúng ta không cách nào biết được tua rua của Lạc Thị đã nâng cao!"

Bàn tay phải nắm chặt cho thấy tâm tình bất ổn của Nguyệt Thoái, hạ xong mệnh lệnh này, cậu lập tức biến mất, Thiên La Viêm cũng lặng lẽ rời khỏi theo.

Phạm Thống vẫn đang ẩn thân, cơn đau đầu đã thoáng giảm bớt, hắn nhìn bàn tay của mình, trong lòng mang tâm tình mà ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu.

Nếu như vừa rồi trên tay hắn vẫn còn phù chú, nói không chừng thật sự sẽ bị luồng ý chí kia thúc giục làm ra công kích.

Đối với những thứ vừa mới cảm nhận được, tạm thời vẫn chưa tiêu hóa, hắn không khỏi nhíu mày.

◊◊◊◊

Rút lui khỏi hiểm cảnh, cánh người Đông Phương Thành chỉ là lùi về một quãng, bởi vì khoảng cách quá xa, thực sự không thể một lần mang theo năm người truyền tống về Đông Phương Thành, bây giờ bọn họ còn phải tự đi một đoạn đường mới có thể về nhà, cảm giác có chút hoang vắng.

Lăng Thị bởi vì bị thương, không tiện sử dụng thuật pháp hoặc phù chú cần tiêu hao nhiều tinh lực, Âm Thị cũng vì vừa rồi biến

thân tốn quá nhiều lực lượng nên không giúp được gì, vốn Lạc Thị có thể dùng phù chú trực tiếp đưa mọi người về, nhưng bọn họ vẫn còn vài chuyện phải thương lượng trước, cho nên mới có trạng thái mọi người cùng ngồi lên tấm thảm làm bằng phù chú bay về Đông Phương Thành như hiện giờ.

"Không -- lão già ngươi bắt hắn làm gì, trả cho bọn họ là được rồi mà! Mang đi theo trông quái gở sao ấy, đã vậy còn khó giải quyết, ngươi rốt cuộc muốn làm gì hắn hả!"

Âm Thị ôm đầu kêu rên, hình như không thể chấp nhận sự thật rằng bọn họ bắt cóc Narsi đi cùng.

"Con tin hữu dụng làm sao có thể thả đi dễ đến vậy, ngươi tốt bụng, nhưng bọn họ không có tốt bụng như thế."

So với Âm Thị kêu la oai oái, Lăng Thị mặc dù bị thương, nhưng cũng không buồn thở mạnh một cái, chỉ lạnh lùng nhìn Âm Thị.

"A, bắt người phiền lắm! Về sau nhất định sẽ có một đống vấn đề! Ánh mắt của tiểu Nguyệt cứ như là muốn nuốt chửng chúng ta ấy, hắn thật sự hữu dụng sao? Nếu vô dụng thì ngươi tính thế nào!"

"Vô dụng, vậy bắt về tra tấn hành hạ cũng được, rất hả giận không phải sao? Ngươi đừng quên, Lạc Thị từng chết một lần bởi vì hắn."

Sau khi Lăng Thị hờ hững nói ra chuyện này, sắc mặt Lạc Thị tức thì có chút không được tự nhiên, còn Narsi vì bị hạn chế hành động, chỉ nằm trên thảm phù chú trầm mặc ngước nhìn bầu trời, không định tham dự bất cứ đề tài nào.

"Nếu, nếu ngươi nói như vậy..."

Âm Thị nhìn Narsi bên cạnh, chăm chú nhìn khuôn mặt của

hắn tới mười giây, sau đó lại ỉu xìu.

"Giống Huy Thị muốn chết! Giống Huy Thị như thế ta làm sao đánh được --!"

"Không ai bảo ngươi đánh, nếu ngươi đánh không được thì giao cho Vi Thị, ta nghĩ hắn rất sẵn lòng động dụng tư hình."

"...!"

Vi Thị vốn đang trầm tư, nhất thời giống như vô thức muốn phản bác gì đó, nhưng vừa lại bất giác lộ ra vẻ mặt rất muốn làm như vậy.

"A? Giao cho Vi Thị chết tiệt? Vậy còn không bằng để Lạc Thị tự động thủ đi, nó mới là kẻ bị hại mà!"

Nghe thấy muốn để cho Vi Thị làm, Âm Thị liền có ý kiến.

"Lạc Thị nếu như không muốn tự mình động thủ, bọn ta đương nhiên cũng không có ý kiến. Lạc Thị?"

Đề tài chuyển đến người mình, Lạc Thị tỏ ra càng mất tự nhiên, thế là cậu cũng nhìn mặt Narsi mười giây, tiếp đến từ kẽ răng phun ra.

"Được thôi, vậy các ngươi đừng ai nhúng tay, giao cho ta xử lý là được."

Bọn họ mặc dù đều chờ nghe câu trả lời của cậu, nhưng không ngờ lại là đáp án như vậy, Âm Thị há hốc mồm, Vi Thị đờ ra một chút, ngay cả Lăng Thị cũng có phần ngạc nhiên, Narsi thì chuyển ánh mắt về, nửa nghi hoặc nửa suy tư nhìn chằm chằm Lạc Thị.

"Thế này được không? Vậy, vậy chúng ta rốt cuộc, chúng ta cần phải nói với Anh mà?"

"Đương nhiên nên nói với Anh. Nhưng nói xong, hắn chắc sẽ

trực tiếp tan thành tro bụi luôn."

Lăng Thị hời hợt trần thuật hậu quả khi nói với Tịch Anh về việc bắt được Narsi.

"Cái gì chứ! Làm ầm ĩ như vậy, ngươi còn nói muốn đàm phán, đối phương cũng sẽ tới đòi người, nào có khả năng không để cho Anh biết!"

Âm Thị lại sốt ruột cào đầu gãi tóc, Vi Thị cũng hiếm khi phụ họa lời Âm Thị.

"Đây cũng không phải chuyện nhỏ gì, sao có thể không báo cáo với bệ hạ!"

"Chúng ta sẽ báo cáo với Anh, chỉ là, sẽ muộn một chút."

Tầm nhìn của Lăng Thị quét qua Narsi, khẽ nói tiếp.

"Chờ sau khi về Thần Vương Điện, ta xác nhận xong hắn rốt cuộc hữu dụng hay không."

Ngụ ý hình như là "bóc lột giá trị xong, cho Tịch Anh giết chết là không có gì để tiếc nữa", Âm Thị nghe xong lại bắt đầu càm ràm.

"A! Vậy nếu Anh thật sự nghĩ không thông mà giết hắn, chúng ta lấy cái gì bàn chuyện nghi thức chú nhập vương huyết với người ta!"

"Ta sẽ phân tích rõ lợi và hại với Anh, muốn quyết định thế nào thì đó là chuyện của Anh rồi."

"Nhưng mà --"

"Cồn ồn nữa là hất ngươi xuống thảm đấy, ngươi phiền quá."

Bởi vì bị thương, độ khoan dung của Lăng Thị đối với Âm Thị

cũng giảm đi không ít, thế là, Âm Thị uất ức chuyển đề tài.

"Chúng ta mang hắn về phải giấu hắn ở đâu trước?"

"Nhốt ở địa lao chứ ở đâu! Đây còn cần thảo luận sao?"

Vi Thị bực tức cướp lời, nhưng Lăng Thị phản đối ý kiến này.

"Vậy sẽ có quá nhiều người biết, chúng ta phải báo cáo với Anh, không đại biểu cũng phải để cho thủ vệ Thần Vương Điện với nhân dân Đông Phương Thành biết chuyện này."

"A, vậy thì dễ làm, Huy Thị Các chẳng phải không có người sao? Cứ để hắn ở đấy sau đó chúng ta dùng phù chú hạn chế nhốt hắn ở bên trong."

Âm Thị vỗ tay, để xuất một chủ ý khiến người không biết nên gật gù tán thành hay là táng vào đầu hắn một cái.

"Làm gì có chuyện ở tốt như thế!"

Vi Thị vừa nghe, lập tức nổi giận, Lăng Thị mặc dù cạn lời với Âm Thị, lúc này vẫn không nhịn được trào phúng Vi Thị một câu.

"Ngươi muốn nói là Đệ Ngũ Điện nơi mà ngay cả ngươi cũng không được ở đúng không? Vi Thị."

"Ta...! Ta nói như vậy lúc nào! Đừng tùy tiện sỉ nhục ta!"

Vi Thị vì câu này mà thẹn quá hóa giận, nhưng trong không gian chật chội trên thảm, thực sự không thích hợp tức giận đánh nhau, huống hồ động thủ cũng chỉ tổ bị đánh ngược lại một trận, cho nên... cũng chẳng thể làm gì.

"Tốt quá rồi, nhốt hắn ở Huy Thị Các có thể chọc tức Vi Thị chết tiệt, vậy cứ làm thế đi!"

Đại khái cũng chỉ mình Âm Thị có thể nói như vậy ngay trước

mặt người ta thôi.

"Tùy ngươi."

Lăng Thị thoạt nhìn đã mệt rồi, mấy chuyện không quan trọng như nhốt ở đâu này, nếu đồng ý có thể khiến Âm Thị câm miệng, hắn rất sẵn lòng giao cho Âm Thị xử lý.

"Không được! Ta phản đối!"

"A, Vi Thị chết tiệt ở đây không có chỗ cho ngươi nói đâu, chúng ta cái gì ấy nhỉ, gạo đã nấu thành cơm, tóm lại không có chỗ cho ngươi xen miệng, đề tài này bọn ta đã thảo luận xong rồi."

"Cái gì mà gạo đã nấu thành cơm chứ..."

Lạc Thị mặc dù không tham dự thảo luận, nhưng vẫn cảm thấy cạn lời.

"Âm, vì an ninh của bọn ta, ngươi tốt nhất là cút xuống thảm tự về Đông Phương Thành đi."

Lăng Thị cũng không phải nói giỡn, vừa mới nói xong, hắn lập tức phất tay khiến một đạo kình phong quét về phía Âm Thị, không gian trên thảm nhỏ hẹp như thế, nơi có thể tránh cũng không nhiều, Âm Thị suýt nữa là té xuống thật.

"Lão già ngươi mưu sát anh em! Ở đây cao lắm đấy! Té xuống sẽ chết người!"

"Có lẽ sẽ chết người, nhưng không chết được một thanh kiếm biết thuật pháp biết phù chú còn kiêm thông ma pháp tà chú. Kêu mèo tam thể của ngươi tới cứu ngươi đi? Kêu đi?"

"A! Mèo tam thể biết bay chỉ có một con, tặng cho tiểu Nhu rồi! Hơn nữa không dùng tà chú được, ta một khi dùng tà chú sẽ xảy ra chuyện rất tồi tệ, lão già ngươi thật sự muốn ta dùng sao? A

A A A đừng đánh nữa! Đừng như vậy mà --"

Narsi an tĩnh nghe hài kịch bên cạnh, hắn chợt cảm thấy không biết có nên lo lắng cho hoàn cảnh tương lai của mình hay không.

Thân là con tin, sẽ có chuyện gì xảy ra với mình, hắn nghĩ, bất luận tồi tệ thế nào hắn cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Dù sao trước khi Huy Thị chết, hắn đã duy trì thân phận con tin, sống mười một năm như thế.

◊◊◊◊

Vào lúc ăn tối trong nhà Yiye -- như Phạm Thống dự liệu, không thấy bóng dáng Nguyệt Thoái, Bích Nhu và Yiye.

Ohhh... hội nghị tổng kết diễn ra lâu thật, đến nỗi không về được nhà, công sự mặc dù quan trọng, nhưng cũng phải ăn cơm chứ, hm, tóm lại mà nói, lần này không bảo tôi tham dự thật là tốt quá, tôi thật ra cũng chẳng mấy hứng thú đối với chuyện của Narsi, các người về sau muốn xử lý thế nào, tôi chờ nghe kết luận là được rồi...

Bọn họ không trở về để ăn cơm chung, kỳ thực cũng không sao. Nếu như thật muốn nói có làm sao, đại khái là trên bàn ăn chỉ còn lại hắn với Chu Sa, còn có Loveson tổng cộng ba người, cảm giác rất muốn ăn cho mau để chuồn cho lẹ mà thôi.

Nghiêm khắc mà nói, ở đây ngoại trừ ba người bọn họ, còn có một con chim đang trắng trợn kiếm ăn trên bàn... Có điều bơ nó đi cũng chẳng sao, chỉ cần đừng đụng vào đồ trong dĩa của tôi, hết thảy đều dễ nói.

So với Chu Sa lạnh nhạt, cha tên lùn thì là loại người không nói chuyện giống như sẽ chết không bằng, theo lý thuyết tổ hợp ba người chúng tôi hẳn là vừa vặn bổ sung cho nhau chứ, nhưng vì sao tôi lại cảm thấy rất tuyệt vọng rất muốn bỏ trốn vậy? Nói đi

thì nói lại, tôi có thể trở về đây bình tĩnh dùng cơm, cũng là một chuyện rất không tưởng rồi, tôi có nên đi xử lý tiêu hóa những thứ trong đầu ngày hôm nay không nhỉ? Hay là cứ kệ nó?

Phạm Thống rất hi vọng bữa cơm này sẽ kết thúc dưới tình huống không ai mở miệng, nhưng đây hiển nhiên là không thể nào.

"Làm sao tất cả đều bận đến nỗi không về ăn cơm... Chẳng lẽ sự tình không thuận lợi à? Chẳng, chẳng lẽ bọn họ xảy ra bất trắc gì, bị thương rồi sao?"

Loveson vừa dùng nĩa trộn mì, vừa phiền não lẩm bẩm, không có tâm trạng dùng bữa.

Không phải tôi muốn nói, người có bản lĩnh làm hai đứa con trai của ngài bị thương chắc vẫn chưa sinh ra đâu, bọn họ rất ổn, đừng lo lắng chuyện không đâu nữa, mau ăn cho xong bữa tối của ngài đi thôi.

"Thật chẳng tin tưởng con mình chút nào."

Chu Sa không thèm nể mặt mà phê bình một câu như vậy, đồng thời búng hòn đá dọa cho Tiêu Ba vỗ cánh bay khỏi mặt bàn, từ động tác này cho thấy, tâm tình của cậu hẳn cũng không tốt lắm, chỉ là cảm thấy lo lắng dư thừa cũng vô dụng mà thôi.

Ồ, bạn Chu Sa, cậu bất luận là muốn gả vào nhà người ta, hay là cưới con trai người ta, đều nên học cách cư xử với người thân chứ, kỳ thực tôi cũng đã bảo cậu rất nhiều lần ở trong lòng rồi, nhưng cậu cứ không nghe... từ từ đã, tôi bảo ở trong lòng, cậu hình như cũng không nghe thấy mà, ha ha ha.

"Bởi vì không quá bình thường, cho nên ta mới cảm thấy đứng ngồi bất an mà..."

Loveson co rụt một chút, nhỏ giọng biện giải.

Ông bố bên kia ơi, ngài có chút khí thế được không? Ngài bị vãn bối bật lại rồi kìa! Ngài cho dù không đập bàn giận dữ, ít nhất cũng phải nhíu mày biểu đạt ngài không vui chứ? Bị vãn bối chèn ép mà coi được sao! Chỉ biết bắt nạt con trai lớn của ngài!

"Chưa từng nghe nói lo lắng là có thể khiến người bình an, hoặc lo lắng có thể làm cơm ăn."

Chu Sa ỷ có lý mà tiếp tục trào phúng, đúng là cậu hoàn toàn không bị ảnh hưởng khi người nên về vẫn chưa về, tốc độ tiêu diệt thức ăn vẫn như bình thường.

Tôi nhớ hình như có người bỏ bữa bởi vì ngủ quá giấc không đi học được mà, người đó là ai vậy ta? Hình như là cậu mà nhỉ? Hay là cậu cuối cùng cũng phát hiện như thế rất ngu xuẩn cho nên bây giờ mỉa mai ngược lại người ta? Mà Nguyệt Thoái cũng thật là, gửi cái tin về nhà nói là có chuyện không về ăn cơm, chắc cũng đâu có phiền hà gì, làm sao cứ thế bỏ mặc để cho papa lo lắng vậy chứ...

"Ta... ta nhất định phải chờ bọn họ về nhà mới ăn!"

Có lẽ là do cứ bị Chu Sa trào phúng, Loveson giận dỗi bỏ dụng cụ ăn xuống, định nhịn đói luôn.

"Không được đâu! Lão gia! Lỡ thiếu gia về phát hiện ngài không ăn, nhất định sẽ rất tức giận!"

Nữ hầu bên cạnh chú ý thấy tình thế không ổn, vội vàng hoảng sợ đi qua khuyên ngăn.

"Tức cái gì mà tức, lớn rồi thì không muốn ăn chung với papa nữa, ta mới là phải tức giận chứ!"

Ông bố này ơi, ngài vốn không phải đang lo bọn họ xảy ra chuyện nên không thể về nhà ăn tối à? Vì sao lại tự tiện phát triển thành không muốn về ăn rồi? Rẽ từ chỗ nào vậy? Tôi có bỏ lỡ biến

hóa nội tâm gì không?

"Tôi ăn no rồi."

Chu Sa hiển nhiên không có hứng xem Loveson làm mình làm mẩy, giải quyết xong đồ ăn trước mặt, cậu liền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, Tiêu Ba cũng vội vàng vỗ cánh đuổi theo, khi muốn đậu trên vai Chu Sa, lại lần nữa bị cậu lấy tay búng ra.

Tôi làm sao cảm thấy con chim này càng ngày càng tự ngược rồi vậy? Rõ ràng là động vật dã sinh vậy mà có nô tính như thế, cũng thật không đơn giản... Mà nói tới tôi phải chăng cũng nên lánh đi? Tiếp đến cứ giao cho nữ hầu xử lý nhỉ?

Lỡ không kịp chạy bị Loveson quấn lấy, đó thế nhưng là chuyện rất đau đầu. Phạm Thống vừa nghĩ như vậy xong liền bỏ mặc đồ ăn còn lại không nhiều, hỏa tốc đi về phòng.

Vừa mở cửa phòng, nhìn thấy Puhahaha trong trạng thái hình người nằm trên giường ngủ khò khò, trong lòng Phạm Thống liền tràn ngập cảm giác cạn lời.

Bên bọn ta đã kết thúc từ đời nào rồi, ta cũng đã sớm tự giải trừ phù chú ẩn thân, ngươi làm sao vẫn còn ở đây ngủ, ngay cả phù chú của mình bị ta giải trừ cũng không có cảm giác à?

Hắn vốn định thông qua giấc ngủ để thử xem trong ký ức Huy Thị được giải tỏa hôm nay có bộ phận gì mãnh liệt đến mức tự toát ra hay không, nhưng Puhahaha còn ngủ trên giường hắn, đây thực sự khiến hắn có chút sầu muộn.

Chen vô ngủ chung với gọi Puhahaha dậy đều là một cách, kỳ thực cũng nên gọi, nếu không gọi, không biết Puhahaha muốn ngủ tới ngày nào, giường bị chiếm hoài cũng không phải chuyện tốt.

Một trọng điểm khác là, bên cạnh có một gã cứ gáy o o, hắn làm sao ngủ được?

Dùng tinh thần gọi Puhahaha dậy, nghe Puhahaha phàn nàn mấy phút vì bị gọi dậy, rồi nhìn hắn biến về phất trần, Phạm Thống cuối cùng cũng có giường để ngủ.

Bởi vì lúc trở về đã tắm trước rồi, lập tức hắn không nghĩ nhiều, nghiên cứu một lát những phần tình cảm mà hôm nay cảm ứng được, sau đó liền tạm gác lại chờ tiến vào giấc mộng rồi tìm hiểu kỹ càng sau.

Giống như hình ảnh lúc mới đầu bị cố ý làm mờ rồi lại được điều chỉnh độ rõ, cảnh tượng trong giấc mộng cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Cho dù ánh sáng và màu sắc của cảnh tượng trông thật hư ảo khiến người nghi hoặc đây rốt cuộc là chuyện thật sự đã từng xảy ra hay chỉ là tưởng tượng của Huy Thị, nhưng Phạm Thống vẫn nhìn tiếp.

Đây là một không gian rất kỳ quái.

Từ hình dạng căn phòng cho thấy đây hẳn là cung San Siro, nhưng bàn tay vẫn còn non nớt của Huy Thi cho dù đẩy ra mấy cánh cửa, đều nhìn không thấy một người nào nhúc nhích.

Mọi người giống như bị cái gì đó cố định, cho dù cậu la lên cũng không ai có bất cứ phản ứng nào, mà khi cậu muốn tiếp xúc đối phương, bàn tay luôn luôn bị một vách tường trong suốt méo mó chặn lại, không tài nào chạm vào được.

Chỉ cần muốn chạy ra ngoài cung, liền sẽ bị đưa trở lại căn phòng cũ, quyển sách trên bàn đang chờ cậu, thứ tay của cậu có thể chạm vào, cầm lấy, cũng chỉ có sách trong căn phòng này mà thôi, không có chuyện gì khác để làm -- ngoại trừ hấp thu những tri thức mà người khác bức cậu hấp thu.

Cậu lật từng trang từng trang sách, lặp đi lặp lại đọc hết chồng

sách này đến chồng sách khác.

Quyển sách lật đến lần thứ mười bị cậu quăng đi, bởi vì thời không đình trệ khiến cậu chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại những chuyện này, cho đến khi hạn chế thời không được giải trừ.

Sau khi mọi dị thường xung quanh đều biến mất, những người lớn xung quanh cậu dùng ánh mắt đánh giá nhìn vào cậu, mà cậu không nói gì cả, chỉ chờ bọn họ mở miệng.

"Lần này chắc là có hiệu quả rồi chứ, ánh mắt cũng khác rồi kìa?"

"Kiểm tra nó chẳng phải sẽ biết ngay sao? Bị nhốt ở bên trong lâu như thế, chắc cũng đã học xong từ sớm rồi."

Lời bọn họ nói là ý gì, Phạm Thống không hiểu lắm, người lớn trước mặt cười vươn tay vỗ má Huy Thị, trong lời nói mang theo ác ý như có như không.

"Thật quá đáng tiếc, tư chất thế này, nếu như không phải bệ hạ không cho, nói không chừng cũng có thể lên làm hoàng đế, chế ngự Thiên La Viêm nhỉ?"

Một người khác vào lúc này gọi tên của Huy Thị -- Phạm Thống đoán như vậy. Bởi vì âm thanh đó bị nhòe mất, nghe không ra âm tiết ban đầu, cho nên hắn cũng không thể xác định.

Ngay cả tên thật của mình cũng muốn khóa lại, rốt cuộc là tâm lý thế nào? Cho nên vẫn chưa giải tỏa triệt để sao?

Khi hắn đang ôm nghi vấn như vậy, hình ảnh đã thay đổi.

Sau khi đồng ý đi Đông Phương Thành, Huy Thị chủ động yêu cầu gặp cha mình một lần, lý do là "chỉ gặp thử một lần cũng tốt". Yêu cầu của cậu đã được cho phép, thế là cậu được mang đến phòng của hoàng đế tiền nhiệm, nhìn người đàn ông bởi vì không

muốn trị liệu bản thân mà bệnh nặng liệt giường.

Ánh mắt hoàng đế khi nhìn qua không chứa đựng một chút xíu tình cảm nào, cho dù một trong hai đứa con trai mình đứng trước mặt, tâm tình của hắn hình như cũng không bởi thế mà sản sinh biến hóa gì.

Phạm Thống vốn cho rằng Huy Thị sẽ hỏi. Hắn vốn cho rằng Huy Thị sẽ hỏi "Vì sao", hoặc là nhận người thân nói vài câu trong lòng, nhưng phản ứng của Huy Thị lại không như hắn nghĩ.

"Ông không thể bảo vệ chúng tôi."

Huy Thị trầm tĩnh nói ra câu này bằng giọng nói trẻ con.

Hoàng đế nằm trên giường nghe xong câu nói hờ hững này, lộ ra thần tình ngạc nhiên, nhưng rất nhanh chóng, chút ngạc nhiên đó bị thay thế bởi cười lạnh.

"... Ông sẽ không bảo vệ chúng tôi."

Cho dù thoáng đổi cách dùng từ, cậu vẫn không có một chút tôn kính nào đối với người cha có quan hệ huyết thống với mình, sau đó, hoàng đế khẽ cười ra tiếng.

"Lần này ngươi nói đúng rồi, thế thì sao?"

"Tôi chỉ là tới để xác định chuyện này mà thôi."

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi này cứ như thế kết thúc.

Cảm giác chỉ có thể nhìn hình ảnh trong ký ức, không đọc được tâm tư trong lòng, khiến Phạm Thống có chút sốt ruột, mặc dù đây cũng là chuyện hết cách, nhưng cảm giác bức bối trong ngực vẫn khiến hắn khó chịu.

Thư gửi về Tây Phương Thành, hết bức này rồi đến bức khác, thư viết cho Narsi cũng vậy.

Sau khi viết xong báo cáo cho trưởng lão, Huy Thị luôn lấy ra một tờ giấy mới, lần nữa chấm mực, bắt đầu viết thư cho Narsi.

Sau khi ngòi bút lông viết xuống tên của em trai, tay của hắn dừng lại rất lâu.

Từ thị giác của hắn, Phạm Thống chỉ có thể nhìn thấy hắn cứ nhìn chằm chằm tờ giấy, không biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Trước đây lúc muốn tìm kiếm thông tin liên quan tới Narsi, hắn thường ở trong ký ức của Huy Thị nhìn thấy một tờ giấy viết thư mơ hồ, mà lần này khi Huy Thị rốt cuộc cũng cầm bút viết chữ, những nét mực màu đen không còn nhòe như trước.

"Anh không thể nào tưởng tượng ra em hiện nay".

"Khoảng cách thời gian và không gian khiến anh cảm thấy bất lực".

"Thật ra, anh luôn muốn quên em đi"...

Phạm Thống nhìn hắn cầm bút, từng chữ từng chữ viết xuống câu từ như vậy.

Nhưng hắn chỉ viết đến đây, liền đột ngột để mạnh bút xuống, ra sức vò tờ giấy, sau đó giống như là đã bình tĩnh lại, hắn trải tờ giấy thư đã bị vò nát, đưa vào ngọn nến thiêu rụi.

Ngọn nến dần dần nuốt lấy chữ viết trên tờ giấy, trước khi ngọn lửa đốt tới tay hắn buông góc còn lại ra, hít sâu một hơi, sau đó lần nữa rút ra tờ giấy mới, cầm bút viết lại.

Viết xuống tên của Narsi giống như mọi khi, rồi cố hết sức lấy giọng điệu tươi sáng ôn hòa viết về cuộc sống thường ngày của mình cùng lời thăm hỏi... sau khi hoàn thành bức thư này, hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn lần hai, viết xong chữ cuối cùng liền trực tiếp dán kín, đưa đi chung với thư báo cáo.

Phạm Thống dường như cảm nhiễm được tâm tình bất lực đó, ngay cả vùng vẫy cũng không được cho phép.

Muốn quên đi.

Luôn luôn muốn quên đi.

Rốt cuộc là tình cảm thế nào, lại muốn gạt đi tồn tại của em trai mình?

Cho dù Phạm Thống gần như có thể nhìn thấy hết mọi chuyện xảy ra trong đời hắn, vẫn không nói rõ được.

"Từ khi bọn ta thẩm vấn ngươi tới bây giờ, đã tốn mất hai năm, ngươi căn bản chỉ là vòng vo với bọn ta, không muốn cung cấp pháp trận chính xác đúng không?"

Huy Thị bị cưỡng chế mang về Tây Phương Thành, hai năm tối tăm không thấy ánh mặt trời đó, ở trong ký ức của hắn, ngoại trừ đoạn cuối cùng này, những phần khác cũng không có để lại dấu vết bao nhiêu sâu sắc.

Giống như hai năm mất đi chẳng hề quan trọng, mọi đắng cay chịu trong khi ấy cũng không quan trọng chút nào.

"Các ngài sao lại nói như vậy chứ? Haiz, nếu như thật sự xảy ra sai sót gì, có lẽ là do không mang tư liệu trên người nên không nhớ hoàn toàn, thứ phức tạp như pháp trận, các ngài làm sao có thể yêu cầu ta ghi nhớ ở trong đầu?"

Huy Thị thở dài như thể đúng rồi, giống như đây chỉ là hiểu lầm không tránh được.

"Bọn ta cho ngươi cơ hội lựa chọn cuối cùng, giao pháp trận chân chính ra đây."

"Ngài vì sao khẳng định ta làm được như thế? Vì sao không tin

ta không nhớ rõ?"

"Bọn ta hôm nay đặc biệt đích thân tới đây, ngươi biết vì cái gì không?"

Huy Thị nhìn trên người bọn họ, cười cười.

"Không có hình cụ cũng không có độc dược. Có cái gì đặc biệt sao?"

"Hôm nay không có những thứ đó, bọn ta chỉ cần trở về thủ đoạn nguyên bản."

Trưởng lão nói những lời này xòe tay ra, hào quang tỏa ra từ lòng bàn tay hắn, ở trong hoàn cảnh tối tăm này thật là chói mắt.

Mắt Huy Thị tốn chút thời gian để thích ứng độ sáng như vậy, sau đó ở trong đoàn ánh sáng kia, hắn nhìn thấy một bóng dáng vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Khuôn mặt quen thuộc, đôi mắt lam quen thuộc, bọn họ đã mười một năm chưa gặp nhau.

Mái tóc vàng, giống như là dáng vẻ ban đầu của hắn.

Hắn không muốn nhận ra người này, nhưng vừa lại không thể không nhận ra; nói là muốn gặp người này, nhưng có lẽ lại có một chút không muốn nhìn thấy.

Huy Thị không khỏi vươn tay ra phía trước, giống như bị mê hoặc mà muốn chạm vào.

Người đang đọc sách trong ảo ảnh ma pháp, em trai của hắn -- giống như ánh sáng không thể tiếp xúc cũng không thuộc về hắn, cứ như thế biến mất trước ngón tay của hắn.

"Giữa em trai của ngươi và lòng trung thành vô vị đối với Dạ Chỉ, chọn một cái đi, có lẽ lần sau, chúng ta nên thử cảnh tượng

không ôn hòa như vậy nhỉ?"

Huy Thị bật cười giống như đã nghe thấy cái gì buồn cười lắm.

"Cái gì mà lòng trung thành đối với Dạ Chỉ? Từ đầu đến đuôi có thứ đó sao? Chẳng phải chỉ là các ngươi đang yên đang lành hoài nghi thám tử đang làm việc nghiêm túc, không chịu tin lòng trung thành của ta đối với tổ quốc mà thôi sao?"

"Chuyện đến nước này, ngươi không cần nói những lời thừa thãi đó--"

"Ta mang các ngài đi là được rồi chứ?"

Huy Thị ngắt lời đối phương, bình thản nói.

"Ta biết làm thế nào giải khai kết giới của tế đàn Trầm Nguyệt, pháp trận có chính xác hay không, mang các ngài đến hiện trường nghiệm chứng chẳng phải là sẽ rõ?"

Hình ảnh ký ức kế tiếp dần dần rời xa.

Cho dù không nhìn, Phạm Thống cũng có thể biết, đề nghị của Huy Thị được những trưởng lão chấp nhận, bọn họ sẽ đến tế đàn Trầm Nguyệt, đây đã là chuyện xảy ra ở quá khứ.

Tình cảm phức tạp và ảm đạm, cứ hết đợt này tới đợt khác ùa tới.

Trong đó chỉ có mấy câu tâm ngữ thuần túy, vang vọng một cách đứt quãng.

"Ông ta sẽ không bảo vệ chúng ta, nhưng anh sẽ bảo vệ em."

"Anh sẽ bảo vệ em, lấy sinh mạng của anh để bảo vệ em..."

Một cơn đau đầu ập tới khiến Phạm Thống tỉnh lại một lần,

bởi vì thời gian vẫn còn là nửa đêm, hắn bèn buộc mình ngủ trở lại.

Khó khăn lắm mới đi vào giấc ngủ, thứ xuất hiện trước mắt lần này là bờ sông đã từng thấy mấy lần.

Huy Thị đang ngồi ôm gối ở đó, không thèm liếc hắn lấy một cái.

Hm... Tử khí nặng nề, không tới bắt tôi qua sông, cũng không dùng đủ mọi cách kỳ quái trêu cợt tôi, Huy Thị như thế này, tôi thực sự rất không quen, nói gì đó đi chứ! Làm sao vậy hả?

"Huy Thị?"

Phạm Thống thử gọi một tiếng thăm dò, thế là Huy Thị ngẩng đầu lên, nhưng lúc nhìn hắn, trên mặt lại mang mấy phần lãnh ý.

"Dò xét tâm sự không muốn bị ai biết của người khác, nghiên cứu ký ức mà người khác muốn khóa lại, làm như vậy rất thú vị?"

Hắn đột nhiên lấy giọng điệu lạnh lùng này nói ra lời chỉ trích như vậy, thoáng chốc khiến Phạm Thống không kịp phản ứng.

"Cái gì vậy! Có phải ta cố ý phá trừ đâu! Hơn nữa trước khi ngươi đưa toàn bộ ký ức cho người khác, cũng đã nên chuẩn bị sẵn tâm lý bị nhìn sạch rồi chứ!"

"Đúng thế đúng thế, chỉ đáng tiếc có một số chuyện cho dù hiểu rõ nhưng vẫn sẽ không vui, ngươi nói ta thoạt nhìn giống một người hẹp hòi thích so đo, hay là người cởi mở suy nghĩ thoáng đây?"

"Ta thấy ngươi hẳn là loại người tùy hứng lúc muốn cởi mở thì giả vờ cởi mở, lúc muốn so đo thì mặc mình so đo đi!"

"Nhận được bình phẩm này từ ngươi, thật là khiến người vui

ghê."

"Cái gọi là khiến người vui vẻ, rốt cuộc là bởi vì nói chuẩn hay là không chuẩn hả!"

Sau khi đối thoại mấy câu, Phạm Thống đột nhiên nhớ tới cái gì đấy, sau đó liền dùng một loại ánh mắt do dự nhìn Huy Thị.

"Thế... cho nên, ngươi ở đây, rốt cuộc là ảo giác của ta hay là người thật vậy?"

"Người thật đã chết rồi, ngươi cũng biết đấy."

"Cho nên ngươi là sản phẩm ảo giác của ta?"

"Uổng cho ta nhiệt tình lôi ngươi qua sông như thế, ngươi vậy mà lại cho rằng ta là sản phẩm ảo giác của ngươi, thì ra Phạm Thống ngươi trong tiềm thức muốn chết như vậy à, vậy lúc trước còn giãy giụa cái gì, thật đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong."

"Ngươi không thể đàng hoàng nghiêm túc trả lời vấn đề của ta sao --!"

Kiểu nói chuyện của Huy Thị thực sự rất khiến Phạm Thống bực mình, chỉ là, gã "người chết" này có vẻ tâm trạng đang không tốt, nguyên nhân vừa khéo lại là bị hắn xem ẩn tư, cho nên hắn cũng không tiện trực tiếp trở mặt với Huy Thị.

"Ta có thể hỏi một chút không, cái không gian mà tất cả mọi người đều bất động kia là sao?"

Cái tràng cảnh ghê rợn nhìn thấy ban đầu, Phạm Thống bây giờ nhớ tới vẫn cảm thấy rất không thoải mái, hỏi kẻ đương sự hẳn là sẽ rõ hơn, bởi thế, mặc dù Huy Thị chưa chắc sẽ trả lời nghiêm chỉnh, hắn vẫn mở miệng dò hỏi.

"Sau khi bọn họ chọn ta làm gián điệp, liền định thì đưa ta vào trong không gian nơi thời gian bị đình chỉ, muốn ta học thêm một vài thứ, trả lời như thế này đã tính là trả lời đàng hoàng chưa?"

Huy Thị dùng giọng rất bình thản đáp lại, đáp án của hắn khiến Phạm Thống trợn mắt líu lưỡi.

"Ngươi đã bị nhốt bao lâu?"

"Trước sau cộng lại xấp xỉ mười năm đi, không có nghiêm túc tính."

Mười năm --! Cho nên tuổi tác bề ngoài của ngươi với tuổi tinh thần lệch nhau ít nhất mười tuổi sao? Cái hoàn cảnh chỉ có ngươi với sách đó, ngươi ở suốt mười năm không có phát điên sao!

"Huy Thị, ta đột nhiên cảm thấy ngươi rất không đơn giản!"

"Cảm ơn lời khen của ngươi, phải vậy thôi."

Ngươi có thể đừng trả lời một cách hiển nhiên như thế không?

"Vậy... vì sao ngươi không chịu nói ra pháp trận?"

"Tây Phương Thành muốn phong ấn Trầm Nguyệt, về tình về lý, ta không thể hại chết người nào đó."

Người nào đó? Ai? Ngươi quen biết cư dân tân sinh nào à? Mễ Trọng sao? ... A ha ha ha, đương nhiên không thể nào là Mễ Trọng...

"Vậy ngươi về sau sao lại muốn mang bọn họ đi?"

"Bởi vì một khi kết giới của tế đàn có động tĩnh, Đông Phương Thành sẽ biết ngay, đương nhiên sẽ có người đến xử lý, vậy thì, người kia đương nhiên sẽ không bị ta hại chết."

Rốt cuộc là ai vậy? Ngươi sợ hại chết cái người đó, vừa lại

không muốn hại chết Narsi, cho nên dứt khoát để mình chết để giải quyết hết thảy?

"Nhưng di ngôn ngươi cho ta là bảo ta phong ấn Trầm Nguyệt, ngươi như vậy chẳng phải trước sau mâu thuẫn rồi?"

"Bởi vì thật ra người đó khát vọng được chết, chỉ là chuyện này không nên để ta làm, đây là vấn đề tình cảm."

Cái gì với cái gì vậy chứ! Càng ngày càng không hiểu rồi!

"Vậy..."

"Ngươi hỏi đủ chưa? Đừng làm phiền ta nữa, hóng chuyện của ta có bán được tiền không?"

Huy Thị mới trả lời mấy vấn đề, lập tức lại từ chối phối hợp rồi, nhìn khuôn mặt thoáng cái lạnh đi của hắn, Phạm Thống cảm thấy có chút khó khăn.

"Bằng không, vấn đề cuối cùng nhé?"

Huy Thị chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào hắn, không nói có thể cũng không từ chối, Phạm Thống liền hỏi tiếp.

"Tên thật của ngươi rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ rất khó nghe sao?"

"Một cái tên rất bình thường. Tự nhiên tò mò tên đàn ông, ngươi rốt cuộc là rảnh quá hay là giới tính có vấn đề? Ta mặc dù là một mỹ thiếu niên hiếm có, nhưng hoàn toàn khác với Lăng Thị."

"Ta chỉ hỏi mỗi cái tên thôi ngươi vì sao có thể xuyên tạc thành như vậy! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào hả!"

"Hãy cứu cậu ấy."

Phạm Thống bởi vì lời nói đột ngột này mà ngây ngẩn, nhưng

thần tình của Huy Thị rất nghiêm túc, thậm chí còn tỏ ra có mấy phần đau khổ.

"Ngươi làm ơn đi cứu cậu ấy."

... Chờ đã, ngươi là nói, Narsi sao?

Narsi bị rơi vào trong tay Đông Phương Thành, ta nào có thể cứu được chứ! Đừng làm khó người nữa có được không! Cứ thích yêu cầu mấy chuyện ngươi làm không được, ta cũng làm không được, muốn cứu Narsi cũng là chuyện của Nguyệt Thoái, nếu Nguyệt Thoái mà không cứu được thì cũng không đến lượt ta! Ngươi đừng có nhờ vả lung tung như thể có bệnh vái tứ phương như vậy!

"Ngươi rốt cuộc là thích em trai ngươi, hay là ghét em trai ngươi hả?"

Từ trong những ký ức lộn xộn kia, Phạm Thống rất khó đoán được tình cảm của Huy Thị đối với Narsi rốt cuộc là loại nào.

Vấn đề này hỏi người đương sự liệu có cái đáp án rõ ràng không? Hay là người đương sự cũng không rõ?

"Ngươi hỏi nhiều như thế làm gì, cứu hay không cứu chỉ có một câu, ngươi nếu thật muốn biết tên của ta, thì đi hỏi nó."

"Hả? Vậy lỡ ta tốn bao công sức cứu được hắn ra, kết quả hắn nói hắn đã quên tên thật của ngươi, vậy làm sao đây?"

"Vậy thì do ngươi xui thôi."

Vì sao không phải là ngươi xui! Đó là em ruột của ngươi không phải của ta!

"Ta làm không được đâu! Khó quá rồi, ai mà giúp được ngươi chứ!"

"Phải không, thôi vậy, đã thế không có gì để nói nữa, ha ha ha ha, ta cảm thấy mệt rồi, tạm biệt nhé Phạm Thống."

Ê! Chờ đã! Ngươi đi lên thuyền ở bờ sông từ lúc nào vậy? Tốc độ chèo thuyền vì sao nhanh như thế? Chờ... A!

Vô thức muốn đuổi theo, Phạm Thống khi dừng lại ở bờ sông vẫn còn chưa hết sợ.

Gì vậy chứ, mình suýt nữa tự qua sông rồi... Quá, quá sơ ý! Đây là mánh khóe dụ người qua sông sao? Mình sao có thể ngốc đến mức đó!

Huy Thị trở về bờ bên kia, Phạm Thống vừa lại không dám tùy tiền bước qua con sông đó, trước khi tỉnh ngủ, sợ rằng cũng chỉ có thể một mình buồn chán ở bờ sông này thôi.

Haiz, cảm giác áy náy khi xem xong bí mật của người ta này là sao đây?

Cho dù như vậy, tôi cũng không cách nào đi cứu Narsi! Đây vượt quá khả năng rồi --

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tôi ấy à, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ chỉ muốn nói có một câu.

Rốt cuộc kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì, mới bị ác quỷ quấn thân, vào sinh ra tử, kiếp nạn liên miên, bị cuốn vào trong một mớ chuyện không liên quan tới mình?

Tôi... được thôi, sau khi nhìn trải nghiệm bi thảm của người khác, tôi cảm thấy tôi hình như cũng không chật vật như mình nói, so với bọn họ, tôi có lẽ vẫn còn tốt chán, trên thế giới này có rất nhiều người thê thảm, tôi so ra chỉ có kém xa, ai nói kêu lớn nhất thường không phải là người thảm nhất...

Chẳng qua, bọn họ sở dĩ thảm, cũng là bởi vì môi trường sống bối cảnh của bọn họ phức tạp, tôi không tham gia chính cục âm hiểm, cũng không mang tư chất hay bảo bối khiến người thèm thuồng, chỉ là một người bình thường, tôi rốt cuộc vì sao nhất định phải dính dáng tới những chuyện ngoài khả năng của tôi đây? Tôi cũng chỉ sẽ bị cuốn cho tan tành thôi, chắc sẽ không có kết quả khác đâu! Rất nhiều chuyện không phải cứ nỗ lực là sẽ có kết quả tốt!

Từ từ đã, ngẫm kỹ lại, tôi thật sự có bảo bối khiến người thèm thuồng... Vấn đề là, những chuyện tôi gặp phải, căn bản cũng không phải do Puhahaha dẫn tới, thật sự là trách trời trách đất trách vận mệnh sao?

Narsi, ngươi không thể tự thoát vây được à? A, nói đi thì nói lại, Lạc Thị dùng phù chú thật là đẹp, cảm giác hoàn toàn không cùng một trình độ với lần tôi từng thấy trước đây, lần này cậu ta ném phù cũng không có niệm chú, chẳng lẽ cậu ta cũng dùng chiêu kết hợp phù lực với pháp lực này?

Nói tới, trong ký ức của Huy Thị, tôi hình như lại nhìn thấy cái gì đó, khụ, thứ không nên nhìn?

Một nửa pháp trận Trầm Nguyệt mà Đông Phương Thành bảo quản ở ngay trong đầu hắn chứ đâu!

Lần này tôi rốt cuộc có cần nói ra hay không? Nếu nói ra, chúng tôi gần như đã có đủ điều kiện để điều tra Trầm Nguyệt, thậm chí là phong ấn Trầm Nguyệt, đương nhiên cũng không cần đàm phán với Đông Phương Thành nữa, vậy thì...

Vậy thì, Đông Phương Thành sẽ làm gì với con tin đã mất đi tác dụng đây?

Narsi... chẳng phải sẽ hết cứu sao?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 10+7: Vô Quang Chi Xử

Có lẽ từng muốn sống hơn ai hết. Có lẽ thời gian đã khiến ta quên cảm giác muốn sống tiếp là thế nào." -- Tịch Anh

Nơi giam lỏng Narsi nếu đã quyết định xong, cánh người Đông Phương Thành sau khi trở về Thần Vương Điện, liền âm thầm trực tiếp mang người vào Huy Thị Các.

Vi Thị không có hứng tham dự hoạt động tiếp đến, cho nên chỉ còn lại Lạc Thị, Lăng Thị với Âm Thị mang Narsi vào Huy Thị Các.

"Ta có thể đi lấy quần áo của Huy Thị với thuốc nhuộm tóc để hóa trang hắn thành Huy Thị không?"

Nhìn Narsi bị Lăng Thị quăng dưới đất, Âm Thị lộ ra ánh mắt hào hứng.

"Không được."

Ánh mắt Lăng Thị nhìn hắn cứ như đang nhìn một tên biến thái.

"Ơ? Vì sao? Có mất miếng thịt nào đâu -- ta cũng thường nhuộm màu mèo tam thể hoặc là làm tạo hình mới mà, có sao đâu --"

"Ngươi có thể về đem những con mèo tam thể của người hóa trang thành Huy Thị, ta không để ý."

"A! Đó sao mà được! Tiểu Lạc Thị, ngươi cũng nói câu nào xem, ngươi không động lòng sao?"

"Ai, ai sẽ..."

Thình lình bị hỏi vấn đề này, Lạc Thị không kịp đề phòng, may mà không chờ cậu nói ra đáp án gì không thể cứu vãn, Lăng Thị đã tiếp lời.

"Âm, ngươi cút ngay. Trước khi cút nhớ dựng lại kết giới của Huy Thị Các, rõ chưa?"

Nhìn Lăng Thị trầm mặt, Âm Thị cuối cùng cũng biết điều không tiếp tục dây dưa nữa, chỉ ở trước khi rời khỏi không cam nguyện lắm mà nhìn Narsi căn dặn một câu.

"Ngoan ngoãn ở bên trong đừng chạy ra ngoài , lực sát thương của kết giới rất lớn, kích hoạt sẽ chết đấy."

Rõ ràng lúc Lạc Thị chết trên chiến trường, Âm Thị hận không thể làm thịt Narsi, nhưng trải qua những thời gian này, Lạc Thị lại bình yên vô sự, hắn giống như đã quên mất tâm tình lúc đó, thậm chí còn lo Narsi bất cẩn đụng vào kết giới sẽ bị thương.

Chẳng qua, những cái này đương nhiên là dưới điều kiện Lạc Thị không có biểu hiện ra hận ý gì đối với Narsi.

"Lạc Thị, trước khi giao cho ngươi xử lý, không ngại để ta tìm hiểu giá trị của hắn một chút chứ?"

Sau khi Âm Thị rời khỏi, Lăng Thị một mặt nói ra lời như vậy, mặt khác vén tay áo vươn tay phải ra.

"Ngươi muốn làm gì?"

Lạc thị khó hiểu hỏi một câu, trên khuôn mặt mỹ lệ của Lăng Thị xuất hiện nét cười mờ nhạt.

"Dùng phương pháp đơn giản tiện lợi mà ta quen dùng, hỏi ra thứ có giá trị từ trong não của hắn, bất cứ bí mật nào cũng không

thể ẩn hình. A, đây là năng lực của Thiên Huyễn Hoa ta, đừng có hỏi ta học làm sao."

Cho dù nghe thấy Âm Thị muốn hóa trang mình thành Huy Thị, trên mặt Narsi cũng chỉ hơi co giật, sau khi Lăng Thị nói xong câu này, hắn lại hoảng sợ lùi về sau.

Mặc dù bị hạn chế lực lượng với hành động, nhưng hắn vẫn tàn tồn một chút xíu sức lực rất yếu ớt, miễn cưỡng có thể cử động, chẳng qua chút sức lực này đương nhiên không có ích gì, có lẽ còn chẳng bằng người chìm dưới nước giãy giụa.

Lăng Thị chỉ cần một tay là có thể khống chế mọi hành động của hắn hiện giờ. Hắn muốn lý trí phân tích bây giờ nên làm sao, chỉ là không có một phương pháp khả thi nào.

Chủ động cung cấp phần có giá trị nhất đối với bọn họ -- nhưng cho dù làm như vậy, Lăng Thị cũng chưa chắc sẽ tin không có tình báo nào khác, làm như thế cũng không ngăn được hắn đọc não của mình.

Sau khi bàn tay tỏa ánh sáng của Lăng Thị ấn lên trán của hắn, hắn ngoại trừ nhớ đến những ký ức không muốn bị nhìn thấy, cũng nhớ tới pháp trận tồn tại trong đầu mình.

Hắn từng đáp ứng Nguyệt Thoái, ủng hộ quyết định của cậu, pháp trận Trầm Nguyệt mà bên Tây Phương Thành bảo quản bất luận thế nào cũng không nên rò rỉ từ chỗ hắn...

Nhưng ngay cả bản thân hắn cũng đã khó tự bảo toàn.

"Đừng...!"

Narsi biết làm cái gì cũng không thể xoay chuyển chuyện đang sắp xảy ra, chỉ là khi lực lượng kỳ dị xâm nhập não bộ của hắn, hắn vẫn kêu lên một tiếng đầy đau khổ và sợ hãi.

Ở lúc bị đọc ký ức, tất cả những thứ cố quên đi được lật lên một lần nữa.

Quá khứ từng bóp méo tính cách của hắn cuộn trào ở trong đầu hắn, ý nghĩ tràn lan ra ngoài khiến hắn gần như cảm thấy muốn ói, chờ đến khi quá trình kết thúc, hắn cũng bởi vì không cân bằng được tinh thần mà ngất xỉu, lấy ký ức xong, trên mặt Lăng Thị tỏ ra một ít kinh ngạc, tiếp đến nhíu mày, như suy nghĩ điều gì đó.

"Lăng Thị, hắn làm sao vậy?"

Thấy người đột nhiên ngất xỉu, Lạc Thị có chút lo lắng dò hỏi.

"Bức hắn nhớ lại một số ký ức khó chịu, tinh thần có lẽ bị chút thương tổn. Cuộc sống của con tin Lạc Nguyệt quả nhiên cũng không tốt đến đâu, chẳng trách luôn dưỡng ra người tâm linh méo mó."

Lăng Thị hờ hững bình luận như vậy, thế là Lạc Thị lại hỏi tiếp vấn đề quan trọng hơn.

"Có tình báo nào hữu dụng không?"

"Có."

Từ trong đôi mắt lạnh của Lăng Thị, người ngoài không bao giờ có thể đọc được tâm tình của hắn.

"Có lẽ còn là tình báo hữu dụng hơn tưởng tượng đây..."

◊◊◊◊

Truy cứu việc thiếu hụt tình báo, truy cứu đến cuối cũng không có kết quả gì. Người vốn phụ trách thu thập tình báo nước địch là Mai Hoa Kiếm Vệ, bây giờ chức Mai Hoa Kiếm Vệ đang bỏ trống, tự nhiên cũng không ai có thể đứng ra giải thích, hơn nữa,

từ sau khi sự kiện Huy Thị xảy ra, Tịch Anh đã thay đổi triệt để toàn bộ nhân viên Thần Vương Điện, muốn xâm nhập thu hoạch tin tức thực sự không dễ, cuối cùng bọn họ chỉ có thể tạm thời gác lại bộ phận này, trước hết thảo luận tiếp đến nên làm sao xử lý mọi chuyện.

Quá trình thảo luận phía trước, Phạm Thống không có tham dự, chỉ là hình như vẫn chưa có kết luận. Bị vướng con tin, muốn thảo luận ra biện pháp xử lý khả thi, xác thực rất có độ khó.

Giá trị quan trọng nhất trên người Narsi, chính là pháp trận. Muốn đòi người lại, đồng thời không thể bị Đông Phương Thành phát giác lý do bọn họ muốn cứu người về, đây chính là chỗ khó khăn.

Yiye lãnh khốc đề nghị không cứu được thì dứt khoát phát người ám sát luôn, đây đương nhiên bị Nguyệt Thoái bác bỏ, cho nên bọn họ chỉ có thể tiếp tục nghĩ biện pháp tốt hơn, hoặc là chờ Đông Phương Thành chủ động đề xuất giao dịch.

Dùng con tin trao đổi cuộc tiến hành nghi thức chú nhập vương huyết, hẳn là yêu cầu mà đối phương rất có khả năng đưa ra, nói không chừng còn sẽ đòi hỏi quá đáng hơn, chẳng qua -- Đông Phương Thành lại cứ mãi không có truyền tới bất cứ tin tức nào, khiến bọn họ cảm thấy rất bất ngờ.

Tịch Anh đáng lý chiếm cứ ưu thế nhưng lại không có chủ động đề xuất bất cứ điều kiện nào, xác thực khiến người cảm thấy rất kỳ lạ, mặc dù cũng có khả năng là còn đang suy nghĩ yêu cầu dự bị, nhưng sau khi chờ một ngày, Nguyệt Thoái đã chờ hết nổi rồi.

"Đề xuất yêu cầu quyết đấu với nữ vương Dạ Chỉ. Nếu bà ta thua, thì giao con tin ra, về phần ta thua muốn trả cái giá gì, mời bọn họ tự đề xuất!"

Tịch Anh kỳ thực không có lý do buộc phải chấp nhận, nhưng khiêu chiến công khai, từ chối sẽ bị cho là sợ chiến, Tịch Anh nếu muốn giữ gìn tôn nghiêm vua của một nước, cùng lắm là sửa đổi điều kiện kèm theo sau khi xác định thắng thua, khả năng từ chối trực tiếp là rất thấp.

Chẳng qua, thực lực kẻ địch không rõ nông sâu, cứ như thế đề xuất quyết đấu, vẫn là khiến những người tham dự buổi thảo luận cảm thấy không thỏa đáng lắm -- cho nên, trước khi chính thức gửi thư cho đối phương, hầu hết những thần tử quen biết có nghe nói đều tụ tập lại để thu gom ý kiến.

Đương nhiên, bên trong không bao gồm Loveson.

"Các cậu nếu như muốn tiến hành quyết đấu, hẳn là sẽ rất nguy hiểm, ban đầu hộ giáp của hai bên đều có tính đối kháng nhất định đối với thuộc tính vũ khí của đối phương, nếu không xem đặc tính mỗi bên, Skies nghiêng về sát thương vật lý, Thiên Huyễn Hoa chính là phòng ngự vật lý cứng chắc, tương tự, Thiên La Viêm thiên về thương tổn pháp thuật, Aifrol thì thiện trường kháng phép, nhưng về sau song phương trao đổi vũ khí, hộ giáp khi phòng ngự sẽ khó khăn hơn rất nhiều, rất có khả năng sẽ bị thương bất cứ lúc nào..."

Thân là Aifrol, Bích Nhu trước hết nói về vấn đề trên phương diện khí cụ, lo âu hiện rõ trên mặt, lần đầu tiên nghe thấy thuyết giảng như vậy, Phạm Thống chớp mắt, chỗ ngồi của hắn vẫn chọn trong góc như mọi khi.

Vậy... Không phải nói muốn quyết đấu sao? Quyết đấu chẳng phải có nghĩa là không chết không nghỉ mà? Khác với kiểu nâng cao giai cấp tua rua ở Đông Phương Thành đi, hay là tôi hiểu lầm rồi, có thể đầu hàng hay là tới lúc dừng là dừng? Cao thủ hẳn là đều rất coi trọng mặt mũi, sẽ có người chủ động đầu hàng sao?... A, ông chú kia từng làm rồi, nói như vậy hắn thật sự là một người thức thời đây...

"Cho nên, có nghĩa là ta không cần mặc cô, đằng nào cũng không có bao nhiêu hiệu quả phòng ngự?"

Nguyệt Thoái nghe xong lời của Bích Nhu, cho ra kết luận khiến người ở hiện trường đều cảm thấy hết biết nói gì.

"Mới không phải! Cậu đương nhiên phải mặc tôi đi! Cậu làm sao có thể lần nào cũng không mặc hộ giáp, từ sau khi nhận chủ cũng chưa từng mặc lần nào!"

Bích Nhu nghe vậy lập tức phản bác kịch liệt, bảo vệ "quyền hộ chủ" của mình, cứ như Nguyệt Thoái không mặc cô là đòi mạng của cô không bằng.

"Nếu mặc rồi vẫn sẽ bị trọng thương, vậy đại biểu cô cũng có nguy hiểm tính mạng, cảm giác hình như không tốt lắm..."

"Ai nói mặc rồi vẫn sẽ bị trọng thương! Vẫn có một vài công hiệu bảo vệ, đừng nói tôi cứ như thể là vải rách vô dụng vậy, tôi dù có làm sao cũng là pháp bào cấp cao!"

Lời nói của Nguyệt Thoái không ngừng đâm chọc lòng tự tôn của Bích Nhu, đề tài này có lẽ bỏ qua trước tốt hơn, rất nhiều người đều cảm thấy như vậy.

"Nữ vương của Dạ Chỉ, rốt cuộc có mạnh hay không?"

Người Yiye hỏi vấn đề này là Ojisa với Yameidie, hồi đầu bọn họ từng bị Tịch Anh truy kích cùng với Narsi, ít nhất có một lần kinh nghiệm chiến đấu, có thể coi làm tham khảo.

"Rất mạnh."

Ojisa bình luận đơn giản.

"Ừ, ta ấy à, suýt nữa tưởng mình sẽ chết cơ."

Yameidie hồi tưởng trận chiến đấu kia, đến giờ vẫn còn thấy

sợ. Nếu không phải rút lui nhanh, có khi hắn thật sự sẽ chôn thây ở đó.

"Không có nắm chắc phần thắng đã hẹn quyết đấu sợ rằng không ổn lắm."

Ojisa cũng đã nói mạnh rồi, Tịch Anh tự nhiên cũng sẽ không phải là đối tượng dễ đối phó, cho nên Yiye vẫn giữ thái độ bảo thủ, có vẻ là muốn Nguyệt Thoái ngẫm kỹ thêm, chỉ là...

Ánh mắt mọi người nhìn Yiye đều tỏ ra có chút vi diệu.

Ồ, tên lùn, không nắm chắc phần thắng nên không muốn đánh, câu này từ trong miệng ngươi nói ra nghe nó cực kỳ không hài hòa! Bản thân ngươi chắc chưa từng cân nhắc vấn đề này đâu nhỉ? Ngươi lúc nào cũng có vẻ đánh tới khi mình ngắc ngoải cũng không sao cả mà! Ngươi không cảm thấy câu này mặc dù nên lấy ra khuyên, nhưng do ngươi nói thì chẳng có chút thuyết phục nào sao!

"Yiye ca ca chẳng lẽ mỗi lần chiến đấu đều nắm chắc mười phần?"

Nguyệt Thoái quả nhiên cũng tỏ ra kinh ngạc nghi vấn, Yiye thì trả lời một cách khá mất kiên nhẫn.

"Ta chỉ cần chịu trách nhiệm đối với bản thân, ngươi là hoàng đế, ngươi khác."

Ồ, tiêu chuẩn kép à, chẳng qua tôi chú ý việc tên lùn lần này không có phủ định tiếng ca ca kia hơn, tôi như vậy có được không?

"Chỗ nào khác..."

"Quỷ Bài Kiếm Vệ của hoàng đế chỉ cần người mạnh nhất, nếu ta chết chứng tỏ ta không đủ mạnh, đương nhiên nên bị đổi, ta

vốn đã là phụ trách đánh nhau, hoàng đế như ngươi không dưng lấy mạng mình đi đặt cược cái gì chứ? Ngươi cho rằng đối phương vì nghi thức chú nhập vương huyết nên sẽ không dùng ánh sáng phệ hồn khiến ngươi chết cũng không thể sống lại sao?"

Tịch Anh nghĩ thế nào, sẽ lựa chọn ra sao, bọn họ không một ai đoán ra được. Dù sao thì tình báo của Tịch Anh thực sự quá ít, bọn họ không có lấy một người hiểu rõ suy nghĩ của nàng.

"Nhưng... vậy chỉ cần ta không thua là được rồi mà?"

Nguyệt Thoái do dự một chút, cuối cùng nói ra như vậy, thế là mọi người lại tập trung ánh mắt vào cậu.

"Cậu làm thế nào chắc chắn sẽ không thua? Cậu chẳng phải cũng không biết cường độ của đối phương mà?"

Lần này người đặt câu hỏi là Chu Sa, cậu vừa nói vừa sốt ruột lấy ngón tay gõ lên mặt bàn.

"Ít nhất ta có thể xác nhận bà ta không có khí hóa với vũ khí của mình, vậy thì, ta có thể dùng sát chiêu để đổi lấy thắng lợi."

Nửa câu trước của Nguyệt Thoái, ít nhất mọi người đều cảm thấy không cần hoài nghi.

Cái bộ dạng của Âm Thị đại nhân... đúng là không thể nào có người khí hóa với ngài ta được. Tôi nhớ trước đây từng suy nghĩ vấn đề này rồi, nữ vương cũng thật đáng thương, gặp phải kiếm không tốt, hm... Nếu ngài ta thật sự thâm tàng bất lộ khí hóa với Âm Thị đại nhân rồi, vậy Nguyệt Thoái cậu vẫn là đầu hàng đi, nhất định chỉ có thánh mới làm được, đến mức độ đó cậu chỉ sợ chọc không nổi...

"Sát chiêu gì?"

Nhắc đến thứ này, Yiye quả nhiên cảm thấy hứng thú, Thiên

La Viêm ngồi bên cạnh Nguyệt Thoái thì hờ hững trả lời vấn đề này giúp cậu.

"Chiêu số dùng để giết chết ba mươi vạn người trong ba tiếng đồng hồ."

...

Ơ? Từ từ, tôi cũng sắp quên mất chuyện phi con người này rồi, cho nên... Nguyệt Thoái cậu rốt cuộc là làm sao làm được? Nói rõ một chút xem nào!

"Ừ, lúc đã qua một nửa thời gian, ta phát hiện hình như sẽ không kịp, nên dùng cái biện pháp kia gia tăng hiệu suất, mới miễn cưỡng đuổi kịp."

Nguyệt Thoái nhớ lại, Phạm Thống sau khi nghe xong, cảm thấy đồng tình sâu sắc đối với những sĩ binh Đông Phương Thành lúc đó.

Cậu bé, không có người bắt cậu nhất định phải giết hết toàn bộ đi? Giống như cậu thi được chín mươi điểm cũng là tuyệt lắm rồi, cần gì phải thi một trăm điểm bằng được? Tôi cảm thấy lúc cậu sử dụng cái sát chiêu gì kia, giả như đặc trưng của cái sát chiêu đó rất minh hiển, người ở hiện trường lúc ấy chắc hẳn trong lòng tràn ngập tuyệt vọng, cái đồ tử thần đến từ địa ngục...

"Cho nên rốt cuộc là chiêu số gì?"

Yiye nhíu mày tiếp tục truy hỏi.

Nguyệt Thoái, cậu không nói, Yiye ca ca của cậu sẽ không tha cho cậu đâu, cậu cứ thành thật khai báo rõ ràng đi, chiêu nào?

"Chính là..."

Nguyệt Thoái bất đắc dĩ đành nói sơ phương pháp mình sử

dụng cộng với nguyên lý. Nghe cậu giảng giải xong, bầu không khí trong phòng tức thì trở nên rất quỷ dị.

"Ngươi muốn đi quyết đấu thì cứ đi đi."

Yiye rầu rĩ nhìn sang bên cạnh, hoàn toàn mất đi động lực ngăn cản cậu.

"Chắc là không thua được đâu."

Bích Nhu gật đầu, rất có tự tin đối với Nguyệt Thoái.

Phạm Thống cảm thấy trong lòng thê lương, loại thê lương này cũng không biết là từ đâu mà có.

Cậu đúng là không phải người, Nguyệt Thoái. Đến thế này còn thua được, vậy thực lực của nữ vương Đông Phương Thành chỉ có thể nói là thiên hạ vô địch, Tây Phương Thành bị diệt là cái chắc, nhưng việc này đến bây giờ vẫn chưa xảy ra, đại biểu chắc là không có chuyện này, cậu cứ yên tâm thượng trận dùng đòn sát thủ của cậu đi, haiz, nữ vương thật đáng thương...

Bởi vì không có ai tiếp tục phản đối quyết đấu, chuyện gửi thư cứ thế giao cho Ojisa xử lý, hội nghị cũng nhanh chóng tạm thời kết thúc.

Sau khi về chỗ ở, người đều giải tán, Phạm Thống mới chạy đến chỗ Nguyệt Thoái tìm hiểu tình huống.

"Nguyệt Thoái, cậu nghiên cứu pháp trận thế nào rồi?"

Phạm Thống vừa vào trong phòng, đã hỏi ngay vấn đề này.

Bởi vì thứ quan trọng như pháp trận giấu ở trong đầu mình thì cảm thấy rất không yên tâm, hôm đó Phạm Thống nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là nói cho Nguyệt Thoái, một mặt để quyết định của cậu có thể linh hoạt hơn, mặt khác cũng nhờ cậu nghiệm

chứng phần pháp trận tồn tại trong đầu Huy Thị có phải là thật hay không.

Trên tay Nguyệt Thoái có pháp trận Tây Phương Thành mà trước kia bảo Narsi sao chép ra, ghép lại với nhau để đối chiếu nghiên cứu, hẳn là có thể nhìn ra thật giả của pháp trận Đông Phương Thành trong ký ức Huy Thị. Mặc dù Phạm Thống nghĩ như vậy, nhưng khi những trưởng lão bức hỏi ra được pháp trận giả, bản thân bọn họ hình như cũng không đối chiếu ra được gì, cho nên về phương diện nghiệm chứng, trong lòng hắn cảm thấy chưa chắc sẽ có hiệu quả.

Về vấn đề lương tâm, trước khi giao pháp trận, hắn cũng mượn danh nghĩa Huy Thị xin Nguyệt Thoái đừng từ bỏ Narsi đang bị Đông Phương Thành bắt giữ, chẳng qua thỉnh cầu này kỳ thực không cần thiết nói ra, Nguyệt Thoái nếu bỏ rơi Narsi, khi Lăng Thị bắt cóc con tin, cậu sớm đã hạ lệnh tiến hành công kích bất chấp con tin rồi, bởi thế, phần này trái lại không cần lo lắng.

Quyết định quyết đấu mà Nguyệt Thoái làm ra hôm nay, Phạm Thống rất khó phân tích ra tình hình phía sau, tóm lại vẫn là đi hỏi thẳng nhanh hơn.

"Ừ, có được không ít tình báo hữu dụng."

Lúc Nguyệt Thoái nói như vậy, Phạm Thống một mặt cảm thấy ngạc nhiên vì cậu xem hiểu, mặt khác thì sản sinh nghi hoặc mới.

"Cậu vì sao không lấy khai mở Trầm Nguyệt làm mồi nhử, yêu cầu bọn họ nhốt con tin lại?"

Tôi là nói phong ấn Trầm Nguyệt làm uy hiếp, yêu cầu bọn họ thả con tin về. Tôi cảm thây uy hiếp này rất có sức nặng mà, chỉ có tôi cảm thấy như vậy sao?

"Nếu như thế, bọn họ cũng có thể lấy giết chết con tin để uy

hiếp chúng ta không thể đi tế đàn Trầm Nguyệt."

Nguyệt Thoái thở dài, tỏ ra rất bất đắc dĩ.

"Cứ thế này sẽ dây dưa mãi không dứt được, còn không bằng công khai quyết đấu cho đỡ rách việc, tôi nghĩ, lấy lòng tự tôn của nữ vương Dạ Chỉ, hẳn là cũng sẽ không từ chối đâu."

Ố ồ, thì ra là vậy. Hm... chẳng qua, ngẫm kỹ lại, cũng chính là muốn cậu đặt cược tính mạng vì Narsi, vì Narsi mà đi quyết đấu... cảm giác này vi diệu quá nhỉ?

"Nhưng lỡ đối phương từ chối sau đó lại không thừa nhận thì làm sao?"

Tôi là nói đồng ý rồi lại không thừa nhận, nếu như nữ vương đánh thua rồi lại giở trò không chịu giao người, a, không đúng, nếu như nữ vương thua thì có lẽ cũng đã chết rồi, vậy... biết đâu bọn họ căm phẫn quá giết luôn con tin làm một màn ngọc nát đá tan? Vậy thì làm sao đây?

"Tôi cũng từng nghĩ đến vấn đề này, trên thực tế chỉ cần Narsi còn ở trên tay bọn họ, đối với tôi mà nói thì rất trói tay trói chân..."

Nguyệt Thoái bối rối một hồi, cuối cùng trầm mặt, bổ sung một câu.

"Nhưng bất luận thế nào tôi cũng sẽ đến tế đàn Trầm Nguyệt, tôi sẽ không do dự tránh né như trước kia nữa."

Hơ? Từ từ đã, câu tuyên ngôn này của cậu là gì? Lỡ như thật sự bị ngăn chặn, thì biến thành bất chấp Narsi, ưu tiên phong ấn Trầm Nguyệt, là như vậy sao? Tôi, tôi còn cho rằng cậu sẽ vì sống chết của Narsi mà từ bỏ mọi thứ, rốt cuộc nên nói cậu đột nhiên thông suốt, hay là gì?

"Cho nên nếu không cần thiết, cậu sẽ hi sinh Narsi?"

Này này, đừng đảo giống như tùy tiện từ bỏ tính mạng người khác như vậy có được không?

"Nếu như có thể, tôi cũng muốn đảm bảo an toàn của hắn trước, nếu như người bị nhốt ở Thần Vương Điện, lúc quyết đấu, nữ vương ít nhất sẽ mang theo vũ khí với hộ giáp, vậy thì trình độ nhân lực lưu thủ ở Thần Vương Điện sẽ giảm xuống rất nhiều, nếu có người có thể thừa dịp loạn đi cứu người về thì tốt rồi, nhưng... tôi thực sự tìm không được người nhờ vả."

Nguyệt Thoái càng nói, cũng càng trở nên ảo não, Phạm Thống thì đơn thuần dò hỏi.

"Làm sao lại tìm không được? Ngoại trừ Bích Nhu làm hộ giáp của cậu, chẳng phải còn có ba ma pháp kiếm vệ sao? Đó chẳng phải đều là cước thượng của cậu mà."

Cước thượng! Vậy mà là cước thượng! Đảo ngược của thủ hạ chẳng lẽ không thể là cấp trên sao! Nói mấy lời như vậy cảm giác rất mất mặt --

"Cước..."

Nguyệt Thoái nhất thời bị từ này làm cho ngơ ngác, có chút không kịp phản ứng.

"Đừng bỏ qua cái này! Tóm lại nghĩa không phải là bộ hạ!"

"À... hiểu đại khái rồi. Vấn đề là, ba người bọn họ đều không thích hợp, Yameidie có thể lấy cứu người làm ưu tiên, nhưng thực lực hơi kém, Yiye ca ca... tôi cũng rất muốn tín nhiệm Yiye ca ca, chẳng qua tôi thật sự rất sợ anh ấy vì miễn trừ hậu họa mà đem giết Narsi, trở về nói với tôi không cứu được người..."

Lo âu này của cậu không phải không có lý! Tên lùn có khi thật sự sẽ làm như thế! Còn nữa, cậu cũng biết Narsi là "họa" à? Mà cậu cứ không chịu giải quyết hắn.

"Nếu là Ojisa, mặc dù hắn có lẽ cũng muốn Narsi sống sót trở về, nhưng chịu ảnh hưởng của tà chú, hắn phải hoàn toàn nghe theo chỉ thị của Yiye ca ca, cho nên, Yiye ca ca nếu như muốn hắn giết người rồi trở về nói dối, cũng không phải chuyện không thể..."

Tóm lại nói tới nói lui, Yiye ca ca của cậu đơn giản là đại ma vương ngăn cản cậu cứu người à, hắn rốt cuộc muốn Narsi chết tới mức nào? Từ việc hắn muốn Narsi chết bao nhiêu, cũng có thể suy đoán đối với cậu mà nói, Narsi là tai họa lớn bấy nhiêu?

"Vậy, nếu như muốn thừa dịp loạn cứu người, tôi có lẽ không giúp được..."

Từ từ! Câu này là làm sao! Tôi làm sao có thể nói như vậy? Là Huy Thị đang thao túng tôi xuống biển sao! May mà bị đảo ngược!

"Phạm Thống cậu nói cái gì?"

Nguyệt Thoái hiển nhiên cũng không cảm thấy có khả năng là nghĩa ngược lại, mới trợn to mắt hỏi như thế.

"Tôi cái gì cũng có nói."

Lại nữa rồi, lần nào cũng đảo thành câu này, có thấy phiền không?

Không phải tôi vô lương tâm, chỉ là, lỡ tôi cứu người không được trái lại bị bắt, tôi thật sự không muốn gây thêm phiền nhiễu cho Nguyệt Thoái, cũng không muốn kiểm tra cậu ấy có sẽ vì phong ấn Trầm Nguyệt mà từ bỏ tôi hay không!

"Nếu như có thể nhờ Puhahaha giúp, nói không chừng còn rất có hi vọng?"

Lúc này Nguyệt Thoái chợt thay đổi suy nghĩ, nghĩ đến Puhahaha, mặt Phạm Thống tức thì đen sì, có chút không muốn trả lời.

Phải đấy, tôi biết năng lực của Puhahaha đáng tin cậy hơn tôi, nhưng tôi cũng có tiến bộ, cậu đừng chỉ nhìn thấy có mỗi mình Puhahaha! Cứ như giá trị của tôi chỉ có mỗi "chủ nhân của hắn" này vậy, đây làm người khác rất không vui đấy!

"Muốn nhờ hắn giúp rất đơn giản..."

Rất khó khăn, cảm ơn. Nhờ tôi còn dễ hơn... Không! Tôi thật sự không có ý muốn đi! Huy Thị chết tiệt đừng ảnh hưởng ta nữa!

"Không thể thử một chút sao?"

"Vậy thì giao cho tôi đi, cứ để tôi, không cần lo lắng."

Huy Thị --! Vừa rồi là ngươi nói chuyện đúng không? Bằng không ta vì sao lại nói ra mấy lời mà ta hoàn toàn không muốn nói? Ngươi đã luyện đến mức có thể thao túng thân thể của ta rồi sao! Hơn nữa vậy mà còn không xuất hiện nói ngược, lý lẽ ở đâu chứ!

"..."

Dáng vẻ bán tín bán nghi, kinh nghi bất định của Nguyệt Thoái, cho thấy cậu không biết nên phán định câu này là nói ngược, hay là coi như ý trên mặt chữ.

Hm, tóm lại cậu hãy mau hỏi tôi đi, hỏi một chút đi, như vậy tôi mới có thể lật đổ lời tôi vừa nói, cho mình cái thang đi xuống...

"Vậy... cứ giao cho cậu nhé, Phạm Thống."

Chờ, chờ một chút! Vì sao -- cậu do dự cả buổi vì sao cứ như thế khẳng định rồi! Cậu không cảm thấy không yên tâm một chút nào sao? Vậy mà cứ thế giao cho tôi sao!

"Chỉ cần Puhahaha chịu giúp, chắc là sẽ không có vấn đề đâu, hơn nữa hắn với Narsi cũng không có quan hệ thiệt hơn, sẽ không

thừa dịp giết Narsi..."

Nghe lẩm bẩm của Nguyệt Thoái, Phạm Thống thoáng cái cạn lời.

Ờ ha, tôi quên mất trọng điểm của cậu là Puhahaha... Haiz, chẳng trách cậu yên tâm như vậy, thì ra chỉ là cho rằng tôi có thể thuyết phục Puhahaha?

Sau khi lĩnh ngộ được điều này, Phạm Thống cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Bởi vì Nguyệt Thoái muốn tiếp tục nghiên cứu pháp trận, hắn liền về phòng trước bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào tiến hành thương lượng với Puhahaha.

Nếu Puhahaha chịu ra tay, muốn cứu người ra hẳn là không khó, vấn đề là, khi Phạm Thống ôm tâm tình "giúp thuyết phục cũng coi như là tiện tay làm chuyện tốt", tìm lúc nào ra ngoài luyện phù chú để nói với Puhahaha chuyện này, Puhahaha ngay sau đó từ chối cái rụp.

"Ai thèm. Bổn phất trần vì sao phải giúp tên lông vàng đó đi cứu một tên lông vàng khác, đằng nào bọn họ cũng toàn là lông vàng, đều không phải thứ tốt."

Puhahaha chán ghét nói như vậy, Phạm Thống thì sản sinh nghi hoặc đối với logic của hắn.

"Tóc vàng không phải thứ tốt? Đây là làm sao phán định?"

"Cái tên lông vàng bên cạnh ngươi không hợp từ trường với bổn phất trần, cái gã lông vàng khá lớn tuổi trong nhà hắn thì cái miệng ồn ào muốn chết, còn có một tên lông vàng hơi xoăn lần trước ở lúc ngươi ngủ gật thì lộ ra ánh mắt khinh bỉ, chỉ cần nhìn ba tên này đã có thể đoán phẩm chất tập thể của lông vàng kém, lông vàng chắc chắn đều không tốt."

Cái gì? Tên lông vàng nào lộ ra ánh mắt khinh bỉ với ta! Tóc có

hơi xoăn, chẳng lẽ là Dừng Tay tiên sinh? Chết tiệt, ta vì sao phải ở nơi thế này bất ngờ biết được mình bị ghét! Còn nữa, từ ba cái ví dụ đã vơ đũa cả nắm, cũng quá võ đoán rồi!

"Puhahaha, chúng ta không nên nhìn một cách phiến diện, chỉ dùng màu tóc để phán đoán một người không quen biết thì cũng hơi quá cực đoan..."

"Cái gã lông đen ở trong đầu ngươi vốn cũng là lông vàng, hắn cũng không phải thứ gì tốt, ngươi trái lại giơ ví dụ một tên lông vàng tốt đẹp xem thử."

...! Tôi suýt quên mất nếu Huy Thị không nhuộm tóc cũng là tóc vàng! Thật đáng chết, lông vàng quả nhiên không phải thứ tốt sao! Tôi sắp bị thuyết phục rồi! Mau cho tôi một ví dụ tóc vàng là người tốt, mau cho tôi với!

"Ngươi cảm thấy... Bích Nhu thì sao? Bích Nhu như thế nào? Chính là bộ pháp bào kia."

Nghĩ tới nghĩ lui, Phạm Thống miễn cưỡng lôi Bích Nhu ra.

Ngẫm kỹ lại, trong số người tôi quen, nhiều nhất chính là tóc vàng, nhưng vậy mà tìm không ra đại biểu nào tốt, làm sao lại bi ai như thế? Kỳ thực tôi cảm thấy Nguyệt Thoái vẫn không tệ, lại là người đầu tiên bị Puhahaha bác bỏ...

"Hm..."

Có lẽ là do "biết là ai, nhưng không có ấn tượng gì", Puhahaha nhất thời cũng nói không ra lời phản bác.

Wow, Bích Nhu, cô khiến Puhahaha cứng họng rồi kìa! Không ngờ cô cũng có lúc dùng được, thật khiến người cảm động!

"Cho dù tóc vàng chưa chắc ai cũng tệ hại, vậy thì sao, bổn phất trần sẽ không giúp ngươi thu dọn chiến trường đâu, tự mình

nói muốn phụ trách thì tự đi xử lý, cho dù không cứu được cũng không phải chuyện của bổn phất trần, chỉ chẳng qua là trên thế giới thiếu một tên loài người mà thôi, đối với ta mà nói hoàn toàn không đau không ngứa."

Mặc dù Puhahaha chịu nhượng bộ vụ "lông vàng bằng với không tốt", nhưng chuyện cứu người vẫn có vẻ khó thương lượng.

"Nhưng -- lỡ ta tự đi, sau đó thất thủ ở bên trong thì làm sao?"

Phạm Thống thật sự rất sợ chuyện này xảy ra, hắn không thể không đề xuất để cầu viện Puhahaha.

"Hừ, dù sao tên lông vàng kia sẽ đi cứu ngươi, căn bản không cần bổn phất trần bận tâm."

Không phải nói như vậy đi! Ta chính là lo cậu ấy không biết có đến hay không! Hơn nữa giọng điệu này là làm sao, ê --!

"Puhahaha, ta --"

"Ngươi có bổn phất trần là có thể tăng mạnh chiến lực, như vậy còn không thỏa mãn, ngươi dứt khoát đi nói ngươi làm không được cho rồi."

Puhahaha căn bản không muốn nghe hắn nói hết, đã trực tiếp ngắt lời hắn rồi làm kết luận, mặt Phạm Thống lập tức ỉu xìu.

"Ngươi thật sự không giúp ta nữa sao?"

Cho dù hắn dùng vẻ mặt đáng thương để hỏi, thái độ Puhahaha cũng không thấy mềm mỏng hơn chút nào, chỉ là, trước khi Puhahaha mở miệng trả lời, hình như chợt nghĩ đến cái gì mà mở to đôi mắt khép hờ.

"Phạm Thống, ta đột nhiên nghĩ đến ta có thể giúp ngươi cái gì rồi."

Hử?

"Bổn phất trần có thể làm đối thủ cho ngươi đối luyện, gia tăng năng lực ứng đối khi đối chiến của ngươi."

Puhahaha nói xong, liền cười một cách hài lòng, đồng thời, ngón tay hắn giơ lên cũng phát ra hào quang của phù lực.

Ơ? A? Hở? Hả? Cái gì? Từ từ! Gượm đã! Dừng tay cho ta! Ta --

"Phạm Thống, tiếp chiêu đi!"

"Được --!"

Không! Ta không muốn thể nghiệm cảm giác giờ chết sắp đến đâu! Có thể đừng giúp cái này không!

◊◊◊◊

Tin tức Tịch Anh đồng ý quyết đấu nhanh chóng được truyền về. Phát triển như vậy, không biết có thể nói là thuận lợi hay không, ít nhất yêu cầu của phe mình không bị bác bỏ, bọn họ cũng chỉ cần làm chút chuẩn bị đối với trận quyết đấu sắp tới thôi.

Bởi vì lần trước Đông Phương Thành phái người tới bị tập kích, lần này địa điểm quyết đấu sẽ theo như yêu cầu của Tịch Anh, đặt ở Đông Phương Thành. Đối với điều này, Nguyệt Thoái không có ý kiến gì, mà đối phương liệu có dùng kế mai phục giống bọn họ hay không, đó là chuyện không thể dự liệu, chỉ có thể suy diễn nhiều hơn để ứng phó với mọi tình huống.

Còn về những ai đi theo, Đông Phương Thành chấp nhận thiếu đế mang theo đội ngũ tùy hành bình thường, về phần nhân viên cao cấp, cùng lắm chỉ có thể mang theo một người, có lẽ là để phòng ngừa bọn họ mang người tới nhiễu loạn mới đặt ra quy củ như vậy.

Cùng lúc chấp nhận quyết đấu, nữ vương Đông Phương Thành cũng đề xuất cái giá muốn bọn họ phải trả sau khi chiến thắng.

Phần này không có ngoài dự liệu lắm, chính là nghi thức chú nhập vương huyết mà thôi, chỉ là, câu trả lời vừa đơn thuần vừa trong quy cách như thế trái lại khiến người nghi hoặc. Trong tay nắm con tin, chiếm giữ ưu thế, theo lý phải có nhiều yêu cầu kèm theo hơn mới đúng, Tịch Anh lại không làm như vậy, bọn họ cũng không biết là nguyên nhân gì.

Mấy chi tiết để ai đi theo, Nguyệt Thoái giao hết cho người khác xử lý, khi những ma pháp kiếm vệ mở họp thảo luận trong cung San Siro, cậu thì một mình chạy đến vườn hoa trên mái, lặng lẽ đứng hóng gió.

Rất nhiều lúc, cậu luôn cảm thấy cần để tâm tình mình trầm lắng một chút, nhưng cũng không biết nên trầm lắng từ đâu.

Không có bất an hoặc sốt ruột. Sau khi suy nghĩ nhiều lần như vậy, thứ tàn lưu lại, sớm đã chỉ còn bình tĩnh.

Khi cậu nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi từ phía sau đi tới cũng không có quay đầu. Thiên La Viêm luôn có thể tìm được cậu ở đâu, cũng luôn có thể lắng nghe cảm giác và quyết định của cậu.

Nàng vẫn luôn kề cận nội tâm của cậu, cùng nhịp tim của cậu gắn bó chặt chẽ.

"Vì sao vậy?"

Mặc dù chỉ là một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Nguyệt Thoái vẫn có thể từ trong âm thanh khe khẽ của Thiên La Viêm, nghe ra điều nàng muốn hỏi.

"Bởi vì đây sẽ là kết quả tốt nhất, cũng là kết quả ta muốn."

Giống như cậu không cần nghe thấy câu hỏi hoàn chỉnh đã có

thể biết điều Thiên La Viêm muốn hỏi, Thiên La Viêm cũng có thể biết chính xác câu này của cậu là lời đáp lại đối với vấn đề của nàng, không có bất cứ hiểu lầm lệch lạc nào.

"Chỉ có một mình ngươi biến mất, chính là kết quả tốt nhất sao?"

Nàng không có ý chất vấn của cậu, hỏi vấn đề này, chỉ là bởi vì nàng không hiểu.

Giờ phút này điều mà bọn họ nói đến cũng không phải quyết định "phong ấn Trầm Nguyệt" mà mọi người đều biết.

Thứ bọn họ đàm luận, là việc được ghi chép trên pháp trận Trầm Nguyệt, đem vua hiến tế là có thể cưỡng hành duy trì công năng ao nước dưới tình huống Trầm Nguyệt ngừng vận hành.

"Nếu như pháp trận ghi là thật, ta nghĩ đây đúng là kết quả tốt nhất."

Nguyệt Thoái xoay người qua, nở nụ cười mờ nhạt.

"Có lẽ theo như các ngươi thấy, rời khỏi đại biểu sự biến mất của ta, nhưng ta vẫn sẽ trở lại thế giới này, lấy một hình thức khác, một bắt đầu mới. Mặc dù không phải ta hiện tại, nhưng vẫn là ta... Mặc dù không phải dáng vẻ hiện tại, nhưng vẫn là dáng vẻ thích hợp với ta nhất."

Nụ cười thoải mái tự nhiên đó khiến chủ nhân của nàng thoạt nhìn chói mắt hơn lúc nào hết.

Cho dù như vậy, Thiên La Viêm vẫn đến gần cậu mấy bước rồi ngừng lại, sau đó tiếp tục hỏi.

"Cứ như vậy đừng phong ấn Trầm Nguyệt có cái gì không tốt sao? Coi như không nhìn thấy mọi sinh hồn, có cái gì không được sao?"

Vấn đề này không phải hỏi vì muốn ngăn cản cậu. Chỉ là muốn biết đáp án mà thôi.

"Sinh mệnh vĩnh hằng không có gì không tốt. Chỉ là... có lẽ ngươi có thể ở mãi bên ta, thân là cư dân nguyên sinh, bọn họ lại sẽ cách ta càng ngày càng xa."

Cậu nghĩ đến những người cậu để trong lòng, nhưng rồi sẽ bởi vì thời gian mà mất đi, nụ cười dần dần nhuộm lên màu ưu thương nhàn nhạt.

"Ta chỉ là không muốn quên. Cũng luôn luôn không thể quên, ta kỳ thực sớm đã chết..."

Thiên La Viêm rốt cuộc cũng im lặng, không có hỏi nữa.

Bởi vì nàng hiểu rõ cậu muốn yên tĩnh. Hiểu rõ loại cảm giác khát vọng đối thoại với chính mình trong yên lặng. Nhưng mà nàng vẫn không có rời khỏi, nàng lựa chọn ở lại đây, ở lại nơi có cậu.

Chỉ cần chủ nhân của nàng không xua đuổi nàng, nàng sẽ không rời khỏi.

Nếu như không thể tránh được sự chia ly, vậy thì trong thời gian hữu hạn, nàng chỉ nguyện có thể vĩnh viễn ghi nhớ khí tức của cậu...

◊◊◊◊

Mấy ngày bị giam lỏng ở Huy Thị Các, phần lớn thời gian Narsi đều trải qua cuộc sống không ai thăm hỏi.

Hành động của hắn không bị hạn chế ở khu vực này, nhưng cũng không đến mức tiêu diêu tự tại. Giống như cố ý không muốn để hắn sống yên ổn, trong thuật pháp dùng để giam giữ hắn có thêm ác chú thỉnh thoảng phát tác, mà thân thể ban đầu của hắn

vốn chưa khỏe hẳn, tổng thể có thể nói là đã tuyết còn thêm sương, cho dù không có người tới gây phiền toái, hắn vẫn thường xuyên đau khổ đến mức chỉ có thể ngã trên đất chịu đựng thần kinh co rút đau đớn.

Những lúc không có khó chịu như thế, chuyện hắn có thể làm chính là ôm tình cảm phức tạp lần mò mỗi một sự vật nơi đây.

Cho dù đây là hoàn cảnh xa lạ, đối với hắn mà nói lại có ý nghĩa cực kỳ đặc thù.

Đây là nơi Huy Thị từng ở. Đây từng là không gian lưu giữ nhiều bóng dáng của anh trai hắn nhất.

Từng nói sẽ có ngày trở về, nhưng không bao giờ gặp lại nữa.

Bóng dáng của Huy Thị ở trong lòng hắn sớm đã không còn rõ ràng. Nhưng tại nơi mà anh trai của hắn từng sống, cho dù vươn tay sờ mỗi một sự vật mà anh trai cũng từng chạm qua, hắn cũng không thể cảm nhận được gì từ trong đó.

Độ ấm còn lại sau khi tiếp xúc không thể nào tàn lưu lâu như thế mà vẫn không tiêu tan.

Dấu vết chủ nhân từng sinh hoạt cũng sớm đã bởi vì người khác chỉnh lý mà nhìn không ra điều gì nữa.

Thứ kêu gọi hắn giống như là một loại ràng buộc không thể cắt đứt từ khi sinh ra... Cho dù Huy Thị đã chết, cảm giác đè nén trong lòng vẫn sẽ không biến mất.

Bắt đầu từ lúc đó, hắn đã luôn luôn là gánh nặng của người khác.

"Ngươi muốn làm gì?"

Tay của Narsi đang tìm tới cánh cửa, bởi vì âm thanh đột nhiên

xuất hiện bên cạnh mà ngừng lại.

Người xuất hiện từ một lối vào khác là Lạc Thị, khi Narsi xoay đầu về phía cậu, cậu dường như có một thoáng thất thần, tạm ngừng mấy giây, mới nói tiếp.

"Cửa đều thiết đặt kết giới cấm chỉ thông hành, muốn cường hành thông qua thì sẽ chết, chẳng lẽ ngươi muốn đích thân nếm thử một lần mới chịu tin sao?"

"..."

Narsi không có trả lời cậu, chỉ lặng lẽ thu hồi tầm mắt, cũng bỏ tay xuống, thái độ đó dường như đang nói rõ hắn không phải tò mò cũng không phải bất cẩn, mà hắn cố ý muốn làm như vậy.

"Rõ ràng có người quan tâm sinh mệnh của ngươi, hi vọng ngươi có thể bình an vô sự, cũng đã có người muốn cứu ngươi, vì sao ngươi lại tự mình không muốn sống nữa?"

Cường hành thông qua kết giới cấm chỉ sẽ chết, Narsi biết rõ điều này còn muốn làm như vậy, đó chính là tự tìm đường chết, Lạc Thị hoàn toàn không thể lý giải đây là vì sao.

"... Ngươi biết có người chỉ là sống trên thế giới đã là một loại tội không?"

Vừa mới bước vào Huy Thị Các, nhìn thấy Narsi, khi khuôn mặt giống hệt Huy Thị nhìn về phía cậu, Lạc Thị thoáng chốc sản sinh ảo giác Huy Thị vẫn còn ở đây.

Giống như chỉ cần đến đây là có thể tìm được hắn, giống như những ngày trước kia, mà cậu kỳ thực cũng biết mình có bao nhiêu hoài niệm đối với quá khứ đó.

Nhưng bề ngoài dù giống nhau thế nào, chỉ cần một câu nói, một nét mặt, cậu đã có thể phát hiện bọn họ hoàn toàn khác nhau.

Bầu không khí vây quanh Huy Thị luôn luôn ấm áp, cậu gần như rất ít khi nhìn thấy hắn biểu hiện gì khác ngoài sự dịu dàng, bất luận có chuyện không vui hay không, Huy Thị đều mỉm cười với cậu, hệt như phiền não nhiều tới đâu cũng có thể quên đi nhờ sự xuất hiện của hắn.

Mà xung quanh Narsi lại là một loại cảm giác thanh lãnh đẩy người khác ra xa.

"Chỉ cần sống là sẽ trói buộc một người khác, chỉ cần sống là sẽ khiến một người khác khó xử, không thể làm chuyện mình muốn làm."

Khi Narsi nói những lời này với cậu, tâm tình để lộ ra rất giống với lúc hắn đi thăm cậu ở cung San Siro.

"Có lẽ ta thà bị từ bỏ, cũng không muốn trở thành người phải dựa vào sự trả giá của bọn họ để được sống. Nếu như ta không thể chi phối quyết định của bọn họ, vậy thì, ít nhất ta có thể quyết định sống chết của mình chứ?"

Khi ở cung San Siro, bởi vì ngược sáng, Lạc Thị không cách nào nhìn rõ thần tình của Narsi.

Lúc đó nhìn không thấy, nhưng bây giờ cậu đã nhìn thấy rồi.

Lạc Thị luôn cảm thấy, không được coi trọng, không được bất cứ người nào để trong lòng, giống như không có vướng mắc gì với thế giới này, đó là một chuyện chỉ cần nghĩ tới thôi đã cảm thấy rất tịch mịch.

Mà khi Narsi nói không muốn được người khác quan tâm, vẻ mặt hắn cũng là một loại bi thương mang theo cô tịch.

"Đáng tiếc cho dù ngươi muốn chết, bọn ta cũng sẽ giám thị không để ngươi chết, nếu ngươi chết ở Đông Phương Thành, sẽ xảy ra rất nhiều vấn đề."

Lạc Thị thử dùng giọng cứng rắn một chút nói chuyện với hắn, nhưng Narsi không có bởi thế mà thuận theo gật đầu, trái lại lấy một giọng điệu gây hấn nói đến đề tài khác.

"Đối với ngươi mà nói lập trường quốc gia mới là trên hết sao? Ta cho rằng ngươi nên vui khi thấy ta chết, hoặc là tự tay thực hiện chuyện này? Cho dù ngươi không tính toán chuyện từng đánh mất tính mạng, vậy Huy Thị thân thiết với ngươi là làm sao chết, ngươi chẳng lẽ không có suy đoán?"

Nhắc đến Huy Thị, sắc mặt Lạc Thị tức thì trở nên khó coi. Cậu biết Narsi đang dẫn dụ tình cảm tiêu cực của cậu, cũng biết không thể mắc câu, nhưng mà cậu vẫn không thể dứt khoát rời khỏi, từ chối lắng nghe những lời nói kia.

"Chỉ có thể dựa vào ấn tượng sớm đã mơ hồ để đoán, ngay cả âm thanh lẫn dung mạo đều đã quên -- Anh trai của ta... Ta không biết suy nghĩ trong đầu anh ấy, không biết anh ấy đã trải qua cuộc sống thế nào, ta chỉ biết một chuyện."

Hắn giống như đang tự độc thoại, từng câu từng chữ mà nói.

"Anh ấy nhất định bởi vì ta mà chết."

Đây giống như là lời nói không có chứng cứ, nhưng lại chắc chắn một cách khó hiểu. Có lẽ là bởi vì cảm giác của hắn, cũng có khả năng là bởi vì hắn sâu sắc tin như vậy.

Lạc Thị ngây ra tại chỗ một hồi, mới cắn răng, bước nhanh về phía Narsi, cứng rắn lôi hắn rời khỏi cửa, sau đó đè vai hắn ấn hắn xuống ghế, muốn hắn ngoan ngoãn ngồi yên.

"Đừng nói những lời đó khiêu khích người khác! Ta biết, ta biết con người rất dễ nghĩ sang hướng xấu, nhưng, bất luận tiêu cực bi quan làm sao, vẫn là, hẳn có thể..."

Cậu kỳ thực cũng không biết mình muốn nói gì với Narsi.

Cậu trước giờ không giỏi khuyên nhủ, thậm chí cũng không giỏi nói chuyện tiếp xúc với người không quen thuộc.

Đôi mắt xanh nhạt của Narsi xuất hiện vài gợn sóng hỗn loạn, Lạc Thị thì sau khi rút tay của mình về, hít sâu nói cho xong lời còn lại.

"Nếu như... ngươi muốn biết Huy Thị ở đây từng sống thế nào, muốn biết chuyện của Huy Thị, ta cũng có thể nói cho ngươi, ta mỗi ngày đều có thể tới đây nói với ngươi, dù sao ta cũng sẽ không để ngươi có cơ hội tự kết liễu, Đông Phương Thành bọn ta mới sẽ không để con tin tùy tùy tiện tiện chết đi!"

Narsi có thể cảm giác được ý tốt có chút cứng ngắc lúng túng của cậu. Mà ý tốt của người khác, vừa khéo là thứ hắn không giỏi ứng phó nhất.

Thân thể sẽ không cảm ứng được khó xử của hắn, chọn ngay lúc này phác tác, hơn nữa nếu như thật sự xảy ra loại chuyện đó, có khi còn sẽ nợ càng nhiều nhân tình, đó chắc chắn là tình huống hắn không muốn thấy.

"Vì sao ngươi lại dùng biểu tình này nói ra lời như vậy?"

"Chẳng lẽ ta thoạt nhìn khiến người khó chịu như thế sao?"

Lời xuất hiện trong lòng Narsi, đến bên môi nhưng không có nói ra khỏi miệng.

Có lẽ hắn cũng không muốn biết đáp án của những vấn đề này -- Bởi vì bất luận là gì, đều không phải thứ hắn bây giờ có thể chịu đựng được.

Người mỗi ngày đến thăm hỏi ra vào chỗ của Tịch Anh ở Đệ Lục Điện, luôn luôn chỉ có một mình Lăng Thị.

Chuyện Tịch Anh đồng ý yêu cầu quyết đấu của Tây Phương

Thành, bọn họ đều đã biết rồi, tùy theo thời gian trôi đi, ngày quyết đấu cận kề, Tịch Anh yêu cầu Lăng Thị đi qua một chuyến, mục đích chính là để chuẩn bị trước trận chiến, làm quen lại cảm giác võ trang.

Khi Lăng Thị vào trong phòng, nguồn sáng lọt vào mắt vẫn u ám như mọi khi. Ở lâu trong môi trường như vậy, chỉ sợ lòng cũng sẽ sinh bệnh --

Chỉ là, chủ nhân của hắn cho dù đổi nơi cư trú sáng sủa, có lẽ cũng rất khó nở nụ cười vui vẻ thật lòng một lần nữa.

"Anh."

Tịch Anh ngồi ngay ngắn ở trong phòng, tư thái nghiêm túc cứng ngắc đó thoạt nhìn giống như một bức tượng đá mỹ lệ.

Nhìn nàng như vậy, nhớ tới thiếu nữ đơn thuần yếu đuối trước kia, trong lòng Lăng Thị kỳ thực cũng rất khó hoàn toàn không có cảm xúc.

Nhưng mà cho dù hắn hiểu rõ tâm tư hoàn cảnh của nàng, thân là hộ giáp của nàng, điều hắn nên làm cũng chỉ có tuân theo ý chí của nàng, phối hợp với lựa chọn nàng làm ra.

Chẳng qua cho dù hắn luôn luôn nói cho mình như vậy, nhưng vẫn mở miệng hỏi lại lần nữa.

"Ngươi có thể từ chối quyết đấu. Cho dù không phối hợp với thiếu đế Lạc Nguyệt, bọn họ cũng không làm gì được chúng ta, không phải sao?"

Từ trong ánh mắt của Tịch Anh nhìn qua, hắn biết, lời nói của hắn không một chút nào lọt vào trong lòng nàng.

"Nếu như chỉ là nghi thức chú nhập vương huyết, như ta đã nói cho ngươi, chúng ta đã lấy được một nửa pháp trận còn lại,

trong tay chúng ta cũng có vương huyết của Lạc Nguyệt, mặc dù thiếu sự phối hợp của kẻ đương sự, chỉ thuần túy chú nhập huyết dịch, nghi thức có lẽ không thể trọn vẹn, nhưng ít nhất có thể đảm bảo ao nước của Đông Phương Thành vận hành, chỉ bằng bọn họ cũng không thể vào được tế đàn Trầm Nguyệt, vậy thì, mục đích đã hoàn toàn có thể đạt thành rồi..."

Thứ Lăng Thị lấy ra để ở trên tay, trình ở trước mặt Tịch Anh, là một cái bình trong suốt chứa vương huyết Tây Phương Thành. Máu là lấy ở lúc bắt cóc Nguyệt Thoái trước kia, lúc đó chính là để dự phòng khi cần đến.

"Nếu chỉ là vì nghi thức chú nhập vương huyết, chỉ là bởi vì muốn sống tiếp, không cần thiết mạo hiểm như vậy để đổi lấy tương lai mà ngươi vốn đã có thể nhận được..."

Tịch Anh lặng lẽ nhìn vào hắn, nhìn cái bình óng ánh trên bàn tay trắng như ngọc kia, trên mặt nàng vẫn không có bất cứ biểu cảm nào.

Có lúc, nàng sẽ cảm thấy Lăng Thị đang giễu cợt nội tâm hay dao động của nàng, lạnh lùng đứng ở ngoài, nhìn nàng vùng vẫy trong đau khổ -- Rõ ràng khi hắn hóa thân hộ giáp cận kề với nàng, đã có thể đọc được mọi ký ức với tâm tư của nàng, nhưng vẫn nhiều lần đề xuất đề nghị như vậy, như là xui khiến nàng chủ động ôm lấy căn nguyên đau khổ.

Nàng rất muốn xé đi lớp mặt nạ bình tĩnh để trở mặt với hắn, nhưng cuối cùng nàng chỉ là gạt phăng cái bình kia đi, cái bình vỡ tan phát ra âm thanh lanh lảnh và chói tai, máu bên trong đương nhiên cũng văng vãi dưới đất không thể dùng nữa.

"Ta sớm đã không tin thế giới của ta vẫn còn có tương lai tương sáng gì. Tương lai ta mà đối mặt, tuyệt đối không đáng phải đổi lấy bằng cách nhún nhường lo sợ như thế."

Tịch Anh đã lấy cách trực tiếp như vậy đánh vỡ đường lui Lăng Thị dâng lên, dường như cũng đã nói rõ sự phẫn nộ của nàng.

"... Ta hiểu rồi."

Lăng Thị biết chuyện Tịch Anh từng đáp ứng với Âm Thị, cho nên mới có cuộc đàm phán kia, nhưng đó đã là giới hạn nhượng bộ của nàng rồi.

Quyết định lấy chiến đấu để để lựa chọn tương lai, có phải là bởi vì nàng đã chán ngán mọi thứ cứ lặp đi lặp lại?

"Hoàng đế của Lạc Nguyệt, ta có thể giết chết một người, thì có thể giết chết người thứ hai. Hiểu rồi thì đừng nói thêm gì nữa, làm chuyện ngươi nên làm đi!"

Tịch Anh đứng dậy, đưa lưng vào hắn, nhìn dáng vẻ đã không muốn nói chuyện nữa.

Nhìn bóng lưng thanh mảnh kia, Lăng Thị dẫn lại cảm xúc muốn thở dài, nhẹ nhàng từ phía sau vươn tay ôm lấy thân thể của nàng.

Cùng lúc hắn siết chặt đôi tay, cả người hắn cũng huyễn hóa thành giáp trụ huỳnh lam phủ trên thân thể Tịch Anh. Ánh sáng nhẹ vòng quanh trên giáp giống như mộng như ảo, làn da vốn trắng ngần của Tịch Anh dưới hào quang này dường như cũng tái nhợt mấy phần.

Cho dù tâm linh tương thông, cũng không đại biểu có thể thấu hiểu lẫn nhau. Cho dù gần gũi như vậy, nhưng vẫn chỉ có sự lạnh lẽo toàn thân, tựa như màu xanh biếc ánh lên trong con ngươi nàng giờ phút này.

Nàng phải mặc hộ giáp của nàng, cầm lấy kiếm của nàng để chiến đấu.

Không ai cho rằng mình sẽ thua trước khi khai chiến...

Nhưng mà cảm giác mệt mỏi từ sâu trong lòng lan tràn toàn thân, lại khiến nàng sản sinh một loại khát vọng muốn nhắm mắt, không bao giờ mở ra nữa.

Rốt cuộc vì sao mà chiến đây?

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng đã không thể nói rõ nữa.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 10 - Ngoại Truyện + Giới Thiệu Nhân Vật

Ngoại truyện: Kính vạn hoa màu chàm

Trong không gian đình trệ và méo mó chỉ có sự yên lặng không thể chân thực hơn vây quanh hắn.

Hắn nghĩ, đây chắc là lần cuối cùng rồi.

Lần cuối cùng trước khi lên đường, lần cuối cùng trước khi rời khỏi cung San Siro.

Hắn sắp rời khỏi Tây Phương Thành nơi đã sống từ nhỏ đến lớn, đi đến một đất nước xa lạ. Ở nơi đó sẽ không có bất cứ người nào giúp đỡ hắn, hắn chỉ có thể dựa vào những thứ mình học được.

Những trưởng lão nhốt hắn vào trong thời không đứng yên, "thời gian" mà bọn họ bắt buộc hắn tiếp nhận chính là vốn liếng để hắn sống sót trong tương lai. Bọn họ luôn nói đã dốc hàng đống tâm huyết lên hắn, bởi vì ma pháp tiêu tốn tư nguyên như vậy không phải có thể sử dụng vô hạn chế.

Mà bây giờ chính là lần cuối cùng, hắn có thể nắm chắc trước khi thời gian tinh tiến.

Cho dù cơ hội này rất quý giá, nhưng lần này, hắn lại không có ở bên cạnh sách vở, mà là ôm một loại tâm tình mà bản thân cũng không rõ, nghe tiếng bước chân của mình, đi về phía một cái phòng.

Trong thời không đình trệ sẽ không có bất cứ ai cử động. Khi thi thuật hoàn thành, hắn bị chuyển đến một không gian song song khác, tất cả những người có thể nhìn thấy trở nên đứng hình ở trong chớp mắt ấy, trở thành bối cảnh mà tầm mắt hắn thấy được.

Hắn biết đây là thời gian ngủ, cũng biết mình sẽ không đánh thức bất cứ người nào.

Đứa trẻ đang lặng lẽ nằm trên giường trong phòng, có một khuôn mặt gần như giống hệt hắn.

Hắn lặng lẽ đi đến bên cạnh giường, cho dù biết mình đang ở trong một thời không phong bế khác, bất luận làm ra động tĩnh lớn bao nhiêu, cũng không quấy nhiễu được đối phương, hắn vẫn vô thức không tạo ra tiếng động.

Chậm rãi vươn tay qua, sau đó lại bị vách tường trong suốt méo mó chặn lại.

Khi hắn lặng lẽ đến gần giường, vậy mà không còn tâm tình nôn nóng hi vọng thời gian đình chỉ sớm ngày kết thúc nữa.

Cho dù đây là cơ hội cuối cùng để nắm chắc thời gian chuẩn bị trước khi lên đường, hắn vẫn không muốn rời khỏi căn phòng này.

Cho dù mọi thứ trong không gian này đều là hình ảnh biệt lập, đứa trẻ trên giường sẽ không mở mắt nhìn hắn, hắn cũng thà ngừng lại ở trong khoảnh khắc này, cho đến vĩnh viễn.

Lúc mở mắt ra là có thể nhìn thấy đến cậu, khi nhắm mắt, cũng biết cậu đang ở bên cạnh.

Qua nhiều lần nhìn ngắm, nhiều lần ghi nhớ, khắc sâu hình bóng của cậu vào trong linh hồn mình, giấu kín ở trong đó.

Cho đến khi hắn không bao giờ có thể quên được em trai mình, cùng với tâm tình hắn cảm nhận vào lúc ấy.

Rốt cuộc là không muốn quên, hay là muốn quên đi tất cả mọi thứ trước mắt đây?

Hắn đã có năng lực để sống sót một mình nơi dị quốc, chỉ cần quên đi người này, hắn sẽ không cần phải trở về đây nữa, cũng có thể có được tự do mà mình luôn hướng đến?

Chỉ cần hắn có thể quên cậu.

Chỉ cần hắn muốn quên.

Gửi Narsi thân yêu:

Đến đây đã hai tháng rồi, mặc dù mọi thứ đều không giống Tây Phương Thành lắm, nhưng cũng đã dần dần thích ứng, anh sống rất tốt, không cần lo lắng cho anh.

Đông Phương Thành có thật là nhiều thứ mới lạ chưa từng nhìn thấy, mặc dù một mặt nghĩ không biết em có thích hay không, nhưng trước mắt anh chỉ có thể nhận phí sinh hoạt cố định, chẳng có tiền tiêu vặt gì, cho dù muốn mua quà, hình như cũng lực bất tòng tâm.

Bởi vì cũng không tiện gửi quà về, nếu như anh thật sự đã mua, thì trước hết gửi ở chỗ anh, chờ hôm nào có cơ hội trở về, rồi mang cho em một lượt nhé.

Nói như thế, đó chắc cũng là chuyện rất lâu về sau, thật đau đầu.

Lần đầu tiên viết thư vẫn không quen lắm, thật không biết nên nói cái gì mới tốt, có phần không bắt được trọng điểm, cảm giác liệu có quá xa lạ không nhỉ?

Nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, để tâm tình của mình tươi sáng một chút.

Anh rất nhớ em.

Khi ánh sáng và bóng tối trong mộng cảnh đan xen, luôn có rất nhiều hình bóng mờ ảo không rõ.

Hắn không biết mình vì sao lại nhìn thấy, và lại vì sao cảm nhận được. Narsi không rõ mình đang quanh quẩn ở nơi nào, ký ức cuối cùng hình như là tay của Lăng Thị ấn lên trán của hắn, sau đó tất cả ký ức được đổ ra xung kích tinh thần của hắn, khiến hắn hôn mê.

Bây giờ đây là đâu?

Hắn không biết là đoạn ký ức nào đưa tinh thần hắn đến đây trong lúc hôn mê, khi đang không rõ, hình như lại có một chút cảm ứng gì đó.

Hắn muốn trốn tránh ký ức của chính mình, lại vô thức mất phương hướng.

Sau khi đầu óc từ mờ mịt đến rõ ràng, trong sự bất lực, hắn cũng sản sinh một loại cảm giác "thế này cũng tốt". Tựa như hoàn cảnh u ám trơ trọi này, trong lòng hắn cũng trống rỗng, hình như đã đánh mất thứ gì quan trọng.

Narsi cố gắng muốn nhớ lại một vài thứ, chỉ là sự vật quan trọng khắc ghi trong lòng dường như đều đã mất bóng, mà hắn cũng không biết nên dùng cái gì để đổi lại.

Tâm niệm của hắn dần dần lan ra thành những sợi tơ màu đen đan chéo tứ phía, sự thay đổi lộn xộn vô quy luật đó nói rõ tâm tư hắn đang hỗn loạn.

Đây hẳn là ý niệm trong mộng cảnh, chỉ là thế giới hư ảo mà hắn giả tưởng.

Mà hắn cũng luôn luôn biết rằng... cho dù mọi sự vật đều biến

mất, cũng có một âm thanh vĩnh viễn sẽ không biến mất. Khi sợi tơ đen dần dần thành hình phía sau hắn, hắn cũng hoàn toàn không phát giác.

Hình thể được những sợi tơ đen huyễn hóa, mô phỏng phác họa ra đối với hắn mà nói đáng lẽ là xa lạ.

Xa lạ... nhưng vừa lại chôn giấu ở góc khuất nào đó, không ngừng mơ thấy.

Đáng lẽ không biết khuôn mặt của anh trai.

Đáng lẽ không biết giọng nói của anh trai.

Chuyện đến nước này, hắn cũng sớm đã mất đi cơ hội cầu chứng những mộng cảnh không ngừng lặp đi lặp lại trong nhiều năm qua có bao nhiêu chân thực. Bàn tay lạnh lẽo từ phía sau chạm lên cổ của hắn, vén tóc hắn sang bên cạnh, sau đó ghé vào tai hắn. Đây cũng không phải tay Lăng Thị lúc trước từng bóp cổ hắn.

"Narsi."

Âm thanh dịu dàng khe khẽ đó vang lên rõ rệt ở bên cạnh hắn.

Hắn không có quay đầu, cũng không có động tác.

Mỗi khi mộng cảnh chuyển sang ác mộng không cách nào thoát khỏi, hắn liền không suy nghĩ bất cứ chuyện gì nữa, chỉ có thể mơ màng đáp lại tiếng gọi đó một cách khô khan.

"Suyelan..." (Gốc: 修葉蘭 - Tu Diệp Lan)

Mọi thứ của anh trai hắn, nếu như đều là do trái tim hắn sáng tạo ra, vậy thì cũng chỉ có tên gọi này là chân thực mà hắn có thể nhận biết.

Quấn chặt với sinh mệnh của hắn, nhưng vừa lại phân cách

hai nơi, không thể gặp được nhau.

Điều hắn có thể nhận được chỉ có như vậy, cái ôm trong bóng tối.

Không nghe được tiếng tim đập, cũng không thể cảm thấy ấm áp.

Gửi Narsi thân yêu:

Anh phát hiện muốn kiếm tiền ở Đông Phương Thành thật khó quá đi, mỗi khi trên người chỉ còn lại mấy xâu tiền, anh sẽ bắt đầu suy nghĩ đã tiêu tiền vào đâu rồi.

Không có tiền không thể làm gì cả. Trời ơi, mặc dù giả mạo cư dân nguyên sinh, chẳng qua cũng chỉ nhận thêm được một phần gia vị của lương thực công cộng, thứ đó thật khó ăn, cho nên anh nghĩ, tiền chắc đều là biến mất sau khi anh thất thần bước vào quán ăn rồi lại đi ra chăng? Nếu không giai cấp tua rua của anh cũng đã nâng cao rồi, làm sao lại đến bây giờ vẫn không tích được tiền đây?

Hiếm khi viết thư cho em một lần, tốt hơn vẫn là bớt phần than vãn. Anh nghĩ, luyện bếp núc một chút có lẽ là ý hay, như vậy chắc sẽ tiết kiệm hơn nhỉ? Có điều không biết thiên phú nấu nướng của anh liệu có kém như thiên phú thuật pháp hay không, mặc dù thiên phú thuật pháp cũng là về sau mới biến thành thế này...

Lỡ nấu ra món còn khó ăn hơn lương thực công cộng thì sao đây? Vậy sẽ hoàn toàn lãng phí tiền mất.

Thật ra đồ ăn dù có khó nuốt, chỉ cần có người ăn chung, cũng sẽ không khó ăn như vậy nữa.

Đáng tiếc em không ở bên cạnh anh.

Chẳng qua thật ra anh cũng không nỡ để em ăn thứ này đâu, mà đừng có lén chạy đến Đông Phương Thành tìm anh đấy, anh đây có bán thân cũng nuôi không nổi em đâu, ngay cả bản thân anh đây cũng sắp nuôi hết nổi rồi, anh sẽ cố hết sức để cho mình hữu dụng một chút vươn lên cao hơn, em vẫn là ngoan ngoãn chờ anh trở về nhé, được không?

Có lúc, khi hắn mở mắt sẽ không biết mình đang ở đâu.

Như là mộng cảnh, vừa lại không giống như thứ hắn có thể mơ thấy được.

Lật rất nhiều sách, làm rất nhiều nghiên cứu suy đoán, hắn đoán, đó liệu có phải là "tự thể ly hồn" như trong sách nói hay không.

Một phần linh hồn của hắn có khả năng bất giác bay đi, đến tới Dạ Chỉ ở đầu bên kia thế giới, đi vào trong không gian của anh trai sao?

Hắn không tin loại chuyện này, cảm thấy đây chỉ là một loại tâm bệnh.

Chỉ cần nhìn khuôn mặt của mình, hắn đương nhiên có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh trai mình hiện giờ.

Chỉ là bởi vì hắn sống ở cung San Siro cũng không tốt, Dạ Chỉ mà trong thư anh trai nhắc tới thoạt nhìn lại rất thú vị, hắn mới ở trong mơ tưởng tượng mình tự mình trải nghiệm chăng?

"Huy Thị" mà hắn nhìn thấy, có lúc là một mình mình, có lúc thì ở cùng người khác.

Anh trai tỏ ra dịu dàng với người khác, cùng cười đùa vui vẻ với người khác.

Lúc đó, hắn cảm thấy bọn họ dường như là người của hai thế

giới.

Cho dù cùng ở địa ngục, bọn họ cũng sẽ không sống giống nhau.

"Huy Thị" không cảm thấy được ánh nhìn của hắn, tầm nhìn chưa từng dừng lại ở trên người hắn.

Mà hắn luôn luôn chỉ có thể nhận thư, gần như không có cơ hội hồi âm, cho nên cũng không cách nào xác nhận, hết thảy những điều hắn nhìn thấy rốt cuộc là giả tượng hắn dùng để thôi miên mình, hay là thực tế đang xảy ra.

Chờ đến lúc anh ấy trở lại, rồi chính miệng hỏi anh ấy đi?

Hắn biết rõ ngày đó có lẽ sẽ rất xa vời, nhưng hắn cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, nói cho mình, đừng từ bỏ tin tưởng. Đừng từ bỏ tin tưởng hi vọng.

Đừng từ bỏ tin tưởng lời hứa từ rất lâu trước kia.

Mà hắn lại không nhịn được suy nghĩ, con người đều là như vậy, sẽ suy nghĩ, đều là người trước mắt nhìn thấy được, tiếp xúc được, giống như lúc hắn nhìn Englar, thì chỉ có thể suy nghĩ về chuyện của Englar.

Vậy thì, anh trai của hắn, liệu có như vậy hay không?

Hắn không biết mình cầu mong điều gì, không biết nên cầu mong kỳ tích thế nào.

Cầu mong anh trai mau trở về trước khi hắn chưa có từ bỏ?

Cầu mong anh trai từ bỏ hắn trước, như vậy hắn sẽ có thể không còn bận tâm gì nữa?

Hắn cứ luôn suy nghĩ, thời gian, rốt cuộc có làm phai nhạt tình cảm?

Trong thời gian bọn họ không sống cùng nhau, đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Nhưng nếu thiết tưởng của hắn thành sự thật, vậy anh trai hắn vì sao vẫn muốn tiếp tục làm việc cho trưởng lão?

Nếu như đây vẫn không đủ để thuyết minh tình yêu, vậy thì còn có gì có thể thuyết minh?

Nếu như đây cũng không phải do yêu, vậy thì là do cái gì...

Gửi Narsi thân yêu:

Gần đây thời tiết có hơi lạnh, không biết Tây Phương Thành có như thế hay không?

Tính tới tính lui không biết đã là bức thư thứ mấy, anh nghĩ em có phải đã đoán được hết nội dung anh muốn ghi rồi hay không, anh cũng hi vọng nội dung thư có chút mới lạ, chẳng qua công việc bận rộn, tình cảm rối rắm, yêu đương phiền não cứ cuốn lấy thân, xin thứ cho anh không còn sức lực dư thừa nào để suy nghĩ ngoại trừ thời tiết, tâm tình, đồ ăn với sở thích thì còn đề tài gì để chia sẻ nữa, dù sao anh cũng không tiện buôn chuyện của Thần Vương Điện với em.

Phía trên là nói đùa đấy. Chỉ có công việc bận rộn là thật mà thôi, cái khác xin đừng tưởng thật, anh trai em mặc dù rất đẹp trai, nhưng sớm đã được bao nuôi rồi, hơn nữa cũng đã nhiều việc như vậy rồi, đương nhiên sẽ không có thời gian yêu đương, em vẫn có cơ hội cưới vợ trước anh, yên tâm.

Ồ, nếu như em kết hôn, anh tuyệt đối sẽ bằng mọi giá trở về tham gia hôn lễ. Chuyện quan trọng như vậy, thân là anh trai duy nhất của em làm sao có thể vắng mặt đây, có thiệp mừng nhớ phát cho anh được không? Làm Thị mấy năm rồi, cuối cùng cũng có tiền dành dụm, cho dù không có tiền, cũng có thể mượn tiền Âm Thị,

tiền mừng nhất định sẽ khủng nhất, chỉ cần em không để ý việc anh trai em uống rượu mừng được dở chừng thì phải bỏ trốn vì thân phận tội phạm truy nã quốc tế.

Narsi, kiểu tóc bây giờ của em là thế nào nhỉ?

Chỉ cần đừng để trọc hoặc là đầu đinh, anh đều có thể cân nhắc cắt giống em, để tóc giống nhau hình như cũng khiến trong lòng gần gũi hơn rất nhiều, em cảm thấy như vậy có được không?

Được thôi, thật ra anh cũng biết sẽ không có hồi âm của em.

Narsi luôn cố gắng tiếp cận tâm tình dưới lớp mặt nạ của anh trai mình từ trong những bức thư đùa giỡn mang theo xa cách đó. Chỉ là càng suy đoán nghiền ngẫm, huyễn ảnh tiêu cực càng ngày càng chân thực.

"Huy Thị" trong trái tim hắn sáng tạo ra từ giây phút anh trai hắn chết đi đã trở thành hình ảnh mà hắn không thể khống chế được nữa.

Khi hắn chân chính được mang đến Huy Thị Các, nhìn thấy bố cục bài trí giống hệt hình ảnh mà hắn cho rằng là ảo giác, cảm giác đó ra sao, hắn không tài nào nghĩ ra được.

"Chính là bởi vì anh không thể không bảo vệ em."

Sau khi huyễn ảnh rút tay mình về, vẫn không có vòng đến trước mặt hắn.

"Cho nên, em mới khiến anh chán ngán như vậy..."

Cho dù không nhìn thấy vẻ mặt của gã, cũng có thể phát giác sự lạnh lùng trong lời nói của gã.

"Em chưa từng nói em muốn trở thành gánh nặng của anh..."

Narsi khẽ giọng biện bác, ngay cả bản thân hắn cũng cảm

thấy, nghe lên thật bất lực.

Thế là huyễn ảnh kia cuối cùng cũng đi đến trước mặt hắn dùng một ánh mắt cười nhìn chằm chằm hắn.

"Anh vẫn luôn rất muốn quên em."

Hắn nhìn môi đối phương khép mở, nghe thấy lời nói thế này, chỉ cảm thấy trái tim co thắt.

"Bởi vì anh không thể sống hạnh phúc một mình mà mặc kệ em."

Lúc huyễn ảnh nói câu này, giọng hết sức nhẹ nhàng.

"Em làm sao có thể hi vọng nhận được một chút xíu dịu dàng nào từ chỗ anh nữa chứ? Em trai thân yêu của anh?"

Hắn không biết huyễn ảnh sinh ra từ cảm giác tội ác và đau khổ này rốt cuộc có trái tim hay không?

Có lẽ chính là do trái tim của hắn sinh ra, mới càng hiểu rõ làm thế nào giày vò tinh thần của hắn, khiến hắn suy sụp chăng? Hắn hi vọng huyễn ảnh anh trai có thể khôi phục bộ mặt dịu dàng, có thể nở nụ cười ấm áp khi cười với người kia mà hắn từng nhìn thấy.

Hình ảnh liên quan đến anh trai mà hồi nhỏ từng có, hắn đã gần như sắp nhớ không nổi rồi.

Narsi sờ được nước mắt trên mặt của mình, giữa "Huy Thị" và hắn thì xuất hiện một vách ngăn trong suốt, giống như là gương soi.

Lúc hắn nhìn thấy anh trai, giống như nhìn ảnh phản chiếu màu đen trong lòng mình. Biết rõ điều này, nhưng vừa lại muốn phủ nhận.

Khuôn mặt tuấn mỹ đằng sau tấm kính lại ở lúc này mỉm cười như hắn mong muốn.

"Em biết anh là huyễn ảnh do em tưởng tượng ra."

Lời gã nói ra như muốn xé rách sự cân bằng trong mộng cảnh.

"Vì sao chứ? Nếu như cảm thấy đau khổ, quên anh đi, đừng nghĩ tới nữa chẳng phải là được rồi sao?"

Huyễn ảnh nói đến chuyện mà bản thân hắn cũng làm không được, khiến hắn miễn cưỡng dùng tầm nhìn bị nhòe đi đến gần gã.

"Bởi vì em dù có chờ thế nào, anh cũng sẽ không trở về."

Chỉ có ở giờ phút này, ở trước mặt người này, hắn không có cách nào gai góc như mọi khi.

"Em chỉ có thể có anh ở đây. Bất luận tìm ở đâu, em cũng không thể nhìn thấy được anh nữa..."

Hắn không biết vì sao phải nói với đối phương những cái này.

Biết rõ đó chỉ là giả. Chỉ là hình ảnh bởi vì hối hận của hắn mà xuất hiện, bởi vì nguyện vọng của hắn mà thành hình.

"Huy Thị" nghe xong lời của hắn, thần tình mỉm cười dịu dàng trên mặt vẫn không có thay đổi.

Gã áp tay lên mặt kính trong suốt, dịu giọng mở miệng với hắn.

"Chạm vào tay của anh, nhắm mắt, em sẽ tỉnh lại khỏi ác mộng này."

Âm thanh nhu hòa đó giống như đang đọc chú ngữ, muốn hắn làm theo lời gã.

Đây hẳn là lối giải thoát, cũng là đường ra của mộng cảnh.

Nhưng mà hắn đã lắc đầu.

"Nếu là như vậy, em thà cứ như thế này, tiếp tục mơ tiếp..."

Narsi nghĩ, lâu thật lâu trước kia, lúc hắn tiễn anh trai mình rời khỏi Tây Phương Thành, nhìn bóng lưng anh ấy dần dần đi xa.

Hắn không có năng lực giữ lại bóng dáng đó, cũng không nói cho anh, kỳ thực hắn rất sợ trở về cuộc sống chỉ còn lại một người.

Nếu như lúc đó nói với anh ấy như vậy, thật ra mọi thứ chắc vẫn sẽ không thay đổi.

Hắn vẫn phải mất đi anh trai mình, cũng vẫn chỉ có thể ở trong cung điện âm lãnh chờ đợi một lời hứa suông, cuối cùng đợi được tin chết của đối phương.

Nếu nói rồi cũng không thể thay đổi được gì, vì sao hắn lại để ý chuyện này như thế đây?

Chính bởi vì đó là lần cuối cùng có thể chủ động nắm lấy tay của đối phương, mà hắn không có làm?

Chính bởi vì đó là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ, nhưng không có giữ lại bất cứ thứ gì sâu sắc?

Hắn vẫn không biết.

Đó là anh trai của hắn, nhưng đối với những vấn đề này, hắn trước sau không nhận được một lời giải đáp.

Gửi Narsi thân yêu:

Có lẽ đây là lần cuối cùng anh viết thư cho em, nhưng anh nghĩ, em cũng không nhận được bức thư này.

Anh đã rất lâu không có viết thư cho em rồi, không phải bởi vì không muốn viết, cũng không phải bởi vì quên viết, hai năm qua, anh sống ở nơi rất gần em, mặc dù em rất khó phát giác chuyện này.

Hôm nay anh đã nhìn thấy em rồi, coi như là một niềm vui đi? Không khác với những gì anh tưởng tượng lắm, cũng không đẹp trai hơn anh, anh trai em cuối cùng cũng yên tâm rồi, như vậy anh vẫn có thể tự kiêu với dung mạo của mình, không cần lo lớn hơn em hai tuổi sẽ thua em.

Từ trước tới nay, anh luôn có rất nhiều rất nhiều chuyện không thể bận tâm đến toàn bộ. Anh không muốn làm hại một người nào, nhưng anh cuối cùng không có năng lực bảo toàn tất cả.

Anh biết em ở Tây Phương Thành sống không tốt, anh biết em có lẽ không làm sao vui sống được... thật ra anh biết hết.

Nhưng dù có thêm mấy lần đi nữa anh vẫn sẽ chọn em, hi vọng em sống tiếp.

Không phải bởi vì người khác đều không quan trọng, chỉ là bởi vì em quan trọng hơn hết thảy.

Tóm lại, ngẫm kỹ thì chắc chẳng vui vẻ gì khi nhận được loại di thư này, sợ rằng còn sẽ gây ra áp lực rất lơn, cho nên viết với không viết cũng như nhau, anh sẽ đốt nó đi, loại chuyện này anh trai em làm quen rồi, không cần lo kẻ vô năng như anh sẽ làm không tốt.

Dù sao em cũng sẽ không nhìn thấy, anh thích viết thế nào thì viết, viết cho sướng.

Lời thật sự muốn nói với em tích lũy nhiều như đống quà chất như núi trong phòng anh vậy.

Anh yêu em.

Lúc hắn còn rất nhỏ, đã học được không khóc không quấy.

Lúc đó hắn vẫn không rõ cha mình là hoàng đế, cũng không biết nơi mình sống là hoàng cung.

Thế giới đối với hắn mà nói đều mông lung mơ hồ, cho đến khi đứa trẻ tóc vàng lớn hơn hắn một chút tiến vào cuộc đời của hắn.

"Anh là ai vậy?"

"... Suyelan."

"Cho nên anh rốt cuộc là ai?"

"Anh là anh trai em, Narsi."

Đó là lần đầu tiên hắn biết đến tồn tại người thân, lần đầu tiên phát hiện mình không phải một mình.

Chuyện mà hắn hồi đó không biết có rất nhiều.

Như mái tóc vàng lần đầu tiên nhìn thấy đã gây ấn tượng sâu sắc cho hắn về sau lại bị nhuộm thành màu đen.

Như cậu bé vô cùng chín chắn tự xưng là anh trai hắn, chỉ có thể ở cùng hắn một chút thời gian như thế.

Nếu như cách nói duyên phận này thật sự tồn tại, vậy thì hắn không hiểu, vì sao người thân máu mủ tình thâm, ở sau khi hắn đã không thể mất đi người đó, lại đột nhiên cách hắn xa xôi như thế.

Ánh trăng trên bầu trời sao, sẽ vắt ngang qua Dạ Chỉ.

Mà tầm nhìn hướng tới ánh trăng của hắn vĩnh viễn chỉ sẽ lạc ở giữa bầu trời sao, không cảm ứng được hơi thở của anh trai.

Không phải chuyện nào cũng có cơ hội quay lại từ đầu, cho dù tiếc nuối của hắn cũng không phải bởi vì làm sai cái gì mới lưu lại.

"Anh chắc không phải loại anh trai giống như làm người hầu ba ngày là chạy mất chứ?"

"Gì vậy chứ? Anh trai là làm cả đời, cho dù anh chết rồi, cũng vẫn là anh trai của em, sẽ không chạy mất đâu."

Lời nói do âm thanh trẻ con bật cười nói ra cứ vang vọng ở bên tai.

Cho nên hắn cả đời cũng sẽ là em trai của người kia.

Cho dù người kia đã không còn, cũng là như vậy.

"Em vì sao phải nhận anh làm anh trai, ai biết anh là thật hay là giả?"

"Hm! Sao phiền như vậy ta? Có anh trai là em sẽ có kẹo để ăn, còn sẽ có người nghe em tâm sự, như vậy không tốt sao?"

Cái gọi là kẹo kỳ thực hắn cũng chưa ăn được mấy lần, dù sao, bản thân người nói chuyện cũng không có, muốn kiếm đâu ra cho cậu, thực sự là một vấn đề rất khó khăn.

"Em mặc kệ, em muốn gọi anh là Suyelan, em không muốn gọi anh trai."

"Vậy thì khỏi có kẹo, đường ai nấy đi."

Cuộc đối thoại bình thường mang chút trẻ con là hoài niệm còn sót lại của hắn.

Mộng không thể cứ tiếp tục thế này...

Dù có không muốn tỉnh lại thế nào, hắn cuối cùng vẫn phải trở về hiện thực không có cái người kia.

"Anh sẽ thường viết thư cho em, nếu em cảm thấy lá thư bình thường quá nhạt nhẽo, anh vẫn có thể viết thư tình cho em."

"Anh sẽ trở về, luôn có một ngày nhất định sẽ trở về... được không?"

"Vậy, em rốt cuộc có muốn gọi anh một tiếng anh trai không?"

◊◊◊◊

Lúc hắn mở mắt, đau đớn ở ngực đã dần nhạt đi biến mất.

Hắn cho rằng mình đã khóc, nhưng khóe mắt lại không có ướt như tưởng tượng.

Khi hắn cuối cùng cũng tự mình tiến vào cái nơi này, chủ nhân của căn phòng sớm đã không còn.

Có lẽ hắn không có rất muốn trở về Tây Phương Thành, chỉ bởi vì ở đây là Huy Thị Các.

"Suyelan..."

Narsi không biết còn phải mơ bao nhiêu lần mới có thể quên đi hắn.

Nhưng có lẽ, cũng chỉ là càng ngày càng rõ rệt.

◇◇◇◇◇

Ngoại truyện -- Anh em tốt

Bất luận là vũ khí hay là hộ giáp, đối tượng tiếp xúc ban đầu nhất định là thợ rèn đã tạo ra họ.

Những thợ rèn kỹ nghệ cao thâm, cả đời có thể chỉ có một hai tác phẩm kiệt xuất, bọn họ phần lớn sống ở một số nơi hẻo lánh, dồn toàn bộ tinh lực vào rèn đúc, mà làm bạn với bọn họ, cũng

chính là những vũ khí linh năng được bọn họ trao linh hồn.

Kiệt tác khiến bọn họ thật sự hài lòng, ở trước khi tìm được chủ nhân thích hợp, thông thường đều ở lại bên cạnh họ, bởi thế, tính cách của vũ khí thường cũng bị thợ rèn ảnh hưởng, đặc biệt là một số biến đổi sâu sắc đến quan niệm.

"Skies, đàn ông có thể không có vợ, không có người yêu, không có con cái, nhưng không thể không có anh em tốt!"

"Anh em tốt? Anh em tốt là cái gì?"

"Vợ sẽ ly hôn với ngươi, người yêu sẽ đá ngươi, con cái lớn lên sẽ bỏ ông già mình tự đi kinh doanh sự nghiệp với gia đình, chỉ có anh em tốt sẽ vĩnh viễn ở cùng với ngươi! Cả đời đều ở bên cạnh ngươi!"

"Ồ? Thật không thật không? Ta muốn đi đâu chơi cũng sẽ đi theo ta, ta muốn nói cái gì cũng sẽ nghe, ta có yêu cầu gì cũng có thể thỏa mãn ta?"

"Đúng! Anh em tốt là người quan trọng nhất cuộc đời ngươi, ngươi ai cũng có thể không cần, chính là không thể không cần anh em tốt!"

Khi đó thợ rèn hào sảng uống rượu say, đã nói với kiệt tác yêu quý của hắn như vậy.

"Vậy ta phải đi đâu tìm anh em tốt của ta? Làm sao ta mới có thể làm anh em tốt với hắn?"

"Đầu tiên, nhất định phải là nam! Thứ hai, thứ hai..."

Thợ rèn nói đến đây đã gục ngã vì say, thế là cũng không có sau đó nữa.

Thế là, khi Nguyệt Nha Nhận Skies được đưa đến tay hoàng đế

Tây Phương Thành không biết nhiệm kỳ nào ở lâu thật lâu trước kia, hắn liền vui vẻ đề xuất yêu cầu.

"Chúng ta phải làm anh em tốt nhé!"

"Được đấy, cảm tình của chúng ta sẽ giống như anh em tốt, giúp đỡ lẫn nhau."

Sau đó, qua năm mươi năm, hoàng đế A Tây Phương Thành, băng hà.

"Làm sao lại như vậy, anh em tốt phải làm cả đời cơ mà! Hắn chết rồi ta phải làm sao đây?"

Skies rơi vào trong cực độ phiền não.

"Tìm thêm người khác."

Thợ rèn ở trên trời có linh nói như thế. Xin đừng truy cứu Skies vì sao nghe thấy được.

Thế là, hoàng đế tân nhiệm kế vị, lúc Skies nhận chủ lại đề xuất yêu cầu.

"Ngươi phải làm anh em tốt của ta, ta mới để ngươi làm chủ nhân của ta!"

"Không vấn đề, cảm tình của vũ khí với chủ nhân vốn càng sâu đậm càng tốt mà."

Kết quả, hai mươi năm sau, hoàng đế B Tây Phương Thành, đột quỵ não băng hà. Di ngôn là vũ khí quá lắm mồm.

"Làm sao lại như vậy! Hắn làm sao lại chết rồi! Anh em tốt là thay hết người này đến người khác như vậy sao!"

Skies phát cuồng.

"Tìm một kẻ sẽ không chết."

Thợ rèn ở trên trời có linh nói như thế. Nghĩ tới thợ rèn cho dù về trời rồi vẫn rất quan tâm đến kiệt tác của hắn rèn ra.

"Sẽ không chết? Sẽ không chết là cái gì? Giống như ta sao?"

Ôm suy nghĩ như vậy, Skies thử tiếp cận vũ khí khác, chẳng qua mọi người chỉ cần tiếp xúc đến khí tức sắc bén của hắn đã la hét, nếu như muốn tìm vũ khí cấp thấp làm anh em, sợ rằng người anh em này sẽ trực tiếp bị hắn khắc chết.

"Thiên La Viêm của Dạ Chỉ thế nào? Hắn chắc sẽ chịu nổi khí tức của ta chứ?"

Skies mang chút hi vọng hỏi như vậy.

"Không được đâu, cô ta là nữ."

Thợ rèn ở trên trời hiền lành lắc đầu.

Sét đánh giữa trời quang.

Ngay tiếp theo, tân đế của Tây Phương Thành lại sắp kế nhiệm, bởi vì nghe nói Skies có tiềm năng bức điên hoàng đế, tân đế vì nghĩ cho tuổi thọ của mình, quyết định ôm tinh thần hàng xóm thân thiện, trao đổi vũ khí với Đông Phương Thành, để củng cố tình nghị bền chắc giữa hai nước.

Sau khi đến Đông Phương Thành, Skies phát hiện chủ nhân là nữ vương thì thất vọng vô cùng, nhưng khi nhìn thấy hộ giáp Thiên Huyễn Hoa của nữ vương, tức nhìn hai mắt phát sáng.

"A, xin chào, ngươi tên là gì?"

Là nam! Là nam! Đây chắc sẽ không chết đâu nhỉ? Thoạt nhìn có vẻ sống dai, giết làm sao cũng không chết!

"Hừ."

Wow! Có khí khái nam tử! Tuyệt quá! Chính là hắn!

Sau khi nhận định mục tiêu, Skies tiếp đến đeo bám.

"Chúng ta chẳng phải đều mới được làm ra không bao lâu sao, ngươi làm sao cứ có vẻ già nua chán đời như vậy... Ngươi cứ thế này, ta sẽ gọi ngươi là lão già đấy."

"Vậy ta gọi ngươi thiểu năng nhé?"

"A! Ngươi làm sao có thể không thân thiện như vậy chứ!"

"Ngươi ồn quá, đừng nói nữa được không?"

Thế là, sau một cuộc... nói chuyện thành khẩn, Skies lại làm ra tuyên ngôn anh em tốt.

"Chúng ta phải làm anh em tốt, anh em tốt."

"Ai quan tâm ngươi chứ."

"A! Thật quá đáng!"

Mặc dù ngay từ đầu đã bị từ chối, nhưng Skies vẫn dùng nghị lực và thành chí vô cùng (tuyệt đối không có chuyện này) đánh động (cũng tuyệt đối không có chuyện này) Thiên Huyễn Hoa...

A, chúng ta hình như cũng nên cho kẻ bị hại Thiên Huyễn Hoa cơ hội thuyết minh.

"Hắn cứ đòi làm anh em tốt với ta, nhưng sau khi chúng ta hóa thành người lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã chỉ vào mặt của ta kêu thảm, nói ta trông chả giống đàn ông trai tráng chút nào, tiếp đến còn không biết xấu hổ mà lấy ưu thế của vũ khí bức ta đánh nhau với hắn, nói cái gì mà đánh thắng rồi ta phải gọi hắn là lão đại... Ta rốt cuộc phải làm sao với hắn đây?"

Nghe lên Thiên Huyễn Hoa rất là cam chịu, tóm lại, sự thực anh em tốt đại khái đã định.

Thế là trải qua không biết bao nhiêu năm sau...

"Cái lão già chết tiệt hồi đó chế tạo ra ngươi, không phải bị gái đá thì cũng là đồng tính đi?"

Sau khi nghe xong trải nghiệm rách nát của hắn, Lăng Thị nhăn mặt làm kết luận.

"A! Nói cái gì vậy! Lời hắn nói đều rất có lý!"

Âm Thị bất mãn biện hộ cho thợ rèn tạo ra mình.

"Căn bản chính là chỉ bậy!"

"Nào có! Nếu không phải hắn, ta làm sao lại có anh em tốt là ngươi!"

"Cho nên căn bản đều là lỗi của hắn!"

"A! Cái gì chứ! Ngươi không muốn làm anh em tốt của ta à! Làm sao có vẻ mặt chán ghét đó!"

"Ngươi căn bản không phải tìm anh em tốt mà là toàn chức bảo mẫu! Cái đồ ngu ngốc này!"

Tóm lại, bây giờ Skies rốt cuộc cũng tìm được một anh em tốt có thể đi cùng hắn cả đời, đây hắn cũng tính là chuyện đáng mừng đi?

"Thợ rèn, anh em tốt ta tìm được vẫn không tệ chứ?"

Skies lặng lẽ cầu nguyện dò hỏi.

"Hắn vậy mà dám nói ta không phải bị gái đá thì cũng là đồng tính! Mau chia tay với hắn!"

Thợ rèn hiền lành... Thợ rèn mặt hung dữ rống giận.

"Hả?"

Anh em tốt khó khăn lắm mới tìm được lại không qua được ải cha mẹ, thật khiến người tiếc nuối.

"Không được đâu, có thể không cần cha mẹ không cần vợ không cần người yêu với con cái, chính là không thể không cần anh em tốt, ngài an nghỉ đi."

"Khốn kiếp! Ta đâu có nói có thể không cần cha mẹ chứ!"

Cho nên, Skies từ đó về sau sống những ngày hạnh phúc vui vẻ với anh em tốt của hắn.

"Hạnh phúc vui vẻ chỉ có một mình hắn."

Lăng Thị nói như thế.

"Cái gì thế! Đâu ra lý luận anh em tốt này vậy!"

Aifrol, chiếu theo lý thuyết là nguyên phối, phát cuồng.

... Cho nên, Skies từ đó về sau, vẫn là chuyện ta ta làm mà trải qua những ngày hạnh phúc vui vẻ.

◊◊◊◊

Ngoại truyện -- nam tử hán

Bất luận là vũ khí hay là hộ giáp, đối tượng tiếp xúc ban đầu nhất định là thợ rèn đã tạo ra họ.

Những thợ rèn kỹ nghệ cao thâm, cả đời có thể chỉ có một hai tác phẩm kiệt xuất, bọn họ phần lớn sống ở một số nơi hẻo lánh, dồn toàn bộ tinh lực vào rèn đúc, mà làm bạn với bọn họ, cũng chính là những vũ khí linh năng được bọn họ trao linh hồn.

Kiệt tác khiến bọn họ thật sự hài lòng, ở trước khi tìm được chủ nhân thích hợp, thông thường đều ở lại bên cạnh mình, bởi thế, tính cách của vũ khí thường cũng bị thợ rèn ảnh hưởng, đặc biệt là một số biến đổi sâu sắc đến quan niệm.

Hả? Hình như đọc ở đâu rồi? Không phải chứ, ha ha ha ha, chắc là trùng hợp thôi.

"Thiên La Viêm, con người ta phải lập định chí hướng, ngươi có mục tiêu dự định trong tương lai không?

Được thợ rèn tạo ra mình hỏi vấn đề này, Tứ Huyền Kiếm Thiên La Viêm không chút do dự dùng giọng điệu chém đinh chặt sắt trả lời.

"Ta muốn trở thành nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất!"

"..."

Thợ rèn xác nhận nhiều lần, bên trong xác thực trí nhập hồn nữ giới, hắn tức thì không sao hiểu được sự dạy dỗ và uốn nắn trước đây rốt cuộc có vấn đề chỗ nào.

"Nhất định phải là nam tử hán sao? Ngươi... không cân nhắc thêm cái khác? Đây hình như có hơi khó..."

"Ý của ngươi là nói ta làm không được sao?"

Không, không phải vấn đề làm được hay không, là căn bản không thể nào.

"Cái này..."

Thợ rèn thật ra có hơi sợ thanh vũ khí hắn tạo ra, có lẽ là do Thiên La Viêm quá cường hãn.

"Ta muốn mở lối đi riêng cho mình, mới không muốn trở thành người yếu đuối như ngươi! Sau khi trải qua rèn luyện, ta nhất định

sẽ khiến người người đều cho rằng ta là một nam tử hán cứng cỏi, ngươi chờ đó!"

Thợ rèn tính cách mềm yếu thực sự không dám phản bác lời nói của nàng nữa, chỉ mong mau giúp nàng tìm được người thích hợp, để tự nàng đi tìm con đường nam tử hán của nàng.

"Ngươi vì sao không mang ta đi giết người? Suốt ngày đóng ở trong cung, ta phải làm sao trở thành nam tử hán?"

Sau khi được đưa đến chủ nhân đầu tiên, cũng chính là nữ vương Đông Phương Thành nhiệm kỳ nào đó ở lâu thật lâu trước kia, Thiên La Viêm lập tức đề xuất yêu cầu vô lý.

"... Thiên La Viêm, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như thế của ngươi làm sao lại có suy nghĩ trở thành nam tử hán đây?"

Nhìn linh hồn vũ khí tỏa ra trên thân kiếm tinh tế, nữ vương Đông Phương Thành hoàn toàn không thể lý giải.

"Đó chính là chí hướng cuộc đời của ta, nữ tử yếu đuối như ngươi đừng nói nhiều."

"Ta không phải nữ tử "yếu đuối" gì."

Nữ vương X Đông Phương Thành bởi vì khuôn mặt co giật mà khiến cho lớp trang điểm đậm trên mặt bị tróc.

"Nữ nhân không mạnh như ta tất cả đều là yếu đuối! Đàn ông thì là nhu nhược!"

Không thể nói chuyện được.

Dưới tình huống không có chiến tranh, sẽ không tự dưng giết người, cho dù có chiến tranh, phần lớn cũng không đến lượt nữ vương ra tay, Thiên La Viêm tin rằng nam tử hán chính là phải chiến đấu, đối với tình trạng này, tự nhiên cũng khó có thể tiếp

tục nhẫn nhịn.

"Ta là một thanh thần binh sinh ra chính là để đoạt tính mạng người khác, không phải đồ trang sức treo bên cạnh nữ tử yếu đuối! Đám con gái ẻo lả các ngươi, ngay cả giết người cũng làm không được, thì đừng làm chủ nhân của ta, chà đạp tài hoa của ta!"

So với cảm giác thất vọng của nàng, những nữ vương sống trong thời kỳ hòa bình thịnh thế chỉ cảm thấy nàng là một thanh kiếm có hung tính rất cao, khát máu lại còn khó chung sống, đúng lúc Tây Phương Thành lấy tình nghĩa hàng xóm đề xuất kiến nghị trao đổi vũ khí, thế là lập tức giải trừ khế ước với Thiên La Viêm đóng gói đưa đi ngay và luôn, cũng không buồn cân nhắc đưa thanh kiếm nói chuyện cục súc như thế đi tặng, liệu có dẫn đến chiến tranh giữa hai nước hay không.

Thiên La Viêm sau khi đến được Tây Phương Thành, dưới tình huống không gặp được chủ nhân đủ để khiến nàng công nhận, hung tính trở nên càng thêm ác liệt. Hoàng đế có thể được công nhận có khi phải ba, bốn đời mới ra được một người, mà từ sau khi nàng có thể tự do hóa thành hình người, còn đến khắp nơi tìm người quyết đấu sát sinh, làm cho Tây Phương Thành loạn cào cào, thế là, hoàng đế Tây Phương Thành dưới tình huống bức bất đắc dĩ, bình thường chỉ có thể phong ấn nàng lại, khiến cho nàng chỉ có thể tự do hành động trong nhiệm kỳ hoàng đế nào đã nhận chủ bị quản chế.

Chẳng qua, Thiên La Viêm cho rằng nam tử hán không nên khuất phục dưới trướng kẻ yếu đuối, vì thế nàng cũng sẽ không chịu vì tự do mà nhận chủ vô tội vạ, bị trường kỳ cấm bế khiến tính tình của nàng càng thêm nóng nảy, gần như không ai dám tới gần, hoàng đế Tây Phương Thành cũng thường ở trong tình huống xấu hổ không có bội kiếm, chỉ có thể lựa chọn vũ khí không có cao cấp bằng để làm bội kiếm...

Lâu thật lâu sau, Thiên La Viêm cuối cùng cũng phá lệ nhận một cậu bé non nớt làm chủ, cũng loáng thoáng hiểu rằng muốn làm nam tử hán cần phải là nam mới được, về sau, lúc thương đàm chuyện quan trọng với Đông Phương Thành, nhìn thấy Skies và Thiên Huyễn Hoa tiếng tăm lừng lẫy...

"Này, lão già, ta cảm thấy cô ta đang trừng ngươi kìa."

Âm Thị ghé tai Lăng Thị, thì thầm nói chuyện.

"Ta đâu có chọc cô ta. Chẳng lẽ không cam tâm đục không thủng hộ giáp của ta sao?"

Lăng Thị nhíu mày, muôn phần khó hiểu.

"Hắn trông như thế mà cũng có thể trở thành nam tử hán, vì sao ta lại không được!"

Thiên La Viêm sau khi nhìn thấy sắc đẹp vượt trội nữ giới của Thiên Huyễn Hoa, lần nữa bừng lên lửa giận vì vỡ mộng nam tử hán.

"Là con gái thì đừng mở miệng ngậm miệng đều là nam tử hán, sẽ không gả đi được đâu..."

Thiếu đế Tây Phương Thành. Englar phớt lờ sức lực gần như sắp bóp vỡ xương tay của cậu, cười khổ trả lời. Mỗi nước đều có thanh vũ khí khó nhằn, mỗi người đều có nghiệt duyên của riêng mình, đại khái là vậy đi.

◇◇◇◇

Giới thiệu nhân vật (Bản Loveson)

Phạm Thống:

A a, người này nghe nói là bạn của Englar, mặc dù Yiye nói đó phải là tên ăn bám Englar mới đúng, nhưng... thân là một người

cha tốt, đương nhiên không thể chê bai bạn con mình, cho dù gã đó cứ ở trong nhà bọn ta ăn chực, xài đồ chùa, mà chẳng thấy làm gì cả, giúp hay không giúp cũng không sao, chỉ cần Englar có duyên với gã đó, cho dù gã đó vô dụng làm sao, papa vẫn sẽ nhịn, papa sẽ ủng hộ tình bạn của các con đến vĩnh viễn -- cùng lắm là đi tìm Yameidie hỏi xem có cách nào ám toán người không bị phát hiện.

Lạc Thị:

Ta thật ra không quan tâm tình thế quốc tế lắm, người của nước khác ta không rõ, nhưng cái tên này miễn cưỡng có chút ấn tượng, hẳn là vương tử của Dạ Chỉ đi? Về phần trông thế nào, tính cách ra sao, ta hỏi Yiye nó cũng nói không rõ, thế này đúng là có chút khốn đốn, vì sao con trai không thể giúp papa chia lo sẻ buồn đây...

Nguyệt Thoái:

Thì là Englar đấy, đứa con trai bị tách ra từ nhỏ của ta. Nói đến nó hồi nhỏ, thật đúng là một bé con đáng yêu không ai sánh bằng, có thể sinh được đứa con đáng yêu như thế, ta vô cùng cảm động, mặc dù bây giờ không còn nhỏ như trước, nhưng vẫn rất đáng yêu, dù sao trong mắt người làm cha, Englar vĩnh viễn là thiên sứ đáng yêu của papa, cho dù nó từng chém ba mươi vạn người, đó cũng chỉ là, ừm, thiên sứ mang theo rất nhiều người lên thiên đường mà thôi, chính là như thế.

Chu Sa:

Yiye nói cậu ta tương lai có khả năng sẽ là con dâu hoặc con rể của ta... ta cảm thấy vô cùng sợ hãi -- Englar nhà ta có điều kiện tốt như thế, vừa là hoàng đế, dung mạo lại đẹp trai, hơn nữa thực lực còn kiên cường, đáng lẽ được rất nhiều con gái ngưỡng mộ mới đúng! Vì sao vây quanh bên cạnh con trai ta toàn là nam! Papa không thể chấp nhận, papa không thể chấp nhận được -- nhưng

con trai từng mất đi không dễ gì tìm về được, lỡ như chống đối quá kịch liệt, nó trở mặt không cần papa nữa thì làm sao? Nam, nam thì cũng không nói làm gì, nhưng người này dữ dằn quá đi! Nhưng ngẫm kỹ lại, người khác cũng không được mắt hơn, Englar nó rốt cuộc thích người nào chứ?

Bích Nhu:

Hộ giáp của con trai ta, ôi. Vì sao là hộ giáp, không phải là người chứ? Khó khăn lắm mới được một nữ, một chút đỏ trong vạn bụi xanh, kết quả vậy mà không phải người, papa tổn thương thật rồi. Cho dù vóc dáng cô ta hơi phẳng, có vẻ như dậy thì không tốt, nhưng chỉ cần là phụ nữ đã đủ thắng tất cả những người khác rồi! Vậy mà lại không phải người!

Mễ Trọng:

Người này... chắc không phải đang nói Phạm Thống chứ?

Lăng Thị:

Bởi vì ta thực sự không biết hắn là ai, đành phải hỏi Yiye, Yiye nói hắn có lẽ là người mang mắt kính... Người mang mắt kính thì lại là ai chứ?

Âm Thị:

Người này ta cũng không biết là ai, cho nên lại chạy đi hỏi Yiye, Yiye nói hắn chắc là cái gã rất giống phụ nữ. Đây, đây rốt cuộc là ý gì? Là nói hắn không phải phụ nữ, nhưng lại trông rất giống phụ nữ sao? Sau đó thì sao? Vậy thì sao?

Vi Thị:

Được thôi, người này ta đương nhiên cũng không biết là ai, lần này Yiye nói là một gã vừa mở miệng đã biết không có não, có thể phát ra lưỡi kiếm ánh sáng từ không khí. Yiye vì sao không đều

không giới thiệu kỹ một chút cho ta vậy? Cứ giới thiệu như thế, sẽ khiến ta giống như rất hời hợt, thật là.

Huy Thị:

Người này ta cũng chạy đi hỏi Yiye, kết quả Yiye đuổi ta ra, nói đừng lấy một đống kẻ kỳ quái không biết là ai đi làm phiền nó hoài... Papa sai rồi sao? Papa chỉ là muốn làm tốt phần giới thiệu thôi mà, nếu ai cũng không biết lấp liếm cho qua sẽ bị người ta cười --

Tịch Anh:

Đây là nữ vương của Dạ Chỉ! Lần này là hỏi Englar, chắc là không có vấn đề gì, may mà Englar biết tên của nữ vương Dạ Chỉ, chẳng qua sau khi ta nói với nó phần giới thiệu của những người đã hỏi Yiye trước đó, nó lộ ra vẻ mặt rất vi diệu, chắc không phải có gì đó không thích hợp chứ? Chẳng lẽ phải giới thiệu lại sao?

Englar:

Nhìn thấy cái tên này là thấy buồn, Englar của ta, vì sao, vì sao con phải tự đặt tên khác, không chịu dùng tên papa đặt cho con, con ghét cái tên này sao? Hu hu hu.

Narsi:

AAA! Gã hung thủ cướp địa vị của con trai ta còn giết luôn nó! Nhắc đến gã này ta lại tức giận, vì sao cứ như thế bỏ qua cho hắn -- dựa vào cái gì -- Englar con rốt cuộc nghĩ gì vậy, cách trở nhiều năm như thế, papa cũng đoán không ra suy nghĩ của nó rồi, ta thật sự không thể bảo Yiye đi ám sát hắn sao? Thật sự không thể à? Những người xa lạ bên cạnh Englar vì sao đều khiến ta đau dạ dày như thế --

Yiye:

Đứa con nuôi yêu quý của ta. Lúc nó mười lăm tuổi ta đã nhận nuôi nó, đến bây giờ cũng hơn mười năm rồi đây, ta cảm thấy nên làm một buổi tiệc mừng long trọng, duyên phận phải hiếm hoi cỡ nào mới có thể khiến chúng ta trở thành cha con... Có điều, lần nào nhắc đến hoạt động vui vẻ ấm áp như ăn mừng chẳng hạn, Yiye cứ luôn đanh mặt từ chối tham dự, chẳng thành thật chút nào, người làm cha như ta thật sự rất mất mát, rõ ràng trông đáng yêu như vậy, làm nũng một chút thì tốt biết bao nhiêu, như là nửa đêm lắng nghe phiền não của con trai, an ủi con trai lúc nó thất tình khóc lóc, những mộng tưởng này ta cả đời cũng không có khả năng thực hiện sao?

Yameidie:

Yameidie là một đứa trẻ tốt, rất lâu trước kia lúc ta còn ở cách vách nhà nó, đã biết nó rồi, lúc đó tuổi nó còn rất nhỏ, đã rất có chí khí, cũng rất lễ phép với trưởng bối, bây giờ nó lớn lên trở thành một thanh niên tuấn tú nhã nhặn lịch sự, ta đây thấy vậy cũng cảm thấy rất an ủi. Nếu ta có con gái, nhất định gả cho nó, đáng tiếc ta chỉ có con trai, ôi, đời người có mấy chuyện như ý... Nhưng ta ngẫm lại, lỡ nó đang hẹn hò với con gái ta đột nhiên xổ ra một câu "đến lúc đi theo bệ hạ rồi, lần sau lại gặp", vậy hình như cũng không ổn lắm, hm, vừa nghĩ như thế xong đột nhiên hết thấy tiếc nữa.

Ojisa:

Lúc ta còn trẻ đã nghe đến tên của hắn rồi, tuổi hình như xấp xỉ ta, nhưng ta cảm thấy ta bảo dưỡng tốt hơn. Mẹ tụi nhỏ hồi đó cũng từng mê hắn đây, nói cái gì mà lãnh khốc tuấn mỹ lại còn khuôn mặt phát tán khí chất cấm dục...Bây giờ tuổi lớn rồi chẳng qua cũng chỉ là một gã đàn ông trung niên trầm mặc đấy thôi? Hình như vẫn có không ít phụ nữ cảm thấy hắn rất có mị lực nam tính, gần đây cạo râu còn trẻ hơn mấy tuổi gì gì đó... Có à? Ta thật không hiểu nổi...

Thiên La Viêm:

Kiếm của Englar, cũng là vũ khí truyền quốc của Tây Phương Thành. Ta thật không biết có nên nói chính cô ta hại cha con chúng ta thất tán hay không, bởi vì đây chính là sự thật khiến ta khóc rất lâu, nhưng... cô ta hình như cũng rất tốt đối với Englar, hơn nữa nhân tuyển cũng không phải do cô ta quyết định... Vẫn tóm lại một câu, vì sao cô ta không phải là người chứ? Đây rốt cuộc là vì sao? Tương lai của con trai ta phải làm sao đây?

Tiêu Ba:

Con chim này rất được, thứ ta nuốt không trôi, ăn không hết, nhét cho nó là nó ăn giúp ta, gần đây nhiều phiền não nên ăn mất ngon, vừa lại sợ Yiye thấy ta không ăn thì tức giận, vào lúc này trong nhà có một con thú cưng bụng có sức chứa vô hạn thật là tiện, mặc dù ta càng ngày càng tiều tụy, con chim nào đó lại càng ngày càng phát phì, nhưng ta nghĩ Yiye chắc sẽ không để tâm đến đâu, ha ha ha ha... Ôi? Đột nhiên hình như có hơi buồn, rốt cuộc có ai quan tâm ta gầy đi không?

Puhahaha:

Đây... đây rốt cuộc là? Đây nhìn không giống tên người mà!

Loveson:

Đây chính là ta. Nhiều năm du lịch bên ngoài đến nỗi Yiye cũng nói với người khác là ta chết rồi, nói đến vẫn thật có chút đau lòng, nếu đã trở về rồi, vì để hưởng thụ niềm vui sum vầy, lần này nên nán lại trước đi, ta biết Yiye mặc dù bề ngoài không hoan nghênh ta, trên thực tế thì vẫn rất vui khi papa trở về, mà Englar mặc dù vẫn chưa thân với papa lắm, nhưng vẫn rất vui khi có papa! Tóm lại papa cũng sẽ tiếp tục lo lắng đủ mọi chuyện, kiên cường bước qua từng ngày, nhưng các con... có thể dành cho papa thêm một chút thời gian không?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Tập 11 (Tập Cuối): Ủng Nguyện

◎ Lời mở đầu của Phạm Thống

Cuộc sống của tôi ở Tây Phương Thành thật không biết nên nói là thanh nhàn hay là căng thẳng, ăn ngon ở tốt, mà lại có thêm rất nhiều phiền não ngoài ăn mặc ngủ nghỉ, nhưng... cho dù xảy ra rất nhiều đại sự, nhưng lại giống như chẳng liên quan tới tôi, theo lý thuyết tôi nên nhẹ nhõm mới đúng, nhưng hình như không đơn giản như vậy?

Tuy nói Nguyệt Thoái nắm chắc chín phần thắng lợi ở quyết đấu rồi, chẳng qua phàm sự vẫn là cẩn thẩn một chút tốt hơn, cho nên trước khi tới ngày quyết đấu, chuyện mà Nguyệt Thoái chủ yếu tiến hành mỗi ngày chính là đối luyện với người khác.

Mà đối tượng đối luyện, đương nhiên là mấy ma pháp kiếm vệ của cậu ấy -- Ngoại trừ Bích Nhu. Nữ vương dù sao cũng là dùng kiếm, Skies vừa lại là một thanh kiếm có ma pháp, cho nên tìm ma pháp kiếm vệ cũng dùng kiếm làm đối tượng luyện tập thì thích hợp hơn, ha ha ha, tóm lại đừng tìm tôi là được, tìm tôi tuyệt đối không phải hành động sáng suốt, ở trên việc này tôi rất vui khi bọn họ cứ luôn phớt lờ tôi, đối luyện với Nguyệt Thoái thảm lắm ai ơi! Tôi cũng không phải chán sống, muốn chết cũng không phải như vậy đi?

Sau đó hình như bởi vì thực lực của Dừng Tay tiên sinh kém một bậc, đối tượng đối luyện chủ yếu của Nguyệt Thoái chỉ còn lại tên lùn với ông chú. Tôi thấy tên lùn hẳn là rất khoái, hiếm khi có cơ hội suốt ngày đánh nhau với cao thủ trong mơ như vậy, nếu có

thể, hắn có lẽ rất muốn bảo ông chú nhường cơ hội của mình ra, để tiện cho một mình hắn bao sân đi?

Cũng may mà trình độ đối luyện của bọn họ chỉ giới hạn ở luận bàn, không đến mức đánh thật, cho nên Nguyệt Thoái vẫn có tiết chế, cho dù ngứa mắt với ông chú, cũng không đánh tàn đánh phế hắn...Trái lại lúc đối luyện với tên lùn, hai người thường thường bị đối phương kích thích chiến ý, bất giác ra tay nặng hơn, dưới loại tình huống này, mọi người đành mời Loveson tiên sinh không sợ chết đứng nhìn bên cạnh, chỉ cần một người trong đó bắt đầu xuất hiện vết thương, ông bố này sẽ bắt đầu gào khóc bài anh em đánh lộn, huynh đệ tương tàn vân vân, khiến bọn họ mất sạch hứng đánh tiếp, căn cứ vào kết quả thực nghiệm, đúng là thật sự hữu hiệu, chỉ là tên lùn rất không được thỏa mãn, cục tức càng ngày càng lớn, không biết liệu có ngày nào đó đột nhiên bạo phát hay không, thật khiến người lo lắng.

Về phần Huy Thị trong mơ của tôi, xem ra vẫn rất sa sút, cứ ở bờ bên kia sông không chịu đi qua, tôi ở đây hô réo nửa buổi, hắn cũng chỉ thỉnh thoảng ngoài cười mà trong không cười vẫy vẫy tay với tôi...

Tôi còn lâu mới bởi vì hắn không qua thì sẽ tự mình đi qua sông tìm hắn! Cũng không ngẫm xem tôi là vì giúp ai đi cứu em trai hắn, bị Puhahaha bức làm đặc huấn đối luyện còn nguy hiểm hơn bọn Nguyệt Thoái... Không! Tôi thật sự phải đi cứu Narsi sao? Đây rốt cuộc là vì cái gì chứ! Tôi nợ Huy Thị cái gì chứ! Hắn vừa không cho tôi tiền cũng chẳng nể mặt tôi, tôi từ lúc nào biến thành người tốt quá mức vậy, tôi không muốn!

Suýt nữa quên mất chuyện quan trọng nhất, tôi gần đây càng ngày càng đãng trí rồi, tìm bạn gái chuyện lớn cả đời này, làm sao có thể nói quên là quên đây? Cho dù tôi đã nản lắm rồi, nhưng tôi vẫn không thể từ bỏ như vậy! Như vầy đi, chỉ cần làm bạn gái tôi mười năm là được rồi! Chỉ cần mười năm! Muốn kết hôn trong lúc

đó cũng được, đằng nào muộn nhất mười năm sau tôi sẽ thả bạn tự do, hơn nữa có khi qua mấy ngày tôi đã bất ngờ bỏ mình rồi, sẽ không lãng phí quá nhiều thanh xuân của bạn, tôi thật sự vô cùng có thành ý!

Cứ coi như tội nghiệp tôi một chút, trước khi Nguyệt Thoái đi quyết đấu với Tịch Anh nữ vương để tôi tìm được một cô bạn gái đáng yêu đi -- Chiêu đồng cảm này không biết dùng chưa nhỉ? Tôi cũng không rõ tôi đã sử dụng bao nhiêu thủ đoạn trưng cầu bạn gái rồi, rốt cuộc, vì sao, hu hu...

Tôi thực sự tìm không ra biện pháp cứu vãn thân tâm trống rỗng của mình nữa, Puhahaha cảm thấy rất khinh thường đối với tình huống thường xuyên rơi vào trầm cảm vì độc thân của tôi, chiếu theo cách nói của hắn, cứ luyện phù chú nhiều vào, không có chuyện gì thì đi ngủ, đầu óc tự nhiên sẽ có thể trống trải không cần biết việc đời nữa...

Nhưng như vậy có đúng không?

Như vậy có chấp nhận được không?

Người ta nói người không có bạn gái giống như thiếu mất một nửa linh hồn, sinh mệnh sẽ không hoàn chỉnh, tôi vừa lại không thể biến tới biến lui giống như Chu Sa -- Ồ, thật ra tôi chẳng hâm mộ lắm đâu, tôi cũng không muốn như thế, tóm lại điều tôi muốn biểu đạt chính là -- Tôi cảm thấy tôi cứ luôn lạc đề, nhưng sau khi lạc đề sẽ tiếp tục trở lại trọng tâm, tôi --

Tôi vẫn là... suy nghĩ một chút rốt cuộc nên làm thế nào lẻn vào Thần Vương Điện cứu Narsi ra thì thực tế hơn... Ha ha ha ha, cảm giác thế giới cần tôi thật mới mẻ, ha ha ha ha ha...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11 + 1: Nghênh Chiến

"Đột nhiên có chút muốn trở về tìm Mễ Trọng, chắc có sòng bạc ngầm nhỉ? Nếu dốc hết của cải cược Nguyệt Thoái thua, nói không chừng rất thiệt hại?" -- Phạm Thống

"Trước không đề cập đến câu nói ngược không may kia, cậu đến bây giờ tích lũy được gia sản gì rồi?" -- Chu Sa

"Nếu là Phạm Thống, đại khái cũng chỉ có thể lấy vũ khí của cậu ta ra đặt cược thôi..." -- Bích Nhu

"Các người cứ nhăm nhe bổn phất trần làm gì! Cứ như thế bổn phất trần sẽ tức giận đấy!" -- Puhahaha

"Chậc, kiếm dùng cho luyện tập đúng là chán."

Vừa mới trải qua một lượt đối luyện, Yiye bực bội quăng thanh kiếm bị hỏng trong lúc đánh đấu xuống đất.

Sau trận đấu không biết tiết chế giữa hắn và Nguyệt Thoái, tần suất hao tổn kiếm dùng cho luyện tập rất kinh người, có lẽ đã đạt đến cảnh giới một trận hỏng hai thanh trở lên rồi, kiếm có phẩm chất bình thường muốn hứng chịu sức mạnh của hai người bọn họ phát ra, dù sao cũng quá miễn cưỡng, cứ hư tổn như vậy, cũng là chuyện hết cách.

Nguyên nhân Nguyệt Thoái không dùng Thiên La Viêm là sợ lực sát thương quá lớn, thoát khỏi phạm vi so đấu, tạo thành hậu quả không thể cứu vãn, nguyên nhân Yiye cầm kiếm dùng cho luyện tập thì là bởi vì từ sau khi thanh kiếm ban đầu của hắn bị

hỏng, vẫn mãi mà chưa tìm được vũ khí thích hợp.

Muốn tìm được vũ khí hài lòng, có lẽ phải tốn một chút thời gian với công sức, hiện giờ Yiye vẫn còn bận tối mặt, sự tình đành gác lại trước, vũ khí dự bị thường hay mang theo cũng không thích hợp lấy để tiêu hao trong đối luyện, cho nên mọi sự thành ra thế này.

Phạm Thống nhàn rỗi không có chuyện gì làm liền bị kéo đến đứng xem, chẳng qua, hôm nay Loveson không ở bên cạnh, hắn luôn cảm thấy cứ tiếp tục đứng xem như vậy, thực sự có chút bất an.

Lỡ bọn họ không khắc chế được, tôi, tôi chẳng phải sẽ làm bia đỡ đạn sao? Chắc không khéo như thế chứ? Tôi chỉ là hiếm khi đến xem một lần lại đúng lúc không có ông bố kia làm công tắc, chỉ là đúng lúc không có ông bố làm công tác đã khiến tôi gặp sự cố... chắc sẽ không trùng hợp như thế chứ! Gần đây vận khí đã tốt hơn nhiều rồi, tôi phải tin tưởng bản thân!

"Yiye ca ca chẳng phải cũng biết dùng roi à, có lẽ có thể lấy ra thử xem?"

Nguyệt Thoái đối với loại binh khí nào cũng đều có chút hứng thú, sau khi cậu nói một câu như vậy xong, Phạm Thống tức thì lại muốn thở dài.

Tiếng Yiye ca ca này của cậu càng ngày càng thuận miệng rồi nhỉ? Tôi vẫn không tài nào nghe quen được, cậu không thể chỉ gọi tên của hắn thôi sao? Tôi cảm thấy cậu cho dù chỉ gọi ca ca, cũng đỡ hơn gọi thế này.

"Ngươi..."

Trong một thoáng trên người Yiye bùng lên sát khí, khiến Phạm Thống cảm thấy, bây giờ nếu là đang so đấu, hắn nhất định

sẽ lỡ tay ngộ sát Nguyệt Thoái.

"Ít nhất trong những lúc riêng tư để em gọi như thế đi mà..."

Thấy hắn tức giận, Nguyệt Thoái lẩm bẩm một câu, Yiye thì phẫn nộ chỉ vào Phạm Thống.

"Ở đây còn có người khác!"

... Thì làm sao? Được rồi, ta là dư thừa, được chưa? Tên lùn ngươi cũng quá trực tiếp, có cần chỉ trắng trợn như thế không? Cũng có nghĩa là, lúc chỉ có hai người các ngươi, ngươi thật sự cho phép cậu ấy gọi như vậy? Ta rốt cuộc nên nói ngươi thật vĩ đại hay là thật kỳ quái? Nếu có một cậu bé gọi ta là Phạm Thống ca ca... Nghĩ thôi cũng cảm thấy nổi da gà, đây hẳn là xưng hô chỉ có con gái làm nũng mới dùng đi?

"Phạm Thống không phải người ngoài..."

Không, Nguyệt Thoái, coi như tôi cầu xin cậu, lúc này nói cái gì cũng được, chính là đừng nói câu đó, đừng nói câu đó mà a a a a! Tôi có thể miễn gia nhập vào quan hệ anh em méo mó của các cậu không! Để tôi làm người ngoài đi!

"Hắn chẳng qua là một cọng rơm ngươi túm được khi sắp chìm, rốt cuộc có cái gì để nhớ mãi không quên?"

Này, này -- Đừng nói quá đáng như vậy được không? Cho dù ta đúng là một nhân vật không đáng kể, bị ngươi nói trước mặt như vậy vẫn khiến người rất tổn thương đấy! Ngươi bây giờ là đang dạy hoàng đế nhà ngươi qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát? Cậu ấy nhớ mãi không quên tốt xấu gì cũng là biểu hiện có tình người mà, bộ mọi người đều gia nhập liên minh Chu Sa cùng ghét tôi rồi sao!

Yiye dùng giọng khó chịu nói ra như vậy, Nguyệt Thoái đương nhiên không tán đồng, cậu nhíu mày, bởi vì câu này mà trở nên không vui.

"Em cảm thấy Phạm Thống là người bạn rất tốt, đây chỉ là giá trị quan của chúng ta khác nhau thôi."

"Hoàng đế không cần bạn bè chỉ biết trở thành gánh nặng!"

Thật chói tai, siêu chói tai, để không trở thành gánh nặng ta cũng rất nỗ lực có được không, ta bây giờ đã không phải phế thải nữa, có khi ta còn đánh thắng được Dừng Tay tiên sinh nữa kìa! Ta cảm thấy đây là chuyện rất có khả năng!... Trở về rồi hỏi Puhahaha có khả năng hay không sau là được.

"Cha nghe thấy sẽ rất đau lòng..."

Từ, từ từ đã, cậu cứ thế ngang nhiên ám chỉ ba cậu là gánh nặng?

"Đó là cha ngươi, tiêu chuẩn không giống!"

"Nhưng Phạm Thống đối với em mà nói rất giống người nhà."

Không! Ngàn vạn lần đừng nói giống như anh trai! Đừng gọi tôi Phạm Thống ca ca! Tôi không muốn!

"Vậy ngươi đã có người nhà rồi, còn đòi gọi ca ca gì nữa!"

"Người nhà đương nhiên là càng nhiều càng tốt, em thích cảm giác bên cạnh có thật nhiều người, em chỉ là... cảm thấy không muốn mất đi ai cả, không có chuyện bởi vì có người này thì không cần người nọ nữa, nếu như không giữ chắc quan hệ với mỗi một người, như vậy chẳng phải rất tịch mịch sao..."

Thấy cậu lộ ra vẻ mặt mang chút ưu thương này, khuôn mặt của Yiye hơi co giật một cái.

"Cảm thấy gọi người khác là ca ca mới có thể giữ người lại, giá trị quan sai lầm này rốt cuộc ở đâu ra..."

"Hơ?"

"Cho dù không dùng quan hệ thân thuộc để trói buộc, ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi, cho nên ngươi cất cái xưng hô kia đi! Nghe thấy chưa!"

"... Em sẽ cân nhắc."

Nguyệt Thoái nhíu mày vùng vẫy một hồi, mới miễn cưỡng cho ra đáp án này, cảm giác có vẻ rất không muốn sửa, khiến người thực sự không biết nên nói cậu cái gì mới được.

"Ai bảo ngươi cân nhắc! Đây là mệnh lệnh!"

Này, tên lùn, nói như vậy với hoàng đế nhà mình thật sự không có vấn đề sao?

"Em đã nói suốt cả buổi, anh cũng không có cân nhắc chấp nhận Phạm Thống mà..."

Cậu muốn anh cậu chấp nhận tôi làm gì? Chấp nhận tôi trở thành một phần tử trong nhà cậu? Tôi có thể từ chối ý tốt của cậu không?

"Nếu ngươi thành thật gọi ta bằng tên, ta sẽ cân nhắc coi hắn như không khí!"

Ta nói các ngươi thật chẳng có thành ý gì hết! Coi như không khí là thế nào! Là thế nào nói ra xem thử! Hơn nữa còn chỉ là cân nhắc! Vậy ban đầu rốt cuộc là cái gì, rác rưởi cặn bã hay là phế thải hả!

Phạm Thống kháng nghị trong lòng đến nỗi khuôn mặt cũng sắp méo xẹo, không ngờ, Nguyệt Thoái vậy mà thở phào một hơi.

"Phù, không khí chính là tồn tại không thể thiếu mà, nghe lên vẫn không tệ."

... Cậu có phải đã hiểu lầm cái gì rồi không? Cậu hoàn toàn

xuyên tạc ý của tên lùn rồi đi? Tôi nghĩ hắn tuyệt đối không phải dựa vào giải thích của cậu mới đưa ra cái từ không khí này, rõ ràng phải là "một tồn tại luôn ở bên cạnh cậu nhưng khiến cậu không thể phát giác, nhìn như không thấy" mới đúng chứ?

Dù sao tôi ở trong lòng cũng luôn gọi tên lùn tên lùn, trước giờ chưa từng mang tôn trọng, vừa nghĩ như vậy, tôi hình như rất khó yêu cầu người khác tôn trọng mình... Không, tôi ít nhất ở mặt ngoài vẫn tôn trọng mọi người! Chuyện mắng thầm người khác trong trong lòng này ai mà chẳng làm chứ!

"... Chúng ta tiếp tục đề tài ban đầu. Mục đích đối luyện bây giờ hẳn là rèn luyện khả năng ứng đối của ngươi đối với kiếm, binh khí loại hình khác như roi lấy ra đối luyện không có giúp ích gì cho quyết đấu của ngươi, nếu thật sự muốn chơi thì để sau rồi nói."

Bởi vì quyết đấu cận kề, bây giờ đích xác không phải lúc chơi đùa, cũng không phải lúc cãi nhau -- sau khi Yiye trở lại chủ đề chính, Nguyệt Thoái có vẻ như không thấy hứng thú.

"Chỉ cần mô phỏng không ra đặc tính của Skies, cho dù đối luyện với kiếm, hiệu quả chắc cũng không lớn đi?"

"Vậy ngươi tự dùng tưởng tượng thuần túy mô phỏng luôn cho rồi, ai mô phỏng được đặc tính của Skies hả?"

"Không phải, ý của em là bất luận thanh kiếm nào cũng không phải Skies, cho nên không dùng kiếm cũng không sao..."

Phạm Thống ở bên cạnh lắng nghe đối thoại của bọn họ, không khỏi ngáp một cái.

Trong những ngày có vẻ cấp bách nhưng lại không hoàn toàn căng thẳng như vậy, ngày ước định đã đến rất nhanh.

Dưới quy định chỉ được mang một nhân viên tùy hành cao cấp,

Nguyệt Thoái hiển nhiên lựa chọn Yiye, về phần nhân sĩ liệt vào hàng vô danh tiểu tốt như Phạm Thống, muốn mang theo mấy người đi đối phương cũng không có ý kiến, điều này, Chu Sa cũng là tình huống tương tự, bởi vì quan tâm, Chu Sa cũng định đi theo đoàn đội, Phạm Thống thì có thêm nhiệm vụ cứu Narsi.

Mặc dù hai người bọn họ đáng lẽ là đào phạm truy nã của Đông Phương Thành, chẳng qua đi chung với đội ngũ của hoàng đế Tây Phương Thành, an toàn vẫn được đảm bảo, không cần quá lo vấn đề vừa nhập cảnh đã bị truy cứu tội trạng.

"Cậu nói cậu đã mặc Aifrol rồi? Ở đâu?"

Một trong những chuẩn bị quan trọng nhất khi trước khi lên đường chính là trang bị sẵn vũ khí với hộ giáp của mình. Thiên La Viêm treo ở bên hông Nguyệt Thoái, mọi người đều nhìn thấy được, nhưng Aifrol ở đâu, không người nào rõ, Chu Sa liền nhíu mày nghi vấn.

Bây giờ thứ đang mặc trên người Nguyệt Thoái không phải thường phục Đông Phương Thành mà bình thường hay mặc, để phù hợp với thân phận, trong trường hợp quyết đấu công khai này, đương nhiên nên mặc quần áo của Tây Phương Thành, chẳng qua cái gọi là Nguyệt Bào Aifrol, theo như ý ngoài mặt chữ, nhìn làm sao cũng không phải thế này, nghi hoặc của bọn họ cũng chỉ có thể do Nguyệt Thoái giải đáp thôi.

"Tôi thật sự đã mặc trên người rồi, khoác ở bên ngoài đó, là trong suốt."

Nguyệt Thoái tỏ ra vô tội giải thích, Phạm Thống thì dâng lên một loại tình cảm đồng bạn.

Ồ, thì ra cũng giống không khí như tôi, quần áo mới của nhà vua à? Vậy mà là trong suốt, vậy có mặc hay không, kẻ địch căn bản không biết, đây coi như là chiến thuật lừa địch sao?

"Có thật à? Ở chỗ nào?"

Chu Sa hình như không tin lắm. Thứ mà mắt nhìn không thấy, cậu thường rất khó chấp nhận ngay lập tức, bởi thế cậu vươn tay quơ quơ trên người Nguyệt Thoái, lúc này mới túm được một mảnh vải trong suốt, thật sự sờ được gì đó trong tay.

"Đây chính là Aifrol?"

Tay cậu mới sờ được mấy cái, tiếng la hét của Bích Nhu đã truyền ra.

"A--! Cậu sờ chỗ nào thế! Quấy rối!"

Chẳng qua chỉ sờ miếng vải đã gánh tội quấy rối, Chu Sa đương nhiên không muốn, sau khi rút tay về, cậu cũng không quên cà ràm vài câu.

"Đừng nói từ bộ dạng quần áo đã nhìn không ra bộ phận nào rồi, bây giờ ngay cả bản thể y phục cũng nhìn không thấy, ai biết sờ trúng cái gì? Dù sao chẳng phải đều phẳng lì như nhau à?"

Chu Sa, tôi cảm thấy cậu có thể làm bạn tốt với Narsi. Chẳng qua, lấy thân phận nam giới của cậu bây giờ, mang theo loại cảm giác ưu việt tự hào này nói người ta phẳng lỳ, tôi nhìn làm sao cũng thấy có chút quai quái.

"Nguyệt Thoái, loại y phục nhìn không thấy này phải cởi thế nào?"

Tôi là muốn hỏi mặc làm sao. Cũng không biết chỗ nào có tay áo với cổ áo mà? Cho nên rốt cuộc có vừa người không? Huống hồ cậu ngay cả quần áo nhìn thấy được cũng chưa chắc biết mặc làm sao nữa đây.

"Hả? Để cô ấy tự bám lên, lúc muốn cởi cũng để cô ấy tự giải trừ hình thái y phục là được."

Bởi vì không rõ Phạm Thống muốn hỏi cái gì, Nguyệt Thoái dứt khoát trả lời mặc với cởi luôn.

Thì ra như vậy, quần áo thông minh nhân tính hóa như thế mặc với cởi đều có thể để quần áo tự làm, chủ nhân không cần động đến một ngón tay, như vậy nghe lên, hộ giáp thông minh tiết kiệm rất nhiều công sức nhỉ? Tôi rốt cuộc có nên nghĩ biện pháp kiếm đồ phòng ngự để mặc không ta?

"Puhahaha, ta muốn đồ phòng ngự."

Động lòng không bằng lập tức hành động, Phạm Thống tức thì trưng cầu ý kiến của vũ khí nhà hắn.

Trên thực tế vấn đề này cũng không phải hỏi lần đầu, nhưng trước đó lần nào cũng là tùy tiện hỏi, trả lời của Puhahaha hắn cũng tùy tiện nghe, hắn cảm thấy lần này nên nghiêm túc, cố hết sức thuyết phục Puhahaha mới đúng.

"Khò khò... muốn... khò hả, muốn cái gì?... Muốn đồ phòng ngự? Bổn phất trần không thể biến thành đồ phòng ngự, tìm ta làm gì?"

"Không phải tìm ngươi đòi đồ phòng ngự, chỉ là muốn báo cho ngươi một chút, nếu ta tìm được ngươi phải đối xử tốt với người ta đấy."

Tôi có loại ảo giác muốn xin cho vợ bé qua cửa nên đang trưng cầu vợ cả đồng ý... thật là vi diệu?

"Bổn phất trần không cần đồng sự, Phạm Thống nếu ngươi tìm tới, bổn phất trần sẽ khiến hắn chết."

Puhahaha rất nhiều lúc đều rất thẳng thắn... hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Này, chính ngươi nói ngươi không thể biến thành hộ giáp, vậy

ngươi còn không cho ta tìm hộ giáp, cuối cùng là ngươi muốn ta chết?"

Phạm Thống tin rằng, chỉ cần mở miệng, lấy cớ muốn cứu Narsi, xin Nguyệt Thoái từ Tây Phương Thành kiếm một bộ hộ giáp ra dáng hẳn không phải chuyện khó, cho nên, vấn đề là nằm ở chỗ Puhahaha.

"Bổn, bổn phất trần nào có ác độc như vậy, Phạm Thống ngươi toàn nghĩ nghĩ ta thật tà ác!"

Lời đều là do ngươi nói chứ bộ, ta cũng đâu phải muốn tìm thêm một thanh vũ khí, chỉ là muốn tìm đồ phòng ngự thôi, ngươi phản đối như vậy làm gì?

"Bằng không thì sao? Ngươi cũng phải tìm lý do để thuyết phục ta vì sao không tiếp thụ đồ phòng ngự chứ?"

Phạm Thống chờ nghe hắn nói ra một cái lý do tốt, chẳng qua hắn bức hỏi như vậy, tức thì khiến Puhahaha có chút thẹn quá hóa giận.

"Bổn phất trần là đang lo lắng cho cái đầu óc tệ hại của ngươi! Chẳng biết tốt xấu gì cả! Lỡ có thêm một cái đồ phòng ngự nào nhìn thấy mấy thứ trong đầu ngươi, Phạm Thống ngươi còn muốn làm người không hả!"

"Cái gì chứ, loại đặc kỹ đọc não người ta này, chắc không phải vũ khí đồ phòng ngự nào cũng làm được đi, bằng không Bích Nhu sao lại không hiểu lòng Nguyệt Thoái như vậy..."

"Với loại vận khí như ngươi, có khi thật sự gặp phải đồ phòng ngự biết đọc não!"

Ta cảm thấy ngươi chỉ là lo đối thoại hiểu lầm giữa chúng ta có xác thịt tương thông bị người ngoài biết được mà thôi, nói là vì lo lắng cho ta, thật ra chính là bản thân ngươi da mặt mỏng đi?

"Tóm lại chỉ cần ngươi tìm tới, bổn phất trần sẽ đánh nát hắn, ta không đôi co với gã giảo hoạt gian hiểm như ngươi nữa, vậy đi!"

"Này --"

"Bổn phất trần muốn ngủ, bổn phất trần mặc kệ ngươi, hừ!"

Cuộc thương lượng về việc xin cho đồ phòng ngự vào cửa cứ như thế chấm dứt, Phạm Thống không biết làm sao với hắn.

Bên kia lòng tò mò của mọi người đối với Ailfrol cũng gần như thỏa mãn rồi, cho nên cũng đến lúc chỉnh trang xuất phát, chỉ cần chờ giai đoạn phiền hà nhất đi qua.

"Yiye, con nhất định phải mang Englar bình an trở về đấy!"

"Ngài không cần lo lắng vấn đề này, phụ thân đại nhân."

"Hơn nữa con nhất định phải cùng nó trở về! Lỡ hai đứa con trai đều mất ở Dạ Chỉ, papa phải làm sao đây!"

"Ngài không cần lo lắng vấn đề này, phụ thân đại nhân."

"Yiye, ta cảm thấy con hình như cứ qua loa lời dặn dò của ta, chuyện quan trọng như thế, vì sao con vẫn mất kiên nhẫn như vậy, ta thế nhưng không muốn làm người tóc trắng tiễn người tóc đen đâu, các con tuyệt đối không được để cho papa thể nghiệm nỗi đau đó --!"

"Ông phải là người tóc vàng tiễn người tóc vàng chứ! Tóc trắng là ta không phải ông! Nói đủ chưa hả, lão già chết tiệt! Rốt cuộc là ai thả ông ta vào!"

Ồ, tên lùn, đừng nói như vậy, rất không may mắn, bằng không ngươi người tóc trắng tiễn người tóc vàng, mau chóng tiễn papa ngươi đi đi? Mọi người sẽ cảm kích ngươi, thật đấy.

◊◊◊◊

Đông Phương Thành hôm nay hết sức yên tĩnh, Thần Vương Điện càng tĩnh mịch hơn mọi khi.

Nữ vương của bọn họ hôm nay sẽ tiến hành quyết đấu với hoàng đế nước địch, chuyện trịnh trọng như vậy, dường như đã lây nhiễm đến mọi người, khiến người không dám tùy ý ồn ào.

Quyết đấu không cho phép dân chúng bình thường ở gần quan sát, người muốn xem chỉ có thể lấy các loại kỹ thuật phụ trợ, đi nhìn lén nơi quyết đấu, chẳng qua hành vi nhìn lén này, thật ra phía chính quyền cũng cấm chỉ, phải làm thế nào đột phá lớp lớp trở ngại để tìm hiểu tình huống hiện trường, thì phải xem bản lĩnh của mỗi người rồi.

Mỗi một giây một phút trôi qua, hoàng đế của Tây Phương Thành hẳn là sắp đến rồi, Tịch Anh cần phải thay vũ trang tiến đến địa điểm quyết đầu ngoài cổng thành, thân là kiếm với hộ giáp của nàng, Âm Thị với Lăng Thị cũng phải hóa thành nguyên hình, cùng nàng chiến đấu, bây giờ bọn họ chỉ chờ đợi nàng triệu tập, để đến bên cạnh nàng làm chuẩn bị.

Lúc Lăng Thị nhìn thấy Âm Thị xuất hiện, thần tình trên mặt vẫn bình tĩnh, chỉ hờ hững hỏi một câu.

"Giải quyết rồi sao?"

"A, giải quyết rồi. Vi Thị chết tiệt nói cái gì cũng không nghe, đành đánh ngất hắn quăng ở trong phòng rồi."

Âm Thị gãi gãi đầu, có lẽ là bị ảnh hưởng của chuyện này, hắn thoạt nhìn có mấy phần sốt ruột.

Bởi vì sợ kẻ địch lại ra quỷ kế gì, hoặc là ở hiện trường bị vạ lây, bọn họ yêu cầu Vi Thị ở lại Thần Vương Điện, nhưng ý tốt này Vi Thị đương nhiên không cảm kích chút nào, kết quả khi bảo Âm

Thị xử lý chính là như vậy.

"Ngươi thật đúng là không muốn nói chuyện với hắn chút nào đã lựa chọn phương pháp nhanh gọn nhất."

"Nói chuyện cái gì chứ! Muốn nói phải là ngươi đi mới đúng! Ngươi bảo ta đi chẳng phải chính là muốn ta đánh ngất hắn sao!"

Lăng Thị không phủ nhận cách nói này, mà hắn cũng không muốn cãi nhau với Âm Thị, bây giờ không phải lúc lãng phí thời gian làm loại chuyện này.

"Anh muốn chúng ta qua rồi, đi thôi."

Nghe hắn nói như vậy, Âm Thị tức thì có chút không cam tâm mà phàn nàn.

"Tâm linh tương thông thật tốt, Anh chỉ có thể dùng thuật pháp liên lạc ta... hơn nữa cô ấy thông thường cũng sẽ không liên lạc ta."

Phàn nàn của hắn khiến Lăng Thị rất muốn phản bác "tâm linh tương thông với ngươi chắc sẽ bị ồn đến chết" vân vân, chẳng qua nói như vậy chỉ sẽ tiếp tục cãi nhau mà thôi, cho nên hắn chỉ khẽ lẩm bẩm một câu.

"Có lúc tâm linh tương thông không đại biểu cảm tình tốt hơn, cũng không đại biểu cô ấy thích ta hơn, ngươi đừng phàn nàn nữa."

"Nhưng các ngươi không chỉ là như vậy đi? Hơn nữa các ngươi ít nhất cũng rất hiểu nhau mà?"

Âm Thị buồn bực chuyện thời gian Lăng Thị ở cùng Tịch Anh nhiều hơn, nói chuyện cũng nhiều hơn, trên đường đi đến Đệ Lục Điện, Lăng Thị thật sự rất muốn bảo hắn câm miệng.

Hắn luôn luôn không thể khiến Âm Thị biết rằng hiểu rõ quá nhiều chưa chắc là chuyện tốt.

Cho dù hiểu rõ đau khổ của nàng, mọi cảm nhận của nàng, nhưng lại không giúp được gì, cảm giác ấy... Hắn nghĩ, Âm Thị vĩnh viễn không có cơ hội thấu hiểu.

"Anh."

Lăng Thị gõ cửa, gọi Tịch Anh một tiếng coi như đánh tiếng chào hỏi, liền mang theo Âm Thị đi vào.

Tịch Anh vẫn trầm mặc như mọi khi, nhìn thấy bọn họ đi vào, cũng chỉ là lặng lẽ xoay người, bọn họ không thể từ trong đôi mắt ảm đạm của nàng nhìn ra bất cứ tâm tình nào, nhưng cũng cảm giác được bầu không khí nghiêm túc trong phòng, bởi thế bất giác trầm mặc.

"Các ngươi cho rằng... ta sẽ thắng không?"

Trên mặt của nàng không có sắc thái e sợ. Sở dĩ hỏi vấn đề này, hình như cũng không có mục đích đặc thù gì, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

"A, quyết đấu là phải nghĩ mình sẽ thắng, mặc dù tự dưng đánh đánh giết giết thì không tốt... mặc dù ta vẫn hi vọng để bọn ta bảo vệ ngươi là được, ngươi đừng tự mình đứng ở nơi nguy hiểm..."

Âm Thị lải nhải, âm thanh càng ngày càng nhỏ, Lăng Thị thì tiếp lời.

"Bất luận thắng thua, bọn ta đều sẽ ở cùng ngươi, hiệp trợ ngươi chiến đấu. Bọn ta sẽ giao tính mạng cho ngươi, đi theo ngươi đến bất cứ nơi đâu, đây là lời hứa bọn ta trao cho ngươi ngay từ đầu."

Sau khi nghe hắn nói như vậy, lời Tịch Anh vốn định nói cũng nói không ra khỏi miệng được nữa.

Vũ khí với hộ giáp trước giờ đều không có quyền lựa chọn.

Lựa chọn bọn họ làm ra chỉ có tuyển chọn chủ nhân lúc đầu... Sau đó, vận mệnh của bọn họ coi như giao phó cho nàng -- trên thực tế nàng cũng không thể không dùng vũ khí với hộ giáp của mình để tiến hành trận quyết đấu này, cho nên, nàng không thể dò hỏi bọn họ phải chăng không muốn tham chiến.

Xác thực, ở khi chấp nhận quyết đấu, nàng chính là dự thiết phải thắng.

Bên đề xuất quyết đấu, hẳn là cũng không thể cảm thấy mình sẽ thua. Bọn họ đều có lực lượng của riêng mình, cuối cùng thắng thua thế nào, vẫn là một ẩn số.

"Vậy thì, hãy tiến lên theo bước ta nào."

Cho dù nàng không biết sẽ đưa bọn họ đến đâu, nhưng làm chủ nhân được dựa dẫm tin cậy, nàng phải kiên định ý chí của mình.

Tới lúc đi đón khách đến từ phương xa rồi -- nàng chờ đợi ngày này đã chờ đợi rất lâu rồi.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Hm... trong đội ngũ tùy hành của Tây Phương Thành, đại khái ngoại trừ tên lùn, Chu Sa với tôi, mọi người đều ôm cảm giác sứ mệnh "chúng ta phải đi theo hoàng đế trẻ tuổi đánh bại nữ vương Dạ Chỉ tà ác" chăng? Ở phương diện này mà nói, tôi cảm thấy Tây Phương Thành xây dựng hình tượng hoàng đế vẫn rất thành công, quan cảm tiêu cực của dân chúng do lúc trước Narsi làm loạn tạo nên, bọn họ cũng có biện pháp đổi trắng thay đen dưới tình huống không nói rõ hoàng đế đã đổi người, khiến mọi người cam nguyện

tiếp tục bị lừa...

Kẻ thống trị quả nhiên phải giữ khoảng cách với mọi người, mới có thể được thần hóa, được tự động hư cấu ra hình tượng địa vị cao cao tại thượng chăng? Chỉ cần nhìn từ xa đã cảm thấy cao thâm khó lường, rồi từ đó tưởng tượng ra một giả tượng cao lớn bất khả xâm phạm, tự tưởng tượng xong, sau đó lại tự vỡ mộng khi biết được chân tướng, loài người chính là sinh vật thất thường như vậy đấy... từ từ đã, tôi rốt cuộc cảm thán cái này làm gì?

Tôi nghĩ, tên lùn đại khái đang ôm tâm tình bực bội muốn đánh lại không thể đánh, chỉ có thể đứng ngoài xem, Chu Sa thì ôm tâm tình không muốn vắng mặt ở bất cứ giai đoạn quan trọng nào của người mình thích, về phần tôi ấy à...

Tôi có lẽ là ôm tâm tình mặc dù rất quan tâm Nguyệt Thoái, nhưng càng quan tâm mình nên làm thế nào cứu Narsi đây! Đây rốt cuộc là tâm tình gì!

Tóm lại sau khi tôi theo đội ngũ đi qua, trước hết phải ẩn giấu thân hình của mình giả làm cư dân tân sinh của Đông Phương Thành trà trộn vào trong thành... Bởi vì trên người vẫn còn ấn ký của cư dân tân sinh, chỉ cần không gặp phải người quen, bước này vẫn không tính là quá khó, tiếp đến, tôi phải đến gần Thần Vương Điện, lẻn vào trong đó, tìm ra nơi bỏ tù Narsi, còn phải trộm người ra dưới tình huống không bị bất cứ ai phát hiện --

Tôi rốt cuộc là... đời trước đã làm chuyện gì thương thiên hại lý mới sẽ...

Nơi nhốt Narsi, nhất định có người trông coi đi?

Cho nên tôi ắt phải chiến đấu, hơn nữa đối thủ có khi còn không chỉ một người, hm, được, được thôi, nếu như chỉ là thị vệ Thần Vương Điện bình thường, tôi hẳn là không sợ, nhưng lỡ đang đánh túa ra một bầy, tôi phải làm sao đây? Tôi không có kinh

nghiệm chiến đấu tương tự, huống hồ còn phải bảo vệ một người khác chạy trốn!

Điều duy nhất đáng mừng là Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân sẽ đi theo nữ vương quyết đấu, có nghĩa đã giao cho Nguyệt Thoái đối phó rồi, tôi không cần bận tâm, về phần Lạc Thị với Vi Thị đại nhân liệu có đi xem quyết đấu hay không, tôi không rõ lắm, Đông Phương Thành ngoại trừ mấy vị Thị đại nhân, rốt cuộc có cường giả nào khác hay không? Nếu như đột nhiên bốc ra một cường giả tua rua màu đen không biết tên -- Không! Tôi tốt hơn vẫn là đừng tự nguyền rủa mình!

Nói đến tôi vẫn không biết tình huống của Narsi bây giờ có dễ cứu hay không, Đông Phương Thành rốt cuộc sẽ đối đãi hắn làm sao đây? Nếu hắn ngay cả đi đường cũng không được, vậy tôi sẽ cảm thấy vô cùng rắc rối...

Này, Huy Thị, hiếm khi có cơ hội cõng em trai ngươi, cho ngươi mượn thân thể, để ngươi tự làm nhé?

Ta không phải nói đùa! Thật sự có thể cho ngươi mượn! Chỉ cần nhớ trả cho ta là được rồi, ngươi chắc sẽ không bởi vì có thể tiếp xúc với em trai, cảm thấy vui quá nên không muốn trả ta nữa chứ? Vậy ta liệu có nên nói trước với Puhahaha, ác linh chiếm cứ thân thể ta nếu như không chịu đi, nhớ giúp xua tà một chút không nhỉ?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11 + 2: Nhằm Kết Thúc Ác Mộng...

"Ngươi nghe thấy được, cảm thấy được, Englar. Ta biết, ngươi đã biến thành giống như ta..." -- Tịch Anh

Hình ảnh ba trăm năm trước, phảng phất hiện ra trước mặt nàng.

Trong lần chú nhập vương huyết trước đó, nàng cũng là hoàn thành mọi thủ tục trong mờ mịt như thế, sau đó vừa lại phát giác cảnh này sắp kéo dài đến ba trăm năm sau, đáy lòng tuôn ra hối hận vô tận.

Trên tế đàn thần thánh, chỉ có nàng cùng hoàng đế yếu đuối nước địch. Trong tích tắc đó, nàng sản sinh sát ý đối với người đàn ông vừa mới chung tay hoàn thành nghi thức với mình -- đó là ý niệm sinh ra từ kháng cự đối với tương lai cùng mối hận quá khứ, tâm tư của nàng bị sát ý chi phối, mà nàng cũng thật sự thực hành chuyện mình muốn làm.

Cho dù vì quy định bắt buộc, nàng không có mang theo vũ khí với hộ giáp của mình, mà nhân viên vây xem dưới tế đàn cũng không thể nói là xa... Nhưng, muốn tay không giết chết một hoàng đế ở mức độ chỉ bạc, đối với nàng lúc đó mà nói, đã không phải chuyện khó.

Khi tay phải của nàng kèm theo sức mạnh phệ hồn xuyên thủng ngực người đàn ông kia, nàng nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của thiếu nữ xen lẫn trong tiếng la hét của mọi người.

Sau đó nàng đã tỉnh ngộ, phát hiện mình đã phạm một cái sai

lầm to bằng trời, bởi thế đứng đờ ra ở trên tế đàn, mặc cho người của Lạc Nguyệt kinh hoảng cứu đi hoàng đế gần như thoi thóp của bọn họ, tiếp đến khi người phía bên nàng lên tiếng gọi, nàng hạ lệnh muốn bọn họ ra ngoài toàn bộ.

Thiếu nữ chỉ hiện thân khi trong tế đàn chỉ còn lại nàng.

"Nếu đã động thủ rồi, vì sao không làm tới cùng?"

Thân ảnh nhỏ nhắn lơ lửng xoay quanh bên cạnh nàng, hỏi nàng bằng giọng dịu êm.

"... Hắn cho dù chết rồi, cũng sẽ bị ngươi kéo trở lại."

Nàng khẳng định cái sự thực này. Cho dù lấy sức mạnh phệ hồn giết, thiếu nữ trước mắt nói không chừng vẫn có bản lãnh đem hồn phách còn sót lại mang về từ hư vô.

Giống như nàng vậy.

"Vì sao lại muốn giết hắn thế? Mối hận kẻ chết tàn lưu trên người ngươi cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, vẫn chưa có tiêu hóa hết?"

Âm Thanh của thiếu nữ luôn luôn rất vui tai, chỉ là cảm giác vô tội không mang ác ý đó lại cũng là căn nguyên khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

"Đó có lẽ là một trong những lý do, nhưng ta chỉ là..."

Nàng không có cách nào nói lý do chân chính ra khỏi miệng, thiếu nữ lại mỉm cười, nói ra suy nghĩ trong lòng nàng.

"Muốn... thoát khỏi ta? Muốn đoạn tuyệt vương huyết, hủy diệt ao nước, để cư dân tân sinh mất đi chỗ dựa? Bởi vì ngươi không thể biết hết thảy mà vẫn còn ngồi nhìn, sống một cách an nhiên?"

Lắng nghe thiếu nữ dùng giọng mềm mại nói ra suy nghĩ vừa rồi của nàng, nàng chỉ cảm thấy thân thể phát lạnh, một câu cũng không đáp được.

"Nếu như là vậy, đó chẳng phải rất đơn giản sao? Ngươi vì sao không tự sát đây? Xóa bỏ linh hồn và tồn tại của chính mình, chẳng phải đã có thể đạt được mục đích rồi."

Lòng bàn tay nàng thấm ra mồ hôi lạnh, vẻ mặt đau khổ né tránh vấn đề này.

Muốn sống tiếp.

Nàng muốn sống tiếp.

E ngại và sợ hãi là những cảm xúc không thể thuộc về một vị nữ vương, từ rất lâu trước kia, mẹ của nàng đã giáo dục nàng như vậy.

Nhưng chỉ cần ở cùng một không gian với thiếu nữ, nàng liền khó khắc chế mà nổi lên sợ hãi đối với sinh tồn.

Nàng lúc đó cho dù tinh thần chịu giày vò, vẫn không thể từ bỏ sinh mệnh của mình một cách nhẹ nhàng, để giữ gìn lòng tự tôn, đánh vỡ thế giới mà thiếu nữ xây nên.

Mà đến bây giờ, nàng kỳ thực cũng không xác định hết thảy rốt cuộc có thay đổi hay không.

Nhiều lần hi vọng đón lấy giấc ngủ yên vĩnh hằng, nhưng lại nhiều lần đổi ý vì sợ hãi nhắm mắt.

Rõ ràng cái chết đối với nàng mà nói cũng không phải chưa biết, nàng lại ở trong nhiều lần đổi ý như thế, mãi mà chưa thể lấy được dũng khí bước qua.

Nàng không làm được hi sinh phụng hiến một cách trọn vẹn,

không thể vô tư xếp mình phía sau mọi người.

Nàng làm không được.

◊◊◊◊

Tỉnh táo lại trong phút thất thần ngắn ngủi, Tịch Anh đưa tầm nhìn về phía trước.

Đội ngũ của Tây Phương Thành đã đến, đối thủ của nàng đã hiện thân. Thiếu đế Englar vũ trang đi đến cuộc hẹn, lấy vải quấn quanh đôi mắt của mình, giống như lần ra tay bên ngoài Tây Phương Thành nhiều năm trước -- hệt như muốn cách tuyệt tiếp xúc với ngoại giới, phong bế tâm linh cùng nhược điểm của mình, không để lộ ra bất cứ tin tức nào -- trang phục thế này như là muốn phân tách với thiếu niên Nguyệt Thoái từng ẩn giấu thân phận, mà cậu như vậy xác thực cũng tỏa ra một loại khí tức trang nghiêm không thể mạo phạm.

Ánh trăng treo giữa bầu trời đêm là nguồn ánh sáng duy nhất cho mảnh đất này ở bên ngoài Đông Phương Thành. Tịch Anh cảm nhận sự lạnh lẽo của hộ giáp trên người, tay cũng bất giác đè lên chuôi kiếm của Skies.

Khi hóa thành nguyên hình, mặc ở trên người nàng, bọn họ ít khi trò chuyện với nàng. Dù sao từ sau khi bọn họ biến hóa thành người bầu bạn bên cạnh nàng, chỉ có những cuộc chiến thận trọng mới cần bọn họ biến về dáng vẻ vốn có, mà để không làm nàng phân tâm, quấy nhiễu chiến đấu, bọn họ luôn luôn giao phó hết thảy cho nàng... có điều sự trầm tĩnh này, đôi khi cũng mang đến cho nàng một loại cảm giác sốt ruột áp ức.

Sau khi Tịch Anh tách khỏi mọi người đi đến trung gian rồi dừng lại, Nguyệt Thoái cũng làm động tác tương tự. Nhân viên tùy hành hai bên đều chờ ở phía sau, lặng lẽ quan sát hai vị bệ hạ đang mặt đối mặt ở khu đất trống chính giữa.

Quyết đấu công khai có trình tự cố định, trước khi quyết đấu bắt đầu, song phương không tiến hành bất cứ giao lưu lễ mạo nào, thời điểm quyết đấu bắt đầu, thì lấy khoảnh khắc lúc song phương đều đưa tay nắm lên vũ khí làm chuẩn.

Lấy trình độ của hai người bọn họ, đánh úp ngay từ đầu sẽ không có hiệu quả, ai nắm kiếm trước cũng không cần nhiều bận tâm, thắng thua sẽ không quyết định ở tích tắc này, chiến đấu cũng sẽ không bởi vì mấy giây tổn thất ban đầu mà gieo nhân thất bại.

"Hạn chế ta làm ra, các ngươi vậy mà có thể giải được, xem ra bản lĩnh của Lạc Nguyệt xác thực không thể coi thường."

Khoảng cách bọn họ đứng không tính là gần, tiếng của Tịch Anh cũng không lớn, chẳng qua xung quanh im lặng như tờ, cho nên câu này vẫn truyền vào trong tai Nguyệt Thoái một cách rõ ràng.

Bởi vì không ngờ Tịch Anh sẽ nói chuyện với mình trước khi khai chiến, Nguyệt Thoái thoáng ngẩn ra, không có đáp lại.

"Chỉ là, phong ấn Trầm Nguyệt, ngươi sẽ không thể nào làm được."

Giọng điệu chắc chắn như vậy của nàng, khiến Nguyệt Thoái có chút không thể hiểu.

"Ngươi tại sao khẳng định như vậy..."

"Rút kiếm đi."

Tịch Anh như không muốn nói thêm cái gì, trực tiếp đưa tay nắm lấy chuôi kiếm của Skies, liền rút kiếm thể ra, lưỡi kiếm trắng như tuyết phát tán hàn khí, dường như cũng đáp lại khát vọng chiến một trận của chủ nhân.

"Có lẽ ngươi ngay cả cơ hội sống sót dưới tay ta cũng không có, nếu thế, ngươi cũng không cần biết vì sao nữa."

Địch ý và sát khí của Tịch Anh phóng ra khiến Nguyệt Thoái xác định nàng đã động sát tâm.

Chỉ cần lực lượng của cậu xác thực địch không lại nàng, nàng sẽ không chút lưu tình kích sát cậu ở trong chiến đấu, sẽ không băn khoăn đến vương huyết và mọi vấn đề khác.

Cho nên yêu cầu khi thắng quyết đấu của Đông Phương thành có khả năng cũng không phải thật lòng đi?

Nguyệt Thoái không thấu được suy nghĩ của Tịch Anh, đoán không ra mục đích với tâm tư của nàng, mà lấy trạng thái hiện nay, Tịch Anh bất luận biết cái gì, hẳn đều sẽ không nói cho cậu.

Đáp án cậu muốn, vẫn là chỉ có thể tự mình tìm kiếm đi?

Chuẩn bị xong tâm lý khai chến, cậu cũng vươn tay phải nắm lấy kiếm.

Phạm Thống đi theo đội đến Đông Phương Thành, hắn vẫn luôn thấp tha thấp thỏm như ăn trộm mà trốn ở trong quần người, so với đó, Chu Sa hoàn toàn không có vẻ gì là đã làm ra chuyện có lỗi với lương tâm, đứng ngẩng đầu ưỡn ngực, chẳng sợ bị người khác phát hiện ấn ký cư dân tân sinh của Đông Phương Thành trên người mình một chút nào, đây khiến Phạm Thống hết sức bội phục.

Chu Sa vẫn thật là không sợ trời không sợ đất, cũng không lo người ta cảm thấy kỳ quái khi ở trong đội ngũ Tây Phương Thành có một tên cư dân tân sinh Đông Phương Thành à?...

Kỳ thực sau khi Nguyệt Thoái lấy lại hoàng vị, bọn họ có thể dựa vào mối quan hệ để làm thủ tục đổi sang ấn ký của Tây Phương Thành, chẳng qua mọi người bận rộn, dưới tình huống

không có nguy hiểm tính mạng, chuyện này cứ bị bỏ qua, đúng lúc lần này đến Đông Phương Thành có thể dùng cho ngụy trang, càng thuận lý thành chương mà không đổi nữa.

Bởi vì phải tự mình tìm một thời cơ tốt để trà trộn vào trong thành, Phạm Thống nhất thời vẫn chưa hành động, chỉ có thể một mặt ẩn giấu thân hình của mình, một mặt phát rầu.

Lạc Thị không đi theo đến hiện trường, có lẽ là chuyện đáng mừng, có người quen ở hiện trường, khả năng bị tóm gọn sẽ cao hơn rất nhiều, chính bởi vì Lạc Thị không tới, hắn mới chỉ cần chui rúc như thế này, chẳng qua, hắn cũng không thể cứ rúc ở đây.

Trong lúc hắn thất thần, Nguyệt Thoái và Tịch Anh ở chính giữa đã chính thức bắt đầu chiến đấu của bọn họ. Phạm Thống là ở lúc Yiye quát ra lệnh mọi người lùi lại mới phát giác, đây cũng khiến hắn tỉnh táo trở lại, vội vàng quan sát chiến huống hiện tại.

Ohhhh... Nguyệt Thoái, cậu rốt cuộc có chắc ăn không đấy? Bịt mắt thật sự được không? Mắt đang yên đang lành không dùng, nói cái gì mà gia tăng độ cảm tri, như vậy thật sự hữu hiệu? Hay là cậu cũng giống như tôi, kỳ thực rất sợ bị người nhận ra? Chẳng qua Lạc Thị sớm đã biết rồi, cậu ở Đông Phương Thành cũng chẳng có bạn bè nào khác, chắc là không sao đâu?

Phạm Thống bởi vì căng thẳng cho nên đầu óc loạn hết cả lên, nhất thời tay chân luống cuống.

Chuyện đầu tiên Nguyệt Thoái làm sau khi quyết đấu bắt đầu chính là khí hóa với Thiên La Viêm. Muốn làm xong thủ tục này trong lúc né tránh, cũng không phải chuyện rất khó, Tịch Anh vừa không có cố gắng ngăn cản cậu khí hóa với vũ khí, chỉ làm vài truy kích cơ bản, thuận tiện điều chỉnh nhịp chiến đấu của mình.

Để mở rộng không gian có thể hoạt động linh hoạt, cũng để cho lựa chọn né tránh của mình nhiều hơn, bọn họ trên cơ bản là

chiến đấu trên không. Mới bắt đầu chiến đấu, chiêu thức của hai người vẫn còn ở giai đoạn làm nóng, cuộc quyết đấu vận lộn với tính mạng không nên nôn nóng, đầu tiên thăm dò thói quen của đối thủ mới quyết định cách tiến kích, đây là suy nghĩ hai bên đều có, cho nên quy mô chiến đấu trước mắt vẫn không tính là lớn, chỉ có một vài giao thủ nhỏ lẻ.

Thiên La Viêm là một thanh kiếm cần thuật pháp phát động, cùng lý đó, Skies cũng là một thanh kiếm phối hợp với ma pháp mới có thể phát huy hiệu lực, Phạm Thống tốt xấu gì cũng tu pháp lực một thời gian, coi như đã bước một nửa vào cánh cửa ma pháp, hắn ít nhiều cũng có thể cảm tri được mấy thứ như sóng ma pháp gì đó, mà năng lượng ma pháp dồi dào trên người Tịch Anh đã đến mức khiến da đầu hắn tê dại.

Ngay cả tôi cũng cảm giác được, cảm thụ của Nguyệt Thoái hẳn là càng mãnh liệt? Đây, đây thật là trị số pháp lực đáng sợ, chẳng qua nữ vương với vũ khí của mình hẳn là không thể giao tâm, vậy thì ma pháp dù có tu tốt, cũng không thể ứng dụng lên kiếm... nhỉ? Cùng lắm dùng để bù đắp một vài chỗ không đủ, vẫn là không thể sánh bằng khí hóa của Nguyệt Thoái, có đúng không?

Phạm Thống dưới trạng huống hết sức bất an tự hỏi tự đáp, ở giai đoạn thăm dò, có lẽ trong lòng hai người đang đối chiến có suy nghĩ riêng, nhưng người đứng xem bên ngoài thì không nhìn ra gì cả.

Thực lực của kẻ đứng xem nếu như không cao hơn bọn họ cả khúc, tự nhiên sẽ không thể có nhãn lực nhìn ra thắng thua ngay lập tức, mà nếu có thực lực hơn xa hai người này, căn bản là người si nói mộng, điều bọn họ có thể làm, cũng chỉ là lặng lẽ nhìn.

Như là bởi vì vẫn chưa nghiêm túc đánh, Nguyệt Nha Nhận trong tay Tịch Anh duy trì ánh sáng vàng, Tứ Huyền Kiếm trên tay Nguyệt Thoái cũng chỉ mở tam huyền, mà mọi người đều biết, ánh

sáng phệ hồn không chỉ đại biểu sẽ phá hoại linh hồn, bản thân nó cũng mang lực công kích mang tính hủy diệt, nhất định sẽ được sử dụng vào thời khắc phân thắng thua, đây không phải là một trận quyết đấu có thể dành thắng lợi nếu lưu thủ, cũng gần như không thể muốn dừng là dừng.

Tịch Anh giống như không buồn tấn công trước, thân thể lơ lửng trên không mãi mà không có ý tiếp cận, sau một hồi dây dưa không nặng không nhẹ như vậy, Nguyệt Thoái cuối cùng cũng có quyết định ra tay trước.

Trạng thái khí hóa liên tục tiêu hao tinh lực của cậu, duy trì hiệu quả như vậy kỳ thực là không thích hợp đánh lâu, cứ kéo như thế chỉ sẽ bất lợi đối với cậu, cậu rất rõ.

Từ cảm giác tiếp xúc ngắn ngủi để suy đoán, lực lượng dồi dào từ đối thủ khiến cậu hơi ngạc nhiên, cũng không thể không để tâm. Khí lực tích chứa trong cơ thể đối phương hơn hẳn cậu, nếu như giằng co trong thời gian dài, chờ đến khi khí lực cậu suy kiệt, rất có khả năng không địch lại Tịch Anh khi lực lượng của nàng vẫn ở đỉnh cao.

Mặc dù bây giờ đã lấy vải bao phủ mắt, nhưng sau khi kết hợp với vũ khí, ngoại trừ thị giác giảm thấp, độ cảm tri của Nguyệt Thoái cũng khá nhạy bén, nắm bắt được hình thể với phương vị của Tịch Anh cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Nhưng sau khi cậu phát động Thiên La Viêm quét ra ba đợt sóng chấn động, lựa chọn của Tịch Anh là tránh né nghiêng về phòng ngự, không có bởi vì cậu khơi mào công thế mà tiến lên theo, mà duy trì khoảng cách với cậu, cũng không có áp sát.

Nàng có thể cực kỳ kiên nhẫn quan sát mỗi một động tác của cậu, kiểm tra lực công kích của cậu, bởi vì nàng có vốn liếng để chiến đấu lâu dài. Mà đối diện một đối thủ không muốn bắt đầu nghiêm túc ngay lúc này, chuyện Nguyệt Thoái có thể làm ngoại

trừ dùng công kích cứng rắn bức nàng ra tay ứng đối, chính là thử chọc giận nàng, kích thích chiến ý của nàng.

Cậu sẽ không dùng đòn sát thủ để giành lấy ưu thế mang tính áp đảo ngay lúc này, cho nên trước mắt cậu vẫn tiến hành kiểu công kích quen thuộc.

Kẻ địch không chủ động công kích, cậu nên tích cực giành lấy tiên cơ, bất luận là lợi dụng sự bị động của đối phương hay là khoách triển lĩnh vực có thể khiến mình nắm giữ chiến cục, đều là lựa chọn cậu có thể cân nhắc.

Lĩnh vực chất biến khiến không gian mất đi màu sắc, dưới lựa chọn của cậu lặng lẽ từ người cậu lan tràn ra. Cậu muốn lấy tầm nhìn trắng đen tượng trưng cho tử vong này bao trùm lấy kẻ địch của cậu, đoạt quyền kiểm soát, gia tăng áp lực cho Tịch Anh, đồng thời khiến cho nàng cảm giác được nguy cơ.

Lĩnh vực đơn sắc này từng bắt nguồn từ mối hận đối với Narsi, dùng năng lực này ở trận chiến đòi Đông Phương Thành trả lại con tin, trong lòng rốt cuộc có cảm giác gì, có lẽ ngay cả bản thân cậu cũng mơ mơ hồ hồ.

Người ngoài khi tiến vào lĩnh vực của cậu, sẽ nếm trải đau đớn tột cùng khi năm giác quan bị bóp méo cùng tiếng la hét thê lương lạc lõng, công kích từ thị giác với thính giác đánh lên não bộ giống như cơn ác mộng xua mãi không đi, ăn mòn tinh thần và tâm linh, lặp đi lặp lại không giới hạn.

Nhưng khi bản thân cậu hòa vào trong hoàn cảnh xám xịt như vậy, vây quanh cậu chỉ có cảnh vật trôi nổi vô thanh, những cái đó chỉ cần cậu nhắm mắt, thì không còn nhìn thấy nữa.

Ở trong lĩnh vực bọn họ nhìn thấy chính là huyễn tượng do trái tim cậu sinh ra, mà cậu ở trong đó, lại chỉ cảm nhận được một vùng lạnh lẽo tĩnh mịch.

Cái gì cũng nghe thấy, nhưng đồng thời không nghe được gì cả.

Âm thanh sản sinh từ ngoại lực sẽ đi vào trong tai của cậu, những tiếng la hét cậu chế tạo ra lại không cách nào được trái tim cậu nghe thấy -- Cho dù là hiện nay không còn bế tỏa tâm linh như trước, cũng vẫn không thể.

Cho dù đây là tính miễn dịch của chủ lĩnh vực, cậu biết, chẳng qua cậu cũng không khỏi suy nghĩ, nếu như ngày nào đó cậu không thể dùng được lĩnh vực này nữa, liệu có phải đại biểu cậu đã triệt để vượt qua, trái tim cậu cũng đã chân chính được cứu hay không?

Nếu làm tế phẩm hiến thân cho tế đàn Trầm Nguyệt, có lẽ cậu có thể có được sự an nghỉ thuộc về mình, mọi nhân tố bất ổn, cuối cùng cũng có thể lặng im toàn bộ.

Cậu chỉ hi vọng trước đó, mỗi một người cậu quan tâm đều có thể sống tốt, mỗi một chuyện khiến cậu thấp thỏm đều có thể thuận lợi bỏ xuống.

Mỉm cười rời khỏi như vậy, chắc cũng không phải nguyện vọng quá khó đâu nhỉ?

Nguyệt Thoái ở trong lĩnh vực trắng đen mình tạo ra, trầm tĩnh nghĩ như thế.

Quang huyền xoay quanh Thiên La Viêm tăng thành bốn đường, lấp lánh ánh sáng bạc.

Thế là cậu nhắm vào kẻ địch trong bóng tối, một lần nữa vung kiếm.

Khi lĩnh vực hư không bao trùm về phía mình, Tịch Anh không có bởi thế mà kinh hoảng.

Mặc dù đây đúng là tình huống gai góc, nhưng đối với nàng mà

nói, muốn tự bảo vệ mình trong lĩnh vực thế này hoàn toàn không phải chuyện khó, nếu như ngay cả một chút việc này nàng cũng làm không được, vậy thì có bản lĩnh gì triền đấu với kẻ địch của nàng?

Khi vùng đen trắng đoạt đi màu sắc tươi sáng bao trùm lấy nàng, từ trên người nàng cũng xuất hiện ánh sáng màu lam nhạt gần như màu trắng, giống như hào quang thánh khiết hộ thân, cho dù ở trong lĩnh vực của Nguyệt Thoái vẫn không có bị tước đoạt sắc thái.

Nàng nhấc tay hóa giải âm chấn ập tới, chẳng qua công kích lần này của Nguyệt Thoái hiển nhiên không đơn giản như thế, sau khi nàng đỡ đợt thứ nhất, công kích liên hoàn phía sau cũng tới sít sao, giống như liệu trước nàng sẽ áp dụng né tránh, sóng chấn động lao tới chặn kín mọi đường lui của nàng, đối phương cũng cấp tốc áp sát nàng.

Cậu sẽ áp dụng công thế bắt nàng đối quyết cận thân, đây cũng nằm trong dự liệu của nàng. Hừ lạnh một tiếng, Tịch Anh thúc đẩy ma pháp tấn tốc hóa thành kiếm băng, bắn ra bốn phía, mục đích nhằm làm phát nổ những đạo công kích chưa kịp chạm vào thân thể nàng của đối phương.

Chấn động khi âm ba nổ tung, khiến cho Nguyệt Thoái không thể không giảm tốc độ tiếp cận, Aifrol trên người cậu chỉ có năng lực phòng ngự cơ bản, có thể bớt được bao nhiêu áp lực lên hộ giáp thì bớt, lao vào sóng xung kích, đó chính là hành vi không có lý trí.

Mà Tịch Anh ở giữa dư ba bạo tạc, vào giây phút ma pháp phát động, thân hình cũng đột nhiên biến mất tại chỗ, trong lúc Nguyệt Thoái đang ngạc nhiên, một chùm ánh sáng mang lực lượng thuần túy bổ tới từ phía sau cậu.

Tránh được công kích đột ngột lần này là nhờ vào trực giác

chiến đấu được tôi luyện hàng ngày, cùng với thần kinh phản ứng đối với nguy hiểm. Thân thể của cậu suýt nữa đã bị trọng thương bởi một kích đó, so với đắm chìm trong cảm giác hú vía khi vừa mới tránh được một kiếp, cậu càng muốn biết tình huống vừa rồi là thế nào.

Tịch Anh đang ở trong lĩnh vực của cậu, nếu như thi triển chú thuật ma pháp, cậu hẳn là sẽ phát giác, huống hồ thuật pháp, phù chú, ma pháp với tà chú đều không phải thứ có thể sử dụng mà không cần chuẩn bị, càng đừng nói đến ma pháp hệ băng mà Tịch Anh đã sử dụng trước khi biến mất vừa rồi, bất luận nghĩ làm sao, đây đều là tình huống bất hợp lý.

Cậu biết mình nhất định đã bỏ sót cái gì đó, bỏ sót mấu chốt có thể khiến việc này thực hiện -- Chỉ là, đang chiến đấu không cho phép cậu dừng lại suy nghĩ, cậu phải đối mặt với kẻ địch của mình, cẩn thận đề phòng sơ hở của mình, tránh cho tình huống tương tự xảy ra lần nữa.

Trải qua chuyện vừa xong, cậu biết thủ đoạn vừa rồi của mình nhằm khóa chặt Tịch Anh là vô hiệu, nhưng sau khi cậu xoay người đối mặt với Tịch Anh, đồng thời tránh được mấy phát ma pháp gây nhiễu loạn, cậu vẫn quyết định dùng cách đồng dạng để tiến hành công kích.

Không phải vì muốn đánh trúng kẻ địch, cậu là vì muốn làm rõ thủ đoạn của kẻ địch, dùng cảm tri của mình thay đôi mắt, để nhìn rõ xem cách dịch chuyển vị trí của Tịch Anh.

Liên hoàn âm nhận do quang huyền kích phát ra, xoáy về phía Tịch Anh, không có động tác dư thừa nào, chỉ đơn thuần là công kích, cậu chờ xem Tịch Anh né tránh như thế nào, cậu nhất định phải tìm hiểu thủ pháp mà kẻ địch sử dụng.

Chỉ là, cho dù cậu dùng kiểu công kích tương đồng, Tịch Anh cũng chưa chắc dùng phương pháp tương tự để ứng đối, lần này

nàng ở nguyên tại chỗ, dường như muốn đỡ trọn, đây khiến thần tình Nguyệt Thoái xuất hiện một chút dao động.

Sau khi hai nước trao đổi vũ khí, công kích của bọn họ hẳn là sẽ bất lợi đối với hộ giáp của hai bên.

Bởi vì sở trường phòng ngự của hộ giáp không hợp thuộc tính với vũ khí đối phương, cho nên công kích của đối phương sẽ gây ra thương tổn lớn hơn, cũng nguy hiểm hơn, cậu sẽ bởi thế dễ bị thương hơn, vậy thì kẻ địch tự nhiên cũng giống như vậy...

Đây là lý luận logic rất bình thường, cũng là dự tưởng trước đó của bọn họ.

Sự tình phải thế này mới đúng...

Nguyệt Thoái siết chặt tay cầm kiếm, sau khi vừa phát một đợt tấn công không chờ mình hoãn lại, đã trực tiếp dùng thuật pháp bổ thêm một đợt sóng công kích, như là muốn nhờ vào đó để ổn định tâm tình, tầng tầng âm chấn chồng chất lên nhau cứ như thế lao đi với tốc độ cao.

Lấy không gian trắng đen méo mó làm bối cảnh, Tịch Anh giơ tay trái lên, hào quang ngưng tụ giữa lòng bàn tay nàng cũng có màu lam băng lãnh tương tự vòng khí hộ thân của nàng, giống như là ma pháp hệ băng nàng quen dùng, vừa lại có chút không giống.

Năng lượng phát ra từ lòng bàn tay nàng vững vàng ngăn chặn sóng chấn động phía trước, mà những âm chấn vòng qua nàng quét tới từ đằng sau, thì biến mất toàn bộ ở dưới tầm màn huyễn ảo nàng triển khai ở sau lưng.

Cảnh này khiến Nguyệt Thoái rốt cuộc biết được lực lượng Tịch Anh sử dụng là gì, cũng hiểu rõ dịch chuyển tức thời vừa rồi nàng là làm như thế nào.

Đó là Thiên Huyễn Hoa.

Bảo vệ nàng không bị lĩnh vực xâm thực, để nàng có thể chỉ lưu lại tàn ảnh, hiện ra ở vị trí khác, hiện giờ phóng ra huyễn mạc ở sau lưng nàng, ngăn chặn mọi công kích cho nàng... Toàn bộ đều là sức mạnh của Thiên Huyễn Hoa.

Được bao phủ trong hào quang màu lam nhạt, sự rét lạnh nàng tỏa ra, khiến người không dám nhìn gần, bộ khinh giáp lấp lánh châu quang đó giống như nạm ở trên người nàng...

Dấu ấn màu lam in trên mặt nàng từ khi huyễn mạc huỳnh lam kia xuất hiện, chỉ nói rõ một chuyện.

Chính là khí hóa của Thiên Huyễn Hoa.

Có khí hóa của một số hộ giáp, trên bề ngoài sẽ không rõ rệt lắm, Thiên Huyễn Hoa hiển nhiên cũng là loại hình này, cộng thêm Tịch Anh nhiều năm không động võ, bọn họ gần như không có nguồn tình báo, sự thực cho đến giờ phút này mới hiện ra trước mắt Nguyệt Thoái, dường như cũng tuyên bố cậu sắp bị rơi vào tình thế xấu.

Đối với Tịch Anh mà nói, lựa chọn thời cơ này bộc lộ ra nàng có thể khí hóa với hộ giáp, ắt hẳn là muốn tạo áp lực tâm lý cho kẻ địch, vạch trần thực lực bản thân để đạt thành hiệu quả như vậy -- Mặc dù Nguyệt Thoái bịt mắt, nàng không thể nhìn thấy ánh mắt cậu bây giờ, nhưng từ khí trường xung quanh cậu để phán đoán, cậu xác thực đã bị ảnh hưởng.

Có lẽ nàng không thể hoàn toàn nắm giữ lực lượng của vũ khí, không phát huy được mọi đặc tính của Skies, nhưng chỉ cần công kích của nàng có thể gây thương tổn cho kẻ địch, mà toàn bộ công thế của kẻ địch không thể động vào nàng, cũng đã đủ rồi.

Dưới phát triển của chiến huống, Phạm Thống nhìn đến trợn mắt há mồm, gần như cũng sắp quên mình nên đi làm gì rồi. Vòng bảo hộ chống đỡ công kích là do nhân viên tùy hành phụ trách,

cho nên hắn không cần tự bảo vệ mình, sau khi phản ứng bản năng đối với nguy hiểm giảm thấp, kết quả khi quá tập trung xem chiến chính là khiến thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11 + 3: Đoạn Nguyện

"Tại đan xen giữa mộng và hiện thực, ta đã không rõ đó rốt cuộc có phải ảo giác hay không nữa...." -- Narsi

"Tại đan xen giữa mộng và hiện thực, giống như trở về quá khứ... mà lần này ta cuối cùng cũng có thể qua tay người khác, chạm được em." -- Huy Thị

Lúc chiến đấu nên chủ động tiên phát chế nhân -- Phạm Thống luôn luôn cho rằng như vậy, chẳng qua, ngay từ đầu đã ở tình huống bất lợi, khiến những phù chú đầu tiên hắn quăng ra đều là phù phòng thủ.

Cầm, cầm cự qua đợt công thế hung mãnh đầu tiên, mới có thể tiếp tục chứ! Lạc Thị ngay từ đầu đã chuẩn bị sẵn bẫy chờ người khác tới nhảy rồi, trước khi những phù chú lơ lửng trên không trung tiêu hao hết, tôi chắc chỉ có thể bị áp đảo thôi?

Nhờ hiểu biết về kết hợp pháp lực với phù chú, khiến Phạm Thống hiểu rõ những phù chú lơ lửng trên không trung kia là thứ gì.

Phù chú trong trạng thái được chú nhập pháp lực từ trước, sẵn sàng khởi động, đặt ở phạm vi pháp lực bản thân có thể khoách tán bao trùm, sau đó chỉ cần dùng suy nghĩ là có thể tùy ý khiến bất cứ tấm phù nào phát huy hiệu lực.

Cái gọi là kinh nghiệm thực chiến, muốn lấy để ứng phó thứ chưa từng đụng chạm, đầu óc vẫn sẽ tạm thời đình trệ, khi nhìn thấy Lạc Thị sắp sửa ném ra tấm phù chú kẹp giữa ngón tay,

không trung lại có hai tấm phù sáng lên, suy nghĩ của Phạm Thống gần như trống rỗng.

Chờ đã! Tôi vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý! Hai tấm vừa mới cháy là cái gì, tôi chỉ nhìn thấy một chữ, thiểm...

Tức thì, ánh sáng trắng nổ tung trước mắt khiến hắn cũng không cần nghĩ tiếp nữa, mặc dù hiệu quả chói mắt đó bị kết giới phòng hộ mà hắn ném ra lúc đầu chặn được một nửa, hắn vẫn cảm thấy đau mắt.

Thiểm quang chú... Lạc Thị cậu vậy mà dùng thiểm quang chú đối phó tôi... hơn nữa còn là hai tấm thiểm quang chú chồng chéo, cậu rốt cuộc muốn thế nào! Chết tiệt, ngẫm lại ma thú, ngẫm lại cuộc chiến ở khu một Hư Không với khu hai Hư Không, đừng căng thẳng! Chẳng qua chỉ là thiểm quang chú mà thôi!

Đối với cái phù chú từng mang đến một đống hồi ức đau khổ lúc luyện tập này, Phạm Thống luôn có chút bài xích, nhớ tới cảnh Huy Thị kéo người qua sông, hắn cũng không khỏi thẹn quá hóa giận, đầu óc đình trệ lúc này mới khôi phục vận hành, thử tìm ra phù chú thích hợp để ứng phó mọi tình huống trước mắt.

Mà Lạc Thị sau khi phát hiện mấy tấm phù chú ban đầu đều không có bao nhiêu hiệu quả, tức thì trầm mặt xuống, đánh giá lại Phạm Thống, đồng thời khởi động ba tấm phù chú một lúc, sau khi kẹp phù trong tay và trút pháp lực, cậu bắn thẳng về phía Phạm Thống.

Phù chú dự bị trên không trung mặc dù có thể khởi động bất cứ lúc nào, nhưng bị hạn chế một số điều kiện sử dụng, phần lớn đều là những phù chú thuộc tính hoàn cảnh, so với đó, phù chú Lạc Thị tự tay ném ra thì khác, đó là phù chú công kích hàng thật giá thật, lấy thời cơ ra tay gần như hoàn mỹ, sau khi rời khỏi tay là lập tức bắt đầu huyễn hóa ra ngọn lửa hừng hực, phối hợp với ba tấm phù chú hoàn cảnh vừa mới bốc cháy, khiến Phạm Thống

cảm thấy dưới chân nặng nề, giơ tay cũng trở nên khó khăn, hiển nhiên là có thêm phù chú gây suy yếu hoặc trói buộc gì đó. May mà những hiệu quả đó khi đi qua phù phòng hộ còn sót lại của hắn đã bị tước giảm không ít, bằng không bị trúng chiêu trong lúc không phòng bị, hắn sợ rằng đã không còn sức đánh trả.

Phù chú Lạc Thị ném vẽ ra một quỹ đạo rực lửa, khi cháy đến trước mặt Phạm Thống, hắn chỉ cảm thấy ngọn lửa đủ để nuốt chửng sinh linh đó tỏa bung ra như đóa hoa nở rộ, khí nóng chưa phả lên mặt đã cảm thấy bỏng rát, trong hoảng hốt hắn cũng rút một tấm trong số giấy phù đã viết sẵn, nhìn rõ tên phù chú phía trên, liền chú nhập phù lực bao phủ pháp lực rồi ném nó ra.

Thứ hắn dùng để ứng phó đạo công kích này là ngự thủy chú đơn giản. Phù chú cơ sở tiêu hao ít phù lực, pháp lực cũng ít, có trợ giúp của Puhahaha, thậm chí có thể phát huy lực công kích không tệ chút nào, cho nên hắn đã viết không ít tấm mang trên người, muốn dùng làm thủ đoạn công kích chủ yếu.

Khi nước do phù chú huyễn hóa ra lấy khí thế kinh người phủ lấp hoa lửa, Phạm Thống thật ra rất lo lắng lửa sẽ làm bốc hơi toàn bộ tấm màn nước, chẳng qua sự thực chứng minh hắn lo lắng dư thừa.

Phù chú của song phương gần như lấy sức mạnh tương đương triệt tiêu lẫn nhau, cùng lúc đó, Phạm Thống cũng không có rảnh rỗi, hắn còn phải xử lý hiệu quả hoàn cảnh ám trên người, nhưng Lạc Thị đương nhiên sẽ không cho hắn có cái thời gian đó.

Nếu như nói đặc huấn thực chiến của Puhahaha có hiệu quả gì, một cái trong đó nhất định là huấn luyện ra tốc độ mò phù chú của Phạm Thống. Muốn trong nháy mắt chọn ra phù mình muốn dùng trong đống giấy phù đã viết sẵn, đó không phải chuyện đơn giản, Phạm Thống tự cho rằng tốc độ mò phù chú của mình bây giờ đã đủ nhanh rồi, nhưng mà hình như vẫn còn phải nhanh hơn.

Hắn vừa mới dùng tịnh hóa chú, trên điện lại có ba tấm phù đồng thời bốc cháy, công kích của Lạc Thị cũng không gián đoạn, lần này hắn vươn tay kẹp lên hai tấm phù ném ra đồng loạt, một tấm phòng ngự, một tấm phản chế, lúc này mới thoáng thở dốc.

Đã hết hay chưa! Vừa mới tịnh hóa xong đã lại thi chú với tôi ngay rồi! Cứ qua qua lại lại như thế này tôi căn bản giải không hết! Ohhhh không! Lạc Thị cậu sao lại đối xử với bạn cậu như vậy, cậu thật sự định giết tôi sao? Công thế mãnh liệt này là thế nào, còn dồn dập nguy hiểm hơn Puhahaha nữa!

A, đúng rồi... cư dân tân sinh chết xong cũng sẽ nổi trên ao nước mà, phù chú giống như thuật pháp, đều là chiêu thức rất nhân từ, công kích bình thường gần như không bao hàm lực phệ hồn, chỉ cần không chủ động đưa ra lực phệ hồn, những ánh sáng nổ tới nổ lui này thật ra cũng vô hại đối với linh hồn, cứ giết phắt tôi, rồi đến ao nước chờ, ở đó không thể sử dụng pháp thuật, tôi tay không tấc sắt không mảnh vải che thân thì làm gì còn lực phản kháng nữa, thật là phương pháp gọn lẹ nhất?

Nhưng đây không công bằng! Lạc Thị có thể giết tôi không cần băn khoăn, tôi chung quy không thể làm tương tự đi? Cậu ta thế nhưng là cư dân nguyên sinh đó! Một người cả đời chỉ có thể dùng vương huyết cứu sống một lần, cậu ta đã dùng hết rồi! Cho nên tôi phải cố kỵ liệu có giết chết cậu ta hay không, cậu ta lại có thể tùy ý thi triển những chiêu trí mạng? Cư dân nguyên sinh bộ giỏi lắm sao --!

"Phạm Thống, ngươi ồn quá, chê nó phiền thì giết luôn đi cho rồi, hơn nữa ngươi đang ngứa da à, vậy mà nói đặc huấn của bổn phất trần không đủ dồn dập nguy hiểm?"

Cầm Puhahaha trong lúc chiến đấu là chuyện tất yếu, như thế trong lòng nghĩ cái gì đều bị nghe thấy, cũng là chuyện hết cách, không thể tránh được. Mặc dù dưới trạng thái phất trần thì không cảm ứng mạnh bằng hình người, phải tiếp xúc trực tiếp với da mới

nghe thấy suy nghĩ trong lòng, nhưng mà Phạm Thống cảm thấy thật ngớ ngẩn khi chỉ vì phòng ngừa tình huống này mà mang bao tay, cho nên kết quả chính là như thế.

"Ta nào có nói như vậy, ta là nói công thế của Lạc Thị quá dồn dập quá nguy hiểm! Hơn nữa bạn bè nào có thể nói giết là giết, ngươi chê ta ồn chẳng lẽ cũng muốn giết ta sao!"

Phạm Thống bây giờ kỳ thực có nỗi khổ khó nói, kẻ địch gai góc đang ở ngay trước mắt, cũng đã bắt đầu đánh rồi, phân tâm đối thoại với Puhahaha rõ ràng là tự chuốc lấy phiền toái, bởi thế giọng điệu hắn không tốt lắm.

"Cái gì chứ, có kiểu so sánh này à? Sao bổn phất trần chẳng hề nhìn ra hắn đối với ngươi mà nói quan trọng như chủ nhân đối với vũ khí mà nói?"

Puhahaha hình như hết sức khó hiểu, mà lời hắn nói cũng khiến Phạm Thống giật mình, phù chú ném ra suýt nữa bị lệch.

Đừng hại ta lãng phí phù chú chứ! Mặc dù ta thuận lợi bồi dưỡng pháp lực, cũng vẫn chưa bồi dưỡng đến mức có thể ném phù sướng tay bất chấp vấn đề cạn kiệt được không?

Cho nên ngươi là nói... rất quan trọng sao? Ta đối với ngươi mà nói rất quan trọng? Vì sao đột nhiên nói lời này trong lúc đang đánh nhau căng thẳng vậy hả! Ngươi khiến tâm tình của một người đang chiến đấu dao động lớn như thế mà được à! Ta sẽ ngại đấy!

"Sống chết của chủ nhân đối với vũ khí mà nói vốn đã là chuyện rất rắc rối, bổn phất trần cũng đâu có nói cái gì kỳ quái, Phạm Thống ngươi vì sao phản ứng lớn như vậy, ngươi có bệnh à, hại ta cũng cảm thấy hình như có chỗ nào quai quái."

Này! Rắc rối với quan trọng là hai khái niệm đâu giống nhau

lắm! Oaaaaa nóng quá! Bỏng rồi! Bỏng đến nơi rồi! Phù phú của Lạc Thị làm sao mạnh như thế hả! Dưới trạng thái phân tâm thực sự rất khó ngăn chặn hoàn toàn --

"Cái gì chứ, thì chẳng phải là... rất rắc rối vừa lại không thể giết chết, người khác muốn giết cũng không thể bỏ mặc không quản, cho nên mới cho thấy rất quan trọng sao? Nếu như không quan trọng đã có thể mặc kệ rồi, chẳng qua bổn phất trần cảnh cáo ngươi, đừng, đừng cho rằng bổn phất trần nói lời này là ngươi có thể đắc ý..."

Ngươi đang nói dở chừng cũng tự cảm thấy không tự nhiên rồi kìa! Cho nên ta sẽ ngại ngùng xấu hổ cũng là bình thường! Đời ta rất ít nghe thấy người ta nói như vậy, hơn nữa không lâu trước ta mới chấp nhận cái sự thật ta chỉ là không khí bị mọi người ngó lơ!

"Phạm Thống, ngươi còn không ném phù bảo mạng thì sẽ vong trận đấy, đến lúc đó đừng nói bổn phất trần không nhắc ngươi."

--!

Sau khi dùng giao tiếp tâm linh một lúc, Phạm Thống phát giác trực tiếp dùng nghĩ còn nhanh hơn, cũng có thể đỡ tốn sức chuyển đưa, nhưng vì tiện lợi mà dẫn đến tỷ lệ tâm trí đặt ở đối thoại và chiến đấu ngày càng mất cân bằng, khiến hắn sắp phải đối mặt với nguy hiểm tính mạng do thất thần đưa tới.

Lúc này Phạm Thống không thể không thừa nhận, khổ luyện trước đây thật sự có hiệu quả, theo phản xạ một lần rút hai loại phù chú, phân ra hai loại phù lực đối ứng, khiến nó sinh hiệu quả, dưới phòng chắn của phù chú kép, lúc này mới lần nữa làm suy yếu thuận thế dập tắt uy lực phù chú công kích của Lạc Thị, thoát chết một lần.

"Phạm Thống với trình độ của ngươi, vẫn là đừng phân tâm nói chuyện với bổn phất trần nữa, bổn phất trần không muốn một

tên chủ nhân ngu xuẩn chết vì tán dóc, ngươi không cần thiết phải nỗ lực muốn trở thành vết nhơ trong đời bổn phất trần như thế."

Ai muốn trở thành vết nhơ hả! Là ngươi nói chuyện với ta trước ta mới trả lời ngươi cơ mà! Đừng xuyên tạc sự thật chứ!

"Còn chẳng phải tại ngươi quá ồn, bổn phất trần mới lên tiếng ngăn cản ngươi? Chiến đấu thì lo tập trung nghĩ chiêu gì đi chứ, nào có người nghĩ nhiều chuyện vớ vẩn chẳng liên quan như thế, coi chừng bổn phất trần trù ngươi đánh không thắng."

Cái gì với cái gì -- vũ khí nguyền rủa chủ nhân đánh không thắng mà được sao? Ta nếu đánh thua sẽ chết đấy! Trước có quái nữ nguyền rủa miệng ta nói mười câu có chín câu ngược, sau có vũ khí vô lương lâm nguyền rủa ta đánh nhau sẽ thua, ta rốt cuộc phải làm sao!

"Phạm Thống ngươi... đừng cho rằng bổn phất trần bảo ngươi đừng nói chuyện, ngươi liền có thể tùy tiện nghĩ ra một đống lời quá đáng phỉ báng bổn phất trần! Bổn phất trần nghe không nổi những lời khó lọt tai đó! Ta biến thành người tự chạy trốn bây giờ!"

Ngươi muốn bỏ rơi ta trong khi chiến đấu sao! Hơn nữa ta bây giờ đang cầm ngươi, ngươi nếu đột nhiên biến thành người, rốt cuộc sẽ thế nào hả! Ta có thể không muốn biết được không?

"Mau ném phù chú tập trung chiến đấu đi! Ngươi lại sắp chết rồi!"

Ơ? Ta lại...

Sau khi hắn một lần nữa hóa giải nguy cơ theo phản xạ, hắn cuối cùng cũng quyết định nỗ lực tập trung vào đối thủ trước mặt, đừng phân tâm nữa. Dù sao bảo toàn tính mạng vẫn rất quan trọng, cho dù hắn chết rồi sẽ hồi sinh từ ao nước, nhưng ám ảnh

đau đớn khi sống lại do khoản nợ trước kia mang đến, vẫn khiến hắn không muốn trải nghiệm lại một chút nào.

Lạc Thị cũng không biết hắn vừa rồi không tập trung, chỉ cảm thấy kinh ngạc mà nhíu mày đối với thực lực không biết tăng tiến lúc nào của Phạm Thống, đây hình như càng tăng cường ý chí chiến đấu nghiêm túc của cậu, ra tay cũng càng ngày càng hung ác.

Ý thức được công phòng qua lại như thế này cũng không có lợi đối với mình, Phạm Thống không thể không suy nghĩ biện pháp đột phá hiện trạng. Chờ Lạc Thị tiêu hao hết những phù pháp lực trên không trung là hạ sách tiêu cực, đó nghĩa là hắn còn phải tránh tránh né né rất lâu...

Trong đầu đột nhiên nảy sinh ý tưởng, Phạm Thống lập tức làm như mình suy nghĩ, cấp tốc túm mấy tấm ngự hỏa chú rải lên phía trên. Dưới tình huống phù chú đang sử dụng đều cùng loại hình, hắn có thể một lần sử dụng hơn hai tấm phù chú, dù sao lúc này có bảo lưu cũng không còn ý nghĩa, hắn không thích cảm giác sau khi bị đánh chết rồi gào khóc "nếu mình dùng chiêu đó có khi đã thắng rồi" một chút nào.

Phù chú thăng hoa thành ngọn lửa, mục đích muốn nuốt chửng những uy hiếp chưa phát huy tác dụng kia, Lạc Thị tự nhiên cũng phát giác ý đồ của hắn, lúc bố trận, mặc dù có đặt kết giới bảo vệ những phù chú này, nhưng nhìn mấy tấm ngự hỏa chú rừng rực bốc cháy kia, khiến cậu cảm thấy kết giới sợ rằng khó bảo toàn, mắt thấy pháp lực dự bị sắp bị phá hoại, lựa chọn của cậu là -- trực tiếp khởi động mọi phù chú dự bị.

Mặc dù là phù chú thuộc loại hình ảnh hưởng hoàn cảnh, nhưng hiệu quả khi khởi động một loạt giống như một vụ nổ, trong tích tắc vùng không gian này tràn ngập dòng lũ pháp lực, suýt nữa làm tê liệt cảm tri của Phạm Thống, nhưng hắn cho dù không có ngất đi, tiếp đến vẫn phải đối mặt thử thách kiểm tra năng lực của hắn.

Khi phù chú ban đầu của Lạc Thị phát động thì bị phù chú của hắn phản chế, nên ảnh hưởng đối với hắn không tính là lớn, nhưng giờ đây tầng tầng lớp lớp phù chú hoàn cảnh như muốn đè sập phòng hộ đồng thời phát tác cũng khiến hắn giống như bị cứng người, cho dù có một phần đã bị chặn, vẫn còn quá nhiều ùa tới, loại tình thế xấu ngay cả động ngón tay cũng khó khăn, trước mắt còn có ảo giác, hình như đã khiến cảnh ngộ của Phạm Thống tồi tệ đến cực điểm, may thay, khi nhìn thấy toàn bộ phù chú dự bị bắt đầu bốc cháy, hắn đã nắm sẵn mấy tấm phù chú trên tay, chỉ cần hắn có thể thành công phát động tịnh hóa chú trong đó, là có thể thoát vây thuận lợi.

Chẳng qua khi Phạm Thống chuyển động cái cổ cứng ngắc liếc phù chú trong tay mình một cái, sắc mặt liền tối sầm.

Tổng cộng bốn tấm phù chú khác nhau, đồng thời thâu nhập bốn loại phù lực, căn bản là nhiệm vụ bất khả thi đi? Lỡ bất cẩn không làm tốt, tịnh hóa chú không phát động thì làm sao? Tôi không chịu nổi mạo hiểm như vậy đâu, nếu không phát động tôi sẽ chết chắc, a a a Lạc Thị lại công kích rồi -!

Đón lấy một đoàn liệt diễm đáng sợ ập tới, hễ là sinh vật đều muốn tận lực né tránh, Phạm Thống cũng không ngoại lệ, một lòng tha thiết muốn né tránh khiến hắn bất chấp tất cả nhập phù lực của tịnh hóa chú vào toàn bộ phù chú rồi ném ra, khiến cho mấy tấm phù chú khác chưa rời khỏi tay hắn được bao xa đã nổ tung.

Dù có rụt tay lẹ, phạm vi bạo tạc liên hoàn vẫn lan đến hắn, Phạm Thống cảm thấy đau đớn bỏng rát từ thần kinh truyền tới, từ tay phải đến nửa cái vai đều không may mắn thoát khỏi, vụ nổ sản sinh khi vận hành phù chú thất bại dưới tình huống đang cầm Puhahaha quả nhiên không thể coi thường, chuyện đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể cắn răng nhịn đau, đồng thời dùng một tấm phù giảm đau để làm tê dại cảm giác đau đớn.

Đau quá --! Cho nên tôi đã nói cần hộ giáp mà, cho nên tôi đã

nói mà! Không có bị phù chú của Lạc Thị đả thương, lại bị thương dưới phù chú của mình, tôi cảm thấy bối rối quá! Đây là đang chơi ngu sao? A, chết rồi, Lạc Thị có bị thương không?

Vết bỏng trên người Phạm Thống mặc dù không đến mức trọng thương chí mạng, nhưng cũng tuyệt đối không phải vết thương da thịt không đáng ngại, mà cho dù mình bị thương hắn vẫn không quên lo lắng cho an nguy của Lạc Thị, dường như quên mất đối phương là đối thủ muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Có lẽ bởi vì cách khá xa, vừa lại có phù bảo hộ trên người, vụ nổ phù chú vừa rồi mặc dù khiến người trở tay không kịp, Lạc Thị vẫn không đáng ngại, cùng lắm là né có chút chật vật thôi. Pháp lực chuẩn bị trước đó đều đã cạn kiệt, lại không thể bắt được Phạm Thống, cậu ít nhiều cảm thấy bất lực, nhưng mà đây cũng không thể khiến cậu thoái lui, trở về cuộc chiến phù chú một chọi một đơn thuần, chỉ là đưa song phương kéo đến vị trí bình đẳng mà thôi, không đại biểu cậu không có phần thắng.

Muốn so sự tinh thuần khi phù lực dung hợp pháp lực mà nói, tuyệt đối là Lạc Thị thắng, chỉ là năng lực của cậu tuy ưu tú, nhưng vẫn chưa thể làm quen để phát huy tốt, thoáng làm giảm hiệu quả thực chiến, cũng khiến cho cậu không thể dễ dàng áp chế đối thủ trong trận chiến đấu này.

Cậu nói cho mình, phải thay thế nữ vương Đông Phương Thành bảo vệ Thần Vương Điện, để Tịch Anh không phải lo lắng hậu phương khi đang quyết đấu.

Cậu cũng nói cho mình, nếu đã đánh vỡ hạn chế, thì nên dùng lực lượng hiện tại của mình làm gì đó cho quốc gia mình, làm gì đó cậu có thể làm được, cũng phải làm được.

Cậu không biết cảm giác không có đường lui này từ đâu đến. Thân là vương tử của Đông Phương Thành, ở ngày mẫu thân đi quyết đấu, cậu đáng lý phải canh giữ bên ngoài, chờ đợi gặp được

người, rồi dâng lời chúc thắng lợi trở về -- Cho dù cậu biết, đối tượng quyết đấu của mẫu thân là người bạn mà cậu từng qua lại thân thiết, nhưng đây là lập trường mà thân là vương tử của cậu nên có.

Trong hai người, chỉ có một người sẽ sống sót.

Mẫu thân trở về chính là đại biểu cho cái chết của Nguyệt Thoái. Cậu không biết lời chúc thắng lợi này liệu có thành phần giả dối hay không, chỉ bởi cậu cũng không rõ sau khi bài trừ lập trường thân phận, cậu rốt cuộc hi vọng nhìn thấy ai sống sót xuất hiện hơn.

Sắp xếp cậu lưu thủ, không để cậu đi theo, là điều cậu đã được báo trước. Thần tình mẫu thân nhìn cậu vẫn lạnh nhạt, chỉ khe khẽ căn dặn cậu một câu "trông chừng con tin, bảo vệ tốt Thần Vương Điện" rồi quay đầu đi, quan hệ của bọn họ vẫn luôn như vậy, giống như ngăn cách bởi một bức tường.

Có lẽ triệt để chấp hành mệnh lệnh này, cũng không đổi lấy được một câu tán thưởng. Nhưng cậu vẫn cảm thấy mình cần làm như vậy -- cần đừng bị tình cảm chi phối, công tư phân minh, dùng lý trí đối diện với những chuyện này, giống như một người trưởng thành chín chắn.

Sau đó phủ nhận sự cố chấp này thật ra là do muốn chứng minh giá trị của mình, để mình an tâm bốc đồng một cách ấu trĩ.

Nhìn thấy cánh tay của Phạm Thống bị thương bởi bạo tạc, Lạc Thị cảm thấy lòng hơi co thắt, chỉ là, cậu không muốn cứ thế kết thúc chiến cục.

Trừ phi ta ngã xuống. Cậu lẩm nhẩm như vậy trong lòng, rút ra giấy phù trắng một cách máy móc, quang văn vẽ phù cũng lập tức hiển hiện trên giấy.

"Lạc Thị đã rất nỗ lực rồi, đừng miễn cưỡng mình như vậy, sống như vậy sẽ rất mệt."

Đột nhiên, nhớ tới đây là lời mà Huy Thị từng nói với cậu rất nhiều lần, thật ra cũng không phải ngẫu nhiên.

Lúc có chuyện gì làm không được muốn bỏ cuộc, cậu luôn lấy câu này để an ủi mình.

Giống như cứ luôn lấy lời của Huy Thị để làm cái cớ, cứ luôn tìm cớ tha thứ cho mình vậy, tiếp tục là không được.

Cho nên, giờ phút này còn nhớ tới câu ấy, tự nhiên cũng là không được.

Phạm Thống vốn bởi vì nhìn thấy Lạc Thị bình an vô sự mà thở phào, suýt nữa quên mình đang chiến đấu, mãi đến khi Lạc Thị lại nắm một tấm phù chú oanh tạc tới không chút do dự, hắn mới thình lình bừng tỉnh.

Ahhhhh! Phòng hộ chú! Phù, Lạc Thị cậu đánh kẻ sa cơ đấy hả? Tôi vừa mới bị thương -- cậu ít nhất cũng phải do dự vài giây chứ! Mặc dù ba tôi nói đối mặt với kẻ địch thì phải như đối mặt với sâu hại, cho hắn cơ hội chỉ tổ rước lấy phiền phức cho mình, nhưng chúng ta trước kia ít nhất vẫn là bạn bè, từng có giao tình cơ mà! Đừng bởi vì cậu lần đầu gặp mặt đã dùng ngự hỏa chú giết tôi, cảm thấy đằng nào cũng đã giết rồi, giết thêm lần nữa cũng chả sao, cứ thế càng giết càng lên tay chứ!

"Là như vậy sao? Bổn phất trần hình như từng nghe thấy câu tương tự, cái gì mà... đánh là tình, giết là yêu?"

Puhahaha đột nhiên lên tiếng, lại khiến cho Phạm Thống đang căng thẳng nuốt nước miếng suýt tí nữa bị sặc.

Không giúp cũng đừng có gây rối! Ta cho ngươi kẹo, ngươi đừng làm loạn nữa có được không! Ta cần tập trung!

"Cái gì chứ, bổn phất trần chỉ là nếu không hỏi bây giờ, lát nữa có khi sẽ quên mà thôi, còn nữa, bổn phất trần không thèm kẹo, cho ta tinh dầu gội đầu."

Ngươi đang bắt chẹt sao! Ngươi bắt chẹt chủ nhân đang sắp chết tới nơi như vậy mà được sao? Chủ nhân ngươi không xu dính túi, muốn mua đồ còn phải vác mặt dày xin tiền Nguyệt Thoái, ngươi có biết tinh dầu gội dầu của Tây Phương Thành chẳng hề rẻ không!

"Bảo cái tên lông vàng kia ói tiền ra có khó như vậy sao, thì ra giao tình giữa các ngươi cũng chỉ có thế."

Mới không phải như thế! Ta --

Phạm Thống nghĩ dở chừng, vội vàng dốc hết sức ngăn cản mình nghĩ tiếp.

Lần trước tìm Nguyệt Thoái xin tiền mua đồ, cụ thể ra sao hắn thực sự không muốn tái hiện ở trong đầu cho Puhahaha biết, tóm lại, bây giờ vẫn nên kết thúc trận chiến đấu này, không rảnh nghĩ chuyện khác.

Puhahaha không có truy hỏi tiếp là may mắn trong bất hạnh, bằng không cứ tiếp tục trò chuyện, chiến huống sợ rằng sẽ không lạc quan, nhất là Lạc Thị sau khi cạn kiệt phù dự bị, cả người hình như càng thêm hung dữ, nếu hắn không tập trung một chút, có khi sơ sảy một cái là bỏ mạng.

Mà Lạc Thị còn có mục tiêu rõ ràng, nhưng Phạm Thống thì lại không biết nên kết thúc trận chiến này như thế nào.

Đối với Lạc Thị mà nói, chỉ cần bất chấp tất cả giết chết hắn, mọi thứ liền kết thúc, cậu có thể đến ao nước đợi người, không cần tốn chút công sức nào đã tóm gọn Phạm Thống, nhưng Phạm Thống lại không thể bắt chước cậu làm như vậy.

Không thể giết chết đối thủ, vừa lại không thể thuyết phục đối thủ, vậy thì muốn kết thúc chiến đấu, ngoại trừ bỏ trốn, chính là làm tê liệt năng lực hành động của đối thủ.

Từ các phương diện mà nói, đây có lẽ là chuyện còn khó hơn giết chết đối thủ nhiều, nếu có thể thoải mái công kích, hắn dựa vào năng lực tăng cường đáng sợ của Puhahaha, ném đại phù chú công kích, nói không chừng cũng có thể sẽ thắng, nhưng nếu muốn đặt mục tiêu khiến Lạc Thị không thể tiếp tục chiến đấu, thì sẽ phiền hơn nhiều.

Dù khó khăn cũng phải cố gắng nghĩ biện pháp, từ đầu đến giờ, cảm giác dùng phù chú đón đỡ công kích của Lạc Thị, khiến Phạm Thống có thể cảm nhận sâu sắc lực phá hoại cường hãn của phù chú khi được hỗn hợp pháp lực, phòng hộ chú dù được uy năng vũ khí tăng cường cũng rất khó phòng ngự toàn bộ, hắn đơn giản là khó có thể tưởng tượng, nếu mình không cầm vũ khí, sẽ thua nhanh đến thế nào.

Cái đầu bình thường hễ căng thẳng một chút đã xoắn xuýt, lần này hiếm khi vận chuyển linh hoạt, công thế qua lại chỉ sẽ diễn biến thành triền đấu, hắn cần chiến pháp bất ngờ, có lẽ cần dùng một vài chiêu bỉ ổi -- Đây cũng là chuyện bức bất đắc dĩ.

Ừm, chiến đấu được một lúc, tôi cảm thấy nếu để Lạc Thị lão luyện hơn một chút, càng thêm quen thuộc lực lượng của mình, tôi phần lớn không phải đối thủ... Chẳng qua tôi lại sản sinh cảm tưởng như vậy, nghĩa là tôi bây giờ mạnh hơn cậu ấy sao? Suy luận như vậy đúng không? Kết luận này khiến tôi có chút khủng hoảng! Tua rua màu đen xám Lạc Thị đeo bên hông thế nhưng không phải đeo giả, nhưng tôi vậy mà có thể thắng được cậu ấy? Ta biết Puhahaha ngươi có lẽ lại muốn theo phản xạ trả lời "còn chẳng phải nhờ công lao bổn phất trần", nhưng làm ơn đừng nói chuyện với ta, ta cầu xin ngươi mấy lần rồi, đừng phạm đi phạm lại nữa!

Lần này trước khi Puhahaha kịp lên tiếng, Phạm Thống đã giành trước kêu hắn đừng mở miệng. Phương thức tác chiến đã quyết định xong trong lòng rồi, vậy thì không cần kéo dài lãng phí thời gian, trực tiếp chấp hành chính là lựa chọn tốt nhất.

Lạc Thị có lẽ là thuận tay với phù chú hệ hỏa nhất, mỗi lần nhìn thấy tia lửa tỏa ra từ phù chú cậu ném ra, cảnh tượng bướm lửa bay rợp trời luôn khiến hắn thất thần xong mới ý thức được tính trí mệnh của diễm cảnh trước mắt.

Phạm vi, phương hướng cộng với thời gian phát sinh hiệu lực sau khi rời tay của phù chú đều phụ thuộc vào năng lực khống chế của người thi chú, nếu bỏ qua thương thế và nhiệm vụ được Nguyệt Thoái giao phó, Phạm Thống có lẽ sẽ an nhàn thưởng thức những hiệu quả phù chú đầy nghệ thuật kia.

Sau khi chặn một cú công kích này, chính là thời cơ hắn cần, phù chú Phạm Thống kẹp trong tay ném ra là huyễn giác chú, ảo ảnh nhiễu loạn nghe nhìn chỉ là bước đầu tiên làm xáo trộn Lạc Thị, tiếp đến hắn tung ra hàng đống giấy phù, nhìn có vẻ như hữu dũng vô mưu.

Lúc huyễn giác chú phát sinh hiệu lực, Lạc Thị rất tự nhiên muốn giơ tay xua tan, nhưng cậu không ngờ Phạm Thống sẽ ngay sau đó ném ra hàng loạt phù chú như vậy, mặc dù trong nhận biết của cậu, muốn một lần khiến nhiều tấm phù chú sinh hiệu như thế, hẳn là chuyện không thể nào, nhưng Phạm Thống trước đó đã có kỷ lục phát động phù chú với số lượng nhiều, đây khiến cậu không thể không cẩn thận ứng đối.

Phù chú phòng ngự đã ở trên tay, sẵn sàng sử dụng ngay lập tức, nhưng lúc này, Lạc Thị lại bởi vì nhìn rõ xấp phù chú lao về phía cậu mà khựng lại.

-- Giấy phù trắng? Chỉ là giấy phù trắng? Đây là...

Trong tích tắc não cậu chưa kịp vận chuyển, đối thủ đã áp sát, tình huống đột nhiên áp sát này không nằm trong dự liệu của Lạc Thị, Phạm Thống cũng không có bất cứ động tác dư thừa nào, vừa đối mặt, phù chú đã chuẩn bị sẵn liền ấn xuống trán của Lạc Thị.

Hôn mê chú!

Cùng lúc phù chú ấn lên trán Lạc thị, Phạm Thống cũng ở trong lòng đọc thầm tên của phù chú, khiến nó khởi động thành công.

Lạc Thị ngất xỉu, đỡ lấy thân thể của cậu, đều ở trong mấy giây này, chờ đến khi bốn phía lặng im, xác nhận mọi thứ thuận lợi, trong không khí cũng triệt để mất đi khí tức chiến đấu, Phạm Thống mới hít sâu một hơi, dường như còn có chút cảm giác không chân thực lắm.

Thành, thành công rồi? Tôi thật sự đã đánh thắng rồi? Vào thời khắc đáng để kỷ niệm này liệu có nên dâng trào nước mắt hô vang vạn tuế không! Cho đến bây giờ tôi mới có một loại cảm giác mình thật sự đã là một cao thủ, mặc dù không có ca ngợi, không có reo hò, cũng không có người khác nhìn thấy, thực sự có chút hiu quạnh, bên cạnh không có đồng bạn chia sẻ nỗi vui mừng này, tôi chung quy không thể gọi Lạc Thị tỉnh lại để nói tâm tình của tôi cho cậu ấy chứ? Thế này hình như cũng hơi quá ngu xuẩn nhỉ?

"Ai nói không có người khác, bổn phất trần chẳng phải ở đây sao, Phạm Thống ngươi là cái đồ khốn, toàn phớt lờ bổn phất trần."

...

Ờ ha, còn có Puhahaha...

"Cái giọng bất mãn của ngươi là sao, bổn phất trần muốn ngươi giải thích rõ."

Bởi vì ta mỗi lần nói tiến triển gì mới với ngươi, ngươi đều cảm thấy đó là điều phải như thế, hoàn toàn không thể mong đợi khen ngợi gì từ chỗ ngươi!

Nhớ tới những lần bị tạt nước lạnh, Phạm Thống cũng không thể không cảm thấy tủi thân, cảm giác đó còn rất bức bối, cho nên liền thừa dịp phàn nàn một chút.

"Thứ đó cũng không có cần thiết, bổn phất trần không hiểu ngươi vì sao muốn như thế."

Cái gì chứ! Ngươi nói lời này mà nghe được sao? Bản thân ngươi rõ ràng cũng rất thích!

"... Bổn, bổn phất trần đúng là rất thích, chẳng qua lời khen ngợi vốn là phải làm được chuyện gì đáng khen mới có thể được nhận! Ngoài đó ra chẳng phải đều là khen ngợi giả dối sao!"

Puhahaha nghi là lại thẹn quá thành giận rồi, đối với điều này Phạm Thống không có bình luận gì, so với chờ mong lời khen trong vô vọng, hắn cảm thấy vẫn là làm chính sự có ý nghĩa hơn.

Bởi vì không thể ôm Lạc Thị đi tìm người, Phạm Thống liền dìu cậu đến bên tường, định đặt ở đây, dù sao đặt người ở Thần Vương Điện hắn là sẽ không có chuyện, hắn nghĩ, mình không cần quá lo lắng.

Mà ngay lúc hắn đặt người xuống, chuẩn bị tiếp tục tìm Narsi, tiếng của Puhahaha lần nữa vang lên trong đầu hắn.

"Phạm Thống, ngươi hôm nay... cũng tính là làm không tệ rồi, mặc dù muốn làm chủ nhân của bổn phất trần vẫn còn hơi kém, nhưng bổn phất trần cảm thấy vẫn có thể tạm công nhận ngươi, sau này vẫn phải tiếp tục nỗ lực."

Lời nói của Puhahaha mặc dù có vẻ giống khuyến khích hơn, nhưng nghe thấy hắn nói như vậy, cũng là xưa nay chưa từng có

rồi.

Không thể nào! Đây là nghe nhầm đi? Nghe nhầm đúng không? Thật ra hôm nay là ngày kỳ tích chuyện gì cũng có thể xảy ra sao? Tâm tình của tôi chỉ có thể hình dung bằng từ kinh khủng!

"Phạm Thống ngươi thèm ăn đòn à! Nếu không phải ngươi trông có vẻ rất đau lòng khi không được khen ngợi, bổn phất trần mới nói như vậy an ủi ngươi! Có nghe là may rồi vậy mà còn chê!"

Này này, ngươi cũng vừa phải thôi, cho nên ý của ngươi là vừa rồi chỉ là khen ngợi giả dối sao? Da mặt ngươi rốt cuộc mỏng cỡ nào?

"Bổn phất trần còn lâu mới nói lời giả dối! Bổn phất trần cũng không giống ngươi!"

Được rồi được rồi, ta cảm thấy ta càng ngày càng hiểu ngươi rồi, có khi chúng ta thật sự có thể tu khí hóa đấy nhỉ?

"Hừ! Lúc đầu là Phạm Thống ngươi một mực từ chối, bây giờ muốn bổn phất trần gật đầu, nào dễ đến thế!"

Sau cuộc cãi vã vớ vẩn như vậy, Phạm Thống liền tiếp tục tiến về phần phía sau của Thần Vương Điện.

Vết thương trên vai đã được cầm máu với giảm đau, trước mắt vẫn cầm cự được, vậy thì sớm tìm ra Narsi, để có cái mà ăn nói.

◊◊◊◊

Vừa mới trải qua một cuộc chiến đấu kinh hiểm, Phạm Thống bây giờ cảm thấy tâm tình của mình bình tĩnh một cách khó tin, trong sự bình tĩnh này, hình như còn kèm theo dự cảm càng ngày càng tiếp cận được mục tiêu, mà nảy sinh thêm gì đó.

Dùng bói toán để định vị, tính chuẩn xác có bao nhiêu, Phạm

Thống không dám bảo chứng, chẳng qua hắn vẫn rất luôn tin tưởng năng lực từ thế giới ban đầu của mình, huống hồ, ngoại trừ bói toán, trên người hắn dường như cũng có một loại sức hút, nói cho hắn mình không tìm sai hướng.

Nhịp tim dần dần tăng nhanh, cho dù hít sâu cũng không thể ổn định. Tâm tình hờ hững của hắn với tâm tình của Huy Thị đan vào nhau, tầm nhìn giao hòa, được hắn cảm nhận một cách bị động.

Vào lúc này hắn không khỏi cảm thấy cái gã Huy Thị thiếu dứt khoát này rất phiền.

Đối với hắn mà nói, muốn đi tìm Narsi, gặp Narsi, đều là chuyện không đau không ngứa, hắn sẽ không lo lắng Narsi bị đối đãi thế nào khi làm con tin ở Đông Phương Thành, bây giờ có khỏe hay không, nhưng mà bị tâm tình của Huy Thị bao phủ, khiến hắn sản sinh ảo giác mình nhớ mong người quan trọng nào đó, thật là quái lạ.

Vừa thăm dò vừa tiến lên không tính là nhanh, cho đến khi bước vào Huy Thị Các, Phạm Thống cảm thấy thân thể cứng đờ, mặc dù nhắm mắt muốn xoa dịu cảm giác choáng váng không thoải mái, nhưng hiệu quả hình như có hạn.

Này, Huy Thị, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Hắn hỏi ở trong lòng, lại cũng không chờ mong nhận được đáp án. Huy Thị luôn luôn chỉ hiện hình nói chuyện với hắn ở trong mơ -- chỉ cần là lúc hắn tỉnh táo, Huy Thị sẽ giống như không tồn tại, hoàn toàn sẽ không có hồi ứng.

Nhưng tình trạng linh hồn can thiệp đã nghiêm trọng đến như vậy rồi, Huy Thị gần như hiển lộ bản thân một cách rõ ràng, muốn phớt lờ cũng không thể, gặp phải tình huống này, Phạm Thống thật không biết làm sao, suy nghĩ một chút, liền quyết định thả

lỏng thể xác và tinh thần, chấp nhận sự đồng hóa lúc này.

Chờ đến khi mắt hắn mở ra lần nữa, đã là cảm giác hoàn toàn khác lạ.

Nhìn thấy được hình ảnh chân thực và có sắc thái, nhìn thấy bàn tay mình mở kết giới ở lối vào, mở cửa Huy Thị Các, cũng cảm giác được sự nặng nhẹ khi chân bước trên nền nhà.

Giống như trở về nhà vậy, nhìn quanh bốn phía, mọi thứ trong tầm nhìn đều khiến người sinh lòng quyến luyến, rồi từ quyến luyến chuyển sang không nỡ.

Hắn dùng bước chân xa lạ và không quen, đi vào trong phòng, mà bóng người lặng lẽ gục trên bàn ở bên trong, là người duy nhất không thể xuất hiện ở đây trong nhận biết của hắn, người mà hắn luôn luôn rất muốn gặp.

Narsi đang ở trạng thái ngủ mê, đau đớn trước khi ngủ mê dường như vẫn tàn lưu, khiến lông mày hắn khẽ nhíu.

Bởi vì cũng không phải ngủ rất sâu, khi có người tiếp cận, Narsi vẫn loáng thoáng cảm thấy được, chỉ là không khí lạnh lẽo trong phòng cùng cảm giác mê man không muốn tỉnh lại khiến hắn vẫn cứ nằm gục ở đó, chỉ ở khi đối phương vươn tay ra chạm vào hắn, mới khẽ động một cái.

Tay của hắn chạm vào Narsi. Cho dù nghiêm khắc mà nói, đây thật ra cũng không phải tay của hắn.

Narsi nhìn sơ không có ngoại thương hoặc vấn đề gì, đây khiến hắn thở phào, mặc dù còn có rất nhiều cảm giác khác, nhưng vào lúc này, điều hắn nghĩ cũng chỉ còn lại "như vậy là tốt rồi".

Như vậy đã đủ rồi. Như vậy là tốt rồi.

Đối với hắn mà nói, có lẽ luôn luôn là như thế.

Trong lúc cúi xuống bế người lên, hắn cũng không rõ mình có hi vọng đối phương mở mắt hay không.

Từng hi vọng có thể nhìn vào mắt nhau đến thế, nhưng cũng chấp nhận sự thật rằng chuyện này sẽ không xảy ra.

Từng hi vọng nhìn thấy trong mắt người kia phản chiếu ra mình, nhưng bây giờ người kia chỉ cần mở mắt, khoảnh khắc như ma pháp này, hắn là sẽ hóa thành bọt nước.

Bởi vì động tác bế lên có hơi mạnh, Narsi rốt cuộc vẫn bị đánh thức, đôi mắt lam mờ mịt khi nhìn vào hắn có chút hoang mang, dường như đầu óc chỉ mới tỉnh một nửa, vẫn không làm sao tỉnh táo.

"... Ngươi là ai?"

Narsi từng nhìn thấy Phạm Thống, trước giờ cũng không gặp khó khăn khi phân biệt người khác, chẳng qua vừa mở mắt đã nhìn thấy ngay Phạm Thống, hắn lại hơi hoang mang mà hỏi ra vấn đề này.

"Ta là đến mang ngươi rời khỏi."

Hắn nở nụ cười mờ nhạt, tránh né vấn đề này, khẽ giọng trả lời như vậy.

Có lẽ là thật sự mệt rồi, uể oải, cảm giác muốn nghỉ ngơi không ngừng ập tới, Narsi cảm giác hình ảnh trước mắt đang lay động, cho nên hắn chọn nhắm mắt lại lần nữa, không muốn truy cứu tiếp.

Cảm thấy có thể tín nhiệm đối phương vô điều kiện, nguyên nhân khiến hắn cảm thấy an tâm, hắn thật ra cũng không biết là gì.

Mặc dù không biết là gì, nhưng thần kinh căng thẳng vẫn được

thả lỏng, sau đó liền rơi vào bóng tối quen thuộc.

Hắn có dự cảm lần này sẽ không mơ ác mộng, ngay cả bản thân hắn cũng giải thích không rõ.

Người đang ôm hắn giống như không muốn đánh thức hắn, động tác rất cẩn thận dè dặt.

Nhìn Narsi tỉnh lại rồi thiếp đi, hắn cũng nhắm mắt theo.

Khi mở mắt lần nữa, thì sẽ không phải là hắn nữa. Có lẽ còn muốn nhìn thêm một chút, chẳng qua đó là chuyện không cần thiết.

Hắn không thể vì quyến luyến mà ở lại.

Không thể bởi vì không nỡ mà đình trệ.

Nếu đã không thể, vậy thì cứ bỏ xuống ở đây đi.

Đây là suy nghĩ cuối cùng của hắn trước khi đôi mắt khép lại.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Ôi.

Tôi nghĩ rồi lại nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ suốt cả buổi, cuối cùng chuyện muốn làm là thở dài.

Rốt cuộc là bởi vì tôi bị lây sự bất lực của Huy Thị, hay là bản thân tôi đã rất bất lực?

Nếu như nguyên nhân Huy Thị bất lực là hắn đã không thể nào trở lại cuộc chơi được nữa, vậy thì tôi bất lực là vì... rõ ràng tôi vẫn luôn là một người ngoài cuộc, lại không ngừng bị cuốn vào trong cuộc chăng?

Vừa rồi tôi cũng không phải bị đoạt thân thể đâu, chỉ là cảm

thấy Huy Thị hình như có vẻ rất muốn ra, cứ cho hắn mượn một chút vậy, nhưng xảy ra chuyện gì tôi vẫn biết hết.

Khi Huy Thị thoạt nhìn rất muốn sờ mặt của Narsi, tôi cảm thấy cực độ không thể thích ứng -- chẳng qua Puhahaha vậy mà hét lên trước cả tôi "cái tên tóc đen giả này thật không biết xấu hổ", dưới tình huống đó tôi chỉ có thể sửa chữa lập trường của mình, nói ra "đó dù sao cũng là đứa em trai lâu lắm chưa gặp mặt của hắn, đừng như vậy" vân vân, không ngờ Puhahaha vậy mà trả lời tôi "em trai chẳng qua chỉ là một đối thủ cạnh tranh trong đời mà thôi, vì sao lại muốn thân cận"...

Đầu tiên, phất trần nhà tôi vậy mà hiểu em trai là gì? Hắn bình thường thoạt nhìn rất thiếu hụt thường thức trên phương diện xã hội, lại bất ngờ biết anh trai với không anh trai, em trai với không em trai? Cho nên em trai là thường thức trong thường thức, ngay cả vũ khí cũng biết, là vậy sao?

Tiếp theo, tôi không thể không nói -- nhận thức của Puhahaha đối với danh từ em trai này đã xảy ra chuyện gì? Mặc dù cái vụ đánh là tình giết là yêu gì gì đó của hắn rất có vấn đề, nhưng lần này hắn lại không có nói "ta nghe người ta nói"!

Tạm thời không nói đến vấn đề em trai vậy, không, thật ra tôi tiếp theo cần bàn luận chính là vấn đề em trai này.

Huy Thị hắn - Đột nhiên cứ thế chui về trả lại thân thể cho tôi.

Đây thì lại là tình huống gì chứ? Huy Thị ngươi rốt cuộc muốn vô trách nhiệm đến mức độ nào! Mặc dù ta không có yếu đến nỗi bế không nổi em trai ngươi, nhưng chuyện bế em trai này đáng lẽ là gánh nặng ngọt ngào mà ngươi phải phụ trách chứ! Ta vì sao phải giúp ngươi đến mức độ này vậy hả! Đây nghĩa là tiếp đến ra ngoài gặp phải vấn đề gì lại phải để ta xử lý sao? Ngươi có quá đáng quá không đấy, điên hết cả người!

Tôi cảm thấy phải ẵm Narsi mang hắn rời khỏi đây, thực sự khiến tôi như ngồi thảm chông! Tôi còn muốn hỏi một câu, vì sao là tôi chứ! WHY! Tôi đã xông vào giúp cho rồi, xử lý Lạc Thị giúp cho rồi, như vậy còn không đủ sao?

Mặc dù muốn quành lại quan tâm tình huống của Lạc Thị, chẳng qua tôi sợ không có dư dả như vậy, bởi vì trên tay tôi đang ẵm một củ khoai nóng, đối với Huy Thị với Nguyệt Thoái mà nói hắn có lẽ là của báu, nhưng tôi lại không phải bọn họ, đối với tôi mà nói chỉ là một cái phiền toái mà tôi không thích, cho dù trông rất giống Nguyệt Thoái, cũng phiền toái như vậy. Ohhhhhh tôi không phải ám chỉ Nguyệt Thoái rất phiền, tôi không có, cho dù trong số người mang bộ mặt này, Huy Thị siêu phiền, Narsi rất phiền, ngay cả Loveson tiên sinh dù mặt không đặc biệt giống nhưng lại có quan hệ huyết thống cũng cực kỳ phiền, đây cũng không đại biểu Nguyệt Thoái là phiền toái!

Tôi biết tôi cực lực biện bạch như vậy giống như sẽ càng ngày càng tô đen thôi... Tôi biết... tôi biết hết... còn có một chuyện khiến tôi cảm thấy rất không vui, um, vì sao Huy Thị mượn thân thể của tôi liền có thể nói chuyện bình thường? Nguyền rủa quả nhiên là đi theo linh hồn? Hay là hắn chỉ trúng xác suất một phần mười, dù sao hắn cũng chỉ nói có một câu, phải nói thêm mấy câu mới nhìn ra được? Nếu như nguyền rủa thật sự khắc trên linh hồn, vậy thật là một bi kịch...

Chiến huống bên Nguyệt Thoái thế nào đây? Tôi rất để ý. Bên này coi như giải quyết rồi đi, tôi chỉ cần quành ra Thần Vương Điện là có thể mang theo người trở về bên kia...?

Từ từ đã, tôi mang theo con tin bị kẻ địch bắt làm tù binh nghênh ngàng xuất hiện ở hiện trường quyết đấu như vậy, liệu có ổn không? Tôi không nổi bật nên sẽ không bị chú ý, nhưng Narsi thì khác đi?

Vậy tôi nên mang theo người đi dạo một chút ở Đông Phương

Thành chờ bên kia kết thúc rồi qua hội họp? Nhưng ở đây là địa bàn của kẻ địch, như vậy có được không? Bị người khác nhìn thấy đang ôm một người phương Tây, nhìn làm sao cũng khả nghi! Cho nên tôi đã nói là củ khoai nóng mà! Nếu như dùng phù chú ẩn hình giấu Narsi đi? Rốt cuộc nên làm saoooo -- tôi còn muốn tìm nơi trị liệu thương thế của mình nữa --

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11 + 4: Rạch Phá Hư Không

RSS Feed

Skip to navigationSkip to main contentSkip to secondary contentSkip to footer

Aicomicus

HOMEBẤT SÁTGODCHUNG CƯƠNGNGÔ MỆNH KỴ SĨNỮ VŨHUYỀN NHẬT THÚNO HEROCÔNG HOANGOẠI TRUYỆN MKS ĐỜI 39TRẦM NGUYỆT CHI THƯỢCLỤC NGUYỆT NHAUNCATEGORIZED

Chung Cương 5-8

Trầm Nguyệt Chi Thược 11-4

Posted on May 1, 2018 by Aico Micus

Chương 4: Rạch phá hư không

"Không biết là vì tín niệm vĩ đại to lớn cỡ nào, chỉ là vì để đôi tay của mình nắm chắc."

"Bất luận là kết thúc tận thế, hay là nghênh đón tận thế, bất luận ta phải lấy kiếm chém đứt sự vật gì."

"Ta không biết chân tướng mình mong muốn có giá trị như vậy hay không."

"Trước đó, ta cũng không biết, thật ra ta bất lực đối với tất cả

mọi thứ..."

-- Nguyệt Thoái

Quyết đấu đã kéo dài một thời gian không ngắn.

Người vây xem khó mà đoán được tâm tình của hai người trên không, chỉ là chiến đấu ở trong không gian áp bức như thế này, trạng thái tâm lý của bọn họ tuyệt đối không thể nói là nhẹ nhõm.

Khó có thể gây ra thương tổn hữu hiệu, khuyết điểm này tùy theo thời gian trôi qua cũng tạo thành vấn đề càng ngày càng lớn. Dưới tình huống hào quang của Skies không ngừng chói sáng, trên người Nguyệt Thoái xuất hiện càng ngày ngày nhiều vết thương nhỏ, cho dù nhờ Aifroil phát huy hiệu quả chữa lành, những vết thương nhỏ kia đều đang dần dần lành lại, nhưng vết thương mới vẫn không ngừng xuất hiện, đội ngũ đang xem chiến của Tây Phương Thành cũng bởi thế mà đặc biệt bất an.

Điều duy nhất đáng mừng là, vòng bảo hộ của hộ giáp ngăn chặn được hiệu quả phệ hồn của những vết thương nhỏ này mang tới, như vậy ít nhất có thể giữ linh hồn không bị tổn hại, cũng không đến nỗi vì hư tổn linh hồn do những vết thương nhỏ chất đống gây ra mà không thể chiến đấu tiếp.

Chu Sa không thân với Yiye, cũng gần như chưa từng nói với hắn câu nào, chẳng qua chiến huống hiện giờ của Nguyệt Thoái thoạt nhìn có chút không ổn, dưới trạng thái khó có thể phán đoán thế cục, cậu bèn đi qua bắt chuyện.

"Yiye, tình huống của Nguyệt Thoái thế nào? Khí hóa còn có thể duy trì bao lâu?"

Bởi vì cậu là đồng bạn của Nguyệt Thoái, lúc xưng hô Yiye, cậu tự nhiên cũng không cảm thấy nên thêm kính xưng, có lẽ lời nói của cậu không được lễ phép cho lắm, nhưng Yiye trước giờ

cũng không thích kiểu nói chuyện quá mức gượng gạo, không phải trường hợp chính thức cần lễ nghi, trực tiếp một chút vẫn dứt khoát hơn.

"Chuyện đó phải bản thân nó mới biết, nó nếu như muốn cậy mạnh, chúng ta cũng nhìn không ra, nhưng nếu là quyết đấu, chỉ sợ không cậy mạnh cũng không được."

Trình độ phân biệt người của Yiye rất kém, ấn tượng đối với Chu Sa vốn là "đối tượng của Englar", mà sau khi quan sát quan hệ xã hội của Nguyệt Thoái lâu như thế, ấn tượng của hắn đối với Chu sa liền dần dần sửa thành "một trong những đối tượng của Englar".

Đến bây giờ hắn vẫn chưa có cơ hội làm rõ Chu Sa rốt cuộc là thiếu nữ giả nam hay là thiếu niên thích mặc đồ nữ, thật ra hai đáp án đều sai, chẳng qua cái chân tướng khiến người khó chấp nhận đó có lẽ hắn không biết thì hơn.

"Đối thủ cũng sử dụng khí hóa sao? Vậy thì hẳn là cũng có hạn chế thời gian do thân thể chịu không nổi?"

Chu Sa mặc dù không hiểu rõ nguyên lý với biểu trưng của khí hóa, nhưng lực phòng ngự bất hợp lý của Tịch Anh phối hợp với vệt lam nổi trên mặt nàng, muốn phán đoán cũng không khó khăn.

"Khí hóa của hộ giáp không khắt khe như vũ khí, muốn duy trì khí hóa đỡ tốn sức hơn, mà đối phương lại còn có ưu thế về thể chất, Englar nếu như muốn đánh kiểu tiêu hao, tuyệt đối không có phần thắng."

Một lời của Yiye nói toạc sự thật rằng kéo dài chỉ sẽ bất lợi đối với chiến huống, lực lượng hội tụ xoay quanh người Tịch Anh gần như đã vượt ngoài phạm vi thông thường, đó là năng lượng phải trải qua thời gian dài tu luyện mới tích tụ được, không phải chỉ dùng thiên phú đã có thể bù đắp.

Nguyệt Thoái dù có thiên tài cỡ nào, chung cuộc vẫn quá trẻ, chỉ là, Tịch Anh thoạt nhìn rõ ràng cũng rất trẻ, điều này liền khiến người không thể lý giải.

"Cho nên, Nguyệt Thoái có phần thắng không?"

Cái gọi là đòn sát thủ, bọn họ đều biết, nhưng dùng vào thực tế sẽ thế nào, vẫn khó có thể tính toán, Chu Sa muốn đáp án trực tiếp hơn, mặc dù hỏi Yiye cũng chưa chắc nhận được kết quả, nhưng cậu vẫn hỏi, dù sao mở miệng hỏi cũng chẳng tốn bao nhiêu sức lực.

"Nó đương nhiên có phần thắng."

Yiye hừ lạnh một tiếng.

"Cũng đâu phải thực lực quá chênh lệch, loại quyết đấu thực lực không chênh lệch bao nhiêu này bên thua thường đều là những tên đần đoán sai tình thế!"

Chu Sa không có biểu đạt bất cứ ý kiến nào đối với bình luận của Yiye, sau khi phán đoán đề tài này đã có thể kết thúc, cậu liền hỏi thêm vấn đề khác.

"Phạm Thống từ nãy đã biến mất rồi, ngươi biết hắn đi đâu không?"

Yiye suýt nữa buột miệng nói "Phạm Thống là ai", may mà hắn sau khi do dự mấy giây cuối cùng cũng miễn cưỡng ghép đúng được tên gọi với cái gã vừa mở miệng đã khiến người bùng phát sát khí kia.

"Biến mất rồi? Làm cái quỷ gì vậy!"

Tuy Yiye không có chút hảo cảm nào đối với Phạm Thống, nhưng mà Nguyệt Thoái rất coi trọng Phạm Thống, điều này hắn biết, lỡ người xảy ra chuyện gì, đó có lẽ sẽ rất phiền toái.

Hơn nữa... so với xảy ra chuyện gì hoặc bị thương, càng gay go hơn là bị Đông Phương Thành bắt đi để rồi lại có thêm một con tin. Nghĩ đến khả năng này, Yiye liền không khỏi cảm thấy đau đầu.

Hắn dù sao cũng là người có chức vị cao nhất trong đội ngũ Tây Phương Thành ngoại trừ Nguyệt Thoái, vào lúc này thực sự không thể tự tiện rời khỏi để tìm người, cho nên trước mắt cho dù biết có tình hình như vậy, hắn cũng không thể lập tức xử lý.

"Chuyện này ta biết rồi, chờ quyết đấu có kết quả rồi nói sau."

Bởi vì không thể lập tức xử lý, vậy chỉ có thể gác lại trước -- Yiye một mặt rủa xả Phạm Thống trong lòng, mặt khác làm quyết định như vậy, hắn thực sự không biết vào lúc này Phạm Thống sẽ đi đâu, lát nữa muốn tìm kiếm sợ rằng còn phải tốn chút công sức.

Sự kiện xen giữa này cũng không quấy nhiễu đến quyết đấu, mặc dù từ khi bắt đầu quyết đấu đến bây giờ đã được một lúc rồi, cuộc chiến giữa Nguyệt Thoái và Tịch Anh lại dần dần kịch liệt hơn, không thấy khí lực cạn kiệt.

Nguyệt Thoái vốn bởi vì tình huống bất ngờ mà trở nên sốt ruột, giờ đây đã bình tĩnh lại, tỉnh táo xét đoán điều kiện của song phương, cũng phán đoán ra phương châm chiến đấu cậu có thể áp dụng.

Phòng ngự của Tịch Anh không phải không thể đột phá, nếu Thiên La Viêm có thể chém gần, với xung kích năng lượng ở mức độ đó Tịch Anh không thể không sứt mẻ gì.

Nhưng cậu biết phương thức công kích như vậy có thể đạt hiệu quả, Tịch Anh đương nhiên cũng biết mình không thể bị áp sát, nhất định phải tránh tình huống này xảy ra trong chiến đấu.

Nàng rất thiện trường vận dụng đặc tính của Thiên Huyễn

Hoa, vóc dáng đẹp đẽ cứ luôn phảng phất, không thể nắm bắt, nàng có thể xuất hiện ở vị trí hoàn toàn khác trong chớp mắt, tập kích ở mọi góc độ không ngờ, Nguyệt Thoái không thể nắm bắt quỹ đạo di chuyển của nàng, chẳng qua, việc giữa hai người có khoảng cách thật ra chưa chắc là bất lợi đối với cậu, có cự ly giảm xóc, lúc cậu muốn dùng tuyệt chiêu, cũng tiện hơn rất nhiều.

Sở dĩ bây giờ vẫn chưa dùng đòn sát thủ, là bởi vì cậu còn đang chờ. Cậu phải xác nhận kẻ địch sẽ không sử dụng kỳ chiêu nào nữa, phải xác nhận chiêu số của mình có thể trọng thương kẻ địch trong một lần, cho nên cậu phải lấy lực lượng hiện có bức ra mọi vốn liếng của kẻ địch, trừ phi cậu không thể cầm cự nổi tới khi đó.

Cho dù bây giờ không thể tiến hành chiến đấu cận thân, cậu cũng chưa chắc đã bó tay hết cách.

Cậu chưa từng rơi vào vực sâu sợ hãi khi đang chiến đấu, đây là bởi vì cậu biết rõ, tự loạn trận cước chỉ sẽ bại vong càng nhanh.

Nếu âm chấn của Thiên La Viêm tạm thời không lay động được đối phương, cậu sẽ dùng thủ đoạn khác để tiến công -- hiệu quả khí hóa của Thiên La Viêm đúng lúc có thể khiến cậu sử dụng thuật pháp nhanh hơn tiện hơn, bởi thế, cậu lựa chọn thuật pháp để tiến hành đợt công kích tiếp theo.

Trong lòng suy nghĩ, sau đó huyễn cảnh trở thành thật.

Không gian lúc này vốn đang giăng lĩnh vực chất biến bao hàm thuật pháp do cậu khoách triển ra, cậu hiện giờ đánh liều thi triển nhiều tầng thuật pháp trong lĩnh vực này, bất chấp nguy hiểm sẽ bị phản phệ khi khống chế không tốt, buộc nó chồng chất lên nhau.

Mặc dù là kỹ pháp có tỉ lệ thành công rất thấp, sử dụng hết sức nguy hiểm, nhưng dưới tưởng tượng thuần túy hoàn mỹ và

thao tác nhịp nhàng, lại không xuất hiện một chút xíu xung đột nào.

Nguyệt Thoái âm thầm thi triển thuật pháp, Tịch Anh muốn ngăn cản cũng không kịp, thuật pháp đã cường hóa hiệu năng của lĩnh vực, những tiếng la hét vốn bị Thiên Huyễn Hoa ngăn chặn, bất ngờ hóa thành phong nhận sắc bén, phòng ngự tức thì trở nên phí sức hơn không ít, mà không gian liên tục duy trì trạng thái dị thường, cũng khiến Tịch Anh kinh ngạc sau đó lập tức xuất kiếm chém về phía Nguyệt Thoái.

Skies vươn dài lưỡi kiếm chém về phía Nguyệt Thoái một cách mãnh liệt và thần tốc, không có kết hợp với biến hóa khác, dường như chỉ là một công kích vô mưu, nhưng mục đích của Tịch Anh kỳ thực cũng rất đơn thuần, chỉ là muốn ngăn chặn Nguyệt Thoái tiếp tục thi triển ba tầng thuật pháp chất chồng mà thôi.

Cho dù cậu đã chất chồng hai tầng thuật pháp lĩnh vực một cách hoàn mỹ, nhưng độ khó khi chất tầng thứ ba có thể nói là khó gấp bội cái trước, dám nghĩ dám làm đúng là cũng khiến người cảm thấy to gan. Nguyệt Thoái trong lúc né kiếm phong đồng thời cũng tập trung tinh thần tiếp tục thi pháp, không bởi vì quấy nhiễu của kẻ địch mà bỏ cuộc hành động.

Thuật pháp chất chồng nếu như thất bại thì làm sao, cậu ngay từ đầu đã chưa từng nghĩ tới. Không phải bởi vì lòng tin đối với bản thân, chỉ là bởi vì cậu cũng không ngại đùa với lửa.

Năng lượng phản phệ có lẽ sẽ khiến cho không gian nổ tung, chẳng qua vòng bảo hộ cho nhân viên xem chiến hẳn đủ để phòng ngự, về phần bản thân mình, nếu như thật sự bị nổ chết, vẫn có thể từ ao nước trở về, vụ nổ thuật pháp đơn thuần không bao hàm lực phệ hồn, điều này cậu khá là chắc chắn.

Nguyệt Thoái từ rất lâu trước kia đã biết mình thích dùng chiêu nguy hiểm ở trong chiến đấu bất chấp an nguy bản thân, đó

đối với cậu mà nói giống như một kiểu lạc thú thử nghiệm khiêu chiến cực hạn, suy đoán mô phỏng cách đáp trả của đối thủ, dưới bầu không khí này cậu sẽ quên mình là hoàng đế, có trách nhiệm bảo vệ thân thể mình, mà về sau sẽ bị trách mắng thế nào, càng bị cậu quăng ra sau đầu.

Bản năng chiến đấu khiến cậu cảm thấy mình chỉ cần suy tính phương pháp giành thắng lợi, dốc hết sức bức kẻ địch vào tuyệt cảnh, bất chấp đó có gây ra lưỡng bại câu thương hay không.

Đáp trả của kẻ địch dưới hoàn cảnh hiểm ác tuyệt đối khá là nguy hiểm, nhưng cậu chính là muốn nhìn Tịch Anh còn có cái gì chưa sử dụng có thể khiến cậu kinh ngạc.

Đây không phải toàn bộ thực lực của Tịch Anh. Trực giác của cậu nói cho cậu như vậy, hẳn không chỉ là như thế, nàng tuyệt đối còn bảo lưu gì đó, xem ra hình như chưa đến lúc nguy cấp nhất thì sẽ không muốn sử dụng.

Cậu không thích kiểu bất ngờ nổ ra vào giây phút mấu chốt, cậu muốn hủy diệt kẻ địch một cách chắc chắn, thật chắc chắn -- hơn nữa tuyệt đối không sơ sót.

Tùy theo tiến triển của ba tầng thuật pháp chất chồng, quang nhận không ngừng chém tới từ xa cũng nhanh đến kinh người, hào quang sắc bén từ những lưỡi kiếm hư ảo giống như những hình ảnh chồng chất lên nhau ở xung quanh rõ ràng rất lạnh lẽo, nhưng lại giống như muốn bùng cháy, khiến cậu có ảo giác sóng nhiệt ập tới. Nếu bị quét trúng một kiếm, phòng ngự có thể nói là mỏng manh trước mắt cậu chỉ sợ sẽ bị đánh vỡ, cho nên cậu chỉ có thể dựa vào di chuyển nhanh nhẹn cố hết sức né tránh, giảm khả năng mình bị thương.

Phân tâm thành hai, một mặt khống chế thuật pháp, mặt khác tập trung né tránh, đây đã là cực hạn của phân tâm, chẳng qua cậu tin chờ đến khi mình bố trận hoàn tất, cục diện sẽ có thay đổi, bất

luận có cam nguyện hay không, Tịch Anh đều phải tìm phương pháp khác để xoay chuyển cục thế, nếu không chỉ có thể ở dưới trạng thái bị áp chế, cho đến khi thua trận quyết đấu này.

Mà Tịch Anh đang hung hãn truy kích Nguyệt Thoái, đối mặt với tình huống này, biết rõ đối phương đang thăm dò, trong lòng lại cũng không có sinh ra tâm tình không vui.

Nàng muốn khiến cuộc chiến đánh theo kiểu mình muốn, đối phương tự nhiên cũng như vậy, có thể xoay chuyển cục diện thành trạng huống có lợi cho mình hay không, thì phải xem năng lực của mỗi người.

Điểm mạnh của Nguyệt Thoái là công kích, cho nên sẽ dẫn dụ nàng từ bỏ phòng ngự, lấy công kích thuần túy chiến với cậu. Nàng bội phục lòng can đảm của Nguyệt Thoái khi chất chồng ba tầng thuật pháp, lấy tâm cảnh của nàng làm chuẩn, thuật pháp của Nguyệt Thoái nàng không thể xua tan, muốn lấy phương pháp chính quy khác để phản kích, sợ rằng cũng rất khó đột phá lĩnh vực thuật pháp đã hai tầng, bây giờ, lựa chọn của nàng cũng không nhiều.

Skies cường hóa đến mức độ này, nàng đã rót vào lượng lớn pháp lực và lực thao túng để duy trì rồi, tính năng vũ khí của nàng chỉ có thể đến vậy mà thôi, có lẽ ngay cả một nửa cũng không đạt tới, nhưng đây là chuyện không thể miễn cưỡng.

Phương pháp có thể thoát khỏi trói buộc hiện giờ, nàng thì có, chỉ là, nàng rất không muốn dùng.

Nếu như nàng phải sử dụng năng lực kia, bằng nghĩa với nàng phải nhớ lại thứ không muốn nhớ tới nhất, thể hội một lần nữa loại cảm thụ mà nàng dốc toàn lực bài xích...

Từ bỏ là phương pháp dễ dàng nhất nhưng nó nằm ngoài ý nguyện của nàng, bởi thế nàng cũng phải nghĩ ra hướng đi khác

củng cố an toàn của mình, hơn nữa thời gian để nghĩ đã càng ngày càng ít rồi.

Phong nhận cận thân đã được vòng bảo hộ của Thiên Huyễn Hoa chống đỡ, vẫn còn ở trong phạm vi có thể tự bảo vệ, xem ra không lấy công kích kịch liệt để phản kháng thì có lẽ rất khó để tiếp tục.

Tịch Anh nén pháp lực bản thân lại, khiến nó ngưng tụ thành quang cầu vây quanh vũ khí, để vũ khí hấp thu bất cứ lúc nào, chuyển hóa thành năng lượng đưa ra, trước khi thuật pháp hoàn thành, Nguyệt Thoái không có rảnh rỗi làm công kích khác, nếu không nắm chắc thời cơ này truy kích trọng thương cậu, tiếp đến sẽ không dễ truy kích nữa.

Khí hóa của Nguyệt Thoái không thể cầm cự thêm bao lâu, trong giao thủ vừa rồi, Tịch Anh có thể từ sự thay đổi của âm ba suy đoán khí lực tiêu hao của cậu, mà chồng chất ba tầng lĩnh vực thuật pháp này, vừa lại sẽ tiêu hao lượng lớn tinh lực của cậu, nàng tin lực lượng của cậu sẽ suy thoái rất nhanh, đến lúc đó cậu cũng không thể duy trì lĩnh vực phức tạp này nữa, mọi áp lực sẽ bởi đó tan giải.

Đương nhiên Tịch Anh sẽ không lạc quan chờ đợi, Nguyệt Thoái có thể bình ổn không nôn nóng như vậy, nói rõ cậu còn hậu chiêu, cũng không lo rơi vào thế yếu khi lực lượng suy kiệt, mọi thứ phần lớn sẽ không quá đơn thuần.

Nhìn bóng dáng kẻ địch trước mặt, Tịch Anh ở trong lòng tính toán.

Biện pháp ngăn cản thi thuật, có lẽ còn có loại khác.

Khí lực cần tiêu tốn để chống đỡ ba tầng thuật pháp chất chồng hình như có chút vượt ngoài tưởng tượng của Nguyệt Thoái.

Mà khi cậu đang kiểm điểm làm như vậy có phải quá cậy mạnh hay không, Tịch Anh đột nhiên phóng thích ra lượng pháp lực khổng lồ, khiến nó phát nổ liên hoàn trong không gian, lĩnh vực trong chớp mắt bị ảnh hưởng và chấn động kịch liệt, khiến cậu ý thức được mình phải xử lý khẩn cấp, thế là, để phòng tình huống xấu nhất xảy ra, cậu loại bỏ ba tầng thuật pháp vốn đang ngưng tụ, liên đới tầng thứ hai đã làm xong trước đó cũng bị sụp đổ, xung kích phản phệ quay ngược về cậu, khóe miệng cậu tức thì tràn ra máu.

Nếu không phải lực lượng của cậu không đủ gánh vác, việc thi pháp sẽ không bị quấy nhiễu một cách đơn giản như thế, nhưng bây giờ đã không còn thời gian để ảo não, Tịch Anh mặc dù lấy phòng ngự làm trọng, vẫn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế, vừa thấy quấy nhiễu đạt hiệu quả, lập tức áp sát, nhắm chuẩn lúc cậu đang tiêu hóa phản phệ, kiếm thoáng cái đã bổ tới.

Dưới tình huống chưa kịp lấy hơi đã gặp phải chiến đấu cận thân, Nguyệt Thoái theo phản xạ lùi lại, có điều, kẻ địch không có ý để cậu rút lui dễ dàng như vậy, khoảng cách bay lùi lại không đủ lớn, không thể thoát được, lập tức lại bị áp sát, dưới hoàn cảnh ác liệt như vậy, cậu chỉ có thể lợi dùng thân kiếm của Thiên La Viêm ngăn chặn.

Lực xung kích khi song kiếm giao nhau để lại ít nhiều cảm giác tê dại, áp lực căng thẳng sát bên cũng làm loạn tiết tấu của cậu, bức cậu không kịp thở dốc đã phải nghiêng đầu né tránh, mảnh vải quấn mắt bị gọt đứt một khúc, ngay lúc này cậu khó có thể bận tâm cái khác hay suy nghĩ tỉ mỉ, cậu chỉ biết mình phải thoát khỏi triền đấu, ý niệm không thể để thua chiếm cứ phần lớn suy nghĩ của cậu --

Hoa văn kim loại bao phủ cánh tay Nguyệt Thoái tiêu tan với tốc độ thần tốc, đây là giải trừ khí hóa, nhưng là Nguyệt Thoái chủ động giải trừ.

Cái bẫy?

Không ngờ đến Nguyệt Thoái tiêu trừ ưu thế lớn nhất của mình trước khi thân thể không chịu nổi, Tịch Anh không khỏi sửng sốt, ngay tích tắc nàng ngạc nhiên, Nguyệt Thoái ngay sau đó đã làm xử lý tiếp theo.

Tay trái của cậu đón lấy Thiên La Viêm đã giải trừ khí hóa, tay phải thì vươn ra ngoài, lập tức ánh sáng chói mắt nổ ra.

Hoa văn khí hóa xuất hiện trở lại trên tay phải, từ lòng bàn tay của cậu vươn ra một thanh Thiên La Viêm khác, dưới ánh mắt hãi hùng của mọi người, song kiếm bát huyền, cứ như thế hiện ra trong tay cậu.

Lực phá hoại tăng gấp bội như vậy, bất cứ ai cũng sẽ bất tự chủ muốn né tránh mũi dùi, đừng nói chi đến tiếp xúc, nhưng mà thân là đối thủ quyết đấu của Nguyệt Thoái, Tịch Anh không thể không đối diện, thừa dịp Nguyệt Thoái còn chưa thao túng ổn định, nàng cắn răng lần nữa đưa năng lượng vào vũ khí, kiếm quang chói lòa cứ như thế bốc cháy, mạnh mẽ chém về phía thân thể của thiếu niên trước mặt.

Để chống đỡ năng lượng tiêu hao khi đồng thời thi triển nghĩ thái và khí hóa, Nguyệt Thoái thu hồi lĩnh vực thị giới trắng đen, mảnh vải tuột ra mất đi công dụng che mắt, đôi mắt mở ra lần nữa nhìn thấy cảnh Đông Phương Thành dưới bầu trời đêm, cộng với nguy cơ sắp sửa ập tới.

Khi cậu vung kiếm, âm ba do kiếm thật và kiếm ảo dung hợp với nhau tạo ra khoách tán hết đợt này đến đợt khác, giống như những gợn sóng, hình thái của năng lượng đã hóa thành lằn sóng có thể nhìn thấy, cho dù là lực lượng công kích, nhưng cũng dựa vào sự cộng hưởng để ngăn chặn công kích muốn đến gần cậu.

Trận chiến tranh nhiều năm trước, cậu chính là dựa vào uy lực

của bát huyền này quét sạch đại quân của Đông Phương Thành.

Sau khi sử dụng chiêu thức chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn ngủi này, cậu đương nhiên lấy công kích làm chủ, bây giờ chính là thời khắc mấu chốt đưa đến chiến thắng, tất cả phụ thuộc vào cậu làm thế nào vận dụng luồng lực phá hoại cường đại này.

Vận chuyển của Thiên La Viêm dưới tác dụng giao hỗ đã đề thăng đến mức khiến vòng bảo hộ của đội ngũ xem chiến phía dưới sắp không giữ được, sắc thái sau khi dòng khí được vật chất hóa tất nhiên mỹ lệ vô cùng, nhưng lại là lưu quang đủ để hủy diệt sinh mệnh.

Cậu phải giành được thắng lợi.

Cậu phải trừ bỏ đối thủ.

Màn giết chóc ầm ĩ của vũ khí dường như đã thấm vào tâm linh của cậu, mà công kích cậu vung ra dưới trạng thái như vậy, vẫn trải qua tính toán bản năng.

Âm ba đáng sợ từ mũi kiếm vang ra, lấy thế lực không thể chống chọi mở rộng xuống phía dưới chỗ của Tịch Anh -- nhìn sơ là như vậy.

Mật độ huyền âm chết chóc trong không gian áp chế dịch chuyển của Tịch Anh, nàng chưa quyết định xong bước tiếp theo đi như thế nào, công kích của Nguyệt Thoái đã cấp tốc bủa tới khiến nàng không kịp phản ứng.

Sau đó là một tiếng nứt vỡ giòn tan đầy lạc lõng mà mọi người đều không hề ngờ tới.

Skies, mệnh danh mảnh vỡ ánh trăng, bội kiếm của nữ vương, lưỡi kiếm trắng bạc bị công kích này đánh trúng ngay giữa.

Tịch Anh nghe thấy trái tim mình run rẩy kịch liệt. Cho dù từ

trước đến nay đều cảm ứng không được, nhưng khi vũ khí nàng nắm trong tay bị âm ba chấn động, gãy ngang trước mắt nàng, sự thật quá nổi bật đó khiến suy nghĩ của nàng trở nên trống rỗng, khoảnh khắc ấy nàng bỏ quên chiến đấu, giống như không nhìn thấy kẻ địch, nhịn nỗi xúc động muốn hét lên, chỉ lo lao xuống theo thân kiếm gãy, muốn đoạt lại nó.

Sau khi mục tiêu hư tổn, Nguyệt Thoái nhanh chóng truy kích, ngay khi tay của Tịch Anh nắm được lưỡi kiếm gãy, song kiếm của cậu cũng không chút lưu tình chém lên tấm lưng không phòng bị của nàng.

Cho dù Thiên Huyễn Hoa đã mở vòng bảo hộ, công kích ở cự ly gần như vậy vẫn mạnh mẽ đánh vỡ phòng ngự, xuyên thấu hộ giáp, xé rách thân thể, chỉ một kích này đại khái đã quyết định kết quả quyết đấu, tiếng la hoảng của nhân viên Đông Phương Thành cũng truyền vào trong tai cậu.

Chỉ cần một kích nữa là kết thúc rồi. Một kích nữa là có thể giết chết người ngay tại trận. Cậu chỉ nghe thấy tiếng phán đoán trong lòng nói cho mình, sau khi vận dụng lực lượng khóa chặt đối phương, giơ kiếm muốn tiến hành công kích lần nữa, nhưng mà ngay lúc ấy, trên thân thể trọng thương của Tịch Anh xuất hiện biến hóa.

Lĩnh vực từ trong thân thể nàng bắn ra, đan xen sợi tơ khí màu đen đỏ hỗn loạn, những sợi tơ lan tràn ra đó giống như lưới nhện quấn quanh thân thể tứ chi của nàng, cả người nàng cũng dựa vào lĩnh vực này hóa thành trạng thái không còn trói buộc, rút lui khỏi phạm vi công kích của Nguyệt Thoái.

Sợi khí đen kịt giống như mái tóc đen tán loạn của Tịch Anh xen lẫn màu đỏ sẫm, ấn tượng thị giác giống như máu khô đó cho người một loại cảm giác bất tường, bề ngoài của nàng biến hóa thành như vậy giống như một ác linh đến từ vực thẳm, khiến người run sợ.

Sau khi xuất ra năng lực như thế, lựa chọn của Tịch Anh lại là không đếm xỉa mọi người ở hiện trường, không đếm xỉa đối thủ của nàng -- sau khi rút về phía Đông Phương Thành rồi biến mất.

Quyết đấu đột nhiên bỏ dở như vậy, là điều không ai ngờ tới.

Nữ vương Đông Phương Thành chạy trốn khỏi cuộc chiến của mình.

Không phải thản nhiên đối mặt với cái chết sau khi chiến bại, mà là trốn khỏi chiến trường.

Phát triển của sự tình khiến mọi người nhao nhao nghị luận, sau khi ý chí chiến đấu nguội lại, Nguyệt Thoái cũng hồi tưởng lại hết thảy vừa rồi, sau đó rơi vào trầm mặc.

"Đuổi theo không?"

Đối với Thiên La Viêm mà nói, đây là một trận chiến chưa kết thúc, mà tiếp đến muốn xử lý làm sao, phải xem thái độ của Nguyệt Thoái.

"... Không, trước hết cứ chờ đã."

Cậu chỉ đáp lại câu này, liền trầm mặc hạ xuống đất.

Vừa rồi cậu chỉ suy nghĩ đường lối chiến thắng xác thực, hoàn toàn không nghĩ thứ khác.

Lúc âm ba nổ xuống Skies, Aifrol hình như đã hét lên, chỉ là cậu lúc đó không nghe thấy gì cả.

Nhìn bàn tay cầm kiếm của mình, Nguyệt Thoái nhất thời khó có thể làm rõ tâm tình phức tạp tuôn lên trong lòng, mà cậu sở dĩ im lặng không nói một lời, còn có một nguyên nhân khác.

Bởi vì trực tiếp tiếp xúc được lĩnh vực mà Tịch Anh sử dụng lúc cuối cùng, cậu cảm nhận rõ đó là thứ gì.

Chất biến.

Mặc dù chuyện này khiến người khó tin, nhưng đây đã là sự thật bày ra trước mắt --

Tịch Anh giống như cậu.

Giống như cậu, là cư dân tân sinh.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Trống rỗng, tịch mịch, cảm thấy lạnh.

Tâm tình vừa rồi của tôi có lẽ là như vậy, bởi vì nghĩ không ra biện pháp giải quyết vấn đề có nên về đội hay không, tôi đành mang theo Narsi tìm cái góc bên ngoài Thần Vương Điện trốn vào, suy nghĩ có cần chờ một lát rồi trở lại hiện trường quyết đấu... lần chờ này thật là lâu.

Ít nhất tôi có thể ném phù chú giữ ấm, cũng không đến nỗi để Narsi đang hôn mê lạnh đến cảm mạo, nhưng cảm giác ngồi dưới chân tường vẫn rất tồi tệ, cả người tôi đều kiệt sức, may mà Narsi không có tỉnh lại, bằng không tôi thật không biết nói cái gì với hắn, hình như vẫn chưa ai giải thích chuyện nguyền rủa với hắn đi? Nếu lại nói "Nguyệt Thoái nhờ ta tới giết ngươi", "ngươi có thể tự đi không ta rất muốn bế ngươi về" vân vân, chắc tôi đập đầu chết quá.

Còn nữa, Puhahaha thật sự rất kỳ quái, lúc bận đánh nhau cứ đòi nói chuyện một đống với tôi, lúc rảnh rỗi đang nhàm chán thì hắn đòi ngủ, không thể trò chuyện với ta sao! Không thể được sao!

Tôi có loại cảm giác mình với Narsi hai người tá túc đầu đường xó chợ trong gió lạnh, nói thẳng ra cảm giác này cũng không tốt, không thể hưởng thụ lạc thú dựa nhau sưởi ấm, lại còn sốt ruột tình huống bên Nguyệt Thoái...

Đợi đến khi tôi nghiêm túc suy nghĩ nếu tôi động tay động chân với Narsi, Huy Thị liệu có vì bảo vệ em trai hắn mà xuất hiện hay không, tên lùn đã tìm tới.

Tên lùn tới tìm tôi, tôi còn rất bất ngờ, phải nói rằng vậy mà có người phát hiện tôi biến mất, đúng là chuyện đủ xếp vào kỳ tích? Không thể phủ nhận, khi tôi nhìn thấy tên lùn, tức thì không biết nên yên tâm hay là căng thẳng, tên lùn nếu như chịu giúp, tiếp đến đương nhiên sẽ thuận lợi hơn nhiều, nhưng... tên lùn nếu như muốn thừa dịp giải quyết Narsi, tôi có lẽ không cứu nổi hắn đi?

Huống hồ nếu tên lùn dựa vào lòng sản trừ phiền toái bên cạnh hoàng đế mà động thủ, vậy căn bản ngay cả tôi cũng sẽ gặp tai ương -- a, nếu như hắn giết Narsi, khẳng định phải diệt khẩu tôi luôn, loại cảm giác không thể phán định có phải người phe mình hay không này thật sự rất hồi hộp, tôi không muốn gặp bất trắc đâu!

Để nghĩ cho an toàn tính mạng, tôi trong một thoáng rất muốn xé miếng vải trên người che mặt của Narsi lại, đừng để tên lùn nhìn ra, nhưng nếu làm như vậy cũng chỉ được vài giây hòa hoãn, đơn giản mà nói thì không kịp, đành ngoan ngoãn chờ vận mệnh tuyên phán.

Tên lùn vừa nhìn thấy tôi đã lạnh mặt hỏi tôi vì sao lại chạy đến đây, vừa nghe thấy lời này tôi đã biết hắn không phải do Nguyệt Thoái phái tới, mà không chờ tôi trả lời, hắn đã nhìn thấy Narsi, cho nên tôi bằng với không cần trả lời nữa, đỡ tốn nước miếng giải thích.

Sắc mặt hắn từ ngạc nhiên đến đờ đẫn, rồi từ đờ dẫn sang hoài nghi, nhìn rất dễ hiểu, dù sao cũng chính là "Narsi không phải bị bắt làm con tin sao?", "Vậy là đã được cứu ra rồi...?", "Vào Thần Vương Điện cứu người? Dựa vào ngươi?"... Tựa tựa như vậy đi? Ánh mắt hoài nghi đó tràn ngập miệt thị, may mà hắn không hỏi cụ thể cũng không đòi tôi đưa ra chứng cứ, nếu hắn yêu cầu đánh

một trận để chứng minh thực lực của tôi, tôi thế nhưng sẽ lãnh đủ.

Tóm lại mà nói tên lùn có lẽ nhìn thấu tôi không muốn lấy thể lực vốn không còn nhiều cõng Narsi đi, hắn rất dứt khoát vươn tay tới bế bổng Narsi lên, tôi đi theo phía sau thì thảnh thơi nhẹ nhõm, mặc dù giao người vào tay tên lùn nguy hiểm, đúng là có hơi căng thẳng thật, chẳng qua nhìn thế này lại cảm thấy tên lùn hình như có vẻ rất đáng tin, sau đó đầu óc tôi chỉ nghĩ đến vì sao không phải cõng...

Tôi hỏi tình huống quyết đấu, tên lùn chỉ lãnh đạm nói với tôi "kết thúc rồi", sau đó cũng không nói tiếp. Nhìn hắn lãnh tĩnh như vậy hẳn là Nguyệt Thoái thắng rồi đi? Hơn nữa chắc không bị thương gì, bằng không hắn có lẽ cũng không rảnh đến tìm tôi?

Sau đó ấy à, Narsi lúc trước ngủ lâu như thế cũng không tỉnh, bây giờ cho Yiye bế thì tỉnh rồi, có khi là do thoát khỏi phạm vi giữ ấm của phù chú nên bị lạnh đánh thức, hắn vừa tỉnh lại đã mang thần sắc dị thường nhìn xung quanh, hình như đang tìm kiếm gì đó, khi nhìn thấy tôi thì tạm ngừng một chút, nhưng không mở miệng...

... Huy Thị, hắn chắc không phải đang tìm ngươi chứ?

Bộ dạng dán mắt vào tôi nhưng lại không muốn thừa nhận điều gì đó, cảm giác rất có vấn đề! Chẳng qua, hắn cũng không xoắn xuýt ở đây bao lâu, bởi vì hắn nhanh chóng đã trừng mắt to mắt nhỏ với tên lùn, ừm, đây chính là cảnh ngượng ngùng mà tôi không muốn đối diện, may mà không phải tôi, tôi tin người có khí phách như tên lùn tuyệt đối có thể xử lý cái phiền phức này, ngẫm kỹ lại, Narsi ngươi sai khiến ông chú bế ngươi về phòng một cách tự nhiên như thế, đổi người khác bế ngươi chắc cũng sẽ không cảm thấy làm sao đâu nhỉ?

Cho nên ngươi thật sự không xuống tự đi sao?

Được thôi, có lẽ không còn sức. Thân thể không khỏe đừng cậy mạnh là đúng, nếu đã không phải tôi bế, vậy tôi sẽ không quản nhiều như thế nữa...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11 + 5: Giấc Ngủ Vĩnh Hằng

"Trước giờ chỉ nhắc tới trách nhiệm nghĩa vụ, có lẽ là bởi vì không thể nói ra khỏi miệng."

"Trước giờ không nói ra khỏi miệng, thật ra không phải bởi vì "không thể"."

"Rất nhiều chuyện, vĩnh viễn không biết cũng không sao."

"Giống như nàng đối với hắn, ta đối với nàng..." -- Lăng Thị

Sau khi biến mất khỏi cuộc chiến, dịch chuyển về Thần Vương Điện, Tịch Anh đã giải trừ chất biến và khí hóa, đau đớn kịch liệt chỗ vết thương xâm thực linh hồn, thật ra đã không cầm cự được nữa, sức lực cuối cùng, chẳng qua chỉ lấy để trốn về đây mà thôi.

Sau khi nàng ra lệnh yêu cầu giải giáp, Thiên Huyễn Hoa liền tự động từ trên người Tịch Anh đang quỳ rạp dưới đất, biến trở lại Lăng Thị một lần nữa, lặng lẽ chống đất mà ngồi.

Công kích là xuyên thấu hộ giáp xung kích thân thể của nàng, Lăng Thị cũng bị ánh sáng phệ hồn chọc thủng, trạng thái đương nhiên chỉ có tệ hơn nàng -- có điều hắn thân là giáp trụ, năng lực chịu đựng và chống đỡ cao hơn, cho nên vẫn có thể duy trì hình người, trên thực tế hắn cũng như Tịch Anh, linh hồn đang biến mất, gần như đã có thể dự kiến cái chết của mình.

Trên khuôn mặt thanh lệ của Tịch Anh có vệt nước mắt, nàng bây giờ kỳ thực cũng đang khóc. Skies gãy lìa đang được nàng ôm trước ngực giống như bảo vật hết sức quý giá, cũng không sợ lưỡi

kiếm sẽ cắt đứt da của nàng.

Thân kiếm bị âm ba chấn gãy giờ đây trở nên ảm đạm, cho dù nhỏ vương huyết cũng chưa chắc phục hồi như cũ... Nhưng cho dù như vậy, nàng cũng không muốn dùng vương huyết lên bản thân mình, chỉ bởi vì nàng không một chút nào muốn sống ở thế giới không có hắn.

Cho dù ở khi hắn mang đến ánh sáng cho nàng, thật ra cũng khiến nàng sâu sắc tuyệt vọng.

Mà khi đang suy nghĩ những chuyện này, Tịch Anh cũng không khỏi đưa tầm nhìn về phía Lăng Thị, nhất thời giống như không biết nên nói gì với hắn.

Lăng Thị khi tiếp xúc được ánh mắt của nàng thì đã hiểu rõ rồi. Có lẽ ngay cả liếc mắt cũng không cần, hắn tự nhiên có thể thấu hiểu suy nghĩ của nàng, cũng biết nàng sẽ không chọn mình.

"Ngươi cứu hắn đi."

Khi hắn nhẹ nhàng nói ra câu này, hắn làm rõ được tâm tình của mình.

Từ trước đến nay đều biết nàng sẽ quyết định làm thế nào, từ trước đến nay đều lặng lẽ dõi theo.

Có lẽ đây sẽ là kết quả mà hắn cũng hi vọng từ đáy lòng, chỉ là cuối cùng vẫn có hơi buồn.

Nếu như câu này có thể giảm nhẹ cảm giác tội ác của nàng, khiến nàng nhẹ nhõm...

Tịch Anh sau khi nghe hắn nói cái này, mím môi, liền quả quyết nhỏ vương huyết xuống, tiến hành nghi thức hồi sinh bằng vương huyết lần cuối cùng của nàng.

Trong thánh quang ấm áp, lưỡi kiếm của Skies cuối cùng cũng đáp lại kỳ vọng của bọn họ, hồi phục như ban đầu.

Nhìn thấy sống lại thành công, trên khuôn mặt vương nước mắt của Tịch Anh nở nụ cười, nhưng sau khi chuyển sang Lăng Thị, thì mọi vẻ vui mừng vụt tắt.

Bầu bạn bên cạnh nàng lâu nhất, là hộ giáp của nàng.

Hắn phụ trách bảo vệ nàng, bởi thế mà bị trọng thương, nhưng nàng lại không có vì cứu vớt tính mạng của hắn mà từ bỏ sự vật khác.

Nàng không biết vào lúc này có thể nói lời gì với hắn, nàng cũng hiểu, hắn sẽ không muốn nghe thấy lời xin lỗi.

"Anh."

Lúc Lăng Thị nói chuyện với nàng, thần tình vẫn như bình thường, thoáng mang theo một chút nhu hòa.

"Có chuyện gì muốn làm thì đi làm đi, ta ở lại đây, không cần bận tâm đến ta."

Hắn đã không còn cách nào cùng nàng đi đến bất cứ nơi đâu nữa.

Thời gian còn lại rất quý giá, xác thực không nên lãng phí ở đây.

Tịch Anh bỏ thanh kiếm đã khôi phục dáng vẻ ban đầu xuống, miễn cưỡng đứng dậy. Lăng Thị nở nụ cười mờ nhạt với nàng, như là muốn nàng đừng để ý nữa, tiếp đến, hắn liền dõi nhìn bóng lưng sau nhiều lần do dự cuối cùng cũng xoay người rời khỏi của nàng, cho đến khi nàng rời khỏi đại điện.

Hắn chưa bao giờ bị thương nặng như vậy. Mà thương thế

này, ở đây đã không còn cách nào có thể giải quyết giúp hắn.

Nguyệt Nha Nhận được đặt ở trước mặt hắn hẳn là vẫn chưa kết hợp với khí hồn để thanh tỉnh, vẫn duy trì dáng vẻ kiếm, cũng không đáp lại tiếng gọi của hắn.

Hắn chỉ hi vọng tốc độ khí hồn thanh tỉnh có thể nhanh lên một chút.

Ít nhất... trước khi hắn vẫn có thể nói chuyện...

Mang thương thế nặng nề đi ở Thần Vương Điện, Tịch Anh cảm thấy cảm tri của thân thể mình dần dần biến mất, nhưng lại có rất nhiều cảm giác tuôn trào trong lòng.

Khi nàng tìm được Lạc Thị ở Đệ Tứ Điện, nhìn hoàn cảnh xung quanh rõ ràng đã xảy ra một cuộc chiến, nàng nhất thời có chút mừng rỡ vì Lạc Thị bình yên vô sự, về phần ở đây đã xảy ra chuyện gì, nàng đã không còn lòng dạ nào đi truy cứu.

Nàng chưa từng mở lòng ra với bao nhiêu người. Với thân tâm hằn sâu vết thương phản bội rất khó đi tin tưởng người bên cạnh, mà ở lúc nàng vẫn còn căm hận Lạc Nguyệt, người thị nữ luôn là nói hiểu rõ nỗi đau và cảm nhận của nàng, lại giống như nàng hồi đó, phải lòng người bên Lạc Nguyệt.

Sau khi từ tin cậy chuyển sang phẫn nộ, nàng cuối cùng vẫn giữ lại đứa con của người thị nữ.

Đứa bé sơ sinh có mặt mũi không giống cha mẹ mình lắm, chỉ có thể khóc lóc trong bất lực... Lúc quyết định giữ lại nó, nàng đã dự thiết sẵn vị trí muốn giao cho nó.

Lúc đó chỉ là bởi vì nàng cảm thấy mọi thứ sớm nên kết thúc.

Vương huyết giao cho cư dân nguyên sinh kế thừa, sẽ không còn bị khống chế nữa, mà nàng cũng có thể tháo bỏ vị trí nữ

vương hàng trăm năm, ôm lấy cái chết để trở về hư vô.

Nàng luôn là như vậy, luôn luôn hi vọng được giải thoát, nhưng lại sợ hãi đối mặt. Mất đi vương huyết cũng sẽ không chết, nhưng sau khi mất đi giá trị lợi dụng, sự phẫn nộ của Trầm Nguyệt giáng lên người nàng, nàng không một chút nào dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì.

Lạc Thị tồn tại là vì để nàng có thể kết thúc tính mạng của mình, cho nên nàng trước giờ khó có thể thân cận cậu, hoặc là sinh lòng thương tiếc khi cậu buồn bã thất vọng. Rất nhiều lúc nàng thậm chí hi vọng cậu biến mất khỏi trước mắt nàng, đừng nhiều lần nhắc nhở sinh mệnh của nàng đang đếm ngược, cho dù những cái này đều đến từ quyết định của chính nàng.

Mười mấy năm cứ qua đi như thế.

Nàng cuối cùng vẫn là phải đối mặt với cái chết của mình, mặc dù không phải theo như cách nàng dự thiết...

Tịch Anh đi đến phía trước Lạc Thị, nghiêng người đến gần cậu.

Mở cổ áo của cậu ra, đem vệt máu tàn trên ngón tay bôi ở ngực cậu, sau đó nhẹ nhàng hôn lên vị trí đó.

Vương huyết nối tiếp mệnh mạch Đông Phương Thành, từ rất lâu trước kia, cũng là do mẫu thân của nàng truyền cho nàng như vậy.

Nàng xác nhận xong vương huyết phân hóa tách khỏi cơ thể nàng, kế thừa hoàn chỉnh sang người Lạc Thị, thế là nàng nhìn cậu lần cuối, rồi lại tiếp tục đi vào sâu hơn.

Nàng muốn trở về chỗ ở của mình, cứ như thế nhắm mắt ở đó.

Trên đường trở về nơi ở đi ngang qua Đệ Ngũ Điện, Huy Thị

Các nơi mà mỗi khi đi qua luôn bị nàng cố ý né tránh, đồng thời cũng khơi lên hồi ức của nàng.

Khuôn mặt thường xuyên tươi cười kia có hơi giống cái người mang đến đau thương cho nàng.

Rất lâu sau đó, khi nàng nhìn thấy Huy Thị, những gì sót lại trong lòng đã chỉ còn hoài niệm đối với những hồi ức đẹp đẽ.

Không phải chưa từng hoài nghi lai lịch của Huy Thị, cũng không phải chưa từng nghĩ đến hắn có liên quan với Lạc Nguyệt.

Chỉ là muốn tin tưởng hắn mà thôi...

Chỉ là như thế mà thôi.

Nhớ lại thiếu niên có tâm hồn chín chắn hơn bề ngoài rất nhiều lúc đó, nàng cảm thấy trong lòng vẫn còn cảm giác đau đớn.

Nhưng đó đã không quan trọng nữa, nàng sẽ chết nhanh thôi.

Bất luận là cảm giác gì, nàng sẽ mau chóng không còn nữa.

◊◊◊◊

"Âm."

"Âm Thị, mau tỉnh lại..."

Hắn tỉnh lại trong tiếng gọi đứt quãng.

Khi mới tỉnh lại và hóa hình, hắn còn kinh ngạc nhảy dựng lên, hốt hoảng sờ lên người mình.

"A! Eo! Eo của ta! Ủa? Không có gãy? Ủa ủa?..."

Âm Thị luôn cảm thấy trước khi ý thức gián đoạn, thân thể của mình gẫy thành hai mảnh, bây giờ sờ lại thấy yên ổn không

sao, đây cũng khiến hắn bắt đầu hoài nghi chuyện xảy ra vừa rồi phải chăng là mơ.

"Ngươi..."

Thấy hắn vừa biến thành người đã có phản ứng như vậy, Lăng Thị không khỏi bực mình, có cảm giác không nói tiếp được.

"Lão già, ngươi ở đây à? Ta chẳng phải đã bị chém eo sao? Có chuyện này không vậy?"

Sau khi phát hiện Lăng Thị ở bên cạnh, Âm Thị liền căng thẳng hỏi nghi hoặc của mình, hắn hình như rất muốn làm rõ chuyện này.

"Có."

Lăng Thị bất lực trả lời hắn, Âm Thị vừa nghe đã lập tức mở to mắt.

"A? Vậy ta vì sao -- chẳng lẽ là Anh? AA, khoan đã, Anh đâu? Quyết đấu thì sao?"

"Anh về phòng của mình rồi, ngươi đi gặp cô ấy đi."

Lăng Thị để tránh cho Âm Thị lại ngắt lời của mình, lần này hắn dùng một hơi nói cho xong lời muốn nói.

"Ta gọi ngươi dậy chỉ vì chuyện này mà thôi, có lẽ thời gian không nhiều nữa."

Câu này khiến Âm Thị sửng sốt mấy giây, giống như bộ não vẫn chưa kịp vận chuyển, ngây ra tại chỗ.

"Quyết đấu... thua rồi sao?"

Kỳ thực kiếm cũng đã gãy, bản thân hắn cũng có thể đoán được kết quả, chỉ là, hắn vẫn có chút không muốn tin.

"Nếu như ngươi còn muốn gặp mặt cô ấy lần cuối cùng, tiễn cô ấy lên đường, thì đừng hỏi nữa, mau đi qua đi."

Muốn duy trì thuật pháp che giấu thương thế để nói chuyện với Âm Thị, đối với Lăng Thị bây giờ mà nói là chuyện rất vất vả, mau chóng đuổi người đi là có thể không cần duy trì nữa, cho nên, hắn chỉ nói với Âm Thị như vậy, hi vọng Âm Thị mau chóng rời khỏi.

Âm Thị biết quan hệ giữa Lăng Thị với Tịch Anh rất khắng khít, nếu Lăng Thị đã nói như vậy, chính là hắn cảm ứng được, đó đại biểu tình huống thật sự rất không lạc quan, tức thì cảm giác lạnh lẽo khi sắp mất đi chủ nhân xâm chiếm lấy hắn, trong lúc sợ hãi và hoảng loạn, hắn lập tức chạy lao đến Đệ Lục Điện, nhưng cũng quên mất vì sao Lăng Thị không đi chung với hắn.

Cửa phòng của Tịch Anh đang đóng, vào lúc này Âm Thị đương nhiên cũng chẳng buồn gõ cửa, trực tiếp xông vào, khi nhìn thấy Tịch Anh nằm gục ở bên giường, hắn gần như nói không lên lời.

Khuôn mặt mất đi huyết sắc cùng dáng vẻ yếu đuối trông như sẽ chết bất cứ lúc nào, rất giống những người hắn quen biết trước đây nhưng lại bởi vì tử vong mà từng người một rời khỏi hắn. Lực phệ hồn đã gần như phá hoại hoàn toàn linh hồn, dù có là kỳ tích gì đi chăng nữa, cũng không thể làm nàng phục hồi như cũ hoặc hồi sinh.

Nàng luôn duy trì tư thái nữ vương trang nghiêm trước mặt người khác, nhưng nàng giờ đây lại như một vật chứa ảm đạm, linh hồn trong thân xác đã sắp tiêu tán.

Lúc hắn đi qua, Tịch Anh không có phản ứng. Khi hắn nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng lên, cuối cùng cũng từ cổ họng phát ra tiếng.

"Anh!"

Như là sợ nàng nghe không thấy, Âm Thị vô thức nói to, Tịch Anh vốn đã nhắm mắt, lúc này mở mắt nhìn hắn.

"... Ngươi đã không sao nữa? Thật tốt quá..."

Nhìn thấy hắn xuất hiện, Tịch Anh chú ý đến tình trạng của hắn đầu tiên, chứng thực sống lại bình thường, cũng coi như là an tâm.

Cho dù thời gian để nói chuyện đã không còn nhiều, nhưng giữa bọn họ ngoại trừ thăm hỏi thông thường, dường như cũng tìm không ra lời gì khác để nói.

Nàng là chủ nhân ở cùng hắn lâu nhất, mặc dù phần lớn thời gian bọn họ không ở cùng nhau, tùy theo thời gian, bọn họ hình như càng ngày càng xa lạ...

"Anh, đừng chết, ngươi chết rồi ta sẽ rất buồn."

Lời Âm Thị nói với Tịch Anh mang theo mấy phần mất lý trí. Cũng không phải hắn cầu xin là có thể để Tịch Anh sống tiếp, Tịch Anh cũng thở dài với hắn.

"... Đây là chuyện hết cách."

Thật ra hắn biết không còn cách nào, nhưng vẫn khó có thể chấp nhận vì sao mọi chuyện lại đi đến nước này.

Nhớ lại chuyện xảy ra lúc đầu, nhớ lại tâm tình khi hắn nghe nói Tịch Anh muốn chấp nhận quyết đấu, sự bình tĩnh hắn cố gắng giả vờ lâu nay vẫn bị đánh vỡ.

"Vì sao? Vì sao không thể buông bỏ... Vì sao muốn để mọi chuyện biến thành thế này, ngươi còn hận cái người ngươi từng yêu lúc đó sao? Ngươi còn bận tâm đến quãng tình cảm đó?"

Bởi vì không thể thấu hiểu cũng không ngăn cản được rất

nhiều quyết định mà Tịch Anh đã làm, hắn chỉ có thể đổ lỗi mọi vấn đề cho quá khứ từng biết, sau đó khó chịu hỏi.

Sau đó hắn nhìn thấy môi Tịch Anh cong thành một góc độ giống như đang cười, hốc mắt lại dần dần ướt đẫm.

"Ta sớm đã không còn yêu hắn nữa."

Nàng rút lại bàn tay được hắn nắm, chậm rãi giơ lên, lướt nhẹ về phía mặt của hắn.

"Sớm... đã..."

Vào lúc ánh mắt giao nhau, Âm Thị đột nhiên đờ đẫn.

Bàn tay sắp chạm vào hắn đột nhiên ngừng lại giống như không còn sức lực để chống đỡ, hắn thì bởi vì một loại tâm tình muốn lưu lại điều gì đó mà nắm lấy tay của nàng, không muốn nó trượt xuống.

Khi hắn còn muốn mở miệng nói điều gì, mối liên hệ giữa bọn họ lặng lẽ đoạn tuyệt.

Khế ước trở về người hắn, khiến hắn lại khôi phục thành vũ khí tự do vô chủ...

Mà đây cũng đại biểu Tịch Anh không còn nghe được tiếng của hắn nữa.

"Anh..."

Âm Thị thử gọi nàng, nhưng trong phòng chỉ là sự im lặng.

Bất luận nói chuyện hay xê dịch thân thể, ở đây chỉ có âm thanh do hắn tạo ra.

Lập tức cảm giác bàng hoàng thất thần khiến hắn mất đi sự chừng mực, muốn tìm ai đó cầu trợ giúp, nhưng vừa lại không biết

mình cần trợ giúp gì.

Lúc không nghĩ được nên làm thế nào, hắn luôn luôn sẽ nhớ tới Lăng Thị.

Hắn không biết mình rời khỏi Đệ Lục Điện trở về đại điện như thế nào, từ xa nhìn thấy Lăng Thị, hắn liền muốn đi nhanh qua, đầu óc hỗn loạn theo bản năng tìm kiếm chỗ dựa, giống như không thể nào chịu đựng được cảm giác thanh tịch chỉ còn lại một mình mình.

Chỉ là khi hắn đến gần tới một khoảng cách nào đó, hắn đã phát giác chỗ không đúng.

Sau đó hắn nhớ tới vết thương trên người Tịch Anh, nhớ tới Lăng Thị là hộ giáp của nàng, mà thời khắc bị thương, nhất định là công kích xuyên thấu hộ giáp.

Bước chân thoáng chốc đứng khựng cho thấy hắn không dám đi qua nữa.

Lăng Thị thì khác, dù có bao nhiêu người bỏ hắn mà đi, Lăng Thị cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, bởi vì Lăng Thị cũng là khí vật không có hạn chế tuổi thọ giống hắn, chỉ cần không có tình huống đặc thù, bọn họ theo lý sẽ bất tử bất diệt, có lẽ Lăng Thị còn sẽ sống được lâu hơn một chút, bởi vì hắn là hộ giáp rất khó bị thương, không giống như hắn phòng ngự yếu đến đáng thương.

Từng người một bên cạnh biến mất, chủ nhân cũng thay hết người này đến người khác, cho dù lúc đang xảy ra sẽ rất buồn, nhưng chỉ cần nghĩ đến ít nhất Lăng Thị vẫn luôn tồn tại, hắn liền sẽ cảm thấy đỡ hơn một chút.

Đó giống như giới hạn cuối cùng của hắn, có người sẽ vĩnh viễn ở cùng hắn, hắn vĩnh viễn không cần lo lắng sẽ mất đi người đó, không cần vì một ngày kia tỉnh lại không nhìn thấy người đó

mà phiền não đến không ngủ được.

Nếu như Lăng Thị cũng không đáp lại hắn giống như Tịch Anh, vậy nên làm sao đây?

Hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Khi hắn không thể không nghĩ đến vấn đề này, tư tưởng của hắn dường như đứt đoạn.

Có rất rất nhiều chuyện, hắn đều hi vọng vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Luôn luôn duy trì, luôn luôn duy trì mãi, luôn luôn giống như cũ là được rồi...

Lỗ hổng xuất hiện bởi vì người nào đó biến mất có thể lấy thứ khác bù đắp, nhưng hắn luôn hiểu rõ đây thì khác.

Cho nên, nếu như Lăng Thị cũng biến mất, nên làm sao đây?

Vì sao chỉ có một mình hắn được cứu?

Lúc suy nghĩ những chuyện này, hắn cũng bất giác đi trở lại bên cạnh Lăng Thị, ngồi xuống đỡ đối phương dậy.

Âm Thị cảm thấy mình đã đánh mất lực phản ứng, chỉ có thể luống cuống tay chân, ngẩn ngơ nhìn Lăng Thị đã mất ý thức chậm rãi đi vào trạng thái linh hồn tan rã hủy diệt.

Hắn muốn hỏi Lăng Thị làm thế nào đây, nói cho hắn nên làm gì, nhưng đồng bạn trước giờ luôn cho hắn giải đáp giờ đây hình như đã sắp bỏ rơi hắn rồi.

Âm Thị hệt như đã đánh mất lời nói cùng với Lăng Thị sắp tiêu vong -- Khi Nguyệt Thoái mang theo nhân viên Tây Phương Thành cùng đội ngũ Đông Phương Thành cùng nhau bước vào Thần Vương Điện, đập vào mắt chính là cảnh tượng này.

Âm Thị ôm chặt Lăng Thị giống như muốn khóc nhưng lại khóc không ra, dường như chẳng hay biết gì đối với tình huống xung quanh. Lúc Lạc Thị chết, hắn còn sẽ ôm người đi cầu viện, bây giờ Lăng Thị sắp sửa chết đi, hắn lại không sinh được chút phản ứng nào.

Mặc dù là cảnh tượng từng biết, nhưng tình cảnh này là do một tay cậu tạo thành. Nguyệt Thoái cảm thấy mình thiếu lập trường để tiến lên quan tâm, thật ra đây cũng không phải tình huống cậu muốn nhìn thấy.

Cho dù như vậy, cậu vẫn đi về phía bọn họ. Âm Thị ngẩng đầu nhìn về phía cậu, sau khi nhận ra khuôn mặt phía trước, trong đôi mắt ảm đạm của hắn không có căm hận, chỉ có một tia hi vọng còn sót lại bởi vì nhìn thấy cậu mà nảy sinh.

"Tiểu Nguyệt... Ngươi cứu hắn có được không?"

Hắn biết người trước mặt đáng lẽ là kẻ địch của mình, biết đây là hung thủ gây ra hết thảy, nhưng hắn vẫn lên tiếng khẩn cầu.

Khẩn cầu này, khiến Nguyệt Thoái trầm mặc.

Cậu là thiếu đế của Tây Phương Thành, mà bọn họ là hộ giáp và vũ khí của nước địch, nếu suy xét đến được mất và lợi ích, cậu không có lý do ra tay cứu người. Có lẽ lấy lập trường của cậu, cậu nên hi vọng bọn họ bị hủy diệt, không thể để cho kẻ lãnh đạo Đông Phương Thành tiếp theo kế thừa mới phải.

Nhưng người Âm Thị gọi là Nguyệt Thoái.

Nếu có thể, cậu cũng muốn quên đi cái thân phận Englar này, lặng lẽ bảo vệ người mình quen biết, đừng để bọn họ lộ ra vẻ bi thương.

Người ở hiện trường đều chờ lắng nghe quyết định của cậu, có

người hi vọng cậu từ chối, cũng nhất định có người hi vọng cậu đồng ý, mà quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trên tay cậu, dù sao đây cũng là vương huyết của cậu.

Nhìn khuôn mặt dần dần tuyệt vọng của Âm Thị, cậu cho rằng mình không nên cân nhắc nhiều như vậy.

"Được."

Cùng lúc đồng ý cứu người, cậu cũng cứa đầu ngón tay, quỳ gối đến gần Lăng Thị.

Làm như vậy có lẽ không bù đắp được bao nhiêu sự vật, nhưng cũng đỡ hơn không làm gì.

Cậu đã không để đi cứu mỗi một người bởi vì đủ mọi nguyên nhân mà chết trên tay cậu, nếu cậu ngay cả người trước mắt nhìn thấy cũng muốn từ chối, đó cũng quá vô tình.

Đối mặt với chuyện xảy ra sau này, Âm Thị phải chăng sẽ hối hận vì khi đó thả cậu trốn về?

Mặc dù cậu từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng cậu đã không dám tìm kiếm đáp án.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Sau khi chúng tôi về đội, Nguyệt Thoái đã phái mấy ma pháp sư đưa Narsi về Tây Phương Thành trước, sau đó chúng tôi lại chờ một lúc, nữ vương vẫn không có tin tức, trải qua bàn bạc ngắn gọn, mọi người liền quyết định cùng nhau đến Thần Vương Điện xem thử -- Mặc dù nữ vương cũng chưa chắc sẽ ở đó, nhưng... dù sao cứ đi xem thử, cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Vừa mới bước vào đại điện, nhìn thấy Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân, tôi đã giật nảy mình.

Trước đó trở về đội ngũ, Chu Sa nhìn thấy tôi chỉ hừ một tiếng, tóm lại không có người kể tường tận cuộc quyết đấu cho tôi, quá trình thế nào, xảy ra chuyện gì tôi cũng không rõ, nhưng thế này xem ra, hẳn là... rất thảm liệt?

Lăng Thị đại nhân thân là hộ giáp cũng đã bị thương thành như thế rồi, bản thân nữ vương chắc cũng...

Mà ở lúc Âm Thị đại nhân cầu Nguyệt Thoái cứu Lăng Thị đại nhân, Nguyệt Thoái lại không có lập tức trả lời, tôi gần như phát lạnh.

May mà Nguyệt Thoái sau khi im lặng một hồi vẫn đã đồng ý, bằng không... tôi có lẽ sẽ cảm thấy rất buồn.

Không phải bởi vì tôi hi vọng Lăng Thị đại nhân được cứu, cũng không phải bởi vì giao tình vốn không tồn tại giữa tôi với Lăng Thị đại nhân, càng không phải bởi vì tôi mê luyến Lăng Thị đại nhân giống như Mễ Trọng, tôi buồn là vì hành vi quyết định của Nguyệt Thoái.

Lập trường chính trị gì gì đó, Nguyệt Thoái theo như trong lòng tôi nhớ, vẫn là một thiếu niên có nụ cười nhút nhát, cảm giác rất hướng nội, cho dù gặp đồ khó ăn hay đám người không thân thiện, cậu ấy vẫn bằng lòng với hiện trạng, quý trọng mỗi một người bên cạnh.

Cũng không có nghĩa là tôi không chấp nhận thiếu đế giết người không chớp mắt, chỉ là tôi hi vọng cậu ấy duy trì phần thuần chân hơn, đừng càng ngày càng khiến tôi cảm thấy xa lạ.

To mồm nói muốn chấp nhận toàn bộ của bạn mình, nhưng lại ích kỷ hi vọng cậu ấy cố gắng chỉ bảo lưu đặc chất của phần nào đó, bảo trì những cái tôi thích... như vậy có lẽ hơi quá đáng nhỉ?

Gần đây tôi hình như cũng đã tốn không ít thời gian hoài niệm

những ngày chúng tôi còn sống ở phòng số bốn bốn bốn. Đương nhiên, trong những cái hoài niệm không bao gồm Chu Sa.

Chẳng qua hoài niệm chẳng giúp ích được gì đối với tình huống hiện tại. Giống như... bất luận Âm Thị đại nhân trước kia từng giúp chúng tôi bao nhiêu lần, bây giờ ngài ta vẫn là kẻ địch của Tây Phương Thành, mà Nguyệt Thoái là hoàng đế của Tây Phương Thành, chuyện hoàng đế phải cân nhắc thì lại có rất là nhiều.

Có lúc tôi cũng muốn nói với cậu ấy, cậu có thể đừng làm hoàng đế không?

Nếu như thế tất phải phong ấn Trầm Nguyệt, vậy thì sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, cậu có thể dứt khoát quăng vị trí hoàng đế cho người khác không, chúng ta tùy tiện đi đâu đó chơi, để xem muốn đi chỗ nào tôi cũng tháp tùng.

Nhưng tôi nghĩ, nếu tôi thật sự nói như vậy, Nguyệt Thoái hẳn là sẽ nói cho tôi cậu ấy không nỡ bỏ Thiên La Viêm, không nỡ bỏ người nhà mà khó khăn lắm mới có được, và còn một đống vướng mắc đi?

Tóm lại, Nguyệt Thoái sau khi dùng vương huyết cứu Lăng Thị đại nhân, Lăng Thị đại nhân bởi vì bị thương nặng, nhất thời cũng không thể tỉnh táo, Âm Thị đại nhân nói cho chúng tôi nữ vương đã qua đời rồi, Đông Phương Thành loạn cào cào, chúng tôi liền quyết định để qua một tháng rồi lại tới thảo luận, trước hết về Tây Phương Thành đã.

Về sau tôi mới nghe nói thì ra trong chiến đấu Skies từng gãy thành hai mảnh, tôi hỏi Nguyệt Thoái là chuyện làm sao, cậu ấy lại qua quýt cái đề tài này, không muốn trả lời tôi chính diện.

Nếu đã tránh né, vậy thì đại biểu không phải sự cố. Nếu như lúc đó nữ vương lựa chọn cứu chữa linh hồn chưa bị lực phệ hồn

xâm thực đến không thể trị liệu của mình, Âm Thị đại nhân có khi đã không còn tồn tại nữa...

Được rồi! Tôi biết quyết đấu sở dĩ gọi là quyết đấu, chính là phải giết chết đối phương mà! Nhưng chúng ta rốt cuộc vì sao phải giết tới giết lui như vậy chứ! Bích Nhu hình như rất mừng mà cảm thấy Âm Thị đại nhân bây giờ không sao là tốt, trên thực tế cũng đúng là như vậy, chẳng qua nếu như là tôi, tôi thật sự giết không nổi!

Chẳng lẽ có giết được hay không, đã phân ra có thể làm vua chúa hay chỉ có thể làm người bình thường?

Tôi tin có rất nhiều người giết được, chỉ là tôi làm không được mà thôi, ôi, quả nhiên vẫn là cần thời gian để làm quen sao?

Trở về Tây Phương Thành rồi lại qua mấy ngày, Huy Thị mới xuất hiện ở trong mộng của tôi. Hắn thoạt nhìn vẫn không khác gì bình thường, thế là tôi buồn buồn hỏi hắn nếu bởi vì khác lập trường quốc gia, hắn có khả năng chém Âm Thị đại nhân hay không, sau đó... trả lời của hắn khiến tôi cảm thấy mình đúng là ngu ngốc khi hỏi như vấn đề này.

Hắn vậy mà nói với tôi "Âm Thị đáng yêu như thế làm sao ta nỡ chém, so với chém còn không bằng thu nạp chẳng phải tốt hơn sao".

Tôi cảm thấy một con ma như hắn hẳn là sẽ không trả lời nghiêm túc, tôi cũng không cần hắn nghiêm túc, nhưng lúc đó tôi lại ngớ ngẩn hỏi hắn tiếp, nếu Lăng Thị đại nhân trọng thương gần chết, hắn có cứu không.

Thế là hắn trả lời tôi "thu hai người chẳng phải tốt hơn một sao, đồng thời còn bán nhân tình cho Âm Thị đại nhân có thể khiến hắn quyết một lòng với mình, đúng là nhất cử lưỡng tiện".

Tôi cảm thấy tâm linh vốn đã không sạch sẽ lắm của mình hình như bị ô nhiễm rồi.

Huy Thị, ngươi rốt cuộc là sao? Ngươi nói thật đấy à? Ta rất muốn tẩy sạch quan hệ với ngươi, ngươi có thể di cư khỏi đầu ta không? Muốn đến chỗ Narsi hay Lạc Thị đều được! Ta không muốn ở cùng ngươi mãi thế này đâu!

Ngươi chắc không phải muốn nói, chính là bởi vì không nỡ chém Âm Thị đại nhân, ngươi mới bị Âm Thị đại nhân chém chết đấy chứ? Đây rốt cuộc là cái lý do tử vong phong lưu đa tình gì vậy!

Bởi vì nói chuyện không hợp, tôi lập tức biểu thị không muốn tiếp tục trò chuyện nữa, sau đó hắn tức thì nhiệt tình móc lấy tay tôi muốn kéo tôi qua sông.

Chuyện đến nước này, ngươi vẫn chưa chán hả! Ngươi rốt cuộc thích cái trò qua sông này cỡ nào! Ta đã giúp ngươi nhiều như thế ngươi còn muốn kéo ta qua sông, ngươi có lương tâm không đấy! Lương tâm của ngươi bị chó gặm rồi sao --

Quá trình dây dưa lôi kéo vùng vẫy khiến tôi ngay cả ngủ cũng rất mệt. Thật ra mọi phiền não của tôi đều đến từ bạn bè, bên Lạc Thị tôi cũng không dám tưởng tượng nữa.

Nếu như bạn của bạn hại bạn nước mất nhà tan, bạn còn có thể tiếp tục làm bạn với cậu ta nữa không?

Mặc dù hình như không nghiêm trọng đến mức mất nước, nhưng xác thực có nhà tan, chuyện đến tế đàn Trầm Nguyệt rốt cuộc sẽ xử lý thế nào đây?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11 + 6: Tát Xong Xin Lỗi Rồi Mời Hợp Tác

"Ai mà chịu?" -- Lăng Thị

"Chắc chỉ có Âm Thị." -- Vi Thị

"Có lẽ chỉ có Âm Thị thôi." -- Lạc Thị

"Ít nhất còn có Âm Thị, tốt quá rồi." -- Huy Thị

"Con ma như ngươi là đang không chịu tịch mịch nên xen vào góp vui à? Có ai quy định Ngũ Thị Đông Phương Thành nhất định phải cùng có mặt đâu nhỉ?" -- Phạm Thống

Thời gian một tháng đại khái là để Đông Phương Thành xử lý chuyện trong nước, còn Tây Phương Thành thì làm thế nào bàn bạc chuyện hợp tác sắp tới với Đông Phương Thành, thời gian này Tây Phương Thành tự nhiên cũng có tiếp tục nghe ngóng tình hình của Đông Phương Thành, để tìm hiểu cách xử lý về sau của bọn họ.

Dưới tình huống Tịch Anh bỏ mình, ắt phải có người kế thừa kế vị, phương diện này hình như đã quyết định là Lạc Thị. Dù sao Lạc Thị vẫn luôn tồn tại với thân phận vương tử, tiếp nhận vương vị có thể nói là thuận lý thành chương, cho dù Đông Phương Thành có một số nghi ngờ đối với tuổi tác và thực lực của vương tử, nhưng vấn đề không đủ uy vọng này hẳn là không đến nỗi ảnh hưởng nhân tuyển kế vị.

Trong đó điều kiện có lợi nhất đối với Lạc Thị chính là cậu đã kế thừa vương huyết.

Cái chết của nữ vương khiến mọi người lo lắng, chính là vương huyết liệu có đoạn tuyệt hay không. Cái chết do quyết đấu gây ra, nghe có vẻ rất chóng vánh, sợ rằng chưa chắc có thời gian truyền thừa vương huyết, biết được Lạc Thị xác thực có được truyền thừa vương huyết từ chỗ Tịch Anh, lòng của người dân ít nhiều cũng an định hơn, huống hồ đây cũng đại biểu cậu là vị vua kế nhiệm mà Tịch Anh công nhận.

Bởi vì ba vị Thị đại nhân kia đều ủng hộ Lạc Thị kế vị, sự việc phần lớn đã định, chẳng qua mấy chuyện nghi thức kế vị, vẫn phải chờ mọi phiền toái trước mắt xử lý hoàn tất mới có thể cử hành, bởi thế, trước mắt Lạc Thị vẫn lấy thân phận Thị, về sau có đổi tên hay không, thì phải xem quyết định của cậu rồi.

Điều kiện quyết đấu ban đầu, Nguyệt Thoái chỉ yêu cầu Đông Phương Thành trả lại con tin, không liệt chuyện liên quan đến Trầm Nguyệt vào trong đó, tuy nói bọn họ đã có pháp trận Trầm Nguyệt hoàn chỉnh, nhưng tình báo về Trầm Nguyệt và vấn đề khác, vẫn cần tiến hành thảo luận với Đông Phương Thành.

Nói đến con tin, thật ra tình huống cũng rất vi diệu, ngày quyết đấu mọi thứ quá hỗn loạn, bọn họ mang người rời khỏi rất vội vàng, ác chú gia tăng đau đớn trên người Narsi vẫn chưa giải trừ, nếu còn đòi Đông Phương Thành chịu trách nhiệm thì lại sợ bọn họ thừa dịp giải chú làm thủ đoạn gì khác, cuối cùng là Nguyệt Thoái với Phạm Thống từ thuật pháp với phù chú mỗi người một mảng nghiên cứu ra biện pháp giải chú, đây cũng khiến Phạm Thống liên tục than vãn không biết rốt cuộc nợ người ta cái gì, mới cứ phải bán mạng cho em trai người khác hoài như vậy.

Địa điểm thương thảo lần này đặt ở Đông Phương Thành, không quy định giới hạn nhân viên tùy hành, cho nên trên cơ bản thích mang mấy người thì mang, nhưng Yameidie với Ojisa, Nguyệt Thoái hình như có vẻ không muốn mang đi cho lắm, dù sao cũng không có lý do nhất định phải mang đi, cậu có muốn cho vào

danh sách tùy hành hay không thì tùy thích cậu.

"Narsi, thân thể ngươi có đỡ hơn chút nào chưa?"

Nguyệt Thoái mỗi lần đến thăm Narsi, mở đầu gần như đều là câu này, Phạm Thống nghe cũng sắp chán rồi.

Ôi, chẳng qua so với tôi nghe chán, Narsi mới là sắp nhìn chán mặt của tôi rồi đi? Nguyệt Thoái mỗi lần đến thăm hắn đều túm tôi đi cùng, đây rốt cuộc vì sao?

"..."

Narsi nhìn Nguyệt Thoái, rồi lại nhìn Phạm Thống, ánh mắt hình như có chút rã rời, không đáp lại vấn đề này.

Này. Lúc ngươi nhìn ta vừa rồi khóe mắt giật một cái đúng không? Ta nhìn thấy rồi đấy nhé!... Câu này sao mà giống lời thoại của mấy tên du côn ngoài đường vậy nè, hm...

"Bọn ta hai ngày nữa phải đến Dạ Chỉ một chuyến, nói trước với ngươi một tiếng..."

Nguyệt Thoái hình như đã quen với việc không có đáp lại vẫn có thể nói tiếp như thường, mới đầu bảo không quen nhìn mặt của Narsi nên không biết phải nói thế nào, tình huống này hiển nhiên đã không còn tồn tại nữa.

Cậu rốt cuộc đến báo bị cái gì chứ? Mục đích chính của cậu rốt cuộc là muốn nói "cho nên ta không đến thăm ngươi là do đã đi Dạ Chỉ" hay là "ta sẽ để Ojisa với Yameidie cho ngươi có chuyện gì thì sai khiến bọn họ, không cần lo lắng"?

"Um... ta vẫn chưa có hỏi... lúc ở Dạ Chỉ, ngươi sống thế nào?"

Nguyệt Thoái đang nói, đột nhiên dè dặt hỏi vấn đề này.

Cậu sao đột nhiên nhảy sang đề tài này vậy! Cậu truy cứu cái

này để làm gì! Nếu như hắn đã bị ngược đãi, cậu lần này đi là muốn thuận tiện đòi cái công đạo giúp hắn phục thù sao? Đừng như vậy, nữ vương cũng đã chết rồi, đừng vậy mà -- Narsi ngươi cũng im miệng! Lỡ Huy Thị nghe thấy rồi lại có phản ứng gì ta phải làm sao đây! Ngươi có chịu trách nhiệm không!

"Còn có thể làm sao?"

Narsi đang ở trong trạng thái cạn lời "rốt cuộc muốn ta nói sống rất tốt hay là không chết được", mỗi lần nói chuyện với Nguyệt Thoái, hình như đều sẽ như vậy.

Theo tôi thấy các người căn bản không cùng tần số, đạo bất đồng bất tương vi mưu, mau chóng vạch rõ ranh giới phát triển quan hệ riêng từng người đi chứ?

"Chính là bọn họ có làm gì ngươi không? Mặc dù không có ngoại thương, chẳng qua ta vẫn không thể xác định lắm..."

Câu này của cậu là được Chu Sa chỉ điểm sao? Nhớ hồi đó sau khi cứu cậu ra khỏi địa lao Thần Vương Điện, cậu ta cũng hỏi cậu y như vậy, cho nên ý cậu bây giờ cũng tệ hại như cậu ta sao? Hay cậu chỉ là muốn hỏi chi tiết vụ hạ chú gì đó?

Còn nữa, cậu vì sao lại biết không có ngoại thương? Có y quan đến báo cáo với cậu à? Mà thôi, tôi tốt hơn đừng bắt bẻ mấy chuyện vặt vãnh này nữa...

"Bị đọc ký ức, bị thi cái chú mà các ngươi giải lúc trước, trừ đó ra thì không còn gì nữa, ăn ở đều không tệ."

Narsi hờ hững trả lời như vậy, giống như không muốn nói thêm, sau đó như là nghĩ đến điều gì đó, hắn lại nói tiếp.

"Lúc ta bị bắt, ngươi đáng lẽ nên để Quỷ Bài Kiếm Vệ giết chết ta, mặc cho mọi người vây đánh cũng tốt, cứ như thế bị đọc pháp trận, ta rất xin lỗi..."

"Sao làm như vậy được! Là do chúng ta không chú ý kỹ tình huống, ta --"

Nguyệt Thoái vội vàng nói được dở chừng, bởi vì tưởng tượng tình cảnh của Narsi, không thể không cúi đầu rơi vào trong phiền não cực đoan.

"Nếu Yiye ca ca giết Narsi, chúng ta còn có thể chung sống tốt không...?"

Phạm Thống ngồi ở bên cạnh, tiếp tục cạn lời.

Cậu đừng đột nhiên tiến vào thế giới nhỏ của mình, rồi cứ như thế lẩm nhẩm! Loại chuyện đó vẫn chưa xảy ra -- ặc, ý tôi là không xảy ra. Tương lai chắc cũng sẽ không xảy ra, chỉ cần cậu đừng đi quá xa.

Tóm lại Narsi không có bị làm sao. Phải nên nói người của Đông Phương Thành biết lấy đại cục làm trọng, hay là quá lương thiện đây? Mà cái vụ đọc ký ức chẳng lẽ là trúng ma trảo của Lăng Thị đại nhân? Thật mừng vì lúc đó tôi thoát được...

"... Ta sẽ sống tiếp thật tốt, nếu như ngươi muốn vậy."

Narsi quyết định lấy câu này để kết thúc đề tài, coi như lời vừa rồi hắn chưa từng nói.

"À, đúng rồi, Narsi, đây là của hôm nay -"

"-- Muốn thăm thì trực tiếp tới, đừng tặng đồ cho ta nữa! Ngươi cũng nên học cách xem sắc mặt người khác một chút, còn nữa, rõ ràng người mang đến cũng không nói nửa câu, ngươi rốt cuộc vì sao lần nào cũng mang hắn tới!"

Hm... Narsi nhịn đến bây giờ cuối cùng cũng bùng nổ rồi? Mà ngươi nhịn lâu như thế không có nhịn đến nội thương sao? Cảm tạ ngươi đã giúp ta hỏi vấn đề ta muốn hỏi, Nguyệt Thoái, cậu không

thể tự mình qua đây sao?

"Ta... khôi phục có thể nhìn thấy sắc mặt người khác, cũng mới một năm... thăm bệnh tặng quà không phải là lẽ thường sao? Ngươi thật không nhận?"

Nguyệt Thoái sau khi bị Narsi nạt, nói kinh hoảng thì không giống kinh hoảng lắm, nói trấn định cũng không quá giống trấn định, trái lại là tiếp tục thiếu thần kinh.

Các cậu căn bản không thể nói chuyện với nhau đi, đây đã không chỉ là khoảng cách do tuổi tác tạo nên. Rõ ràng cũng mới chênh nhau hai ba tuổi, còn lớn lên cùng nhau, rốt cuộc là thứ gì gây ra ngăn cách giữa các cậu?

"Phạm Thống, cậu vì sao không nói gì hết?"

Mắt thấy sắc mặt Narsi càng ngày càng khó coi, Nguyệt Thoái lần này cuối cùng cũng biết phân biệt bầu không khí, nhưng lại chỉa mũi giáo sang người Phạm Thống.

Tôi --? Có nhầm không, tôi chỉ là bị cậu kéo theo củng cố can đảm đi? Từ lúc nào biến thành tôi còn phải nói chuyện rồi? Cái miệng tôi căn bản không thích hợp nói chuyện với người không quen đi! Narsi ngươi cũng lạ ghê, mọi người đều coi ta thành không khí, ngươi không thể cũng coi ta thành không khí sao? Ta là không khí ta là không khí -- nhìn không thấy ta ngươi nhìn không thấy ta --

Phạm Thống mặc dù hò hét rất kịch liệt trong lòng, trên biểu hiện vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh, nếu Nguyệt Thoái cũng đã hỏi như vậy rồi, hắn cũng chỉ có thể chịu khó mở miệng.

"Tôi chỉ là sợ tôi một khi nói chuyện sẽ khiến hắn vui vẻ."

--! Đây là phát ngôn tự đại ngu ngốc gì vậy! Tôi là muốn nói tôi sợ một khi nói chuyện sẽ khiến hắn tức giận! Chẳng qua lấy kết

quả mà nói, có khi hoàn toàn nói trúng rồi?

Dưới tình huống không biết là nói ngược, Narsi trái lại cũng không lập tức nổi khùng hoặc tỏa sát khí giống Yiye, đây không biết có nên quy công cho giáo dục tốt hay không.

Chỉ là, không nổi khùng không tỏa sát khí, không đại biểu hắn không mất vui, từ nụ cười lạnh nhếch lên từ khóe môi mang theo nét ưu nhã như quý tộc của hắn lại không che giấu được vẻ khinh thường trong đó.

"Englar, bạn của ngươi tự tin ghê nhỉ?"

... Tôi đột nhiên cảm thấy tên lùn thỏa hiệp coi tôi như không khí vẫn còn tốt chán, ánh mắt của Narsi là ánh mắt nhìn vi khuẩn à? Huy Thị coi tôi như đồ chơi tiêu khiển, Narsi coi tôi là vi khuẩn, anh em các ngươi là sao vậy hả, cứ như vậy ta sẽ bởi vì trong lòng sản sinh bài xích đối với khuôn mặt này mà ảnh hưởng đến quan cảm của ta đối với Nguyệt Thoái mất!

"Không phải, Phạm Thống chỉ là miệng có vấn đề, điều cậu ấy muốn nói thật ra không phải câu này."

Dưới tình huống đó, Nguyệt Thoái đương nhiên phải giúp Phạm Thống giải thích, Phạm Thống thì vui vẻ ngồi xem bên cạnh.

Cậu bây giờ có hối hận vì lúc trước không giải thích vấn đề nguyền rủa với hắn hoặc là hối hận khi bảo tôi mở miệng không? Ừm, bây giờ giải thích không biết còn kịp không?

"Miệng có vấn đề?"

Nhìn mặt Narsi là biết không chấp nhận cách nói hoang đường này.

Ta thật sự, thật sự cảm thấy ngươi có thể làm bạn với Chu Sa. Có lẽ không chỉ là ngươi thôi, còn có một đống người cũng có thể,

chẳng qua ngươi cứ như vậy, coi chừng ta xem lén ký ức của Huy Thị, chép thư tình của anh ngươi viết cho ngươi ra dán lên cho mọi người đều biết đó, không ai sẽ tin đó là bức thư nhà bình thường.

"Chính là... cậu ấy sẽ không tự chủ nói ra những lời không khớp với ý ban đầu. Bởi vì bị phụ nữ nguyền rủa, lời của cậu ấy nói ra mười câu có chín câu là nói ngược."

Nghe xong giải thích của Nguyệt Thoái, Phạm Thống cảm thấy chắc là không cần bổ sung gì, chỉ là vẫn muốn bắt bẻ một chút.

Lúc kia nói cái gì mà vẫn chưa quen thuộc nên không tiện giải thích cái này, bây giờ chẳng lẽ đã quen rồi sao -- cậu cảm thấy kéo tôi đến đây làm bối cảnh mấy lần nữa chúng tôi sẽ quen? Đây trái lại là logic gì --

"Bị phụ nữ nguyền rủa? Thật nhìn không ra."

Narsi tiếp tục dùng giọng khinh bỉ nói.

Ta cảm thấy ngươi không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã châm chích ta, ta có làm chuyện gì khiến ngươi căm ghét sao? Ông đây vất vả khổ nhọc đi cứu ngươi, cũng không cần ngươi báo đáp, kết quả ngươi lấy oán báo đức như vậy? Còn nữa, ngươi có phải là hiểu lầm cái gì không? Ta bị phụ nữ nguyền rủa tuyệt đối không phải do nguyên nhân như ngươi nghĩ, nói đến vẫn là một cái nguyên nhân đáng buồn...

"Phạm Thống không phải bởi vì nguyên nhân ngươi nghĩ mà bị phụ nữ nguyền rủa, nếu như là nguyên nhân trêu ghẹo phụ nữ gì gì đó hẳn là chỉ có ngươi thích hợp đi..."

Câu làm sáng tỏ này của Nguyệt Thoái mang theo một chút oán trách mơ hồ, Narsi bởi vì không hiểu mà nhíu mày.

"Vì sao?"

Nhìn hắn thật sự có vẻ không hiểu, Nguyệt Thoái tức thì cạn lời.

"Ngươi cho rằng chuyện ngươi trêu ghẹo Bích Nhu lúc trước ta không biết sao... Đừng ra tay với hộ giáp của người khác, mặc kệ ngươi có hứng thú cũng vậy."

Hử? Nguyệt Thoái, cậu là đang bảo vệ quyền sở hữu của cậu? Nói cũng thật rõ ràng, ha ha ha.

"Ai có hứng với cô ta!"

Nghe xong cảnh cáo của Nguyệt Thoái, vẻ mặt Narsi lập tức trở nên rất khó coi, gần như nghĩ cũng không nghĩ đã kịch liệt phủ nhận.

Không có hứng thú còn trêu ghẹo người ta? Cho phép ta nói một câu, ngươi với Huy Thị quả nhiên là anh em.

"Không có hứng thú? Vậy ngươi vì sao..."

"Ta chỉ là không có tâm trạng ứng phó cô ta cho nên tùy tiện đuổi đi mà thôi! Còn nữa, ánh mắt chọn hôn thê của ngươi rốt cuộc bị sao vậy! Ngươi muốn để cho loại phụ nữ đó làm hoàng hậu? Phẩm vị đặt tên của ngươi cũng rất kỳ quái, dùng Nguyệt để mở đầu chắc không phải là nghĩ đến cái tên Nguyệt Bích Nhu này chứ?"

Tùy, tùy tiện đuổi đi? Cố ý dùng thái độ tồi tệ chọc tức người ta bỏ đi sao? Về phần mấy vấn đề phía sau, ngươi đừng đòi hỏi một người mắt không nhìn thấy có ánh mắt với phẩm vị, lâm thời muốn bịa ra tên giả cũng không dễ.

"Ơ, ngươi làm sao có thể đánh trống lảng? Đâu có muốn kết hôn chứ, ai lại cưới hộ giáp của mình? Tên là gọi thay cho Lạc Nguyệt, ngươi nghĩ quá nhiều rồi..."

Chuyện kết hôn này cậu hình như lúc trước đã từng làm sáng tỏ, tôi cũng rất luôn muốn hỏi, vậy... vũ khí thì sao? Cậu với Thiên La Viêm thân đến thế, có liệt cô ta vào trong đối tượng đáng cân nhắc không?

"Nói như vậy, đối tượng trong lý tưởng của Narsi ngươi là thế nào?"

Nguyệt Thoái, cậu nhảy đề tài cũng quá nhanh rồi đi? Cậu là Âm Thị đại nhân sao?

"Đề tài vừa rồi đã kết thúc rồi à? Từ lúc nào biến thành thảo luận cái này vậy?"

Ta cũng có nghi hoặc giống ngươi, Narsi. Chẳng qua, ngươi có thể đừng kết hôn không? Nếu ngươi kết hôn, ta có khi lại phải cho Huy Thị mượn thân thể, để hắn tham gia hôn lễ của ngươi, ta cảm thấy đây rất phiền nhiễu.

"Đề tài vừa rồi còn cần tiếp tục sao? Ngươi thích đề tài vừa rồi hơn?..."

"Ta không thích cái nào hết!"

"Vì sao? Khó trả lời lắm à?"

Có lẽ là dựa vào lý do "tìm người làm thí nghiệm", Nguyệt Thoái chuyển sang Phạm Thống.

"Phạm Thống, đối tượng trong lý tưởng của cậu là thế nào vậy?"

Bị hỏi loại vấn đề này, Phạm Thống nhất thời có chút tang thương.

"Tôi bây giờ đã cảm thấy chỉ cần là nam đều được..."

...

Vừa nói ngược xong, Phạm Thống tức thì không muốn nhìn sắc mặt Narsi nữa, chẳng qua, không nhìn mặt, âm thanh vẫn nghe thấy được.

"Englar, cái người này rốt cuộc là sao?"

Giọng của Narsi nghe lên khá là nghiêm nghị.

"Hả? Đã bảo là nói ngược rồi..."

Nguyệt Thoái thì sớm đã tập mãi thành quen.

"Cho dù chỉ cần là nữ đều được cũng có vấn đề rất lớn!"

"Kỳ thực ta cũng cảm thấy như vậy."

Ê! Hai người kia! Ê! Bộ đẹp trai thì hay lắm sao? Đẹp trai thì không cần làm gì cũng có một đám con gái cho mấy người chọn thì hay lắm sao! Hai người các cậu không biết nỗi khổ dân gian, căn bản không hiểu được tâm trạng từ sau khi miệng bị nguyền rủa dù làm thế nào cũng không kiếm được bạn gái! Đừng cho rằng tôi không dám hạ chú với các cậu, cho dù Nguyệt Thoái cậu là bạn của tôi cũng vậy!

"Cho nên, không chỉ là vị hôn thê, ngươi ngay cả tiêu chuẩn chọn bạn cũng..."

"Phạm Thống ngoại trừ điểm này thì đều rất tốt."

Khoan đã, đây thì lại là ý gì? Cho nên trước khi cậu hỏi đã liệu trước tôi sẽ trả lời cái gì rồi sao? Tôi biểu hiện mình muốn kiếm bạn gái rõ đến vậy? Mặc dù tôi không có ý ẩn giấu, nhưng lời thoại trưng cầu bạn gái nghĩ trong lòng hẳn cũng chỉ có tôi, cùng lắm thêm một Puhahaha biết mà thôi!

"Narsi, tới lượt ngươi trả lời rồi."

"Ta cũng không có đồng ý phải trả lời đi?"

Sau khi bị hắn bực mình nói một câu như vậy, Nguyệt Thoại liền tỏ ra chùn bước.

"Narsi hôm nay hình như không thân thiện lắm..."

Hắn trước giờ đều vậy mà, không phải sao? Hắn căn bản chỉ có thân thiện với cậu mà thôi, chỉ có thái độ đối với cậu mới là không bình thường, đừng ở trong phúc mà không biết phúc.

"Ta cảm thấy thân thể không thoải mái lắm, ta muốn nghỉ ngơi."

Narsi mỗi lần muốn tiễn khách đều dùng chiêu này, hơn nữa cũng không thèm giả vờ một chút, giọng nói không cố ý làm cho yếu ớt, cũng không ra vẻ đau đớn, vừa nhìn đã khiến người cảm thấy thân thể không thoải mái chỉ là cái cớ.

Đúng lúc này, Yiye cũng tới tìm, hắn vào phòng không thèm gõ cửa, nhưng mọi người đều nghe thấy tiếng bước chân, tự nhiên cũng sẽ phát giác có người đi vào.

"Englar, đến giờ họp rồi! Ngươi còn muốn ở đây bao lâu nữa?"

Bởi vì tần suất Nguyệt Thoái đến thăm Narsi không tính là nhiều, chỉ là thường xuyên hơn lúc trước mà thôi, Yiye mới có thể miễn cưỡng duy trì phạm vi dễ tánh như bây giờ. Nếu ngày nào cũng đến, hắn phần lớn sẽ dùng "lãng phí thời gian không tập trung công việc" để oanh tạc.

"Cậu ta đúng lúc sắp đi rồi."

Narsi tự tiện giúp Nguyệt Thoái quyết định, trả lời rất thuận miệng.

"Ơ? Nhưng thân thể ngươi không thoải mái, nếu ta cứ đi như vậy sẽ không yên tâm!"

Cũng chỉ có cậu tin thân thể hắn không thoải mái thôi, tôi thấy tên lùn cũng không tin.

"Ngươi có thể bảo Phạm Thống ở lại thay ngươi trông hắn, không cần tự mình ở lại coi sóc!"

Yiye vừa nói xong, Nguyệt Thoái liền gật đầu.

"Nghe lên có vẻ được đấy. Vậy thì, Phạm Thống..."

Đừng ủy thác tôi nhiệm vụ nhàm chán như vậy! Tôi muốn từ chối -- Tôi thật sự sẽ từ chối đó! Tôi lần này biết thông minh mà lắc đầu rồi, sẽ không nói đâu! Cho nên cậu đừng cho rằng có cơ hội lợi dụng nói ngược để coi như tôi đồng ý!

"Ta đột nhiên cảm thấy sảng khoái dễ chịu không còn chỗ nào khó chịu nữa."

Trước khi Nguyệt Thoái nhờ vả, Narsi đã lạnh nhạt lật đổ lời vừa rồi của mình.

Bởi vì không muốn ở một mình với ta cho nên ba phải đến mức độ này sao...? Như vậy thật sự không có vấn đề chứ?

"Nghe thấy chưa, thân thể hắn không còn vấn đề nữa, chúng ta có thể đi rồi chứ?"

Yiye hình như chỉ cần có thể mang người đi, chuyện khác thì mặc kệ, hoàn toàn không có hứng chất vấn Narsi lúc thế này lúc thế nọ là chuyện làm sao.

"Nhưng vừa rồi rõ ràng không thoải mái, như vậy khiến người rất bất an, Phạm Thống, giúp tôi ở lại chú ý xem thử có được không?"

Cậu vẫn nói ra khỏi miệng rồi! Cậu rốt cuộc có chú ý thấy ánh mắt chán ghét của Narsi nhìn tôi không? Hắn lập tức đuổi tôi ra

giống Bích Nhu cho xem -- Không, vẫn là đừng giống Bích Nhu --

"Hiếm khi có chút tác dụng, ngươi cứ ở lại đi."

Yiye căn bản không cho Phạm Thống cơ hội biểu đạt ý kiến, nhìn hắn một cái, cứ như thế vỗ bàn ấn định.

Mấy người đều rất giỏi quyết định thay người ta đúng không? Tôi nói tôi muốn thay Nguyệt Thoái ở lại lúc nào?

"Nếu như hắn phải ở lại, không bằng đi gọi Ojisa giúp ta."

Narsi cuối cùng cũng biểu thị rõ mong muốn rồi, nhưng ý kiến của hắn lập tức bị Yiye bác bỏ.

"Ojisa cũng phải họp! Ngươi đừng suốt ngày để hai tên ma pháp kiếm vệ hầu hạ ngươi, hoàng đế cũng chẳng được như thế!"

Như vậy phân tích lên, Narsi vẫn thật là lãng phí tư nguyên. Ông chú với Dừng Tay tiên sinh kè kè xung quanh, hoàng đế lại còn đến giết thời gian, tương lai Tây Phương Thành thật đáng lo, mặc dù đây cũng không đến lượt tôi quan tâm.

"Bọn họ có thể tự chọn không đến, một mình ta ở đây cũng không có chỗ gì không tiện."

Narsi hiển nhiên cảm thấy loại chuyện này hắn không nên trách hắn, trên thực tế nói như vậy cũng có chút đạo lý, kè kè xung quanh còn đuổi làm sao cũng không đi, đó thật sự là vấn đề của bản thân họ.

"Đúng rồi."

Yiye như là đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hết sức thuận tay đem công văn vốn đang kẹp dưới nách ném cho Narsi trên giường, rơi đúng ngay trước mặt hắn.

"Dù sao ngươi cũng rảnh rỗi, cầm đi chỉnh lý."

"... Cái gì đây?"

Narsi không kịp phản ứng cũng là bình thường, hiện trường chỉ có Yiye biết đây là tình huống gì.

"Một đống chuyện phiền phức cần thu dọn xử lý. Tự mình gây ra thì tự mình phụ trách, cái khác coi như là lợi tức."

Ồ... Nghe lên hẳn là chính vụ? Kêu người đang nghỉ dưỡng xử lý mấy thứ dễ làm điên đầu sao? Xử lý cái này có làm tăng huyết áp hay không đó không phải trọng điểm, trọng điểm là ngươi không sợ hắn lại làm loạn, đâm cái giỏ cho thủng bự hơn sao? Hắn thế nhưng là một tên bạo quân có thể bảo các ngươi đến lãnh địa Đông Phương Thành giết gà nhổ lông đó.

"Ngươi yên tâm để ta xử lý như vậy?"

Nhận được nhiệm vụ bất ngờ này, Narsi không có trực tiếp từ chối, mà là nghi ngờ lực phán đoán của Yiye.

"Bằng không chẳng lẽ để cho nó xử lý sao!"

Yiye không chút khách khí chỉ vào Englar thiếu đế Tây Phương Thành hiện nhiệm mệnh danh chỉ giỏi đánh nhau giết người, cũng chính là Nguyệt Thoái.

À.

Nếu như là ám sát gì đó, chắc còn có thể cho Nguyệt Thoái xử lý? Chẳng qua hoàng đế phụ trách ám sát, Tây Phương Thành dùng ám sát để củng cố chính quyền, đây coi được à? Truyền ra ngoài mà nghe được sao. Nhìn bộ dạng muốn né tránh chức trách, cứ luôn nghĩ cách chuồn khỏi buổi họp của Nguyệt Thoái, đây chỉ sợ không phải không có thiên phú, mà là không có hứng?

Nhưng Tây Phương Thành các người chẳng lẽ không có đại thần khác?... A, những trưởng lão đều bị giết rồi, vẫn chưa trưng

tuyển quan viên mới... A.

Trong lúc Phạm Thống suy nghĩ, Narsi cũng trầm mặc mấy giây, sau đó tay ấn vào trán mình, có vẻ đau đầu thật rồi.

"... Ta sẽ thử xem..."

Dù sao hắn cũng được dưỡng trong cung, hình như không có chức danh chính thức nào, nếu chẳng làm gì, chỉ ăn không ngồi rồi, bản thân hắn cũng không thể chịu đựng.

"Narsi chịu giúp thì thật là tốt quá, ta nhìn mấy cái đó đã thấy đau đầu lắm rồi."

Bị nói không có năng lực xử lý chính vụ, Nguyệt Thoái chẳng những không tức giận, còn bởi vì Narsi đồng ý hiệp trợ mà cảm thấy vui mừng, hoàng đế bất cầu tiến đến mức độ này, người làm thần tử chỉ sợ rất khó khăn.

"Vì sao ta trước kia làm thế thân, bây giờ vẫn là làm thế thân..."

Ngươi lẩm bẩm nghe lên có vẻ rất bất đắc dĩ. Cho dù là thế thân, cũng là một hoàng đế, trước kia chỉ là làm tượng trưng, bây giờ phải biến thành hoàng đế thực dụng rồi, cảm giác có tiến bộ mà! Nếu như để ngươi tham dự chính vụ chẳng phải chính là giao quyền lực cho ngươi rồi sao! Đây có khi là chuyện mà rất nhiều người mơ ước -- Đương nhiên, không bao gồm ta.

"Ta muốn ở lại xem Narsi xử lý những văn kiện này như thế nào, được không?"

"Không được! Đã nói với ngươi sắp mở họp rồi! Ngươi muốn vắng mặt mấy lần? Ngươi có biết bởi vì thiếu quyết định của ngươi, rất nhiều chuyện cãi tới cãi lui cũng không thể có kết quả không!"

"Vậy ta trực tiếp quyết định là được rồi, lại vì sao phải mở họp..."

"Bởi vì ngươi phải lắng nghe ý kiến của mọi người rồi tổng kết ra phương hướng ngươi dễ chấp nhận hơn! Thảo luận chẳng phải chính là vì để nghe thử xem người khác có điểm nào tốt hơn hay không sao!"

"Cho nên ta phải đi nghe các ngươi cãi nhau."

"Không phải cãi nhau, là họp hành thảo luận!"

Nguyệt Thoái à, cậu vẫn là thượng tiến một chút đi, đừng làm một hoàng đế bất thành tài, làm bạn của cậu, nhìn thấy cậu như vậy, tôi cảm thấy rất lo lắng.

"Narsi, vậy ta đi trước đây, phải dưỡng thân thể cho tốt nhé."

Ngóng tới ngóng lui, mọi người cuối cùng cũng ngóng được câu này của cậu, cảm giác cứ như đã qua một cuộc cách mạng tâm lý dài đằng đẵng vậy, cho dù không làm gì, nhưng lại cảm thấy hình như rất mệt mỏi.

"Ừ."

Narsi bình thản gật đầu, mặc dù trong lúc gật đầu vẫn còn đang mở công văn, nhìn lên không có lực thuyết phục.

Tôi cũng phải đi rồi... Tôi có thể đi rồi chứ? Được chứ? Không được sao?

"Phạm Thống, vậy thì làm phiền cậu rồi."

Làm phiền tôi cái gì? Tôi sớm đã nói tôi không có đồng ý! Nguyệt Thoái! Ê, các cậu đừng đi, đừng đóng cửa!

Bởi vì không nắm bắt tốt thời cơ rời khỏi, liền lâm phải quẫn cảnh bị bức ở lại, Phạm Thống duy trì trạng thái chăm chú nhìn

cửa đóng, cảm giác thấy ánh mắt Narsi đằng sau có vẻ gai góc nghiêm trọng.

"Ngươi có thể rời khỏi rồi, ở lại đây không có ý nghĩa đi?"

Lệnh đuổi khách của Narsi được hạ xuống vô cùng chóng vánh, cảm giác hắn hẳn là rất hi vọng Phạm Thống thức thời một chút, mau chóng rời khỏi.

Không cần ngươi nói ta cũng sẽ tự đi, a, chẳng qua di nguyện của Huy Thị... nói tới nói lui, tiếng xin lỗi kia hình như vẫn chưa thành? Hiếm khi ở riêng, hình như đây là cơ hội hiếm có? Nhưng Huy Thị vừa lại chỉ định phải là nói, đây hình như rất khó...

"Ta đúng là sắp đi, chẳng qua trước khi đi, ta có thể ra lệnh cho ngươi một chuyện không?"

Ồ không, lại nữa rồi, ta là muốn nói ta muốn nhờ ngươi một chuyện, không phải mệnh lệnh đâu!

"Dựa vào cái gì?"

Dựa vào trên người ta có thằng anh ngươi đang ký sinh... Không phải. Ta vì sao phải thuận theo lời ngươi nói để trả lời trong đầu chứ? Ngươi vậy mà không có trực tiếp nói không được, mà là hỏi ta dựa vào cái gì, đây cũng rất vi diệu, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn nghe ta có thể mang ra lý do gì đó?

Để tiện giao tiếp dưới tình huống bất đắc dĩ, sau khi lĩnh ngộ được đạo lý cầu người không bằng cầu mình, Phạm Thống bây giờ đều sẽ mang theo giấy bút bên người, bút pháp lực của Tây Phương Thành rất tiện dụng, chỉ cần chú nhập một chút pháp lực là có thể làm mực để ghi, đối với Phạm Thống mà nói, đây xác thực là phát minh tuyệt vời.

Giải thích lời vừa rồi ở trên giấy, rồi sau khi ghi thêm "ngươi có thể không cần làm gì cả, nghe ta nói xin lỗi cho đến khi ta nói

ra chính xác là được rồi", Phạm Thống liền đưa tờ giấy cho Narsi.

Bởi vì yêu cầu này thực sự quá quái dị, sau khi Narsi tràn ngập nghi hoặc xem xong, liền quăng cho hắn ánh mắt hết sức khác thường, dường như cảm thấy mình gặp phải biến thái.

"Muốn làm loại chuyện buồn nôn đó thì ra ngoài đường tìm đại người nào đó mà làm. Ai sẽ đáp ứng ngươi chứ?"

Khoan đã! Cái gì mà chuyện buồn nôn! Chỉ là nghe ta nói nhảm mấy câu, khoảng cách xa như thế nước miếng cũng chẳng phun tới ngươi, buồn nôn chỗ nào hả? Ta biết ngươi hình như thường thường gặp phải quái nhân, nhưng ta không phải!

Phạm Thống ghi xuống giấy "ta cũng hết cách, nhất định phải ngươi nghe mới được?" sau đó lại đưa cho Narsi, Narsi lần này ngay cả nhận tờ giấy cũng không sẵn lòng lắm, sau khi miễn cưỡng xem xong, vẻ mặt của hắn cho thấy hắn hối hận vì mình đã nhận tờ giấy.

"Xin ngươi lập tức rời khỏi phòng của ta! Bằng không ta sẽ động thủ đánh ngươi ra!"

Ặc? Ngươi lại nghĩ đi đâu rồi? Không phải như vậy, là liên quan đến anh của ngươi --

Narsi không chờ Phạm Thống cầm bút ghi thêm cái gì, trên tay đã tụ tập ma pháp sẵn sàng cho nổ, dưới tình huống này, Phạm Thống vô thức rút tấm định thân phù ném qua, ném xong mới phát giác có chút không ổn.

Chết rồi, nhìn sắc mặt xám xanh của hắn, bây giờ tôi nói cái này chỉ là phản xạ tự nhiên, bảo hắn đừng để ý, hắn có chấp nhận không?

Bằng không, thừa cơ hội này nói cho xong xin lỗi, sau đó từ đây đừng bao giờ gặp hắn nữa?

Khi Phạm Thống còn đang suy nghĩ phương án này liệu có khả thi hay không, Puhahaha ở bên hông hắn hình như đã hết chịu nổi trò khôi hài này rồi, liền mang theo vẻ mặt uể oải biến thành hình người.

"Phạm Thống ngươi làm trò quỷ gì vậy, cái tên lông đen giả kia muốn ngươi làm gì ngươi làm cái đó, hắn là gì của ngươi chứ?"

Puhahaha một mặt rầy Phạm Thống, mặt khác giơ tay giúp Narsi giải định thân chú, giải xong còn không quên tiếp tục phàn nàn.

"Bổn phất trần dạy ngươi phù chú không phải cho ngươi lấy để bắt nạt kẻ yếu, còn không kiểm điểm!"

Khi ngươi nói ta vì sao phải nghe lời Huy Thị đến thế, ta còn cảm thấy có vẻ đúng, ta không nên tốt đến thế, nhưng về sau... Ai bắt nạt kẻ yếu? Còn nữa, ngươi cứ như thế nói Narsi thành kẻ yếu, liệu có hơi tổn thương lòng tự tôn của hắn không?

"Bổn phất trần không phải đặc biệt giúp ngươi giải vây, không cần quá cảm tạ bổn phất trần. Phạm Thống đi thôi, đừng tiếp tục chơi bời nữa, ngươi gần đây không có luyện phù chú gì cả."

Puhahaha sau khi căn dặn một câu với Narsi xong liền kéo Phạm Thống rời khỏi hiện trường.

Luyện phù chú? Cái gì! Ta còn phải luyện phù chú sao! Nhiệm vụ khó khăn của ta đã giải xong rồi, không cần phải xung phong lâm trận nữa, không luyện cũng có sao đâu! Ta đã hài lòng với thực lực hiện tại của mình rồi, đừng bảo ta đặc huấn nữa!

Bởi vì Puhahaha đang túm tay của hắn, câu này của hắn đương nhiên cũng bị nghe thấy, tư duy bất thượng tiến cỡ này lập tức bị Puhahaha trừng mắt hung dữ.

"Phạm Thống với trình độ này của ngươi chưa gì đã tự mãn

sao! Ngươi muốn bổn phất trần sỉ vả ngươi bao nhiêu lần!"

Ngươi thích sỉ vả thì cứ sỉ vả đi, dù gì có sỉ vả thế nào ta vẫn chẳng phải là chủ nhân của ngươi sao, ta là heo chết không sợ nước sôi.

Lời Phạm Thống đang nghĩ trong lòng hiện giờ chính là muốn cho Puhahaha nghe, Puhahaha nghe xong, liền lặng lẽ biến ra một tấm phù chú.

Lấy bản lĩnh của hắn, nếu muốn sử phù thì không cần phù chú thực thể, biến ra phần nhiều là muốn đe dọa.

Ngươi muốn làm gì chứ? Quản giáo không được, liền muốn công kích chủ nhân? Ta không có nuôi vũ khí như ngươi đâu đấy.

"Hừ, Phạm Thống ngươi có thể tiếp tục múa mép trong lòng, bổn phất trần cho ngươi thời gian một cái ngáp để xin lỗi, nếu ngươi còn không theo bổn phất trần đi huấn luyện, bổn phất trần sẽ cho người một cái kinh nghiệm cả đời khó quên."

Cái gì mà kinh nghiệm cả đời khó quên? Ngươi trước hết nói xem tấm phù trên tay ngươi là phù chú gì?

Phạm Thống cảm thấy tò mò đối với việc Puhahaha sẽ dùng thủ đoạn thế nào, Puhahaha cũng rất dứt khoát phát sáng tấm phù đó cho hắn xem, thậm chí sợ hắn xem không hiểu, tự mình mở miệng giải thích.

"Nhìn kỹ cho bổn phất trần, đây là biến tính phù, sợ rồi chứ?" (Biến tính: biến đổi giới tính)

...

Ngươi, ngươi nói cái gì? Đây là phù chú tà ác gì vậy? Ngươi trước giờ chưa từng dạy cho ta! Kỳ thực đây là ngươi bịa đặt đi! Loại phù này thật sự tồn tại sao?

"Tồn tại hay không, Phạm Thống ngươi dùng thân thể mình thể nghiệm một chút là biết thôi, thế nào, còn không xin lỗi sao?"

"Hu hu xin lỗi ta không có sai! Xin nhất định đừng tha thứ cho ta!"

Tư thái hung dữ của Puhahaha khiến Phạm Thống không thể không mở miệng xin lỗi, dưới công lao của nguyền rủa, đương nhiên lời nói ra cũng chẳng ra sao.

"Biết sai thì ngoan ngoãn đi luyện công cho bổn phất trần, thời gian ngủ của bổn phất trần rất quý giá, vì sao còn phải tốn cho việc giáo huấn ngươi!"

Biết rồi... Chẳng qua, nếu phải luyện công, cái phù chú kia có thể thuận tiện dạy cho ta luôn không?

"Phạm Thống ngươi cái tốt không học, học thứ này làm gì?"

Bởi vì ta cảm thấy rất thực dụng... không có! Đây chỉ là sở thích sưu tập phù chú mà thôi! Mặc dù ta cảm thấy cầm đi ném Lăng Thị đại nhân xem có thể -- Không, ta chỉ là đơn thuần muốn học thêm nhiều loại phù chú, chính là như vậy!

Suy nghĩ trong lòng Phạm Thống bay quá xa, cho nên Puhahaha cũng không tin lời của hắn.

"Nếu muốn học nhiều loại phù chú, những phù chú báo thức kia của bổn phất trần cũng có thể dạy hết cho ngươi."

Ai muốn học mấy phù chú vô dụng đó -- a, nguy rồi, tự vả miệng mình...

Sau khi bất cẩn tuôn ra lời thật lòng, khuôn mặt của Phạm Thống tức thì cứng đờ.

Puhahaha thoạt nhìn có chút tức giận, nhưng vẫn không đến

mức nổi khùng.

"Bổn phất trần biết ngay ngươi nói dối mà! Vì không để ngươi nguy hại thế gian, loại phù chú này ta còn lâu mới dạy ngươi! Đi, đi đặc huấn!"

Dưới tình huống này, Phạm Thống cho dù không muốn đi, cũng chỉ có thể gắng gượng mà đi thôi.

Đừng nói tiếp đến vẫn không được nhàn rỗi, mỗi ngày đều phải vất vả luyện công nhé?

Nếu là như thế, vậy thì, để né tránh luyện công, Nguyệt Thoái lúc cậu muốn mang người đi Đông Phương Thành nghị sự, có thể mang theo tôi luôn không --

Tiếng kêu bi thương này, Nguyệt Thoái đang họp đương nhiên nghe không thấy, chẳng qua, có lẽ là thần giao cách cảm, cuối cùng nguyện vọng của Phạm Thống vẫn đã thành sự thật.

◊◊◊◊

Thành viên tiến về Đông Phương Thành thảo luận sự tình, tổng cộng có hoàng đế, ba ma pháp kiếm vệ, hai người bạn của hoàng đế, ngoài ra còn có Thiên La Viêm lấy hình thái kiếm cũng được mang đi. Ojisa được giữ lại Tây Phương Thành xử lý việc linh tinh, Narsi cũng tiếp tục ở Tây Phương Thành dưỡng thân thể -- Mặc dù Phạm Thống cảm thấy, lấy khí tràng nặng nghiệp chướng của Cung San Siro mà nói, chỉ sợ không phải lựa chọn tốt để điều dưỡng, nhưng thứ này nói suông không bằng chứng, muốn chứng thực thì lại rất phiền, dù sao hắn cũng có lương tâm thi thố chút phòng hộ, còn lại thì lặng lẽ nuốt vào trong bụng, làm biếng nói cho người khác nghe.

Chuyện liên quan đến Trầm Nguyệt, luôn luôn đều áp dụng sách lược mật đàm, tự nhiên cũng sẽ không có đội ngũ chào đón cờ

hoa long trọng gì, càng đừng nói đến lúc bọn họ tiến vào thành, khắp đường phố đều bố trí cờ và đồ trang trí màu đen, hiển nhiên đang trong quốc tang, toàn quốc tiến hành tưởng niệm đối với Tịch Anh nữ vương, bầu không khí như vậy, gần như cũng sắp khiến Phạm Thống cảm thấy bọn họ có phải là không đến vào lúc này, nhìn thấy cảnh huống như vậy, áp lực tâm lý thực sự rất lớn.

Tôi cảm thấy nàng dâu gặp bố mẹ chồng cũng không căng thẳng như vậy! Mặc dù nhắc đến cái từ nàng dâu này, giống như tự chọc vào nỗi đau của mình, nhưng tôi cảm thấy lấy cái này để ví dụ rất phù hợp với tâm tình hiện tại của tôi!

"Yiye, hoàng cung của Dạ Chỉ thật lạnh lẽo, là cố ý dọn trống để mật đàm sao?"

Yameidie phát biểu cảm tưởng đối với hoàn cảnh xung quanh, Yiye thì trả lời rất lạnh nhạt.

"Đừng ồn. Dù sao lát nữa nếu như có bẫy, cứ dựa vào phương án đã nói trên hội nghị là được rồi."

Các ngươi đang nói đến nội dung đáng sợ gì à?

Cho nên các ngươi cũng đã phỏng đoán Đông Phương Thành liệu có báo thù hay không, đồng thời đã thương thảo phương án ứng đối rồi sao? Ta nên nói các người thật là suy nghĩ chu toàn, hay là lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử? Ta cảm thấy chúng ta chỉ cần có Nguyệt Thoái mạnh như quỷ thần ở đây, bọn họ sẽ không tiến hành công kích tự sát đâu! Đông Phương Thành bây giờ căn bản đã ở thế yếu tuyệt đối đi!

"Chúng ta có cần đến viếng mộ của nữ vương không?"

Bích Nhu hỏi một vấn đề thiếu thần kinh như vậy xong, Phạm Thống còn chưa kịp nghị luận câu này ở trong lòng, Chu Sa đã mở miệng trào phúng.

"Đây là giả tạo đi? Chẳng lẽ muốn nói "chúng tôi cũng không hi vọng nhìn thấy chuyện này xảy ra, chúng tôi cảm thấy rất tiếc nuối" vân vân? Cảm thấy đối thủ quyết đấu chết rồi rất tiếc nuối, há chẳng phải hi vọng hoàng đế của chúng ta chết?"

Cậu nói gắt thật đấy, vậy thì tôi cũng không có gì khác để nói, hình như không cần bổ sung cái gì, a ha ha.

"Tôi mới không có ý đó!"

Bích Nhu nghe xong lời của Chu Sa vội vàng làm sáng tỏ, Nguyệt Thoái thì xoa dịu bầu không khí.

"Đừng chủ động nhắc đến là được rồi, chúng ta là đến vì tình báo của Trầm Nguyệt, nhớ kỹ chuyện này."

Hôm nay trước khi xuất phát, Nguyệt Thoái cũng vì chuyện mắt có cần quấn vải hay không mà rối rắm rất lâu, về sau hình như nghĩ thông suốt rồi nên không quấn nữa, trên thực tế, hiện trường hội đàm hẳn đều là người quen biết, quấn lên che mặt cũng không có ý nghĩa gì.

Mặc dù đề tài này cứ như thế kết thúc, nhưng Phạm Thống vẫn có chỗ để ý.

Này, ở đây có người khác đấy. Cái tên thị vệ dẫn đường là cư dân tân sinh -- cho dù các cậu dùng ngôn ngữ Tây Phương Thành nói chuyện, hắn cũng nghe hiểu, như vậy có ổn thật không?

May mà đi chưa bao lâu, đã đến sảnh hội nghị, Phạm Thống liền không cần lo lắng mọi người sẽ nói cái gì không phù hợp để bị nghe thấy nữa.

Lúc cửa được mở ra, Phạm Thống vẫn không khỏi căng thẳng thần kinh, người ngồi chờ sẵn trong sảnh đường không nhiều, cũng đều là người bọn họ đã biết trước -- Lạc Thị, Âm Thị, Lăng Thị với Vi Thị. Nhìn thấy bọn họ đi vào, người đứng lên nghênh

đón chỉ có Âm Thị, người khác đều trầm mặt không cười, tỏ rõ không hoan nghênh khách hôm nay.

"A, các ngươi đến rồi, tùy tiện ngồi đi --"

Nụ cười cởi mở của Âm Thị thoạt nhìn không có gì khác quá khứ, mặc dù thái độ thân thiện này khiến người cảm thấy thở phào, nhưng cùng lúc thở phào, cũng có chút không biết nên nói cái gì mới tốt.

Được thôi, tôi lại lần nữa thể nghiệm được chỗ không bình thường của Âm Thị đại nhân, mặc dù tôi cảm thấy câu này giống như không phải khen ngợi. Con người ta đương nhiên đều hi vọng mình đừng bị ghi hận, nhưng bộ dạng này của Âm Thị đại nhân cứ như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng quá -- đây căn bản không phải chuyện người bình thường làm được! Ngài có chú ý thấy ba đồng bạn của ngài đều nhìn ngài bằng ánh mắt còn gì buồn hơn trái tim đã chết không! Chẳng lẽ người trưởng thành chín chắn chính là nên công tư phân minh, nữ vương chết vì bị thương trong quyết đấu không thể trách ai, cho nên không nên để trong lòng, vậy à? Nói là nói như thế, nhưng hẳn là vẫn có gút mắc đi!

Hoặc ngài chỉ là trên biểu hiện thoạt nhìn không tính toán hiềm khích trước đây, trên thực tế trong lòng vẫn ghi hận? Chẳng qua lấy biểu hiện bình thường của ngài, có lẽ cũng sẽ không có tâm tư phức tạp như vậy đi, hm, tôi nhìn những người khác thử xem... Lạc Thị thoạt nhìn rất ưu uất, Lăng Thị đại nhân hình như đã khôi phục kha khá, không yếu ớt như Narsi, cũng đã qua lâu như thế rồi vẫn còn phải dưỡng thân thể, về phần Vi Thị đại nhân, tôi với Vi Thị đại nhân chẳng có mấy lần gặp mặt, ngài ta đại khái vốn đã mang bộ mặt nghiêm túc đi? Ít nhất không có nghiến răng nghiến lợi, hôm nay chắc là có thể bàn chuyện đoàng hoàng...?

Mà sau khi Âm Thị mời bọn họ ngồi xuống, hiện trường lại xuất hiện vài tình huống nhỏ.

"Ghế không đủ."

Chu Sa chỉ ra sự thực này. Ghế thiếu một cái so với số người ở hiện trường.

"A, thật sao?"

Âm Thị không hề có ác ý mà nói như vậy, giống như chưa kịp phản ứng để xử lý.

"Nhất định là tính thiếu Phạm Thống đi, vậy mời Phạm Thống đứng là được rồi nhỉ?"

Yameidie nở nụ cười như giả ngu mà nói như thế, cứ như hắn không đặc biệt nhằm vào ai cả.

Ngươi --! Dừng Tay tiên sinh ngươi chính là như vậy mới bị Nguyệt Thoái ghét đấy! Ngươi là ám chỉ ta có khả năng bị bỏ sót nhất sao? Vấn đề là, người cuối cùng thêm vào danh sách là ngươi mới đúng! Cho dù muốn tính sót cũng phải là sót ngươi! Vậy mà bảo ta đứng, kiểm điểm lời nói hành động của mình một chút có được không? Nếu thật muốn tiết kiệm ghế, cũng nên bảo Bích Nhu biến trở lại pháp bào mặc trên người Nguyệt Thoái mới đúng!

"Ngươi đang nói gì vậy, còn chưa tỉnh ngủ sao? Chẳng lẽ xin một cái ghế ở Dạ Chỉ có khó đến vậy?"

Yiye sau khi lườm Yameidie một cái, lập tức khó chịu phàn nàn. Bất luận hắn có bất mãn với Phạm Thống hay không, bây giờ Phạm Thống cũng đã đi theo, cũng tính là người của Tây Phương Thành, ngay cả ghế cũng không được ngồi, chính là không nể mặt Tây Phương Thành.

"Từ đầu đến đuôi, để yên không xử lý, xin không được ghế chẳng phải đều là các ngươi tự biên tự diễn sao? Ta nhớ bọn ta chưa biểu đạt bất cứ ý kiến nào mà."

Lăng Thị nở nụ cười mỹ lệ nhưng nguy hiểm, hiển nhiên có chút bực mình vì tình huống trước mắt.

Ủa ủa? Làm sao vậy? Vì sao mới vô đã ngập mùi thuốc súng? Chẳng qua chỉ là một cái ghế, có nghiêm trọng như vậy sao? Tôi tự sang phòng bên cạnh lấy cũng được mà!

"A, lão già ngươi lại có vấn đề chỗ nào rồi, bằng không Tiểu Nhu có thể ngồi trên đùi ta --"

"Thị vệ cửa, không nhìn thấy thiếu ghế sao? Còn không lập tức đi lấy?"

Lời nói tệ hại của Âm Thị mặc dù bị Lăng Thị cắt ngang, nhưng kỳ thực cũng đã tuôn gần hết rồi, thực sự khiến người không biết nên nói cái gì.

Cách giải quyết của ngài cũng quá dở rồi, Âm Thị đại nhân. Nếu như không phải mọi người đều biết cảm tình các người tốt, hành động của ngài có thể bị cho là ngang nhiên quấy rối quan viên nữ ngoại quốc rồi đi? Đừng coi trường hợp gì cũng đều là nhà của mình như vậy...

Vấn đề thiếu ghế sau khi được giải quyết, mọi người cuối cùng cũng có thể ngồi xuống bắt đầu thảo luận rồi, chẳng qua nói muốn bắt đầu, thái độ chẳng buồn ngó ngàng người khác của Đông Phương Thành vẫn khiến mọi người không biết nên vào đề từ đâu.

"Người của Lạc Nguyệt nhiều ghê, bên chúng ta vì sao ít như vậy..."

Cảm giác kẻ địch đông khiến Âm Thị có chút ai oán, câu này kỳ thực đã có chút nguy hiểm, thế mà Bích Nhu lại trực tiếp tiếp lời.

"Hả? Đúng thế thật, Đông Phương Thành vì sao không có quan viên khác, hình như cũng không nghe nói có cường giả gì nổi

tiếng, chắc không đến nỗi nhân tài điêu linh chứ?"

Cô vừa nói xong, Vi Thị đã bực tức nói.

"Trong Thần Vương Điện không có quá nhiều người, chỉ là Tịch Anh bệ hạ muốn thanh tĩnh, không thích mang quá nhiều người ồn ào mà thôi, đừng suy đoán lung tung!"

Ặc, tôi cảm thấy so với đó, nói ít người để ẩn giấu bí mật còn thỏa đáng hơn, nghe nói nữ vương là cư dân tân sinh... từ trong ký ức của Huy Thị cũng có thể chứng thực điều này.

"Đông Phương Thành không phải không có cường giả, chỉ là ở trận chiến tranh nhiều năm trước đụng độ thiếu đế bị tiêu diệt mấy người mà thôi."

Lạc Thị cuối cùng cũng mở miệng nói câu đầu tiên, chẳng qua lời này nghe lên sặc mùi không vui, Nguyệt Thoái bị cậu chỉ đích danh sau khi phát hiện mình bị trừng, thì đờ ra mấy giây, sau đó vô thức xin lỗi.

"... Xin lỗi."

Sau khi cậu xin lỗi, thần tình của Lạc Thị tức thì trở nên rất vi diệu, bầu không khí trong phòng cũng trở nên cổ quái.

Bởi vì không ngờ sẽ nhận được lời xin lỗi thẳng thắn như vậy, cho nên không đỡ nổi sao? Còn nữa, Nguyệt Thoái cậu làm sao vậy, thân là hoàng đế, thân là đại biểu của Tây Phương Thành, hẳn là không thể xin lỗi chứ! Do đột ngột quá cậu không kịp phản ứng sao! Cậu nhìn xem, mặt tên lùn cũng xám xanh rồi!

"Ngươi chẳng phải nói ngươi sẽ không xin lỗi sao?"

Nếu như vừa rồi chỉ là ám chỉ, bây giờ Lạc Thị chính là trực tiếp nói chuyện với Nguyệt Thoái, tình huống này khiến Phạm Thống cảm thấy càng thêm căng thẳng.

Các cậu muốn nói chuyện riêng thì tìm thời gian địa điểm khác rồi nói! Các cậu bây giờ là thiếu đế Tây Phương Thành với vương trữ sắp kế vị của Đông Phương Thành, đừng ở trường hợp công khai quên mất chuyện này, chỉ coi mình là Nguyệt Thoái với Lạc Thị có được không! Chúng tôi ngồi xem cảm thấy rất bối rối cũng rất xấu hổ --

"Ta..."

Mặc dù Lạc Thị không nói rõ, Nguyệt Thoái lại thoáng chốc hiểu cậu nói đến chuyện nào.

Đó là cuộc nói chuyện riêng cuối cùng của bọn họ, trong địa lao của Thần Vương Điện.

"Ta sẽ xin lỗi, không phải bởi vì làm sai, chỉ là bởi vì hành vi của ta tổn thương bạn mình, làm cho bạn của mình buồn."

Cậu nói xong câu này, Lạc Thị liền trầm mặc. Người khác cũng khó có thể xen lời, lúc này tốt nhất vẫn là đánh lạc đề.

"Mau chóng vào chuyện chính đi?"

Yiye liếc Yameidie một cái, ý là muốn hắn phụ trách mở đầu, thế là Yameidie liền nói vắn tắt mục đích đến.

"Chúng tôi muốn đến tế đàn Trầm Nguyệt tra xét ngọn nguồn, hi vọng có thể nhận được tình báo chi viện cùng trợ giúp của quý quốc, dù sao chuyện có liên quan đến Trầm Nguyệt chúng tôi cũng không rõ, mà các người hình như hiểu rõ Trầm Nguyệt hơn."

Đối với mục đích của bọn họ, thật ra trước khi đến đã cho biết rồi, bây giờ chẳng qua chỉ là nói lại một lần nữa, cũng chính thức dò hỏi ý kiến mà thôi, hiện giờ Tịch Anh đã chết, có muốn giúp đỡ hay không, thì phải xem ý của Lạc Thị.

"Chuyện của Trầm Nguyệt, các người biết được bao nhiêu?"

Cho dù Lạc Thị trên biểu hiện có vẻ nôn nóng, cũng chẳng dùng sáo ngữ. Nếu cậu đã hỏi vấn đề này, Nguyệt Thoái liền dựa vào tri thức hấp thu trong quá khứ để trả lời.

"Đại khái là... Trầm Nguyệt là một pháp khí dạng bảo kính, dùng để duy trì vận hành của ao nước, thu hút vong hồn có tiếc nuối từ thế giới khác, cộng với Trầm Nguyệt là hồi đó hai nước cùng phát hiện, chỉ những cái này đi."

Chỉ... chỉ những cái này sao? Những cái này tôi cũng biết! Tôi không cần lật bách khoa toàn thư Huy Thị cũng biết! Đây căn bản là tri thức cơ bản của cơ bản, có viết trên sách giáo khoa, người người đều biết!

"Chỉ có như thế?"

Lạc Thị hiển nhiên cũng không làm sao hài lòng với trả lời của Nguyệt Thoái.

"... Pháp trận mà hồi đó chia cho mỗi bên một nửa?"

Nguyệt Thoái, cậu cứ như là học sinh đi thi vấn đáp không nắm được trọng điểm, lo lắng bị giám khảo chấm không đạt.

"Vi Thị."

Lạc Thị nản rồi, dứt khoát gọi Vi Thị thuyết giải còn nhanh hơn.

"Căn cứ vào văn hiến ghi chép, Trầm Nguyệt ban đầu đến như thế nào, đã không thể tra xét nữa, bản thân pháp khí là do nữ vương Đông Phương Thành đặt tên, về sau thì chính thức coi như tên gọi của bảo kính."

Nguồn gốc đặt tên đó, mọi người cũng gần như đều biết.

"Ta nguyện như ánh trăng ngả về tây, lao đến bên cạnh ngươi"

-- câu nói này của vị nữ vương Đông Phương Thành kia từng nói, dường như đại biểu tình ý vĩnh viễn không được đáp lại, cũng không biết đối với nàng mà nói, đặt cái tên Trầm Nguyệt này, rốt cuộc là muốn đặt dấu chấm hết cho cuộc tình đó, hay chỉ đơn thuần coi làm kỷ niệm.

Đông Phương Thành từ trước tới nay rất không muốn nhắc đến đoạn lịch sử nữ vương phải lòng hoàng đế nước địch, giống như cho nó là một nỗi nhục, nhất là sau khi giao tình giữa hai nước ác hóa, loại khuynh hướng này càng thêm nghiêm trọng.

"Pháp trận Trầm Nguyệt mà mỗi bên giữ một nửa, kỳ thực là của thợ rèn ở Lý Giới sau khi nghiên cứu rồi cung cấp, cũng không phải thứ đi kèm với Trầm Nguyệt."

Ủa? Cách nói này trái lại là lần đầu tiên nghe được, Lý Giới thì lại là thứ gì?

Phạm Thống tra sơ ký ức của Huy Thị một chút, hắn cũng biết được, lúc mọi người nghị sự, không thể dành thời gian giải thích cho người ngoài nghề không hiểu từ chuyên môn như hắn, dù sao hắn cũng chỉ là tùy tùng.

Do chỉ là tìm kiếm sơ qua, đại khái chỉ nhận được những đoạn mấu chốt như "tên gọi của một khối khu vực khác", "nơi sản xuất các khí cụ cao cấp", chẳng qua, nếu không muốn tìm hiểu sâu, như vậy cũng đại khái biết ý rồi.

Cho nên, Âm Thị đại nhân, Lăng Thị đại nhân với Bích Nhu, Thiên La Viêm, đều là đến từ Lý Giới? Bọn họ là được chế tạo ra ở đó sao?

Ờ ha, còn có Puhahaha, không biết Puhahaha liệu có phải cũng đến từ Lý Giới? Cho nên Puhahaha với đám Âm Thị đại nhân là đồng hương sao?

"Puhahaha, ta có chuyện muốn hỏi ngươi..."

"Khò khò -- khò khò --"

"Đừng ngủ nữa, để ý ta một chút coi, này --"

"Khò khò -- khò khò --"

Có lẽ là ngủ quá say, Phạm Thống nói liên tục mấy câu, đều chỉ nhận được tiếng ngáy.

Nếu đã như vậy, hắn cũng chỉ có thể đặt chú ý trở lại cuộc thảo luận của mọi người, thảo luận hiện giờ hình như đã tiến vào chủ đề.

"Tóm lại, bọn ta chỉ có thể trợ giúp mở kết giới ngoại tầng của tế đàn, nếu như muốn nghiên cứu đến cùng, các ngươi tự mình đi đi. Thuận tiện nói cho các ngươi, kết giới nội tầng của Trầm Nguyệt có thể bài trừ mọi vũ khí hộ giáp cao cấp, cho nên đi đến đó không thể mang theo bất cứ trang bị cao cấp nào, muốn mang vũ khí hoặc hộ giáp cao cấp đến gần Trầm Nguyệt phải có được sự cho phép đặc biệt, bây giờ là lấy không được, kết giới nội tầng bọn ta cũng không có bản lãnh giải, nếu thật muốn nói, khuyên các ngươi vẫn là bỏ ý định đó thì hơn."

Lời này là kết luận của Lăng Thị, cũng chính là nói, cho dù bọn họ chịu đi cùng, Âm Thị với Lăng Thị cũng không vào được kết giới nội tầng, Thiên La Viêm với Bích Nhu cũng tương tự.

Hả? Đề tài tiến triển nhanh đến vậy? Tôi chẳng qua chỉ có phân tâm gọi Puhahaha mấy tiếng, các người đã nói xong rồi sao? Thật ra vốn chẳng có bao nhiêu để nói đi? Cho nên... Âm Thị đại nhân trước kia có thể vào tế đàn truy sát Huy Thị, cũng chính là lấy được sự cho phép đặc biệt gì kia sao? Bây giờ vì sao không lấy được?

"Vì sao muốn bọn ta bỏ ý định đó?"

Nguyệt Thoái đương nhiên sẽ hỏi vấn đề này, trả lời của Lăng Thị cũng rất trực tiếp.

"Bởi vì chuyện phong ấn Trầm Nguyệt này, các ngươi không thể làm được."

Lăng Thị đại nhân ngài vì sao có thể chắc chắn như vậy! Pháp trận chẳng lẽ là giả sao? Không phải chỉ cần chấp hành pháp trận là có thể phong ấn Trầm Nguyệt sao? Trên pháp trận là ghi như vậy mà!

"Vì sao..."

"Ta sẽ không nói nhiều hơn cho các ngươi. Theo mọi phương diện mà nói, các ngươi vốn là kẻ địch, bọn ta không so đo quá nhiều với các ngươi, chỉ là bởi vì Anh vốn đã tìm kiếm giải thoát rồi, nếu như nghe xong khuyến cáo còn cố chấp muốn đi, thì tự đi cảm nhận đi."

Tìm kiếm sự giải thoát sao... nói như vậy, vẫn thật khiến người sinh lòng thương cảm. Liệu có phải làm cư dân tân sinh lâu thì sẽ hi vọng mọi thứ có một ngày kết thúc? Mỗi ngày nhắm mắt đều ắt sẽ mở ra lần nữa, cảm giác vĩnh viễn nhìn thấy mặt trời lặn hết ngày này tới ngày khác... dần dà, có lẽ thật sự rất kinh khủng?

"... Ta hiểu rồi. Vậy thì vẫn xin các ngươi hiệp trợ mở kết giới ngoại tầng, chúng ta chọn ngày đi qua đó một chuyến."

Nguyệt Thoái biết Lăng Thị tâm linh tương thông với Tịch Anh, thậm chí đã khí hóa, hẳn là biết rất nhiều tình báo chuyên sâu, hắn nói như thế, đại biểu việc đến tế đàn phong ấn Trầm Nguyệt, nhất định có tính nguy hiểm và tính không xác định rất lớn, nhưng phong ấn Trầm Nguyệt là chuyện mà cậu sớm đã quyết định, dưới tình huống không muốn bức Lăng Thị nói rõ, bèn chỉ có thể kết thúc như vậy.

"Chờ đã, ta cũng muốn đi."

Lạc Thị đột nhiên xen vào, hiển nhiên ba đồng bạn khác của cậu đều không ngờ đến.

"Ngươi nên lấy an toàn của mình làm trọng, Lạc Thị! Ai biết bọn họ liệu có thừa cơ làm hại ngươi? Ngươi thế nhưng là vua tương lai của Đông Phương Thành, không cần đi chung với bọn họ!"

Câu này là Vi Thị nói, xem ra hắn đã coi người Tây Phương Thành là độc xà mãnh thú.

"Ngươi không cần thiết đi theo, điều chúng ta nên làm là đứng nhìn, không phải hùa theo."

Lăng Thị nhíu mày khuyên như vậy, hắn tự nhiên rất phản đối Lạc Thị đi cùng người Tây Phương Thành đến tế đàn Trầm Nguyệt.

"A, ta cũng muốn đi cùng, tiểu Lạc Thị có thể đi, tuyệt thật đấy."

Phát ngôn của Âm Thị hoàn toàn lạc quẻ. Trên cơ bản không ai thèm ngó ngàng hắn, nghiêm túc với hắn chỉ tổ rước lấy bực mà thôi.

"Thật thất lễ..."

Mặt Yiye giật một cái, hình như có chút muốn trở mặt, nhưng lại ngại nhiều nhân tố nên chỉ có thể nhẫn nại.

Nói thẳng ra, tôi cảm thấy người Tây Phương Thành bình thường cũng thất lễ như vậy, phải lấy tiêu chuẩn giống nhau để yêu cầu mình với đối phương chứ, bọn họ cũng chỉ là nôn nóng nhanh mồm nhanh miệng một chút thôi mà, a, không bao gồm Âm Thị đại nhân.

"Chuyện Trầm Nguyệt cũng liên quan mật thiết với chúng ta, hoàn toàn bỏ mặc để bọn họ xử lý cũng khó tránh quá kỳ quái, chúng ta không có người ở hiện trường, không thể biết xác thiết đã xảy ra chuyện gì, như vậy không ổn."

Lạc Thị không phải nhất thời xúc động nói ra mình muốn đi, lý do cậu nói tất nhiên có lý, Lăng Thị vẫn không thể cứ như vậy mà đồng ý.

"Nếu chỉ là cần người kiểm tra, ngươi có thể phái người khác đi, đừng tự dấn thân vào nguy hiểm."

Nhìn Lăng Thị ngăn cản Lạc Thị như vậy, cũng có thể biết chuyến này sẽ không êm đềm, dù sao Lạc Thị cũng là người của mình, nhất định phải bận tâm, người của nước địch muốn đi mạo hiểm, hắn không rảnh tốn miệng lưỡi khuyên nhủ.

"Ta hi vọng ta có thể tìm hiểu mọi quá trình ở hiện trường, mà không phải xong xuôi mới nghe người khác thuật lại, cũng không thể phản ứng kịp thời."

Nhìn cậu có vẻ không định thay đổi quyết định, Lăng Thị cũng đau cả đầu. Nếu Lạc Thị không thỏa hiệp, vậy thì cũng chỉ có thể là bọn họ thỏa hiệp, trừ phi bọn họ định liên thủ nhốt cậu ở Thần Vương Điện, kiên quyết không thả cậu ra.

"Thôi vậy... Ngươi hẳn sẽ không bị ảnh hưởng gì, tóm lại yên lặng chờ đợi, lo cho an toàn của mình đi, bọn ta sẽ ở bên ngoài kết giới nội tầng chờ ngươi đi ra."

Đây nghe lên là kết luận theo hướng lạc quan. Nếu như là tình huống này, vậy thì người cùng đến tế đàn Trầm Nguyệt trái lại cũng không ít, chỉ là phần lớn sẽ ở bên ngoài chờ mà thôi.

"Vậy thì cứ chọn ngày, sắp xếp nội dung hành trình đi."

Bởi vì khuyên không có hiệu quả, thần sắc Vi Thị tỏ ra có chút

bất lực, tiếp đến là chốt ngày, xác nhận trình tự chi tiết cũng không cần bao lâu, đây coi như là một buổi thương đàm bình yên hiếm có.

Ôi, mặc dù trung gian có chút tóe lửa, nhưng tổng thể mà nói bầu không khí còn coi như bình ổn, nếu so với mấy lần trước... Đang nói dở chừng đã trở mặt hoặc đang nói dở chừng đã đánh nhau, đều không tốt cho tim mạch!

Tôi đột nhiên phát hiện một chuyện! Hai lần trước, cũng là hai lần cãi lộn với đánh nhau, điểm chung đều có mặt Narsi! Mà lần này Narsi không đến liền hòa bình thuận lợi! Cũng chính là nói, kỳ thực chỉ cần có mặt hắn, cho dù hắn chẳng làm gì, cũng có thể phá hoại như thường sao?

"Bọn ta sẽ chờ ở kết giới ngoại tầng, hẹn gặp mặt ở đó đi."

Sau khi lấy ra bản đồ, ngón tay của Lăng Thị chỉ vào một vị trí xác thiết trên mặt giấy, người song phương đều không có ý kiến, sự tình liền quyết định như vậy.

Ngày đến tế đàn là ba ngày sau, dù sao cũng không có gì cần chuẩn bị, thêm ba ngày này, chỉ là để hòa hoãn một chút tránh cho quá cấp bách, đương nhiên, chuyện muốn phong ấn Trầm Nguyệt bọn họ cũng không định nói cho dân chúng bình thường.

Nếu như cư dân tân sinh biết tuổi thọ của mình dù có thế nào cũng sẽ không quá mười năm, hậu quả của bạo động tập thể không phải là điều mà bọn họ có thể gánh chịu, về sau báo thế nào, có báo hay không, còn phải nghĩ thêm vài biện pháp mới được.

"Đông Phương Thành không có phản đối phong ấn Trầm Nguyệt nữa, vì sao vậy? Thái độ trước kia rõ ràng kiên quyết như thế..."

Trên đường về Tây Phương Thành, Bích Nhu hỏi vấn đề này, dường như vô cùng khó hiểu.

"Đổi người lãnh đạo rồi, phương châm tự nhiên sẽ khác chăng?"

Yameidie rất tự nhiên cho rằng như vậy, Phạm Thống cũng bắt đầu suy nghĩ.

Ồ, lúc trước Âm Thị đại nhân sở dĩ kiên trì đối với nghi thức chú nhập vương huyết như vậy, là bởi vì nữ vương là cư dân tân sinh, không có ao nước sẽ không sống tiếp được? Bây giờ chủ nhân đã chết, Lạc Thị là cư dân nguyên sinh, sẽ không trực tiếp bị ảnh hưởng, bọn họ chấp nhận cũng không hề gì nữa?...

"Lạc Thị ủng hộ phong ấn Trầm Nguyệt sao?"

Nguyệt Thoái khi hỏi như vậy, có phần không xác định. Trong đối thoại hôm nay, cậu không thể suy đoán bản thân Lạc Thị có suy nghĩ thế nào đối với phong ấn Trầm Nguyệt.

"Chắc bọn họ chỉ là cho rằng chúng ta không thể thành công, mới mặc kệ chúng ta đi làm."

Yiye nói xong ý kiến của mình rồi lại hừ một tiếng, hình như không quá cảm kích đối với cái gọi là phối hợp của Đông Phương Thành.

Lời này của tên lùn có hơi thẳng thừng đấy! Kỳ thực bọn họ chỉ là muốn xem kịch vui của chúng ta? Đồng ý hiệp trợ giải khai kết giới ngoại tầng, cũng coi như nể mặt chúng ta, về sau có thất bại ê chề thì đó là vấn đề của chúng ta, không phải chuyện của bọn họ... nghĩ như vậy xem ra vẫn có chút âm hiểm?

"Nhưng bọn họ vì sao khẳng định chuyện này sẽ không thành công như vậy?"

Chu sa thường để ý rất lâu đối với chuyện nghĩ không ra, bây giờ ở đây cũng không ai có thể cho cậu đáp án.

◊◊◊◊

Bầu trời phía trên tế đàn Trầm Nguyệt, từ hửng sáng đến hoàng hôn, sắc thái rực rỡ liên tục thay đổi. Đây là đặc tính của khu vực này, nhất là nơi đây chịu ảnh hưởng của dòng khí năng lượng bất ổn định, sắc thái bầu trời lưu động càng rõ rệt.

Đến giờ hẹn, người hai bên giống như lúc họp, đại khái là mang tâm tình "cho dù không thể vào, ít nhất cũng ở bên ngoài chờ tin tức". Người Đông Phương Thành đến sớm hơn, kết giới ngoại tầng đã được bọn họ mở ra trước rồi, thế là, chờ người của Tây Phương Thành đến, bọn họ liền cùng đi về phía kết giới nội tầng.

Kết giới nội tầng kỳ thực cũng cần làm thủ tục giải trừ, chỉ là sau khi giải, vũ khí với hộ giáp vẫn không thể bước vào -- Lăng Thị là nói với bọn họ như vậy, ở hiện trường cũng thử nghiệm một chút, Thiên La Viêm xác nhận mình bất luận cắt chém thế nào cũng không đột phá được vách tường vô hình trước mặt, mới chấp nhận sự thực không thể đi vào cùng Nguyệt Thoái.

Vũ khí với hộ giáp cao cấp vẫn không thể đi vào, chuyện này bọn họ trái lại sẽ không hoài nghi là do Đông Phương Thành động tay động chân. Dưới tình huống Lạc Thị muốn vào cùng, nếu như tình huống cho phép, Âm Thị với Lăng Thị hẳn là sẽ đi theo, cho dù bọn họ vẫn chưa tiến hành khế ước nhận chủ, Lạc Thị vẫn không phải chủ nhân của bọn họ, nhưng bảo vệ an toàn của Lạc Thị, bọn họ không thể không làm, dù sao bọn họ không chỉ là vũ khí hộ giáp trung thành với chủ nhân, bọn họ đồng thời cũng quan tâm một vài người mình quen biết dưới hình dáng con người.

Để tránh cho bên trong có tình huống bất ngờ không thể lo cho tất cả mọi người, "gánh nặng" vẫn là đừng vào tốt hơn -- mặc dù rất thực tế, nhưng cách nói trực tiếp một chút chính là như vậy.

Chu Sa ở những lúc thế này thường không hề cậy mạnh, cậu không có bất cứ dị nghị nào đối với việc chờ ở bên ngoài, Vi Thị cũng cảm thấy mình ở lại bên ngoài tốt hơn, những người tương đối có nghi vấn "rốt cuộc có nên vào hay không", chỉ có Phạm Thống với Yameidie.

Với tâm lý tìm lành tránh dữ vốn có, Phạm Thống rất vùng vẫy có nên vào hay không. Nếu như hắn nói không đi, hắn sẽ không có người miễn cưỡng hắn, cũng sẽ không có người chất vấn, chẳng qua ở nơi người bình thường không có mấy cơ hội nhìn thấy này, vừa lại khiến hắn có chút muốn mở rộng tầm mắt.

Có khi Lăng Thị đại nhân chỉ là hù dọa chúng ta, bên trong căn bản rất an toàn mà... Cứ coi như tham quan danh lam thắng cảnh, cứ thoải mái đi vào là được rồi? Hơn nữa, Huy Thị đã dặn dò ba di nguyện, tôi nếu như đi vào, ít nhất cũng coi như làm được việc chiếu cố Lạc Thị với phong ấn Trầm Nguyệt? Là vậy đúng không? Kỳ thực không phải tôi răm rắp nghe theo Huy Thị, tôi chỉ là hi vọng hắn có thể sớm ngày thành phật mà thôi, cứ dây dưa với hắn mãi tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nhưng, nhưng lỡ có tình huống gì tôi rốt cuộc có khả năng bảo vệ mình hay không? Đây là điều kiện cơ bản để không gây ra phiền toái, mặc dù tôi hình như đã mạnh hơn rồi, nhưng đó là dưới tình huống cầm Puhahaha -- Vũ khí không thể mang vào, chẳng phải tôi coi như bị phế rồi sao!

"Phạm Thống, cậu muốn vào không?"

Nguyệt Thoái chờ hắn tỏ thái độ, chẳng qua đã chờ rất lâu rồi, cứ nhìn vẻ mặt hắn thay đổi cũng không phải cách, đành tự mình hỏi.

"Có nhầm không đấy, ngươi vậy mà hỏi hắn có muốn vào hay không?"

Yiye lập tức phản pháo, Yameidie thì xoa dịu hắn.

"Kỳ thực chắc vẫn ổn đi? Hắn là cư dân tân sinh, cho dù trúng cái bẫy gì mà chết, cũng có thể chết trở lại ao nước của Đông Phương Thành, Dạ Chỉ chắc không nhỏ mọn đến mức ngay cả một người cũng không để cho chúng ta vớt, vậy thì không cần băn khoăn tới vấn đề an toàn của hắn nữa, vẫn thật là khiến người hâm mộ."

Dừng Tay tiên sinh, mặc dù lời ngươi nói hình như không có gì không đúng, nhưng ta cảm thấy đây không phải là thái độ nói giúp ta, ác ý sặc sụa trong lời nói của ngươi ta cảm nhận được hết đấy! Ngươi đang công kích ta mới đúng đi?

"Cũng không phải nói như vậy, như thế Chu Sa chẳng phải cũng có thể đi vào?"

Nguyệt Thoái ngẩn người, mà cậu vừa nói xong, Chu Sa đã lắc đầu.

"Nguy hiểm không thể xác định quá nhiều, nếu như cậu muốn mang gánh nặng, một người đã đủ rồi."

Lời này của cậu cho thấy mình vẫn giữ quyết định không đi vào, chẳng qua cũng bằng với đâm cho Phạm Thống một đao.

Ý gì vậy, đây là muốn nhường vị trí gánh nặng cho tôi à? Tôi có nên cảm thấy vui vẻ không! Há có lý đó!

"Vậy tôi chờ ở bên ngoài vậy, dù sao tôi cũng không tiện tạo thành phiền toái cho mọi người."

Yameidie nói với vẻ mặt áy náy, dường như rất muốn vào vừa lại không thể không từ bỏ.

Đây là ám chỉ tôi mặt dày tạo thành phiền toái cho mọi người sao! ... Rốt cuộc là lòng dạ tôi quá nhỏ hẹp, tùy tiện suy diễn ý của

người khác, hay là Dừng Tay tiên sinh thật sự cứ luôn đối chọi tôi? Các ngươi vì sao đều không cho rằng tôi biết đâu hữu dụng bất ngờ? Trong đầu tôi thế nhưng là có ký ức của Huy Thị đấy!

"Quen biết ngươi mười mấy năm, làm sao đến bây giờ vẫn là thế này..." --

Yiye liếc mắt nhìn Yameidie, hình như có chút cạn lời với hắn.

Này này, tên lùn cũng công nhận rồi, đó đại biểu hắn thật sự đâm thọc tôi đi! Các người không ai nói một câu công bằng sao? Chỉ bởi vì hắn không tỏ rõ ác ý, dùng cách giả ngu, các người sẽ không sửa đúng hắn sao!

"Cho nên... Phạm Thống, cậu có muốn vào không?"

Nguyệt Thoái bất đắc dĩ hỏi lại lần nữa.

"Mau quyết định!"

Lạc Thị mất kiên nhẫn thúc giục.

"... Được rồi, tôi không đi."

Tôi là nói tôi muốn đi! Thật sự, đừng nói lại có người muốn cố ý giả vờ không biết tôi nói ngược chứ?

"Vậy các cậu cẩn thận một chút, đi ra sớm nhé."

Bích Nhu cứ như đang căn dặn người nhà sắp đi vào nhà ma không bằng, hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng. Có lẽ là nghĩ đến tiếp tục nói nhảm chỉ sẽ phí thời gian, người khác đều không nói thêm gì.

Kết quả người muốn đi vào tổng cộng cũng chỉ có bốn người mà thôi, ít ngoài dự liệu. Khi thông qua kết giới nội tầng, nhịp tim của Phạm Thống bởi vì căng thẳng mà đập nhanh một chút, chẳng qua chuyện gì cũng không có xảy ra, yên bình giống như kết giới

không tồn tại vậy, khiến hắn cũng không biết nên lấy lòng bình thường đối mặt, hay là tiếp tục giữ lòng cảnh giác.

Trên đường đi đến lối vào trung tâm tế đàn, bọn họ không có bất cứ trò chuyện gì. Bầu không khí này xuất hiện giữa bọn họ, đặc biệt có cảm giác vô cùng căng thẳng.

Hồi đó ba người chúng tôi cũng từng nửa đêm chạy đến tế đàn Trầm Nguyệt, lần đó bị ngăn ở bên ngoài không vào được, Lạc Thị còn có vẻ rất buồn... Chúng tôi bây giờ rốt cuộc có còn tính là bạn bè không? Mặc dù đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện trường còn có thêm một tên lùn, nhưng đây cũng không cản trở nói chuyện nhỉ? Mặc dù bây giờ đang làm chính sự, hình như cũng không thích hợp trò chuyện...

Phạm Thống mang tâm tình phức tạp tiến lên với ba người kia, mặc dù hắn cũng rất muốn mở đầu bằng "lát nữa sẽ gặp phải tình huống gì đây? Các cậu có từng nghĩ tới không?" vân vân, nhưng mà hắn nghĩ làm sao cũng cảm thấy việc mở đầu này không nên do người miệng có vấn đề như hắn đi làm, loại sai lầm này đã phạm rất nhiều lần rồi, hắn nghĩ, vẫn là nên ngoan ngoãn cố gắng né tránh mới phải.

Thế là bọn họ cứ yên lặng đến gần vòng bảo hộ màu trắng bao phủ chủ thể tế đàn ở trước mắt.

Vòng bảo vệ to lớn hình nửa vòng tròn giống như kén tằm trắng, là màng bảo hộ cách tuyệt không gian trong ngoài, cũng là kết giới tầng ba của tế đàn. Muốn thông qua vòng bảo hộ tráng lệ này, kỳ thực không cần kỹ xảo đặc thù gì, chú pháp mà pháp trận cung cấp đã đủ để mở vòng bảo hộ ra, bọn họ lúc thi hành chú pháp, cũng không có gặp phải khó khăn.

Vòng bảo hộ trắng tinh không một kẽ hở sau khi thi xong thuật pháp, liền tự nhiên mở ra một khe nứt cho người đi vào, bọn họ chân trước bước vào, chân sau mới thu lại, khe nứt đã tự động

khép miệng, bên trong cũng khôi phục trạng thái không gian mật bế, giống như lúc bọn họ chưa đi vào.

Trung tâm tế đàn đặt một ao nước cỡ nhỏ được xây cao, bốn phía lấy bậc thang hình tháp nối tiếp con đường dẫn lên trên, mặt ao nước đại khái giống miệng giếng, thậm chí còn nhỏ hơn miệng giếng bình thường một chút, theo như thông tin lúc trước từng nghiên cứu, đó được lắp đặt cho nghi thức chú nhập vương huyết.

Với kết giới màu trắng làm nền, làm tăng thêm sự thanh lãnh của tế đàn, điểm truyền tống liên thông với thông đạo Trầm Nguyệt thì ở bên cạnh. Sự bỡ ngỡ khi tiến vào nơi xa lạ không kéo dài bao lâu, Phạm Thống đã khôi phục tâm tình ban đầu, lúc này, người ngây ngẩn mở miệng là Nguyệt Thoái.

"Ở đâu?"

Hử? Cái gì? Cái gì ở đâu?

"Ngươi muốn tìm cái gì?"

Người đặt câu hỏi đối với vấn đề của cậu là Yiye, mà sau khi hắn hỏi xong, Nguyệt Thoái vừa lại lắc đầu biểu thị không có chuyện gì.

"Chúng ta đi lên tiến hành phong ấn đi, nghi thức phong ấn chưa từng có người làm, nhưng có lẽ giống với nghi thức chú nhập vương huyết, đều thực hành ở phía trên."

Ý kiến của Nguyệt Thoái bọn họ cũng tán đồng, dù sao ở đây nơi có khả năng nhất chính là ao nước nhỏ kia, sau khi phán định xung quanh không có cơ quan gì nguy hiểm, bọn họ liền cùng đi lên.

Khi bọn họ tiếp cận, nhìn thấy ao nước ở khoảng cách gần, bọn họ nhanh chóng phát hiện ao nước nhỏ này không giống ao nước phục sinh ở phía Đông và Tây lắm. Linh khí hội tụ bên trên

dồi dào như muốn tràn ra ngoài, khiến người có ảo giác nhúng một chút nước thôi cũng có thể nhận được gì đó, mà tình huống này, nguyên nhân có lẽ chính là do tấm bảo kính chìm ở phía dưới.

Bởi vì cảm giác sự vật ở Huyễn Thế mang hơi hướng cổ đại, Phạm Thống luôn luôn cho rằng bảo kính tên là Trầm Nguyệt này chắc kiểu dáng như cái gương đồng, không ngờ cách một lớp nước như vậy, mặt gương không hề mơ hồ, ảnh phản chiếu ra rất rõ nét, chẳng qua, vẫn là kiểu gương của phương Đông.

Uh... nói tới, mặc dù phẩm chất gương ở túc xá Đông Phương Thành hơi tệ một chút, nhưng gương nhà tên lùn vẫn phản chiếu rất rõ, cho nên khoa học kỹ thuật ở Huyễn Thế vẫn không có lạc hậu như tưởng tượng... chẳng qua Trầm Nguyệt chẳng phải đã tồn tại mấy trăm thậm chí hàng ngàn năm rồi sao! Gương ở niên đại đó chế tạo ra đã như thế này rồi? Hay công nghệ tiên phong gì đó bị thất truyền vân vân?

Phạm Thống một mặt nghĩ, mặt khác cũng cảm thấy mình thật rảnh rỗi khi nghiêm túc nghiên cứu thứ này. Huyền Điện ở Đông Phương Thành đã đắp tượng cỡ lớn của Trầm Nguyệt rồi, hắn từng được phân đến quét dọn Huyền Điện, tự nhiên cũng biết dáng vẻ đại khái của Trầm Nguyệt.

"Nếu bản thể ở đây, sử dụng pháp trận phong ấn đối với bản thân tấm gương, hẳn là không có vấn đề nữa?"

Nguyệt Thoái muốn tìm kiếm phụ họa từ người bên cạnh, nhưng Lạc Thị ngay cả nhìn cũng không chịu nhìn qua, cậu đành chuyển tầm nhìn đến Phạm Thống với Yiye.

"Trên lý luận đúng là như vậy."

Yiye trả lời như thế, Phạm Thống cũng gật đầu.

Nếu Trầm Nguyệt bị phong ấn, ao nước sẽ mất đi công hiệu để

cho cư dân tân sinh vĩnh viễn sống lại. Điều này bọn họ đều rất rõ, Lạc Thị vừa lại không tỏ ra phản đối, vậy thì, cứ thuận theo tiến hành thôi.

Chú ngữ phong ấn chỉ cần một người thi hành, để Nguyệt Thoái thi chú thì không có vấn đề gì, nhưng mà cùng lúc cậu niệm chú và vươn tay đến mặt nước, Phạm Thống lại nắm lấy cổ tay của cậu, thần tình tỏ ra có chút cứng ngắc.

"Cậu vừa rồi niệm không hoàn toàn là chú phong ấn trên pháp trận, đó là cái gì?"

Câu này không có bị đảo ngược, nhưng đây đã không phải trọng điểm hiện tại.

Trên pháp trận một số chú ngữ nào đó thuộc về thể hệ độc lập, lúc sử dụng cần phải đọc ra, cũng bởi vì như vậy, Phạm Thống mới phát giác chỗ không đúng.

"Tình huống gì vậy?"

Yiye không hiểu hiện tại đã xảy ra chuyện gì, Lạc Thị cũng ở bên ngoài tình huống.

"Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì, đây xác thực là chú ngữ phong ấn Trầm Nguyệt."

Giọng điệu của Nguyệt Thoái nghe lên có chút trách hắn cắt ngang thi pháp, chẳng qua đây không giấu được cảm giác chột dạ khi không nói thật.

"Đoạn chú ngữ đó mới không phải như vậy! Tôi ít nhiều cũng không có nghiên cứu được chưa!"

Nếu muốn nói từng nghiên cứu, kỳ thực là Huy Thị thường thường ở trong mơ niệm đoạn chú phong ấn đó quấy rối hắn, hắn đã bị làm phiền đến mức thuộc lòng, bây giờ thứ Nguyệt Thoái

niệm, thế nhưng không chỉ là chênh lệch một hai chữ mà thôi, hắn sẽ không nghe không ra, cũng cho rằng mình không thể nhớ nhầm.

Lúc Nguyệt Thoái nói cho hắn quyết định phong ấn Trầm Nguyệt, mọi biểu hiện đều có thể khiến người nhìn ra cậu là thật lòng.

Thay đổi chú ngữ ở lúc này, hắn nghĩ làm sao cũng cảm thấy sẽ không có chuyện tốt.

"Chú ngữ tôi niệm có hiệu quả phong ấn, chỉ là càng thêm hoàn thiện mà thôi, Phạm Thống, cậu không cần căng thẳng như vậy."

Nguyệt Thoái có vẻ đã tiêu trừ phần nào hoảng loạn vừa rồi, bây giờ dáng vẻ cậu nói chuyện vừa bình tĩnh vừa không có sơ hở, bởi thế Phạm Thống cũng khó có thể nhìn ra suy nghĩ của cậu nữa.

Theo lập trường của Nguyệt Thoái mà nói, cậu vốn là muốn giấu mọi người thi hành chú ngữ phong ấn đồng thời hiến dâng bản thân mình làm tế phẩm, để kéo dài hiệu lực của ao nước, về phần bốn người vào chỉ có ba người đi ra, cứ để bọn họ coi như trong quá trình phong ấn xảy ra sự cố là được, ngoại trừ không thể giấu Thiên La Viêm, cậu không muốn để cho bất cứ người nào biết được, cho nên dù Phạm Thống phát giác chỗ không đúng, cậu cũng không định làm bất cứ giải thích nào.

"Thật như vậy?"

Yiye cũng sản sinh hoài nghi đối với tình huống này, thế là trực tiếp yêu cầu.

"Vậy thì ngươi lấy pháp trận ra làm chứng, chúng ta nghiên cứu tại chỗ, nếu như nghiên cứu không ra, thì trở lại kết giới ngoại tầng dò hỏi ý kiến người khác cũng không sao -- Cũng không phải ta không tín nhiệm ngươi, chỉ là, đây là chuyện rất quan

trọng, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút."

"Ta cũng cho rằng như vậy tốt hơn."

Lạc Thị tán đồng lời của Yiye, dù sao đây không chỉ là chuyện của Tây Phương Thành, mà chuyện này đích xác nên đảm bảo mọi mắc xích.

Nguyệt Thoái cảm thấy có chút khó xử. Nếu như cậu khăng khăng giữ ý kiến của mình, đó đại biểu cậu không chịu nổi kiểm nghiệm, trong đây ắt có vấn đề, nhưng nếu thật sự để bọn họ nghiên cứu kỹ lưỡng, phương pháp cậu muốn dùng sẽ bày ra trước mặt mọi người.

"Được thôi."

Cậu ngoài miệng đồng ý, đồng thời cũng suy nghĩ trong thời gian đi trở lại liệu có biện pháp giải quyết nào không, nhưng mà, bọn họ vừa mới quyết định rời khỏi, liền xuất hiện tình huống mới.

Tế đàn vốn an tĩnh đột nhiên xuất hiện âm thanh không thuộc về bất cứ người nào trong số họ.

Tiếng chuông leng keng ở trong hoàn cảnh tịch tĩnh này hết sức nổi bật. Âm thanh trong trẻo đó giống như tiếng chuông gió, mà sau khi bọn họ nhìn về hướng âm thanh, mới phát hiện cái chuông nhỏ là trang sức đeo trên người thiếu nữ đột nhiên xuất hiện.

Thiếu nữ xuất hiện lúc nào, xuất hiện ra sao, bọn họ cũng không rõ, nhưng dựa vào suy đoán trước đó, thân phận của thiếu nữ xa lạ này kỳ thực cũng không khó đoán.

Có thể đột nhiên xuất hiện dưới tình huống bọn họ đều không có phát giác, hệt như cô vốn đã ở đây...

"Cũng đã vào rồi, làm sao có thể rời khỏi trước khi chủ nhân chưa đến nghênh đón chứ?"

Âm thanh ngọt ngào của thiếu nữ phối hợp với bề ngoài yêu kiều của cô, đáng lẽ khiến người vui thích, nhưng nhìn khuôn mặt của cô, nghĩ đến thân phận sống động của cô, mọi người liền rất khó duy trì tâm tình bình thường để đối mặt.

"Ngươi nhất định đã nghe thấy tiếng gọi của ta, mới sẽ đến đây..."

Từ vị trí đôi mắt cô nhìn chăm chú có thể biết được đối tượng cô nói chuyện là Nguyệt Thoái.

"Có thích thân thể hiện giờ của ngươi không? Englar."

Dưới ánh nhìn của cô, Nguyệt Thoái cảm thấy mình gần như không thể động đậy.

Tên của thiếu nữ là Trầm Nguyệt.

Chính là bảo kính Trầm Nguyệt nghe nói đã nhập ma, phát điên.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Trầm, Trầm Nguyệt quả nhiên có thể biến thành người sao! Chúng tôi cũng từng ngờ đến khả năng này, dù sao pháp khí cường đại như vậy, nghe lên cũng tương tự những vũ khí hộ giáp biết biến thành người bên cạnh chúng tôi, chẳng qua đoán được là một chuyện, thực tế chứng thực lại là một chuyện khác, cô ta cũng biết chúng tôi là đến phong ấn cô ta đi? Lần này chẳng phải sẽ...!

Cho nên chuyện Lăng Thị đại nhân giấu không nói cho chúng tôi kỳ thực chính là chuyện này sao? Có khả năng đơn giản như vậy?

Hẳn là không dễ đoán như vậy đi, nhưng thế này chẳng phải sẽ càng khiến người bất an sao?

Nói đến vũ khí và đồ phòng ngự sau khi biến thành người đều trông không tệ, hm, Lăng Thị đại nhân là ngoại lệ, mặc dù trông rất đẹp, nhưng nhìn mặt rồi lại nhìn giới tính, liền cảm thấy rất bi kịch, nói như vậy Trầm Nguyệt cũng không thể chỉ nhìn mặt? Có khi thật ra là nam!

Tiếp tục suy đoán kiểu này hình như không ổn lắm, nhưng tôi cũng không hi vọng cái miệng ăn mắm ăn muối của mình thành sự thật một chút nào. Nếu như việc Trầm Nguyệt hiện thân đại biểu chúng tôi sắp bị lăng trì, vậy bị một thiếu nữ xinh đẹp lăng trì, cũng tốt hơn bị một tên thân nam mặt nữ lăng trì, mặc dù tốt nhất là đừng có chuyện lăng trì này, nhưng... tôi có thể cầu mong như vậy không? Cô ta cũng đã nói không thả chúng tôi đi rồi kìa? Đây chẳng phải chính là tuyên ngôn đóng cửa thả chó?

Chúng tôi cũng còn chưa nghiên cứu ra mục đích Nguyệt Thoái thay đổi chú ngữ là cái gì mà! Tôi không rành thuật pháp, cái này muốn hỏi bách khoa toàn thư Huy Thị sợ rằng cũng không dễ hỏi, kỳ.. kỳ thực tôi bây giờ rất căng thẳng, tôi thực sự không muốn đang mơ mơ màng màng đụng phải đại ma vương sau đó chết sạch cả đội, nhưng mà --

Thiên La Viêm biến thành người nghe nói có thực lực ba đường chỉ vàng, Âm Thị đại nhân biến thành người cũng là thực lực tua rua màu đen thuần, vậy thì Trầm Nguyệt biến thành người... có phải đừng nghĩ nữa thì tốt hơn không, áp lực cũng sẽ không lớn như thế nữa?

Cô ta có thể xuất hiện thản nhiên như vậy, sợ rằng cũng đại biểu tình huống của chúng tôi thật sự rất không lạc quan đi?

Ngay lúc tôi đang đau khổ suy nghĩ làm thế nào không trở thành gánh nặng, thì lại phát sinh một chuyện rất bất hạnh.

Bụng của tôi vậy mà ở ngay phút mấu chốt như thế bắt đầu đói.

Ôi, ta thật sự không cầu gì nhiều, ít nhất ở lúc này tiến bộ một chút được không? Cái bụng thân ái?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11+7: Lựa Chọn Của Thế Giới

"Không phải thế giới lựa chọn ngươi, mà là ta -- đã chọn ngươi." -- Trầm Nguyệt

Thiếu nữ từ trên cao nhìn xuống bọn họ, thái độ ung dung xuất phát từ tự tin của cô. Cô hiển nhiên rất nắm chắc cục diện trước mắt, dù sao, ở đây vốn là lĩnh vực của cô mà.

"Các ngươi chắc phải có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta mới đúng, mau hỏi đi chứ? Một mình ta ở đây mãi chán lắm, thật ra ta cũng không bài xích nói chuyện với người khác, các ngươi muốn có đáp án nào, ta đều có thể nói cho các ngươi mà?"

Trên mặt Trầm Nguyệt xuất hiện vẻ mong chờ mang chút ngây thơ, giống như chỉ cần có thể nói chuyện với người khác là cô cảm thấy rất vui vẻ, nhưng cảm giác nguy hiểm cô mang đến cho bọn họ cũng không có tiêu tán, bọn họ vẫn có thể cảm nhận được uy hiếp và vẫn cảnh giới như cũ.

Nói muốn hỏi, nhất thời cũng rất khó sắp xếp thứ tự vấn đề để hỏi, thế là, Yiye mở miệng trước tiên.

"Vấn đề Trầm Nguyệt thu hút sinh hồn là làm sao xảy ra? Nếu ngươi đã là thần khí có ý thức, đây có phải là ngươi cố ý làm?"

Đây là nguyên nhân chủ yếu khiến bọn họ quyết định phong ấn Trầm Nguyệt, giả thuyết với suy đoán ban đầu đại khái đều không thoát khỏi liên quan đến "Trầm Nguyệt xảy ra vấn đề không thể sửa chữa".

Bọn họ vẫn cần một giải đáp chính xác, cho dù nhận được cũng chưa chắc có ích gì.

"Chuyện này còn có khả năng là vô ý sao?"

Giống như cảm thấy cách nói này rất buồn cười, Trầm Nguyệt bật cười ra tiếng.

"Nếu như chỉ là số ít nhỏ lẻ thì còn may ra, nhưng đâu có ít như thế nhỉ? Các ngươi chẳng phải cũng bởi vì như vậy mới phát hiện không ổn sao? Ta giúp các ngươi chứng thực kết quả điều tra, có vui không?"

Cô có thể thẳng thừng thừa nhận như vậy, dẫn nhập sinh hồn một cách trắng trợn, không hề lo lắng bị phát giác, cho thấy rõ cô căn bản không sợ người ngoài phát hiện, thậm chí còn cảm thấy để người khác chú ý đến chuyện này, là tình huống rất thú vị.

"Vì sao muốn làm như vậy? Cưỡng chế kết thúc sinh mệnh của người khác, kéo bọn họ đến thế giới này, đây đối với ngươi có gì tốt? Rõ ràng là chuyện quá đáng đến thế!"

Nghe xong trả lời của Trầm Nguyệt, Lạc Thị kích động mở miệng. Trầm Nguyệt ở trong lòng người dân Đông Phương Thành vẫn luôn là tồn tại vĩ đại chỉ có thể ngưỡng vọng, bọn họ xây Huyền Điện ở trong thành để cúng bái, thiết đặt ngày lễ trang nghiêm trọng đại -- cậu cũng đã từng sùng bái cái thần khí thay đổi Huyễn Thế này như vậy, nhưng giờ đây khi càng ngày càng đến gần chân tướng, cậu đã không thể hình dung Trầm Nguyệt mà bọn họ tôn kính, rốt cuộc là thứ gì nữa.

Phạm Thống đương nhiên cũng không thể lý giải suy nghĩ của Trầm Nguyệt, mà dưới tình huống Lạc Thị lên tiếng chất vấn trước tiên, trong lòng hắn có chút phức tạp.

Tôi cảm thấy cậu thật là một đứa trẻ thiện lương và chính

trực, vậy mà còn phẫn nộ hơn cả kẻ bị hại là tôi... Tôi cũng muốn biết tôi vì sao lại bị mang đến thế giới này như một trò đùa như vậy, kẻ bị hại rốt cuộc có bao nhiêu người? Nhìn thấy phạm nhân huênh hoang đắc ý tuyên dương tội trạng của chính mình như vậy, cảm giác thật sự chẳng tốt chút nào.

"Bọn họ đến đây chẳng phải vẫn sống như thường đó sao? Sống hưởng thụ sinh mệnh gần như vĩnh hằng mà ta ban cho, hệt như vĩnh viễn tồn tại cùng với ta, vĩnh viễn là con cờ thuộc về ta, như vậy có gì không tốt?"

Nụ cười của thiếu nữ cùng với lời nói của cô dần dần xuất hiện sự méo mó của bệnh hoạn, ác ý ẩn chứa dưới bề ngoài mỹ lệ, cũng thể hiện ra một cách lộ liễu.

"Một thế giới mà cư dân tân sinh hơn xa cư dân nguyên sinh, đối với ta mà nói đó chính là thế giới lý tưởng nhất. Đây sẽ là thế giới "của ta", cho dù pháp trận nhốt ta ở đây, ta vẫn có thể khống chế mọi thứ -- hồi đầu các ngươi ích kỷ lợi dụng lực lượng của ta xây dựng nên cái thể hệ này, thì có từng nghĩ tới sẽ có ngày này không? Thần khí vô chủ dựa vào đâu mà phải không ngừng bỏ ra hết thảy mọi thứ? Nếu để các người thần phục ta, tiếp nhận thống trị của ta, đó còn miễn cưỡng có thể cân nhắc được!"

Lời nói đầy căm hận và chán ghét đó tiết lộ tâm tư căm phẫn của cô. Dường như có chuyện gì đó ở quá khứ cảm thấy còn lơ mơ cũng chưa nghĩ nhiều thì ở giờ phút này đã sáng tỏ, Phạm Thống tổ hợp những lời nói từng nghe trong ký ức, có cái đến từ Huy Thị, có cái đến từ bản thân hắn, mà hắn nhất thời cũng phân không rõ.

"Chiến tranh chỉ là thủ đoạn sàng lọc, số lượng cư dân tân sinh gia tăng quá nhanh, đây là phương pháp giảm thiểu hợp lý, không thể đình chỉ."

"Chuyện Trầm Nguyệt thu hút sinh hồn, Đông Phương Thành đã biết từ lâu rồi..."

Nguyên nhân phát động chiến tranh, tước giảm số lượng cư dân tân sinh, vốn không chỉ bởi vì tài nguyên không đủ.

Cư dân tân sinh sẽ trở thành tồn tại uy hiếp cư dân nguyên sinh. Người dân trụ cột ở thế giới này sẽ dần dần bị cư dân tân sinh thay thế.

Cư dân tân sinh bị Trầm Nguyệt gọi đến.

Cùng lúc Đông Phương Thành cần cư dân tân sinh mở rộng quốc lực, thì cũng lo ngại thế lực đen tối đằng sau những cư dân tân sinh này.

Nhưng mà bất luận chiến tranh khiến bao nhiêu cư dân tân sinh bị tiêu diệt, Trầm Nguyệt vẫn sẽ thu hút hồn phách đến lần nữa, để mau chóng lấp đầy lỗ hổng tổn thất, ngay cả sinh hồn cũng không bỏ qua.

Bọn họ không có quyết tâm đánh đổ nền tảng xây nên tất cả mọi thứ hiện nay, cho nên cũng không có cách nào ngăn cản cô.

"... Sự sống lại của ta, cũng không phải ngẫu nhiên, đúng không?"

Trước khi người khác vẫn chưa phản bác lời nói của Trầm Nguyệt, Nguyệt Thoái sững sờ hỏi vấn đề này.

Trước giờ chưa từng nghe nói sau khi cư dân nguyên sinh chết đi, sẽ trở thành cư dân tân sinh.

Đến nay cũng chỉ có một người chức thực tình huống tương tự, chính là Tịch Anh.

Trên người bọn họ gần như không có điểm chung, nếu như ngoại trừ thân phận vua chúa, sở hữu vương huyết.

Đây phải chăng chính là lý do bọn họ được chọn?

Trầm Nguyệt không muốn nhìn thấy vương huyết bị đoạn tuyệt, thế giới cư dân tân sinh mình vất vả xây dựng bị sụp đổ, hoặc là...

"Đó là đương nhiên, con cờ cũng có bên nặng bên nhẹ, vị vua mang theo vương huyết ôm hận chết đi, đối với ta mà nói đó chính là cơ hội tốt hiếm có, khi vua của hai nước đều bị ta chuyển hóa thành cư dân tân sinh, vương quốc thuộc về ta chẳng phải đã thành sự thật sao?"

Cô hình như cảm thấy đây là chuyện khiến người vô cùng vui thích, nhưng ở đây không có bất cứ người nào có thể chia sẻ niềm vui với cô.

"Ngươi..."

Lạc Thị cắn răng, bởi vì phẫn nộ mà nói không ra một câu hoàn chỉnh, phản ứng của Yiye thì trực tiếp hơn, sau khi hắn rút thanh kiếm bình thường để phòng trường hợp khẩn cấp, thì dứt khoát vớ lấy vỏ kiếm đồng thời trút kình khí vào nó rồi ném lên trên.

Vỏ kiếm xuyên qua thân thể của Trầm Nguyệt, giống như xuyên qua một hình ảnh hư ảo. Thiếu nữ chẳng buồn để ý đến hành vi vô lễ này, nụ cười của cô vẫn vui vẻ, dường như tâm tình bởi vì cô mà sản sinh của người khác cũng có thể mang đến niềm vui thú cho cô.

"Ta mà các ngươi nhìn thấy, chỉ là hư thể do gương phản chiếu ra mà thôi, chẳng qua cho dù trực tiếp công kích thực thể cũng vô dụng đi? Dựa vào lực lượng của các ngươi, làm sao có thể tổn thương được ta?"

Cùng với tiếng cười vui vẻ đó, cô đã phát động thuật pháp, kết giới áp chế do cô phát động chỉ phát sinh hiệu lực ở khu vực này, ngay từ đầu đã hoàn mỹ chế trụ thân thể của tất cả mọi người, áp

lực nặng nề chịu không nổi cũng khiến bọn họ mất kiểm soát mà quỳ xuống.

Chỉ là kết giới này, đã triệt để cho thấy sự chênh lệch tuyệt đối ở mặt lực lượng.

Trầm Nguyệt không cách nào rời khỏi nơi này. Lấy năng lực và tính tình như vậy, cô nếu có thể rời khỏi, sớm đã không còn ở đây rồi, cũng chính là nói, chỉ cần bọn họ không ở địa bàn của cô, mặc cho thực lực của cô có cường hãn, cũng không thể trực tiếp tác dụng lên bọn họ.

Có lẽ cô có thể đình chỉ hiệu dụng của ao nước một cách tùy thích, hoặc khoa trương hơn là bất luận xa bao nhiêu cũng có thể phá hủy cư dân tân sinh nào mà cô muốn phá hủy, nhưng đối với những người vốn đã đến vì phong ấn Trầm Nguyệt như bọn họ mà nói, cái chết cũng không thể tạo ra uy hiếp.

Nhưng mà, cho dù trong lòng lường trước điều này, bọn họ bây giờ không có biện pháp rời khỏi đây, cũng là sự thật.

"Bởi vì tình huống không như mong đợi, cho rằng ta nguy hiểm, cho nên liền muốn phong ấn ta sao? Nói đến chẳng phải cũng ích kỷ như nhau, chỉ là xem ai ích kỷ hơn, ai có năng lực hoàn thành ý muốn của mình mà thôi sao? Nói phong ấn là phong ấn, các ngươi cho rằng đây là chuyện đơn giản như thế à?"

Bọn họ không biết cô muốn làm gì, bởi thế cũng chỉ có thể chờ đợi.

"Các ngươi căn bản không thể can thiệp bất cứ chuyện gì ta muốn làm. Cư dân tân sinh vẫn sẽ liên tục gia tăng không ngừng, hãy nhớ rằng sự ảo não giờ đây của các ngươi, sẽ còn phải nếm trải dài dài!"

Khí áp từ thuật pháp áp chế bọn họ, như là muốn để cho bọn

họ cảm thấy khuất nhục, gây trọng áp bắt bọn họ phải cúi đầu.

Áp lực gia tăng khiến đầu óc trống rỗng, gần như khiến người choáng ngất, vừa lại khéo léo khống chế ở giới hạn không thể ngất được, mục đích đương nhiên là muốn người cảm nhận rõ đau đớn.

Mà cảm nhận của Phạm Thống, lại không giống người khác lắm.

Khi kết giới thuật pháp mới bắt đầu phủ lên, hắn xác thực cảm thấy áp lực giống như mọi người, nhưng không được bao lâu, loại cảm giác chèn ép kia đã dần dần dịu lại, sau đó tan như mây khói.

Hắn phát hiện chỉ có mình như vậy, Nguyệt Thoái, Lạc Thị với Yiye thoạt nhìn vẫn đang cực lực chịu đựng, hắn cũng không hiểu vì sao lại thế này.

Lực chú ý của Trầm Nguyệt không có đặt vào hắn, hắn bởi vì sự khó chịu lúc mới đầu mà chống tay ở bên cạnh bồn nước, giờ phút này thuận thế nhìn xuống, tầm nhìn của hắn vừa vặn đối diện bên trong.

Tấm gương cổ sáng rực, vẫn nằm dưới đáy bồn.

Nếu như cái người bên trên chỉ là ảnh ảo, vậy thì cái này sẽ là bản thể sao?

Hắn không dám quá khẳng định, nhưng vừa lại theo trực giác cho rằng suy đoán này là chính xác.

Hiện giờ hắn có thể cử động như thường, hắn có thể hành động, nhưng hắn lại không biết mình nên làm thế nào.

Hắn dường như thông qua mặt gương nhìn thấy ảnh ảo, nghe thấy Huy Thị thì thầm bên tai hắn.

Có lẽ đây kỳ thực không phải ảo giác.

"Đọc ra đoạn chú ngữ kia, phong ấn cô ta đi, cho dù không có nền tảng thuật pháp, ngươi cũng có thể làm được."

"Đặt một dấu chấm hết đầy nhân từ cho hết thảy, hoàn thành chuyện này, Phạm Thống..."

Hắn cảm nhận được sự thúc giục của Huy Thị, cho dù là thúc giục, trong âm thanh lại không mang một chút vội vã nào cả.

Kết thúc hết thảy, đặt dấu chấm hết. Cơ hội chỉ một thoáng là vụt tắt, hắn bây giờ rõ ràng không có thời gian do dự những cái này, nhưng hắn vừa lại không thể không do dự.

Phong ấn Trầm Nguyệt, rốt cuộc nên tính là mong ước của ai đây?

Đó giống như là một sứ mệnh quay lưng với sinh mệnh, rõ ràng không muốn nhìn thấy kết quả sau khi phong ấn, nhưng lại phải làm vì lý do vĩ đại vượt sức người bình thường chịu nổi.

Rõ ràng không thích, không muốn, cũng cho rằng mình không có tư cách đi quyết định vận mệnh của người khác...

Nhất định có rất nhiều cư dân tân sinh, bất luận thế nào cũng muốn sống tiếp.

Giống như hắn thật ra cũng rất muốn sống tiếp vậy.

Hậu quả khi phong ấn Trầm Nguyệt có thể dễ dàng nhìn thấy được, vậy thì, nếu như không phong ấn thì sao?

Suy nghĩ này dụ dỗ hắn. Trong một thoáng hắn cảm giác không được động tĩnh xung quanh, tri giác cảm quan của hắn dường như chỉ còn lại mình với tấm gương dưới đáy bồn, những thứ khác đều là trống rỗng.

Trầm Nguyệt hắn cũng không muốn bị phong ấn, bị cưỡng chế

nhốt ở đây hàng trăm ngàn năm, hắn không biết đó là cảm giác thế nào, mặc dù hắn cũng cảm thấy mình thật quái gở khi đi suy nghĩ mấy chuyện đó ở thời khắc quan trọng này.

Cứ giống như kẻ bị hại bắt đầu tìm lý do cho tên sát nhân, cố gắng tha thứ thấu hiểu cho cô ta vậy. Thật ra chỉ cần không nghĩ gì cả, chẳng phải sẽ rất nhẹ nhõm sao? Đừng nghĩ tới hậu quả, cũng đừng nghĩ tới người khác, thậm chí cũng đừng nghĩ tới ý nguyện bản thân, cứ máy móc hoàn thành cho xong nhiệm vụ này là được rồi mà?

Phạm Thống muốn thuyết phục mình làm gì đó ở trong tình huống này, bất luận là gì cũng được... nếu như chẳng làm gì cả, bỏ phí cơ hội, đứng nhìn bạn bè vùng vẫy, hắn cảm thấy không thể tha thứ cho chính mình, chỉ là, quyết đoán đọc ra chú ngữ phong ấn, cũng chưa chắc là quyết định có thể được tha thứ.

Trong mâu thuẫn như vậy, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng nói của Lạc Thị.

"Ngươi chỉ là đang... tự lừa mình dối người."

Cậu chịu đựng nỗi khó chịu và đau đớn, nói như vậy với Trầm Nguyệt ở không trung.

"Trên thực tế ngươi chỉ có thể ở lại đây, làm giấc mộng đẹp khống chế thế giới của mình mà thôi. Tiếng nói của ngươi không truyền ra được, cũng không thể ra lệnh cho cư dân tân sinh làm gì đó cho ngươi, dù ngươi cho rằng mình có thể thao túng vận mệnh của mọi người, nhưng bọn họ không biết ngươi, chỉ cần bọn họ muốn, vẫn có thể an cư lạc nghiệp ở đây như thường, sống cuộc đời tốt đẹp..."

Ngôn luận không chịu yếu thế này lập tức chọc giận đối phương, giống như bị chọc trúng chỗ đau, tầm nhìn vốn tập trung trên người Nguyệt Thoái tức thì di chuyển mục tiêu, dưới xúi giục

của cảm tính , cô nhanh chóng có chủ ý mới.

"Ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bây giờ Tịch Anh đã chết, con cờ của ta không còn hoàn chỉnh nữa, để cho mọi thứ trở nên hoàn mỹ, chẳng phải nên giết chết ngươi ở đây, để chuyển hóa ngươi thành cư dân tân sinh sao?"

Lời nói đột ngột của cô, đã nói ra một điều kinh khủng. Cho dù cô chưa thực hành, nhưng cô thoạt nhìn chẳng giống đang nói đùa chút nào.

"Ngươi không có cách nào giết người ở đây."

Sắc mặt Lạc Thị bởi vì chống cự kết giới mà tái nhợt, nhưng mà cậu vẫn dùng giọng khẳng định nói ra câu này.

Đây không phải do Lăng Thị nói cho cậu, bọn họ không rõ. Trầm Nguyệt nghe xong lời này thì lần nữa bật cười.

"Có lẽ ta không thể ở đây tự tay giết hại một cư dân nguyên sinh, nhưng ngươi biết hai chữ con cờ này đại biểu cái gì không?"

Cô nói đến đây, đã khiến người sản sinh dự cảm không lành rồi, lời tiếp đến đã chứng thực suy đoán của bọn họ.

"Ta bây giờ chính là phép tắc của thế giới này! Ở thế giới tràn ngập cư dân tân sinh, ở thế giới cư dân tân sinh phải thần phục ta này -- ta chính là chủ nhân!"

Cùng lúc âm thanh của Trầm Nguyệt vang lên, Nguyệt Thoái cũng kinh ngạc phát hiện thân thể thoát khỏi khống chế của mình, đột nhiên đứng dậy. Tay của cậu giống như có ý chí của riêng mình mà phỏng ra hình kiếm của Thiên La Viêm, trong chớp mắt, ba sợi dây ánh sáng đã xuất hiện ở trước mắt bốn người.

Cô không thể tự động thủ giết người, nhưng cô có thể thao túng cư dân tân sinh trở thành vũ khí giết người của mình, làm

chuyện mà bản thân mình không thể làm.

"Không..."

Nguyệt Thoái nhìn mình giơ kiếm trong tay, biết rõ mục tiêu của vũ khí là ai -- thật ra bất luận là ai cũng vậy, đây căn bản là chuyện không thể được cậu chấp nhận, chỉ là cậu không cướp lại được quyền kiểm soát thân thể, đây đại biểu cậu không ngăn cản được những gì mình sắp làm.

Muốn trơ mắt nhìn Lạc Thị bị Nguyệt Thoái giết chết, Phạm Thống làm không được, hắn biết mình sợ rằng chỉ có một lần cơ hội, hắn phải dùng cơ hội này làm gì, phải xem lựa chọn của hắn.

Hắn với Nguyệt Thoái đều là cư dân tân sinh.

Trầm Nguyệt cũng có thể khống chế hắn ở trong thời gian ngắn nhất, giới hạn hành động của hắn, hắn không muốn đọc ra chú ngữ phong ấn kia, cho dù lấy được bản thể để uy hiếp, Trầm Nguyệt cũng có thể khiến hắn ở giây tiếp theo ném gương trở lại đáy bồn...

Chỉ có cư dân nguyên sinh mới không thể bị khống chế, nhưng...

Khi Nguyệt Thoái chém kiếm xuống, Phạm Thống ý thức được phản ứng của mình quá chậm. Bởi vì dưới khí áp Yiye miễn cưỡng lấy được sức lực để đẩy Lạc Thị ra, một kiếm này mới không có chém trúng, may mắn này sẽ không đến lần thứ hai.

Phạm Thống không biết tâm tình gì sai khiến mình, khiến hắn quyết định rướn người vào ao nước túm lấy tấm gương kia, nếu như động tác nhanh một chút, có lẽ còn có thể ném cho Lạc Thị hoặc Yiye, để xoay chuyển tình thế.

Không làm gì cả, Lạc Thị sẽ chết, đọc chú ngữ, chết ở chỗ hắn cũng là cư dân tân sinh giống Nguyệt Thoái, cho nên hắn chỉ có thể

giao quyền quyết định cho người khác.

Cho dù Nguyệt Thoái đã sẵn sàng đối mặt với cái chết, nhưng hắn thì chưa.

Chưa sẵn sàng đối mặt với cái chết... hay cái chết của bạn bè.

"-!"

Ngay khoảnh khắc ngón tay của hắn chạm vào mặt gương, Trầm Nguyệt đã phát giác hành động của hắn, lúc cô đang kinh ngạc vậy mà vẫn còn người cử động được, Phạm Thống đã cầm gương lên --

Nhưng cũng chỉ đến đây thôi.

Ngón tay cứng đờ không nghe theo sai khiến của hắn, tự thả lỏng tay để tấm gương rớt trở lại. Trầm Nguyệt đã khống chế được thân thể của hắn rồi, điều duy nhất đáng mừng có lẽ chỉ là sau khi cô dời chú ý thì không để Nguyệt Thoái công kích nữa mà thôi.

"Ngươi vì sao có thể cử động? Ở trong kết giới của ta..."

Trầm Nguyệt dường như từ lúc này mới bắt đầu đánh giá kỹ Phạm Thống, ánh mắt đánh giá đó khiến người rất không thoải mái.

Phạm Thống không trả lời được vấn đề này, bởi vì bản thân hắn cũng không biết đáp án. Như là cảm thấy bất mãn đối với chuyện lực lượng của mình xuất hiện lỗ hổng, Trầm Nguyệt trong lúc nhíu mày vừa lại phân tâm ném thêm một tầng kết giới vào hắn, áp lực cảm nhận được lúc ban đầu tức thì trở về người hắn, dưới trạng thái động đậy không được, còn có thêm cảm giác bị chèn ép giống như ngạt thở.

Nếu có thể chết như thế này, nói không chừng có thể trốn về

ao nước của Đông Phương Thành?

Vì thế lẽ ra nên giết chết Nguyệt Thoái rồi tự sát, thoát khỏi tế đàn Trầm Nguyệt, như vậy chỉ có Lạc Thị với Yiye ở lại, bởi vì hai người đều cư dân nguyên sinh, sẽ không còn nguy cơ bị giết nữa?

Đau đớn gia tăng trên người khiến đầu óc hắn nghĩ đến một đống thứ kỳ quái, chẳng qua, trạng thái này không duy trì được mấy giây, đã bị một luồng sức mạnh cứng rắn phá bỏ.

Người đánh vỡ cục diện này, là một thanh niên tóc trắng đang ngáp dài ngáp ngắn đột nhiên hiện ra bên cạnh hắn -- Người mà hắn sớm đã quen thuộc, đáng lẽ không thể xuất hiện ở đây, vũ khí của hắn.

"Puhahaha! Ta làm sao lại ở đây! Ta rõ ràng không mang ngươi trở về mà!"

Dưới tình huống khắc nghiệt như vậy, Phạm Thống vẫn không nhịn được bất chấp lời nói sẽ bị đảo ngược mà thốt lên.

Trước không nói đến hắn không mang theo vũ khí ra ngoài, cho dù mang đến, theo lý thuyết cũng sẽ bị chặn ở bên ngoài kết giới, Puhahaha có thể xuất hiện là hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn, người khác cũng ngơ ngác.

"Hả? Bổn phất trần tự biến nhỏ chui vào trong quần áo ngươi đi theo, Phạm Thống ngươi ra ngoài không mang bổn phất trần, chẳng lẽ không sợ chết sao, hơn nữa cố ý quên mang bổn phất trần ra ngoài, nhất định có chuyện xấu xa gì đó, bổn phất trần còn lâu mới bị ngươi lừa gạt như vậy, hừ."

Cái gì mà biến nhỏ đi theo, ngươi là biến thành bút lông hay là que tăm! Vì sao không có cảm giác gì hết!

"Nhưng -- kết giới -- ngươi rốt cuộc --"

Phạm Thống nhất thời thật không biết nên dò hỏi hắn thế nào, đại khái là sự việc quá ly kỳ, suýt nữa khiến đầu óc hắn đình chỉ vận hành, trên thực tế, ba đồng bạn của hắn cũng không còn lời nào để nói, hình như còn đang tiêu hóa hiện thực.

"Mau nói ngươi vì sao lén la lén lút muốn bỏ bổn phất trần ở nhà. Không có bản lãnh tự mình xông pha mà cứ thích thể hiện, ba lần bảy lượt toàn bắt bổn phất trần ra tay cứu giúp, ngươi làm sao cứ luôn gặp phải nguy hiểm thế hả?"

"Là như ngươi nghĩ! Ta chỉ là bởi vì bọn họ nói vũ khí cấp thấp không mang vào được, cho nên mới bỏ ngươi trong nhà!"

"Phạm Thống ngươi lại lấy cớ nguyền rủa để sỉ nhục bổn phất trần! Bổn phất trần đâu phải cứ bọn họ nói là chuẩn, bọn họ nói cái gì ngươi nghe cái đó sao!"

Sự hiện thân của Puhahaha khiến bọn họ tạm thời quên mất nguy hiểm ban đầu, mà đến khi bọn họ hồi thần, tiếp tục căng thẳng đối mặt với Trầm Nguyệt, lại phát hiện trạng thái của Trầm Nguyệt có chút khác thường.

Thần tình của thiếu nữ sau khi Puhahaha xuất hiện cũng tỏ ra kinh ngạc như vậy, chờ đến khi giây phút đờ đẫn đi qua, cô cuối cùng cũng tìm lại được tiếng nói và suy nghĩ của mình, kêu lên một tiếng đầy tức giận với bóng người đột nhiên xuất hiện kia.

"-- Ca ca!"

Ca ca.

Bởi vì tiếng gọi đột ngột này của Trầm Nguyệt, suy nghĩ vừa mới trở về của mọi người tức thì gián đoạn lần nữa.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Đang... đang cua gấp đấy à?

Từ khi Trầm Nguyệt xuất hiện, tôi đã vô cùng lo lắng cho hoàn cảnh của chúng tôi, đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc với trạng thái miễn dịch của mình, tôi vốn còn tưởng vào lúc này sẽ đột nhiên có tiếng từ trời phán rằng tôi là người được thần lựa chọn, đấng cứu thế được vận mệnh an bài vân vân, kết quả không ngờ chỉ là bởi vì, tôi vốn đã mang theo vật phạm quy đi vào?

Ặc, về cái vọng tưởng người được thần lựa chọn gì gì đó, chỉ là thứ do trí tưởng tượng quá phong phú của tôi sinh ra, trên thực tế tôi chưa từng mong đợi cái danh từ đáng sợ đó có thể thay thế tên của tôi, dù sao tôi cũng chỉ là một người bình thường, một người bình thường không có cách nào vì đại nghĩa bỏ qua tình riêng, hi sinh bản ngã!

Thần nếu như có mắt đã không nên chọn tôi! Nếu như người muốn chọn tôi làm đứa con yêu dấu của người, tôi trái lại rất hoan nghênh, tôi cảm thấy tôi thực sự rất cần vận may, như là đi trên đường có thể đá trúng tiền, từ trong phòng đi ra có thể gặp được mỹ nữ bắt chuyện, những chuyện này tôi đều rất thích cũng rất muốn! Nếu có thể xin thưởng cho tôi cơ hội như vậy!

Chẳng qua nói đến may mắn, có lẽ trời cao thật sự có chiếu cố tôi cũng không chừng?... Tôi rốt cuộc đã mua được vũ khí gì? Thời gian qua càng lâu, xảy ra càng nhiều chuyện, tôi càng nghi ngờ điều này! Tiếng gọi vừa rồi của Trầm Nguyệt là thật sao? Không phải tôi nghe nhầm chứ? Miệng bị nguyền rủa đã đủ đáng thương rồi, nếu ngay cả lỗ tai cũng có vấn đề, cuộc đời sau này của tôi nên làm thế nào để kiên cường sống tiếp? Thật ra tôi từ trước kia đã lo lắng vấn đề tương tự, nguyền rủa nếu như có thể khoách tán, đó đơn giản là tuyệt chứng hết thuốc chữa! Ác tật! Tôi thà bỏ mười năm vận đào hoa sắp tới để duy trì hiện trạng, đừng càng ngày càng nghiêm trọng, làm ơn -- Khoan đã, mười năm hình như có hơi nhiều... vậy.... đổi thành năm năm có được không? Không, ba năm là được rồi đi? Tương lai của chúng tôi còn chưa biết sẽ thế nào, giả như thật sự phong ấn Trầm Nguyệt, mười năm còn lại để sống,

vậy ba năm bằng với ba phần mười cuộc đời rồi! Thời gian rất quý giá, thanh xuân cũng rất quý giá, tôi không muốn chỉ có thể nói lung tung trong đầu như thế này mãi đâu!

Nói tới, lúc Puhahaha vừa xuất hiện hình như còn đang ngáp, nói không chừng trước đó còn đang ngủ mới ra muộn như thế... Vào lúc này ngươi làm sao còn ngủ được! Ngươi suýt nữa đã thành phất trần vô chủ rồi đó!

A... tóm lại đột nhiên có biến cố lớn như thế, hại tôi có chút đau dạ dày, A Pu, đây rốt cuộc có phải em gái của ngươi không?

Hay thật ra là em trai ngươi?

Nếu các ngươi thật sự có quan hệ thân thích, vậy... ngươi rốt cuộc vì sao lại luân lạc đến tiệm vũ khí của Đông Phương Thành, bám bụi trong xó?

Còn nữa, định nghĩa thân thuộc giữa vũ khí là chuyện thế nào? Cũng đâu có cha mẹ sinh ra! Đây rốt cuộc phán định làm sao, để ý mấy vấn đề này như vậy, không biết tôi có bệnh hay không --

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11 + 8: Giao Hội Mộng Gian

"Bổn phất trần thật không ngờ hiếm khi nhận chủ nhân mà còn chạy mất. Vậy mà có nơi bổn phất trần không thể đi theo?" -- Puhahaha

"Ta cũng -- trái lại Huy Thị cứ luôn đi theo, đây rốt cuộc là oan nghiệt từ đâu" -- Phạm Thống

"Bình tĩnh, Phạm Thống, bĩnh tĩnh là được rồi. Đời người luôn phải gánh vác vài sự vật nặng nề, mới có thể trở thành người đàn ông chân chính, chờ đến khi ngươi trở thành người đàn ông chân chính, ngươi cũng sẽ không để ý sự vật mình gánh vác nữa." -- Huy Thị

"Mặc dù không quen ngươi, nhưng như vậy xem ra, ngươi cho dù đã gánh vác rất nhiều sự vật, cuối cùng cũng chỉ trở thành một gã có tài ăn nói đi? -- Chu Sa

Thân là hung thủ dẫn đến náo động, Puhahaha rõ ràng không có tí tự giác nào, chờ đến khi hắn phát hiện ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình, mới tràn ngập nghi hoặc nhìn thiếu nữ ở không trung.

"Chẳng lẽ là đang gọi ta?"

Ohhhh! Không! Vào lúc này, bất luận ngươi có phải anh cô ta hay không, đều nhận hết cho ta! Đồ ngốc!

"Ngoại trừ ngươi còn có ai!"

Sự tức giận của Trầm Nguyệt hình như đã tăng lên ba mươi phần trăm, Puhahaha thì như là không cảm thấy được sự phẫn nộ của cô, tiếp tục nghi hoặc.

"Ngươi là ai vậy?"

Làm ơn đừng chọc giận cô ta nữa, mặc dù -- ta không chắc nữa, có khi ngươi đánh lại cô ta cho nên căn bản không sợ cô ta, nhưng ta cảm thấy vẫn là đừng đánh thì tốt hơn!

Phạm Thống cảm thấy mình gần như là ôm tim lo lắng, chẳng qua tình huống trước mắt hẳn là không có chỗ cho người ngoài xen vào.

"Ngươi quên ngươi có đứa em gái sao! Cho nên ngươi cũng quên luôn chị với em trai rồi à?"

Khoan đã! Còn có chị với em trai? Các ngươi là gia tộc vũ khí đâu ra vậy! Chỉ anh trai với em gái thôi đã đáng sợ như thế rồi, chị với em trai còn sao nữa!

"Bổn phất trần có nhớ em gái mình hay không, liên quan gì đến ngươi?"

"Ta chính là em gái ngươi mà!"

"Hả? Bổn phất trần đúng là có em gái, mặc dù không còn nhớ tên gì, nhưng hình như không phải tên Trầm Nguyệt, hơn nữa đâu có hung dữ như vậy chứ."

Puhahaha nhíu mày nhớ lại, tiếp tục nghi ngờ thân phận "em gái" mà Trầm Nguyệt tự xưng.

Cho nên là thật rồi! Ngươi có em gái vậy thì dễ thôi, mau nhận nhau đi! Trực tiếp coi cô ta là em gái ngươi cho rồi!

Mà sau khi thiếu nữ nghe xong trả lời của hắn, xung quanh

thoáng chốc bừng sát khí, khiến người không chút hoài nghi cô muốn trực tiếp tiêu diệt anh trai cùng những người chứng kiến.

"Puhahehe! Ngươi không muốn sống nữa sao!"

... Hả?

Này... ngươi gọi ai đấy? Phát âm nghe lên hình như quai quái? Chắc không phải nhận sai người thật đấy chứ?

Khi Phạm Thống đang bị cái tên này làm cho mơ hồ, Puhahaha lại hiếm khi mở to mắt, mặt tỏ ra ngạc nhiên.

"Ngươi vậy mà có thể phát âm tên của bổn phất trần chuẩn xác như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự là em gái ta?"

Gì? Cô ta nói cái gì, còn ngươi thì lại trả lời cái chi! Từ từ đã, ý ngươi là, cái phát âm kỳ quái mà cô ta vừa gọi mới là tên của ngươi sao? Cũng khác quá xa bốn chữ Puhahaha này rồi đi! Rõ ràng là cái tên hoàn toàn khác mà! Rốt cuộc là thế nào! Ngươi hồi đó báo tên là báo làm sao, hơn nữa về sau cũng không đính chính, nghe bọn ta gọi bậy cũng trả lời! Tên của ngươi bị đổi thành Puhahaha cũng mặc kệ như vậy sao!

"Đừng cho rằng ngươi là anh trai ta, ta sẽ không động thủ với ngươi!"

Trầm Nguyệt đã nổi giận rồi, đi kèm với biến đổi tâm trạng của cô, trong tế đàn tức thì tràn ngập áp lực khiến người không thể hít thở, nhưng bất luận cô phóng ra khí thế khủng bố cỡ nào, Puhahaha vẫn tỉnh bơ như thường, thậm chí còn ngáp một cái.

"Bổn phất trần mới chẳng sợ ngươi, ngươi là hộ giáp cũng không phải vũ khí, là em gái của ta thì thế nào, nếu ngươi công kích bổn phất trần, bổn phất trần vẫn đánh thủng ngươi như thường."

Hắn vừa nói, vừa còn thị uy mà lấy ngón tay rạch một đường, dễ dàng phá trừ mọi kết giới áp chế ở hiện trường, nhờ đó bọn họ cuối cùng cũng khôi phục hành động tự nhiên, nhưng trước khi vụ anh em cãi nhau vượt ngoài lẽ thường này kết thúc, bọn họ sợ rằng vẫn không thể làm gì.

"Đây rốt cuộc là tình huống gì?"

Yiye thoạt nhìn như không biết nên hình dung tình huống trước mắt như thế nào nữa, cũng không biết tiếp đến sẽ phát triển ra sao, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

"Phạm Thống, cậu có muốn thử nhờ Puhahaha thuyết phục Trầm Nguyệt phối hợp không? Nếu như cô ta chịu ngừng thu hút sinh hồn, chúng ta cũng có thể bàn điều kiện với biện pháp khác đi."

Nguyệt Thoái cũng có vẻ mệt mỏi, nghĩ thái sử dụng dưới thao túng của Trầm Nguyệt đã thu hồi, cậu trước hết đỡ Lạc Thị dậy, mới bình tĩnh nói với Phạm Thống như vậy.

"Ơ? Tôi?"

Phạm Thống chỉ vào mình, khuôn mặt có chút méo mó.

"Đúng. Cậu là chủ nhân của hắn, giữa các cậu hắn là có thể trò chuyện thương lượng, cũng chỉ có thể như vậy thôi."

"Lạc Thị phụ họa với ý kiến của Nguyệt Thoái, cậu cũng cho rằng đây là phương pháp khả thi nhất.

Bây giờ muốn xen vào đối thoại của cặp anh em kia cũng không phải không có biện pháp, chỉ cần dùng giao tiếp tinh thần là được, cho nên, Phạm Thống chỉ có thể vừa cảm thán vừa gánh các nhiệm vụ này, động não suy nghĩ phải làm thế nào nhờ Puhahaha giúp đỡ.

Ôi, nói tới, Nguyệt Thoái cậu cứ giả vờ như không nghe thấy tên chân chính của hắn như vậy sao? Mặc dù tôi cũng là bởi vì nghe không rõ mấy chữ kia, chỉ có thể tạm thời tiếp tục gọi Puhahaha thôi...

"Puhahaha, um... ta lại muốn nhờ ngươi giúp đỡ rồi..."

"Không muốn."

"Ngươi ít nhất cũng nghe ta nói một cái chứ!"

"Bổn phất trần không làm mai, bổn phất trần không cần đứa em gái này, Phạm Thống ngươi phiền chết đi được."

"Cái... cái gì mà đứa em gái này? Ngươi đang nói gì vậy?"

"Chẳng phải Phạm Thống ngươi thấy sắc sinh lòng thèm muốn hộ giáp cho nên muốn nhờ bổn phất trần kéo dây tơ hồng sao? Bổn phất trần không muốn, ngươi đừng nằm mơ."

Cái quỷ gì vậy! Ta bây giờ mới biết Trầm Nguyệt là hộ giáp có được không! Thì ra gương có thể làm hộ giáp à? Kính hộ tâm cũng không phải trông như vậy đi!

"Logic này từ đâu ra! Ngươi rốt cuộc làm sao suy diễn ra kết luận như vậy chứ!"

"Phạm Thống ngươi nếu như không phải muốn giấu bổn phất trần len lén đi kết giao hộ giáp, vì sao không mang bổn phất trần ra ngoài, hơn nữa còn là người khác nói với ngươi không thể mang theo, càng nghĩ càng khả nghi. Cho nên không phải sao? Vậy ngươi muốn nhờ bổn phất trần cái gì?"

Ngươi vì sao suốt ngày nghi ngờ ta muốn làm chuyện xấu gì sau lưng ngươi vậy? Ngươi cuối cũng cũng chịu nghe ta nói rồi à? Ta cảm động ghê cơ?

"Puhahehe, ngươi vì sao không trả lời!"

Lúc Puhahaha nói chuyện tâm linh với Phạm Thống, đương nhiên cũng gác lại đối tượng đàm thoại ban đầu, thiếu nữ cảm thấy vô cùng bất mãn đối với thái độ này của anh trai lâu rồi không gặp của mình, lần này bất mãn của cô cũng không được xoa dịu.

"Đừng ồn, bổn phất trần đang nói chuyện với chủ nhân, ngươi chờ một chút rồi nói sau."

Ohhhh! Ta xen vào thật sự coi là hợp lý chính đáng à? Nhưng ta hi vọng ngươi khuyên em gái ngươi giảng hòa với bọn ta, ngươi cứ đắc tội cô ta như vậy, lát nữa còn khuyên nổi không?

"Bọn ta đến đây là muốn thương lượng với cô ta, ngươi có thể khuyên cô ta nói chuyện đàng hoàng với bọn ta, đừng hút người chưa chết đến thế giới này nữa được không... Không, cư dân tân sinh càng ngày càng nhiều cũng không phải cách, liệu có thể dứt khoát đừng câu hồn tới nữa! Đổi lại, chúng ta cũng có thể nghiên cứu xem có biện pháp gì có thể để cho cô ta rời khỏi đây chạy tới chạy lui vân vân..."

"Nghe có vẻ là chuyện không liên quan tới bổn phất trần, bổn phất trần vì sao phải cầu cô ta?"

"Không bảo ngươi cầu! Chỉ là hi vọng ngươi nói chuyện hòa bình với cô ta thử xem! Nếu như cô ta nhất định muốn như vậy, chúng ta chỉ có thể phá hoại hoặc phong ấn cô ta thôi, nếu làm như thế, hiệu quả sống lại của ao nước sẽ biến mất, ta và mọi cư dân tân sinh sẽ chỉ còn sống tối đa mười năm nữa mà thôi!"

"Cái gì chứ... Cuối cùng lại là muốn bổn phất trần cứu ngươi mà! Dù sao cũng toàn là bắt bổn phất trần cứu ngươi!"

Ta còn cách nào đây? Nếu không bảo ngươi cứu, chẳng lẽ

muốn ta chờ chết sao? Nhưng ta lại không muốn chết! Ngươi chắc sẽ không phải không cứu chứ? Mặc dù ta luôn mặt dày như vậy, nhưng ngươi dù có không cam lòng thế nào vẫn sẽ để ý ta, cho nên ta mới cầu ngươi --

"Chủ nhân gì chứ, hắn chẳng qua là cư dân tân sinh, ngươi vì sao lại nhận hắn làm chủ nhân!"

Trầm Nguyệt tỏ vẻ rất coi thường Phạm Thống, chẳng qua, đối với cô mà nói, cư dân tân sinh sợ rằng chỉ như nô lệ, sở dĩ chê bai như vậy cũng là bình thường.

"Cư dân tân sinh thì thế nào, ngươi cũng chẳng qua chỉ là một đứa em gái, có gì ghê gớm."

Puhahaha dùng giọng điệu chê bai tương tự đáp trả như vậy.

Ngươi làm sao lại nói bằng giọng điệu sẽ chọc giận cô ta chứ! Đây rốt cuộc muốn nói chuyện đàng hoàng kiểu gì!

"Ngươi --"

"Đủ rồi đủ rồi, ngươi rốt cuộc muốn từ trên cao nói chuyện với bổn phất trần đến lúc nào? Chuyện trong nhà chúng ta sang bên cạnh nói, bổn phất trần sắp phiền chết đi được."

Mặc dù câu này của Puhahaha vẫn đầy mất kiên nhẫn, nhưng Trầm Nguyệt sau khi lấy ánh mắt như có thể đốt thủng người khác để trừng hắn mấy giây, vẫn là nhẫn nhịn bay xuống, đi theo hắn đến một góc nói chuyện.

"Thật sự nói chuyện thành công?"

Yiye nhíu mày nói, hắn cảm thấy bọn họ thoạt nhìn nói chuyện mấy câu là cãi nhau, như vậy muốn nói chuyện đang hoàng thực sự rất khó, giống như bản thân hắn cũng rất khó nói chuyện với Loveson vậy.

Phạm Thống xòe tay biểu thị mình cũng không chắc, từ đây nhìn qua, tình huống trò chuyện của bọn họ vẫn chẳng làm sao ấm áp tốt đẹp cho được, Trầm Nguyệt đại khái là tức giận nói không thèm lựa lời, thế là Puhahaha liền dùng tay táng đầu cô, chờ cô nổi giận cãi lý, Puhahaha lại dùng ngón tay búng trán cô, hại cô mất thăng bằng ngã về sau...

Puhahaha ngươi đang bắt nạt em gái ngươi hả. Còn nữa, cô ta chẳng phải là hư thể được chiếu ra à? Vì sao ngươi đánh trúng được?

"Vậy thì, đến gần ao nước một chút, để dễ hành động và cũng đảm bảo hơn đi?"

Yiye nhìn tình huống bên đó, dùng giọng bằng phẳng đề nghị như vậy.

Là định lỡ như hiệp định đổ vỡ thì trực tiếp phong ấn, phong ấn không được thì đập vỡ luôn sao? Sách lược bên Tây Phương Thành mấy người cứ toàn như vậy...

"Hồi đó có mua vũ khí thật là tốt quá..."

Lạc Thị đột nhiên cảm thán một câu, nhớ hồi đó tiền còn là cậu bỏ ra, bởi vì câu này, Phạm Thống với Nguyệt Thoái cũng nhìn cậu.

Bọn họ đồng thời nhớ tới đoạn ký ức đó. Khi ấy vẫn chưa biết đối phương gánh vác điều gì, cũng không biết mình sẽ đối mặt chuyện gì, chỉ là đơn thuần làm bạn với nhau.

Sau khi phát hiện mình vô tình chìm vào hồi ức, Lạc Thị quay mặt đi, như là muốn cách tuyệt loại tâm tình với bầu không khí này.

Phạm Thống không có nói chuyện. Nguyệt Thoái cũng không có. Có một số thứ không cách nào cứu vãn được, về phần có thể

bù đắp hay không, chỉ sợ cũng rất khó có đáp án.

Phía bên kia, Puhahaha sau lần thứ ba chọc vào trán Trầm Nguyệt khiến cô kêu lên đầy bất mãn, không lâu sau, bọn họ cuối cùng cũng bàn xong, đi trở lại đây.

Kết... kết thúc rồi sao? Đi qua một cách yên ổn như vậy, tôi có nên mong đợi kết quả tốt?

"Cô ta đồng ý ngừng chiến, bổn phất trần nói xong với cô ta rồi."

Nghe lên là một tin tức tốt, nhưng hình như hơi quá chung chung giản lược.

"Cho nên điều kiện cụ thể...?"

Thật ra chỉ một câu nói xong rồi, cũng rất khó để yên tâm, chẳng qua nếu như chất vấn lời của Puhahaha sẽ khiến hắn tức giận, cho nên mọi người đều rất thức thời không đặt câu hỏi ở phương diện này.

"Hừ, chẳng phải chỉ là đừng bắt người sống với người chết đến nữa sao, nể mặt anh trai ta, đồng ý với các ngươi thì đồng ý với các ngươi."

Lúc Trầm Nguyệt nói chuyện mặt vẫn đầy vẻ không vui, rất là không cam tâm tình nguyện.

Ngươi --? Cảm giác ngạo mạn xấu xa hồi nãy đâu mất tiêu rồi! Đây không đúng đi! Anh trai ngươi đối xử với ngươi thế nào, ngươi vậy mà vẫn nghe lời hắn, ngươi rốt cuộc làm sao vậy!

"Cũng thuận tiện hứa đừng thao túng thân thể cư dân tân sinh nữa chứ?"

Yiye không nhịn được nói một câu như vậy, đây hiển nhiên là

vì Nguyệt Thoái.

"Các ngươi cho rằng mình có tư cách gì ra lệnh cho ta --"

"Bổn phất trần suýt nữa quên mất! Ngươi không được đùa giỡn thân thể của cư dân tân sinh một cách bừa bãi! Giở trò trên người chủ nhân của bổn phất trần, chẳng biết lớn nhỏ!"

Nếu như là chuyện chẳng liên quan tới mình, không cần để ý, Puhahaha có lẽ sẽ mặc kệ, nhưng chuyện này hắn rõ ràng rất để ý, lập tức cắt ngang lời Trầm Nguyệt và ra yêu cầu với cô.

"Ai biết hắn là chủ nhân của ngươi, rõ ràng chẳng có chút thuyết phục nào!"

Này này. Tôi cảm thấy bất luận là ai cũng rất bất lịch sự với tôi, chẳng lẽ tôi bẩm sinh phát tán khí chất dễ bắt nạt sao?

"Chẳng lẽ biết rồi thì ngươi sẽ không đùa giỡn sao?"

"Hắn chạm vào bản thế của ta, ta đương nhiên phải cản hắn, ai có hứng đùa với hắn chứ!"

"Tóm lại sau này không được đùa giỡn! Nếu còn lần nữa bổn phất trần sẽ không có đứa em gái như ngươi!"

Các ngươi ở đó đùa với chả giỡn có phiền không hả! Phiền chết đi được!

"Không đùa thì không đùa! Các ngươi bây giờ muốn làm gì thì cứ việc! Đừng cho rằng ta vẫn sẽ nhịn tiếp!"

Thiếu nữ cứ luôn ở bờ vực tức đến mất khống chế, mà nếu cô đã đồng ý "sửa chữa" vấn đề thu hút hồn phách, mục đích chuyến này của bọn họ đã từ phong ấn Trầm Nguyệt chuyển sang nghi thức chú nhập vương huyết rồi.

Sự tình xuất hiện thay đổi như vậy là điều bọn họ không ngờ

tới, cơ hội xoay chuyển ly kỳ như vậy đơn giản là chỉ có thể gặp không thể cầu, vốn dự tính không phải chết chắc rồi thì cũng là tay không mà về, không ngờ cuối cùng vậy mà có thể mở thông con đường vốn đã bế tắc, thế là, bọn họ liền mang theo tâm tình phức tạp không hoàn toàn vui mừng, sau khi được Trầm Nguyệt cho phép, trước hết ra bên ngoài đón người khác vào.

"Các ngươi muốn tiến hành nghi thức chú nhập vương huyết?"

Trên mặt Lăng Thị ghi rõ "bộ vào một chuyến đã bị tẩy não rồi sao", lúc hỏi cái này, hiển nhiên cảm thấy mình nghe sai rồi.

"Ban đầu chẳng phải muốn phong ấn Trầm Nguyệt?"

Đầu Vi Thị cũng không vận chuyển được, tóm lại, hắn cần giải thích tường tận hơn.

"Ủa? Bọn ta có thể vào sao? Thật tốt quá, các ngươi có nhìn thấy Trầm Nguyệt không? Có đẹp không?"

Lối suy nghĩ của Âm Thị luôn luôn ở ngoại lệ.

"Bệ hạ quả nhiên có thể giải quyết mọi thứ!"

Yameidie tiếp tục sự sùng bái mù quáng của hắn, chẳng qua lần này thế nhưng không phải nhờ vào Nguyệt Thoái.

"Thật tốt quá, vậy mọi người đều có thể sống tiếp rồi sao?"

Bích Nhu rất đơn thuần vì chuyện này mà vui vẻ.

"Tôi vốn còn lo lắng đi vào bốn người, đi ra không phải bốn người..."

Chu Sa sau khi lẩm nhẩm xong câu này, Thiên La Viêm quan sát một hồi cũng lo lắng mở miệng.

"Englar, vì sao có dấu vết đã sử dụng nghĩ thái? Bên trong đã

xảy ra chuyện gì?"

Chờ bọn họ đứt đứt quãng quãng kể chuyện xảy ra bên trong, tiếp thụ sự kinh hãi và lo lắng của mọi người xong xuôi mới nói đến phần của Puhahaha, phản ứng của mọi người đều tương tự bọn họ: Cạn lời, không tin được.

"Phạm Thống rốt cuộc vì sao có thể lấy được vũ khí tốt như thế...?"

Có ý kiến nói thẳng.

"A, năm vạn xâu tiền quả nhiên không mua nổi sao..."

Âm Thị đại nhân, ngài lúc đó ra giá ba vạn mà, hay là tôi nhớ nhầm? Thôi kệ, không quan trọng.

"Vũ khí hộ giáp có khả năng có anh chị em? Âm Thị nếu có anh chị em giống như hắn, vậy quốc gia sẽ diệt vong mất!"

Vi Thị đại nhân, tôi nghĩ Âm Thị đại nhân cho dù có anh chị em, trong đó chắc cũng chỉ có ngài ta là bị làm hỏng đi? Hỏng đến mức này chắc chỉ có thể gặp không thể cầu.

Tuy để mặc không quan tâm Trầm Nguyệt có lẽ vẫn là một cái tai họa ngầm, dã tâm muốn khống chế thế giới cô ta cũng đã nói rõ ràng như thế rồi, thực sự khó đảm bảo về sau sẽ không làm gì nữa, chẳng qua, so với phong ấn Trầm Nguyệt, chôn vùi cư dân tân sinh, thì việc có thể giải quyết vấn đề sinh hồn với nhân số dư thừa, đồng thời chú nhập vương huyết duy trì công hiệu ao nước, thật ra đó là điều mà đa số người muốn thấy, mọi người đều đã ở đây, thuận tiện tiến hành cái thủ tục này cũng tốt, một nhóm người bèn cùng nhau tiến vào kết giới nội tầng, trở lại bên trong tế đàn.

Thủ tục của nghi thức chú nhập vương huyết cũng không phức tạp, pháp trận cũng có ghi chú, lúc cử hành trước đây cũng

có viết lại, bọn hộ đều đã từng xem. Cho dù thật sự không rõ, cũng có thể hỏi Trầm Nguyệt kế bên, chỉ là sẽ bị chế nhạo một phen mà thôi -- cho nên không có người muốn hỏi.

Khi tiến hành cái nghi thức này, người cần hành động chỉ có hai người sở hữu vương huyết mà thôi.

Khi lần nữa bước lên bậc thang, đứng thẳng trước ao nước, Nguyệt Thoái đã loại bỏ tạp niệm trong lòng, tập trung vào tấm gương ở đáy ao.

Mọi người đứng xem nghi thức không có phát ra bất cứ âm thanh quấy nhiễu nào, bầu không khí nghiêm túc mà yên bình. Bọn họ đều lặng lẽ chờ nghi thức này hoàn thành, mà đây cũng không cần quá nhiều thời gian.

Khi dòng máu đỏ tươi tuôn ra từ vết cắt ở lòng bàn tay cậu, cậu có một loại cảm giác xa lại khó có được.

Cho dù cậu đã chết, vương huyết tồn tại trong cơ thể cậu từ vết thương này nhỏ xuống, lại cho cậu một loại cảm giác có sức sống.

Cảm giác đó, bất ngờ khiến cậu cảm thấy mình dường như đang sống. Không thể nói thích hay là ghét -- có lẽ bởi vì hiểu rõ đây chỉ là mê hoặc nhất thời, cho nên loại ảo giác mang đến hi vọng này mới đặc biệt khiến người đau thương, nhưng những chuyện đó, không nên nghĩ ở lúc này.

Cậu bỏ tay chảy máu vào trong ao nước, nhìn máu bị ao nước pha loãng, dần dần tản ra. Lạc Thị bắt chước cậu làm giống như vậy, chẳng qua, chỉ ngâm tay trong nước phóng thích máu thì không thể hoàn thành nghi thức.

Bọn họ cần nắm tay nhau ở trong nước, cùng nhau sử dụng lực lượng của vương huyết, khi chữa trị vết thương của đối

phương, cũng đưa luồng năng lượng này thẩm thấu vào, để Trầm Nguyệt hấp thu, như thế, nghi thức chú nhập vương huyết mới có thể tuyên bố thành công.

Đây là làm vi nghi thức, Lạc Thị sẽ phối hợp. Nhưng mà nhìn thần thái cứng ngắc miễn cưỡng của Lạc Thị, Nguyệt Thoái ít nhiều vẫn cảm thấy buồn.

Cảm giác khi có chuyện canh cánh trong lòng không thể bỏ xuống, có lẽ cậu hiểu hơn ai hết.

Chính bởi vì rất rất nhiều chuyện trong quá khứ không thể coi như chưa từng xảy ra, vướng mắc dù có làm sao cũng sẽ để lại vết tích, không thể miễn cưỡng, dưới tình huống nhận biết chuyện này, lời trong lòng cậu mới khó có thể hóa thành hành động thực tế hoặc ngôn ngữ.

Nhưng cho dù như vậy, cậu vẫn không thể từ bỏ mong đợi.

Chờ mong tình bạn từng có vẫn có thể khôi phục, chờ mong ký ức ngày xưa cùng nhau vô tư lự dạo phố Đông Phương Thành, có thể tái hiện ở tương lai.

Cậu không biết đi bước đầu tiên để khôi phục như thế nào, nếu không làm gì cả, vĩnh viễn chỉ sẽ duy trì cương cục như hiện giờ.

Nguyệt Thoái vươn tay ở trong nước về phía Lạc Thị, trực tiếp nói ra lời nghĩ đến trong lòng.

"Đưa tay cho tôi, tin tưởng tôi một lần nữa, Lạc Thị..."

Chuyện đến nước này, nếu còn nói tín nhiệm, hình như có chút buồn cười.

Chuyện đánh vỡ tín nhiệm đã làm không chỉ một lần, từ vô tình đến cố ý, cho dù đều có nỗi khổ trong lòng, sợ rằng cũng không

thể cầu xin được thấu hiểu.

Từ thần sắc xuất hiện một chút thay đổi của Lạc Thị, Nguyệt Thoái nhìn không ra suy nghĩ của cậu. Chẳng qua, tay bọn họ vẫn nắm lấy nhau.

Ít nhất lúc nắm tay với cậu, Lạc Thị không có lên tiếng bác bỏ, thanh minh chỉ là vì hoàn thành nghi thức, bất luận đây có phải đại biểu gì đó hay không, hơi ấm bao trùm lên tay vẫn khiến cậu cảm thấy vui vẻ.

Bàn tay nắm trong nước vận dụng ánh sáng từ lực chữa lành san bằng vết thương rỉ máu. Sau khi tất cả hào quang đều bị gương dưới đáy ao hấp thu, thời hạn ao nước cung cấp cho cư dân tân sinh sống lại liền được dời về sau ba trăm năm.

Hi vọng để cho thế giới này duy trì trạng thái hiện giờ cùng với nụ cười.

Hi vọng duyên phận có thể tiếp tục, nhờ thời gian có được này xua tan những tiếc nuối của sinh mệnh, gửi gắm cuộc sống mới ở thế giới này.

Nếu đã xác định nghi thức viên mãn, Nguyệt Thoái với Lạc Thị liền cùng nhau đi xuống bậc thang, mà khi bọn ho đi về phía những người đứng xem nghi thức, lại phát hiện bọn họ đã bắt đầu thảo luận chuyện khác.

"A, Lăng Thị, thật ra ta cứ luôn cảm thấy ngươi thân là một gã đàn ông, vậy mà hóa thành quần áo bám sát vào thân thể phụ nữ, thật đúng là một lão già biến thái buồn nôn, bây giờ nếu đổi thành tiểu Lạc Thị hình như đỡ hơn một chút, nhưng cũng chỉ có một chút."

"Nếu như ta là lão già biến thái buồn nôn, vậy một gã đàn ông sau khi hóa thành kiếm để phụ nữ nắm trong tay như ngươi thì coi

như là gì? Ngươi có muốn thử tự nói không?"

"Cái gì! Ngươi làm sao có thể nói như vậy!"

Âm Thị với Lăng Thị không biết đang cãi nhau cái gì, thậm chí Bích Nhu cũng gia nhập trong đó.

"Âm Thị, vậy em thì sao? Chẳng lẽ em ở trong mắt anh cũng rất biến thái buồn nôn à?"

Dáng vẻ rưng rưng nước mắt của Bích Nhu thoạt nhìn giống như sắp khóc đến nơi, Âm Thị đương nhiên vội vàng bổ sung lời nói của mình để an ủi cô.

"Em đương nhiên không phải! Biến thái buồn nôn phải là cái gã khiến em biến thành quần áo bám trên người hắn mới đúng!"

"..."

Hai người đúng lúc đi qua nghe thấy mấy câu này, nhất thời đều chỉ biết câm nín.

"Các người đang thảo luận cái gì vậy..."

Bị cho là biến thái, Nguyệt Thoái không biết nên bình luận thế nào đối với lời này, mặc dù không cần thiết nghiêm túc với Âm Thị, nhưng cậu cũng phải làm cho rõ bọn họ bây giờ đang làm gì.

"Bệ hạ, bọn họ đang thảo luận vấn đề quy thuộc sau này."

Yameidie rất thích trả lời câu hỏi. Chính xác mà nói, hắn cũng chỉ có rất thích trả lời vấn đề của Nguyệt Thoái với Narsi mà thôi, về phần hắn có coi cái này là biểu hiện của trung thành hay không, thì không biết nữa.

"Cái gì mà vấn đề quy thuộc?"

Lạc Thị cũng mù mờ, không rõ đây là ý gì.

"Bởi vì chúng ta sắp phải tách ra từ đây, ai nấy về nước mình, hai người này cứ dùng dằng không nỡ, đang suy nghĩ có biện pháp gì để gặp mặt thường xuyên."

Chu Sa chỉ vào Âm Thị với Bích Nhu, trực tiếp nói rõ tình huống.

"Ồ? Vậy thì sao?"

Lạc Thị nhíu mày, hiển nhiên vẫn chưa lĩnh ngộ chuyện này có phương hướng giải quyết gì.

"Có thể cân nhắc trao đổi hộ giáp, dù sao vũ khí trước kia cũng đã đổi rồi không phải sao?"

Yiye ở bên cạnh mỉa mai, phần lớn là bởi vì hộ giáp của Đông Phương Thành có vẻ ưu tú hơn mới đề xuất kiến nghị này.

"Ơ?"

Âm Thị sửng sốt, Thiên La Viêm thì tiếp lời.

"Nghe có vẻ không tệ, Aifrol có thể từ đây biến mất khỏi mắt ta sao?"

Nàng nói trực tiếp như vậy, Phạm Thống đứng ở ngoài cùng cũng thực sự không biết nên nói cái gì.

Ghét cô ta đến thế à? Ngươi ghét Narsi cũng chỉ đến thế thôi đi?"

"Ta không muốn! Vì sao ta phải chịu đựng một gã thiểu năng gợi đòn nhiều năm như thế rồi còn bắt ta sang nước khác thích ứng một cô ả khủng bố như vậy! Chỗ bị thương trên người ta còn đau đây này, ai muốn trao đổi hộ giáp với các ngươi chứ!"

Bích Nhu còn chưa phát biểu ý kiến, Lăng Thị đã kịch liệt phản đối trước, có vẻ Thiên La Viêm mang cho hắn áp lực rất lớn, có lẽ

còn để lại một chút ám ảnh nội tâm.

"Không bằng đổi lại vũ khí?"

Có Thiên La Viêm ở đây, cuộc sống của Bích Nhu cũng chẳng thể nào tốt được, thế là cô đã đề nghị như vậy, Phạm Thống nghe xong chỉ muốn trợn mắt.

Tiểu thư! Đây chẳng phải như nhau sao! Chỉ là Lăng Thị đại nhân không cần đến Tây Phương Thành mà thôi, hắn vẫn phải làm cộng sự với Thiên La Viêm khủng bố kia kìa! Hơn nữa đây là đề nghị thiệt cả ta lẫn địch, cô quên Nguyệt Thoái đã tu đến nghĩ thái với Thiên La Viêm rồi sao? Trao đổi vũ khí thoáng cái làm thiệt hại nặng nề đến chiến lực hoàng đế phe mình, cô rốt cuộc có rắp tâm gì!

"Ta sẽ không rời khỏi Englar, ngươi cứ từ từ nằm mơ đi."

Thiên La Viêm nghe xong đề nghị của cô, giọng nói càng thêm băng lãnh, thế là, Vi Thị lại lấy giọng điệu sốt ruột muốn đuổi Âm Thị đi làm ra kiến nghị khác.

"Vậy thì bảo Âm Thị đến Lạc Nguyệt! Tặng các ngươi luôn cũng chẳng sao! Dù gì Lạc Thị cũng không dùng kiếm!"

Hử? Nghe lên hình như có lý. Nói là tặng, nhưng kỳ thực Âm Thị đại nhân căn bản đã là tai họa ngầm của Đông Phương Thành, suốt ngày làm loạn, thiếu đi Âm Thị đại nhân có khi quốc thái dân an, thật ra đây cũng không phải chủ ý thua lỗ gì!

"Có thể sao?"

Mắt Bích Nhu sáng lên, dường như chờ đang Lạc Thị đồng ý vậy.

"Ồ, bảo Âm Thị tự quyết định."

Lạc Thị biểu thị cậu không có ý kiến, Lăng Thị mặc dù bởi vì phát triển đột ngột này mà đờ ra một chút, nhưng cũng không nói chuyện, chẳng qua, Âm Thị từ nãy đến giờ đều không xen lời bây giờ lại lập tức cự tuyệt.

"A, đó làm sao mà được! Anh em tốt phải vĩnh viễn ở cùng nhau, không thể tách ra, Lăng Thị ở đâu ta sẽ ở đó, đây không thể thỏa hiệp!"

Thấy hắn nói cứng như vậy, ánh mắt Lăng Thị nhìn hắn tức thì trở nên phức tạp như là không biết có nên khen ngợi hắn không thấy sắc quên bạn hay không. Bởi vì phương pháp này lại bị bác bỏ, cả người Bích Nhu cảm thấy rất uất ức.

"Vậy chúng ta rốt cuộc phải làm sao mới có thể gặp mặt thường xuyên, ở cùng nhau thường xuyên chứ!"

Tôi nghĩ trọng điểm của cô hẳn là thường xuyên gặp mặt đi. Các người hẹn hò nhau chẳng phải đều đi bắt mèo tam thể sao? Tôi nhớ cô từng phàn nàn chuyện này mà, thường xuyên ở cùng nhau, sau đó cứ đi bắt mèo tam thể suốt, như vậy ổn không? Hơn nữa bắt tới bắt lui toàn là ma thú!

Đúng rồi, Tiêu Ba mày có thể đừng bay tới bay lui trên đầu cô ta lúc cô ta đang nói những lời này không? Thoạt nhìn giống trên đầu có quạ đen bay vòng vòng lắm đó, cực kỳ phiền.

"Nếu muốn thường xuyên ở cùng nhau như vậy, cô có thể tự đến Đông Phương Thành như trước kia, dù sao ta cũng không cần hộ giáp lắm."

Lúc này, Nguyệt Thoái cuối cùng cũng nói vào một câu.

Nguyệt Thoái... cậu mặc dù nói như vậy, nhưng thần tình lạnh nhạt lắm đấy, cậu xác định cậu không phải đang nói ngược chứ?

"Ta, ta không phải... được rồi, vậy thì thôi, có cơ hội lại đi

thăm là được..."

Hình như cảm giác thấy Nguyệt Thoái không vui, Bích Nhu vô thức thụt lùi, màn kịch trao đổi vũ khí hộ giáp đến đây kết thúc.

Bây giờ mọi chuyện đã làm xong, theo lý thuyết đã đến lúc trở về, mọi người điểm danh nhân số chuẩn bị về nhà mỗi người, chẳng qua, bọn họ lại phát hiện cặp anh em nào đó vẫn còn đang đàm thoại trong góc, lực chú ý dồn qua, tự nhiên cũng thuận tiện nghe nội dung đàm thoại của bọn họ.

"Ca ca! Ở lại đi mà! Ở lại với ta đi mà --"

Âm thanh vừa sốt ruột vừa làm nũng này xuất phát từ miệng của Trầm Nguyệt, thực sự khiến người khó có thể đối chiếu với bộ dạng bình thường của cô.

"Đã nói không muốn rồi. Bổn phất trần có chủ nhân, đương nhiên phải đi theo chủ nhân, ngươi đừng làm phiền ta."

Ohh, Puhahaha, ngươi vẫn muốn đi theo ta sao? Ta sau này nhất định sẽ không gọi ngươi là cây lau nữa, trên thực tế ta cũng đã sửa miệng rất lâu rồi, nhưng... ta rốt cuộc có nên sửa thành tên gọi chính xác của ngươi không?

"Ai quy định chứ! Ngươi vì sao phải cố chấp như vậy!"

"Bằng không ngươi cũng có thể đi nhận chủ nhân, dù sao cũng đừng làm phiền ta."

Trầm Nguyệt nếu như muốn nhận chủ, tôi đoán mọi người chắc sẽ giành nhau đến sứt đầu mẻ trán đi, cho dù tính cách có hơi méo mó, chẳng đáng yêu chút nào, nhưng lại là thần khí khá đáng sợ.

"Ngươi làm sao có thể mặc kệ em gái như vậy? Đã qua thời gian lâu như vậy rồi, chúng ta khó khăn lắm mới có thể gặp lại

nhau!"

"Cái gọi là anh chị em chẳng qua cũng chỉ là từ cùng một miếng kim loại rèn ra, bổn phất trần một khi có chủ nhân là không nhận người thân, kệ ngươi có là em gái hay là em trai."

Ồ? Thì ra nguyên lý anh chị em là như thế! Vậy miếng kim loại nào trên người các ngươi giống nhau? Trầm Nguyệt là đế gương hay là khung? Ngươi ở chuôi sao? Còn nữa, câu em gái hay là em trai kia là sao, đừng hại ta lần nữa hoài nghi giới tính của Trầm Nguyệt có được không?

"Chủ nhân chủ nhân chủ nhân chủ nhân! Mở miệng ngậm miệng đều là chủ nhân!"

Nghĩ đến đây, thiếu nữ hiển nhiên nổi khùng rồi.

"Vậy ta sẽ tống chủ nhân gì đó của ngươi trở về! Dù gì hắn cũng đâu có chết ở thế giới ban đầu!"

-- Hả?

Phạm Thống bởi vì câu này mà mở to mắt, có lẽ còn kinh hãi hơn cả lúc nghe thấy Trầm Nguyệt gọi Puhahaha là ca ca.

Ta ở thế giới ban đầu, vậy mà vẫn chưa chết? Ngươi không phải đang nói đùa chứ --!

◊◊◊◊

Nếu như từ người chết đột nhiên được tuyên bố là người sống, cơ hội trở về thế giới ban đầu từ trên trời rơi xuống, mọi người sẽ cảm thấy đầu óc choáng váng giống như mọi thứ đều là một giấc mộng, đây là điều rất bình thường.

Hôm đó sau khi theo mọi người rời khỏi tế đàn Trầm Nguyệt, Phạm Thống ở trong trạng thái như vậy.

Hắn không biết khi nghe thấy tin tức có thể sống lại, trên mặt của mình ngoại trừ kinh ngạc rốt cuộc có khát vọng hay không. Hắn có thể nói là bị bắt đến thế giới này dưới tình huống không hề chuẩn bị, mọi thứ ở thế giới ban đầu, tự nhiên vẫn có thứ bận tâm, chỉ là, muốn hắn nói ra bận tâm cái gì, hắn cũng rất khó nói rõ.

Mọi người ở hiện trường khi cùng nghe thấy tin tức này thì có phản ứng khác nhau.

Đa số người cảm thấy ngạc nhiên đối với "cư dân tân sinh vậy mà vẫn có thể phục sinh", nhao nhao thảo luận "ta tưởng sinh hồn sau khi bị hút đi thân thể đã chết rồi", "cũng đã lâu như thế rồi thân thể ban đầu vẫn còn sao? Thời gian rốt cuộc tính thế nào", "Tây Phương Thành chẳng phải có truyền thuyết cô gái ói ra quả táo mắc cổ họng sau đó sống lại sau", "Cái đó chỉ là truyền thuyết thôi! Hơn nữa truyền thuyết đó cũng là nói thân thể ở thế giới ban đầu ói ra, đến đây rồi muốn ói kiểu gì chứ" vân vân, người thật sự có phản ứng đối với chuyện hắn có thể sống lại này chỉ có Nguyệt Thoái, Lạc Thị với Puhahaha, chỉ là, phản ứng của bọn họ đều rất vi diệu.

Puhahaha khựng lại mấy giây, tiếp đến nói nếu như khôi phục thành vũ khí không có chủ nhân, vậy thì ngủ ở đâu cũng chẳng hề gì, phải ở lại với em gái cũng không sao cả, sau đó biến trở lại phất trần không để ý ai nữa.

Lạc Thị sau khi kinh ngạc xong, nói đây là cơ hội hiếm có, nên nắm chắc, xem ra mặc dù cậu cảm thấy tin tức này có chút đột ngột, vẫn là tán thành hắn trở về.

Mà Nguyệt Thoái một câu cũng không nói. Cậu cứ như thế duy trì trầm mặc, không biết đang nghĩ cái gì.

Trầm Nguyệt lấy tư thái vận may hiếm có từ trời xuống muốn hắn mau chóng đồng ý, còn nói cái gì mà trước kia Đông Phương

Thành lừa gạt đánh thắng chiến tranh sẽ có được cơ hội sống lại, đây thế nhưng là sống lại hàng thật giá thật, tóm lại, cô vì muốn đuổi chủ nhân của anh mình mà vô cùng ra sức cổ xúy, đại khái là biết sự tình không thể miễn cưỡng, tránh cho Puhahaha quyết liệt với mình, nếu như tự hắn đồng ý, vậy Puhahaha cũng không còn lời gì để nói --

Hắn ở thế giới ban đầu chưa có chết, vậy đúng là nên trở về.

Chẳng qua cứ thế trực tiếp đi vào thông đạo Trầm Nguyệt, để cho Trầm Nguyệt hiệp trợ thi pháp đưa hắn trở về, vậy cũng hơi quá đột ngột, hắn cứ cảm thấy như vậy quá gấp rút, vẫn là nên nán chút thời gian hòa hoãn, để xem sau đó có chuyện gì cần xử lý hay không, bởi thế, hôm đó hắn trước tiên theo mọi người trở về Tây Phương Thành.

Trầm Nguyệt nói muốn hồi sinh thì có thể trở lại tìm cô bất cứ lúc nào, nhưng nhất định phải mang theo Puhahaha đi cùng. Đồng thời cô cũng nhắc nhở hắn, thân thể ở thế giới ban đầu không biết còn có thể cầm cự bao lâu, muốn xử lý hậu sự cũng đừng quá lề mề, bằng không sẽ biến thành hàng xóm ở thế giới ban đầu xử lý hậu sự giúp hắn... Uy hiếp này khiến hắn rất bị áp lực thời gian, sau đó hắn cũng phát hiện, hình như thật sự không có chuyện gì cần xử lý.

Chuyện từ biệt người thân bạn bè này, cái gọi là người thân bạn bè của hắn căn bản chẳng có mấy người, Lạc Thị với Nguyệt Thoái đều nói lúc hắn muốn đi sẽ tiễn hắn một đoạn, Puhahaha chỉ rầu rĩ nói duyên phận ngắn ngủi, tiếp tục ngủ mấy trăm năm cũng không có gì không thoải mái, dù sao cũng không ai cản hắn. Về phần người khác, hình như cũng không tính là thân quen, Chu Sa cùng lắm coi như bạn cùng phòng, Mễ Trọng gần như là bạn xấu, thế là hắn không khỏi bắt đầu kiểm điểm lại quan hệ xã hội của mình sau khi đến Huyễn Thế, đây đã không phải lần đầu kiểm điểm chuyện này, chẳng qua kiểm đến bây giờ cũng sắp phải đi

rồi, hình như vẫn không có tiến bộ gì.

Hắn chỉ có linh hồn có thể trở về, thứ khác đều không thể mang đi, giống như đến đây một chuyến thật sự chỉ là nằm mơ, bây giờ lại phải tỉnh dậy trở về hiện thực, cảm giác buồn bã trong lòng không biết hình dung thế nào, nhưng cũng không thể trì hoãn hết ngày này đến ngày khác như vậy.

Ngày quyết định đến tế đàn Trầm Nguyệt, hai người bạn của hắn tiễn hắn đến bên ngoài tế đàn như đã hẹn. Dù sao hắn cũng không phải đại nhân vật gì, không cần huy động một đống người không có giao tình gì đến đưa tiễn, so với cảnh tiệc tùng toàn người ngoài, Phạm Thống cảm thấy, vẫn là chỉ có bạn của mình như thế này thì thoải mái hơn.

"A ha ha ha, thật không ngờ không có ngày này."

Phạm Thống muốn nói gì đó để đánh vỡ im lặng, nhưng vừa nói ra lại bị đảo ngược.

"Cậu định nếu đã đi rồi, thì phải xem có thể nói ngược câu nào kinh điển để chúng tôi giữ lại ấn tượng sâu sắc cuối cùng sao?"

Lạc Thị mang giọng đành chịu hỏi như vậy, Phạm Thống bởi vì xấu hổ mà gãi đầu.

Không cần nữa. Một đống câu nói ngược lúc chúng ta mới gặp mặt đã đủ kinh điển rồi, không phải tôi tự khen, tôi cảm thấy cậu cả đời cũng không quên được đi?

"Nói đến thật phải bảo cậu trả xong nợ của Đông Phương Thành rồi mới đi, đây căn bản là trốn nợ mà..."

Lạc Thị đang nói, rồi lại nhớ tới chuyện này, hình như còn nghiêm túc cân nhắc, đây khiến da đầu Phạm Thống có chút tê dại.

Đừng như vậy! Thân thể của tôi có khi không cầm cự được

bao lâu nữa! Cậu bắt tôi trở về làm khổ công trả nợ, vậy tôi cũng không kịp về mất!

"Nợ của Phạm Thống tôi có thể trả giúp cậu ấy, tôi nghĩ khoản nợ mấy ngàn xâu tiền tôi trả nổi, tôi sẽ nhờ người đưa qua."

Nguyệt Thoái tuy là giúp Phạm Thống giải vây, nhưng lời nói ra lại khiến người có chút muốn đính chính.

Ai nợ mấy ngàn xâu tiền chứ! Không có nhiều thế đâu! Cậu đừng giả thiết lung tung tôi len lén chết mấy chục lần ở chỗ cậu không biết có được không! Cậu ra giá bừa như vậy, Lạc Thị ngu gì không nhận, đến lúc đó hao hụt quốc khố của Tây Phương Thành thì đừng bị ai nhéo lỗ tai đấy nhé! Tuy nói mấy ngàn xâu tiền chắc cũng không đến mức hao hụt quốc khố...?

"Đông Phương Thành không nhận tiền tệ của Lạc Nguyệt, tệ quốc chỉ có thể khéo léo từ chối hảo ý của quý quốc."

Lạc Thị liếc hướng Nguyệt Thoái, giọng điệu nói chuyện mang chút đùa giỡn, tóm lại, chỉ chấp nhận chính Phạm Thống trả nợ thôi.

"Khụ, khụ! Vậy tôi đi đây, các cậu còn có lời gì không muốn nói không?"

Tôi là đang hỏi còn có lời gì muốn nói. Nếu không nói thì không còn cơ hội nữa. Ôi... tôi muốn né tránh bầu không khí cảm thương này quá, nhưng cứ như thế né tránh, rời khỏi, từ đây không thể gặp mặt được nữa, cảm giác giống như chạy trốn vậy...

"Thật ra giống như Lạc Thị nói, có cơ hội sống lại, là một chuyện tốt, chúng tôi... đều cảm thấy rất mừng cho cậu."

Đến lúc sắp tách biệt, Nguyệt Thoái mới khe khẽ nói ra câu này, nhìn thẳng vào mặt hắn nở nụ cười.

"Có thể quen biết cậu thật là tốt, cho dù tương lai có lẽ không còn cơ hội gặp lại, tôi vẫn thật lòng cho rằng như vậy..."

Nụ cười của cậu giống như đang ẩn nhẫn tâm tình gì đó, cho dù cậu đã quyết định thu mọi thứ vào hồi ức.

Phạm Thống gật đầu với bọn họ, nhất thời cảm thấy đầu óc dường như trống rỗng.

Thế là hắn cuối cùng cũng xoay người đưa lưng vào bọn họ, dưới ánh mắt dõi theo của bọn họ, tiến vào cái kén màu trắng bao phủ tế đàn Trầm Nguyệt.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Cuộc giống giống như giấc mộng... chuyện xảy ra trong thời gian ngắn ngủi này, xoay chuyển nhiều đến khiến tôi không biết nên tự xử thế nào.

Khi tôi đi vào tế đàn, chào tạm biệt với Puhahaha, đồng thời đặt hắn ở bên cạnh ao nước, vẫn thật có loại cảm giác lấy vũ khí của mình thế chấp, để đổi lấy cơ hội sống lại. Khi Trầm Nguyệt chỉ thị tôi đến gần điểm truyền tống của thông đạo Trầm Nguyệt, tôi vẫn không biết quyết định này là đúng hay sai.

Từ biệt không thể kéo dài quá lâu, nguyên nhân dứt khoát đi không quay đầu lại có lẽ là bởi vì nếu không đi sẽ khóc.

Lớn như thế rồi tôi chẳng mấy khi khóc, tôi cũng không thích khóc trước mặt người khác, để người khác thấy tôi chảy nước mắt. Tôi luôn muốn trốn tránh cảnh tượng cảm thương, có lẽ là sợ mình nhất thời không nhịn được bật khóc, cảm giác đó sẽ rất xấu hổ, vẫn là... vẫn là cười tạm biệt thì tốt hơn đi?

Cho dù tôi không mang đến gì cả, cũng không mang đi gì hết, nhưng lúc tôi sắp rời khỏi, vẫn luôn nghĩ tới những thứ tôi có được ở đây, cộng với người bên cạnh tôi và sự thay đổi của mình.

Như là có một lần hỏi Puhahaha vì sao tần suất tự xưng "bổn phất trần" càng ngày càng nhiều, hắn trả lời tôi mới đầu là vì tôi cứ thích gọi hắn là cây lau, hắn để nhấn mạnh chủng loại nên sử dụng nhiều, về sau thì càng ngày càng thuận miệng.

Như là vào phòng Nguyệt Thoái, thỉnh thoảng nhìn thấy cậu ấy đặt kính vạn hoa ở trên giường, trạng thái bảo tồn vẫn y như mới, thoạt nhìn có vẻ rất quý trọng.

Mấy chuyện vặt vãnh này không ngừng hiện lên ở trong đầu tôi.

Tôi nói cho mình, tôi nên trở về thế giới ban đầu. Cho dù ở đó không có bạn bè với vũ khí của tôi, nói không chừng không thể dùng phù chú, nhưng đó là quê nhà của tôi.

Cái từ quê nhà này sau khi lặp đi lặp lại mấy lần trong đầu, nghĩ làm sao cũng cảm thấy đây là một lý do yếu ớt.

Bất luận thế nào thân thể của tôi vẫn xuyên qua điểm truyền tống...

Thông đạo sáng trắng, là hình ảnh lưu lại cuối cùng trước khi tôi nhắm mắt.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Chương 11 + 9: Tinh Lưu Dạ Chỉ

"Phạm Thống, cho dù cậu đến rồi lại đi, Đông Phương Thành cũng sẽ không thiết lập ngày lễ Phạm Thống để kỷ niệm cậu đâu." -- Lạc Thị.

"Tây Phương Thành cũng không định lập ngày lễ Puhahaha. Chẳng qua, nếu là lễ Phạm Thống..." -- Nguyệt Thoái

"Ngươi dừng ngay cái suy nghĩ này cho ta! Hôn quân!" -- Yiye

Vào ngày đẹp trời nào đó, trong sân của cung San Siro hiếm khi tụ tập một vài người, nguyên nhân là hoàng đế suốt ngày thất thần bị Quỷ Bài kiếm vệ kéo đi tỷ võ, bên cạnh có mấy khán giả đứng xem.

Mà bọn họ sở dĩ lại chạy đến đây tỷ võ, chủ yếu là bởi vì Nguyệt Thoái cả ngày cứ u ám nặng nề, cứ như hồn không ở trong xác vậy, Yiye kêu cậu ra ngoài hoạt động cho tinh thần phấn chấn gọi hồn trở về, Nguyệt Thoái dứt khoát đề xuất yêu cầu tỷ võ.

Lúc người đang không có tinh thần thì làm gì đó thú vị kích thích hẳn là sẽ có ích - dựa vào lý do này, Yiye đã đồng ý, dù sao luận bàn võ thuật cũng là sở thích của hắn, thế là, người rảnh rỗi với người bận gần chết đều chạy ra xem náo nhiệt, dù sao cũng hiếm khi có người muốn đánh nhau ở hoàng cung, Loveson vừa lại không ở đây, dưới tình huống không ai ngăn cản có lẽ sẽ kịch tính hơn.

"Sau khi cầm kiếm lên tinh thần có vẻ cũng đã khôi phục... thật là."

Narsi ngồi ở trên ghế, tựa đầu nhìn Nguyệt Thoái trong sân. Mặc dù ở đây là sân vườn, chẳng qua chỉ cần có người nhìn thấy hắn đứng, là sẽ đi kê ghế cho hắn, cho nên hắn mới có ghế ngồi... Dù sao cũng có người chịu kê, hắn cứ việc ngồi, đứng làm gì cho mỏi chân.

"Mặc dù nhìn có vẻ như thế, nhưng xin ngài đừng vì để cho bệ hạ phấn chấn tinh thần mà chấp nhận lời mời tỷ võ, loại chuyện đó để Quỷ Bài kiếm vệ làm là được rồi."

Ojisa đứng kế bên, bình thản nêu kiến nghị được cân nhắc dựa trên an toàn của Narsi, nghe thấy lời nói này, thần tình của Narsi đương nhiên chẳng tốt được chỗ nào.

"Ta đương nhiên sẽ không. Ngươi không cần thiết cứ luôn ám chỉ ba đường chỉ vàng ở ngực ta là đeo cho vui, ta tự biết."

"Điện hạ, muốn uống trà không?"

"Ngươi lui xuống."

Cho dù ngồi trên ghế của Yameidie, cũng không đại biểu Narsi sẽ cho Yameidie sắc mặt dễ coi. Mặc dù trong lòng hắn có loại nghi hoặc "trà cũng đã có rồi, đừng nói còn chuẩn bị điểm tâm" vân vân, chẳng qua muốn chứng minh có chuyện này hay không chỉ sẽ khiến hắn không thoải mái mà thôi, cho nên tốt hơn hết là kêu tên kia cút.

Chọn tỷ võ trong sân thật ra rất khiến người bất an. Nếu như chỉ đánh một chút thì không nói, nếu chơi lớn, hoa cỏ cây cối kiến trúc trong sân sẽ bị tai ương, nhưng Nguyệt Thoái hiếm khi có tinh thần, mọi người cũng không muốn cắt ngang bảo cậu đổi chỗ khác, dù sao cũng chỉ là một vài hoa cỏ cây cối kiến trúc, xem nhẹ một chút là được rồi.

Nếu như đánh nhau sẽ quét trúng hoa cỏ cây cối kiến trúc vật,

đương nhiên cũng sẽ quét trúng cả khán giả... tóm lại Narsi ra ngoài để xem trò vui, ghế là của Yameidie kê, vòng bảo hộ là Ojisa làm, lối sống của cung San Siro rất khiến người khó hiểu, mọi người cũng giả vờ không nhìn thấy.

"Thân thể cũng đã khôi phục không ít rồi, ta nghĩ hẳn là có thể học thêm gì đó tăng tiến thực lực..."

Nhìn hai người đang giao thủ càng ngày càng kịch liệt, Narsi lẩm bẩm như vậy. Chuyện tài không bằng người này, rất nhiều người sẽ để ý, hắn cũng không ngoại lệ.

"Ngài có thể cân nhắc tìm bệ hạ dạy ngài, ngài ấy cực kỳ rảnh rỗi."

Ojisa tuy đang trần thuật sự thực, nhưng lại ám chỉ Nguyệt Thoái chẳng làm gì cả.

"Điện hạ, cần điểm tâm không?"

"Chẳng phải bảo ngươi lui xuống rồi sao?"

Lúc lại bị Yameidie bốc ra quấy nhiễu, hiện trường cũng đột nhiên xuất hiện tình huống, Narsi đầu tiên nghe thấy một âm thanh rất quỷ dị mới nghe thấy tiếng la hét của người khác, rồi khi nhìn chỗ trận đấu, hắn cũng đờ ra.

"Hả?"

"Bệ, bệ hạ!"

Yameidie biến sắc lao tới, Yiye cũng hồi thần lại sau một cú đắc thủ.

"Này! Đang đánh nhau mà ngẩn ra cái gì chứ! Rõ ràng tránh được lại không nhúc nhích! Ngươi rốt cuộc có tật gì vậy!"

Bởi vì nhất kích đoạt mạng, hắn bây giờ mắng cái gì Nguyệt

Thoái cũng không nghe thấy, may mắn trong bất hạnh là, Nguyệt Thoái là cư dân tân sinh, sẽ nổi lên từ ao nước, cho nên không tính là chết thật, chỉ là cảnh tượng "Quỷ Bài Kiếm Vệ lỡ tay giết chết hoàng đế trong lúc tỷ võ" vẫn khiến mọi người hoảng hồn.

"... Liên lạc Thần Vương Điện bên Dạ Chỉ, nhờ bọn họ đi ao nước đón hoàng đế của chúng ta thôi."

Narsi cạn lời mấy giây, sau đó đau đầu mà hạ chỉ thị tiếp theo với Ojisa đang đứng bất động kế bên.

"Liên lạc Dạ chỉ?"

Ojisa trong thoáng chốc vẫn chưa hiểu ý.

"Cái tên ngốc kia cứ quên đổi ấn ký cư dân tân sinh của Dạ Chỉ trên người sang của chúng ta, cho nên vẫn sẽ bị đưa về ao nước của Dạ Chỉ."

"... Thần hiểu rồi."

◊◊◊◊

Lạc Thị bây giờ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Sau nghi thức chú nhập vương huyết, giữa hai nước trên cơ bản đang ở trạng thái hỗ trợ thân thiện một cách âm thầm, hệ thống mậu dịch và liên lạc dần dần được kiến lập, sau đó Cung San Siro hiếm khi liên lạc khẩn cấp Thần Vương Điện, vừa liên lạc đã là chuyện gay go như thế.

Phải bí mật đến ao nước đón Nguyệt Thoái, không được để cho người ngoài biết, bằng với việc chỉ có thể nhờ người quen trong Thần Vương Điện, nhưng Âm Thị có cảm giác rất không đáng tin cậy, Lăng Thị với Vi Thị đi đón người đều có khả năng thừa dịp mưu sát, nghĩ tới nghĩ lui cậu chỉ có thể một mình đi tìm thuyền quăng lưới... Điều duy nhất đáng mừng có lẽ chỉ có Nguyệt

Thoái bơi không tệ, nói không chừng không cần quăng lưới.

Rõ ràng đã đăng cơ làm vua, lại vẫn phải tự mình xuống biển làm cu li, truyền ra ngoài sợ rằng cũng không ai tin.

Mà Nguyệt Thoái từ đáy ao sống lại nổi lên, bây giờ đang bám mép thuyền cười khổ, xảy ra loại chuyện này, bản thân cậu cũng rất bất ngờ.

"Quốc gia các cậu làm sao vậy hả, đấu võ cũng có thể chém chết người? Nếu không phải cậu là cư dân tân sinh, chẳng phải toàn quốc đã đại loạn rồi sao!"

"Xin lỗi... làm phiền cậu rồi, là tôi không tốt, đang chiến đấu còn thất thần, bằng không đã không như vậy..."

"Có phải bởi vì có thể tái sinh nên chẳng thèm cảnh giới phải không? Chẳng cẩn thận chú ý an nguy của mình chút nào, thế này quá hỏng bét rồi!"

"Xin lỗi, tôi đang kiểm điểm rồi..."

Đối mặt với một người cứ luôn xin lỗi, Lạc Thị cũng không thể giáo huấn tiếp, nhanh chóng tắt ngúm.

"Quên đi quên đi, nước ao rất lạnh, mau đi lên mặc quần áo đi."

Cho dù muốn giáo huấn người, để người ta lõa thể ngâm trong nước lạnh lẽo nghe dạy dỗ cũng quá không nhân dạo, Nguyệt Thoái nghe cậu nói như vậy, liền gật đầu chuẩn bị trèo lên thuyền, chẳng qua ở ngay lúc này, cậu đột nhiên cảm thấy chân mình bị túm, bất ngờ lôi cậu xuống uống một ngụm nước, khi hai người đều đang cảm thấy kinh ngạc vì tình huống đột ngột, người vừa rồi kéo chân cậu cũng nổi lên mặt nước lấy khí.

Khuôn mặt quen thuộc đó khiến hai người bọn họ đều bật thốt

lên tiếng.

"Phạm Thống?"

Phạm Thống hiển nhiên cũng không ngờ sẽ đúng lúc gặp được hai người bạn, ngay khi đó chỉ có thể cười gượng chào hỏi.

"Ha ha ha, Lạc Thị, Nhật Tiến, lâu lắm không gặp."

Lâu rồi không nghe thấy nói ngược, cũng thành công khiến mặt bọn họ xuất hiện vẻ phức tạp.

"Nhật Tiến là ai vậy? Phạm Thống cậu nói ngược hình như càng ngày càng nặng rồi?"

Lạc Thị biết rõ còn hỏi, rất là bắt bẻ.

"Nhật tiến gì chứ, đấu kim sao?..." (Nhật tiến đấu kim: thường ghi trong mấy câu đối ngày tết, đại khái ý là mỗi ngày nhận một đấu vàng)

Nguyệt Thoái nhìn sang bên cạnh, thực sự cảm thấy rất ai thương khi tên mình còn có thể sản sinh biến hóa như vậy.

"Ồ, Nguyệt Thoái ngôn ngữ Đông Phương của cậu càng học càng tệ rồi đấy! Vậy mà còn biết Nguyệt Thoái Đấu Ngân!"

Bọn họ đã chẳng buồn bình luận lời nói ngược của Phạm Thống nữa, bây giờ cái quan trọng không phải vấn đề đó.

"Cậu làm sao lại xuất hiện ở đây? Cậu chẳng phải đã về rồi mà?"

Đối mặt với vấn đề này, Phạm Thống chỉ có thể cúi đầu xấu hổ đáp.

"Thì chính là... lại xảy ra vài chuyện may mắn, lần này có lẽ là chết thật rồi, vẫn còn có thể trở về tiếp tục làm cư dân nguyên

sinh thật là tốt! May mà hồi đó chưa có bỏ ấn ký! Bằng không đã không thể từ ao nước chìm xuống nữa!"

Nghe thấy đáp án này, Lạc Thị với Nguyệt Thoái trầm mặc một hồi, tiếp đến mới làm phản ứng của mỗi người.

"Phạm Thống, cậu làm sao lại chết nữa vậy!"

Câu nói quen thuộc này của Lạc Thị khiến cho Phạm Thống cũng nhớ lại hồi vừa mới được cậu dẫn đến Đông Phương Thành, những hình ảnh hồi ức không biết nên nhăn mặt hay khóc lóc kia, luôn cảm thấy bây giờ nhớ lại thì đặc biệt hoài niệm.

"Mặc dù nói hoan nghênh trở về hình như có hơi kỳ quái, chẳng qua... Cậu đúng thật là khiến tôi không ngừng phát hiện, đời người mặc kệ có bao nhiêu chuyện khó chịu, vẫn có thể tìm được niềm vui trong đó, Phạm Thống."

Nguyệt Thoái mỉm cười nói như vậy với hắn, lần này, Phạm Thống cuối cùng cũng không nhìn thấy bóng khuất trong nụ cười của cậu nữa.

"Tôi cũng cảm thấy vẫn còn có thể nhìn thấy các cậu là chuyện rất thảm, còn nữa, nếu đã trở về làm cư dân tân sinh rồi, Lạc Thị, cậu giúp tôi tăng gấp bội nợ nần được không?"

"Chúng ta làm bạn bè một hồi, mấy chuyện nhỏ như tăng nợ này đương nhiên không vấn đề."

"AAA! Không! Đừng lại cố ý lợi dụng lời bình thường của tôi để thuận lửa đẩy xe chứ! Cậu rõ ràng biết tôi không muốn nói cái gì!" (thuận nước đẩy thuyền)

"Thuận lửa đẩy xe? Hm, cái này là..."

"Được rồi, các cậu rốt cuộc có muốn đi lên không, còn không lên ta chèo thuyền đi đấy, các cậu cứ khỏa thân đỡ nhau bơi vào

bờ đi nhé."

"Đó chỉ sẽ sống thêm lần nữa mà thôi! Thời gian ngắn như thế không gặp mặt, cậu đối xử với tôi tệ một chút đi! A, Nguyệt Thoái, giúp đẩy tôi xuống, đừng tự mình leo lên thuyền cứ mặc kệ tôi!"

Cho dù người bên Tây Phương Thành còn đang sốt ruột hoàng đế có bình an hay không, người Đông Phương Thành cũng đang căng thẳng không biết vua của bọn họ chạy đi đâu rồi, nhưng ban đêm yên tĩnh lại bởi vì tiếng ồn ào bên ao nước khiến cho bầu không khí trở nên khác với bình thường. Giây phút này bọn họ thật lòng nở nụ cười, dưới ánh trăng tròn chiếu rọi, bởi vì cuộc tái ngộ bất ngờ mà mừng vui.

Ở tế đàn phía xa, dường như cũng bởi vì chuyện tối nay mà xuất hiện một chút động tĩnh.

Phất trần đang say ngủ được đặt bên trong tế đàn đường như cảm ứng được gì đó, sau khi hóa thành hình người, chậm rãi mở mắt.

Thanh niên tóc trắng mơ màng dụi mắt sau đó mang theo vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Đông, rồi lập tức rơi vào phiền não mới.

"Chết tiệt, cái gã vô trách nhiệm kia cuối cùng cũng trở về rồi, nhưng... bổn phất trẩn rốt cuộc nên tự đi tìm hắn tính sổ, hay là chờ hắn tới đón ta nhỉ?"

Xét đến cái tính hay quên với ham của lạ của chủ nhân, hắn không suy nghĩ bao lâu đã rất dứt khoát bỏ cái lựa chọn phía sau, khẽ hát ngâm nga rồi dịch chuyển tức thời đi mất.

◊◊◊◊

Câu chuyện trên đường phố Đông Phương Thành khiến mấy đứa trẻ đứa thì tròn mắt, đứa thì ôm bụng cười, đã gần như kể

đến kết thúc.

"Cho nên, vị cư dân tân sinh này sau khi đeo bám quyền quý một bước bay lên trời, vậy mà còn thuận tiện giải quyết vấn đề của thế giới, sửa chữa được Trầm Nguyệt -- Câu chuyện kể xong rồi, mọi người đưa tiền đây, cư dân nguyên sinh cũng phải ngoan ngoãn trả tiền, mới là đứa trẻ ngoan."

Mễ Trọng sau khi nghe ngóng tình báo khắp nơi rồi chắp vá lung tung sau đó biên ra một câu chuyện không khớp với sự thật lắm nhưng lại đúng vài phần nào đó, gần đây trong lúc rảnh rỗi chính là ở đường phố kể chuyện cho mấy đứa trẻ dễ dụ để kiếm tiền.

Sau khi kể xong cả câu chuyện, cũng đến lúc giải tán rồi, đám trẻ ngoan ngoãn móc tiền tiêu vặt đưa cho Mễ Trọng, mặt khác cũng ngây thơ hỏi.

"Vậy tên cư dân tân sinh A kia, hắn cuối cùng từ người qua đường trở thành anh hùng sao?"

Nghe xong vấn đề của chúng, Mễ Trọng nghĩ đến cư dân tân sinh A bị hắn lấy làm nhân vật chính câu chuyện, trong thực tế lại vẫn đang vất vả bôn ba giữa hai nước, không thể không bật cười.

"Không, cho dù đã làm chuyện anh hùng, hắn vẫn là thùng cơm thôi."

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 11: Tự Thuật - Phạm Thống

Ba tôi nói, con người ta lúc muốn giải thích cuộc đời mình, nhớ phải tốt khoe xấu che, cho dù đụng tới phần khiếm khuyết không thể không nói, cũng phải dùng kỹ năng hoa ngôn xảo ngữ đã được huấn luyện nhiều năm để đem hết thảy nói cho hợp tình hợp lý, để lại ấn tượng tốt đẹp to lớn cho người đời, dù sao con người không thể chờ mong người khác nói tốt giúp mình, cho nên hiếm khi có cơ hội thì nên nói tốt cho mình...

Chẳng qua trước không nói tới cái kỹ năng hoa ngôn xảo ngữ gì kia tôi hoàn toàn chẳng được di truyền, tôi cho rằng nếu như thật muốn dùng miệng nói, lấy tình huống hiện tại của tôi, muốn nói tốt cho mình chỉ sẽ biến khéo thành vụng đi? Tôi cảm thấy lấy cái kiểu vừa dạy dỗ vừa đầu độc của ba tôi, tôi sở dĩ thiếu mơ mộng, hay hoài nghi lòng người như vậy cũng là điều dễ hiểu, may mà khi ông ấy qua đời miệng của tôi vẫn chưa bị nguyền rủa, nếu ở tang lễ đọc bài văn tưởng niệm thành ngược hết, thật không biết ông ấy ở dưới đất biết được liệu có cho tôi thêm một cái nguyền rủa chết không được tử tế hay không.

Tôi từ nhỏ đến lớn đều hết sức bình thường, trong quá trình trưởng thành cũng không có chuyện gì kinh tâm động phách, hm -- đây hẳn là cảm giác tương đối tiêu cực. So với cảnh ngộ sau khi tự dưng bị kéo đến một thế giới khác, cuộc đời tôi từ khi sinh ra đến hai mươi bốn tuổi thật sự chẳng có gì, cho dù học ngoại khóa bị rắn cắn, du lịch tốt nghiệp đánh mất hộ chiếu, đó cũng chỉ là chuyện cỏn con mà thôi, không đáng nhắc đến.

Có lẽ là bởi vì sự nghiệp gia truyền mang đến cho người khác

một loại cảm giác quái gở, lại cộng thêm cái tên rất dễ bị trở thành mục tiêu cười nhạo, trong quá trình học tập tôi chẳng có mấy bạn bè. Nghe nói phụ huynh của đám bạn học đều thường căn dặn bọn họ "đừng quá thân cận với Phạm Thống, thằng bé đó với ba nó đều quai quái", thậm chí còn có bạn học hỏi tôi đắc tội tôi liệu có bị tôi đóng đinh người bù nhìn hay không... tôi cảm thấy đây đúng là một câu hỏi bất lịch sự.

Truy cứu từ gốc rễ chính là ba tôi khi đi họp phụ huynh, đều làm biếng xây dựng quan hệ tốt với người khác chăng? Phát bùa bình an coi như quà gặp mặt cũng được mà, vừa gặp mặt đã nói với người ta "tôi vừa liếc mắt đã thấy trên người anh có thứ không tốt, anh có thể trả tiền mời tôi đến trừ tà, nếu không trong vòng ba tháng sẽ bị bệnh nặng không dậy nổi" vân vân, rõ ràng chính là muốn đắc tội người khác, ai biết bạn rốt cuộc là đến lừa tiền hay là có công phu thật? Hơn nữa vừa mở miệng đã phán ngay năm trăm ngàn, nhìn làm sao cũng giống lừa gạt mà! Chờ đến khi ba tôi qua đời, tới lượt mẹ tôi đi họp phụ huynh, tình trạng hình như cũng không có gì cải thiện. Chỉ là lời nói ra biến thành "con trai tôi có thể xem tướng đổi vận cho mọi người, mọi người có thể ghé thăm nhà chúng tôi" mà thôi... nếu như bộ dạng thế ngoại cao nhân khá là có lực thuyết phục của ba tôi cũng bị người khác hoài nghi, vậy thằng nhóc con chưa lớn như tôi càng không thể tín nhiệm rồi đi? Người đến ghé thăm nhà tôi chỉ có đám bạn nữ trên lớp, nhưng bọn họ đều là đến cầu duyên bói tình yêu, đây thế nhưng không phải sở trường của tôi!

Mặc dù loại người có cảm giác rất giống bọn lừa gạt như chúng tôi ở trên thế giới này luôn bị người nhìn bằng ánh mắt hoài nghi, nhưng học thuật của bói toán thật ra đã có đại học chuyên ngành đặc biệt mở khoa chiêu sinh, cho dù công lực của thầy giáo trong khoa căn bản không bằng ba tôi, tôi vẫn thi vào cái khoa đó, đậu điểm cao thành học sinh ở đấy. Thành thật mà nói sau khi vào đại học cảm thấy hoàn cảnh thân thiết hơn rất nhiều, bởi vì bạn học đều là mấy đứa bị cho là quái nhân giống như tôi, chỉ là, vào

cái khoa hệ chuyên môn thu quái nhân này, lại có một loại cảm giác bi ai vật tụ theo loài cùng bị nhìn bằng ánh mắt dị dạng...

Trên cơ bản tôi với bạn học của tôi, ngoại trừ có một số năng lực khác với người thường, cũng vẫn coi là người bình thường, cho nên ở khoa đương nhiên sẽ có cái gì mà "vương tử bói toán", "nữ thần cắt dây tơ hồng" vân vân -- bởi vì tướng mạo với tác phong phô trương sẽ được bạn học đặt cho cái danh hiệu buồn cười để sùng bái. Tôi tất nhiên sẽ thèm muốn loại cảm giác trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, nhưng so với dậy sớm tốn một vài tiếng chỉnh lý bề ngoài, tôi cho rằng tôi vẫn muốn ngủ thêm một vài tiếng.

Ba tôi từng dạy tôi, người có năng lực cũng đừng quá khoe khoang, bởi vì nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, quá phô trương rất dễ bị ghét để rồi giẫm phải đinh, nên chọn thời cơ thích hợp để biểu hiện mình, đây mới là phương pháp chính xác để gây ấn tượng tốt nhất.

Chẳng qua tôi cứ quên hỏi ông ấy, nếu như mãi mà không phát hiện thời cơ thích hợp, hoặc phán đoán không ra lúc nào mới là thời cơ thích hợp thì phải làm sao?

Bởi vì cứ quên hỏi, về sau cũng không hỏi được nữa, cho nên tôi đành sờ mũi âm thầm sống qua ngày. Nữ sinh ở khoa chúng tôi không nhiều, phần lớn đều nghiên cứu về tỉ lệ chuẩn xác của bói toán, nhìn thấy quỷ còn mừng hơn thấy người... thôi không nhắc đến nữa.

Sau khi tốt nghiệp tôi kế thừa công việc bói toán trong nhà, mở tiệm kiếm sống ổn định. Cuộc sống bình yên, cho đến khi tôi vô tình gọi một vị tiểu thư là dì mới thôi.

Tôi cảm thấy chuyện đó khiến tôi nhận được giáo huấn rất lớn, ví dụ như phụ nữ rất để ý bị coi là già, đừng tùy tiện đắc tội phụ nữ... đương nhiên rồi, trên thực tế nên là "đừng đắc tội bất cứ

người nào" mới đúng, tôi chỉ là muốn sống một cách êm đẹp mà thôi, nhưng một lần sơ sẩy đã gặp phải báo ứng này, tôi rốt cuộc vì sao lại xui xẻo đến thế?

Càng đáng sợ là nguyền rủa mà vị tiểu thư kia cho tôi còn đi theo tôi đến thế giới khác.

May thay lúc đó mẹ tôi đã không còn nữa, tôi không cần phiền não vấn đề bà ấy sau này phải sống thế nào sau khi mình chỉ ngủ thôi đã bị kéo đến thế giới khác, trái lại, tôi còn phải lo lắng cho nguy cơ sinh tồn của mình ở thế giới tên là Huyễn Thế, ở đây nguy hiểm hơn thế giới ban đầu nhiều, tôi vừa mới đi qua đã chết liên tục!

Tôi ở đó đã trải qua những chuyện bi thảm với kỳ ngộ mà đời này chưa từng nghĩ tới, gần như sắp dung nhập cái xã hội đó -- nói dung nhập thật ra cũng không chính xác lắm, phải là... đã đặt tình cảm vào đó chăng? Ở đó tôi có người mình coi trọng, có kinh nghiệm mãnh liệt bởi vì điều gì đó mà đau buồn, vì điều gì đó mà vui mừng, mặc dù xảy ra trong thời gian ngắn ngủi, nhưng khiến người khó có thể quên.

Về sau, tôi vốn đã chấp nhận cho rằng mình phải sống đời còn lại ở thế giới vừa không có máy lạnh vừa không có máy tính này rồi, không ngờ tôi vậy mà còn có cơ hội trở về.

Tôi vốn còn muốn nói, bởi vì tôi đã chết, vậy tôi sẽ vĩnh viễn hai mươi bốn tuổi, sẽ không còn già đi nữa! Được thôi, cái này thật ra không phải trọng điểm! Tóm lại tôi cái gì cũng chưa nghĩ rõ đã để Trầm Nguyệt đưa tôi trở về, lúc vừa mới trở về, tình huống còn có chút thê thảm.

Thân thể nằm trên giường của tôi không biết mấy ngày chưa ăn uống, chết thì chưa, nhưng cũng chẳng còn sức lực, không thể động đậy, tôi vùng vẫy bò đi tìm nước, phát hiện ở trên bàn có bánh mì không biết đã mốc chưa sau khi nốc sạch, tôi cuối cùng

cũng tìm được điện thoại, ấn số gọi bệnh viện đưa xe cứu thương đến cứu tôi.

Mất dinh dưỡng vì thiếu ăn, sau khi nằm viện mấy ngày, coi như đã thích ứng, vừa mới trở về thế giới ban đầu đã phá của, đây không ở trong kế hoạch của tôi... thật ra tôi cũng chẳng vạch kế hoạch gì, dù sao khoản phí nằm viện khiến tôi hết sức đau lòng, muốn trở về cuộc sống tự lực cánh sinh vốn có, cũng có chút không quen...

Lúc ở Đông Phương Thành, cho dù không làm gì, ít nhất cũng có lương thực công cộng khó nuốt để ăn. Cũng không phải tôi hoài niệm mùi vị khó nuốt đó, chỉ là ở thế giới ban đầu của tôi, không làm gì cả chính là chờ chết đói, vì không để mình chết đói, tôi chỉ có thể nén lương tâm tiếp tục mở tiệm kinh doanh, tiếp tục nói ngược chỉ dẫn sai lầm cho khách.

Tôi khôi phục cuộc sống bình thường chưa được mấy ngày, đã phát hiện một chuyện khiến tôi như bị sét đánh.

Trầm Nguyệt chỉ có thể đưa linh hồn trở về.

Huy Thị hắn cũng đi theo tôi rồi a a a a a a a! Tôi không muốn sống nữa a a a a a a --!

Nếu như có thể coi hết thảy ở đó thành một giấc mộng thì cũng như thôi, vì sao còn ráng nhét cho tôi một cái chứng cứ, hơn nữa còn là chứng cứ tệ hại như vậy.

Trong mộng Huy Thị nói với tôi, hắn mặc dù cảm thấy có chút bối rối, nhưng vẫn thấy rất mới mẻ, xe cộ trên đường rất thú vị.

Trò mạt chược cởi đồ với các loại trò chơi trong máy tính đều khiến người sáng mắt...

Ngươi vì sao lại biết! Ta cũng đâu mở máy tính để chơi! Ngươi đã làm cái gì!

Tôi nghiêm trọng cảnh cáo hắn đừng thừa dịp tôi ngủ lén dùng thân thể của tôi, muốn mượn thân thể không phải không được, nhưng phải được tôi cho phép, sau đó tôi phát hiện sau khi bàn bạc với Huy Thị, thật ra hắn còn rất có ích.

Ví dụ như lúc ăn cơm, có thể cho hắn mượn thân thể bảo hắn nấu. Hắn đối với các loại sách nấu ăn nồi niêu với bếp gas đều rất có hứng thú, thứ nấu ra cũng không khó ăn, chơi game không qua màn được thì kêu hắn ra, để hắn đi khiêu chiến...

Tôi cảm thấy mình thích ứng tốt với con ma trong người mình, như vậy có được không? Biến thành không cần nằm mơ cũng có thể nói chuyện với hắn rồi, như vậy hình như không ổn lắm đi!

Tôi thậm chí ngay cả lúc không muốn xã giao, hi vọng đừng nói ngược đều có thể phái hắn đi nói! Mặc dù dùng rất tốt, nhưng tiếp đến tôi liền bắt đầu nhận được thư tình, thế này là thế nào!

Chẳng lẽ... sau khi miệng bị nguyền rủa, tôi cuối cùng cũng có thể kiếm được bạn gái rồi sao!

Nhưng thế này cũng là do Huy Thị kiếm, không phải tôi! Như vậy lúc hẹn hò cũng chỉ có thể đưa thân thể cho Huy Thị, nếu không đối phương sẽ nói tôi quai quái, hôm nay vì sao khang khác vân vân... Nói như thế tôi căn bản chỉ có thể cho Huy Thị mượn thân thể, để hắn đi kết giao bạn gái mà!

Mặc dù lấy đạo hạnh của Huy Thị, có khi hình tượng bình thường làm ra quá hoàn mỹ, cho dù đổi thành tôi đi hẹn hò, phái nữ cũng chỉ sẽ bật cười, nói kiểu như "Phạm Thống anh hẹn hò với em mà căng thẳng như thế sao? Thật dễ thương" vân vân...

Nhưng như vậy vẫn chẳng vui chút nào! Huy Thị! Thu lại cái từ trường thu hút người khác giới bẩm sinh của ngươi một chút! Ta vẫn còn muốn làm ăn trong sạch đàng hoàng.

Trên biểu hiện thoạt nhìn cảm tình chúng tôi trở nên rất tốt, nhưng trên thực tế... Mới không có chuyện này. Huy Thị mỗi lần giúp tôi thì sẽ đề xuất một yêu cầu với tôi, có lúc yêu cầu đi xe lửa, có lúc yêu cầu đi máy bay, chờ đến khi những chuyện này hắn không còn cảm thấy mới mẻ nữa, không biết sẽ yêu cầu cái gì?

Tôi trước kia giúp hắn nhiều như thế, cũng chưa có đòi thù lao với hắn đâu đấy! Hắn cho rằng hắn cho tôi năng lực với ký ức là có thể cấn trừ sao!

Cuộc sống mệt mỏi này về sau lại xảy ra một chuyện ảnh hưởng đến vận mệnh của tôi.

Có hôm tôi đang đi trên đường đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ trông rất quen, ngẫm kỹ lại, tôi đột nhiên phát hiện, đây chẳng phải chính là bà dì -- vị tiểu thư hồi đó nguyền rủa tôi sao!

Giống như ba tôi trước kia nói với tôi, tôi nghĩ cô ta chính là loại năng nhân dị sĩ không thể trêu chọc, nhưng chỉ cần tôi thành tâm xin lỗi, có khi vẫn còn cơ hội nhờ cô ta thu hồi nguyền rủa bỏ qua cho tôi, bằng không... Ít nhất cũng nói cho tôi, nguyền rủa của tôi rốt cuộc phải nói mấy câu trái ngược mới có thể phá trừ?

Khi tôi đuổi theo cô ta, đột nhiên nhớ tới một điều quan trọng.

Cô ta không biết có còn nhớ tôi hay không, dù gì tướng mạo của tôi cũng không đẹp trai đến mức khiến người chỉ nhìn một lần là nhớ, vậy thì tôi đột nhiên dùng cái miệng này gọi tiểu thư, gọi ra rốt cuộc sẽ biến thành cái gì?

Lỡ như lại chọc giận cô ta, tôi há chẳng phải đã thảm còn thêm thảm?

Cho nên tôi đành nợ thêm nhân tình của Huy Thị, nhờ hắn đi bắt chuyện.

Lấy kỹ xảo ngôn ngữ của Huy Thị, vị tiểu thư kia cuối cùng

cũng chịu dừng lại bình tĩnh nghe hắn nói, nhưng nói đến một nửa, cô ta liền nhíu mày chất vấn tôi rõ ràng bị nguyền rủa, vì sao nói chuyện vẫn còn bình thường như vậy.

Đây còn dính dáng đến chuyện tôi bị ký sinh, nói lên thật là quá phức tạp -- kết quả biến thành Huy Thị mời cô ta uống trà, thuận tiện tán gẫu một đống chuyện ở Huyễn Thế sau khi bị nguyền rủa... Tiền! Tiền của tôi! Huy Thị mời con gái uống trà thì đâu thể nào bảo đối phương trả tiền!

Lúc đó tôi chỉ cảm thấy, nể tình có thể giải quyết vấn đề nguyền rủa, cứ coi như tiền uống trà là phí thủ tục đi -- kết quả bọn họ vậy mà còn chọn căn đắt nhất!

Bọn họ ngồi suốt bốn tiếng đồng hồ, kể xong những trải nghiệm xui xẻo của tôi, vị tiểu thư kia nghe đến say sưa, sau đó cô ta nói ra... ba câu rất mất chốt.

"Thật ra chuyện đã lâu như thế rồi, tôi bây giờ cũng không còn để ý nữa, hại anh gặp nhiều chuyện xui xẻo như vậy, thật là ngại quá."

"Có điều cái nguyền rủa kia tôi không biết giải, về phần cần nói mấy câu sẽ tự động giải, lúc đó quyết định đại, tôi sớm đã quên rồi."

"Thế này có được không, tôi làm gì đó bồi thường cho anh?"

Nếu như câu đầu tiên khiến tôi nhìn thấy tia hi vọng, câu thứ hai giống như quẳng tôi xuống địa ngục, câu thứ ba thì khiến tôi khủng hoảng không thôi.

Cái gì... cái gì mà bồi thường? Tôi chỉ muốn giải nguyền rủa! Cô không nói cho rõ, tôi cảm thấy rất kinh khủng! Nhưng tôi vẫn chưa kịp ngăn cản Huy Thị, hắn đã đồng ý.

Huy Thị ngươi làm sao có thể đồng ý thay ta! Ngươi làm sao có

thể! Ngươi rõ ràng là người ngoài!

Vi tiểu thư kia cười nói, để tôi đi gặp người tôi muốn thấy lại không thấy được, có lẽ là chủ ý hay, tiếp đến lòng bàn tay của cô ta phóng ra ánh sáng trắng sau đó tôi chẳng còn biết cái gì nữa.

Tiền uống trà không cần trả nữa rồi sao?

Tiền uống trà... hình như cũng không phải trọng điểm nữa rồi nhỉ?

Còn nữa, tôi rất để ý một chuyện.

Rốt cuộc là người tôi muốn thấy lại không thấy được, hay là người Huy Thị muốn thấy mà không thấy được hả! Đây khác rất xa đi! Mặc dù đều ở cùng một thế giới!

Khi cảm giác thể xác tái sinh quen thuộc xuất hiện kèm theo đau đớn, tôi phát hiện xung quanh đều là nước, đây rốt cuộc là tình huống gì, tôi coi như đã rõ.

A... cho nên tôi lại trở về rồi đúng không?

Để thoát khỏi cảm giác thiếu khí mà nỗ lực nổi lên, tôi hình như đã túm được thứ gì trơn trượt, sau đó vừa nổi lên mặt nước lấy khí, đập vào mắt chính là hai khuôn mặt quen thuộc.

Lạc Thị vì sao lại chèo thuyền ở đây, Nguyệt Thoái vì sao lại ở đây lõa thể ngâm trong nước, tôi không hiểu lắm, chẳng qua, khi nhìn thấy bọn họ, tôi hình như quên mất việc bà dì kia xử đẹp tôi, chỉ khẩn thiết cảm giác được một chuyện.

Tôi đã trở lại rồi.

Mặc dù lúc còn ở đáy ao đã nghĩ đến câu đó, nhưng ở giây phút này cảm giác đó càng mãnh liệt.

Tâm tình dở khóc dở cười kia đến nay cũng không biết nên

hình dung thế nào, nhưng tôi nghĩ vẫn là cười nhiều hơn khóc đi?

Giống như là do bạn bè của tôi mang tôi trở về, giống như gặp lại bạn của mình.

Nếu như không xét đến về sau Puhahaha tìm tới quăng phù chú truy sát tôi ba con phố, vẫn thật là một đêm trở về đầy bình yên.

Dù sao cũng không ai biết tôi trở về bao lâu, tôi vẫn có thể tiếp tục tự xưng mình hai mươi bốn tuổi! Đây vẫn không phải trọng điểm. Tôi cảm thấy tôi không nắm được trọng điểm.

Trọng điểm có lẽ là... Sau này rốt cuộc muốn ở Đông Phương Thành hay là Tây Phương Thành?

Trước khi Nguyệt Thoái với Lạc Thị cãi nhau đến trở mặt, tay của tôi liệu có bị xé đứt từ hai bên trước không?

Lúc này tôi có thể thả Huy Thị ra để xoa dịu bọn họ không?

May thay Puhahaha không bắt tôi đến tế đàn Trầm Nguyệt ở, đây thật sự đáng ăn mừng?

Đối với tôi mà nói, sau khi kết thúc sinh mệnh ban đầu, tiếp đến có lẽ lại bắt đầu cuộc sống mới đi.

Có lẽ cuộc sống vô tận chết rồi lại hồi sinh, nghe lên khiến người có chút sợ hãi, nhưng trước khi cảm thấy mệt mỏi, tôi vẫn muốn nắm chắc hiện tại, định cư thật tốt ở đây, suy nghĩ chuyện mình có thể làm.

Về phần Huy Thị lúc nào muốn thành phật, tôi rốt cuộc có cưới được vợ hay không, những cái đó thì tùy duyên vậy, ha ha ha ha --

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược 11 - Tự Thuật (Tịch Anh) + Giới Thiệu (Bản Phạm Thống)

Tự thuật -- Tịch Anh

Trong ký ức từ lâu thật lâu trước kia...

Lúc đó, quan hệ giữa Đông Phương Thành với Tây Phương Thành vẫn chưa đối địch đến thế.

Khi ấy, tên của ta, vẫn chưa gọi là Tịch Anh.

Vương thất Đông Phương Thành chú trọng huyết thống, thứ quyết định mọi thứ là huyết mạch mà không phải thực lực. Ta là con gái duy nhất của nữ vương tiền nhiệm, sau khi nữ vương tiền nhiệm qua đời đột ngột lúc còn trẻ, thân là con gái chính tông, ta tự nhiên kế thừa lạc ấn linh hồn của vương huyết, khi ta vẫn còn là đứa trẻ non nớt, đã bị khoác lên thân phận nữ vương.

Mẫu thân của ta chưa kịp để lại bao nhiêu nhắn nhủ trong sinh mệnh của ta đã bỏ ta mà đi, trông coi cả Đông Phương Thành, thứ ta sở hữu, chỉ có vũ khí và đồ hộ thể được truyền lại từ mỗi đời vua, giờ đây cũng bầu bạn với ta -- Skies và Thiên Huyễn Hoa.

Ta không tài nào hiểu được vì sao những bé gái bằng tuổi ta có được người dỗ dành, có người cưng chiều, thỉnh thoảng làm một vài yêu cầu ngang bướng, trải qua thời thơ ấu vô lo, mà điều ta phải làm lại chỉ có học tập vô cùng tận. Lấy tư chất mà nói, ta cũng không phải kỳ tài khiến mọi người hài lòng, cộng thêm ta suốt ngày nóng nảy mất kiên nhẫn, ở mặt tăng tiến thực lực, cứ luôn ít có tiến triển.

Người chỉ dạy ta e ngại thân phận của ta, không dám quản thúc nghiêm khắc, bọn họ cứ luôn ôn tồn nói cho ta nên làm thế nào, phải làm ra sao, nói cho ta hậu quả nếu thực lực không gia tăng, chính là không thể bảo vệ mình, cho dù chúng ta qua lại bình thường với Lạc Nguyệt, bọn họ vẫn đang rình ngó như hổ đói, cho nên chúng ta không được thả lỏng...

Ở trong Thần Vương Điện rộng lớn và thanh lãnh, đối tượng mà ta có thể dốc bầu tâm sự cũng chỉ có Skies với Thiên Huyễn Hoa mà thôi.

"Có người muốn giết ta sao? Bởi vì ta là nữ vương?"

"Nếu như ta quá yếu, thì không thể bảo vệ mình sao?"

Ta luôn rúc trên giường của mình, nhiều lần hỏi vấn đề tương tự với kiếm và hộ giáp của mình.

"Anh, đừng sợ, ngươi có mạnh hay không cũng chẳng sao, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ ngươi."

Thông thường đều là Skies trả lời ta. Ta biết Thiên Huyễn Hoa vẫn quan tâm ta, chỉ là hắn không hay nói chuyện, nghe thấy tiếng của Skies, ta luôn có thể cảm thấy an tâm.

Thật ra trong tên của ta cũng không có chữ Anh này, chỉ là bởi vì Skies nói, dấu hoa anh đào giữa lông mày ta rất đẹp, nên quyết định sau này gọi ta như vậy.

Ta cảm thấy xưng hô này rất thân thiết, cho nên hắn không gọi tên của ta cũng không sao cả.

Lúc đó, quốc lực của Đông Phương Thành mỏng yếu, cho dù trên biểu hiện qua lại bình đẳng với Lạc Nguyệt, trên thực tế lại rất khó duy trì địa vị đối đẳng.

Sau khi ta dần dần lớn lên, cũng dần dần bắt đầu tiếp xúc

quốc sự. Tua rua của ta chỉ tăng đến màu đỏ thẫm đã đình trệ rồi, việc học tập không cách nào thu hút chú ý của ta, bất luận dùng lý do gì.

Chuyện thiếu nữ mười tám tuổi bình thường nên làm rốt cuộc là gì đây?

Tuyệt đối không phải mặc một bộ đồ trang trọng, trong đầu phiền não chuyện ngoại giao, phải giữ khuôn mặt nghiêm túc ở mỗi lần gặp những nhân vật quan trọng, nói những câu bản thân mình cũng không thích.

Nhưng ta không phải thiếu nữ bình thường, ta là nữ vương của quốc gia này.

Ta cũng thể nghiệm được, một vị vua không có thực lực, không thể mang đến cảm giác an toàn cho quốc dân. Cho dù như vậy, dù sao nguy cơ cũng chưa xuất hiện rõ, ta luôn nghĩ, nếu ta không thể trở thành một nữ vương lấy sự cường hãn uy chấn kẻ địch, vậy thì điều ta có thể làm, chính là chọn một vị hôn phu tốt, sinh một người kế thừa ưu tú cho quốc gia này chăng?

Nhưng mà ở lúc đó, ta đã gặp gỡ hắn.

Đông Phương Thành sẽ phái sứ giả đến Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt cũng sẽ phái sứ giả qua -- Có lẽ là để mậu dịch, có lẽ là để thăm dò tình báo, dù sao ngoài mặt cứ làm một số chuyện có lợi đối với song phương. Sứ giả đương nhiên do Thần Vương Điện chiêu đãi, cũng bởi vì như vậy, ta mới quen biết cái người này.

Hắn là đại biểu của đoàn sứ giả Lạc Nguyệt, là em ruột của hoàng đế Lạc Nguyệt. Bề ngoài anh tuấn đĩnh đạc, khiến hắn đặc biệt xuất chúng ở trong đoàn người, ta liếc mắt một cái đã nhìn thấy hắn, thất thần rất lâu, mới rời được tầm mắt.

Những chuyện tiếp theo, ở trong ký ức của ta, không biết rốt

cuộc đó là vết hằn sâu, hay đã trở nên nhạt nhòa.

Đó là cuộc tình đầu tiên của ta. Hắn là mấu chốt thay đổi cuộc đời ta. Bất luận nói làm sao cũng rất quan trọng... Nhưng rốt cuộc là bởi vì đau khổ mà quên lãng, hay bởi vì thật sự không để ý nữa, cho nên hồi tưởng lại, ngay cả khuôn mặt của hắn, cũng chỉ còn lại một lớp bóng mờ đây?

Trong mấy tháng ngắn ngủi khi hắn lưu trú ở Đông Phương Thành, chúng ta đã yêu nhau.

Ta nghĩ, ngay từ đầu hắn đã từ trong mắt ta nhìn thấy sự ái mộ, mà ta lại không biết hết thảy đều đã được mưu tính.

Sau khi hắn trở về Lạc Nguyệt, bọn ta vẫn thư từ liên lạc, cho dù ta biết, lấy thân phận của bọn ta, chuyện tình yêu này không thể nào có kết quả, nhưng vẫn không thể từ bỏ hy vọng, bạt mạng vùng vẫy giống như muốn tìm được một kẽ hở từ trong vận mệnh.

Nữ vương của Đông Phương Thành, làm sao có thể gả cho người bên Lạc Nguyệt cơ chứ?

Người kế thừa vương vị tiếp theo của Đông Phương Thành sao có thể có huyết thống của Lạc Nguyệt đây?

Ta không dám để cho bất cứ người nào biết chuyện của bọn ta, ngoại trừ Skies và Thiên Huyễn Hoa.

Bởi vì nếu không có đối tượng để dốc bầu tâm sự thì cũng quá bức bối.

Mặc dù cũng không được bao nhiêu ủng hộ từ chỗ bọn họ, nhưng bọn họ sẽ không nói cho người khác, cho nên ta vẫn nói phiền não của mình với bọn họ.

Ta còn nhớ, cái đêm ta nhận được thư của hắn, nhìn thấy hắn yêu cầu ra ngoài gặp mặt riêng.

Giống như trái tim khát khao muốn nhìn thấy hắn của ta, ta cho rằng hắn cũng nhất định như thế.

"Anh, ngươi muốn đi đâu?"

Khi ta sắp rời khỏi Thần Vương Điện, Skies vội vàng gọi ta như vậy.

Hắn và Thiên Huyễn Hoa đều được ta đặt ở trong phòng, mà ta không có trả lời vấn đề của hắn.

"Anh!"

"Anh! Đừng đi!"

Tiếng của Skies vẫn cứ luôn truyền đến khi ta bước ra khỏi cửa phòng, chỉ là ta không có quay đầu.

Nào ngờ, đêm đó lại quyết định hết thảy về sau.

Khi ta đến địa điểm ước hẹn, hắn ở đó chờ ta như đã hẹn.

"Ta biết ngươi nhất định sẽ đến."

Vẻ mặt hắn khi đó, ta bây giờ cũng không nhớ rõ nữa.

Chỉ có ở lúc ta phát hiện ở đây không chỉ có một mình hắn mà lùi lại, hắn chém một kiếm về phía ta, cộng với giọng nói không còn dịu dàng mà tỏ ra tàn nhẫn của hắn, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

Mọi thứ xảy ra rất nhanh.

Nhanh đến ta không kịp phản ứng.

"Sự ngu xuẩn của ngươi, khiến mọi thứ trở nên thật dễ dàng..."

Lời nói của hắn không mang chút thương xót, chỉ có niềm vui

sau khi thắng lợi.

Ta giương mắt nhìn hắn, thậm chí không thể mở miệng ngăn cản hắn chém vào ngực ta.

"Vương huyết của Dạ Chỉ cứ thế đoạn tuyệt, vậy thì cư dân tân sinh của Dạ Chỉ sẽ không thể chuyển sinh, cư dân nguyên sinh cũng không thể sống lại, làm suy yếu mà không tốn một binh một tốt, đây là phương pháp tốt nhất, chung quy tốt hơn so với chiến tranh, ngươi hẳn cũng đồng ý chứ?"

Ta đã sắp chết, không thể nói được gì nữa.

Sự hiểu biết của Lạc Nguyệt đối với vận hành của Trầm Nguyệt không có sâu như Đông Phương Thành.

Mất đi vương huyết của Đông Phương Thành, lực lượng của ao nước không thể kéo dài, đối với cư dân tân sinh của Tây Phương Thành mà nói thì cũng như vậy...

Kết quả này sẽ dẫn đến hủy diệt. Không thể chết thế này...

Cho dù ta không muốn chấp nhận cái chết cỡ nào, nhưng ta chung cuộc vẫn không thể chống đỡ được mí mắt nặng nề.

Cái chết đối với mỗi một người mà nói, đều rất xa lạ. ta không biết ta sẽ cứ thế tiêu tan, hóa thành một mảnh hư vô, hay là trở thành quỷ hồn không nơi để đi, bi oán cuộc sống ngắn ngủi của mình?

Mà ý thức của ta không có biến mất.

Cảm giác lúc đó rất rối loạn phức tạp, cho đến khi ta phát hiện mình có thể "động", ta lại nhìn thấy đồ vật, thậm chí cảm giác rõ được nước xung quanh thân thể, ta vô thức ngoi lên mặt nước, phát giác mình đã trở về Đông Phương Thành.

Đây là ao nước của Đông Phương Thành.

Là... ao nước cư dân tân sinh dùng để sống lại.

Run rẩy do cái chết với sự phản bội để lại vẫn chưa tiêu tan, mà khi ta ý thức được mình đã trở thành cư dân tân sinh, cảm giác sợ hãi và bất an bò lên sống lưng, khiến ta muốn hét ra tiếng.

Nhưng dấu ấn của vương huyết vẫn đi theo ta.

Cho dù ta bây giờ đã hóa thành tồn tại bất tử, nhưng trên người ta dù sao cũng không có ấn ký của cư dân tân sinh, sẽ không ai biết chuyện này, mà ta vẫn là nữ vương ban đầu.

Sau khi rút chiếc áo choàng từ trên giá cạnh bờ bao bọc thân thể, ta dưới tình huống hỗn loạn lấy thuật pháp trở về Thần Vương Điện.

Không có người biết thì có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao?

Nhìn sơ không có mất đi cái gì, thì có thể coi như không có chuyện gì xảy ra sao?

Khi ta chạy vào trong phòng mình, nước mắt đã thấm đẫm mặt của ta.

Skies được đặt trên bàn khi ta ra ngoài, hắn hình như đã bị bộ dạng của ta hù dọa.

"Anh, ngươi làm sao vậy, vừa rồi khế ước vì sao đột nhiên gián đoạn..."

Uất ức và oán hận đầy lòng ta không có nơi để trút, khi nhìn thấy Skies, nhớ tới hắn là vũ khí do Đông Phương Thành và Lạc Nguyệt trao đổi qua đây, ta không nhịn được cầm hắn lên rồi quăng hắn ra xa.

Đối với ta mà nói, mọi sự vật của Lạc Nguyệt đều đáng hận.

Chỉ cần nghĩ đến Lạc Nguyệt, trong lòng ta tuôn lên cảm xúc tiêu cực nghiêm trọng.

"A! Đau quá!"

Skies kêu thảm một tiếng, ta thì làm như không nghe thấy, ngồi xuống bên giường.

"Đau quá, đau quá à..."

Hắn còn đang kêu đau, ta lại chỉ lặng lẽ ngồi, hệt như một cỗ xác không hồn, chỉ có nước mắt chảy không ngừng.

Ta không biết qua bao lâu. Bất tri bất giác, hắn dường như đã an tĩnh lại, không kêu rên uất ức nữa, mà ta căn bản không có tâm tư chú ý tình huống của hắn, dù cho mắt ta hướng về phía trước, thật ra cũng không đang nhìn gì cả.

Cho đến khi một bàn tay ấp ám đến gần ta, lấy ngón tay lau nước mắt cho ta.

"Anh, đừng khóc."

Ta ngỡ ngàng di chuyển tầm nhìn, nhìn về phía chủ nhân của bàn tay.

Ta nhìn thấy một chàng trai chưa từng gặp. Hắn có mái tóc đen xõa qua vai, đôi mắt đỏ thâm thúy, cùng với khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ. Ta hẳn là không quen người này, ở trong phòng của ta, cũng không nên có đàn ông khác tùy tiện xuất hiện, đến gần ta, nhưng ta lại theo trực giác gọi ra một cái tên.

"... Skies?"

Hắn không có phủ nhận, chỉ là thoáng vụng về mà lau nước mắt trên mặt của ta.

"Đừng khóc. Đừng khóc... đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Skies muốn an ủi ta, mặc dù chính hắn vừa rồi mới bị đối đãi một cách thô bạo, nhưng hắn dường như đã không còn để ý chuyện đó nữa, chỉ mong nước mắt ta ngừng rơi.

Nhưng ta vẫn không thể nào ngừng khóc.

"A, Anh, đừng khóc... ta ở bên cạnh ngươi, ta sẽ ở cùng ngươi, đừng khóc..."

Khi nghe thấy lời này, ta cuối cùng cũng không nhịn được lao vào trong lòng hắn, lên tiếng khóc òa.

Đây là lần đầu tiên Skies hóa thành hình người trước mắt ta.

Ta ở trong lòng hắn khóc đến thiếp đi, mà khi hôm sau tỉnh dậy, lại không thấy bóng dáng của hắn đâu.

"Skies...?"

Ta khó hiểu nhìn xung quanh, không nhìn thấy Skies, trái lại là một chàng trai khác bưng quần áo ta mặc thường ngày đến trước mặt ta, dùng giọng dễ nghe mở miệng.

"Anh, thay y phục đi, muốn ta giúp ngươi không?"

Khi ta nhìn thấy khuôn mặt còn muốn mỹ lệ hơn cả phụ nữ kia, ta nhất thời có chút hoài nghi hắn rốt cuộc có phải đàn ông hay không, mà ta cũng nhanh chóng biết được thân phận của hắn -- Hắn là Thiên Huyễn Hoa của ta.

"Thiên Huyễn Hoa, Skies đi đâu rồi?"

"Không biết."

Cho dù đã biến thành hình người, hắn vẫn lãnh đạm bình tĩnh như mọi khi. Chỉ là, hắn biến thành hình người, hắn cũng là bởi vì

ta cần bầu bạn.

Ta để hắn tắm rửa thay đồ, trang điểm sửa soạn mọi thứ cho ta, cũng không bởi vì hắn bây giờ là nam mà cảm thấy mất tự nhiên. Hắn vẫn luôn là hộ giáp thiếp thân của ta, cho dù bọn ta rất ít nói chuyện, cũng rất quen thuộc lẫn nhau.

Nếu như không phải Thiên Huyễn Hoa an tĩnh đợi ở đây, ta gần như sẽ cho rằng tối qua chỉ là một giấc mộng hoang đường. Mà Skies lại giống như bốc hơi vậy, hoàn toàn không có tin tức.

Chẳng phải nói sẽ bầu bạn với ta sao?

Chẳng phải nói sẽ ở bên cạnh ta sao?

Ta nghi ngờ lời của hắn nói.

Sau khi chuyện đã qua năm ngày, Skies cuối cùng cũng đã trở về.

Lúc ta trở về phòng ngủ thì nhìn thấy hắn, hắn ngồi bẹp trên đất toàn thân là vết thương, khi ta kinh hoàng chạy về phía hắn, hắn nở nụ cười với ta.

"Anh..."

"Ngươi đã đi đâu vậy? Sao lại thành ra thế này?"

Ta nhìn thấy vết thương và vết máu trên người hắn, có cái đã khô, có cái vẫn đang nhỏ máu, đây khiến ta không thể nghĩ được gì khác, chỉ nghĩ làm sao chữa khỏi cho hắn.

Mà hắn giống như không có cảm giác đối với vết thương trên người mình, rõ ràng hôm đó bị quăng một cái đã liên tục kêu đau.

"Anh, đừng buồn. Đừng khóc vì cái người kia nữa..."

Skies không có trả lời vấn đề của nàng, chỉ tự lo nói, nụ cười

của hắn thoạt nhìn có mấy phần mệt mỏi.

"Hắn đã chết rồi."

Lúc Skies nói ra câu này, ta thoáng chốc vẫn không thể tiêu hóa tin tức đó.

Chết rồi...

Chết rồi?

"Người làm hại ngươi, người sỉ nhục ngươi..."

Đôi mắt màu đỏ của Skies nhìn chằm chằm vào ta, mắt của hắn nhìn lên vẫn trong suốt làm sao.

"Bất luận là ai, bất luận đang ở đâu, ta đều..."

Hắn chỉ nói đến đây, đã ngất đi, ta vội vàng hoảng hốt gọi Thiên Huyễn Hoa tới, hỏi hắn cứu chữa như thế nào, sau khi biết được công năng trị liệu và phục sinh của vương huyết đều hữu dụng đối với Skies, an đốn mọi thứ xong, ta mới thở phào.

Khi biết cái người đó chết, cho dù trong lòng ta kinh ngạc, nhưng thấp thoáng có một nỗi sung sướng.

Giống như tình ái đã không còn tồn tại, giống như nghe thấy tin kẻ thù chết.

Ta nói không ra sự thay đổi của ta.

Ta chỉ biết, sau khi trở thành cư dân tân sinh, ta sở hữu thời gian gần như vĩnh hằng có thể học tập mọi thứ, ta sẽ không còn là nữ vương yếu đuối kia nữa, mà ta sẽ có một ngày có thể báo thù cái quốc gia kia.

Ta duy trì dáng vẻ hôm nay, nhìn quân vương Lạc Nguyệt ôm dã tâm già đi rồi thay thế...

Cho dù ta không thể tự tay báo thù người đàn ông kia.

Người đàn ông kia, khi Skies một mình xông vào Tây Phương Thành, đã chết trên tay hắn rồi.

Bởi vì chuyện ta đã trở thành cư dân tân sinh không thể bị phát hiện, cho nên nữ vương của Đông Phương Thành vẫn sẽ thay đổi lần lượt, dưới lớp lớp dàn xếp, cũng chẳng qua chỉ là đổi cái tên, hơi thay đổi tướng mạo.

Skies đổi tên thành Âm Thị, Thiên Huyễn Hoa thì đổi thành Lăng Thị, trở thành tay trái tay phải của ta, không ai biết thân phận ban đầu của bọn họ.

Chỉ là quan hệ của bọn ta hình như dần dần thay đổi, càng ngày càng xa... bất luận là bởi vì sự thay đổi của ta, hay là sự bất biến của hắn.

Mối thù của ta đối với Lạc Nguyệt, và sự vô tình đối với cư dân Đông Phương Thành, tùy theo thời gian, hình như càng ngày càng sâu đậm.

"Anh, nếu như không cần thiết, ta không thích giết người..."

"Ngươi rõ ràng biết ta không thích, vì sao cứ bắt ta đi làm chuyện này..."

Ta không biết hành vi đẩy hắn ra, kéo giãn khoảng cách giữa bọn ta, rốt cuộc là vô tình hay là cố ý.

Bởi vì ta không thể ngăn ý niệm tràn ra từ trong lòng mỗi khi ta nhìn vào hắn.

Hắn là vũ khí của ta, kiếm của ta...

Điều này dù có làm sao cũng sẽ không thay đổi.

Khi ta lần đầu tiên cho hắn một bạt tai, bắt buộc hắn dọn đến

Đệ Tam Điện, ánh mắt và thần tình của hắn, ta cả đời này cũng sẽ không quên.

Đây chính là cảm giác làm tổn thương người mình coi trọng.

"Âm, ngươi suốt ngày chạy ra ngoài, không ở trong Thần Vương Điện làm trọn bổn phận của ngươi, chẳng lẽ không cảm thấy quá đáng sao?"

Có một ngày, ta nghe thấy Thiên Huyễn Hoa hỏi Skies như vậy.

"Ta chỉ là cảm thấy... Anh hình như đã không cần ta nữa. Cô ấy đã không cần ta bảo vệ nữa rồi..."

"Ngươi rốt cuộc có biết mình là kiếm mà không phải áo giáp không? Thân kiếm mỏng manh của ngươi có thể bị chém mấy cái mà không gãy? Ai cần ngươi bảo vệ chứ?"

Ta nghe thấy nỗi buồn từ trong lời nói mất mát của hắn, nhưng ta vẫn không thể làm gì, chỉ có thể tiếp tục đẩy hắn ra ngoài.

Bởi vì quá gần gũi, sẽ sản sinh sự mong đợi không thể sản sinh, mà thổ lộ tâm ý của ta chỉ sẽ khiến hắn trốn chạy. Lúc trước ở buổi tiệc mượn cớ say rượu giả điên, kéo hắn ngã lên giường, cũng chẳng qua chỉ đánh liều hôn hắn một cái mà thôi, hắn đã khủng hoảng hét toáng bỏ chạy, nếu tỏ tình thật hắn sẽ có phản ứng gì, không cần nói cũng biết.

Ta chỉ có thể nhìn hắn từ xa, nhìn hắn từ xa.

Cứ thế này thì tốt.

Không chỉ bởi vì ta là người đã chết, cũng là bởi vì, hắn là kiếm của ta, không phải con người chân chính.

"Anh, lần này ngươi muốn dùng tên gì đây?"

Ta nhìn chằm chằm vào mình trong gương, khe khẽ trả lời.

"Cứ gọi là Tịch Anh vậy."

Cư dân tân sinh cũng không phải bất diệt.

Ta cũng từng nghĩ, khi ta tiêu vong, thế giới lại sẽ có quang cảnh thế nào?

Linh hồn bốc hơi từ vết thương Thiên La Viêm chém trúng, lần này, người ở bên cạnh ta, vẫn là hắn.

"Anh!"

Bất luận bao nhiêu năm, hắn vẫn gọi ta như vậy.

Cho nên ta đã quên cái tên vốn có của mình, cái tên đó cũng trở nên không còn quan trọng nữa.

Như là nhận ra ta không thể sống tiếp, bàn tay Skies đỡ ta hơi hơi run rẩy, âm thanh cũng dần dần bình tĩnh lại.

"Anh, đừng chết, ngươi chết rồi ta sẽ rất buồn."

"... Đây là chuyện hết cách."

"Vì sao? Vì sao không thể buông bỏ... Vì sao muốn để mọi chuyện biến thành thế này, ngươi còn hận cái người ngươi từng yêu lúc đó sao? Ngươi còn bận tâm đến quãng tình cảm đó?"

Nghe hắn hỏi vấn đề này, ta mỉm cười, cho dù ta cũng biết, nụ cười này, hắn rất bi thương.

"Ta sớm đã không còn yêu hắn nữa."

Ta giơ cánh tay của mình, nhẹ nhàng, lần đầu tiên cũng là lần

cuối cùng lướt trên khuôn mặt hắn.

"Sớm... đã..."

Tầm nhìn đã mơ hồ, không biết là bởi vì hơi nước ẩm ướt, hay là linh hồn đang tiêu tán.

Vào phút cuối cùng của sinh mệnh, ta vẫn nỗ lực khắc ghi khuôn mặt của hắn vào trong đầu của ta, chỉ muốn đây là hình ảnh cuối cùng tàn lưu trong ý thức của mình.

Ta không biết hắn phải chăng đã hiểu điều gì đó, hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của ta.

Mà câu nói cả đời giấu trong lòng, cuối cùng, ta vẫn không thể nói ra với hắn.

"Nếu như ta không phải nữ vương, giải trừ khế ước giữa chúng ta, ngươi sẽ không bảo vệ ta nữa rồi đi."

"Anh! Ngươi muốn sa thải ta? Ta đã làm sai cái gì --"

"Ta chỉ là cảm thấy, ngươi bởi vì ta là nữ vương, mới sẽ ở bên cạnh ta."

"Hm, cho dù ngươi không phải nữ vương, ngươi vẫn là Anh mà. Vì sao đang yên đang lành muốn đưa ta cho người khác? Không được, ta phải đi tìm Lăng Thị nói chuyện..."

"... Đồ ngốc."

Cho dù chúng ta không có khả năng khác, ta vẫn ở dưới vô số đêm trăng, nghĩ về quá khứ, cùng với ngươi, người ta không thể chạm tới. Cho đến giây phút cuối cùng của sinh mệnh.

Giới thiệu nhân vật (Bản Phạm Thống)

Phạm Thống:

Tôi. Tùy bạn muốn gọi tôi là đồ ngốc, thùng cơm, không khí, người qua đường hay là chủ nhân của phất trần gì đó, đều chẳng hề gì với tôi, bây giờ yêu cầu thấp nhất của tôi là nhận ra mặt của tôi, cho dù muốn chỉ vào mặt tôi ậm ờ cả buổi nghĩ không ra cái tên, cũng không sao cả! Hoàn toàn không sao cả! Loại chuyện đó không phải chuyện đời tôi nên để ý! Lòng khoan dung của tôi sắp đột phá chân trời tới nơi rồi! .... Chẳng qua nếu có thể, tốt hơn hết gọi tôi là Phạm Thống. Vô cùng cảm kích.

Lạc Thị:

Nữ vương của Đông Phương Thành... Không, xin lỗi, tôi nói sai rồi, Lạc Thị đừng đánh tôi, thật ra cậu là một người tốt, tôi biết hết, nhưng da mặt vẫn cần phải mài dũa, tôi cảm thấy, dám nói đùa người khác, mình cũng phải dung nhẫn người khác nói đùa, như vậy mới có qua có lại, hm, nhớ hồi đó còn đeo tua rua mà đỏ, bây giờ tua rua cũng biến thành màu đen rồi đây, cũng bởi vì như vậy nên càng không được đắc tội, nhưng có thể kiếm chút hưởng sái. Đến Thần Vương Điện ăn chực là phương pháp tiết kiệm tiền rất tốt, đến chơi nhà bạn ai cũng không thể nói tôi cái gì!

Nguyệt Thoái:

Thiếu đế Tây Phương Thành. Thật ra tôi không biết... rốt cuộc người bạn đầu tiên của tôi nên tính là Lạc Thị hay Nguyệt Thoái, dù sao cũng đều là bạn của tôi. Chẳng qua Lạc Thị thì vẫn ổn, Nguyệt Thoái hình như hơi bám người một chút, cậu ấy rõ ràng còn có Narsi, Yiye, Chu Sa để bầu bạn, lại cứ luôn cảm thấy không nhìn thấy tôi giống như thiếu gì đó không bằng, Nguyệt Thoái, cậu cũng không phải gà con nhận mẹ! Mau chóng độc lập! Tham dự chính vụ! Làm một hoàng đế tốt! Cậu như vậy ba cậu sẽ đau lòng đấy!

Chu Sa:

Bạn cùng phòng lúc trước. Tôi cảm thấy cậu ta cũng gần như

nên từ bỏ Nguyệt Thoái rồi, cư dân tân sinh của Huyễn Thế cả ngàn cả vạn, nhất định còn có đối tượng khác tốt hơn, cũng nhất định có kẻ chấp nhận được đồng bóng! Trong lòng Nguyệt Thoái chứa nhiều người như vậy, Chu Sa nếu như vẫn không chịu từ bỏ, chỉ sợ sẽ sống rất khổ, tôi cảm thấy đời người ngoại trừ tìm bạn đời vẫn còn có rất nhiều chuyện để làm, chán quá vẫn còn thể đến khu một Tư Nguyên giết gà, có tiền để kiếm còn có thể nhổ lông làm gối đầu, tốt biết bao?

Bích Nhu:

Một cô gái từ khi quen biết đến bây giờ hình như đều chẳng có tiến bộ gì. Tôi không phải là chỉ vóc dáng. Mặc dù tôi nhìn ra cô ta muốn bù đắp vết nứt với chủ nhân, nhưng nếu cứ tiếp tục thiếu thần kinh như vậy, lỗ hổng sẽ nứt càng ngày càng lớn, đừng suốt ngày tơ tưởng đi Đông Phương Thành ngắm trai đẹp nữa, làm tốt chức trách của mình đi.

Mễ Trọng:

Trên cơ bản là một tên buôn bán tình báo không có đạo nghĩa. Ỷ vào mới đầu làm hướng dẫn viên của tôi, thì cứ luôn muốn moi móc tin tức từ chỗ tôi ra bán, loại người này không có bạn bè -- có bạn bè cũng chỉ sẽ lấy ra để bán! Thứ duy nhất hắn sẽ không bán chắc chỉ có vật tương quan với Lăng Thị đại nhân đi! Tôi vẫn rất ghét hắn, nhưng giơ tay không đánh người tươi cười... Ahhhhh...

Lăng Thị:

Lăng Thị đại nhân... Ấn tượng tiên nữ lúc mới đầu, bây giờ nên sửa thành loại nam tử hán thà chết chứ không chịu nhục? Mặc dù đụng phải Âm Thị đại nhân là bó tay, nhưng đối mặt với người khác thì gần như không thèm nể mặt, bất luận ngài ta là người hay là hộ giáp, tôi đều kính sợ ngài ta từ đáy lòng, sau đó tôi vẫn hi vọng ngài ta có thể vì hòa bình hiếm có giữa hai nước mà nhẫn nhịn nhiều hơn, đừng ngang nhiên gây hấn quan chức Tây Phương

Thành nữa, tôi chẳng muốn nhìn thấy chiến tranh bạo phát lần nữa chút nào --

Âm Thị:

Âm Thị đại nhân là một thanh vũ khí não bị thủng lỗ. Cho dù con người ngài ta rất tốt, cho dù từng chịu ân huệ của ngài ta, tôi vẫn không khỏi muốn nói như vậy, tôi tin những ai quen biết ngài ta đều như thế... được thôi, Huy Thị có lẽ ngoại lệ. Bây giờ nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đến vô lý kia, tôi đã không còn ghen tị như ban đầu nữa, nếu như muốn lấy đầu óc đổi lấy khuôn mặt, tôi thà chọn đầu óc còn hơn.

Vi Thị:

Ấn tượng trước sau đối với Vi Thị đại nhân khác nhau rất nhiều, vốn cho rằng là một tên quan xấu chỉ thích đàn áp cư dân tân sinh, nhưng bất ngờ cũng có một mặt khác, trước mắt xem ra đối xử với Lạc Thị kỳ thực rất tốt, nếu như Lạc Thị có thể thuyết phục ngài ta, để ngài ta giảm thiểu địch ý đối với cư dân tân sinh thì tốt rồi, tôi nghĩ ngài ta hữu dụng hơn Âm Thị đại nhân nhiều, trên dưới Thần Vương Điện đều công nhận như vậy.

Huy Thị:

Ký sinh trùng trên người tôi. Chuyện đến nước này, tôi đã không biết nên bình luận người anh trai dịu dàng tốt đẹp trong mắt Lạc Thị này thế nào nữa, hắn -- hắn căn bản là một tên yêu nghiệt! Tây Phương Thành vì sao có thể bồi dưỡng ra một tên yêu nghiệt đến gây tai họa cho thế nhân như vậy! Tôi rốt cuộc có nên nói may mà hắn chết sớm không? Vấn đề là sau khi hắn chết trái lại còn quấy nhiễu tôi! Huy Thị ngươi đừng mượn thân thể của ta cố ý nói ngược giả vờ thành ta nữa! Ta nhất định phải tìm cơ hội đoạn tuyệt với ngươi!

Tịch Anh:

Hm... vị nữ vương này, từ trước kia đến bây giờ tôi cũng không hiểu rõ lắm, có thể từ miêu tả của người khác với nhìn lén một phần trong ký ức của Huy Thị, nhưng để bảo trì tôn trọng, tôi tốt hơn là đừng tùy tiện nghị luận chuyện của ngài ta vậy, nói thêm một câu, yêu thầm Âm Thị đại nhân là sai, sai lầm lớn nhất đời người, nhớ kỹ nhớ kỹ.

Englar:

Tên thật của Nguyệt Thoái. Bây giờ lúc xuất hiện ở trường hợp công khai, cậu ấy vẫn dùng cái tên này, hình như muốn tách biệt ý nghĩa mà hai cái tên đại biểu, nhưng tôi cảm thấy... người có mắt đều nhìn ra được là cùng một người đi? Ý nghĩa của việc này ở đâu?

Narsi:

Hoàng đế mặt trong của Tây Phương Thành. Tôi cảm thấy bình luận như vậy không có vấn đề gì, một đống chuyện toàn là Nguyệt Thoái quăng cho hắn quản, ma pháp kiếm vệ có bốn người, cũng có hai người theo trước theo sau bảo vệ hắn, dù gì tướng mạo cũng giống Nguyệt Thoái, kiến thức phổ biến cho mọi người thành "Hoàng đế song sinh" rồi, rõ ràng bọn họ không chỉ không phải song sinh, thậm chí còn không phải anh em, đây đúng là một hiểu lầm tốt đẹp, ngoài ra, địch ý của hắn đối với tôi giống như mỗi một quan chức của Tây Phương Thành, mặc dù tôi cũng không có ý định thân cận với hắn, ôi.

Yiye:

Quỷ Bài Kiếm Vệ của Tây Phương Thành, bởi vì là con nuôi của cha ruột Nguyệt Thoái, cho nên trở thành quan hệ anh em với Nguyệt Thoái. Tôi cảm thấy tính tình hắn rất nóng nảy, ý đối địch tôi cũng rất minh hiển, từ sau khi nhớ tên của tôi, câu chửi khi hắn luyện binh đã từ "một lũ vô dụng" biến thành "một lũ thùng cơm" rồi... Hắn rõ ràng từng nói người có thực lực hắn sẽ công nhận, tôi

thấy hắn cũng dần dần công nhận Narsi rồi, vì sao lại đối với tôi như vậy chứ? Bởi vì hắn cảm thấy vũ khí của tôi chiếm bảy mươi phần trăm thực lực của tôi sao?

Yameidie:

Hồng Tâm Kiếm Vệ của Tây Phương Thành. Bản thân tôi rất ghét loại người trong ngoài không đồng nhất này, trong lòng ghét tôi nhưng lại giả ngu, đã vậy còn giả ngu một cách rất cố ý, thái độ này khiến người điên tiết, nhưng tôi vừa lại không thể xúi Nguyệt Thoái miễn chức hắn, làm loại chuyện này, lấy bạn bè mà nói thì hơi quá đáng, chỉ là ân oán cá nhân mà thôi, tóm lại tôi cứ nhịn coi như không nhìn thấy vậy, cứ yên ổn sống qua ngày.

Ojisa:

Hắc Đào Kiếm Vệ của Tây Phương Thành. Ông chú này không có tiếp xúc gì với tôi, tôi cảm thấy hắn rất kỳ quái, hắn có lẽ cũng cảm thấy tôi rất kỳ quái... không, hẳn là không thể nào bỏ tôi vào mắt mới đúng. Nhưng bởi vì hắn bảo trì khoảng cách, vui giận không thể hiện ra ngoài, tôi đối với hắn vẫn không có bao nhiêu cảm giác ghét, ngoại trừ cảm thấy hắn có hơi máu lạnh.

Thiên La Viêm:

Kiếm của Nguyệt Thoái. Cô ta hình như ngoại trừ chủ nhân thì chẳng quan tâm bất cứ người nào, trước mắt tôi chỉ biết cô ta ghét Bích Nhu với Narsi, chúng tôi chưa từng nói chuyện, tôi nghĩ cô ta có lẽ là vũ khí khá tương tự Puhahaha đi.

Tiêu Ba:

Tôi đã không rõ con chim này là Bích Nhu nuôi hay Chu Sa đang nuôi nữa, chủ nhân trên danh nghĩa là Bích Nhu, lại thường thường lẩn quẩn bên cạnh Chu Sa, dựa vào cái này phán đoán, tôi cho rằng nó có máu thích bị ngược đãi, tóm lại bởi vì vẫn chưa

được phóng sinh, cuộc sống có vẻ rất vất vả, nhưng... tôi đồng cảm thì đồng cảm, trên thực tế vẫn không phải chuyện của tôi.

Puhahaha:

Vũ khí của tôi. Nhớ hồi vừa mới mua, tôi vẫn không thích hắn lắm, không ngờ vậy mà có nhiều công năng lại còn cường đại như vậy! Chẳng qua tôi không có bợ đỡ đến mức phát hiện giá trị của hắn mới coi trọng hắn, chung sống lâu vốn sẽ sản sinh tình cảm, hắn cũng đối xử với tôi càng ngày càng tốt, về sau... tôi đối với việc tôi vậy mà bắt đầu suy nghĩ có cần tu khí hóa với hắn hay không mà cảm thấy kinh khủng, con người dễ dàng thay đổi như thế sao? Tôi rốt cuộc...?

Loveson:

Cha ruột của Nguyệt Thoái, cha nuôi của tên lùn. Mức độ phiền toái mà ông bố này mang đến tuyệt đối là số một số hai trong những người tôi quen biết, may mà ba tôi không như vậy. Cha là không thể thay đổi, Nguyệt Thoái cậu vất vả rồi, tên lùn cũng vậy.

Trầm Nguyệt:

Từ sau khi tôi trở về, tôi không còn dám đến tế đàn Trầm Nguyệt nữa. Sẽ chết đấy, nhất định sẽ bị tiêu diệt đi, nếu như thật sự có nguy cơ này, Puhahaha ngươi nhất định phải cứu ta...

HẾT PHẦN 1

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Quyển Ngoại 1: Họa Mộng

Vết thương

Hắn không biết đằng sau nụ cười đó che giấu điều gì,

Nhưng hắn biết, sai lầm và tội đã phạm là sự vật vĩnh viễn không có cách nào xóa nhòa.

"Engla..."

Sau khi đẩy cửa thư phòng, đang định gọi tên nhưng bị gián đoạn bởi vì nhìn thấy bên trong không có ai -- Narsi không biết đây là lần thứ mấy rồi, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, theo lý thuyết, Nguyệt Thoái thân là hoàng đế đáng lẽ phải ở đây làm việc, nếu như không có thời gian ở đây, hẳn là bởi vì hôm đó có hành trình công khai -- Nhưng mà những chuyện được coi là hiển nhiên này ở trước Nguyệt Thoái đã trở nên hoàn toàn không thích hợp.

Trên thực tế Nguyệt Thoái xác thực cũng là một hoàng đế khác thường, khác với quá trình giáo dục trưởng thành của hoàng đế bình thường, võ lực quá mức cường đại, cộng với từng chết một lần, đều khiến cậu không thể đi vào quỹ đạo chính. Dưới tình huống mọi người không nghiêm khắc yêu cầu cậu làm tấm gương tốt, sẽ tạo thành cậu không ngừng biếng nhác, bỏ việc, hơn nữa ngày nào cũng chạy đi tìm bạn chơi.

Cái gọi là bạn bè chính là đối tượng cậu quen biết khi cậu làm cư dân tân sinh ở Đông Phương Thành, nếu là một hoàng đế thiếu niên bình thường đến độ tuổi này, có lẽ sẽ bị cận thần khuyên can đủ loại vấn đề như thân phận với thực tế, nhưng Nguyệt Thoái

mặc dù là một hoàng đế thiếu niên, điều kiện khác lại chẳng phù hợp chút nào, những vấn đề kia đối với cậu mà nói căn bản không phải vấn đề, cha ruột Loveson bởi vì cưng chiều nên không quản thúc, Yiye mang tiếng anh lớn nổi cáu cũng không có hiệu quả, vậy thì người khác đến quản tự nhiên càng vô dụng, mọi người sớm đã nhìn thấu điều này, cho nên lúc hoàng đế biến mất, cứ bình thản tiếp tục làm việc của mình là được.

Đối với Narsi mà nói, từ sau khi tình trạng thân thể có chút khởi sắc, hắn đã có thể tự ra ngoài tìm Nguyệt Thoái, không cần bị động chờ Nguyệt Thoái đến tìm hắn nữa, nhưng tìm tới tìm lui lại thường không thấy người, cho dù chỉ là trùng hợp, vẫn khiến hắn cảm thấy giống như đang cố ý tránh hắn.

Nguyệt Thoái không biết nên xử sự với hắn thế nào, hắn kỳ thực cũng vậy. Nguyệt Thoái lúc trước tránh hắn rất lâu, là bởi vì không biết nên làm thế nào, vì vậy né tránh, mà hắn không có không gian né tránh, chỉ có thể quan sát thái độ của Nguyệt Thoái để phỏng đoán, vừa lại bởi vì không có nói chuyện nên không được chứng thực.

Đi vào không gian xung quanh đối phương một cách tự nhiên, dường như đã là chuyện rất lâu trước kia rồi. Quan hệ thế này quá ngột ngạt, không cách nào xử lý cho tốt, cho nên hắn cũng chỉ có thể mặc kệ, chấp nhận mọi thứ hiện tại.

Tình huống bây giờ thật ra đã tốt hơn lúc mới đầu rất nhiều rồi, tần suất Nguyệt Thoái chủ động đến tìm hắn có gia tăng, cũng không còn lúc nào cũng lôi người khác đi cùng nữa, chỉ là quá trình bọn họ ở chung với nhau không có bao nhiêu tiến bộ mà thôi.

Khác biệt giữa tính cách và quá trình trưởng thành, khiến bọn họ thiếu hụt đề tài chung. Khi Nguyệt Thoái chia sẻ với hắn chuyện chuồn ra ngoài chơi, hắn luôn không biết làm sao phụ họa với cậu.

Trực tiếp giáo huấn cậu chuồn ra ngoài là không tốt, cảm giác giống như đang tạt nước lạnh vào cậu, nhưng muốn lấy thái độ mềm mỏng đáp lại chuyện cậu nói, hắn vừa lại cảm thấy mình quá giả tạo.

Mới đầu cứ luôn bị nhốt ở trong cung, mất đi thị giác, đối với những thứ mình tiếp xúc được ở thế giới bên ngoài, Nguyệt Thoái đều cảm thấy mới lạ, mà chuyện Nguyệt Thoái cảm thấy mới lạ, rất nhiều cái hắn không có hứng thú, đặc biệt là trong lời nói của cậu cứ luôn là Phạm Thống Phạm Thống Phạm Thống, Chu Sa Chu Sa Chu Sa, toàn những người hắn vừa không quen cũng không có hảo cảm gì, như vậy muốn có đề tài chung cũng rất khó.

Nếu muốn hắn tự tìm đề tài, đại khái cũng chỉ là hỏi tình huống gần đây của Nguyệt Thoái, sau đó là im lặng. Trong những người Nguyệt Thoái quen biết, hắn chẳng có giao tình với ai, tự nhiên cũng không thể đặt đề tài đến người khác, để tăng nội dung trò chuyện, lúc bọn họ ở cùng nhau, chuyện có thể làm dường như chỉ có nói chuyện, vừa lại bởi vì nỗi ám ảnh trong lòng nên chỉ nói mấy chuyện linh tinh...

Hắn cảm thấy ở chung như vậy, bản thân Nguyệt Thoái cũng chẳng mấy vui vẻ. Muốn nói thêm gì đó hoặc tìm chuyện gì để làm, rốt cuộc có phải là suy nghĩ của một mình hắn hay không, hắn thật ra không chắc lắm.

Cho dù thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng, Nguyệt Thoái cũng chưa chắc cho hắn trả lời xác thực.

Nhưng hắn còn có thể yêu cầu gì đây?

Cho dù là kiểu ở chung không hòa hợp này, vẫn tốt hơn đối chọi nhau trực tiếp làm tổn thương đi?

Cho nên dù cảm thấy bức bối, cũng không sao cả.

So với tình huống Narsi không tìm được Nguyệt Thoái, thì Nguyệt Thoái hoàn toàn không có phiền não đó. Bởi vì Narsi gần như không ra khỏi cung, cả ngày đều ở trong cung San Siro, cho dù không ở thư phòng, không ở phòng ngủ, cũng có thể tìm được hắn ở góc khác, đây không biết nên tính là ưu điểm hay khuyết điểm, nhưng cho tới giờ vẫn không có dấu hiệu sửa đổi.

"Narsi, ta ở trên đường nhìn thấy rất nhiều đồ ăn ngon, lần sau mua một ít mang về tặng ngươi nhé?"

Lúc Nguyệt Thoái tự quyết định một số chuyện muốn hắn chấp nhận, sẽ sợ hắn từ chối, mà khi dò hỏi ý kiến hắn thì lại dè dặt lựa lời, giống như là không muốn đánh vỡ hòa bình hiện giờ, như đi trên lớp băng mỏng.

"Không cần đâu, đừng lãng phí tiền."

Nếu như hắn có thể vui vẻ chấp nhận, quan hệ của bọn họ có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng đối với thứ mình không cần cũng không muốn, hắn không giả vờ vui mừng nổi, cũng cho rằng nhận rồi lại không dùng cũng rất không đúng, cho nên chỉ có thể từ chối.

Hắn nghĩ, mình chung cuộc chỉ là hồi ức không thể bỏ xuống được của Nguyệt Thoái, chung cuộc không thể trở thành bạn bè cùng chí hướng với cậu hiện giờ.

Nhìn thấy mặt Nguyệt Thoái ảm đạm, Narsi tất nhiên muốn làm gì đó bù đắp, nhưng nghĩ không ra, cuối cùng chỉ đành miễn cưỡng hỏi chuyện từng nghĩ đến lúc trước.

"Lần nào ngươi đến tìm ta cũng chỉ toàn trò chuyện, có chuyện gì khác muốn làm không?"

Nguyệt Thoái như là không nghĩ đến hắn sẽ hỏi như vậy, cho nên mở to mắt. Một hồi sau, khi Narsi đang cảm thấy mình tạo ra

tình huống ngượng ngùng mà muốn thu hồi câu này, Nguyệt Thoái đã mở miệng.

"Um... bằng không, ngươi đọc sách cho ta nghe? Giống như trước kia vậy..."

Narsi ngạc nhiên khi nghe thấy yêu cầu này. Mắt Nguyệt Thoái bây giờ nhìn thấy được, đương nhiên không cần thiết tìm người đọc sách cho cậu, hắn cho rằng chuyện này rất dư thừa, nhưng cái câu "giống như trước kia" của Nguyệt Thoái lại khiến hắn không thể từ chối.

Hắn rất muốn nói, bây giờ đã khác rồi, sẽ không giống trước kia nữa. Có lẽ Nguyệt Thoái hoài niệm quãng thời gian ở quá khứ, nhưng quãng thời gian đó thật ra không đáng hoài niệm.

Hắn không muốn nhớ lại lúc đó, mà hắn tin Nguyệt Thoái cũng vậy. Cho dù lúc ấy vẫn chưa xảy ra một vài chuyện nào đó, chẳng qua, bọn họ lúc đấy đều giống như sống trong địa ngục.

"Vậy ngươi đi chọn một quyển sách đi."

Cuối cùng hắn nói như vậy, coi như đồng ý với yêu cầu của cậu, Nguyệt Thoái liền hào hứng đi chọn sách, bởi vì trước kia nhìn không thấy, sách không phải do Narsi chọn thì cũng là tự mình chọn bừa, bây giờ không dễ gì được chọn sách theo ý thích của mình, cậu liền chọn một cách đặc biệt nghiêm túc.

Bởi vì thân thể nói đã khôi phục, nhưng trên thực tế cũng cần nghỉ ngơi nhiều, cho nên Narsi bèn ngồi trên giường tiến hành việc này.

Khi hắn đọc ra văn tự trên sách, Nguyệt Thoái an tĩnh ngồi bên cạnh giường lắng nghe, không giống trước kia khi nghe đến đoạn thú vị thì sẽ đặt câu hỏi, cậu bây giờ chỉ là lắng nghe mà thôi, thế là thời gian lâu dần, mải tập trung vào sách khiến mắt hắn trở nên

rã rời, khi bỏ sách xuống muốn lấy nước, mới phát hiện Nguyệt Thoái đã ngoài người bên cạnh giường thiếp đi.

Nói muốn nghe hắn đọc sách, mình lại ngủ gật, Narsi bất đắc dĩ thở dài, sau đó vươn tay đẩy.

"Đừng ngủ ở đây, Englar..."

Mà khi tiếng của hắn nói được dở chừng đã bị buộc phải ngừng lại, chỉ bởi vì xảy ra tình huống hắn không hề ngờ tới.

Nguyệt Thoái đáng lẽ đang ngủ đột nhiên áp đảo hắn một cách nhanh chóng mãnh liệt, sau khi nằm đè bên hông hắn, tay trái vẫn bóp ở trên cổ của hắn.

Luồng khí trắng đen từ trên người Nguyệt Thoái phát tán ra bóp méo thị giác của hắn, cũng khiến hắn cảm thấy hết sức khó chịu, hắn thử đánh thức cậu, hóa giải tính công kích của cậu, nhưng hắn mới phát ra một tiếng, bàn tay đang bóp cổ hắn càng ra sức siết chặt, gần như khiến hắn không thể hít thở.

Thế là hắn đã lĩnh ngộ một chuyện.

Cho dù Nguyệt Thoái đang ngủ mơ bị tâm ma vây khốn, cũng không phải công kích người xung quanh một cách bừa bãi, mà là muốn công kích "hắn".

Cậu ở trong mơ muốn giết chết hắn, dùng cách giống với lúc hắn sát hại cậu.

Cậu thật ra không có nhầm đối tượng, người cậu muốn giết chính là hắn, cho nên, hắn ngay cả phát ra tiếng cũng không thể, chỉ bởi tiếng của hắn sẽ kích thích phản ứng của Nguyệt Thoái.

Giọng nói quen thuộc nhất lúc cậu không thấy gì. Giọng nói đến từ đối tượng cậu căm hận nhất, muốn báo thù.

Sau khi nhận rõ điều này, Narsi không còn muốn thử gọi Nguyệt Thoái dậy nữa, chỉ cố hết sức dùng động tác nhẹ nhàng nhất vặn ngón tay của Nguyệt Thoái ra, sau khi thoát được, lập tức rời khỏi khi Nguyệt Thoái vẫn chưa tỉnh, ra khỏi căn phòng này.

Có lẽ vết thương hắn gây ra cho người này chưa từng phai nhạt.

Nguyệt Thoái nói muốn tha thứ cho hắn, dù cho tốn bao nhiêu thời gian, nhưng hắn phải chăng tới chết cũng không đợi được ngày này?

Nếu như nền tảng để cư dân tân sinh tồn tại là thù hận với chấp niệm, vậy nếu như Nguyệt Thoái thật sự tha thứ cho hắn, phải chẳng sẽ từ đây biến mất, không còn tồn tại nữa?

Sống tiếp để rồi đối mặt với vực thẳm như vậy, mà hắn đã không còn quyền lựa chọn.

Để chờ vết đỏ do bị siết trên cổ tan đi, Narsi giả vờ bệnh một ngày. Trong một ngày này hắn cứ lúc ngủ lúc tỉnh, nghĩ đến quan hệ không thể cải thiện của bọn họ, mãi mà không ngủ yên được.

Sau này hắn sẽ biết đừng đến gần Nguyệt Thoái lúc cậu đang ngủ, không phải bởi vì sợ chết, chỉ là lo nếu Nguyệt Thoái thật sự giết hắn, sau khi tỉnh lại không biết sẽ có cảm giác thế nào.

Nói đến còn có một chuyện cũng rất kỳ lạ. Hắn không thân với Phạm Thống, trước giờ cũng chưa từng cho hắn sắc mặt tốt, nhưng chỉ cần nghe nói hắn sinh bệnh, Phạm Thống đều sẽ đến thăm hỏi, cho dù lần nào cũng bị quăng ánh mắt lạnh nhạt, lần sau vẫn sẽ tới, khiến hắn hoàn toàn lần không ra đầu mối.

"Ồ, ngươi xem ra hình như có đáng ngại gì, chắc không phải bệnh nhẹ đi."

Cái gã Phạm Thống này nói chuyện rất chói tai, nhưng mà lâu

dần sẽ quen thôi, chẳng qua lấy tính cách của hắn, vẫn có cảm giác không vui.

Sở dĩ không vui, có lẽ là do hắn đối với Phạm Thống không có hảo cảm gì, nhưng mà vì sao lại không có hảo cảm, hắn cũng không nói được, chỉ có thể nói muốn hắn có hảo cảm với người khác, đó trước giờ đều là chuyện rất khó, cho nên đây vẫn ở trong phạm vi bình thường.

"... Thì sao? Cảm ơn ngươi quan tâm, thấy ta không có gì đáng ngại, ngươi có thể về rồi chứ?"

Nếu như Narsi không có đề tài nói chuyện với Nguyệt Thoái, vậy hắn với Phạm Thống gần như không có lời nào để nói, nhưng sau khi hắn hạ lệnh đuổi khách, Phạm Thống không biết đang đấu tranh nội tâm cái gì, đấu tranh xong cũng không có lập tức cáo từ.

"Khụ, dương khí bên ngoài cung rất nặng, ta cảm thấy biết đâu có thể chiêu tà ở trong phòng ngươi? Dán cái bùa bình an trấn áp một chút có lẽ sẽ tệ hơn, ngươi cứ từ chối nhé."

"..."

Narsi bình thường không hay nói chuyện với Phạm Thống, cho nên phản ứng đối với nói ngược không nhanh lắm, sau khi tốn một chút thời gian phiên dịch trong đầu, hắn nhíu mày.

"Ta không cần."

"Ngươi làm ơn từ chối có được không! Ngươi không từ chối, có một gã sẽ làm phiền ta suốt!"

"Ai? Englar?"

Người sẽ vì chuyện của hắn mà làm phiền Phạm Thống, Narsi nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ ra một mình Nguyệt Thoái, nhưng Phạm Thống lại ảo não lắc đầu.

"Mới không phải! Nếu như là cậu ta còn khó làm hơn, không, thật ra cũng không có khó bao nhiêu... chết tiệt, lại không để ta nói!"

Thái độ này của Phạm Thống khiến Narsi chẳng hiểu mô tê gì, nói chuyện mấy câu, vẫn có cảm giác ông nói gà bà nói vịt, cuối cùng Narsi bị làm phiền quá không chịu nổi, đuổi thì lại đuổi không đi, đành lùi một bước đồng ý với yêu cầu của Phạm Thống.

"Ngươi muốn khu tà thì khu tà, làm nhanh lên rồi đi, đừng lôi thôi nữa!"

Dưới tình huống bực bội quá mức, hắn ngay cả mấy câu xã giao cũng chẳng buồn nói, mặc dù bình thường hắn cũng chẳng làm sao nói. Thế là, Phạm Thống sau khi làm xong một số thủ tục với vẻ mặt không cam lòng, rồi lại ấn một tấm phù ở dưới bình hoa, liền cấp tốc cáo từ.

Nếu như không muốn làm thì đừng làm, rốt cuộc là ai bức ngươi làm?

Trong lòng Narsi ôm thắc mắc như vậy, chẳng qua Phạm Thống nếu đã không nói, hắn cũng không làm gì được, đây đối với hắn mà nói không phải chuyện gì quan trọng, hắn cũng không có rảnh rỗi ngờ vực lung tung.

Chỉ là một lát sau, Phạm Thống lại trở về.

"Ngại quá, um... ta hình như làm rớt phất trần nhà ta ở đây rồi..."

Narsi lặng lẽ nhìn vị trí Phạm Thống ngồi hồi nãy, đúng là có cây phất trần rớt ở chỗ bên cạnh.

Rõ ràng mang trên người, lại có thể làm rớt cũng không biết, còn tỉnh bơ đi mất, hắn cạn lời với Phạm Thống, nhưng Phạm Thống lại bởi vì mắt nhìn lung tung cho nên chú ý thấy thứ nào đó

không nên chú ý, còn không biết điều mà hỏi.

"Dấu ngón tay trên cổ ngươi rất khiến người không chú ý đấy, chắc không phải... Nguyệt Thoái lôi ngươi xuống giường cùng chứ?"

"..."

Narsi vẫn đang phiên dịch lời nói ngược trong đầu, Phạm Thống đã tự nói tiếp.

"Cậu ấy lúc ngủ rất an toàn, mặc dù không phải chuyện của ta, có điều lương tâm không kiến nghị, chỉ cần cậu ấy đang ngủ thì đừng cách xa cậu ấy, cậu ta sẽ công kích người khác lung tung, bất luận có phải kẻ địch hay không đều như vậy, nếu gặp phải tốt nhất đánh thức cậu ấy chậm thôi, nếu không tình huống sẽ có thể không ổn lắm đâu --"

"Ta biết cả rồi, ta sẽ tự nói với cậu ta, không cần ngươi bận tâm."

Bởi vì không nghe tiếp nổi, Narsi mất kiên nhẫn cắt ngang lời Phạm Thống, tâm tình cũng tiếp tục trầm uất.

Đối với người khác mà nói là công kích lung tung, nhưng đối với hắn thì không phải.

Englar thật ra không có ngộ thương ta, bởi vì người cậu ta muốn giết chính là ta. Lời này, hắn không thể nói ra với bất cứ người nào, thậm chí cũng không dám nói với chính Nguyệt Thoái.

Hắn không biết Nguyệt Thoái nghĩ thế nào, cũng không biết Nguyệt Thoái sau khi biết chuyện này sẽ nghĩ ra sao. Muốn giết chết hắn là phản ứng tiềm thức của cậu, đó như là bản năng được tạo bởi thù hận khắc sâu trong linh hồn cậu, mà cậu rốt cuộc là bản thân không có ý đó, hay vẫn luôn có, chỉ là vẫn luôn đè nén... Narsi không rõ.

Nhưng đây là chuyện giữa bọn họ, không cần người ngoài xen vào.

Hắn bảo sẽ nói chuyện với Nguyệt Thoái, chẳng qua trên thực tế căn bản không định nói với cậu. Cho dù như vậy, đây vẫn không liên quan tới người khác.

Giống như một cái cục diện chết, đôi chân của hắn đạp lên cát lún, cho dù không làm gì cả, cũng sẽ bị nuốt chửng.

Cho dù hắn muốn làm gì đó, bốn phía dường như cũng đều trống không, không túm được bất cứ thứ gì để cứu mạng.

Hắn cảm thấy rất mệt mỏi, lại chỉ có thể trách mình.

Cái gì cũng không làm, nói thì nói vậy -- trên cơ bản, chỉ cần đến chỗ Nguyệt Thoái không tìm được cậu, nhìn công văn trên bàn, Narsi sẽ không nhịn được lo chuyện bao đồng ngồi xuống giúp cậu xử lý. Dù sao cho dù hắn không làm như vậy, chỉ cần sự tình thật sự quá bận rộn, tự nhiên cũng sẽ có người nhớ tới kẻ có thể lợi dụng, sau đó dùng cái cớ "đừng ăn không ngồi rồi ở trong cung" vân vân để yêu cầu hắn xử lý, tóm lại, chỉ là khác biệt giữa chủ động và bị động mà thôi, vậy còn không bằng động thủ sớm một chút, cũng đỡ phải dồn lại một đống.

Mà chờ đến khi Nguyệt Thoái trở về, mặc dù muốn nói chuyện đàng hoàng với cậu, nhưng nhìn thấy đối phương vô tư kể với hắn chuyện đi ra ngoài chơi, hắn vẫn sẽ không nhịn được trào phúng.

"Thích ra ngoài chơi với bạn như thế à? Ta thật sự không hiểu nổi ánh mắt của ngươi, trước kia thích một tên hoa si, bây giờ thích một tên đồng bóng, ngươi rốt cuộc có bệnh ở đâu vậy hả?"

Hắn gần như là dùng giọng gây lộn nói ra như vậy, người đầu là Bích Nhu, người sau là nói Chu Sa. Nguyệt Thoái thì ngạc nhiên xong rồi vội vàng lắc đầu.

"Không có... Chỉ là bạn mà thôi, ta đâu có thích... hơn nữa, cái gì mà trước kia thích hoa si, Narsi, ngươi là hoa si?"

Logic suy nghĩ của cậu không biết thế nào, sau khi cậu nói ra câu này, người ngạc nhiên đổi thành Narsi, mà không chờ hắn hỏi tiếp, Nguyệt Thoái đã tùy tiện bỏ lại một câu rồi vội vàng chạy đi.

Cũng không biết rốt cuộc là bởi vì lỡ lời hay là không dám đối mặt.

Cho nên thật ra là thích sao? Cái lúc đó.

Giống như hắn, cuộc sống của bọn họ gần như chỉ có lẫn nhau, trong những năm bầu bạn với nhau, thứ để lại không chỉ là những hoài niệm không quan trọng.

Sau khi trải qua thương tổn, vẫn muốn bù đắp mọi vết thương, dùng ký ức mới che lấp.

Mặc dù nhất thời làm không được, và cho dù vết thương chồng chất vẫn muốn ôm lấy nhau.

Nguyệt Thoái ở trong mơ muốn giết hắn, mà hắn cũng thường ở trong mơ giật mình tỉnh dậy, chỉ bởi vì lại mơ thấy chính tay giết hại cậu.

Cho dù chịu đựng đau khổ như vậy, vẫn muốn cố gắng không ngừng dù không biết tốn bao nhiêu thời gian, để mài cái vướng mắc từng có đến nhỏ nhất...

Narsi mải nghĩ, bất giác thất thần.

Hắn không biết đằng sau nụ cười đó ẩn giấu điều gì,

Nhưng hắn biết, có thể nhìn thấy nụ cười của cậu như bây giờ, đó là chuyện hết sức đáng quý.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1 - Lời Mở Đầu

Từ nay trở đi, chúng ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc?

Giống như cơn gió tự do không gì ràng buộc, bạn vĩnh viễn không bắt được đuôi của hắn, cũng không lần được hành tung của hắn -- Ở Tây Phương Thành, đây là cách nói dùng để hình dung người đàn ông phiêu bạc bất định, có lẽ còn mang chút ý thơ, có một số người thậm chí còn cảm thấy có chút lãng mạn...

Nhưng khi những từ hình dung này dùng ở trên người Englar thiếu đế Tây Phương Thành, trên cơ bản, có lẽ chẳng ai cười nổi.

Từ khi Phạm Thống lần nữa trở lại Huyễn Thế, phiền não lớn nhất hàng ngày của Narsi chính là bước vào thư phòng không nhìn thấy cái người đáng lẽ phải ở trong.

"Englar?..."

Không ở trong thư phòng, sự vụ chất đống trên bàn đang chờ xử lý, đây chỉ là bước đầu tiên. Tiếp đến hắn nhất định sẽ nhìn thấy trước bàn có đè một tờ giấy, lần nào nội dung trên tờ giấy cũng na ná nhau.

"Narsi:

Ta đến Đông Phương Thành tìm Phạm Thống chơi đây, giúp ta xử lý công văn một chút nhé."

Mặc dù tờ giấy viết bằng bút lông không có ký tên, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm, Narsi có thể trực tiếp phán đoán đây là của

Nguyệt Thoái viết. Nhớ hồi đó khi một nhóm thần tử mới nhậm chức nhìn thấy Nguyệt Thoái cầm bút lông viết chữ, còn kinh hoàng gào rú bởi vì người lãnh đạo tối cao của nước mình vậy mà sử dụng công cụ viết chữ của Đông Phương Thành, cho đây là chuyện lớn, bởi thế khuyên can một thôi một hồi, mà bây giờ... hoàng đế chỉ cần chịu ngoan ngoãn ngồi ở trong hoàng cung đã là may lắm rồi, chẳng còn ai bận tâm đến vấn đề bút lông với chả bút lông nữa.

Hơn nữa, cho dù Nguyệt Thoái không dùng bút lông, chữ viết Tây Phương Thành tệ lậu của cậu vẫn là một khuyết điểm còn nghiêm trọng hơn cả bút lông.

"Sao lại đi tìm Phạm Thống nữa hả!"

Mấy tờ giấy này cho dù nhìn thấy bao nhiêu lần, Narsi đều sẽ tức tối, hơn nữa cục tức vẫn còn tích lũy dài dài trong suốt một ngày, gia tăng với tốc độ chóng mặt.

Trước đây đoàn trưởng lão can thiệp chính trị nghiêm trọng, sau khi tất cả trưởng lão đều bị hắn tiêu diệt, liền xuất hiện vấn đề thiếu hụt quan chức hàng loạt, lâm thời chọn ra có tốt có xấu, qua một thời gian lại phải đổi đi phần lớn. Những sự vụ này đều qua tay hắn xử lý, Nguyệt Thoái dưới tình huống không hiểu rõ tiền nhân hậu quả, nếu thật muốn xử lý cũng khó khăn, cuối cùng diễn biến thành tình trạng bỏ mặc.

Ở phương diện nào đó mà nói, đây có thể coi như là Narsi tự làm tự chịu. Dù sao chỉ cần Nguyệt Thoái không ở đây, tiếp đến chính là bắt đầu cuộc thử thách khả năng chịu đựng của hắn.

Dưới tình huống thể chế chính vụ vẫn chưa kiến lập hoàn toàn, công văn đưa lên cũng thường lộn xộn, có mấy chuyện vụn vặn vốn không nên đưa cho hoàng đế, chỉ việc lựa ra thôi đã tốn một đống thời gian.

"Ngay cả soạn danh sách nhân viên tham dự nghi thức cũng để cho hoàng đế nghĩ! Người phía dưới làm ăn kiểu gì vậy!"

Dưới tình huống phát cáu, lực viết chữ của hắn gần như sắp rạch nát tờ giấy, chẳng qua, đây vẫn chỉ là thử thách đầu tiên, thay thế xử lý công văn.

Thư phòng chỗ hắn cũng không phải sẽ không có người tới quấy rầy, trong lúc làm việc vẫn sẽ có một số khuôn mặt quen thuộc ra vào, sau đó vừa nhìn thấy đến hắn, đã làm ra phản ứng khiến người rất không vui.

"Englar, lão già chết tiệt hỏi ngươi tối nay có muốn về nhà ăn... Chậc! Vì sao lại là ngươi hả!"

Yiye mỗi lần đến tìm người, nhìn thấy hắn đều khó chịu ra mặt, cũng không chào hỏi hắn đã trực tiếp đóng sầm cửa rời khỏi. Nếu có cơ hội phản biện, Narsi cũng rất muốn phản bác một câu "ngươi tưởng ta muốn ngồi ở đây sao, Englar chạy mất rồi, việc ở đây không ai quản thì làm sao" -- có điều Yiye ngoại trừ công việc thì chẳng buồn nói thêm câu nào với hắn, cho nên đối phương bỏ đi bất lịch sự như vậy, hắn cũng chỉ có thể lặng lẽ nhẫn nhịn.

"Bệ hạ, a..."

Yameidie đi vào vừa nhìn thấy hắn đã bởi vì gọi nhầm đối tượng mà hoảng hốt chạy đi, loại thái độ này cũng rất khiến người phiền lòng.

"Làm sao lại là ngài nữa rồi?"

Khi Ojisa đến đưa thêm công văn khác, sẽ không nhìn thấy hắn là bỏ chạy, chẳng qua cái câu mà hắn nói ra bằng giọng nhạt nhẽo và bộ mặt vô cảm vẫn khiến cho Narsi cảm giác như bị trào phúng.

Loại tình huống này có lẽ sau khi liên tục nhận được mấy tờ giấy "ta đi rủ Phạm Thống ăn cơm giúp ta nghi thức xuất tịch", "ta

đến chỗ Phạm Thống giúp ta nói một tiếng với mọi người" vân vân, đã lại chuyển biến thành một kiểu khác.

"Này, chờ chút, trước khi muốn đi ăn giúp ta xem cái này, bằng không cứ đưa con dấu cho ta, ta tự đóng."

Thái độ đầy mất kiên nhẫn trước kia của Yiye biến thành sẽ ở lúc hắn sắp đi nghỉ trưa thì tóm lấy hắn không để hắn đi, cười tươi mà muốn hắn châm chước phần ngân sách liên quan tới quân sự... Bởi vì biết ngân sách của Yiye thường báo bậy, Narsi đương nhiên không thể đưa con dấu cho hắn, thế là việc Yiye thường đến quấy rầy hắn vào giờ nghỉ trưa đã khiến thời gian nghỉ ngơi của hắn trở nên càng ít ỏi, ăn cũng mất ngon.

Yameidie bắt đầu đưa một vài món điểm tâm đến thăm hỏi, Ojisa thì... sẽ đầy hàm ý mà nói với hắn, hắn thoạt nhìn có thể trở thành một hoàng đế tốt.

Mà cái gã suốt ngày chạy đi Đông Phương Thành, hắn một tháng không thấy được mấy lần. Cho dù là đang trốn hắn thì cũng hơi quá khoa trương rồi, khiến cho hắn một lần nọ đúng lúc bắt gặp Nguyệt Thoái để lại giấy xong đang chuẩn bị leo cửa sổ bỏ trốn, tức thì không nhịn được gào to tên của đối phương.

"Englar!"

Tiếng của hắn hiển nhiên đã dọa được Nguyệt Thoái, trước khi người vẫn chưa đào tẩu, Narsi liền tiếp tục hỏi.

"Ngươi lại muốn đến Dạ chỉ? Lại muốn lén lút chạy mất?"

"Ơ, ta..."

"Ngươi cứ luôn trốn việc như vậy! Hoàn toàn không ngẫm xem mọi người nhìn việc này như thế nào! Còn có lập trường của ta cũng..."

Narsi cảm thấy làm thế thân xử lý những việc này, lập trường của mình rất khó xử, chỉ là nói đến đây, hắn lại đột nhiên không thể thẳng thắn nói ra nỗi oán thán.

Sau đó Nguyệt Thoái thoáng e ngại nhìn hắn, do dự mở miệng.

"Bằng không... ngươi có muốn đi với ta không?"

Khi cậu nói ra câu này, Narsi cảm thấy cậu căn bản không nắm được trọng điểm của vấn đề, hoàn toàn hiểu sai hướng.

Nhưng hắn lại bởi vì Nguyệt Thoái hiếm khi hỏi hắn có muốn đi chung hay không, mà ngẩn ra.

"Narsi -- Ủa? Lạ quá, đâu rồi?"

Đến giờ nghỉ trưa Yiye lại tới quấy rầy, thư phòng trống không khiến hắn nhất thời có chút ngơ ngác.

Chẳng qua, hắn nhanh chóng phát hiện một tờ giấy ở trên bàn.

"Yiye ca ca:

Em với Narsi đến Đông Phương Thành tìm Phạm Thống chơi đây, giúp em ứng phó người khác nhé. Nhất là cái lão tặc phiền phức kia."

Tờ giấy này khiến lý trí vốn chẳng mấy kiên cố của hắn vỡ vụn ngay lập tức.

"Làm trò gì vậy hả! Tên hoàng đế giả trước kia thích lấy người ra đùa, kết quả đổi người xong vẫn giỡn mặt người khác sao!"

Cân nhắc đến năng lực đọc duyệt của Yiye, tờ giấy này thật ra là Nguyệt Thoái nhờ Narsi viết, lý do là chữ Tây Phương Thành của Narsi viết lưu loát hơn. Về phần nỗi xoắn xuýt khi Narsi viết cái xưng hô kia, Yiye căn bản sẽ không hiểu được -- mặc dù đây cũng không phải chuyện quan trọng lắm.

Tiếng gào rống của Quỷ Bài Kiếm Vệ hiển nhiên truyền không tới Đông Phương Thành, nhưng người bên Tây Phương Thành cũng có cảm nhận không khác gì hắn.

"Tôi mang Narsi đi cùng, lâm thời không kịp báo cho các cậu... cứ cùng nhau ăn cơm trò chuyện, có được không?"

Nhìn Nguyệt Thoái bối rối giới thiệu người đồng hành, và Narsi im thin thít đứng bên cạnh, rồi lại nhìn Lạc Thị đang trợn to mắt, trong lòng Phạm Thống thì đang gào thét đầy khó hiểu.

Làm trò gì vậy -- Cậu mang hắn tới làm gì! Buổi tụ hội người quen bạn bè đột nhiên lòi ra cục nước đá làm bầu không khí cứng ngắc biết bao nhiêu! Huống hồ hắn còn là hung thủ giết người từng giết Lạc Thị nữa! Nguyệt Thoái, cậu trước kia mù nên không nói, đừng ngay cả bây giờ cũng làm tên mù trợn mắt được không --

"Vậy cùng nhau ăn thôi."

Lạc Thị nhanh chóng quyết định một cách nhẹ nhàng.

Mà chuyện này dẫn đến về sau giữa Narsi với Lạc Thị dần dần có chút giao tình, có lẽ đây cũng là chuyện bọn họ ban đầu không thể ngờ được đi.

Giao quyền lực ra, khiến thế thân tạo dựng quyền uy không thể nghi ngờ, bằng với việc đánh mất quyền lực của mình, Nguyệt Thoái về sau thật ra cũng nếm được một chút báo ứng nho nhỏ.

"Narsi, um... chúng ta phá hủy trường học của Tây Phương Thành, trích một chút ngân sách hằng năm xây lại cái khác có được không?"

Đối với đề nghị chẳng hiểu ra sao này, Narsi chỉ nhíu mày nhìn cậu một cái.

"Đang yên đang lành phá hủy xây lại làm gì? Không có cái tiền

này đâu, bác bỏ."

Một bên là thiếu đế bị thần tử định vị là "hoàng đế mò cá", một bên là chính vụ quan thế thân gần đây nhận được bình luận "chỉ cần nhìn thấy bóng dáng Narsi điện hạ ở trong thư phòng phê sửa công văn đã cảm thấy Tây Phương Thành được cứu" dưới bình luận này, ước mơ xây lại trường học có màu sắc khác của Nguyệt Thoái cũng chỉ có thể thả trôi sông thôi.

◎ Lời mở đầu của Phạm Thống

Cuộc sống một mình... thật ra... cũng không tệ đâu...

-- Trên đây, đại khái là cảm tưởng trực tiếp nhất sau khi tôi trải qua đủ loại sự kiện mệt mỏi như "bạn bè giành nhau giật được một nửa Phạm Thống cũng được, truy sát trong hẻm thì ra vũ khí cũng có thể khai hỏa với chủ nhân" vân vân, khó khăn lắm mới có thể an ổn ở Đông Phương Thành. Nguyệt Thoái, Lạc Thị, A Pu, mấy người có cần thiết phải biểu thị hoan nghênh như thế không?

Lần nữa trở về Huyễn Thế, có rất nhiều tin tức cần tiêu hóa hấp thu, cũng có rất nhiều vấn đề cần xử lý, đầu tiên, thật ra tôi rất ngạc nhiên ở đây mới qua bốn tháng, xem ra không chỉ tốc độ dòng thời gian ở Huyễn Thế khác với thế giới ban đầu của tôi, mà thời không còn lệch lạc?

Có lẽ bà dì đưa tôi trở lại có pháp lực vô biên, chẳng những có thể khiến linh hồn tôi đến thẳng Huyễn Thế, còn có thể thuận tiện khiến tôi trở về thời điểm sớm hơn?

Kinh ngạc chuyện này thật ra cũng chẳng có ý nghĩa gì, dù sao tôi cũng không có cách nào để cầu chứng, chuyện phiền não tiếp đến phải là làm thế nào thích ứng sinh hoạt ở Huyễn Thế một lần nữa, như là không có máy tính, không có TV, cũng không có máy lạnh vân vân...

Thành thật mà nói, lương thực công công thật sự rất khó nuốt. Nhưng tôi đã nhờ Lạc Thị tìm nhà giúp tôi rồi, thực sự không tiện nhờ cậu ấy chi viện thêm phí cơm nước của tôi nữa, cho dù cậu ấy bây giờ là quốc chủ Đông Phương Thành được tôn xưng là bệ hạ cũng vậy, hơn nữa cứ ăn đồ người khác cho, sẽ càng ngày càng thiếu chí khí, tôi đương nhiên vẫn nên nghĩ biện pháp tự kiếm tiền, may mà trước mắt mà nói, đây không tính là quá khó.

Tôi cũng biết nếu như tôi ở Tây Phương Thành, nhất định có thể mỗi ngày ăn uống no đủ, nhưng... tôi thực sự không chịu nổi loại ánh mắt bị người khác nhìn như con sâu gạo, tôi ở Đông Phương Thành quen hơn, Huy Thị cùng tôi trở về Huyễn Thế cũng không có dị nghị, chuyện tự nhiên cũng ấn định như vậy.

Nói đến sâu gạo, cái tên Mễ Trọng mà trước đây bị tôi ghét, bây giờ cũng vẫn không có hảo cảm gì, trái lại đã giúp tôi không ít sau khi tôi trở về. Ví dụ như ở đâu có thể nhận được đơn ủy thác đặc biệt, chính là hắn giới thiệu cho tôi, tôi cũng lấy không ít tình báo mà tiết lộ ra cũng không sao để đổi một số tiền cơm với hắn, hm-- thành thật mà nói, lấy nội tình mà tôi biết để xem, tôi dựa vào bán tin tức cũng có thể kiếm rất nhiều tiền, nhưng lại có một số chuyện không thể tiết lộ ra bên ngoài.

Tôi chỉ có hơi bất cẩn bị Mễ Trọng bắt thóp một chút xíu mà thôi, dù gì chuyện liên quan đến nghi thức chú nhập vương huyết hắn sớm đã dựa vào phiên bản thông báo từ phía quan chức để thêm mắm thêm muối đi ra đầu đường kiếm phí kể chuyện rồi, bây giờ thêm một chút nội dung cũng chỉ là khiến người không biết nên tin cái nào mà thôi, vừa lại không có bất cứ người nào trả phí bịt miệng cho tôi, tôi nhất thời sơ suất bị moi ra một chút xíu, chắc... vẫn còn ở trong phạm vi có thể được tha thứ đi?

Có rất nhiều tin lá cải bán ra ngoài có lẽ sẽ rất đáng giá, Mễ Trọng bây giờ cũng bắt đầu thu thập lá cải ở Tây Phương Thành rồi, như là Narsi với Nguyệt Thoái ngủ chung sẽ bị bóp cổ, Âm Thị

đại nhân thà tách khỏi Bích Nhu cũng muốn ở cùng Lăng Thị đại nhân vân vân... chẳng qua cái trước nói ra có hơi thất đức, cái sau có lẽ sẽ khiến Mễ Trọng bùng nổ máu nóng của một fan trong hội "cứu Lăng Thị đại nhân thoát khỏi ma chưởng của Âm Thị đại nhân", khiến người rất muốn tránh xa, cho nên quả nhiên không cách nào nói ra...

Sau khi tìm hiểu sơ, tôi đại khái hiểu rõ tình hình hiện tại của những người quen biết. Nguyệt Thoái ở Tây Phương Thành làm hoàng đế gần như chẳng quản chuyện gì, chính vụ hầu như đều là Narsi với mấy ma pháp kiếm vệ lo liệu, bây giờ Tây Phương Thành vẫn đang tiến hành việc lấp chỗ quan viên, đến lúc có dư lực sẽ đổi Bích Nhu, đồng thời tuyển Mai Hoa Kiếm Vệ đã bỏ trống rất lâu.

Sau khi Lạc Thị đăng cơ làm vua, theo lý thuyết không thể gọi là "Thị" nữa, bây giờ nên là quốc chủ bệ hạ tên đơn là "Lạc" mới đúng, chẳng qua cậu ấy nói cái gì mà muốn giữ lòng cần kiệm giống như khi làm Thị, từ nhỏ đến lớn đều là Thị, đột nhiên thay đổi nên không quen, cho nên biến thành quốc chủ kiêm nhiệm Thị, tình huống có hơi lộn xộn. Người quen biết phần lớn tiếp tục gọi là Lạc Thị, tôi đương nhiên cũng tiếp tục gọi cậu ấy là Lạc Thị, nhưng ở trường hợp trang trọng vẫn phải gọi quốc chủ bệ hạ, hết cách rồi.

Trái lại không nghe nói Đông Phương Thành muốn tuyển Thị mới, có lẽ còn đang cân nhắc chăng, ngoài ra tôi còn có chút để ý Chu Sa hình như biến đâu mất rồi, cho nên đặc biệt đi hỏi tình huống của cậu ta, kết quả nhận được đáp án khiến người dở khóc dở cười.

Nghe nói Chu Sa hình như bởi vì cuối cùng cũng hiểu ra cư dân tân sinh không thể sinh con, không cần thiết tiến hành đại nghiệp sinh sôi nảy nở, cộng thêm biểu hiện khi làm hoàng đế của Nguyệt Thoái thực sự thiếu trách nhiệm đến mức khiến người thất

vọng, cậu ta đã triệt để thông suốt rời khỏi thành thị ra ngoài rèn luyện rồi...

... Nguyệt Thoái, biểu hiện không chịu trách nhiệm của cậu chắc không phải là vì đào hôn mà giả bộ chứ? Nếu như là vậy, nhiều người bỏ đi như thế rồi, cậu cũng nên chấn tác cho mọi người xem một chút? Tôi cũng rất tuyệt vọng với cậu, cậu có biết không? Mặc dù tôi có cố gắng thấu hiểu cậu, nhưng... vẫn là rất tuyệt vọng!

Tình huống của người khác, đối với tôi mà nói tương đối quan trọng cũng chỉ có Puhahaha.

Trước khi tôi trở lại, hắn bởi vì không có chuyện gì làm, dứt khoát ngủ ở tế đàn Trầm Nguyệt bầu bạn với em gái, bây giờ tôi trở về rồi, hắn liền bỏ mặc em gái... nhưng như vậy tôi sợ rằng mình sẽ gặp bất trắc mất. Kết quả sau khi thương nghị, hắn thỉnh thoảng sẽ trở về tế đàn Trầm Nguyệt ngủ mấy ngày, cho có cái ăn nói với em gái hắn, giống như tôi thỉnh thoảng sẽ đi Tây Phương Thành ở mấy ngày vậy...

Thành thật mà nói mấy ngày không có hắn, tôi vẫn thật không có cảm giác an toàn. Mọi người nếu như muốn ám sát tôi, chọn mấy ngày này đại khái rất có cơ hội đắc thủ đi?

Ngoài ra, từ khi biết tên thật của hắn là Puhahehe, tôi thực sự không biết có nên sửa đổi xưng hô với hắn, nhưng bản thân hắn hình như không để ý, chỉ có tôi để ý -- tóm lại, để tránh toàn gọi tên sai, tôi nghĩ tôi trực tiếp gọi hắn là A Pu thì tốt hơn, coi như là tên gọi tắt đi.

Còn một chuyện tôi suýt nữa quên mất, đó hắn vẫn rất vô cùng quan trọng, chính là chuyện chung thân đại sự của tôi. Ý của tôi là, cuộc sống cũng đã ổn định rồi, bây giờ tôi có nhà có vũ khí, như vậy tìm bạn đời hắn là sẽ dễ hơn rồi?

Tôi cảm thấy chuyện cư dân tân sinh không thể sinh con này căn bản không phải trọng điểm, Chu Sa bởi vì như vậy đã từ bỏ thật là quá nông cạn, con người vẫn cần có bạn đồng hành mới đúng, nhất là dưới tình huống phải sống lâu như thế. Tóm lại đơn thân không chỉ tịch mịch còn sẽ có loại cảm giác tinh thần khô kiệt trống rỗng không thỏa mãn, như vậy làm sao mà sống chứ.

Nhưng tôi mặc dù muốn tìm bạn đời, nhưng lại muốn âm thầm một chút, nếu nhờ Lạc Thị dán thông báo trưng hôn thì cũng quá rình rang rồi, không chỉ sẽ nổi tiếng, không trưng được còn rất mất mặt, tôi rốt cuộc nên làm sao mới được? Vì sao Huyễn Thế không có trung tâm môi giới hôn nhân làm ăn đứng đắn? Nếu như có, cho dù mượn tiền Nguyệt Thoái, tôi cũng sẽ trả hội phí! Trước khi chưa nghĩ ra cách, tôi cũng chỉ trưng cầu tùy tiện vậy thôi, à, tôi nói trưng cầu tùy tiện, nhưng tôi vẫn rất nghiêm túc, xin tin tưởng thành ý của tôi.

Chỉ là... Có lẽ không có cấp bách đến thế, bây giờ ngay cả cơm cũng có người nấu giúp tôi rồi, mặc dù là dùng thân thể của tôi, tóm lại... tìm được bạn gái thì tuyệt thật đấy, không tìm được cũng không vội, tôi tùy duyên.

Cuối cùng nhắc thêm một chút. Trở về Huyễn Thế được một thời gian rồi, quan hệ xã hội của mọi người đều xuất hiện một chút thay đổi, tôi vốn cũng chỉ bàng quan thôi, nhưng sau khi bọn họ liên hợp với nhau... có một số chuyện vẫn rất khiến người cảm thấy kinh khủng.

Như hôm nay, Lạc Thị lại muốn tôi đến Thần Vương Điện rồi, nói là mọi người đang chờ tôi...

Chắc không phải... lại là, cái đó chứ.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1 - 1

Chương 1: Khi không còn chỗ trốn thì giữa lần đầu gặp mặt với lâu lắm không gặp chọn một cái đi

"Không có lựa chọn "không nhìn thấy gì hết" sao?" -- Huy Thị

"Đám em trai ngươi đứng ở phía sau ngươi, bọn họ bây giờ đang rất nổi nóng." -- Phạm Thống

Mới thức dậy đã nhận được lời mời của Lạc Thị từ người truyền đạt, đối với Phạm Thống mà nói đó là một chuyện có hơi đáng sợ.

Trên cơ bản, nếu như không có chuyện gì, Lạc Thị sẽ không mời hắn đến Thần Vương Điện, bạn bè tụ họp thường sẽ trực tiếp hẹn nhau ở bên ngoài, Phạm Thống nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra gần đây sẽ có chuyện gì cần tìm hắn đến Thần Vương Điện, ngoại trừ cái hoạt động nào đó cứ một thời gian là sẽ đến một lần.

"Hm... nếu như là chuyện kia, vẫn thật muốn đi."

Tôi là nói, vẫn thật không muốn đi. Ôi, nghĩ cũng biết chuyện này sẽ không có hiệu quả, đã thất bại nhiều lần như thế rồi, đừng hành tôi nữa được không?

Từ khi Phạm Thống trở về Huyễn Thế, chưa được bao lâu, Nguyệt Thoái đã chủ động thành lập một cái "hội nghiên cứu giải trừ nguyền rủa", nhằm nghiên cứu cái nguyền rủa có tỷ lệ nói ngược cao của miệng Phạm Thống, tốt nhất là có thể thuận lợi giải

trừ.

Mới đầu theo cách nói của Nguyệt Thoái là, cậu cho rằng nguyên lý của nguyền rủa có chút giống với tà chú của Tây Phương Thành, biết đâu có thể xử lý như tà chú, đương nhiên cậu cũng sẽ tham khảo biện pháp phá trừ tà chú của lĩnh vực khác, xem có thể dung hợp pháp minh ra thuật tịnh hóa cường lực hay không.

Cũng chỉ có loại thiên tài như cậu, mới sản sinh ra chủ ý phát minh đột phá như vậy, thành viên cậu lôi kéo đầu tiên là Lạc Thị, về sau lại dần dần có thêm người khác gia nhập vì hứng thú hoặc bị bắt buộc tham gia, quy mô của hội nghiên cứu liền bắt đầu trở nên có hình có dáng. Đối với phen tâm ý này của Nguyệt Thoái, mới đầu Phạm Thống cũng rất cảm động, cũng ôm kỳ vọng đối với thành quả nghiên cứu của bọn họ, dù sao, có thể sống với cái miệng bình thường, đó là chuyện hắn mơ ước, nhưng mà... sau khi thành quả đầu tiên thất bại thảm hại, hi vọng vốn được nhen nhóm của hắn cũng gần như sắp tắt rồi.

Cho dù thí nghiệm chính là phải tiến hành lặp đi lặp lại, sau khi thất bại thì phải nghiên cứu nguyên nhân rồi tiến hành điều chỉnh, nhưng thân là con chuột bạch duy nhất để thí nghiệm, Phạm Thống muốn trốn cũng là bình thường.

Mấy lần trước lúc bọn họ dùng thuật tịnh hóa trên người hắn, phản ứng xuất hiện bao gồm các triệu chứng khó chịu, thậm chí còn có tình huống để lại đồ án kỳ quái trên người hắn, mọc ra thứ kỳ lạ vân vân, thứ thuật tịnh hóa còn giống tà chú hơn cả tà chú này khiến hắn hoàn toàn không thể lý giải là chuyện làm sao, nhưng lại ngại tấm lòng của bạn bè, khó có thể nhăn mặt từ chối, dẫn đến bây giờ chỉ cần suy đoán sắp sửa công bố thành quả rồi, hắn liền bắt đầu đau dạ dày.

"Phạm Thống, hôm nay có chuyện gì không? Nếu không có, cho ta mượn thân thể với, lâu lắm không ra ngoài hoạt động rồi."

Mà cứ ở ngay cái lúc phiền lòng này, Huy Thị còn không thức thời đến quấy rầy hắn mượn thân thể, tức thì khiến tâm tình hắn càng thêm phức tạp.

"Không cho mượn! Ngươi mượn thân thể xong là đến khắp nơi nói chuyện bình thường với người khác giả vờ không phải ta, làm như vậy ta rất khốn đốn!"

"Ồ, đừng nói cứ như ta đơn thuần chơi vui lắm vậy, ta cũng đâu thể cho người ta biết bên trong thùng cơm bây giờ không phải đang chứa cơm, cho dù mượn thân thể của ngươi, ta vẫn phải giả thành ngươi, vậy thì nói ngược chính là chuyện không thể không làm."

Bất luận Phạm Thống chỉ trích Huy Thị chuyện gì, hắn đều có biện pháp tìm được lý do biện minh cho mình, Phạm Thống trong lúc bực bội cũng dứt khoát nổi giận lên.

"Vậy cho ngươi mượn đấy! Ta bây giờ sắp đi Cung San Siro, phần lớn là cái hội nghiên cứu tung nguyền rủa kia của bọn họ lại có thành quả cũ rồi, lần này không biết sẽ đáng sợ cỡ nào, ngươi cứ thay thế ta đi phát thưởng đi!"

Phạm Thống định bụng Huy Thị nếu muốn mượn thân thể thì phải giúp hắn chịu tội, không ngờ Huy Thị lại một mực từ chối.

"Thần Vương Điện á, vậy không được. Công bố thành quả của hội nghiên cứu nguyền rủa, khẳng định sẽ tụ tập rất nhiều người quen, ngươi biết mô phỏng khí chất của ngươi khó lắm không? Dù chỗ nhỏ thế nào vẫn sẽ có sơ hở, ngươi vẫn là tự mình đi đi."

"Cái gì? Ngươi vậy mà từ bỏ cơ hội không thể mượn thân thể?"

Đây sao có thể! Đây không phải Huy Thị! Trời sắp đổ mưa đỏ rồi sao!

"Nếu nói chuyện với ta người quen biết, đối với ta mà nói cũng

có chút bối rối, ta cũng sẽ khốn đốn, Phạm Thống."

"Đây là dịp xấu hiếm có để nói chuyện với em gái ngươi đấy!"

"Ta chỉ cần nhìn thấy bọn họ là được, cũng không có đặc biệt muốn nói chuyện với bọn họ. Ngoài ra, nếu là muốn giải trừ nguyền rủa của ngươi, đó đương nhiên phải dùng trên linh hồn ngươi mới hữu dụng đi? Ngươi tốt hơn cứ ngoan ngoãn chịu đựng, nếu thất bại lại xuất hiện triệu chứng không thoải mái, lúc đó hẳng tìm ta thay ngươi chịu một chút cũng không sao, nhưng phải chờ sau khi rời khỏi bọn họ."

... Ngươi rốt cuộc không muốn tiếp xúc với bọn họ cỡ nào hả, Huy Thị?

Phạm Thống triệt để cạn lời với hắn, lúc này ngay cả Puhahaha đáng lẽ đang ngủ cũng xen miệng.

"Phạm Thống, các ngươi đang thảo luận gì vậy? Cảnh cáo ngươi trước, nếu như ngươi lại muốn đem thân thể cho cái tên tóc đen giả kia, bảo hắn không được động vào bổn phất trần."

Trên cơ bản, cuộc nói chuyện tâm linh giữa Huy Thị với Phạm Thống và trò chuyện tâm linh của Phạm Thống với Puhahaha là hai đường song song, Huy Thị nói cái gì, Puhahaha không nghe thấy, nhưng lúc Phạm Thống trả lời thì trực tiếp dùng miệng nói, cho nên Puhahaha mới phát giác hình như lại có chuyện đáng ghét gì đó sắp xảy ra nên mở miệng.

"A? Cho dù cho hắn mượn thân thể, đó vẫn là chân của ta mà, ngươi vì sao phải hào phóng như vậy, nếu không được chạm vào ngươi, lỡ rớt lên trời chẳng phải ngay cả nhặt cũng không thể nhặt?"

"Bổn phất trần thà tự biến thành người trở về nhà cũng không muốn cho hắn sờ lung tung, bị kẻ mạo nhận chủ nhân chạm vào,

cảm giác siêu khó chịu."

Mà giao tiếp tinh thần của hai người bọn họ với Phạm Thống, mặc dù không nghe thấy nhau, nhưng sẽ cảm ứng được thông tin tạp quấy nhiễu, cho nên, dù Phạm Thống đáp lại bằng nói, bọn họ vẫn có thể phân biệt bây giờ là đang trả lời mình, đáp lại người kia, hay là tự lẩm bẩm.

"Phạm Thống, ngươi đang nói chuyện với Puhahaha à? Tóm lại ta đi vào nghỉ ngơi trước đây, có chuyện gì gọi ta sau."

Này! Chỉ cần sắp đối mặt với người thân là lẩn nhanh vậy sao!

"Tóm lại bổn phất trần cũng đã nói rõ, Phạm Thống ngươi rốt cuộc đã nghe hiểu chưa?"

Một tên chạy xong lại tới một tên quấy rầy, cuộc đời tôi rốt cuộc... thật là... ôi.

Nếu Huy Thị với Puhahaha đều không quấy rầy hắn nữa, vậy thì chuyện hắn phải làm chính là đến Thần Vương Điện sớm một chút.

Nói là đến Thần Vương Điện, chẳng qua cụ thể nơi Phạm Thống sắp đi là Lạc Thị Các. Sau khi Lạc Thị đăng cơ làm vua, bởi vì không có tuyển Thị mới nhập điện, Lạc Thị Các ban đầu đã để trống, khi mọi người tụ họp còn rất tiện.

Khi còn chưa vào sảnh ngoài, Phạm Thống đã nghe thấy tiếng nói chuyện. Chờ hắn mở cửa đi vào, người đầu tiên phát hiện hắn và chào hỏi hắn chính là Nguyệt Thoái.

"Phạm Thống! Mau qua đây đi, sau thất bại lần trước, kết hợp ý kiến của mọi người, lại có phù chú tịnh hóa hình thái mới rồi, chúng ta đến thí nghiệm thử xem."

Sau khi chứng thực suy đoán trong lòng không sai, Phạm

Thống thực sự cười không nổi.

Quả nhiên lại là hoạt động giày vò người khác này sao? Nghĩa là nếu không thành công thì sẽ cứ tiếp tục mãi à? Các cậu lúc nào mới muốn bỏ cuộc?

"Chúng tôi lần này đã tìm người thí nghiệm rồi, chứng minh hẳn là hữu hiệu, cậu đừng chưa thử đã tỏ ra cảm thấy sẽ thất bại như vậy, Phạm Thống."

Bà dì kia cũng có thể trực tiếp dùng năng lực khiến tôi xuyên việt rồi, ngẫm kỹ lại đó căn bản là cường giả sâu không thể lường, các cậu cho dù tụ tập với nhau, muốn giải trừ cái nguyền rủa này cũng không có khả năng lắm... Chờ đã, Lạc Thị, cậu nói cái gì? Đã tìm người thí nghiệm? Các cậu đã tìm người thí nghiệm? Tìm ai vậy! Thí nghiệm thế nào!

"Các cậu tìm chó thí nghiệm?"

Lúc Phạm Thống nói câu trái ngược này, Lạc Thị khựng lại, bả vai Narsi rùng mình một cái, như là suýt nữa bất cẩn làm ra phản ứng thất thố, Nguyệt Thoái và Yiye đã từng nghe nói ngược tương tự, lúc này đồng loạt mở to mắt, sau đó, Âm Thị cởi mở đính chính.

"A, không phải chó, là Chín Trăm Vạn."

Làm ơn, đương nhiên không phải chó, đó chỉ là nói ngược của người mà thôi, đôi khi sẽ nói thành quỷ, có lúc sẽ nói thành thần, có cái thì là chó -- Vậy, Chín Trăm Vạn là? Tôi nhớ ngài toàn gọi Dừng Tay tiên sinh là Tám Trăm Vạn, điển tích hình như là hắn nhìn thấy ngài cái mặt như thể ngài nợ hắn tám trăm vạn, bây giờ nói chín trăm vạn ý là sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi sao? Không, tôi có nên nghi vấn một chuyện khác không, các cậu... các cậu thật sự lấy người sống làm thí nghiệm? Hơn nữa hạ thủ từ người bên cạnh?

"Đừng tỏ hoảng hốt như vậy, bọn ta có trưng cầu đồng ý của hắn."

Lạc Thị, đừng nói toạc tâm sự của tôi đều ghi trên mặt nữa.

"Hắn vì sao lại từ chối?"

"Cậu là nói hắn vì sao lại đồng ý à? Hm... Đã là Hồng Tâm Kiếm Vệ có thể vì hoàng đế mà chết thì phải có lúc hữu dụng, huống hồ cũng sẽ không chết."

Nguyệt Thoái cậu đừng vừa cúi đầu vừa nói ra lời khủng bố như vậy! Hắn thế nhưng là cư dân nguyên sinh đó!

"Hơ... Phạm Thống, cậu đừng hiểu lầm, là Narsi thuận miệng nhắc đến nếu có người để phối hợp làm thí nghiệm sẽ tiện hơn, Yameidie mới tự xung phong nói hắn nguyện ý, tôi thế nhưng không có trực tiếp yêu cầu hắn chấp nhận. Nếu không phải thật sự cần thiết, tôi mới không muốn lấy hắn làm thí nghiệm đâu."

Có lẽ là thấy sắc mặt Phạm Thống không tốt, Nguyệt Thoái lập tức lên tiếng giải thích, nhưng kiểu nói "Nếu không có chuyện gì tôi căn bản không muốn nhìn thấy Yameidie", vẫn khiến người cảm thấy phức tạp.

"Nhưng các cậu muốn thí nghiệm thế nào? Chúc phúc hắn xong rồi giải giúp hắn? Nếu như giải không được thì sao?"

"Tà chú bọn ta dùng trên người hắn đều có phương pháp giải chú tương ứng, nhưng thí nghiệm của bọn ta là lấy thuật tịnh hóa nghiên cứu ra để giải các loại tà chú khác nhau, trải qua thí nghiệm, đã thành công rồi, cho nên lần này muốn giải nguyền rủa trên người cậu, tỉ lệ thành công hẳn là không thấp."

Nghe xong giải thích của Lạc Thị, Phạm Thống nhìn hai người bạn của mình, sau đó nhìn người có vẻ rất lạc loài là Âm Thị, rồi lại nhìn Yiye với Narsi, hai người này từ khi hắn đi vào đã quay

mặt đi không muốn nói chuyện với hắn.

... Nói có vẻ lợi hại lắm, nhưng thành viên hội nghiên cứu giải trừ nguyền rủa của các cậu, có hơn nửa số đều khiến người rất bất an a a a!

Ban đầu lúc tìm người hợp tác nghiên cứu, Nguyệt Thoái đầu tiên nghĩ đến Lạc Thị, dù sao trong phù chú có lẽ cũng có pháp môn có thể giải trừ tà chú, nghiên cứu nhiều chung quy cũng tốt thôi. Tiếp đến, thích náo nhiệt như Âm Thị đương nhiên đã gia nhập, dưới tình huống không trông mong hắn sẽ có cống hiến gì, Nguyệt Thoái lại đi kéo Narsi với Yiye nhập hội, người trước thì không có khả năng từ chối Nguyệt Thoái người sau thì do không chịu nổi quấy rầy, trước mắt, thành viên đại khái chính là những người này, tương lai liệu có gia tăng hay không, vẫn là một ẩn số.

Lăng Thị nghe nói lấy lý do công việc bận rộn để từ chối, trên thực tế nếu như nhắc đến công vụ, Narsi tuyệt đối còn bận hơn hắn, nợ Nguyệt Thoái một cái mạng nên đành phải đồng ý tất cả, tình huống này khiến Phạm Thống có chút đồng cảm với hắn, nhưng cũng chỉ là có chút mà thôi.

Tôi thực sự rất hoài nghi Đừng Mà tiên sinh với Narsi sẽ nghiêm túc giải trừ nguyền rủa của tôi. Lấy mức độ ghét của bọn họ đối với tôi, hai người các cậu thật sự xác định bọn họ sẽ không bỏ thêm nhân tố dẫn đến thất bại vào trong thuật tịnh hóa sao? Tôi cảm thấy trên mặt bọn họ đã thể hiện rõ "ta rốt cuộc vì sao phải đến đây làm loại chuyện này" rồi, về phần Âm Thị đại nhân, tôi nghe nói mỗi lần ngài ta dùng tà chú đều sẽ xảy ra chuyện không tốt, đơn giản mà nói chỉ cần ngài ta dính dáng đến tà chú là sẽ không ổn đúng không! Các cậu làm sao có thể yên tâm nghiên cứu với đồng bạn như vậy! Là bạn bè thì phải biết rõ ai ghét tôi chứ!

"Bọn ta đã chuẩn bị xong rồi, có thể tiến hành bất cứ lúc nào, để không lãng phí thời gian, cậu mau qua đây đi... Đừng có lùi lại!

Qua đây cho ta!"

... Lạc Thị, khá đấy, cậu từ sau khi đăng cơ càng ngày càng có uy nghiêm rồi, dùng câu ra lệnh tốt ghê nhỉ...

Đi lên là một đao, lùi lại cũng là một đao, đường nào cũng chết, Phạm Thống chỉ có thể ngoan ngoãn đi đến trước mặt Lạc Thị, thoáng bất an hỏi.

"Vậy... lần này không phải cậu phụ trách thực hiện?"

Sau mỗi lần nghiên cứu ra thuật tịnh hóa mới, bởi vì chưa chắc là cùng một lĩnh vực, cho nên người phụ trách sử dụng cũng chưa chắc là cùng một người.

Vừa rồi hình như nghe Nguyệt Thoái nói lần này là phù chú tịnh hóa, vậy thì hẳn là do Lạc Thị phụ trách đúng không?

Những thí nghiệm trước đây, khi đến lượt tà chú với ma pháp cũng sẽ có Yiye hoặc Narsi tiến hành thi chú, nhưng lần tà chú nọ Phạm Thống đau đến mức lăn lộn trên đất, còn lần ma pháp thì không biết vì sao nước mắt chảy không ngừng suốt một tiếng đồng hồ, về sau hai người không quen thuộc với hắn này lấy lý do "chẳng có thâm thù đại hận gì, làm như vậy cứ như đang ngược đãi hắn ấy" để đùn đẩy nhiệm vụ này. Dù sao bất luận là tà chú hay là ma pháp, đều có thể coi là lĩnh vực Nguyệt Thoái thiện trường, trái lại cũng không gây khó khăn gì.

Đương nhiên, bất luận thế nào cũng không thể để cho Âm Thị làm, đây là nhận thức chung của mọi người.

"Đương nhiên là ta, phù chú cũng đã chuẩn bị xong rồi, chẳng lẽ cậu muốn tự mình làm?"

Lạc Thị vừa nói, vừa đem tấm phù chú tỏa ánh sáng màu lam nhìn có vẻ rất lợi hại giơ đến trước mặt Phạm Thống, ra vẻ "cậu muốn tự động thủ cũng được".

Óa! Đây không phải phù chú đơn thuần đúng không? Bên trong có khi còn dung hợp rất nhiều thứ khác đúng không? Để một kẻ không rõ nguyên lý như tôi tùy tiện sử dụng liệu có phát nổ không đấy?

"Đúng rồi, vũ khí của cậu có hiệu quả tăng cường rất tốt, nói như vậy, nếu để cậu sử dụng, uy lực của tịnh hóa chắc sẽ tăng rất nhiều lần, đây có lẽ là một ý hay?"

Bởi vì Lạc Thị đột nhiên chú ý thấy Puhahaha bên hông Phạm Thống, liền nảy ra ý tưởng như vậy, Phạm Thống nhất thời cũng không biết nên từ chối hay chấp nhận, bởi vì nghe lên hình như cũng có lý.

"Vấn đề là, đây là nam bắc* các cậu nghiên cứu ra, tôi hiểu rõ nên sử dụng thế nào, có khi sẽ phát huy hiệu quả!" (Tiếng Trung dùng từ "đông tây" để chỉ đồ vật hay sự vật.)

"Không thì cậu cho ta mượn phất trần của cậu dùng một chút, nghe nói chỉ cần cầm là có tác dụng?"

Đối với đề nghị của Lạc Thị, trong lòng Phạm Thống rất vùng vẫy, chuyện cho mượn Puhahaha này, bản thân Puhahaha hình như không có khả năng đồng ý lắm.

Nếu chỉ cầm một chút, hắn đang ngủ chắc cũng sẽ không phát hiện đâu nhỉ...?

Ôm tâm lý cầu may này, Phạm Thống lặng lẽ giao Puhahaha ra, sau khi Lạc Thị cấp tốc nhận lấy, giống như không muốn lãng phí thời gian nữa, lập tức giơ phù chú lên.

"Phạm Thống, chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong ta bắt đầu đây."

"Vẫn chưa."

"Đây rốt cuộc là xong rồi hay là chưa xong..."

"Vẫn chưa á."

"Thôi kệ, cứ trực tiếp coi như cậu xong rồi -- tới đi!"

Có lẽ là phù chú này có tính đặc thù, cần đọc ra tên mới có thể dùng, khi Lạc Thị lưu loát ném phù chú ra, Phạm Thống nghe thấy tiếng cậu niệm chú.

Sau đó chính là ánh sáng trắng xóa cùng với đau đớn kịch liệt không hề báo trước tập kích năm giác quan --

"Phạm Thống!"

Đây là tiếng la hoảng của Nguyệt Thoái.

"Lạ quá, làm sao lại thế này?"

Giọng giật mình của Lạc Thị cho thấy cậu khó có thể chấp nhận sự thật rằng mình hết lần này đến lần khác ra tay giết chết Phạm Thống.

"A, bị tiểu Lạc Thị giết chết rồi kìa."

Âm Thị trung thực trần thuật kết quả.

"Trực tiếp chết có thể đỡ bị giày vò, nói không chừng cũng dứt khoát hơn."

Lúc Narsi nói câu này không biết có rơi vào tâm tình khi hắn giết người nào đó hay không.

"Muốn đi vớt các ngươi tự đi, ta không tháp tùng."

Yiye không có hứng đối với mấy chuyện như chen chúc trên thuyền.

"Vậy chúng ta mau đi vớt Phạm Thống thôi!"

"Sống lại cũng cần một thời gian, bình tĩnh một chút, Englar."

"Cũng đến giờ ăn rồi, chúng ta dùng bữa xong rồi cùng đi vậy."

"A, ta lại không cần ăn, vậy ta phải đi đâu? Mà nói đến, trực tiếp chết là cả người đều đã tịnh hóa rồi mà? Hắn rốt cuộc là sao vậy?"

"Đúng thế, rốt cuộc là sao vậy ta..."

Ao nước tái sinh cần bao nhiêu thời gian, mọi người đều rất rõ, chỉ cần canh thời gian đi chèo thuyền đón người là được rồi, trước đó, hết thảy đều không vội.

Yiye từ chối đi cùng, Âm Thị thì lại bị Lăng Thị bắt đi thu dọn mớ hổ lốn hắn gây ra, người đến ao nước chèo thuyền chỉ còn lại Nguyệt Thoái, Lạc Thị, Narsi với Puhahaha đang không vui lắm.

"Những tên tóc vàng xấu xa các ngươi thật quá lắm rồi, Phạm Thống không chỉ chết trong lúc bổn phất trần không chú ý, hung thủ còn mượn bổn phất trần làm đồng lõa. Tóc vàng đều là làm việc như vậy sao, Phạm Thống toàn kết phải bạn xấu."

Cho dù xuất phát từ ý tốt, nhưng Phạm Thống đã chết là sự thực không thể chối cãi, đối mặt với chỉ trích của vũ khí hắn, Nguyệt Thoái không còn lời nào để nói, trong miệng Narsi lẩm bẩm một câu "cũng đâu phải ta giết", Lạc Thị không thuộc nhóm tóc vàng thì không biết nên đáp lại thế nào, bởi vì lời này hình như không mắng đến cậu, nhưng mà tấm phù chú kia là do cậu ném.

"Nhưng mà cái thuyền này cũng nghèo nàn quá đi, chẳng lẽ không có cái thuyền nào tốt hơn sao, bổn phất trần không thích ngồi chen chúc với các ngươi."

Cho dù ba người trên thuyền có hai người là bạn của Phạm

Thống, Puhahaha vẫn không thèm nể mặt, thể hiện triệt để tính cách không thích thân cận với người ngoài.

Đối với kháng nghị này, Lạc Thị công sự hóa mà trả lời "thuyền trang bị ở ao nước Đông Phương Thành đã tính là lớn rồi", Nguyệt Thoái nhìn quanh bốn phía tìm kiếm dấu vết mà Phạm Thống có thể xuất hiện, Narsi thì lần nữa lẩm bẩm một câu "rốt cuộc vì sao ta cũng phải tới...".

"Bây giờ tìm kiếm Phạm Thống quan trọng hơn đi, các cậu cũng kiếm phụ xem?"

Nguyệt Thoái một lòng lo lắng cho kỹ thuật bơi của Phạm Thống, sợ không chú ý thấy, khoảng cách quá xa, Phạm Thống lại chết đuối. Nghe thấy lời này, Lạc Thị bắt đầu quan sát tình huống ao nước, Narsi cũng chịu khó tìm phụ, sau đó vừa liếc mắt đã phát hiện đáy nước chỗ nào đó có động tĩnh.

"Bên kia có phải hơi là lạ? Cần chèo qua không?"

"Đúng thật, chúng ta mau chèo qua."

Nguyệt Thoái nói xong liền nắm lấy mái chèo ra sức quạt nước, bởi vì chỉ có một mình cậu chèo, tốc độ thuyền tiến thực sự không được lý tưởng lắm.

"Lạc Thị, Narsi, các cậu cũng chèo phụ đi chứ?"

Puhahaha vừa nhìn đã biết là sẽ không ra tay giúp, cho nên Nguyệt Thoái chỉ gọi hai người này.

"Ta rốt cuộc còn phải chèo thuyền đón Phạm Thống mấy lần nữa..."

Lạc Thị bất đắc dĩ cầm lấy mái chèo bắt đầu phụ giúp, Narsi lại không làm như vậy.

"Ta không biết."

Nếu như có Yiye đi theo, đại khái sẽ mỉa một câu "trả lời kiểu đỏng đảnh gì vậy". Trên thực tế, kinh nghiệm chèo thuyền mặc dù không phải ai cũng có, người có lòng vẫn có thể động thủ học tập -- Narsi hiển nhiên không có cái lòng này.

"Vậy ngươi đến làm gì hả?"

Tuy cũng không chèo thuyền nhưng Puhahaha lại hồn nhiên bắt bẻ Narsi.

"... Ta cũng đâu muốn tới."

Tầm nhìn của Narsi lướt về phía Nguyệt Thoái, rồi lướt sang mặt nước, cho đến khi Lạc Thị mở miệng nói làm theo cũng không quá khó, hắn mới miễn cưỡng bắt đầu động thủ.

"Nhưng cảm giác bên đó không đúng lắm..."

Puhahaha nhíu mày, mặc dù cảm thấy là lạ, nhưng cũng không phản đối chèo thuyền về phía vệt nước.

Khi năm giác quan khôi phục, nước bao vây quanh thân khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo và đau nhói. Hắn không biết cảm giác đau nhói đó là từ đâu mà tới, dường như muốn ăn sâu vào linh hồn vậy, khiến hắn trong lúc vùng vẫy suýt nữa ọc ra không khí còn sót lại trong cơ thể, sau đó mới nghĩ đến nên để thân thể nổi lên, cứu lấy mình.

"Phạm Thống?"

Hắn không rõ bây giờ vì sao lại là mình nắm giữ thân thể, thử dùng phương thức kêu gọi bằng tâm linh để liên hệ với Phạm Thống, trong cơ thể lại không chút phản ứng.

Làm sao vậy, chẳng lẽ đau quá không chịu nổi cho nên chui

sâu vào trong trốn rồi à -- mới đầu, hắn chỉ có thể suy đoán như vậy, dù sao đau đớn từ bên trong lan tràn ra, khoách tán sang tứ chi, ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút không thể chịu đựng.

Tái sinh đã xảy ra vấn để gì? Bây giờ rốt cuộc là tình huống ra sao?

Hắn rất lo lắng đối với sự dị thường của thân thể hiện giờ, chỉ có thể động chân động tay, nổi lên lấy khí trước rồi tính.

Có lúc hắn cũng rất bội phục bản thân, dưới tình huống đau đớn mãnh liệt như vậy, vẫn có thể điều khiển thân thể hoạt động. Điều duy nhất đáng mừng là vị trí này không cách mặt nước quá xa, phía trên còn có một bóng thuyền, hắn là có thể cầu cứu một chút.

Khi hắn vươn tay ra khỏi mặt nước bám lấy mép thuyền, thật ra đã sắp kiệt sức vì đau đớn rồi, khó khăn lắm mới vươn mặt ra khỏi nước để hít thở, liền đụng phải mấy khuôn mặt quen thuộc, trên những khuôn mặt đó cũng có nghi hoặc và sửng sốt giống như hắn.

"Ơ?"

Phản ứng đầu tiên của Nguyệt Thoái là quay đầu nhìn Narsi, xác định hắn ở đây, Lạc Thị với Narsi thì đờ ra tại chỗ.

Lúc hắn còn đang suy nghĩ liệu có nên nói gì đó, cái tên từ trong miệng Lạc Thị phun ra khiến hắn cuối cùng cũng phát giác sự tình không đúng.

"Huy Thị?"

Lạc Thị không nên gọi ra cái tên này với hắn.

Hắn rõ ràng không có thân thể, ký sinh trong cơ thể Phạm Thống.

Rõ ràng là...

"A ha, a ha ha ha, có lẽ là nhầm chỗ nào rồi, ta vẫn là chìm xuống thử xem có biến trở lại không..."

Dưới tình huống hỗn loạn với đau đớn tập kích, Huy Thị buông tay định chìm xuống chết đuối để trốn tránh, nhưng tay hắn vẫn chưa rút về, đã bị Narsi túm lấy.

Lúc này đối mặt với Narsi cũng không phải, vùng ra cũng không phải, đờ ra xong hắn cảm thấy đầu mình cũng phát đau luôn rồi.

"A! Bên kia có bọt nước, Phạm Thống chắc là ở đó!"

Nguyệt Thoái sau khi phát hiện đây không phải Phạm Thống, hiển nhiên liền hoàn toàn không quan tâm hắn nữa.

Vị trí bọt nước thoạt nhìn có hơi xa, bây giờ trên thuyền lại có hai người đang ở trạng thái hồn lìa khỏi xác, còn có một người ở dưới nước chưa lên, Nguyệt Thoái đang cuống, đột nhiên Puhahaha nhẹ nhàng nhảy ra ngoài, cứ như thế thản nhiên đi trên mặt nước, cho đến khi đi tới vị trí của Phạm Thống, bực mình bắt hắn bám lấy chân mình mới thôi.

"Ở ao nước vẫn có thể dùng thuật pháp... anh trai của Trầm Nguyệt quả nhiên có khác."

Sau khi cảm thán xong, Nguyệt Thoái lúc này mới khôi phục hiệu suất chèo thuyền bình thường, quay đầu nhìn hai đồng bạn bên cạnh.

"Nếu không đẩy xuống thì kéo lên, bảo hắn cùng chèo thuyền, chúng ta mau đi đón Phạm Thống."

Hai đồng bạn này bây giờ rốt cuộc có tâm tình gì, sớm đã biết Huy Thị ở trong Phạm Thống, Nguyệt Thoái bây giờ không rảnh

bận tâm -- chuyện có thể giải quyết khi trở về đương nhiên không quan trọng bằng cứu Phạm Thống.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Con người ta nếu như bất hạnh, thì phải đi sửa vận, nếu như không thể sửa vận, vậy thì phải chấp nhận.

Ôi, giải trừ nguyền rủa gì gì đó, phải chăng ngay từ đầu đã không nên có kỳ vọng gì? Thành phẩm mà cái hội nghiên cứu giải trừ nguyền rủa của Nguyệt Thoái cho ra, đã từ hành người biến thành đoạt mạng rồi!

Ngay khoảnh khắc ánh sáng xuất hiện, tôi căn bản không kịp làm bất cứ phản ứng gì đã bị giết trong chớp nhoáng rồi, rốt cuộc là tấm phù chú đó xảy ra vấn đề gì, hay là Puhahaha quá uy? Không, cho dù Puhahaha quá uy, cũng phải là bản thân phù chú có vấn đề, rồi mới đem vấn đề đó phát huy gấp bội hiệu quả đi?

Loại cảm giác chết không rõ ràng này thực sự quá cảm thương, Lạc Thị, cậu nói đi, nếu tính luôn cả lần bất thành, cậu rốt cuộc đã giết tôi mấy lần? Nguyệt Thoái cũng có kỷ lục suýt nữa giết chết tôi, tôi rốt cuộc kết phải bạn bè gì vậy? Sau khi giết người xong đến ao nước đón tôi là không việc gì sao, vương pháp ở đâu --

Thôi kệ, bởi vì chết quá nhanh, trên cơ bản không có đau đớn gì, cộng thêm nợ trước đây đã triệt tiêu, lúc sống lại cũng sẽ không đau, tôi vẫn có thể miễn cưỡng không so đo với các cậu, ai bảo tôi có tính cách này...

Có lẽ là do quá lâu chưa bơi, thoáng cái thân thể chìm trong nước lạnh lẽo, chân tôi bị chuột rút, khi nổi lên mặt nước đã uống không ít nước, rơi vào trạng thái không còn khả năng tự cứu, tôi thậm chí không thể nắm bắt được thuyền ở hướng nào, cho dù tôi biết bọn họ hẳn là không vô lương tâm đến nỗi không đón tôi... cho nên, khi A Pu xuất hiện lơ lửng ở phía trên, muốn tôi túm chân

của hắn, tôi vậy mà không ngờ vực hắn giở mánh khóe gì mới có thể sử dụng thuật pháp ở đây.

Nói đến, nguyên lý của vũ khí hộ giáp biến thân thành người rốt cuộc là...? Không thuộc về thuật pháp phù chú ma pháp tà chú sao? Bằng không theo lý thuyết, Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại nhân sẽ không thể bước vào ao nước, bởi vì sẽ biến về nguyên hình?

Cứ coi như đây chỉ là quá trình chuyển hóa bình thường sau khi tu thành hình người, tóm lại, tôi cứ như thế đu đeo ở chân Puhahaha giống như xác chết trôi để hắn lôi về thuyền, sau khi lên thuyền mới phát hiện có thêm một người.

Một người tôi rất quen thuộc, lại không biết hắn vì sao lại ở đây.

-- Huy Thị, ngươi vì sao lại...? Ngươi chẳng phải ở trong thân thể của ta sao? Làm thế nào chạy ra được? Chẳng lẽ là chú tịnh hóa vừa rồi? Ngươi, ngươi bị trục xuất khỏi thân thể sao? Cho nên ngươi quả nhiên là ác linh?

Chuyện đến nước này lăn tăn chuyện ngươi có phải ác linh hay không đã không còn ý nghĩa nữa, ta nhớ ngươi hình như là dùng tà chú đánh tan linh hồn mình in dấu lên người ta mà, cho nên cái tịnh hóa chú kia thật mạnh đến nỗi xua được loại tà chú trả giá bằng sinh mệnh với linh hồn này? Sau đó ngươi rớt ra ngoài đúng lúc có được thân thể ở ao nước? Phát, phát triển này, ta rốt cuộc nên đối mặt thế nào?

Hơn nữa ta vừa lên thuyền đã cảm thấy bầu không khí rất vi diệu.

Nguyệt Thoái hoàn toàn không nói chuyện với ngươi, ta có thể lý giải, dù sao các ngươi không quen, cậu ấy chỉ lo hỏi ta có làm sao không cũng là bình thường.

Narsi không nói chuyện với ngươi, ta cũng... vẫn coi như có thể lý giải. Dù sao các ngươi nhiều năm như thế không gặp mặt rồi, cũng không biết ngươi có phải hàng thật hay không, bối rối một chút cũng là bình thường.

Lạc Thị không nói chuyện với ngươi... hm... miễn cưỡng có thể lý giải đi, về chuyện ngươi là gián điệp Tây Phương Thành, có khi trong lòng cậu ấy cũng sản sinh một vài vướng mắc? Hơn nữa không ai biết ngươi vì sao lại xuất hiện ở đây, nhất thời không biết nên nói gì với ngươi, đây, bình thường mà...

Nhưng ngươi vì sao cũng không chủ động nói chuyện với bọn họ, trái lại vừa nhìn thấy đến ta thì thở phào giống như tìm được cứu tinh vậy, còn thân thiết ngồi xáp lại hỏi han ân cần nữa?

Rốt cuộc là ai cứ lải nhải không nhìn thấy em trai sẽ rất tịch mịch?

Rốt cuộc là ai suốt ngày khoe khoang hai đứa em trai đều rất đáng yêu, vì bọn họ mà chết cũng không vấn đề?

Làm sao vì bọn họ mà chết cũng không vấn đề, ở chung với bọn họ thì lại có vấn đề hả! Đừng giống như Nguyệt Thoái có được không, đừng trốn tránh nữa, mau chóng đối mặt! Ngươi như vậy ngay cả ta cũng nhìn không nổi đâu!

Chẳng qua trước không quản những cái này, có một chuyện tôi rất để ý.

Huy Thị, ngươi từ ao nước đi ra... tóc vì sao là màu đen?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1 - 2

Chương 2: Kỳ tích có hạn

"Vì sao mấy gã bên Lạc Nguyệt toàn thích tái sinh ở ao nước Đông Phương Thành chúng ta?" -- Lăng Thị

"A, Huy Thị như thế cũng có thể trở về, vậy... Anh có thể hay không? Thật sự không thể sao..." -- Âm Thị

Nói đi đón Phạm Thống, lúc trở về lại có thêm một người -- Chuyện này thực sự không biết nên nói từ đâu, trước hết cứ giấu mọi người mang Huy Thị trở về đã, chỉ là bọn họ ở cửa Thần Vương Điện đã đụng ngay Vi Thị, dưới loại vận khí này, cho dù muốn giấu cũng giấu không nổi.

"..."

Khi Vi Thị nhìn thấy nhóm người bọn họ, đầu tiên là dừng lại, sau đó cố định tầm nhìn vào Huy Thị, rồi rơi vào trầm mặc như hóa đá, có lẽ là đang nghi hoặc không quá xác định mình nhìn thấy ai, mắt kính phải chăng có vấn đề, liệu có phải Narsi còn có anh em khác, mình có nên đột ngột mở miệng hay không, dưới tình huống không ai giải thích cho hắn, Huy Thị dứt khoát cười chào hỏi hắn.

"Hi, lâu lắm không gặp, Vi Thị."

Phạm Thống đứng nhìn bên cạnh chỉ biết cạn lời.

Ta nói nhá Huy Thị, ngươi cười chào hỏi như vậy là đã buông

xuôi rồi sao? Còn nữa, đừng nói "Hi" được không? Đó không phải ngôn ngữ của thế giới này! Đừng bởi vì theo ta trở về học một đống thứ linh tinh liền lấy dùng ở Huyễn Thế, ta nghe cảm thấy rất không hài hòa.

"... Huy Thị không phải là cư dân nguyên sinh sao..."

Vi Thị giống như không thể chấp nhận hiện thực, lẩm bẩm câu như vậy. Đây là nghi hoặc sản sinh từ những suy luận như "Huy Thị chẳng phải chết rồi sao", "cư dân tân sinh mới có khả năng tái sinh", dù sao thì trong lịch sử chỉ có hai trường hợp cư dân nguyên sinh chuyển sang cư dân tân sinh mà thôi, huống hồ Huy Thị cũng đã chết lâu như vậy rồi.

"Ta đương nhiên là cư dân nguyên sinh, chẳng qua ta vẫn không biết ta bây giờ là cái gì nữa, ha ha ha."

Huy Thị ra vẻ cởi mở trả lời, khiến Phạm Thống càng cảm thấy hắn là đang buông xuôi.

Ngươi bây giờ là cái gì, chẳng phải chính là cư dân tân sinh sao? Bằng không còn có thể là gì nữa?

"Rốt cuộc..."

"Vi Thị, bọn ta sẽ an bài tốt chuyện này, ngươi đi làm chuyện của mình trước đi."

Lạc Thị quyết đoán cắt ngang lời của Vi Thị sau đó lấy giọng không cho phản bác hạ chỉ thị.

Vua của Đông Phương Thành hiện giờ là Lạc Thị, đối với mệnh lệnh của cậu, Vi Thị không thể có bất cứ dị nghị nào, lập tức tuân theo mệnh lệnh rời khỏi với sắc mặt khó coi.

Nếu Vi Thị đã biết rồi, vậy cũng nên báo cho Lăng Thị với Âm Thị một chút. Sau khi Huy Thị bối rối biểu thị muốn về Huy Thị

Các thay quần áo chỉnh lý tâm tình, liền biến thành trạng thái mọi người ở Huy Thị Các chờ hắn.

"Đây rốt cuộc là chuyện làm sao?"

Trước khi Huy Thị đi ra, Lạc Thị nôn nóng túm lấy Phạm Thống dò hỏi. Chuyện Phạm Thống có ký ức của Huy Thị, người biết chỉ có vài người, Lạc Thị với Narsi đều không bao gồm bên trong, mà thứ Huy Thị để lại cho Phạm Thống không chỉ là ký ức, còn có linh hồn, chuyện này thì càng ít người biết, gần như chỉ có Nguyệt Thoái với Puhahaha biết mà thôi.

"Đây vạn lời khó nói hết, nói đến thì ngắn..."

Ý tôi là một lời khó nói hết, nói đến thì dài. Muốn tôi dùng cái miệng này giải thích, cậu cũng làm khó tôi quá rồi đi, tốt xấu gì cũng cũng phải lấy giấy bút tới được không?

"Cái tên tóc đen giả kia trước khi chết đụng phải Phạm Thống, liền đem kí ức với linh hồn bị đánh tan của mình in dấu lên người Phạm Thống, bây giờ bị tịnh hóa chú của các ngươi làm cho phân li."

Puhahaha nhìn thấy tình huống này, dứt khoát lấy giọng mất kiên nhẫn giải thích giùm.

Ồ, A Pu ngươi thật là hiểu ý ta! Chỉ vài ba câu đã nói hết mọi chuyện!

"Phân ly từ trên người Phạm Thống..."

Narsi cái vẻ mặt bị đả kích mạnh của ngươi là ý gì? Lát nữa anh trai ngươi đi ra, nếu ngươi dùng thần tình giống như nhìn thấy thứ tệ hại này nhìn hắn, hắn nhất định sẽ rất đau lòng.

"Vì sao lúc trước không nói cho ta?"

Vấn đề này cậu tự đi hỏi hắn được không? Lạc Thị. Ôi, có điều nhìn cậu gấp gáp như vậy, tôi tốt hơn là trả lời một chút.

"Tôi cũng rất muốn, nhưng mà huy Thị bắt tôi có thể nói cho các cậu."

Ý tôi là, nếu không phải Huy Thị bắt tôi không được nói, tôi sớm đã nói rồi! Mỗi lần muốn tôi đi xin lỗi Narsi, vừa lại không được nói rõ nguyên nhân chính, ý nghĩa rốt cuộc ở đâu, thật không biết hắn đang e ngại cái gì!

"Tách ra cũng không tệ mà, mặc dù vẫn chưa giải trừ nguyền rủa nói ngược, nhưng ít nhất chú tịnh hóa có phát huy hiệu quả ngoài mong đợi, nghiên cứu của chúng ta vẫn hữu dụng."

Nguyệt Thoái nụ cười của cậu rất là thật lòng... nhưng, cậu vui chắc không phải vì Huy Thị sống lại, mà là đuổi được một thứ xấu xa ra khỏi người tôi đi? Cậu là nghĩ như vậy đúng không?

"Hiệu quả của cái tịnh hóa kia..."

Lúc này, Puhahaha hình như muốn nói gì đó, nhưng bị tiếng mở cửa thô lỗ cắt ngang.

"Huy Thị! Nghe nói Huy Thị trở về rồi, là thật sao? Hắn ở đâu?"

Nghe thấy tin tức đã chạy như bay đến, Âm Thị thoạt nhìn có vẻ rất kích động, Huy Thị đúng lúc vừa thay đồ xong cũng từ bên trong đi ra, ngay khoảnh khắc bắt được bóng người, Âm Thị lập tức dùng tư thái ôm chầm bổ nhào về phía Huy Thị.

"Huy Thị --"

"A, Âm Thị --"

Lúc nhìn thấy Âm Thị, Huy Thị cũng cười vui vẻ, như muốn

hưởng ứng lại hắn, cùng hắn làm một cái ôm thắm thiết -- Nhưng ngay lúc sắp ôm được lại xoay người né.

Không ôm được người, Âm Thị mới đầu ngạc nhiên, tiếp đó nhìn Huy Thị bằng vẻ mặt tổn thương.

"Huy Thị, vì sao không ôm ta, ngươi quả nhiên đã ghét ta vì chuyện đó rồi sao?"

"Không, ta làm sao có thể sẽ ghét ngươi chứ? Chỉ là trên người ta bây giờ có hơi đau, với cái bộ áo giáp trên người ngươi, ta ôm vào chắc chết mất, thật ngại quá."

Nụ cười của Huy Thị tràn ngập áy náy, về phần hắn nói người hắn đau, không ai biết là chuyện làm sao, Âm Thị cũng triệt để bỏ qua câu này.

"Cho dù ta nghe mệnh lệnh của Anh giết ngươi, ngươi vẫn chịu làm mèo tam thể của ta sao?"

Âm Thị dùng thái độ hết sức đáng thương nói ra một câu vô cùng kì diệu.

"Đương nhiên rồi, chỉ cần ngươi không chê, ta cho dù chết cũng vẫn là mèo tam thể của ngươi."

Cho dù là lời nói mập mờ như vậy, Huy Thị vẫn đáp lại một cách hết sức lưu loát, giống như đây chỉ là đối thoại bình thường vậy.

"Ôi, Huy Thị --! Ta rất nhớ ngươi --"

"Ta cũng nhớ ngươi lắm, Âm Thị --"

Bởi vì lần này là ôm ở cự ly gần, không có va chạm tốc độ, Huy Thị không tránh nữa.

Phần lớn người trong phòng nhìn cảnh này đều cạn lời, Phạm

Thống cũng cảm thấy trên mặt có hơi co giật.

Này này, Huy Thị, hai đứa em trai của ngươi -- đều đang ở đây đó? Ngươi chắc không quên chứ? Ngươi cho dù muốn tránh né bọn họ, cũng đâu thể coi bọn họ như người vô hình được! Khoe bộ mặt có bệnh của ngươi ra cho bọn họ biết vậy mà được sao? Nhất là trước mặt Lạc Thị người mà ngươi vẫn luôn khổ tâm duy trì hình tượng anh trai tốt!

"Huy Thị, từ sau khi ngươi không còn, Thần Vương Điện trở nên thật lạnh lẽo, ngươi vì sao phải chết?"

Oa! Âm Thị đại nhân! Ngài đừng ngốc đến mức độ này chứ! Trước không nói đến việc hỏi vấn đề này đối với một kẻ trước mắt thoạt nhìn vẫn còn sống thì rất kỳ quái, hắn vì sao lại chết, chẳng phải chính là ngài giết sao!

"Bởi vì nếu chết ở cái tuổi đó thì có thể mãi mãi duy trì dung mạo thanh xuân, sống là mỹ thanh niên chết cũng là mỹ thanh niên... không đúng, Âm Thị, ngươi thật sự muốn hỏi vấn đề này sao? Vấn đề này nghe lên có vẻ rất vi diệu..."

Câu trả lời của ngươi mới vi diệu! Câu trả lời của ngươi mới vi diệu! Ngươi nghiêm túc sao? Không phải chứ?

"A? Cái gì nghe lên rất vi diệu, ta là hỏi ngươi vì sao phải lừa dối cảm tình của Anh còn làm việc cho Tây Phương Thành, biết rõ một khi bị phát hiện sẽ chết, ngươi vì sao còn muốn tự tìm cái chết? Lúc đó ngươi nói cái gì mà không có lựa chọn, cũng quá chung chung rồi, ta nghe không hiểu, nếu như thích bọn ta thì sao phải làm như vậy, mau nói rõ ràng xem nào."

Vấn đề hồi nãy ngài hỏi cũng giản lược quá nhiều nội dung rồi, Âm Thị đại nhân. Còn nữa, ngài ở trước mặt mấy người có liên quan hỏi vấn đề nhạy cảm như thế, tôi cảm thấy sống lưng Huy Thị hình như cắm đầy mũi tên rồi kìa...

"Ơ hơ hơ hơ, người cũng đã chết rồi, đừng truy cứu nhiều như thế với mèo tam thể của ngươi nữa đi..."

Vừa người vừa mèo, ngươi mâu thuẫn quá đấy, Huy Thị. Còn nữa, ngươi muốn tiếp tục nói chuyện với Âm Thị đại nhân như vậy sao? Ngươi chỉ muốn nói chuyện với hắn thôi sao? Ta cảm thấy sắc mặt của Lạc Thị với Narsi đều có chút khó coi rồi kìa.

"A ha, Huy Thị, nếu ngươi đã về rồi, vậy trò chơi đầy hoài niệm của chúng ta phải chăng cũng có thể tiếp tục --"

Không! Đừng chơi cái đó! Ngài nói cái trò mà ở trong ký ức của Huy Thị đúng chứ? Mấy người làm ơn đừng có chơi! Còn nữa, hắn bảo ngài đừng truy cứu, ngài thật sự không truy cứu nữa à? Sao dễ bảo quá vậy!

"Cái đó đương nhiên không có vấn đề, chỉ cần ngươi rảnh rỗi, ta bất cứ lúc nào cũng có thể."

Bất cứ lúc nào? Ngươi là nói bây giờ cũng được?

"Nếu đã như thế vậy chúng ta đến Âm Thị Các đi, đi thôi đi thôi --"

Ngài còn thật muốn lập tức kéo hắn đi! Ngài có biết nhìn sắc mặt người khác không!

"Âm Thị."

Nếu như hành vi tự coi mình là trung tâm thái quá của Âm Thị cần có người đến tạt nước lạnh cho hắn, vậy người gánh vác cái nhiệm vụ này chính là Lạc Thị rồi, cậu lên tiếng với giọng không vui.

"Nếu ngươi không có chuyện gì quan trọng thì tự mình về trước đi, bằng không ta bảo Lăng thị đến bắt ngươi."

Sau khi cậu nói xong câu này, hiện trường im phăng phắc.

Tôi cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua. Thật không tệ, càng ngày càng có khí khế vương giả, Lạc Thị, nếu như quản được Âm Thị đại nhân, cậu đã thành công rồi đó!

"Ơ -- Tiểu Lạc Thị, ta không thể mang huy Thị đi sao?"

Âm Thị hình như không có dễ đối phó như Vi Thị, cho dù Lạc Thị đã tỏ ra không vui, hắn vẫn không lập tức nghe lời.

"Ngươi không thể."

Trả lời của Lạc Thị cũng rất dứt khoát, thế là dẫn đến lời nói đầy ấm ức của Âm Thị.

"A, nhưng mà -- Huy Thị nhìn có vẻ muốn đi với ta hơn, hắn có vẻ không muốn ở lại đây."

Ôi trời! Cho dù ngài nhìn thấu tâm tư của hắn, cũng đừng nói toạc ra chứ! Ngài vừa nói ra, hiện trường ngượng ngùng biết bao nhiêu? Lúc này nên xoa dịu một chút hay là bỏ đá xuống giếng?

"Huy Thị!"

Dựa vào tâm lý nếu cứ để đề tài phát triển như vậy thì sẽ không ổn lắm, Phạm Thống lên tiếng gọi hắn, thành công thu hút chú ý của Huy Thị.

Nếu đã gọi rồi, chung quy phải nói gì đó, dưới tình huống không có ý gì hay ho, Phạm Thống dứt khoát hỏi bừa một cái vấn đề.

"Ta đột nhiên muốn biết một chuyện, Lạc Thị với Narsi, lúc nhỏ ai không đáng yêu hơn?"

Hắn vừa nói ra lời này, Narsi vốn đang có vẻ mặt u ám thất thần và Lạc Thị đang nói chuyện với Âm Thị, cả hai đều lấy ánh

mắt hết sức để ý nhìn Huy Thị.

A, hỏng bét, kết quả đây kỳ thực là bỏ đá xuống giếng, dồn vào chỗ chết sao?

"... Phạm Thống! Ta đột nhiên nghĩ đến một số chuyện cần phải nói với ngươi một chút! Thật ngại quá, bọn ta sang bên kia nói, các ngươi đừng để ý, đừng để ý --"

Huy Thị dưới hai ánh mắt bức bách, cả người như ngồi thảm chông, lập tức đi qua khoác tay quắp lấy cổ của Phạm Thống, lấy tư thái thân thiết cưỡng chế kéo Phạm Thống đi.

"Huy Thị, đủ gần rồi chứ, đến đây bọn họ chắc là nghe thấy được..."

Ngươi hãy mau bình tĩnh khôi phục như ngươi mọi khi, ta thừa nhận cái câu hỏi vừa rồi có hơi sai lầm, mặc dù hiếm khi có cơ hội khiến ngươi mất đi sự trấn định, cũng rất có cảm giác thành tựu, nhưng ta -- ta thật sự không phải muốn hả hê trên tai họa người khác... nói đi thì nói lại, hết thảy đối với ngươi mà nói là tai họa sao?

Sau khi Phạm Thống nói xong câu này, Huy Thị cuối cùng cũng dừng lại bước chân vội vã của mình, sau đó đối mặt với vách tường, cả người chống tường cúi đầu ngồi xuống, giống như tinh thần đã bị vẻ mặt với ánh mắt của đám em trai đánh cho tan tác, hoàn toàn mất đi vẻ ngoài nhẹ nhõm mà trước đó ra sức duy trì.

Này...? Ngươi chẳng phải có chuyện muốn bàn với ta một chút à? Làm sao không chất vấn ta vì sao hỏi vấn đề gây ly gián như vậy?

"Ngươi làm sao thế? Ngươi vẫn tệ chứ?"

"Không có gì... có lẽ là thân thể không thoải mái cộng với tinh thần không thoải mái đi, ngươi đừng để ý ta."

Huy Thị chẳng có vẻ nào là muốn phấn chấn, xung quanh bao trùm những đám mây đen.

"Ngươi nói gì vậy hả! Chẳng qua chỉ là gặp mặt quỷ không quen trước kia, có đến mức dù thế giới hủy diệt cũng bất chấp như thế này không?"

"Phạm Thống, ngươi không hiểu, không phải bất chấp thế giới hủy diệt, mà thế giới đã hủy diệt rồi."

Thế giới đã hủy diệt rồi? Thế giới của ngươi rốt cuộc dễ vỡ đến mức nào?

"Rốt cuộc vì sao hủy diệt rồi, ngươi có thể nói đơn giản cho ta nghe không?"

"Ta chỉ cần tiếp tục làm một người chết, bọn họ cũng chỉ cần tiếp tục coi ta như người chết là được, vì sao phải chạm mặt, vì sao phải đánh vỡ hiện trạng, cuộc sống của ta chẳng lẽ còn có thể tệ hơn sao..."

"Ta đúng là rất hiểu, ngươi chẳng phải đã rời khỏi rồi sao? Vậy thì cứ tiếp tục sống êm đẹp với bọn họ, đây chẳng phải là hi vọng cho tương lai của ngươi sao?"

"Ngươi vô tình quá đấy, Phạm Thống. Chúng ta chẳng phải đã nói muốn tiếp tục ở cùng nhau sao, chẳng qua là phân ly ra mà thôi, chớp mắt ngươi đã bảo ta sang ở với bọn họ..."

Cái gì với cái gì chứ! Ai nói gì với ngươi! Nói cứ như thể ở chung với bọn họ chẳng khác nào bảo ngươi đi chết không bằng, chẳng lẽ tình cảm của ngươi cộng với ký ức vui vẻ hòa thuận trong quá khứ đều là giả tượng hết sao!

"Đó thế nhưng là hai người ngươi đặc biệt để lại di ngôn muốn ta tránh xa! Từ lúc ở dưới thuyền ngươi đã rất bình thường, ngươi vì sao không nói chuyện với bọn họ?"

"Người cần y trang, phật cần kim trang, bọn họ có mặc, ta không mặc, bởi thế tự ti không thể nhìn thẳng cũng là tự nhiên."

Vấn đề ta hỏi với câu trả lời của ngươi căn bản chẳng khớp chút nào! Ngươi cho rằng thế này là có thể lấp liếm à? Ngươi trước kia rõ ràng là một kẻ có thế ngồi soi gương tự luyến thân thể mình cơ mà, có mặc hay không mặc rõ ràng không phải chỗ ngươi sẽ để ý!

"Thế thì sao? Ngươi thật sự định nói chuyện với bọn họ à?"

"Mọi thứ của ta đều là do nói dối với lừa gạt chất nên, giờ đây rất nhiều chuyện đều đã bại lộ, còn bắt ta một lần đối mặt với nhiều khổ chủ, đây thật sự quá tàn khốc rồi."

"Cho nên ngươi lấy tiền đề chết rồi là có thể chạy trốn tất cả để tiến hành cuộc sống của ngươi sao! Ngươi từ trước tới nay đều bởi vì dù sao cũng chết rồi nên cái gì cũng không cần giải thích, chết rồi mọi vấn đề ngươi đều không cần phụ trách, nên mới sống một cách tùy thích như vậy sao!"

"Ta đương nhiên ngay từ đầu đã biết ta sẽ không có kết cục tốt đẹp, nhưng thật ra ta cũng không sống một cách quá tùy thích. À, Phạm Thống, thân thể của ngươi là bến tránh gió của ta, ta đã không thể thiếu sự bao dung dịu dàng của ngươi, ta muốn trở về trong thân thể ngươi biết bao coi như chưa xảy ra chuyện gì cả, ngươi là sự cứu chuộc với chỗ dựa của ta --"

Đừng ỷ muốn chết nên tha hồ nói mấy câu buồn nôn! Người có thể nói một cách đáng sợ như vậy cũng chỉ có ngươi thôi! Vậy thì cứ dùng tài ăn nói này đi múa mép với hai đứa em trai ngươi, ngươi trước kia cũng có thể sắm vai anh trai tốt trước mặt Lạc Thị, bây giờ vì sao không được!

Phạm Thống không biết nên nói cái gì để cho Huy Thị thoái khỏi trạng thái nhụt chí chán nản, mà trước khi hắn nghĩ ra,

Puhahaha đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện, hơn nữa -- vậy mà đến tìm Huy Thị.

"Này, tóc đen giả, cho ngươi cái này."

Puhahaha lấy ra một tờ giấy có ghi chữ đưa cho Huy Thị, sau khi Huy Thị nghi hoặc nhận lấy, Puhahaha mới đối mặt với Phạm Thống, dùng cái giọng vĩ đại mọi khi mà nói chuyện.

"Bổn phất trần muốn đến tế đàn Trầm Nguyệt ở mấy ngày. Nhớ làm xong chuyện thì đến đón ta."

Hả? Sao lời thoại này giống như xích mích tình cảm muốn về nhà mẹ đẻ vậy?

"Nếu không tới ngươi sẽ chết chắc!"

Sau đó còn bắt người đi đón, nói chuyện đàng hoàng mới chịu theo ta về nhà? Làm sao càng nghĩ càng giống rồi... Khoan đã, ngươi vừa mới nói làm xong chuyện? Làm cái gì?

Đáng tiếc, Puhahaha không có kiên nhẫn chờ Phạm Thống hỏi, đã trực tiếp sử dụng thuật pháp biến mất rồi, đây cũng khiến Phạm Thống không thể không oán trách hắn vì sao chạy nhanh như thế.

Ở mấy ngày có con số chính xác một chút không! Làm xong chuyện, rốt cuộc là chuyện nào! Chẳng lẽ ngươi muốn ta sắp xếp cho Huy Thị xong mới đi tìm ngươi sao? Nhưng ta cảm thấy ta không cần làm gì cả, cũng sẽ có một đống người tranh giành hắn đi? Hơn nữa A Pu ngươi từ lúc nào thân thiện với Huy Thị như vậy, ta không biết đấy!

Khi đối tượng muốn oán trách không còn ở trước mặt, tự mình xoắn xuýt trong lòng chỉ là hại thân thể mà thôi, Phạm Thống đành chuyển chú ý trở lại Huy Thị.

"Hắn viết cho ngươi cái gì vậy? Ngươi nghe xong rồi?"

Huy Thị sau khi nhận tờ giấy, thần thái trên mặt đã khác hoàn toàn với hồi nãy, Phạm Thống lấy làm lạ đối với thay đổi như vậy, mà tay của Huy Thị cũng vỗ lên vai của hắn.

"Phạm Thống, ngươi nói không sai, ta không nên trốn tránh, ta bây giờ cảm thấy ta có thể trở về đối mặt với bọn họ rồi."

A? Ngươi nói gì? Trong lòng ngươi xoay chuyển thế nào mà phát triển thành đối mặt, nói rõ được không?

"Ta không thể không nói cảm giác đột nhiên nghĩ thông này thật là thoải mái. Trên thế giới nào có nhiều chuyện cần phiền lòng đến thế, dù sao cứ vượt qua là mọi chuyện được giải quyết, ta nhất định sẽ không có vấn đề."

"Rất hiếm khi nhân sinh quan của ngươi đột nhiên trở nên bi quan như vậy, tóm lại... ngươi có thể giải thích một chút không? Ta không hiểu ngươi."

"Không hiểu cũng không sao, đi, chúng ta trở lại thôi, ha ha ha ha ha ha."

Đây... rốt cuộc là khôi phục bình thường hay là hỏng luôn rồi? A Pu, ngươi rốt cuộc đã làm gì với hắn? Vì sao ngươi viết tờ giấy cho hắn đã có thể khiến hắn biến thành thế này?

Bởi vì Huy Thị đã tự mình trở về, Phạm Thống cũng chỉ có thể đi theo phía sau. Khi trở lại thính phòng mọi người tụ tập, hắn phát hiện Yiye đã xuất hiện, có lẽ là nhận được thông báo mọi người đều ở đây nên tới hội họp, bây giờ Nguyệt Thoái có vẻ đang giảng giải với hắn chuyện đã xảy ra.

Huy Thị vừa xuất hiện, đã trở thành tiêu điểm của mọi người, Âm Thị vừa mới bị bỏ lại vẫn chưa trở về, vừa nhìn thấy hắn đã ai oán lên tiếng.

"A, Huy Thị, ngươi làm sao thoáng cái đã chạy mất rồi. Vậy về sau ngươi muốn trở lại Thần Vương Điện không? Ngũ Thị Đông Phương Thành vẫn luôn thiếu một người, biến thành Tứ Thị, rất khó đọc..."

"Thật ngại quá, Âm Thị, bởi vì khoảng năm, sáu ngày nữa ta sẽ biến mất, cho nên ta có lẽ không cách nào trở về làm Thị nữa, đừng quá nhớ ta."

"Ơ?"

Mọi người nghe được tin tức này đều khá là giật mình.

"Phất trần nhà Phạm Thống đã nói rõ với ta trạng huống hiện tại, tóm lại... ta chỉ là mảnh vỡ ký ức của Huy Thị, bởi vì tịnh hóa chú mà bị tách ra, cũng không phải linh hồn hoàn chỉnh, cũng không thể duy trì lâu dài hình thể trước mắt. Hắn nói dựa vào tính toán, ta có lẽ qua năm đến sáu ngày sẽ tự nhiên tiêu tán, cho nên... các ngươi đừng quá để ý đến ta, hi vọng mấy ngày này mọi người có thể ở chung vui vẻ."

Nếu như mức độ giật mình của mọi người vừa rồi là tám mươi phần trăm, vậy thì chờ hắn nói xong lời này, sợ rằng đã biến thành một trăm phần trăm rồi.

Cho dù thái độ Huy Thị nói chuyện thản nhiên hơn vừa rồi rất nhiều, nhưng nội dung hắn nói ra cộng với trạng thái vẫn vô thức né tránh ánh mắt Narsi, vẫn khiến Phạm Thống không nhịn được muốn rầy hắn ở trong lòng.

Giác ngộ đối mặt của ngươi căn bản vẫn chưa kiến lập tốt! Hơn nữa nguyên nhân ngươi đột nhiên nghĩ thông là bởi vì ngươi phát hiện năm ngày là có thể được giải thoát, chỉ cần cầm cự qua năm ngày này là có thể giả chết giống như lúc trước sao? Ta rốt cuộc phải nói ngươi thế nào hả!

"Mảnh vỡ... ký ức?"

Lạc Thị còn đang tiêu hóa ý nghĩa của từ đó, lúc này Huy Thị cuối cùng cũng trực tiếp mở miệng với cậu.

"Đúng vậy, mảnh vỡ ký ức, một cái ảo ảnh tạm thời tồn tại ở đây. Chẳng qua bởi vì nhìn giống như "Huy Thị", các ngươi cũng có thể coi ta thành Huy Thị, dù sao ký ức giống nhau."

Thuyết minh như vậy hình như có chút trừu tượng khó hiểu, Lạc Thị thì ngay tiếp theo hỏi một vấn đề khác.

"Huy Thị, chuyện anh cộng tồn với Phạm Thống vì sao không để cậu ấy nói với bọn ta?"

"Ta không có cộng tồn với Phạm Thống, ta chỉ cho hắn ký ức của ta."

"Nhưng, Phạm Thống nói linh hồn của ngươi ngăn cản cậu ấy nói..."

"Linh hồn của ta? Đó là ảo giác của hắn. Phải là tiềm thức trong ký ức của ta ngăn cản hắn đi, linh hồn của Huy Thị sớm đã tan biến rồi."

Một chuỗi lời nói của Huy Thị khiến cho Phạm Thống có chút không kịp phản ứng, mà Lạc Thị hiển nhiên cũng không định ngừng truy hỏi.

"Ký ức của anh vì sao phải ngăn cản Phạm Thống nói cho bọn ta chuyện này?"

"Bởi vì, đây chỉ gây thêm rắc rối mà thôi."

Huy thị nói tiếp sau khi thoáng dừng lại.

"Ký ức đã chết không thể đem lại bất cứ hi vọng nào tồn tại ở trên thân một người khác... không chỉ gây bối rối cho các ngươi,

cũng gây phiền phức cho Phạm Thống. Tự dưng khiến Phạm Thống có thêm ký ức của một người đã rất có lỗi với hắn rồi, bất luận làm sao, hắn vẫn nên chỉ là hắn mới đúng."

Huy Thị nói đến đây, Narsi đột nhiên đứng lên.

"Ta phải về đây."

Người đầu tiên phản ứng đối với phát ngôn đột ngột của hắn là Yiye.

"Ngươi muốn trở về? Công văn có gấp như vậy sao?"

"Ở lại đây chẳng có ý nghĩa gì, các ngươi không đi cũng không sao, ta đi về đây."

"Vì sao không có ý nghĩa? Gã đó chẳng phải anh trai ngươi sao?"

Sau khi Yiye hỏi xong, Narsi liếc Huy Thị một cái, đáp lại khá lãnh đạm.

"Ta không biết."

"... Narsi!"

Thấy hắn nói xong định lập tức ra khỏi thính phòng, Huy Thị cuối cùng cũng vội vàng gọi hắn lại. Dưới tiếng gọi này, Narsi dừng chân, thần tình chờ Huy Thị nói chuyện vẫn đờ đẫn.

"Anh sẽ đi tìm em, chờ xử lý xong chuyện ở Đông Phương Thành, anh nhất định sẽ đi tìm em, chờ anh mấy ngày được không?"

"Ta đã chờ anh mười một năm, mấy ngày có đáng gì, dù sao người nào cũng bắt ta chờ, chẳng hề gì."

Narsi chỉ đáp lại hắn một câu như vậy, rồi tự đi ra ngoài.

"Phạm Thống, nó rốt cuộc là thật sự chẳng hề gì hay thật ra rất để ý?"

Người vừa rời khỏi, Huy Thị lập tức căng thẳng quay đầu hỏi Phạm Thống như vậy, cảm giác như có bệnh vái tứ phương.

"Đó là em gái ngươi, ngươi đã không biết, hỏi ta có ích gì! Ta rất quen thuộc với hắn!"

Muốn hỏi cũng phải hỏi Nguyệt Thoái! Ngươi phải biết ai là người ở chung với Narsi lâu nhất mới đúng! Làm sao trong ấn tượng ta trước kia cũng từng bị Nguyệt Thoái làm khó như vậy?

"Yiye ca ca, chúng ta mau đuổi theo Narsi đi, tâm tình hắn có vẻ rất kém."

Phạm Thống còn chưa kịp chỉ điểm Huy Thị đi hỏi Nguyệt Thoái, Nguyệt Thoái đã đứng dậy, xem ra cũng muốn đi rồi.

"Thu hồi cái xưng hô kia của ngươi! Tâm tình hắn rất kém? Hắn chẳng phải bình thường đã như thế sao?"

Muốn Yiye âm thầm chấp nhập cái xưng hô kia của Nguyệt Thoái ở trước mặt nhiều người quen với xa lạ như thế, đó là chuyện tuyệt đối không thể nào, nhưng chuyện này trước mắt không phải trọng điểm, cho nên hắn chỉ đơn giản mắng một câu rồi thôi.

"Hm... ta cảm thấy một hai ngày trước khi hắn động thủ giết ta hình như cũng là tâm tình này, dù sao tịnh hóa chú cũng phải nghiên cứu lại rồi, bên này thoạt nhìn cũng rất bận rộn, chúng ta về trước đi. Phạm Thống, cậu có muốn theo tôi về Cung San Siro nghỉ ngơi mấy ngày không?"

"Được, tôi ở đây không tốt, cậu tự ở lại đi, bảo trọng."

Um, tôi là nói cậu tự về đi. Bỏ mặc tình huống sứt đầu mẻ trán

bên này, buổi tối tôi sẽ ngủ không yên, hơn nữa chưa kể tôi không thích cung San Siro, tên lùn cũng chẳng hoan nghênh tôi đồng hành chút nào...

"Thật sự không đi theo tôi sao? Cậu lần nào cũng từ chối..."

Mặc dù câu vừa rồi của Phạm Thống đảo lên đảo xuống, rất khó đoán ra nguyên câu, nhưng Nguyệt Thoái vẫn là từ động tác vẫy tay tạm biệt của hắn hiểu rõ ý chân chính của hắn, bởi thế có chút thất vọng.

Chẳng phải đã nói với cậu tôi không được hoan nghênh hơn nữa tôi không thể bỏ lại Huy Thị -- A, đúng rồi, tôi căn bản chưa nói ra khỏi miệng, chỉ mới nghĩ trong lòng mà thôi... Thật gay go, sau khi quen dùng suy nghĩ nói chuyện với A Pu và Huy Thị, đôi khi quên mất mở miệng nói chuyện.

"Tôi có thể mặc kệ Huy Thị cứ thế đi theo cậu, cậu mau trở về làm nữ vương của cậu cho tốt, đừng cả ngày nghĩ đến công việc."

Tôi nghiêm túc cảm thấy, nói ngược có hỗ trợ huấn luyện cho da mặt của tôi. Mới đầu lúc nói ra một đống phản thoại tệ hại, tôi đều hận không thể nhổ phăng cái lưỡi mình, bây giờ nói ngược nhiều rồi, cảm giác xấu hổ ngượng ngùng đó đã phai nhạt đến mức gần như biến mất, hừ hừ, tôi giờ đây căn bản sẽ không vì một vài câu nói ngược tệ hại mà hoảng hốt thất thố, chuyện bé xé ra to nữa, tôi tiến bộ thần tốc ghê.

"Được rồi, tôi trở về sẽ tiếp tục nghiên cứu phương pháp giải trừ nguyền rủa, Phạm Thống, đừng nản lòng, nhất định có biện pháp."

Hử? Không... Tôi bảo cậu về làm chính sự, không phải làm mấy cái không đâu! Tên lùn sắp phóng sát khí với tôi rồi! Cậu rốt cuộc muốn để người bên cạnh cậu ghét tôi đến cỡ nào mới cam tâm! Đừng cứ luôn không ý thức được điều này! Chỉ cần cậu cứ

luôn để tôi trong lòng, cứ luôn vì tôi mà không ngoan ngoãn làm hoàng đế của cậu, thì tình huống bọn họ xem tôi như cái gai trong mắt sẽ không cải thiện đi?

Bởi vì Yiye ở bên cạnh, Phạm Thống không thể trực tiếp nói những lời này cho Nguyệt Thoái -- trên thực tế, cho dù ở đây chỉ có hai người bọn họ, hắn vẫn sẽ không nói những lời này ra khỏi miệng. Dù sao đối với ý tốt của Nguyệt Thoái, hắn cũng rất khó tạt nước lạnh vào cậu, cũng bởi tính cách này mới khiến cho hắn không thể từ chối một đống chuyện lộn xộn, bản thân hắn cũng rất đau đầu.

Sau khi người bên Tây Phương Thành đều rời khỏi, trong Huy Thị Các chỉ còn lại Huy Thị, Phạm Thống, Lạc Thị với Âm Thị, sắc mặt của Lạc Thị vẫn không dễ coi cho lắm, Âm Thị thì chẳng hiểu mô tê gì, lúc này, Huy Thị cuối cùng cũng hồi thần từ sau khi Narsi rời khỏi, không đầu không đuôi nói một câu kỳ quái.

"Được rồi, chúng ta hẹn thời gian đi."

"Hẹn thời gian?"

"Đúng thế, nếu ta chỉ có năm ngày để xử lý hậu sự, chung quy phải chia đều một chút. Như vậy xem ra mỗi người có thể chia được một ngày, Âm Thị ngươi ngày mai được không? Lạc Thị ngày mốt? Các ngươi cảm thấy thế nào?"

Lời này của ngươi sao giống mấy tên chân đạp nhiều thuyền hay nói quá vậy? Có ai dưới tình huống biết thời gian của mình chỉ còn lại năm ngày còn có thể bình tĩnh như thế sao?

Hơn nữa năm ngày sau... Ngươi rốt cuộc sẽ thế nào? Cái gì gọi là tự nhiên tiêu tán? A Pu bảo ta làm xong chuyện rồi đi đón hắn, chắc không phải ý là bảo ta tiễn ngươi đến cuối rồi đi chứ!

"Ơ, Huy Thị, hôm nay không được à? Vì sao còn phải chờ đến

ngày mai?"

Âm Thị có vẻ rất nôn nóng không thể chờ đợi được, rất tích cực muốn dùng hết thời gian vào hôm nay.

"Ha ha, hôm nay cũng đã đến chiều rồi, nếu chọn hôm nay ngươi chẳng phải chỉ còn lại nửa ngày thôi sao, như vậy chẳng phải lỗ lắm à?"

"Ờ ha! Được thôi, ngày mai thì ngày mai, ta sẽ gọi ngươi dậy vào sáng sớm! Sau đó chúng ta có thể đến chỗ lão già chơi, nhất định phải tận dụng hết một ngày mới được!"

Âm Thị nhanh chóng chấp nhận cách nói của Huy Thị sau đó hí hửng rời khỏi, nhưng Lạc Thị không có dễ gạt như vậy.

"Vì sao không thể là hôm nay?"

Cậu hiển nhiên không chấp nhận cái cách nói vừa rồi với Âm Thị, mới hỏi vấn đề tương tự.

Ôi, Huy Thị, tiểu Lạc Thị của ngươi lớn rồi không dễ gạt nữa. Cá nhân ta cho rằng ngươi là muốn tranh thủ một ngày để ngươi bịa ra lời nói dối cho bọn họ... khụ.

"Xin lỗi, Lạc Thị, mọi thứ xảy ra quá đột ngột, ta nghĩ ta vẫn cần một chút thời gian chỉnh lý tâm tình, thuận tiện lục lại di vật của ta -- hm, thứ ta để lại. Thời gian còn lại hôm nay, cứ để ta một mình đi, được không?"

Ta cảm thấy lúc ngươi nói chuyện với Lạc Thị luôn đặc biệt dịu giọng. Quả nhiên không sửa được thói quen anh trai tốt sao. Phải nên nói, ta bây giờ đã không rõ mặt nào mới là bản tính của ngươi nữa, ngươi cũng có quá nhiều bộ mặt rồi đi?... Được thôi, có lẽ là tại ta, dù sao cũng chỉ có ta nhìn thấy những bộ mặt khác nhau của ngươi, có được ký ức của ngươi đúng là một cái tội.

"... Ừ."

Khí thế mà Lạc Thị bồi dưỡng ra trong thời gian qua thoáng cái đã giống như mất sạch trước mặt Huy Thị rồi.

"Nếu đã như vậy, Phạm Thống, chúng ta đi thôi."

A? Khoan đã, hắn chỉ là bảo cậu đi, không bảo cậu thanh lý hiện trường! Tôi còn có chuyện muốn hỏi hắn, cậu đừng kéo tôi đi chung!

"Huy Thị! Ta không thể rời khỏi sao?"

Trước khi bị Lạc Thị kéo ra ngoài, Phạm Thống gọi Huy Thị một tiếng, vội vàng nói ra câu này.

"Ồ -- Phạm Thống ngươi cũng muốn hẹn sao? Vậy nửa sau của ngày thứ năm cho ngươi đấy."

Thấy Huy Thị đáp lại qua loa, còn xếp hắn vào trong cái lịch hẹn khiến người câm nín kia, Phạm Thống không khỏi nhíu mày.

"Vì sao không phải nửa đầu của ngày thứ năm? Ngoại trừ Lạc Thị với Âm Thị đại nhân, ngươi chẳng phải chỉ còn lại Narsi thôi sao? Chẳng lẽ một mình hắn đã chiếm cứ hai ngày?"

"Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta nghĩ nó căn bản sẽ không cho ta một ngày, cho nên nửa sau ngày thứ năm có thể xếp cho ngươi."

"Vậy ngày thứ bốn của ngươi đi đâu rồi!"

"Mới hẹn xong hai ngày cũng phải nghỉ ngơi một chút, ngày thứ năm đi đối mặt với nó sau. Dù gì con số bốn cũng không may lắm, cứ thuận tiện tránh đi vậy."

Bộ ngươi là Nguyệt Thoái à --! Đều xếp Narsi ở ngày cuối cùng! Đều kéo dài thời gian gặp mặt được bao lâu thì kéo, chẳng có chút thành ý nào! Narsi biết ăn thịt người hay cắn người? Mặc

dù ta không quen hắn, ta vẫn cảm thấy rất quá đáng!

"Ta nhất định phải chờ đến ngày thứ năm mới có thể nói chuyện với ngươi? Bây giờ thật sự không được sao?"

Lấy độ quen thuộc trước đây của chúng ta, ta không hiểu vì sao bây giờ không thể nói chuyện với ngươi, hỏi vấn đề ta muốn hỏi! Ngươi chẳng phải tránh bọn họ sao? Ta không bao gồm bên trong chứ?

"Ta đã nói, thời gian còn lại hôm nay, cứ để một mình ta trải qua đi, làm ơn."

Khi Huy Thị nhìn hắn, lấy thần thái mệt mỏi mang chút ưu thương nói với hắn như vậy, Phạm Thống sững sờ.

Cứ tiếp tục đòi hỏi, giống như đang làm khó người khác vậy, dưới tình huống này, hắn chỉ có thể chấp nhận rời khỏi với Lạc Thị, cứ như thế để cho cánh cửa của Huy Thị Các cách trở cái bóng dáng hắn quen thuộc.

◎ Lời bạt của Phạm Thống

Tôi có cảm giác ù ù cạc cạc, đầu sắp muốn nổ tung.

Tôi rốt cuộc có thể xông đến tế đàn Trầm Nguyệt ngay bây giờ, hỏi xem A Pu đây rốt cuộc là chuyện làm sao không? Trên tờ giấy đó đã ghi cái gì tôi rất để ý! Thật sự rất để ý! Chắc không phải A Pu uy hiếp Huy Thị nếu không phấn chấn sẽ để cho cô em làm thịt hắn chứ? Dù sao Trầm Nguyệt cũng cai quản cư dân tân sinh mà, uy hiếp này có lẽ rất hữu dụng?

Nhưng tôi cảm thấy, A Pu không phải người quản chuyện này, cho dù Huy Thị muốn tránh né hiện thực không muốn phấn chấn, cũng không liên quan đến hắn đi... Tóm lại, vì sao có chuyện không nói cho tôi! Tôi chính là loại người sẽ nghĩ rất nhiều, nghĩ rất nhiều đấy!

Sau khi Lạc Thị kéo tôi ra ngoài, liền nói có chuyện phải làm, để tôi tự trở về. Thế là tôi tức thì trở thành một người nhàn rỗi, A Pu đi rồi, Huy Thị tách ra rồi, tôi thoáng chốc ngay cả đối tượng nói chuyện cũng không có, khác biệt giữa rời khỏi nhà với về nhà cũng quá lớn, tôi chừng như không thể thích ứng.

Bất luận nghĩ thế nào, tôi vẫn cảm thấy hết thảy đều rất quỷ dị, đặc biệt là cái cách nói mảnh vỡ ký ức kia.

Cho nên tôi thật sự phải chờ đến ngày thứ năm sao? Hơn nữa còn là nửa sau của ngày thứ năm?

Tối nay cứ nghĩ cách ngủ trước đã, sau đó ngày mai nghĩ tiếp...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-3

Chương 3: Cho dù không có ta, ngươi có vẻ cũng sống rất tốt mà

"Câu này hình như từng nghe thấy ở đâu rồi nhỉ." -- Bích Nhu

"Nhất định là ta từng nói với cô, thì ra cô nhanh như thế đã quên rồi..." -- Nguyệt Thoái

Phạm Thống từ sau khi dọn ra khỏi túc xá ba người để sống một mình, vẫn thường ngủ rất ngon, nhưng tối nay lại hiếm khi mất ngủ.

Theo lý thuyết đây đáng lẽ phải là đêm bình yên đầu tiên mà hắn lâu lắm mới có được -- không có giọng nói của ai vang lên trong đầu hắn, sau khi ngủ cũng sẽ không bị Huy Thị xâm nhập, lải nhải quấy rầy trong mơ -- hoàn cảnh an tĩnh như vậy, rõ ràng rất dễ ngủ mới đúng, hắn lại trằn trọc cho đến trời sáng.

Khi tiếng gà trống gáy vang lên hòa lẫn trong tiếng chim hót lảnh lót, Phạm Thống mang cặp mắt nổi gân đỏ, sâu sắc cảm thấy đây là tình trạng cần phải xử lý tốt.

Tôi cho rằng Huyễn Thế chỉ có lục kê, không ngờ vậy mà vẫn có gà trống bình thường, chẳng lẽ mới nuôi sao? Nếu ở gần nhà tôi, há chẳng phải mỗi sáng sớm đều bị gà trống đánh thức? Tôi có nên khiếu nại hàng xóm nuôi thú cưng gây trở ngại cho sinh hoạt của tôi không? Liên quan tới chất lượng giấc ngủ mỗi sáng sau này của tôi, tôi... không đúng! Trọng điểm không phải là gà trống! Trọng điểm là cái tên Huy Thị hiện không ở đây mới đúng!

Sau khi Phạm Thống ảo não ngồi dậy, vuốt qua loa đầu mình mấy cái, rồi phát hiện bộ não chưa được bổ sung thức ăn của mình không chịu vận chuyển, bụng cũng bắt đầu kêu rồn rột.

... Ôi, từ sau khi trở về Huyễn Thế bận rộn một đống chuyện, vừa lại ngại đường lối thăng cấp tua rua chính quy quá phiền phức, cho nên mãi mà chưa xử lý, đến bây giờ vẫn cầm tua rua màu lục cỏ... Tôi phải tìm lúc nào xem xét đàng hoàng vấn đề này! Thực lực của tôi rõ ràng có thể cầm được tua rua cao cấp hơn, nếu ăn gian bằng A Pu chắc còn có thể được mức tua rua màu đen! Cứ luôn lĩnh lương tháng ít như vậy, không nhận ủy thác thì hết tiền ăn cơm, chỉ có thể ăn lương thực công cộng... Đây chẳng phải giống trước kia sao!

Lạc Thị sau khi đăng cơ vì sao phải sửa đổi phần lớn quy củ thăng cấp tua rua vậy chứ -- Muốn đổi cũng chờ tôi thăng cấp xong hẵng đổi! Mặc dù lúc cậu ấy đổi cũng không biết tôi vẫn còn trở về Huyễn Thế, nhưng --

Sau khi phàn nàn trong lòng xong, Phạm Thống quyết định đi lãnh lương thực công cộng cứu đói trước, để cho bộ não hoạt động một chút, rồi suy nghĩ thật kỹ chuyện của Huy Thị.

Bởi vì hết thảy thực sự quá kỳ quái, hỏi hắn trực diện có khi lại bị hắn hoa ngôn xảo ngữ lấp liếm, tôi cảm thấy tôi phải nghĩ một phương pháp tốt hơn.

Lấy suy nghĩ của Phạm Thống, nhất thời muốn nghĩ ra một cái phương pháp tốt thì có hơi khó. Hắn vừa mang mặt vô cảm gặm lương thực công cộng khó nuốt, vừa thử tìm ý tưởng trong kinh nghiệm sống của mình ở quá khứ, sau đó nhận được một kết luận tuyệt vọng.

Tôi phát hiện lúc tôi muốn tìm hiểu chuyện mình để ý, hành động có hiệu quả nhất hình như là ẩn thân len lén quan sát... Chỉ có phương pháp không quang minh chính đại này sao? Vì thế tôi

nên lén lút theo dõi cuộc hẹn của Huy Thị trong mấy ngày này, xem xem hắn có hành động gì đáng nghi không, sau đó tìm ra chỗ bất thường trong hành vi cử chỉ của hắn?

Sao mà phiền quá vậy --!

Mới nghĩ ra được một cái phương pháp, Phạm Thống đã không nhịn được bác bỏ.

Đầu tiên không nói đến phiền phức, Huy Thị hai ngày này đều ở Thần Vương Điện đi? Cái hôm bảo nghỉ ngơi cũng vậy, ngày tiếp sau đó chính là chạy tới Cung San Siro, muốn lẻn vào những nơi này để theo dõi quan sát, không có A Pu ở đây, tự tôi sao có thể làm được!

... Chờ một chút, thật sự làm không được sao? Đột nhiên muốn thí nghiệm xem thử quá...? Trên tay không có A Pu, tôi rốt cuộc có thể làm được đến mức độ nào đây? Nhưng, tôi sẽ vì chuyện thí nghiệm này mà quyết định lẻn vào Thần Vương Điện theo dõi Huy Thị sao? Lỡ làm không được bị bắt, há chẳng phải rất mất mặt?

Dưới tình huống muốn làm nhưng lại băn khoăn rất nhiều vấn đề, có một số người sẽ vì làm biếng mà từ bỏ ý định, có một số người thì sẽ càng nghĩ càng không cam tâm, cố gắng tìm kiếm lối đột phá.

Phạm Thống rất nhiều lúc thuộc về loại người thứ nhất, nhưng hắn hôm nay không biết vì sao không muốn từ bỏ như vậy, càng nghĩ, hắn đột nhiên nảy ý tưởng.

A, đúng rồi, tấm phù lần trước...

Sau khi nhớ tới chuyện nào đó lúc trước, Phạm Thống vội vàng lật rương tìm một tấm phù chú.

Bởi vì chỗ Puhahaha hình như bảo tồn rất nhiều phù chú kỳ quái đã thất truyền, chỉ cần có cơ hội, Phạm Thống sẽ xin hắn.

Nếu như trong thời gian ngắn có thể học được chữ viết, thì sẽ học luôn cả cách viết, nếu gặp cái khó học, sẽ trực tiếp xin tấm làm mẫu, có thời gian từ từ luyện sau.

Bây giờ cái hắn đang tìm chính là xuất khiếu phù cái mà định "có thời gian thì từ từ luyện". Lúc đó Puhahaha nói cho hắn, tấm phù này có thể khiến tinh thần người rời khỏi thể xác đi khắp nơi, tốc độ di động nhanh hơn thân thể nhiều, bởi vì dưới tình huống ly thể không có ai nhìn thấy, cũng không thể tiếp xúc nói chuyện với người khác, tính thực dụng không cao, về sau liền dần dần thất truyền...

Oh oh! Tìm được rồi! Ngẫm kỹ lại, đây căn bản là đồ tốt để nghe lén với nhìn trộm đi? Người cổ đại đều thiện lương làm sao, không nghĩ đến công dụng này à? Chỉ là, chưa thí nghiệm cũng không biết có thể dùng như thế không, chỉ có một tấm mà thôi, dùng hết thì lại phải xin A Pu rồi, cũng chưa chắc xin được...

Nhìn chằm chằm phù chú trên tay, Phạm Thống suy nghĩ hết ba phút. Cuối cùng quyết định lúc nên dùng thì nên dùng, vì lý do vẫn chưa học được viết thế nào mà từ bỏ, nghĩ làm sao cũng rất ngu xuẩn.

Ài, sớm biết đã chọn tấm này để mô phỏng rồi, loại phù chú thất truyền này không chỉ là bởi vì người thời đó sau khi phát minh tìm không được công dụng thích đáng, cũng là bởi vì nét bút quá phức tạp, muốn ghi nhớ để viết ra phù chú hữu hiệu quá khó đi?

Sau khi cảm thán như vậy ở trong lòng, Phạm Thống lập tức chú nhập phù lực đã dung hợp pháp lực, khởi động tấm phù này vào mình.

Bây giờ hắn đã thuần thục việc dung hợp hai loại lực lượng rồi, chỉ cần không dùng miệng niệm chú, sử phù chú chính xác và phát huy hiệu lực, đối với hắn mà nói là chuyện dễ dàng.

◊◊◊◊

Lần đầu tiên sử dụng xuất khiếu phù thất truyền này, cảm giác của Phạm Thống tuy không nói là tệ, nhưng cũng không tốt được chỗ nào.

Cái gọi là dùng tinh thần để di động, nghĩa là lấy suy nghĩ để di chuyển, bởi vì phải tập trung trong đầu vô tạp niệm nghĩ mình muốn di động đến đâu thì mới có thể di chuyển chính xác, Phạm Thống tốn khoảng nửa tiếng đồng hồ mới miễn cưỡng nắm được bí quyết.

Hắn không nhìn thấy thân thể của mình, bởi vì thứ di chuyển là tinh thần ý chí của hắn, thân thể của hắn vẫn ở trong nhà hắn, sẽ không chạy ra theo.

Hm, xem ra khi sử dụng tấm phù này, thân thể không có phòng bị, sẽ có chút nguy hiểm. Sau này khi thật sự học được rồi, muốn dùng cũng phải tìm nơi an toàn... Nhà tôi trước mắt vẫn tính là an toàn đi? Dù gì tôi cũng không phải người tự dưng bị người tới cửa tìm thù, trong nhà cũng không đến nỗi đột nhiên xảy ra hỏa hoạn hay gì đó, tôi cứ thế đi Thần Vương Điện là được, không biết Huy Thị ở điện nào đây?

Nhờ tốc độ tinh thần di chuyển, hắn nhanh chóng đến được nơi mục đích. Loại cảm giác lơ lửng ở giữa không trung, có thể cảm ứng được âm thanh cảnh vật tứ phía này khiến hắn cảm thấy rất mới mẻ, nhưng nếu có thể, hắn vẫn muốn dùng thân thể mình cảm nhận những thứ này một cách bình thường hơn, ít nhất sẽ không mới chạy một chút đã choáng váng mệt mỏi.

Nói tới tôi tốt nhất đừng để ai biết có loại phù chú này, bằng không chỉ cần ai có đầu óc một chút thôi cũng sẽ bắt đầu nghĩ sang công dụng bất lương đi, hm, lạ quá, Âm Thị Các không có, chẳng lẽ vẫn còn ở Huy Thị Các sao?

Phạm Thống một mặt nghĩ, mặt khác tìm kiếm ở trong Thần Vương Điện. Sau khi tìm Âm Thị Các, hắn lại đến Huy Thị Các, nhưng cũng không thấy người đâu.

Chết tiệt, dưới trạng thái tinh thần không thể dùng phù chú, không chỉ bên cạnh không có phù chú, cho dù có tôi cũng không có tay cầm! Lần này tôi rốt cuộc phải đi đâu tìm Huy Thị? Dù sao tốc độ di chuyển rất nhanh, dứt khoát chạy khắp Thần Vương Điện cho rồi?

Sau khi quyết định như vậy xong, hắn cũng nhanh chóng thực hành, kiếm một vòng xong thật sự có thu hoạch, xác thực tìm được người, hơn nữa vậy mà là ở Lăng Thị Các.

Một ngày hẹn hò của Huy Thị với Âm Thị vậy mà chọn địa điểm ở Lăng Thị Các, hành vi gây khó khăn cho người khác như vậy cũng chỉ có hai người bọn họ làm ra được, Phạm Thống vốn còn đang cảm thán, cho dù là Lăng Thị Các, cũng không có thi thố phòng bị đối với phù chú đã thất truyền, nhưng hắn vừa đi vào, lập tức đã bởi vì cảnh tượng khiến người đau dạ dày mà triệt để bỏ qua cảm thán.

"Rong biển ơi rong biển."

"Rong biển ơi rong biển --"

Nghiêm khắc mà nói, Phạm Thống còn chưa đi vào, đã cạn lời vì nghe thấy tiếng bên trong truyền ra, sau khi đi vào xác nhận cảnh tượng hoàn toàn phù hợp với tưởng tượng của hắn, hắn tức thì có loại cảm giác mình không nên tới.

Rong biển cái quái gì vậy Huy Thị! Ngươi vì sao phải dạy Âm Thị đại nhân thứ khiến người tuyệt vọng như vậy, còn để ngài ta chơi với ngươi? Đừng tùy tiện mang đến Huyễn Thế thứ ngươi học bừa ở thế giới của ta! Đừng nói ngươi ngay cả trò đoán cương thi cũng dạy luôn rồi!

Cái gọi là đoán rong biển, là một loại trò chơi đoán nắm tay vừa hô "rong biển ơi rong biển" vừa vẫy hai tay thành dạng sóng, có thể chọn dang tay, giơ lên phía trước hoặc phía trên, trong lúc chơi nếu như chọn giống hướng của bên hô thì thua. Nguyên nhân Phạm Thống không thích cái trò này là vì cảnh tượng vừa đu đưa hai tay miệng vừa hô trông quá ngu ngốc, nhưng hai gã ở Lăng Thị Các kia hiển nhiên không cho rằng như vậy, còn rất thích thú.

Mấy người cải biến đoán rong biển từ lúc nào vậy? Vì sao càng đoán càng nhanh? Bộ các người lấy thực lực tua rua màu đen để đọ nhãn lực với động tác nhanh sao? "Rong biển ơi rong biển" rõ ràng là phải đọc từ từ mới thú vị, các người đọc như súng liên thanh, rốt cuộc coi đoán rong biển thành cái gì rồi? Đây là đoán rong biển tốc độ gấp ba mươi hai lần sao?

So với Âm Thị với Huy Thị đang vui vẻ, Lăng Thị thì ngồi lặng lẽ trước bàn duyệt công văn, độ nhẫn nại của hắn hình như đã sắp đến cực hạn rồi.

"Rong biển ơi rong biển."

"Các ngươi mau phân ra thắng thua được không?"

"Rong biển ơi rong -- a!"

Sau khi Lăng Thị bực mình xen vào, Âm Thị bất cẩn lỡ tay một cái, Huy Thị giành được thắng lợi lập tức dương dương đắc ý phát biển cảm nghĩ thắng lợi.

"Thắng rồi thắng rồi, cảm tạ Lăng Thị giúp làm Âm Thị phân tâm, bằng không thật không biết phải đoán bao lâu, đoán nắm tay thế nhưng không phải hoạt động thể lực nhẹ nhàng, nếu như đoán mấy trăm ván mới phân ra thắng thua, có khi đoán xong bọn ta sẽ đồng thời thở dốc dưới đất rồi."

Đó là cảnh tượng ngu xuẩn gì vậy! Ngươi vì phải phải để mình

rơi vào cảnh đó! Làm một người đứng đắn đoàng hoàng không được sao, đã mấy tuổi rồi còn ấu trĩ như vậy, trước khi làm không nghĩ tới hậu quả à!

"A, đừng mà, vậy ta chẳng phải không thể diễn hoàng thượng chỉ có thể diễn sủng phi thôi..."

Âm Thị rầu rĩ, có vẻ rất không thích kết quả này.

Hoàng thượng với sủng phi... cái từ mấu chốt này, quả nhiên là cái trò nhập vai kinh khủng mà lúc trước các ngươi thích chơi sao? Bởi vậy... các ngươi dùng đoán rong biển để quyết định ai làm hoàng thượng? Các ngươi -- các ngươi có thể sa đọa hơn một chút cũng không sao, lòng ta đã chai sạn rồi.

Về trò nhập vai mà Huy Thị với Âm Thị thích chơi, Phạm Thống từng nhìn thấy ở trong ký ức Huy Thị tình huống Huy Thị làm hoàng đế là tình cảnh thế nào.

"Nói rõ chuyện mèo tam thể cho trẫm!", "Tiện thiếp hoảng sợ! Ý ngài là gì?", "Các ngươi muốn chơi thì cút về phòng mình chơi!"... Đây vẫn thật là quen thuộc, nhớ lại, căn bản trước kia cũng thường chạy đến phòng Lăng Thị đại nhân quấy nhiễu người ta, rốt cuộc vì sao có thể mặt dày không biết xấu hổ như vậy chứ, Huy Thị? Ngươi rốt cuộc muốn bóp méo hình tượng của ngươi trong lòng ta bao nhiêu lần mới đủ?

"Tới đây đi, ái phi, chúng ta có thể bắt đầu rồi, trẫm bây giờ trong lòng rất vui, ha ha ha ha --!"

Các ngươi đem Lăng Thị đại nhân làm thành bối cảnh rồi sao?

"Chờ đã! Chúng ta -- chúng ta đoán cái kia trước đi? Quyết định xong cái kia rồi nói sau nhé?"

Âm Thị dùng tay ra hiệu cái gì đó, thế là Huy Thị cũng thầm hiểu làm ra động tác tương đồng.

"À, ngươi nói cái đó hả? Được thôi, vậy thì đoán đi."

Cái nào! Đừng cố ý làm ám hiệu chỉ có các ngươi mới biết ở trước mặt người thứ ba có được không! Các ngươi rốt cuộc muốn bất lịch sự đến mức nào?

"Rong biển -- ơi rong biển."

"Rong biển ơi rong biển --"

Không --! Lại chơi đoán rong biển nữa rồi! Tôi hà tất gì phải chạy đến đây chịu loại công kích tinh thần này chứ? Tôi có nên đi không? Chả nhìn ra manh mối nào cả, Huy Thị trông có vẻ rất vui chẳng có chút mờ khuất nào, hắn căn bản đang rất sung sướng! Tôi tự dưng lo cho hắn làm gì, tôi bệnh rồi!

"Rong biển ơi rong biển --"

"Chẳng phải đã đoán xong rồi sao? Các ngươi còn đoán gì nữa?"

"Rong biển ơi rong biển! Oh oh!"

"A! Lại thua rồi!"

Lần này có lẽ là bởi vì Lăng Thị lạnh lùng xen vào quá nhanh, bọn họ chơi chưa được mấy ván đã phân ra thắng thua, vẫn là Âm Thị mất tự chủ chú ý đến Lăng Thị nên bị thua.

Thắng hai lần liên tiếp, Huy Thị cười khá là rạng rỡ, Âm Thị thì tiếp tục chau mày ủ ê.

"Chết tiệt, lão già kia ngươi đừng ở bên cạnh hại ta phân tâm nữa!"

"Đừng bức ta văng tục. Là ai chạy đến phòng người khác chơi rong biển?"

Ngài cứ thế gọi tắt là rong biển à? Lăng Thị đại nhân. Cũng phải, sau khi bị oanh tạc một hồi, từ mấu chốt trong đầu chỉ còn lại rong biển đi?

"Bọn ta cần chọn một nơi Lạc Thị sẽ không đến để tiến hành mà..."

Huy Thị mang vẻ mặt bối rối nói ra như vậy, Âm Thị cũng gật đầu phụ họa.

"Chính thế, để tiểu Lạc Thị nhìn thấy thì phải làm sao đây."

"Đây không cấu thành lý do chính đáng để các ngươi quấy nhiễu người khác làm việc đi! Hơn nữa ngươi từ lúc nào lại băn khoăn nếu chuyện đó xảy ra thì phải làm sao? Cái tên đần độn này!"

Khuôn mặt mỹ lệ của Lăng Thị gần như sắp méo xẹo vì hai cái tên vô lương tâm này rồi, nhưng bọn họ vẫn không một chút kiểm điểm.

"A, tức thật, vì sao là ta thua, ta không muốn..."

"Có chơi có chịu chứ, ái phi."

Nhìn bộ dạng thê thảm của Âm Thị, Lăng Thị không khỏi mở miệng hỏi một câu.

"Các ngươi vừa rồi đoán nắm tay rốt cuộc đã cược cái gì?"

Tôi cũng rất muốn biết. Là người ai chẳng có lòng tò mò, Lăng Thị đại nhân tuy không phải người mà là hộ giáp, vẫn có lòng tò mò mà.

"Người thua phải trộm quần áo của ngươi mang đi bán đấu giá."

"Đừng lôi người khác vào chơi! Các ngươi cút ngay bây giờ cho

ta!"

Hơ hơ, cuối cùng cũng đùa quá trớn sắp bị đuổi ra rồi sao? Trên thực tế khi tôi nghe thấy Âm Thị đại nhân nói ra cái đáp án đó với vẻ mặt bi thống, xác thực có chút hối hận mình vì sao phải tò mò, dù gì Huy Thị cũng thường khiến tôi có cảm giác này, cũng không phải lần đầu nữa, tôi... ôi.

"Lão già, ngươi đừng tuyệt tình như vậy mà! Huy Thị chỉ có thể ở lại năm ngày thôi đó! Chỉ có năm ngày! Hơn nữa thời gian hẹn với ta chỉ có một ngày mà thôi! Người cũng đã chết rồi, ngươi vì sao không thể tốt với hắn một chút!"

Đối với việc Lăng Thị muốn đuổi bọn họ ra ngoài, Âm Thị nghe xong lập tức kháng nghị, chỉ là bất luận giọng của hắn bi phẫn cỡ nào, Lăng Thị vẫn không hề nao núng.

"Hừ, nói hay lắm, người cũng đã chết rồi, ta vì sao phải tốt với hắn? Hắn qua năm ngày sẽ biến mất, ta bây giờ tốt với hắn cũng chẳng được lợi lộc gì, cho nên mau cút ra ngoài, nghe rõ chưa?"

Ồ, Lăng Thị đại nhân, ngài là nói thật lòng hay là...? Ngài chỉ là đơn thuần muốn phản bác luận điệu của Âm Thị đại nhân sao?

"Lăng Thị quả nhiên ghét ta, không bằng, Âm Thị ngươi mang ta đi thăm mộ của Anh -- nữ vương bệ hạ được không?"

Huy Thị ngươi cua khét thật đấy! Ngươi cua khét thật đấy! Ngươi vừa rồi là muốn hô thẳng tên của nữ vương đã mất sao! Ngươi muốn làm ra chuyện thất lễ như vậy? Khoan đã, từ trước đến nay ngươi toàn gọi nữ vương như thế nào? Đó chẳng phải là mẹ nuôi của ngươi sao?

"Được đấy được đấy, vậy chúng ta sẽ..."

"Không được đi."

Âm Thị vừa mới đồng ý, Lăng Thị liền đen mặt ngăn cản bọn họ.

"A, vì sao không thể đi! Chẳng lẽ bọn ta muốn đi thăm Anh, còn phải được sự cho phép của ngươi sao!"

"Các ngươi đi đến đó làm gì? Đừng đến chỗ từ đường làm một đống chuyện vô lễ với Anh, ta chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy không thể chấp nhận rồi. Bởi vì ta bây giờ không rảnh đi trông chừng, cho nên, các ngươi không được đi."

Đè tay lên khăn thêu trên bàn, thần tình và giọng điệu của Lăng Thị vẫn nghiêm khắc như cũ.

"Bọn ta sẽ làm gì chứ? Lão già ngươi như vậy là thành kiến! Thành kiến!"

"Các ngươi chính là sẽ làm gì đó! Hai người các ngươi chỉ cần ở chung một chỗ là sẽ không có chuyện tốt!"

"Được thôi, nếu như là vấn đề tổ hợp, vậy ngày mai ta rủ Lạc Thị cùng đi là được..."

"Hừ, vậy thì không còn chuyện gì nữa, các ngươi cút đi."

"A! Lão già ngươi sao lại như vậy! Vừa không để bọn ta đi, vừa không để bọn ta ở lại! Vậy bọn ta rốt cuộc phải đi đâu?"

Đây là vấn đề của các người, vì sao nói cứ như thể người ta đuổi cùng giết tận mấy người vậy? Muốn hẹn hò, không biết đến khu 1 Hư Không tìm mèo tam thể pha trà?

"Các ngươi muốn đi đâu ta quản không nổi, tóm lại không được đi từ đường, cũng đừng ở lại đây! Nếu thích, các ngươi đến Cung San Siro chơi cũng không sao, mau biến mất khỏi mắt ta!"

"Ý hay đấy, Huy Thị, vậy chúng ta đến Cung San Siro chơi đi!"

Không phải như vậy! Âm Thị đại nhân!

"Không, ta cảm thấy đây không phải ý hay, Cung San Siro ta định mai mốt mới đi, chúng ta không thể tiến hành cái hành trình này trước đó được, hơn nữa lỡ bị Narsi nhìn thấy, lập trường của ta có lẽ sẽ rất khó khăn..."

Huy Thị ngươi cuối cùng cũng có lúc tỏ ra vẻ mặt khó xử này? Ngươi cũng biết không thể để em trai ngươi phát hiện mình tệ hại như vậy sao?

"Không chỉ Lạc Thị không rõ, em ruột ngươi cũng không biết bộ mặt thật tệ hại của ngươi sao?"

Lăng Thị nhíu mày, ngờ vực cái phát ngôn của Huy Thị, Huy Thị thì ngoài cười trong không cười mà phủ nhận.

"Trái lại cũng không phải như vậy, nó có lẽ biết một phần nhỏ đi, nhưng biết anh trai có chút tệ hại với biết anh trai rất tệ hại là hai chuyện hoàn toàn khác, ta cũng không định chia sẻ mọi thứ tệ hại của ta với nó, ít nhất -- không có ý định này dưới tình huống năm ngày sau sẽ biến mất

Mọi thứ tệ hại của ngươi, làm ơn vẫn là đừng chia sẻ với bất cứ người nào đi, kẻ bị hại có một mình ta là đủ rồi, trừ phi ngươi thích khiến người vỡ mộng như vậy.

"Không đi Cung San Siro thì không đi vậy, đi thì đi! Đồ lão già thực dụng, nếu Huy Thị năm ngày sau không biến mất, ngươi sẽ hối hận vì không đối xử tốt với hắn!"

Giống như muốn bỏ lại một câu đầy khí thế trước khi đi, Âm Thị lấy thần thái không cam tâm nói với Lăng Thị như vậy, nhưng lời này vẫn không thu được hiệu quả hắn muốn.

"Nếu qua năm ngày không biến mất, đến lúc ta nên suy nghĩ làm thế nào để hắn biến mất rồi. Muốn đi thì đi mau, rốt cuộc

muốn ta đuổi mấy lần?"

Wow, Lăng Thị đại nhân, tuyên ngôn của ngài thật dữ dằn, còn tàn nhẫn hơn cả Âm Thị đại nhân nữa! Đừng tùy tiện làm ra tuyên ngôn phạm tội như vậy, tôi cũng phải vuốt mồ hôi thay Huy Thị rồi...

"Huy Thị, chúng ta đi!"

"Vậy Âm Thị, ngươi đã quyết định muốn đi đâu rồi à?"

"Chúng ta có thể ra đường đá mắt với đám con gái, đến quảng trường tìm đại người nào đó quyết đấu, tóm lại là đừng ở đây cho bực mình!"

"Không, những chuyện này chúng ta sợ rằng không thể làm, ngươi cũng biết, ta năm ngày sau sẽ biến mất, để mọi người ở Đông Phương Thành nhìn thấy "Huy Thị", thật sự có ổn không..."

Cho nên, ngươi chỉ có thể âm thầm hẹn hò với người quen trước đây, đóng ở trong Thần Vương Điện hoặc là Cung San Siro sao? Không ngờ ngươi vẫn biết lo xảy ra phiền toái sau khi bị dân chúng bình thường nhìn thấy à, ta tưởng ngươi sẽ bởi vì thời gian không nhiều nên bất chấp tất cả chứ?

"Không phải năm ngày, là bốn ngày, có một ngày đã qua rồi."

Lăng Thị vô cùng lãnh đạm nhắc nhở Huy Thị vấn đề tính toán số ngày.

Vậy mà còn đặc biệt đính chính điều này, Lăng Thị đại nhân ngài rốt cuộc cầu mong hắn biến mất đến mức nào?

"A, Huy Thị, dù sao cũng chỉ có mấy ngày này mà thôi, ngươi đừng gò bó nữa, muốn làm gì thì mặc sức làm đi chứ?"

Ohhhh Âm Thị đại nhân! Ngài đừng xúi giục hắn như vậy!

Nếu ngài thổi đứt dây thần kinh khắc chế mỏng đến khó tin của hắn, hắn sẽ trở nên vô pháp vô thiên đấy! Ngài làm ơn để lương tâm ít ỏi của hắn tiếp tục treo ở đó đi, cầu xin ngày đấy!

"Nhưng ta cảm thấy nếu như thật sự làm như vậy, cho dù bốn ngày sau ta biến mất rồi, Lăng Thị cũng sẽ tiếp tục nguyền rủa linh hồn ta không được an nghỉ."

Ngươi thật sự có băn khoăn chuyện này? Vậy trước kia lúc ngươi với Âm Thị đại nhân lấy Thị Phù Ngọc Bội chơi đùa thả cửa, làm sao không nghĩ đến sẽ có một ngày chết rồi sẽ có rất nhiều người rủa ngươi đầu thai không được yên ổn? Đôi bạn chí cốt các ngươi rốt cuộc có từng thật lòng kiểm điểm mình đã tạo ra biết bao phiền toái cho người khác chưa --

"Thật tiếc ta là Thiên Huyễn Hoa, không phải Trầm Nguyệt có thể bắt được linh hồn, bằng không muốn trị ngươi thì tiện hơn nhiều."

Nếu nói trước kia Lăng Thị vẫn nể tình đồng sự duy trì khoảng cách lễ mạo với Huy Thị, vậy thì, sau khi Tịch Anh hạ lệnh giết chết Huy Thị, thái độ của hắn đối với Huy Thị có thể nói là hoàn toàn che đậy gì nữa, trực tiếp lộ đầy gai nhọn.

"A -- vậy thì thôi, Huy Thị, bằng không chúng ta trở về Âm Thị Các, cùng lắm ta phủ thêm mấy lớp hạn chế, để Tiểu Lạc Thị không thể tùy tiện đi vào, như vậy sẽ không còn vấn đề nữa rồi chứ."

Trở về Âm Thị Các nghe lên vẫn tính là ý kiến khả thi, Huy Thị lần này không có phản đối, liền ngoan ngoãn đi theo Âm Thị rời khỏi Lăng Thị Các.

Sau đó, Lăng Thị đột nhiên liếc sang bên cạnh một cái.

"Còn không đi sao? Người cũng đã đi rồi còn ở lại đây làm gì?"

Ơ?

Sau khi phát hiện Lăng Thị nhìn chằm chằm vào chỗ tinh thần mình đang ở, Phạm Thống xác thực giật nảy mình.

"Nghe thấy rồi thì mau rời khỏi, đừng ở lại đây làm phiền ta."

Ồ... Mặc dù chỗ ở của Lăng Thị đại nhân không có phòng bị xuất khiếu phù, nhưng vẫn cảm ứng được à? Là do Thiên Huyễn Hoa bẩm sinh mẫn cảm đối với phù chú hay là Lăng Thị đại nhân thạo phù chú hơn Âm Thị đại nhân? Nếu là Huy Thị, tôi nhớ hình như là một tên mù phù chú... Nhưng Lạc Thị lại nói Narsi học phù lực không tệ, pháp lực của Lạc Thị cũng rất tốt, cho nên, ưu thế con lai vẫn là có ngoại lệ sao?

Tôi có thể tưởng tượng nếu như tôi hỏi Huy Thị "em trai ngươi dung hợp pháp lực với phù lực thuận lợi như thế, vì sao ngươi học phù chú không tốt", hắn sẽ trả lời tôi thế nào. Phần lớn là "Phạm Thống ngươi trái lại nói thử xem, người trên thế giới gần như đều nói chuyện bình thường, vì sao ngươi lại nói ngược đây, chẳng lẽ thân là con lai thì nhất định phải có thiên phú phù chú với ma pháp sao" vân vân để bật lại, hơn nữa sẽ giơ tôi làm ví dụ...

Không, không đúng! Tôi nên mau chóng rời khỏi Lăng Thị Các mới đúng! Nếu chọc giận Lăng Thị đại nhân, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Sau khi Phạm Thống rút lui khẩn cấp trở lại lối đi bên ngoài Thần Vương Điện, cũng bắt đầu do dự tiếp đến nên làm thế nào.

Tôi phải tiếp tục đến Âm Thị Các theo dõi sao? Nhưng... bọn họ trở về chắc cũng là tiếp tục cái trò đoán rong biển không nhìn nổi còn có cái trò nhập vai tệ hại kia, tôi đến đó tàn hại mắt với đầu óc của mình làm gì? Không cần thiết đi theo đi? Hoàn toàn không cần thiết đi?

Huy Thị hôm nay có lẽ chỉ là đơn thuần muốn chơi đùa với Âm Thị đại nhân, xem ra buổi quan sát hôm nay sẽ không có thu hoạch gì, tôi vẫn là dừng tay nghỉ ngơi, ngày mai tính tiếp...?

Giống như Huy Thị nói, mọi thứ tệ hại không cần thiết phải bày ra hết trước mặt người khác, Phạm Thống cảm thấy cho dù đã biết chân tướng, mình cũng không cần phải tiếp xúc bộ mặt tệ hại của Huy Thị hết lần này đến lần khác, đây không tốt cho sức khỏe tâm linh, tránh đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi quyết định như vậy xong, Phạm Thống thở dài ở trong lòng, lập tức để tinh thần thoát khỏi Thần Vương Điện.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Hành động quan sát Huy Thị, hôm nay có thể nói là không chút tiến triển.

Đương nhiên tôi cũng không thể mong chờ vừa bắt đầu đã có thu hoạch, hi vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, đây là tất nhiên, mong đợi chỉ bằng nỗ lực nho nhỏ đã có thể nhận được đáp án mình muốn, xác thực là hành vi rất không thiết thực.

Đôi khi tôi cũng hi vọng làm ít được nhiều, tôi thừa nhận tôi thường có suy nghĩ không thiết thực, nói nhiều như vậy cũng chỉ là để an ủi mình, nói cho mình hôm nay không có thu hoạch là bình thường, không cần ủ rũ, như vậy mà thôi...

Mà bi kịch chân chính của tôi không phải hôm nay uổng công theo dõi Huy Thị. Sau khi tôi để tinh thần mình rời khỏi Thần Vương Điện, mới chợt nhớ tới một chuyện.

Xuất khiếu phù này, tôi chỉ có một tấm à. Vậy tôi bây giờ trở về, ngày mai chẳng phải sẽ không dùng được nữa sao?

Nếu không dùng được tôi muốn theo dõi quan sát kiểu gì đây? Chẳng lẽ tôi chỉ làm một ngày? Chỉ làm một ngày là không làm

nữa? Một tấm phù duy nhất, vậy mà lãng phí ở ngày không có thu hoạch?

Thời gian của xuất khiếu phù hình như không có hạn chế, để tránh chuyện không biết làm thế nào trở về thân thể mình, hồi đó khi lấy được phù chú, tôi đã hỏi rõ A Pu rồi, chỉ cần tôi không có đọc thầm "dê con lạc đường muốn về nhà" ba lần, trạng thái hành động tinh thần này sẽ không giải trừ.

Phù chỉ có một tấm, cho nên tôi rất sợ tôi bất cẩn đã đọc ba lần... Tóm lại, bởi vì cư dân tân sinh đói bụng một hai ngày hình như cũng sẽ không chết, cho dù chết thật, cũng có thể sống lại từ ao nước, cộng thêm trạng thái tinh thần không cảm thấy đói, tôi liền lặng lẽ quyết định tiếp tục duy trì trạng thái này cho đến ngày mai.

Làm ra quyết định này, tôi thật là ngu dốt ngây thơ.

Tôi hoàn toàn quên mất trạng thái tinh thần sẽ không có cảm giác của thân thể, vậy cũng sẽ không buồn ngủ, cộng thêm không thể tiếp xúc người khác, bằng với nằm trong trạng thái bị cách ly nhưng ý thức lại thanh tỉnh -- sau khoảng ba tiếng, tôi đã bắt đầu chịu không nổi rồi, không đến xem người khác làm cái gì, tôi thực sự chịu không nổi, nhưng cho dù nhìn lung tung trên đường và trong phòng, tôi vẫn cảm thấy thời gian trôi quá chậm, thật sự rất là chán --

Bởi vì như vậy, tôi đành quành lại Thần Vương Điện, ôm suy nghĩ nếu không có chuyện gì làm, vậy cứ tiếp tục quan sát tình huống của Huy Thị cho rồi... sau đó phát hiện tôi lầm to, vậy mà bởi vì nhàm chán liền khiến mình rơi vào cảnh tồi tệ hơn.

Trò nhập vai tệ hại của Huy Thị với Âm Thị đại nhân, giống như chơi không biết chán vậy, đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi, vậy mà vẫn còn đang chơi.

À, đó thực sự không phải nội dung tôi muốn tường thuật. Tôi cảm thấy các người muốn diễn hoàng đế với sủng phi... không cần thiết phải chuyên nghiệp như vậy. Không cần thiết phải chuyên nghiệp như vậy. Không cần thiết phải chuyên nghiệp như vậy! Thật đấy!

Kỳ thực nói chuyên nghiệp, trái lại cũng không có rất chuyên nghiệp, ít nhất quần áo là dùng chung cho nên không cần lo vấn đề không vừa, son phấn gì đó cũng...

Phần còn lại không muốn nói nữa. Tóm lại bọn họ chơi một hồi rồi muốn quyết định nhân vật lại từ đầu, tiếp tục sử dụng trò đoán rong biển phiền chết người kia, tiếp đến bởi vì Huy Thị chê đơn điệu, hắn thật sự đã dạy Âm Thị đại nhân trò đoán cương thi a a a a! Cái miệng ăn mắm ăn muối của tôi!

Tôi nghĩ tôi sở dĩ bị trò rong biển ơi rong biển, hoàng thượng kéo thiếp cộng với cương thi gì gì đó ám ảnh, sợ rằng phần lớn là do tôi. Lúc tôi phát hiện chuyện không ổn thì lại không có quyết đoán rời khỏi, còn kiên trì tiếp tục lựa chọn sai lầm của mình, chỉ bởi vì cảm thấy không kiên trì thì thời gian trước đó sẽ uổng phí --

Lúc đầu óc đã bị tổn hại thì dứt khoát rút lui mới đúng! Như vậy ít nhất sẽ không lãng phí luôn cả thời gian sau đó, tôi ngay cả một chút xíu đầu óc này với lực quyết đoán cũng không có sao! Làm xong mới hối hận, đáng đời mà!

Mãi đến khi hoạt động tệ hại của bọn họ kết thúc, Huy thị cười tươi chào tạm biệt Âm Thị đại nhân, tiếp theo trở về Huy Thị Các của mình, tôi đương nhiên cũng đi theo, không ngờ hắn vừa về phòng đã ngã vật lên giường, trực tiếp ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Là do hôm nay tiêu hao quá nhiều tinh lực nên mệt rồi sao?

Bởi vì đang ở trạng thái tinh thần, tôi cũng không thể đánh

thức hắn hỏi chuyện, chỉ là, không biết vì sao, tôi vậy mà đột nhiên cảm thấy đối với hắn mà nói, có thể chơi đến mức kiệt quệ như vậy, thả lỏng đầu óc, trực tiếp thiếp đi...

Hình như... cũng là một chuyện không tệ nhỉ?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-4

Chương 4: Thật lòng trong nói dối

"Có lẽ ta khi đó hi vọng, ở trước mặt em, làm một người anh trai mà ta từng muốn làm." -- Huy Thị

"Đó cũng từng là người mà em mơ ước trở thành..." -- Lạc Thị

Sau khi Phạm Thống trải qua vô số lần muốn trở về thân thể mình rồi lại tự ngăn cản chính mình, cuối cùng trời cũng đã sáng ở Đông Phương Thành.

Trời sáng thật ra cũng chẳng đại biểu cái gì, bởi vì rất nhiều người không phải thức dậy ở lúc trời vừa sáng, bản thân Phạm Thống đương nhiên cũng không phải, cho nên hắn không thể mong đợi Huy Thị sẽ dậy sớm như vậy, đặc biệt là dưới tình huống hôm qua chơi mệt đến thế.

Hm hm, có điều... nói tới, Huyễn Thế không có đồng hồ báo thức hay gì, cùng lắm chỉ có phù chú có công năng báo thức mà A Pu dạy tôi, những cái này Huy Thị đương nhiên không biết dùng, hắn hôm qua cũng không có dặn bất cứ người nào gọi hắn thức dậy đúng giờ... đừng nói hắn cứ ngủ như thế cho đến trưa nhé?

Nhưng hôm nay chẳng phải đã hẹn với Lạc Thị sao?

Đã hẹn với người khác mà dậy quá muộn có ổn không?

Phạm Thống không khỏi bắt đầu lo lắng cho Huy Thị. Ngủ quên ở ngày có hẹn, mãi mà không xuất hiện, đó thế nhưng là biểu

hiện không quan tâm đối phương, ít nhất cái người thường xuyên nghĩ quá nhiều như Lạc Thị có khả năng sẽ nghĩ như vậy, nếu biến thành cục diện đó, ắt hẳn Huy Thị cũng sẽ không vui.

Chỉ là lấy trạng thái trước mắt của hắn, thực sự không thể gọi Huy Thị thức dậy, chỉ có thể sốt ruột ở đây mà thôi -- cái tính cứ luôn cuống quýt vì chuyện của người khác này, khiến hắn cũng không biết phải nói gì với mình.

Ôi không, Huy Thị, chẳng lẽ ngươi chơi đùa hết một ngày với Âm Thị đại nhân xong liền quên mất hôm nay có hẹn với Lạc Thị sao? Đây không phải hành vi của một người anh tốt đi? Mặc dù ta không có anh trai, cũng chưa từng làm anh trai người ta, nhưng ta vẫn cảm thấy sự tình không nên như thế này!

Tùy theo sự thay đổi của tia sáng bên ngoài chiếu vào, Phạm Thống có thể biết thời gian đang từng giây từng phút trôi qua, càng lúc càng đến gần trưa.

Biết đâu Lạc Thị tối qua mất ngủ, cũng ngủ đến bây giờ vẫn chưa tỉnh? Hay là bọn họ thật ra đã hẹn nhau buổi chiều, chỉ mình tôi không biết nên uổng công lo lắng? Huy Thị ngươi rốt cuộc vì sao có thể ngủ say như vậy! Ngủ như heo chết ngay cả trở mình cũng không!

Đang khi miên man suy nghĩ, tiếng bước chân vang lên từ bên ngoài khiến Phạm Thống căng thẳng, sau đó mới nhớ tới bây giờ người khác không nhìn thấy mình, không cần lo trốn ở đâu.

"Huy Thị? Anh có ở bên trong không?"

Sau hai tiếng gõ cửa, tiếng của Lạc Thị vọng tới, không biết có phải là chờ quá lâu nên tự tìm tới cửa hay không.

Oa! Huy Thị ngươi còn không mau dậy à! Đối tượng hẹn hò tới tận nơi rồi! Cậu ta không chỉ là đứa em nuôi quan trọng của

ngươi, bây giờ còn là quốc chủ Đông Phương Thành, để cậu ta mất hứng ngươi sẽ chẳng có chỗ tốt nào đâu!

Huy Thị vẫn hoàn toàn không thanh tỉnh, khiến Phạm Thống cho dù đang ở trạng thái tinh thần vẫn có cảm giác đau dạ dày. Lúc này, có lẽ là bởi vì không có ai đáp lại, Lạc Thị liền trực tiếp đi vào trong phòng.

Khi vừa mới vào, thần sắc của Lạc Thị tỏ ra có chút kinh hoảng, cho đến khi nhìn thấy Huy Thị trên giường, vẻ mặt mới hơi an định trở lại, tiếp đến cậu thoáng do dự đến gần Huy Thị, khe khẽ đẩy Huy Thị mấy cái.

"... Lạc Thị?"

Huy Thị hơi hơi mở mắt, hình như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, sau khi thấy rõ người trước mắt, lập tức nở nụ cười.

"Sao mặt lại nghiêm trọng như thế? Đã xảy ra chuyện gì không tốt sao?"

Chuyện không tốt chẳng phải chính là ngươi từ sáng đến giờ mãi mà không đi tìm cậu ta sao? Ngươi cái tên đầu sỏ này làm sao còn có thể hỏi một cách tỉnh bơ như thế hả...

"Em lo lắng không tìm được anh, hoài nghi hết thảy chỉ là một giấc mộng."

Lúc Lạc Thị nói những lời này, giọng rất nhỏ.

"Hoặc là tính nhầm thời gian, thật ra anh không thể ở đến năm ngày, lúc em không biết đã biến mất rồi..."

Cậu sở dĩ có cảm giác bất an mãnh liệt như vậy, có lẽ là bởi vì Huy Thị hồi đó chính là đột nhiên mất tích, một câu cũng không để lại, hơn nữa cũng không còn trở về -- Huy Thị sau khi sững sờ cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, ý thức được thời không và bối cảnh

mình đang ở, nụ cười cũng bởi thế chuyển sang cười khổ.

"Vừa rồi vẫn chưa tỉnh ngủ, nhất thời còn tưởng chúng ta vẫn còn là Thị đây. Cho dù em đã lớn hơn không ít, ta vẫn chưa kịp phản ứng, qua đêm ở Huy Thị Các quả nhiên sẽ cảm thấy hỗn loạn."

Đối với cảm thán của Huy Thị, Lạc Thị không có lập tức tiếp lời. Có lẽ là phát giác được ưu thương trong lời nói của hắn, có lẽ là bản thân cũng rơi vào trong tâm tình tương tự, cả một lúc lâu, cậu đều duy trì trầm mặc.

"Hm, hôm nay đã nói tìm nơi nào đó trò chuyện, vậy thì, ta đi chỉnh lý bản thân một chút, chờ ta một lát được không?"

Cuối cùng là Huy Thị tự đánh vỡ bầu không khí cứng đờ, ôn tồn yêu cầu như vậy. Lạc Thị không có bất cứ ý kiến nào đối với yêu cầu này, sau khi gật đầu, cậu để lại một câu "em chờ anh ở bên ngoài" rồi đi ra trước.

Huy Thị xuống giường, vừa cởi quần áo vừa đi vào buồng tắm trong phòng. Nếu hắn là muốn đi tắm, giữ nguyên tắc phi lễ chớ nhìn, Phạm Thống không có đi theo, đành ra ngoài cùng chờ với Lạc Thị.

Xem ra buổi hẹn hôm nay có vẻ nặng nề...? Tôi thật sự cần đi theo không? Trường hợp cảm thương này sẽ đi kèm với tâm tình tiêu cực, tôi có nên tránh đi không nhỉ? Huy Thị hình như không thích người khác đi sâu vào trong nội tâm hắn, cái lần Narsi bị Đông Phương Thành bắt đi, tôi đã nhìn thấy bộ phận nào đó liên quan đến Narsi trong ký ức hắn, khi đó thái độ của hắn rất không vui...

Nhưng... nhưng mà, nếu không có để lộ tình cảm thật thì làm sao nhìn ra được sự bất thường? Giống như hôm qua, quan sát cảnh hắn chơi đùa với Âm Thị đại nhân, thì không thể có được

tình báo hữu dụng, cho nên tôi quả nhiên vẫn nên đi theo sao? Hm --

Căn cứ vào ký ức của Huy Thị trước kia từng nhìn thấy, nếu buổi sáng không có chuyện gì, hắn sẽ nhàn nhã tắm hơn một tiếng đồng hồ, nhưng bây giờ có người đang chờ hắn, cho nên hắn bớt lại một chút, khoảng hai mươi phút đã ra rồi, bình thường thật không biết câu giờ cái gì.

Tôi đột nhiên nghĩ đến, lo lắng của Lạc Thị cũng không phải không có lý. Huy Thị, năm ngày của ngươi rốt cuộc có chuẩn xác không? Ngươi làm sao có thể khẳng định năm ngày mới biến mất như thế, thậm chí còn ung dung định nghỉ ngơi ngày thứ tư? Lỡ ngươi biến mất sớm thì làm sao, ngươi sẽ mặc kệ Narsi à?

Mà nói tới cái vụ năm ngày sẽ biến mất này nghe kiểu gì cũng thấy kỳ quái -- cho nên sau khi biến mất ngươi muốn đi đâu? Thật sự sẽ biến mất?

Ngươi có trở về trên người ta không?

"Chúng ta cần đi đâu đây?"

Lạc Thị thoạt nhìn không có chủ ý gì, cho nên mở miệng hỏi Huy Thị, Huy Thị thì dựa theo quyết định đã làm hôm qua, đề nghị đi thăm lăng mộ của Tịch Anh.

Bởi vì Lạc Thị không có phản đối, hai người liền xuất phát. Phạm Thống vẫn lấy trạng thái tinh thần theo đuôi, sau khi phán đoán Lạc Thị hẳn là không phát giác mới thở phào.

Mặc dù đã đến Thần Vương Điện rất nhiều lần, nhưng tôi vẫn chưa từng đến lăng mộ của nữ vương. Nên nói bình thường cũng không cần thiết phải đi, tôi căn bản không có lý do dâng hoa... Huy Thị ngươi xách cái túi gì vậy? Chắc không phải là tế phẩm để tế bái chứ? Ngươi chuẩn bị lúc nào vậy? Suốt cả ngày hôm qua toàn

là chơi, buổi sáng cũng không dậy sớm đi mua mà! Chẳng lẽ lâm thời vơ đại trong phòng ngươi? Như vậy có thành ý không?

Mặc dù đang suy nghĩ vẩn vơ, nhưng Phạm Thống vẫn thoáng ghi nhớ đường đi. Vị trí lăng mộ hình như ở phía sau Thần Vương Điện, cần vượt qua Đệ Lục Điện, đi tiếp sẽ xuất hiện một ngôi từ đường màu đen, nơi an nghỉ của người thống trị Đông Phương Thành qua các đời ở chỗ này, Phạm Thống thực sự không chắc, hắn đoán bên trong hắn là bài vị hay gì đó đại loại, nhưng đây hình như không có liên quan gì tới lăng mộ.

"Hử? Không có tu sửa lăng mộ sao?"

Sau khi lĩnh ngộ được Tịch Anh chỉ có được liệt vào trong từ đường, Huy Thị ngạc nhiên nhìn Lạc Thị, Lạc Thị cũng trả lời đơn giản cho vấn đề này.

"Lăng Thị nói không tu sửa lăng mộ là ý của mẫu thân, trên thực tế cũng không phải mỗi một đời vua sau khi qua đời đều sẽ tu sửa lăng mộ, nếu mẫu thân đã từng căn dặn như vậy, chúng ta sẽ làm theo ý của người."

Thân là hộ giáp tâm linh tương thông tu đến khí hóa với Tịch Anh, lời do Lăng Thị nói ra đương nhiên có độ tin cậy. Giờ đây Tịch Anh đã mất, mọi suy nghĩ của nàng, mọi người đều chỉ có thể biết được một cách phiến diện từ chỗ Lăng Thị, Phạm Thống không có qua lại gì với Lăng Thị, đương nhiên không có cơ hội nghe nói, bây giờ nghe thấy cách nói này, hắn cũng không khỏi cảm khái.

Tôi nhớ nữ vương là cư dân tân sinh mà, cũng không biết đã làm nữ vương bao lâu rồi, hình như nghe nói đã từng đổi tên hay sao ấy... Liệu có phải không có cư dân tân sinh nào sống từ lúc đó đến bây giờ không nhỉ? Mọi người đều bị đưa lên chiến trường diệt khẩu, che lấp sự thật rồi, cho nên không ai phát hiện tướng mạo nữ vương vẫn như cũ, Âm Thị đại nhân với Lăng Thị đại

nhân cũng chưa từng thay đổi? Hay thuật hóa trang của phụ nữ thần kỳ đến thế, chỉ cần dùng cách hóa trang khác nhau, đã có thể nhìn như một người khác...?

À, đúng rồi, Mễ Trọng hình như từng nói, có thể trả phí để thay thân thể khác tuổi mà, nếu tuổi tác khác, tướng mạo sẽ có chút xíu khác biệt, nói là thân tộc cũng có chút đáng tin? Mà thôi, đây cũng không phải trọng điểm, nếu mỗi lần đổi tên đăng cơ trở lại đều phải đặt cái bài vị ở đây, đó vẫn thật là chuyện khiến người băn khoăn, có khả năng sẽ... quá nhiều đi? Phải tự mình tế bái mình cũng...

Chẳng qua, nếu như thật sự gánh vác chức trách nữ vương sống lâu như vậy, sẽ hi vọng sau khi chết không muốn tiếp tục bị Đông Phương Thành trói buộc nữa, đây hình như cũng có thể thấu hiểu...

"Ừ. Không thể gặp bệ hạ lần nữa thật là tiếc nuối, mặc dù người có lẽ không muốn nhìn thấy ta... trên thực tế, ta chưa từng nghĩ mình vẫn còn cơ hội gặp được và nói chuyện với người quen biết trước đây, hết thảy có cảm giác không kịp trở tay, hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý."

Nhìn chằm chằm từ đường trước mắt, thần tình của Huy Thị rất khó để gọi là nhẹ nhõm. Loại cảm giác dường như phải hít sâu một hơi mới có thể tiếp tục nói, khiến cho bầu không khí nặng nề lan tràn.

Hắn từng thoáng nhắc tới, hi vọng Tịch Anh có thể được giải thoát, vừa lại không hi vọng mình tự tay làm chuyện này.

Phạm Thống cảm thấy đây thật ra là một loại dịu dàng đầy tàn khốc, mà Trầm Nguyệt mặc dù không bị phong ấn, Tịch Anh vẫn biến mất khỏi thế giới này...

"Huy Thị."

Lạc Thị lên tiếng gọi hắn, vẻ phức tạp trên mặt cho thấy sự do dự của cậu.

Cậu có vẻ như muốn hỏi gì đó, nhưng vừa lại chần chừ khó có thể lên tiếng. Mà sau phút tạm ngừng ngắn ngủi, cậu cuối cùng vẫn là không thể nhịn được mong muốn được hỏi, lúc này mới khẽ giọng mở miệng.

"Anh sở dĩ thân thiết dịu dàng với em, là bởi vì anh coi em thành đứa em trai không thể gặp mặt ở Lạc Nguyệt xa xôi sao?"

Phạm Thống khó có thể nói rõ đây rốt cuộc là vấn đề thế nào, nhưng khoảnh khắc nghe xong câu hỏi này, hắn thực sự có nỗi xúc động muốn nhảy ra đánh vỡ bầu không khí này, mặc dù bây giờ hắn làm không được.

Lạc Thị --! Cậu vì sao phải dùng vấn đề sắc bén như vậy làm mở đầu câu chuyện của các cậu chứ? Cậu vì sao phải hỏi vấn đề tự chuốc lấy phiền não tự đào mồ cho mình như thế! Cậu hỏi như vậy, chính là trong lòng cậu đã nhận định như vậy rồi đi? Vậy thì từ trong miệng hắn chứng thực cậu nghĩ không sai, đó chẳng phải càng bi thương sao! Cậu hi vọng dựa vào vấn đề này đánh vỡ sự sùng bái và ỷ lại mà cậu từng có đối với hắn, sau đó thoát khỏi quá khứ, hay là hi vọng hắn phủ định suy đoán này?

Mà cứ cho là cậu hi vọng hắn phủ định suy đoán này đi, cậu cũng đã nghĩ như vậy rồi, hắn rốt cuộc muốn phủ nhận phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể thuyết phục được cậu? Cậu hà tất phải --

"Em là nói Narsi? Nào có chuyện này, vì sao lại nghĩ như vậy đây?"

Sau khi Huy Thị ngạc nhiên hỏi ngược lại, Lạc Thị vẫn duy trì thần tình không vui, đứt đứt quãng quãng nói rõ nguyên nhân khiến cậu nghĩ như vậy.

"Bởi vì anh vốn đã có một đứa em trai rồi, anh là vì Narsi mới đến Đông Phương Thành, không phải sao? Đó đại biểu anh rất coi trọng cậu ta, so với đó, đứa em nuôi quen biết trong hoàn cảnh xa lạ, mới đầu đã có địch ý với anh, không có quan hệ huyết thống, tính cách cũng không đáng yêu, nếu như không phải đúng lúc khiến anh liên tưởng đến em trai ở quê nhà, căn bản đã..."

Lời Lạc Thị nói đến đây đã đứt đoạn.

Khiến cậu đứt đoạn, là do một cái ôm đột ngột của Huy Thị.

"Em hồi nhỏ rõ ràng đã rất đáng yêu mà, là một đứa trẻ khiến người không khỏi muốn xoa đầu chăm sóc. Mặc dù em có lẽ không thích bị người khác nói như vậy, nhưng hồi đó khi vừa bước vào Thần Vương Điện, ta thật sự nghĩ như thế, ngay cả việc em tự ti nói mình không đáng yêu hoặc cậy mạnh, ta cũng đều cảm thấy rất đáng yêu, em không phải thế thân hay vật thay thế của bất cứ người nào, ta chưa từng đặt hình bóng của ai lên em, đừng hoài nghi điều này, được không?"

Bởi vì không ngờ đến sẽ xuất hiện phát triển như thế này, Lạc Thị một mặt chưa kịp phản ứng, mặt khác cũng bởi vì đã lớn rồi mà vẫn giống như đang đòi người khác an ủi nên cảm thấy xấu hổ. Không chờ cậu trả lời, Huy Thị đã nói tiếp.

"Những ngày ta trải qua ở Đông Phương Thành, ta thật lòng thích mọi người. Lạc Thị, có lẽ sau khi biết ta là thám tử của Tây Phương Thành, ấn tượng trước đây sẽ sản sinh vết nứt, nhưng đối với ta mà nói... Em là điều đẹp đẽ thuần túy vô tạp chất còn sót lại trong ký ức của ta, những phần có em trong ký ức đều là những hồi ức vui vẻ, ta vẫn luôn... rất quý trọng."

Giọng điệu như vậy, ở trong bầu khí nghiêm túc cũng mang theo ít nhiều đau khổ, không tươi sáng như bình thường hắn biểu hiện ra.

Giống như tha thiết muốn truyền đạt tâm ý, nhưng vừa lại đụng tới bộ phận kiềm nén không muốn nói rõ, trong lúc truyền đạt thì dè đặt đắn đo, cố gắng không muốn để ngôn ngữ tạo thành hiệu quả trái ngược, vừa lại dốc hết sức muốn nói ra hết thảy trong lòng mình.

Vào lúc này, Phạm Thống đứng xem bên ngoài rất muốn bình luận kiểu như "cũng chỉ có cái gã như ngươi mới có thể tỉnh bơ làm ra kiểu giải thích nổi da gà giống như tỏ tình này để thay đổi bầu không khí", "cũng chỉ có Lạc Thị có thể để ngươi dỗ dành như vậy" vân vân, nhưng ngẫm kỹ lại, hắn vừa lại cảm thấy không thể phê phán như thế.

Phạm Thống từ trước tới nay đều rất khó hiểu rõ suy nghĩ của Huy Thị khi hắn trải qua những chuyện trong ký ức. Sau khi chân chính nghiền ngẫm tâm tình của hắn đằng sau những lời này, cho dù cảm thấy có lẽ chỉ là mình nghĩ quá nhiều, Phạm Thống vẫn bởi thế cảm thấy buồn.

Vẫn luôn thích Đông Phương Thành như một cái nhà chân chính.

Không thể không phản bội, mà về sau cũng không thể trở về Đông Phương Thành được nữa.

Không chỉ đại biểu vĩnh viễn rời khỏi nơi này, cũng đại biểu vĩnh biệt với người hắn coi trọng, thậm chí còn kèm theo rạn nứt tín nhiệm và tình cảm.

Lúc hắn đến đây, đã biết sớm muộn cũng sẽ có ngày rời khỏi một cách chật vật. Khi phải lòng nơi đây, đã biết không thể ở lại đây cả đời. Mà lúc rời khỏi, cũng đã biết sẽ không trở lại nữa.

Phạm Thống không cách nào hoàn toàn lý giải đây là vì sao, cũng khó có thể cảm được tâm tình như vậy. Nhưng khi cố gắng tưởng tượng nghiền ngẫm, hắn vẫn sẽ buồn, mà hắn không biết

đây rốt cuộc có tính là lạm tình hay không.

Hết thảy mọi thứ cùng với tương lai của Huy Thị ở Đông Phương Thành, đều kiến lập dựa trên tiền đề cắt đứt quá khứ, quên đi Narsi.

Loại suy nghĩ dụ dỗ này rốt cuộc đã nhen nhóm trong lòng hắn bao nhiêu lần đây?

Có lẽ muốn thuận lợi tiếp tục làm Thị ở Đông Phương Thành cũng không đơn giản như vậy, nhưng không có cái tiền đề kia, thì ngay cả nói đến cũng không cần.

Cho nên Lạc Thị với Narsi là hoàn toàn khác.

Một người tồn tại ở tương lai mà hắn quyến luyến không nỡ rời, muốn nắm chắc nhưng không thể nắm chắc, một người thì đến từ quá khứ ố vàng, đã định sẵn sẽ kết thúc hạnh phúc của hắn, khiến hắn cam lòng bước vào tuyệt cảnh.

"... Em cho rằng, anh viết thư về nói anh sống rất vui, rất thích ở đây, chỉ là để Narsi đừng lo lắng cho anh mà thôi..."

Lời Lạc Thị rầu rĩ nói ra, khiến Huy Thị mỉm cười.

"Narsi vậy mà còn chia sẻ chuyện thư từ với em? Chỉ nói cái này sao? Chắc không phải... nói hết rồi chứ?"

Vài giây chần chừ trước khi hắn hỏi, khiến cho Phạm Thống khá là cạn lời.

Ta hình như có thể nhìn thấy sống lưng ngươi túa mồ hôi lạnh rồi, Huy Thị. Sớm biết như thế, lúc đó hà tất gì phải vậy? Thế giới rất nhỏ bé, nếu sợ bị biết, thì đừng viết những bức thư khó lọt mắt kia chứ...

"Hả? Có lẽ chỉ thoáng đề cập đến phần Đông Phương Thành,

em nghĩ có lẽ là để an ủi em chăng."

Lạc Thị không có phát giác thấy Huy Thị chột dạ, đơn thuần trả lời như vậy.

"Thế sao? Narsi cũng biết an ủi người khác à, có tiến bộ. Bất luận thế nào cũng có thể xác định ít nhất nó có nhận được thư, nghe lên không tệ, ha ha ha ha."

Hẳn không phải không tệ, mà là hỏng bét rồi đi? A, đừng nói là bởi vì không nhận được hồi âm, ngươi cảm thấy không có ai xem, cho nên có cái viết lung tung? Hay là ngươi viết lung tung chỉ là muốn kích thích Narsi hồi âm? Vậy thì ngươi ngày mốt đã có thể nhận được hồi âm rồi, ta chờ xem náo nhiệt đây.

"Vậy thì chúng ta đi vào tế bái một chút, ra ngoài nói tiếp?"

"Được."

Hai người vừa nói, liền tiến vào từ đường. Trong quá trình tế bái, giữa bọn họ gần như không có chuyện trò, bầu không khí trang nghiêm duy trì cho đến khi bọn họ đi ra mới thôi.

Dường như bởi vì ở đây an tĩnh, Lạc Thị thoạt nhìn không có ý định đề nghị đi chỗ khác, việc đàm thoại cũng tiếp tục tiến hành ở đây.

"Chuyện anh đến từ Lạc Nguyệt..."

Lúc nhắc đến chuyện này, Lạc Thị không có sử dụng một số từ ngữ khá mẫn cảm với sắc nhọn.

"Hồi biết được chuyện này, em từng cảm thấy rất đau khổ. Bởi vì em không thể phân biệt trong hết thảy ở quá khứ cái nào mới là "chân thực". Cũng bởi thế hoài nghi chính mình, hoài nghi giá trị của mình, nhưng em không có bởi vì như vậy mà ghét anh hoặc trách tội anh."

Lời nói của Lạc Thị không khiến cho Huy Thị tỏ ra nhẹ nhõm. Hắn trái lại thoạt nhìn có chút phức tạp, trầm mặc một lát mới nói chuyện.

"Ta cho rằng người có tính cách cảnh trực, trong nhận định luôn không có chỗ cho bi quan như em sẽ không thấu hiểu. Là bởi vì ấn tượng đối với ta trong quá khứ quá mãnh liệt sao? Nhưng ta thật ra cũng không phải tốt đến thế... đáng để em tha thứ."

Sau khi nói xong đoạn này, Huy Thị cũng thở dài.

"Xử trí của nữ vương bệ hạ là đúng. Khiến kẻ phản bội vĩnh viễn biến mất, chặn đứng khả năng bị lừa gạt lần nữa, không bởi vì tình cảm quá khứ mà khoan dung... Lạc Thị, em bây giờ là vua của Đông Phương Thành rồi, em có thể lựa chọn tha thứ cho một kẻ chết, nhưng tốt nhất vẫn là đừng mềm lòng với một kẻ phản bội còn sống."

"Em biết, chỉ là..."

Trong mắt Lạc Thị mang theo mấy phần mờ mịt.

"Nhiều năm qua như thế, anh chưa từng làm chuyện gì hại đến em, toàn mang đến cho em sự khích lệ và ấm áp. Anh như vậy em phải làm thế nào để căm ghét? So với đó, em còn ghét bản thân mình khi hoài nghi tất cả những điều đó."

Phạm Thống khi nghe rõ những lời này, vẫn tiếp tục tang thương.

Huy Thị, hình tượng ngươi đắp nặn tốt thật đấy, chẳng qua Lạc Thị vốn không phải người thù dai đi? Narsi từng khiến cậu ấy chết một lần, cậu ấy về sau cũng không so đo, vốn rất để ý chuyện Nguyệt Thoái là thiếu đế Tây Phương Thành, về sau cũng chẳng để tâm nữa... Lạc Thị, cậu thật là đứa trẻ tốt, nhưng tiếp tục như vậy, hẳn là không được?

"Hơ, tình huống ta bây giờ cũng có chút khó xử, muốn tính là người chết, rõ ràng sống sờ sờ đứng ở đây, muốn tính là người sống, có điều mấy ngày nữa sẽ biến mất, cho nên... nếu như em không để ý, cứ để ta mặt dày tiếp tục lấy thân phận anh nuôi đi, kỳ thực em không trách ta, ta vẫn rất là vui."

Trên đời này mặt dày như thế cũng chỉ có ngươi thôi, ta rốt cuộc nên nói ngươi làm sao đây? Vầy là muốn ỷ vào năm ngày này, yêu cầu người khác thỏa mãn nỗi tiếc nuối của ngươi để ngươi an nghỉ sao? Cậu ấy thế nhưng là quốc chủ Đông Phương Thành, ngươi đừng có mà trục lợi cậu ấy! Thế này chẳng khác nào người quản lý hai quốc gia đều là em trai ngươi? Ngươi chừng như có cả thế giới rồi!

"Nhưng Narsi..."

"Ồ, quan hệ của anh em nuôi không cần phải lan đến huyết thống, em coi nó là bạn bè bình thường là được -- các em là bạn bè bình thường à? Hi vọng ta không có hiểu lầm?"

Căn cứ vào quan sát của tôi, bọn họ hình như thật sự là bạn bè bình thường. Trên thực tế tôi cảm thấy kết bạn với người từng cố ý hại chết mình thật không phải chuyện người bình thường làm được, giống như tha thứ cho kẻ giết chết mình, còn tiếp tục giao hảo với kẻ đó, tôi cũng cảm thấy vô cùng khó tin, quả nhiên người làm vua đều rất kỳ quái, đó không phải thế giới tôi có thể lý giải.

"Bọn em là bạn. Narsi cũng rất muốn biết chuyện của anh, có đề tài nên có qua lại."

Lạc Thị rất dứt khoát thừa nhận quan hệ bạn bè giữa cậu với Narsi, câu phía sau thì khiến thần tình Huy Thị trở nên vi diệu.

"Thế sao? Vậy nó có cảm tưởng gì đối với chuyện của ta không?"

Huy Thị, nụ cười của ngươi trở nên miễn cưỡng rồi đấy. Ngươi cảm thấy ngươi thật sự muốn nghe được đáp án tốt sao?

"Cậu ta chẳng nói cái gì cả, chỉ là lúc em ủ rũ thì nói cho em chuyện có trong thư, nói anh thích Đông Phương Thành."

Ha ha ha ha, Huy Thị, em nuôi của ngươi cảm thấy ngươi coi cậu ấy là thế thân, em ruột của ngươi thì cho rằng ngươi thích em nuôi bên này, thật là quá kinh điển, ta có thể cười một cái không? Còn nữa, Lạc Thị, căn cứ vào ký ức của Huy Thị với cách nói của cậu, cậu với Huy Thị cư xử với nhau hẳn là rất vui vẻ hòa thuận đi, nói những chuyện này với Narsi, cậu rốt cuộc có phải là đang khoe không, có thể nói rõ chút không?

"... Được thôi, quên đi, không có gì, chẳng sao cả..."

Ngươi trông chẳng có vẻ gì là không sao cả.

"Huy Thị, quan hệ của anh với Narsi trước đây... vẫn tốt chứ?"

Nhìn thái độ quái dị mà Huy Thị biển hiện ra, Lạc Thị không nhịn được hỏi một câu.

"Ta nghĩ đại khái là quan hệ ta làm nô dịch cho nó chăng, đừng để ý cái này, nói cái khác. Nếu em đã đăng cơ rồi, vậy thì, Âm Thị với Lăng Thị trở thành vũ khí với hộ giáp khế ước của em rồi sao?"

Khoan đã, cái gì mà nô dịch? Ngươi nói chơi hay là làm sao? Đừng bỏ một từ khiến người rất để ý rồi lại bảo người ta đừng để ý chứ!

"Em không dùng kiếm, cho nên không có ký khế ước với Âm Thị, còn Lăng Thị, hắn muốn em nghĩ kỹ có muốn mặc giáp hay không rồi quyết định, dù sao sau khi ký khế ước với hắn, thì không thể tiếp xúc với hộ giáp khác nữa."

Ồ? Hộ giáp cũng có hiệu ứng bài xích à? Nói đến, Lạc Thị nếu

mặc Thiên Huyễn hoa, thoạt nhìn sẽ có dáng vẻ gì? Chắc sẽ không mặc giống nữ vương chứ? Cậu cũng đâu có ngực, đây muốn mặc làm sao?

"Cho nên em trước mắt không có hộ giáp với vũ khí?... Hm, hai nước hiện nay hẳn đang ở trạng thái hòa bình, không có ý định giao chiến, vậy nhìn chung vẫn ổn..."

Mặc dù ta cũng là cư dân tân sinh của Đông Phương Thành, nhưng Huy Thị, người làm sao bắt đầu lo lắng cho vua của Đông Phương Thành rồi? Ngươi là người của Tây Phương Thành đấy?

"Đúng vậy, chẳng qua bất luận thế nào, em vẫn hi vọng thực lực có thể tiếp tục tiến bộ, bây giờ cũng vẫn đang duy trì tu hành."

Lạc Thi luôn luôn là một người rất nghiêm túc, điều này cũng có thể nhìn thấy ở học tập. Nhắc đến chuyện này, Huy Thị đột nhiên vươn tay mò vào cái túi kia của hắn, lấy ra một cái hộp lớn.

"Đúng rồi, có thứ muốn giao cho em, vốn là định chờ em trưởng thành rồi tặng sau, chỉ là sau khi chuẩn bị xong, ta lại không thể nhìn thấy em trưởng thành. Lần này hiếm khi có cơ hội tận tay giao cho em, ta nghĩ cứ tặng trước vậy, mặc dù chuyện đến nước này, hình như cũng chẳng mấy cần thiết nữa..."

Khi đưa cái hộp ra, Huy Thị cười có chút xấu hổ. Cho dù không biết là cái gì, Lạc Thị vẫn dùng ánh mắt nghi hoặc nhận lấy, bóc lớp vỏ ngoài sơ sài.

Sau khi bóc cái hộp lớn, bên trong là cái hộp cỡ vừa, sau khi lại bóc cái hộp cỡ vừa, bên trong lại là một cái hộp nhỏ hơn một chút.

"...?"

Lạc Thị nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Huy Thị, Huy Thị cười khan một tiếng.

"Bởi vì là một món quà rất nhỏ bé không đáng kể, nếu vừa bóc ra đã thấy ngay, hình như có hơi... cho nên, gói thêm mấy lớp, có lẽ cần chút kiên nhẫn, thật là ngại quá."

Ngươi làm gì vậy! Bao gói quá độ chỉ sẽ gây khó khăn cho người nhận quà thôi! Rốt cuộc muốn người ta bóc bao lâu? Ngươi rốt cuộc đã gói mấy lớp hả! Muốn tìm được nhiều hộp lớn lớn nhỏ nhỏ như thế cũng không dễ đâu, so với bỏ công bỏ sức như thế, còn không bằng gia tăng nội dung lễ vật đi?

Nếu Huy Thị đã nói như vậy, Lạc Thị đành tiếp tục bóc, khi bóc đến cái hộp thứ năm, bản thể cái hộp đã nhỏ đến nằm gọn trong lòng bàn tay, cũng khiến người càng ngày càng khó hiểu bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

Huy Thị, ngươi rốt cuộc muốn tặng cái gì cho người ta? Sau khi trưởng thành mới cần? Chắc không phải là ngọc bội gia truyền gì đó để sau này tặng cho cô gái mình thích làm tín vật định tình vân vân chứ? Loại chuyện này không cần anh trai bận tâm đâu, mẫu thân cậu ta nếu đã không cho thì thôi, ngươi ngàn vạn lần đừng rảnh hơi vậy nhé?

Sau khi mở cái hộp nhỏ cuối cùng ra, động tác của Lạc Thị thoáng khựng lại.

Thứ chứa ở bên trong là một cái tua rua màu đen thuần.

"Đây là..."

"À, là tự tay ta làm, có lẽ không đẹp như cái của Đông Phương thành phát, sau khi đăng ký là có thể sử dụng. Nếu như em không cần cũng không sao cả.

"Vì sao muốn tặng em cái này?"

Đây là một vấn đề đương nhiên sẽ được hỏi, Huy Thị cũng dựa vào tâm tình lúc đó để trả lời.

"Bởi vì Lạc Thị vẫn luôn rất nỗ lực, ta nghĩ, lúc em trưởng thành nhất định đã đạt đến mức độ này rồi đi. Em luôn phiền não vì thực lực đình trệ bất tiến, nhưng ta cảm thấy đó là chướng ngại em tất sẽ vượt qua, về sau mọi người cũng sẽ dùng ánh mắt tôn kính nhìn em, sẽ không có người coi thường em nữa."

Hắn lấy tua rua từ trong hộp ra, đặt lên tay của Lạc Thị, rồi nói tiếp.

"Ta mong đợi tương lai của em. Ta mong đợi em sẽ giống như ta nghĩ, không phải đạt đến mức độ của ta, mà là vượt qua ta. Không phải bởi vì em phải làm được, mà là bởi vì đây vốn là chuyện em sẽ làm được..."

Sau khi hắn nói xong những lời này, Lạc Thị cả buổi cũng không có nói chuyện.

Một lúc lâu sau, cậu mới nghẹn ngào hỏi một vấn đề.

"Anh thật sự... năm ngày sẽ biến mất?"

"Thật sự. Ta chỉ là ký ức còn sót lại, tất cả những điều nói với em, đều là tình cảm chân thực trong ký ức -- à, sau khi ta biến mất, tìm Phạm Thống cũng vô dụng, bởi vì ta là biến mất, sẽ không trở về người hắn, tóm lại ký ức phân ly ra rồi, ký ức chỗ hắn cũng sẽ biến mất, ta muốn nói rõ với mọi người trước, tránh cho Phạm Thống không tự giải thích rõ được lại bị hiểu lầm."

Theo dõi hai ngày nay, Phạm Thống không dễ gì mới nghe thấy đề tài liên quan đến mình, chỉ là lời Huy Thị nói ra, khiến hắn vẫn cảm thấy khó hiểu.

Huy Thị, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì? Giống như muốn cực lực vạch rõ quan hệ với ta vậy, còn cứ luôn nhấn mạnh mình chỉ là ký ức... ngươi rốt cuộc có ý gì?

Hơn nữa, ngươi sẽ biến mất, sẽ không trở lại trên người ta?

Cho nên ngươi bây giờ thật sự là đang từ biệt với người thân bạn bè sao?

"Huy Thị... anh lần này, cũng muốn rời khỏi sao?"

Lạc Thị đột nhiên túm lấy áo của Huy Thị, cúi đầu như là muốn nén nước mắt, hoặc che giấu thần tình trên mặt.

"Cho dù chỉ là ký ức cũng được, cho dù ký ức mới không thể chồng lên, chỉ có thể duy trì thế này mãi cũng được, thật sự không có khả năng ở lại sao?..."

Lạc Thị hỏi ra vấn đề này, giống như dù biết đây có lẽ là yêu cầu làm khó người khác, nhưng vẫn muốn ôm một tia hi vọng cuối cùng, lại không thể ngẩng đầu xác nhận trên mặt đối phương liệu có phải xuất hiện thần sắc khó xử hay không.

Đối mặt với tình huống này, Huy Thị dùng ngón tay gãi mặt, hiển nhiên có chút khó xử.

"Lạc Thị, em như vậy... khiến ta làm sao an tâm đi được? Cho dù thế giới không có ta, các em vẫn có thể sống rất tốt, các em đã quen với thế giới không có ta rồi, ta đột nhiên trở lại, kỳ thực là đánh vỡ sự cân bằng này, gây ra khó khăn cho mọi người mới đúng, cho nên ta cũng rất bối rối với tình huống như vậy, trong lòng cũng sợ hãi đối mặt đi."

"Không. Không phải như vậy..."

"Đại khái là có loại cảm giác, mọi chuyện đều đã giải quyết rồi, mọi thứ đều rất bình thuận tốt đẹp, ta lại đột nhiên đến gây loạn. Như vậy dù sao cũng không tốt lắm, mặc dù có cơ hội xử lý hậu sự, cũng nên lấy làm cảm kích, nhưng ta thật sự không thể lấy tư thái hiện tại ở lại đây. Mảnh vỡ ký ức sẽ tán đi rất nhanh, không thể nào đâu."

Giọng điệu khi hắn trần thuật những chuyện này rất bình tĩnh,

nhưng tâm tình của Lạc Thị hiển nhiên không thể trấn định như vậy. Thấy cậu nghe xong vẫn lắc đầu, Huy Thị thở dài một hơi.

"Bây giờ đã có rất nhiều người bầu bạn bên cạnh em. Bọn họ sẽ trở thành trụ cột của em, trở thành trợ lực của em, mà người sống ở quá khứ như ta, kỳ thực chỉ để em thỉnh thoảng hoài niệm mà thôi."

Bởi vì không thể cưỡng cầu, cho nên như vậy mới là đúng -- Huy Thị khe khẽ nói như vậy, vừa lại an ủi thêm rất nhiều, cứ như thế cho đến khi Lạc Thị cuối cùng cũng gật đầu.

Cái gọi là từ biệt, luôn luôn là tình cảnh khiến người rất khó đối mặt, Phạm Thống không phải chưa từng thể nghiệm.

Phạm Thống không có ở lại xem kết quả cuối cùng, cũng không chờ đến khi Lạc Thị nói ra lời từ biệt.

Ở lúc cảm thấy mình không điều chỉnh được tâm tư, hắn lựa chọn tạm thời ngừng hành động theo dõi quan sát, cứ như thế xoay người rời khỏi.

◎Lời bạt của Phạm Thống

Sau khi quan sát phần hôm nay, tôi cảm thấy mọi thứ rất loạn.

Tôi luôn phân không rõ, bên trong lời Huy Thị nói, câu nào là nói dối, câu nào là lời thật lòng.

Hắn luôn có thể nói những câu thật lòng giống như đang đùa giỡn, sau đó đem những lời nói dối nói như thật, nhưng cũng không phải trực tiếp dựa vào quy tắc này để phán đoán, hắn cũng có lúc nghiêm túc... lúc nghiêm túc nói lời thật lòng.

Tình huống không thể phán đoán, đối với tôi đó rất khó khăn. Rõ ràng đã sống chung lâu như thế rồi, tôi lại giống như vẫn không tài nào hiểu được hắn, rốt cuộc là hắn giấu quá tốt hay là

tôi quá không quan tâm hắn đây?

Hắn nói hắn sẽ biến mất. Thậm chí còn nói ký ức chỗ tôi cũng sẽ biến mất.

Giống như hắn từng nói với mọi người trước đó, không muốn để mọi người biết bởi vì không muốn gây phiền phức cho tôi, không muốn mọi người sau khi biết rồi sẽ tăng thêm khó xử... Tôi vẫn luôn cho rằng chỉ là hắn trốn tránh hiện thực, kết quả không phải như thế sao?

Dù đã chết rồi, nhưng hắn phải chăng thật ra rất muốn sống tiếp?

Nhìn thấy người quen, lại khổ nỗi không có thân thể, không thể giao lưu với bọn họ giống như trước kia, liệu có phải rất khó chịu?...

Bởi vì không muốn những người kia dù biết hắn ở đây, nhưng cũng chỉ nhìn thấy được tôi, không thể thật sự tiếp xúc đến hắn, cho nên mới muốn che giấu tồn tại của chính mình sao?

Nếu như đến tìm tôi, chỉ vì muốn biết những chuyện của Huy Thị, hoặc ôn lại chuyện cũ với hắn, tôi sẽ -- tôi sẽ không quá mức khốn đốn, cùng lắm phàn nàn mấy câu trong lòng, trên cơ bản không có vấn đề quá lớn, mà nếu như muốn mượn thân thể ra ngoài chơi, đừng quá dồn dập, cũng vẫn có thể chấp nhận...

Nhưng điều hắn băn khoăn là người khác có lẽ sẽ luôn coi tôi thành hắn, cứ như thế triệt để bỏ qua vấn đề của tôi. Cho dù hắn trước kia từng đùa rằng cướp thân thể của tôi để thay tôi sống, nhưng trong lòng hắn thật ra là nghĩ như vậy.

Tôi có nên sau khi đột ngột hiểu ra rồi khen ngợi hắn thì ra có ý thức người chết như vậy không?

Hay là nên kinh thán, nói câu nhìn không ra ngươi từng nghĩ

nhiều như thế?

Không biết vì sao, tôi không muốn nói với hắn như vậy. Mặc dù hắn có vẻ như cân nhắc đến lập trường của tôi, nghĩ cho tôi, nhưng tôi căn bản không thể cảm thấy vui dưới bầu không khí từ biệt đầy thương cảm này.

So với đó, tôi vẫn muốn mỉa mai hắn đem tất cả sự dịu dàng của cả đời dành hết cho Lạc Thị. Người anh tốt này bất luận là diễn hay là thật lòng, tôi đều cảm thấy nổi da gà, ớn lạnh, bất luận dù có thật lòng cách mấy cũng vẫn ớn lạnh được chưa?

Tôi rời khỏi Thần Vương Điện suy nghĩ một hồi, chẳng qua phần lớn là ngẩn ngơ, không thể suy nghĩ đàng hoàng.

Chờ đến khi tôi trở về với lòng đầy phiền muộn, thì trời đã tối. Huy Thị đã về Huy Thị Các, hình như đang chuẩn bị ngủ, chỉ là sau khi ngã lên giường, vẫn mở mắt, như là không tài nào ngủ được, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Hôm nay sau khi tôi rời khỏi, hắn hẳn là còn đến chỗ khác với Lạc Thị, trải qua trọn một ngày đi. Cuộc từ biệt này cũng có lẽ có thể lưu lại ký ức đẹp đẽ cuối cùng, hắn lại có vẻ thà rằng không cần.

Là bởi vì tiếp xúc không được thì sẽ không có khát vọng, mà có được thời gian và cơ hội vốn tưởng sẽ không có, sau phút cao hứng ngắn ngủi lại phải mất đi, sẽ trở nên khó ngủ như hiện giờ?

Tinh thần của tôi sau khi lưu lại bên cạnh hắn một hồi, cuối cùng quyết định lặng lẽ đọc câu giải trừ xuất khiếu phù, trở về thân thể của mình.

Hắn nói ngày thứ tư muốn nghỉ ngơi, một mình chìm đắm trong cảm xúc, tôi cảm thấy nếu tôi tiếp tục duy trì trạng thái tinh thần qua đêm, nhất định sẽ chán đến phát điên, về phần ngày mốt

muốn làm sao quan sát tình huống hắn đi tìm Narsi, tôi có thể để ngày mai nghĩ sau, dù gì thời gian ngày mai rất nhiều.

Nhưng sau khi trở về thân thể của mình, tôi hình như đã đánh giá thấp hậu quả khi bỏ mặc thân thể lâu như thế.

Cảm giác đói bụng hai ngày không ăn tuôn lên một hơi, đây cũng chẳng nói làm gì, vậy mà cảm giác mệt mỏi hai ngày không ngủ cũng cuồn cuộn ập đến nhấn chìm lấy tôi...

Không! Để tôi ăn trước! Để tôi ăn trước đã! Đã đói bụng đến vậy rồi vì sao còn muốn ngủ! Đáng lẽ ngủ không được mới đúng chứ? Nếu cứ ngủ như vậy tôi sẽ mất cân bằng dinh dưỡng mà chết đói mất! Tôi ngay cả nước cũng chưa uống nữa!

Khi túm lấy lương thực công công dự trữ gặm ngấu nghiến, trong đầu tôi không khỏi nhớ tới chuyện nào đó mà hôm nay nhắc tới.

Cái gì mà bảo là quan hệ với Narsi là ngươi làm nô dịch cho hắn chứ, Huy Thị?

Dù sao lát nữa cũng ngủ rồi, ta có thể lục lọi ký ức ngươi để lại trong đầu ta, sau đó thừa dịp đêm ngủ nằm mơ để quan sát không?

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-5

Chương 5: Bắt đầu chờ từ ngày đó

"Ở đây cũng không thể tính là nhà của ta."

"Ta trong quá khứ, cũng chưa từng cho rằng mình thuộc về nơi đây."

"Nhưng ta chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi, chỉ là bởi vì, đã hẹn anh sẽ trở về."

"Cho dù đã qua mười mấy năm rồi,

Cho du lúc anh soi gương, có lẽ ngay cả khuôn mặt của ta cũng đã quên..."

-- Narsi

Khi mộng cảnh mở ra dưới bầu trời xanh thẳm, Phạm Thống biết mình đã bước vào ký ức của Huy Thị, đây là kết quả do hắn tự chủ tìm kiếm.

Chủ nhân của ký ức không ở đây, bây giờ sẽ không có người chỉ trách hắn tùy tiện nhìn lung tung, xem xong chỉ cần đừng nói, Huy Thị cũng sẽ không biết -- nhưng hắn vẫn bởi vì mình làm như vậy mà sản sinh ít nhiều cảm giác tội lỗi, dù sao ký ức cũng là chuyện riêng tư của kẻ đương sự, từ sau khi biết linh hồn của Huy Thị vẫn còn, hắn đã rất ít khi lục lọi ký ức của Huy Thị, ngoại trừ những ký ức xem cũng chẳng sao hoặc là tự Huy Thị mở cho hắn xem, để hù dọa hắn, trên cơ bản hắn gần như không đụng vào bộ

phận khác nữa.

Ký ức có liên quan đến Narsi, nghĩ cũng biết có thể là cấm kỵ. Có điều, dù sao tình huống bây giờ cũng đã khác, một mặt hắn rất tò mò sau khi Huy Thị phân ly, phần ký ức về Narsi liệu có bị khóa hay không, sự thực chứng minh, hình như đã gỡ khóa rồi, không biết là bởi vì Huy Thị không ở đây, hay là khúc mắc tình cảm đã được cởi bỏ phần nào.

Bối cảnh xuất hiện trong mơ là Cung San Siro, đây là chuyện có thể dự liệu. Huy Thị ở chung với Narsi chỉ có một khoảng thời gian ngắn lúc nhỏ, lúc đó hai người hắn là đều ở trong hoàng cung, cùng lắm mỗi người ở vị trí khác mà thôi.

Lấy thị giác trong ký ức của Huy Thị thì nhìn không thấy bản thân Huy Thị, chẳng qua từ độ cao này vẫn có thể đoán được là một đứa trẻ, xem ra, không tìm sai ký ức.

Lấy một đứa trẻ mà nói, nhịp chân của Huy Thị vững vàng một cách bất thường. Hắn dường như biết rõ con đường mình muốn đi, hoàn toàn không có dừng lại để do dự hoặc quan sát dò đường, bởi thế nhanh chóng đến được nơi muốn đến.

Sau khi nhớ tới tuổi tinh thần và tuổi thực tế của Huy Thị không khớp nhau, Phạm Thống không lấy làm lạ nữa. Có điều một đứa trẻ đi đường không loạng choạng hoặc tò mò những thứ bên đường, vẫn chẳng đáng yêu cho lắm.

Cửa phòng đang mở, cho nên Huy Thị cứ thế đi vào. Một bé trai tóc vàng đang ngồi lật sách trước bàn, đây chắc là Narsi rồi.

Bởi vì từng thấy dáng vẻ lúc nhỏ của Lạc Thị trong ký ức Huy Thị, đối với dáng vẻ lúc nhỏ của Narsi, Phạm Thống đương nhiên cũng có mức độ tò mò nhất định. Sau khi nhìn kỹ bé trai tóc vàng kia, hắn không khỏi cảm thán trong lòng.

Ồ, người ta nói lúc nhỏ xinh xắn lớn lên chưa chắc đã đẹp, nhưng nếu lớn lên có thể đẹp cỡ đó, lúc nhỏ quả nhiên không thể xấu đi đâu được! Mái tóc vàng rực rỡ, làn da trắng nõn với ngũ quan tú lệ kia, thoạt nhìn cứ như là thiên sứ vậy, thật là một bé trai cực kỳ xinh đẹp!

Chẳng qua vẫn là Lạc Thị hồi nhỏ nhìn dễ thương hơn, vẻ đẹp của Narsi ngắm từ xa là được rồi...

Phạm Thống vừa mới bình luận, bé trai tóc vàng Narsi kia liền nhìn qua, nhíu mày.

"Narsi, còn nhớ anh không? Hôm trước anh có tới."

Có lẽ là do tiếp xúc ánh mắt, Huy Thị mở miệng bắt chuyện trước. Bất luận nói thế nào, đây nghe lên thực sự không giống lời của một người anh sẽ nói.

"Anh là người hầu mới mà hôm trước có tới đây, nhưng ta vừa lại có một người hầu rồi, cho nên anh bây giờ là dư thừa."

Sau đó lập tức bị phủ nhận thân phận anh trai.

Vì sao là người hầu --! Nhận biết sai lệch này là chuyện làm sao? Ngươi làm sao ngay cả anh trai mình cũng không nhận ra! Thái độ còn cao cao tại thượng như vậy!

"... Narsi, anh là anh trai em, hôm trước chẳng phải đã nói với em rồi sao?"

Giọng của Huy Thị nghe lên cũng khá bất lực, sau khi hắn biểu thị như vậy, trong đôi mắt lam của Narsi vẫn tràn ngập khinh thường.

"Anh không lấy ra được chứng cứ, ta mới không có dễ gạt đến thế."

Nghe cậu nói như vậy, Huy Thị đi về phía Narsi, lấy động tác nhẹ nhàng xoay thân thể đang ngồi của cậu sang hướng khác, hai người cùng đối mặt với một tấm gương lớn bên cạnh.

"Em nhìn chúng ta trong gương thử xem. Gần như giống nhau như đúc đúng không? Chỉ có anh em chung huyết thống mới như vậy, hơn nữa em nhỏ hơn anh, cho nên anh là anh trai em, em là em trai của anh."

Bởi vì động tác soi gương này, Phạm Thống cũng nhờ thế nhìn thấy ảnh của Huy Thị.

Hắn lớn hơn Narsi vài tuổi, mặc dù bề ngoài hơi lớn hơn một chút, nhưng vẫn là một đứa trẻ. Cho dù như vậy, khi hắn cười với Narsi trong gương, nụ cười lại mang vẻ trưởng thành sớm.

Hai anh em dựa sát nhau cùng soi gương như vậy, Phạm Thống cảm thấy gần như có thể chụp lại lồng khung làm kỷ niệm rồi, đáng tiếc thế giới này không có máy ảnh, nghe nói có ma pháp chụp ảnh hay gì đó, nhưng hiển nhiên là không thích hợp để dùng ở trong ký ức của người khác.

Hm... nói đến, lúc này nên gọi là Suyelan nhỉ? Hồi nhỏ quả nhiên có tóc vàng giống Narsi, nhìn thấy Huy Thị tóc vàng vẫn thật không quen... Không, lúc này vẫn chưa hư hỏng đi? Cảm giác căn bản là một người khác.

Cho nên từ lúc nào trở nên hư hỏng... Sau khi gặp gỡ Âm Thị đại nhân? Sau khi gặp gỡ Âm Thị đại nhân kích hoạt xong còn bị hỏng đóng lại không được, liền biến thành dáng vẻ bây giờ sao?

"... Không có giống nhau. Anh trông dễ nhìn hơn."

Narsi như là muốn bắt bẻ bằng được, phủ định cách nói của Huy Thị, nhưng câu cậu bổ sung lại không có vẻ bài xích việc thừa nhận là anh em, Huy Thị nghe vậy bật cười.

"Đó chỉ là bởi vì anh có cười, mà em thì nghiêm mặt mà thôi. Cười một cái?"

"Không muốn. Anh đến làm gì? Thân cận ta có mục đích gì?"

... Mặc dù tôi hiểu đây hẳn là do ảnh hưởng từ hoàn cảnh sinh tồn thuở nhỏ. Nhưng đứa em trai thế này chẳng đáng yêu chút nào đi? Huy Thị ngươi rốt cuộc vì sao muốn bảo vệ hắn chu toàn như thế? Ngươi thích bị ngược đãi sao?

"Còn có mục đích gì chứ? Em là người thân của anh, anh đương nhiên muốn thân cận em, chẳng lẽ trên người em còn có thứ gì để lợi dụng sao? Ai muốn lợi dụng em?"

"Rất nhiều người. Dù sao cũng có rất nhiều người làm bộ làm tịch muốn tạo quan hệ với ta, bọn họ đều rất ngốc, nhìn lên chẳng thật lòng chút nào."

Ngươi mới mấy tuổi đã có thể nhìn ra bọn họ không thật lòng hả!... Nhưng hình như có người nói cảm giác của trẻ con đặc biệt nhạy bén? Được thôi, vậy tôi trước không phê bình điều này.

"Nhưng em cảm thấy anh không thật lòng sao? Anh thề là anh không có ý lợi dụng em, em có muốn thử tin tưởng anh trai mình không?"

"Cho dù như vậy, anh với người hầu có gì khác nhau?"

"Cái gì?"

"Người hầu cũng không muốn lợi dụng ta, anh với người hầu có gì khác?"

Đây thật là một vấn đề vượt ngoài lẽ thường, một đứa em trai rốt cuộc vì sao lại hỏi vấn đề này với anh trai mình? Cũng khó trách Huy Thị lại ngạc nhiên, với cái tuổi này hắn có lẽ vẫn chưa luyện được đến mức gặp phải bất cứ tình huống nào cũng có thể

tỉnh rụi như thường?

"Đương nhiên khác chứ! Chuyện mà người hầu không muốn giúp em làm, anh đây đều sẵn sàng làm giúp em."

Ta cảm thấy lời này nghe lên hình như quai quái, Huy Thị! Vậy ngươi chẳng phải là giáng cấp anh trai xuống còn thấp hơn người hầu sao! Ngươi là nô lệ hả! Cho dù nói cho dễ nghe một chút là giống như cái giếng ước nguyện, cũng rất không ổn tí nào!

"Anh nhất định đang gạt người. Anh nói sẽ tới nữa, kết quả hôm nay mới tới, hôm qua chẳng có tới, ta chờ đến tận tối..."

Ngươi căn bản đã rất mong đợi hắn tới mà! Vậy mà hôm qua còn giương mắt chờ suốt! Đã vậy còn để lộ tâm sự! Không có ai hẹn ngươi hôm qua đi? Cho nên ngươi là bởi vì hôm qua không chờ được người nên dỗi sao?

"Anh sẽ không gạt em, hôm qua... hôm qua vốn đã không nói sẽ tới --"

"Được thôi, sau nay mỗi lần tới tìm ta đều phải mang đồ ăn ngon."

Narsi ngắt lời Huy Thị rồi sau đó đề xuất yêu cầu này như chuyện hiển nhiên.

"Nếu không mang đến thì không ngó ngàng tới anh. Không nói chuyện với anh."

"Ặc? Nhưng mà --"

"Anh chẳng phải nói những chuyện người hầu không muốn làm giúp ta anh đều sẵn lòng làm mà, bọn họ đều không lấy đồ ăn ngon tới, rất đáng ghét."

Dục vọng của trẻ con thật đơn thuần, nhưng mà... hm, cái gọi

là nô dịch chính là như vậy? Nói như thế, Huy Thị ngươi nhất định đã đáp ứng rồi đi? Ngươi vậy mà ngay cả điều kiện này cũng đáp ứng? Vì sao ngươi lại sản sinh nô tính với Narsi? (Chương trước cái đoạn "nô dịch" có dịch nhầm một chút, là Huy Thị làm nô dịch cho Narsi mới đúng, đã sửa lại rồi)

A, chết tiệt, Huy Thị luôn nói "Phạm Thống có lúc giống y như trẻ con" chắc không phải là chỉ chuyện có thể thu mua tôi bằng đồ ăn ngon, khiến tôi ngừng phàn nàn chứ!

"Cái gọi là đồ ăn ngon, cụ thể mà nói rốt cuộc là món gì?"

"Kẹo bánh quy bánh ngọt đều được, anh rõ ràng nói sẽ mang kẹo."

Ặc, đơn giản mà nói là mấy thứ kẹo bánh à? Buồn miệng mới ăn đi? Nhìn không ra Narsi thích những thứ này, không biết sau khi lớn lên có thay đổi không?

"Anh là bảo em gọi anh là ca ca thì mới cho em kẹo mà, em ngay cả một tiếng ca ca cũng còn chưa gọi..."

Ngươi kiên trì vụ này thật đấy, muốn được gọi là ca ca đến thế sao?

"Anh mang đồ ăn ngon, ta sẽ cân nhắc."

Mau mặc kệ thằng em này đi, Huy Thị! Chỉ có bề ngoài đáng yêu mà thôi, bên trong thực sự quá gợi đòn! Hay là ngươi cảm thấy loại hình này rất đáng yêu? Điệu bộ chảnh chọe như vậy rất đáng yêu?

Mặc dù ta rất muốn hỏi ngươi vấn đề này, nhưng như vậy sẽ bị ngươi phát hiện ta nhìn lén ký ức, hm...

"Vậy anh hôm nay không mang đồ ăn ngon tới, em cũng không muốn ngó ngàng anh, không nói chuyện với anh sao?"

Bởi vì bọn họ bây giờ không có nhìn vào gương, Phạm Thống không thấy vẻ mặt của Huy Thị, nhưng chỉ nghe giọng nói, đã có thể thấy là đầy tủi thân trong đó.

Ngươi cư xử với em trai mình nhún nhường như thế à, Huy Thị... ngươi muốn lấy lòng nó đến cỡ nào?

"Đúng, ai bảo anh hôm qua không... ai bảo anh không mang kẹo tới."

Tóm lại là ngươi đang dỗi hắn hôm qua không tới, không cần nói ta cũng biết.

"Vậy anh đi nhé?"

"..."

Narsi quay mặt đi, ra vẻ "muốn đi thì đi không ai cản", những dễ thấy là đang giận dỗi.

Ồ, Huy Thị, vào lúc này nếu ngươi dám đi, thì chờ bị nó oán hận đi.

Cái gì? Đi thật đấy à? Này này! Ngươi cứ như vậy mà đi sao? Mặc dù ngươi bây giờ vẫn chưa có thành tinh, nhưng chắc cũng nhìn ra nó không phải thật sự muốn ngươi đi chứ? Nó sẽ nói "người hầu không nhìn ra tâm tình ta không tốt, anh cũng không nhìn ra, kết quả anh vẫn giống như người hầu", ngươi xác định đây là kết quả ngươi muốn?

Có lúc Phạm Thống cảm thấy, hồi ức không cho thấy luôn tâm tình và suy nghĩ của người đương sự, thật là chẳng chu đáo chút nào, mặc dù hồi ức vốn không chứa công năng đó, nhưng nếu cứ phải đoán Huy Thị nghĩ gì, vẫn khiến người có chút mệt mỏi.

Đại khái là do Huy Thị cứ thế đi mất, khi lần sau hắn mang kẹo tới, thái độ của Narsi vẫn rất lãnh đạm.

"Anh mang kẹo đã hứa đến rồi, em làm sao vẫn không chịu gọi anh là ca ca?"

"Ta ngay cả phụ hoàng cũng chưa từng gọi, vì sao phải gọi anh là ca ca?"

Ồ, cho nên phải gọi phụ hoàng trước, mới có thể gọi ca ca sao? Thì ra trong lòng ngươi có quan niệm thứ tự lớn nhỏ? ... ta chỉ là không nhịn được nghĩ ngợi một chút.

"Đây không giống lần trước đã nói..."

"Không thích thì đừng đến, dù sao anh căn bản không biết đến làm gì."

Ta cũng cảm thấy Huy Thị không biết đến làm gì. Ngươi chẳng làm cái gì đã về rồi, ngươi chỉ là muốn nói chuyện mấy câu với nó, nghe nó gọi ngươi ca ca?

"Chẳng lẽ là bởi vì em không thích loại kẹo này sao..."

"..."

Huy Thị, xem ra ngươi lúc nhỏ vẫn là một thằng ngốc. Vẫn chưa đạt được trình độ dỗ dành điêu luyện như lúc gặp Lạc Thị.

"Nhưng ít nhất anh có mang tới, hôm nay chúng ta chơi với nhau được không?"

Narsi vẫn trưng bộ mặt chẳng thèm cho ý kiến. Bởi vì cậu không có từ chối, Huy Thị liền dắt tay dẫn cậu ra ngoài.

Hắn thật ra cũng chỉ là mang Narsi đi loanh quanh ở trong Cung San Siro mà thôi, toàn chọn những lộ tuyến hẻo lánh ít người, có lẽ là không muốn gặp người trong hoàng cung.

"Anh nói anh là anh trai của ta, vậy anh biết mẹ của chúng ta đi đâu rồi không?"

Đối với vấn đề này của Narsi, Huy Thị khựng lại một chút, mới bình tĩnh mở miệng.

"Không biết nữa. Có lẽ có nỗi khổ bất đắc dĩ gì đó mới biến mất."

"Vậy anh biết phụ hoàng vì sao không thèm ngó ngàng chúng ta không? Người khác nói phụ hoàng không cần chúng ta nữa, muốn chọn đứa trẻ khác kế vị, vì sao?"

Người lớn làm sao cứ thích nói mấy cái không đâu trước mặt trẻ con vậy, quản chặt cái miệng của mình có được không?

"Narsi."

Huy Thị khẽ gọi tên của cậu.

"Những chuyện đó, nếu như không có ai nói với em, sau này có cơ hội anh sẽ từ từ nói với em."

Đối với cách trả lời của hắn, Narsi có vẻ không hài lòng lắm.

"Anh chắc không phải lại muốn nói, không gọi anh là ca ca thì không nói cho ta chứ?"

"Nghe có vẻ được đấy nhỉ, nhưng anh càng uy hiếp em, em sẽ càng không vui, để tránh cho quan hệ anh em trở nên xấu, anh vẫn là chờ em cam tâm tình nguyện mở miệng rồi tính sau."

Narsi không có trả lời. Mỗi một lần gặp mặt về sau, Huy Thị đều mang chút bánh kẹo tới, dần dà, Narsi hình như cũng đã quen với tồn tại của hắn, thái độ cũng không lạnh nhạt như ban đầu nữa.

"Anh ngày mai còn tới không?"

"... Không chắc nữa."

"Vậy ngày mốt thì sao?"

"Ngày mốt, cũng không chắc lắm..."

Nghe thấy trả lời như vậy, Narsi tức thì có chút thất vọng.

"Vậy, em có thể đi tìm anh không?"

"Không thể."

Câu trả lời này thì lại rất trực tiếp, thế là Narsi thoạt nhìn càng không vui.

"Không cần cố ý chờ anh, lúc có thể xuất hiện tự nhiên sẽ xuất hiện, hẹn trước giống như sẽ biến thành bất luận sống chết cũng phải đến vậy, vừa lại sợ lỡ hẹn thật sẽ khiến em thất vọng."

"... Sẽ rất lâu mới tới sao?"

"Anh nghĩ chắc không đâu."

Sau khi Huy Thị nói xong câu này, tay có vẻ như muốn xoa đầu của Narsi, nhưng sau khi do dự, vẫn chỉ là vỗ vỗ vai của cậu.

"Bởi vì ca ca rất nghe lời, cho nên bọn họ vẫn sẽ để anh đến gặp em."

Đoạn ký ức này tan biến trong câu nói của Huy Thị, trực tiếp nhảy đến đoạn tiếp theo.

Phạm Thống vẫn chỉ để ý việc bởi vì ở trong ký ức nên không nhìn thấy thần tình của Huy Thị, mặc dù thật sự nhìn thấy cũng chỉ sẽ khó chịu thôi.

Huy Thị dùng cái cớ "hi vọng thời gian chung sống có thể vui vẻ", "đừng đi nghĩ những chuyện không vui" vân vân để qua quýt rất nhiều vấn đề của Narsi, xác thực lúc bọn họ ở chung với nhau có thể nói là vui vẻ, cho dù chỉ là tiến hành một vài trò chơi mà chỉ

có trẻ con mới thấy thú vị, Phạm Thống cũng có thể cảm giác được lúc bọn họ ở cùng nhau rất vui vẻ.

Hôm Nay bước chân Huy Thị đi đến phòng của Narsi có chút do dự. Đi mấy bước đã dừng lại, quay về xong lại xoay người trở lại... Cảm giác không quá giống thói quen đi đường của Huy Thị trước đây, chẳng qua, hắn cuối cùng vẫn đến nơi, gọi Narsi trong phòng.

Vì sao phải do dự? Chẳng lẽ hôm nay không kiếm được bánh kẹo sao?

Narsi đang ngồi trên ghế vừa nhìn thấy đến hắn mắt liền sáng lên, Huy Thị vẫn như mọi khi lấy đồ ăn ra "tiến cống", đem miếng bánh ngọt nhỏ với dụng cụ ăn đã chuẩn bị hôm nay đặt ở trước mặt cậu.

Nhưng mà Narsi không biết đang nghĩ cái gì, không bắt đầu ăn giống lúc trước, mà là suy tư chốc lát, mới đi tìm một cái dĩa khác, cầm lấy dao ăn cắt miếng bánh ngọt nhỏ thành hai phần, chia ra dĩa, đẩy cho Huy Thị.

"Một nửa này cho anh, chúng ta ăn chung."

Đại khái là bởi vì cậu chưa từng làm như vậy, Huy Thị hơi sửng sốt, hình như chưa kịp phản ứng.

"Bởi vì đồ lúc trước anh mang đến, anh đều không có ăn."

Narsi nói xong, rồi dừng lại suy nghĩ, hình như đang cân nhắc làm thế nào biểu đạt ý của mình.

"Anh toàn tặng hết cho em, không có giữ lại một phần cho mình, em cũng không có thứ khác để cho anh, ít nhất có thể ăn chung."

Nhìn bé trai tóc vàng cố gắng muốn tỏ ra thiện chí, Phạm

Thống không biết trong lòng Huy Thị có cảm giác thế nào.

"Sau này... thật ra anh muốn đến cũng không cần phải mang đồ ăn ngon, anh không mang cũng không sao, chúng ta vẫn có thể cùng nhau chơi, em sẽ để ý đến anh, cái này cũng cho anh."

Không biết có phải là lo Huy Thị tìm không được đồ ăn nên không dám đến, Narsi thậm chí tỏ ý như vậy, sau đó nhét cái nĩa duy nhất vào tay Huy Thị, như là muốn để hắn ăn trước.

Mặc dù Phạm Thống không phải Huy Thị, nhưng nhìn cảnh này, hắn vẫn có chút cảm động.

Huy Thị, tâm huyết của ngươi cuối cùng cũng có hồi báo rồi kìa! Nó chấp nhận ngươi rồi! Mặc dù không có nói rõ, chẳng qua nó đã coi ngươi là người của mình rồi, ngươi nhất định cảm thấy rất vui đi?

Phạm Thống là nghĩ như vậy, nhưng sự thật không phải như thế.

Bọn họ không có giống như câu chuyện cổ tích, từ nay về sau sống cuộc đời vui vẻ hạnh phúc. Bởi vì đoạn ký ức này, sớm đã là nỗi cay đắng cùng bất lực tồn tại trong quá khứ.

"Anh... từ mai trở đi, sẽ không thể thỉnh thoảng qua gặp em như thế này nữa."

Huy Thị nói ra câu này, đã làm thay đổi bầu không khí vốn có trong phòng.

Thế là Phạm Thống đã biết đây là thời điểm nào.

Hắn gần như quên mất sự thật rằng Huy Thị cuối cùng sẽ đi Đông Phương Thành, bọn họ chung cuộc sẽ phân ly.

"... Vì sao?"

Narsi đã mất đi năng lực phản ứng, chỉ có thể đờ đẫn hỏi như vậy.

"Anh sẽ nói cho em vì sao, đây chính là mục đích hôm nay anh đến."

Giọng của Huy Thị vẫn bình tĩnh như cũ, rốt cuộc là bởi vì hắn đã điều chỉnh tâm tình trước đó, hay là hắn bất luận ở dưới tình huống nào cũng có thể trấn định như vậy, Phạm Thống không biết.

"Ha ha, bởi vì không thể chưa nói gì hết đã chạy mất, như vậy sẽ giống như những người hầu làm mấy ngày đã bỏ chạy của em, cho nên, nếu như em muốn nghe, anh sẽ nói cho em, em muốn nghe không?"

Sắc mặt Narsi tái nhợt gật đầu, tiếp đến mọi thứ lại trở nên mơ hồ.

"Thật ra lúc em vẫn chưa quen biết anh, anh đã nhìn em rất nhiều lần rồi."

"Ca ca thực sự vô dụng, ở đây ngoại trừ mang bánh ngọt, cái gì cũng không thể làm cho em."

"Cho dù cầu phụ hoàng cũng sẽ vô ích, em dù đáng yêu cũng sẽ không ngó ngàng em, huống hồ ông ấy cũng sắp chết rồi, tốt nhất vẫn là đừng để ông ấy phiền lòng, tránh cho lại xảy ra rắc rối."

"Em thật sự không cần làm gì cho anh. Nếu như thật sự muốn, thì cố gắng sống tiếp thật tốt đi, không cần nhớ đến anh... cũng không sao."

Hắn nói thì nói như vậy, nhưng sau đó lại nói sẽ thường thường viết thư, rồi hứa nhất định sẽ trở về.

Nói không cần nhớ mình cũng không sao, có phải bởi vì muốn quên đối phương hay không?

Nếu muốn nói Narsi không được thẳng thắn cho lắm, bản thân Huy Thị cũng tràn ngập mâu thuẫn -- Khi Phạm Thống nghĩ như vậy, mộng cảnh cũng bởi vì người tỉnh dậy mà kết thúc.

Ôi ôi... ngủ đến mức eo mỏi lưng đau... Bây giờ là lúc nào?

Vừa tỉnh lại, đầu óc Phạm Thống vẫn còn lơ mơ. Hắn đầu tiên muốn xác nhận thời gian hiện tại, bởi thế nhìn bầu trời bên ngoài.

Từ cảm giác u ám của ánh sáng với bầu trời, hắn là trời vừa mới sáng.

Trời vừa mới sáng?

Phạm Thống cảm thấy hình như có chút là lạ, nhưng nói không ra chỗ nào lạ, chỉ có thể đi rửa mặt, để nước lạnh làm nguội đầu óc mình.

Sau khi tôi trở về thân thể, ăn vài thứ để bổ sung thể lực thì đã xấp xỉ nửa đêm rồi đi? Vì sao tỉnh lại là lúc trời vừa sáng...? Loại cảm giác eo mỏi lưng đau, ngủ đến lả người này hắn là đã ngủ rất lâu mới đúng chứ?

Nghĩ đến đây Phạm Thống đột nhiên có dự cảm không lành.

Đừng nói --

Để xác nhận suy đoán của mình có chính xác hay không, Phạm Thống còn đặc biệt ra ngoài một chuyến, sau khi xác nhận thời gian với nhân viên phát lương thực công cộng, hắn đã bị đả kích rất lớn.

Làm sao lại thế! Tôi vậy mà ngủ hết một đêm một ngày! Bây giờ đã là sáng ngày thứ năm rồi! Không chỉ như vậy, tôi còn bỏ lỡ hoạt động có giới hạn liên tục nhận bốn mươi ngày lương thực công cộng là có thể tham gia rút thưởng, làm sao lại như vậy, tôi cũng đã lãnh liên tiếp mười một ngày rồi! Ngủ lâu như thế, tôi là

heo sao?

Không không không, tạm thời không nói đến cái hoạt động đó, bây giờ không phải lúc để ý chuyện đó -- kỳ thực tôi vẫn rất để ý, ngay cả phần thưởng chung cũng có mười lăm xâu tiền -- thôi kệ, tiếp tục lăn tăn chuyện đó cũng vô ích, bây giờ là cần nghĩ đến chuyện của Huy Thị! Hôm nay tôi nên lấy cái gì đi theo dõi? Tôi vẫn cho rằng tôi còn có một ngày để nghĩ, không ngờ trực tiếp nhảy đến hôm nay luôn, tôi nên làm sao đây!

Chẳng lẽ cứ thế không theo dõi nữa? Cứ thế bỏ cuộc? Hay là lấy trí nhớ còn sót lại của tôi, thử xem có thể viết ra xuất khiếu phù hay không?

Trong lúc Phạm Thống phiền não, thời gian cũng đang trôi dần, chuyện đến nước này, hắn chỉ có thể chữa ngựa chết như ngựa sống, xem xem ở tình huống khẩn cấp liệu có thể bùng nổ thực lực hay không.

◊◊◊◊

Tin tức Huy Thị hẹn gặp mặt Narsi, là nhờ Lạc Thị chuyển thay đến Cung San Siro, cho nên Narsi đặc biệt để trống thời gian ban ngày.

Lần này Nguyệt Thoái trái lại rất tốt bụng, chủ động nói giao công văn cho cậu là được rồi, để hắn yên tâm đi gặp anh trai lâu lắm chưa gặp, nhưng... lấy trình độ lạc quẻ với chính vụ của Nguyệt Thoái, giao cho cậu trái lại càng không thể yên tâm, bởi thế hắn cuối cùng vẫn là ủy thác Ojisa phụ giám sát một chút, tránh cho công văn có vấn đề đã phát đi còn phải thu hồi sửa lại.

Địa điểm hẹn gặp là ở vườn hoa trên mái của Cung San Siro, hắn đã đến chờ từ sớm rồi. Bởi vì nghĩ đến cuộc gặp mặt hôm nay, hắn kỳ thực ngủ không được tốt lắm, cho dù biết Huy Thị sẽ không xuất hiện sớm như vậy, hắn vẫn quyết định đến sớm hứng

gió lạnh.

Hắn khó mà nói được mình bây giờ có tâm tình gì. Đáng lẽ phải sốt ruột, nhưng lại dị thường bình tĩnh, đáng lẽ căng thẳng, nhưng lại không cảm thấy điều đó.

Giữa bọn họ vừa thân cận nhưng cũng vừa xa lạ. Cách trở thời gian khiến mọi thứ đều phai nhạt, nhưng trong lúc phai nhạt, lại có cái gì đó càng thêm sâu đậm, từ những để ý đơn thuần trở nên giống như dấu ấn khắc sâu, lúc chạm vào, sẽ cảm thấy tinh thần đau đớn.

Mặc dù lần này Huy Thị đã hẹn thời gian xác thực, chẳng qua, Narsi vẫn không quá tin tưởng hắn thật sự sẽ xuất hiện.

Trên thế giới đúng là có một số chuyện tất nhiên sẽ xảy ra, nhưng cũng có một số chuyện không có nhất định sẽ thế nào. Đứng chờ ở đây, hắn không rõ nếu như Huy Thị hôm nay không xuất hiện, mình rốt cuộc sẽ thất vọng hay là không có cảm giác.

Hắn sớm đã chấp nhận anh trai mình đã chết, không còn gặp được nữa.

Nếu như vẫn có thể gặp gỡ, ngoại trừ ở trong mơ, cũng chỉ có kỳ tích để giải thích.

Cho dù trong lòng hắn biết, Huy Thị bất luận có xuất hiện hay không, hắn đều sẽ khó chịu.

Bởi vì cho dù hắn tới thì vẫn sẽ phải rời khỏi.

Lúc nghe thấy tiếng bước chân, Narsi xoay người, nhìn thấy huynh trưởng đi đến từ lối vào vườn hoa.

Mái tóc đen hoàn toàn khác hắn hiện giờ, giống như là ký hiệu phân biệt bọn họ, nụ cười thường mang trên mặt cũng coi như là khác biệt lớn nhất để hắn nhận ra.

Suyelan.

Hắn gọi cái tên này ở trong lòng, hắn vẫn luôn dùng tên để gọi anh trai mình.

Lần này Narsi không có chờ Huy Thị đi tới như hồi nhỏ, mà là tự chuyển động đi về phía hắn.

Bậc thang Huy Thị đi là hướng lên, có điều, rõ ràng là quá trình đi lên, hắn vẫn cảm giác mỗi bậc leo lên càng ngày càng nặng nề như muốn rơi xuống.

Trước kia hắn không biết làm thế nào cư xử với Narsi, lúc nào cũng dè dặt cẩn thận. Bây giờ hắn đương nhiên càng không biết làm thế nào đối mặt với Narsi nữa, tuy nói cứ việc bất chấp tất cả là có thể nhẹ nhõm tiến hành đàm thoại, nhưng mà hắn cảm thấy mình có lẽ làm không được.

Đương nhiên vẫn cần phải duy trì biểu hiện ung dung, chỉ duy trì cái này thôi đã đủ hao tốn phần lớn tâm trí hắn rồi, nghĩ đến đây hắn cũng chỉ có thể cười khổ.

Vừa bước vào vườn hoa trên mái, Huy Thị đã nhìn thấy Narsi rồi. Nhìn Nari dưới ánh sáng ban ngày rất chói mắt, cảm giác càng khó thân cận hơn so với lúc nhỏ, dù hắn cho rằng nhìn thấy người thật tốt hơn nhìn thấy ảnh, nhưng khi Narsi đi về phía hắn, hắn vẫn hoảng hốt muốn lùi lại.

Nói cái gì cũng không thể bỏ chạy. Hắn hô hào với tinh thần của mình, muốn mình thành thật đối mặt, đừng trốn tránh nữa.

Hôm qua đã tốn một ngày để củng cố tâm lý rồi, hôm nay không lý nào không thể đối mặt.

Sau khi trọng chấn tinh thần, khoảng cách bọn họ đã kéo gần đến mức có thể nói chuyện, chỉ là, Narsi hình như không biết nên dùng cái gì để mở đầu. Thấy hắn nghĩ không ra lời mở đầu, Huy

Thị dứt khoát nở nụ cười lên tiếng trước.

"Narsi, đưa tay đây."

"...?"

Yêu cầu kỳ quái này khiến Narsi tràn ngập nghi hoặc, chẳng qua hắn vẫn ngoan ngoãn vươn tay ra.

"Nè, quà gặp mặt."

Huy Thị bỏ hai viên kẹo lên tay của Narsi.

"..."

Nhận được kẹo khiến cho Narsi càng thêm không biết nói gì nữa, một lát sau, hắn mới nhả ra một chút âm thanh.

"Em đã lớn rồi, không cần kẹo, huống hồ em cũng từng nói, sau này gặp mặt không cần mang cho em..."

"Em không cần sao? Đây là kẹo ngon chỉ Đông Phương Thành mới có, người không biết mối còn tìm không được tiệm này đâu."

"..."

Narsi lặng lẽ cất kẹo vào trong túi, cũng không biết là muốn ăn hay thuần túy không muốn từ chối quà của anh mình.

"Nếu đã nhận kẹo của anh, vậy chúng ta có thể nói chuyện thật tốt rồi, nên bắt đầu từ đề tài nào đây?"

"Cho dù không nhận kẹo của anh, em cũng sẽ nói chuyện với anh, anh vì sao phải nói như thể em sẽ không ngó ngàng đến anh vậy?"

"Không, Narsi, trọng điểm của câu vừa rồi là "thật tốt", không phải "nói chuyện"."

"Ý anh là chỉ có thể nói tốt với anh?"

"Anh là nói, em cho dù chỉ trích anh cũng phải dịu dàng một chút."

"Em không biết cái gì gọi là chỉ trích dịu dàng một chút, đây là yêu cầu không thể làm được."

"Trông em bây giờ có vẻ rất hùng hổ hăm dọa, chẳng dịu dàng chút nào. Trái tim thủy tinh của ca ca đây thực sự không chịu nổi loại công kích này đâu, em chỉ cần hơi gay gắt một chút, sống lưng anh đã giống như cắm đầy tên rồi, đau lắm đó."

"..."

Mới nói chuyện được một chốc, Narsi đã trầm mặc lần thứ ba.

"Narsi, em vì sao cứ luôn im lặng vậy? Lâu như thế không gặp, em không có lời gì muốn nói với ca ca sao?"

"Dạ Chỉ rốt cuộc đã khiến anh trở thành đức hạnh gì vậy?"

"Dịu dàng, Narsi, nhớ phải dịu dàng. Vấn đề này cũng quá sắc nhọn rồi, ca ca chịu không nổi."

"Anh rốt cuộc muốn em dịu dàng nói với anh cái gì?"

"Vậy mà được thương lượng sao? Thế thì, dịu dàng gọi anh là ca ca rồi anh sẽ không so đo cái khác với em nữa."

Giống như là muốn bức Narsi trầm mặc lần thứ bốn, từ nãy đến giờ, lời Huy Thị nói ra chẳng có cái nào đứng đắn, nhưng lần này Narsi rất dứt khoát phớt lờ hắn, trực tiếp đi vào trọng điểm.

"Anh trước kia vẫn luôn ký túc ở trên người Phạm Thống?"

Lúc Narsi hỏi vấn đề này, sắc mặt không dễ coi lắm. Huy Thị tất nhiên rất muốn lấp liếm đề tài này, nhưng chỉ sợ không dễ đến

vậy.

"Lúc anh sắp chết gặp được Phạm Thống, liền đem ký ức truyền thừa cho hắn, ủy thác hắn một số chuyện, chỉ có vậy mà thôi."

"Cho nên lúc trước hắn đến thăm bệnh, là bởi vì anh?"

"Anh quan tâm em mà, hắn cũng là bất đắc dĩ."

"Lúc trước em bị giam lỏng ở Huy Thị các, người đi cứu em cũng là anh?"

Narsi liên tục hỏi, khiến Huy Thị có chút đỡ không nổi, cảm giác đầu phát đau.

"Em vì sao mỗi một chuyện đều phải hỏi kỹ như thế? Narsi, biết quá nhiều cũng sẽ không vui hơn đâu."

"Trả lời em là được rồi, đừng có lấp liếm câu hỏi!"

"Được rồi, người cứu em là hắn, anh chỉ là phụ trách bế em ra mà thôi, sau khi ra ngoài đến trước khi sang tay cho Yiye thì đều là hắn..."

"Đừng dùng cái từ kỳ quái đó!"

"Cách dùng từ của ca ca rõ ràng vừa tinh chuẩn vừa xác thiết. Đúng là sang tay không sai mà, mặc dù anh chỉ là mảnh vỡ ký ức, nhưng lúc trước có chung ký ức với Phạm Thống, em về sau được Yiye bế đi anh vẫn có biết --"

"Đừng cứ nhắc đến mấy chuyện không quan trọng đó! Trong đầu anh rốt cuộc chứa gì vậy hả!"

Huy Thị thành công khiến phản ứng của Narsi từ trầm mặc ít nói ban đầu biến thành thẹn quá hóa giận. Có điều, phản ứng có động thái hơn này vẫn không thể nói là phản ứng tốt.

"Có một lần Phạm Thống đưa ra một yêu cầu kỳ quái, đó cũng liên quan tới anh sao?"

"Yêu cầu gì? Ý em là việc nói xin lỗi với em sao? Đó là di nguyện anh ủy thác cho hắn, đáng tiếc đến bây giờ vẫn chưa hoàn thành, đây rõ ràng là cái đơn giản nhất --"

"Suyelan!"

Lúc bị gọi thẳng tên thật như vậy, hiển nhiên đã đến lúc nên im miệng, cho dù là do Narsi hỏi trước, Huy Thị chỉ là đang trả lời mà thôi, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn dừng lại, đón lấy ánh mắt tức tối mang theo tâm tình phức tạp của Narsi.

"Anh vì sao không để hắn nói cho em? Vì sao không nói chuyện với em lúc mượn thân thể hắn? Đối với anh mà nói, đây là chuyện tùy tiện nhờ người khác, cho dù có được thấu hiểu hay không thì cũng chẳng hề gì sao! Vậy thì loại giao phó này của anh thì lại có ý nghĩa gì? Chỉ cần không phải anh, hết thảy... rốt cuộc có ý nghĩa gì?"

Đối với chất vấn của hắn, lần này, người trầm mặc là Huy Thị.

Hắn còn nhớ lúc nhỏ, mình rất thích nhìn Narsi. Rõ ràng là một khuôn mặt giống với hắn, nhưng lại có biểu cảm hoàn toàn khác hắn, lúc ở chung hắn luôn dốc hết sức quan sát vẻ mặt thay đổi của Narsi, dù sao thì hắn lúc đó cũng biết cơ hội như vậy không nhiều.

Nhưng hắn cũng không muốn nhìn thấy vẻ tổn thương hoặc buồn bã trên mặt Narsi.

Lúc hắn nói với Narsi mình phải đi Đông Phương Thành, hắn đã nhìn thấy vẻ đau buồn đó, mà bây giờ...

"Anh chỉ là muốn lấy tư thái chân thực nhất đối mặt với em, Narsi. Không phải mang khuôn mặt của người khác, không phải

cần nỗ lực nói rõ với em, để em tin người trước mặt là anh -- ở lúc anh sắp chết, anh đã biết muốn trở về bên cạnh em, lấy bộ dạng bây giờ đứng trước mặt em và nói chuyện với em đã là chuyện không thể rồi, chỉ là anh vẫn không cách nào từ bỏ, không thể cứ như vậy mà từ bỏ..."

Lúc nói những lời này, thần tình hắn là ưu thương. Không biết lọc qua bao nhiêu mâu thuẫn với bất đắc dĩ, mới tạo nên phen bộc bạch hiện giờ, mà câu nói vẫn luôn muốn nói, cứ theo đó tuôn ra khỏi miệng.

"Giờ đây anh thật sự đã lấy hình dạng của mình gặp được em rồi, câu này chính là để tự anh nói với em đi. Xin lỗi."

Lời xin lỗi sau khi nói xong, cũng không có bởi thế mà nhẹ nhõm hơn. Narsi cứng đờ mấy giây, còn hít sâu một hơi, mới có biện pháp đáp lại.

"Anh không có lỗi gì với em."

So với nói đây là câu trần thuật, trái lại không bằng nói là từ chối chấp nhận lời xin lỗi này.

Chỉ cần chấp nhận, hết thảy đều sẽ kết thúc.

Chỉ cần chấp nhận, người này sẽ từ đây biến mất, bởi vì đã có được sự tha thứ của hắn.

Không biết vì sao, Narsi chính là nghĩ như vậy, mà nghe hắn nói như thế, Huy Thị lấy giọng khe khẽ tiếp tục lời của mình.

"Nếu như em không chịu chấp nhận, thì yên lặng nghe anh nói đi. Xin lỗi, anh đã nói dối em rất nhiều, nói sẽ trở về. Thật ra là lúc đang nói đã không cảm thấy có thể làm tròn. Xin lỗi, anh luôn lấy em làm cái cớ của mình, anh sở dĩ yếu đuối, tất cả đều là do anh, không phải vì em..."

Nếu như vừa rồi Narsi còn nhẫn nại cái gì, sau khi Huy Thị nói xong những lời này hắn hình như đã không nhịn nổi nữa.

"Anh cứ luôn như vậy! Tự xuất hiện rồi tự rời khỏi, sau khi biến mất lâu như vậy xong còn cứ thế chết ở bên ngoài, bây giờ khó khăn lắm mới trở về, lại nói sẽ nhanh chóng biến mất! Lặp lại hết lần này đến lần khác vui lắm sao? Anh thật sự cho rằng, mười mấy năm chờ đợi và trống rỗng, em sẽ triệt để quên lãng sau đó không để ý nữa?"

"Em cho rằng anh muốn sao, anh cũng là không còn cách khác."

"Anh vì sao không còn cách khác?"

Narsi sau khi hỏi xong, cũng không chờ hắn trả lời, đã liên tục hỏi thêm mấy câu.

"Anh vì sao muốn em phải sống tiếp thật tốt? Đằng nào cũng không trở về, anh vì sao không nương tựa Dạ Chỉ, ít nhất có thể sống những ngày tháng vui vẻ ở nơi anh thích?"

Vấn đề hắn hỏi ra, bất luận cái nào cũng rất khó trả lời. Huy Thị nếu như bây giờ đáp "chẳng phải chính là bởi vì em", đó giống như tự vả miệng mình vậy, mâu thuẫn với lời hắn nói trước đó.

Thật sự là "bởi vì em" sao?

Hắn mù mờ không rõ.

"Narsi..."

"Anh sẽ không trả lời những vấn đề này sao?"

"Em chỉ là đang bức bách anh tìm ra một cái đáp án từ trong chuyện anh chưa từng hiểu rõ."

"Đây chính là trả lời của anh?"

"Không, không phải."

Sau khi Huy Thị trầm tĩnh phủ nhận, thoáng quay mặt đi. Khi hắn lần nữa đối mặt với Narsi, thần tình trên mặt đã chuyển sang cười khổ.

"Anh luôn không rõ em cần cái gì. Điều nên nói với em không phải là xin lỗi, điều nên nói với em, anh luôn luôn đặt ở trong lòng... anh thích Đông Phương Thành, thích cuộc sống ở đó, những cái này em đều không nói sai."

Lời muốn nói ra giống như cũng cần dũng khí, hắn cảm thấy mình dường như hơi hơi run rẩy.

"Nhưng anh sở dĩ không còn cách nào, sở dĩ dù cho mình sẽ chết cũng hi vọng em sống tốt, là bởi vì anh yêu em..."

Đó là chuyện không có bất cứ lý do nào, bản thân mình cũng không hiểu vì sao.

Không phải thứ có thể lấy nghĩa vụ hoặc trách nhiệm để giải thích, tình cảm đó, giống như ràng buộc huyết mạch có thể cảm ứng được.

Thà lấy mọi đau đớn để ghi nhớ, cũng không muốn quên đi.

Cuối cùng ngay cả suy nghĩ quên đi sẽ hạnh phúc hơn, cũng trở thành một nỗi đau.

"..."

Narsi cứ như thế đờ đẫn nhìn hắn, như là khó có thể phản ứng cũng như còn đang tiêu hóa câu này, không phát ra được một chút âm thanh nào.

Giờ phút này bầu không khí xung quanh khiến người không cách nào thích ứng, cũng không tìm được cách xoay chuyển. Vì để

cho đối thoại có thể tiếp tục tiến hành, Huy Thị chỉ có thể lần nữa xin lỗi.

"Món quà mà trong thư anh nói giấu trong phòng mình muốn tặng cho em... hình như bởi vì anh chết nên đã bị xử lý rồi, cho nên hôm nay cũng không mang đến tặng em, cho nên..."

"..."

"Ha ha ha, chắc không phải em không muốn quà cáp mà chỉ cần anh nhé? Hm, anh nói đùa đấy, dù sao..."

"Anh hiếm khi nói đúng một câu, Suyelan."

"..."

Lần này tới lượt Huy Thị không biết phải nói gì.

"Vậy... ca ca bây giờ đang ở ngay đây, tùy em xâu xé, có gì bất mãn cứ xả ra hết đi, em đánh anh anh cũng sẽ không đánh trả, nhưng đừng giết anh, anh có khi sẽ trực tiếp bốc hơi."

"Em không biết anh đang nghĩ cái gì, cái gọi là yêu của anh kỳ quái như vậy sao?"

"Narsi yêu dấu, đừng nhằm lúc ca ca hiếm khi bối rối chột dạ thì cắn chặt không buông, da mặt em mỏng như thế, ca ca sớm muộn sẽ có cơ hội chơi lại."

"Anh chẳng phải năm ngày sẽ biến mất sao?"

Narsi nhíu mày, bực mình chỉ ra điều này, thế là Huy Thị chỉ có thể cười gượng mấy tiếng, che giấu sai lầm của mình.

"Nói đến chuyện này, anh trước kia chẳng phải chơi rất vui sao? Anh biết em sẽ lấy thư của anh đọc cho Englar nghe không? Anh biết có một số bức bại hoại đến mức em phải ỷ cậu ta nhìn không thấy, lâm thời tự mình bịa ra nội dung không?"

"Không, đó là..."

Huy Thị chật vật muốn né tránh đề tài này, chẳng qua lúc đó, Narsi không biết từ đâu biến ra một xấp giấy thư, giống như muốn trút mọi bất mãn mà rút ra một bức, không thèm mở ra đã trực tiếp đọc trước mặt hắn.

"Gửi Narsi yêu dấu: dung nhan của em tựa như đóa hoa chớm nở ở Đông Phương Thành, anh chỉ cần nhìn thấy những bông hoa đáng yêu này đã nhớ tới em-"

"Bức đó là ghi sai! Ghi sai còn gửi sai là tại anh không đúng, em không hồi âm anh cũng không biết là gửi sai!"

"Gửi Narsi yêu dấu: những cô gái hàm súc hướng nội trên đường thật mềm mại nõn nà giống như em, bởi vì liên tưởng tới bóng dáng mỹ lệ của em, anh cũng không biết phải ra tay với bọn họ như thế nào..."

"Làm sao lại rút bức khác đọc nữa vậy! Bức này -- phải nói là, người bình thường nhìn thấy loại thư này dù thế nào cũng sẽ hồi âm một chút, cho dù là phàn nàn chửi mắng cũng nên hồi âm chứ! Anh chỉ là muốn xác nhận em rốt cuộc có phải là không thể hồi âm hay không mà thôi, hoặc em chưa từng nhìn thấy, em vì sao phải học thuộc toàn bộ!"

"Em không có cố ý học thuộc, đây căn bản là nhìn qua thì không thể nào quên. Đàn ông mỹ lệ giống như hoa chỉ có Lăng Thị của Dạ Chỉ đi? Mềm mại nõn nà hẳn là tiểu Lạc Thị của anh đi?"

"Tiểu Lạc Thị là do Âm Thị dạy, ta không có gọi nó như vậy, còn câu trước đó, em tốt nhất đừng để Lăng Thị nghe thấy, hắn rất đáng sợ."

Huy Thị cảm thấy mình cũng sắp đau dạ dày rồi, đau đớn sản sinh sau khi phân ly bởi tác dụng của tịnh hóa chú, mấy hôm nay

khó khăn lắm mới giảm bớt, bây giờ nói chuyện với Narsi lại có cảm giác sắp tái phát, chỉ có thể nói tự làm tự chịu.

"... Em biết hắn rất đáng sợ."

Nỗi ám ảnh bị Lăng Thị rút kí ức của Narsi hiển nhiên vẫn chưa tiêu tan, Huy Thị mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này hình như cũng không thích hợp tìm hiểu.

"Cho nên, em không phải không thể hồi âm, hay là không muốn hồi âm đây? Để ca ca có thể an nghỉ, cho anh được thỏa mãn đi."

"Em không muốn hồi âm."

Narsi trả lời rất nhanh, khuôn mặt của Huy Thị bởi thế mà giật một cái, bởi vì đây là đáp án hắn không muốn nghe lắm.

"Thật ra chỉ cần qua kiểm tra của bọn họ, xác định không có nội dung không phù hợp, em vẫn có thể gửi thư, nhưng trừ phi những lão già kia yêu cầu em cho anh tin tức, nếu không em sẽ không hồi bất cứ bức thư nào của anh."

"Đáp án của em... vẫn thật là tàn khốc... nói dối cũng được, vào lúc này vì sao phải thành thực như vậy đây..."

"Anh ngay cả em vì sao không hồi âm cũng không có dũng khí hỏi sao?"

"Em muốn để anh chết một cách minh bạch đến thế sao? Vậy anh đành hỏi một chút, em vì sao không hồi âm?"

Sắc mặt xám như tro của Huy Thị cho thấy rõ tâm tình của hắn rất kém, ôm suy nghĩ dù sao cũng đến mức này rồi, thêm chút đả kích cũng không đáng kể, thế là hắn hỏi ra vấn đề này.

"Bởi vì em muốn để anh mất hi vọng."

Dường như nhớ tới cảm nhận lúc đó, Narsi hơi cúi đầu, rủ mắt nói nốt những lời còn lại.

"Cứ như thế từ bỏ em... hoặc là vì muốn biết nguyên nhân, trở về trước mặt em, chính miệng hỏi em vì sao..."

Nếu nói câu trả lời vừa rồi khiến lòng Huy Thị chết lặng, vậy thì lời bổ sung của Narsi chính là khiến cho hắn lúng túng.

Bởi vì hắn không có đáp lại ngay, Narsi liền giải thích thêm một câu.

"Cho dù thật sự muốn viết thư, em cũng nghĩ không ra nội dung. Bởi vì không có cách nào nói dối anh rằng em sống rất tốt, còn không bằng đừng có bất cứ tin tức nào thì tốt hơn."

Đoàn trưởng lão khống chế hoàng cung và hoàng đế, sẽ không bởi vì hắn là con tin mà để cho hắn sống yên ổn. Yêu cầu cơ bản nhất của con tin thật ra cũng chính là đừng chết mà thôi, nếu như hắn chiếu theo thực tế để viết thư, cũng chỉ sẽ khiến người lo lắng.

"... Hm, anh có nên nói thật tốt quá, em quả nhiên là em trai anh không? Chúng ta thật giống nhau, suy nghĩ cũng tương tự..."

Hi vọng đối phương sống tiếp, không hi vọng đối phương lo lắng cho mình.

Muốn quên đối phương, cũng muốn bị quên, sau đó phát giác mình mặc dù cho rằng "nếu có thể như vậy thì tốt rồi", nhưng thật ra không hi vọng tình huống đó thật sự xảy ra một chút nào.

"Chỗ nào tương tự? Cho dù ngày mai muốn tự sát, em cũng sẽ không ở hôm nay viết loại thư thần kinh đó cho anh, đầu óc phải hỏng đến mức nào mới viết ra được những thứ đó? Da mặt của anh rốt cuộc dày đến đâu?"

Narsi quăng những bức thư trên tay, thu lại cảm thương vốn có, chuyển sang biểu đạt bất mãn.

"Da mặt của ca ca không có cực hạn, chỉ cần anh phát hiện em hết cách với anh, anh sẽ được nước làm tới. Nói đi thì nói lại, chê thư của anh buồn nôn, em chẳng phải vẫn cất kỹ sao, thì ra tình yêu của em đối với anh vượt hơn cả bài xích tinh thần đối với những câu chữ kia, ha ha ha ha anh bây giờ thật sảng khoái."

"Anh vì sao có thể điều chỉnh thái độ nhanh như thế? Cảm giác thoáng cái đã biến thành loại vô sỉ như trên thư rồi?"

"Anh trai của em là diễn viên trời sinh mà, vừa rồi thất thố là anh nhất thời sơ ý, em cứ việc hoài niệm cái người biết bối rối vừa rồi đi, sau này không còn nữa đâu."

Phát ngôn này của Huy Thị khiến cho Narsi lại đánh mất năng lực ngôn ngữ. Cứ nói chuyện được một chút đã bế tắc thế này thì thực sự cảm thấy rất bất lực, mặc dù sớm đã vỡ mộng từ lâu rồi, nhưng chứng thực người thân mà mình hằng ghi nhớ trong lòng là cái bộ dạng này, dưới tình huống không thể nói lời khó nghe, hắn chỉ có thể gác lại bình luận.

"Narsi, chúng ta cần đi ăn không? Hiếm khi có cơ hội gặp gỡ, chúng ta không thể cứ đứng ở đây hóng gió trò chuyện chứ?"

Cho dù có thể tiếp tục trò chuyện, có lời nói không hết, lâu dần vẫn sẽ khô miệng khát nước. Ngoài ra, đứng lâu chân cũng mỏi, thời gian đoàn tụ ngắn như thế thì nên làm chuyện gì khác -- nên xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi, trọng điểm nên hỏi cũng gần như hỏi hết rồi.

"Cũng nên ăn gì đó... nhưng anh muốn dùng bữa ở hoàng cung sao?"

Cung San Siro cũng không phải nơi có ký ức tốt đẹp, đối với

Narsi mà nói thì như thế, đối với Huy Thị mà nói thì cũng như vậy.

"Ý của em là, chúng ta muốn dùng bữa chỉ có thể lựa chọn hoàng cung?"

Huy Thị hiếm khi lý giải lời nói của Narsi một cách vô cùng tinh xác, thấy Narsi gật đầu, hắn tức thì có chút kinh ngạc.

"Không thể ra ngoài ăn sao?"

"..."

Đáp án trực tiếp nhất chính xác nhất của vấn đề này là không có tiền, nhưng Narsi nói không ra.

Mười mấy năm không gặp, không dễ gì xảy ra kỳ tích mới có thể đoàn tụ với anh trai một ngày, hắn vậy mà ngay cả một bữa cơm cũng mời không nổi, luôn cảm thấy dù thế nào cũng nói không được, hơn nữa còn có chút cảm giác không biết giấu mặt vào đâu.

Chỉ là, bình thường ăn ở đều trong cung, công việc thế thân không lãnh tiền lương cũng cứ thế làm quen cho đến bây giờ, trên người hắn thực sự moi không ra một cắc tiền tệ của Tây Phương Thành, mời không nổi chính là mời không nổi.

"Chẳng lẽ bọn họ không cho phép em tự tiện rời khỏi hoàng cung?"

"Không có chuyện này."

"Vậy thì, đồ ăn của hoàng cung em mới ăn quen, đồ ăn bên ngoài ăn vào dạ dày sẽ khó chịu?"

"Không có khó nuôi đến thế."

"Hay là ra ngoài với khuôn mặt này nếu bị nhìn thấy sẽ phiền phức?"

"Anh đừng hỏi nữa, tóm lại em không thể mời anh ra ngoài dùng bữa, đơn giản thế thôi."

Narsi sĩ diện có chết cũng không muốn nói ra đáp án chân chính, Huy Thị vô cùng khó hiểu.

"Đừng nói là... không có tiền nhé?"

"Đã bảo anh đừng hỏi nữa mà!"

"Vừa rồi anh cũng muốn em đừng hỏi kỹ như thế, em chẳng phải vẫn hỏi miết."

"Đó là bởi vì, đó vốn đã là chuyện anh cần nói rõ, mà đây chỉ là chuyện nhỏ không hề quan trọng!"

"Đoán trúng chuyện nhỏ không hề quan trọng đã thẹn quá thành giận rồi kìa, có cần thiết phải để ý như vậy không? Không có tiền thì không có tiền, di sản của ca ca cũng không bị sung công, ca ca có thể mời em mà, không có tiền ta cũng sẽ không cười nhạo em..."

"Em chỉ là cảm thấy... mà thôi."

Narsi từ bỏ nói tiếp, dây dưa vấn đề này đối với hắn mà nói thì chẳng có ích lợi gì.

"Narsi, cười một cái xem nào. Thả lỏng cơ mặt một chút, để anh nhìn thấy nụ cười của em đi, em chẳng cười gì hết, giống như có vẻ rất nghiêm túc hoặc không vui, hết thảy đều đã qua rồi, còn có chuyện gì khiến em phiền lòng như vậy đây? Đáng lẽ phải vui một chút chứ."

Huy Thị cố gắng lấy giọng nhẹ nhõm chọc hắn cười, nhưng không có bất cứ hiệu quả nào.

"Em làm không được."

"Làm sao lại làm không được, cả đời em chắc phải từng cười chứ?"

Đối với Huy Thị mà nói, cười là chuyện tự nhiên giống như hít thở, đó chẳng qua chỉ là nhiệm vụ đơn giản điều chỉnh cơ mặt là có thể đạt thành, hắn không hiểu Narsi có ý gì khi nói mình làm không được.

"Bây giờ trong lòng không có chuyện gì muốn cười."

"Chúng ta khó khăn lắm mới gặp được nhau, không đáng để mừng sao?"

"Nhưng anh sẽ nhanh chóng biến mất lần nữa, không phải sao? Nói vui vẻ, chúc mừng gì đó, sang ngày mai sẽ chỉ là vô nghĩa, tất cả giống như đều là giả vậy..."

Huy Thị cảm thấy có chút đau đầu với hắn, lời này vừa nói ra, đối phương đã tự rơi vào trạng thái ưu uất, nói không đau đầu thì đó là gạt người.

"Cứ coi như là thỏa mãn nguyện vọng của anh, cười một cái nào."

"Đã nói không làm được rồi."

"Vậy thì, ôm một cái? Để lại kỷ niệm cũng tốt, làm cái ôm thắm thiết với ca ca nhé, Narsi?"

Huy Thị làm ra vẻ tự nhiên mở rộng cánh tay, chờ Narsi hồi ứng, thật ra hắn phỏng đoán yêu cầu này cũng sẽ bị cự tuyệt.

Cho nên, khi một giây sau Narsi thật sự áp sát tới ôm chầm lấy hắn, dọa hắn suýt nữa đứng tim, đây nói cho hắn cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Lấy tính cách của Narsi, đáng lẽ chỉ sẽ khinh bỉ hắn không

đứng đắn mà thôi chứ.

"Là anh nói muốn ôm, vì sao không ôm lại?"

"Xin lỗi ca ca là nói đùa không ngờ em sẽ làm thật, em vẫn là bỏ anh ra đi anh sai rồi anh cảm thấy có hơi sợ..."

"Ca ca."

Tiếng gọi đột ngột từ Narsi truyền đến, khiến hắn quên mất căng thẳng trên cơ thể.

Không phải thật sự thả lỏng, chỉ là quên căng thẳng mà thôi, lúc này mà cảm thấy "trở về vẫn là có chuyện tốt", "bây giờ đang phát phúc lợi sao" hình như đều không đúng, bởi vì Narsi đang vùi mặt ở vai hắn hơi run rẩy, hắn đang rất buồn.

Bọn họ hiếm khi có tiếp xúc gần gũi như vậy, những hành động tương thân tương ái tương tự, cho dù là lúc nhỏ cũng gần như chưa từng có.

Có lẽ Narsi không có trực tiếp nói mong muốn trong lòng ra khỏi miệng, nhưng ý hắn muốn biểu đạt, kỳ thực cũng giống với Lạc Thị.

Vì sao cuối cũng vẫn phải biến mất?

Thật sự không thể ở lại sao?

Bởi vì không thể nói ra một lời nói dối sẽ không thực hiện, ngày hôm sau sẽ bị vạch trần, cho nên hắn không biết nên làm sao an ủi Narsi, làm nhạt đi bi thương giờ phút này của hắn.

Người cảm thấy buồn không phải chỉ có bọn họ, bản thân hắn cũng vậy. Chỉ là hắn chọn phớt lờ, bỏ qua cảm nhận của mình, chỉ bởi vì đây không phải điều quan trọng nhất, không phải sự vật cần ưu tiên đặt ở hàng đầu.

Cái ôm này rốt cuộc duy trì bao lâu, Huy Thị không có tính toán. Giống như không muốn buông tay nữa, hắn không phải không thể hiểu.

Nếu như nhất định phải rời khỏi, vì sao còn phải trở về cứ như một trò đùa?

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cũng vẫn chỉ có thể quy cho vận mệnh thích đùa giỡn hắn, lúc đùa giỡn hắn cũng thuận tiện liên lụy người bên cạnh hắn.

Tiền tệ của Đông Phương Thành bây giờ đã có đường dây để trao đổi ở Tây Phương Thành, bởi thế dưới tình huống Huy Thị bỏ tiền, bọn họ vẫn thuận lợi đến một gian phòng, an ổn dùng xong bữa.

Cuộc trò chuyện giữa bọn họ, đại khái đều là Narsi đơn phương hỏi, để Huy Thị kể lại quá trình sinh sống ở Đông Phương Thành cho hắn nghe, tìm hiểu cái nơi chưa từng có cơ hội tham dự.

Theo lý thuyết Huy Thị cũng nên quan tâm cuộc sống trong quá khứ của Narsi, nhưng mà, khác với cuộc sống ẩn giấu thân phận tiến đến Đông Phương Thành sau đó được tiếp nạp của hắn, những ngày Narsi sống ở Tây Phương Thành, căn bản là chuyện không nên bức hắn hồi tưởng.

Giả như Narsi thật sự muốn đem bóng tối với đau khổ ở quá khứ nói cho hắn, vậy hắn tự nhiên sẽ lắng nghe, chủ động hỏi hình như không ổn lắm. Bởi thế hắn cũng chỉ có thể lướt qua những cái này, chỉ hỏi tình huống gần đây, cứ như thế giết thời gian đến hoàng hôn.

Sau khi Huy Thị với Narsi cùng về đến cửa cung, Narsi nhẹ giọng tạm biệt với hắn. Mà khi Huy Thị cười hỏi hắn vì sao không lưu luyến, vậy mà không giữ hắn ở lại thêm một lát, Narsi thì trầm

mặt một hồi, mới nói với hắn như vậy đã đủ rồi, ít nhất nếu phân ly ở đây, hắn sẽ không đến nỗi khiến Huy Thị khó xử.

Cho nên, ở lại lâu thêm một chút thì không đảm bảo sẽ không đổi ý sao?

Huy Thị muốn hỏi hắn như vậy, nhưng cuối cũng vẫn là nở nụ cười thấu hiểu, chào tạm biệt với hắn.

Khi rời khỏi Tây Phương Thành, tâm tư Huy Thị dù hỗn loạn vẫn có một phần bình tĩnh.

Rốt cuộc nên lập tức trở về, hay là ở lại tản bộ một lát, hắn nhất thời cũng khó có thể quyết định. Dù sao cũng còn cuộc hẹn tiếp theo, mặc dù không hẹn thời gian chuẩn xác, vẫn phải trả hẹn.

Khu hoang dã bên ngoài thành cũng có ít nhiều cư dân tân sinh đang hoạt đông, để tránh người lạ, hắn đặc biệt chọn con đường tương đối vắng vẻ, cũng bởi thế, khi tiếng bước chân kèm theo tiếng gọi mình xuất hiện từ phía sau, hắn mới sửng sốt.

Đặc biệt khi nhận ra cái âm thanh kia, quay đầu nhìn thấy người nào đó mấy ngày không thấy, đáng lẽ đang ở Đông Phương Thành chờ mình, hắn cuối cùng cũng không khỏi ngạc nhiên gọi tên của đối phương.

"Phạm Thống?"

◎Lời bạt của Phạm Thống

Từ lúc tôi thức dậy vào sáng sớm, hôm nay đã trải qua một ngày đầy hoảng loạn -- tôi cảm thấy ngủ quên lâu như thế thật sự là trời cao cố ý gây rối, đây căn bản đã phá rối mọi kế hoạch của tôi!

Sau khi luyện xuất khiếu phù suốt một tiếng đồng hồ, phát hiện viết không ra một tấm phù chú hữu hiệu, tôi gần như muốn

bỏ cuộc rồi, chỉ là, cứ như thế bỏ cuộc sau đó chờ Huy Thị kết thúc cuộc gặp gỡ với Narsi rồi đến tìm tôi, hình như lại hơi quá bị động, đây khiến tôi không khỏi lục lọi những phù chú xin được từ Puhahaha, tìm xem có thứ nào dùng được hay không.

Nếu như sự tình thật sự thuận lợi như thế, tôi cũng không cần sứt đầu mẻ trán làm gì. Sự thực chứng minh, cho dù bình thường có chuẩn bị một số phù chú, không tính lâm thời ôm chân Phật, tôi vẫn tìm không được phù chú có thể thay thế xuất khiếu phù, mắt thấy Huy Thị hẳn là đã xuất phát đi tìm Narsi, tôi chừng như không biết nên làm sao mới tốt.

Dù trước đó đã thu hoạch được một số tình báo, nhưng tôi vẫn kiên trì muốn đi quan sát như vậy, có lẽ là bởi vì... tôi cảm thấy mình ở rất nhiều phương diện đều rất vụng về đi.

Mặc dù tôi có được ký ức của Huy Thị, cũng đối thoại vô số lần với Huy Thị ở trong đầu, nhưng phần lớn, tôi đều nhìn không thấy mặt của hắn.

Nhìn không thấy mặt là chuyện rất tệ, bởi vì nhìn không thấy mặt, tôi sẽ nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, muốn tôi phân biệt ra câu nào là nói dối, câu nào là nói đùa và câu nào là thật lòng, tôi sợ tôi thực sự phân không ra.

Ở chung lâu như thế rồi, từ giọng điệu luôn có thể nghe ra một vài đầu mối, nhưng lỡ như hắn che giấu quá tốt thì sao?

Vẻ mặt chung cuộc vẫn là một đầu mối để phán đoán, nhưng trước đó tôi rất ít khi nhìn thấy mặt của hắn, không rõ khác biệt khi hắn thay đổi vẻ mặt, mà tôi chỉ có nửa ngày cuối cùng này để quan sát mà thôi, ở trước mặt Narsi hắn chắc sẽ bộc lộ rất nhiều chân thực đi?

Tôi muốn tìm hắn hỏi rõ mọi chuyện, cho nên đây rất quan trọng.

Tôi không muốn bị hắn qua quýt dắt mũi, tùy tiện nói mấy câu để lấp liếm, cho nên đây rất quan trọng.

Tôi không hiểu biến mất mà hắn nói là chuyện làm sao, cho nên, đây rất quan trọng...

Đối với tôi mà nói hắn đã không phải là người ngoài không liên quan nữa, cho dù hắn có lẽ không muốn người khác can thiệp, tôi vẫn không thể bỏ mặc như vậy.

Thế là tôi dưới tình huống nhất thời nghĩ không thông muốn đồng thời sử dụng ba kỹ pháp của phù chú ẩn nấp, trong quá trình đương nhiên cũng phát nổ mấy lần, may mà vẫn đã thành công.

Dưới tình huống không có trợ giúp của vũ khí, kỳ thực tôi rất lo hiệu quả ẩn trốn như vậy vẫn chưa đủ, mặc dù Nguyệt Thoái vì để tôi tiện ra vào Tây Phương Thành với Cung San Siro nên đã cho tôi vật phẩm có thể thuận lợi thông quan, nhưng... chủ yếu nhất vẫn là đừng bị người đương sự phát hiện.

Huy Thị không biết phù chú, Narsi mặc dù có Lạc Thị chỉ đạo, chẳng qua cũng chỉ là học cách dung nhập phù lực với pháp lực mà thôi, huống hồ còn ở giai đoạn sơ kỳ - tôi bởi thế cảm thấy may mắn nên cứ vậy mà đi, mà khi tôi đến được vườn hoa trên mái, bọn họ đã nói được một hồi rồi, tôi chỉ có thể lặng lẽ chờ ở bên cạnh quan sát, sau đó cảm thấy mình hình như có hơi quá đáng.

Nhìn lén người khác để lộ tình cảm, luôn khiến tôi có cảm giác làm chuyện gì có lỗi, rõ ràng tôi không có ý đó, nhưng nếu dùng "chỉ là bởi vì quan tâm" để giải thích, tôi cảm thấy thực sự rất giống cái cớ, nếu như vậy, trên thế giới toàn bộ những kẻ cuồng theo dõi cuồng nhìn lén gây ra phiền nhiễu cho người khác chẳng phải đã có thể danh chính ngôn thuận nói mình vô tội rồi?

Vì thế lời tôi nên dùng để giải thích là... "chỉ là sự cố" sao?

Mặc dù những cái này đều là tự tôi muốn làm, nhưng vẫn sản sinh một vài suy nghĩ vì sao phải lo chuyện bao đồng, đặc biệt là lúc bọn họ sắp đi ăn cơm.

Nhìn người khác ăn, mình lại đói bụng, chỉ có thể nhìn bọn họ ăn... Đây rốt cuộc là trừng phạt gì vậy?

Sau khi rời khỏi nhà, tôi có cân nhắc vấn đề ăn uống, cho nên trước đó đã gặm bừa một ít lương thực công cộng rồi mới tới, nhưng bọn họ ăn xong từ trưa, rồi lại chờ đến tối, tôi đương nhiên vẫn sẽ đói mà! Tôi cũng muốn mang theo lương khô dự bị, có điều tôi là người vô hình không thể để bọn họ phát giác, ăn uống chẳng phải sẽ có âm thanh sao! Công sức há chẳng phải sẽ bị đổ bể trong thoáng chốc!

Tôi cảm thấy phiền não của tôi đều rất bình thường, nhưng cũng rất phá hoại bầu không khí, những phiền não này thực sự rất thực tế, nhưng tôi lại phiền não những chuyện này, đây rất khiến người không biết nói gì...

Chờ đến khi Huy Thị với Narsi cuối cùng cũng chào tạm biệt, trong lòng tôi đã tích lũy một đống vấn đề muốn hỏi hắn rồi.

Có lẽ là vấn đề quá nhiều, thoáng chốc không kịp chỉnh lý thứ tự, khi tôi nhìn quanh tứ phía chỉ còn lại một mình hắn, cho nên giải trừ ẩn nấp và gọi hắn, không biết có phải là do quá nôn nóng, tôi thậm chí không thể suy xét vấn đề làm thế nào giải thích tôi vì sao lại ở đây.

Có lẽ là bởi vì, trước khi tôi gọi hắn, dưới ánh sáng còn sót lại của chiều tà, hắn thoạt nhìn... thật sự... giống như sắp biến mất vậy.

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-6

Chương 6: Lấy tay của ngươi, làm tròn giấc mộng ta muốn ngươi vẽ xuống

"Không phải ai cũng có thể chấp nhận ngươi rời khỏi, bởi vì chỉ có ta biết, ngươi cũng không phải chỉ còn lại ký ức, bất luận là Huyễn Thế là hay thế giới của ta, ngươi đều không nên biến thành "chưa từng tồn tại"." -- Phạm Thống

"Nếu bóng tối của quá khứ kết thúc tại thời khắc tử vong, vậy thì ánh sáng lóe lên vào khoảnh khắc cuối cùng mang đến tương lai cho ta, nhất định chính là ngươi đi ..." -- Huy Thị

Huy Thị cũng không cảm thấy Phạm Thống là người không dưng lảng vảng xung quanh Tây Phương Thành, muốn nói hắn vừa mới đến đúng lúc gặp được mình ở đây, Huy Thị không tin loại trùng hợp này.

Có điều đặc biệt truy cứu việc này hình như không có ý nghĩa gì, cho nên hắn kinh ngạc xong thì lập tức duy trì thái độ bình thường bắt chuyện với Phạm Thống.

"Sao vậy? Chúng ta chẳng phải đã hẹn nửa ngày sau của hôm nay sao? Ta cứ tưởng ngươi sẽ ở Đông Phương Thành chờ ta cơ, vậy mà tự chạy đến rồi, nôn nóng tới vậy?"

"Ta..."

Phạm Thống hình như là bởi vì thái độ quá mức bình thường của hắn mà bị nghẹn, cộng thêm vẫn chưa chuẩn bị xong lời muốn

nói, sau khi phát một tiếng liền bối rối dừng lại.

May mà dưới tình huống chưa nghĩ xong muốn nói cái gì, nguyền rủa sẽ không cưỡng chế tôi nói ngược, bởi vì có cái gì để nói đâu...

Cho nên tôi rốt cuộc muốn nói cái gì? Muốn bắt đầu hỏi từ đâu?

"Nếu ngươi cũng đã đến rồi, vậy dứt khoát nói chuyện ở đây đi? Ngươi đã muốn hẹn với ta thì chính là có lời muốn hỏi ta, có đúng không?"

Huy Thị thấu hiểu mà dùng lời này mở đầu, thúc giục hắn hỏi, nhưng thấy hắn nói một cách nhẹ nhàng như vậy, Phạm Thống trái lại có chút tức giận.

"Ngươi cũng biết ta không có lời muốn hỏi ngươi! Hôm đó không lập tức trả lời ta!"

"À, chẳng phải đã nói cần điều chỉnh tâm tình sao? Mặc dù quan hệ của chúng ta đặc thù, nhưng vẫn phải tôn trọng không gian riêng của nhau chứ, ta biết để ngươi chờ mấy ngày này ngươi nhất định rất sốt ruột, trước nói một tiếng xin lỗi với ngươi, đừng tức giận nữa nhé?"

Phạm Thống cảm thấy lời mình nói với Huy Thị giống như đều sẽ bị hắn dùng cách mềm mỏng đánh trả, khiến người không làm gì được, đặc biệt là khi đã quan sát hắn mấy ngày nay cộng thêm việc lục lọi kí ức, đều khiến Phạm Thống cảm thấy chột dạ vì không tôn trọng riêng tư của đối phương, lần này càng không biết nói từ đâu.

"Tóm lại là ngươi khoan hẵng nói rõ là chuyện làm sao!"

Dưới tình huống này, Phạm Thống đành trước hết yêu cầu như vậy, nghe xem Huy Thị sẽ nói thế nào trước đã, rồi quyết định hỏi

làm sao.

"Ta đã nói ta là mảnh vỡ ký ức tách ra từ chỗ ngươi, khoảng năm ngày sẽ biến mất, cũng chính là lát nữa ngươi có lẽ sẽ không còn nhìn thấy ta, chẳng phải đơn giản như thế sao?"

Nghe hắn lấy điều đã nói với mọi người để qua loa với mình, cảm giác bối rối của Phạm Thống vừa rồi lập tức bị phẫn nộ lấn át.

"Ngươi gạt ai hả! Cái gì mà mảnh vỡ ký ức với chả cái bóng, nếu như ngươi thật sự bị tách ra, vì sao ký ức của ngươi trong đầu ta vẫn không có lưu lại? Ta bây giờ vẫn không biết kiếm thuật, vẫn đọc không hiểu chữ của Đông Phương Thành!"

Ta là nói ký ức đều còn trong đầu ta! Những thứ chỉ ngươi mới biết ta cũng không có đột nhiên không còn biết!

"À, đó chính là sao chép ra chăng? Đây chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, không có gì khác biệt."

"Cái gì mà hiểu lầm lớn chứ! Căn bản là nói dối nho nhỏ! Ai mà không tin ký ức có thể làm nhiều chuyện như vậy, ký ức là vật chết, nhưng ngươi rõ ràng đang sống!"

Phạm Thống không tài nào hiểu được Huy Thị vì sao cứ phải nhấn mạnh mình là ký ức, cách nói này có lẽ gạt được người khác, nhưng đối với người suốt ngày bị Huy Thị quấy rầy đòi hoàn thành di nguyện, mượn thân thể như hắn mà nói, căn bản là đầy rẫy sơ hở.

"... Bằng không ngươi muốn ta nói với mọi người ta là mảnh vỡ linh hồn sao? Hay nói thẳng luôn ta chính là Huy Thị, như vậy sẽ tốt hơn sao?"

Huy Thị thoạt nhìn có chút mệt mỏi, khi bất đắc dĩ thừa nhận còn có một loại cảm giác buông xuôi.

"Nếu như đây không phải sự thật, ngươi vì sao không nói như vậy?"

Ta là nói nếu như đây mới là chân tướng, ngươi vì sao phải dùng nói dối để lấp liếm nó?

"Chẳng lẽ nói người khác thành cái bóng của ký ức, chỉ là để tăng thêm phiền toái, cho dễ thanh tĩnh hơn?"

"Thanh tĩnh là ngươi chứ, bớt đi một kẻ hay lải nhải như ta, ta nghĩ ngươi mấy ngày nay ngủ rất ngon mới đúng, đây chỉ sợ là cuộc sống an tĩnh lâu lắm mới có nhỉ? Phạm Thống."

"Cảm giác thanh tĩnh bây giờ của ta rất tốt!"

Nghe hắn khó chịu nói như vậy, Huy Thị cười cười.

"Hay thật đấy, cộng sinh lâu như thế, cho dù là nói ngược, ta cũng có thể biết rõ ngươi muốn nói cái gì."

Phạm Thống cảm thấy hắn cứ luôn đánh trống lảng, không đi vào trọng điểm, hoàn toàn không có trả lời vấn đề của mình.

Ta mặc kệ ngươi có hiểu ta nói cái gì hay không, có hiểu ta bây giờ đang nói ngược hay là nói bình thường! Ngươi đang chế nhạo ta không moi được lời thật lòng của ngươi sao? Mắc gì xây tường cao muốn chết đến thế! Ngươi thành thật một chút thì có làm sao?

"Ngươi đừng cứ luôn đối mặt vấn đề, nói dối phải có cái lý do đi!"

"Lý do đương nhiên tồn tại, nhưng ngươi biết để làm gì?"

"Lời này của ngươi giống như "chúng ta cũng đâu thân quen ta có nghĩa vụ gì nhất định phải nói cho ngươi", ngươi chẳng phải nghĩ như vậy sao?"

"Này này, Phạm Thống, ngươi tội gì phải bức hỏi ta như vậy? Ngươi có biết ngươi có cái thói xấu, chuyện người khác càng không muốn nói ngươi càng muốn hỏi cho ra, như thế đôi khi không hay lắm đâu."

"Ta không có cái thói tốt này! Bình thường những chuyện mà người khác rất muốn nói ta vẫn sẽ tránh né, tiếp xúc bí mật hoặc mặt sáng của người khác vốn đã không có gì xấu, ngươi cho rằng ta rất muốn hỏi sao? Còn chẳng phải bởi vì ngươi rất không bình thường!"

"Thật vui khi có được vinh hạnh như vậy, khiến ngươi nhiều lần dồn dập truy hỏi, mức độ nói ngược liên tục của ngươi cũng khiến ta thán phục, chẳng qua không cần lo lắng, trong đầu ta phiên dịch xong rồi, ta hoàn toàn hiểu ngươi muốn nói cái gì."

"Vậy ngươi né tránh vấn đề của ta đi!"

"Bởi vì ta năm ngày sau sẽ biến mất, dưới hiệu quả thanh tẩy linh hồn thì sẽ chẳng còn gì sót lại, các ngươi sẽ không tìm được ta nữa."

Huy Thị lần này thì lại rất dứt khoát, trả lời rất ngắn gọn đủ ý.

"Tịnh hóa chú xóa bỏ tà chú, ta là ác linh bị đuổi ra mà. Ngươi muốn ta nói cho bọn họ như vậy sao? Để bọn họ cảm thấy phù chú mình làm ra xóa đi tồn tại của ta, để Lạc Thị biết phù chú nó ném ra xua đuổi linh hồn của ta?"

Thái độ khi hắn nói những lời này cứ như những chuyện đó chẳng liên quan đến mình, thưởng thức xong vẻ mặt kinh ngạc của Phạm Thống, vẫn còn tâm tình tiếp tục cười nói với hắn.

"Sớm đã bảo ngươi đừng hỏi mà cứ thích hỏi. Không biết chẳng phải đỡ hơn sao? Tóm lại ngươi về sau đã có thể thanh tĩnh như mấy ngày qua rồi, ta cũng chỉ là biến mất mà thôi, dù gì ta

sớm đã chết rồi, trên thế giới cũng không còn nơi nào tìm được bóng dáng của ta nữa, đây mới là tình huống bình thường đi."

"... Ngươi vì sao còn cười vào được? Ngươi không chỉ không muốn để mọi người biết, cũng không buồn cho mình sao?"

Đối với vấn đề Phạm Thống nghiến răng nghiến lợi hỏi ra, Huy Thị hiển nhiên không có phản ứng quá lớn.

"Đây có gì để buồn, cũng chẳng có gì không tốt. Mọi người luôn hi vọng mọi thứ có thể hoàn mỹ viên mãn, nhưng ta chính là một chút tiếc nuối trong đó, các ngươi mới sẽ không quên ta."

"Chỉ muốn không quên đã đủ rồi sao?"

"Bằng không còn có thể thế nào?"

Huy Thị nhún vai, giọng mặc dù bất đắc dĩ, nhưng để lộ một nỗi tuyệt vọng tiêu cực.

"Người chết không nên nhiễu loạn sinh hoạt của người sống, cho nên cư dân nguyên sinh mới sẽ không hóa thành cư dân tân sinh để tái sinh, bởi vì như thế sẽ khiến thế giới mất trật tự. Nếu đã như vậy, chết rồi thì phải chấp nhận, len lén ký sinh trên thân người khác tồn tại lâu như vậy, nghiêm khắc mà nói đã được hời rồi, ta đã nói rõ tất cả, lúc biến mất ta cũng không muốn bên cạnh có người khác, cho nên, ngươi cứ chào tạm biệt ta giống như bọn họ đi."

Dường như muốn nhanh chóng kết thúc đối thoại, Huy Thị đang nói liền tự hạ kết luận.

Nhưng mà Phạm Thống lại túm lấy hắn, nói ra lời hắn không ngờ sẽ nghe thấy.

"Theo ta đến tế đàn Trầm Nguyệt tìm Puhahaha, ta không tin không có biện pháp! Ta... ta có thể để ngươi trở về dưới thân ta,

cho dù khôi phục thành tình huống trước kia cũng không sao, đi theo ta!"

Phạm Thống biểu đạt ra sự quan tâm của mình, thậm chí nguyện ý thoái nhượng, cho phép tên "ác linh" mang đến vô số phiền phức cho hắn tiếp tục ở cùng mình.

Nhưng Huy Thị nghe xong, lại không nhịn được bật cười.

"Phạm Thống, cũng đã là lúc này rồi, ngươi còn nói ngược thảm hại như vậy, ngươi như thế, ta cho dù chảy nước mắt cũng cười ra được, cho dù ta thoạt nhìn không buồn, ngươi cũng không cần thiết để ta cười đến khóc chứ?"

"Ngươi khóc cái gì mà khóc! Ta không phải nghiêm túc, ai bảo ngươi cười! Còn bao lâu sẽ biến mất? Đừng có đùa nữa!"

Phạm Thống biết mình vì sao tức giận, bởi vì Huy Thị trông có vẻ rất dửng dưng.

Dửng dưng với mọi thứ tiếp đến, không quan tâm mình sẽ thế nào, giống như chỉ yêu cầu mọi người bỏ đi sự quan tâm đối với hắn, hắn chỉ yêu cầu chuyện này.

"Thời gian còn lại bao lâu cũng không quan trọng, bởi vì ta không muốn đi theo ngươi. Rất vui vì ngươi chịu để ta trở về "dưới thân" ngươi, nhưng đây thực sự là chuyện không cần thiết, tỉ lệ thành công cũng không cao đi?"

"Ngươi ngay cả thử một cái cũng không chịu sao? Đừng chỉ lo bỏ qua hai chữ đó, bây giờ không phải lúc để ngươi khen chướng ngại ngôn ngữ của ta!"

"Đừng nhất thời xúc động bởi vì đồng tình hoặc thương xót mà làm ra lựa chọn sai lầm, ngươi sẽ hối hận, Phạm Thống. Rõ ràng là thân thể của ngươi, lại có người khác cư trú, thật sự không cảm thấy chán ghét chút nào sao? Trước giờ chưa từng cảm thấy bất

tiện? Chưa từng nghĩ vì sao lại là ngươi, chuyện xui xẻo như vậy làm sao không xảy ra ở người khác?"

Huy Thị đột nhiên hỏi một chuỗi vấn đề đâm thẳng vào nội tâm Phạm Thống, hại hắn nhất thời không đáp lại được.

"Chắc không phải bởi vì chỉ còn mỗi phương pháp này, cho nên ngươi đành phải thỏa hiệp chịu uất ức chứ? Ngươi có lẽ sẽ cảm thấy ta vì sao không thương lượng với ngươi, vì sao không cầu ngươi giúp đỡ, nhưng chuyện mặt dày như vậy, ta làm sao có thể lặp lại nhiều lần, lần nào cũng hi vọng ngươi đồng ý đây?"

Từ khi ở trong thông đạo Trầm Nguyệt thỉnh cầu Phạm Thống tiếp thụ di nguyện, hắn đã nợ một cái nhân tình vĩnh viễn trả không hết rồi.

Bởi vì không có cách nào trả hết, mức độ thấp nhất có thể làm, chỉ là đừng gây phiền nhiễu cho đối phương nữa mà thôi.

"-- Ngươi cũng không phải ta, ngươi làm sao biết ta nhất định sẽ hối hận!"

Mấy vấn đề vừa rồi, Phạm Thống đúng là khó trả lời, nhưng mà trả lời không được, không đại biểu hắn sẽ từ bỏ.

"Đúng là không thể không có chút oán trách nào, đó là chuyện mà người bình thường mới làm được đi! Ngươi vì sao phải lấy những chuyện nhất định sẽ không xảy ra để nói, đem những cái đó làm chứng minh cho việc không thể tiếp thụ đây? Ngay cả khi ở chung bình thường với người khác cũng thường thường có va chạm với bất hòa rồi, chẳng lẽ bởi vì như vậy đã cắt đứt qua lại với mọi người sao!"

"Đúng rồi đúng rồi, nhưng chuyện phiền nhiễu chẳng phải có thể tránh thì tránh sao? Ta không có yêu cầu ngươi phải giống như một vị thánh, cũng không nói ngươi phải không được khó chịu với

ta, ta mới dám trở về, ta chỉ là muốn để mọi thứ kết thúc ở đây mà thôi. Cái gì cần truyền đạt đã truyền đạt rồi, hiểu lầm với khúc mắc cũng được hóa giải rồi, ta đã dùng tốt năm ngày này, ta kỳ thực cũng không muốn ở lại một chút nào a ha ha ha ha."

Phạm Thống cảm thấy được Huy Thị muốn giãy khỏi tay của hắn, thế là hắn nắm càng chặt hơn.

"Khúc mắc của bọn họ đã hóa giải rồi, cuộc đời của bọn họ có thể tiếp tục sống thật tốt--"

Với khoảng cách gần như vậy, hắn một hơi nói xong những lời còn lại.

"Nhưng ngươi thì làm sao đây? Trong lòng ngươi toàn nghĩ cho người khác, bản thân ngươi thì thế nào đây? Nếu cứ như vậy kết thúc, cuộc đời của ngươi vẫn không có bất cứ thay đổi nào!"

Sau khi hắn gần như gào lên nói xong những lời này, hắn nhìn thấy Huy Thị mở to mắt.

Phạm Thống muốn nhìn thấu tâm tình chân chính của Huy Thị, đánh cược hắn thật ra không muốn rời khỏi.

Nắm được sơ hở xuất hiện trong phút chốc, không bị hắn che đậy bằng lời nói bên ngoài để che giấu tâm tình -- sau đó thuyết phục hắn, đừng dùng biến mất một cách tiêu cực để kết thúc.

"... Phạm Thống, nguyền rủa biến mất rồi?"

"Biến mất rồi. Mà vì sao phản ứng của mỗi người đều khác nhau như vậy! Cứ luôn hỏi ta cái này! Ngươi vừa rồi sững ra một thoáng là vì kinh ngạc cái này sao? Nếu khó biến mất như vậy thì tốt rồi!"

Có lẽ cũng biết cứ tiếp tục giả ngu thế này sẽ chọc giận Phạm Thống, Huy Thị cười gượng mấy tiếng rồi sau đó xin lỗi.

"Thật ngại quá, ta chỉ là... nhất thời, có chút không biết nên nói cái gì, đành đánh lạc đề một chút, ngươi sẽ không so đo chứ?"

"Vừa rồi mới nói không thể mặt dày, bây giờ đã mặt dày muốn ta so đo với ngươi rồi!"

"Ngươi không biết đâu, ta có tỷ lệ khoảng ba mươi phần trăm sẽ dùng mặt dày vô sỉ để che giấu sự lúng túng của mình, ngươi phải cho ta bậc thang đi xuống chứ, bằng không ta chỉ có thể tiếp tục giả ngu thôi."

"Được, ta bây giờ cho ngươi bậc thang đi lên, mau theo ta đi tế đàn Trầm Nguyệt tìm A Pu."

"Ta muốn nói trước một chút, nếu như đi rồi vẫn không được, ngươi cũng đừng buồn nhé."

"Nguyệt Thoái cũng không được, ngươi vì sao được!"

"Tình huống không giống nhau đi, huống hồ cậu ta có vương huyết, thế giới không thể mất đi cậu ta, cậu ta là đặc biệt."

"Ngươi lải nhải ít như thế, phiền não ít như thế làm gì! Nhất định phải lấy cả thế giới ra làm vốn trao đổi mới có thể trở thành đặc biệt sao? Ngươi nên cảm thấy ngươi có thể trở thành ngoại lệ là một chuyện rất khó chịu, đây mới là phản ứng bất thường của ngươi đi!"

Nhìn Phạm Thống có vẻ rất muốn đánh hắn, Huy Thị cũng nói không ra tâm tình đang dâng trào trong lòng mình là gì.

Dừng lại một lát, hắn lúc này mới nở nụ cười mờ nhạt với Phạm Thống.

"Nói cũng phải, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

Kén trắng bao trùm tế đàn Trầm Nguyệt, dưới tình huống bình

thường là để ngăn chặn người ngoài với vũ khí hộ giáp cao giai tiến vào, chẳng qua mỗi lần Puhahaha đến đây ở mấy ngày, Phạm Thống luôn là phải đến đón hắn về, cho nên Phạm Thống muốn ra vào vẫn là không thành vấn đề.

Nghĩ đến điều này, Phạm Thống cứ cảm thấy mình giống như đâu cũng có thể đi, thân là một cư dân tân sinh nho nhỏ, những đãi ngộ đặc thù có thể gặp không thể cầu này khiến hắn không biết nên bối rối hay là nên âm thầm vui sướng. Chẳng qua, hôm nay hắn ngoại trừ đến đón Puhahaha, cũng phải nhờ Puhahaha giúp chuyện của Huy Thị, chút phức tạp trên tâm tình này cứ tạm thời gác sang một bên.

Sau khi mang theo Huy Thị vào bên trong tế đàn, Phạm Thống nhanh chóng nhìn thấy Puhahaha đang lơ lửng ngủ giữa không trung, cộng với Trầm Nguyệt đang bám trên chân hắn làm nũng. Nói đến, mỗi lần tới đón Puhahaha, hắn đều cảm thấy thiếu nữ thần khí đang trừng mắt nhìn mình rất đáng sợ, nhưng cũng chỉ có thể đánh liều mang vũ khí của mình đi.

Sau khi đánh thức Puhahaha, thu hút chú ý của hắn, Phạm Thống chưa mở miệng yêu cầu, Puhahha đã mở đôi mắt nhập nhèm lên tiếng hỏi trước.

"Lạ quá, bổn phất trần chẳng phải bảo ngươi làm xong chuyện mới tới sao? Ngươi mang tên tóc đen giả này đến làm gì?"

"À, là thế này, bởi vì... nói đến thì dài, tóm lại, ta không muốn hắn cứ như thế biến mất, A Pu, ngươi có thể làm cho hắn trở về thân thể ta không?"

Để có thể nói chuyện thuận lợi, Phạm Thống sử dụng trò chuyện tâm linh đề xuất yêu cầu với Puhahaha.

Có điều hắn vừa nói xong, nhiệt độ không khí trong tế đàn lập tức giảm xuống mười độ.

"Tuyệt đối không được! Phạm Thống ngươi có gan nói lại lần nữa xem! Bổn phất trần tuyệt đối sẽ không để hắn trở về chia sẻ không gian của ta, hắn dựa vào cái gì tiếp tục ở trong thân thể của ngươi? Phân ly cũng đã phân ly rồi, Phạm Thống ngươi có bệnh à!"

Cho dù Puhahaha đang ở trạng thái nổi khùng, Trầm Nguyệt vẫn bình yên nhoài người trên thân hắn, sau khi bị hắn chê phiền phức vẫy tay xua đuổi, liền phiêu ra ra sau đổi thành trạng thái đu đeo ở sau lưng hắn, hoàn toàn phớt lờ hai vị khách không mời này.

"Nhưng, như vậy hắn sẽ biến mất! Trở lại trên thân ta thì có làm sao!"

"Miễn bàn! Không phải vũ khí cũng không phải hộ giáp mà đòi cướp chủ nhân gì với bổn phất trần, Phạm Thống ngươi lần nào cũng muốn bổn phất trần giúp thì thôi, vậy mà còn vì loại chuyện này, da ngươi bị ngứa sao!"

"Cái gì chứ, là vũ khí hoặc hộ giáp thì có thể cướp sao? Ngươi chẳng phải vẫn là không cho..."

"Là vũ khí hoặc hộ giáp, bổn phất trần có thể danh chính ngôn thuận đề xuất quyết đấu làm cho hắn cút, nhưng là một linh hồn của cư dân nguyên sinh bình thường, bổn phất trần muốn diệt hắn cũng ngại mất thân phận, Phạm Thống ngươi căn bản không hiểu vấn đề ở đâu!"

Phạm Thống tràn ngập bất đắc dĩ.

Gần đây hình như rất nhiều người nói tôi không hiểu vấn đề ở đâu, nhưng trong lòng tôi cũng thường cảm thấy người khác không hiểu vấn đề ở đâu. Cho nên vấn đề rốt cuộc ở đâu vậy?

"Phạm Thống, nếu hắn không đồng ý thì thôi..."

Huy Thị đứng ở phía sau xen vào một câu, Phạm Thống thì lắc đầu với hắn.

"Ngươi chờ vài lát, ta thương lượng tiếp với hắn."

"Không cho thương lượng! Đã nói không được! Bất luận thế nào cũng không được! Ngươi đừng hòng dùng cái gì đó để lấy lòng ta, bất luận dùng điều kiện gì để đổi ta cũng sẽ không đồng ý!"

"Cho nên ý của A Pu ngươi là làm được, chỉ là không muốn giúp?"

"Bổn phất trần không muốn trả lời vấn đề này."

"Hắn sẽ biến mất đấy, cho dù ngươi hận không thể cho hắn biến mất, nhưng ta sẽ rất buồn, nếu như không thể để hắn trở về trên thân của ta, vậy còn có cách nào khác để hắn ở lại không?"

Lúc Phạm Thống hỏi câu này, Puhahaha đang bực mình túm lấy Trầm Nguyệt đu đeo phía sau, xách cô ra phía trước. Nghe Phạm Thống hỏi như vậy, sắc mặt của hắn khó coi mà trầm mặc một hồi.

Tiếp đến chuyện hắn làm cũng rất đơn giản.

Sau khi vung tay một cái quét Huy Thị vào thông đạo Trầm Nguyệt bên cạnh, mặc kệ tiếng la hoảng của Phạm Thống, Puhahaha cạn lời mà nhìn đứa em gái xách trên tay, đang tủi thân nhìn chằm chằm vào mình.

"Xử lý cái gã kia."

◊◊◊◊

Dựa vào việc nếu còn không tìm được nhân tài khả dụng để lấp ghế trống quan chức thì mình có lẽ sẽ chết vì mệt, Narsi mấy ngày nay ngoài cắm đầu vào công vụ, thì cũng không thể không bớt chút thời gian thẩm duyệt tư liệu, xem xem có ai để sắp xếp thượng nhiệm hay không.

Chồng tư liệu trên bàn, hắn vừa lật vừa quăng, dù sao không dùng được thì không có giá trị, tiện tay quăng bừa cũng chẳng sao, tự nhiên sẽ có người đến thu dọn.

Khi hắn lật đến phần tư liệu nào đó, tay của hắn dừng lại, ánh mắt cũng giống như đóng băng ở trên giấy, rất lâu, hắn mới gọi người hầu bên ngoài vào, giao tư liệu này cho người hầu.

"Đi gọi người này qua đây."

Trong thời gian chờ người xuất hiện, hắn xoa bên hông trán của mình, không biết có phải là để xoa dịu tâm tình hay không. Chờ đến khi cái bóng người vốn cho rằng không thể nhìn thấy được nữa đẩy cửa đi vào, hắn vẫn hoài nghi tính chân thực của hết thảy điều này.

"Anh chẳng phải nói sẽ biến mất sao?"

"Xảy ra một chút tình huống, anh cũng không biết nên giải thích với các em thế nào, tóm lại... anh hình như có thể ở lại không rời khỏi nữa, lần này là thật."

"Trở về không biết trực tiếp đến nói một tiếng sao? Cái gì mà đơn xin việc, nhất định phải dùng cách kỳ quặc này?"

"Bởi vì lúc trước quá khẳng định sẽ biến mất, anh không biết nên xuất hiện thế nào mà, về phần đơn xin việc... Nếu đã muốn tiếp tục sống ở thế giới này rồi, anh cũng phải làm việc cống hiến cho quốc gia chứ, cho anh một cái chức vị, mau để anh bám váy kiếm cơm ăn đi."

"Váy ở đâu ra, anh trái lại nói thử xem."

"Em dù sao cũng có một chút quyền lực sắp xếp nhân sự đi, nếu thật coi anh là tên lừa đảo, lừa dối tình cảm của em, tức giận không cho anh công việc, vậy anh chỉ đành đi Đông Phương Thành thôi..."

Narsi cạn lời nhìn cái người đang cười đầy áy náy trước mặt, sau đó lặng lẽ cầm cây bút đang đặt trên bàn.

"Vậy cho anh một công việc, thuận theo ý anh đi."

Sau khi bình thản nói như vậy xong, hắn lưu loát phê chỉ thị trên tư liệu, đồng thời đóng con dấu của hoàng đế.

Dưới tình huống lấy giao lưu hòa bình làm tiền đề, Đông Phương Thành và Tây Phương Thành trước đó đã bàn việc phái quan viên làm sứ giả ngoại giao đến chỗ nhau, quá trình tìm kiếm nhân tuyển thích đáng cứ kéo dài kéo dài, khó khăn lắm mới xác định được ngày Tây Phương Thành phái người qua, Lạc Thị bèn để trống buổi sáng nhằm chuẩn bị đón tiếp sứ giả ngoại giao.

Bởi vì trong tay chỉ có tư liệu từ phía quan chức, Lạc Thị chỉ biết người Tây Phương Thành phái đến là Mai Hoa Kiếm Vệ mới được chọn ra. Mặc dù trước đó bọn họ cũng muốn thu thập tình báo, có điều Tây Phương Thành cực kỳ bảo mật thông tin của Ma Pháp Kiếm Vệ tân nhiệm này, cậu vừa lại không tiện hỏi Nguyệt Thoái hoặc Narsi, đành chờ người đến rồi tính sau.

Cho dù người thống trị hai nước có giao tình với nhau, nhưng tư giao với công vụ không thể lẫn lộn. Đối phương là sứ giả chính thức được phái đến ở lại đây, vậy thì nên tiếp đãi theo lễ nghi quy định -- Lạc Thị còn đang suy nghĩ lát nữa cần dùng lời nói cử chỉ thế nào, Lăng Thị đã xanh xám mặt mày đi vào.

"Người đã đến rồi, ra ngoài tiếp kiến đi."

Trong ngôn ngữ của Lăng Thị để lộ mệt mỏi không muốn nói nhiều, thấy dáng vẻ này của hắn, Lạc Thị không khỏi ngạc nhiên.

"Sao vậy? Là một người khó gần sao?"

"Là người mà cả đời này cũng không muốn nhìn thấy lần nào nữa."

"Có tệ đến thế sao?"

Có lẽ là do cách hình dung này quá mức nghiêm trọng, Lạc Thị vẫn chưa nhìn thấy người đã có chút bị dọa rồi.

"Ngươi tự ra ngoài nhìn là biết ngay thôi."

Lăng Thị mặc dù nói như vậy, nhưng sau khi Lạc Thị sắp ra ngoài, hắn vẫn đi theo trở lại đại điện.

Bởi vì Lăng Thị nói đối phương thành cái dạng đó, khi bước vào đại điện, trong lòng Lạc Thị thật ra hơi cảm thấy thấp thỏm.

Từ xa nhìn qua, Vi Thị thần sắc không tốt đứng ở bên cạnh, cái người mặc phục sức Tây Phương Thành kia thì đang đưa lưng vào cậu nói chuyện với Âm Thị, thoạt nhìn có nói có cười, mà khi Âm Thị chú ý thấy cậu, hô một tiếng "Tiểu Lạc Thị tới rồi", cái người kia cũng xoay người lại, để cậu nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Hắn đi từng bước về phía cậu, dừng lại ở trước mặt cậu, sau đó hành lễ chào hỏi.

Lạc Thị từ trong đôi mắt lam mang nét cười kia nhìn thấy bóng của mình, rồi sau đó hốc mắt bất giác nóng lên.

"Tên của ta là Suyelan, Mai Hoa Kiếm Vệ mới nhậm chức của Tây Phương Thành, trước mắt được phái đến ở lại Đông Phương Thành để tiến hành hoạt động ngoại giao, xin chỉ giáo nhiều, quốc chủ bệ hạ."

Nếu như sự thành công của nghi thức chú nhập vương huyết là kỳ tích của thế giới này...

Vậy kỳ tích chỉ giới hạn trên người bọn họ, nhất định chính là ở giờ phút này, hệt như quang cảnh chỉ có ở trong mơ đi?

◎Lời bạt của Phạm Thống

Tôi đã nói xin Puhahaha nhất định sẽ hữu dụng, mặc dù A Pu chỉ là sai khiến em gái hắn làm việc, nhưng ít nhất -- vẫn là có đạt được mục đích.

Dưới hiệp trợ không quá cam nguyện của Trầm Nguyệt, Huy Thị có thể tính là bị chém chết rồi trọng luyện thành cư dân tân sinh, chỉ là hình như bởi vì linh hồn từng bị hư tổn, kỳ thực trạng huống vẫn không ổn định lắm, kết quả tóc vẫn là màu đen.

Tôi vốn cũng chỉ là cảm thấy nghi hoặc tóc vì sao lại là màu đen, cho nên hỏi thử xem, không ngờ Trầm Nguyệt cứ như bị nghi ngờ kỹ thuật có vấn đề nên nổi giận đùng đùng, dùng giọng điệu phun lửa giải thích một phen với tôi, nói đây là vấn đề của bản thân Huy Thị, còn nói nếu như không hài lòng có thể giết hắn thêm mấy lần nữa, biết đâu có lần nào từ ao nước nổi lên sẽ là tóc vàng... ai muốn vì màu tóc mà làm loại thí nghiệm kỳ quái này, tóc đen thì tóc đen, cũng chẳng làm sao, ngay cả hỏi cũng không thể hỏi, A Pu em gái của ngươi thật sự rất khó gần đấy.

Căn cứ vào cách nói của Huy Thị, dưới trạng thái năm ngày sẽ biến mất lúc trước, mới đầu toàn thân đều đau, về sau có giảm bớt nhưng vẫn có chút đau nhức, bây giờ sau khi biến thành cư dân tân sinh, những triệu chứng này đã biến mất, hình như có thể sống yên ổn, tôi cũng cảm thấy mừng cho hắn.

Vốn định đã giúp thì giúp cho trót, tôi trước hết để hắn ở nhà tôi một thời gian. Hắn hình như lại muốn điều chỉnh tâm tình, thật không biết hắn vì sao có thể rối rắm như vậy, có lẽ là bởi vì lúc trước nói mình sẽ biến mất, kết quả lại ở lại khiến cho lời đã nói trước đó biến thành nói dối, sợ mình biến thành tên lừa đảo trong lòng đám em trai đi?

Nhưng nếu hắn đã ở lại rồi, tự nhiên không thể giấu những người quen biết mà sống, đó là vô nghĩa. Cho dù hắn có thể sống rất lâu dựa vào tích góp khi còn làm Thị, tôi vẫn phải đuổi hắn ra, muốn hắn đừng cứ mãi trốn ở nhà tôi, về sau khi hắn báo tin đã

gặp mặt Narsi, muốn đi làm Mai Hoa Kiếm Vệ, tôi còn nói chúc mừng với hắn, vốn tưởng về sau lâu lắm mới có thể chạm mặt một lần, không ngờ hắn vậy mà để chia lo sẻ nhọc với Narsi đang không kiếm được người ngoại giao, nên đã chủ động xin đến Đông Phương Thành.

Cảm giác ngày ngày chạm mặt từ đầu đường đến cuối hẻm, thật không biết nên buồn hay vui nữa...

Nhắc đến cái này, hắn vốn còn muốn nói cho mọi người mình sở dĩ biến thành cư dân tân sinh trở về là nhờ công lao của tôi, chẳng qua tôi vừa nghe nói hắn có ý định đó, đã lập tức ngăn cản hắn.

Đừng có đùa! Nói ra hại nhiều hơn lợi! Mới đầu không chừng sẽ có vài người cảm kích tôi, nhưng lập tức sẽ không phải như thế nữa!

Tôi tin Lạc Thị với Narsi sẽ nhanh chóng phát hiện hắn là một người siêu phiền phức, hơn nữa nói cái gì mà sứ giả ngoại giao, căn bản suốt ngày chơi đùa khắp nơi với Âm Thị đại nhân, hoàn toàn là hung thủ hủy hoại chính vụ của Đông Phương Thành, tuyệt đối là cái đinh trong mắt Lăng Thị đại nhân với Vi Thị đại nhân! Lỡ bọn họ biết Huy Thị sở dĩ có thể tiếp tục sống đều là "công lao" của tôi, tôi nhất định sẽ bị bắt treo lên đánh! Đây không phải là làm việc tốt không muốn ai biết, mà tôi sợ bị giận lây!

Ôi, từ nay về sau, sẽ phải gọi hắn là Suyelan, không thể gọi Huy Thị nữa.

Vẫn thật sự rất vui khi quen biết ngươi, xin chỉ giáo nhiều...

Trầm Nguyệt Chi Thược

Thủy Tuyền
www.dtv-ebook.com

Trầm Nguyệt Chi Thược Pn1-7

Chương 7: Ký sự nuôi chim

◎Nguyên nhân có hơi dài

Tây Phương Thành từ sau khi thiếu đế phục vị, nguồn loạn uy hiếp quốc gia gần như đều được giải quyết, nghi thức chú nhập vương huyết cũng được cử hành thuận lợi, có thể nói là quốc vận hưng thịnh, mưa thuận gió hòa. Dưới hòa bình quý giá, sự vụ trong nước trở lại quỹ đạo, quốc dân xưng tụng quân chủ của bọn họ, lại không biết chân tướng sau lưng tất cả.

Cái gọi là chân tướng phải là thiếu đế Englar sau khi cung cấp vương huyết duy trì lực lượng ao nước, thì cứ ba ngày hai lượt bỏ mặc quốc gia chạy ra ngoài, quốc gia ở dưới nỗ lực của những bộ hạ khác và thế thân mới có thể bình an thuận lợi mới đúng, đương nhiên, có người biết chuyện này hay không cũng không quan trọng, dù gì người nên biết đều biết, người đương sự cũng không có ý kiến là được.

Chẳng qua dưới tình huống hành vi của vị hoàng đế cứ luôn bỏ trốn nào đó càng ngày càng không ra gì, cái câu "thế thân khó làm" kia cũng càng ngày càng thể hiện ở trên mọi mặt, khiến người không biết nên nói cậu thế nào.

"Vì sao loại hoạt động xã giao này cũng bắt ta tham gia thay?"

Sau khi bị túm đến khu một Hư Không từ trong đống công văn, Narsi hoàn toàn không thể hòa nhập vào hoàn cảnh, cả người ở trong trạng thái nhất định phải tìm người nào đó chất vấn để trút

bỏ cảm giác hoang đường trong lòng.

"Bởi vì Englar không muốn tham gia đoàn bắt mèo tam thể quái gở vừa lại không có Phạm Thống này."

Yiye cũng dùng ánh mắt nặng nề tử khí nhìn hắn và trả lời vấn đề của hắn. Trọng điểm của câu này cũng không biết là "quái gở", "không có Phạm Thống" hay là "bắt mèo tam thể".

"Vì sao phải gọi ta đi thay cậu ta! Đây có ý nghĩa gì? Không muốn đến thì cứ từ chối!"

Narsi nghe xong đáp án như vậy, chỉ tạm hiểu Nguyệt Thoái vì sao không tự đến mà thôi, điều này cũng không có giảm thiểu mức độ suy sụp của hắn.

"Còn chẳng phải chính vì cái gì mà không nên phá vỡ giả tượng hòa bình, phải liên bang thân thiện, ngoại giao thật tốt sao? Ngươi cứ nhận đi."

Yiye hừ lạnh một tiếng, lấy giọng trào phúng đáp như vậy. Có điều nói thẳng ra như thế cũng rất có vấn đề, nhưng hiện trường dù sao cũng không có người khác nghe thấy, hắn tự nhiên sẽ không có cố kỵ khi nói chuyện.

"Vì sao người khác đều không có tới?"

"Giảm thiểu lãng phí nguồn nhân lực. Đã đủ lãng phí rồi."

"Những văn kiện khẩn cấp trên bàn thì làm sao đây?"

"Đương nhiên là người không đi phụ trách xử lý rồi, chẳng qua tuyệt đối không phải Englar. Englar cho dù không đi, cũng sẽ không ngoan ngoãn ở trong cung làm việc."

Từ sau khi Narsi trở thành thế thân sau màn của hoàng đế, quan hệ của Yiye với hắn hiển nhiên có cải thiện rất lớn tùy theo

thời gian, nhìn từ trong mắt mọi người đương nhiên có chút khó tin, nhưng mà tư giao với công vụ của bọn họ hoàn toàn rạch ròi, lúc nên tranh cãi công sự vẫn sẽ tranh cãi, khiến người không khỏi nghi hoặc giao tình giữa bọn họ có tính là tốt hay không.

"Bên kia hẳn là có hai người của chúng ta đúng không?"

Narsi chỉ vào đội ngũ Đông Phương Thành đang nói nói cười cười ở đầu bên kia, mặt cứng ngắc mà hỏi.

"Ta không giỏi nhớ mặt người, nhưng ngươi hẳn là không tính sai."

Yiye tùy ý liếc một cái, hờ hững nói.

"Ta làm sao cảm thấy bọn họ thoạt nhìn là cùng một bọn? Căn bản là người của Dạ Chỉ vậy?"

Nhìn Suyelan với Bích Nhu đang vây quanh Âm Thị, Narsi tràn ngập cảm giác muốn vờ như không quen biết bọn họ.

"Hòa bình trên biểu hiện. Bang giao thân thiện."

Yiye lấy giọng hết sức khinh thường nhắc nhở Narsi trọng điểm, vào lúc này, nhóm người bên kia cũng xáp lại chào hỏi, dẫn đầu là Âm Thị.

"A! Lùn! Lâu lắm không gặp!"

"Ngươi có thể mang cái xưng hô vô lễ đó xuống địa ngục rồi, đồ kiếm rách chết tiệt!"

Cái gọi là hòa bình quả nhiên là hư giả, giả tượng hòa bình mới qua mấy câu trò chuyện đã dễ dàng bị phá hủy.

Narsi lấy ánh mắt phức tạp nhìn Yiye, mặc dù hắn nói một đằng làm một nẻo, dễ dàng bị chọc giận cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi, nhưng dùng cách kịch liệt như vậy để mở

đầu cho cuộc giao lưu ngày hôm nay, nhìn làm sao cũng khiến người cảm thấy không ổn lắm.

"Lão Già, Huy Thị, Tiểu Nhu, tên lùn vừa gặp mặt đã mắng ta!"

Âm Thị như đụng phải đinh lập tức xoay người sang đồng bạn phía sau uất ức méc tội, lời của hắn cũng dẫn đến những phản ứng khác nhau.

"Ngươi còn gọi tiếp, hắn sẽ giết ngươi."

Cho dù luôn giữ thái độ không thân thiện với Tây Phương Thành, Lăng Thị vẫn làm trọn nghĩa vụ nhắc nhở.

"Đã nói đừng gọi ta là Huy Thị nữa, ta bây giờ là Suyelan rồi... Ủa? Đây chẳng phải là Narsi sao?"

Trong lúc Mai Hoa Kiếm Vệ Suyelan bối rối, cũng phát hiện người đến thay mặt cho tổ quốc không phải hoàng đế chân chính.

"A, Âm Thị, hắn chỉ là vì trong tay không có kiếm tốt cho nên đỏ mắt nhìn anh mà thôi, đừng để ý nữa."

Toản Thạch Kiếm Vệ Nguyệt Bích Nhu hoàn toàn nghiêng về trận doanh của đối phương, không chỉ không nói giúp người cùng quốc gia, thậm chí còn phát ngôn bất chấp đúng sai.

"... Bây giờ là tình huống gì? Thật sự không vấn đề sao? Đằng nào ngươi cũng đắc tội đối phương ngay từ đầu rồi, còn làm ngoại giao gì nữa, chúng ta trực tiếp trở về để cho hai tên kia đi cùng là được rồi?"

Narsi thấp giọng nói với Yiye như vậy. Mặc dù Suyelan vốn là quan viên ngoại giao do Tây Phương Thành phái đến cư trú ở Đông Phương Thành, nhưng thấy hắn chỉ lo chung sống vui vẻ với người của Đông Phương Thành, vẫn là khiến Narsi khó có thể cho anh trai mình sắc mặt tốt.

"Trở về vào lúc này chẳng phải giống như sợ bọn họ sao! Cho dù đánh nhau thật cũng có ta ở đây, ngươi không cần phải lo!"

Trong những người Narsi quen biết, cũng chỉ có mỗi Yiye có thể nói chuyện một cách kịch liệt như vậy dù đang nhỏ giọng trả lời, nếu hắn đã nói như thế, Narsi chỉ đành im lặng ở lại, cho dù hắn thật sự rất muốn trở về.

"Ủa? Tiểu Nguyệt không tới à? Ta muốn cùng Tiểu Nguyệt dùng công kích chớp nhoáng tiêu diệt những con mèo tam thể không cần thiết, đổi thành Tiểu Huy Thị thì không thể thành sự rồi, làm sao đây --"

Sau khi Âm Thị thấy người tới không phải Nguyệt Thoái thì lập tức lấy vẻ mặt như trời long đất lở để hò hét một câu khiến người ở hiện trường đều câm nín.

"Tiểu Huy Thị?"

Khóe miệng Yiye co giật, nhìn sắc mặt Narsi mà không có bình luận gì.

"Âm Thị, ngươi gọi như vậy làm ta có ảo giác như đang nói ta không đủ sức ấy."

Suyelan hình như không định sửa lại tên cho em trai mình, chỉ băn khoăn gọi tên giống nhau sẽ bị lẫn lộn.

"..."

Từ vẻ mặt của Narsi có thể thấy hắn vô cùng không thoải mái với xưng hô này, so với đó, việc bị xem thường thực lực trái lại không có nghiêm trọng đến thế.

Trước không nói đến cái này, chỉ bởi vì muốn bắt ma thú đã rủ hoàng đế nước láng giềng làm tay sai, hành vi này cũng hơi quá đáng rồi, nhưng "người nghiêm túc với Âm Thị là thiểu năng, chỉ

tổ càng tức giận mà thôi" đây là nhận thức chung giữa hai nước, vừa rồi Yiye đã bị thiểu năng một lần rồi, Narsi cũng không muốn nối gót.

"Chỉ là bắt ma thú mà ngươi muốn huy động công chúng đến mức nào? Đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh lên một chút."

Người có thể trách mắng Âm Thị ngay trước mặt, sợ rằng cũng chỉ có Lăng Thị mà thôi, Âm Thị tức thì bất mãn sưng sỉa mặt mày.

"Lão già, lần nào cũng chỉ có ngươi vội vàng, ngươi xem Huy Thị với Tiểu Nhu đều không có ý kiến."

Hai ví dụ hắn đưa ra đều không bình thường cho lắm. Bích Nhu chỉ cần có trai đẹp để ngắm, thì dù vui chơi ở đâu cũng không buồn để ý; Suyelan thì từ đầu đến đuôi đều không phải người bình thường, hoàn toàn không thể lấy làm ví dụ.

"Bọn họ ngoại giao rất thành công, có vẻ hòa nhập rất tự nhiên."

Narsi cảm thấy hai người đối diện căn bản không có ý định đi qua nói chuyện với bọn họ, Bích Nhu là bình thường, còn Suyelan, có lẽ là vì đủ mọi nguyên nhân nên không qua chào hỏi, mặc dù có thể hiểu, nhưng vẫn không dễ chịu cho lắm.

"Mặc kệ bọn họ, tóm lại nhìn thấy cái gì giết cái đó."

Lời Yiye nói ra hình như có chút không phù hợp mục đích ban đầu của đoàn bắt mèo tam thể, tự tiện biến đổi thành đoàn săn dã thú, đây khiến người rất bối rối, cho dù người trực tiếp bối rối chỉ có mỗi Âm Thị.

Bởi vì khi Âm Thị bối rối sẽ làm phiền đến mọi người, cuối cùng vẫn sẽ là tất cả mọi người bối rối...

"Được, đoàn bắt mèo tam thể tiến lên! Mục tiêu hôm nay vẫn

là mèo tam thể biết bay!"

"Đi thôi đi thôi --"

"Âm Thị cố lên!"

"Ôi."

Lăng Thị chán chường bị vùi lấp ở giữa ba người đầy hào hứng, Narsi với Yiye quyết định vẫn là đừng nói chuyện với bọn họ thì tốt hơn.

Sau khi trải qua vài tiếng đầy gió tanh mưa máu, Âm Thị đã tức giận.

"A, vì sao loanh quanh lâu như thế cũng không thấy mèo tam thể có cánh!"

Có lẽ là bởi vì bầu không khí đáng sợ khi mấy người bọn họ tụ lại tỏa ra khiến ma thú có não đều né tránh, những con dám đâm đầu tới đều là loại không có mắt, tìm hết mấy tiếng đồng hồ, chẳng những không có ma thú có cánh mà Âm Thị muốn, ngay cả con nhìn được mắt một chút cũng không có nốt.

"Ngươi vẫn là bỏ cuộc đi, nói không chừng hôm nay không có cái duyên phận đó đâu."

Lăng Thị nhìn có vẻ rất muốn mau chóng kết thúc hoạt động nhàm chán này, nhưng cứ như vậy bỏ cuộc, Âm Thị không cam tâm.

"Âm Thị, con bên kia thế nào? Ngươi xem, có cánh kìa."

Suyelan cười cười chỉ vào một hướng, mọi người nhìn theo qua, thấy một con chim dơ bẩn nằm xụi lơ trên đất, bên cạnh có mấy con ma thú đang quan sát, cầm chừng lẫn nhau, xem ra đều muốn nuốt chửng con mồi trước mắt.

Cái con có cánh chỉ có mỗi con chim bởi vì quá dơ nên nhìn không ra màu lông ban đầu kia, nhìn sơ, Âm Thị tức thì tỏ vẻ khó xử.

"Hm... mặc dù có còn hơn không, nhưng mà..."

Giọng điệu này nghe lên có vẻ không hài lòng cho mấy, Lăng Thị liền bổ thêm một câu.

"Ngươi tốt nhất là mau quyết định, ta thấy nó hình như sắp bị những con bên cạnh ăn thịt rồi."

"Nhưng, nhưng mà! Con mèo tam thể này nhỏ quá! Đây cũng quá nhỏ rồi!"

Chuyện đến nước này, vốn đã không còn ai muốn sửa chữa hành vi cứ một mực nói ma thú thành mèo tam thể của hắn nữa, không ngờ nhận biết sai lầm của hắn ngoại trừ "mèo tam thể", còn có chữ "nhỏ" này.

"Đã lớn hơn mèo tam thể bình thường rồi đi..."

Narsi đương nhiên là đang lẩm bẩm đến mèo tam thể trên nghĩa thông thường.

"Hắn chỉ là muốn con có thể cưỡi được, ngươi cứ mặc kệ hắn."

Yiye ít nhiều cũng từng nghe qua một vài sự tích của Âm Thị, đương nhiên, hắn thà biết ít một chút.

"Biết đâu cũng có thể biến lớn giống như Tiêu Ba, Âm Thị anh có muốn bắt thử xem không? Cứu nó đi mà, bằng không sẽ bị những con gần đó cắn chết."

Lòng đồng tình của Bích Nhu vô cùng kỳ diệu, để cứu một con mà đi giết cả mấy con, hành vi này làm sao cũng rất khó được gọi là thiện lương, ngoài ra, Tiêu Ba hẳn là có thể biến nhỏ mới đúng,

nhưng cũng không ai muốn chỉ ra vấn đề trong lời nói của cô.

"Ồ... vậy được thôi, Tiểu Nhu cũng đã nói như vậy rồi, vậy thì bắt thử xem, Lăng Thị."

Âm Thị tỏ ra khó xử hạ quyết định như thế.

Rốt cuộc là ai muốn bắt hả?

Mặc dù lý trí biết so đo với Âm Thị là rất ngu xuẩn, nhưng chỉ cần là người có não, đều sẽ không nhịn được muốn mắng chửi.

Sau khi quyết định mục tiêu, tiếp đến thì rất dễ dàng, mục tiêu lần này như sắp chết đến nơi, không sợ chạy mất, căn bản là cứ việc đưa tay ra là bắt được chẳng khó chút nào, có điều, sau khi đến tay, Âm Thị túm ngược con chim còn đang thoi thóp này, hình như nhìn làm sao cũng không hài lòng.

"Hm--m-"

Nhìn dáng vẻ phiền não của hắn, Bích Nhu lập tức phản ứng nói một câu.

"Âm Thị, em đã có Tiêu Ba rồi, không cần tặng em cũng không sao, đừng khách khí như thế."

Cái gì?

Narsi với Yiye vốn chẳng buồn tham dự hoạt động này, khi nghe thấy câu đó thì cảm thấy có chút nghi hoặc.

"Chỗ ta cũng đã có một con rồi, không cần cân nhắc đến ta, cảm ơn ngươi."

Sau khi Suyelan cười nói như vậy, bầu không khí càng khiến người bất an.

"Nếu ngươi nghĩ không ra ai, cứ mang về tặng Vi Thị cho rồi."

Lăng Thị lãnh đạm cung cấp kiến nghị cho hắn.

Đang khi bọn họ không dễ gì lĩnh ngộ được "nhìn không thuận mắt sẽ đem tặng", Âm Thị cũng đã dùng vẻ mặt tìm ra chân lý nhìn về phía Narsi.

"A, Tiểu Huy Thị lần đầu tiên tới mà, vậy chiến lợi phẩm hôm nay coi như tặng ngươi làm kỷ niệm! Phải nuôi cho tốt nhé."

Narsi bởi vì câu nói này mà sững sờ.

Lúc này rốt cuộc nên nghiêm chỉnh yêu cầu hắn sửa chữa xưng hô, rống giận "cái gì mà lần đầu tiên chứ, đừng có lần thứ hai nữa", hay là trước hết nên tìm hiểu giọng điệu hoàn toàn không cho người khác từ chối này là chuyện làm sao đây?

Narsi trước kia đại khái là loại người nếu thấy một con chim rớt xuống ban công của hắn, hắn sẽ gọi bộ hạ quét đi, nhưng tùy tâm tình cũng có thể cứu một chút, bây giờ bị nhét một con chim sắp chết đến nơi, hắn thực sự không biết nên tỏ ra vẻ mặt gì.

Bang giao thân thiện, củng cố ngoại giao.

Lễ vật mà quan chức cấp cao của Đông Phương Thành đích thân tặng rốt cuộc có nên nhận hay không? Nhận xong mang về còn phải chăm sóc thật tốt tránh cho rơi vào miệng ai đó?

"Ố ồ, Narsi em muốn nuôi sao? Tưởng tượng cái cảnh đó đúng thật là ấm áp, trong cuộc sống có chút cân bằng cũng tốt, anh hình như rất ít tặng quà cho em, món quà này cũng tính một phần của anh đi, trở về xin ba trăm đồng tiền vàng cho anh là được."

Phát ngôn góp vui của Suyelan khiến cho Yiye không nhịn được lên tiếng.

"Nếu đã là lễ vật, vì sao cần tiền? Hơn nữa còn khai vào công quỹ? Có nhầm không đấy!"

"Thôi được rồi, ca ca gần đây tiêu xài có hơi mạnh tay, nể tình quà của Âm Thị tặng, ứng trước tiền lương tháng sau cho anh đi, anh biết em yêu anh lắm mà, Narsi."

Con người ta có thể mặt dày vô sỉ đến mức độ nào, Narsi thật ra không muốn biết lắm.

"Tạm thời không nói có thể nhận lễ vật hay không, lễ vật Âm Thị tặng thì lại liên quan gì đến ngươi?"

Yiye thực sự rất khó có thể hoàn toàn mặc kệ đối với một chuỗi sự tình khó lý giải này, Suyelan khi đối mặt với vấn đề của hắn thì nhún vai một cách vô tội.

"Ngươi thật sự muốn biết?"

"Suyelan anh câm miệng lại, đừng nói những lời làm ô nhiễm lỗ tai người khác nữa!"

Cho dù Yiye muốn biết, Narsi cũng không muốn nghe, lúc này, Âm Thị lại đưa con chim tới.

"Cầm lấy cầm lấy cầm lấy, nhận đi nào --"

Yiye dùng ánh mắt mang chút đồng tình nhìn Narsi, ánh mắt người khác nhìn Narsi thì mang hàm ý "ngươi mau nhận đi, hôm nay đã có thể kết thúc rồi".

Thế là, hắn chỉ có thể mang con chim không rõ giống loài này trở về một cách bi kịch, bởi vì kiểm tra tới kiểm tra lui đều không có ngoại thương, phán đoán là ngất vì đói, mà bộ dạng vô hại của con chim cũng khiến hắn cảm thấy nó chẳng giống sinh vật được sản xuất từ khu một Hư Không chút nào.

Chắc không phải là đúng lúc bay ở khu một Hư Không thì bị đói ngất rơi xuống chứ?

Dưới hoài nghi như vậy, còn nghe nói Âm Thị sau khi tặng quà vẫn sẽ tiếp tục quan tâm kết cục, Narsi cũng chỉ có thể bắt đầu thích ứng cuộc sống nuôi thêm một con sinh vật.

Mặc dù nếu như tính luôn cả người, thì trước kia cũng đã từng nuôi...

◎ Bảy ngày đầu nuôi chim

Con chim lúc mới mang về là bị đói ngất, vậy hình như nên cho ăn cái gì đó trước, nhưng nó thoạt nhìn quá bẩn, cứ cảm thấy vẫn là nên tắm một cái mới đúng, Narsi túm chân con chim xách ngược nó lên, ngồi ở trước bàn suy nghĩ một hồi, quyết định dùng chút ma pháp có thể biến ra nước thử xem.

Có lẽ là đột nhiên bị nước lạnh dội vào quá kích thích, con chim ban đầu nhìn như chết đột nhiên ra sức vùng vẫy giống như bị hoảng sợ quá độ, vừa kêu chíp chíp cục cục vừa đập cánh loạn xì ngầu như chết đuối, lảo đảo nhào tới nhào lui trong thư phòng, Narsi không biết nên xử lý tình huống đột phát này như thế nào, chỉ đành tránh ra xa như tị nạn, chờ đến khi con chim mất sức, mới đến thu dọn tàn cục.

Thế là khi các đơn vị nhận được công văn trả lại, đều có loại cảm giác không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Lúc trước bị bắn nước trà còn hiểu được, tình huống vừa bẩn vừa ướt lần này có chút kỳ quái, điện hạ."

Ojisa đại biểu cho nghi hoặc của mọi người tiến đến dò hỏi, sau khi hỏi xong với vẻ mặt vô cảm, cũng liếc con chim đã được rửa thành màu trắng trên bàn.

"Mấy thứ công văn này chỉ khi gặp phải chữ không hiểu mới cần để ý, đây còn cần ta nói rõ sao?"

Narsi dùng ngón tay gõ một cái xuống bàn biểu thị bất mãn,

Ojisa thì bất chấp sắc mặt âm u của hắn, tiếp tục hỏi.

"Vậy thì cứ coi như là lòng tò mò cá nhân của thần, ngài đã tiến hành một trận chiến đấu với thú cưng mới nuôi trong thư phòng sao? Nó thoạt nhìn rất ngoan ngoãn."

"Ta chỉ là lúc rửa cho nó quên túm nó vào nhà tắm mà thôi. Như vậy thỏa mãn lòng tò mò của ngươi chưa?"

Sắc mặt của Narsi càng ngày càng khó coi, nhưng Ojisa vẫn không biết nhìn sắc mặt người khác mà tiếp tục nói.

"Nếu như ngài cần người phụ chế phục một con chim, có thể căn dặn một tiếng."

"Ta không cần! Hỏi xong thì lui xuống, đừng nói những lời dư thừa đó!"

Cuộc đời của Narsi, từ khi bắt đầu kiếp sống nuôi chim đã sang một trang đầy nhục nhã.

◊◊◊◊

Muốn nuôi sinh vật thì phải cho đối phương ăn, đây là thường thức cơ bản.

Mà cái thứ thường thức cơ bản này, Âm Thị có hay không, mọi người rất khó khẳng định, nhưng Narsi là một người bình thường, hắn đương nhiên biết điều này, chuyện phiền não tiếp theo chính là chủng loại thức ăn rồi.

Hắn có thể thử từng loại, nhưng như vậy rất lãng phí, cho dù hắn bây giờ có lãnh một ít tiền lương còm, cũng không thích hợp để tiêu tốn như vậy, cho nên tốt hơn vẫn là tìm ra thức ăn thích hợp rồi mua sau.

Lúc không biết vừa lại không muốn hỏi người khác, tra sách là

phương pháp không tệ, nhưng con chim vốn bị đói ngất có lẽ không thể chờ đến khi hắn tra xong, hắn chỉ có thể lấy bữa tối của mình cống hiến cho con chim, nhìn con chim nhờ ý thức sinh tồn mà bắt đầu ăn, lúc này mới an tâm đi tra duyệt sách vở.

Nhìn dáng vẻ vô hại của con chim này, Narsi quyết định tra từ sách về loài chim cảnh bình thường, nhưng mà tốn hết một buổi tối tra xong một cuốn dày cộm, vẫn không tìm được chủng loại tương tự, thế là ngày thứ hai hắn chỉ biết câm nín nhìn con chim.

Để tiết kiệm tiền, Narsi không có mua lồng, may mà con chim này rất ngoan, thoạt nhìn không cần nhốt lại, có điều, dường như nhận định được rằng có thể nhận được thức ăn từ người hắn, con chim vừa thấy hắn đi vào, đã từ trên cái giá bên cạnh vỗ cánh bay lên bàn, sau đó cứ nhìn chằm chằm vào hắn.

Mặc dù chỉ là chim, nhưng khi hắn cúi đầu sửa công văn vẫn cảm thấy được ánh nhìn, ngẩng đầu nhìn nó, khi ánh mắt sẽ giao nhau, con chim còn sẽ vỗ cánh vài cái rồi lại an tĩnh, hình như đang chờ mong điều gì đó, sau nhiều lần như vậy, hắn đành lấy quả khô thỉnh thoảng lấy làm đồ ăn vặt ngày thường, lấy ra một nắm đặt ở phía trước chân con chim.

Nhìn thấy có đồ ăn, con chim lập tức mổ ăn, nuốt xong cũng không bay trở lại giá, mà là tiếp tục đứng ở trước bàn nhìn hắn chằm chằm, chỉ cần ánh mắt giao nhau là vỗ cánh, còn sẽ "cục cục", "chíp chíp" hai tiếng, khiến hắn cảm thấy không tiếp tục cho đồ ăn là sai trái, ít nhất ở chung với vật nuôi trước hết là phải hiểu biểu hiện của nó là muốn làm gì, bây giờ động tác này đại khái là muốn xin đồ ăn, rốt cuộc là tối qua sau khi chiếm được bữa tối của hắn vẫn chưa ăn no hay là thế nào, hắn cho rằng có lẽ cần phải kiểm tra một chút.

Ăn xong một nắm kêu chíp chíp, ăn xong hai nắm kêu chíp chíp, ăn xong mười nắm vẫn kêu chíp chíp.

Narsi cứ như thế ở trong một đống tiếng chíp chíp, cục cục, cộng với tiếng vỗ cánh phành phạch đút hết túi quả khô này, sau đó con chim vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, vừa lại vỗ cánh kêu chíp chíp hai tiếng.

"..."

Hắn bắt đầu cảm thấy nuôi con chim này có lẽ sẽ rất tốn tiền. Nếu đã là "của quan chức cấp cao Đông Phương Thành tặng cho, phải chăm sóc thật tốt", vậy rốt cuộc có thể lấy công quỹ để nuôi hay không?

Chỉ cần không ngẩng đầu nhìn nó, cúi đầu tập trung sửa công văn, con chim sẽ không vỗ cánh cũng sẽ không kêu, vấn đề là chỉ cần nghĩ đến nó vẫn chưa đi, vẫn nhìn chằm chằm vào mình đòi đồ ăn, Narsi liền khó có thể tập trung làm chuyện khác, cho nên hắn đành phải đặt cái túi rỗng đến trước mặt nó, hi vọng nó tự hiểu hết đồ ăn rồi.

Tầm nhìn của con chim sau khi chuyển đến cái túi không, mổ cái túi mấy cái, rồi lại nhìn Narsi, giống như đã hiểu ra gì đó, quắp cái túi đi rồi trốn về giá sách.

Sau đó mãi cho đến tối, nó đều tự nhét mình ở trong cái túi rỗng không có đi ra, thoạt nhìn giống như đã chịu đả kích rất lớn.

Narsi cũng chịu đả kích có hơi lớn, chẳng qua là để nó biết hết đồ ăn rồi đã đau lòng đến thế, nhưng từ biểu hiện căn bản là nhìn không ra, bây giờ rốt cuộc nên lấy đồ ăn dụ con chim ra hay là mặc kệ nó, hắn nhất thời không quyết định được.

Thế là hắn lại đem bữa tối hôm nay cho con chim, sau đó liền về phòng tiếp tục nghiên cứu chủng loại chim.

Lần này là hắn lấy "bách khoa toàn thư về thế giới cầm thú hung mãnh".

◎ Sau một tháng nuôi chim

Narsi nuôi một con chim màu trắng, đây là chuyện không ít người trong cung đều biết.

Nghe nói lúc mang về từ khu một Hư Không, bề ngoài còn rất bẩn thỉu tạp nham, nhưng sau khi được hắn nuôi một tháng, đã đầy đủ lông lá, toàn thân tròn trịa mượt mà, nhìn lên là một con chim trắng như tuyết không có cổ, mặc dù thể hình còn to hơn con mèo, nhưng vừa ngoan vừa tròn cũng rất đáng yêu, người vào thư phòng phần lớn đều sẽ chú ý đến nó, cũng cảm thấy nó trông khá dễ thương.

Không ai biết Narsi nghĩ gì khi bị Âm Thị nhét cho một con thú cưng, chẳng qua nếu đã chăm sóc tốt như thế, đó chắc không phải là ghét, cũng có một vài sự tích để làm chứng.

"Hm, ngươi nuôi con chim này đến béo múp, thoạt nhìn chất thịt hẳn không tệ, nướng lên có lẽ rất ngon."

Một lần nọ Yiye đi vào, có lẽ là do sắp tới bữa trưa, hắn nhìn con chim múp míp kia rồi phát ngôn như vậy, sắc mặt Narsi cứng đờ ngay tại chỗ.

Buổi chiều có người lại đi vào, liền phát hiện trên người con chim bị treo một tấm thẻ bài đơn giản, phía trên ghi chữ "không được ăn", sau khi bị Ojisa hỏi có phải là đang nói con chim béo quá nên cần giảm béo hay không, chữ trên tấm thẻ lại sửa thành "đây không phải đồ ăn".

Quá dễ thấy là ai làm tấm thẻ. Mà sau khi con chim bắt đầu hoạt bát hơn bay ra ngoài xin ăn, có một lần trở về mắt nó không biết bị ai vẽ một cái quầng đen, nội dung trên thẻ lập tức được sửa lại.

"Không được vẽ bậy?"

Yiye liếc tấm thẻ một cái, hình như cảm thấy rất buồn cười.

"Ai lại có hứng vẽ lên người con chim chứ?"

"Chính là có! Vẽ cái gì mà quầng thâm mắt, ta tốn hết một tiếng đồng hồ mới rửa sạch cho nó! Rốt cuộc là ai bất lịch sự như vậy, tùy tiện lấy bút lông vẽ lên chim người khác nuôi!"

Narsi có vẻ như rất để ý màu lông sạch sẽ trắng như tuyết của con chim, vừa nhắc đến chuyện này đã tức giận.

"Ở gần đây biết dùng bút lông hình như chỉ có một người."

Sau khi Yiye bóng gió chỉ ra cái sự thực này, Narsi tức thì trầm mặc.

Muốn đi tìm Nguyệt Thoái tính sổ hẳn là chuyện không thể nào, cho nên, cũng chỉ có thể hi vọng cậu sẽ tôn trọng thứ viết trên tấm thẻ thôi.

Nuôi một con thú cưng, không có tên vẫn là không tiện để gọi, Narsi nuôi chim đến bây giờ vẫn chưa đặt một cái tên chính thức cho nó, cho nên khi mọi người đi vào chào hỏi với nó thì cũng rất tùy hứng.

"Silumina, hôm nay trông cũng rất có tinh thần đây."

Cái tên này là của Yameidie đặt.

"Kem Sữa Bò, nào nào nào, sờ một cái."

Cái tên này là của Suyelan người thỉnh thoảng trở về đặt.

"Con Chim Ngu, tránh ra, đừng ở trên bàn chắn tầm mắt."

Tên này là do Yiye đặt... có lẽ không tính là cái tên.

Chỉ có Ojisa là chưa từng dùng bất kỳ cái tên nào để gọi con

chim này, nhưng mà, Nguyệt Thoái là cái người phiền nhất.

Cậu mỗi lần đi vào đều sẽ thay một cái tên cho con chim, căn bản là tùy ý thích với hôm đó nghĩ được cái gì để gọi, ngày ngày con chim chỉ cần bắt gặp ánh mắt của người khác là sẽ theo quán tính kêu chíp chíp xin đồ ăn, cảm giác cứ như có phản ứng với cái tên vậy, đối với việc chim của mình nuôi bị mọi người gọi lung tung như vậy, Narsi thực ra không thể chấp nhận lắm, nhất là những cái tên thiếu phẩm vị như "Tiểu Bạch", "Tiểu Bàn" của Nguyệt Thoái.

"Narsi, ngươi cũng nuôi nó một thời gian rồi, nên đặt cho nó cái tên đi chứ?"

Lúc Nguyệt Thoái đề xuất kiến nghị này, Narsi liền cảm thấy có chút không ổn, đây nghe lên có hàm ý gì đó.

"Ngươi cảm thấy gọi là Bulu thì thế nào?"

Quả nhiên là muốn tranh quyền đặt tên.

"Tên để ta tự đặt là được rồi."

Mặc dù nhất thời nói không ra cái tên này có vấn đề ở đâu, Narsi vẫn trả lời cậu như vậy, sau đó khi Nguyệt Thoái đi rồi, hắn dùng máy thông tin ma pháp liên lạc Suyelan.

"Bulu nghĩa là gì? Em cảm thấy anh nhất định biết."

Đây là cảm tưởng Narsi có được sau khi Suyelan sống lại và ở chung một thời gian. Tóm lại có chuyện gì không biết cứ hỏi anh trai là được, bất luận là hỏi cái gì hắn đều sẽ có đáp án.

Nhưng nếu như không phải chuyện cấp bách muốn biết đáp án, hắn sẽ không muốn trực tiếp nói chuyện với Suyelan, bởi vì nhất định sẽ bị nghẹn lời.

"Narsi em tin cậy ca ca như vậy, thật khiến ca ca cảm động, anh cảm thấy nghe lên rất giống màu lam trong tiếng Anh đi, ha ha ha."

"Con chim này rõ ràng là màu trắng, đặt màu lam gì chứ!"

"Nói đến màu lam anh liền nghĩ đến Phạm Thống, nói đến Phạm Thống... lượng ăn của Kem Sữa Bò chẳng phải rất lớn sao? Thùng cơm mà, đúng đó chớ."

"...!"

Chỉ là như vậy cũng có thể liên kết đến đề tài xấu hổ không muốn đối mặt, Narsi đã ấn chứng được kinh nghiệm của mình, xác thực bị nghẹn lời.

Thế là hiển nhiên cái tên Bulu này đã bị chặn. Cho dù Nguyệt Thoái nhìn thấy con chim đều gọi Bulu cũng vậy.

◎ Sau khi nuôi chim...

Con chim được nuôi đến tròn trịa đáng yêu, không chỉ người chú ý đến nó, còn có chim.

Từ sau khi phát hiện ở đây có một con chim, Tiêu Ba rất chăm chỉ bay đến thư phòng, luôn vòng qua vòng lại trước mặt nó, giống như đang nhảy vũ điệu tìm bạn đời, còn đặc biệt biến mình thành độ lớn xấp xỉ để chiếm được công nhận, đúng lúc Yiye đi vào nhìn thấy không khỏi lên tiếng cười nhạo.

"Chim do chim ngu đen với chim ngu trắng sinh ra chắc không phải là chim ngu xám chứ?"

Đây chỉ là một câu nói đùa vô tình, nhưng Narsi hiển nhiên để bụng, về sau có một ngày Yiye đi vào, đúng lúc bắt gặp Narsi đang cho chim ăn, liếc thấy hắn xuất hiện liền nở nụ cười.

"Tiểu Ye, ăn từ từ thôi, nghẹn bây giờ."

Con chim cục cục đáp lại, sắc mặt Yiye cũng chuyển sang xanh.

"Chờ chút cho ta, ngươi gọi nó là cái gì!"

"Tiểu Ye, thế nào? Cũng đâu phải gọi ngươi."

"Đặt tên từ lúc nào! Không được đặt cái tên này! Đổi ngay!"

"Ngươi nói đổi là đổi? Cũng đâu liên quan gì đến ngươi. Tiểu Ye mặc dù ngốc nghếch, nhưng vẫn rất ngoan, cứ để mọi người gọi lung tung cũng không hay, dù sao cũng nên sớm có cái tên rồi, Tiểu Ye cũng không có ý kiến với cái tên này mà."

"Chíp chíp."

"Đổi ngay cho ta --!"

Bởi vì đây chỉ là cái tên lâm thời mang tính báo thù, Narsi cuối cùng cũng đồng ý không gọi như vậy nữa.

Mà con chim bất cẩn dưỡng thành thói quen nghe thấy Tiểu Ye mới đáp lại, tốn thời gian rất lâu mới sửa được, đây thì là một chuyện khác rồi.

◎Âm Thị có nói, mèo tam thể là một loại sinh vật biết đi tới đi lui.

Con chim cuối cùng được đặt tên là Tuyết Lộ, tên cuối cùng cũng được ấn định, cũng coi như mọi người đều vui, chẳng qua lại bởi vì Yiye mượn đi cho phụ thân tò mò xem, không biết làm sao Tuyết Lộ liền bay mất iêu, thư phòng của cung San Siro tức thì rơi vào bầu khí áp đáng sợ.

Narsi vẫn sửa công văn như mọi khi, chỉ là bầu không khí xung quanh nặng nề đến mức khiến người không dám đến gần, mớ quả

khô được mua trước đó để chất đống ở trên giá sách cũng mang đến một cỗ áp lực vô hình cho người khác, hơn nữa từ sau khi con chim biến mất, hắn chưa từng nói chuyện lấy nửa câu với Yiye.

"Ta đi bắt một con khác cho ngươi không được sao! Đừng cứ nặng nề tử khí như vậy!"

Sau khi bầu không khí này duy trì được nửa tháng, Yiye đã chịu hết nổi rồi, chẳng qua cho dù hắn đề xuất phương án bù đắp như vậy, Narsi cũng chỉ ngẩng đầu liếc hắn một cái rồi trầm mặc tiếp tục làm việc, hiển nhiên là không chấp nhận.

Thế giới lớn như vậy, muốn người ta bỏ mặc chức trách đi tìm một con chim, có lẽ là hơi làm khó người khác, nhưng thoạt nhìn nếu chưa tìm được chim về, xung quanh Narsi có lẽ sẽ duy trì bầu không khí này cho đến thiên hoang địa lão, Yiye hết cách, đành nhờ thành viên đoàn bắt mèo tam thể khiến người không dám ca tụng kia của Đông Phương Thành lúc đến khu một Hư Không nhớ để ý giùm một chút, không ngờ qua nửa tháng sau, thật sự tìm được rồi.

"Narsi -- ca ca mang Kem Sữa Bò về rồi nè, có nhớ bọn anh không?"

Khi Suyelan mang theo con chim mập mạp kia vào, Narsi vẫn còn hoài nghi mình có nhìn nhầm hay không.

"...! Làm sao tìm được!"

Mặc dù một tháng không thấy, lông đã dơ trở lại, nhưng Narsi vẫn nhận ra đúng là cùng một con.

"Xem ra chắc là lạc đường rồi, chật vật bay vòng vòng ở không trung, vừa nhìn thấy người quen đã bay tới chíp chíp, vươn tay là bắt được."

Tự mình bay đi rồi tự mình lạc đường, mất tích một cách ngu

xuẩn như thế khiến cho Narsi không còn lời nào để nói.

Trong "bách khoa toàn thư về thế giới cầm thú hung mãnh" lúc đó rõ ràng nói đây là một loài chim sắp tuyệt chủng có thể huấn luyện để đưa thư, nhưng nếu đã có thuộc tính mù đường, vẫn là chỉ có thể làm chim cảnh để ngắm đi...

"A, Huy Thị, Tiểu Huy Thị vẫn thích con mèo tam thể lần trước sao? Có cần tặng hắn thêm một con không?"

"Ta thấy vẫn là không cần, Âm Thị thân ái. Ta sợ nó mỗi lần nuôi một con lại đặt tình cảm vào đó, đến lúc chết rồi sẽ rất phiền, ngươi vẫn là tặng cho Vi Thị đi, hắn có bị tổn thương cũng chẳng hề gì."

Cũng không thể nói như vậy, vị ca ca này ơi.